LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET

OUDE TESTAMENT

PSALMEN

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELS VERTAALD.

VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN
DR. H. BAVINCK

TWEEDE DRUK.

UITGAVE VAN
J. H. KOK TE KAMPEN.
1912

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN VAN

HET BOEK DER PSALMEN

Wij hebben nu voor ons een der keurigste en voortreffelijkste delen van geheel het Oude Testament. Ja, er is in dit boek zoveel van Christus en Zijn Evangelie, zowel als van God en Zijn wet, dat men het een kort begrip, of wel de hoofdsom, van beide Testamenten genoemd heeft.
De geschiedenis van Israël, waarbij wij lang hebben stilgestaan, heeft ons geleid in legerkampen en raadsvergaderingen, en ons daar onderhouden en onderwezen in de kennis van God.
Het boek Job voerde ons in de scholen, en onthaalde ons op nuttige twistgesprekken over God en zijn voorzienigheid.
Maar dit boek leidt ons in het heiligdom, leidt ons af van de omgang met mensen, de staatslieden, wijsgeren en twistredenaars van deze wereld, en brengt ons in gemeenschap met God, door onze ziel te vertroosten en te doen rusten in Hem, ons hart opheffende tot en doende uitgaan naar Hem. Aldus kunnen wij op de berg wezen met God; en wij zouden onszelf niet begrijpen, indien wij niet zeiden: Het is ons goed hier te zijn. Beschouwen wij:

I. De titel van dit boek. Het wordt genoemd:
1. De Psalmen. Er wordt ons naar die titel verwezen in Lukas 24:44. In het Hebreeuws heten zij Tehillim, hetgeen eigenlijk *Lofpsalmen* betekent, omdat velen ervan dit zijn. Psalmen is een meer algemeen woord voor alle metrische opstellen, geschikt om gezongen te worden, en die kunnen zowel van historische, leerstellige en smekende, als van levende inhoud zijn. Hoewel zingen eigenlijk de stem der blijdschap is, heeft toch de zang een veel ruimere strekking; hij dient om het geheugen te hulp te komen, en om alle andere aandoeningen, zowel als die der blijdschap op te wekken. De priesters hadden treurige zowel als blijde tonen in hun liederen, en de Goddelijke inzetting van psalmzingen is dus veel omvattend; want wij worden vermaand, niet alleen om God te loven, maar om elkaar te leren en te vermanen met psalmen en lofzangen en geestelijke liederen, Kolossensen 3:16.

2. Het wordt het Boek der Psalmen genoemd, aldus wordt het aangehaald door Petrus, Handelingen 1:20. Het is een verzameling van psalmen, van al de psalmen, die door de Heiligen Geest waren ingegeven, die hoewel zij op verschillende tijden en bij verschillende gelegenheden gedicht waren, hier toch samengevoegd zijn, onafhankelijk van en zonder verwijzing naar elkaar. Aldus werden zij bewaard voor verstrooiing en voor verloren gaan, en in gereder en gemakkelijk er vorm gebracht ten diepste der kerk. Ziet welk een goeden Meester wij dienen, en welk een lieflijkheid er is in de paden der wijsheid, daar ons niet alleen geboden wordt te zingen bij ons werk, en er ons ook genoeg reden is gegeven om dit te doen, maar ons ook woorden in de mond gelegd zijn en liederen voor ons in gereedheid zijn gebracht.

II. De Auteur van dit boek. Oorspronkelijk is het ongetwijfeld afkomstig van de gezegende Geest. Het zijn geestelijke liederen, woorden, die de Heilige Geest heeft ingegeven. Van de meesten is David de schrijver geweest, David, de zoon van Isaï, die daarom de liefelijke psalmist van Israël wordt genoemd, 2 Sam 23:1. Sommigen, die zijn naam niet in hun opschrift dragen, worden elders toch uitdrukkelijk aan hem toegeschreven, zoals Psalm 2 in Handelingen 4:25, Psalm 96 en 105 in 1 Kronieken 16. Van een psalm wordt uitdrukkelijk

gezegd dat hij een gebed is van Mozes, Psalm 90. En dat sommige van de psalmen door Asaf geschreven zijn, wordt te kennen gegeven in 2 Kronieken 29:30, waar gezegd wordt dat zij de Heere loven zouden met de woorden van David en Asaf de zieners. Sommigen van de psalmen schijnen lang daarna geschreven te zijn, zoals Psalm 137 ten tijde van de Babylonische gevangenschap; maar verreweg de meeste zijn gewis door David geschreven, die een dichterlijke en muzikale aanleg had, en die verwekt, bekwaam gemaakt en bezield werd voor het werk van de inzetting van het psalmgezang in de kerke Gods, zoals Mozes en Aaron het in hun tijd geweest zijn voor de inzetting der offeranden. Hun inzetting is ter zijde gezet en vervangen, maar de zijn blijft en zal blijven tot aan het einde des tijde, wanneer zij verzwolgen zal worden door de liederen der eeuwigheid. Hierin was David een type van Christus, die van hem is afgestamd, niet van Mozes, omdat Hij gekomen is om de offerande weg te nemen, (het geslacht van Mozes is spoedig teloor gegaan' uitgestorven,) en om blijdschap en lof te vestigen en te bestendigen, want aan het geslacht van David en Christus zal geen einde zijn.

III. De strekking ervan. Het heeft blijkbaar ten doel:
1. De oefeningen van de natuurlijke Godsdienst te ondersteunen, en in de zielen der mensen die vrome genegenheden op te welken, die wij aan God als onze Schepper, Eigenaar, Bestuurder en Weldoener verschuldigd zijn. Het boek van Job helpt ons om onze eerste beginselen van de Goddelijke volmaaktheden en van zijn voorzienigheid te bewijzen, maar dit helpt ons om ze te gebruiken in gebed en lof, en uitingen van begeerte naar Hem, de belijdenis van afhankelijkheid van Hem en van algehele toewijding en overgave aan Hem. Andere delen der Schrift tonen aan dat God oneindig ver boven de mens is en zijn vrijmachtige Heer; maar dit toont ons dat, in weerwil hiervan, wij zondige aardwormen, toch omgang met Hem kunnen hebben, en dat er middelen zijn, waardoor wij in al de onderscheidene toestanden van het menselijk leven gemeenschap met Hem kunnen oefenen, zo wij door onze eigen schuld daar niet in verhinderd worden.

2. Om de voortreffelijkheid van de geopenbaarde Godsdienst in een nog helderder licht te doen uitkomen, en hem in de lieflijkste vorm en op de krachtigste wijze der wereld aan te bevelen. Er is in het gehele boek der psalmen weinig of niets vast de ceremoniële wet. Hoewel de offers nog eeuwenlang meesten in stand blijven, worden zij hier toch voorgesteld als dingen, die door God niet worden begeerd, Psalm 40:7; 51:18, als vergelijkenderwijs kleine, geringe zaken, die ter bestemder tijd zullen verdwijnen. Maar het woord en de wet van God, de gedeelten ervan, die zedelijk en van altijddurende verplichting zijn, worden hier overal verheerlijkt en groot gemaakt, nergens meer dan hier. En van Christus, de kroon en het middelpunt van de geopenbaarde Godsdienst, het fondament, de hoeksteen en hoofdsteen van dat gezegend gebouw, wordt hier duidelijk gesproken in type en profetie, van Zijn lijden en de heerlijkheid daarna volgende, en het koninkrijk, dat Hij in de wereld zal oprichten, waarin Gods verbond met David betreffende zijn koninkrijk zijn vervulling moest hebben. Welk een hoge waardij stelt dit boek op het woord van God, op zijn inzettingen en rechten, Zijn verbond en de grote en dierbare beloften ervan; en hoe beveelt het ons die aan als onze gids en steun en ons erfdeel tot in eeuwigheid!

IV. Het nut en gebruik ervan. Alle Schrift, van God ingegeven zijnde, is nuttig om Goddelijk licht te brengen tot ons verstand; maar dit boek is daarbij nog van zeer bijzonder nut om Goddelijk leven en kracht en een heilige warmte in ons hart te brengen. Geen enkel boek van geheel de Schrift is meer behulpzaam voor de Godsvrucht der heiligen dan dit boek, en dit is het geweest gedurende al de eeuwen der kerk, van dat het geschreven was, en de

onderscheidene delen ervan aan de opperzangmeester werden overgegeven ten diepste der kerk.

1. Het is van nut om gezongen te worden. Verder dan Davids psalmen kunnen wij gaan, maar behoeven wij niet te gaan voor lofzangen en geestelijke liederen. Omtrent de regelen van de Hebreeuwse dichtmaat zijn de geleerden in het onzekere. Maar deze psalmen behoren naar de dichtmaat van iedere taal overgezet te worden, zo tenminste, dat zij tot stichting der gemeente gezongen kunnen worden. En mij dunkt, dat het ons zeer lieflijk en een grote troost is, als wij Davids psalmen zingen, dat wij Gode dezelfde lof offeren, die Hem geofferd werd in de dagen van David en van de andere Godvruchtige koningen van Juda. Zo rijk, zo uitnemend zijn deze Goddelijke gedichten, dat zij nooit uitgeput kunnen worden en nooit versleten of verouderd zijn.

2. Het is van nut om door de dienstknechten van Christus gelezen en verklaard te worden, daar het grote en voortreffelijke waarheden bevat, en regelen betreffende goed en kwaad. Onze Heere Jezus heeft de psalmen verklaard voor zijn discipelen, de Evangeliepsalmen, en hun verstand geopend, (want Hij had de sleutel Davids) om ze te verstaan, Lukas 24:44.

3. Het is nuttig om door alle Godvruchtige mensen gelezen en overdacht te worden. Het is een volle fontein, waaruit wij allen water kunnen scheppen met vreugde. De ervaringen van de psalmist zijn van groot nut ter onzer bestiering, waarschuwing en aanmoediging. Door ons te zeggen hetgeen hij dikwijls doet wat er omging tussen God en zijn ziel, laat hij ons weten wat wij van God kunnen verwachten, en wat Hij van ons verwacht, eist en genadiglijk zal aannemen. David was een man naar Gods hart, en daarom hebben zij, die bevinden enigermate naar hem te gelijken, reden te hopen dat zij door genade vernieuwd zijn naar Gods beeld, en veel vertroosting smaken in het getuigenis van hun geweten voor hen, dat zij van harte Amen kunnen zeggen op Davids gebeden en lofzegging.

4. Zelfs de uitdrukkingen van de psalmist zijn van groot nut, en door dezen komt de Geest onze zwakheden te hulp in ons gebed, omdat wij niet weten te bidden zoals het behoort. In ons naderen tot God en in ons terugkeren tot God wordt ons gezegd woorden met ons te nemen, Hoséa 14:3, deze woorden, woorden, die de Heilige Geest ons leert. Als wij ons gemeenzaam maken met Davids psalmen, gelijk wij behoren te doen, dan kunnen wij vandaar voor elke boodschap die wij te doen hebben voor de troon der genade, hetzij voor belijdenis van zonde, voor gebed of dankzegging, hulp erlangen voor het overleveren van die boodschap. Welke Godvruchtige aandoeningen er ook in ons Sterken, heilige begeerte of hoop, smart of vreugde, daar kunnen wij geschikte woorden er voor vinden om ze in te kleden, gezonde en onderwerpelijke woorden. Het zal goed zijn om de geschiktste en levendigste uitdrukkingen van Godsvrucht, die wij hier vinden, te verzamelen en te rangschikken, ze tot onderscheidene punten of onderwerpen van gebed te maken, ten einde ze gereed bij de hand te hebben.
Wij kunnen dan eens de ene, en dan weer de andere treffende psalm nemen en hem bidden, dat is: in onze gedachten over elk vers er van uitweiden en onze overdenkingen opzenden tot God, zoals zij naar aanleiding van de uitdrukkingen, die wij daar vinden, in ons opkomen.
De geleerde Dr. Hammond zegt in de voorrede van zijn parafrase op de psalmen dat zulk een geregelde overdenking van enkele psalmen met deze punctuatie van innerlijke Godsvrucht, opgewekt en bezield door het leven en de kracht, die erin de psalmen zijn, verre te verkiezen is boven het van buiten opzeggen van de gehelen psalter, want men behoort er tegen te waken dat de oefeningen der Godsvrucht ontaarden in een harteloos, geesteloos "opzeggen."

Ook dienen de psalmen niet alleen tot hulp en steun van onze Godsvrucht, maar zij leren ons ook dankzegging te doen tot verheerlijking van God, en zijn een richtsnoer voor onze levenswandel, ons lerende om onze weg wel aan te stellen, zodat wij in het einde het heil Gods zien, Psalm 58:23. Zo waren de psalmen dienstbaar aan de Oud-Testamentische kerk, maar voor ons Christenen kunnen zij van meer nut zijn dan zij konden wezen voor hen, die voor de komst van Christus geleefd hebben, want, gelijk de offers van Mozes, zo worden de liederen van David verklaard en meer verstaanbaar gemaakt door het Evangelie van Christus, dat ons binnen de voorhang leidt; zodat, indien wij bij Davids gebeden en lofzeggingen de gebeden van Paulus in zijn brieven en de nieuwe liederen in de Openbaring voegen, wij volkomen toegerust zijn voor dit goede werk, want de volmaakte Schrift maakt de mens Gods volmaakt, tot alle goed werk volmaakt toegerust.

Wat de verdeling van dit boek betreft, daarover behoeven wij in geen zorg te zijn. Er is geen verband (of tenminste zelden) tussen de enen psalm en de anderen. Er is ook geen reden te bespeuren, waarom zij in de volgorde geplaatst zijn, waarin wij ze hier vinden; maar die volgorde schijnt zeer oud te zijn, want wat nu de tweede psalm is, was het ook in de tijd der apostelen, Handelingen 13:33. In de Vulgata zijn de 9de en de 10de psalm bij elkaar gevoegd; alle Roomse schrijvers citeren uit de Vulgata, zodat vandaar af door het gehele boek, hun getal een minder is dan in onze Bijbel. Onze 11de is hun l2de, onze 119de hun 118de. Maar dan verdelen zij de 147sten psalm in tweeën, en zo komen zij toch tot het getal 150.
Sommigen hebben beproefd de psalmen onder hoofden te brengen naar hun inhoud; maar er is dikwijls in een en dezelfde psalm zulk een verscheidenheid van stof, of van inhoud, dat dit met geen zekerheid of vastheid geschieden kan; doch de zeven boetpsalmen zijn zeer bijzonder door vele Godvruchtigen van de overige onderscheiden. Daartoe worden de 6de, 32ste, 38ste, 51ste, 102de, 130ste en 143ste gerekend.
De psalmen waren verdeeld in vijf boeken, ieder besluitende met Amen, Amen, of Halleluja. Het eerste eindigt met Psalm 41; het tweede met Psalm 72, het derde met Psalm 89; het vierde met Psalm 106, het vijfde met Psalm 150. Anderen verdelen ze in drie vijftigen, anderen in zestig gedeelten, twee voor elke dag der maand, een voor ‘s morgens, de anderen voor ‘s avonds. Laat goede Christenen ze voor zichzelf verdelen op de wijze, waardoor zij er het best mede bekend kunnen worden, ten einde ze bij alle gelegenheden bij de hand te hebben, en ze te zingen met de geest en met het verstand.

PSALM 1
1 Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in de raad der goddelozen, noch staat op de weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters; 2 Maar zijn lust is in des HEEREN wet, en hij overdenkt Zijn wet dag en nacht. 3 Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die zijn vrucht geeft op zijn tijd, en welks blad niet afvalt; en al wat hij doet, zal wel gelukken. 4 Alzo zijn de goddelozen niet, maar als het kaf, dat de wind heendrijft. 5 Daarom zullen de goddelozen niet bestaan in het gericht, noch de zondaars in de vergadering der rechtvaardigen. 6 Want de HEERE kent de weg der rechtvaardigen; maar de weg der goddelozen zal vergaan.

Dit is een psalm ter onderrichting een leerdicht betreffende goed en kwaad ons voorstellende leven en dood, de zegen en de vloek, opdat wij de rechte weg zullen inslaan, die leidt naar het geluk, en die weg zullen vermijden, die gewis naar ellende en verderf heenvoert. De verschillende aard en toestand van Godvruchtigen en goddelozen, van hen die God dienen, en hen, die Hem niet dienen, zijn hier in weinig woorden duidelijk aangetoond, zodat ieder, die getrouw met zichzelf wil omgaan, hier zijn eigen aangezicht kan aanschouwen en zijn eigen oordeel kan lezen. Gelijk de verdeling van de kinderen van de mensen in heiligen en zondaars rechtvaardigen en onrechtvaardigen, kinderen van God en kinderen van de boze, dateert van dat de worsteling begon tussen zonde en genade, het zaad van de vrouw en het zaad van de slang en dus zeer oud is, zo is zij ook blijvend, en zal alle andere verdelingen en onderverdelingen van de mensen in hoog en laag rijk en arm, dienstbaren en vrijen, overleven, want hierdoor zal de eeuwige staat van de mensen bepaald en beslist worden, en die onderscheiding zal duren zolang ais hemel en hel duren. Deze psalm toont ons:

I. De heiligheid en gelukzaligheid van een Godvruchtige, vers 1-3.
II De zondigheid en rampzaligheid van een goddeloze, vers 4-5.
III. De grond en de reden voor beide, vers 6. Wie hij ook zij, die de psalmen van David bijeenverzameld heeft (waarschijnlijk Ezra) hij heeft met goede reden deze psalm tot de eerste gesteld, als een voorrede of inleiding tot de overige, omdat het volstrekt noodzakelijk is, dat wij rechtvaardig zijn voor God, om onze oefeningen van de Godsvrucht Hem welbehaaglijk te doen zijn, want alleen het gebed des oprechten is Zijn welgevallen, en daarom ook rechte denkbeelden te hebben omtrent de gelukzaligheid, en recht te zijn in de keuze van de weg, die er heen voert. Diegenen zijn niet geschikt om goed te bidden, die niet wandelen op goede wegen**.**

PSALM 1:1-3
De psalmist begint me t de aard en de toestand van een Godvruchtige, opdat zij het eerst er de vertroosting van smaken zullen, aan wie dit toekomt. Hier is:

I. Een beschrijving van de geest, de gezindheid en de weg van de Godvruchtige, waaraan wij onszelf kunnen toetsen. De Heere kent bij name degenen, die de Zijnen zijn, maar wij moeten hen kennen aan hun karakter, want dat komt overeen met onze staat van toetsing, onze proefstaat, opdat wij er ons op toeleggen om aan dat karakter te beantwoorden, hetgeen zowel het gebod is van de wet, waaraan wij verplicht zijn te gehoorzamen, als de voorwaarde van de belofte, die het ons belang is na te komen. Het karakter van de Godvruchtige wordt hier gegeven volgens de regelen, naar welke hij verkiest te wandelen, en die hij zich ten richtsnoer stelt. Wat wij bij ons uitgangspunt en bij iedere wending op onze levensweg tot gids kiezen, de koers van deze wereld of het Woord van God, is van het alleruiterste belang. Een vergissing in de keuze van onze maatstaf en leidsman kan noodlottig zijn, maar als wij

daaromtrent de rechte keuze doen dan zijn wij op de goede weg om Gode welbehaaglijk te handelen.

1. Teneinde alle kwaad te mijden zal de Godvruchtige het gezelschap van boosdoeners ten enenmale verzaken en zich niet door hen laten leiden, vers 1. Hij wandelt niet in de raad van de goddelozen, enz. Dit deel van zijn karakter wordt het eerst genoemd, omdat zij, die de geboden van hun God willen houden, tot boosdoeners moeten zeggen: Wijkt van ons, Psalm 119:15, en af te wijken van het kwade is hetgeen waarin de wijsheid begint.
A. Hij ziet boosdoeners rondom zich, de wereld is er vol van, aan alle zijden wandelen zij. Zij worden hier beschreven naar drieërlei karakter: goddelozen, zondaren, spotters. Zie langs welke trappen de mensen tot de hoogte van goddeloosheid komen: "Nemo repente fit turpissimus Niemand bereikt op eenmaal de hoogte van de ondeugd." Zij zijn eerst goddeloos, de vreze Gods van zich afwerpende en levende in veronachtzaming van hun plicht jegens Hem. Maar daarbij blijft het niet met hen: als de Godsdienst verzaakt wordt, dan komen zij er toe om zondaars te zijn, zij breken uit in openlijke opstand tegen God, en in de dienst van de zonde en van Satan, nalaten baant de weg tot doen, tot bedrijven, en daardoor wordt het hart zo verhard, dat zij ten laatste er toe komen om spotters te zijn, zij trotseren al wat heilig is, beschimpen de Godsdienst, en maken een grap van de zonde. Zo gaat de weg van de ongerechtigheid bergafwaarts, de slechten worden erger, die zelf zondaars zijn, worden verleiders van anderen en voorspraken van Baäl. Het woord, dat wij vertalen door goddelozen geeft de zodanigen te kennen, die onvast zijn, geen bepaald doel najagen, naar geen vaste regel wandelen, maar klaar staan voor iedere lust, toegeven aan iedere verzoeking. Het woord voor zondaren duidt de zodanigen aan, die besloten zijn voor de beoefening van de zonde, er hun handwerk van maken. De spotters zijn degenen, die hun mond tegen de hemel zetten. Dezen ziet de Godvruchtige aan met een bedroefd hart, zij zijn zijn rechtvaardige ziel een voortdurende kwelling. Maar:

B. Hij mijdt hen overal waar hij hen ziet. Hij doet niet zoals zij doen en daarom heeft hij geen gemeenzame omgang met hen.
a. Hij wandelt niet in de rand van de goddelozen, hij is niet tegenwoordig in hun raadsvergaderingen, ook raadpleegt hij hen niet, al zijn zij ook nog zo vernuftig, schrander en geleerd, indien zij goddeloos zijn, zullen zij niet de mannen zijn van zijn raad, hij bewilligt niet in hun raad, spreekt niet zoals zij spreken, Lukas 23:51, hij richt zich niet naar hun beginselen, handelt niet naar de raad, die zij geven en nemen. De goddelozen zijn ijverig om hun raad te geven tegen de Godsdienst, en zij gaan daar zo listig bij te werk, dat wij reden hebben ons zeer gelukkig te achten als wij er aan ontkomen om er door verstrikt en verlokt te worden.
b. Hij staat niet op de weg van de zondaren, hij vermijdt het om te doen zoals zij doen, hun weg zal niet zijn weg zijn. hij zal er niet op komen, en nog veel minder er op blijven, zoals de zondaar die "zich op een weg stelt, die niet goed is," Psalm 36:5. Hij vermijdt het zoveel als hem mogelijk is om te wezen waar zij zijn, ten einde hen niet na te volgen, hij wil zich niet met hen vergezellen, hen niet tot zijn vrienden of metgezellen kiezen. Hij staat niet op hun weg om door hen medegenomen te worden, maar blijft even ver van hen weg als van een plaats of een persoon, die door pest is besmet, uit vrees er door aangestoken te worden, Spreuken 4:14, 15. Die voor kwaad wil bewaard worden, moet het kwaad uit de weg blijven.
c. Hij zit niet in het gestoelte van de spotters. Hij neemt geen rust met degenen, die gerust neerzitten in hun goddeloosheid en er behagen in scheppen dat hun geweten dichtgeschroeid is, hij vergezelt zich niet met hen, die samenkomen om wegen en middelen te bedenken ter ondersteuning en bevordering van het rijk des duivels, of die in openbaar gericht neerzitten

om het geslacht van de rechtvaardigen te veroordelen. De zetel van de dronkaards is de zetel van de spotters. Ps. 69:13. Zalig is de man, die daar nooit in neerzit, Hoséa 7:5.

2. Om te kunnen doen wat goed is en daar in te volharden onderwerpt de Godvruchtige zich aan de leiding van Gods Woord, en maakt er zich gemeenzaam mede, vers 2. Dat is het wat hem uit de weg houdt van de goddelozen en hem versterkt tegen hun verzoekingen. "Ik heb mij naar het woord Uwer lippen gewacht voor de paden van de bedriegers", Psalm 17:4. Wij behoeven de gemeenschap van zondaren, hetzij voor genoegen of voordeel, niet te zoeken als wij gemeenschap hebben me. het Woord van God en met God zelf in en door Zijn Woord. "Als gij wakker wordt zal hetzelve met u spreken" Spreuken 6:22. Wij kunnen oordelen over onze geestelijke staat door te vragen: "Wat is ons de wet Gods? Hoe schatten of waarderen wij haar? Welke plaats heeft zij in ons?" Zie hier:

a. De gehele genegenheid, die een Godvruchtige heeft voor de wet van God zon lust is in haar. Hij verlustigt zich er in, hoewel het een wet is, een juk, omdat het de wet Gods is, die heilig, rechtvaardig en goed is, die hij vrijwillig toestemt en er zich dus in verlustigt "naar de inwendige mens," Romeinen 7:16, 22. Allen die blijde zijn dat er een God is, moeten blijde zijn dat er een Bijbel is, een openbaring Gods, van Zijn wil en van de enige weg tot gelukzaligheid in Hem.
b. De innige, gemeenzame bekendheid, die een Godvruchtige onderhoudt met het woord van God, die wet overdenkt hij dag en nacht, hieruit blijkt dat zijn lust in haar is, want aan hetgeen wij liefhebben denken wij gaarne, Psalm 119:97. Gods Woord te overdenken is met onszelf te spreken over de grote dingen, die er in vervat zijn, met grote aandacht des harten, totdat deze dingen een diepe, blijvende indruk op ons gemaakt hebben en wij er de kracht en gunst van ervaren in onze ziel. Dit moeten wij doen dag en nacht, wij moeten de gestadige gewoonte hebben om acht te nemen op het Woord van God als het richtsnoer van onze handelingen en de bron van onze vertroostingen, en wij moeten het in onze gedachten hebben bij alles wat er voorvalt, hetzij bij dag of bij nacht. Geen tijd is verkeerd of ongeschikt om het Woord Gods te overdenken. Wij moeten er ons niet slechts des morgens en des avonds, bij het begin van de dag en van de nacht toe begeven om Gods Woord te overdenken, maar dit denken moet als ingeweven zijn met de werkzaamheden van de dag en met de rust en de sluimering van de nacht, Word ik wakker, zo ben ik nog bij U.

II. Een verzekering gegeven van de gelukzaligheid des Godvruchtigen, waarmee wij ons moeten opwekken en aanmoedigen om te beantwoorden aan het karakter van de zodanigen.

1. In het algemeen: hij is welgelukzalig, vers 1. God zegent hem, en die zegen maakt hem gelukkig. Zaligheid bevat voor hem zegeningen van allerlei aard, zegeningen van de hoge en de lage waterwellingen, genoeg om hem volkomen gelukkig te maken, geen van de bestanddelen van de gelukzaligheid zal hem ontbreken. Als hij het onderneemt om een gelukkig mens te beschrijven, dan beschrijft hij een Godvruchtig mens, want met dat al zijn toch alleen diegenen gelukkig, waarlijk gelukkig, die heilig, waarlijk heilig zijn, en het is van meer belang vo or ons om de weg tot gelukzaligheid te kennen dan om te weten waar in de gelukzaligheid zal bestaan. Ja meer: Godsvrucht en heiligheid zijn niet slechts de weg tot het middel voor gelukzaligheid, maar de gelukzaligheid zelf, Openbaring 22:14. Gesteld eens dat er geen ander leven was na dit leven dan zou toch die mens zalig zijn, die zich op de weg van plicht houdt.

2. Zijn gelukzaligheid wordt hier aangetoond, duidelijk gemaakt door een gelijkenis, vers 3. Hij zal zijn als een boom, vruchtbaar en bloeiend. Dit is het gevolg, de uitwerking,

A. Van zijn vrome gewoonte, hij overdenkt de wet van God, doet haar doordringen tot zijn merg en bloed, en hierdoor wordt hij als een boom. Hoe meer wij met het Woord Gods verkeren, hoe beter wij toegerust zullen zijn voor alle goed woord en werk. Of:
B. Van de beloofde zegen, hij is van de Heere gezegend, en daarom zal hij zijn als een boom. De Goddelijke zegen brengt werkelijke uitwerkingen teweeg. Het is de zaligheid, het geluk van een Godvruchtige:

a. Dat hij door de genade Gods geplant is. Deze hoornen waren van nature wilde olijfbomen, en zullen dit blijven totdat zij opnieuw ingeënt zijn en aldus geplant door een macht en kracht van boven. Nooit is een goede boom uit zichzelf gegroeid, het is de planting des Heeren, en daarom moet Hij er in verheerlijkt worden, Jesaja 61:3. "De bomen des Heeren zijn vol van sap," Psalm 104:16.
b. Dat hij geplaatst is bij de middelen van de genade, hier waterbeken genoemd, de beekjes van de rivier, die de stad Gods verblijden, Psalm 46:5, van deze ontvangt de Godvruchtige kracht en sterkte, maar in het verborgen, zonder dat het gezien wordt.
c. Dat zijn handelingen, zijn praktijk en vrucht zullen zijn, overvloedig tot onze rekening, Filipp. 4:17. Tot hen, die God het eerst gezegend heeft, zei Hij: Zijt vruchtbaar, en nog zijn de vertroosting en de eer van vruchtbaarheid een beloning voor de arbeid ervan. Van hen, die de zegeningen van de genade genieten, wordt verwacht dat zij in de gezindheid van hun hart en in de strekking van hun leven beantwoorden aan de bedoelingen van de genade, en dan brengen zij vruchten voort. En het zij opgemerkt tot lof van de grote wijngaardenier zij brengen vruchten voort (hetgeen van hen geëist wordt) op hun tijd, als zij het schoonst en het nuttigst zijn, iedere gelegenheid gebruikende om goed te doen, en het doende op de juiste, de bestemde tijd.
d. Dat zijn belijdenis bewaard zal blijven voor bederf of verval, welks blad niet af valt. Zelfs het blad van hen die slechts de bladeren van de belijdenis voortbrengen zonder enigerlei goede vrucht, zal verdorren, afvallen, en dan zullen zij zich over hun belijdenis evenzeer schamen, als zij er ooit trots op geweest zijn. Maar indien het Woord Gods heerst in het hart, dan zal dit de belijdenis groen houden, zowel tot onze vertroosting als tot onze eer, de lauweren, die aldus gewonnen zijn, zullen nooit verwelken.
e. Dat voorspoed hem zal volgen overal waar hij heengaat, voorspoed van de ziel. Al wat hij doet in overeenstemming met de wet zal wel gelukken, slagen naar de begeerte van zijn hart, ja boven zijn verwachting. Bij het zingen van deze verzen als wij getroffen zijn door de boosaardige en gevaarlijke aard van de zonde, en de alles-overtreffende uitnemendheid van de Goddelijke wet en de kracht van Gods genade, waarvan onze vrucht wordt gevonden, moeten wij onszelf en elkaar vermanen en leren om te waken tegen de zonde en alles wat er heenleidt, veel te verkeren met het Woord van God, en overvloedig te zijn in de vruchten van de gerechtigheid, en in het gebed God te vragen om Zijn genade beide om ons te versterken tegen ieder boos woord en werk, en ons voor ieder goed woord en werk toe te rusten en bekwaam te maken**.**

PSALM 1:4-6

1. Hier hebben wij de beschrijving van de goddelozen, vers 4.
a. In het algemeen, zij zijn het tegenovergestelde van de rechtvaardigen zowel in aard als in toestand. Alzo zijn de goddelozen niet. De LXX herhalen dit met nadruk: niet aldus de goddelozen, zij zijn niet zo, zij worden geleid door de raad van de goddelozen op de weg van de zondaren, naar het gestoelte van de spotters, zij hebben geen lust in Gods wet, denken er zelfs niet aan, zij brengen geen vruchten voort, maar wijndruiven van Sodom, zij beslaan onnut de aarde.

b. In het bijzonder, terwijl de rechtvaardigen als nuttige, vruchtbare bomen zijn, zijn zij de goddelozen als het kaf, dat de wind heendringt, het allerlichtste van het kaf, het stof, dat de eigenaar van de dorsvloer weggedreven wenst te zien, daar het tot niets nut is. Wilt gij een schatting van hen maken? Wilt gij hen wegen? Zij zijn als het kaf, in Gods schatting van hoegenaamd geen waarde, hoe hoog zij zichzelf ook schatten mogen. Wilt gij hun gemoedsaard kennen? Zij zijn licht en ijdel, er is geen substantie in hen, geen degelijkheid, zij worden gemakkelijk door iedere wind en elke verzoeking heen en weer gedreven zij hebben geen vastheid. Wilt gij weten wat hun einde is? De toorn Gods zal hen heendrijven in hun goddeloosheid, zoals de wind het kaf heendrijft, dat nooit meer vergaderd of gezocht zal worden. Het kaf kan voor een wijle onder het koren zijn, maar Hij komt, "wiens wan In Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer doorzuiveren'" Zij, die door hun eigen zonde en dwaasheid zich als kaf maken, zullen aldus bevonden worden voor de wind en het vuur van Goddelijke toorn, Psalm 35:5. even onmachtig om er voor te bestaan als om er aan te ontkomen, Jesaja 17:13.

2. Het oordeel over de goddelozen uitgesproken, vers 5.
a. Zij zullen na hun gerechtelijk verhoor als schuldig-verklaarde verraders uitgeworpen worden, zij zullen niet bestaan in het gericht, zij zullen schuldig worden bevonden, zij zullen van schaamte het hoofd laten hangen en al hun verontschuldigingen zullen als beuzelachtig worden afgewezen. Er is een toekomend oordeel, waarin ieders tegenwoordige aard en werk, hoe kunstmatig en zorgvuldig ook verborgen of bemanteld, volkomen ontdekt en in het licht gesteld zullen worden, in hun ware kleuren worden gezien, en dan zal ieders toekomende staat door een onherroepelijk vonnis voor de eeuwigheid worden vastgesteld. De goddelozen moeten verschijnen voor dat gericht om te ontvangen naar in het lichaam geschied is. Zij kunnen hopen er wel goed, ja met eer, te zullen afkomen, maar in die hoop zullen zij teleurgesteld worden, zij zullen niet bestaan in het gericht, zo helder en duidelijk zal het getuigenis tegen hen zijn, en zo onpartijdig en rechtvaardig zal het oordeel wezen.
b. Zij zullen voor eeuwig buitengesloten zijn van het gezelschap van de gelukzaligen, zij zullen niet bestaan in de vergadering van de rechtvaardigen, in het oordeel, volgens sommigen, in dat hof, waarin de heiligen als bijzitters met Christus de wereld zullen oordelen, deze heilige myriaden, waarmee Hij zal komen "om gericht te houden tegen allen", 1 Korinthe 6:2. Of, in de hemel, daar zal weldra een algemene vergadering gezien worden van de gemeente van de eerstgeborenen, een vergadering van de rechtvaardigen, en van geen anderen dan heiligen, van volmaakte heiligen, een vergadering, zoals er nooit een op aarde gezien was, 2 Thessalonicenzen 2:1. In die vergadering zullen de goddelozen geen plaats hebben. In het Nieuwe Jeruzalem zal geen onreine, geen ongeheiligde binnenkomen. Zij zullen de rechtvaardigen zien ingaan in het koninkrijk, en zelf tot hun eeuwige kwelling zijn buitengeworpen, Lukas 13:27. De goddelozen en onheiligen in deze wereld hebben de rechtvaardigen en hun vergadering bespot, hen veracht en hun gezelschap niet begeerd, rechtvaardig zullen zij dus voor eeuwig van hen gescheiden zijn. Geveinsden in deze wereld kunnen zich onder de dekmantel van een schoonschijnende belijdenis indringen in de vergadering van de rechtvaardigen en er ongehinderd en onontdekt blijven, maar Christus kan niet bedrogen worden, al kunnen Zijn dienstknechten het wel, de dag komt wanneer Hij de schapen van de bokken, het onkruid van de tarwe zal scheiden, zie Mattheüs 13:41, 49. Die grote dag zo noemt het de Chaldeeër zal een dag van ontdekking, een dag van onderscheiding en een dag van eindverdeling zijn. Dan zult gijlieden wederom zien het onderscheid tussen de rechtvaardige en de goddeloze, Maleachi 3:18, hetgeen hier soms moeilijk te zien is.

3. De reden gegeven voor die verschillenden staat van de Godvruchtigen en goddelozen, vers 6.

a. God moet al de eer hebben van de voorspoed en de gelukzaligheid van de rechtvaardigen. Zij zijn zalig, omdat de Heere hun weg kent, Hij heeft er hen toe verkoren, en hen geneigd om hem te verkiezen, Hij leidt en bestuurt hen in die weg, bevestigt er hun gangen op.
b. Zondaren moeten al de schuld dragen van hun verderf. De goddelozen vergaan omdat de weg, waarop zij verkozen hebben te wandelen, regelrecht ten verderve voert, en daarom moeten zij daar noodzakelijkerwijs in eindigen. Of we kunnen het aldus nemen: de Heere keurt de weg des rechtvaardigen goed, heeft er een welbehagen in, en daarom zal hij onder de invloed van Zijn vriendelijke, goedkeurende blikken voorspoedig zijn en goed eindigen, maar Hij is toornig op de weg van de goddelozen, alles wat zij doen is Hem aanstotelijk, en daarom zal hun weg vergaan en zij er mede. Het is zeker dat ieders oordeel voortkomt van de Heere, en het staat goed of slecht met ons, en zal waarschijnlijk in alle eeuwigheid zo blijven, al naar wij de Heere welbehaaglijk of niet welbehaaglijk zijn. Laat dit de kwijnende moed van de rechtvaardigen ophouden, dat de Heere hun weg kent, hun hart kent, Jeremia 12:3, hun gebed in de binnenkamer ziet en hoort, Mattheüs 6:6, hun karakter kent, in hoe zwarte kleuren het ook door de smaad van de mensen afgeschilderd wordt, en dat Hij weldra hen en hun weg openbaar zal maken voor de wereld, tot hun onvergankelijke eeuwige blijdschap en eer. Laat dit ook de vrolijkheid en gerustheid benevelen van de zondaars, dat hun weg, hoe aangenaam die nu ook is, ten laatste zal vergaan. Laat ons, terwijl wij deze verzen zingen en biddend overdenken, een heilige vrees koesteren voor het deel des goddelozen, en het met een vaste, en levendige verwachting van het toekomend oordeel afbidden, en onszelf opwekken om er voor bereid te zijn, en ons met een heilige zorgvuldigheid Gode in alles aangenaam maken en van ganser harte bidden om Zijn gunst.

PSALM 2

1 Waarom woeden de heidenen, en bedenken de volken ijdelheid? 2 De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen tezamen tegen de HEERE, en tegen Zijn Gezalfde, zeggende: 3 Laat ons hun banden verscheuren, en hun touwen van ons werpen. 4 Die in de hemel woont, zal lachen; de HEERE zal hen bespotten. 5 Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken. 6 Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid. 7 Ik zal van het besluit verhalen: de HEERE heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd. 8 Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting. 9 Gij zult hen verpletteren met een ijzeren scepter; Gij zult hen in stukken slaan als een pottenbakkersvat. 10 Nu dan, gij koningen, handelt verstandiglijk; laat u tuchtigen, gij rechters der aarde! 11 Dient de HEERE met vreze, en verheugt u met beving. 12 Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden. Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen.

De vorige psalm was ZEDELIJK en toonde ons onze plicht, deze psalm is Evangelisch en toont ons onze VERLOSSER. Onder het type van Davids koninkrijk, dat door God was ingesteld, veel tegenstand ontmoet heeft, maar ten laatste de bovenhand behield, wordt geprofeteerd van het koninkrijk van de Messias, de Zone Davids, hetwelk het voornaamste doel is van deze psalm, en ik denk dat er minder in is van het type, en meer van het antitype dan in een van de andere Evangeliepsalmen, want er is niets in dan hetgeen van toepassing is op Christus, maar sommige dingen, die volstrekt niet van toepassing zijn op David, vers 6, 7. Gij zijt Mijn Zoon, IK ZAL DE EINDEN DER AARDE GEVEN TOT uw BEZITTING, vers 8, en KUST de ZOON, vers 12. Dat wordt gezegd van Christus te zijn gesproken, Handelingen 4:27, 13:33, Hebreeën 1:5. De Heilige Geest voorzegt hier:

I. De tegenstand, die aan het rijk van de Messias geboden zal worden vers 1-3.
II. De verijdeling en de straf van die tegenstand, vers 4, 5.
III. De oprichting van Christus koninkrijk in weerwil van die tegenstand, vers 6.
IV. De bevestiging ervan, vers 7.
V. Een belofte van de uitbreiding en de voorspoed ervan, vers 8, 9. VI. Een oproeping en vermaning aan koningen en vorsten om zich als gewillige onderdanen van dat koninkrijk er aan te onderwerpen, vers 10-12. Of wel: Wij hebben hier:

1. Bedreigingen tegen de vijanden van Christus koninkrijk, vers 1-6.
2. Beloften, gedaan aan Christus zelf, het hoofd van dat koninkrijk, vers 7-9.
3. Raad, gegeven aan allen om de belangen van dat koninkrijk te omhelzen, vers 10-12. Evenals de vorige is ook deze psalm gepast vooraan gesteld in dit boek, omdat, gelijk het om Gode welbehaaglijk te zijn nodig is dat wij ons onderwerpen aan de voorschriften van Zijn wet, zo is het even nodig, dat wij ons onderwerpen aan de genade van Zijn Evangelie, en in de naam des Middelaars tot Hem komen**.**

PSALM 2:1-6
Wij hebben hier een zeer grote worsteling om het koninkrijk van Christus, de hel en de hemel strijden er om, het toneel des oorlogs is deze aarde, waar Satan sedert lang een overweldigd rijk in bezit had, van een zodanige heerschappij in geoefend heeft, dat hij de overste genoemd is, tot zelfs van de macht van de lucht die wij inademen, en de God van de wereld waarin wij leven. Hij weet zeer goed dat, naarmate het koninkrijk van de Messias zich verheft en veld wint, het zijn valt, en daarom hoewel dit koninkrijk gewis opgericht zei worden, zal het toch niet zonder tegenstand zijn. Merk hier op:

I. De krachtige tegenstand, die aan de Messias en Zijn rijk geboden zal worden, aan Zijn heilige Godsdienst en al de belangen ervan, vers 1-3. Men zou verwacht hebben dat zo'n grote zegen voor deze wereld algemeen en met blijdschap welkom geheten zou worden, en dat iedere schoof zich terstond gebogen zou hebben voor die van de Messias en alle kronen en scepters op aarde aan Zijn voeten zouden gelegd zijn, maar het tegendeel wordt gezien. Nooit is aan de denkbeelden van enigerlei sekte van filosofen, hoe ongerijmd ook, of aan de macht van enigerlei vorst of staat, hoe tirannisch ook, zo heftige tegenstand geboden als aan de leer en de regering van Christus. Een teken, dat zij van de hemel waren, want de tegenstand blijkt duidelijk uit de hel afkomstig te zijn.

1. Er wordt ons hier gezegd wie als tegenstanders van Christus zullen optreden, des duivels werktuigen zullen zijn in deze opstand tegen Zijn koninkrijk. Vorst en volk, het hof en het land, hebben soms afzonderlijke belangen maar hier zijn zij verenigd tegen Christus, niet alleen de machtigen en aanzienlijken, maar het grauw, het gepeupel, de heidenen, grote getallen, gehele maatschappijen van hen. Hoewel zij gewoonlijk tuk zijn op vrijheid, waren zij toch afkerig van de vrijheid, die Christus is komen teweegbrengen en verkondigen. Niet het grauw alleen, maar de machtigen en aanzienlijken, (onder wie men meer verstand en bedachtzaamheid verwacht zou hebben), treden heftig op tegen Christus. Hoewel Zijn koninkrijk niet is van deze wereld, noch ten doel treeft om de belangen van de koningen te verzwakken of er afbreuk aan te doen, maar integendeel ze te steunen en te bevorderen, zo zij, de koningen van de aarde toch terstond de wapens tegen Hem opgevat. Zie de uitwerking van de oude vijandschap in het zaad van de slang tegen het zaad van de vrouw en hoe algemeen en boosaardig het bederf is van het mensdom. Zie hoe geducht de vijanden van de kerk zijn,

zij zijn talrijk, zij zijn machtig. De ongelovige Joden worden hier heidenen genoemd, zo ellendig waren zij ontaard, afgevallen van het geloof en de heiligheid van hun voorouders, zij hebben de heidenen opgewekt en aangespoord om de Christenen te vervolgen. Gelijk de Filistijnen en hun vorsten, Saul en zijn hovelingen, de misnoegde partij en haar aanvoerders, Davids komst tot de troon hebben tegengestaan, zo hebben Herodes en Pilatus de heidenen en de Joden het uiterste gedaan tegen Christus en Zijn invloed op de mensen Handelingen 4:27.

2. Wie het is, met wie zij twisten en tegen wie zij al hun strijdkrachten bijeenbrengen? Het is tegen de Heere en tegen Zijn gezalfde tegen alle Godsdienst in het algemeen en de Christelijke Godsdienst in het bijzonder. Het is zeker dat allen, die vijanden van Christus zijn wat zij ook mogen voorgeven vijanden zijn van God zelf: zij "hebben Mij en Mijn Vader gehaat," Johannes 15:24. De grote Auteur van onze heilige Godsdienst wordt hier genoemd des Heeren Gezalfde, of de Messias, of de Christus in toespeling op de zalving van David tot koning over Israël. Hij is beide gemachtigd en bevoegd om het Hoofd, de koning van de kerk te zijn, is behoorlijk met dit ambt bekleed, en in alle opzichten ervoor geschikt, en toch zijn er die tegen Hem zijn, ja juist daarom zijn zij tegen Hem, zij kunnen Gods gezag niet dulden, zijn afgunstig op Christus' verhoging en hebben een ingewortelde vijandschap tegen de Geest van de heiligheid.

3. Hun tegenstand wordt hier beschreven:
a. Het is een uiterst boosaardige tegenstand. Zij woeden, verbitteren en kwellen zich, knarsen op hun tanden uit ergernis, dat Christus' koninkrijk wordt opgericht, het veroorzaakt hun de grootste ongerustheid en vervult hen met toorn, zodat zij geen genot meer kunnen smaken, zie Lukas 13:14, Johannes 11:47, Handelingen 5:17, 33, 19:28. Afgodendienaars woedden om de ontdekking hunner dwaasheid, de overpriesters en Farizeeën om het in de schaduw stellen van hun roem en het wankelen van hun overweldigde heerschappij. Zij, die kwaad deden woedden tegen het licht.
b. Het is een wel overlegde tegenstand. Zij bedenken, zij zinnen op middelen, om de belangen van Christus' koninkrijk te vernietigen, en zijn er zeker van dat zij in hun pogingen daartoe wel zullen slagen, zij vleien zich de Godsdienst ter neer te zullen werpen en er de overwinning over te zullen behalen.
c. Het is een vastberaden hardnekkige tegenstand. Zij stellen zich op, stellen hun aangezicht als een keisteen en hun hart als een diamant in trotsering van verstand en geweten en alle de verschrikkingen des Heeren, zij zijn trots en vermetel zoals de torenbouwers van Babel, en willen, wat er ook van kome, volharden in hun voornemen en besluit.
d. Het is een tegenstand van saamverbondenen, zij beraadslagen tezamen, om elkaar te helpen en aan te vuren, in die tegenstand, zij nemen, "nemine contradicente-eenstemmig" hun besluit, dat zij de onheilige oorlog tegen de Messias met alle kracht zullen voortzetten, en daarop worden vergaderingen belegd, partijen gevormd, en al hun verstand en vernuft in het werk gesteld om wegen en middelen te vinden om de vestiging van Christus' koninkrijk te beletten, Psalm 83:5.

4. Hier wordt ons gezegd wat het is, waar zij zo vertoornd op zijn, en wat zij met hun tegenstand beogen, vers 3 : Laat ons hun banden verbreken. Zij willen onder geen regering zijn, zij zijn kinderen Belials, die het juk niet kunnen verdragen, tenminste niet het juk des Heeren en van Zijn Gezalfde. Zij willen zich tevreden houden met zulke denkbeelden van het koninkrijk Gods en de Messias, die hen kunnen dienen om er over te twisten en er hun eigen heerschappij mee te steunen, indien de Heere en Zijn (gezalfde hen rijk en groot willen maken in de wereld, dan zullen zij hen welkom heten, maar als die hun verdorven lusten en hartstochten willen tegengaan, hun hart en hun leven willen hervormen en verbeteren, hen

onder de heerschappij, willen brengen van een reine hemelse Godsdienst, dan voorwaar "wille n zij niet dat deze over hen koning zij", Lukas 19:14.
Christus heeft banden en touwen voor ons, zij, die door Hem verlost en behouden willen worden, moeten door Hem geregeerd en bestuurd worden, maar die touwen zijn mensenzelen, in overeenstemming met gezond verstand, en koorden van de liefde, bevorderlijk aan ons waar belang, en toch is het met dezen, dat getwist wordt. Waarom staan de mensen de Godsdienst tegen? Waarom anders, dan omdat zij er het bedwang niet van kunnen dulden, de verplichtingen ervan niet op zich willen nemen? Zij willen de banden van het geweten verbreken en de touwen van Gods geboden afwerpen, van de geboden, die hen roepen om alle banden los te maken, waarmee zij aan de zonde zijn gebonden, en zich te verbinden tot alle plicht, die banden willen zij niet ontvangen maar zo ver mogelijk van zich afwerpen.

5. Hierover wordt met hen geredeneerd, vers 1. Waarom doen zij dit?
a. Zij kunnen geen goede reden opgeven voor hun tegenstaan van zo'n rechtvaardige, heilige en genadige regering, die geen wereldlijke macht wil tegenstaan of dwarsbomen, geen gevaarlijke beginselen wil invoeren, schadelijk voor koningen en landschappen, maar integendeel, zo zij algemeen werd aangenomen, een hemel op aarde zou brengen.
b. Zij kunnen op geen succes hopen voor hun tegenstaan van zo'n machtig koninkrijk, met hetwelk zij ten enenmale onmachtig zijn te strijden. Het is ijdel: als zij hun ergst gedaan hebben, zal Christus toch een kerk hebben in de wereld, en die kerk zal glorierijk en overwinnend wezen, zij is "gebouwd op een rots en de poorten van de hel zullen niet tegen haar overmogen." De maan schijnt helder aan de hemel, al is het ook dat de honden er tegen blaffen.

II. De machtige overwinning behaald over al die dreigende tegenstand. Als hemel en aarde de strijdende partijen zijn, dan is het gemakkelijk te voorspellen wie de overwinnaar zal zijn. Zij, die deze machtige worsteling beginnen, zijn de volken van de aarde en de koningen van de aarde, die van de aarde aards zijn, maar Hij, met wie zij strijden, zit in de hemel, vers 4. Hij is in de hemel, een plaats van zulk een ruim uitzicht dat Hij hen allen zien kan, hen en al wat zij doen, al hun plannen, en Zijn macht is zo groot, dat Hij hen allen ten onder kan brengen, hen en al hun pogingen. Hij zit daar neer rustig en gerust, buiten het bereik van hun machteloze dreigementen en aanslagen. Daar zit Hij neer als Rechter over alle zaken van de kinderen van de mensen, volkomen zeker van de vervulling van Zijn voornemens en bedoelingen, ten spijt van alle tegenstand, Psalm 29:10. De volkomen rust van de eeuwige Geest kan ons tot troost wezen onder alle onrust en beroering van onze geest. Wij worden op aarde en in de zee heen en weer geslingerd, maar Hij zit in de hemel waar Hij Zijn troon bereid heeft ten gerichte, weshalve:
1. De aanslagen van Christus' vijanden gemakkelijk bespot kunnen worden, de Heere belacht hen als een gezelschap van dwazen. Hen en hun aanslagen bespot de Heere, en daarom is het, dat "de jonkvrouw, de dochter Sions, hen veracht," Jesaja 37:22. De dwaasheden van de zondaren zijn terecht een voorwerp van spot en verachting voor de oneindige wijsheid en macht, en de aanslagen van het rijk van Satan, die in onze dogen zo geducht zijn, zijn verachtelijk in Gods ogen. God wordt soms gezegd te ontwaken en op te staan ter verdelging van Zijn vijanden, hier wordt Hij gezegd stil te zitten en dit te doen, want de grootste werkingen van Gods almacht scheppen geen moeilijkheden voor Hem, brengen niet de minste stoornis in Zijn eeuwige rust.

2. Zij worden rechtvaardig gestraft. Hoewel God hen als machtelozen veracht, ziet Hij hun doen toch niet door de vingers, neen, Hij is rechtvaardig misnoegd op hen om hun

onbeschaamdheid en goddeloosheid, en Hij zal dit de vermetelste zondaars doen weten en hen doen sidderen voor Zijn aangezicht.
a. Hun zonde is Hem een terging, Hij is toornig, Hij is uiterst misnoegd. Wij kunnen niet verwachten dat God met ons verzoend zal zijn of een welgevallen aan ons zal hebben, anders dan in en door de Gezalfde. Indien wij dus Hem beledigen en verwerpen, dan zondigen wij tegen het geneesmiddel en verbeuren het voordeel van Zijn voorspraak en tussenkomst, Zijn middelaarschap tussen ons en God.
b. Zijn toorn zal hun een kwelling, een pijniging zijn, als Hij slechts tot hen spreekt in Zijn toorn, dan zal zelfs de adem Zijns monds hen doden en verteren, 2 Thessalonicenzen 2:8. Hij spreekt, en het is geschied, Hij spreekt in toorn, en de zond aars worden verdaan, gelijk een woord ons gemaakt heeft, ons in het aanzijn riep, zo kan, een woord ons vernietigen, ons het aanzijn ontnemen. Wie kent de sterkte Zijn toorns? De vijanden woeden, maar kunnen God niet verontrusten. God zit stil, en toch verontrust Hij hen, brengt hen in ontsteltenis, (zoals het woord is) doet hen ten einde raad komen. Zijn oprichten van het koninkrijk Zijns Zoons in weerwil van hen is hun de grootst mogelijke kwelling. Zij zijn voor Christus' goede onderdanen kwellend geweest, maar de dag komt, wanneer kwelling hun vergolden zal worden.

3. Zij worden verslagen en hun raadslagen verijdeld, vers 6. Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion. David was ten troon verheven en werd meester van de burcht Sion in weerwil van de onrust, die hem veroorzaakt werd door de ontevredenen in zijn rijk, en inzonderheid door de beledigingen, die hij ontving van de bezetting van Sion, die hem beschimpten met hun blinden en kreupelen, 2 Samuel 5:6. De Heere Jezus is verhoogd aan de rechterhand des Vaders, heeft alle macht in hemel en op aarde, Hij is het Hoofd van de gemeente boven alle dingen, in weerwil van de rusteloze pogingen van Zijn vijanden om Zijn verhoging te voorkomen.
a. Jezus Christus is Koning, en is door Hem, die de bron en oorsprong is van alle macht, bekleed met de waardigheid en het gezag van een soevereinen Vorst, beide in het rijk van de voorzienigheid en in het rijk van de genade.
b. Het behaagt God Hem Zijn Koning te noemen, omdat Hij door Hem is aangesteld om te regeren en te oordelen. Hij is Zijn Koning, want Hij is de Vader dierbaar, die in Hem een welbehagen heeft.
c. Christus heeft niet zelf deze eer aangenomen, maar werd er toe geroepen, en Hij, die Hem riep, erkent Hem: Ik heb Hem gezalfd, Zijn opdracht ontving Hij van de Vader.
d. Tot die eer geroepen zijnde, werd Hij er in bevestigd. Hoge plaatsen zijn glibberig, zegt het spreekwoord, maar Christus verhoogd zijnde, staat onwankelbaar vast: "Ik heb Hem gesteld, Ik heb Hem gevestigd." e. Hij is gesteld op Sion, de berg van Gods heiligheid, een type van de Evangeliekerk, want daarop is de tempel gebouwd, om der wille waarvan de gehele berg heilig genoemd werd. Christus' troon is opgericht in Zijn kerk, dat is: in het hart van alle gelovigen en in de gemeenten, die zij vormen. De Evangeliewet van Christus wordt gezegd uit te gaan van Sion, Jesaja 2:3, Micha 4:2, daarvan wordt daarom gesproken als van het hoofdkwartier van deze generaal, de residentie van deze vorst, in wie de kinderen Sions zich zullen verheugen. Wij moeten deze verzen zingen met een heilige blijdschap, triomferende over al de vijanden van Christus koninkrijk niet twijfelende, of zij zullen allen tot de voetbank van Zijn voeten gemaakt worden en triomferende in Christus, en wij moeten bidden in het vaste geloof van de verzekering hier gegeven: "Vader in de hemel Uw koninkrijk kome, het koninkrijk kome van Uwen Zoon." Psalm 2:7-9 Wij hebben gehoord wat de koningen van de aarde te zeggen hebben tegen Christus koninkrijk, en hebben het horen weerspreken door Hem, die in de hemel zit. Laat ons nu horen wat de Messias zelf te zeggen heeft voor Zijn

koninkrijk en om zijn recht er op te bewijzen het is hetgeen al de machten op aarde niet kunnen tegenspreken.

I. Het koninkrijk van de Messias is gegrond op een raadsbesluit, een eeuwig raadsbesluit van God de Vader. Het was geen plotseling opgekomen besluit, het was geen proefneming, maar het resultaat van de rand van de Goddelijke wijsheid en de bepaling van de Goddelijke wil van voor de grondlegging van de wereld, die niet veranderd kunnen worden. Het gebod, of het statuut, zo lezen het sommigen, het verbond of de overeenkomst, zo lezen het anderen, de verbondshandelingen tussen de Vader en de Zoon betreffende des mensen verlossing voorgesteld door het verbond van het koningschap, gemaakt met David en zijn zaad, Psalm 89:4. Onze Heere Jezus zelf heeft daar dikwijls naar verwezen als hetgeen, dat Hem bij Zijn onderneming steeds ten richtsnoer is geweest: "Dit is de wil desgenen, die Mij gezonden heeft," Johannes 6:40, "Dit gebod heb Ik van Mijnen Vader ontvangen," Johannes 10:18, 14:31.

II. Er is een bekendmaking van dat besluit in zoverre het nodig was voor de voldoening van allen, die geroepen zijn en tot wie het bevel is uitgegaan om zich als onderdanen aan deze Koning te onderwerpen, en om diegenen zonder verontschuldiging te laten die niet willen dat Hij Koning over hen zal zijn. Het raadsbesluit was geheim, het was wat de Vader zei tot de Zoon, toen Hij Hem bezat in het begin Zijns wegs, voor Zijn werken van toen aan, maar het is bekend gemaakt door een getrouwe Getuige, die van eeuwigheid in de schoot Zijns Vaders was en in de wereld is gekomen els de Profeet van de kerk, om Hem te verklaren, Johannes 1:18. De bron van alle bestaan is ongetwijfeld ook de bron van alle macht, en het is door, van en onder Hem dat de Messias aanspraak maakt op het recht om te regeren, daar Hem de toezegging daarvan gegeven is door Jehovah, door wiens woord alle dingen gemaakt zijn en bestuurd worden. Christus bewijst hier een tweeledig recht op Zijn koninkrijk.

1. Een recht door erfenis, vers 7. *Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik u gegenereerd.* Dit Schriftwoord wordt aangehaald door de apostel Hebreeën 1:5, om te bewijzen, niet alleen dat Christus een uitnemender naam heeft dan de engelen, maar dat Hij hem verkregen heeft door erfrecht, vers 4. Hij is de Zoon van God, niet door aanneming, maar Hij is Zijn geboren, Zijn eengeboren Zoon, Johannes 1:14. En de Vader erkent Hem en wil dit bekend gemaakt hebben aan de wereld, als de reden waarom Hij tot Koning is gesteld op de heilige berg Sion, daarom heeft Hij ontwijfelbaar recht op, en is Hij volkomen bevoegd en bekwaam voor dat grote ambt. Hij is de Zoon van God, en dus van dezelfde natuur als de Vader, heeft in zich al de volheid van de Godheid, oneindige wijsheid, macht en heiligheid. Het opperbestuur over de kerk is een te hoge eer en een te zware taak voor een bloot schepsel, niemand kan daar geschikt voor zijn dan Hij, die een is met de Vader, van eeuwigheid af bij Hem is geweest als een voedsterling, en dus volkomen bekend is met Zijn raad, Spreuken 8:30. Hij is de Zoon van God, en Hem dus dierbaar, Zijn geliefde Zoon, in wie Hij een welbehagen heeft, en daarom moeten wij Hem ontvangen en aannemen als een Koning, want "omdat de Vader de Zoon liefheeft, heeft Hij alle dingen in Zijn hand gegeven," Johannes 3:35, 5:20. Een Zoon zijnde, is Hij erfgenaam van alle dingen, en daar de Vader de werelden gemaakt heeft door Hem, is hier gemakkelijk uit af te leiden dat Hij ze ook door Hem regeert, want Hij is de eeuwige wijsheid en het eeuwige Woord. Als God tot Hem gezegd heeft: Gij zijt Mijn Zoon, dan betaamt het aan een ieder onzer om tot Hem te zeggen: "Gij zijt mijn Heere, mijn Soeverein." Om er ons nog verder van te overtuigen dat Zijn koninkrijk gegrond is op Zijn Zoonschap, wordt ons hier gezegd waar Zijn Zoonschap op gegrond is: Heden heb Ik U gegenereerd, hetgeen verwijst beide naar Zijn eeuwige generatie zelf, want het is aangehaald, Hebreeën 1:5, om te bewijzen dat Hij "het afschijnsel is van des Vaders heerlijkheid en het

uitgedrukte beeld van Zijn zelfstandigheid," vers 3, en naar het bewijs er van door Zijn opstanding van de doden, want ook daarop wordt het door de apostel uitdrukkelijk toegepast, Handelingen 13:33, "Hij heeft Jezus verwekt gelijk geschreven is, Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegenereerd." Het was door de opstanding van de doden, het teken van de profeet Jona, dat het overtuigendste van alle moest wezen, dat Hij "krachtig is bewezen te zijn de Zoon van God," Romeinen 1:4. Christus wordt gezegd te zijn "de eerstgeborene uit de doden," Openbaring 1:4, Coloss. 1:18. Terstond na Zijn opstanding heeft Hij het bestuur van Zijn Middelaars-koninkrijk op zich genomen, het was toen dat Hij zei: Mij "is gegeven alle macht," en daarop inzonderheid had Hij het oog, toen Hij Zijn discipelen geleerd heeft te bidden: "Uw koninkrijk kome."

2. Een recht door overeenkomst, vers 8, 9.
In korte woorden luidt de overeenkomst aldus: de Zoon moet het ambt op zich nemen van voorspraak, en op die voorwaarde zal Hij de eer en de macht hebben van een universeel monarch, zie Jesaja 53:12 :"Daarom zal Ik Hem een deel geven van velen omdat Hij voor de overtreders gebeden heeft. Hij zal priester zijn op Zijn troon, en de raad des vredes zal tussen die beide wezen," Zacharia 6:13.

A. De Zoon moet vragen, vers 8. Dit onderstelt dat Hij zich vrijwillig in een staat van ondergeschiktheid aan en van afhankelijkheid van Zijn Vader gesteld heeft, door de menselijke natuur aan te nemen, want als God was Hij in macht en heerlijkheid gelijk aan de Vader en had Hij niets te vragen. Het onderstelt het doen van een vergoeding of voldoening, krachtens welke de voorbede gedaan moet worden, en het betalen van een prijs, waarop deze grote eis gegrond was, zie Johannes.17:4, 5. Door de heidenen tot Zijn erfdeel te vragen, heeft de Zoon niet slechts Zijn eigen eer op het oog, maar ook hun geluk, hun heil in Hem, zodat Hij voor hen bidt, en Hij leeft eeuwig om dit te doen, en daarom kan Hij ook volkomen zalig maken.
B. De Vader zal Hem meer dan de helft van Zijn koninkrijk schenken, namelijk het koninkrijk zelf. Hier wordt beloofd:

a. Dat Zijn heerschappij universeel zal zijn, Hij zal de heidenen hebben tot Zijn erfdeel, niet alleen de Joden, tot wier volk de kerk gedurende lange tijd beperkt was, maar ook de heidenen, zij die aan de einden van de aarde zijn (zoals ons volk) zullen Zijn bezitting wezen, en Hij zal grote menigten van trouwe onderdanen onder hen hebben. Gedoopte Christenen zijn de bezitting van de Heere Jezus, zij zijn Hem tot een naam en een lof, God de Vader geeft hen aan Hem, als Hij door Zijn Geest en genade op hen werkt om hun hals te buigen onder het juk van de Heere Jezus. Dit is ten dele vervuld geworden, een groot deel van de heidenwereld heeft het Evangelie ontvangen toen het voor het eerst gepredikt werd, en Christus' troon werd opgericht ter plaatse, waar lange tijd Satans zetel geweest is. Maar het moet nog verder vervuld worden, als "de koninkrijken van de wereld onzes Heeren zullen geworden zijn en van Zijn Christus," Openbaring 11:15. Wie zal leven als God dit doen zal.
b. Dat zij zegevierend zal zijn. Gij zult hen, degenen namelijk die Uw koninkrijk tegenstaan, verpletteren met een ijzeren scepter, vers 9. Dit is ten dele vervuld geworden toen het volk van de Joden diegenen, die volhardden in ongeloof aan en vijandschap tegen Christus' Evangelie verstrooid werd door de Romeinse macht, welke voorgesteld werd in Daniel 2:40 door voeten van ijzer, gelijk hier door een ijzeren scepter. Het had nog een verdere vervulling in de verwoesting van de heidense machten toen de Christelijke Godsdienst gevestigd werd, maar het zal niet volkomen vervuld worden voordat iedere tegenstaande heerschappij, macht en kracht teniet zal gedaan zijn, 1 Korinthe 15:24. Zie Psalm 110:5, 6.

Merk op hoe machtig Christus is, en hoe zwak de vijanden van Zijn koninkrijk zijn voor Zijn aangezicht. Hij heeft een ijzeren scepter om hen te verpletteren, die zich niet willen onderwerpen aan Zijn gouden scepter, zij zijn slechts een pottenbakkersvat voor Zijn aangezicht, plotseling, gemakkelijk en onherstelbaar door Hem in stukken gebroken, zie Openbaring 2:27. "Gij zult het doen, Gij zult verlof hebben om het te doen." Veeleer zullen volken ten ondergang worden gebracht dan dat de Evangeliekerk niet gebouwd zal worden. "Ik heb u liefgehad, daarom heb Ik mensen in uw plaats gegeven," Jesaja 43:4. "Gij zult macht hebben om het te doen, niemand zali voor Uw aangezicht kunnen bestaan, Gij zult het krachtdadig doen." Zij, die niet willen buigen, zullen breken. Bij het zingen en biddend overdenken hiervan, moeten wij eer en heerlijkheid toebrengen aan Christus, als de eeuwige Zoon van God en onze rechtmachtige Heere, en troost ontlenen aan deze belofte en er op pleiten bij God, dat het koninkrijk van Christus uitgebreid en bevestigd zal worden en over alle tegenstand zal zegevieren**.**

PSALM 2:10-12

Wij hebben hier de practische toepassing van deze Evangelieleer betreffende het koninkrijk van de Messias, bij wijze van vermaning aan de koningen en rechters van de aarde. Zij horen dat het tevergeefs is om Christus' regering tegen te staan, laat hen dan zo verstandig zijn er zich aan te onderwerpen. Hij, die macht heeft om hen te verderven, toont dat Hij geen lust heeft aan hun verderf, want Hij stelt hun de weg voor om gelukkig te zijn, vers 10. Zij, die wijs willen wezen, moeten zich laten onderwijzen, vers 10, en diegenen, die waarlijk wijs zijn, ontvangen onderricht uit het Woord van God. Koningen en rechters staan voor God op gelijke bodem met gewone personen, en voor hen is het even nodig om Godsdienstig te zijn als voor ieder ander. Zij, die aan anderen wet en recht geven, moeten de wet ontvangen van Christus, en dat zal hun wijsheid zijn. Wat tot hen gezegd wordt, wordt tot allen gezegd, en wordt van een ieder van ons geëist, maar de vermaning is tot koningen en rechters gericht vanwege de invloed, die hun voorbeeld op hun minderen zal uitoefenen, en omdat zij mannen waren van aanzien en macht, die de oprichting van Christus' koninkrijk hebben tegengestaan, vers 2. Wij worden hier vermaand:

I. Eerbied te hebben voor God, vers 11. Dat is de grote plicht van de natuurlijke Godsdienst. God is groot en oneindig ver boven ons, rechtvaardig en heilig, en vertoornd op ons, en daarom moeten wij Hem vrezen en beven voor Zijn aangezicht. Maar Hij is onze Heere en Meester, en wij zijn gehouden en verplicht om Hem te dienen, onze vriend en weldoener, en wij hebben reden om ons in Hem te verblijden. En dit alles is zeer goed bestaanbaar met elkaar, want:

1. Wij moeten God dienen in al de inzettingen van de Godsverering en in al de voorvallen en omstandigheden van een Godvruchtige levenswandel, maar met een heilige vreze, een ijverig waken over onszelf, en met eerbied voor Hem. Zelfs koningen, die door anderen gediend en gevreesd worden, moeten zelf God dienen en vrezen, er is oneindig meer afstand tussen hen en God, dan tussen de geringste van hun onderdanen en hen.

2. Wij moeten ons verblijden in God, in onderworpenheid aan Hem, wij mogen ons verblijden in andere dingen, maar met een heilig beven, als degenen, die weten welk een heerlijk en ijverig God Hij is, wiens oog altijd op ons gevestigd is, onze zaligheid moet gewerkt worden "met vreze en beven," Filipp. 2:1. Wij behoren ons te verblijden in de oprichting van het koninkrijk van Christus, maar er ons in te verblijden met beving, met een heilig ontzag voor Hem, een heilige vrees voor onszelf dat wij niet tekortkomen in onze plicht, en een tedere bezorgdheid voor de vele kostelijke zielen voor welke Zijn Evangelie en koninkrijk een reuk des doods zijn ten dode. Wat het ook zij, waarin wij ons in deze wereld verblijden, het moet

altijd met beving zijn, opdat wij niet ijdel worden in onze blijdschap, niet opgeblazen worden door de dingen in welke wij ons verblijden, en vanwege de onzekerheid ervan, en omdat door duizenderlei voorvallen en omstandigheden onze vreugde beneveld kan worden. "Zich te verheugen met beving is blijde te zijn als niet blijde zijnde," 1 Korinthe 7:30.

II. Jezus Christus welkom te heten en ons aan Hem te onderwerpen, vers 12. Dit is de grote plicht van de Christelijke Godsdienst een plicht, die van allen geëist wordt, zelfs van koningen en rechters, en het is onze wijsheid en ons belang om er aan te voldoen. Merk hier op,

1. Het gebod, dat hiervoor gegeven wordt: Kust de Zoon. Christus wordt de Zoon genoemd, omdat Hij als zodanig bekend werd gemaakt, vers 7. Gij zijt Mijn Zoon. Hij is de Zoon van God door eeuwige generatie, en als zodanig moet Hij door ons worden aangebeden. Hij is de "Zoon des mensen," de Middelaar, Johannes 5:27, en daarom moet Hij ontvangen worden, en moeten wij ons aan Hem onderwerpen. Hij wordt de Zoon geroemd om beide in te sluiten gelijk God dikwijls met nadruk de Vader genoemd wordt, omdat Hij de Vader is van onze Heere Jezus Christus, en in Hem onze Vader en wij voor die beide hoedanigheden het oog op Hem moeten hebben. Onze plicht jegens Christus wordt hier in overdrachtelijke zin aangeduid: Kust de Zoon, niet met een verraderlijke kus, zoals Judas Hem gekust heeft en zoals alle geveinsden Hem kussen, die voorgeven Hem te eren, maar Hem in werkelijkheid beledigen, doch met een gelovige kus.

a. Met een kus van verzoening en vriendschap, zoals Jakob en Ezau, laat de twist tussen ons en God geëindigd zijn, laat de daden van vijandschap ophouden, en laat ons vrede hebben met God in Christus, die onze vrede is.

b. Met een kus van de aanbidding en Godsdienstige verering, zij die afgoden aanbaden, kusten hen 1 Koningen 19:18, Hoséa 13:2. Laat ons er ons op toeleggen om de Heere Jezus te eren en Hem de eer van Zijn Naam te geven. Hij is uw "Heere, buig u voor Hem neer," Psalm 45:11. Wij moeten "het Lam" aanbidden zowel als Hem, die op de troon zit, Openbaring 5:9-13.

c. Met een kus van genegenheid en oprechte liefde: Kust de Zoon, treedt in een verbond van vriendschap met Hem, en laat Hem u zeer dierbaar en kostelijk zijn, bemint Hem boven allen en alles, bemint Hem in oprechtheid, bemint Hem veel, zoals zij Hem liefgehad heeft, aan wie veel vergeven was, en kust, ten teken daarvan, Zijn voeten, Lukas 7:38.

d. Met een kus van gehechtheid en trouw, zoals Samuël Saul heeft gekust, 1 Samuel 10:1. "Zweert Hem hulde en trouw, onderwerpt u aan Zijn regering, neemt Zijn juk op u, en laat u regeren door Zijn wetten, stelt u ter beschikking van Zijn voorzienigheid, en zijt geheel toegewijd aan Zijn belangen.

2. De redenen om aan dit gebod kracht bij te zetten, zijn ontleend aan onze eigen belangen, waarvoor God in Zijn Evangelie toont zorg te hebben. Denkt aan:

A. Het gewisse verderf, dat wij tegemoet gaan indien wij Christus verwerpen: "Kust de Zoon, want het is op uw gevaar zo gij het niet doet."

a. "Het zal een grote terging voor Hem wezen, zo gij het laat, doet het dus opdat Hij niet toorne." De Vader is reeds toornig, de Zoon is de Middelaar, die het op zich neemt om ons met Hem te verzoenen, indien wij Hem nu veronachtzamen, dan "blijft des Vaders toorn op ons," Johannes 3:36, en dat niet alleen, maar dan wordt er ook nog de toorn des Zoons aan toegevoegd aan wie niets meer mishaagt dan dat de aanbiedingen van Zijn genade versmaad en de bedoelingen ervan vernietigd worden. De Zoon kan toornen, hoewel Hij het Lam is, Hij is de Leeuw uit de stam van Juda, en de toorn van deze Koning, van deze Koning van de koningen zal als het brullen eens leeuws zijn, en zal zelfs de groten en de rijken en de oversten over duizend er toe uitdrijven om een schuilplaats te zoeken onder de bergen en

steenrotsen, en het zal tevergeefs zijn, Openbaring 6:16. Als de Zoon toornig is, wie zal dan voor ons tussenbeide treden? Er blijft dan geen slachtoffer meer over voor de zonde, er is geen andere naam, door welke wij kunnen zalig worden. Ongeloof is een zonde tegen het geneesmiddel.
b. Het zal een algeheel verderf voor u wezen, opdat gij niet van de weg vergaat. Of, volgens de lezing van anderen, op de weg vergaat. Op de weg uwer zonden, en van de weg uwer ijdele hoop, opdat uw weg niet verga," zoals Psalm 1:6, opdat het niet blijke dat gij de weg van de zaligheid hebt gemist. Christus is de weg, hoed u er voor van Hem, als uw weg tot God, te worden afgesneden." Het geeft te kennen dat zij op de weg waren, of het tenminste dachten, maar door Christus te veronachtzamen zijn zij van die weg vergaan, ervan af geraakt, hetgeen hun verderf nog zwaarder maakt, daar zij van de weg naar de hemel naar de hel gaan, niet ver zijn van het koninkrijk Gods en er toch nooit ingaan.

B. De zaligheid, die ons verzekerd is als wij ons aan Christus overgeven. Als Zijn toorn ontstoken is, al is het ook slechts een weinig, dan is het minste vonkje van dat vuur genoeg om de hoogste zondaar ongelukkig te maken zo het in zijn geweten valt, want het zal branden tot in de diepste hel. Nu zou men denken dat hierop zou volgen: "Wee degenen, die Hem verachten, als Zijn toorn ontbrand is" -maar de psalmist schrikt terug bij die gedachte en spreekt hen zalig, die aan dit oordeel ontkomen. Zij, die op Hem betrouwen en aldus Hem kussen, zijn in waarheid gelukzalig, maar inzonderheid zullen zij dit blijken te zijn als de toorn van Christus ontbrand is tegen de anderen. Zalig zullen zij zijn in de dag des toorns, die, door op Christus te vertrouwen Hem tot hun toevlucht en beschermer hebben gemaakt. Als het hart van anderen bezwijkt van vrees, zullen zij van blijdschap hun hoofd opheffen, en dan zullen zij, die thans Christus en Zijn volgelingen verachten, genoodzaakt zijn te zeggen tot hun eigen grote beschaming: "Nu zien wij dat zij, en zij alleen, zalig zijn, die op Hem bebouwen." Bij het zingen en biddend overdenken hiervan, moet ons hart niet slechts vervuld zijn van heilig ontzag voor God, maar ook opgeheven zijn door een blijmoedig vertrouwen in Christus in wiens middelaarschap wij onszelf en elkaar kunnen vertroosten en bemoedigen, Wij zijn de besnijding, die in Christus Jezus roemen.

PSALM 3

1 Een psalm van David, als hij vlood voor het aangezicht van zijn zoon Absalom. (3:2) O HEERE! hoe zijn mijn tegenpartijders vermenigvuldigd; velen staan tegen mij op. 2 (3:3) Velen zeggen van mijn ziel: Hij heeft geen heil bij God. Sela. 3 (3:4) Doch Gij, HEERE! zijt een Schild voor mij, mijn eer, en Die mijn hoofd opheft. 4 (3:5) Ik riep met mijn stem tot de HEERE, en Hij verhoorde mij van de berg Zijner heiligheid. Sela. 5 (3:6) Ik lag neer en sliep; ik ontwaakte, want de HEERE ondersteunde mij. 6 (3:7) Ik zal niet vrezen voor tienduizenden des volks, die zich rondom tegen mij zetten. 7 (3:8) Sta op, HEERE, verlos mij, mijn God; want Gij hebt al mijn vijanden op het kinnebakken geslagen; de tanden der goddelozen hebt Gij verbroken. 8 (3:9) Het heil is des HEEREN; Uw zegen is over Uw volk. Sela.

Gelijk de vorige psalm ons in het type van David in verhoging de koninklijke waardigheid toonde van de Verlosser, zo toont ons deze door het voorbeeld van David in benauwdheid, de vrede en de heilige gerustheid van de verlosten, hoe veilig zij werkelijk zijn onder de Goddelijke bescherming, en er zich ook van bewust zijn. David, door de rebellie van Absalom uit zijn paleis, uit de koninklijke stad, de heilige stad, verdreven zijnde.

I. Klaagt bij God over zijn vijanden, vers 1, 2.

II. Betrouwt in God, en bemoedigt zich in Hem als zijn God, vers 3.
III. Gedenkt aan de voldoening, die hij gesmaakt heeft in Gods genadige verhoring van zijn gebeden en in de ervaring van Zijn goedheid over hem, vers 4, 5.
IV. Triomfeert over zijn vrees, vers 6, en over zijn vijanden, tegen wie hij bidt, vers 7.
V. Geeft God de eer en neemt voor zichzelf de vertroosting van de Goddelijke zegen en het heil, verzekerd aan al het volk van God, vers 8. Diegenen spreken het best van de waarheden Gods, die uit ervaring spreken, zo spreekt David hier van de macht en goedheid Gods, en van de veiligheid en gerustheid van de Godvruchtigen**.**

PSALM 3:1-4 Het opschrift van deze psalm, en van vele andere, is als een sleutel, gereed bij de deur opgehangen, om haar te openen en ons in te leiden tot hetgeen hij ons heeft aan te bieden. Als wij weten bij welke gelegenheid de psalm gedicht werd, dan weten wij hem zoveel te beter te verklaren. Deze werd gedicht, of tenminste het onderwerp ervan in Davids hart overdacht en Gode aangeboden, toen hij vlood voor zijn zoon Absalom, die een samenzwering tegen hem gemaakt heeft, ten doel hebbende, niet alleen om hem zijn kroon, maar ook zijn leven te ontnemen, wij hebben de geschiedenis ervan in 2 Samuel 15 en verv.

1. David was nu in grote smart, toen hij in zijn vlucht opging op de Olijfberg, weende hij grotelijks, zijn hoofd was bewonden, en hij ging barrevoets, en toch heeft hij toen die troostrijke psalm gedicht. Hij weende en bad, weende en zong, weende en geloofde, dit was een zaaien met tranen. Is iemand in beproeving, in lijden? Dat hij bidde, ja, dat hij psalmzinge, dat hij deze psalm zinge. Is iemand in smart over ongehoorzame kinderen? David was het, en toch heeft dit zijn blijdschap in God niet verstoord, noch hem ontstemd om heilige liederen te zingen.

2. Hij was nu in groot gevaar, het complot tegen hem was met grote list beraamd, de partij, die zijn verderf zocht, was zeer machtig, en zijn eigen zoon was aan het hoofd erven, zodat hij zich in de uiterste nood bevond en toch hield hij toen vast aan zijn deel in God, en maakte er gebruik van. Gevaar en angsten moeten ons heendrijven tot God, maar ons niet van Hem wegdrijven.

3. Er werd hem nu veel smart, veel smaadheid aangedaan door hen, van wie hij reden had betere dingen te verwachten, van zijn zoon, voor wie hij zo toegevend is geweest, van zijn onderdanen, die hij zo grotelijks tot zegen is geweest, het kon niet anders of hij moest dit zeer euvel opnemen, en het was genoeg om ieders gemoed te verbitteren en in toorn te doen opbruisen, en toch was hij zo verre van zich toe te geven in onbetamelijke uitdrukkingen van toorn en hartstocht, dat hij kalmte genoeg had voor deze handelingen van de Godsvrucht, die de grootste vastheid en vrijheid van gedachten vereisen. De kalmte van zijn gemoed werd aangetoond door dat de Geest op hem kwam, want de Geest verkiest het om over stille wateren te zweven. Laat geen onvriendelijkheid, zelfs niet van een kind of van een vriend, zo ter harte genomen worden, dat zij ons ongeschikt maakt voor gemeenschapsoefening met God.

4. Hij leed nu om zijn zonde in de zaak van Uria. Dit was het kwaad, hetwelk God om die zonde dreigde over hem te zullen verwekken uit zijn huis, 2 Samuel 12:11, hetgeen hij ongetwijfeld bemerkte en waaruit hij aanleiding nam om zijn berouw er over te vernieuwen. Maar daarom heeft hij toch zijn vertrouwen in de Goddelijke macht en goedheid niet weggeworpen en aan Zijn hulp niet gewanhoopt. Zelfs onze smart over de zonde moet noch onze blijdschap in God, noch onze hoop op God in de weg staan. 5:Het scheen lafhartig in hem om te vluchten voor Absalom en zijn koninklijke stad te verlaten, eer er nog een aanval

op Jeruzalem gedaan was, maar uit deze psalm blijkt dat hij vol was van ware moed, voortkomende uit zijn geloof in God. Ware Christelijke kloekmoedigheid bestaat meer in een Godvruchtige gerustheid en kalmte van gemoed, in een geduldig verdragen en een geduldig wachten, dan in vermetele ondernemingen met het zwaard in de vuist. In deze drie verzen wendt hij zich tot God. Tot wie anders zullen wij heengaan als ons iets smart of verschrikt, dan tot Hem? David was nu weg van zijn binnenkamer en van de voorhoven van Gods huis, waar hij placht te bidden, en toch kon hij een open weg vinden naar de hemel. Waar wij ook zijn, overal kunnen wij toegang hebben tot God, kunnen wij tot Hem naderen. Aldus is David op zijn vlucht tot God genaderd:

I. Met een blootlegging van zijn treurige toestand, vers 1, 2. Hij ziet om zich heen, neemt als het ware het kamp van zijn vijanden in ogenschouw, of ontvangt berichten nopens hun voornemens tegen hem, en brengt die tot God, niet tot zijn eigen raadsvergadering. Betreffende zijn vijanden klaagt hij over twee dingen.

1. Dat zij zeer talrijk zijn, O Heere, hoe zijn mijn tegenpartijders vermenigvuldigd! Boven wat zij in het eerst waren, en boven hetgeen hij dacht dat zij ooit zouden worden. Absaloms partij is als een sneeuwbal, die in beweging gebracht zijnde verwonderlijk toeneemt. Hij spreekt ervan als iemand, die verdwaald is, en wel mocht het hem verbazen dat een volk, hetwelk hij op zo velerlei wijze aan zich verplicht had, schier algemeen tegen hem opstond, en zich zo'n dwaas lichtzinnig jongeling als Absalom was, ten hoofd zou verkiezen. Hoe onbestendig en bedrieglijk is de menigte! En hoe weinig trouw en standvastigheid is er onder de mensen te vinden! David heeft het hart van zijn onderdanen bezeten, zoveel als ooit een koning het bezeten heeft, en toch had hij het nu plotseling verloren. Gelijk het volk nooit te veel op prinsen moet vertrouwen, Psalm 146:3, zo moeten prinsen niet te veel staat maken op hun invloed op het volk. Christus, de Zone Davids, had vele vijanden, toen een grote menigte kwam om Hem te grijpen, toen het gepeupel riep: "Kruis hem! kruis hem!" Hoe waren zij toen vermenigvuldigd, die Hem benauwden! Zelfs goede mensen moeten het niet vreemd achten als de stroom tegen hen is, en de machten, die hen bedreigen, al meer en meer geducht worden.

2. Dat zij zeer boosaardig waren, zij stonden tegen hem op, zij legden het er op toe hem te benauwen, maar dat was niet alles, zij zeiden van zijn ziel: hij heeft geen heil in God, dat is: a. Zij gaven een boosaardige, hatelijke verklaring van zijn moeilijkheden, zoals Jobs vrienden van de zijne, tot de gevolgtrekking komende dat, wijl zijn dienaren en onderdanen hem verlieten en hem niet te hulp kwamen, God hem en zijn zaak had verlaten, en hij dus beschouwd moest worden als een geveinsde, een goddeloze.
b. Zij wierpen een blaam op God als onmachtig om hem te hulp te komen, "zijn nood is zo groot, dat God zelf hem niet helpen kan." Het is vreemd dat zo'n groot ongeloof gevonden kan worden, inzonderheid in velen in Israël, om te denken dat enigerlei groep of menigte van mensen te sterk is voor de Almacht om er mee te handelen.
c. Zij poogden zijn vertrouwen op God aan het wankelen te brengen en hem te doen wanhopen aan hulp van Hem. "Zij hebben gezegd tot mijn ziel, zo kan het ook gelezen worden, vergelijk Ps. 11:1, 42:11. Dit smartte hem het meest, dat zij zo'n slechte mening van hem koesterden, dat zij het mogelijk achtten hem van dat fundament weg te rukken. De blote verzoeking was hem een doorn in het vlees, ja een zwaard in zijn gebeente. Een kind van God huivert bij de blote gedachte van wanhoop aan heil of hulp in God, niets is zulk een kwelling als dat men tracht te overreden dat er voor hem geen hulp is in God. David komt tot God en zegt Hem wat zijn vijanden van hem zelden, zoals Hizkia Rabsake's Godslasterlijken brief voor de Heere heeft uitgespreid. Zij zeggen: Er is geen hulp voor mij in U, maar als dat zo is,

dan ben ik verloren. Zij zeggen tot mijn ziel: Er is geen heil (want aldus is het woord in het oorspronkelijke) voor hem in God, maar, Heere, zeg Gij tot mijn ziel: "Ik ben uw heil," Psalm 35:3, en dat zal mij genoeg zijn en ter bestemder tijd hen tot zwijgen brengen." Aan deze klacht voegt hij een Sela toe, welk woord omstreeks zeventig maal in het boek van de psalmen voorkomt. Sommigen verwijzen dit naar de muziek, waarmee in Davids tijd de psalmen gezongen werden, anderen naar de zin, daar zij menen dat het een teken is om een plechtige pauze aan te duiden. Sela, let hier op, of - houdt hier op, en denkt een weinig na." Zij zeggen: er is geen heil voor hem in God, Sela. "Neemt een ogenblik tijd om hierover na te denken. "Ga weg achter mij, Satan. De Heere bestrafte u!" Weg met zo'n snood, laag denkbeeld!"

II. Met een belijdenis van zijn nederig vertrouwen op God, vers 4. Een werkzaam gelovige zal, hoe meer hij hetzij door de bestraffingen van de voorzienigheid, of de smaad en de verwijtingen van de vijanden, terug wordt gedreven van God, zoveel vaster Hem aangrijpen, zoals David hier, toen zijn vijanden zeiden: Er is geen hulp voor hem in God, riep hij met zoveel sterker verzekerdheid: "Maar Gij, Heere, zijt een schild voor mij, zij mogen zeggen wat zij willen, ik ben er zeker van dat Gij mij nooit zult verlaten, en ik ben vast besloten om U nooit te mistrouwen." Zie wat God is voor Zijn volk, wat Hij zijn zal, wat zij Hem bevonden hebben te zijn, wat David in Hem gevonden heeft.

1. Veiligheid, "Gij zijt een schild voor mij, een schild rondom mij," zoals sommigen het woord vertalen, "om mij te beveiligen naar alle zijden, daar mijn vijanden mij van alle kanten omringen." Niet alleen mijn schild,, hetgeen een delen in de Goddelijke bescherming aanduidt, maar een schild voor mij, dat het tegenwoordige voordeel dier bescherming te kennen geeft.

2. Eer. Gij zijt mijn eer. Zij, die door God als de Zijnen worden erkend, zijn niet slechts veilig en gerust, maar hebben werkelijk een groot aanzien, er is ware eer op hen gelegd, verre boven die, waarop de groten van de aarde zich zo verhovaardigen. David was nu in schande en versmaadheid, de kroon was hem van het hoofd gevallen, maar hij zal er niet te erger van zichzelf om denken, daar hij toch God voor zijn eer heeft, Jesaja 60:19. "Gij zijt mijn eer, Uw eer acht ik voor de mijne," - aldus sommigen, "dat is het, wat ik op het oog heb, daarnaar gaat mijn eerzucht uit, wat verder ook mijn lot moge wezen, en wat er ook van mijn eer moge worden dat ik mijn God tot een naam en een lof moge zijn."

3. Blijdschap en uitredding, Gij zijt het die mijn hoofd opheft, Gij zult mijn hoofd opheffen uit mijn benauwdheden, en mij ter bestemder tijd wederom herstellen in mijn waardigheid, of tenminste mijn hoofd opheffen onder mijn benauwdheden, zodat ik niet zal bezwijken, niet ontmoedigd zal zijn." Als Gods kinderen ook in de slechtste tijden hun hoofd kunnen opheffen met blijdschap, wetende dat hun alles zal medewerken ten goede, dan zullen zij erkennen dat het God is, die hun hoofd opheft, en dat geeft hun beide reden en een hulp om zich te verblijden. Bij het zingen en biddend overdenken hiervan moeten wij ons bewust zijn van het gevaar, waarin wij ons bevinden van de menigte en de boosaardigheid van onze geestelijke vijanden, die het toeleggen op het verderf van onze ziel door ons van God weg te drijven, en in zorg zijn over de benauwdheid en het gevaar van de kerk Gods, waar overal tegen gesproken en tegen gestreden wordt. Maar ten opzichte van beide moeten wij ons bemoedigen in God, die Zijn eigen belangen beide in de wereld en in de harten van Zijn volk zal beschermen en ter bestemder tijd ook zal kronen.

PSALM 3:5-9 David was door de tergingen van zijn vijanden opgewekt om God aan te grijpen als zijn God, en zo smaakte hij vertroosting door opwaarts te zien. Sloeg hij de blik rondom zich, dan deed zich niets anders aan hem voor dan hetgeen ontmoedigend was, maar terugziende kon hij met aangename gewaarwordingen denken aan het nut en voordeel, dat hij ontvangen heeft van zijn betrouwen op God, en nu ziet hij voorwaarts met lieflijke hoop op een gelukkige uitkomst en uitredding uit de treurige, donkere toestand, waarin hij zich nu bevond.

I. Zie met welk een vertroosting hij terugziet op de gemeenschap, die hij gehad heeft met God en de betoningen van Zijn gunst hetzij in moeilijkheden, waarin hij vroeger geweest is en waaruit hij door Gods goedheid gered was, of in zijn tegenwoordige benauwdheid, waarin hij tot nu toe geholpen en ondersteund is geworden. David is door vele rampen en moeilijkheid beproefd geworden, was dikwijls verdrukt en zeer naar de diepte gebracht, maar altijd had hij God algenoegzaam bevonden. Hij herdacht nu met genoegen**:**

1. Dat zijn moeilijkheden hem altijd op de knieën gebracht hebben, en dat hij in al zijn benauwdheden en gevaren instaat is geweest God te erkennen, zijn hart, en ook zijn stem, tot Hem op te heffen, (dat zal een troostrijke gedachte wezen, als wij in benauwdheid zijn) ik riep met mijn stem tot de Heere. Zorg en smart zullen ons goed en geen kwaad doen als zij ons aan het bidden brengen en ons dringen niet alleen om met God te spreken, maar om tot Hem te roepen als degenen wie het ernst is. En hoewel God de taal verstaat van het hart, als "de stem niet gehoord wordt," 1 Samuel 1:13, en geen waarde hecht aan de geveinsde gebeden van hen, die "hun stem doen horen in de hoogte," Jesaja 58:4." vox et profeteren nihil bloot geklank," zal er toch, als het dringende van de stem voortkomt uit de vurigheid van het hart, nota van genomen worden zal er rekening van gehouden worden, dat wij tot God riepen met onze stem.

2. Dat hij God altijd bereid heeft gevonden zijn gebeden te verhoren. Hij verhoorde mij van de berg van Zijn heiligheid, van de hemel, de hoge en heilige plaats, van de ark op de berg Sion, vanwaar Hij hun placht te antwoorden die Hem zochten. David had Zadok bevolen de ark weer te brengen in de stad, vanwaar hij vluchtte voor Absalom, 2 Samuel 15:25, wetende dat God niet gebonden was, neen, niet aan de ark des verbonds, en dat hij, in weerwil van de afstand van plaats, door het geloof een antwoord des vredes kon ontvangen van de heilige berg. Niets kan een kloof vestigen tussen de mededelingen van Gods genade aan ons en de werkingen van Zijn genade in ons, tussen Zijn gunst en ons geloof. De ark des verbonds was op de berg Sion, en de verhoring van onze gebeden geschiedt naar de beloften van dat verbond. Christus was tot Koning gezalfd over de heilige berg Sion, Psalm 2:6, en het is door Hem, die de Vader altijd hoort, dat onze gebeden verhoord worden.

3. Dat hij altijd zeer veilig en zeer gerust is geweest onder de bescherming Gods, vers 5. "lk lag neer en sliep, kalm en gerust, en ontwaakte verfrist en verkwikt, Want de Heere ondersteunde mij."

a. Dit is van toepassing op de gewone zegeningen van iedere nacht, waarvoor wij iedere morgen, alleen en met ons gezin, dankzegging behoren te doen. Velen hebben niet waar zij hun hoofd kunnen neerleggen, (maar dwalen om in woestijnen) of indien zij het wel hebben, durven zij zich toch niet neerleggen, uit vrees voor de vijand, maar wij hebben ons gerust en in vrede neergelegd. Velen liggen neer, maar kunnen niet slapen, en wentelen zich gedurig om tot aan de morgen, vanwege lichaamspijn of benauwdheid van de ziel, of de gedurige verschrikkingen van de nacht, maar wij liggen neer in veiligheid en slapen, hoewel wij dan niet instaat zijn om zelf iets te doen voor onze bewaring. Velen liggen neer en slapen om nooit weer te ontwaken, zij slapen de slaap des doods zoals de eerstgeborenen van de Egyptenaren, maar wij liggen neer en slapen, en ontwaken wederom voor het licht en de

genoegens van een andere dag, en hoe komt dat? Is het niet omdat de Heere ons ondersteund heeft met slaap en voedsel? Wij zijn veilig geweest onder Zijn bescherming en gerust in de armen van Zijn goede voorzienigheid.
b. Het schijnt hier bedoeld te zijn van Davids verwonderlijke gemoedsrust en kalmte in het midden van zijn gevaren. Zichzelf en zijn zaak door het gebed Gode hebbende aanbevolen en zeker zijnde van Zijn bescherming, was zijn hart bereid of gesterkt, en was hij gerust. De ongehoorzaamheid van zijn zoon, de trouweloosheid van zijn onderdanen, het verraad van velen van zijn vrienden, het gevaar waarin hij verkeerde, de vermoeienissen van de tocht en de onzekerheid nopens de afloop van de zaak hebben hem van geen uur van zijn slaap beroofd, noch ook maar in het minste zijn rust verstoord, want de Heere heeft hem door Zijn genade en de vertroostingen Zijns Geestes krachtig ondersteund, en dat gaf hem rust. Het is een groot voorrecht, een grote zegen, dat ons hart als wij in benauwdheid zijn op de Heere kan vertrouwen, zodat wij dan eten noch slapen zullen met kommer en verbaasdheid.
c. Sommigen van de ouden passen het toe op de opstanding van Christus: in Zijn lijden heeft Hij sterke roepingen geofferd en werd verhoord en daarom, hoewel Hij zich neerlegde en de slaap des doods sliep, is Hij toch ten derden dage opgestaan, want de Heere ondersteunde Hem zodat Hij geen verderf gezien heeft.

4. Dat God dikwijls de macht van Zijn vijanden had verbroken en hun boosaardigheid ten onder had gehouden, hen op het kinnenbakken had geslagen, vers 8, hen tot zwijgen had gebracht, hun spreken had verdorven, hen te schande had gemaakt, hen smadelijk in het aangezicht had geslagen en hen onbekwaam. had gemaakt om het kwaad te doen, dat zij voornemens waren, want Hij had hun tanden verbroken. Saul en de Filistijnen, die soms gereed waren hem te verslinden, konden hun voornemen niet volvoeren. De tanden waarop geknarst wordt, of die gescherpt worden tegen Gods volk, zullen verbroken worden. Als te eniger tijd de macht van de vijanden van de kerk dreigend schijnt, dan is het goed te gedenken hoe dikwijls God haar verbroken heeft, en wij zijn er zeker van dat Zijn arm niet verkort is. Hij kan hun de mond stoppen en hun handen binden.

II. Zie met welk een vertrouwen hij op de gevaren ziet, die nog in het verschiet liggen. Zich onder Gods bescherming hebbende gesteld en daar dikwijls het voordeel van hebbende ondervonden.

1. Was zijn vrees gestild, vers 7. Met welk een heilige dapperheid tart hij de machteloze dreigementen en aanslagen van zijn vijanden! Ik zal niet vrezen voor tienduizenden des volks, die, hetzij als vreemde, buitenlandse vijanden, of in binnenlands oproer, zich rondom tegen mij zetten. Niemand scheen minder veilig, zijn vijanden zijn talrijk, tienduizenden, zij zijn boosaardig en vastberaden, hebben zich tegen mij gezet, ja meer, zij hebben reeds ver tegen mij overmocht, schijnen hun doel bereikt te hebben, want zij omringen mij van alle kanten, duizenden tegen een. en toch was niemand meer veilig, "ik zal met dat al toch niet vrezen, zij kunnen mij niet deren, en daarom zullen zij mij niet verschrikken, al neem ik ook voorzichtigheidsmaatregelen voor mijn veiligheid, het is toch van God dat ik mijn behoudenis verwacht en daarom zal ik mij niet ontrusten, mijn God niet wantrouwen en aan de goede einduitkomst niet twijfelen." Toen David op zijn vlucht voor Absalom aan Zadok gelastte de ark terug te brengen, sprak hij nog met twijfel, met onzekerheid van de uitkomst uit zijn tegenwoordige moeilijkheden en eindigde hij als een nederig boeteling met: "Zie, hier ben ik, Hij doe mij zoals het in zijn ogen goed is', 2 Samuel 15:26. Maar nu spreekt hij als een krachtig gelovige, met vertrouwen, en koestert geen vrees voor de uitslag. Een blijmoedige onderworpenheid aan God is het middel om een blijmoedig vertrouwen op God te verkrijgen.

2. Zijn gebed werd verlevendigd en aangemoedigd, vers 8. Hij geloofde dat God zijn Redder, zijn Verlosser was en toch had hij, neen, juist daarom bad hij: Sta op, Heere, verlos mij, mijn God! Beloften van verlossing en uitredding stellen onze gebeden er om niet ter zijde, maar wekken ze op, vuren ze aan, Hij wil er om gebeden zijn.

3. Zijn geloof werd overwinnend. Hij begon de psalm met klachten over de sterkte en boosaardigheid van zijn vijanden, maar eindigt hem met juichend roemen in de kracht en de genade zijns Gods, en nu ziet hij meer die met hem zijn dan die tegen hem zijn, vers 9. Op twee grote waarheden bouwt hij zijn vertrouwen en ontleent er troost aan.
a. Dat het heil des Heeren is. Hij is machtig om te verlossen, al is het gevaar ook nog zo groot. Het is Zijn kroonrecht om te verlossen als alle andere hulp faalt, het is Zijn welbehagen om te verlossen, het is Zijn belofte aan degenen, die de Zijnen zijn, dat Hij zal verlossen, het heil, de verlossing is niet hunner, maar des Heeren. Daarom zijn allen, die de Heere tot hun God hebben, overeenkomstig de strekking van het Nieuwe Testament, zeker van verlossing, van heil, want Hij, die hun God is, is de God des heils, de God van volkomen verlossing.
b. Dat Zijn zegen over Zijn volk is. Hij heeft niet slechts macht om hen te verlossen, maar Hij heeft hun verzekerd van Zijn vriendelijke, genaderijke bedoelingen jegens hen. Hij heeft in Zijn woord een zegen uitgesproken over Zijn volk, en wij zijn gehouden en verplicht om te geloven dat ingevolge hiervan die zegen op hen rust, al zijn er ook nog geen zichtbare uitwerkselen van. Daarom kunnen wij tot de gevolgtrekking komen dat Gods volk, al ligt het ook onder de smaad en de afkeuring van mensen, gewis gezegend is door Hem, die waarlijk zegent en dus de zegen kan gebieden. Bij het zingen en biddend overdenken hiervan moeten wij de voldoening erkennen, die wij smaken door op God te vertrouwen, ons onder Zijn hoede te stellen, en onszelf en elkaar aanmoedigen om te blijven hopen en rustig te wachten op het heil des Heeren**.**

PSALM 4

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, op de Neginoth. (4:2) Als ik roep, verhoor mij, o God mijner gerechtigheid! In benauwdheid hebt Gij mij ruimte gemaakt; wees mij genadig, en hoor mijn gebed. 2 (4:3) Gij, mannen, hoe lang zal mijn eer tot schande zijn? Hoe lang zult gij de ijdelheid beminnen, de leugen zoeken? Sela. 3 (4:4) Weet toch, dat de HEERE Zich een gunstgenoot heeft afgezonderd; de HEERE zal horen, als ik tot Hem roep. 4 (4:5) Zijt beroerd, en zondigt niet; spreekt in ulieder hart op uw leger, en zijt stII. Sela. 5 (4:6) Offert offeranden der gerechtigheid, en vertrouwt op de HEERE. 6 (4:7) Velen zeggen: Wie zal ons het goede doen zien? Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o HEERE! 7 (4:8) Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan ter tijd, als hun koren en hun most vermenigvuldigd zijn. 8 (4:9) Ik zal in vrede tezamen neerliggen en slapen; want Gij, o HEERE! alleen zult mij doen zeker wonen.

Evenals Salomo was ook David een koninklijke prediker, vele van zijn psalmen zijn leerstellig en practisch, het grootste deel van deze psalm is dit waarin de Wijsheid roept tot de mensen, tot de kinderen van de mensen, zoals in Spreuken 8:1, 5, om onderricht te ontvangen. Het opschrift zegt ons niet, zoals dat van de vorige, dat hij bij een bijzondere gelegenheid gedicht werd, en wij moeten ook niet denken dat al de psalmen gelegenheidsgedichten waren, hoewel sommige dat geweest zijn, maar dat vele ervan bestemd waren in het algemeen om het volk van God te onderrichten, dat in de voorhoven van Zijn huis bijeenkwam, om hen in hun Godsdienstige verrichtingen aldaar te helpen en hun gesprekken te leiden. Voor een zodanige

houd ik deze psalm. Laat ons de profetie van de Schrift niet meer van eigen uitlegging maken dan nodig is 2 Petrus 1:20. Hier:

I. Begint David met een kort gebed, vers 2, en dat gebed is een prediking.
II. Hij richt zijn rede tot mannen, en**:**
1. Bestraft hen in de naam van God wegens de oneer, die zij God aandoen, en de schade, die zij doen aan hun eigen ziel vers 3.
2. Hij stelt hun het geluk voor van Godvruchtige mensen om hen aan te moediger om Godsdienstig te zijn, vers 4.
3. Hij roept hen om hun weg te overdenken, vers 5.
4. Hij vermaant hen om God te dienen en op Hem te vertrouwen, vers 6.
5. Hij verhaalt zijn eigen ervaringen van de werkingen van Gods genade in hem**:**
   1. Hem instaat stellende ons Gods gunst te kiezen voor zijn geluk, vers 7.
   2.. Zijn hart vervullende van blijdschap hierin, vers 8.
   3. Zijn gemoed tot kalmte brengende in de verzekerdheid van dag en nacht onder de bescherming Gods te zijn, vers 9**.**

PSALM 4:1-6

Het opschrift van de psalm deelt ons mee dat David, door Goddelijke ingeving de psalm geschreven hebbende, hem ten gebruike van de kerk aan de opperzangmeester heeft overgegeven, die de leiding had van de dienst des psalmgezangs. Wij hebben een uitvoerig bericht van die instelling en van de ordening van de verschillende klassen van zangers, ieder met een opperhoofd en het deel dat aan ieder van het werk was toegewezen, in 1 Kronieken 25. Sommigen "profeteerden aan de hand, of naar de orde, des konings," vers 2. Anderen "profeteerden met een harp om de Heere te danken en te loven," vers 3. Van anderen wordt gezegd dat zij "de hoorn moesten verheffen," vers 5, maar van allen dat zij gesteld waren "tot het gezang des huizes des Heeren" vers 6, en "geleerd waren in het gezang des Heeren," vers 7. Deze psalm werd overgegeven aan een van de hoofden om gezongen te worden op de "neginoth snaarinstrumenten," Hábakuk 3:19 waarop gespeeld werd met de hand, onder begeleiding van muziek van die soort moest het koor deze psalm zingen. en het schijnt dat toen alleen het koor, niet het volk, zong. Maar het Nieuwe Testament beveelt dat alle Christenen zullen zingen, Efeziërs 5:19, Coloss.3:16, van wie verwacht wordt dat zij het op betamelijke wijze zullen doen, waartoe geen kunst vereist wordt, en daarom zijn muziekinstrumenten thans niet zo nodig als toen, de melodie moet uit het hart komen. In deze verzen:

I. Wendt David zich tot God, vers 1. Of de zonen van de mannen, vers 3 tot wie hij gaat spreken, zullen horen of niet zullen horen, hij hoopt en bidt dat God hem een genadig gehoor zal verlenen, en hem een antwoord des vredes zal geven. " Als ik roep, verhoor mij, neem mijn aanbidding aan en verhoor mijn gebed en oordeel mij op mijn beroep, wees mij genadig en hoor mijn gebed." Als het Gode behaagt te letten op ons gebed en ons verhoring ervan te schenken, dan moet dit toegeschreven worden, niet aan onze verdienste, maar zuiver en alleen aan Zijn genade. Hoor mij om Uwer goedertierenheid wil, is onze beste pleitrede. David pleit hier nog op twee zaken.

1. "Gij zijt de God mijner gerechtigheid, niet alleen zelf een rechtvaardig God, maar de auteur van mijn rechtvaardige gezindheid, die door Uw genade het goede hebt gewerkt, dat in mij is, mij een rechtvaardig man hebt gemaakt, derhalve verhoor mij, en getuig aldus van Uw eigen werk in mij. Gij zijt ook de beschermer van mijn rechtvaardige zaak, van mijn onschuld,

waaraan onrecht gedaan is, aan wie ik mijn weg beveel en op wie ik vertrouw, om mijn gerechtigheid te doen voortkomen als het licht." Als mensen ons onrechtvaardig veroordelen, dan is dit onze troost: "het is God die rechtvaardigt, " Hij is de God van des gelovigen gerechtigheid.

2. Als ik vroeger in benardheid was, hebt Gij mij ruimte gemaakt, hebt Gij mijn hart verruimd in heilige blijdschap en vertroosting onder mijn leed, mijn toestand verruimd door mij uit te voeren uit mijn benauwdheid, daarom, Heere wees mij ook nu genadig en hoor mijn gebed. De ervaring, die wij hebben van Gods goedheid jegens ons door ons ruimte te maken toen wij in benauwdheid waren, is niet alleen een grote bemoediging voor ons geloof en onze hoop in de toekomst, maar ook een goede pleitgrond in het gebed tot God: Gij hebt, zult Gij niet? Want Gij zijt God en verandert niet, Uw werk is volmaakt. II. Hij wendt zich tot de kinderen van de mensen ter overtuiging en bekering van hen, die nog vreemdelingen zijn voor God en niet willen dat de Messias, de Zone Davids, Koning over hen zal zijn.

1. Hij poogt hen te overtuigen van de dwaasheid hunner goddeloosheid, vers 3. Gij zonen van de mannen, of volgens sommigen, gij grote mannen, mannen van hoge rang, bedoelende de aanhangers van Saul of van Absalom, hoe lang zult gij mij en mijn regering tegenstaan, er misnoegd op blijven onder de invloed van de valse en ongegronde inblazing van hen, die mij kwaad willen? Of het kan in een meer algemene zin genomen worden: door de psalmist redeneert God met de zondaren om hen tot berouw en bekering te brengen. "Gij, die volhardt in de veronachtzaming van God en Zijn aanbidding en in minachting van het koninkrijk van Christus en Zijn regering, bedenkt wat gij doet."

a. Gij verlaagt uzelf want gij zijt zonen van mannen, het woord betekent hier man in de zin van een edel schepsel, denkt aan de waardigheid uwer natuur en de uitnemendheid van de gaven van verstand, waarmee gij zilt toegerust, en handelt niet op zo onredelijk u zo weinig voegende wijze." Laat de zonen van de mensen nadenken en zich mannen betonen.
b. "Gij onteert uw Maker en maakt Zijn eer tot schande." Zij kunnen wel beschouwd worden als woorden van God, zondaren het onrecht ten laste leggende, dat zij Hem doen in Zijn eer. of, zo het Davids woorden zijn, dan kan de eer verstaan worden van God, die hij zijn eer noemde, Psalm 3:4. Afgodendienaars worden beschuldigd, de "heerlijkheid Gods veranderd te hebben" in schande, Romeinen 1:23. Alle moedwillige zondaars doen dit door ongehoorzaam te zijn aan de geboden van Zijn wet, de aanbiedingen van Zijn genade te minachten, en de genegenheid en de dienst gevende aan het schepsel, die aan God alleen toekomen. Zij, die Gods heilige naam ontheiligen, Zijn Woord en Zijn inzettingen bespotten en Hem, terwijl zij belijden Hem te kennen, verloochenen met de werken, doen wat zij kunnen om onze eer tot schande te maken.
c. "Gij bedriegt uzelf, gij bemint de ijdelheid en zoekt de leugen, of hetgeen een leugen is. Gijzelf zijt ijdel en spreekt leugen en gij bemint dit." Of: "Gij stelt uw hart op hetgeen ten laatste blijken zal niets dan ijdelheid en een leugen te zijn." Zij, die de wereld liefhebben en de dingen zoeken, die beneden zijn, beminnen de ijdelheid en zoeken leugens, gelijk ook zij doen, die behagen scheppen in de genietingen van de zinnen en de schatten van de wereld najagen, want die zullen hen bedriegen en alzo ten verderve brengen. "Hoe lang zult gij dit doen? Zult gij nooit wijs zijn voor uzelf, nooit denken aan uw plicht en uw belang? Hoe lang nog na dezen?" Jeremia 13:27. De God des hemels vindt de tijd lang, waarin zij voortgaan met Hem te onteren en zichzelf te bedriegen en ten verderf te brengen. 2 Hij toont hun de bijzondere gunst, die God heeft voor de vromen, de bijzondere bescherming, waaronder zij zich bevinden en de voorrechten, zij aanspraak hebben, vers 4.

Dit wordt aangevoerd:
A. Als een reden, waarom zij de Godvruchtige niet moeten tegenstaan, of vervolgen, of ter neerwerpen. Het is op hun gevaar, zo zij "een van deze kleinen ergeren," die God zich heeft afgezonderd, Mattheüs 18:6. God acht dat zij, die hen aanraken, Zijn oogappel aanraken, en Hij zal dit hun vervolgers vroeg of laat doen weten. Zij hebben invloed in de hemel, God zal hen horen, laat dus niemand het wagen hen te schaden of te beledigen, want God zal hun geroep horen en hun zaak voorstaan, Exodus 22:23. Algemeen wordt ondersteld dat David van zijn eigen bestemming voor de troon spreekt, hij is de gunstgenoot, die de Heere heeft afgezonderd voor die eer en die haar niet overweldigt, er zich niet ten onrechte en door geweld meester van maakt, of haar zelf heeft aangenomen. "De tegenstand dus, die gij hem biedt, is zeer misdadig, want daarin strijdt gij tegen God, en hij zal ijdel en zonder uitwerking blijken te zijn." God heeft op gelijke wijze zich de Heere Jezus, die gunstgenoot, afgezonderd, en zij, die Zijn verhoging tegenstaan, zullen gewis teleurgesteld worden, want de Vader hoort Hem altijd. Of:

B. Als een reden waarom zij zelf vroom en Godvruchtig moeten zijn en niet langer in de raad van de goddelozen moeten wandelen. "Gij hebt tot nu toe de ijdelheid gezocht, zijt waarlijk Godsdienstig en gij zult waarlijk gelukkig zijn, hier en voor eeuwig, want:
a. "God wil voor zich en Zijn dienst afzonderen." De Heere heeft zich een gunstgenoot afgezonderd, iedere particuliere Godvruchtige heeft Hij zich afgezonderd in Zijn eeuwige verkiezing, in Zijn krachtdadige roeping, in de bijzondere beschikkingen van Zijn voorzienigheid en de werkingen van Zijn genade, zij zijn Hem tot een bijzonder volk geheiligd. Godvruchtige mensen zijn Gods afgezonderden, Zijn verzegelden, Hij kent hen, die de Zijnen zijn, Hij heeft hun Zijn beeld en opschrift ingedrukt, Hij onderscheidt hen door buitengewone gunstbewijzen. Zij "zullen, zegt de Heere van de heirscharen, te dien dage, die Ik maken zal, Mij een eigendom zijn. Weet dit, " laat Godvruchtigen het weten, en laat hen zich nooit vervreemden van Hem, wie zij aldus ten eigendom zijn, laat goddelozen het weten en zich wachten om hen te schaden, die door God worden beschermd.
b. God zal u invloed op Hem verzekeren. David zegt dit met toepassing: De Heere zal horen als ik tot Hem roep. Wij zouden ons gelukkig achten zo wij het oor hadden van een aards vorst, is het dan niet de moeite waard om op iedere voorwaarde, maar inzonderheid op zo gemakkelijke voorwaarden, het oor te kunnen verkrijgen van de Koning van de koningen? Laat ons dit weten en de ijdelheden verlaten ten einde deze zegeningen deelachtig te worden.

3. Hij waarschuwt hen tegen de zonde en vermaant hen er zich door redenering en schrik van te doen aflaten, vers 5. "Hebt ontzag en zondigt niet." Weest toornig en zondigt niet, aldus de LXX, en sommigen denken dat de apostel die vermaning van hem overneemt, Efeziërs 4:26. "Spreekt in ulieder hart Denkt na en vreest, ten einde tot bekering te komen." Wij moeten niet zondigen, want door te zondigen raken wij van de goede weg af en missen ons doel. Een goed middel tegen de zonde is vrees, ontzag te hebben. "Weest bewogen", aldus sommigen, in tegenstelling met zorgeloosheid en valse gerustheid. "Blijft steeds een heilige eerbied koesteren voor de heerlijkheid en majesteit van God, hebt een heilige vreze voor Zijn toorn en vloek, en durft Hem niet tergen." Een goed middel om zonde te voorkomen en een heilig ontzag te behouden is: dikwijls en ernstig in ons eigen hart te spreken. "Spreekt met uw hart, gij hebt er veel aan te zeggen, er kan ten allen tijde mee gesproken worden, laat dan hetgeen gij er aan te Zeggen hebt, niet opgezegd blijven." Een nadenkend man is goed op weg om een wijs en Godvruchtig man te zijn. "Spreekt in ulieder hart, onderzoekt het door ernstig nadenken over uzelf, teneinde het goed te kennen, en wat er verkeerd in is weg te doen of te herstellen, houdt het bezig met plechtige, vrome overpeinzing, laat uw gedachten verwijlen bij

hetgeen goed is. Stelt uw hart op uw wegen en let op de hier gegeven aanwijzingen om dit werk goed en met vrucht te doen.
a. Kiest een stille tijd daarvoor, doet het als gij wakker op uw bed ligt. Eer gij u des nachts tot slepen schikt, zoals sommigen van de heidense zedeleraren hebben aangeraden, onderzoekt uw geweten met betrekking tot hetgeen gij die dag gedaan hebt, inzonderheid wat gij verkeerds gedaan hebt, ten einde er berouw van te hebben. Als gij des nachts wakker wordt, denkt aan God en bedenkt hetgeen tot uw vrede dient. David heeft wat hij hier anderen aanraadt te doen, zelf beoefend, Psalm 63:7 :"Als ik Uwer gedenk op mijn legerstede, zo peins ik aan U in de nachtwaken." Inzonderheid op een ziekbed moeten wij ons hart stellen op onze wegen en ze in ons hart nagaan.
b. "Brengt u in een ernstige gemoedsstemming, zijt stII. Als gij een vraag hebt gedaan aan uw geweten, zijt stil, en wacht op het antwoord, houdt zelfs in onrustige tijden uw gemoed rustig en kalm."

4. Hij raadt hun nauwgezet hun plicht te betrachten, vers 6. Offert offeranden der gerechtigheid. Wij moeten niet slechts aflaten van kwaad te doen, maar leren goed te doen. Zij, die misnoegd waren op David en zijn regering, zouden spoedig tot een betere gezindheid komen en terugkeren tot hun trouw en gehoorzaamheid indien zij slechts God op de rechte wijze wilden aanbidden, en zij die weten wat er ligt tussen God en hun ziel, zullen blijde zijn met de Middelaar, de Zone Davids. Van een ieder van ons wordt hier geëist:
a. Dat wij Hem dienen: " Offert Hem offeranden, offert Hem ten eerste uzelf en uw beste offers." Maar het moeten offeranden van de gerechtigheid zijn, goede werken, al de vruchten van de heersende liefde tot God en onze naaste en al de blijken van een Godsdienstige wandel, die beter zijn dan brandoffer en slachtoffers. "Laat al uw Godsdienstige verrichtingen voortkomen uit een oprecht hart, laat al uw aalmoezen offeranden van de gerechtigheid zijn." De offeranden van de onrechtvaardigen zal God niet aannemen, zij zijn Hem een gruwel, Jesaja 1:4 en verv.
b. Dat wij op Hem vertrouwen. Maakt er eerst een gewetenszaak van om de offeranden van de gerechtigheid te offeren, en dan kunt gij op de Heer vertrouwen. Dient God zonder enig mistrouwen van Hem, of enigerlei vrees van iets door Hem te verliezen. Eert Hem door alleen op Hem te vertrouwen en niet op uw rijkdom, of op een vleselijke arm, vertrouwt op Zijn voorzienigheid en steunt op uw verstand niet, vertrouwt op Zijn genade en zoekt niet uw eigen gerechtigheid op te richten." Bij het zingen van deze verzen moeten wij voor onszelf de leer prediken van de tergende aard van de zonde, de valse ijdelheden van de wereld en de onuitsprekelijke zaligheid van Gods volk, en wij moeten bij onszelf aandringen op de plicht van God te vrezen sprekende tot ons eigen hart, geestelijke offeranden offerende. Bij het biddend nadenken over deze verzen, moeten wij God vragen om de genade, om aldus te denken en te doen**.**

PSALM 4:7-9

I. Wij hebben hier de dwaze wens van wereldse lieden. Velen zeggen: Wie zal ons het goede doen zien? Welk goed zij bedoelden wordt te kennen gegeven in vers 8. Het was de vermenigvuldiging van hun koren en hun most, al wat zij begeerden was overvloed van de rijkdom van deze wereld, ten einde volop de genietingen van de zinnen te smaken. Zij hebben in zoverre gelijk, dat zij begerig zijn naar goed, er naar streven, maar er is ook verkeerds in hun begeerte.

1. Zij vragen in het algemeen, "Wie zal ons gelukkig maken?" maar zij wenden zich er niet voor tot God, die het alleen kan, en zo tonen zij dat zij aan ieder ander liever verplicht willen zijn dan aan God, want zij zouden wel gaarne zonder Hem willen leven.

2. Zij vragen naar goed, dat gezien kan worden, goed dat met de zinnen waargenomen kan worden en tonen geen belangstelling voor het goede, dat buiten het gezicht is en slechts het voorwerp is van geloof. De oorsprong van de afgoderij was een begeerte naar goden, die gezien konden worden, en daarom aanbaden zij de zon maar gelijk ons geleerd moet worden een onzichtbare God te aanbidden, zo ook om een ongezien goed te zoeken, 2 Korinthe 4:18. Met het oog des geloofs zien wij verder dan wij zien kunnen met het lichamelijk oog.

3. Zij vragen naar enigerlei goed, niet naar het voornaamste goed, al wat zij verlangen is uitwendig goed, tegenwoordig goed, eenzijdig goed, goede spijs en drank, een goed bedrijf een goede bezitting. En wat is van dat alles de waardij zonder een goede God en een goed hart? Enigerlei goed, goed van welke aard ook, zal de meeste mensen bevredigen, maar een Godvruchtige ziel zal er zich niet mee vergenoegen. Deze weg, deze wens van vleselijkgezinde wereldlingen is hun dwaasheid, en toch zijn er velen, die er mee instemmen, dienovereenkomstig zal hun oordeel zijn: "Kind, gedenk, dat gij uw goed ontvangen hebt in uw leven, de penning, waarvoor gij overeen zijt gekomen."

II. De verstandige keuze, die Godvruchtigen doen. David en de weinige vromen, die hem aanhingen, stemden niet in met die wens maar verenigden zich in dit gebed: Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere! 1. Hij is het oneens met de stem van velen. God had hem zich afgezonderd door onderscheidende gunsten en daarom zondert hij zich af door een onderscheidend karakter. "Zij zijn voor elk goed, waarin het ook besta, voor werelds goed, maar daar ben ik niet voor, ik zal niet zeggen wat zij zeggen, niet ieder goed kan mij bevredigen, de rijkdom van de wereld zal nooit het deel mijner ziel kunnen zijn en daarom kan ik er mij niet mee vergenoegen."

2. Hij en zijn vrienden komen overeen in de keus van Gods gunst als hun geluk, in hun schatting is die beter dan het leven en de gemakken en genoegens van het leven.
a. Dit is het wat zij ernstig begeren en zoeken, dit is de ademtocht hunner ziel. Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere, de meesten zijn voor andere dingen maar wij zijn hier voor. Evenals Godvruchtige mensen zich onderscheiden door hun praktijken, zo onderscheiden zij zich ook door hun gebeden, niet door de lengte of door de bewoordingen ervan, maar door het geloof en de vurigheid van gemoed, die er uit spreken. Zij, die door God werden afgezonderd, hebben een gebed, dat hun eigen is, hetwelk, hoewel anderen de woorden ervan kunnen bezigen zij toch alleen in oprechtheid opzenden, en dit is een gebed, waarop zij allen Amen zeggen: "Heere, laat ons Uw gunst deelachtig zijn en laat ons daar de bewustheid van hebben, meer begeren wij niet, en dat is genoeg om ons gelukkig te maken. Heere, heb vrede met ons neem ons aan, openbaar U aan ons, laat ons verzadigd zijn van Uw goedertierenheid en wij zullen er mee tevreden zijn." Merk op: hoewel David in het 8ste en de vers alleen van zichzelf spreekt, spreekt hij in dit gebed ook voor anderen, "over ons", zoals Christus ons geleerd heeft te bidden "Onze Vader." Al de heiligen komen met dezelfde boodschap tot de troon van de genade en hierin zijn zij een, allen begeren zij Gods gunst als hun hoogste goed. Wij moeten haar vragen voor anderen, zowel als voor onszelf, want in Gods gunst is genoeg voor allen en wij zullen er nooit minder om hebben als anderen delen in hetgeen wij hebben.

b. Dat is het, waarin zij zich bovenal verblijden, vers 8. Gij hebt dikwijls hierdoor vreugde in mijn hart gegeven, mij niet slechts ondersteund en verkwikt, maar vervuld met onuitsprekelijke vreugde, en daarom is dit het wat ik zal zoeken al de dagen van mijn leven. Als God genade in het hart geeft, dan geeft Hij blijdschap in het hart, en geen blijdschap is te

vergelijken bij die, welke Godvruchtige zielen smaken in de mededeling van Gods gunst, neen, niet de blijdschap van de oogst, van een overvloedige oogst, als het koren en de most vermenigvuldigd worden. Dit is blijdschap in het hart, innerlijke, degelijke, duurzame blijdschap. De vrolijkheid van wereldlingen is slechts een flikkering, een schaduw, "het hart zal ook in het lachen smart hebben, en het laatste van die blijdschap is droefheid," Spreuken 14:13. Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven. Ware vreugde is Gods gave, niet gelijkerwijs de wereld geeft, Johannes 14:27. De heiligen hebben geen reden om aan wereldlingen hun vrolijkheid te benijden, maar moeten veeleer medelijden met hen hebben, want zij kunnen beter weten, maar willen niet.

c. Die gunst is het, waarin zij een algeheel vertrouwen stellen en in dit vertrouwen zijn zij altijd gerust, vers 9. Hij had. zich neergelegd en geslapen, Psalm 3:6, en dat zal hij nog doen. De verzekering hebbende van Uw gunst, zal ik in vrede tezamen neerliggen er slapen, met evenveel genoegen en voldoening als degenen wier koren en most vermenigvuldigd zijn en die, evenals Boaz op zijn dorsvloer toen zijn hart vrolijk was, neerliggen aan het uiterste eens korenhoops, Ruth 3:7, want Gij, o Heere! alleen zult mij doen zeker wonen. Ofschoon ik alleen ben, ben ik toch niet alleen, want God is met mij, hoewel ik geen wachter om mij heen heb, is de Heere toch voldoende om mij te beschermen, Hij kan het als alle andere bescherming faalt. Als hij het licht heeft van Gods aanschijn: a

(1). Kan hij zich verlustigen. Zijn ziel keert weer tot God en rust in Hem en zo legt hij zich neer en slaapt in vrede. Hij heeft wat hij wilde hebben, en is er zeker van dat hem geen kwaad kan overkomen.
(2). Hij vreest geen stoornis van zijn vijanden, slaapt gerust en is zeer veilig, omdat God zelf het op zich heeft genomen om voor zijn veiligheid te zorgen. Als hij er toe komt om de slaap des doods te slapen en neer te liggen in het graf, om zijn bed te spreiden in de duisternis dat zal hij met de ouden vromen Simeon heengaan in vrede, Lukas 2:29, verzekerd zijnde dat God zijn ziel zal ontvangen om veilig bij Hem te zijn en dat ook zich lichaam veilig zal rusten in het graf. c. Hij beveelt Gode al zijn zaken en is tevreden om Hem de uitslag ervan over te laten. Van de landman wordt gezegd dat hij, het zaad in de aarde geworpen hebbende, voorts sliep en opstond, nacht en dag, en het zaad sproot uit en werd lang, hij zelf wist niet hoe, Markus 4:26, 27. Zo zal een Godvruchtige, door geloof en gebed zijn zorg op God geworpen hebbende, slapen en rusten nacht en dag en zeer gerust zijn, het aan God overlatende om alles voor hem te volbrengen, en geheel bereid zijnde om in Zijn heilige wil te berusten en er zich naar te gedragen. Laat ons bij het zingen en biddend overdenken van deze psalm, met een heilige minachting van de rijkdom en de genoegens van deze wereld, als zijnde ongenoegzaam om ons gelukkig te maken, ernstig de gunst zoeken van God en vertroosting er in smaken, en laat ons met heilige onbekommerdheid omtrent het verloop van al onze wereldse zaken, ons en alles wat ons betreft overgeven in de bewaring van de Goddelijke voorzienigheid en overtuigd zijn dat zo wij ons bewaren in de liefde van God Hij alle dingen zal doen medewerken ons ten goede.

PSALM 5

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, op de Nechiloth. (5:2) O HEERE, neem mijn redenen ter ore; versta mijn overdenking. 2 (5:3) Merk op de stem mijns geroeps, o mijn Koning en mijn God! Want tot U zal ik bidden. 3 (5:4) Des morgens, HEERE, zult Gij mijn stem horen; des morgens zal ik mij tot U schikken, en wacht houden. 4 (5:5) Want Gij zijt geen God, Die lust heeft aan goddeloosheid; de boze zal bij U niet verkeren. 5 (5:6) De onzinnigen zullen voor Uw ogen niet bestaan; Gij haat alle werkers der ongerechtigheid. 6 (5:7) Gij zult de leugensprekers verdoen; van de man des bloeds en des bedrogs heeft de HEERE een gruwel. 7 (5:8) Maar ik zal door de grootheid Uwer goedertierenheid in Uw huis ingaan; ik zal mij buigen naar het paleis Uwer heiligheid, in Uw vreze. 8 (5:9) HEERE! Leid mij in Uw gerechtigheid, om mijner verspieders wil; richt Uw weg voor mijn aangezicht. 9 (5:10) Want in hun mond is niets rechts, hun binnenste is enkel verderving, hun keel is een open graf, met hun tong vleien zij. 10 (5:11) Verklaar hen schuldig, o God; laat hen vervallen van hun raadslagen; drijf hen heen om de veelheid hunner overtredingen, want zij zijn wederspannig tegen U. 11 (5:12) Maar laat verblijd zijn allen, die op U betrouwen, tot in eeuwigheid; laat hen juichen, omdat Gij hen overdekt; en laat in U van vreugde opspringen, die Uw Naam liefhebben. 12 (5:13) Want Gij, HEERE, zult de rechtvaardige zegenen; Gij zult hem met goedgunstigheid kronen, als met een rondas.

Deze psalm is een plechtig gebed tot God in een tijd toen de psalmist door de boosaardigheid van zijn vijanden in grote benauwdheid was gekomen, vele van die tijden zijn over David heengegaan, ja er was nauwelijks een tijdperk van zijn leven, waarop deze psalm niet van toepassing is, want hierin was hij een type van Christus, dat hij voortdurend omringd was van vijanden, en zijn krachtig, overmogend gebed tot God, als hij aldus van vijanden omringd was, wees op Christus' steunen op Zijn Vader en Zijn triomferen over de machten van de duisternis in het midden van Zijn lijden. In deze psalm:

I. Vestigt David een gemeenschap tussen zijn ziel en God, belovende te bidden en zich vleiende dat God hem gewis zal verhoren, vers 2-4.
II. Hij geeft Gode de eer en neemt voor zichzelf de vertroosting van Gods heiligheid, vers 5-7.
III. Hij geeft zijn besluit te kennen om zich aan de openbare eredienst van God te houden, vers 8.
IV. Hij bidt**:**

1. Voor zichzelf dat God hem zal leiden, vers 9,.
2. Tegen zijn vijanden, dat God hen zal verdoen, vers 10-12.
3. Voor al het volk van God, dat God hun blijdschap zal geven en hen veilig zal bewaren, vers 12, 13. En dit alles is van groot nut om ons ten leidraad te zijn in ons gebed**.**

PSALM 5:1-7 Er is in het opschrift van deze psalm niets bijzonders, behalve dat gezegd wordt, dat de psalm op de nechiloth is, een woord, dat nergens meer voorkomt. Men heeft de gissing gemaakt en het is een blote gissing dat het wind instrumenten aanduidt, in begeleiding waarvan deze psalm werd gezongen, zoals verondersteld wordt dat neginoth snaarinstrumenten betekent. In deze verzen heeft David het oog op God:

I. Als een God, die het gebed hoort, dat is Hij altijd geweest, van dat de mensen de naam des Heeren begonnen aan te roepen en Hij is thans nog even bereid als ooit tevoren om het gebed te hoven. Merk op met welke naam David Hem hier noemt: O Heere, vers 2, 4, Jehovah, een uit zichzelf bestaand en zelfgenoegzaam wezen, dat wij gehouden en verplicht zijn te

aanbidden, en mijn Koning en mijn God, vers 3, die ik verklaard heb mijn God te zijn, aan wie ik hulde en trouw heb gezworen en onder wiens bescherming ik mij gesteld heb als mijn Koning. Wij geloven dat de God, tot wie wij bidden, een Koning en een God is, Koning van de koningen, God van de goden, maar dat is niet genoeg, het beginsel dat het meest aanmoedigt tot bidden en de krachtigste pleitgrond in het gebed uitmaakt, is dat wij Hem onze Koning en onze God noemen, aan wie wij bijzondere verplichtingen hebben en van wie wij bijzondere verwachtingen mogen koesteren. Merk hier nu op:

1. Waar David om bidt, hetgeen in al ons spreken tot God ons geloof en onze hoop kan aanmoedigen. Als wij vurig en in het geloof bidden, dan hebben wij reden te hopen: a. Dat God kennis zal nemen van onze zaak, van de voorstelling die wij er van doen en het verzoek dat wij er over tot Hem richten, want aldus bidt hij hier: o Heere, neem mijn redenen ter ore. Ofschoon God in de hemel is, heeft Hij toch een open oor voor de gebeden Zijns volks, en het is niet zwaar geworden dat Hij niet zou kunnen horen. De mensen willen of kunnen ons misschien niet horen, onze vijanden zijn zo trots dat zij het niet willen, onze vrienden zijn op zo'n afstand van ons dat zij het niet kunnen, maar God, ofschoon Hij hoog is, in de hemel is, kan en wil het.

b. Dat Hij haar in Zijn wijze en vriendelijke overweging zal nemen, haar niet zal veronachtzamen of haar met een haastig vluchtig antwoord zal afwijzen, want hij bidt: versta mijn overdenking, of overweeg mijn overdenking. Davids gebeden waren niet slechts zijn woorden, maar zijn overdenkingen. Gelijk overdenking de beste toebereiding is tot gebed, zo is gebed de beste uitslag van de overdenking. Overdenking en gebed behoren samen te gaan, Psalm 19:15. Het is wanneer wij aldus onze gebeden beschouwen en dan ook maar alleen dat wij kunnen verwachten dat God ze zal aanzien en ter harte zal nemen wat uit ons hart voortkomt.

c. Dat Hij ter bestemder tijd er een antwoord des vredes op zal geven, want aldus bidt hij, vers 3. Merk op de stem mijns geroeps. Zijn gebed was een geroep, het was de stem zijns geroeps, hetgeen vurigheid van liefde aanduidt en een dringend aanhouden, zulke krachtige vurige gebeden van een gelovige vermogen veel en doen wonderen. 2. Wat David hier belooft als de voorwaarde, die hij nakomen zal om deze genadige aanneming te verkrijgen. Dit kan ons leiden en besturen in ons gebed tot God, om het op de rechte wijze te doen, want wij bidden en ontvangen niet, omdat wij kwalijk bidden. David belooft hier vier dingen, en dat moeten ook wij:

a. Dat hij zal bidden, dat hij er een gewetenszaak van zal maken: tot U zal ik bidden. Anderen leven zonder gebed, maar ik zal bidden. Koningen op hun troon zoals David er een was moeten bedelaars zijn voor Gods troon. "Anderen bidden tot vreemde goden en verwachten hulp van hen, maar tot U, tot U alleen, zal ik bidden." De verzekering, die God ons gegeven heeft van Zijn bereidwilligheid om het gebed te horen, moet ons versterken in ons besluit om biddend te leven en te sterven.

b. Dat hij des morgens zal bidden, dan zal zijn biddende stem gehoord worden, dan zal zijn gebed worden opgezonden, dat zal de datum zijn op zijn brieven naar de hemel. "Des morgens en des avonds en des middags zal ik bidden, ja zeven malen daags zal ik U loven." Maar gewis is inzonderheid het morgengebed onze plicht, wij zijn het meest geschikt voor het gebed als wij meest fris en opgewekt en kalm zijn, afgedaan hebben met de sluimeringen van de nacht, er door verkwikt zijn, en nog niet vervuld zijn van de werkzaamheden van de dag. Wij hebben dan het meest nodig te bidden, vanwege de gevaren en verzoekingen van de dag, waaraan wij zijn blootgesteld en tegen welke wij door geloof en gebed nieuwe genade moeten verkrijgen.

c. Dat hij bij die plicht zijn oog eenvoudig en zijn hart aandachtig zal hebben. Ik zal mijn gebed tot U richten, zoals een schutter zijn pijl richt op het wit, met zo'n vastheid en

standvastigheid moeten wij ons tot God wenden. Of zo als wij een brief aan een vriend adresseren naar deze of die plaats, zo moeten wij onze gebeden adresseren aan God als onze Vader in de hemel, en laat ons ze altijd zenden door de Heere Jezus, de grote Middelaar, dan zijn wij er zeker van dat zij niet verloren gaan, Al onze gebeden moeten tot God gericht worden, Zijn eer en heerlijkheid moeten wij op het oog hebben als ons hoogste doel, laat onze eerste bede wezen: Uw naam worde geheiligd, en dan kunnen wij zeker zijn van dezelfde genadige verhoring ervan als die Christus zelf ontvangen heeft, Ik heb Uwen naam verheerlijkt en ik zal hem wederom verheerlijken.
d. Dat hij geduldig op een antwoord des vredes zal wachten. ik zal opzien, vers 4, zal achtgeven op mijn gebeden en horen wat God, de Heere, spreken zal. Ps. 85:9, Hábakuk 2:1, opdat, zo Hij mij schenkt hetgeen waar ik om vraag, ik dankbaar zal kunnen wezen, en zo Hij het mij ontzegt, ik geduldig moge zijn, en zo Hij het uitstelt, ik volharden zal in het gebed en niet zal verflauwen. Wij moeten opzien, of uitzien, zoals hij, die een pijl heeft afgeschoten, uitziet om gewaar te worden hoe dicht hij bij het wit is gekomen. Wij verliezen veel van de vertroosting onder gebeden, omdat wij niet genoeg letten op de verhoring ervan. Aldus biddende, aldus wachtende, zoals de kreupele de ogen hield op Petrus en Johannes Handelingen 3:5, kunnen wij verwachten dat God onze woorden ter ore zal nemen, er acht op zal slaan, en tot Hem moeten wij ons wenden zoals David hier, die in zijn gebed niet zegt "Heere, doe dit of dat voor mij," maar hoor mij, beschouw, overweeg mijn toestand, en doe er voor wat goed is in Uw ogen." II. Als een God, die de zonde haat, vers 5-7. David merkt dit op:
1. Als een waarschuwing voor hemzelf en voor alle andere biddende mensen, om er aan indachtig te zijn dat, gelijk de God, met wie wij te doen hebben, genadig en barmhartig is, Hij ook rein en heilig is. Ofschoon Hij bereid is het gebed te horen, zal Hij toch, zo wij naar ongerechtigheid zien met ons hart, onze gebeden niet horen, Psalm 66:18.

2. Als een aanmoediging voor zijn gebeden tegen zijn vijanden -het waren goddelozen en dus vijanden van God, - de zodanigen in wie Hij geen welbehagen had. Zie hier:
A. De heiligheid van Gods natuur. Als hij zegt: Gij zijt geen God, die lust heeft aan goddeloosheid, dan bedoelt hij: "Gij zijt een God, die haar haat als lijnrecht tegenovergesteld aan Uw oneindige reinheid, rechtheid en heilige wil." Als de werkers van de ongerechtigheid voorspoedig zijn, laat dan niemand daaruit afleiden dat God lust heeft aan goddeloosheid, neen, ook niet in die door welke de mensen voorgeven Hem te eren, zoals degenen, die hun broederen haten en uitwerpen, en dan zeggen: Dat de Heere heerlijk worde. God heeft geen lust aan goddeloosheid, al hult zij zich ook in een mantel van Godsdienst. Laat hen dus, die zich verlustigen in zonde, weten dat God geen welbehagen in hen heeft, en laat ook niemand als hij verzocht wordt zeggen: ik ben van God verzocht, want God is niet de auteur van de zonde, ook zal het boze niet bij Hem wonen, vers 5, het zal niet altijd gesteund of voorspoedig gelaten worden.
Dr. Hammond denkt dat dit verwijst naar de wet van Mozes, welke aan vreemdelingen, die volhardden in hun afgoderij, niet vergunde om in het land Israëls te wonen.

B. De rechtvaardigheid van Zijn regering: de onzinnigen zullen voor Uw ogen niet bestaan zullen door Hem niet goedkeurend of vriendelijk worden aangezien, niet toegelaten worden om voor Zijn aangezicht te verschijnen, en in de grote dag des oordeels zullen zij niet vrijgesproken worden. De werkers van de ongerechtigheid zijn zeer onzinnig. Zonde is dwaasheid en zondaren zijn de grootste dwazen, geen dwazen, die aldus gemaakt zijn door God, (die zijn te beklagen) want Hij haat niets dat Hij gemaakt heeft, maar dwazen, die zichzelf tot dwazen gemaakt hebben, en deze haat Hij. Goddelozen haten God, rechtvaardig worden zij dus door Hem gehaat, en dat zal hun eindeloze ellende en hun verderf zijn. Hen,

die Gij haat, zult Gij verdoen, inzonderheid twee soorten van zondaren, die hier getekend zijn voor het verderf.

a. De onzinnigen, die leugens spreken en bedriegen. Er wordt een bijzondere klem of nadruk gelegd op deze zondaren, Openbaring 21:8, al de leugenaars, en Hoofdst. 22:15, een iegelijk, die de leugen liefheeft en doet. Niets is meer tegenstrijdig met de God van de waarheid en daarom is Hem ook niets meer hatelijk. Degenen, die wreed zijn. "Van de man des bloeds en bedrogs heeft de Heere een gruwel, want onmenselijkheid is niet minder tegenstrijdig met, niet minder hatelijk aan, de God van barmhartigheid, die aan barmhartigheid een welgevallen heeft.
b. Leugenaars en moordenaars worden zeer bijzonder gezegd op de duivel te gelijken en zijn kinderen te zijn, en daarom kan men wel verwachten dat God hen verafschuwt. Zodanig was het karakter van Davids vijanden, en de zodanigen zijn nog de vijanden van Christus en van Zijn kerk, mensen, die alle deugd en eer hebben afgeschud, hoe slechter zij zijn zoveel zekerder wij kunnen wezen van hun verderf, als de bestemde tijd daarvoor gekomen is. Bij het zingen en biddend overdenken van deze verzen, moeten wij onszelf opwekken tot de plicht van bidden en er ons in aanmoedigen, omdat wij de Heere niet tevergeefs zullen zoeken, en wij moeten onze verfoeiing en afschuw van de zonde uitdrukken, en onze eerbiedige verwachting van de dag van de verschijning van Christus, die de dag zal zijn van het verdoen van de goddelozen**.**

PSALM 5:8-13 In deze verzen beschrijft David drie karakters: van zichzelf, van zijn vijanden en van al het volk van God, en bij ieder van deze drie voegt hij een gebed.

I. Hij beschrijft zichzelf en bidt voor zichzelf, vers 8, 9.

1. Hij is vast besloten zich dicht bij God en Zijn aanbidding te houden. Zondaren gaan weg van God en zo maken zij zich verfoeilijk voor Zijn heiligheid en onderhevig aan Zijn gerechtigheid. "Maar wat mij betreft, die zullen mij niet van U terughouden." Gods heiligheid en rechtvaardigheid zijn er zo ver van af om een verschrikking te wezen voor de oprechten van hart en hen weg te drijven van God, dat zij er veeleer door uitgelokt worden om Hem aan te kleven. David besluit:
A. God te aanbidden, Hem hulde te bewijzen en Gode de eer te geven van Zijn naam.
B. Hem te aanbidden in het openbaar: "ik zal in Uw huis ingaan, in de voorhoven van Uw huis, om U aldaar met Uw andere dienstknechten te aanbidden." David heeft dikwijls alleen en in de eenzaamheid gebeden, vers 3, 4, en toch heeft hij ook zeer getrouw de dienst in het heiligdom bijgewoond. Het gebed in de binnenkamer is bestemd om ons te bereiden voor, niet om ons vrij te stellen van, de openbare Godsverering.
C. Hem te aanbidden met eerbied en met een juist besef van de oneindige afstand tussen God en de mens. "lk zal mij buigen naar het paleis Uwer heiligheid in Uw vreze, terwijl mijn hart vervuld is van heilig ontzag voor God," Hebreeën 12:28. God is grotelijks te vrezen door al Zijn aanbidders.

D. Alleen aan God aanmoediging te ontlenen om Hem te aanbidden.
a. Aan Zijn oneindige genade. Het is in de grootheid van Gods goedertierenheid, (de onuitputtelijke rijkdom van goedertierenheid, die er is in God, en de talloze blijken en bewijzen ervan, die wij van Hem hebben ontvangen) dat David vertrouwt, en niet in enigerlei verdienste of gerechtigheid van hemzelf, als hij tot God nadert. De goedertierenheid Gods moet altijd het fundament zijn beide van onze hoop en van onze blijdschap in alles, waarin wij met Hem te doen hebben.

b. Van het verordineerde en ingestelde middel ter aanbidding, dat toen de tempel was, hier de tempel Zijner heiligheid genoemd, vers 8, als een type van Christus, de grote en enige Middelaar, die de dienst heiligt, zoals de tempel het goud heiligde, en op wie wij het oog moeten hebben bij al onze Godsdienstige verrichtingen, zoals zij toen het oog hadden op de tempel.

2. Hij bidt ernstig dat God hem door Zijn genade altijd leiden en bewaren zal op de weg van zijn plicht, vers 9. Leid mij in Uw gerechtigheid om mijner verspieders wil, die op mijn hinken loeren en gelegenheid tegen mij zoeken.
Zie hier:
a. Het goede gebruik, dat David maakte van de boosheid van zijn vijanden tegen hem: hoe begeriger zij waren om fouten in hem te ontdekken ten einde hem van iets te kunnen beschuldigen, zoveel nauwlettender was hij om zonde en ook de schijn van zonde te vermijden, en zoveel zorgzamer om altijd op de goede weg van God en plicht te worden gevonden. Zo kan door wijsheid en genade goed uit kwaad voortkomen.
b. De rechte weg die David insloeg om hen teleur te stellen die gelegenheid tegen hem zochten, hij gaf zich over aan de leiding Gods, bad God om hem door Zijn voorzienigheid en genade in de rechte weg te leiden, en hem er voor te behoeden om van die weg af te wijken, opdat zelfs de scherpstzienden van zijn vijanden, evenals die van Daniel, geen gelegenheid tegen hem zouden vinden. De weg van onze plicht wordt hier Gods weg en Zijn gerechtigheid genoemd, omdat Hij hem ons voorschrijft door Zijn rechtvaardige en heilige wetten, en als wij ons die in oprechtheid voorstellen als onze regel, dan kunnen wij in het geloof God bidden om Zijn leiding in alle bijzondere omstandigheden en gelegenheden. Hoe dit gebed van David verhoord werd, zien wij in 1 Samuel 18:14,15.

II. Hij beschrijft zijn vijanden en bidt tegen hen, vers 10, 11.

1. Als zijn beschrijving van hen juist is en ongetwijfeld is zij het dan hebben zij een zeer slecht karakter, als zij ook geen zeer slechte mensen waren geweest, dan zouden zij geen vijanden kunnen geweest zijn van de man naar Gods hart. Hij had er van gesproken, vers 7, dat God de man des bloeds en bedrogs haat: "Welnu, Heere," zegt hij, dat is het karakter mijner vijanden, zij zijn bedrieglijk, men kan hen niet vertrouwen, in hun mond is niets rechts." Zij dachten dat het geen zonde was een opzettelijke leugen te spreken, zo David er slechts bezwalkt en gehaat door kon worden gemaakt. "Heere! leid mij," zegt hij, vers 9, Want de zodanigen zijn de mannen met wie ik te doen heb, tegen wier laster de onschuld zelf geen veiligheid biedt. Spreken zij vriendelijk? Spreken zij van vrede en vriendschap? Met hun tong vleien zij, het is bedoeld om hun boosaardigheid te verbergen, om zoveel zekerder hun doel te bereiken. Wat zij ook voorgeven omtrent Godsdienst en vriendschap, ten opzichte van geen van beide zijn zij waar, hun binnenste is enkel verderving Zij zijn ook zeer bloeddorstig, want hun keel is een open graf, wreed als het graf, gapende om te verzwelgen, onverzadelijk als het graf, dat nooit zegt: "Het is genoeg," Spreuken 30:15, 16. Dit wordt aangehaald, Romeinen 3:13, om het algemene bederf van het mensdom aan te tonen, want van nature zijn zij allen geneigd tot het kwade, Titus 3:3. Het graf is voor hen allen geopend en toch zijn zij als open graven voor elkaar.

2. Indien zijn gebed tegen hen verhoord is, en ongetwijfeld is het dit, dan zijn zij in een zeer slechte toestand. Zoals de mensen zijn en doen, zo moeten zij verwachten dat het hun gaan zal. Hij bidt God hen te verdoen naar hetgeen hij gezegd heeft in vers 17. "Gij zult de mensen van zodanig een karakter verdoen." Laat hen dan vervallen, en zondaren zouden als men hen begaan liet, zich spoedig in het verderf storten. De psalmist bidt dat God hen buiten Zijn

bescherming en gunst zal stellen, buiten het erfdeel des Heeren, buiten het land van de levenden, en wee hun, die door God worden uitgeworpen. Zij hebben met hun zonden verderf en verwoesting verdiend, er is genoeg om God te rechtvaardigen in hun verwerping, "Drijf hen heen om de veelheid hunner overtredingen, door welke zij de maat hunner ongerechtigheid vol hebben doen worden en rijp zijn geworden voor het verderf." Vervolging van Gods dienstknechten vult de maat even spoedig als iedere andere zonde, 1 Thessalonicenzen 2:15, 16.
Ja zij kunnen gemakkelijk tot verval worden gebracht door hun eigen raadslagen, Wat Zij doen om zichzelf te beveiligen en aan anderen kwaad. te berokkenen, kan door de alles besturende voorzienigheid Gods tot een middel gemaakt worden van hun verderf, Psalm 7:16, 9:16. Hij pleit: Zij zijn weerspannig tegen U, indien zij alleen mijn vijanden waren geweest, ik zou hun veilig vergiffenis hebben kunnen schenken, maar zij zijn weerspannig tegen God, tegen Zijn kroon en waardigheid, zij kanten zich tegen Zijn regering, en willen zich niet bekeren om Hem eer te geven, en daarom voorzie ik duidelijk hun verderf. Zijn gebed om hun verderf komt niet voort uit een geest van wraakzucht, maar uit een geest van profetie, waardoor hij voorzegd heeft dat allen die weerspannig zijn tegen God, gewis door hun eigen raadslagen verdaan zullen worden. Indien het rechtvaardig is in God verdrukking te vergelden dengenen, die Zijn volk verdrukken, zoals ons gezegd wordt in 2 Thessalonicenzen 1:6, dan bidden wij dat dit gedaan zal worden telkenmale als wij bidden: Vader, Uw wil geschiede! III. Hij geeft een beschrijving van het volk van God, en bidt voor hen, besluitende met een verzekering van hun heil, en hij twijfelde er niet aan, dat hij daar zelf deel in had.

Merk op**:**
1. De beschrijving, die hij geeft van Gods volk. Zij zijn de rechtvaardigen, vers 13, want zij stellen hun vertrouwen op God, zijn wel verzekerd van Zijn macht en algenoegzaamheid wagen hun al op Zijn belofte, zijn overtuigd van Zijn bescherming op de weg van hun plicht, en zij hebben Zijn naam lief en verlustigen zich in alles waardoor God zich bekend gemaakt heeft, en scheppen er behagen in met Hem bekend te zijn. Dit is ware en zuivere Godsdienst: een leven te leiden van welbehagen in God en van vertrouwen op Hem.

2. Zijn gebed voor hen: "Laat verblijd zijn allen, die op U vertrouwen tot in eeuwigheid laat hen reden hebben om zich te verblijden, en een hart om zich te verblijden, vervul hen van blijdschap, van grote en onuitsprekelijke blijdschap, laat hen juichen van voortdurende vreugde, van heilige vreugde, die eindigt in God, laat hen verblijd zijn in U, in uw gunst, in Uw heil, niet in een schepsel. Laat hen zich verheugen, omdat Gij hen overdekt of overschaduwt, onder hen woont." Misschien is dit een toespeling op de wolk- en vuurkolom, die voor Israël een zichtbaar teken was van Gods bijzondere tegenwoordigheid onder hen en de bijzondere bescherming, die over hen was. Laat ons van David leren niet alleen te bidden voor onszelf, maar ook voor anderen, voor alle Godvruchtigen, voor allen, die op God vertrouwen en Zijn naam beminnen, al zijn zij ook niet in alles van ons gevoelen of voorstanders van onze belangen. Laat allen, die recht hebben op Gods beloften, delen in ons gebed, de genade zij met allen, die Christus in oprechtheid liefhebben. Dit is medewerken met God.

3. Zijn vertroosting hun aangaande, vers 13. Hij bidt voor hen, omdat zij Gods bijzonder volk zijn, en daarom twijfelt hij niet of zijn gebed zal verhoord worden, en dat zij zich ten allen tijde zullen verblijden, want: a. Zij zijn gelukkig in de verzekerdheid van Gods zegen: Gij, Heere! zult de rechtvaardige zegenen, Gij zult een zegen over hen gebieden. Gij hebt hen in Uw Woord gezegend genoemd, en daarom zult Gij hen ook werkelijk gezegend maken. Die Gij zegent, zijn werkelijk gezegend.

b. "Zij zijn veilig onder de bescherming Uwer gunst, daarmee zult Gij hen kronen", aldus lezen het sommigen. Het is zijn eer, het zal een sierlijke kroon voor hem wezen, en hem waarlijk groot maken, daarmee zal Hij hem aan alle kanten omgeven als met een rondas. In de krijg beschut een schild slechts naar een zijde, maar de gunst van God is voor de heiligen een beschutting aan alle zijden, zoals de omtuining voor Job rondom, zodat zij, zolang zij zich onder de bescherming Gods houden, volkomen veilig zijn, en dus volkomen tevreden kunnen en moeten wezen. Bij het zingen en biddend overdenken van deze verzen moeten wij ons door het geloof onder de leiding en zorg stellen van God, en ons dan verblijden in Zijn barmhartigheid en genade, en in het vooruitzicht dat God ten laatste over al Zijn vijanden zal zegevieren en wij zullen juichen in Zijn heII.

PSALM 6

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, op de Neginoth, op de Scheminith. (6:2) O HEERE, straf mij niet in Uw toorn, en kastijd mij niet in Uw grimmigheid! 2 (6:3) Wees mij genadig, HEERE, want ik ben verzwakt; genees mij, HEERE, want mijn beenderen zijn verschrikt. 3 (6:4) Ja, mijn ziel is zeer verschrikt; en Gij, HEERE, hoe lange? 4 (6:5) Keer weder, HEERE, red mijn ziel; verlos mij, om Uwer goedertierenheid wil. 5 (6:6) Want in de dood is Uwer geen gedachtenis; wie zal U loven in het graf? 6 (6:7) Ik ben moede van mijn zuchten; ik doe mijn bed de gansen nacht zwemmen; ik doornat mijn bedstede met mijn tranen. 7 (6:8) Mijn oog is doorknaagd van verdriet, is veroud, vanwege al mijn tegenpartijders. 8 (6:9) Wijkt van mij, al gij werkers der ongerechtigheid; want de HEERE heeft de stem mijns geweens gehoord. 9 (6:10) De HEERE heeft mijn smeking gehoord; de HEERE zal mijn gebed aannemen. 10 (6:11) Al mijn vijanden zullen zeer beschaamd en verbaasd worden; zij zullen terugkeren, zij zullen in een ogenblik beschaamd worden.

David is zowel als Jeremia een wenende profeet geweest, en deze psalm is een van zijn treurzangen. Hij was of geschreven in, of ten minste bestemd voor, een tijd van grote uitwendige en inwendige benauwdheid en beroering. Is iemand in lijden? Is iemand ziek? Dat hij deze psalm zinge. De methode van deze psalm is zeer opmerkelijk en zullen wij dikwijls ontmoeten. Hij begint met droeve klachten, maar eindigt met blijde lofzeggingen, zoals Hanna, die bezwaard van geest, zich tot bidden begaf, maar na gebeden te hebben baars weegs ging, en haar aangezicht was haar zodanig niet meer. De psalmist klaagt hier over drie dingen:

I. Lichaamskrankheid.
II. Benauwdheid van ziel, voortkomende uit de bewustheid van zonde, de oorzaak van pijn en ziekte.
III. De beledigingen van zijn vijanden bij die gelegenheid.

1. Hij stort zijn klacht uit voor God, bidt Zijn toorn af, en smeekt om het wederkeren van Zijn gunst, vers 2-8.
2. Hij houdt zich verzekerd van een antwoord des vredes dat hij weldra tot zijn volkomen voldoening zal ontvangen, vers 9-11. Deze psalm is als het boek van Job**.**

PSALM 6:1-8 Deze verzen spreken de taal van een hart dat onder verootmoedigende omstandigheden waarlijk verootmoedigd is, van een verbroken en verslagen hart onder grote beproevingen, die gezonden zijn met het doel om het geweten te doen ontwaken en het bederf te doden. Diegenen leggen toorn op, die niet roepen als God hen gebonden heeft, maar

diegenen bereiden zich voor genade, die onder Gods bestraffingen zaaien in tranen, zoals David hier doet. Laat ons hier opmerken:

I. Hoe hij God zijn leed voorstelt: hij stort zijn klacht voor Hem uit, waar zou een kind met zijn klachten ook anders heengaan dan tot zijn vader? 1. Hij klaagt over lichaamspijn en ziekte vers 3, mijn beenderen zijn verschrikt, zijn beenderen en zijn vlees waren, evenals die van Job, aangeraakt. Ofschoon David een koning was, was hij toch ziek en had hij pijn, zijn koninklijke kroon heeft zijn hoofd niet voor pijn bewaard. Grote, voorname mannen zijn mensen, en onderworpen aan de gewone rampen van het menselijk leven. Hoewel David een moedig man was, een krijgsman van zijn jeugd af, zal hij hierdoor toch niet tegen ongesteldheid beveiligd zijn, waardoor zelfs de sterke mannen zich zullen krommen. Hoewel David een Godvruchtig man was, zal zijn Godsvrucht hem toch niet bij de gezondheid bewaren: "Heere, zie, die Gij liefhebt, is ziek." Laat dit ons helpen om verzoend te zijn met pijn en ziekte, dat dit het lot is geweest van de beste heiligen, en laat ons door hun voorbeeld geleid en aangemoedigd worden om ons leed te klagen aan God, die voor het lichaam is en kennis neemt van deszelfs lijden.

2. Hij klaagt over inwendige smart, mijn ziel is zeer verschrikt, en dat is nog veel erger dan de verschrikking van zijn beenderen. De geest eens mans zal zijn ziekte ondersteunen indien deze in goede toestand is, maar indien deze verslagen is, dan is de smart ondraaglijk. Davids ziekte bracht hem zijn zonde voor de geest, en hij beschouwde haar als een teken van Gods misnoegen op hem, dat was de verschrikking van zijn ziel, dat heeft hem doen uitroepen, ik ben verzwakt, genees mij! Het is treurig voor een mens dat zijn beenderen tegelijk met zijn ziel verschrikt zijn, maar dat is soms het lot geweest van Gods eigen volk en dit samengestelde leed werd voltooid, doordat het gedurende lange tijd bij hen aanhield, hetgeen hier te kennen wordt gegeven in die uitroep: en Gij, Heere, hoe lange? vers 4. In zo’n tijd moeten wij ons wenden tot de levende God, die de enige heelmeester is beide voor lichaam en ziel, en niet tot de Assyriërs, niet tot de god van Ekron.

II. De indruk, die dit leed op David heeft gemaakt. Het drukte zwaar op hem, hij zuchtte totdat hij er moede van was, weende totdat zijn bed doornat was van zijn tranen, vers 7, weende zich schier de ogen uit, vers 8, mijn oog is doorknaagd van verdriet. David had te veel moed en bedachtzaamheid om aldus te treuren wegens een uitwendige beproeving, maar als zijn geweten gedrukt werd door zonde, zijn ongerechtigheden hem gedurig voor de geest kwamen, het besef van Gods toorn hem pijnigde, evenals de bewustheid dat Hij zich van hem had teruggetrokken, dan is hij uiterst bedroefd, treurt en weent hij in stilte, dan weigert zijn ziel vertroost te worden. Dit hield zijn ogen niet slechts wakker, maar wenende. Het is dikwijls het lot geweest van de beste mensen, om mensen te zijn van smart, onze Heere Jezus zelf is dit geweest, onze weg loops door een tranendal, en wij moeten ons gewennen aan het klimaat. Het betaamt de grootsten om teder van gemoed te zijn en zich te buigen onder de tekenen van Gods misnoegen. David, die met onversaagde kloekmoedigheid Goliath zelf en menig ander dreigend vijand kon tegentreden, smelt weg in tranen bij de herinnering aan zonde en onder de vrees voor Gods toorn, en dit is volstrekt geen verkleining van zijn karakter. Ware boetvaardigen wenen in de eenzaamheid. De Farizeeën mismaakten hun aangezichten, om er uit te zien alsof zij treurden, maar David treurt des nachts op zijn bed, als hij tot zijn hart sprak en geen oog getuige was van zijn droefheid, behalve het oog van Hem, die geheel oog is. Petrus ging naar buiten bedekte zijn gelaat en weende. Droefheid om de zonde behoort grote droefheid te zijn, die van David was dit, hij weende zo bitterlijk, hij heeft zo overvloedige tranen gestort, dat hij zijn bedstede ervan doornat heeft. Het triomferen van de goddelozen in de smart en het leed van de heiligen voegt zeer veel toe aan hun smart. Davids

oog was verouderd vanwege zijn tegenpartijders, die juichten in zijn rampen en zijn tranen aan een slechte oorzaak toeschreven. In deze grote smart was David een type van Christus, die dikwijls geweend treeft en uitriep: "Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe" Mattheüs 26:38.

III. De beden, die hij in die treurige toestand tot God heeft opgezonden.

1. Wat hij vreest als het allergrootste kwaad is de toorn Gods. Dat was de gal en alsem in de beproeving en ellende, het was het inmengsel daarvan, dat het tot een bittere beker maakte, en derhalve bidt hij: O Heere, straf mij niet in Uw toorn, hoewel ik het verdiend heb, en kastijd mij niet in Uw grimmigheid, vers 2. Hij bidt niet: "Heere, straf mij niet, Heere, kastijd mij niet," want zo wie God liefheeft, die bestraft en kastijdt Hij, zoals een vader de zoon in wie hij een welbehagen heeft. Hij kan de bestraffing en kastijding zeer goed dragen, indien God terzelfder tijd het licht Zijns aanschijns over hem verheft en hem door Zijn Geest de vreugde en blijdschap van Zijn goedertierenheid doet hoven, zijn lichaamssmart zal draaglijk zijn, als hij slechts vertroosting mag smaken in zijn ziel. Weinig doet het er toe als ziekte hem pijn veroorzaakt in zijn gebeente, zo slechts Gods toorn zijn hart niet zeer doet, daarom luidt zijn gebed: "Heere, straf mij niet in uw toorn, laat mij niet onder de druk daarvan want dat zou mij doen bezwijken. Hierin was David een type van Christus, wiens droevigste klacht in Zijn lijden was over de benauwdheid van Zijn ziel, en dat God Hem het licht van Zijn vriendelijk aanschijn onttrok. Nooit heeft Hij een klacht ook maar gefluisterd over de woede van Zijn vijanden: "Waarom kruisigen zij Mij?" of over de onvriendelijkheid van Zijn vrienden: "Waarom verlaten zij Mij?" Maar met een grote stem riep Hij: Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten! Laat ons dus de toorn Gods afbidden meer dan enigerlei uitwendige benauwdheid of ramp, hoe ook genaamd, en er ons altijd voor hoeden om toorn te vergaderen tegen de dag van de beproeving.

2. Wat hij begeert als het grootste goed en dat voor hem de herstelling zou zijn van alle goed, is: de gunst en genade van God. Hij bidt:
a. Dat God medelijden met hem zal hebben en hem zal aanzien met ontferming, hij gelooft dat hij zeer ellendig is, en ellende is het geschikte voorwerp van barmhartigheid. Daarom bidt hij: Wees mij genadig, Heere. In toorn gedenk aan genade, en handel niet met mij naar strikt recht."
b. Dat God zijn zonden zal vergeven, want dat is een voegzame daad van de genade, en is dikwijls voornamelijk bedoeld in deze bede: Wees mij genadig.
c. Dat God Zijn macht zal betonen om hem te helpen: genees mij, Heere! vers 3, verlos mij, vers 5, spreek het woord en ik zal genezen zijn, en dan zal alles wel wezen." d. Dat Hij vrede met hem zal hebben: " keer weer, Heere, neem mij wederom aan in uw gunst, wees verzoend met mij. Gij scheent van mij geweken te zijn, mij veronachtzaamd te hebben, ja U op een afstand van mij geplaatst te hebben, als iemand die toornig is, maar nu, Heere, keer weer, en toon dat Gij mij nabij zijt." e. Dat Hij inzonderheid de inwendige mens en de belangen daarvan zou bewaren, wat dan ook met het lichaam zou gebeuren, "0 Heere, verlos mijn ziel van te zondigen, behoed haar voor verzinken en voor eeuwig verloren te gaan." Het is een onuitsprekelijk voorrecht dat wij een God hebben tot wie wij kunnen heengaan in onze beproeving en benauwdheid, en het is onze plicht om tot Hem te gaan en aldus met Hem te worstelen, en wij zullen Hem niet tevergeefs zoeken.

IV. De pleitgronden, waarmee hij kracht bijzet aan zijn gebeden, niet om God te bewegen Hij kent onze toestand beter de wij hem zelf kennen maar om zichzelf te bewegen.

1. Hij pleit op zijn ellende, en dat die ellende nu al zo lang heeft geduurd. "Ik ben verzwakt, in grote benauwdheid, Heere, hoe lang zal ik nog in die toestand moeten blijven?" 2. Hij pleit op Gods genade, daaraan ontlenen wij sommige van onze beste bemoedigingen in het gebed. Red mij om Uwer goedertierenheid wil. 3 Hij pleit op Gods eer en heerlijkheid vers 6, " Want in de dood is Uwer geen gedachtenis. Heere, indien Gij mij verlost en vertroost, dan zal ik niet alleen U lof en dank toebrengen voor mijn verlossing, en anderen opwekken om zich daarin met mij te verenigen, maar ik zal het nieuwe leven, dat Gij mij toevertrouwd hebt, besteden in Uw dienst tot Uw eer en heerlijkheid, en gedurende al de dagen van mijn verder leven zal ik de dankbare herinnering bewaren aan Uw gunst jegens mij, en er door opgewekt worden voor alles wat Uw dienst betreft, maar zo ik sterf, dan zal mij de gelegenheid zijn afgesneden om U te verheerlijken en goed te doen aan anderen, want wie zal U loven in het graf?" Niet alsof de afgescheidene zielen niet leven en werkzaam zijn, en de zielen van de gelovigen niet met blijdschap God gedenken en Hem loven, maar:

a. In de tweede dood en misschien had David, die toen in zielsbenauwdheid was onder de toorn Gods, daar enige vrees voor, is er geen lieflijke herinnering aan God, duivelen en veroordeelde geesten lasteren Hem, maar loven Hem niet. "Heere, laat mij niet altijd onder die toorn liggen, dat is de hel zelf, en maakt mij voor eeuwig onbekwaam om U te loven." Zij, die in oprechtheid Gods heerlijkheid op het oog hebben, Hem begeren te loven en zich daarin verlustigen kunnen in het geloof bidden: Heere, zend mij niet naar die verschrikkelijke plaats waar geen vrome gedachtenis is aan U, en U geen lof en dank worden toegebracht."

b. Zelfs de dood van het lichaam maakt een einde aan onze gelegenheid en ons vermogen om in deze wereld God te verheerlijken en de belangen te dienen van Zijn koninkrijk onder de mensen, door de machten van de duisternis tegen te staan en velen op deze aarde er toe te brengen om God te kennen en zich aan Hem te wijden. Sommigen hebben staande gehouden dat de genietingen van de heiligen in de hemel oneindig meer begeerlijk zijn dan de vertroostingen van de heiligen op aarde, maar de diensten van de heiligen op aarde, inzonderheid van zulke uitnemende als David geweest is, zijn loffelijker en strekken meer tot heerlijkheid van Gods genade dan de diensten van de heiligen in de hemel, die niet gebruikt worden om krijg te voeren tegen de zonde en Satan, noch om het lichaam van Christus te stichten. Hovelingen in de koninklijke tegenwoordigheid zijn zeer gelukkig, maar krijgslieden op het oorlogsveld zijn nuttiger, en daarom kunnen wij met goede reden bidden dat God, indien het Zijn wil is en Hij nog enig werk voor ons of onze vrienden te doen heeft in deze wereld, ons of hen nog zal sparen om Hem te dienen. Ontbonden te zijn en met Christus te wezen is voor de heiligen zelf het gelukkigst, maar om nog in het vlees te blijven is voor de kerk het nuttigst. Daarop had David het oog, toen hij hierop pleitte: Wie zal U loven in het graf? Psalm 30:10, 88:11, 115:17, Jesaja 38:18.
En daarop heeft Christus het oog gehad, toen Hij zei: "Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt." Wij behoren bij het zingen van deze verzen een diep besef te hebben van de verschrikkingen van Gods toorn, die wij meer dan iets anders behoren te vrezen en af te bidden, en met dankbaarheid zo dit onze toestand niet is, en medelijden met hen, die aldus beproefd zijn. Indien wij ons wel in zulke benauwdheid bevinden, zo laat het ons tot troost wezen, dat onze toestand niet zonder voorbeeld is en dat wij, als wij ons evenals David verootmoedigen en bidden, niet lang zonder hulp of herstel zullen blijven.

PSALM 6:9-11 Welk een plotselinge verandering ten goede hebben wij hier! Hij, die heeft gezucht en geweend, alles als verloren had opgegeven, vers 7, 8, spreekt hier op zeer lieflijke wijze. Hij had zijn beden opgezonden tot God, Hem zijn zaak overgegeven, en nu vertrouwt

hij dat de uitkomst goed en gunstig voor hem zal zijn, en dat zijn droefheid in blijdschap zal worden verkeerd.

1. Hij onderscheidt zich van de bozen en goddelozen, en versterkt zich tegen hun beledigingen, vers 9. Wijkt van mij, al gij werkers van de ongerechtigheid Toen hij in de diepte was van zijn ellende:
a. Vreesde hij dat God hem zijn deel zou geven met de werkers van de ongerechtigheid, maar nu deze wolk van neerslachtigheid weggevaagd is, is hij er van verzekerd dat zijn ziel niet weggeraapt zal worden met de goddelozen, want zij zijn Zijn volk niet. Hij begon te vrezen dat hij tot hen behoorde, vanwege de zware druk van Gods toorn op hem, maar nu zijn al zijn angsten gestild, en nu zegt hij hun van hem te wijken, want hij weet-dat zijn deel is onder de uitverkorenen.
b. De werkers van de ongerechtigheid hadden hem getergd en gehoond, en hem gevraagd: "Waar is uw God?" juichende in zijn vertwijfeling en wanhoop, maar nu kan hij hen van antwoord dienen, die hem hadden gesmaad, want God zal in genade tot hem wederkeren Hij had zijn ziel reeds vertroost, en weldra zal hij zijn verlossing voltooien.
c. Misschien verzochten zij hem om te doen zoals zij deden, zijn Godsdienst te laten varen, en zich om rust en verlichting te vinden aan de genietingen van de zonde over te geven. Maar nu: "Wijkt van mij, ik zal nooit het oor lenen aan uw raad, gij zoudt mij God hebben willen doen vloeken om dan te sterven, maar ik zal Hem zegenen en leven". Dit goede gebruik moeten wij maken van Gods goedertierenheden over ons: ons besluit moet er door versterkt worden om nooit iets meer met zonde en zondaren van doen te hebben. David was een koning, en hij gebruikt deze gelegenheid om zijn voornemen te vernieuwen om zijn macht aan te wenden ter bestrijding van zonde en ter hervorming van de zeden, Psalm 75:5.
d. Als God grote dingen voor ons gedaan heeft, dan moet ons dit er toe brengen om te bedenken wat wij nu kunnen doen voor Hem. Onze Heere Jezus schijnt deze woorden aan de mond van zijn vader David te ontlenen als Hij, wanneer Hem al het oordeel overgegeven is, zal zeggen, "Wijkt van mij af, al gij werkers van de ongerechtigheid" Lukas 13:27., en leert ons aldus om dit nu te zeggen, Psalm 119:115.

2. Hij is er van verzekerd dat God hem genadig was, en niettegenstaande tegenwoordige aanduidingen van toorn, hem ook verder genadig zijn zal. Hij is er van overtuigd dat hij een genaderijk antwoord zal ontvangen op het gebed, dat hij nu tot Hem opzendt. Terwijl hij nog spreekt, bemerkt hij dat God hoort, zoals Jesaja 65:24, Daniel 9:20, 21, en daarom spreekt hij alsof de zaak reeds geschied was, en verhaalt met gejuich: De Heere heeft de stem mijns geweens gehoord, en wederom: De Heere heeft mijn smeking gehoord. Door de werkingen van Gods genade in zijn hart wist hij dat zijn gebed genadiglijk was aangenomen, en daarom twijfelde hij niet of het zou ter bestemder tijd ook verhoord worden. Zijn tranen hadden een stem, een luide stem in de oren van de God van barmhartigheid, de Heere heeft de stem mijns geweens gehoord. Stille tranen zijn niet sprakeloos, zijn gebeden waren een roepen tot God: de Heere heeft mijn smeking gehoord heeft er Zijn fiat aan. Het zij zo, bij gesproken en weldra zal dit blijken. Daaruit leidt hij de genadige verhoring af van al zijn andere gebeden. "Hij heeft de stem mijner smeking gehoord en daarom zal Hij mijn gebed aannemen, want Hij geeft en verwijt niet dat Hij tevoren reeds gegeven heeft.

3. Hij bidt voor zijn vijanden en vervolgers of hij voorzegt hun ondergang, vers 11. Het kan zeer goed opgevat worden als een gebed om hun bekering. "Laat hen allen beschaamd worden om de tegenstand, die zij mij geboden hebben, en de afkeuringen, die zij over mij hebben uitgesproken. Laat hen gelijk alle boetvaardigen op zichzelf vertoornd zijn om hun dwaasheid, laat hen tot een betere gemoedsstemming komen en zich schamen over hetgeen zij

tegen mij gedaan hebben". Als zij niet bekeerd worden, dan is het een voorzegging van hun beschaming en hun verderf. Zij zullen beschaamd en zeer geërgerd wezen (aldus kan de zin ook gelezen worden) en dat wel zeer terecht: zij juichten er in dat David gekweld was, vers 3, 4, en daarom keert dit als gewoonlijk op henzelf terug, ook zij zullen gekweld worden. Zij, die Gode geen eer willen geven, zullen tot in eeuwigheid beschaamd worden. Bij het zingend en biddend overdenken hiervan moeten wij eer geven aan God als een God, die bereid is het gebed te horen, Zijn goedheid jegens ons erkennen in Zijn verhoren van ons gebed, en wij moeten onszelf aanmoedigen om op Hem te wachten, en ook in de grootste moeilijkheden en het zwaarste lijden op Hem te vertrouwen**.**

PSALM 7

1 Davids Schiggajon, dat hij de HEERE gezongen heeft, over de woorden van Cusch, de zoon van Jemini. (7:2) HEERE, mijn God, op U betrouw ik; verlos mij van al mijn vervolgers, en red mij. 2 (7:3) Opdat hij mijn ziel niet rove als een leeuw, verscheurende, terwijl er geen verlosser is. 3 (7:4) HEERE, mijn God, indien ik dat gedaan heb, indien er onrecht in mijn handen is; 4 (7:5) Indien ik kwaad vergolden heb dien, die vrede met mij had; (ja, ik heb dien gered, die mij zonder oorzaak benauwde!) 5 (7:6) Zo vervolge de vijand mijn ziel, en achterhale ze, en vertrede mijn leven ter aarde, en doe mijn eer in het stof wonen! Sela. 6 (7:7) Sta op, HEERE, in Uw toorn, verhef U om de verbolgenheden mijner benauwers, en ontwaak tot mij; Gij hebt het gericht bevolen. 7 (7:8) Zo zal de vergadering der volken U omsingelen; keer dan boven haar weder in de hoogte. 8 (7:9) De HEERE zal de volken recht doen; richt mij, HEERE, naar mijn gerechtigheid, en naar mijn oprechtheid, die bij mij is. 9 (7:10) Laat toch de boosheid der goddelozen een einde nemen, maar bevestig de rechtvaardige, Gij, Die harten en nieren beproeft, o rechtvaardige God! 10 (7:11) Mijn schild is bij God, Die de oprechten van hart behoudt. 11 (7:12) God is een rechtvaardige Rechter, en een God, Die te allen dage toornt. 12 (7:13) Indien hij zich niet bekeert, zo zal Hij Zijn zwaard wetten; Hij heeft Zijn boog gespannen, en dien bereid. 13 (7:14) En heeft dodelijke wapenen voor hem gereed gemaakt; Hij zal Zijn pijlen tegen de hittige vervolgers te werk stellen. 14 (7:15) Ziet, hij is in arbeid van ongerechtigheid, en is zwanger van moeite, hij zal leugen baren. 15 (7:16) Hij heeft een kuil gedolven, en dien uitgegraven, maar hij is gevallen in de groeve, die hij gemaakt heeft. 16 (7:17) Zijn moeite zal op zijn hoofd wederkeren, en zijn geweld op zijn schedel neerdalen. 17 (7:18) Ik zal de HEERE loven naar Zijn gerechtigheid, en de Naam des HEEREN, des Allerhoogsten, psalmzingen.

I. Uit het opschrift van deze psalm blijkt dat hij geschreven was met het oog op de boosaardige aantijgingen, die sommigen van Davids vijanden tegen hem gedaan hebben. Aldus verongelijkt zijnde: Wendt hij zich tot God om Zijn gunst, vers 2, 3.
II. Hij beroept zich op God voor zijn onschuld betreffende hetgeen, waarvan zij hem betichtten, vers 4-6.
III. Hij bidt God om zijn zaak te bepleiten en voor hem te oordelen tegen zijn vervolgers, vers 7. 10.
IV. Hij drukt zijn vertrouwen uit dat God dit doen zal en het kwaad zal doen wederkeren op de hoofden van hen, die het tegen hem beraamd hebben, vers 11-17.
V. Hij belooft Gode de eer te zullen geven van zijn verlossing, vers 18. Hierin was David een type van Christus, die zelf aldus beledigd was, en nog is in Zijn leden, maar aan wie ongetwijfeld ten laatste recht zal gedane worden**.**

PSALM 7:1-10

Schiggajon is een lied of psalm, het woord is alleen hier aldus gebruikt en in Hábakuk 3:1. Een dwalend of zwervend lied, volgens sommigen omdat de stof van de onderscheidene delen verschillend is, maar die delen kunstmatig zijn samengevoegd. Een bekoorlijk, heerlijk lied volgens anderen. David heeft die psalm niet alleen geschreven, maar hem op vrome Godsdienstige wijze de Heere gezongen over de woorden, of zaken van Cusch, de Benjaminiet, dat is: van Saul zelf, wiens wrede behandeling van David hem veeleer als een Cuschiet of Ethiopier dan als een ware Israëliet betoonde.
Of, meer waarschijnlijk was het de een of andere bloedverwant van Saul, Cusch genaamd, die een onverzoenlijke vijand was van David, hem ten onrechte aan Saul voorstellende als een verrader, en Saul (hetgeen geheel niet nodig was) tegen hem verbitterende, een van die mensenkinderen in waarheid kinderen Belials over wie David geklaagd heeft, 1 Samuel 26:19, die kwaad gesticht hebben tussen hem en Saul. David, aldus laaghartig mishandeld zijnde, neemt de toevlucht tot de Heere. Het kwaad, dat de mensen ons doen, moet ons uitdrijven tot God want aan Hem kunnen wij onze zaak toevertrouwen. Ja, hij zingt de Heere, zijn geest was er niet door ontroerd of verontrust, of terneergeslagen, maar was zo kalm en blijmoedig, dat hij nog gestemd was om heilige liederen te zingen, het heeft geen enkele snaar van zijn harp wanluidend gemaakt. Laat aldus de beledigingen, die wij van de mensen ontvangen, in plaats van onze hartstochten op te wekken, ons opwekken tot gebed. In deze verzen:

I. Stelt hij zich onder de bescherming van God en neemt de toevlucht tot Hem om hulp te verkrijgen, vers 2. "Heere, verlos mij, en red mij van de macht en de boosaardigheid van allen, die mij vervolgen, opdat zij hun wil niet aan mij kunnen volvoeren." Hij pleit**:**

1. Op zijn betrekking tot God. "Gij zijt mijn God, tot wie anders zal ik dus gaan dan tot U? Gij zijt mijn God, en daarom mijn Schild, Genesis 15:1, mijn God, en daarom ben ik een Uwer dienstknechten, die verwachten kan beschermd te zullen worden".

2. Op zijn vertrouwen in God. Heere, red mij, want ik steun op U, op U betrouw ik, en niet op een vlesen arm. Mannen van eer zullen hun niet falen, die op hen vertrouwen inzonderheid niet als zijzelf hen daartoe aangemoedigd hebben, en zo is het met ons.

3. Op de woede en boosaardigheid van zijn vijanden, en het dreigend gevaar waarin hij zich bevond om door hen verzwolgen te worden. "Heere, red mij, of ik ben verloren, hij zal mijn ziel verscheuren, zoals een leeuw zijn prooi verscheurt," met zoveel trots en genot en kracht, zo gemakkelijk en zo wreed. Paulus vergelijkt Nero bij een leeuw 2 Timotheüs 4:17 zoals David hier Saul bij een leeuw vergelijkt.

4. Het ontbreken of falen van alle andere helpers. "Heere, het behage U mij te verlossen, want er is geen andere verlosser," vers 3. Het is de heerlijkheid Gods om de hulpelozen te helpen.

II. Hij doet een plechtige betuiging van zijn onschuld, ten opzichte van de dingen waarvan hij beschuldigd was, en beroept zich onder het uitspreken van een vreeslijke verwensing, op God, die het hart doorgrondt, vers 4-6. Merk op, in het algemeen**:**

1. Als wij valselijk beschuldigd worden door de mensen, dan is het een grote vertroosting als ons eigen geweten ons vrijspreekt. En het is zeer gelukkig dat zij hun lasterlijke aantijgingen niet alle niet kunnen bewijzen, Handelingen 24:13, maar dat ons hart die tot onze eigen voldoening kan weerleggen.

2. God is de beschermer van de belasterde onschuld. David had op aarde geen gerechtshof, waarop hij zich kon beroepen, zijn vorst, die hem recht had moeten laten wedervaren was zijn

gezworen vijand, maar hij kon de toevlucht nemen tot Het gerechtshof des hemels en tot de rechtvaardige Rechter aldaar, die hij zijn God kon noemen. En zie hier:

A. Wat de rechterlijke aanklacht is, ten opzichte waarvan hij zich onschuldig verklaart. Hij was beschuldigd van verraderlijk plan tegen de kroon en het leven van Saul, dat hij de toeleg had hem te onttronen en van het leven te beroven en te dien einde tegen hem krijg voerde. Dit ontkende hij ten enenmale, hij heeft dit nooit gedaan, er was geen ongerechtigheid van die aard in zijn hand, vers 4, hij verafschuwde de gedachte er aan. Hij heeft noch aan Saul noch aan iemand anders kwaad met kwaad vergolden, ik heb nooit kwaad gedaan aan hen, die mij beledigd en benadeeld hebben.
b. Welk bewijs hij bijbracht van zijn onschuld. Het is moeilijk om een ontkenning te bewijzen, maar dit was een ontkenning, die David toch zeer goed kon bewijzen, vers 5, ik heb die gered, die mij zonder oorzaak benauwde. Het was een onwedersprekelijk bewijs dat David geen bedoelingen had tegen Sauls leven, dat telkens en nogmaals de voorzienigheid Gods het zo beschikt had dat Saul in zijn macht was, en er waren personen bij hem die hem spoedig gedood zouden hebben, maar David heeft dit edelmoediglijk belet, toen hij "een slip van Sauls mantel afsneed," 1 Samuel 24:4, en later, toen hij "zijn spies wegnam" 1 Samuel 27:12, om te doen zien wat hij zou kunnen doen. Saul zelf erkende dat dit onloochenbare bewijzen waren van Davids oprechtheid en genegenheid voor hem. Als wij kwaad met goed vergelden en ons het toegeven aan een hartstocht ontzeggen, dan kan dit later meer dan wij zouden denken tot een getuigenis voor ons dienen.
c. Aan welk lot hij zich zou onderwerpen, indien hij schuldig was, vers 6. Zo vervolge de vijand mijn ziel en achterhale ze, hij vervolge mij ten dode toe, en doe mijn eer in het stof wonen. Dit geeft te kennen: a. Dat, zo hij inderdaad schadelijk was geweest voor anderen, hij kon verwachten, dat zij hem met gelijke munt zouden betalen. Hij, wiens hand tegen ieder is, moet er op rekenen dat ieders hand tegen hem zijn zal zijn.
b. Dat hij in dat geval met geen vertrouwen of gerustheid tot God kon gaan om Hem te vragen hem te verlossen of zijn zaak te bepleiten. Het is voor iemand, die schuldig is en er de rechtvaardige straf voor lijdt, zeer vermetel en zeer gevaarlijk om zich op God te beroepen alsof hij onschuldig was en ten onrechte leed, de zodanigen moeten zich verootmoedigen en de straf hunner ongerechtigheid aannemen, en niet verwachten dat de rechtvaardige God hun ongerechtigheid zal beschermen.
c. Dat hij bij zichzelf volkomen overtuigd was van zijn onschuld. Het is natuurlijk voor ons om onszelf het goede toe te wensen, daarom wordt het inroepen van een vloek over onszelf, zo wij vals zweren, een even plechtige, ontzaglijke eedsformule geacht als iedere andere. Met zulk een eed of verwensing, bekrachtigt David de betuiging van zijn onschuld, hetgeen ons echter niet rechtvaardigt om in iedere geringe, beuzelachtige zaak hetzelfde te doen.

III. Dit getuigenis van zijn geweten hebbende voor zijn onschuld, vraagt hij nederig aan God om voor hem op te treden tegen zijn vervolgers, en ondersteunt elk van zijn beden met een gepaste pleitgrond, als een die weet hoe zijn zaak Gode ordelijk voor te stellen.

1. Hij bidt dat God Zijn toorn zal openbaren tegen zijn vijanden, en als pleitgrond voert hij hun toorn aan tegen hem. Heere, zij zijn onrechtvaardig toornig op mij, wees Gij dan rechtvaardig toornig op hen en laat hen het weten, dat Gij toornig op hen zijt, vers 7. Sta op, Heere, in Uw toorn, verhef U op Uw rechtszetel, en laat Uw macht en gerechtigheid duidelijk gezien worden, vanwege de woede, de verbolgenheden mijner benauwers. Diegenen behoeven de toorn van de mensen tegen hen niet te vrezen, die Gods toorn voor hen hebben. Wie kent de sterkte Zijns toorns?

2. Hij bidt dat God zijn zaak zal bepleiten. Ontwaak tot mij om mij recht te doen, laat mijn zaak gehoord worden voor het gericht dat Gij bevolen hebt. Dat is een aanduiding.
a. Van de Goddelijke macht. Gelijk Zijn zegen van kracht en uitwerking is, weshalve van Hem gezegd wordt dat Hij de zegen gebiedt, zo is ook Zijn gericht van krachtdadige uitwerking, zodat van Hem gezegd wordt dat Hij het gericht bevolen heeft, en niemand kan er tegenbevel voor geven, want de volvoering des rechts zal er gewis op volgen.
b. Van de Goddelijke bedoeling en belofte "Het is het oordeel dat Gij besloten hebt uit te spreken over al de vijanden van uw volk. Gij hebt aan de vorsten en rechters van de aarde bevolen recht te doen aan hen, aan wie onrecht gedaan is, en de verdrukten te helpen, Heere ontwaak tot dit gericht." Hij, die gerechtigheid liefheeft en haar eist in anderen, zal haar gewis zelf uitoefenen. Ofschoon het de schijn heeft alsof Hij het onrecht oogluikend toelaat als iemand, die slaapt, zal Hij ter bestemder tijd toch ontwaken, Psalm 78:65, en doen blijken dat zijn uitstel geen onverschilligheid was, niet uit veronachtzaming van het recht voortkwam. Hij bidt, vers 8, "Keer dan weer in de hoogte, handhaaf Uw gezag, beklim Uw troon, waarvan zij de soevereiniteit geminacht hebben, en de zetel des gerichts waarvan zij het vonnis hebben geminacht. Keer weer in de hoogte, zichtbaar voor aller ogen opdat het algemeen erkend worde dat de hemel zelf Davids zaak goedkeurt en bepleit." Sommigen houden het er voor dat dit heenwijst naar de opstanding en hemelvaart van Jezus Christus aan wie, toen Hij wederkeerde naar de hemel (wederkeerde in de hoogte in Zijn staat van verhoging) al het oordeel werd overgegeven. Of het kan zien op Zijn wederkomst, wanneer Hij zal wederkeren in de hoogte in deze wereld, om aan allen het gericht te volvoeren. Op deze terugkeer wacht Zijn verdrukt, verongelijkt volk, om die terugkeer bidden zij, en daarop beroepen zij zich van de afkeuringen van de mensen.

Wederom bidt hij vers 9. "Richt mij, Heere, spreek recht voor mij." Om aan zijn bede kracht bij te zetten:
a. Voert hij aan dat zijn zaak nu voor het bevoegde gerecht was gebracht. De Heere zal de volke recht doen. Het is Zijn ambt, het is Zijn belofte. God is de rechter, Daarom Heere, richt mij." Hij is de rechter van de gehele aarde, en daarom zal Hij ongetwijfeld recht doen, en allen zullen verplicht zijn in Zijn oordeel te berusten.
b. Hij beroept zich op zijn oprechtheid ten opzichte van al de zaken in geschil tussen hem en Saul, en begeert slechts gericht te worden in deze zaak naar zijn gerechtigheid en de oprechtheid zijns harten in alles wat hij gedaan heeft voor zijn bevordering.
c. Hij voorzegt dat het zeer zou strekken tot eer en heerlijkheid Gods en tot stichting en vertroosting van Zijn volk, indien God thans voor hem verschijnt, "zo zal de vergadering van de volken U omsingelen, doe het daarom om hunnentwil, opdat zij tot U komen met hun lof in de voorhoven van Uw huis."

Ten eerste. Zij zullen het eigener beweging doen. Dat God verschijnt ten behoeve van David en Zijn belofte aan hem vervult, zal zo'n blijk en voorbeeld wezen van Zijn rechtvaardigheid goedheid en getrouwheid, dat het het hart van Zijn getrouwe aanbidders grotelijks zal verruimen en hun mond zal vervullen van lof. David was de lieveling van zijn land, inzonderheid van al de Godvruchtigen daarin, en daarom hebben zij, toen hij goed op weg was naar de troon, zich grotelijks verblijd en Gode dank toegebracht. Ganse menigten van hen zullen zich tot de voetbank van Zijn troon begeven om Hem te loven en te danken voor zo'n zegen voor hun land.

Ten tweede. Als David tot macht wordt verheven, zoals God hem beloofd heeft, dan zal hij er voor zorgen dat het volk de Godsdienst waarneemt en hooghoudt, dan zal de ark niet zoals in de dagen van Saul, 1 Kronieken 13:3, veronachtzaamd worden.

3. Hij bidt in het algemeen voor de bekering van zondaren en de bevestiging van de heiligen vers 10. "Laat toch de boosheid, niet alleen van mijn boze vijanden, maar van al de goddelozen een einde nemen, maar bevestig de rechtvaardige." Hier zijn twee dingen, die wij allen moeten begeren, en waarop wij allen mogen hopen.
a. Het einde van de zonde, dat zij in onszelf en in anderen tot een einde zal komen. Als het bederf gedood is, als iedere boze weg wordt verlaten en elke boze gedachte wordt opgegeven, en de stroom, die heftig heenbruist naar de wereld en het vlees, wordt teruggedreven, en zich nu heenspoedt naar God en de hemel, dan zal de boosheid van de goddelozen een einde nemen. Als er een algemene hervorming is ontstaan in de zeden, als atheïsten en onheiligen overtuigd en bekeerd worden, als aan de verspreiding van de besmetting van de zonde paal en perk wordt gesteld, zodat de bozen niet toenemen, daar hun dwaasheid nu openbaar is geworden, als de boze plannen van de vijanden van de kerk worden verijdeld en hun macht is verbroken en de mens van de zonde vernietigd is, dan neemt de boosheid van de goddelozen een einde. En dat is hetgeen waarvoor allen, die God liefhebben en om Zijnentwil de zonde haten, bidden, en waarnaar zij verlangen.
b. De bestendigheid van de gerechtigheid: maar bevestig de rechtvaardige. Gelijk wij bidden dat de slechten goed zullen worden, zo bidden wij ook dat de goeden beter zullen worden opdat zij niet verleid worden door de listen van de bozen noch door hun boosheid van hun vastheid zullen weggerukt worden, maar bevestigd zullen zijn in hun keuze van Gods wegen, en in hun besluit om er op te blijven wandelen, standvastig zullen zijn in hun voorstaan van de belangen van God en Godsdienst en ijverig in hun pogingen om de boosheid van de goddelozen een einde te doen nemen. Zijn pleitgrond om aan deze bede kracht bij te zetten is: want de rechtvaardige God beproeft harten en nieren, en daarom kent Hij de verborgen boosheid van de goddelozen, en weet hoe haar tot een einde te doen komen, en van de verborgen oprechtheid van de rechtvaardigen is Hij getuige, en Hij heeft verborgen wegen en middelen om haar te bevestigen. Als wij het getuigenis hebben van een onpartijdig geweten, dat wij verongelijkt werden, ten onrechte werden geblameerd, dan kunnen wij door het zingen van deze verzen een beroep doen op de rechtvaardige God en verzekerd wezen dat Hij onze rechtvaardige zaak zal erkennen en voorstaan, en eenmaal op zijn laatst op de jongste dag onze oprechtheid aan het licht brengen**.**

PSALM 7:11-18

In het eerste gedeelte van de psalm heeft David door het gebed zijn beroep ingesteld op God, en een plechtige betuiging gedaan van zijn oprechtheid. in het laatste gedeelte ontvangt hij als het ware reeds door het geloof in het woord van God de uitspraak, en daaraan ontleent hij de verzekerdheid van het geluk en de veiligheid van de rechtvaardigen en het wisse verderf van de goddelozen, die onboetvaardig blijven.

I. David vertrouwt dat hij God zijn machtige beschermer en verlosser zal bevinden, en de beschermer van alle verdrukte onschuld vers 11. "Mijn schild is bij God. Niet alleen God is mijn verdediger, en aldus zal ik Hem bevinden, maar verdediging en beveiliging verwacht ik van niemand anders, mijn hoop op beschutting in een tijd van gevaar is op God alleen, als ik bescherming nodig heb dan moet zij van God wezen." Mijn schild is op God, zo lezen het sommigen, er is in God datgene, hetwelk een verzekering van bescherming geeft aan allen die Hem toebehoren. Zijn naam is een sterke toren, Spreuken 18:10.- David bouwt dit vertrouwen op twee zaken.

1. Op de bijzondere gunst, die God heeft voor allen, die oprecht zijn. Hij behoudt de oprechten van hart, behoudt hen met een eeuwigdurende behoudenis, en daarom zal Hij hen bewaren tot Zijn eeuwig koninkrijk, Hij verlost hen uit hun tegenwoordige benauwdheden,

inzover het goed voor hen is, hun oprechtheid zal hen bewaren. De oprechten van hart zijn veilig onder de Goddelijke bescherming.

2. Gods algemeen achthebben op de rechtvaardigheid en billijkheid, God is een rechtvaardig rechter, die niet alleen zelf gerechtigheid doet, maar er zorg voor zal dragen dat door de kinderen van de mensen gerechtigheid gedaan wordt, en alle onrechtvaardigheid zal wreken en straffen.

II. Niet minder is hij overtuigd van de val en het verderf van al zijn goddeloze vervolgers, van zoveeln hunner namelijk als zich niet willen bekeren en aan God de eer geven. Hij spreekt hier hun oordeel uit, zo mogelijk tot hun welzijn, doordat zij aflaten van hun vijandschap, of in elk geval tot zijn eigen vertroosting, doordat hij niet bevreesd voor hen is, noch verdriet hebbe omdat zij voor een wijle voorspoedig zijn en welslagen. Hij gaat in tot Gods heiligdom, en daar verstaat hij**:**

1. Dat zij kinderen des toorns zijn, zij zijn niet te benijden, want Gods is vertoornd op hen: te allen dage toornt Hij tegen de goddelozen. Alle dagen doen zij wat Hem mishaagt en tot toorn verwekt, en zij "vergaderen zich toorn als een schat in de dag des toorns." Gelijk Zijn goedertierenheden iedere morgen nieuw zijn over Zijn volk, zo is iedere morgen Zijn toorn nieuw tegen de goddelozen, daar zij die door hun nieuwe overtredingen gaande maken. God is toornig op de goddelozen zelfs in de dagen van hun grootste vrolijkheid en voorspoed zelfs in de dagen van hun vroomheid, want als hun toegelaten wordt voorspoedig te zijn, dan is het in toorn, als zij bidden, zijn hun gebeden Gode een gruwel. De toorn Gods blijft op hen, Johannes 3:36, en er wordt nog voortdurend aan toegevoegd.

2. Dat zij kinderen des doods zijn, zoals alle kinderen des toorns het zijn, zonen van de verderfenis, getekend voor het verderf. Zie hun verderf:

A. God zal hen verdoen. De verwoesting waarvoor zij bewaard worden, is een verwoesting van de Almachtige, die voor ieder van onze een verschrikking moet wezen, want zij komt van de toorn Gods, vers 14, 15. Hier wordt te kennen gegeven:
a. Dat het verderf van de zondaars voorkomen kan worden door hun bekering want het wordt bedreigd met dit voorbehoud. indien hij zich niet bekeert van zijn boze weg, indien hij zijn vijandschap jegens het volk van God niet opgeeft, zo laat hem dan zijn verderf verwachten, maar indien hij zich bekeert dan volgt hieruit dat zijn zonden vergeven zullen worden, en dan zal alles wel wezen. Aldus worden zelfs de bedreigingen des toorns ingeleid met een genaderijke aanduiding van genade, genoeg om God voor altijd te rechtvaardigen in het verderf van hen, die omkomen, zij hadden zich kunnen bekeren en leven, maar zij verkozen voort te gaan in hun zonde en te sterven, en daarom is hun bloed op hun hoofd.

b. Dat, zo het niet voorkomen wordt door de bekering van de zondaar, het door de gerechtigheid Gods voor hem bereid zal worden. In het algemeen, vers 14, Hij heeft dodelijke wapenen voor hem gereed gemaakt, wapenen voor de dood die de bezolding is van de zonde. Als God wil doden, dan zal het Hem aan geen werktuigen des doods ontbreken voor enig schepsel, zelfs het geringste en zwakste kan Hij, als het Hem behaagt, daarvoor gebruiken.

Ten eerste. Hier is een verscheidenheid van wapenen, die alle dood en verderf dreigen. Hier is een zwaard, dat wondt en doodt van nabij, een boog en pijlen, die wonden en doden op een afstand hen, die wanen buiten het bereik te geraken van Gods wrekende gerechtigheid. Indien de zondaar "van de ijzeren wapenen is gevloden, de stalen boog zal hem doorschieten", Job 20:24.

Ten tweede. Van deze dodelijke wapenen wordt gezegd, dat zij allen gereed gemaakt zijn. God behoeft er niet naar te zoeken, Hij heeft ze altijd gereed bij de hand, gerichten zijn voor de spotters bereid, Tofeth is van gisteren bereid.

Ten derde. Terwijl God Zijn dodelijke wapenen gereed maakt, waarschuwt Hij de zondaars intijds voor hun gevaar, geeft Hij hun nog tijd om zich te bekeren en het verderf te voorkomen. Hij is traag om te straffen en lankmoedig over ons niet willende dat iemand verloren ga.

Ten vierde. Hoe langer het verderf wordt uitgesteld ten einde nog tijd te laten voor bekering, hoe vreeslijker het zijn zal, en hoe zwaarder het zal treffen om voor eeuwig op de zondaar te blijven, indien die tijd niet gebruikt werd, terwijl God wachtte, het zwaard wordt gewet en de boog gespannen.

Ten vijfde. Het verderf over onboetvaardige zondaars komt wel langzaam, maar het komt zeker, want het is verordineerd, zij zijn er voor opgeschreven.

Ten zesde. Van alle zondaren zijn het de vervolgers, die tot het geschiktste doelwit gesteld zijn van de Goddelijke toorn, tegen hen, meer dan tegen iemand anders, heeft God Zijn pijlen te werk gesteld. Zij stellen zich tegen God om Hem te trotseren, maar zij kunnen zich niet buiten het bereik stellen van Zijn oordelen.

B. Zij storten zich in het verderf, vers 1-17. De zondaar wordt hier voorgesteld als zich zeer veel moeite gevende om zich ten ondergang te brengen, hij geeft zich meer moeite om zijn ziel verloren te doen gaan, dan het hem kosten zou indien hij haar op de rechte wijze aanwende om haar te behouden.

a. Het wordt voorgesteld door de smarten van een barende vrouw, die een misdracht ter wereld brengt vers 15. Des zondaars hoofd beraamt kwaad, bedenkt het met zeer veel list en overleg, en houdt zijn plan geheim, des zondaars hart gaat zwanger met ongerechtigheid en is in arbeid om de boze ontwerpen, die het tegen Gods volk beraamd heeft, te baren. Maar wat wordt er van, als het tot de geboorte komt? Het is leugen, het is een bedriegen van zichzelf het is een leugen in zijn rechterhand, hij kan zijn voornemen niet volvoeren, en als hij zijn doel bereikt, zal hij er toch de voldoening niet van smaken, die hij zich had voorgesteld, hij baart wind, Jesaja 26:18, stoppelen, Jesaja 33-11, de dood, Jakobus 1:15, dat is leugen.

b. Door de smarten van een arbeidende man, die hard werkt om een kuil te graven, en er dan zelf in valt en er in omkomt.

Ten eerste. Dit is in zekere zin waar van alle zonderen, zij bereiden verderf voor zichzelf door zich te bereiden voor het verderf, zich beladende met zonde en schuld en zich onderwerpende aan hun bederf.

Ten tweede. Dit is dikwijls opmerkelijk waar bevonden van hen, die kwaad bedenken tegen het volk van God, of tegen hun naasten door de rechtvaardige hand Gods is dit kwaad wedergekeerd op hun eigen hoofd, wat zij bedoeld hebben tot schand e en verderf van anderen, blijkt op hun eigen beschaming uit te lopen. "Nec lex est justior alla quam heels arfifices arte perire Sua. Er is geen rechtvaardiger wet dan deze, dat hij, die een moordplan beraamt er zelf door omkomt".

Sommigen passen dit toe op Saul, die in zijn eigen zwaard is gevallen. Bij het zingen van deze psalm moeten wij doen wat David hier doet vers 18 de Heere loven naar Zijn gerechtigheid, Hem de eer geven van die genadige bescherming, die Hij uitstrekt over Zijn beproefd volk, en van die rechtvaardige wraak, waarmee Hij hen vervolgt, die hen verdrukken en kwellen. Aldus moeten wij zingen tot lof van de Heere, de Allerhoogste, die, als Zijn vijanden trots handelen, toont dat Hij boven hen is.

PSALM 8

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, op de Gitthith. (8:2) O HEERE, onze Heere! hoe heerlijk is Uw Naam op de ganse aarde! Gij, die Uw majesteit gesteld hebt boven de hemelen. 2 (8:3) Uit de mond der kinderkens en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, om Uwer tegenpartijen wil, om de vijand en wraakgierige te doen ophouden. 3 (8:4) Als ik Uw hemel aanzie, het werk Uwer vingeren, de maan en de sterren, die Gij bereid hebt; 4 (8:5) Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt? 5 (8:6) En hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen, en hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond? 6 (8:7) Gij doet hem heersen over de werken Uwer handen; Gij hebt alles onder zijn voeten gezet; 7 (8:8) Schapen en ossen, alle die; ook mede de dieren des velds. 8 (8:9) Het gevogelte des hemels, en de vissen der zee; hetgeen de paden der zeeën doorwandelt. 9 (8:10) O HEERE, onze Heere! hoe heerlijk is Uw Naam op de ganse aarde!

Deze psalm is een plechtige bepeinzing en aanbidding van de heerlijkheid en grootheid van God, waarvan wij allen hoge en eervolle gedachten moeten koesteren. Hij begint en eindigt met dezelfde erkenning van de alles overtreffende heerlijkheid van Gods naam. Die wordt voorgesteld als bewijs, vers 2, dat Gods naam heerlijk is op de gehele aarde, en dan wordt dit in het laatste vers herhaald als bewezen met een "quod erat demonstrandum hetgeen te bewijzen was". Als bewijs van Gods heerlijkheid geeft hij voorbeelden van Zijn goedheid jegens de mens, want Gods goedheid is zijn heerlijkheid. God moet verheerlijkt worden:

I. Omdat Hij zich en Zijn grote naam aan ons bekend heeft gemaakt, vers 2.
II. Omdat Hij gebruik maakt van de zwaksten onder de kinderen van de mensen om Zijn doeleinden tot stand te brengen, vers 3.
III. Omdat Hij zelfs de hemellichamen nuttig maakt voor de mens, vers 4, 5.
IV. Omdat Hij de mens heerschappij laat hebben over de schepselen van deze lagere wereld, waardoor Hij hem slechts een weinig minder heeft gesteld dan de engelen, vers 6-9. Deze psalm is in het Nieuwe Testament toegepast op Christus en het werk van de verlossing, dat Hij gewrocht heeft, de eer Hem gegeven door de kinderen van de mensen, vers 3, Mattheüs 21:1G, en de eer door Hem gelegd op de kinderen der mensen, beide in Zijn vernedering, toen Hij een weinig minder was gemaakt dan de engelen, en in Zijn verhoging, toen Hij met eer en heerlijkheid was gekroond, vers 6, 7, Hebreeën 2:6-8, 1 Korinthe 15:27. Als wij de heerlijkheid Gods aanschouwen in het rijk van de natuur en van de voorzienigheid, dan moeten wij hierdoor geleid worden om Zijn heerlijkheid te beschouwen in het rijk van de genade**.**

PSALM 8:1-3 De psalmist begeeft er zich toe om Gode de eer te geven van Zijn naam. Dr. Hammond grondt op het opschrift van deze psalm een gissing nopens de gelegenheid waarbij hij geschreven werd. Hij wordt gezegd te zijn op de gittith, dat algemeen genomen wordt voor de melodie, of het muziekinstrument, in begeleiding waarvan deze psalm gezongen moest worden, maar hij vertaalt het woord door Gittiet, dat is: Goliath de Gittiet, die hij overwonnen en gedood heeft, 1 Samuel 17. Hij, die vergelijkenderwijs slechts een kindeke, een zuigeling, was, heeft die vijand doen ophouden. De gissing zou wel zeer waarschijnlijk zijn, indien het niet was dat wij nog twee psalmen vinden met hetzelfde opschrift, Psalm 81 en 84. David bewondert hier twee dingen.

I. Hoe duidelijk God zelf Zijn heerlijkheid tentoonspreidt, vers 1. Hij richt zich tot God met alle ootmoed en eerbied, als de Heere en de Heere zijns volks: O Heere, onze Heere! Als wij geloven, dat God de Heere is, dan moeten wij Hem erkennen als onze Heere. Hij is de onze, want Hij heeft ons gemaakt Hij beschermt ons en zorgt voor ons. Hij moet de onze zijn, want

we zijn gehouden en verplicht Hem te gehoorzamen en ons aan Hem te onderwerpen. Wij moeten die betrekking erkennen, niet alleen als wij er toe komen om tot God te bidden, als een pleitgrond bij Hem om ons genade te betonen, maar ook als wij er toe komen om Hem te loven, als een argument bij onszelf om Hem eer te geven, en wij dit met liefde genoeg doen kunnen, als wij bedenken**:**

1. Met hoeveel glans Gods heerlijkheid schittert zelfs in deze lage wereld: Hoe voortreffelijk is Zijn naam op de gehele aarde! De werken van de schepping en van de voorzienigheid getuigen en verkondigen aan geheel de wereld, dat er een oneindig Wezen is, de bron en oorsprong van alle bestaan, van alle macht en volkomenheid, de soevereine regeerder, de machtige beschermer, de milddadige weldoener van alle schepselen. Hoe groot, hoe doorluchtig, hoe heerlijk is zijn naam op de gehele aarde! Het licht daarvan schittert overal in het gelaat van de mensen, Romeinen 1:20, als zij er hun ogen voor sluiten, dan is dit hun eigen schuld. Er is geen spraak en er zijn geen woorden of de klank van Godsnaam wordt erin gehoord of kan er in gehoord worden. Maar dit ziet verder, namelijk naar het Evangelie van Christus door hetwelk de naam van God gelijk hij bekend gemaakt is door Goddelijke openbaring en te voren alleen groot was in Israël, dit is geworden op de gehele aarde, de uiterste einden waarvan aldus het grote heil Gods hebben gezien. Markus 16:15, 16.

2. Hoeveel helderder hij schittert in de bovenwereld. Gij hebt uw majesteit gesteld boven de hemelen.
a. God is oneindig heerlijker en voortreffelijker dan de edelste schepselen en die het glansrijkst zijn.
b. Terwijl wij op aarde alleen Gods heerlijke naam horen en hem loven, zien de zalige geesten hier boven Zijn heerlijkheid en loven deze, en toch is Hij ver verheven zelfs boven hun lof.
c. In de verhoging van de Heere Jezus aan de rechterhand Gods die het afschijnsel is van des Vaders heerlijkheid en het uitgedrukte van Zijn zelfstandigheid, heeft God Zijn heerlijkheid gesteld boven de hemelen, ver boven alle overheden en machten. II. Hoe krachtdadig Hij haar ontdekt door de zwaksten van Zijn schepselen, vers 3. Uit de mond van de kinderkens en van de zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, of lof toebereid, Mattheüs 21:16, de lof Uwer sterkte. Dit wijst op de heerlijkheid Gods**:**

1. In het rijk van de natuur. De zorg, die God draagt voor de kleine kinderen, (als zij in de wereld komen zijn zij de meest hulpeloze van alle dieren) de bijzondere bescherming waaronder zij zich bevinden, en de voorziening die de natuur voor hen gemaakt heeft, moeten door een ieder van ons worden erkend tot heerlijkheid Gods, als een groot bewijs en voorbeeld van Zijn macht en goedheid, en dit temeer, dewijl wij er allen de weldaden van genoten hebben, want daaraan hebben wij het te danken dat wij niet gestorven zijn van de baarmoeder af, dat de knieën ons toen voorkomen zijn, daaraan hebben wij de borsten te danken, die ons gezoogd hebben. "Dat is zo'n bewijs van Uw goedheid dat de vijanden Uwer heerlijkheid er door voor altijd tot zwijgen gebracht kunnen worden, die zeggen: Er is geen God."

2. In het rijk van de voorzienigheid. In de regering van deze lagere wereld maakt Hij gebruik van de kinderen van de mensen, van sommigen die Hem kennen, en van anderen die Hem niet kennen, Jesaja 45:4, en deze waren als kinderkens en zuigelingen, ja soms behaagde het Hem, om Zijn doeleinden tot stand te brengen door de dienst van hen, die in wijsheid en kracht weinig meer waren dan kinderkens en zuigelingen.

3. In het rijk van de genade, het koninkrijk van de Messias. Hier wordt voorzegd dat door de apostelen, die beschouwd werden als niets meer dan kinderkens, ongeleerde en eenvoudige mensen waren, Handelingen 4:13, en door de dwaasheid van hun prediking het rijk des duivels omvergeworpen zou worden, zoals de muren van Jericho door het geklank van de

ramshoorn werden neergeworpen. Het Evangelie wordt de arm des Heeren genoemd en de scepter van Zijn sterkte, dit was verordineerd om wonderen te werken, niet uit de mond van wijsgeren, of redenaars, of staatslieden, maar van arme vissers, wier uitwendige omstandigheden zeer in hun nadeel waren. Ja wij horen kinderen "Hosanna de Zone Davids!" roepen, toen de overpriesters en Farizeeën Hem niet erkenden, maar Hem verachtten en verwierpen. Daarop dus past onze Heiland dit toe, Mattheüs 21:16, en daarmee heeft Hij de vijand doen ophouden. Gods genade blijkt soms op verwonderlijke wijze in jonge kinderen, en Hij leert kennis en geeft het gehoorde te verstaan de gespeenden van de melk, de afgetrokkenen van de borsten, Jesaja 28:9. Soms brengt God grote dingen tot stand in Zijn kerk door zeer zwakke werktuigen, en beschaamt Hij de edelen, de wijzen en machtigen door het geringe en zwakke en dwaze van de wereld, opdat geen vlees voor Zijn aangezicht zou roemen en de uitnemendheid van de kracht blijke van God te zijn en niet van de mens. Dit doet Hij vanwege Zijn vijanden, omdat zij hoogmoedig en beledigend zijn, teneinde hen te doen ophouden, hen tot zwijgen te brengen, en aldus rechtvaardig op de wraakgierigen gewroken te worden, zie Hand 4:14, 6:10.
De duivel is de grote vijand en wraakgierige, en de prediking van het Evangelie heeft hem in grote mate doen ophouden, zijn orakelen werden tot zwijgen gebracht, de pleitbezorgers van zijn zaak werden beschaamd, en aan de onreine geesten werd niet toegelaten te spreken. Laat ons, als wij dit zingen, Gode de eer geven van Zijn naam en van de grote dingen die Hij gedaan heeft door de kracht van Zijn Evangelie, in welks zegewagen de verhoogde Verlosser uitgaat overwinnende en opdat Hij overwinne, en die niet alleen onze lof, maar ook onze beste wensen moet ontvangen. Die lof is toebereid, God wordt in de hoogste mate verheerlijkt als uit de mond van kinderkens en zuigelingen sterkte wordt gegrondvest**.**

PSALM 8:4-10 David gaat hier voort met de eer Gods groot te maken door de eer te vermelden, die Hij op de mens gelegd heeft, inzonderheid op de mens Christus Jezus. Gods neerbuigende goedheid en genade eisen evenzeer onze lof als de verhevenheid van Gods heerlijkheid. Met bewondering en dankbaarheid merkt de psalmist op hoe God zich in gunst tot de mens heeft neergebogen en beveelt dit ons aan ter overpeinzing. Zie hier:

I. Wat het is dat Hem er toe leidt om de neerbuigende gunst van God jegens de mens te bewonderen, het is zijn beschouwing van de glans en de invloed van de hemellichamen, vers 4: als ik Uw hemel aanzie, en daar inzonderheid de maan en de sterren. Maar weerom neemt hij geen nota van de zon, die ze allen toch ver overtreft? Waarschijnlijk omdat het op een nachtwandeling was bij maanlicht dat hij zich bezighield met deze overdenking, toen de zon niet zichtbaar was maar alleen de maan en de sterren, die hoewel zij niet zo nuttig en voordelig zijn voor de mens als de zon, toch niet minder bewijzen zijn van de wijsheid, macht en goedheid van de Schepper. Merk op**:**

1. Het is onze plicht de hemel te beschouwen. Wij zien hem, wij moeten hem wel zien, wij kunnen niet anders dan hem zien, hierdoor onder andere is de mens onderscheiden van de dieren dat, terwijl deze zo geformeerd zijn dat zij neerwaarts zien naar de aarde, de mensen rechtop gemaakt is om naar de hemel te kunnen zien, opdat hij aldus geleid zou worden om de dingen te bedenken die boven zijn, want hetgeen wij zien heeft de rechte invloed niet op ons, tenzij wij het beschouwen en overdenken.

2. Wij moeten de hemel altijd beschouwen als Gods hemel, niet alleen zoals geheel de wereld Zijn is, zelfs de aarde en haar volheid maar in een meer bijzondere zin. Aangaande de hemel, de hemel is des Heeren, Psalm 115:16, het is de plaats van de woning van Zijn heerlijkheid, en ons wordt geleerd Hem onze Vader in de hemel te noemen.

3. De hemel is Zijne, omdat hij het werk is van Zijn vingeren, Hij heeft hem gemaakt, Hij heeft hem gemakkelijk, zonder enige moeite, gemaakt, om de hemel uit te spreiden was geen uitgestrekte arm nodig, het geschiedde door een woord, Hij heeft hem zeer fraai en kunstig gemaakt als een keurig stuk werk, dat een kunstenaar maakt met zijn vingers.

4. Zelfs de kleinere lichten, de maan en de sterren, tonen de macht en de heerlijkheid van de Vader van de lichten en voorzien ons van stof om Hem te loven.

5. De hemellichamen zijn niet slechts de schepselen van de Goddelijke macht, zij zijn ook onderworpen aan de Goddelijke regering. God heeft ze niet slechts gemaakt, maar ze verordend, vers 4. en de ordeningen des hemels kunnen nooit veranderd worden. Maar hoe wordt dit nu hier te pas gebracht om Gods gunst jegens de mens te verheerlijken?
a. Als wij de heerlijkheid van God zien schitteren in de bovenwereld, dan kunnen wij er ons wel over verwonderen dat Hij kennis neemt van zo'n gering schepsel als de mens is, dat Hij, die in dat glansrijke, gezegende deel van de wereld woont en het regeert, zich vernedert om de dingen te beschouwen, die op de aarde gedaan worden, zie Psalm 113:5, 6.
b. Als wij bedenken van hoe groot nut de hemel is voor de mensen op aarde, en hoe de lichten des hemels "aan alle volken zijn uitgedeeld," Deuteronomium 4:I9, Genesis 1:15, dan kunnen wij wel zeggen: "Heere, wat is de mens, dat Gij de ordeningen des hemels stelt met het oog op hem en hetgeen nuttig voor hem is, en dat bij het maken van de lichten des hemels en het besturen en leiden van hun bewegingen zozeer te rade is gegaan met zijn gemak en genoegen!"

II. Hoe hij deze bewondering uitdrukt, vers 5. "Heere, wat is de mens! "Enosh" de zondige, zwakke, ellendige mens, een schepsel, dat U zo vergeet, zijn plicht jegens U zo vergeet dat Gij hem aldus gedenkt, dat Gij kennis van hem neemt, van hem en van zijn daden en aangelegenheden, dat Gij bij het maken van de wereld hem in aanmerking hebt genomen! Wat is de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt, dat Gij hem niet alleen spijzigt zoals andere schepselen, maar hem bezoekt en U aan hem gelegen laat liggen? Wat is de mens zo'n gering schepsel dat hij aldus geëerd wordt, zo'n zondig schepsel dat hij aldus gesteund en begunstigd wordt!" Dit nu verwijst**:**
1. Naar het mensdom in het algemeen. Hoewel de mens een made is, en des mensen kind een worm, Job 25:6, doet God hem toch eer aan en toont hem zeer groots vriendelijkheid. De mens is boven alle schepselen in deze lagere wereld, de gunstgenoot en lieveling van de voorzienigheid, want:
A. Hij behoort tot een zeer eervolle rang van wezens. Wij kunnen er zeker van zijn, dat hij de voorrang heeft boven al de bewoners van deze lagere wereld, want hij is slechts een weinig minder gemaakt dan de engelen, vers 6, minder voorzeker, want door zijn lichaam is hij verwant aan de aarde en aan de beesten, die vergaan, maar door zijn ziel, die geestelijk en onsterfelijk is, is hij zo na verwant aan de heilige engelen, dat hij in waarheid gezegd kan zijn, slechts een weinig minder te zijn dan zij en naar rang volgt hij op hen. Hij is slechts voor een kleine wijle minder dan de engelen terwijl zijn grote ziel opgesloten is in een lemen huis, maar de kinderen van de opstanding zullen "isaggeloi engelen," de engelen gelijk zijn, Lukas 20:36, en niet langer minder zijn dan zij.
b. Hij is begaafd met edele vermogens en hoedanigheden. Gij hebt hem met eer en heerlijkheid gekroond. Hij, die hem het aanzijn gaf, heeft hem onderscheiden, en hem geschikt en bevoegd gemaakt om heerschappij te hebben over de mindere schepselen, "want hem geleerder gemaakt hebbende dan de beesten van de aarde, en wijzer dan het gevogelte des hemels," Job 35:11, heeft Hij hem geschikt gemaakt om hen te regeren, en het voegt dat

zij door hem geregeerd worden. Des mensen verstand is zijn erekroon, laat hem die kroon niet ontwijden door haar te misbruiken, noch haar verbeuren door er in tegenspraak mee te handelen.
c. Hij is bekleed met een soevereine heerschappij over de mindere schepselen, onder God, en is tot hun heer gesteld. Hij, die ze gemaakt heeft en ze kent, en wiens eigendom zij zijn heeft de mens over hen doen heersen, vers 7. De handvest, die hem dit koningschap verleent, draagt dezelfde datum als zijn schepping, Genesis 1:28, en zij werd vernieuwd na de zondvloed, Genesis 9:2. God heeft alles onder de voeten gezet van de mens, opdat hij zich zou bedienen niet slechts van de arbeid, maar ook van de voortbrengselen en het leven van de mindere schepselen, zij zijn allen in zijn hand gegeven, ja zij zijn allen onder zijn voeten gezet. Hij noemt enige van deze mindere schepselen, vers 8, 9, niet alleen schapen en ossen, voor welke de mens zorgt en voorziet, maar ook de dieren van het veld, zowel als die van de vloed, ja en ook de schepselen, die op de grootste afstand zijn van de mens, zoals het gevogelte van de lucht en de vissen van de zee die in een ander element leven en ongezien de paden van de zeeën doorwandelen. De mens bezit de kunst om die te vangen, hoewel vele ervan veel sterker en vele andere ervan veel vlugger zijn dan hij, is hij hun toch op de een of andere wijze te sterk, Jakobus 3:7. "Alle natuur beide van de wilde dieren en van de vogelen, beide van de kruipende en van de zeedieren, wordt getemd en is getemd geweest van de menselijke natuur, " hij heeft ook de vrijheid om ze te gebruiken naardat hij ze nodig heeft. Sta op, Petrus, slacht en eet, Handelingen 10:13. Telkenmale als wij het vlees van vissen of vogels nuttigen, realiseren wij ons deze heerschappij, die de mens heeft over de werken van Gods handen, en het is een reden voor onze onderwerping aan God onze Opperheer, en aan Zijn heerschappij over ons.

2. Maar dit ziet zeer bijzonder op Jezus Christus. Ons wordt geleerd dit toe te passen op Christus, Hebreeën 2:6-8, waar de apostel, om Christus' soevereine heerschappij in hemel en op aarde te bewijzen, aantoont dat Hij die mens, die zoon des mensen is, van wie hier gesproken wordt, die God met eer en heerlijkheid heeft gekroond en doen heersen over de werken Zijner handen. En het is zeker, dat de grootste gunst, die ooit aan het menselijke geslacht is bewezen, en de grootste eer, die ooit van de menselijke natuur werd aangedaan, gebleken is in de vleeswording en verhoging van de Heere Jezus Deze overtreffen zeer verre de gunst en de eer, die ons gegeven werden door de schepping en de voorzienigheid, hoewel ook die groot zijn en veel meer dan wij verdienen. Wij hebben reden om ons met ootmoed daarnaar te schatten, en de genade Gods er in dankbaar te erkennen: A. Dat Jezus Christus de menselijke natuur heeft aangenomen, en in die natuur zichzelf vernederd heeft. Hij is de Zoon des mensen geworden, vlees en bloed deelachtig geworden, en als zodanig heeft God Hem bezocht, hetgeen sommigen toepassen op Zijn lijden voor ons, want er is gezegd, Hebreeën 2:9, "vanwege het lijden des doods," een bezoeking in toorn "was Hij met eer en heerlijkheid gekroond." God heeft Hem bezocht, ons aller ongerechtigheid op Hem hebbende doen aanlopen, heeft Hij er met Hem voor afgerekend, Hem bezocht met een roede en met striemen, opdat door Zijn striemen ons genezing zou geworden. Hij was "voor een weinig tijds" (aldus verklaart het de apostel) minder gemaakt dan de engelen, toen Hij de gestalte eens dienstknechts heeft aangenomen en zichzelf vernietigd heeft.
b. Dat Hij in die natuur verhoogd is tot een Heere over allen. God de Vader treeft Hem verhoogd, omdat Hij zichzelf vernederd heeft, heeft Hem met eer en heerlijkheid gekroond met de heerlijkheid, die Hij bij Hem had voor de grondlegging van de wereld, Hem aan Zijn rechterhand gesteld, en Hem gesteld niet alleen tot Hoofd van de gemeente, maar tot Hoofd boven alle dingen in de gemeente, heeft alle dingen in Zijn handen overgegeven, Hem het beheer opgedragen van het rijk van de voorzienigheid in samenvoeging met en onderworpenheid aan het rijk van de genade. Alle schepselen zijn onder Zijn voeten gezet, en

zelfs in de dagen Zijns vleses heeft Hij enige proeven gegeven van Zijn macht over hen, zoals toen Hij de winden en de zeeën gebood, en een vis aanwees om Zijn schatting te betalen. Met goede reden eindigt daarom de psalmist zoals hij is begonnen, o Heere, onze Heere, hoe heerlijk is Uw naam op de gehele aarde! die geëerd werd met de tegenwoordigheid van de Verlosser, en nog verlicht is door Zijn Evangelie, en geregeerd wordt door Zijn wijsheid en macht! Als wij dit zingen en biddend overdenken, moeten wij wel niet vergeten om dankbaar Gods algemene gunsten jegens het mensdom te erkennen in de dienstbaarheid en nuttigheid van de mindere schepselen voor ons maar ons toch zeer bijzonder er toe opwekken om eer te geven aan de Heere Jezus, door te belijden dat Hij de Heere is, ons onderwerpende aan Hem als onze Heere en wachtende totdat wij Hem alle dingen onderworpen zien, en al Zijn vijanden tot een voetbank van Zijn voeten zien gesteld**.**

PSALM 9

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, op Muth-labben. (9:2) Ik zal de HEERE loven met mijn ganse hart; ik zal al Uw wonderen vertellen. 2 (9:3) In U zal ik mij verblijden, en van vreugde opspringen; ik zal Uw Naam psalmzingen, o Allerhoogste! 3 (9:4) Omdat mijn vijanden achterwaarts gekeerd, gevallen en vergaan zijn van Uw aangezicht. 4 (9:5) Want Gij hebt mijn recht en mijn rechtszaak afgedaan; Gij hebt gezeten op de troon, o Rechter, der gerechtigheid. 5 (9:6) Gij hebt de heidenen gescholden, de goddeloze verdaan, hun naam uitgedelgd, tot in eeuwigheid en altoos. 6 (9:7) O vijand! zijn de verwoestingen voleind in eeuwigheid, en hebt gij de steden uitgeroeid? Hunlieder gedachtenis is met hen vergaan. 7 (9:8) Maar de HEERE zal in eeuwigheid zitten; Hij heeft Zijn troon bereid ten gerichte. 8 (9:9) En Hij Zelf zal de wereld richten in gerechtigheid, en de volken oordelen in rechtmatigheden. 9 (9:10) En de HEERE zal een Hoog Vertrek zijn voor de verdrukte, een Hoog Vertrek in tijden van benauwdheid. 10 (9:11) En die Uw Naam kennen, zullen op U vertrouwen, omdat Gij, HEERE, niet hebt verlaten degenen, die U zoeken. 11 (9:12) Psalmzingt de HEERE, Die te Sion woont; verkondigt onder de volken Zijn daden. 12 (9:13) Want Hij zoekt de bloedstortingen, Hij gedenkt derzelve; Hij vergeet het geroep der ellendigen niet. 13 (9:14) Wees mij genadig, HEERE, zie mijn ellende aan, van mijn haters mij aangedaan, Gij, Die mij verhoogt uit de poorten des doods; 14 (9:15) Opdat ik Uw gansen lof in de poorten der dochter van Sion vertelle, dat ik mij verheuge in Uw heIl. 15 (9:16) De heidenen zijn gezonken in de groeve, die zij gemaakt hadden; hunlieder voet is gevangen in het net, dat zij verborgen hadden. 16 (9:17) De HEERE is bekend geworden; Hij heeft recht gedaan; de goddeloze is verstrikt in het werk zijner handen! Higgajon, Sela. 17 (9:18) De goddelozen zullen terugkeren, naar de hel toe, alle godvergetende heidenen. 18 (9:19) Want de nooddruftige zal niet voor altoos vergeten worden, noch de verwachting der ellendigen in eeuwigheid verloren zijn. 19 (9:20) Sta op, HEERE, laat de mens zich niet versterken; laat de heidenen voor Uw aangezicht geoordeeld worden. 20 (9:21) O HEERE! jaag hun vreze aan; laat de heidenen weten, dat zij mensen zijn. Sela.

In deze psalm:
I. Looft David God omdat Hij zijn zaak heeft bepleit, en hem de overwinning heeft gegeven over zijn vijanden en de vijanden van zijn land, vers 2-7, en roept hij anderen op om zich met hem te verenigen in zijn lofzangen, vers 12-13.
II. Hij bidt God dat hij nog verder aanleiding zal hebben om Hem te loven voor zijn eigen verlossing en de beschaming van zijn vijanden, vers 14, 15, 20, 21.
III. Hij triomfeert in de zekerheid, die hij heeft, dat God de wereld zal oordelen, vers 8, 9, Zijn verdrukt volk zal beschermen, vers 10, 11, 19, en Zijn en hun vijanden ten verderf zal brengen, vers 16-18. Dit is zeer toepasselijk op het rijk van de Messias, welks vijanden reeds

ten dele ten verderf zijn gebracht, en al meer en meer ten ondergebracht zullen worden, totdat zij allen tot Zijn voetbank gemaakt zijn, waarvan wij ons verzekerd moeten houden, opdat God de eer er van hebbe, en wij er de vertroosting van smaken**.**

PSALM 9:1-11

Het opschrift van deze psalm geeft een zeer onzeker geluid betreffende de gelegenheid waarbij hij geschreven werd. Hij is op muth-labben, hetgeen volgens sommigen verwijst naar de dood van Goliath, volgens anderen van Nabal, en wederom anderen van Absalom. Maar ik neig er toe om te denken dat het slechts de een of andere melodie of een muziekinstrument betekent, waarop of met begeleiding waarvan deze psalm gezongen moest worden, en dat de vijanden, in wier nederlaag hij hier juicht, de Filistijnen zijn en de andere naburige volken, die zijn vestiging op de troon tegenstonden, die hij in het begin van zijn regering beoorloogde en ten onder bracht, 2 Samuel 5:8. In deze verzen:

I. Wekt David zich op om God te loven voor Zijn goedertierenheden en de grote dingen, die Hij onlangs voor hem en zijn regering gedaan heeft, vers 2, 3. God verwacht dankbare lof van hen, voor wie Hij wonderen gedaan heeft. Als wij God op welbehaaglijke wijze willen loven dan moeten wij Hem loven in oprechtheid met ons hart, en niet alleen met onze lippen, levendig en vurig zijn in het vervullen van die plicht, met ons gehele hart. Als wij God danken voor een bijzondere zegen, dan moeten wij naar aanleiding daarvan ook vorige weldaden en zegeningen gedenken, en aldus al Zijn wonderen vertellen. Heilige vreugde is het leven van dankbare lof, zoals dankbare lof de taal is van heilige vreugde, in U zal ik mij verblijden en van vreugde opspringen. Wat er ook gebeurt om ons blijde te maken, onze blijdschap moet eindigen in God alleen, ik zal mij in U verblijden, niet zozeer in de gave als wel in de Gever. Aan blijdschap en lof wordt op gepaste wijze uiting gegeven door het zingen van psalmen. Als God getoond heeft dat Hij boven de trotse vijanden van Zijn kerk is, dan moet dit voor ons een aanleiding zijn om Hem eer te geven als de Allerhoogste. De triomfen van de Verlosser behoren de triomfen te zijn van de verlosten. Zie Openbaring 12:10, 19:5, 15:3, 4.

II. Hij erkent de almachtige kracht van God, waartegen de sterksten en stoutmoedigsten van Zijn vijanden niet bestand zijn, vers 4.

1. Zij zijn genoodzaakt achterwaarts te keren, hun beleid en hun moed falen hun, zodat zij niet voorwaarts kunnen of durven gaan in hun ondernemingen, maar zich in allerijl terugtrekken.

2. Als zij eens achterwaarts gekeerd zijn, vallen zij en vergaan, zelfs hun terugtocht zal hun verderf zijn, en zij kunnen zich niet meer redden door te vluchten. Als Haman begint te vallen voor Mordechai's aangezicht, dan is hij verloren, dan zal hij niet meer tegen hem overmogen, zie Esther 6:13.

3. De tegenwoordigheid van de Heere en de heerlijkheid van Zijn macht zijn voldoende voor het verderf van Zijn en Zijns volks vijanden. Dat wordt wel zeer gemakkelijk gedaan wat iemand doet door zijn blote tegenwoordigheid, daarmee beschaamt God Zijn vijanden en verdoet hen, zodanig is Zijn tegenwoordigheid. Dit werd vervuld toen op het een woord van onze Heere Jezus: "Ik ben het," Zijn vijanden achterwaarts gingen en ter aarde vielen, Johannes 18:6, Hij zou hen terzelfder tijd hebben kunnen doen omkomen. 4. Als de vijanden van Gods kerk te schande gemaakt worden, dan moeten wij dit toeschrijven aan de kracht, niet van de werktuigen maar van Zijn aangezicht, dat is: van Zijn tegenwoordigheid en er Hem al de eer van geven.

III. Hij geeft God de eer van Zijn gerechtigheid door ten zijnen behoeve te verschijnen, vers 5. Gij hebt mijn recht en mijn rechtszaak afgedaan, mijn rechtvaardige zaak, toen zij behandeld moest worden hebt Gij gezeten op de troon, recht doende. Merk op**:**

1. God zit op de troon des gerichts, Hem komt het toe om de geschillen te beslechten, uitspraak te doen, als er beroep wordt gedaan recht te doen aan de verongelijkte of benadeelde, en die onrecht doen te straffen, want Hij heeft gezegd: Mijn is de wraak.

2. Wij zijn er zeker van dat Gods oordeel naar waarheid is, en dat in Hem geen ongerechtigheid is. Verre zij het van God het recht te verkeren. Indien het ons toeschijnt dat er enige onregelmatigheid is in de tegenwoordige beslissingen van de voorzienigheid, kunnen deze in plaats van ons geloof aan Gods gerechtigheid aan het wankelen te brengen toch dienen om ons geloof aan het toekomend oordeel te bevestigen, dat alles in orde zal brengen.

3. Wie ook een rechtvaardige benadeelde zaak moge verlaten, wij kunnen er zeker van zijn dat de rechtvaardige God haar zal voorstaan en afdoen, nooit zal toelaten dat zij terneer geworpen wordt.

IV. Hij verhaalt met blijdschap de triomfen van de God des hemels over al de machten van de hel en laat die triomfen gepaard gaan met zijn lof, vers 6. God was op drieërlei wijze met Zijn macht en gerechtigheid opgetreden tegen de heidenen en goddelozen, die vijanden waren van de koning, die God nu onlangs op Zijn heilige berg Sion gevestigd had.

1. Hij had hen bestraft. "Gij hebt de heidenen gescholden, hebt hun merkbare bewijzen gegeven van Uw misnoegen op hen." Dit deed Hij, voordat Hij hen verdelgde, opdat zij zich door de bestraffingen van de Voorzienigheid nog zouden laten waarschuwen. ten einde aldus hun verderf te voorkomen.

2. Hij had hen afgesneden. Gij hebt de goddelozen verdaan. De goddelozen zijn getekend voor het verderf en sommigen worden tot gedenktekenen gesteld van Gods wrekende gerechtigheid en verwoestende macht en kracht in deze wereld.

3. Hij had hen begraven in vergetelheid en had hun naam voor eeuwig uitgedelgd, opdat zij nooit met eerbied of achting herdacht zouden worden.

V. Hij triomfeert over de vijand tegen wie God aldus verschijnt, vers 7. Gij hebt steden uitgeroeid. Hetzij: Gij, o vijand, hebt onze steden verwoest, in uw bedoeling en verbeelding tenminste," of: "Gij, o God, hebt hun steden uitgeroeid door de verwoesting, die over hun land gebracht is." Het kan in beide betekenissen genomen worden, want de psalmist wil de vijand doen weten**:**

1. Dat hun verderf rechtvaardig is, en dat God slechts met hen afrekende voor al het kwaad dat zij gedaan en bedoeld hebben tegen Zijn volk. De boosaardige, kwellende naburen van Israël, zoals de Filistijnen, de Moabieten en Ammonieten, de Edomieten en de Syriërs hadden invallen bij hen gedaan (toen er geen koning in Israël was om hun krijgen te voeren) en hun steden verwoest en gedaan wat zij konden om ook de gedachtenis van hun naam te doen vergaan, maar nu was het rad omgekeerd, hun verwoesten van Israël was tot een einde gekomen, zij zullen nu ophouden met roven en plunderen, en moeten zelf beroofd en verwoest worden, les. 33:1.

2. Dat het een algehele verwoesting is, een verwoesting, die voor altijd een einde aan hen zal maken, zodat zelfs de gedachtenis aan deze steden met haar vergaan zal. Zo verwoestend is de tijd, en veel meer nog, zulke verwoestingen worden door de rechtvaardige oordelen Gods over de zondaren gebracht, dat grote en volkrijke steden in zulke puinhopen zijn verkeerd dat zelfs de gedachtenis er aan vergaan is, en zij, die ze gezocht hebben, de plaats niet meer konden vinden waar zij gestaan hebben. Maar wij zien uit naar een staat, die betere fundamenten heeft.

VI. Hij vertroost zichzelf en anderen in God, en verlustigt zich**:**

1. Met de gedachte aan Zijn eeuwig bestaan. Op deze aarde zien wij niets dat duurzaam is, sterke steden zelfs liggen begraven onder puin en zijn vergeten, maar de Heere zal in eeuwigheid ziften, vers 8. Er is geen verandering in Zijn bestaan, Zijn gelukzaligheid, Zijn macht en volmaaktheid zijn buiten het bereik van de verenigde machten van hel en aarde, deze kunnen een einde maken aan onze vrijheden, onze voorrechten, ons leven, maar onze God is nog dezelfde, en is gezeten over de watervloed onbewogen, ongestoord, Psalm 29:10 :93:2.

2. Met de gedachten aan Zijn vrijmacht beide in de regering en in het oordeel. Hij heeft Zijn troon bereid, heeft hem vastgesteld door Zijn oneindige wijsheid en Zijn onveranderlijke raad. Als de macht van de vijanden van de kerk dreigend is, en haar zaken in treurige toestand zijn, dan is het de steun en troost van de Godvruchtigen dat God thans de wereld regeert en haar weldra zal oordelen.

3. Met de gedachten aan Zijn rechtvaardigheid en gerechtigheid in Zijn regering en bestuur. Iedere dag doet Hij alles, en op de laatste dag zal Hij alles doen, overeenkomstig de eeuwige, onveranderlijke regelen van de billijkheid, vers 9. Hij zal de wereld richten, alle personen en alle geschillen, zal het volk recht toebedelen, hun lot beide in deze en de toekomende staat bepalen in gerechtigheid en rechtmatigheid, zodat er zelfs geen schijn van aanleiding is tot tegenwerping of tegenspraak ervan.

4. Met de gedachte aan de bijzondere gunst die God Zijn eigen volk toedraagt, en de bijzondere bescherming, die Hij over hen uitstrekt. De Heere, die in eeuwigheid zal zitten, is hun eeuwige sterkte en beschermer. Hij, die de wereld richt, zal hun gewis recht doen, als zij te eniger tijd geschaad of benauwd worden, vers 10, Hij zal een hoog vertrek zijn voor de verdrukte, een hoog vertrek in tijden van benauwdheid. Het is het lot van Gods volk verdrukt te zijn in deze wereld en moeilijke tijden te beleven. God zal misschien niet terstond voor hen verschijnen als hun bevrijder en wreker, maar in het midden van hun benauwdheid kunnen zij door het geloof de toevlucht nemen tot Hem als hun hoog vertrek, en steunen op Zijn macht en belofte voor hun veiligheid, zodat hun geen wezenlijk kwaad gedaan kan worden.

5. Met de gedachte aan de lieflijke voldoening en gemoedsrust, welke gesmaakt worden door hen, die God tot hun hoog vertrek hebben gesteld, vers 11. "Die Uw naam kennen, zullen op U vertrouwen, zoals ik op U vertrouwd heb", (want de genade Gods is dezelfde in al de heiligen) "en dan zullen zij bevinden, zoals ik het ondervonden heb, dat Gij niet verlaat degenen, die U zoeken, want de gunst Gods is dezelfde jegens al de heiligen." Hoe meer wij God kennen, hoe meer wij op Hem vertrouwen. Zij, die Hem kennen als een God van oneindige wijsheid, zullen Hem verder vertrouwen dan zij Hem kunnen zien, Job 35:14, zij, die Hem kennen als een God van almachtige kracht, zullen op Hem vertrouwen als het vertrouwen op schepselen faalt en zij niets anders hebben om op te vertrouwen, 2 Kronieken 20:12, en zij, die Hem kennen als een God van oneindige genade en goedertierenheid, zullen

op Hem vertrouwen "al zou Hij hen doden", Job 13:15. Zij, die Hem kennen als een God van onkreukbare waarheid en trouw, zullen zich verheugen in Zijn woord van belofte, en daarop steunen, al wordt de vervulling ook vertraagd en al schijnen de tussenkomende omstandigheden er ook in tegenspraak mee te zijn. Zij, die Hem kennen als de Vader van de geesten en een eeuwige Vader, zullen Hem hun ziel toevertrouwen, als hun hoogste, hun voornaamste zorg, en ten allen tijde tot aan het einde op Hem vertrouwen. Hoe meer op God vertrouwd wordt, hoe meer Hij wordt gezocht. Als wij op God vertrouwen, zullen wij Hem zoeken door getrouw en vurig bidden, en door een standvastige voortdurende zorg om ons Hem welbehaaglijk te maken in geheel onze levenswandel. God heeft nooit, en zal nooit, hen verlaten of verstouten, die Hem zoeken en op Hem vertrouwen. Hoewel Hij hen beproeft, laat Hij hen toch niet zonder troost, hoewel Hij hen voor een tijd schijnt te verlaten, zal Hij hen toch met eeuwige ontferming weer tot zich vergaderen**.**

PSALM 9:12-21

I. David, zelf God geloofd hebbende, roept en nodigt in deze verzen anderen om Hem evenzo te loven, vers 11. Zij, die geloven dat God grotelijks geprezen moet worden, begeren niet slechts zelf dat werk beter te doen, maar wensen ook dat anderen zich daarin met hen zullen verenigen, en zij zouden gaarne het middel wezen om hen daartoe te brengen. Psalmzingt de Heere, die te Sion woont. Gelijk de bijzondere woning van Zijn heerlijkheid in de hemel is, zo is de bijzondere woning van Zijn genade in Zijn kerk, waarvan Sion een type was. Daar ontmoet Hij Zijn volk met Zijn beloften en genadegaven, en daar verwacht Hij dat wij Hem zullen tegenkomen met lof en dienst. In al onze lofzeggingen moeten wij het oog hebben op God als wonende in Sion, op bijzondere wijze tegenwoordig in de vergaderingen van Zijn volk als hun beschermer en begunstiger. Hij besloot zelf Gods wonderen te vertellen, vers 2, en hier roept hij anderen op om Zijn daden onder de volken te verkondigen, hij beveelt zijn eigen onderdanen dit te doen tot eer van God, van hun land en van hun heilige Godsdienst, hij wekt zijn naburen er toe op om de lof te zingen, niet zoals tot nu toe, van hun valse goden, maar van Jehovah, die in Sion woont, van de God Israëls, en om onder de heidenen te erkennen dat de Heere "grote dingen voor Zijn volk Israël gedaan heeft,' Psalm 126:3. Laat hen inzonderheid nota nemen van de gerechtigheid Gods door het bloed van Zijn volk Israël te wreken op de Filistijnen en hun andere goddeloze naburen, die, als zij oorlog met hen voerden, hen wreedaardig behandelden en hun geen lijfsgenade schonken, vers 13.
Als God komt om door Zijn oordelen op aarde de bloedstortingen te zoeken, eer Hij komt om het te doen door het oordeel op de grote dag, dan gedenkt Hij ze, gedenkt Hij iedere droppel van het onschuldig bloed, dat zij vergoten hebben, en zal het zevenvoudig op het hoofd van de bloeddorstigen doen wederkeren. Hij zal hun bloed te drinken geven, want zij zijn het waardig. Deze verzekerdheid kan hij wel bouwen op het woord in Deuteronomium 32:43. "Hij zal het bloed van Zijn knechten wreken." Er komt een dag, wanneer God de bloedstortingen zal zoeken en ontdekken zal het bloed, dat in het verborgen vergoten werd, en het bloed zal wreken, dat onrechtvaardig vergoten werd, zie Jesaja 26:21, Jeremia 51:35. Op die dag zal het blijken hoe dierbaar aan God het bloed Zijns volks is, Psalm 72:14, wanneer er rekenschap van gegeven zal moeten worden. Dan zal het blijken dat Hij het geroep van de ellendigen niet heeft vergeten, noch het geroep van hun bloed, noch het geroep van hun gebeden, maar dat beide verzekerd zijn in Zijn schatten.

II. David had God geloofd voor vroegere zegeningen en uitreddingen, en nu bidt hij vurig dat God ook nog verder voor hem wilde verschijnen, want hij ziet nog niet dat hem alle dingen onderworpen zijn. Hij bidt**:**

1. Dat God zich over hem zal ontfermen vers 14. Wees mij genadig, Heere! Alleen ellende, maar geen verdienste hebbende om op te pleiten, moet ik om hulp te verkrijgen, alleen steunen op genade.

2. Dat God voor hem zou zorgen. Hij treedt niet in bijzonderheden in dit zijn gebed, want hij wil aan God niet voorschrijven wat hij doen moet, maar laat alles over aan de wijsheid en de wil van God, daar hij ootmoedig bidt: Zie mijn ellende aan, en doe voor mij wat Gij goed en geschikt voor mij acht. Hij wijst:
a. Op de boosaardigheid van zijn vijanden, de ellende, die hij leed door hen, die hem haatten en haat is wrede hartstocht.
b. Op zijn ervaring die hij had van de Goddelijke hulp, en de verwachting, die hij nu koesterde van de voortduring ervan naar de nood het vereiste. "Gij die mij verhoogt, Gij, die dit kunt, die dit gedaan hebt, die het zult doen, wiens kroonrecht het is om Uw volk te verhogen uit de poorten des doods. Wij worden nooit zo naar de diepte gebracht, of zo nabij de dood, of God kan ons oprichten. Als Hij ons van de geestelijke en eeuwige dood heeft gered, dan kan dit ons aanmoedigen om te hopen, dat Hij krachtig bevonden zal worden te zijn een hulp in al onze benauwdheden.
c. Op zijn oprecht voornemen om God te loven als zijn overwinningen voltooid zullen zijn, vers 15. "Heere, red mij, niet opdat ik er de troost en de eer van zal hebben, maar opdat Gij er eer en heerlijkheid door zult ontvangen, opdat ik Uw gehele lof vertelle, en dat wel in het openbaar in de poorten van de dochter van Sion". Daar werd God gezegd te wonen, vers 12, en daar wilde David tot Hem gaan, zich verheugende in Gods heil, het type van het grote heil, dat door de Zone Davids gewrocht zal worden.

III. Door het geloof voorziet en voorzegt David het gewisse verderf van alle goddelozen beide in deze en in de toekomende wereld.

1. In deze wereld, vers 16, 17. God voert als de mate hunner ongerechtigheid vol is oordelen over hen uit, en doet het zo a. Dat zij te schande worden gemaakt, hun val roemloos is, want zij zinken neer in de groeve, die zij zelf gemaakt hebben, Psalm 7:16, zij worden gevangen in het net, dat zij zelf gespreid hebben om er Gods volk in te verstrikken, en zij worden verstrikt in het werk hunner eigen handen. In al de worstelingen van David met de Filistijnen waren zij de aanvallers 2 Samuel 5:17, 22. En andere volken werden onderworpen door de oorlogen, waarin zij zich verwikkeld hadden. De alles-besturende voorzienigheid Gods beschikt het dikwijls zo, dat de vervolgers en verdrukkers zelf ten verderf worden gebracht door dezelfde plannen, die zij beraamd hebben om het volk van God ten onder te brengen. Dronkaards berokkenen zichzelf de dood, verkwisters brengen zichzelf tot de bedelstaf, twistzoekers brengen kwaad over zichzelf, en zo kunnen zonden van de mensen gelezen worden in hun straf en wordt het zichtbaar voor ieder dat het verderf van de zondaren niet alleen verdiend is, maar dat zij het bepaald zelf over zich gebracht hebben, en dat zal hen ten uiterste beschaamd doen staan.
b. Dat Hijzelf er door verheerlijkt wordt. De Heere is bekend geworden, Hij maakt zich bekend door het recht, dat Hij gedaan heeft. Het is bekend dat er een God is, die recht doet op de aarde, dat Hij een rechtvaardig God is, die de zonde haat en haar zal straffen. In deze oordelen wordt de toorn Gods geopenbaard van de hemel tegen alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen. Daarom plaatst de psalmist hier een buitengewoon aandachtsteken, Higgajon! Dit is iets dat zeer bijzonder opgemerkt en bepeinsd moet worden. Wat wij zien van tegenwoordige oordelen en wat wij geloven van het toekomend oordeel moet het onderwerp wezen van menigvuldig en ernstig nadenken.

2. In de andere wereld, vers 18. De goddelozen zullen terugkeren naar de hel toe, alle Godvergetende heidenen, als gevangenen naar het gevangenhuis. Vergeten van God is de oorzaak van al de goddeloosheid van de goddelozen. Er zijn gehele volken van hen, die God vergeten, menigten, die zonder God in de wereld leven, vele grote en machtige volken, die nooit acht op Hem slaan en Zijn wegen niet begeren te kennen. De hel zal ten laatste het deel wezen van de zodanigen, een toestand van eeuwige ellende en foltering, Scheol een kuil des verderfs, waarin zij voor altijd begraven zijn. Hoewel er gehele volken van hen zijn, zullen zij toch naar de hel toegekeerd worden als schapen naar het slachthuis, Psalm 4:9, en dat zij zo talrijk zijn, zal hun noch tot bescherming en veiligheid, noch tot verlichting dienen, ook zal dit God generlei verlies veroorzaken noch een aanklacht kunnen zijn tegen Zijn goedheid.

IV. David moedigt het volk van God aan om te wachten op Zijn heil, Zijn verlossing al wordt die ook nog zo lang uitgesteld, vers 19. De nooddruftigen kunnen denken dat zij vergeten zijn, en anderen kunnen dit van hen denken, vergeten zijn voor een wijle, en hun verwachting van hulp van God kan schijnen verloren te zijn, voor altijd teleurgesteld, maar wie gelooft zal niet haasten, het gezicht is voor een bestemde tijd en aan het einde zal Hij het voortbrengen, wij kunnen er op bouwen en vertrouwen als ontwijfelbaar waar dat Gods volk, Gods uitverkorenen, niet altijd vergeten zullen zijn, noch teleurgesteld zullen worden in hun hoop op de belofte. God zal hen niet slechts gedenken -ten laatste, maar doen blijken dat Hij hen nooit vergeten heeft, het is niet mogelijk dat Hij hen vergeet al zou ook een vrouw haar zuigeling vergeten.

V. Hij besluit met een gebed dat God de hoogmoed zal vernederen van al de goddeloze vijanden van Zijn kerk, hun macht zal verbreken en hun plannen in duigen zal doen vallen. "Sta op, Heere! vers 20, wek Uzelf op, wend Uw macht aan, neem plaats op Uw troon en handel met al deze trotse, vermetele vijanden van Uw naam, van Uw zaak en van Uw volk."
1. "Heere, weerhoud hen, stel perken aan hun boosaardigheid, laat de mens zich niet versterken. Ga te rade met Uw eigen eer en laat de zwakke sterfelijke mens zich niet versterken tegen het koninkrijk en de belangen van de almachtige en onsterflijke God. Zal de "sterfelijke mens te machtig zijn voor God, te sterk voor zijn Maker?"

2. "Heere, reken af met hen laat de heidenen voor Uw aangezicht geoordeeld worden, laat hun duidelijk rekenschap gevraagd worden van al de oneer, die U aangedaan is, en het kwaad dat Uw volk is aangedaan." Onboetvaardige zondaren, zullen gestraft worden voor Gods aangezicht en als hun dag van genade voorbij is, dan zullen zelfs de ingewanden van de oneindige barmhartigheid niet over hen bewogen worden. Openbaring 14:10.

3. O Heere! jaag hun vrees aan, vers 21, verschrik hen, doe hen vrezen voor Uw oordelen. God kan de sterkste en vermetelste mensen doen sidderen, zodat zij vlieden als er geen vervolger is, en hiermee doet Hij hen weten en erkennen dat zij slechts mensen zijn, zij zijn slechts zwakke mensen, kunnen niet bestaan voor de heilige God, zondige mensen, wier schuldig geweten hen onderhevig maakt aan schrik en angst. Het is zeer wenselijk, zeer tot eer en heerlijkheid Gods en de vrede en het welzijn van het heelal dat de mensen weten slechts mensen te zijn en zich als zodanig beschouwen, afhankelijke sterfelijke en verantwoordelijke schepselen. Bij het zingen hiervan moeten wij Gode de eer geven van Zijn gerechtigheid, daar Hij de zaak Zijns volks voorstaat en handhaaft tegen Zijn en hun vijanden, en onszelf aanmoedigen om te wachten op het jaar van de verlosten en het jaar van de vergeldingen om Sions twistzaak, de eindelijke verdelging namelijk van alle anti-christelijke machten en partijen, waarop velen van de ouden deze psalm toepassen.

PSALM 10

1 O HEERE! waarom staat Gij van verre? waarom verbergt Gij U in tijden van benauwdheid? 2 De goddeloze vervolgt hittiglijk in hoogmoed de ellendige; laat hen gegrepen worden in de aanslagen, die zij bedacht hebben. 3 Want de goddeloze roemt over de wens zijner ziel; hij zegent de gierigaard, hij lastert de HEERE. 4 De goddeloze, gelijk hij zijn neus omhoog steekt, onderzoekt niet; al zijn gedachten zijn, dat er geen God is. 5 Zijn wegen maken ten allen tijde smarte; Uw oordelen zijn een hoogte, verre van hem; al zijn tegenpartijders, die blaast hij aan. 6 Hij zegt in zijn hart: Ik zal niet wankelen; want ik zal van geslacht tot geslacht in geen kwaad zijn. 7 Zijn mond is vol van vloek, en bedriegerijen, en list; onder zijn tong is moeite en ongerechtigheid. 8 Hij zit in de achterlage der hoeven, in verborgene plaatsen doodt hij de onschuldige; zijn ogen verbergen zich tegen de arme. 9 Hij legt lagen in een verborgen plaats, gelijk een leeuw in zijn hol; hij legt lagen, om de ellendige te roven; hij rooft de ellendige, als hij hem trekt in zijn net. 10 Hij duikt neer, hij buigt zich; en de arme hoop valt in zijn sterke poten. 11 Hij zegt in zijn hart: God heeft het vergeten, Hij heeft Zijn aangezicht verborgen, Hij ziet niet in eeuwigheid. 12 Sta op, HEERE God! hef Uw hand op, vergeet de ellendigen niet. 13 Waarom lastert de goddeloze God? zegt in zijn hart: Gij zult het niet zoeken? 14 Gij ziet het immers; want Gij aanschouwt de moeite en het verdriet, opdat men het in Uw hand geve; op U verlaat zich de arme, Gij zijt geweest een Helper van de wees. 15 Breek de arm des goddelozen en bozen; zoek zijn goddeloosheid, totdat Gij haar niet vindt. 16 De HEERE is Koning eeuwiglijk en altoos; de heidenen zijn vergaan uit Zijn land. 17 HEERE! Gij hebt de wens der zachtmoedigen gehoord; Gij zult hun hart sterken, Uw oor zal opmerken; 18 Om de wees en verdrukte recht te doen; opdat een mens van de aarde niet meer voortvare geweld te bedrijven.

In de vertaling van de Septuaginta is deze psalm samengevoegd met de negende, waardoor deze twee psalmen tot een worden, maar in het oorspronkelijke Hebreeuws zijn het twee onderscheiden psalmen, doel en stijl van beide zijn stellig verschillend. In deze psalm
I. Klaagt David over de boosheid van de goddelozen, beschrijft de ontzettende hoogte van goddeloosheid, waartoe zij gekomen zijn (zeer tot oneer van God en ten nadele van Zijn kerk en Zijn volk) en merkt de vertraging op van Gods verschijnen tegen hen, vers 1-11.
II. Hij bidt God om tegen hen te verschijnen tot hulp en verlichting van Zijn volk, en vertroost zich met de hoop, dat Hij dit ter bestemder tijd doen zal, vers 12-18**.**

PSALM 10:1-11

In deze verzen:
I. Legt David een grote genegenheid aan de dag voor God en Zijn gunst, want waar hij in tijden van benauwdheid het meest over klaagt is, dat God Zijn genadige tegenwoordigheid onthoudt, vers 1. "Waarom staat Gij van verre als iemand, die zich niet bekommert om de oneer, die Uw naam wordt aangedaan, en de mishandeling van Uw volk?" Als God zich terugtrekt is dit altijd zeer smartelijk voor Zijn volk, maar inzonderheid in tijden van benauwdheid. Uitwendige verlossing is ver af, is voor ons verborgen, en dan denken wij dat God verre is, en derhalve ontbreekt ons innerlijke vertroosting, maar dit is onze eigen schuld het is omdat wij oordelen naar de uiterlijke schijn, wij zijn ver van God door ons ongeloof en nu klagen wij dat God ver is van ons.

II. Een zeer grote verontwaardiging tegen de zonde, de zonden waardoor gevaarlijke tijden ontstaan. Hij ziet de overtreders en is gegriefd, verbaasd, en hij brengt hun kwaad gerucht tot zijn hemelse Vader, niet in verwaandheid en een roemen voor God, dat hij beter is dan "deze

tollenaren," Lukas 18-11, en nog veel minder in een lucht-geven aan persoonlijke wrok of hartstocht, maar als iemand, die in zijn hart leed gevoelt om hetgeen aanstotelijk is voor God en alle Godvruchtigen, en verlangt naar een hervorming van de zeden. Hartstochtelijke en satirieke smaadredenen tegen slechte mensen doen meer kwaad dan goed, als wij van hun slechtheid willen spreken, laat ons het dan doen in het gebed tot God, want Hij alleen kan hen beter maken. Deze lange voorstelling van de goddeloosheid van de goddelozen is hier saamgevat in de eerste woorden ervan, vers 2.
De goddeloze vervolgt hittiglijk in hoogmoed de ellendige, waarin hun twee dingen ten laste worden gelegd: hoogmoed en vervolging, het eerste is de oorzaak van het tweede. Hoogmoedige lieden willen dat allen, die hen omringen, van hun gevoelen zijn, van hun Godsdienst, zeggen zullen wat zij zeggen, zich onderwerpen zullen aan hun heerschappij, instemmen zullen met wat zij voorschrijven, en hen, door wie zij in de schaduw worden gesteld, of die zich niet aan hen willen onderwerpen, benadelen. Zij haten deze met een onverzoenlijke haat. Tirannie, beide in de staat en in de kerk komt voort uit hoogmoed. De psalmist, zijn beschrijving begonnen zijnde, last nu terstond een kort gebed in een gebed in een tussenzin, dat aan de zin niet schaadt: laat hen gegrepen worden in de aanslagen, die zij bedacht hebben, zoals dit dikwijls aan hoogmoedige lieden gebeurt, vers 2. Laat hen met hun raad terneer geworpen worden. Over deze twee hoofdpunten van de beschuldiging wordt hier nu verder uitgeweid.

1. Zij zijn hoogmoedig, zeer hoogmoedig, uiterst verwaand, met recht is hij er daarom over verwonderd, dat God niet zeer bijzonder tegen hen optrad, want Hij haat de hoogmoed en wederstaat de hovaardigen.
A. De zondaar roemt trots in zijn macht en voorspoed, roemt over de wens van zijn ziel, roemt dat hij kan doen wat hem behaagt alsof God zelf hem niet onder bedwang kon leggen dat hij alles heeft wat hij begeerde en zijn doel heeft bereikt. Efraïm zegt: "ik ben rijk geworden, ik heb mij groot goed verkregen," Hoséa 12:9. "Welaan, Heere, is het tot Uw eer en heerlijkheid om een zondig mens aldus naar de vrijmacht en het geluk van een God te laten staan?"

B. Hovaardig weerspreekt hij het oordeel Gods dat zeker naar waarheid is, want hij zegent de gierigaard die de Heere verafschuwt, vers 3-2). Zie hoe God en de mens verschillen in hun gevoelen omtrent personen: God verafschuwt gierige wereldlingen, die van het geld hun god maken en het aanbidden, Hij beschouwt hen als Zijn vijanden en wil geen gemeenschap met hen hebben: de vriendschap van de wereld is een vijandschap Gods. Maar trotse vervolgers zegenen hen en hebben een welbehagen in hun woorden, Psalm 49:14. Zij juichen hen toe als wijs, die door God dwaas worden genoemd, Lukas 12:20. Zij rechtvaardigen hen als onschuldig, die door Go d worden geoordeeld als diep schuldig voor Zijn aangezicht, en zij bewonderen hen als gelukkig wijl zij hun deel hebben in deze wereld, die door God daarom als uiterst ongelukkig en ellendig worden genoemd: gij hebt goed ontvangen in uw leven.

C. Trots werpt hij de gedachten aan God en alle afhankelijkheid aan Hem, en toewijding aan Hem, van zich af, vers 4. Door de hoogmoed van zijn aangezicht, die hoogmoed van zijn hart, die op zijn gelaat te lezen staat, Spreuken 6:17, wil de goddeloze God niet zoeken, noch aan Hem denken, in al zijn gedachten is God niet, ja in geen ervan. Al zijn gedachten zijn dat er geen God is.
Zie hier:
a. De aard van de goddeloosheid: die is: God niet te zoeken, en Hem niet in onze gedachten te hebben. Er wordt niet naar Hem gevraagd Job 35:10, Jeremia 2:6. Er is geen begeerte naar Hem, geen gemeenschap met Hem maar wel een geheime wens om onafhankelijk van Hem te

zijn, niets aan Hem verplicht te wezen. Goddelozen willen God niet zoeken, dat is: willen Hem niet aanroepen, zij leven zonder gebed, en dat is leven zonder God. Zij hebben vele gedachten, vele plannen en raadslagen, maar in geen ervan hebben zij het oog op God, geen onderworpenheid aan Zijn wil, en zij bedoelen Zijn eer niet.
b. De oorzaak van deze goddeloosheid, en die is hoogmoed. De mensen willen God niet zoeken, omdat zij denken Hem niet nodig te hebben, hun eigen handen volstaan voor hen, zijn hun genoeg, zij achten het beneden zich om Godsdienstig te zijn, omdat Godsdienstige mensen weinig in aantal zijn, gering en veracht zijn, en de banden van de Godsdienst zijn een verkleining voor hen.
c. In zijn hoogmoed acht hij Gods geboden en rechten van weinig belang, vers 5. Zijn wegen maken te allen tijde smart, hij is zeer roekeloos en vastberaden in zijn zondig bestaan) hij wil op zijn weg, hoe vervelend en vermoeiend ook voor hemzelf, en hoe kwellend voor anderen, blijven wandelen, hij heeft smart en teleurstelling op zijn boze weg, maar zijn hoogmoed maakt dat hij er halsstarrig op voortgaat. Gods oordelen (wat Hij gebiedt en wat Hij dreigt wegens het overtreden van deze geboden) zijn een hoogte, verre van hem, buiten zijn gezicht, hij is zich niet bewust van zijn plicht volgens de wet van God, noch van zijn gevaar door de toorn en de vloek van God. Spreek hem van Gods gezag over hem, hij maakt er zich af door te zeggen dat hij God nooit gezien heeft, en dus niet weet of er wel een God is. Hij is in de hoogte des hemels, en "qua supra nos nihil ad nos. Wij hebben niets te doen met hetgeen boven ons is." Spreek hem van Gods oordelen, die volvoerd zullen worden aan hen, die voortgaan en volharden in hun zonden, en hij wil er niet van overtuigd worden dat daar werkelijkheid in is, zij zijn ver boven hem, buiten zijn gezicht, vers 5, en daarom denkt hij dat zij niet bestaan, dat er slechts mee gedreigd wordt om schrik aan te jagen.
d. In zijn hoogmoed veracht hij al zijn vijanden, ziet hij met de grootste minachting op hen neer. Hen, die door God worden bereid om een gesel voor hem te zijn en hem in het verderf te storten, blaast hij aan alsof hij hen allen terneer kon werpen, over allen zou kunnen zegevieren. Maar gelijk het onverstandig is om een vijand gering te achten, zo is het ook goddeloos om een werktuig van Gods toorn te verachten.
e. In zijn hoogmoed tart hij alle leed en moeite, en vertrouwt hij op de voortduur van zijn eigen voorspoed, vers 6. Hij zegt in zijn hart, en vleit zich met de gedachte dat hij niet zal wankelen, mijn goederen zijn opgelegd voor vele jaren en ik zal van geslacht tot geslacht in geen kwaad zijn, zoals de dochter van de Chaldeeën, die zei: "ik zal koningin zijn in eeuwigheid," Jesaja 47:7, Openbaring 18:7. Diegenen zijn het dichtst bij het verderf, die het het verst af wanen.

2. Zij zijn vervolgers, wrede vervolgers. Tot streling van hun hoogmoed en hebzucht en in tegenspraak met God en Godsdienst zijn zij grote verdrukkers voor allen, die in hun bereik zijn. Merk op betreffende deze vervolgers: A. Dat zij zeer bitter en boosaardig zijn, vers 7, zijn mond is vol van vloek. Tegen hen aan wie hij geen werkelijk kwaad kan doen -spuwt hij toch zijn venijn en blaast hij de moord, die hij niet kan volvoeren. Zo zijn Gods getrouwe aanbidders in de ban gedaan en gevloekt. Waar een hart is vol van boosheid, daar is gewoonlijk een mond vol van vervloekingen.

b. Dat zij zeer vals en verraderlijk zijn. Er wordt kwaad beraamd, maar het is verborgen onder de tong om niet ontdekt te worden, want zijn mond is vol van bedriegerijen en list, hij heeft van de duivel geleerd om te bedriegen, en aldus te verderven, daarmee is zijn haat bedekt, Spreuken 26:26. Hij ziet er volstrekt niet tegen op om te liegen, of zijn eden te breken, of allerlei listen in het werk te stellen om zijn doel te bereiken.

c. Dat zij zeer listig te werk gaan met hun plannen. Zij hebben wegen en middelen om hun doel te bereiken. Gelijk Ezau, deze listige jager, zit Hij in de achterlage van de hoeven, in verborgen plaatsen, en zijn ogen verbergen zich tegen de arme om hem kwaad te doen, niet omdat hij zich schaamt voor hetgeen hij doet, (als hij bloosde, er zou nog hoop zijn dat hij zich zou bekeren), noch omdat hij bevreesd is voor de toorn Gods, want hij verbeeldt zich dat God hem nooit ter verantwoording zal roepen, vers 11, maar omdat hij vreest dat zijn plannen ontdekt en daardoor verijdeld worden. Misschien wijst het inzonderheid op dieven en struikrovers, die in hinderlaag liggen om op eerzame reizigers te loeren, ten einde hen tot hun prooi te maken.

d. Dat zij zeer wreed en barbaars zijn. Hun boosaardigheid is tegen de onschuldigen gericht, die hen nooit getergd hebben of iets tegen hen hebben misdaan, tegen de armen, die hen niet kunnen weerstaan en over wie te triomferen hun geen roem zal bezorgen. Diegenen zijn wel volkomen verloren voor alle eer en trouw, tegen wier boosaardige plannen noch onschuld noch armoede beveiligd zijn. Zij, die macht hebben, behoren de onschuldigen te beschermen en de armen te verzorgen, maar hij wil de verderven zijn van hen, wier beschermer hij moest wezen. En wat beogen zij? Het is de ellendige te roven en hem in zijn net te trekken, hem in hun macht te krijgen, niet slechts om hem te beroven, maar om hem te vermoorden, zij leggen het op zijn kostbaar leven toe. Het zijn Gods armen, die zij vervolgen, die zij een dodelijke haat toedragen, om diens wille, wiens zij zijn en wiens beeld zij dragen, en daarom liggen zij op de loer om hen te vermoorden. Hij ligt in een verborgen plaats, zoals een leeuw in zijn hol, die dorst naar bloed en met genot aast op zijn prooi. De duivel, wiens agent hij is, wordt vergeleken bi, een briesende leeuw, die zoekt, niet wat maar wie hij zou kunnen verslinden.

e. Dat zij laaghartig en geveinsd zijn, vers 10. Hij duikt neer, hij buigt zich, zoals roofdieren doen, ten einde hun prooi binnen hun bereik te krijgen. Dit geeft te kennen dat de lage geest van vervolgers en verdrukkers zich tot alles hoe laag het ook zij zal neerbuigen, om hun boze plannen te volvoeren, getuige de schandelijke praktijken van Saul, toen hij David vervolgde en najoeg. Het geeft ook te kennen dat zij hun boze bedoelingen bemantelen met een voorkomen van zachtheid en nederigheid en van vriendelijkheid jegens hen, tegen wie zij het grootste kwaad beramen, zij schijnen zich neer te buigen, alsof zij wilden kennis nemen van de armen en zich hun belangen wilden aantrekken terwijl hun enige bedoeling is hen te doen vallen en tot hun prooi te maken.

f. Dat zij zeer goddeloos zijn, vers 11. Zij zouden niet aldus door alle wetten van gerechtigheid en goedheid jegens de mens kunnen heenbreken, indien zij niet eerst alle Godsdienstzin hadden afgeschud, en in opstand waren gekomen tegen het licht van alle Godsdienstige beginselen. Hij zegt in zijn hart: God heeft het vergeten. Als zijn eigen geweten hem bestrafte om zijn goddeloosheid en hem dreigde met de gevolgen ervan, en vroeg hoe hij het zou verantwoorden voor de rechtvaardige rechter van hemel en aarde, dan maakte hij er zich af met dit: God heeft het land verlaten, Ezechiël 8:12, 9:9.

Dit is een Godlasterlijke smaad:
a. Op Gods alwetendheid en voorzienigheid alsof Hij niet zag of niet kon zien wat de mensen doen in deze lagere wereld.
b. Op Zijn heiligheid en rechtheid, alsof Hij de onnatuurlijkste en onmenselijkste slechtheden wel zag, maar ze oogluikend wilde toelaten, daar zij Hem niet mishaagden.
c. Op Zijn gerechtigheid en de billijkheid van Zijn regering, alsof de goddeloosheid van de goddelozen Hem wel mishaagde en Hij haar ook wel zag, maar hen toch nooit ter verantwoording er voor doet roepen en hen er nooit voor zou straffen, hetzij omdat Hij het

niet kon of niet durfde, of omdat Hij er niet toe genegen was. Laat hen, die lijden door trotse verdrukkers, hopen dat God ter bestemder tijd voor hen zal verschijnen, want zij die hen beledigen, beledigen ook de almachtige God. Bij het zingen en biddend overdenken hiervan moet ons hart vervuld zijn van heilige toorn tegen de goddeloosheid van de verdrukkers, een teder medelijden met de verdrukten en een vrome ijver voor de eer en heerlijkheid Gods ook van een vast geloof dat Hij ter bestemder tijd recht zal doen aan hen die onrecht leden en met hen die het onrecht deden zal afrekenen**.**

PSALM 10:12-18
Op de voorgaande voorstelling van de onmenselijkheid en goddeloosheid van de verdrukkers grondt David nu zijn verzoek aan God, waarin wij hebben te letten.

I. Op hetgeen waar hij om bidt.
1. Dat God zelf wilde verschijnen, vers 12. "Sta op, Heere God, hef Uw hand op, openbaar Uw tegenwoordigheid en Uw voorzienigheid in de zaken van deze lagere wereld. Sta op Heere, ter beschaming van hen, die zeggen dat Gij Uw aangezicht verbergt. Openbaar Uw macht, wend haar aan ter handhaving van Uw eigen zaak, hef Uw hand op om een noodlottige slag toe te brengen aan deze verdrukkers, laat Uw eeuwige arm ontbloot worden.

2. Dat Hij zou verschijnen voor Zijn volk, vergeet de ellendigen niet, de armen, die nog armer gemaakt worden en die arm zijn van geest. In hun verwaandheid zeggen hun verdrukkers dat Gij hen vergeten hebt, en zij zijn in hun wanhoop gereed hetzelfde te zeggen. Heere, doe het blijken dat beide zich vergissen.

3. Dat Hij wilde verschijnen tegen hun verdrukkers, vers 15. a. Ontneem hun het vermogen om nog meer kwaad te doen. Breek de arm van de goddeloze, ontneem hem zijn macht, opdat "de huichelachtige mens niet meer regere, en er geen strikken des volks" "zijn," Job 34:30. Wij lezen van verdrukkers, wier macht hun ontnomen werd, maar wier leven werd verlengd, Daniel 7:12, opdat zij tijd zouden hebben om zich te bekeren.
b. Dat Hij met hen zou handelen naar het kwaad, dat zij gedaan hebben. Zoek zijn goddeloosheid, laat datgene geheel en al aan het licht komen, hetwelk hij dacht voor altijd verborgen te zullen blijven, laat er rekenschap geëist worden van hetgeen hij dacht altijd ongestraft te zullen blijven. Zoek haar totdat Gij haar niet vindt, totdat er geen van zijn boze daden meer is waarmee niet afgerekend werd, geen van zijn boze plannen onverijdeld is gebleven en er geen van zijn aanhangers is, die niet ten verderf is gegaan.

II. Waarop hij voor deze beden pleit ter aanmoediging van zijn eigen geloof.
1. Hij voert de grote beledigingen aan, die deze trotse verdrukkers God zelf hebben aangedaan. "Heere, het is Uw eigen zaak, waarvoor wij bidden dat Gij zult optreden, de vijanden hebben het tot Uw zaak gemaakt en daarom strekt het U niet tot eer dat zij ongestraft blijven," vers 13. Waarom lastert de goddeloze God? Hij doet dit, want hij zegt: "Gij zult het niet zoeken, Gij zult ons nooit ter verantwoording roepen voor hetgeen wij doen", en groter belediging kunnen zij de rechtvaardige God niet aandoen.

De psalmist spreekt hier met verbazing:
a. Van de goddeloosheid van de goddelozen. Waarom spreken zij zo Godslasterlijke taal, die tevens zo ongerijmd is! Het is voor Godvruchtige mensen een grote smart om te denken aan de smaad, die door de zonde van de zondaren op de heilige God wordt geworpen, op Hem, op Zijn geboden, Zijn beloften, Zijn bedreigingen, Zijn gunsten, Zijn oordelen, allen worden gesmaad en geminacht. Waarom lasteren de goddelozen aldus God? Het is omdat zij Hem niet

kennen. b. Van het geduld en de verdraagzaamheid Gods jegens hen. Waarom wordt het hun aldus toegelaten God te lasteren? Waarom treedt Hij niet terstond tegen hen op om Zijn eer te handhaven en wraak aan hen te doen? Het is omdat de dag van de afrekening nog niet gekomen is, waarop de maat van hun ongerechtigheid vol zal zijn.

2. Hij pleit er op, dat God kennis heeft genomen van de goddeloosheid en ongerechtigheid van deze verdrukkers, vers 14. Moedigen de vervolgers zich aan met het ongegronde denkbeeld dat Gij het niet zien zult? Laat de vervolgden zich dan aanmoedigen met het welgegronde geloof, nie t alleen dat Gij het gezien hebt, maar dat Gij het aanschouwt, al het kwaad namelijk, dat gedaan is door de handen, en al de boosheid, die er schuilt in de harten van deze verdrukkers, het is U alles bekend, door U opgemerkt, ja Gij hebt het niet alleen gezien maar Gij zult het vergelden, het door Uw rechtvaardige en wrekende hand wedergeven in hun schoot.

3. Hij pleit op het vertrouwen, dat de verdrukten op Hem stellen. Op U verlaat zich de arme, ieder van hun doet dit, ook ik doe dit. Zij steunen op U als hun helper en beschermer, zij verlaten zich op U als hun rechter, in wiens oordeel en beslissing zij berusten en tot wiens beschikking zij gaarne willen wezen. "Zij verlaten zich op U, willen aan Uw wijsheid en Uw wil niets voorschrijven, maar er zich aan onderwerpen. Zij geven U eer, evenzeer als hun verdrukkers U onteren. Zij zijn Uw gewillige onderdanen en stellen zich onder Uw bescherming, zo bescherm hen dan".

4. Hij pleit op de betrekking, waarin het God behaagt tot hen te staan.
a. Als een groot God, Hij is Koning eeuwig en altoos, vers 16. En het is het ambt van een koning recht uit te oefenen ter beteugeling en verschrikking van boosdoeners, en ter bescherming en lof van hen die weldoen. Op wie anders zullen de verongelijkte onderdanen zich beroepen dan op hun vorst? Help mij, Heere, doe mij recht tegen mijn wederpartij. Heere, laat allen die U hulde bewijzen als hun Koning, de weldaad genieten van Uw regering, en U hun toevlucht bevinden. Gij zijt een eeuwige Koning, hetgeen geen aards vorst is, en daarom kunt en zult Gij door een eeuwig oordeel in de eeuwige staat beloningen en straffen toekennen, als er geen tijd meer zijn zal, en op dat oordeel beroepen zich de armen.
b. Als een goede God. Hij is een helper van de wees, vers 14, van degenen, die geen andere helper hebben, maar wel velen, die hen schaden en beledigen. Hij heeft koningen bevolen om de arme en de wees recht te doen, Psalm 82:3, en dus zal Hij het nog veel meer zelf doen, want Hij heeft als een van Zijn eretitels aangenomen een vader van de wezen te zijn, Psalm 68:6, een helper van de hulpelozen.

5. Hij pleit op de ervaring, die Gods kerk en volk gehad hebben van Zijn bereidwilligheid om voor hen te verschijnen.
a. Hij had hun vijanden verstrooid en uitgeroeid, vers 16. De heidenen zijn vergaan met Zijn land, de overblijfselen van de Kanaänieten, de zeven gevloekte volken, die gedurende lange tijd tot doornen geweest zijn in de ogen en tot een gesel aan de zijde van Israël, zijn nu ten laatste volkomen uitgeroeid, en dat is een bemoediging voor ons om te hopen dat God evenzo de arm zal verbreken van de verdrukkende Israëlieten, die in sommige opzichten erger waren dan de Heidenen.
b. Hij had hun gebeden gehoord en verhoord, vers 17. Heere, Gij hebt menigmaal de wens van de zachtmoedige gehoord, en nooit tot een in benauwdheid verkerende smekeling gezegd: Zoek Mij tevergeefs. Waarom zouden wij dan niet hopen op de voortduur en de herhaling van de wonderen en de gunsten, die onze vaders ons verteld hebben?

6. Hij pleit op hun verwachting van God, ingevolge hun ervaring van Hem. Gij hebt gehoord, en daarom zal Uw oor opmerken, zoals in Psalm 6:10. Gij zijt dezelfde, Uw macht en belofte en Uw betrekking tot Uw volk zijn dezelfde, en het werk en de werkingen van de genade in hen zijn dezelfde, waarom zouden wij dan niet hopen dat Hij, die geweest is, nog-zijn zal en altijd zal blijven, God, die het gebed verhoort?
Doch merk op:
A. Naar welke methode God het gebed hoort. Eerst bereidt Hij het hart van de Zijnen en dan geeft Hij hun een antwoord des vredes, en wij kunnen Zijn genaderijk antwoord ook op geen andere wijze verwachten, zodat Gods werking in ons het beste onderpand is van Zijn werken voor ons. Hij bereidt het hart voor het gebed door heilige begeerten in ons te doen ontstaan en ons heilig geloof te versterken, de gedachten bepalende en de genegenheden opwekkende, en dan neemt Hij het gebed genadiglijk aan, Hij bereidt het hart voor de zegen, die begeerd wordt en om welke gebeden wordt, maakt ons geschikt om hem te ontvangen en goed te gebruiken, en dan geeft Hij hem ons. De toebereiding van het hart is van de Heere, en wij moeten Hem er om vragen, Spreuken 16:1, en dit als een leidende gunst beschouwen.

B. Wat Hij zal doen in antwoord op het gebed, vers 18.
a. Hij zal de zaak van de vervolgden voorstaan, zal de wezen en de verdrukten recht doen, hun onschuld aan het licht brengen, hun genoegens en gerieflijkheden herstellen, en hun al het verlies vergoeden, dat zij hebben geleden.
b. Hij zal een einde maken aan de woede van de verdrukkers en vervolgers. Tot hiertoe zullen zij komen, maar niet verder, hier zullen de trotse wateren van hun boosaardigheid tot staan worden gebracht, krachtige maatregelen zullen genomen worden, dat een mens van de aarde niet meer voortgaat met geweld te bedrijven. Zie hoe weinig de psalmist thans de macht telt van die trotse verdrukker, die hij in deze psalm heeft beschreven, en hoe geringschattend hij van hem spreekt, nu hij over Gods macht en heerschappij heeft nagedacht.

Ten eerste. Hij is slechts een mens van de aarde, een mens uit de aarde, zoals de betekenis is van het woord, voortgekomen uit de aarde, en daarom gering en zwak, en zich weer heenspoedende naar de aarde. Waarom zouden wij dan bevreesd zijn voor de woede van de verdrukker, als hij toch slechts "een sterfelijk mens is, een mensenkind, dat als gras wordt weggeworpen" Jesaja 51:12. Hij, die ons beschermt, is de Heere des hemels, hij, die ons vervolgt, slechts een mens van de aarde.

Ten tweede. God heeft hem aan een keten, en kan gemakkelijk het overblijfsel van zijn grimmigheid opbinden, zodat hij niet doen kan wat hij zou willen doen. Als God het woord spreekt zal Satan niet meer verleiden, Openbaring 20:3, en door zijn werktuigen niet langer verdrukken. Bij het zingen van deze verzen moeten wij de rechtvaardige maar benadeelde zaak van de Godsdienst overgeven aan God, als degene, die haar eer en belangen van harte zijn toegedaan, gelovende dat Hij haar te bestemder tijd zal handhaven en doen zegevieren**.**

PSALM 11

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. Ik betrouw op de HEERE; hoe zegt gijlieden tot mijn ziel: Zwerft heen naar ulieder gebergte, als een vogel? 2 Want ziet, de goddelozen spannen de boog, zij schikken hun pijlen op de pees, om in het donkere te schieten naar de oprechten van harte. 3 Zekerlijk, de fondamenten worden omgestoten; wat heeft de rechtvaardige bedreven? 4 De HEERE is in het paleis Zijner heiligheid, des HEEREN troon is in de hemel; Zijn ogen aanschouwen, Zijn oogleden proeven de mensenkinderen. 5 De HEERE proeft de rechtvaardige; maar de goddeloze, en dien, die geweld liefheeft, haat Zijn ziel. 6 Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige

stormwind zal het deel huns bekers zijn. 7 Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft gerechtigheden lief; Zijn aangezicht aanschouwt de oprechte.

In deze psalm hebben wij Davids worsteling met, en triomf over, een sterke verzoeking om God te wantrouwen en zich van slinkse middelen te bedienen om zich in tijden van gevaar te beveiligen. Men veronderstelt dat hij is geschreven, toen David voor het eerst Sauls toorn en afgunst begon te gevoelen, toen deze de spies naar hem wierp. en dat wel herhaaldelijk Hem was toen aangeraden om uit zijn land te vluchten. "Neen", zegt hij, "ik vertrouw op God, en daarom zal ik stand houden". Merk op:

I. Hoe hij de verzoeking voorstelt, en er misschien mee onderhandelt, vers 1-3.
II. Hoe hij er op antwoordt en haar tot zwijgen brengt met de overweging van Gods heerschappij en voorzienigheid, vers 4. Zijn gunst jegens de rechtvaardigen, en de toorn, die voor de goddelozen is weggelegd, vers 7. In tijden van openbaar gevaar, als de aanvallen van de vijanden van de kerk stout en dreigend zijn, zal het nuttig wezen deze psalm te overdenken**.**

PSALM 11:1-3

1. Hier is Davids vast besluit om op God zijn vertrouwen te stellen: Ik betrouw op de Heere, vers 1. Zij, die waarlijk God vrezen en Hem dienen, kunnen op Hem vertrouwen, en zullen niet beschaamd gemaakt worden. En het is de aard van de heiligen, die God tot hun God hebben aangenomen, om Hem tot hun hoop te maken, zelfs als zij ook andere dingen hebben om op te steunen, op welke zij echter niet durven steunen, maar op God alleen. Goud is hun hoop niet, op paarden en wagenen stellen zij geen vertrouwen, maar op God alleen, als dus ondergeschikte oorzaken er dreigend en somber voor hen uitzien, begeeft hun toch de hoop niet, omdat de eerste oorzaak nog dezelfde is en altijd blijven zal. Eer de psalmist ons een bericht geeft van de verzoeking, waarin hij was om God te wantrouwen, deelt hij ons zijn besluit mee om op Hem te vertrouwen, want in dat vertrouwen wilde hij leven en sterven.

2. Zijn toorn tegen deze verzoeking: "Hoe zegt gijlieden tot mijn ziel die teruggekeerd is tot God als haar rust, en in Hem rust: Zwerft heen naar het hoge gebergte als een vogel, om daar veilig buiten het bereik te zijn van de vogelaar." Dit kan genomen worden, hetzij: A. Als de ernstige raad van zijn vreesachtige vrienden, velen verstaan het aldus, en er is grote waarschijnlijkheid voor. Sommigen, die David van harte genegen waren, hebben, toen zij zagen hoe verbitterd Saul tegen hem was en hoe boosaardig hij het op zijn leven toelegde, hem gedrongen om ergens heen te vluchten waar hij veilig kon zijn, en niet al te veel te steunen op de zalving, die hij had ontvangen en die, naar zij dachten, hem veeleer het hoofd zou kunnen kosten dan dat zij het middel zou zijn om het te beveiligen. Wat hem in dit voorstel smartte was niet dat thans te vluchten een lafhartigheid zou verraden, die weinig voegde aan een krijgsman, maar dat het een ongeloof zou verraden, dat weinig betaamde aan een heilige, die zo dikwijls gezegd had: Ik betrouw op de Heere. Vatten wij het aldus op, dan bevatten de twee volgende verzen de reden, waarmee deze vreesachtige vrienden van David deze raad ondersteunden.
Zij wilden dat hij zou vluchten:

A. Omdat hij waar hij was niet veilig kon zijn, vers 2. Merk op," zeggen zij, "hoe de bozen hun boog spannen, Saul en zijn handlangers hebben het op uw leven gemunt, en de oprechtheid van uw hart zal u niet beveiligen." Zie welk een vijandschap er in de boze is tegen de oprechte, in het zaad van de slang tegen het zaad van de vrouw, welke moeite zij zich geven, welke toebereidselen zij maken om hun kwaad te doen, zij schieten in het donker

op hen, opdat zij het kwaad niet zien dat hun bereid wordt en het uit de weg gaan, ja opdat God zelf het niet zou zien en straffen.
B. Omdat hij waar hij was niet langer nuttig kon zijn, Want, zeggen zij, "indien de fundamenten worden omgestoten", (zoals door Sauls slechte regering geschied is), "indien de burgerlijke staat en regering in wanorde zijn zodat alles op losse schroeven staat," Psalm 75:4-82:5, "wat kunt ge dan doen met uw gerechtigheid om de grieven te herstellen?"

a. Helaas het is geheel nutteloos om te pogen een rijk voor de ondergang te behoeden, dat door wanbestuur zo aan het wankelen is gebracht, wat de rechtvaardigen doen kunnen betekent niets, heeft geen uitwerking. Al wat gij doen kunt is u terug te trekken en te bidden dat God zich over u zal ontfermen. Velen worden in zware, moeilijke tijden er van teruggehouden om het openbare welzijn te dienen, omdat zij wanhopen aan goed gevolg.
b. Het kan genomen worden als een hoon, waarmee zijn vijanden hem bespotten, hem zijn betuigingen van vertrouwen op God voor de voeten werpende, zeggende dat hij nu maar eens moest zien wat die voor hem doen kon. Gij zegt: dat God uw berg is, vlucht dan nu tot die berg, en zie of gij daardoor in betere toestand zult komen." Aldus poogden zij de raad van de ellendige te beschamen, zeggende: hij heeft geen heil bij God, Psalm 14:6, 3, 3. Het vertrouwen, dat de heiligen in God hebben en de troost, die zij smaken in Hem als alle hoop en vreugde in het schepsel hun begeeft, zijn een raadsel voor de vleselijk gezinde wereld, en dienovereenkomstig worden zij dan ook door haar bespot. Als wij het aldus nemen, zijn de twee volgende verzen Davids antwoord op dit sarcasme waarin hij: a. Klaagt over de boosaardigheid van hen, die hem aldus hoonden, vers 2. Zij spannen de boog en schikken hun pijlen op de pees en er wordt ons gezegd waarin die bestaan Psalm 64:4, namelijk in bittere woorden, woorden als deze, waarmee zij pogen hem zijn hoop op God te benemen, hetgeen voor David als een zwaard in zijn gebeente was.

B. Hij wederstaat de verzoeking met Godvruchtige afschuw, vers 3. Hij beschouwde dit denkbeeld als een poging om de grondslagen te ondermijnen, waarop iedere Israëliet bouwt. Als gij de fundamenten vernielt, als gij Godvruchtige mensen doet aflaten van hun hoop op God, als gij hen er toe kunt brengen om te geloven dat hun Godsdienst een bedrog of een grap is, en hen ervan kunt afdwalen, dan brengt gij hen ten verderf, dan breekt gij hun het hart, en maakt hen tot de ongelukkigsten van alle mensen. De beginselen van de Godsdienst zijn de fundamenten, waarop het geloof en de hoop van de rechtvaardigen gebouwd zijn. Door ons belang zowel als door onze plicht zijn wij genoopt om daaraan vast te houden tegen alle verzoeking tot ongeloof, want als deze vernield zijn, als wij die laten varen, wat kan de rechtvaardige dan doen? Als de Godvruchtigen geen God hadden, tot wie zij zich kunnen begeven, geen God, op wie zij kunnen vertrouwen, geen toekomstige zaligheid om op te hopen, zij waren verloren**.**

PSALM 11:4-7

Als een boom geschud wordt, zegt men, zal hij zoveel dieper en vaster wortel schieten. De pogingen van Davids vijanden om zijn vertrouwen op God te doen wankelen, brengen hem er toe om zoveel sterker aan zijn eerste beginselen vast te houden en die weer te beschouwen, hetgeen hij hier doet tot zijn eigen grote voldoening, en alle verzoekingen tot ongeloof af te weren en tot zwijgen te brengen. Hetgeen een struikelblok was voor zijn geloof, zoals het dit geweest is voor het geloof van velen, was de voorspoed van de goddelozen op hun boze weg, en de tegenspoed en ellende, die soms het deel zijn van de besten van de mensen vandaar dat boze gedachten als deze: het is tevergeefs God te dienen, en: wij kunnen de hovaardigen gelukkig achten, gemakkelijk opkomen, maar ten einde al zulke gedachten te beschamen en te onderdrukken, worden wij hier geroepen om te bedenken**:**

1. Dat er één God is, één God in de hemel: de Heere is in het paleis van Zijn heiligheid hierboven -daar is Hij buiten ons gezicht, - maar wij zijn niet buiten het Zijne. Laat de vijanden van de heiligen niet honend over hen juichen, alsof zij verward en verlegen zijn, ten einde raad zijn gekomen, neen, zij hebben een God, en weten waar Hem te vinden, en hoe hun gebeden tot Hem te richten, als hun Vader in de hemel. Of: Hij is in het paleis van Zijn heiligheid Zijn heilige tempel, dat is: Zijn kerk, Zijn gemeente. Hij is een God in verbond en gemeenschap met Zijn volk, door een Middelaar van wie de tempel een type was. Wij behoeven niet te zeggen "Wie zal opklimmen naar de hemel, om vandaar een God te halen op wie men kan vertrouwen?" Neen, het woord is nabij ons, en God is in het woord, Zijn Geest is in Zijn heilige, deze levende tempels en die Geest is de Heere.

2. Dat deze God de wereld regeert, de Heere woont niet slechts in de hemel, maar Hij heeft daar Zijn troon en Hij heeft de heerschappij daarvan op de aarde besteld, Job 38:33, want Zijn "troon in de hemelen bevestigd hebbende, heerst Zijn koninkrijk over" "alles," Psalm 103:19. Vandaar dat "de hemel" gezegd wordt "te heersen," Daniel 4:26. Laat ons door het geloof God zien op Zijn troon van de heerlijkheid, zeer ver de pracht en glans en majesteit van aardse vorsten overtreffende, op Zijn troon van de regering, wet, en beweging en doel gevende aan alle schepselen, op Zijn troon van het gericht, vergeldende een ieder naar zijn werken, en op Zijn troon van de genade, tot dewelke Zijn volk met vrijmoedigheid mag toegaan om genade te verkrijgen, dan zullen wij geen reden zien om ontmoedigd te wezen door de hoogmoed en de macht van verdrukkers of door enigerlei beproevingen, die de rechtvaardigen kunnen treffen.

3. Dat die God ieders aard en karakter volkomen kent Zijn ogen aanschouwen, Zijn oogleden proeven de mensenkinderen. Hij ziet hen niet slechts maar Hij doorziet hen, weet niet slechts alles wat zij zeggen en doen, maar wat zij denken, wat zij voornemens zijn, hoe zij gezind zijn, werkelijk gezind zijn, niettegenstaande alles wat zij voorgeven. Wij kunnen weten wat de mensen schijnen te zijn, maar Hij weet wat zij zijn, zoals de louteraar weet wat de waarde van het goud is, dat hij gelouterd heeft. God wordt gezegd met Zijn ogen te aanschouwen en met Zijn oogleden te proeven, omdat Hij de mensen kent, niet zoals aardse vorsten de mensen kennen, naar gerucht en voorstelling, maar door Zijn eigen nauwkeurige beschouwing, waarin Hij niet kan dwalen en waarbij Hij niet misleid of bedrogen kan worden. Het kan ons troosten als wij in de mensen bedrogen worden, zelfs in de mensen, die wij dachten beproefd te hebben, dat wij er zeker van kunnen zijn dat Gods oordeel van de mensen naar waarheid is. 4. Dat, zo God de rechtvaardigen smart aandoet, het is om hen te beproeven en dus tot hun welzijn, vers 5. De Heere proeft alle mensenkinderen, ten einde hun recht te doen, maar Hij proeft de rechtvaardigen om "hun ten slotte wel te doen," Deuteronomium 8:16. Laat dit dus onze fundamenten niet doen wankelen, noch ons ontmoedigen in onze hoop en vertrouwen op God.

5. Dat de vervolgers en verdrukkers, hoe zij ook voor een tijdje schijnen voorspoedig te zijn en te overwinnen, thans toch reeds onder de toorn Gods liggen en daar voor eeuwig onder zullen omkomen.
a. Hij is een heilig God en daarom haat Hij hen en kan het niet verdragen hen aan te zien. De goddeloze en diegene, die geweld liefheeft, haat Zijn ziel, want niets druist meer in tegen de rechtheid en goedheid van Zijn natuur. Het is er zo ver vandaan dat hun voorspoed een bewijs is van Gods liefde, dat hun misbruik ervan hen gewis tot het voorwerp maakt van Zijn haat. Hij, die niets haat dat Hij gemaakt heeft, haat toch hen die zichzelf zo slecht gemaakt hebben. Dr. Hammond geeft een andere lezing van dit vers: "De Heere proeft de rechtvaardigen en de goddelozen, " onderscheidt onfeilbaar tussen hen hetgeen meer is dan wij kunnen doen, en hij

"die geweld liefheeft, haat zijn eigen ziel," dat is vervolgers brengen een gewis verderf over zichzelf, Spreuken 8:36.
b. Hij is een rechtvaardige Rechter en daarom zal Hij hen straffen, vers 6. Hun straf zal:

(1). Onvermijdelijk wezen. Hij zal op de goddelozen strikken doen regenen. Hier is een dubbele metafoor, om het onvermijdelijke aan te tonen van de straf van de goddelozen. Zij zal van de hemel op hen geregend worden Job 20:23, waartegen geen beschutting en waaraan geen ontkomen is, zie Jozua 10:11 Samuel 2:10. Het zal hen verrassen, hen overvallen, zoals een reiziger soms op een zomerdag plotseling door een regenbui overvallen wordt. Het zal als strikken op hen zijn om hen vast te houden, gevangen te houden tot aan de dag van de afrekening.
(2). Zeer verschrikkelijk wezen, het is vuur en zwavel en een geweldige stormwind, een duidelijke toespeling op de verwoesting van Sodom en Gomorra, en een zeer gepaste, want die verwoesting was bedoeld als een voorbeeld van "de straf van het eeuwige vuur" Judas 1:7, Het vuur van Gods toorn, vallende op de zwavel van hun eigen schuld, zal gewis zeer heftig branden, branden tot in de diepste hel en tot de uiterste lijn van de eeuwigheid. In welk een geweldige stormwind worden de goddelozen heengeslingerd naar de dood! In welk een poel van vuur en zwavel moeten zij voor altijd hun bed spreiden in de vergadering van de doden en verdoemden! Dat is het wat hier bedoeld wordt, dat zal het deel van hun beker wezen, dat is het deel van de goddeloze mensen van God, Job 20:29. Dat is de beker vol mengeling, waaruit zij de droesem zullen moeten drinken, Psalm 75:9. Aan een dergelijk mens is het deel van zijn beker toegewezen. Zij, die de Heere kiezen tot het deel van hun beker, zullen hebben wat zij gekozen hebben en voor eeuwig gelukkig zijn in hun keus, Psalm 16:5, maar Zij, die Zijn genade verwerpen, zullen van de beker van Zijn grimmigheden moeten drinken, Jeremia 25:15, Jesaja 51:17.

6. Dat eerlijke en Godvruchtige mensen wel terneer geworpen en vertreden kunnen worden, maar dat God hen toch zal erkennen en hun gunst zal betonen, en dat is de reden waarom God zo streng zal afrekenen met vervolgers en verdrukkers, namelijk dat zij die zij vervolgen en verdrukken, Hem dierbaar zijn, zodat wie hen aanraakt, Zijn oogappel aanraakt, vers 5.
a. Hij heeft hen lief. Hij heeft het werk van Zijn eigen genade in hen lief. Hij is zelf een rechtvaardig God en daarom bemint Hij gerechtigheid overal waar Hij haar vindt en staat de zaak voor van de rechtvaardigen, die belasterd en verdrukt worden. Hij verlustigt zich erin om gerechtigheid en gerichten te doen dengenen, die verdrukt worden, Psalm 103:6.
b. Hierin moeten wij volgelingen zijn van God, gerechtigheid liefhebben, zoals Hij haar liefheeft, opdat wij altijd in Zijn liefde blijven. Hij ziet in gunst op hen. Zijn aangezicht aanschouwt de oprechten Hij is niet slechts met hen verzoend, maar Hij heeft een welbehagen in hen en Hij vertroost hen en geeft blijdschap in hun hart, door hun de bewustheid hiervan te geven. Als een teder Vader ziet Hij hen aan met welgevallen, en als gehoorzame kinderen zijn zij blij met Zijn goedkeuring. Zij wandelen in het licht des Heeren. Bij het zingen van deze psalm moeten wij ons aanmoedigen en opwekken om te allen tijde op God te vertrouwen, op Hem te steunen om onze onschuld aan het licht te brengen en ons gelukkig te maken, Zijn misnoegen te vrezen als erger dan de dood en Zijn gunst te begeren als zijnde die beter dan het leven.

PSALM 12

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, op de Scheminith. (12:2) Behoud, o HEERE; want de goedertierene ontbreekt, want de getrouwen zijn weinig geworden onder de mensenkinderen. 2 (12:3) Zij spreken valsheid, een ieder met zijn naaste, met vleiende lippen; zij spreken met een dubbel hart. 3 (12:4) De HEERE snijde af alle vleiende lippen, de grootsprekende tong; 4 (12:5) Die daar zeggen: Wij zullen de overhand hebben met onze tong; onze lippen zijn onze! Wie is heer over ons? 5 (12:6) Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddruftigen, zal Ik nu opstaan, zegt de HEERE; Ik zal in behoudenis zetten, dien hij aanblaast. 6 (12:7) De redenen des HEEREN zijn reine redenen, zilver, gelouterd in een aarden smeltkroes, gezuiverd zevenmaal. 7 (12:8) Gij, HEERE, zult hen bewaren; Gij zult hen behoeden voor dit geslacht, tot in eeuwigheid. 8 (12:9) De goddelozen draven rondom, wanneer de snoodsten van des mensenkinderen verhoogd worden.

Men veronderstelt dat David deze psalm geschreven heeft in de tijd van Sauls regering, toen er een algemeen verval was van goede trouw en Godsvrucht aan het hof zowel als in het land, waarover hij klaagt bij God en dat wel met zeer diep gevoel want hijzelf leed door de trouweloosheid van zijn valse vrienden en de beledigingen van zijn gezworen vijanden.

I. Hij bidt om hulp van God, omdat er onder de mensen niemand was op wie hij durfde vertrouwen, vers 2,3,
II. Hij voorzegt het verderf van zijn trotse en dreigende vijanden, vers 4, 5.
III. Hij verzekert zichzelf en anderen dat, hoe het slecht de zaken thans ook moge staan, vers 8, de Heere zich toch Zijn eigen volk zal behouden, vers 6, 8, en Zijn beloften aan hen gewis zal vervullen, vers 7. Of deze psalm nu al of niet onder de regering van Saul geschreven was, het is zeker dat hij een slechte regering aanduidt en misschien heeft David in de geest voorzien dat sommige van zijn opvolgers de zaken in een even slechte toestand zouden doen komen als die hier beschreven wordt en deze psalm weggelegd ten gebruike van de kerk in die tijd. O TEMPORA, O MORES. O tijden en zeden!

Psalm 12:1-9

Deze psalm voorziet ons van goede gedachten in slechte tijden, in welke, hoewel de verstandige zal zwijgen, Amos 5:13, omdat een mens schuldig kan verklaard worden om een woord, men zich op zulk een dag toch kan troosten met zulke gepaste, troostrijke overpeinzingen en gebeden als wij hier voor ons bereid vinden.

I. Laat ons nu zien wat het is dat de tijden slecht maakt, en wanneer zij gezegd kunnen worden slecht te zijn. Vraag aan de kinderen van deze wereld wat het naar hun oordeel is, dat de tijden slecht maakt, zij zullen u zeggen, het is schaarsheid van geld, verval van de handel en de verwoestingen aangericht door de oorlog, dat is het wat de tijden slecht maakt, maar de Schrift wijt de slechtheid van de tijden aan oorzaken van een anderen aard 2 Timotheüs 3:1. "Zware tijden zullen ontstaan opdat de ongerechtigheid toeneemt", en dat is het waar David hier over klaagt.

1. Als er een algemeen verval is van Godsvrucht en eerlijkheid onder de mensen, dan zijn de tijden in waarheid slecht, vers 2, als de goedertierene ontbreekt en de getrouwen falen. Merk op hoe deze twee karakters hier samengevoegd zijn: de goedertierene, of Godvruchtige, en de getrouwe. Gelijk er geen ware staatkunde is, zo is er ook geen ware vroomheid, zonder eerlijkheid. Godvruchtigen zijn getrouwen, vaste, solide, mensen zijn zij soms genoemd, hun woord is even bevestigend als hun eed en even bindend, zij maken er een gewetenszaak van om getrouw te zijn aan God en de mensen. Hier wordt van hen gezegd dat zij ontbreken,

falen, of weinigen zijn geworden, hetzij door de dood, of door afval, of door beide. Zij, die Godvruchtig en getrouw waren, zijn weggenomen, en die overgebleven zijn, zijn droevig ontaard, zijn niet meer wat zij geweest zijn, zodat er geen of weinige personen waren, die waarlijk Israëlieten waren. Misschien bedoelt hij dat er geen Godvruchtige getrouwe mensen waren onder de hovelingen van Saul, indien hij bedoelde dat er geen of weinigen waren in Israël, dan hopen wij dat hij zich evenzeer vergist heeft als Elia, die dacht dat hij alleen was overgebleven toen God nog zeven duizend had, die aan hun oprechtheid vasthielden Romeinen 11-3,4. Of wel, hij bedoelt dat er vergelijkenderwijs weinigen zijn, dat er een algemeen verval was van Godsdienst en deugd, als dit zo is, dan zijn de tijden slecht, zeer slecht, "er is niet een die recht doet." Jeremia 5:1.

2. Als veinzerij en vleierij geheel het onderling verkeer hebben verdorven, dan zijn de tijden zeer slecht, vers 3 ja als de mensen in het algemeen zo laag en ongebonden zijn dat zij niet opzien tegen een leugen, zo boosaardig zijn dat zij het ergste kwaad beramen tegen hun naasten, en toch zo laag en lafhartig dat zij die boze bedoelingen onder het schoonschijnendste voorgeven bedekken en onder de sterkste betuigingen van vriendschap. Aldus spreken zij valsheid een ieder met zijn naaste met vleiende lippen en een dubbel hart zullen zij kussen en doden, zoals Joab Abner en Amasa in Davids eigen tijd gedood heeft u glimlachend aanzien en u vermoorden. Dit is een volkomen beeld van de duivel, een samenstel van boosaardigheid en leugen. De tijden zijn in waarheid slecht als nergens oprechtheid te vinden is, als een eerlijk man niet weet wie hij kan geloven of vertrouwen, geen vertrouwen durft stellen in een vriend of een gids, Micha 7:5,6. Wee hun, die er toe medewerken om aldus de tijden slecht en zwaar te maken.

3. Als de vijanden van God en Godsdienst en Godsdienstige mensen onbeschaamd en vermetel zijn, en dreigen alles terneer te werpen wat rechtvaardig en heilig is, dan zijn de tijden zeer slecht. Als trotse zondaars tot zo’n graad van goddeloosheid zijn vervallen, dat zij zeggen: "Wij zullen de overhand hebben met onze tong tegen de zaak van de deugd, onze lippen zijn onze," en wij mogen zeggen wat wij willen, "wie is heer over ons, hetzij om ons te bedwingen of ons ter verantwoording te roepen?" vers 5.
Hieruit spreekt:
a. Een trotse eigenwaan, alsof door verboden vruchten te eten het doel werkelijk bereikt was en zij als goden zijn, onafhankelijk en zelfgenoegzaam, onfeilbaar in hun kennis van goed en kwaad, en daarom geschikt om orakels te zijn, onweerstaanbaar in hun macht, en daarom geschikt om wetgevers te wezen, die met hun tong kunnen overwinnen en geluk God zelf spreken en zeker zijn dat het geschiedt.
b. Een onbeschaamde minachting van Gods heerschappij, alsof Hij geen recht van eigendom op hen had: onze lippen zijn van ons een onjuist voorgeven, want wie heeft de mens de mond gegeven, in wiens hand is zijn adem, en van wie is de lucht, waarin hij ademt? De taal, die zij voeren, zou te kennen geven dat Hij geen gezag heeft, hetzij om hen te gebieden, hetzij om hen te oordelen: "Wie is heer over ons?" Zoals Farao, Exodus 5:2. Dit is even ongerijmd en onredelijk als het vorige, want Hij is het in wie wij leven, ons bewegen en zijn, en daarom is Hij door een onbetwistbaar recht Heere over ons.

4. Als de armen en nooddruftigen verdrukt, mishandeld en aangeblazen worden, dan zijn de tijden zeer slecht, dit wordt te kennen gegeven, vers 5, waar God zelf nota neemt van de verdrukking van de armen en het kermen van de nooddruftigen. Zij worden verdrukt omdat zij arm zijn, allerlei onrecht wordt hun aangedaan enkel en alleen omdat zij niet instaat zijn zich recht te verschaffen. Aldus verdrukt zijnde, durven zij niet voor zichzelf spreken, niet voor hun recht opkomen, uit vrees dat hun verdediging van zichzelf hun als een misdaad zal

toegerekend worden, maar in stilte zuchten en kermen zij en bewenen hun lot, en in hun zuchten storten zij hun ziel uit voor God. Als hun verdrukkers tot hun behoeve worden aangesproken, dan blazen zij hen aan, lachen om hun eigen zonde en om de ellende van de armen, en bekommeren zich om geen van beide, zie Psalm 10:5.

5. Als de goddeloosheid de overhand neemt en schaamteloos heentreedt onder de bescherming en met de steun van hen, die de macht in handen hebben, dan zijn de tijden zeer slecht, vers 8. Als de snoodsten van de mensen gesteld zijn op plaatsen van vertrouwen en macht, die in plaats van de wetten uit te voeren tegen ondeugd en onrecht en de bozen naar verdiensten te straffen, hen steunen en beschermen, dan draven de goddelozen rondom, zijn aan alle plaatsen, gaan op en neer, zoekende anderen te bedriegen, te verleiden en te verderven. Zij vrezen noch schamen zich om zich bloot te geven, zij spreken hun zonde vrij uit gelijk Sodom, en er is niemand om hen te bestraffen en in bedwang te houden. Slechte mensen zijn laaghartig, de snoodsten van de mensen, en dit zijn zij, al zijn zij ook nog zo hoog in de wereld. Antiochus de doorluchtige wordt in de Schrift "een verachte" genoemd, Daniel 11:21. Maar het staat slecht met een rijk, als dezulken bevorderd worden en tot aanzien komen, geen wonder dat goddeloosheid dan onbeschaamd en beledigend optreedt. Als de goddeloze heerst zucht het volk.

II. Laat ons nu zien van wat goede dingen wij voorzien worden tegen zulke slechte lijden, en welke tijden wij nog beleven zullen weten wij niet. Als de tijden zo slecht zijn, dan is het troostrijk te denken**:**

1. Dat wij een God hebben, tot wie wij gaan kunnen, en van wie wij het herstel van al onze grieven kunnen vragen en verwachten. Daarmee begint hij, vers 2. Help, Heere, want de Godvruchtige houdt op. Alle andere hulp en helpers falen, zelfs de Godvruchtigen en getrouwen, die de behulpzame hand moesten bieden om de wegstervende zaak van de Godsdienst te steunen, zij zijn weg, waar zullen wij dus hulp zoeken? Waar anders dan bij u? De ongerechtigheid dreigt een overstelpende vloed te worden. "Help, Heere, help de deugdzame, er zijn weinigen die zoeken vast te houden aan hun oprechtheid en die in de bres staan, help om Uw eigen belangen in de wereld te redden van vernietigd te worden. Het is tijd voor de Heere dat Hij werke."

2. Dat God gewis met valse en hoogmoedige mensen zal afrekenen en hun onbeschaamdheid zal straffen en beteugelen. Zij zijn boven het bedwang van mensen en trotseren hen. Mensen kunnen de valsheid van vleiers niet ontdekken, noch de hoogmoed vernederen van hen, die trotsheden spreken, maar de rechtvaardige God zal alle vleiende lippen afsnijden, die de verraderskus geven en woorden spreken zachter dan olie, als er strijd in hun hart is. Hij "zal de grootsprekende tong" uitrukken, die trotsheden spreekt tegen God en Godsdienst, vers 4. Sommigen vertalen het als een gebed: "De Heere snijde af alle vleiende lippen." Laat liegende lippen tot zwijgen worden gebracht.

3. Dat God te bestemder tijd verlossing zal werken voor Zijn verdrukt volk, en hen zal beschutten tegen de boze plannen van hun verdrukkers, vers 6. Ik zal nu opstaan, zegt de Heere. Deze belofte van God, die David hier door de geest van de profetie mededeelt, is een antwoord op de bede, die hij door de geest van het gebed tot God heeft opgezonden. "Help Heere," zegt hij, Ik zal helpen, zegt God, "hier ben Ik met tijdige en krachtdadige hulp." A. Zij is tijdig, zij komt op het geschikte ogenblik.

a. Als de verdrukkers op het hoogste zijn van hun trotsheid en onbeschaamdheid, als zij zeggen: Wie is heer over ons? dan is het Gods tijd om hun te doen weten, en dat wel tot hun koste, dat Hij boven hen is.

b. Als de verdrukten in de diepte zijn van hun ellende en vertwijfeling, als zij zuchten en kermen, zoals Israël in Egypte vanwege de harde dienst, dan is het Gods tijd om voor hen te verschijnen, zoals voor Israël, toen zij het meest terneergeslagen en bedrukt waren en Farao het hoogst was. Ik zal nu opstaan. Er is een bepaalde tijd voor de verlossing van de verdrukten die tijd zal komen en wij kunnen er zeker van zijn dat het de aller-geschiktste tijd zal wezen Psalm 102:14. Zij is krachtdadig. "Ik zal in behoudenis zetten," hem niet alleen beschermen, maar hem in zijn vorige voorspoed herstellen, hem uitvoeren in een overvloeiende verversing Psalm 66:12, zodat hij over het geheel niets door zijn lijden zal verloren hebben.

4. Dat, hoewel de mensen trouweloos zijn God getrouw is, zij zijn niet te vertrouwen maar God wel. Zij spreken valsheid en vleierij, maar de redenen des Heeren zijn reine redenen, vers 7, niet slechts zijn zij allen waar, maar zij zijn allen rein als zilver, gelouterd in een aarden smeltkroes. Dit duidt aan:
a. De rechtheid van Gods Woord, alles is in werkelijkheid zoals het daarin wordt voorgesteld, en niet anders, het schertst of spot niet met ons, misleidt ons niet, heeft geen andere bedoeling met ons dan ons welzijn te bevorderen.
b. De kostelijkheid en dierbaarheid van Gods Woord, het is van innerlijke waarde, zoals zilver, dat tot op de hoogste graad van zuiverheid gelouterd is, er is niets in dat het in waarde kan doen verminderen.
c. De vele blijken, die het heeft gegeven van zijn kracht en waarheid, het is dikwijls beproefd, al de heiligen in alle eeuwen hebben erop vertrouwd en het dus beproefd, en nooit heeft het hen bedrogen, of ook maar teleurgesteld in hun verwachting ervan, maar allen hebben zij er hun zegel op gezet, dat Gods Woord waar is, met een "Experto crede Vertrouw iemand, die er de proef van genomen heeft, " zij hebben het aldus bevonden. Waarschijnlijk verwijst dit inzonderheid naar deze beloften van hulp en verlichting voor de armen en verdrukten. Hun vrienden hebben hun hoop gegeven dat zij iets voor hen zullen doen, maar zij blijken een gebroken rietstaf te zijn, maar op het woord van God kunnen wij steunen en betrouwen, hoe minder vertrouwen er te stellen is in de woorden van de mensen, met des te meer verzekerdheid moeten wij op het Woord van God vertrouwen.

5. Dat God zich Zijn verkoren overblijfsel zal behouden, hoe slecht de tijden ook zijn vers 8. gij, Heere, zult hen bewaren, Gij zult hen behoeden voor dit geslacht tot in eeuwigheid. Dit duidt aan dat er, zolang de wereld zal bestaan, een geslacht van trotse en goddeloze mensen in zal zijn, meer of minder, die door hun ellendige kunstenarijen de ware Godsdienst dreigen te verderven, door "de" "heiligen te verstoren," Daniel 7:25. Laat het echter gerust aan God over om Zijn eigen belangen te beschermen en Zijn eigen volk te bewaren. Hij zal hen behoeden voor dit geslacht:
a. Om door hen verleid en van God afgetrokken te worden, om zich met hen te vermengen en hun werken te leren. In tijden van algemene afval kent de Heere degenen, die de Zijnen zijn, en zij zullen bekwaam gemaakt worden om aan hun oprechtheid vast te houden.
b. Om door hen verdelgd en uitgeroeid te worden. De kerk is gebouwd op een rots en is zo goed versterkt, dat de poorten van de hel zullen haar niet overwinnen. In de slechtste tijden heeft God nog Zijn overblijfsel, en in iedere eeuw zal Hij zich een heilig zaad afzonderen en dat bewaren tot Zijn hemels koninkrijk. Bij het zingen en biddend overdenken van deze psalm, moeten wij het algemeen bederf van de zeden betreuren, God er voor danken dat de zaken niet nog erger zijn dan zij zijn, maar bidden en hopen dat zij op Gods bestemden tijd beter zullen worden.

PSALM 13

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. (13:2) Hoe lang, HEERE, zult Gij mij steeds vergeten? Hoe lang zult Gij Uw aangezicht voor mij verbergen? 2 (13:3) Hoe lang zal ik raadslagen voornemen in mijn ziel, droefenis in mijn hart bij dag? Hoe lang zal mijn vijand over mij verhoogd zijn? 3 (13:4) Aanschouw, verhoor mij, HEERE, mijn God; verlicht mijn ogen, opdat ik in de dood niet ontslape; 4 (13:5) Opdat niet mijn vijand zegge: Ik heb hem overmocht; mijn tegenpartijders zich verheugen, wanneer ik zou wankelen. 5 (13:6) Maar ik vertrouw op Uw goedertierenheid; mijn hart zal zich verheugen in Uw heil; 6 ik zal de HEERE zingen, omdat Hij aan mij welgedaan heeft.

Deze psalm is de ziekte en genezing van de verlaten ziel. Het blijkt niet dat hij bij een bijzondere gelegenheid geschreven werd. In het algemeen
I. klaagt David dat God zich gedurende langen tijd van hem teruggetrokken had, en vertraagd had om hem hulp en verlichting te schenken, vers 2, 3.
II. Hij bidt vurig dat God zijn zaak in overweging zal nemen en hem zal vertroosten, vers 4, 5. Hij houdt zich verzekerd van een antwoord van vrede te zullen ontvangen en daarom besluit hij de psalm in blijdschap en triomf, omdat hij tot het besluit komt dat de verlossing reeds zo goed als gewrocht is, vers 6**.**

PSALM 13:1-6

In zijn ellende stort David hier zijn hart uit voor God, zijn gebed is kort, maar zijn methode daarbij is opmerkelijk en nuttig tot leiding en bemoediging.

I. Zijn leed ontwringt hem klachten, vers 2-3, en de beproefden is het vergund "om hun klacht uit te storten voor het aangezicht des Heeren," Psalm 102:1. Het is voor een ontroerd, overstelpt hart een verlichting om zijn leed te kunnen klagen, inzonderheid voor de troon van de genade, waar wij zeker zijn van Eén te vinden, die in al de benauwdheden van Zijn volk benauwd is en medelijden heeft met hun zwakheden, in het geloof hebben wij vrijmoedigheid om tot die troon te komen en daar kunnen wij vrijelijk spreken. Merk hier op**:**

1. Waar David over klaagt.

Aa. Over Gods onvriendelijkheid, daar hield hij het voor, en dat was zijn zwakheid. Hij dacht dat God hem had vergeten, Zijn beloften aan hem had vergeten, zijn verbond met hem, Zijn vroegere goedertierenheid jegens hem, en die hij voor een onderpand had gehouden voor nog meerdere genade, had vergeten dat er zo'n man in de wereld was, die hulp en bijstand nodig had en van Hem verwachtte. Zo heeft Sion gezegd: "De Heere heeft mij vergeten," Jesaja 49:14, heeft Israël gezegd: "Mijn weg is voor de Heere verborgen," Jesaja 40:27. Niet alsof een Godvruchtige kan twijfelen aan de alwetendheid, goedheid en getrouwheid van God, maar het is een gemelijke uitdrukking van overheersende vrees, die echter, zo zij voortkomt uit een hoge waardering van en een vurige begeerte naar Gods gunst, hoewel zij onbetamelijk en zondig is, toch voorbijgezien en vergeven zal worden, want bij verder nadenken zal zij teruggenomen worden, zal er ook berouw van gevoeld worden. God heeft Zijn aangezicht voor hem verborgen, zodat hij die innerlijke vertroosting in God miste, die hij placht te hebben, en hierin was hij een type van Christus aan het kruis, uitroepende: "Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?" Soms verbergt God Zijn aangezicht voor Zijn eigen kinderen, en laat hen in het duister betreffende hun deel aan Hem, en dit gaat hun meer ter harte dan alle uitwendige leed of moeilijkheid, waarin die ook moge bestaan.

B. Zijn eigen onrust.

a. Hij was gekweld door zorgen, waarvan zijn hoofd vervuld was. Ik neem raadslagen voor in mijn ziel. "lk ben in verlegenheid, heb geen vriend die ik kan raadplegen, in wie ik vertrouwen kan stellen en daarom beraadslaag ik voortdurend bij mijzelf wat te doen om mijzelf te helpen, maar er is geen waarschijnlijkheid dat ik mijn plannen ten uitvoer kan brengen, zodat ik ten einde raad en in voortdurende onrust ben". Angstvolle zorgen zijn zware lasten, die vrome mensen zich dikwijls meer opleggen dan nodig is.
b. Hij was overstelpt van smart, die zijn hart vervulde, ik heb dagelijks droefenis in mijn hart, vers 3, Hij had een voortdurende neiging tot droefheid, en die knaagde aan zijn gemoed, niet alleen in de nacht als hij stil en eenzaam was, maar ook bij dag wanneer men van lichtere droefheid afgeleid wordt door gesprekken en bezigheden, ja iedere dag bracht nieuwe aanleiding tot smart, de wolken keerden weer na de regen. Het brood van de smarten is soms het dagelijks brood van de heiligen, onze Meester zelf was een Man van smarten.
c. De onbeschaamdheid van zijn vijanden, die nog toevoegde aan zijn smart. Saul, zijn grote vijand, en anderen onder hem, waren boven hem verhoogd, triomfeerden in zijn smart, en vleiden zich met een volkomen overwinning over hem. Daar klaagde hij over, daar het ook een oneer was voor God, voor Zijn macht en belofte.

2. Hoe hij hierover spreekt met God, "Hoe lang zal het zo zijn?" En: "zal het altijd zo zijn?" Langdurige ellende stelt ons geduld op de proef, en dikwijls wordt het er door uitgeput. Het is een gewone verzoeking om, als het leed lang aanhoudt, te denken dat het nooit zal eindigen, dan gaat neerslachtigheid over tot wanhoop en zij, die lang zonder blijdschap geweest zijn, beginnen ten laatste ook zonder hoop te wezen. "Heere, zeg mij, hoe lang Gij Uw aangezicht voor mij wilt verbergen, en geef mij de verzekering dat het niet voor altoos zal wezen, maar dat Gij ten laatste in genade tot mij zult wederkeren, dan zal ik mijn tegenwoordig leed zoveel lichter kunnen dragen".

II. Door zijn klachten wordt zijn gebed opgewekt, vers 4, 5. Wij moeten ons nooit veroorloven andere klachten te doen dan die geschikt zijn voor God te worden gebracht en ons op de knieën te brengen. Merk hier op**:**
1. Waar hij om bidt. Aanschouw, verhoor mij, verlicht mijn ogen.
a. "Versterk mijn geloof", want geloof is het oog van de ziel, waarmee zij boven en door de dingen heen ziet, welke door de zinnen worden waargenomen. Heere, maak mij bekwaam om over mijn tegenwoordige ellende heen te zien en een gelukkig einde ervan te voorzien.
b. "Leid en bestuur mij op mijn weg, stel mij in staat om rondom mij te zien, opdat ik de strikken kan vermijden, die voor mij gelegd zijn".
c. Verkwik mijn ziel met de vreugde uws heils. Hetgeen strekt om de zinkenden moed op te heffen wordt gezegd de ogen te verlichten, 1 Samuel 14:27, Ezra 9:8. Heere, verdrijf de wolk van neerslachtigheid, die mijn ogen verduistert, en laat mijn aangezicht weer vrolijk zijn.

2. Waarop hij pleit. Hij maakt melding van zijn betrekking tot God en van zijn deel aan Hem. Heere mijn God! en hij legt nadruk op de grootheid van het gevaar, waardoor spoedige hulp nodig werd. Indien zijn ogen niet spoedig verlicht worden:
a. Dan denkt hij dat hij moet omkomen, "ik zal in de dood ontslapen, ik kan niet leven onder de last van al die zorg en smart." Niets is dodelijker voor een ziel dan het ontbreken van Gods gunst, niets meer verkwikkend dan het terugkeren daarvan.
b. Dat zijn vijanden dan zullen triomferen: " Opdat niet mijn vijand zegge: ik heb hem overwonnen, zo is het naar mijn wens, opdat Saul, opdat Satan zich niet verheuge in mijn val." Het zou de hoogmoed strelen van zijn vijand, hij zal zeggen: "ik heb overwonnen, ik heb de overwinning behaald en ben hem en zijn God te sterk geweest " het zou een voldoening wezen voor de boosaardigheid van zijn vijanden: zij zouden zich verheugen wanneer ik zou

wankelen, En zal het tot Gods eer wezen om hen aldus al wat heilig is in hemel en op aarde te laten vertreden?

III. Zijn gebeden worden spoedig in lofzeggingen veranderd, vers 6. Maar mijn hart zal zich verheugen in Uw heil, ik zal de Heere zingen. Welk een verrassende verandering zien wij hier in weinige regels! In het begin van de psalm zien wij hem kwijnend, sidderend, op het punt van weg te zinken in droefgeestigheid en wanhoop, en aan het einde zich verheugende in God, opgeheven en verruimd in zijn lof. Zie de kracht van het geloof, de kracht van het gebed en hoe goed het is om tot God te naderen. Als wij onze zorgen en smarten tot de troon van de genade brengen en ze daarlaten, dan kunnen wij, evenals Hanna, heengaan en ons aangezicht zal niet meer droevig zijn. Zie 1 Samuel 1:18. En merk hier nu de methode op van zijn vertroosting.

1. Gods genade is de steun van zijn geloof. Mijn toestand is zeer beklagenswaardig, maar als ik denk aan de oneindige goedheid van God, waarop ik mij kan verlaten, dan ben ik getroost, hoewel ik weet geen eigen verdiensten te hebben. Als ik vroeger in nood en ellende verkeerde, heb ik vertrouwd op Gods genade en nooit heb ik bevonden dat zij mij faalde, te bestemder tijd heeft Zijn genade mij hulp en verlichting geschonken en ondertussen werd ik door dit vertrouwen ondersteund. Zelfs in de diepte van deze ellende, als God Zijn aangezicht voor mij verborgen heeft, "als er van buiten strijd was en van binnen vrees," heb ik toch vertrouwd op de goedertierenheid van God, en dat was als een anker in een storm, met de hulp waarvan ik, hoewel geslingerd zijnde, toch niet omsloeg, niet te gronde ging.En nog vertrouw ik op Uw goedertierenheid zo lezen het sommigen. "Daaraan houd ik mij, in de volle verzekerdheid dat Gij het ten slotte wel met mij zult maken." Daarop pleit hij bij God, wetende dat Hij "een welgevallen heeft aan hen, die op Zijn goedertierenheid hopen," Psalm 147:11.

2. Zijn geloof in Gods goedertierenheid vervulde zijn hart met vreugde in Zijn heil, want blijdschap en vrede komen door het geloof, Romeinen 15:13. "Gelovende, verheugt u daarin" 1 Petrus 1:8. Zijn vertrouwen gesteld hebbende op de goedertierenheid Gods, is hij ten volle verzekerd van verlossing en heil en dat zijn hart, dat nu dagelijks treurde, zich nog zal verheugen in dat heil, het geween kan wel van lange duur moeten zijn, maar de blijdschap zal wederkeren.

3. Zijn blijdschap in Gods heil zal zijn mond vervullen met lofliederen, vers 6. Ik zal de Heere zingen, zingen ter gedachtenis van hetgeen Hij vroeger gedaan heeft, al zou ik ook nooit weer de vrede smaken die ik vroeger gehad heb, zal ik toch sterven God lovende, omdat ik hem gehad heb, Hij heeft vroeger milddadig met mij gehandeld en daarvoor zal ik Hem eer en heerlijkheid toebrengen, hoe het Hem ook moge behagen thans met mij te handelen. Ik zal zingen in de hoop van hetgeen Hij ten slotte voor mij doen zal, vertrouwende dat alles wel zal wezen tot in eeuwigheid. Maar hij spreekt ervan als van iets in het verleden, Hij heeft aan mij welgedaan, omdat hij door het geloof een onderpand had ontvangen van het heil, en het is hem alsof dat heil reeds daar was, de verlossing reeds was gewerkt. Bij het zingen en biddend overdenken van deze psalm moeten wij, als wij geen reden hebben tot zulke klachten als David gehad heeft, God daarvoor danken, vrezen dat Hij zich van ons zal terugtrekken en die ramp afbidden, medegevoel hebben met hen, die in zielsbenauwdheid verkeren, en ons aanmoedigen in onze heilige blijdschap en geloof.

PSALM 14

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God. Zij verderven het, zij maken het gruwelijk met hun werk; er is niemand, die goed doet. 2 De HEERE heeft uit de hemel neergezien op de mensenkinderen, om te zien, of iemand verstandig ware, die God zocht. 3 Zij zijn allen afgeweken, tezamen zijn zij stinkende geworden; er is niemand, die goed doet, ook niet een. 4 Hebben dan alle werkers der ongerechtigheid geen kennis, die mijn volk opeten, alsof zij brood aten? Zij roepen de HEERE niet aan. 5 Aldaar zijn zij met vervaardheid vervaard; want God is bij het geslacht des rechtvaardigen. 6 Gijlieden beschaamt de raad des ellendigen, omdat de HEERE zijn Toevlucht is. 7 Och, dat Israëls verlossing uit Sion kwame! Als de HEERE de gevangenen Zijns volks zal doen wederkeren, dan zal zich Jakob verheugen, Israël zal verblijd zijn.

Het blijkt niet bij welke gelegenheid deze psalm geschreven werd en ook niet dat het bij een bijzondere gelegenheid was. Sommigen zeggen dat David hem schreef toen Saul hem vervolgde Anderen toen Absalom in opstand tegen hem was. Maar dat zijn blote gissingen, zonder genoegzame grond om ons te machtigen om de psalm in die zin te verklaren. Als de apostel een gedeelte van die psalm aanhaalt, Romeinen 3:10 en verv. om te bewijzen dat Joden en heidenen allen onder de zonde zijn, vers 9. en dat geheel de wereld verdoemelijk is voor God vers 19, dan leidt hij ons om hem in het algemeen te verstaan als een beschrijving van de verdorvenheid van de menselijke natuur, het zondige van de zonde, waarin wij geboren en ontvangen zijn, en het betreurenswaardig bederf van een groot deel van het mensdom, namelijk van de wereld, die in het boze ligt 1 Johannes 5:19. Maar evenals in die psalmen, welke bestemd zijn om ons geneesmiddel in Christus te ontdekken, gewoonlijk een toespeling is op David zelf ja, sommige passages in de eerste plaats van hem verstaan moeten worden, zoals psalm 2,16, 22 en anderen. zo is in deze psalm, die bestemd is om ons onze wonden door de zonde te ontdekken, een toespeling op Davids vijanden en vervolgers en de andere verdrukkers van Godvruchtige mensen in die tijd, op welke sommige passages onmiddellijk betrekking hebben. In al de psalmen, van de derde tot op deze, behalve in de achtste psalm, heeft David geklaagd over hen, die hem haatten en vervolgden, hem beledigden en mishandelden, nu leidt hij al deze bittere stromen terug naar de bron, de algemene verdorvenheid van de natuur, en ziet dat niet alleen zijn vijanden, maar al de mensenkinderen aldus verdorven zijn. Hier is:

I. Een beschuldiging, ingebracht tegen de boze wereld, vers 1.
II. Het bewijs er voor, vers 2,3.
III. Een ernstige vermaning aan zondaren, inzonderheid aan vervolgens, vers 4-6.
IV. Een gelovig gebed om het heil van Israël en een vreugdevolle verwachting ervan, vers 7**.**

PSALM 14:1-3

Als wij, evenals Salomo, Spreuken 7:25, gedaan heeft, ons hart ertoe begeven "om te weten de goddeloosheid van de zotheid en de dwaasheid van de onzinnigheden," dan zullen deze verzen ons helpen bij dit onderzoek en ons tonen dat de zonde uiterst zondig is. Zonde is de ziekte van het mensdom, en hier blijkt zij boosaardig en epidemisch te zijn.

1. Zie hoe zij boosaardig is in twee dingen, vers 1. In: A. De smaad, die zij werpt op de eer van God, want er is praktisch atheïsme op de bodem van alle zonde. De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God. Soms zijn wij in verzoeking om te denken: "Er is nooit zoveel atheïsme en onheiligheid, zoveel Godslastering in de wereld geweest als in onze dagen", maar wij zien dat de vroegere tijden niet beter waren. Zelfs in Davids tijd waren er de zodanige die tot zo'n

diepte van goddeloosheid waren vervallen dat zij zelfs het bestaan van God loochenden en de eerste en klaarblijkelijke beginselen van de Godsdienst.

Merk op:
A. Hoe de zondaar hier beschreven wordt, hij is één, die zegt in zijn hart: Er is geen God, hij is een atheïst. Er is geen Elohim, geen rechter of regeerder van de wereld, geen voorzienigheid, die de zaken van de mensen bestuurt. Zij kunnen niet twijfelen aan het bestuur van God, maar willen Zijn heerschappij in twijfel stellen. Hij zegt dit in zijn hart, het is niet zijn oordeel maar zijn verbeelding. Hij kan er zich niet van overtuigen dat er geen God is, maar hij wenst dat er geen God is, en hij verlustigt zich in het denkbeeld dat het mogelijk zou zijn dat er geen God is, hij is er niet zeker van dat er een is, en daarom wil hij wel graag aannemen dat er geen is. Hij durft dit niet uitspreken uit vrees dat hij weerlegd zal worden, maar hij fluistert het stil in zijn hart, ten einde het geroep van zijn geweten tot zwijgen te brengen en zich aan te moedigen op zijn boze weg.
B. Het karakter van deze zondaar: hij is een dwaas, hij is onnozel en onwijs, en dit is er het blijk en bewijs van, hij is goddeloos en onheilig, en dit is er de oorzaak van. Atheïstische denkbeelden zijn zeer dwaze, goddeloze denkbeelden en zij zijn op de bodem van zeer veel van de goddeloosheid, die er in de wereld is. Het Woord van God is een oordeler van deze gedachten en plaatst een rechtvaardig brandmerk op hem die ze koestert. Nabal is zijn naam en dwaasheid is bij hem, want hij denkt tegen het helderste Licht, tegen zijn eigen kennis en overtuiging en het algemene gevoelen van geheel het verstandige en sobere deel van het mensdom. Niemand zal zeggen: Er is geen God, voor hij zo verhard is in de zonde, dat het in zijn belang zou wezen dat er geen God is, die hem ter verantwoording zal roepen.
C. De schande en vernedering, die dit brengt over de natuur van de mens. Zondaren zijn verdorven, geheel ontaard van hetgeen de mens was in zijn staat van de onschuld. Zij zijn stinkende geworden, verrot. Al hun vermogens zijn zo in de war, dat zij hatelijk zijn geworden aan hun Maker en volstrekt onbekwaam om aan het doel van hun schepping te beantwoorden. Zij zijn in waarheid verdorven, want:
a. Zij doen geen goed, maar zijn de onnutte lasten van de aarde, zij doen God geen dienst, brengen Hem geen eer toe en doen zichzelf geen wezenlijk goed.
b. Zij doen zeer veel kwaad, zij hebben gruwelijke werken gedaan, vers 2, want dat zijn alle zondige werken, zonde is een gruwel voor God het is "de gruwelijke zaak, die de Heere haat," Psalm 44:4 en vroeg of laat zal zij dit ook voor de zondaar wezen, zij zullen bevinden dat zij te haten is, Psalm 36:3, een "gruwel van de verwoesting" die verwoest, Mattheüs 24:15.
Dit volgt op hun zeggen dat er geen God is, "want zij die belijden God te kennen, maar Hem verloochenen met de werken, zijn gruwelijk en deugen niet tot enig goed werk," Titus 1:16.

2. Zie hoe epidemisch deze ziekte is, zij heeft het gehele menselijke geslacht aangestoken. Om dit te bewijzen wordt God zelf hier als getuige, ja als ooggetuige voorgebracht, vers 2, 3. Merk op:
a. Zijn onderzoek. De Heere heeft uit de hemel neergezien, een plaats van ver uitzicht over geheel deze lagere wereld, vandaar heeft Hij met Zijn alziend oog al de mensenkinderen beschouwd, en de vraag was of er onder hen waren, die zichzelf recht verstaan, hun plicht en hun belang begrepen en God zochten, en zich Hem voorstelden. Hij, die dat onderzoek instelde was één, die niet slechts een goed man kon vinden als hij te vinden was, al was hij ook nog zo gering of onbekend, maar blij zou zijn om hem te vinden, en stellig kennis van hem zou nemen, zoals van Noach in de oude wereld.
b. Het resultaat van dit onderzoek, vers 3. Bij onderzoek, bij zijn onderzoek, is gebleken dat zij allen zijn afgeweken, de afval is algemeen, er is niemand die goed doet, ook niet één, totdat de vrije en machtige genade Gods een verandering in hen gewrocht heeft. Wat er voor

goeds is in iemand van de kinderen van de mensen, of voor goeds gedaan wordt, is niet uit of van hemzelf het is Gods werk in hem. Toen God de wereld gemaakt heeft, beschouwde Hij Zijn werk, en "het was alles zeer goed," Genesis 1:31. Maar enige tijd daarna zag Hij het werk van de mensen, en zie het was alles zeer slecht, Genesis 6:5, iedere werking van de gedachte van des mensen hart was boos, alleenlijk boos, en dat wel voortdurend. Zij zijn afgeweken van de rechte weg van hun plicht, de weg die heenvoert naar de gelukzaligheid, en hebben zich gekeerd naar de paden van het verderf. Laat ons bij het zingen hiervan het bederf betreuren van onze eigen natuur, en onze behoefte zien aan Gods genade, en daar hetgeen uit het vlees geboren is, vlees is, moeten wij er ons niet over verwonderen als ons gezegd wordt dat wij wedergeboren moeten worden**.**

PSALM 14:4-7 In deze verzen poogt de psalmist**:**

1. De zondaren te overtuigen van het boze en het gevaar van de weg waarop zij zich bevinden, hoe veilig zij er ook op denken te wezen. Hij toont hun drie dingen, die zij wellicht niet graag willen zien: hun goddeloosheid, hun dwaasheid en hun gevaar, terwijl zij geneigd zijn zich zeer wijs, zeer goed en zeer veilig te geloven. Zie hier:

A. Hun goddeloosheid, die in vier voorbeelden wordt aangeduid.
a. Zij zijn zelf werkers der ongerechtigheid, zij beramen haar zij beoefenen haar, en scheppen er evenveel behagen in als ooit iemand behagen schept in zijn werk of bedrijf.
b. Zij eten Gods volk op met evenveel gretigheid als zij brood eten, zo groot is de aangeboren en ingewortelde vijandschap, die zij, tegen hen koesteren, en zo van harte begeren zij hun verderf, omdat zij in werkelijkheid God haten, wiens volk zij zijn. Het is voor vervolgers spijs en drank om kwaad te doen, dat is hun even lieflijk en aangenaam als hun noodzakelijk voedsel. Zij eten Gods volk op, gemakkelijk, dagelijks, veilig, zonder bestraft te worden door hun geweten terwijl zij het doen, en zonder wroeging van hun geweten als zij het gedaan hebben, zoals Jozefs broeders, die "hem in een kuil wierpen, en toen neerzaten om brood te eten," Genesis 37:24, 25. Zie Micha 3:2, 3.
c. Zij roepen de Heere niet aan. Zij, die zich niet bekommeren om Gods volk, om Gods armen, bekommeren zich ook niet om God zelf, maar leven in minachting van Hem. De reden, waarom de mensen tot allerlei goddeloosheid, zelfs tot de ergste, komen, is: dat zij God niet aanroepen om Zijn genade. Welk goed kan men verwachten van hen, die leven zonder gebed?
d. Zij beschamen de raad van de ellendigen, verwijten het hem dat hij God tot zijn toevlucht maakt, zoals Davids vijanden hem dit ook verweten hebben, Psalm 11:1. Diegenen zijn wel zeer goddeloos en zullen zeer veel te verantwoorden hebben, die niet alleen de Godsdienst vaarwel zeggen, en er zelf zonder leven, maar zeggen en doen wat zij kunnen om te bewerken dat ook anderen, die hem wel genegen zijn, er geen behagen meer in hebben, met de plichten ervan, alsof die laag, naargeestig en onvoordelig waren, en met de voorrechten ervan, alsof die ongenoegzaam waren om een mens gerust en gelukkig te maken. Zij, die met Godsdienst en Godsdienstige mensen spotten, zullen tot hun schade ondervinden dat het niet goed spelen is met snijdende werktuigen, en gevaarlijk om diegenen te vervolgen, die God tot hun toevlucht stellen. Drijft de spot niet, opdat uw banden niet vaster gemaakt worden.

Hij toont hun:
B. Hun dwaasheid. Zij hebben geen kennis dit is blijkbaar, want indien zij enige kennis hadden van God, indien zij zichzelf kenden zichzelf recht begrepen, en de dingen slechts wilden beschouwen als mensen, zij zouden zo wreed niet zijn voor Gods volk.

C. Hun gevaar, vers 5. Aldaar was zij met verwardheid vervaard, daar waar zij Gods volk opaten, veroordeelde hun eigen geweten wat zij gedaan hadden en vervulde hen van heimelijke angst, zij hebben het bloed van de heiligen gezogen, maar in hun ingewand zal het in gal van de anderen veranderd worden. Er zijn vele voorbeelden geweest van trotse en wrede vervolgers, die als Pashur Magor-missabib, een schrik zijn geworden voor zichzelf en voor allen, die rondom hen zijn. Zij, die God niet willen vrezen, zullen er misschien toegebracht worden om voor het geruis van een gedreven blad te vrezen.

2. Hij poogt het volk van God te vertroosten.
a. Met hetgeen zij hebben: zij hebben Gods tegenwoordigheid, vers 5. Hij is bij het geslacht van de rechtvaardigen, zij hebben Zijn bescherming, vers 6. b. De Heere is hun toevlucht. Dit is evenzeer hun gerustheid, hun veiligheid, als het de schrik is van hun vijanden, die hen kunnen bespotten om hun vertrouwen in God, maar er hen niet van weg kunnen spotten. In de oordeelsdag zal het de schrik en beschaming van de zondaars vermeerderen, als zij zien dat God het geslacht van de rechtvaardigen erkent, dat zij hebben gehaat en bespot.
b. Met hetgeen waarop zij hopen, en dat is Israëls verlossing, vers 7. Toen David door Absalom en zijn oproerige medeplichtigen verdreven was, troostte hij zich met de verzekering dat God te bestemder tijd zijn gevangenis zou wenden tot blijdschap van al zijn goede onderdanen. Maar dit blijde vooruitzicht ziet gewis nog verder. Hij had in het begin van de psalm getreurd over het algemene bederf van het mensdom, en bij dit droeve gezicht verlangt hij naar de verlossing, die in de volheid van de tijd uit Sion komen zal, verlossing van zonde, de grote verlossing, die teweeggebracht zal worden door de Verlosser die verwacht werd tot "Sion te komen, om de goddeloosheden af te wenden van Jakob," Romeinen 11:26.
De wereld is slecht: ach, mocht de Messias komen om haar aard te veranderen! Er is een algemeen bederf ja ach, mochten er tijden komen van reformatie! Dat zullen even vreugdevolle tijden wezen, als deze tijden treurig zijn. Dan zal God de gevangenis van Zijn volk wenden, vers 7, want de Verlosser zal opvaren in de hoogte en de gevangenis gevankelijk voeren en Jakob zal zich verheugen. De triomfen van Sions Koning zullen de blijdschap wezen van Sions kinderen. De wederkomst van Christus om de heerschappij van de zonde en van Satan voor altijd teniet te doen, zal de volmaking wezen van deze verlossing, die de hoop is en de blijdschap zal zijn van ieder waar Israëliet, met de verzekerdheid daarvan moeten wij bij het zingen van deze psalm onszelf en elkaar vertroosten, ten opzichte van de tegenwoordige zonde van de zondaren en het tegenwoordige lijden van de heiligen.

PSALM 15

1 Een psalm van David. HEERE, wie zal verkeren in Uw tent? Wie zal wonen op de berg Uwer heiligheid? 2 Die oprecht wandelt, en gerechtigheid werkt, en die met zijn hart de waarheid spreekt; 3 Die met zijn tong niet achterklapt, zijn metgezellen geen kwaad doet, en geen smaadrede opneemt tegen zijn naaste; 4 In wiens ogen de verworpene veracht is, maar hij eert degenen, die de HEERE vrezen; heeft hij gezworen tot zijn schade, evenwel verandert hij niet; 5 Die zijn geld niet geeft op woeker, en geen geschenk neemt tegen de onschuldige. Die deze dingen doet, zal niet wankelen in eeuwigheid.

Het doel van deze korte, maar voortreffelijke psalm is ons de weg naar de hemel te wijzen en ons ervan te overtuigen dat wij, zo wij gelukkig willen wezen heilig moeten zijn. Christus, die zelf de weg is, en in wie wij moeten wandelen als onze weg, heeft ons dezelfde weg getoond, die hier voorgeschreven wordt. In deze psalm:

I. Worden wij door de vraag in vers 1. opgewekt en er toe geleid om naar de weg te vragen.

II. Worden wij door het antwoord op die vraag in het overige van de psalm geleid waar wij moeten wandelen, vers 2-5.
III. Worden we door de verzekering, die ons aan het einde van de psalm wordt gegeven van de veiligheid en het geluk van hen, die aan dit karakter beantwoorden, aangemoedigd om op die weg te wandelen**.**

PSALM 15:1-5

I. Hier is een zeer ernstige en gewichtige vraag betreffende het karakter van een burger van Sion, vers 1. Heere, wie zal verkeren in uw tent? Laat mij weten wie naar de hemel zal gaan. de Heere kent alleen degenen, die de Zijnen zijn. Wat soort van mensen zijn het, die Gij zult erkennen en kronen met onderscheidende eeuwige gunsten? Dit veronderstelt dat het een groot voorrecht is om een burger van Sion te wezen, een onuitputtelijke eer en een zeer uitnemend voordeel, dat niet allen aldus bevoorrecht zijn, maar slechts een overblijfsel, en dat de mensen niet door hun geboorte en hun afkomst recht er op hebben. Niet allen, die Abraham tot hun vader hebben, zullen verkeren in Gods tent, maar al naar van de mensen hart en leven is zal hun lot wezen. Het is voor ons allen van groot belang om onszelf die vraag te stellen: "Heere, wat moet ik wezen en doen, om in uw tent te mogen verkeren?" Lukas 18:18, Handelingen 16:30.

1. Merk op tot wie die vraag gericht is: tot God zelf. Zij, die de weg naar de hemel wensen te vinden, moeten opzien tot God, moeten leiding en bestuur ontvangen uit Zijn Woord en bidden om de leiding van Zijn Geest. Het betaamt dat Hij zelf wetten geeft aan Zijn dienstknechten en de voorwaarden vaststelt van Zijn gunst en zegt wie de Zijnen zijn en wie niet.

2. Hoe zij in Oud-Testamentische taal is uitgedrukt.
a. Onder de tent kunnen wij de kerk verstaan, de strijdende kerk, waarvan Mozes' tabernakel of tent, geschikt voor de woestijnstaat, gering en beweeglijk, een type was. Daarin heeft God zich geopenbaard, en daarin komt Hij tot Zijn volk, zoals vanouds in de tabernakel van de getuigenis, de tent van de samenkomst. Wie zal in die tent verkeren? Wie zal geacht worden een waar, levend lid te zijn van de kerk Gods, toegelaten om onder de geestelijke priesters in de voorhoven van deze tabernakel te vernachten? Het is ons belang om daarnaar te vragen, omdat velen aanspraak maken op een plaats in de tabernakel, die in werkelijkheid part noch deel hebben aan de zaak.
b. Onder de berg van Zijn heiligheid kunnen wij de triomferende kerk verstaan in toespeling op de berg Sion, waarop de tempel door Salomo gebouwd zou worden. Het is de zaligheid van de verheerlijkte heiligen, dat zij op die heilige berg wonen. daar zijn zij thuis, daar zullen zij tot in eeuwigheid wezen. Het is voor ons van belang om te weten wie daar wonen zal, opdat wij voor onszelf de zekerheid hebben dat wij een plaats onder hen zullen verkrijgen, om er dan de genieting van te smaken en ons nu in het vooruitzicht er van te verblijden.

II. Een zeer duidelijk en uitvoerig antwoord op deze vraag. Zij, die hun plicht wensen te kennen en het vaste voornemen hebben om hem te doen, zullen bevinden dat de Schrift een zeer getrouwe gids en het geweten een getrouw vermaner is. Laat ons dan zien wat het bijzonder karakter van een burger van Sion is.

1. Hij is iemand, die oprecht en zuiver is in zijn Godsdienst. Hij wandelt in oprechtheid overeenkomstig de voorwaarde van het verbond, Genesis 17:1." wandel voor Mijn aangezicht en wees oprecht, het is hetzelfde woord, dat hier gebruikt is en dan zult gij Mij een algenoegzame God bevinden". Hij is werkelijk wat hij voorgeeft te zijn, is waar en oprecht in

zijn hart, en kan zich in zijn oprechtheid Gode aangenaam maken in alles wat hij doet, in zijn wandel blijft hij zich gelijk, en hij streeft er naar om in alles Gods wil te volbrengen. Zijn oog is misschien zwak, maar het is eenvoudig, hij heeft zijn vlekken, maar hij blanket zich niet, hij is "waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is". Johannes 1:48, 2 Korinthe 1:12.

2. Hij is iemand, die nauwgezet, eerlijk en rechtvaardig is in al zijn handelingen, trouw en billijk jegens allen met wie hij omgaat. Hij werkt gerechtigheid, hij wandelt in al de inzettingen en geboden des Heeren, en draagt zorg om aan iedereen het zijn te geven, hij is rechtvaardig beide jegens God en de mensen, en in zijn spreken tot beide, spreekt hij wat waarheid is in zijn hart. Zijn gebeden, zijn betuigingen, zijn beloften aan God komen niet van geveinsde lippen, hij durft geen leugen spreken, niet eens dubbelzinnig zijn in zijn gesprekken en zijn omgang met de mensen. Hij wandelt naar de regels van de gerechtigheid en waarheid, versmaadt en verafschuwt het gewin van ongerechtigheid en bedrog, hij acht dat het geen goede koop kan zijn die met een leugen wordt gesloten, en dat hij, die onrecht doet aan zijn naaste, al is het onder nog zo’n schone schijn, in het einde zal bevinden dat hij zichzelf het grootste kwaad gedaan heeft.

3. Hij is iemand, die bedenkt om zijn naaste al het goed te doen, dat hij kan, maar zeer zorgzaam is om aan niemand kwaad te doen en zeer bijzonder gaat hem de eer en de goede naam van zijn naaste ter harte, vers 3. Willens of met opzet doet hij zijn naaste geen kwaad hij doet niets om hem te beledigen, niets dat zijn geest kan ergeren, niets dat schadelijk kan zijn voor de gezondheid van zijn lichaam, niets om hem te schaden in zijn bezitting of zijn wereldlijke belangen, in zijn gezin en zijn betrekkingen, maar wandelt naar die gulden regel: te doen aan anderen wat hij wenst dat hem gedaan zal worden. Hij is vooral zeer zorgzaam om zijn naaste niet te schaden in zijn goede naam, of schoon velen, die op een andere wijze hun naasten geen onrecht zouden willen doen, daar geen bezwaar in zien, zo iemand in deze zaak zijn tong niet in toom houdt, dan is zijn godsdienst ijdel. Hij kent de waarde van een goede naam, daarom zal hij niet achterklappen, niemand belasteren, van niemand kwaadspreken, gebreken van anderen niet tot het onderwerp maken van algemene gesprekken, en nog veel minder van zijn spot, het is hem ook geen genoegen om ervan te spreken, hij doet zijn best om van ieder het beste te zien en van niemand het slechtste. Hij neemt geen smaadrede op, lokt haar niet uit, luistert er niet naar, steunt geen laster, maar ziet de kwaadspreker met gramstorige, afkeurende blikken aan, waardoor hij hem tot zwijgen brengt, Spreuken 25. 23. Als men zijn naaste in een kwaad daglicht bij hem wil stellen, of als hem een boosaardig verhaal gedaan wordt, dan zal hij het zo hij kan, weerleggen, en zo hij het niet kan, zal het verhaal met hem sterven, meer niet verder verteld worden. Zijn liefde zal menigte van zonde bedekken.

4. Hij is iemand, die de mensen schat naar hun deugd en Godsvrucht, en niet naar hun aanzien in de wereld, vers 4.
a. Hij zal van iemands goddeloosheid niet te beter denken om zijn pracht en grootheid. In zijn ogen is de verworpene veracht. Goddeloze mensen zijn lage, snode mensen, zij zijn waardeloos en nergens toe nut, dat is de betekenis van het woord. Zij zijn als schuim, als kaf, en als zout, dat zouteloos is geworden, ze zijn laag in hun keus, Jeremia 2:13, in hun praktijken Jesaja 32:6. Hierom verachten goede en Godvruchtige mensen hen, weigeren hun als mensen, als mensen die macht en gezag hebben, geen burgerlijke beleefdheid, 1 Petrus 2:17, Romeinen 13:7, maar in hun oordeel over hen stemmen zij in met het Woord van God. Het is er zo ver vandaan dat zij hen benijden, dat zij hen veeleer beklagen, minachting hebben voor hun gewin, Psalm 33:15, als geen waar voordeel opleverende, voor hun lekkernijen, Psalm 141:4, voor hun genoegens, Hebreeën 11:24, 25, als zijnde zonder geur of smaak. Zij

verachten hun gezelschap, Psalm 119:115, 2 Koningen 3:14. Zij verachten hun smaadredenen en dreigementen, worden er niet door bewogen of ontroerd, zij verachten de zwakke pogingen van hun machteloze boosaardigheid, Psalm 2:1, 4, en zullen weldra triomferen in hun val, Psalm 52:7, 8. God veracht hen, en zij zijn van Zijn gevoelen.

b. Om iemands armoede en geringheid acht hij zijn vroomheid niet minder, maar hij eert degenen, die de Heere vrezen. Hij acht dat ernstige Godsvrucht, waar zij ook gevonden wordt, de mens eert, zijn aangezicht doet blinken, veel meer dan rijkdom of vernuft of een grote naam onder de mensen dit doet, of kan doen. Hij eert de zodanigen acht hen hoog in liefde, begeert hun vriendschap en omgang, en deel te mogen hebben in hun gebeden, is blij met een gelegenheid om hun achting te betonen, of hun een goede dienst te bewijzen, bepleit hun zaak, en spreekt van hen met eerbied, verheugt zich als zij voorspoedig zijn, treurt als zij weggenomen worden en als zij heen zijn gegaan is hun gedachtenis hem dierbaar. Hieraan kunnen wij enigermate onszelf beoordelen: naar welke regelen oordelen wij over anderen?

5. Hij is iemand, die aan een goede consciëntie altijd de voorkeur zal geven boven ieder wereldlijk belang of voordeel, hoe ook genaamd. Want als hij onder ede belooft heeft iets te doen, dat later blijkt op schade en nadeel voor zijn wereldlijke bezitting te zullen uitlopen, blijft hij er toch bij en verandert niet vers 4. Zie hoe kortzichtig zelfs wijze en Godvruchtige mensen zijn kunnen, zij kunnen zweren tot hun schade dat zij niet bemerkten toen zij de eed deden, maar zie hoe sterk de verplichting is van een eed, daar iemand veeleer verlies moet lijden voor zich en zijn gezin dan zijn naaste te benadelen door zijn eed te breken. Een eed is iets heiligs, waarmee niet valt te beuzelen.

6. Hij is iemand, die zijn bezitting niet zal vermeerderen door onrechtmatige praktijken vers 5. a. Niet door afpersing: hij geeft zijn geld niet op woeker, opdat hij in weelde en gemak zou kunnen leven op de arbeid van anderen, terwijl hij instaat is om door zijn eigen vlijt zijn bezitting te vermeerderen. Niet alsof het strijdig is met de wet van de gerechtigheid en liefde dat hij, die aan een ander leent in de winst deelt, welke hij, die van hem geleend heeft, met zijn geld treeft verkregen, evenmin als het onrecht is voor een landheer om rente of pacht te eisen van de pachter, daar geld door vlijt en overleg even goed winst kan opleveren als land. Maar een burger van Sion zal naar zijn vermogen de arme om niet lenen en niet streng en hard zijn bij het weer opeisen van het geleende van hen, die door de Voorzienigheid in verarmde omstandigheden zijn gekomen. Niet door omkoping. Hij zal geen geschenk aannemen tegen de onschuldige, als hij op enigerlei wijze gebruikt wordt in de dienst van de rechtsbedeling dan zal hij om geen gewin voor zichzelf of hoop erop iets doen ten nadele van een rechtvaardige zaak.

III. De psalm besluit met de bekrachtiging van dit karakter van de burger van Sion: hij is als de berg Sion zelf, die "niet wankelt," maar "blijft in eeuwigheid," Psalm 125:1. Ieder waar, levend lid van de gemeente is, evenals de gemeente zelf, gebouwd op de Rots, die nooit zal wankelen en door de poorten van de hel niet overweldigd zal worden. Die deze dingen doet, zal niet wankelen in eeuwigheid. De genade Gods zal hem altijd genoeg zijn, om hem veilig en onberispelijk te bewaren voor het hemels koninkrijk, verzoekingen zullen hem niet overstelpen, niets zal hem zijn tegenwoordige vrede of zijn toekomstige zaligheid ontroven. Bij het zingen van deze psalm moeten wij onszelf en elkaar vermanen en opwekken om te beantwoorden aan het karakter, dat hier van de burger van Sion gegeven is, opdat wij nooit van Gods tent op aarde uitgeworpen worden en ten slotte komen zullen op de berg van Gods heiligheid, waar wij voor eeuwig buiten het bereik zijn van verzoeking en gevaar.

PSALM 16

1 Een gouden kleinood van David. Bewaar mij, o God! want ik betrouw op U. 2 O mijn ziel! gij hebt tot de HEERE gezegd: Gij zijt de HEERE, mijn goedheid raakt niet tot U; 3 Maar tot de heiligen, die op de aarde zijn, en de heerlijken, in dewelke al mijn lust is. 4 De smarten dergenen, die een anderen God begiftigen, zullen vermenigvuldigd worden; ik zal hun drankofferen van bloed niet offeren, en hun namen op mijn lippen niet nemen. 5 De HEERE is het deel mijner erve, en mijns bekers; Gij onderhoudt mijn lot. 6 De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden. 7 Ik zal de HEERE loven, Die mij raad heeft gegeven; zelfs bij nacht onderwijzen mij mijn nieren. 8 Ik stel de HEERE gedurig voor mij, omdat Hij aan mijn rechterhand is, zal ik niet wankelen. 9 Daarom is mijn hart verblijd, en mijn eer verheugt zich; ook zal mijn vlees zeker wonen. 10 Want Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten, dat Uw Heilige de verderving zie. 11 Gij zult mij het pad des levens bekend maken; verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht; liefelijkheden zijn in Uw rechterhand, eeuwiglijk.

In deze psalm is iets van David, maar nog veel meer van Christus. Hij begint met uitdrukkingen van Godsvrucht, die op Christus kunnen toegepast worden, maar besluit met een geloofsvertrouwen in de opstanding, (en wel zo'n tijdige, dat er bederf door voorkomen wordt) die op Christus moet toegepast worden, en op Hem alleen en niet van David verstaan kan worden, zoals beide door Petrus en Paulus opgemerkt werd, Handelingen 2-24, 13:46, want David is gestorven en begraven, en heeft wel verderving bezien**.**

PSALM 16:1-7

I. David spreekt van zichzelf als een lid van Christus en aldus spreekt hij de taal van alle goede Christenen zijn vertrouwen in God belijdende, vers 1, zijn overeenstemming met Hem, vers 2, zijn genegenheid voor het volk van God, vers 3, zijn blijven bij de ware aanbidding van God, vers 4, en zijn welbehagen en algehele voldoening in God en zijn deel aan Hem, vers 5-7.

II. Hij spreekt van zichzelf als een type van Christus en zo spreekt hij de taal Van Christus zelf, op wie al het overige van de psalm uitdrukkelijk en uitvoerig toegepast wordt, Handelingen 2:25 en verv. David zegt van Hem niet van zichzelf, "IK ZAG de HEERE ALLEN TIJD VOOR MIJ, enz". -En dit sprak hij, een profeet zijnde, vers 30, 31. Hij sprak**:**

1. Van de bijzondere tegenwoordigheid Gods met de Verlosser, in Zijn dienst en lijden, vers 8.

2. Van het vooruitzicht van de Verlosser op zijn eigen opstanding en de heerlijkheid daarop volgende die Hem goedsmoeds door zijn onderneming heen hielp, vers 1-7.

Psalm 16:1-7

De psalm heeft tot opschrift: Michtam, dat door sommigen overgezet wordt: een gouden psalm, of een gouden kleinood, een zeer kostelijke psalm, meer door ons te waarderen dan goud, ja dan zeer fijn goud, omdat hij zo duidelijk spreekt van Christus, die de ware schat is, verborgen in de akker van het Ouden Testament.

I. David neemt hier de toevlucht tot Gods bescherming met een blijmoedig gelovig vertrouwen erin, vers 1. "Bewaar mij, o God, red mij van de dood, en bovenal van de zonden waaraan ik zo voortdurend ben blootgesteld want op U, U alleen betrouw ik." Zij, die zich in het geloof overgeven aan de zorg Gods en zich onderwerpen aan de leiding Gods, hebben reden om te hopen op het voorrecht en voordeel van beide. Dit is toepasselijk op Christus die gebeden heeft: "Vader, verlos Mij uit deze ure," en op God heeft vertrouwd, dat Hij Hem verlossen zou.

II. Hij erkent de plechtige toewijding van zichzelf aan God als zijn God, vers 2. "O mijn ziel, gij hebt tot de Heere gezegd: Gij zijt mijn Heere, en daarom kunt gij het gerust wagen om op Hem te vertrouwen. Het is de plicht en het belang van een ieder van ons, om de Heere te erkennen als onze Heere, ons aan Hem te onderwerpen en op Hem te steunen. "adgay" betekent mijn steuner, de sterkte van mijn hart. Dit moet gedaan worden met onze ziel: "o mijn ziel, gij hebt het gezegd."
De verbondssluiting met God moet hartewerk wezen, al wat binnen in ons is moet daarbij te werk gesteld worden. Zij, die verklaard hebben dat de Heere hun Heere is, moeten zich gedurig herinneren aan hetgeen zij gedaan hebben. "Hebt gij tot de Heere gezegd: Gij zijt mijn Heere? Zeg het dan wederom, blijf er bij, houd u er aan, herroep het nooit. Hebt gij het gezegd? Smaak er dan de vertroosting van en leef er naar. Hij is uw Heere, zo aanbid Hem en laat uw oog steeds op Hem gevestigd zijn."

III. Hij wijdt zich toe aan de eer Gods in de dienst van de heilige, vers 2, 3. Mijn goedheid raakt niet tot U, maar tot de heilige. Merk op.

1. Zij, die de Heere hebben aangenomen tot hun Heere, moeten evenals Hij goed zijn en goed doen, zonder goedheid verwachten wij geen geluk.

2. Wat er ook voor goedheid in ons is of door ons gedaan wordt, moeten wij nederig erkennen niet tot God te geraken, zodat wij op geen verdienste ervan aanspraak kunnen maken. God heeft onze diensten niet nodig Hij wordt er niet door bevoordeeld, ook kunnen zij niets aan Zijn oneindige volkomenheid en zaligheid toevoegen. De wijste, beste en nuttigste mensen in de wereld kunnen Gode niet voordelig zijn, Job 22:2, 35:7. God is oneindig ver boven ons en is gelukzalig zonder ons, en wat wij ook voor goeds doen, het is alles van Hem, zodat wij Hem, niet Hij ons, verplicht is. David erkent dit, 1 Kronieken 29:14. Het is alles van U en wij geven het U uit uw hand.

3. Als God onze God is dan moet om Zijnentwil onze goedheid raken tot hen die de Zijnen zijn, tot de heiligen op de aarde want het behaagt Hem om wat hun gedaan wordt te beschouwen als gedaan aan Hemzelf, daar Hij hen tot Zijn ontvangers heeft aangesteld. Er zijn heiligen op de aarde, en heiligen op aarde moeten wij wezen, of wij zullen nooit heiligen in de hemel zijn. Zij, die door de genade Gods vernieuwd zijn geworden, en toegewijd zijn aan de eer en heerlijkheid Gods zijn heiligen op de aarde. De heiligen op de aarde zijn de heerlijken, de voortreffelijken, de groten, de uitnemenden, en toch zijn sommigen van hen zo arm in de wereld, dat zij het nodig hadden dat Davids goedheid tot hen uitstrekte. God maakt hen heerlijk, voortreffelijk door de genade, die Hij hun schenkt. De rechtvaardige is voortreffelijker dan zijn naaste, dewijl hij dierbaar is in Zijn ogen, zij zijn Zijn juwelen, Zijn bijzondere schat. Hun God is hun glorie, een sierlijke kroon voor hen. Allen, die de Heere tot hun God hebben aangenomen, verlustigen zich in Zijn heiligen en heerlijken omdat zij Zijn beeld dragen, en omdat Hij hen liefheeft. Hoewel David een koning was, "was Hij een gezel van allen, die God vreesden," Psalm 119:63, zelfs van de geringsten, hetgeen een teken was dat hij zich in hen verlustigde. Het is niet genoeg dat onze lust is in de heiligen als er gelegenheid toe is, moet onze goedheid tot hen raken, zich tot hen uitstrekken, wij moeten bereid zijn hun de vriendelijkheid te betonen, die zij nodig hebben, in hun behoeften te voorzien, en overvloedig te zijn in de arbeid van de liefde aan hen. Dit is van toepassing op Christus. Het heil, dat Hij voor ons gewrocht heeft, was geen gewin voor God, want ons verderf zou voor Hem geen verlies geweest zijn, maar de goedheid en het voordeel ervan raakten tot ons, mensen, in wie Zijn lust was, Spreuken 8:31. "Ik heilig Mijzelf voor hen,"

zegt Hij, Johannes 17:19. Christus verlustigt zich in de heiligen op de aarde, in weerwil van hun zwakheid en menigerlei gebreken, hetgeen een goede reden is, waarom ook wij ons in hen moeten verlustigen.

IV. Hij verwerpt de aanbidding van alle valse goden, en alle gemeenschap met hun aanbidders, vers 4. waar:.

1. Hij het oordeel leest van de afgodendienaars, die zich heenspoeden naar een anderen god, verzot zijnde op hun afgoden, en die zo ijverig najagende, alsof zij bevreesd waren dat zij hun zouden ontkomen. Hun smarten zullen vermenigvuldigd worden, beide door de oordelen, welke zij over zich brengen van de ware God, die zij verlaten, en door de teleurstelling, die zij zullen ondervinden van de valse goden, die zij omhelzen. Zij, die de goden vermenigvuldigen, vermenigvuldigen smarten voor zichzelf, want al wie de God te weinig acht, zal twee te veel vinden, en honderden toch nog niet genoeg.

2. Hij zijn besluit te kennen geeft om geen gemeenschap met hen te hebben, noch met hun onvruchtbare werken van de duisternis: Ik zal hun drankoffers van bloed niet offeren, niet alleen omdat de goden, waaraan zij geofferd worden, een leugen zijn, meer omdat de offeranden zelf barbaars zijn. Omdat het bloed verzoening deed, was het drinken ervan streng verboden, en de drankoffers waren van wijn maar de duivel schreef aan zijn aanbidders voor om het bloed van de offeranden te drinken ten einde hen wreedheid te leren. "Ik wil" zegt David, "met deze bloeddorstige godheden niets van doen hebben, ik zal zelfs hun namen niet met enigerlei vermaak op mijn lippen nemen, of met enigerlei eerbied voor hen".
Aldus moeten wij afgoden en afgoderij haten met een volkomen haat. Sommigen achten dat ook dit van toepassing is op Christus en Zijn ond erneming, de aard aantonende van de offerande, die Hij geofferd heeft, het was niet het bloed van stieren en bokken, dat naar de wet geofferd was, (dat werd niet genoemd, Hij heeft er zelfs nooit melding van gemaakt) maar Zijn eigen bloed, ook de vermenigvuldigde smarten aantonende van de ongelovige Joden, die zich heenspoedden naar een andere koning, de keizer, en zich nog heenspoeden naar een anderen Messias, naar wie zij tevergeefs uitzien.

V. Hij herhaalt de plechtige keus, die hij gedaan heeft van God voor zijn deel en zijn geluk, vers 5, smaakt voor zichzelf de vertroosting van die keus, vers 6, en geeft God de eer ervan, vers 7. Dit is de taal van een Godvruchtige ziel**:**

1. Die de Heere kiest tot haar deel en haar gelukzaligheid. De meeste mensen beschouwen de wereld als hun voornaamste goed, en stellen hun geluk in de genieting ervan. Maar ik zeg: de Heere is het deel mijns bekers, het deel, dat ik verkies, en waarmee ik gaarne tevreden zal zijn, hoe armoedig mijn toestand in de wereld dan ook zijn moge. Laat mij de liefde en gunst van God hebben, laat mij door Hem aangenomen zijn, laat mij de vertroosting hebben van gemeenschap met God en voldoening smaken in de mededelingen van Zijn genade, laat mij deel hebben aan Zijn beloften, en door de belofte recht hebben op het eeuwige leven en de gelukzaligheid in de toekomende staat, en ik heb genoeg, meer behoef ik niet, meer begeer ik niet om mijn gelukzaligheid volkomen te maken.
Willen we goed en verstandig voor onszelf handelen, dan moeten wij in Christus God nemen om:

a. Het deel onzer erve te zijn in de gehele wereld, de hemel is een erfdeel, God zelf is daar de erve van de heiligen, wier eeuwige gelukzaligheid is Hem te genieten. Dat moeten wij tot ons erfdeel nemen, ons tehuis, onze rust, ons duurzaam, eeuwig goed, en deze wereld beschouwen als niet meer de onze, dan het land door hetwelk onze weg loopt als wij op reis zijn.

b. Het deel onzes bekers in deze wereld, waarmee wij gevoed en gelaafd worden en voor bezwijken worden bewaard Diegenen hebben God niet tot hun God, van wie Zijn vertroostingen niet de kostelijkste hartsterkingen zijn die er zich niet mee bekend maken, en er geen gebruik van maken als genoegzaam om op te wegen tegen al het leed van deze tegenwoordigen tijd, en om de bitterste beker van de beproeving te verzoeten.

2. Die op Hem vertrouwt ter verzekering van dit deel. Gij onderhoudt mijn lot, Gij, die beloofd hebt de mijn te zijn, zult genadiglijk volbrengen wat Gij beloofd hebt, en mij nooit aan mijzelf overlaten om deze zaligheid te verbeuren, noch het in de macht van mijn vijanden laten om mij ervan te beroven. Niets zal mij uit Uw handen rukken, mij scheiden van Uw liefde en de gewisse weldadigheden Davids. De heiligen en hun zaligheid worden bewaard door de kracht Gods.

3. Die zich in dit deel verheugt en er een welgevallen aan heeft, vers 6. De snoeren zijn mij in lieflijke plaatsen gevallen, diegenen hebben reden om dit te zeggen, die God tot hun deel hebben, zij hebben een waardig deel, een schone erfenis. Wat beters kunnen zij hebben? Wat kunnen zij meer begeren? Mijn ziel, keer weer tot uw rust, en zie naar niets meer uit. Godvruchtige mensen begeren wel meer van God, maar begeren nooit meer dan God, maar verzadigd zijnde van Zijn goedertierenheid, zijn zij er volkomen mee tevreden, en benijden niemand om zijn vleselijke vrolijkheid en zinnelijke genietingen, maar achten zich waarlijk gelukkig in hetgeen zij hebben en twijfelen niet of zij zullen volkomen gelukkig zijn in hetgeen zij hopen. Zij, wier lot evenals dat van David, In een land van licht is, In een dal van het gericht, waar God wordt gekend en aangebeden, hebben daarom reden om met David te juichen: De snoeren zijn mij in lieflijke plaatsen gevallen, en nog veel meer zij, die niet alleen het middel hebben, maar ook het doel, niet alleen Immanuëls land, maar Immanuëls liefde.

4. Die er God voor dankt, dankt ook voor de genade om die wijze en gelukkige keus te doen, vers 7. Ik zal de Heere loven, die mij dat heeft gegeven, deze raad om Hem tot mijn deel en mijn geluk te nemen. Wij zijn zo onwetend en dwaas dat indien wij aan onszelf worden overgelaten, ons hart onze ogen zal volgen, en wij onze eigen inbeeldingen kiezen, onze eigen zegeningen zullen verlaten voor valse ijdelheden, en daarom moeten wij, als wij waarlijk God tot ons deel hebben genomen en aan geestelijke en eeuwige zegeningen de voorkeur hebben gegeven boven die welke door de zinnen worden waargenomen en slechts tijdelijk zijn, dankbaar de macht en goedheid erkennen van de Goddelijke genade, die ons geleid en bekwaam gemaakt heeft om deze keus te doen. Als wij er het genot en genoegen van hebben, zo laat God er de lof voor ontvangen.

5. Die er een goed gebruik van maakt. God had hem door Zijn Woord en Geest raad gegeven, en nu onderwezen hem bij nacht zijn nieren, zijn eigen gedachten. Als hij stil en eenzaam was, zich teruggetrokken had van de wereld, dan heeft zijn geweten de keus gemaakt. Jeremia 17:10 niet slechts met vertroosting nagedacht over de keus, die hij gedaan had, maar hem vermaand en onderwezen betreffende de plichten, die uit deze keus voortvloeien, hem ondervraagd, hem aangespoord en opgewekt om nu ook te leven als iemand, die God tot zijn deel heeft, door het geloof van Hem en voor Hem te leven. Zij, die God tot hun deel hebben en Hem getrouw willen wezen, moeten aan hun eigen geweten verlof geven om aldus getrouwelijk met hen te handelen. Dit alles kan toegepast worden op Christus, die de Heere tot Zijn doel heeft gesteld, en aan dat deel een welgevallen heeft gehad, voor wie Zijns Vaders heerlijkheid het hoogste doel was. Zijn spijs en drank was om dat te zoeken en om Zijn wil te doen, en Hij vond er Zijn vermaak in om met Zijn onderneming voort te gaan ingevolge de raad van Zijn Vader, op Hem betrouwende om Zijn lot te onderhouden en Hem door Zijn

onderneming heen te helpen. Wij kunnen het ook toepassen op onszelf en terwijl wij het zingen onze keus van God als onze God met een heilig welgevallen en voldoening vernieuwen**.**

PSALM 16:8-11

Al deze verzen worden door Petrus aangehaald in zijn eerste rede na de uitstorting van de Heilige Geest op het pinksterfeest, Handelingen 2:25-28, en hij zegt ons uitdrukkelijk dat David in die verzen spreekt van Christus en inzonderheid van Zijn opstanding. Wel kunnen wij er ook iets van de werkingen in zien van Davids eigen vrome genegenheden voor God, daar hij steunt en betrouwt op Zijn genade om alles voor hem te voleinden, en uitziet naar de zalige staat aan geen zijde van de dood in de genieting van God, maar in die heilige opheffing naar God en de hemel werd hij gedreven door de geest van de profetie ver boven de beschouwing van zichzelf en zijn eigen toestand, om de heerlijkheid te voorzeggen van de Messias in uitdrukkingen, die daar alleen passend voor zijn en niet van hemzelf verstaan kunnen worden. Het Nieuwe Testament voorziet ons van de sleutel om ons tot de verborgenheid van deze woorden in te leiden.

I. Deze verzen moeten zeer zeker op Christus worden toegepast, van Hem spreekt de profeet dit, zoals vele profeten van het Oude Testament van Hem gesproken hebben, "tevoren getuigende het lijden, dat op Christus komen zou en de heerlijkheid daarna volgende," 1 Petrus 1:11 en dat is het onderwerp van deze profetie hier. Er is voorzegd (gelijk Hijzelf dit ongetwijfeld onder andere profetieën in deze psalm heeft aangetoond, Lukas 24:44, 46) dat "de Christus meest laden en van de doden opstaan," 1 Korinthe 15:3, 4.

1. Dat Hij moest lijden en sterven. Dit wordt hier aangeduid als hij zegt: ik zal niet wankelen, vers 8. Hij veronderstelde dat er slagen op Hem gericht zullen worden, dat Hem een geweldige schok zal worden gegeven, zoals Hij die ontving in Zijn doodsbenauwdheid toen Zijn ziel bedroefd was tot de dood toe en Hij bad dat die drinkbeker van Hem mocht voorbijgaan. Als hij zegt: mijn vlees zal zeker wonen, dan wordt hiermee aangeduid dat Hij het lichaam moest afleggen en dus moest heengaan door de smarten van de dood. Er wordt ook duidelijk te kennen gegeven dat Zijn ziel in een staat van afzondering van het lichaam moest gaan en dat Zijn lichaam, aldus verlaten in onmiddellijk gevaar zou zijn van verderving te zien, dat Hij niet slechts zou sterven, maar begraven worden en voor enigen tijd onder de macht van de dood zou zijn.

2. Dat Hij in Zijn lijden en sterven verwonderlijk ondersteund zal worden door de Goddelijke kracht.
A. Dat Hij niet zal wankelen, niet van Zijn onderneming weggedreven zal worden, niet zal wegzinken onder het gewicht ervan, "niet zal falen en niet ontmoedigd zal worden" Jesaja 42:4 maar er in zal voortgaan, er in zei volharden totdat Hij kan zeggen: Het is volbracht. Hoewel de dienst zwaar en de strijd heet was en Hij de wijnpers alleen getreden heeft, heeft Hij de zaak niet opgegeven, maar Zijn aangezicht gesteld als een keisteen, Jesaja 50:7-9. "Ik ben het, zo laat deze heengaan." Ja:
B. Dat zijn hart zich zal verblijden en zijn eer zich zal verheugen, opdat Hij met Zijn onderneming zou voortgaan niet alleen vastberaden, maar blijmoedig, en met onuitsprekelijk welbehagen en voldoening, getuige dat woord: "Ik ben niet meer in de wereld, en Ik kom tot U," Johannes 17:11 :en:" De drinkbeker, die Mij de Vader gegeven heeft, zal Ik die niet drinken?" Johannes 18:11, en vele dergelijke meer. Met Zijn eer wordt bedoeld Zijn tong, zoals blijkt uit Handelingen 2:26, want onze tong is onze eer, en dat is zij nooit meer dan

wanneer zij gebruikt wordt om God te verheerlijken. Er waren drie dingen, die Hem ondersteunden en Hem blijmoedig deden voortgaan.
a. Dat Hij in hetgeen Hij deed de wil en de heerlijkheid Zijns Vaders op het oog had: Ik stel de Heere gedurig voor mij. Hij had het oog op het gebod van Zijn Vader, Johannes 10:18, 14,31 de wil desgenen, die Hem had gezonden. Hij bedoelde de eer van Zijn Vader en de herstelling van de belangen van Zijn koninkrijk onder de mensen, en hierdoor hebben de moeilijkheden die Hij ontmoette, Hem niet doen wankelen, want Hij heeft altijd gedaan wat welbehaaglijk was aan Zijn Vader.
b. Dat Hij de verzekerdheid had dat Zijn Vader met Hem was in Zijn lijden. Hij is aan Mijn rechterhand, een krachtdadige hulp voor Mij in Mijn benauwdheid, Mijn tijd van nood. Hij is "nabij die Mij rechtvaardigt," Jesaja 50:8. Hij is aan Mijn rechterhand om Mij te leiden en te versterken, Psalm 89:22. Toen Hij in Zijn doodsbenauwdheid was, werd een engel gezonden om Hem te versterken, Lukas 22:43. Daaraan waren de overwinningen aan het kruis te danken, het was de Heere aan Zijn rechterhand, die koningen versloeg, Psalm 110:5, Jesaja 42:1, 2.
c. Zijn vooruitzicht op de glorierijke uitkomst van Zijn lijden. "Het was voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, dat Hij het kruis heeft verdragen en de schande veracht Hebreeën 12:2. "en Zijn rustplaats zal heerlijk zijn", Jesaja 11:10. Hij wist dat Hij in de Geest gerechtvaardigd zou worden door de opstanding en terstond zou worden verheerlijkt. Zie Johannes 13:31, 32.

3. Dat Hij door Zijn lijden heengebracht zou worden en van onder de macht van de dood uitgevoerd zou worden door een glorierijke opstanding.
a. Dat Zijn ziel in de hel niet zal verlaten worden, Zijn menselijke geest zal niet, zoals de geest van andere mensen, in een staat van afscheiding van het lichaam gelaten worden, maar binnen weinig tijds terugkeren om er weer mee verenigd te worden en er nooit meer van gescheiden te zijn.
b. Dat Hij op zeer bijzondere wijze Gods heilige zijnde, afgezonderd voor het werk van de verlossing en volkomen vrij van zonde, de verderving niet zou zien of zou gevoelen. Dit duidt aan dat Hij niet alleen opgewekt zou worden uit het graf, maar zo spoedig opgewekt zou worden, dat bij Zijn dood lichaam niet eens bederf zou beginnen te komen, hetgeen naar de loop van de natuur geschied zou zijn indien het niet ten derden dage ware opgewekt. Wij, die zoveel bederf hebben in onze ziel, moeten verwachten dat er ook bederf zal komen aan ons lichaam, Job 24:19, maar deze Heilige Gods, die geen zonde gekend heeft, heeft geen verderving gezien. Onder de wet was streng bevolen dat die delen van de offeranden, welke niet verbrand werden op het altaar, niet tot op de derden dag bewaard zouden worden, opdat er geen bederf zou bijkomen, Leviticus 7:15, 18, hetgeen misschien wees op Christus' opstanding ten derden dage, opdat Hij geen bederf zou zien ook was geen been aan Hem gebroken.

4. Dat Hij overvloedig voor Zijn lijden beloond zou worden met de vreugde, die Hem was voorgesteld, vers 11. Hij was wel verzekerd:
a. Dat Hem de heerlijkheid niet ontgaan zou: Gij zult Mij het pad des levens bekendmaken en Mij door dit donkere dal tot de uitkomst heenvoeren. In vertrouwen hierop heeft Hij, toen Hij de geest gaf, gezegd: "Vader, in uw handen beveel Ik Mijnen geest, " en een weinig tevoren: "Vader, verheerlijk Mij bij Uzelf."
b. Dat Hij ontvangen zal worden in de tegenwoordigheid Gods om aan Zijn rechterhand te zitten. Dat Hij toegelaten zou worden in de tegenwoordigheid Gods, zal de aanneming zijn van Zijn dienst, de beloning ervan.
c. Aldus zal Hij, ter beloning van de smarten, die Hij ondergaan heeft voor onze verlossing, verzadiging van vreugde en lieflijkheid hebben tot in eeuwigheid, niet alleen de heerlijkheid,

die Hij als God bij God gehad heeft eer de wereld was, meer de vreugde en de lieflijkheid van een Middelaar, door zaad te zien en de goeden uitslag van Zijn onderneming, Jesaja 53:10, 11.

II. Christus, het hoofd zijnde van het lichaam, de gemeente, kunnen deze verzen ook voor het merendeel toegepast worden op alle goede Christenen, die geleid en bezield zijn door de Geest van Christus, en bij het zingen ervan kunnen wij, na eerst de heerlijkheid toegebracht te hebben aan Christus, in wie zij tot onze eeuwige vertroosting hun vervulling hebben, onszelf en elkaar er mee aanmoedigen en er uit leren**:**

1. dat het onze wijsheid en onze plicht is om de Heere gedurig voor ons te stellen, Hem voortdurend aan onze rechterhand te zien, waar wij ook zijn, Hem te beschouwen als ons hoogste goed, onze eigenaar, onze bestuurder en rechter, onze genadige weldoener, onze betrouwbare gids en nauwkeurige waarnemer zolang wij dit doen, zullen wij niet wankelen noch bewogen worden van onze plicht, noch van onze vertroosting. De apostel Paulus heeft de Heere gedurig voor zich gesteld toen hij, hoewel banden en verdrukkingen voor hem aanstaande waren, kloekmoedig zeggen kon, "ik acht op geen ding," Handelingen 20:24, dat is: ik reken er niet mede, word er niet door bewogen, het zal mij niet doen wankelen.

2. Dat, zo onze ogen steeds op God gericht zijn, ons hart zich steeds in Hem kan verblijden, het is onze schuld als dit niet zo is. Indien ons hart zich verheugt in God, zo laat uit de overvloed daarvan de mond spreken tot Zijn eer en heerlijkheid en tot stichting van anderen.

3. Dat stervende Christenen, zowel als de stervende Christus, blijmoedig het lichaam kunnen afleggen in de gelovige verwachting van een blijde opstanding. Ook zal mijn vlees zeker wonen of rusten. Ons lichaam heeft in deze wereld weinig rust, maar in het graf zal het rusten als in onze slaapstede, Jesaja 57:2. Van dit leven hebben wij weinig te hopen, maar wij zullen rusten in de hoop op een beter leven, in die hoop kunnen wij het lichaam afleggen. "De dood verderft de verwachting des mensen," Job 14:19, maar niet de verwachting vaneen goed Christen, Spreuken 14:32. Hij heeft hoop in zijn dood, levende hoop in stervens ogenblikken, hoop dat het lichaam niet voor altijd in het graf zal worden gelaten, maar hoewel het voor een tijd verderving ziet, zal het aan het einde van de tijd opgewekt worden tot onsterflijkheid, Christus' opstanding is een onderpand van de onze, zo wij de Zijnen zijn.

4. Dat zij, die vroom leven met God voor hun ogen, getroost kunnen sterven met de hemel voor hun ogen. In deze wereld is smart ons lot, maar in de hemel is blijdschap, al onze vreugde hier op aarde is ledig en gebrekkig, maar in de hemel is verzadiging van vreugde, onze genoegens hier zijn kort en voorbijgaande, en zodanig is hun aard, dat het niet goed zou zijn zo zij lang duurden, maar in Gods rechterhand zijn lieflijkheden eeuwiglijk, want het zijn de genoegens van onsterflijke zielen in het onmiddellijke zien en genieten van een eeuwig God**.**

PSALM 17

1 Een gebed van David. HEERE! hoor de gerechtigheid, merk op mijn geschrei, neem ter ore mijn gebed, met onbedriegelijke lippen gesproken. 2 Laat mijn recht van voor Uw aangezicht uitgaan, laat Uw ogen de billijkheden aanschouwen. 3 Gij hebt mijn hart geproefd, des nachts bezocht, Gij hebt mij getoetst. Gij vindt niets; hetgeen ik gedacht heb, overtreedt mijn mond niet. 4 Aangaande de handelingen des mensen, ik heb mij, naar het woord Uwer lippen, gewacht voor de paden des inbrekers; 5 Houdende mijn gangen in Uw sporen, opdat mijn voetstappen niet zouden wankelen. 6 Ik roep U aan, omdat Gij mij verhoort; o God! neig Uw oor tot mij; hoor mijn rede. 7 Maak Uw weldadigheden wonderbaar, Gij, die verlost degenen,

die op U betrouwen, van degenen, die tegen Uw rechterhand opstaan! 8 Bewaar mij als het zwart des oogappels, verberg mij onder de schaduw Uwer vleugelen, 9 Voor het aangezicht der goddelozen, die mij verwoesten, mijner doodsvijanden, die mij omringen. 10 Met hun vet besluiten zij zich, met hun mond spreken zij hovaardig. 11 In onze gang hebben zij ons nu omsingeld, zij zetten hun ogen op ons ter aarde neerbukkende. 12 Hij is gelijk als een leeuw, die begeert te roven, en als een jonge leeuw, zittende in verborgen plaatsen. 13 Sta op, HEERE, kom zijn aangezicht voor, vel hem neer; bevrijd mijn ziel met Uw zwaard van de goddeloze; 14 Met Uw hand van de lieden, o HEERE! van de lieden, die van de wereld zijn, welker deel in dit leven is, welker buik Gij vervult met Uw verborgen schat; de kinderen worden verzadigd, en zij laten hun overschot hun kinderkens achter. 15 Maar ik zal Uw aangezicht in gerechtigheid aanschouwen, ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken.

David, in grote ellende en gevaar zijnde door de boosaardigheid van zijn vijanden, wendt zich in deze psalm door het gebed tot God. zijn beproefde toe vlucht, en zoekt beschutting bij Hem.
I. Hij beroept zich op God betreffende zijn oprechtheid, vers 1-4.
II. Hij bidt God hem te ondersteunen in zijn oprechtheid, en hem te behoeden oor de boosheid van zijn vijanden, vers 5-8-13.
III. Hij beschrijft het karakter zijner vijanden, en voert het aan als een pleitgrond tot God voor zijn bewaring, vers 9-12, 14.
IV. Hij vertroost zich met de hoop op zijn toekomstige zaligheid, vers 15. Sommigen beschouwen hem hierin als een type van Christus, die volkomen onschuldig was en toch gehaat en vervolgd werd, maar evenals David zich en zijn zaak heeft overgegeven aan Hem, die rechtvaardig oordeelt.

Psalm 17:1-7
Deze psalm is een gebed. Gelijk er een tijd is om te wenen, en een tijd om zich te verblijden, zo is er ook een tijd voor dankzegging, en een tijd voor gebed. David werd nu vervolgd, waarschijnlijk door Saul, die hem najoeg als een veldhoen op de bergen, van buiten was strijd, van binnen was vrees, en door beide werd hij als een smekeling heengedreven naar de troon van de genade. In deze verzen wendt hij zich tot God bij wijze van beroep: Heere, hoor de gerechtigheid, laat aan mijn rechtvaardige zaak voor Uw rechterstoel gehoor verleend worden, en doe er uitspraak in, en bij wijze van smeking, neem ter ore mijn gebed, vers 1. en wederom: neig Uw oor tot mij, hoor mijn rede, vers 6. Niet alsof God het nodig heeft om door ons lastig aanhouden gedrongen te worden, maar Hij stond ons toe, om aldus onze vurige begeerte uit te drukken naar Zijn genadige verhoring van ons gebed. Op deze dingen pleit hij bij God om gehoor.

1. Dat hij oprecht was en niet veinsde in zijn gebed tot God. Het wordt met onbedriegelijke lippen gesproken. Hij meende wat hij sprak, en het gevoelen van zijn hart kwam overeen met de uitdrukkingen van zijn mond. Geveinsde gebeden zijn onvruchtbaar, maar als ons hart onze gebeden leidt, dan zal God er gunst aan betonen.

2. Dat hij ook op andere tijden gewoon was te bidden, en dat het dus niet zijn benauwdheid en gevaar waren, die hem nu voor het eerst tot het volbrengen van die plicht brachten. "Ik heb U vroeger aangeroepen, vers 6. daarom, Heere, hoor mij ook nu." Het zal een grote vertroosting voor ons wezen, als het leed, wanneer het komt, de raderen van het gebed in beweging vindt, want dan kunnen wij met te meer vrijmoedigheid tot de troon van de genade komen.

Kooplieden zijn bereid diegenen te verplichten, die gedurende langen tijd hun klanten zijn geweest.

3. Dat hij door zijn geloof werd aangemoedigd om te verwachten dat God nota zou nemen van zijn gebeden. Elk weet dat Gij mij zult loven en daarom, o God, neig Uw oor tot mij. Ons gelovig steunen op God is een goede pleitgrond om kracht bij te zetten aan onze begeerten naar Hem. Laat ons nu zien: 4. Wat het beroep is, en merk daarbij op**:**

1. Wat het hof is, welks beslissing hij inroept, het is het hof des hemels. Heere, hoor Gij de gerechtigheid, want Saul is zo driftig en hartstochtelijk zo bevooroordeeld, dat hij het niet hoven wil. Heere, laat mijn recht van voor Uw aangezicht uitgaan, vers 2, De mensen veroordelen mij om nagejaagd en gedood te worden als een kwaaddoener. Heere, van hen beroep ik mij op U. Dit deed hij in een openbaar betoog voor Sauls aangezicht, 1 Samuel 24:13. De Heere zal richten tussen mij en tussen u, en dit herhaalt hij hier in zijn eenzaam gebed. De billijkheid en uitgestrektheid van Gods regering en oordeel zijn een zeer grote steun voor de verongelijkte onschuld. Als wij in een verkeerd daglicht worden gesteld door onrechtvaardige mensen, dan is het onze troost dat wij een rechtvaardige God hebben, tot wie wij kunnen heengaan, die onze partij zal nemen, de beschermer is van de verdrukten, wiens oordeel naar waarheid is, door wiens ontdekkingen iedere persoon en elke zaak in het ware licht gesteld zullen worden, ontdaan van alle valse kleuren, en door wiens beslissingen alle onrechtvaardige vonnissen vernietigd zullen worden, en een ieder vergolden zal worden naar zijn werken. Oprechtheid schroomt geen onderzoek, neen, zelfs niet het onderzoek door God ingesteld naar de strekking van het verbond van de genade. Laat uw ogen de billijkheden aanschouwen. Gods alwetendheid is evenzeer de blijdschap van de oprechte als zij de verschrikking is van de geveinsde, en is bijzonder troostrijk voor hen, die vals beschuldigd worden en aan wie op de ene of andere wijze onrecht gedaan is.

2. Waarin het bewijs bestaat, waardoor hij op een goed geval hoopt van zijn beroep: God heeft zijn hart geproefd, vers 3. Gods oordeel is recht, omdat Hij altijd naar Zijn kennis tewerk gaat, die zekerder en meer onfeilbaar is, dan die de mensen door het nauwkeurigst onderzoek verkrijgen. Hij wist dat God hem geproefd had.
A. Door zijn eigen geweten, dat Gods plaatsvervanger is in de ziel. De ziel van de mensen is een lamp van de Heere, daarmee had God hem doorgrond, hem des nachts bezocht als hij in zijn hart sprak op zijn leger. Hij had zich onderworpen aan dit onderzoek, en was ernstig de handelingen van zijn leven nagegaan om te ontdekken wat er verkeerd in was, maar kon niets vinden van hetgeen zijn vijanden hem ten laste legden.
B Door de leidingen van Zijn voorzienigheid. God had hem geproefd naar de schone gelegenheid, die hij had, eenmaal en nogmaals, om Saul te doden. Hij had hem geproefd, door de boosaardigheid van Saul, het verraad van zijn vrienden en de vele tergingen en beledigingen, die hem waren aangedaan, zodat indien hij de man was, waarvoor men hem hield, dit toen gebleken zou zijn, maar bij al dit proeven werd er niets tegen hem gevonden, volstrekt geen bewijs van hetgeen waarvan zij hem beschuldigden. God proefde zijn hart en kon getuigen van zijn oprechtheid, maar tot nader bewijs van zijn oprechtheid neemt hij zelf nota van twee dingen, waarvan zijn geweten hem mee getuigenis gaf.

a. Dat hij vast besloten was tegen alle zonden van de tong. "Ik heb mij voorgenomen en ben vast besloten in de kracht van Gods genade, dat mijn mond niet zal overtreden". Hij zegt niet: "ik hoop, of ik wens, dat mijn mond niet zal overtreden", maar "ik ben ten volle besloten, dat mijn mond niet zal overtreden". Met deze breidel (beperking) bewaarde hij zijn mond, Psalm 39:2. Voortdurende vastberadenheid en waakzaamheid tegen de zonden van de tong zullen een goed bewijs zijn van onze oprechtheid, "indien iemand in woorden niet struikelt, die is

een volmaakt man," Jakobus 3:2. Hij zegt niet:" Mijn mond zal nooit overtreden" want wij struikelen allen in vele opzichten maar: "ik ben besloten, dat hij niet zal overtreden, en Hij, die het hart doorgrondt, weet of dit voornemen oprecht is.
b. Dat hij zich even zorgvuldig van zondige daden had onthouden als van zondige woorden, vers 4. "Aangaande de gewone werken van de mensen, de handelingen en zaken van het menselijk leven, ik heb mij naar het voorschrift van Uw woord gewacht voor de paden van de verderver". Sommigen verstaan dit in bijzondere zin -dat hij zelf geen verderver van Saul is geweest, toen dit in zijn macht was, en ook niet toegelaten had dat anderen het zijn zouden, maar tot Abisai had gezegd: "Verderf hem niet," 1 Samuel 26:9. Maar het kan in meer algemene zin worden genomen: hij onthield zich van alle boze werken en streefde er naar om, naar de plicht van zijn ambt, er ook anderen van terug te houden. De wegen van de zonde zijn paden van de verderver, van de duivel, wiens naam is Abaddon en Apollyon, een verderver, die de zielen verderft door ze heen te lokken naar de paden van de zonde. Het is voor ons allen van het uiterste belang om buiten de paden van de verderver te blijven, want indien wij wandelen op de wegen, die ten verderf voeren, dan zullen wij het onszelf te wijten hebben indien ten laatste verderf en ellende ons deel zal zijn. Het is door het Woord Gods als onze gids en regel, dat wij buiten de paden van de verderver moeten blijven, door de aanwijzingen en vermaningen daarvan te volgen Psalm 119:9. Indien wij alle paden van de zonde zorgvuldig mijden, dan zal het, als wij in benauwdheid en ellende zijn, zeer troostrijk wezen om hieraan te denken. Als wij "onszelf bewaren, zodat de boze ons niet vat met zijn verzoekingen," 1 Johannes 5:18, dan kunnen wij hopen dat hij ons niet zal vatten met zijn verschrikkingen.

II. Wat zijn bede is. Het is in korte woorden deze: dat hij het goede werk Gods in zich mocht ervaren, als een blijk van, en bevoegdmaking voor, de goede wil van God jegens hem, dat is genade en vrede van God de Vader.

1. Hij bidt om het werk van Gods genade in hem, vers 5. Houd mijn gangen in Uw paden, vers 5. Heere, ik heb mij door Uw genade afgehouden van de paden van de verderver, laat mij nu door diezelfde genade op Uw paden worden gehouden, laat mij niet alleen teruggehouden worden van te doen hetgeen boos is, maar opgewekt en verlevendigd worden om altijd overvloedig te zijn in hetgeen goed is. Laat mijn gangen in Uw paden gehouden worden, opdat ik er niet van afwijke, laat die opgehouden worden in uw paden, opdat ik niet struikele, niet in zonde valle, niet bedoele en mijn plicht verwaarloze. Heere, gelijk Gij mij tot hiertoe bewaard hebt, bewaar mij verder. Zij, die door genade op Gods paden gaan, hebben het nodig om te bidden, en zij bidden ook dat hun gangen op die paden gehouden zullen worden, want wij staan niet langer dan het Hem behaagt ons te steunen, ons op te houden, wij gaan niet verder dan het Hem behangt ons te leiden, ons te dragen. David was tot nu toe op zijn weg van de plicht gehouden, maar hij denkt niet dat dit een waarborg van veiligheid is voor het vervolg, en daarom bidt hij: "Heere, houd nog verder mijn gangen op Uw paden". Zij, die op de weg Gods willen volharden en voortgaan, moeten door geloof en gebed dagelijks nieuwe genade en kracht van Hem ontvangen. David wist dat zijn weg glibberig was, dat hij zelf zwak was, en niet zo vast gegrond als hij moest wezen, dat er waren, die ernaar uitzagen dat hij zou struikelen en van zijn minste struikeling tegen hem gebruik zouden maken, en daarom bidt hij: "Heere, ondersteun mij, opdat mijn voetstappen niet zouden wankelen, dat ik nooit iets zal zeggen of doen, dat of de schijn heeft van oneerlijkheid, of van wantrouwen in U, uw voorzienigheid en uw belofte".

2. Hij bidt om de tekenen van Gods gunst jegens hem, vers 7. Merk hier op:

A. Hoe hij God beschouwt als de beschermer en redder van Zijn volk, zo noemt hij Hem, en daaraan ontleent hij bemoediging voor zijn gebed. Gij, die door Uw rechterhand redt, die degenen die op U betrouwen, van degenen, die tegen hen opstaan, vers 7. hen redt door Uw eigen macht en kracht, en er de hulp van niemand anders voor nodig hebt. Het is de aard van Gods volk om op Hem te Getrouwen, het behaagt Hem om hen tot Zijn vertrouwelingen te maken, want Zijn verborgenheid is voor de rechtvaardigen, en zij maken Hem tot hun betrouwen, want zij geven zich aan Hem over, vertrouwen zichzelf aan Hem toe. Zij, die op God betrouwen hebben vele vijanden, velen die tegen hen opstaan en hun verderf zoeken maar zij hebben een vriend, die machtig is hen allen te staan, met hen allen te handelen, en als Hij voor hen is, dan doet het er niet toe, wie tegen hen is. Hij acht het Zijn eer om hun redder te zijn. Zijn almachtige kracht wordt voor hen te werk gesteld, en allen hebben zij Hem bereid gevonden om hen te verlossen Sommigen vertalen het: Gij, die verlost degenen, die op U betrouwen, van degenen, die tegen Uw rechterhand opstaan. Zij, die vijanden zijn van de heiligen zijn rebellen tegen God en Zijn rechterhand, en daarom zal Hij ongetwijfeld ter bestemder tijd tegen hen verschijnen.

B. Wat hij van God begeert en verwacht: Toon Uw wonderbare goedertierenheid. Het woord betekent:
a. Onderscheidene gunsten. Stel uw goedertierenheid afzonderlijk voor mij, zendt mij niet heen met gewone zegeningen of weldadigheden, maar wees mij genadig naar het recht, aan degenen die Uw naam beminnen.
b. Wonderbare gunsten. Maak Uw weldadigheden wonderbaar. Heere, betoon mij Uw gunst op zo'n wijze, dat ik en anderen ons er over verwonderen. Gods goedertierenheid is wonderbaar om het vrije en volkomene ervan, soms blijkt zij zeer bijzonder wonderbaar te zijn, Psalm 118:23, en zeer zeker zal zij dit blijken te zijn in de verlossing van de heiligen als Christus komt om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en wonderbaar te worden in allen die geloven**.**

PSALM 17:8-15

In deze verzen kunnen wij opmerken:
I. Waar David om bidt. Omringd zijnde van vijanden, die het op zijn leven toelegden, bidt hij tot God om hem veilig te bewaren tegen al hun aanslagen voor de kroon, waartoe hij gezalfd was. Dit gebed is een voorzegging van de bewaring van Christus door al de moeilijkheden heen van Zijn vernedering voor de heerlijkheid en vreugde van Zijn verhoogde staat, en het is ook een voorbeeld voor de Christenen om de bewaring van hun ziel over te geven aan God, op Hem betrouwende om hen te bewaren voor Zijn hemels koninkrijk. Hij bidt**:**
1. Dat hijzelf beschermd zal worden, vers 8. "Bewaar mij veilig, verberg mij zorgvuldig, waar ik niet gevonden kan worden, waar men mij niet kan overvallen. Verlos mijn ziel, niet alleen mijn sterflijk leven van de dood, maar mijn onsterflijke ziel van de zonde." Zij, die zich onder Gods bescherming stellen, kunnen er in het geloof de weldaad, het voordeel van afsmeken. Hij bidt dat God hem wilde bewaren:

A. Met evenveel zorg als waarmee een mens zijn oogappel bewaart, die de natuur verwonderlijk omheind en beschut heeft en ons leert hem te bewaren. Als wij Gods wet bewaren als "de appel onzer ogen," Spreuken 7:2, dan kunnen wij verwachten dat God ons evenzo zal bewaren, want van Zijn volk wordt gezegd, dat "wie hen aanraakt Zijn" "oogappel aanraakt," Zacharia 2:8.
B. Met evenveel tederheid als de hen haar kuikens vergadert onder haar vleugelen. Christus gebruikt dit beeld, Mattheüs 23:37. "Verberg mij onder de schaduw Uwer vleugelen," waar ik

beide veilig en warm zal wezen." Of misschien ziet het veeleer op de vleugels van de cherubim, die het verzoendeksel overschaduwden. Laat mij onder de bescherming genomen worden van die heerlijke genade, die het voorrecht is van het Israël van God." Waar David hier om bidt, is vervuld geworden aan de Zone Davids, onze Heere Jezus, van wie gezegd is, dat God Hem "bedekt heeft onder de schaduw van Zijn" "hand, Hem verborgen heeft als een zuiveren pijl in Zijn pijlkoker," Jesaja 49:2.
David bidt nog verder: Heere, bevrijd mij van de goddeloze, van de lieden, die van de wereld zijn."
a. "Behoed er mij voor om te zijn en te doen zoals ze, om te wandelen in hun raad, te staan op hun weg, te eten van hun lekkernijen."
b. Om door hen ter neer geworpen en verdelgd te worden. Laat hen hun wil niet aan mij volvoeren, laat hen niet over mij triomferen."

2. Dat al de plannen van zijn vijanden om hem of tot zonde te brengen, of in het ongeluk te storten, verijdeld mochten worden, vers 13. " Sta op, Heere!" verschijn voor mij, stel hem teleur, werp hem door de teleurstelling terneer in zijn eigen ogen." Terwijl Saul David vervolgde, hoe dikwijls heeft hij toen niet zijn prooi gemist, als hij dacht hem gewis in zijn macht te hebben! En hoe zijn Christus' vijanden teleurgesteld geworden door Zijn opstanding, die dachten hun doel bereikt te hebben toen zij Hem ter dood hadden gebracht!

II. Waar hij op pleit ter aanmoediging van zijn eigen geloof, en zijn hoop op welslagen. Hij pleit**:**
1. Op de boosaardigheid en goddeloosheid van zijn vijanden. "Het zijn dezulken, dat het niet voegt hen te steunen, de zodanigen, die, als ik niet door de bijzondere zorg van God zelf van hen verlost word, mijn verderf zullen wezen. Heere, zie hoe goddeloos zij zijn, die mij verdrukken en mij terneer werpen."
a. "Zij zijn zeer boosaardig en haatdragend, zij zijn mijn doodvijanden die dorsten naar mijn bloed, mijn hartebloed, vijanden tegen mijn ziel, " zo luidt het oorspronkelijke. Davids vijanden deden wat zij konden om hem tot zonde te brengen en hem weg te drijven van God. Zij zeiden hem: "Ga heen, die andere goden," 1 Samuel 26:19, en daarom had hij reden om tegen hen te bidden. Diegenen zijn onze ergste vijanden en wij moeten hen als zodanig beschouwen die vijanden zijn van onze ziel.
b. Ze zijn zeer gerust en zinnelijk, beledigend en hoogmoedig, vers 10. Zij zijn besloten met hun eigen vet, hullen zich en verheugen zich in hun eer en macht en rijkdom, en dan achten ze God gering en trotseren Zijn oordelen Psalm 73:7, Job 1-5:Zij baden zich in genot en vleien zich dat de dag van morgen zal zijn als deze. "Daarom spreken zij hovaardiglijk met hun mond, roemende op zichzelf God lasterende, Zijn volk vertredende en beledigende." Zie Openbaring 13:5, 6. "Heere, zijn zulke mensen niet geschikt om vernederd te worden, zodat zij zichzelf leren kennen? Zal het niet tot Uw eer wezen op deze hoogmoedigen te zien en hen te vernederen?
c. Zij zijn rusteloos en onvermoeid in hun aanslagen tegen mij, zij omringen, vers 9."zij hebben nu in zekere zin hun doel bereikt, zij hebben ons omsingeld, ons in onze gang omsingeld, zij volgen overal ons spoor, zoals de hond het spoor volgt van de haas, maken gebruik van alle voordelen tegen ons, daar zij ons beide te talrijk en te vlug zijn. En toch wenden zij voor een anderen kant op te zien, zetten hun ogen, ter aarde neerbukkende alsof zij peinzende in zichzelf gekeerd waren, aan iets anders dachten." Of naar sommigen denken, zij zijn op de loer om ons kwaad te doen en laten geen gelegenheid voorbijgaan om hun voornemen ten uitvoer te brengen."
d. Hun aanvoerder (dat was Saul) is zeer bijzonder bloeddorstig en wreed, listig en geslepen, vers 12, als een leeuw, die van prooi leeft, en er dus gretig naar verlangt. Het is evenzeer spijs

en drank voor een goddeloze om kwaad te doen, als het voor een Godvruchtige is om goed te doen. Hij is als een jonge leeuw, zittende in verborgen plaatsen, zijn boze plannen bedekt houdende. Dit wordt gevoeglijk toegepast op Saul, die David zocht "bij de Steenbokrotsen" 1 Samuel 24:3, en "in de woestijn Zif". Hoofdst. 26:2, waar leeuwen plachten te loeren op hun prooi.

2. De macht, die God over hen heeft om hen te bedwingen. "Heere," zegt hij, "Zij zijn Uw zwaard en zal een vader dulden dat zijn zwaard tegen zijn eigen kinderen wordt getrokken? Gelijk dit een reden is waarom we de beledigingen van de mensen geduldig moeten verdragen, dat zij slechts de werktuigen zijn voor het leed het komt oorspronkelijk van God, aan wiens wil wij gehouden en verplicht zijn ons te onderwerpen, zo is het ook een aanmoediging voor ons om te hopen, beide dat hun toorn Hem loffelijk zal maken en dat Hij het overblijfsel van hun toorn zal opbinden, dat zij Gods zwaard zijn hetwelk Hij kan hanteren naar het Hem behaagt, dat zonder Hem niet bewogen kan worden, en dat Hij in de schede zal steken, als Hij Zijn werk er mee gedaan heeft. "Zij zijn Uw hand", zegt hij, "waarmee Gij Uw volk kastijdt en hun Uw misnoegen doet gevoelen." Hij verwacht verlossing door Gods hand, omdat van Gods hand het leed is gekomen. Una cademque manus vulnus opemques tulit- Dezelfde hand wondt en heelt. Gods hand is niet anders te ontvlieden dan door er de toevlucht toe te nemen. Als wij in vrees en angst zijn voor de macht van de mens, dan is het zeer troostrijk haar afhankelijk te zien van, en onderworpen aan, de macht van God. Zie Jesaja 10:6.

3. Hun uitwendige voorspoed, vers 14. Heere, verschijn tegen hen, want:
A. Zij hebben zich geheel en al toegewijd aan de wereld, en bekommeren zich noch om U noch om Uw gunst. Zij zijn lieden van de wereld, gedreven door de geest van de wereld, wandelen naar de wijze van de wereld, zijn verzot op de rijkdom en de genoegens van de wereld, jagen ijverig haar vermaken na, waarin zij hun lust en genot vinden. Zij hebben hun deel in dit leven zij beschouwen het goede van deze wereld als het beste en dat volkomen genoegzaam is om hen gelukkig te maken en dienovereenkomstig verkiezen zij het, stellen zij er hun geluk en hun zaligheid in, jagen zij het na als hun hoogste goed. Zij gevoelen er zich mee voldaan, hun ziel rust erin, en zij zien niet verder, ook hebben zij niet de minste zorg om voorziening te maken voor een ander leven. Deze dingen zijn "hun troost," Lukas 6:24, "hun goed," Lukas 16:25, hen loon, Mattheüs 6:5, de penning, waarvoor zij overeen waren gekomen, Mattheüs 20:13. Heere, zullen nu mensen van zo'n aard en karakter ondersteund en geholpen worden tegen hen, die niet Uw gunst verkiezen boven alle de schatten van de wereld, en U tot hun deel hebben genomen? Psalm 16:5.

B. Zij hebben overvloed van de wereld.
a. Hun begeerte is groot en zij wordt bevredigd: hun buik vervult Gij met Uw verborgen schat. De dingen van deze wereld worden schatten genoemd, omdat zij daarvoor gehouden worden, maar anders zijn zij, in vergelijking met de eeuwige zegeningen, voor de ziel slechts onbeduidende prullen. Zij zijn verborgen in de onderscheidene delen van de schepping en verborgen in de soevereine beschikking van de voorzienigheid. Zij zijn Gods verborgen schatten, want de aarde is van Hem en haar volheid, hoewel de lieden van de wereld denken dat zij van hun is, en Gods recht van eigendom erin vergeten. Zij, die elke dag vrolijk en prachtig leven, is de buik gevuld met deze verborgen schatten, en het is ook slechts "hun buik, die gevuld is," 1 Korinthe 6, 13, de ziel wordt er niet mee verzadigd, daar zijn zij geen brood voor, en zij kunnen ook niet verzadigen, Jesaja 55:2. Ze zijn kaf en as en wind, en toch zullen de meeste mensen, daar zij geen zorg hebben voor hun ziel maar alleen voor hun buik, er zich mee vergenoegen.

b. Zij hebben een talrijk gezin, en zeer veel om er aan na te laten. Zij zijn vol van kinderen maar hebben toch genoeg voor allen, zij laten hun overschot na aan hen kinderkens, hun kleinkinderen, en dat is hun hemel, hun gelukzaligheid, hun alles. "Heere," zegt David, verlos mij van hen, laat mijn deel niet met hen wezen. Verlos mij van hun plannen tegen mij, want zij hebben zoveel rijkdom en macht, dat ik niet instaat ben met hen te handelen, tenzij de Heere aan mijn zijde is."

4. Hij pleit op zijn eigen betrouwen op God als zijn deel en zijn heII. "Zij hebben hun deel in dit leven, meer mij aangaande, vers 15, ik behoor niet tot hen, ik bezit slechts weinig van de wereld. Het is in het zien en genieten van God, dat ik mijn geluk stel, daarop hoop ik, met die hoop vertroost ik mij, en hierdoor onderscheid ik mij van hen, wier deel is in dit leven." God met voldoening te zien van aangezicht tot aangezicht kan beschouwd worden:
A. Als onze plicht en onze vertroosting in deze wereld. Wij moeten in gerechtigheid bekleed zijnde met de gerechtigheid van Christus, door het geloof Gods aangezicht aanschouwen, Hem ons gedurig voorstellen, ons van dag tot dag verlustigen met de beschouwing van de schoonheid des Heeren, en elke morgen, als wij ontwaken, verzadigd zijn met Zijn beeld ons voorgesteld in Zijn Woord, door vernieuwde genade Zijn beeld ons ingedrukt zijnde. Onze ervaring van Gods gunst jegens ons en onze gelijkvormigheid met Hem moeten ons meer voldoening schenken dan zij hebben, wier buik gevuld is met de genietingen van de zinnen.
B. Als onze beloning en onze zaligheid in de andere wereld, met het vooruitzicht daarop eindigde hij de vorige psalm en nu ook deze. Die zaligheid is bereid en bestemd alleen voor de rechtvaardigen, die gerechtvaardigd en geheiligd zijn, zij zullen in het bezit ervan gesteld worden, als zij opwaken, als de ziel bij de dood ontwaakt uit haar sluimering in het lichaam, en het lichaam ontwaakt bij de opstanding uit zijn sluimering in het graf.

Die zaligheid zal bestaan in drie dingen.
a. Het onmiddellijke zien van God en Zijn heerlijkheid: ik zal Uw aangezicht aanschouwen, niet, zoals in deze wereld, door een spiegel in een duistere rede, het kennen van God zal daar volmaakt zijn, en het verruimde verstand zal er vervuld van wezen.
b. Het deel hebben aan Gods beeld, onze heiligheid zal daar volmaakt wezen. Dit is een uitvloeisel van het vorige, "als Hij zal zijn geopenbaard" "zo zullen wij Hem gelijk wezen, want wij zullen Hem zien gelijk Hij is," 1 Johannes 3:2.
c. Een volkomen voldoening, voortkomende uit dit alles, ik zal verzadigd worden, volkomen en overvloedig. Er is geen voldoening voor een ziel dan in God in Zijn aangezicht en Zijn beeld, Zijn liefde jegens ons en Zijn goed werk in ons, en zelfs die voldoening zal niet volkomen zijn, voordat Wij in de hemel komen.

PSALM 18

1 Voor de opperzangmeester, een psalm van David, de knecht des HEEREN, die de woorden dezes lieds tot de HEERE gesproken heeft, ten dage, als hem de HEERE gered had uit de hand van al zijn vijanden, en uit de hand van Saul. (18:2) Hij zeide dan: Ik zal U hartelijk liefhebben, HEERE, mijn Sterkte! 2 (18:3) De HEERE is mijn Steenrots, en mijn Burg, en mijn Uithelper; mijn God, mijn Rots, op Welken ik betrouw; mijn Schild, en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek. 3 (18:4) Ik riep de HEERE aan, die te prijzen is, en werd verlost van mijn vijanden. 4 (18:5) Banden des doods hadden mij omvangen, en beken Belials verschrikten mij. 5 (18:6) Banden der hel omringden mij, strikken des doods bejegenden mij. 6 (18:7) Als mij bange was, riep ik de HEERE aan, en riep tot mijn God; Hij hoorde mijn stem uit Zijn paleis, en mijn geroep voor Zijn aangezicht kwam in Zijn oren. 7 (18:8) Toen daverde en beefde de aarde, en de gronden der bergen beroerden zich en daverden, omdat Hij ontstoken was. 8 (18:9) Rook ging op van Zijn neus, en een vuur uit Zijn mond verteerde; kolen werden daarvan aangestoken. 9 (18:10) En Hij boog de hemel, en daalde neer, en donkerheid was onder Zijn voeten. 10 (18:11) En Hij voer op een cherub, en vloog; ja, Hij vloog snellijk op de vleugelen des winds. 11 (18:12) Duisternis zette Hij tot Zijn verberging; rondom Hem was Zijn tent, duisterheid der wateren, wolken des hemels. 12 (18:13) Van de glans, die voor Hem was, dreven Zijn wolken daarheen, hagel en vurige kolen. 13 (18:14) En de HEERE donderde in de hemel, en de Allerhoogste gaf Zijn stem, hagel en vurige kolen. 14 (18:15) En Hij zond Zijn pijlen uit, en verstrooide ze; en Hij vermenigvuldigde de bliksemen, en verschrikte ze. 15 (18:16) En de diepe kolken der wateren werden gezien, en de gronden der wereld werden ontdekt, van Uw schelden, o HEERE! van het geblaas des winds van Uw neus. 16 (18:17) Hij zond van de hoogte, Hij nam mij, Hij trok mij op uit grote wateren. 17 (18:18) Hij verloste mij van mijn sterken vijand, en van mijn haters, omdat zij machtiger waren dan ik. 18 (18:19) Zij hadden mij bejegend ten dage mijns ongevals; maar de HEERE was mij tot een Steunsel. 19 (18:20) En Hij voerde mij uit in de ruimte, Hij rukte mij uit, want Hij had lust aan mij. 20 (18:21) De HEERE vergold mij naar mijn gerechtigheid, Hij gaf mij weder naar de reinigheid mijner handen. 21 (18:22) Want ik heb des HEEREN wegen gehouden, en ben van mijn God niet goddeloos afgegaan. 22 (18:23) Want al Zijn rechten waren voor mij, en Zijn inzettingen deed ik niet van mij weg. 23 (18:24) Maar ik was oprecht bij Hem, en ik wachtte mij voor mijn ongerechtigheid. 24 (18:25) Zo gaf mij de HEERE weder naar mijn gerechtigheid, naar de reinigheid mijner handen, voor Zijn ogen. 25 (18:26) Bij de goedertierene houdt Gij U goedertieren, bij de oprechten man houdt Gij U oprecht. 26 (18:27) Bij de reine houdt Gij U rein, maar bij de verkeerde bewijst Gij U een Worstelaar. 27 (18:28) Want Gij verlost het bedrukte volk, maar de hoge ogen vernedert Gij. 28 (18:29) Want Gij doet mijn lamp lichten; de HEERE, mijn God, doet mijn duisternis opklaren. 29 (18:30) Want met U loop ik door een bende, en met mijn God spring ik over een muur. 30 (18:31) Gods weg is volmaakt; de rede des HEEREN is doorlouterd; Hij is een Schild allen, die op Hem betrouwen. 31 (18:32) Want wie is God, behalve de HEERE? En wie is een Rotssteen, dan alleen onze God? 32 (18:33) Het is God, die mij met kracht omgordt; en Hij heeft mijn weg volkomen gemaakt. 33 (18:34) Hij maakt mijn voeten gelijk als der hinden, en Hij stelt mij op mijn hoogten. 34 (18:35) Hij leert mijn handen ten strijde, zodat een stalen boog met mijn armen verbroken is. 35 (18:36) Ook hebt Gij mij het schild Uws heils gegeven, en Uw rechterhand heeft mij ondersteund, en Uw zachtmoedigheid heeft mij groot gemaakt. 36 (18:37) Gij hebt mijn voetstap ruim gemaakt onder mij, en mijn enkelen hebben niet gewankeld. 37 (18:38) Ik vervolgde mijn vijanden, en trof hen aan; en ik keerde niet weder, totdat ik hen verdaan had. 38 (18:39) Ik doorstak hen, dat zij niet weder konden opstaan; zij vielen onder mijn voeten. 39 (18:40) Want Gij omgorddet mij met kracht ten strijde; Gij deedt onder mij neerbukken, die tegen mij opstonden. 40 (18:41) En Gij gaaft mij de nek mijner vijanden, en mijn haters, die vernielde ik. 41 (18:42) Zij riepen, maar er was geen verlosser;

tot de HEERE, maar Hij antwoordde hun niet. 42 (18:43) Toen vergruisde ik hen als stof voor de wind; ik ruimde hen weg als slijk der straten. 43 (18:44) Gij hebt mij uitgeholpen van de twisten des volks; Gij hebt mij gesteld tot een hoofd der heidenen; het volk, dat ik niet kende, heeft mij gediend. 44 (18:45) Zo haast als hun oor van mij hoorde, hebben zij mij gehoorzaamd; vreemden hebben zich mij geveinsdelijk onderworpen. 45 (18:46) Vreemden zijn vervallen, en hebben gesidderd uit hun sloten. 46 (18:47) De HEERE leeft, en geloofd zij mijn Rotssteen, en verhoogd zij de God mijns heils! 47 (18:48) De God, Die mij volkomen wraak geeft, en de volken onder mij brengt; 48 (18:49) Die mij uithelpt van mijn vijanden; ja, Gij verhoogt mij boven degenen, die tegen mij opstaan; Gij redt mij van de man des gewelds. 49 (18:50) Daarom zal ik U, o HEERE! loven onder de heidenen; en Uw Naam zal ik psalmzingen; 50 (18:51) Die de verlossingen Zijns konings groot maakt, en goedertierenheid doet aan Zijn gezalfde, aan David en aan zijn zaad tot in eeuwigheid.

Deze psalm hebben wij reeds ontmoet in de geschiedenis van Davids leven, 2 Samuel 22. Daar hadden wij de eerste editie ervan, hier hebben wij de herziene uitgave, ietwat veranderd en geschikt gemaakt voor de dienst van de kerk. Het is Davids dankzegging voor de vele verlossingen, die God voor hem gewrocht heeft, deze wenste hij altijd vers in zijn geheugen te hebben en er de kennis van te verspreiden en in zijn geslacht te doen voortleven. Het is een bewonderenswaardig dichtstuk. De poëzie is zeer schoon de beeldspraak stout de uitdrukking verheven, ieder woord is juist en vol van betekenis, maar de vroomheid overtreft verre de poëzie. Heilig geloof, en liefde, en blijdschap en lofzegging, en hoop zijn hier levendig en werkzaam

I. Hij triomfeert in God, vers 2-4.
II. Hij maakt de verlossing groot, die God voor hem gewrocht heeft, vers 4-19.
III. Hij smaakt de vertroosting van zijn oprechtheid, die God hierdoor aan het licht heeft gebracht, vers 21-29.
IV. Hij geeft Gode de eer van al zijn krijgsverrichtingen, vers 30-43.
V. Hij bemoedigt zich met de verwachting van hetgeen de Heere nog verder voor hem en de zijnen doen zal, vers 43-50**.**

PSALM 18:1-20

Het opschrift zegt ons bij welke gelegenheid deze psalm geschreven werd, wij hadden het tevoren in 2 Samuël 22:1, alleen wordt ons hier nog gezegd dat de psalm overgegeven werd aan de opperzangmeester of voorzanger bij de tempelzangen. Dichtstukken van Godvrezende mensen, die zij ten eigen gebruik bestemd hadden, kunnen dienstbaar gemaakt worden voor het publiek, opdat anderen niet alleen licht verkrijgen van hun lamp, maar ook warmte van hun vuur. Voorbeelden kunnen soms beter onderwijzen dan voorschriften. En David wordt hier de dienstknecht des Heeren genoemd, zoals Mozes dat geweest is, niet alleen zoals ieder Godvruchtige een dienstknecht des Heeren is, maar omdat hij met zijn scepter, zijn zwaard en zijn pen de belangen van Gods koninkrijk in Israël grotelijks heeft bevorderd. Het was een grotere eer voor hem dat hij een dienstknecht des Heeren was, dan dat hij koning was van een groot koninkrijk, hij zelf heeft het aldus beschouwd, Psalm 116:16, "och Heere! zeker ik ben Uw knecht." In deze verzen**:**

1. Triomfeert hij in God en in zijn betrekking tot Hem. De eerste woorden van de psalm: Ik zal U hartelijk liefhebben, Heere, mijn sterkte, zijn vooraan gezet als het doel en de inhoud van het geheel. Liefde tot God is het eerste en grote gebod van de wet, omdat zij het beginsel is van onze Gode welbehaaglijken lof en van onze gehoorzaamheid, en dit gebruik moeten wij maken van al de zegeningen, die God ons schenkt, ons hart moet er door verruimd worden in liefde tot Hem. Dit eist Hij, en dit zal Hij aannemen, en wij zijn wel zeer ondankbaar, indien

wij er tegenzin in hebben om Hem deze armoedige vergelding te doen. Deel te hebben aan de beminde persoon is het genot en de verlustiging van hem, die hem liefheeft, daarom roert hij hier deze snaar aan, vers 3. "De Heere, JHWH is mijn God", en dan: Hij is mijn steenrots, mijn burg, alles wat ik in mijn tegenwoordige benauwdheid nodig heb en kan begeren." Want er is in God datgene, hetwelk past voor alle behoeften en gelegenheden van Zijn volk, dat op Hem betrouwt.
"Hij is men rots, mijn burg", dat is:
a. "Aldus heb ik Hem in de grootste gevaren en moeilijkheden bevonden."
b. "Ik heb Hem als zodanig gekozen, alle andere verwerpende en steunende op Hem alleen om mij te beschermen." Zij, die God waarlijk liefhebben, kunnen aldus in Hem triomferen als de hunne, en Hem met vertrouwen aanroepen, vers 4. Dit verdere gebruik moeten wij maken van onze uitreddingen, wij moeten niet alleen God te meer liefhebben, maar ook het gebed te meer liefhebben, Hem aanroepen zolang wij leven, inzonderheid in tijden van benauwdheid, met de verzekerdheid, dat wij aldus gered zullen worden, want alzo is er geschreven: "Een iegelijk, die de naam des Heeren zal aanroepen," "zal zalig worden," Handelingen 2:21.

II. Hij begeeft er zich toe om de verlossingen groot te maken, die de Heere voor hem gewrocht heeft, opdat hij zoveel ijveriger en hartelijker zal zijn in zijn lof. Het is goed voor ons om op al de bijzonderheden van een zegen te letten, waardoor de macht en goedertierenheid van God over ons verheerlijkt worden.

1. Hoe naderbij en dreigender het gevaar was, waaruit wij verlost werden, hoe groter de zegen is van de verlossing. David gedenkt nu hoe de krijgsmacht van zijn vijanden op hem aanstormde, die hij hier beken Belials noemt gehele troepen van de kinderen Belials, die hem door hun talrijkheid waarschijnlijk zullen overstelpen en overweldigen, hem zullen omsingelen. Zij overvielen hem en daardoor waren ze op het punt van hem te grijpen, hun strikken kwamen hem voor en toen er aldus van buiten strijd was, was er van binnen vrees en droefenis, vers 5,6. Zijn geest was in hem overstelpt en hij beschouwde zich als een verloren man, zie Psalm 116:3.

2. Hoe vuriger wij God gebeden hebben om redding en hoe meer direct ons gebed verhoord werd, hoe meer wij verplicht zijn om dankbaar te wezen. Met Davids verlossingen is dit zo geweest, vers 7. David werd een biddend man bevonden en God werd bevonden een God te zijn, die het gebed hoort. Indien wij bidden zoals hij gebeden heeft, dan zullen wij evenals hij wel slagen. Al is het ook de benauwdheid, die ons dringt tot bidden, zal God daarom niet doof voor ons wezen, ja meer, een God van ontferming zijnde, zal Hij dan te meer bereid zijn ons ter hulp te komen.

3. Hoe wonderbaarder Gods verschijningen zijn in enigerlei verlossing, zoveel groter is de verlossing, zodanig waren de verlossingen, die voor David gewrocht werden, waarin Gods openbaring van Zijn tegenwoordigheid en Zijn heerlijke eigenschappen op de prachtigste wijze beschreven worden, vers 8. en verv.
a. Weinig werd in deze verlossingen van de mens gezien, maar zeer veel van God. Hij verscheen als een God van almachtige kracht want Hij deed de aarde daveren en beven en beroerde zelfs de gronden van de bergen, vers 8, zoals vanouds de berg Sinaï. Als de mensen van de aarde beroerd waren van vrees, toen kon de aarde gezegd worden te beven, toen de groten van de aarde verward en beschaamd werden, toen werden de bergen bewogen.
b. Hij toonde Zijn misnoegen en toorn tegen de vijanden en vervolgers van Zijn volk. Hij was ontstoken, vers 8. Zijn toorn rookte, hij brandde, hij was van vuur, verterend vuur, vers 9, en kolen werden daarvan aangestoken. Zij, die zich door hun eigen zonde als kolen ma ken, dat

is: tot brandstof voor dat vuur, zullen er door verteerd worden. Hij, die Zijn schichten verordent tegen de vervolgers, zendt ze uit wanneer het Hem behaagt en zij zullen ongetwijfeld het doel treffen, want deze schichten zijn bliksems, vers 15.
c. Hij toonde Zijn bereidwilligheid om de zaak van Zijn volk voor te staan en verlossing voor hen te werken, want Hij reed op een cherub en vloog ter handhaving van het recht en ter bevrijding van Zijn verdekte en benauwde dienstknechten, vers 11. Geen tegenstand kan Hem worden geboden, geen belemmering Hem in de weg worden gelegd, die vliegt op de vleugelen van de wind, die op de hemel vaart tot hulp van Zijn volk en met Zijn hoogheid op de bovenste wolken.
d. Hij toonde Zijn neerbuigende goedheid door kennis te nemen van Davids zaak, Hij boog de hemel en daalde neer, vers 10. Hij zond geen engel maar kwam zelf, als een die benauwd is in de benauwdheid van Zijn volk.
e. Hij hulde zich in duisternis en gebood toch dat uit die duisternis het licht zou schijnen voor Zijn volk. Hij is een God, die zich verborgen houdt, Jesaja 45:15 want Hij heeft duisternis tot Zijn verberging gesteld vers 12. Zijn heerlijkheid is onzichtbaar, Zijn raad is ondoorgrondelijk en van Zijn daden geeft Hij geen rekenschap, en zo zijn, te opzichte van ons, wolken en donkerheid rondom Hem. Wij kennen de weg niet, die Hij neemt, zelfs niet als Hij in wegen van de genade tot ons komt, maar al zijn Zijn voornemens en bedoelingen verborgen, zij zijn vriendelijk, want ofschoon Hij zich verborgen houdt, is Hij toch de God Israëls, de Heiland. En van de glans, die voor Hem is, drijven Zijn wolken daarheen, vers 13, de vertroosting keert weer, de zaken hebben een ander aanzien, en hetgeen donker en dreigend was, wordt weer kalm en lieflijk.

4. Hoe groter de moeilijkheden zijn, die op de weg van de verlossing liggen, hoe heerlijker de verlossing is. Om David te redden werden de wateren verdeeld totdat zelfs de kanalen of beddingen gezien werden, de aarde moest gekloofd worden totdat de gronden ontdekt werden, vers 16. Er waren vele en diepe wateren, wateren, waaruit hij opgetrokken moest worden vers 17, zoals Mozes, wiens naam aanduidde dat hij letterlijk uit het water was opgetrokken zoals David het was in overdrachtelijke zin. Zijn vijanden waren sterk en zij haatten hem, ware hij aan zichzelf overgelaten geweest, zij zouden te sterk voor hem geweest zijn vers 18. En zij waren te vlug voor hem, want zij hadden hem bejegend ten dage van zijn ongeval, vers 19. Maar te midden van zijn ellende was God zijn steun, zodat hij niet is verzonken. God zal niet alleen te bestemder tijd Zijn volk verlossen uit hun benauwdheid en ellende maar er hen in ondersteunen zolang die ellende duurt.

5. Wat de verlossing inzonderheid groot maakte was, dat zijn vertroosting er de vrucht, en Gods gunst er de wortel en bron van was.
a. Zij was een inleiding tot zijn verhoging vers 20, "Hij voerde mij uit in de ruimte, waar ik ruimte had, niet alleen om mij te keren en te wenden, mij te bewegen, maar ook om erin te groeien en te bloeien." b. Het was een teken van Gods gunst jegens hem en dat maakte haar dubbel lieflijk. "Hij rukte mij uit, want Hij had lust aan mij, niet om mijn verdienste, maar om Zijn eigen genade en welbehagen." Vergelijk dit met 2 Samuel 15:26. Indien Hij alzo zal zeggen: Ik heb geen wekgevallen aan u, hier ben ik. Wij zijn onze zaligheid, deze grootse verlossing, verschuldigd aan het welbehagen, dat God had in de Zoon van David, in wie Hij verklaard heeft een welbehagen te hebben. Bij het zingen hiervan moeten wij triomferen in God en op Hem betrouwen. En wij kunnen het toepassen op Christus, de Zoon van David. "De smarten des doods omringden Hem, maar toen Hem bange was," "heeft Hij gebeden," Hebreeën 5:7. God heeft de aarde doen daveren en beven en de rotsen doen scheuren en heeft Hem door Zijn opstanding uitgevoerd in de ruimte, omdat Hij aan Hem en Zijn onderneming lust heeft gehad 22096-970414-2258-Ps18.21 Psalm 18:21-29 1. David denkt hier met

vertroosting aan zijn oprechtheid, en verheugt zich in het getuigenis van zijn geweten, dat hij in Godvruchtige oprechtheid had gewandeld en niet in vleselijke wijsheid, 2 Korinthe 1, 12. Zijn verlossingen waren een bewijs hiervan, en dit was de grote troost van zijn verlossingen. Zijn vijanden hadden hem verkeerd voorgesteld en misschien begon hij, toen zijn moeilijkheden lang aanhielden, zichzelf te wantrouwen, maar toen God blijkbaar zijn partij nam, had hij beide de eer en de vertroosting van zijn gerechtigheid.

A. Zijn verlossingen stelden zijn onschuld in het licht voor de mensen en spraken hem vrij van de misdaden, waarvan hij valselijk was beschuldigd. Dit noemt hij hem vergelden naar zijn gerechtigheid, vers 21, 25, uitspraak doende in de twistzaak tussen hem en zijn vijanden naar het rechtvaardige van zijn zaak en de reinheid van zijn handen, van het verraad en de rebellie, die hem ten laste waren gelegd. Hij had zich betreffende zijn onschuld dikwijls op God beroepen, en nu had God uitspraak gedaan in dat beroep, naar recht en billijkheid, gelijk Hij dat altijd doen zal.
B. Zij bevestigden het getuigenis van zijn eigen geweten voor hem, dat hij hier met grote blijdschap beschouwt en nagaat, vers 22-24. Zijn eigen hart weet en is bereid te getuigen:

a. Dat hij zich standvastig aan zijn plicht heeft gehouden en dat hij van zijn God niet is afgegaan, niet goddeloos niet moedwillig van Hem was afgegaan. Zij die de wegen des Heeren verlaten, gaan in werkelijkheid af van hun God, en het is zeer goddeloos dit te doen. Maar hoewel wij ons van menige struikeling bewust zijn, ons er van bewust zijn menige valse of verkeerde stap gedaan te hebben zal dit toch, als wij door berouw weer tot onszelf komen en dan voortgaan op de weg van onze plicht, niet gehouden worden voor een afgaan van God, het is geen goddeloze moedwillige verlating van onze God.
b. Dat hij het oog had gehouden op de regel van Gods geboden, vers 23. "Al Zijn rechten waren voor mij, ik heb op allen acht gegeven er geen van geminacht als onbeduidend, in geen er van tegenzin gehad als hard, maar er mij op toegelegd om naar allen te leven, mij naar allen te gedragen. Zijn inzettingen deed ik niet van mij weg, niet buiten mijn gezicht, maar steeds heb ik er mijn oog op gehouden, en heb niet gedaan zoals zij, die, omdat zij de wegen des Heeren wilden verlaten, de kennis van die wegen niet begeerden.
c. Dat hij zich gewacht heeft voor zijn ongerechtigheden, en zich daardoor oprecht had betoond voor God. Een voortdurende zorg om af te laten van de zonde waarin die dan ook moge bestaan die ons het meest lichtelijk omringt en er de gewoonte van te vernietigen, zal een goed bewijs voor ons wezen dat wij oprecht zijn voor God. Gelijk Davids uitreddingen zijn oprechtheid in het licht stelden, zo heeft Christus' verhoging de zijn voor aller ogen geopenbaard, en voor altijd de smaad weggenomen, die op Hem geworpen was, en daarom wordt Hij gezegd "gerechtvaardigd te zijn in de Geest," 1 Timotheüs 3:16.

2. Hij neemt daaruit aanleiding om de regels aan te tonen van Gods goede regeringen van Zijn oordeel, opdat wij zouden weten niet alleen wat God van ons verwacht, maar ook wat wij kunnen verwachten van Hem, vers 26, 27.
a. Zij, die goedertierenheid betonen aan anderen (ook zij hebben genade nodig en kunnen niet steunen op de verdienste van hun werken van de barmhartigheid), zullen goedertierenheid van God ondervinden, Mattheüs 5:7.
b. Zij, die getrouw zijn aan hun verbond met God en in de betrekking, waarin zij tot Hem staan, zullen Hem al datgene voor hen bevinden, wat Hij beloofd heeft voor hen te zijn. Overal waar God een oprecht mens vindt zal Hij een oprecht God worden bevonden.
c. Zij, die God dienen met een rein geweten, zullen bevinden dat de woorden des Heeren reine woorden zijn, waarop gerust staat gemaakt kan worden en die zeer lieflijk zijn om er zich in te

verlustigen. d. Zij, die God weerstaan en in tegenheid met Hem wandelen zullen bevinden dat Hij hen zal weerstaan, en in tegenheid met hen zal wandelen, Leviticus 26:21, 24.

3. Vandaar dat hij van troost spreekt tot de nederige. "Gij verlost en redt het volk, dat verongelijkt wordt en het geduldig verdraagt." Maar hij spreekt van verschrikking tot de hoogmoedigen. "De hoge ogen vernedert Gij, hen, die naar hoogheid staan, grote verwachtingen hebben voor henzelf, en met spot en verachting neerzien op de armen en Godvruchtigen." En tot zichzelf spreekt hij van bemoediging: "Gij doet mijn lamp lichten, Gij zult mijn terneergeslagen ziel vertroosten en verlevendigen, en mij niet neerslachtig laten blijven, Gij zult mij opheffen uit mijn ellende en mij weer tot vrede en voorspoed doen komen, Gij zult mijn eer, die nu omfloerst is, weer helder doen schitteren, Gij zult mij leiden op de weg en hem effen voor mij maken opdat ik de strikken vermijde, die voor mij gelegd zijn. Gij doet mijn lamp lichten, opdat ik er bij zien moge om te werken, en om mij de gelegenheid te geven om U en de belangen van Uw koninkrijk onder de mensen te dienen." Laat hen, die in duisternis wandelen en arbeiden te midden van veel ontmoediging, bij het zingen van deze verzen zich bemoedigen in het vertrouwen, dat God zelf hun een licht zal wezen**.**

PSALM 18:21-29

1. David denkt hier met vertroosting aan zijn oprechtheid, en verheugt zich in het getuigenis van zijn geweten, dat hij in Godvruchtige oprechtheid had gewandeld en niet in vleselijke wijsheid, :. Zijn verlossingen waren een bewijs hiervan, en dit was de grote troost van zijn verlossingen. Zijn vijanden hadden hem verkeerd voorgesteld en misschien begon hij, toen zijn moeilijkheden lang aanhielden, zichzelf te wantrouwen, maar toen God blijkbaar zijn partij koos, had hij beide de eer en de vertroosting van zijn gerechtigheid.
A. Zijn verlossingen stelden zijn onschuld in het licht voor de mensen en spraken hem vrij van de misdaden, waarvan hij valselijk was beschuldigd. Dit noemt hij hem vergelden naar zijn gerechtigheid, vers 21, 25, uitspraak doende in de twistzaak tussen hem en zijn vijanden naar het rechtvaardige zijner zaak en de reinheid zijner handen, van het verraad en de rebellie, die hem ten laste waren gelegd. Hij had zich betreffende zijn onschuld dikwijls op God beroepen, en nu had God uitspraak gedaan in dat beroep, naar recht en billijkheid, gelijk Hij dat altijd doen zal.
B. Zij bevestigden het getuigenis van zijn eigen geweten voor hem, dat hij hier met grote blijdschap beschouwt en nagaat, vers 22-24. Zijn eigen hart weet en is bereid te getuigen:

a. Dat hij zich standvastig aan zijn plicht heeft gehouden en dat hij van zijn God niet is afgegaan, niet goddeloos, niet moedwillig van Hem was afgegaan. Zij die de wegen des Heeren verlaten, gaan in werkelijkheid af van hun God, en het is zeer goddeloos dit te doen. Maar hoewel wij ons van menige struikeling bewust zijn, ons er van bewust zijn menige valse of verkeerde stap gedaan te hebben zal dit toch, als wij door berouw weer tot onszelf komen en dan voortgaan op de weg van onze plicht, niet gehouden worden voor een afgaan van God, het is geen goddeloze moedwillige verlating van onze God.
b. Dat hij het oog had gehouden op de regel van Gods geboden, vers 23. Al Zijn rechten waren voor mij, ik heb op allen acht gegeven er geen van geminacht als onbeduidend, in geen er van tegenzin gehad als hard, maar er mij op toegelegd om naar allen te leven, mij naar allen te gedragen. Zijn inzettingen deed ik niet van mij weg, niet buiten mijn gezicht, maar steeds heb ik er mijn oog op gehouden, en heb niet gedaan zoals zij, die, omdat zij de wegen des Heeren wilden verlaten, de kennis dier wegen niet begeerden.
c. Dat hij zich gewacht heeft voor zijn ongerechtigheden, en zich daardoor oprecht had betoond voor God. Een voortdurende zorg om af te laten van de zonde waarin die dan ook

moge bestaan die ons het meest lichtelijk omringt en er de gewoonte van te vernietigen, zal een goed bewijs voor ons wezen dat wij oprecht zijn voor God. Gelijk Davids uitreddingen zijn oprechtheid in het licht stelden, zo heeft Christus' verhoging de Zijn voor aller ogen geopenbaard, en voor altijd de smaad weggenomen, die op Hem geworpen was, en daarom wordt Hij gezegd gerechtvaardigd te zijn in de Geest, 1 Timotheüs 3:16.

2. Hij neemt daaruit aanleiding om de regelen aan te tonen van Gods goede regeringen van Zijn oordeel, opdat wij zouden weten niet alleen wat God van ons verwacht, maar ook wat wij kunnen verwachten van Hem, vers 26, 27.
a. Zij, die goedertierenheid betonen aan anderen (ook zij hebben genade nodig en kunnen niet steunen op de verdienste van hun werken der barmhartigheid), zullen goedertierenheid van God ondervinden, Mattheüs 5:7.
b. Zij, die getrouw zijn aan hun verbond met God en in de betrekking, waarin zij tot Hem staan, zullen Hem al datgene voor hen bevinden, wat Hij beloofd heeft voor hen te zijn. Overal waar God een oprecht mens vindt zal Hij een oprecht God worden bevonden.
c. Zij, die God dienen met een rein geweten, zullen bevinden dat de woorden des Heeren reine woorden zijn, waarop gerust staat gemaakt kan worden en die zeer lieflijk zijn om er zich in te verlustigen.
d. Zij, die God weerstaan en in tegenheid met Hem wandelen zullen bevinden dat Hij hen zal weerstaan, en in tegenheid met hen zal wandelen, Leviticus 26:21, 24.

3. Vandaar dat hij van troost spreekt tot de nederiger. "Gij verlost bedekt volk, dat verongelijkt wordt en het geduldig verdraagt." Maar hij spreekt van verschrikking tot de hoogmoedigen. "De hoge ogen vernedert Gij, hen, die naar hoogheid staan, grote verwachtingen hebben voor henzelf, en met spot en verachting neerzien op de armen en Godvruchtigen." En tot zichzelf spreekt hij van bemoediging: "Gij doet mijn lamp lichten, Gij zult mijn terneer geslagen ziel vertroosten en verlevendigen, en mij niet neerslachtig laten blijven, Gij zult mij opheffen uit mijn ellende en mij weer tot vrede en voorspoed doen komen, Gij zult mijn eer, die nu omfloerst is, weer helder doen schitteren, Gij zult mij leiden op de weg en hem effen voor mij maken opdat ik de strikken vermijde, die voor mij gelegd zijn. Gij doet mijn lamp lichten, opdat ik er bij zien moge om te werken, en om mij de gelegenheid te geven om U en de belangen van Uw koninkrijk onder de mensen te dienen." Laat hen, die in duisternis wandelen en arbeiden te midden van veel ontmoediging, bij het zingen van deze verzen zich bemoedigen in het vertrouwen, dat God zelf hun een licht zal wezen**.**

PSALM 18:30-51

I. In deze verzen ziet David met dankbaarheid terug op de grote dingen, die God voor hem gedaan heeft. Hij heeft niet slechts verlossing voor hem gewrocht, maar hem overwinning en voorspoed gegeven, en hem doen triomferen over hen, die gedacht hebben te triomferen over hem. Als wij er ons toe begeven om God te loven voor een zegen dan moeten wij daardoor geleid worden om te letten op de vele andere, waarmee we omringd werden, de weldadigheden, die ons gevolgd hebben ons leven lang. Vele dingen hebben medegewerkt tot Davids bevordering, en in die allen erkent hij de hand van God, om ons te leren evenzo te doen bij het terugzien op de onderscheidene treden, waarlangs wij tot onze voorspoed en onze welvaart zijn opgeklommen.

1. God had hem al zijn verstand en bekwaamheid in militaire zaken gegeven, waarvoor hij niet was opgeleid of bestemd, zijn aanleg ging meer uit naar muziek en dichtkunst en om een bespiegelend leven te leiden. Hij die mijn handen oefent ten strijde, vers 35.

2. God had hem lichaamskracht gegeven om door het werk en de vermoeienissen van de oorlog te kunnen heengaan, God heeft hem omgord met kracht, vers 33, 40, en dat wel in zo'n mate, dat hij een stalen boog kon verbreken, vers 35. Voor welke dienst het ook zij dat God de mensen bestemt, Hij zal er hen gewis geschikt voor maken.

3. God had hem ook grote vlugheid gegeven, niet om voor de vijanden te vlieden maar om op hen aan te stormen, Hij maakt mijn voeten gelijk als van de hinden, vers 34, "Gij hebt mijn voetstap ruim gemaakt onder mij maar" (terwijl zij die wijde stappen nemen allicht scheef gaan) "mijne enkels hebben niet gewankeld." Hij was zo vlug, dat hij zijn vijanden vervolgde en achterhaalde, vers 37.

4. God had hem zeer kloekmoedig gemaakt in zijn ondernemingen en hem overeenkomstig zijn kracht stoutmoedigheid gegeven. Vond hij een bende op zijn weg, hij zeg er geen bezwaar in er doorheen te lopen, was het een muur het kostte hem geen moeite er overheen te springen, vers 30, waren het wallen of bolwerken, hij had ze spoedig beklommen en met de bijstand Gods stelde hij zijn voeten op de hoogten des vijands, vers 34.

5. God had hem beschermd en veilig bewaard te midden van de grootste gevaren, menigmaal heeft hij zijn ziel, dat is zijn leven, in zijn hand gesteld en toch is het wonderbaarlijk bewaard gebleven. Gij heb mij het schild uws heils gegeven, vers 36, en dat heeft mij naar alle zijden omgeven, daardoor werd ik uitgeholpen van de twisten des volks, dat mijn verderf beoogde, vers 44, werd ik inzonderheid gered van de geweldenaar, vers 49, van Saul, die meer dan eens een spies naar hem geworpen heeft.

6. God had hem voorspoedig gemaakt, zijn plannen doen slagen, Hij was het, die zijn weg volkomen heeft gemaakt, vers 33, en het was Zijn rechterhand, die hem ondersteunde, vers 36.

7. God had hem de overwinning gegeven over zijn vijanden, de Filistijnen, de Moabieten de Ammonieten, en allen, die tegen Israël hebben gestreden, hij bedoelt inzonderheid deze, zonder die van het huis van Saul buiten te sluiten, die zijn troonsbeklimming tegenstonden, en de aanhangers van Absalom en Seba, die hem hadden willen onttronen. Hij verwijlt lang bij de goedertierenheid Gods over hem in het verslaan van zijn vijanden, zijn overwinningen toeschrijvende niet aan zijn eigen zwaard of boog of aan de dapperheid van zijn helden, maar aan de gunst van God. Ik vervolgde mijn vijanden, vers 38, ik doorstak hen, vers 39, want Gij hebt mij omgord met kracht tot de strijd, want anders had ik het niet kunnen doen. Al de lof wordt aan God toegeschreven: Gij deed onder mij nederbukken die tegen mij opstonden vers 40. Gij deedt mijn vijanden mij de rug toekeren niet slechts om hen te vertreden, zoals Jozua, 10:24, maar om hen af te snijden. Zelfs zij, die David haatten die God liefhad en vijanden waren van het Israël Gods, hebben in hun benauwdheid tot de Heere geroepen maar tevergeefs, Hij antwoordde hun niet.
Hoe konden zij verwachten dat Hij hun zou antwoorden als Hij het toch was, tegen wie zij streden en toen Hij hen verstiet (gelijk Hij allen zal verstoten, die tegen Zijn volk handelen) kon niemand anders hen te hulp komen, er was geen verlosser, vers 42. Zij, die door God werden verlaten, worden gemakkelijk ten onder gebracht, toen vergruisde ik hen als staf vers 43. Maar hen, wier zaak rechtvaardig is, wreekt Hij, vers 48, en zij, aan wie Hij gunst betoont, zullen gewis verhoogd worden boven degenen, die tegen hen opslaan, vers 49.

8. God had hem ten troon verheven, hem niet alleen verlost en in het leven behouden, maar hem geëerd en groot gemaakt, vers 36. Uw zachtmoedigheid heeft mij doen toenemen, Uw tucht en Uw onderricht volgens sommigen. De goede lessen, die David geleerd heeft in zijn beproeving en leed, bereidden hem voor de waardigheid en macht, voor welke hij bestemd was, en dat hij verminderd werd heeft er zeer veel toe bijgedragen om hem groot te maken. God heeft hem niet slechts een groot veroveraar doen worden, maar ook een groot heerser: Gij hebt mij gesteld tot een hoofd van de heidenen, vers 44, al de naburige volken waren hem schatplichtig. Zie 2 Samuel 8:6, 11. In dit alles was David een type van Christus, die Zijn Vader veilig heeft heengebracht door Zijn strijd met de machten van de duisternis, en over hen heeft doen zegevieren, en wie Hij gegeven heeft tot een Hoofd over alle dingen in de gemeente, die Zijn lichaam is.

II. David ziet op in nederige en eerbiedige aanbidding van de Goddelijke heerlijkheid en volmaaktheid. Nu God in Zijn voorzienigheid hem groot had gemaakt, poogt hij God groot te maken met zijn lof, Hem te loven en te verheerlijken, vers 47. Hij geeft Hem eer**:**

1. Als de levende God: de Heere leeft, vers 47. Wij hebben ons leven ontvangen van en wij zijn de voortduur er van verschuldigd aan, die God, die leven heeft in zichzelf, en daarom zeer gepast de levende God wordt genoemd. De goden van de heidenen waren dode goden, de beste vrienden, die wij hebben onder de mensen, zijn stervende vrienden, maar God leeft, leeft tot in eeuwigheid en zal niet falen aan hen, die op Hem betrouwen, maar omdat Hij leeft zullen ook zij leven, want Hij is hun leven.

2. Als een voleindigend God, God is niet slechts volmaakt, maar ook Zijn weg is volmaakt, vers 31. Hij is bekend bij Zijn naam JHWH, Exodus 6:2, een God, die volbrengt en voleindigt wat Hij heeft begonnen, in de voorzienigheid zowel als in de schepping, Genesis 2:1. Het was God, die Davids weg volkomen heeft gemaakt, vers 33, en nog veel meer is Zijn eigen weg volkomen. Er is in Gods werk geen fout, geen gebrek, er velt niets te berispen aan hetgeen Hij doet, Prediker 3:14. En wat Hij onderneemt, daar zal Hij mee voortgaan, welke moeilijkheden er ook voor op de weg liggen. Wat God begint te bouwen, kan Hij voleindigen.

3. Als een getrouw God, wiens rede doorlouterd is. "Ik heb het woord des Heeren beproefd," zegt David, "en het heeft mij niet gefaald." Al de heiligen in alle eeuwen hebben het beproefd, en hun, die er op vertrouwden heeft het nooit gefaald. Het is als zilver, dat van alle bijmengselen, die er de waarde van verminderen, gelouterd is. In de leidingen van Gods voorzienigheid met hem neemt David nota van de vervulling van Zijn belofte aan hem die gelijk zij die leidingen van de voorzienigheid lieflijk maakt, ook eer bijzet aan de belofte.

4. Als de beschermer en verdediger van Zijn volk. David had Hem als zodanig voor zich bevonden. Hij is de God van mijn heil, vers 47 door wiens macht ik verlost ben en hoop verlost te zullen wezen maar niet alleen de mijne, Hij is een schild allen, die op Hem betrouwen, vers 31, Hij beschut en beschermt hen allen, is beide machtig en bereid om dit te doen."

5. Als Eén, die in dit alles ongeëvenaard is, vers 32. Er is een God, en wie is God behalve JHWH? Die God is een rotssteen tot steun en beschutting van Zijn getrouwe aanbidders en wie is een rotssteen, dan alleen onze God. Aldus geeft hij niet alleen eer en heerlijkheid aan God, maar moedigt hij zijn geloof in Hem aan. Wie ook mogen voorgeven godheden te zijn, het is zeker dat er geen God is behalve de Heere, alle anderen zijn namaaksels, Jesaja 44:8, Jeremia 10:10. Wie ook voorwendt ons geluk uit te maken, er is geen rotssteen, dan alleen onze God, geen op wie wij kunnen steunen om ons gelukkig te maken.

III. David ziet voorwaarts in de gelovige hoop dat God hem nog goed doen zal. Hij vleit zich**:**
1. Dat zijn vijanden volkomen onderworpen zullen worden, en dat degenen, die er nog van waren overgebleven, tot Zijn voetbank gemaakt zullen worden. Dat zijn regering uitgestrekt zal zijn, zodat zelfs een volle, dat hij niet kende, hem zal dienen, vers 44. Dat zijn veroveringen en bijgevolg zijn verkrijgingen gemakkelijk zullen zijn, nauwelijks hadden zij van mij gehoord od zij gehoorzaamden mij vers 45. En dat zijn vijanden er van overtuigd zullen zijn, dat het doelloos is om hem tegen te staan, zelfs zij, die zich in hun vestingen hebben teruggetrokken, hebben er niet op betrouwd, maar hebben gesidderd in hun vestingen, daar zij zoveel van Davids wijsheid, moed en voorspoed gezien hebben. En hoewel de Zone Davids nog niet ziet dat Hem alle dingen onderworpen zijn, weet Hij toch dat Hij zal regeren, totdat alle heerschappij en macht en kracht die zich tegen Hem stellen, teniet zullen gedaan zijn.

2. Dat zijn zaad tot in eeuwigheid zal zijn in de Messias, die, naar hij voorziet, uit zijn lenden zal voortkomen, vers 51. Hij doet goedertierenheid aan Zijn gezalfde, Zijn Messias aan David zelf de gezalfde van de God Jakobs in het type, en aan zijn zaad tot in eeuwigheid. Hij "zegt niet aan zijn zaden, in het meervoud maar in het enkelvoud aan zijn zaad, dat wil zeggen aan Christus," Galaten 3:16.Hij alleen is het, die voor eeuwig zal regeren, aan de grootheid van Zijn heerschappij en vrede zal geen einde zijn. Christus wordt David genoemd, Hoséa 3:5. God heeft Hem Zijn Koning genoemd, Psalm 2:6. Grote verlossingen geeft God, en zal Hij geven, aan Hem en aan Zijn kerk en volk, hier genoemd: Zijn zaad tot in eeuwigheid. Bij het zingen van deze verzen moeten wij Gode de eer geven van de overwinningen van Christus en Zijn kerk tot nu toe, en van al de verlossingen en voordelen van het Evangelie koninkrijk, en onszelf en elkaar aanmoedigen met de verzekerdheid, dat de strijdende kerk weldra overwinnend zal zijn en tot in eeuwigheid zal blijven**.**

PSALM 19

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. (19:2) De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk. 2 (19:3) De dag aan de dag stort overvloediglijk spraak uit, en de nacht aan de nacht toont wetenschap. 3 (19:4) Geen spraak, en geen woorden zijn er, waar hun stem niet wordt gehoord. 4 (19:5) Hun richtsnoer gaat uit over de ganse aarde, en hun redenen aan het einde der wereld; Hij heeft in dezelve een tent gesteld voor de zon. 5 (19:6) En die is als een bruidegom, uitgaande uit zijn slaapkamer; zij is vrolijk als een held, om het pad te lopen. 6 (19:7) Haar uitgang is van het einde des hemels, en haar omloop tot aan de einden deszelven; en niets is verborgen voor haar hitte. 7 (19:8) De wet des HEEREN is volmaakt, bekerende de ziel; de getuigenis des HEEREN is gewis, de slechten wijsheid gevende. 8 (19:9) De bevelen des HEEREN zijn recht, verblijdende het hart; het gebod des HEEREN is zuiver, verlichtende de ogen. 9 (19:10) De vreze des HEEREN is rein, bestaande tot in eeuwigheid, de rechten des HEEREN zijn waarheid, samen zijn zij rechtvaardig. 10 (19:11) Zij zijn begeerlijker dan goud, ja, dan veel fijn goud; en zoeter dan honig en honigzeem. 11 (19:12) Ook wordt Uw knecht door dezelve klaarlijk vermaand; in het houden van die is grote loon. 12 (19:13) Wie zou de afdwalingen verstaan? Reinig mij van de verborgene afdwalingen. 13 (19:14) Houd Uw knecht ook terug van trotsheden; laat ze niet over mij heersen; dan zal ik oprecht zijn en rein van grote overtreding. 14 (19:15) Laat de redenen mijns monds, en de overdenking mijns harten welbehaaglijk zijn voor Uw aangezicht, o HEERE, mijn Rotssteen en mijn Verlosser!

Er zijn twee voortreffelijke boeken, die de grote God in het licht heeft gegeven tot onderwijzing en stichting van de kinderen van de mensen, deze psalm handelt over beide, en beveelt ze ons ter vlijtige bestudering aan.

I. Het boek van de schepping, waarin wij gemakkelijk de macht en Godheid van de Schepper kunnen lezen, vers 2-7.
II. Het boek van de Schrift, dat ons de wil van God bekendmaakt ten opzichte van onze plicht. Hij toont ons de uitnemendheid en nuttigheid aan van dat boek, vers 8-12, en leert ons dan om er gebruik van te maken, vers 13-14**.**

PSALM 19:1-7

Van de dingen, die iedere dag door de gehele wereld gezien worden, leidt de psalmist ons in deze verzen tot de beschouwing van de onzichtbare dingen Gods wier bestaan onbetwistbaar blijkt en wier heerlijkheid helder uitblinkt in de zichtbare hemel, in zijn bouw en schoonheid. en in de orde en de invloed van de hemellichamen. Dit voorbeeld van de Goddelijke macht dient niet alleen om de dwaasheid aan te tonen van atheïsten, die zien dat er een hemel is en toch zeggen dat er geen God is, de uitwerking zien en toch zeggen dat er geen oorzaak is, maar ook om de dwaasheid aan te tonen van afgodendienaars, en de ijdelheid van hun verbeelding, daar zij hoewel de hemelen de eer vertellen van God, die eer aan de lichten van de hemel geven, terwijl toch die lichten zelf hen leiden om haar alleen aan God, de Vader van de lichten, te geven.
Merk hier nu op**:**
1. Wat het is, dat de schepselen ons bekendmaken. Zij zijn ons op velerlei wijzen nuttig en dienstbaar maar in niets zoveel als hierin dat zij de eer vertellen van God door ons van Zijn handen werk te tonen, vers 1.

2. Zij tonen duidelijk aan dat zij het werk zijn van Gods handen, want zij kunnen niet van eeuwigheid hebben bestaan, alle opvolging en beweging moet een begin hebben gehad, zij kunnen zichzelf niet gemaakt hebben, dat is een tegenstrijdigheid, zij kunnen niet voortgebracht zijn door een toevallig samentreffen van atomen dat is een ongerijmdheid, eerder geschikt om er de draak mee te steken dan om er mee te redeneren, derhalve moeten zij een Schepper hebben, en die kan geen andere wezen dan de eeuwige Geest, oneindig wijs, machtigen goed. Zo blijkt het dan, dat zij Gods werk zijn, het werk van Zijn vingeren, Psalm 8:4, en daarom vertellen zij Zijn eer. Uit de voortreffelijkheid van het werk kunnen wij gemakkelijk de oneindige volmaaktheid afleiden van zijn grote auteur. Uit de glans en luister van de hemelen kan men afleiden dat de Schepper licht is, hun grote uitgestrektheid wijst op Zijn onbegrensde grootheid, hun hoogte op Zijn voortreffelijkheid en soevereiniteit, hun invloed op deze aarde op Zijn heerschappij en voorzienigheid en algemene weldadigheid, en allen verkondigen zij Zijn almachtige kracht, door welke zij in het eerst gemaakt zijn en in stand blijven tot op de huidige dag, naar de ordeningen, die toen vastgesteld werden.

II. Wat zijn sommige van de dingen, die dit aanduiden, dit bekendmaken?
1. De hemelen en het uitspansel, de grote uitgestrektheid van lucht en ether, en de sferen van de planeten en vaste sterren. De mens heeft in de bouw van zijn lichaam dit voordeel boven de dieren dat, terwijl zij gemaakt zijn om neerwaarts te zien, hij rechtop gemaakt is om opwaarts te kunnen zien, omdat zijn geest ook weldra opwaarts moet gaan waarheen zijn gedachten zich ook thans moeten verheffen.

2. De gestadige en regelmatige opvolging van dag en nacht, vers 3. De dag aan de dag, en de nacht aan de nacht verkondigen de heerlijkheid van die God, die het eerst scheiding maakte tussen het licht en de duisternis, en van de beginne tot nu toe deze vastgestelde orde zonder enigerlei verandering in stand heeft gehouden, overeenkomstig Zijn verbond met Noach, Genesis 9:8, dat al "de dagen van de aarde dag en nacht niet zullen ophouden," met welk verbond van de voorzienigheid het verbond van de genade wordt vergeleken ten opzichte van zijn duurzaamheid, Jeremia 33:20, 31:35. De afwisseling van dag en nacht naar zo nauwkeurig een methode is een groot voorbeeld van de macht van God en dringt ons om op te merken dat Hij, evenals in het rijk van de natuur, zo ook in het rijk van de genade, "het licht formeert en de duisternis schept," Jesaja 45:7, en het een tegenover het andere stelt. Het is ook een voorbeeld van Zijn goedheid jegens de mens, want Hij "doet de uitgangen des morgens en des avonds juichen," Psalm 65:9. Door deze gestadige omwenteling verheerlijkt Hij zich niet alleen, maar schenkt ons genot en voldoening, want gelijk het licht van de morgen de werkzaamheden begunstigt van de dag, zo begunstigt de schaduw van de avond de rust van de nacht elke dag en iedere nacht spreken van de goedheid Gods, en als zij hun getuigenis voleindigd hebben, laten zij het aan de volgende dag en de volgende nacht over om hetzelfde te spreken.

3. Het licht en de invloed van de zon verkondigen zeer bijzonder de heerlijkheid van God, want van al de hemellichamen is zij het glansrijkst en het nuttigst voor deze lagere wereld die zonder haar een kerkerhol, een woestijn zou wezen. Het is geen onwaarschijnlijke gissing dat David deze psalm heeft geschreven bij de aanschouwing van een zonsopgang, en door de schittering daarvan opgewekt werd om van de heerlijkheid Gods te spreken. Merk betreffende de zon hier op:
a. De plaats, die haar is aangewezen, God heeft aan de hemel een tent gesteld voor de zon. De hemellichamen worden het heir des hemels genoemd, en daarom worden zij juist en gepast gezegd in tenten te wonen, zoals soldaten in hun kamp. Van de zon wordt gezegd dat haar een tent gesteld is, niet alleen omdat zij voortdurend in beweging is, en nooit een vaste woning of verblijfplaats heeft, maar omdat haar woning aan het einde van de tijd afgenomen zal worden als een tent, wanneer de hemelen toegerold zullen worden als een boek (rol) en de zon veranderd zal worden in duisternis.
b. De loop, die haar is voorgeschreven. Dat heerlijke, glansrijke voorwerp, werd niet geschapen om lui en ledig te zijn, maar haar uitgang (zoals het tenminste toeschijnt aan onze ogen) is van het een einde van de hemel en haar omloop vandaar tot het tegenovergestelde punt en vandaar (om haar dagelijkse loop te voltooien weer terug naar hetzelfde punt, en dat wel met zo’n gestadigheid en standvastigheid, dat wij met zekerheid het uur en de minuut kunnen voorzeggen, wanneer de zon zal opgaan aan zo’n plaats, voor elke volgende dag.
c. De glans en de schittering, waarmee zij verschijnt. Zij is als een bruidegom, die uit zijn slaapkamer komt, rijk gekleed en versierd zo fraai als handen hem kunnen maken, er zelf aangenaam uitziende en alles rondom hem aangenaam makende, want "de vriend van de bruidegom verblijdt zich met blijdschap om de stem van de bruidegom," Johannes.3:29.
d. De vrolijkheid, waarmee zij haar omgang doet, hoewel die omgang zeer groot is, en zij geen ogenblik rust heeft, doet zij hem niet slechts in gehoorzaamheid aan de wet van haar schepping en ten dienste van de mensen, maar doet hem met blijdschap, vrolijk als een held om het pad te lopen. Met zodanige blijdschap en voldoening heeft Christus, de Zon van de gerechtigheid, het werk volbracht, dat Hem te doen was gegeven.
e. Haar algemenen invloed op deze aarde, niets is voor haar hitte verborgen, neen, zelfs geen metalen in de ingewanden van de aarde, waarop de zon ook invloed uitoefent.

III. Aan wie deze bekendmaking van de heerlijkheid Gods gedaan is, het is aan alle delen van de wereld, vers 4, Geen spraak en geen woorden zijn er, geen volk, want de volken werden verdeeld naar hun taal", Genesis 10:31, 32, waar hun stem niet wordt gehoord. Hun richtsnoer gaat uit over de gehele aarde (vanonder de evenaar), en daarmee hun redenen aan het einde van de wereld, de eeuwige macht verkondigende van de God van de natuur, vers 5. De apostel maakt hier gebruik van als van een reden, waarom de Joden op hem en anderen niet vertoornd moesten zijn om hun prediking van het Evangelie aan de heidenen, daar toch God zelf zich reeds bekend gemaakt heeft aan de heidenwereld door de werken van de schepping en zich onder hen niet onbetuigd heeft gelaten, Romeinen 10:8, zodat zij, als zij afgodendienaars waren, zonder verontschuldiging zijn gelaten, Romeinen 1-20, 21
En diegenen waren niet te bestraffen of te berispen, die, door hun het Evangelie te prediken poogden hen van hun afgoderij te genezen. Als God deze middelen gebruikt heeft om hun afval te voorkomen en zij bleken geen uitwerking te hebben, dan hebben de apostelen wel gedaan met andere te gebruiken om hen er van af te brengen. Sommigen lezen de zin aldus: zij hebben geen spraak of taal, en toch wordt hun stem gehoord. Alle volken kunnen deze natuurlijke en onsterflijke predik ers in hun eigen taal tot hen horen spreken, de grote werken Gods verkondigende. Bij het zingen van deze verzen moeten wij God de eer geven van al het genot en het voordeel dat wij hebben van de hemellichten, maar toch over hen heenzien naar de Zon van de gerechtigheid**.**

PSALM 19:8-15

Gods heerlijkheid dat is Zijn goedheid jegens de mens wordt duidelijk waargenomen in de werken van de schepping, maar nog veel meer in en door de Goddelijke openbaring. De Heilige Schrift, een regel zijnde beide van onze plicht tot God en van onze verwachting van Hem, is van veel groter nut en weldadigheid voor ons dan dag of nacht, dan de lucht die wij inademen, dan het licht van de zon. De ontdekkingen van God door Zijn werken zouden hebben kunnen volstaan indien de mens aan zijn oprechtheid had vastgehouden, maar om hem uit zijn gevallen toestand op te heffen moesten andere maatregelen genomen worden: dat moest geschieden door het Woord van God. En hier:

I. Geeft de psalmist een beschrijving van de voortreffelijke eigenschappen en het nut van het Woord van God in zes volzinnen, vers 9-10 in ieder waarvan de naam JHWH herhaald is en het is geen ijdele herhaling, want de wet heeft haar gezag en al haar voortreffelijkheid van de wetgever. Hier zijn zes onderscheiden titels van het Woord van God, waarin geheel de Goddelijke openbaring, voorschriften en beloften en inzonderheid het Evangelie, begrepen zijn. Hier zijn verscheidene goede eigenschappen ervan, die zijn goddelijke oorsprong bewijzen, en het aanbevelen in onze genegenheid en het verheffen boven alle andere wetten, en hier zijn verscheiden goede uitwerkingen van de wet op de geest van de mensen, die aantonen waartoe zij bestemd is, welk gebruik wij ervan moeten maken, en hoe wonderbaar de kracht is van de Goddelijke genade, waarvan zij vergezeld gaat en waardoor zij werkt.

1. De wet des Heeren is volmaakt, zij is volkomen vrij van alle bederf, vrij van alle goed en volkomen geschikt voor het doel, waarvoor zij bestemd is, zij maakt "de mens Gods volmaakt," 2 Timotheüs 3:17. Niets kan er aan toegevoegd worden, niets kan er van afgenomen worden. Zij is nuttig om de ziel te bekeren, ons terug te brengen tot onszelf, tot onze God, tot onze plicht, want zij toont ons onze zondigheid en ellende in ons afwijken van God en de onvermijdelijke noodzakelijkheid van tot Hem terug te keren.

2. De getuigenis des Heeren (die voor Hem bij ons getuigt) is gewis, onbetwistbaar en onaantastbaar zeker, wij kunnen er geloof aan hechten, er op vertrouwen, en er gerust op zijn

dat zij ons niet zal misleiden. Zij is een ontwijfelbare ontdekking van Goddelijke waarheid, een vaste leiding op de weg van de plicht, zij is een bron van levende vertroostingen en een vaste grond van de hoop. Zij is nuttig om ons wijs te maken, wijs tot zaligheid, 2 Timotheüs 3:15. Zij zal ons een inzicht geven in Goddelijke dingen en een vooruitzicht op toekomstige dingen. Zij zal ons gebruiken in het beste werk en ons onze ware belangen verzekeren. Zij zal zelfs de eenvoudigen, die niet zeer bekwaam of schrander zijn ten opzichte van de dingen van deze wereld, wijs maken voor hun ziel en de eeuwigheid. Zij, die nederig eenvoudig zijn, zich bewust zijn van hun dwaasheid, en onderwezen willen worden, zullen door het woord van God wijs worden gemaakt Psalm 25:9.

3. De bevelen des Heeren (uitgevaardigd door Zijn gezag en verbindend voor allen) zijn recht, nauwkeurig overeenkomende met de eeuwige regels beginselen van goed en kwaad, dat is met het rechte verstand van de mens en de rechten raad van God. Al Gods bevelen van alles zijn recht, Psalm 119:128, juist zoals zij moeten wezen, en zij zullen ons tot recht en rede brengen als wij ze ontvangen en er ons aan onderwerpen, en, omdat zij recht zijn verblijden zij het hart. Zoals wij de wet in de handen van Christus zien, geeft zij oorzaak tot blijdschap, en als zij in ons hart geschreven is, legt zij de grond voor eeuwigdurende vreugde. 4. Het gebod des Heeren is zuiver, het is helder, zonder duisterheid, het is rein, zonder schuim of bezoedeling. Het is zelf gelouterd van alle bijmengselen, en het is reinigend voor allen, die het ontvangen en omhelzen. Het is het gewone middel, gebruikt door de Geest, om de ogen te verlichten, het brengt ons tot het besef van onze zonde en ellende, en leidt ons op de weg van onze plicht.

5. De vreze des Heeren (ware Godsvrucht voorgeschreven in het Woord, heersende in het hart en beoefend in het leven, is rein. Zij is zelf rein en zal ons rein maken, Johannes 15:3, zij zal onze weg reinigen, Psalm 119:9, en zij bestaat tot in eeuwigheid, zij is van altijddurende verplichting en kan nooit opgeheven of afgeschaft worden. De ceremoniële wet is sinds lang weggedaan maar de wet betreffende de vreze Gods is altijd dezelfde. De tijd zal de aard van zedelijk goed en kwaad niet veranderen.

6. De rechten des Heeren, al Zijn voorschriften, die gegeven zijn naar oneindige wijsheid, zijn waar, zij zijn allen gegrond op de heiligste en meest ontwijfelbare waarheden, zij zijn rechtvaardig, allen in overeenstemming met natuurlijke billijkheid, en zij zijn die samen, of geheel en al, er is in geen ervan enigerlei ongerechtigheid.

II. Hij drukt zijn grote waardering uit voor het Woord van God, en het grote voordeel, dat hij er van had en nog verder hoopte te hebben, vers 11, 12.

1. Zie hoe hij de geboden Gods op hoge prijs stelt. Het is de aard van alle Godvruchtigen dat zij hun Godsdienst en het Woord van God:
a. Verre verkiezen boven alle de schatten van de wereld. Zij zijn begeerlijker dan goud, ja dan veel fijn goud. Goud is van de aarde aards, maar genade is het beeld van het hemelse. Goud is slechts voor het lichaam en de zaken van de tijd, maar genade is voor de ziel en de belangen van de eeuwigheid.
b. Ver boven al de genoegens en genietingen van de zinnen. Het Woord van God, aangenomen door het geloof, is zoet voor de ziel, zoeter dan honing en honingzeem. De genoegens, van de zinnen zijn genietingen van dieren, en derhalve verlagen zij de grote ziel van de mens, de genoegens van de Godsdienst zijn de verlustiging van engelen en verheffen de ziel. De genoegens van de zinnen zijn bedrieglijk, teleurstellend, en zullen spoedig walging

veroorzaken en nooit voldoening schenken, maar die van de Godsdienst zijn degelijk en bevredigend, en er is daarbij geen gevaar voor oververzadiging.

2. Zie welk gebruik hij maakt van de bevelen van Gods Woord. Uw knecht wordt door dezelve klaarlijk vermaand. Het Woord Gods is een woord van vermaning aan de kinderen van de mensen, het vermaant ons om onze plicht te doen, het waarschuwt ons voor de gevaren, die wij hebben te vermijden, Ezechiël 3:17, 33:7. Hij vermaant de goddeloze om op zijn goddelozen weg niet voort te gaan, en vermaant de rechtvaardige om van zijn goede weg niet af te wijken. Allen, die in waarheid knechten Gods zijn, nemen die vermaning ter harte.

3. Zie welk voordeel hij zich belooft van zijn gehoorzaamheid aan Gods geboden: in het houden van die is grote loon. Zij, die er een gewetenszaak van maken om hun plicht te doen, zullen er niet alleen niets door verliezen, maar er onuitsprekelijk veel door winnen. Er is een loon, niet alleen na, maar ook in, het houden van Gods geboden, een tegenwoordig groot loon van gehoorzaamheid in gehoorzaamheid. Godsdienst is gezondheid en eer, vrede en vermaak, hij zal onze voorrechten, onze gerieflijkheden, lieflijk maken, en ons kruis, onze tegenspoeden, verlichten, het leven waarlijk kostelijk en de dood zelf begeerlijk maken.

III. Uit zijn vrome overpeinzingen komt hij tot enige goede gevolgtrekkingen omtrent de voortreffelijkheid van het Woord van God, want door de wet is de kennis van de zonde. "Is het gebod aldus heilig, rechtvaardig en goed? Wie zou dan de afdwalingen verstaan? Wie het ook kunnen, ik kan het niet."
1. Van de rechtheid van de Goddelijke wet leert hij zijn zonden zijn afdwalingen te noemen. Indien het gebod waar en rechtvaardig is, dan is iedere overtreding van het gebod een dwaling, als gegrond zijnde op een vergissing, iedere goddeloze handeling ontstaat uit het een of ander verdorven beginsel, het is een afwijking van de regel waarnaar wij moeten handelen, van de weg, waarop wij moeten gaan.
Van de uitgestrektheid, het veelomvattende, de strengheid en nauwkeurigheid, en de geestelijke aard van Gods wet leert hij dat zijn zonden zo menigvuldig zijn dat hij haar aantal niet weet, en zo uiterst zondig dat hij er het snode en boze niet van verstaat. Wij zijn schuldig aan vele zonden, waarvan wij ons, door onze onachtzaamheid en partijdigheid voor onszelf, niet bewust zijn, veel waaraan wij ons schuldig hebben gemaakt hebben wij vergeten, zodat wij, al waren wij ook nog zo uitvoerig en omstandig in onze belijdenis van zonde, toch moesten eindigen met een enzovoorts, want God weet zeer veel meer kwaad van ons dan wij van onszelf weten. Wij overtreden allen in velen, en wie kan zeggen hoe menigmaal hij overtreedt? Het is goed dat wij onder de genade zijn, en niet onder de wet, want anders waren wij verloren.

2. Daaruit neemt hij aanleiding om te bidden tegen de zonde. Al de ontdekkingen van zonde die ons gedaan zijn door de wet, moeten ons uitdrijven naar de troon van de genade, om er te bidden, zoals David het hier doet:
A. Om genade ter vergeving. Zich niet instaat bevindende om al de bijzonderheden van zijn overtredingen te noemen, roept hij: Heere, reinig mij van de verborgen afdwalingen, die niet verborgen zijn voor God, voor Hem zijn er geen verborgen, en ook niet zulke alleen, die verborgen zijn voor de wereld, maar die verborgen waren voor hemzelf, voor zijn eigen opmerking. De beste mensen hebben reden om te vermoeden dat zij schuldig zijn aan vele verborgen fouten, en God te bidden hen te reinigen van die schuld en ze hun niet toe te rekenen want zelfs onze zonden van zwakheid en onachtzaamheid en onze verborgen zonden zouden ons verderf zijn, indien God met ons handelde naar wij verdienen. Zelfs verborgen

fouten zijn verontreinigend, en maken ons ongeschikt voor gemeenschapsoefening met God, maar als zij vergeven zijn, dan zijn wij er van gereinigd, 1 Johannes 1:7.
B. Om genade om te helpen in een tijd van nood. Gebeden hebbende dat zijn zonden van zwakheid vergeven mogen worden, bidt hij dat hij teruggehouden mocht worden van zonden van de trotsheden, vers 14. Allen, die waarlijk berouw hebben van hun zonden en er vergeving voor hebben ontvangen, zijn in zorg om niet terug te vallen in zonde, niet weer te keren tot hun dwaasheid, zoals blijkt uit hun gebeden, die samenstemmen met dat van David hier.

Let op:
a. Zijn bede: "Houd mij terug van mij ooit schuldig te maken aan moedwillige zonde van trotsheid." Wij behoren te bidden dat wij teruggehouden mogen worden van zonden van de zwakheid, maar inzonderheid van trotsheden, die God het meest beledigen, de consciëntie wonden, onze vertroostingen doen opporren en onze hoop doen wankelen. "Laat die niet over mij heersen, laat mij nooit zo'n zonde ter wille zijn, er nooit de slaaf van worden."
b. Zijn pleitgrond. Dan zal ik oprecht zijn, ik zal oprecht blijken te wezen, ik zal het bewijs en de troost behouden van mijn oprechtheid, en rein zijn van grote overtreding zo noemt hij de zonde van de trotsheden, het is de zonde met opgeheven hand, waarvoor geen offerande werd aangenomen, Numeri 15:28-30. Zonden van de trotsheden zijn zeer snood en gevaarlijk, zij die zondigen tegen de overtuiging en de vermaningen van hun eigen geweten, in minachting en trotsering van de wet, die zondigen met opgeheven hand, begaan zonde van de trotsheden, en dat is een grote overtreding. Zelfs Godvruchtige mensen moeten zichzelf wantrouwen, bevreesd zijn om zonden van de trotsheden te begaan, ja, al is het ook dat zij er door Gods genade tot nu toe vrij van zijn gebleven. Laat niemand hooggevoelende zijn maar vrezen. Zozeer aan gevaar blootgesteld zijnde is het ons zeer nodig om God te bidden ais wij voorwaarts gaan naar trotsheden, om ons ervan terug te houden, hetzij dat Hij door Zijn voorzienigheid de verzoeking voorkomt, of ons door Zijn genade er over doet zegevieren.

3. Hij neemt er aanleiding uit om nederig te bidden dat zijn overdenkingen Gode welbehaaglijk mogen wezen, vers 15. Let op het verband hiervan met hetgeen vooraf is gegaan. Hij bidt God hem terug te houden van zonde en dan bidt hij dat hetgeen hij denkt en doet Hem welbehaaglijk moge wezen want als wij onze zonden begunstigen, dan kunnen wij niet verwachten, dat God ons en onze dienst gunstig zal zijn, Psalm 66:18.
Merk op:
a. Wat zijn diensten waren: de woorden van zijn mond en de overdenkingen van zijn hart, zijn heilige genegenheden, die Gode geofferd werden. De vrome overdenkingen van het hart moeten niet gesmoord maar uitgedrukt worden in woorden uit onze mond, tot eer van God en tot stichting van anderen, en de woorden van onze mond in gebed en lofzegging moeten niet vormelijk zijn maar voortkomen uit de overdenking van ons hart, Psalm 45:2.
b. Wat zijn zorg was aangaande deze diensten: dat zij Gode welbehaaglijk zouden zijn immers wat zouden zij ons anders baten? Gode welbehaaglijk te wezen, dat is zaligheid voor begenadigde zielen.
c. Wat hem aanmoedigde om hierop te hopen: het was dat God zijn sterkte en zijn verlosser was. Als wij in onze plichten van de Godsdienst hulp zoeken bij God als onze sterkte, dan kunnen wij hopen in die plichten Gode welbehaaglijk te zullen zijn, want door Zijn sterkte zullen wij bij Hem overmogen. Bij het zingen hiervan moet ons hart zeer getroffen zijn door de voortreffelijkheid van het Woord van God, zeer ontroerd zijn door het kwaad van de zonde, het gevaar waarin wij verkeren door de zonde, en hulp er tegen afsmeken van de hemel.

PSALM 20

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. (20:2) De HEERE verhore u in de dag der benauwdheid; de Naam van de God Jakobs zette u in een hoog vertrek. 2 (20:3) Hij zende uw hulp uit het heiligdom, en ondersteune u uit Sion. 3 (20:4) Hij gedenke al uwer spijsofferen, en make uw brandoffer tot as. Sela. 4 (20:5) Hij geve u naar uw hart, en vervulle al uw raad. 5 (20:6) Wij zullen juichen over Uw heil, en de vaandelen opsteken in de Naam onzes Gods. De HEERE vervulle al uw begeerten. 6 (20:7) Alsnu weet ik, dat de HEERE Zijn Gezalfde behoudt; Hij zal Hem verhoren uit de hemel Zijner heiligheid; het heil Zijner rechterhand zal zijn met mogendheden. 7 (20:8) Dezen vermelden van wagens, en die van paarden; maar wij zullen vermelden van de Naam des HEEREN, onzes Gods. 8 (20:9) Zij hebben zich gekromd, en zijn gevallen; maar wij zijn gerezen en staande gebleven. 9 (20:10) O HEERE! behoud; die koning verhore ons ten dage van ons roepen.

Het is de wil van God dat gedaan worden smekingen, gebeden, voorbiddingen, dankzeggingen voor alle mensen in het bijzonder voor koningen en allen die in hoogheid zijn. Deze psalm is een gebed, en de volgende een dankzegging voor de koning. David was een krijgshaftig vorst, die veel oorlog voerde. Deze psalm werd geschreven hetzij bij gelegenheid van een bijzondere krijgstocht, of in het algemeen als een formulier van gebed voor hem in de dagelijkse Godsdienstoefening van de gemeente. In deze psalm kunnen wij opmerken:

I. Waarvoor zij voor de koning bidden, vers 2-5.
II. Met welke verzekerdheid zij het bidden. Het volk en de vorst juichen vers 6, 7. beide tezamen in vers 8, 9, en zo besluit hij met een gebed tot God om verhoring vers 10. Hierin kan David wel beschouwd worden als een type van Christus, wiens koninkrijk en belangen onder de mensen de kerk van alle eeuwen van harte toegedaan was**.**

PSALM 20:1-6

Dit gebed voor David heeft tot opschrift: een psalm van David, en het was ook volstrekt niet ongerijmd dat hij, die schreef gedreven zijnde door de Heilige Geest, een formule van gebed heeft opgesteld om in de vergadering voor hem gebruikt te worden, voor hem en voor hen, die onder hem in hoogheid zijn. Ja het is zeer gepast dat zij, die de gebeden van hun vrienden begeren, hun zeer bijzonder zeggen wat zij wensen, dat zij van God voor hen zullen vragen. Zelfs grote en Godvruchtige mannen en zij, die wel weten hoe voor zichzelf te bidden, moeten de gebeden van anderen voor hen niet verachten, maar ernstig begeren, zelfs die van hen, die in alle opzichten hun minderen zijn. Paulus heeft dikwijls aan zijn vrienden gevraagd om voor hem te bidden. Magistraten, en zij, die in hoogheid zijn, behoren hoge achting te hebben voor biddende mensen, en hen aan te moedigen, daar zij hen als hun sterkte beschouwen, Zacharia 12:5, 10, en voor hen te doen wat zij kunnen ten einde deel te hebben aan hun gebeden en niets te doen om dat te verbeuren. Merk nu op:

I. Wat het is, dat hen geleerd wordt om van God voor de koning te vragen.

1. Dat God zijn gebeden zal verhoren. De Heere verhoort u in de dag van de benauwdheid, vers 2, en de Heere vervulle al uw begeerten, vers 6. Zelfs de voornaamste van de mensen kunnen in grote benauwdheid zijn. Het was dikwijls een dag van benauwdheid voor David zelf, een dag van teleurstelling en leed, van beroering en vertreding en verwarring. Noch door de kroon op zijn hoofd, noch door de genade in zijn hart zal hij gevrijwaard zijn tegen benauwdheid. Zelfs de grootste mannen moeten veel in het gebed wezen. Hoewel David een man van zaken en een krijgsman-was hij toch veel in het gebed, hield hij zich dikwijls bezig met oefeningen van de Godsvrucht. Hoewel hij profeten had en priesters en vele Godvrezende

lieden onder zijn onderdanen om voor hem te bidden heeft hij zich daarom niet voor verontschuldigd gehouden om voor zic hzelf te bidden. Laat niemand nut of voordeel verwachten van de gebeden van de kerk, of van de leraren, of van vrienden, voor hem, die in staat is om zichzelf te bidden, maar het verzuimt. De gebeden van anderen voor ons moeten begeerd worden, niet om de onze voor onszelf te vervangen, maar om ze te steunen. Gelukkig het volk, dat biddende vorsten heeft, op wier gebeden zij aldus amen kunnen zeggen.

2. Dat God in de gevaren van de strijd zijn persoon zal beschermen, zijn leven zal bewaren, "de naam van de God van Jakob zette u in een hoog vertrek, stelle u buiten het bereik van uw vijanden." a. Laat God door Zijn voorzienigheid u veilig bewaren. God, die Jakob ten tijde van zijn benauwdheid heeft bewaard." David had helden tot zijn lijfwacht, maar hij geeft zich, en zijn volk geeft hem, over in de zorg en hoede van de almachtige God.
b. "Laat God door Zijn genade u vrijhouden van de vrees voor kwaad," Spreuken 18:10. "De naam des Heeren is een sterke toren," naar welke de rechtvaardigen door het geloof heen zullen lopen en veilig zullen wezen. Laat David bekwaam gemaakt worden om tot die sterke toren de toevlucht te nemen, zoals hij dikwijls gedaan heeft.

3. Dat God hem instaat zal stellen om voort te gaan met zijn ondernemingen voor het algemeen welzijn, dat Hij ten dage van strijd hem hulp zal zenden uit het heiligdom, hem zal ondersteunen uit Sion, niet uit de gewone voorzienigheid, maar van de ark des verbonds en de bijzondere gunst, die God Zijn uitverkoren volk Israël toedraagt. Dat Hij hem zal helpen in vervulling van de beloften en in antwoord op de gebeden, gedaan in het heiligdom. Zegeningen uit het heiligdom zijn de lieflijkste zegeningen, het zijn de tekenen van Gods bijzondere liefde, de zegeningen van God, onze God. Ondersteuning uit Sion is geestelijke kracht, kracht in de ziel in de inwendige mens, en deze is het die wij het meest moeten begeren beide voor onszelf en voor anderen, in onze dienst en in ons lijden.

4. Dat God Zijn genadige aanneming wilde betuigen van de offeranden, die hij offerde met zijn gebeden, overeenkomstig de wet van die tijd, eer hij op deze gevaarlijke onderneming uitspring. De Heere gedenke al uw spijsofferen en make uw brandofferen tot as, vers 4, dat is: "De Heere geve u de overwinning en de voorspoed, die gij door gebed met offeranden van Hem gevraagd hebt, en daardoor een even volledig bewijs van Zijn aanneming van het offer, als Hij ooit gegeven heeft door het aan te steken met vuur van de hemel." Hieraan kunnen wij thans weten dat God onze geestelijke offeranden aanneemt, dat Hij alsdan door Zijn Geest een heilig vuur van Godvruchtige liefde ontsteekt in onze ziel en daarmee ons hart brandende maakt in ons.

5. Dat God al zijn ondernemingen en edele plannen voor het algemeen welzijn met de begeerde voorspoed zal kronen, vers 5. Hij geve u naar uw hart Daar konden zij om bidden in het geloof, want zij wisten dat David een man was naar Gods hart en niets zou bedenken of ondernemen dan hetgeen Hem welbehaaglijk was. Zij, die er zich op toeleggen om God te verheerlijken, kunnen verwachten dat God op de een of andere wijze naar hun wens zal doen, en zij, die wandelen in Zijn raad, kunnen zich vleien dat Hij hun raad zal vervullen. Als gij een zaak besluit zo zal zij u bestendig zijn.

II. Welk vertrouwen zij hadden dat zij een antwoord van vrede zullen ontvangen op deze beden voor henzelf en voor hun goede koning, vers 6. " Wij zullen juichen over uw heII." Wij, die onderdanen zijn, zullen juichen over de bewaring en de voorspoed van onze vorst, of liever "over Uw heil, o God, over Uw macht en Uw belofte om te behouden zullen wij juichen, daarop steunen wij, en wij zullen grotelijks reden hebben om er ons over te

verblijden in de uitkomst." Aan hen, die hun oog gericht hebben op het heil des Heeren zal het hart vervuld worden van de blijdschap van dat heil: wij zullen de vaandels opsteken in de naam van onze God.

1. Wij zullen strijd voeren in Zijn naam, wij zullen wel toezien dat onze zaak goed is, en dat bij iedere krijgstocht Zijn eer en verheerlijking ons doel is, wij zullen Zijn mond om raad vragen en Hem medenemen op onze tocht, wij zullen Zijn leiding volgen, Zijn hulp afsmeken, er op bouwen, en de uitkomst aan Hem overlaten." David trok op tegen Goliath in de naam van de Heere van de heirscharen, 1 Samuel 17:45.

2. Wij zullen onze overwinningen vieren in naam. Als wij in triomf onze vaandels opsteken en onze trofeeën oprichten, het zal wezen in de naam van onze God, Hij zal al de eer ontvangen van onze voorspoed, en geen werktuig zal enig deel ontvangen van de eer, die Hem alleen toekomt. Bij het zingen hiervan behoren wij onze hartelijke goede wensen tot God op te zenden voor de goede regering, waar wij onder leven en voor de voorspoed ervan. Maar wij kunnen nog verder zien: deze gebeden voor David zijn profetieën betreffende Christus, de Zoon van David, en aan Hem zijn zij overvloedig verhoord, Hij ondernam het werk van onze verlossing en voerde strijd tegen de machten van de duisternis. In de dag van de benauwdheid, toen Zijn ziel bedroefd was tot de dood toe heeft de Heere hem verhoord uit de vrees, Hebreeën 5:7, "Hem hulp gezonden uit het heiligdom," een engel van de hemel om Hem te versterken, kennis genomen van Zijn offerande, toen Hij Zijn ziel tot een offer heeft gesteld voor de zonde, Zijn brandoffer aangenomen en het tot as gemaakt het vuur, dat de zondaar had moeten verteren, verteerde het offer, waarin God een welbehagen had. En Hij gaf Hem naar Zijn hart, heeft Hem van de arbeid van Zijn ziel doen zien en Hem verzadigd doen worden, Zijn welbehagen door Zijn hand gelukkiglijk doen voortgang, verhorende al Zijn beden voor Hemzelf en voor ons, want Hem heeft de Vader altijd gehoord, Zijn voorbede is altijd overmogend**.**

PSALM 20:7-10

I. Hier zien wij David zelf juichen en zich verblijden in zijn delen in de gebeden van de Godvruchtigen, vers 7. Alsnu weet ik, ik die de psalm schrijf, weet het dat de Heere Zijn gezalfde behoudt, omdat Hij het hart van het zaad van Jakob opgewekt heeft om voor hem te bidden." Het is voor vorst en volk een goed teken als God de geest van het gebed over hen uitstort. Als Hij ziet dat wij Hem zoeken dan zal Hij van ons gevonden worden, als Hij ons doet hopen op Zijn woord, dan zal Hij Zijn woord aan ons bevestigen. Nu zoveeln die invloed hebben in de hemels voor hem bidden, twijfelt hij niet of God zal hem verhoren en hem een antwoord des vredes geven dat**:**

1. Van boven zal komen, Hij zal hem verhoren uit de hemel van Zijn heiligheid, waarvan het heiligdom een type was.

2. Uitwerking doen hier beneden. Hij zal hem verhoren met de behoudende kracht van Zijn rechterhand, vers 7. Hij zal een werkelijk antwoord geven op de gebeden van zijn vrienden voor hem, niet door een brief of een mondelinge boodschap, maar door hetgeen veel beter is: door Zijn rechterhand, door de behoudende en reddende kracht van zijn rechterhand. Hij zal het doen blijken dat Hij hem verhoort door hetgeen Hij voor hem doen zal.

II. Zijn volk, juichende in God en in hun betrekking tot Hem, en in Zijn openbaring van Zichzelf aan hen, waardoor zij zich onderscheiden van hen, die zonder God in de wereld leven.

1. Zie het verschil tussen wereldse mensen en Godvruchtige mensen in hetgeen, waarop zij vertrouwen, vers 8. De kinderen van deze wereld vertrouwen op ondergeschikte oorzaken, en denken dat alles wel is indien deze hun slechts gunstig zijn, zij vertrouwen op paarden en wapens, en hoe meer zij van deze te velde kunnen brengen, zoveel zekerder zijn zij van voorspoed in de strijd. Waarschijnlijk had David hier het oog op de Syriërs, wier strijdmacht merendeels bestond uit wagens en ruiters, zoals wij bevinden in de geschiedenis van Davids overwinningen over hen, 2 Samuel 8:4, 10:18.
"Maar," zeggen de Israëlieten, wij hebben wagenen noch paarden om op te vertrouwen, ook hebben wij die niet nodig, en al hadden wij ze ook, wij zouden toch daar onze hoop van voorspoed niet op vestigen, maar wij zullen vermelden de naam van de Heere onze God, steunen op die naam en op de betrekking, waarin wij tot Hem staan als de Heere onze God, en de kennis, die wij van Hem hebben door Zijn naam, dat is al hetgeen waardoor Hij zich bekendmaakt: dat zullen wij vermelden, en de herinnering eraan zal ons aanmoedigen. Zij, die God en Zijn naam tot hun lof maken, kunnen God en Zijn naam tot hun vertrouwen stellen.

2. Zie het verschil in de uitkomst van hun vertrouwen, en daarnaar moeten wij over de wijsheid van de keus oordelen. De dingen zijn wat zij blijken te zijn. Zie wie beschaamd zullen worden in hun vertrouwen, en wie niet, vers 9. "Zij, die op hun wagenen en paarden vertrouwen, worden naar beneden gebracht, ze vallen, en hun wapenen en paarden hebben hen zo weinig gered, dat zij integendeel bijgedragen hebben om hen ter neer te werpen, hen tot een zoveel gemakkelijker en rijker prooi te maken van de overwinnaar, 2 Samuel 8:4. Maar wij, die vertrouwen op de naam van de Heere onze God, zijn niet slechts staande gebleven, maar gerezen, hebben veld gewonnen op de vijand, en over hem getriomfeerd." Een gelovig, gehoorzaam vertrouwen op God en Zijn naam is het zekerste middel tot verhoging en bevestiging om te rijzen en overeind te staan, en dit zal ons van dienst zijn als het schepsel faalt, die er op vertrouwen.

II. Zij besluiten hun gebed voor de koning met een schenk de koning de overwinning Heere vers 10. Gelijk wij dit vers lezen, kan het genomen worden als een gebed, dat God de koning niet alleen zal zegenen, "Behoud, Heere, geef hem voorspoed, maar hem een zegen zal maken voor hen. Laat de koning ons horen als wij tot hem roepen om gerechtigheid en genade." Zij, die goeds van hun overheden willen hebben, moeten aldus voor hen bidden, want evenals alle andere schepselen, zijn zij datgene voor ons en niets meer wat God hen voor ons maakt. Of het kan zien op de Messias, die Koning van de koningen, "laat Hem ons horen, als wij tot Hem roepen" laat Hem tot ons komen, overeenkomstig de beloften, op de bestemde tijd, laat Hem onze gebeden Zijn Vader aanbieden
Vele taalgeleerden geven echter een andere lezing aan dit vers, door de komma te verplaatsen: Heere, behoud de koning, en hoor ons als wij roepen, en dan is het de korte inhoud van de gehele psalm en zo is het opgenomen in de Engelse liturgie. O Heere, behoud de koning, en wil ons genadiglijk verhoren als wij tot U roepen. Bij het zingen van deze verzen moeten wij onszelf aanmoedigen om op God te vertrouwen en onszelf opwekken om, naar wij gehouden en verplicht zijn, veel te bidden voor hen, die over ons gesteld zijn, opdat Wij onder hen een stil en gerust leven leiden mogen in alle Godzaligheid en eerbaarheid**.**

PSALM 21

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. (21:2) O HEERE! de koning is verblijd over Uw sterkte; en hoezeer is hij verheugd over Uw heil! 2 (21:3) Gij hebt hem zijns harten wens gegeven, en de uitspraak zijner lippen hebt Gij niet geweerd. Sela. 3 (21:4) Want Gij komt hem voor met zegeningen van het goede; op zijn hoofd zet Gij een kroon van fijn goud. 4 (21:5) Het leven heeft hij van U begeerd. Gij hebt het hem gegeven; lengte van dagen, eeuwiglijk en altoos. 5 (21:6) Groot is zijn eer door Uw heil; majesteit en heerlijkheid hebt Gij hem toegevoegd. 6 (21:7) Want Gij zet hem tot zegeningen in eeuwigheid; Gij vervrolijkt hem door vreugde met Uw aangezicht. 7 (21:8) Want de koning vertrouwt op de HEERE, en door de goedertierenheid des Allerhoogsten zal hij niet wankelen. 8 (21:9) Uw hand zal alle vijanden vinden; uw rechterhand zal uw haters vinden. 9 (21:10) Gij zult hen zetten als een vurige oven ter tijd uws toornigen aangezichts; de HEERE zal hen in Zijn toorn verslinden, en het vuur zal hen verteren. 10 (21:11) Gij zult hun vrucht van de aarde verdoen, en hun zaad van de kinderen der mensen. 11 (21:12) Want zij hebben kwaad tegen U aangelegd; zij hebben een schandelijke daad bedacht, doch zullen niets vermogen. 12 (21:13) Want Gij zult hen zetten tot een wit; met Uw pezen zult Gij het op hun aangezicht toeleggen. 13 (21:14) Verhoog U, HEERE! in Uw sterkte; zo zullen wij zingen, en Uw macht met psalmen loven.

I. Gelijk de vorige psalm een gebed was voor de koning, dat God hem zou beschermen en voorspoedig zou maken, zo is deze een dankzegging voor de voorspoed, waarmee God hem heeft gezegend. Voor hen voor wie wij gebeden hebben, behoren wij ook te danken, inzonderheid voor koningen, in wier voorspoed wij delen Hier wordt hen geleerd: Hem geluk te wensen met zijn overwinningen en de eer, die hij verkregen heeft, vers 2-7.
II. Te vertrouwen op de macht van God om net verderf van de vijanden van zijn koninkrijk te voltooien, vers 14. Hierin wordt gezien op de Messias, de vorst, en de heerlijkheid van zijn koninkrijk, want onderscheidene passages in deze psalm zijn meer toepasselijk op Hem dan op David zelf**.**

PSALM 21:1-7

David spreekt hier in de eerste plaats voor zichzelf, belijdende dat zijn blijdschap was in Gods sterkte en in Zijn heil, en niet in de sterkte of in de voorspoed van zijn heirlegers. Hij leidt ook zijn onderdanen er toe om zich hierin met hem te verblijden, en Gode al de eer te geven van de overwinningen, die hij heeft behaald, en in dat alles heeft hij het oog op Christus, van wiens overwinningen over de machten van de duisternis Davids overwinningen slechts schaduwen waren.

1. Zij stemmen in met de koning, verheugen zich met hem, vers 2. "De koning is verblijd, hij verblijdt zich over Uw sterkte, en dat doen ook wij, wat de koning behaagt, behaagt ons, 2 Samuel 3:36. Gelukkig het volk, van welks koning het de aard is om Gods sterkte tot zijn betrouwen te maken en Gods heil tot zijn blijdschap, die een welbehagen heeft in de toeneming van Gods koninkrijk, en op God vertrouwt om hem te helpen in alles wat hij doet in de dienst ervan. Onze Heere Jezus heeft in Zijn grootse onderneming gesteund op de hulp van de hemel en zich verheugd in het vooruitzicht op het grote heil, de verlossing, die Hij er door teweeg zou brengen.

2. Zij geven God al de lof voor hetgeen, waarover de koning zich verblijdt.
a. Dat God zijn gebeden heeft verhoord vers 3. Gij hebt hem de wens van zijn hart gegeven (en er wordt geen ander gebed aangenomen dan dat de begeerte van het hart is) juist hetgeen dat zij van God voor hem gevraagd hebben, Psalm 20:5. Gods verhoring van het gebed eist zeer bijzonder onze nederige, dankbare lof. Als God aan Christus de heidenen geeft tot Zijn

erfdeel, Hem zaad geeft te zien en Zijn voorbede voor alle gelovigen aanneemt, dan geeft Hij Hem de begeerte van Zijn hart.
b. Dat God hem verrast heeft met gunsten zijn verwachtingen zeer verre had overtroffen vers 4. Gij komt hem voor met zegeningen van het goede. Al onze zegeningen zijn zegeningen van het goede, en allen hebben wij te danken niet aan enigerlei verdienste van ons, maar zuiver en alleen aan Gods goedheid. Maar de psalmist acht het zeer bijzonder lieflijk, dat deze zegeningen op voorkomende wijze geschonken waren, dat boeide zijn oog, dat verruimde zijn ziel, dat maakte God dierbaar voor hem. Als Gods zegeningen vroeger komen dan wij ze verwachtten en rijker blijken te zijn dan wij ze ons voorstelden, als zij geschonken worden eer wij er om gebeden hebben, eer wij er voor gereed waren, ja toen wij het tegenovergestelde vreesden, dan kan in waarheid worden gezegd dat Hij er ons mee is voorgekomen. Voor het mensdom was nooit enigerlei gunst meer voorkomend dan onze verlossing door Christus en al de gezegende vruchten van Zijn Middelaarswerk.
c. Dat God hem bevorderd had tot de hoogste eer en de uitgestrektere macht. Op zijn hoofd zet Gij een kroon van fijn goud, en Hij behield haar daar toen zijn vijanden poogden haar van zijn hoofd af te werpen." Kronen zijn ter beschikking Gods, geen hoofd draagt er een, of God moet er haar plaatsen, of het is in oordeel over het land dan wel in goedertierenheid, dat zal blijken in de uitkomst. Op het hoofd van Christus heeft God nooit een kroon van goud gezet, maar eerst van doornen en daarna van heerlijkheid
d. Dat God hem verzekerd had van de bestendigheid van zijn koninkrijk, en daarin had Hij meer voor hem gedaan, dan hij kon bidden of denken, vers 5. "Als hij uitging op een gevaarlijke tocht, dan heeft hij leven van U gevraagd, het leven, dat hij dan in zijn hand gesteld heeft, en Gij hebt hem dat niet slechts gegeven, maar daarbij nog lengte van dagen eeuwiglijk en altoos-hebt niet slechts zijn leven verlengd boven zijn verwachting, maar hem de verzekering gegeven van een zalige onsterflijkheid in een toekomstige staat en van de bestendigheid zijns koninkrijks in de Messias, die uit zijn lenden zal voortkomen." Zie hoe hetgeen God schenkt dikwijls onze verwachtingen overtreft, en leid daaruit af hoe rijk Hij is in genade voor hen, die Hem aanroepen Zie ook de lengte van dagen van Christus' koninkrijk en verblijd er u in. Hij is gestorven opdat wij door Hem zonden leven, maar Hij leeft, en leeft tot in eeuwigheid, en aan de grootheid Zijner heerschappij en Zijn vrede zal geen einde zijn, en omdat Hij aldus leeft, zullen ook wij leven.
e. Dat God hem tot de hoogste eer en waardigheid had bevorderd, vers 6. "Groot is zijn eer, ver overtreffende die van alle naburige vorsten in het heil, dat Gij voor hem en door hem hebt gewrocht." De heerlijkheid, waarnaar de eerzucht van iedere Godvruchtige uitgaat, is het heil des Heeren te zien, majesteit en heerlijkheid hebt Gij hem toegevoegd, als een last, die hij moet dragen, een opdracht, waarvan hij rekenschap zal moeten geven. Jezus Christus "heeft van God de Vader eer en heerlijkheid ontvangen," 2 Petrus 1:17, de heerlijkheid, die Hij bij Hem had eer de wereld was, Johannes 17-5 En op Hem is de last gelegd van universele regering, en Hem is gegeven alle macht in hemel en op aarde.
f. Dat God hem de voldoening heeft gegeven van het kanaal van zegen te zijn voor het mensdom, vers 7. " Gij zet hem tot zegeningen in eeuwigheid. Gij hebt hem tot een algemene, eeuwige zegen gemaakt voor de wereld, in wie de geslachten van de aarde zijn gezegend en gezegend zullen wezen, en zo hebt Gij hem uitermate verblijd met de steun, die Gij verleend hebt aan zijn onderneming en aan hemzelf in de volvoering ervan." Zie hoe de geest van de profetie hier trapsgewijze opklimt tot hetgeen bijzonder eigen is aan Christus, want niemand buiten Hem is gezegend tot in eeuwigheid, en nog veel minder een zegen tot in eeuwigheid in de uitnemende, hoge zin van die uitdrukking, en van Hem is gezegd dat God Hem verzadiging van vreugde heeft gegeven met Zijn aangezicht. Bij het zingen hiervan moeten wij ons verblijden in Zijn blijdschap en juichen in Zijn verhoging.

PSALM 21:8-14
De psalmist, zijn volk geleerd hebbende om met blijdschap en dankzegging terug te zien op hetgeen God voor hem en hen gedaan heeft, leert hen nu om met geloof en hoop en gebed voorwaarts te zien op hetgeen God nog verder voor hen doen zal. De koning is verblijd in God, vers 2, en daarom zullen wij dankbaar wezen, de koning vertrouwt op God, vers 8, en daarom zullen wij bemoedigd zijn De blijdschap en het vertrouwen van Christus, onze Koning, is de grond van al onze blijdschap en vertrouwen.

1. Zij vertrouwen op de vastheid en bestendigheid van Davids koninkrijk. Door de goedertierenheid des Allerhoogsten, en niet door zijn eigen verdienste of kracht, zal hij niet wankelen. Zijn staat van voorspoed zal niet verstoord worden, zijn geloof en hoop in God, die de steun is van zijn geest, zullen niet bewogen worden. De goedertierenheid van de Allerhoogste, de Goddelijke goedheid, macht en heerschappij, volstaat om ons geluk te verzekeren, en daarom moet ons vertrouwen in die goedertierenheid volstaan om al onze vrees tot zwijgen te brengen. God, aan Christus rechterhand zijnde in Zijn lijden, Psalm 16:8, en Hij aan Gods rechterhand zijnde in Zijn heerlijkheid, kunnen wij er zeker van wezen, dat Hij niet zal, niet kan, bewogen worden, maar tot in eeuwigheid zal zij n.

2. Zij vertrouwen, dat al de onboetvaardige, onverzoenlijke vijanden van Davids koninkrijk vernietigd zullen worden. De voorspoed, waarmee God tot nu toe Davids wapenen had gezegend, was hun een onderpand van de rust, die God hem geven zal van al zijn vijanden rondom, en een type van de algehele terneerwerping van al de vijanden van Christus, die niet wilden dat Hij over hen koning zou zijn.
Let op:
a. Hoe zijn vijanden beschreven worden. Het zijn de zodanigen, die hem haten vers 9. Zij haatten David omdat God hem zich heeft afgezonderd, zij haatten Christus omdat zij het licht haatten, maar beide werden zonder enigerlei rechtmatige oorzaak gehaat, en in beide werd God gehaat, Johannes 15:23, 25.
b. De bedoelingen van zijn vijanden, vers 12. Zij hebben kwaad tegen U aangelegd, zij hebben een schandelijke daad bedacht, zij gaven voor slechts tegen David te strijden, maar hun vijandschap was tegen God zelf gericht. Zij die het er op toelegden David te onttronen, legden het er eigenlijk op toe om te maken dat JHWH geen God zou zijn. Wat beraadslaagd en bedoeld wordt tegen de Godsdienst, en tegen de werktuigen door God verwekt, om hem te steunen en te bevorderen, is zeer boos en schadelijk, en God beschouwt het als bedacht en bedoeld tegen Hemzelf en zal er als zodanig rekenschap van eisen.
c. Hun teleurstelling, zij hebben bedacht en beraadslaagd wat zij niet ten uitvoer zullen kunnen brengen, zij zullen niets vermogen, vers 12. Hun boosaardigheid is machteloos, en zij bedenken ijdelheid, Psalm 2:1.
d. Hoe zij ontdekt worden, vers 9. "Uwe hand zal al uw vijanden vinden, al hebben zij zich ook nog zo kunstig vermomd onder betuigingen van vriendschap, al hebben zij zich ook bij de getrouwe onderdanen van dit koninkrijk gevoegd, zich met hen vermengd, al ontvlieden zij de gerechtigheid en verbergen zij zich in hun geheime schuilplaatsen, zal Uw hand hen toch vinden, waar zij ook zijn. Aan Gods wrekend oog is geen ontkomen, het is niet mogelijk buiten het bereik van Zijn hand te komen. Rotsen en bergen zullen op het laatst geen betere schuilplaats of bedekking wezen dan vijgebladeren het in het eerst geweest zijn.
e. Hun verderf zal een algeheel verderf zijn, Lukas 19:27. Zij zullen verslonden en verteerd worden, vers 10. De hel, het deel van al de vijanden van Christus, is het volkomen verderf beide van lichaam en ziel. Hun kroost zult Gij van de aarde verdelgen en hun nageslacht uit de mensenkinderen vers 11. De vijanden van Gods koninkrijk in iedere eeuw zullen onder hetzelfde oordeel vallen, het gehele geslacht van hen zal ten slotte uitgeroeid worden, en alle

tegenstaande heerschappij en macht en kracht zal teniet gedaan worden. De pijlen van Gods toorn zullen hen in verwarring brengen en doen vlieden, daar zij tegen hun aangezicht zijn gericht, vers 13. Dat zal het lot wezen van alle vermetele vijanden, die zich tegen God stellen. Het vuur van Gods toorn zal hen verteren, vers 10, zij zullen niet slechts in de vurige oven geworpen worden, Mattheüs 13:42, maar Hij zal henzelf tot een vurige oven maken, zij zullen hun eigen pijnigers wezen, de verschrikkingen van hun eigen geweten zullen hun hel zijn. Zij, die Christus hadden kunnen hebben om over hen te heersen en hen te behouden, maar Hem verwierpen en tegen Hem streden, zullen bevinden dat zelfs de herinnering daaraan genoeg zal zijn om hen tot in alle eeuwigheid tot een vurige oven voor henzelf te maken, dat is de worm, die niet sterft. In dit vertrouwen vragen zij van God, dat Hij nog voor Zijn gezalfde zal verschijnen, vers 14. Dat Hij voor hem zal handelen in Zijn sterkte door de onmiddellijke werkingen van Zijn macht als Heer van de heirscharen en Vader van de geesten weinig gebruik makende van middelen en werktuigen.

En, a. Hierdoor zal Hij zichzelf verhogen en Zijn eigen naam verheerlijken. "Wij hebben slechts weinig kracht, en zijn niet zo ijverig werkzaam voor U als wij behoorden te zijn, en dat is onze schande. Heere, neem het werk in Uw eigen handen, doe het zonder ons, en het zal U tot eer en heerlijkheid wezen."
b. Hierop zullen zij Hem verhogen: "Zo zullen wij zingen, en zoveel te meer juichend uw macht loven." Hoe minder God heeft van onze dienst als er een verlossing gewerkt wordt, hoe meer Hij van onze lof moet hebben als zij zonder ons gewerkt is.

PSALM 22

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, op Aijeleth hasschachar. (22:2) Mijn God, mijn God! waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing, van de woorden mijns brullens? 2 (22:3) Mijn God! Ik roep des daags, maar Gij antwoordt niet; en des nachts, en ik heb geen stilte. 3 (22:4) Doch Gij zijt heilig, wonende onder de lofzangen Israëls. 4 (22:5) Op U hebben onze vaders vertrouwd; zij hebben vertrouwd, en Gij hebt hen uitgeholpen. 5 (22:6) Tot U hebben zij geroepen, en zijn uitgered; op U hebben zij vertrouwd, en zijn niet beschaamd geworden. 6 (22:7) Maar ik ben een worm en geen man, een smaad van mensen, en veracht van het volk. 7 (22:8) Allen, die mij zien, bespotten mij; zij steken de lip uit, zij schudden het hoofd, zeggende: 8 (22:9) Hij heeft het op de HEERE gewenteld, dat Hij hem nu uithelpe, dat Hij hem redde, dewijl Hij lust aan hem heeft! 9 (22:10) Gij zijt het immers, die mij uit de buik hebt uitgetogen; die mij hebt doen vertrouwen, zijnde aan mijner moeders borsten. 10 (22:11) Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af; van de buik mijner moeder aan zijt Gij mijn God. 11 (22:12) Zo wees niet verre van mij, want benauwdheid is nabij; want er is geen helper. 12 (22:13) Vele varren hebben mij omsingeld, sterke stieren van Basan hebben mij omringd. 13 (22:14) Zij hebben hun mond tegen mij opgesperd, als een verscheurende en brullende leeuw. 14 (22:15) Ik ben uitgestort als water, en al mijn beenderen hebben zich vaneen gescheiden; mijn hart is als was, het is gesmolten in het midden mijns ingewands. 15 (22:16) Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, en mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; en Gij legt mij in het stof des doods. 16 (22:17) Want honden hebben mij omsingeld; een vergadering van boosdoeners heeft mij omgeven; zij hebben mijn handen en mijn voeten doorgraven. 17 (22:18) Al mijn beenderen zou ik kunnen tellen; zij schouwen het aan, zij zien op mij. 18 (22:19) Zij delen mijn klederen onder zich, en werpen het lot over mijn gewaad. 19 (22:20) Maar Gij, HEERE! wees niet verre; mijn Sterkte! haast U tot mijn hulp. 20 (22:21) Red mijn ziel van het zwaard, mijn eenzame van het geweld des honds. 21 (22:22) Verlos mij uit des leeuwen muil; en verhoor mij van de hoornen der eenhoornen. 22 (22:23) Zo zal ik Uw Naam mijn broederen vertellen; in het midden der gemeente zal ik U prijzen. 23 (22:24) Gij, die de HEERE vreest! prijst Hem; al gij zaad van Jakob! vereert Hem; en ontziet u voor Hem, al gij zaad van Israël! 24 (22:25) Want Hij heeft niet veracht, noch verfoeid de verdrukking des verdrukten, noch Zijn aangezicht voor hem verborgen; maar Hij heeft gehoord, als die tot Hem riep. 25 (22:26) Van U zal mijn lof zijn in een grote gemeente; ik zal mijn geloften betalen in tegenwoordigheid dergenen, die Hem vrezen. 26 (22:27) De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden; zij zullen de HEERE prijzen, die Hem zoeken; ulieder hart zal in eeuwigheid leven. 27 (22:28) Alle einden der aarde zullen het gedenken, en zich tot de HEERE bekeren; en alle geslachten der heidenen zullen voor Uw aangezicht aanbidden. 28 (22:29) Want het koninkrijk is des HEEREN, en Hij heerst onder de heidenen. 29 (22:30) Alle vetten op aarde zullen eten, en aanbidden; allen, die in het stof neerdalen, zullen voor Zijn aangezicht neerbukken; en die zijn ziel bij het leven niet kan houden. 30 (22:31) Het zaad zal Hem dienen; het zal de HEERE aangeschreven worden tot in geslachten. 31 (22:32) Zij zullen aankomen, en Zijn gerechtigheid verkondigen de volke, dat geboren wordt, omdat Hij het gedaan heeft.

De Geest van Christus, die in de profeten was, getuigt in deze psalm even duidelijk en volledig als overal elders in geheel het Oude Testament het lijden, dat op Christus komen zou en de heerlijkheid daarna volgende, 1 Petrus 1. Ongetwijfeld heeft David hier van Hem gesproken, en niet van zichzelf noch van enig ander mens. Veel er van wordt in het Nieuwe Testament uitdrukkelijk toegepast op Christus, het kan alles op Hem toegepast worden, en een gedeelte ervan kan alleen op Hem worden toegepast. De leidingen van Gods voorzienigheid met David waren zo buitengewoon, dat er, naar wij kunnen veronderstellen, enige wijze en Godvruchtige mannen geweest zijn, die in hem wel het beeld moesten zien van Hem, die

komen zou. Maar inzonderheid moet het samenstellen van zijn psalmen, waarbij hij door de geest van de profetie op wonderbaarlijke wijze verre boven zijn eigen gedachte en bedoeling gevoerd werd, hem, naar wil wel kunnen veronderstellen, er ten volle van overtuigd hebben, dat hij niet slechts een vader was van de Messias, maar ook een beeld, een type van Hem. In deze psalm spreekt hij:

I. Van de vernedering van Christus, vers 2-22, waar David, als een type van Christus, klaagt over de zeer rampspoedige toestand, waarin hij zich bevindt, en dat wel in velerlei opzicht.

1. Hij klaagt, en mengt vertroostingen onder zijn klachten klaagt in vers 2, 3, maar vertroost zich in vers 4-6, klaagt wederom in vers 7-9, maar vertroost zich weer in vers 10, 11.
2. Hij klaagt, en mengt gebeden onder zijn klachten, klaagt over de macht en woede van zijn vijanden, vers 13-14, 17, 19, over zijn eigen lichamelijke zwakheid en verval, vers 15, 16, 18, maar bidt dat God niet verre van hem zijn zal, vers 12, 20, dat Hij hem redden en verlossen zal, vers 20- 22.

II. Van de verhouding van Christus, dat Zijn onderneming tot heerlijkheid Gods zal zijn, vers 23-26, tot heil en blijdschap van Zijn volk, vers 27-30, en tot eeuwige bestendiging van Zijn koninkrijk, vers 31, 32. Bij het zingen van deze psalm moeten wij onze gedachten bepalen bij Christus, en zo aangedaan zijn door Zijn lijden, dat wij er de gemeenschap van ondervinden, en zo doordrongen zijn van Zijn genade, dat wij er de kracht en de invloed van gewaarworden**.**

PSALM 22:1-11

Sommigen menen Christus te zien in het opschrift van deze psalm op Ajeleth hasschachar de hinde des dageraads, Christus is als de vlugge ree op de bergen van de specerijen, Hooglied 8:14, als de lieflijke hinde en het aangename steengeitje voor alle gelovigen, Spreuken 5:19, evenals Nafthali bij een losgelaten hinde vergeleken wordt zo geeft hij schone woorden, Genesis 49:21. Hij is de hinde des dageraads, door de raad Gods van eeuwigheid afgetekend en aangewezen om ter neergeworpen te worden door de honden, die Hem hebben omsingeld vers 17. Anderen echter denken dat deze woorden slechts de melodie aanduiden, waarop de psalm gezongen moest worden. In deze verzen hebben wij:

I. Een droeve klacht over het zich terugtrekken van God, vers 2,3. Dit kan toegepast worden op David en ieder ander kind van God dat onder het gemis van de tekenen van Zijn gunst, gebukt gaande onder de last van zijn misnoegen, kermt en brult, als iemand, die overstelpt is van smart en angst en vurig bidt om hulp en uitkomst, zich verlaten gevoelende van God, niet geholpen, niet verhoord wordt, maar Hem toch wederom en nogmaals aanroept: "Mijn God, mijn God", en dag en nacht tot Hem blijft roepen, vurig begerende dat Hij tot hem zal weer keuren. Geestelijke verlatenheid is voor de heiligen de zwaarste beproeving, als de bewijzen van hun kindschap omfloerst zijn, de Goddelijke vertroostingen wegblijven, hun gemeenschap met God afgebroken is, en de verschrikkingen Gods zich in slagorde tegen hen stellen, hoe treurig is dan hun ziel, hoe troosteloos hun vooruitzicht! Maar zelfs hun klacht over die zware last is een goed teken van geestelijk leven, en een bewijs dat de geestelijke zintuigen geoefend worden. Uit te roepen: Mijn God, waarom ben ik ziek, waarom ben ik arm?" zou een reden wezen om ontevredenheid en wereldsgezindheid te vermoeden. Maar: " Waarom hebt Gij mij verlaten?" dat is de taal van een hart, dat zijn geluk slechts vindt in Gods gunst. Als wij treuren over het zich terugtrekken van God, dan moeten wij Hem toch nog onze God noemen. Hem als de onze blijven aanroepen. Als wij het geloof van de verzekerdheid missen, dan moeten wij leven door het geloof van de getrouwe

aanhankelijkheid: Hoe het ook zij: God is goed, en Hij is de mijne, al zou Hij mij doden, zal ik toch op Hem betrouwen, ofschoon Hij mij niet terstond verhoort, zal ik toch blijven bidden, op Hem blijven wachten, hoewel Hij zwijgt, zal ik niet zwijgen." Maar het moet toegepast worden op Christus, want in de eerste woorden van deze klacht heeft Hij Zijn ziel voor God uitgestort, toen Hij aan het kruis hing, Mattheüs 27:46, waarschijnlijk ging Hij voort met de volgende woorden en sommigen denken dat Hij de gehelen psalm heeft opgezegd, indien niet overluid (omdat zij bij de eerste woorden al spottende aanmerkingen hebben gemaakt) dan toch bij zichzelf, Christus heeft in Zijn lijden vurig tot Zijn Vader geroepen om Zijn gunst en nabijheid. Hij riep bij dag aan het kruis, en des nachts toen Hij in Zijn doodsbenauwdheid was in de hof. Hij heeft sterke roepingen en tranen geofferd tot Hem, die Hem kon verlossen, Hebreeën 5:7. Toch heeft God Hem verlaten, was Hij verre van Zijn verlossing, en heeft Hij Hem niet verhoord, en daarover heeft Hij meer geklaagd dan over Zijn lichamelijk lijden. God heeft Hem overgeleverd in de handen van Zijn vijanden, het was door Zijn bepaalde raad dat Hij werd gekruisigd en gedood, zonder dat Hij merkbare troost heeft ontvangen, maar Christus, zich zonde voor ons gemaakt hebbende, heeft de Vader Hem dienovereenkomstig onder de tegenwoordige druk gelegd van Zijn toorn en misnoegen tegen de zonde. Het "behaagde de Heere Hem te verbrijzelen Hij heeft Hem smart aangedaan," Jesaja 53:10.15 Maar zelfs toen hield Hij vast aan Zijn betrekking tot Zijn Vader als Zijn God, die Hij nu diende, en bij wie Hij weldra verheerlijkt zou worden.

II. Zien wij hoe Hij zich hieromtrent bemoedigt, vers 4-6. Hoewel God Hem niet verhoorde, Hem niet hielp, zal Hij**:**

1. Toch goede gedachten koesteren van God: Doch Gij zijt heilig, niet onrechtvaardig, niet ontrouw, of onvriendelijk in wat Gij ook over mij beschikt, hoewel Gij Uw beproefd volk niet terstond te hulp komt, hebt Gij hen toch lief zijt Gij toch getrouw aan Uw verbond met hen, en steunt Gij toch de ongerechtigheid van hun vervolgers niet, Hábakuk 1:13. En gelijk Gijzelf oneindig rein en oprecht zijt, zo verlustigt Gij U in de dienst van Uw oprecht volk, Gij woont onder de lofzangen Israëls, het behaagt U Uw heerlijkheid, genade en bijzondere tegenwoordigheid te openbaren onder Uw volk in het heiligdom waar zij tot U komen met hun lof, daar zijt Gij altijd bereid hun hulde te ontvangen, en van de tent van de samenkomst hebt Gij gezegd: Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid. Het geeft Gods verwonderlijke, neerbuigende goedheid te kennen jegens Zijn getrouwe aanbidders, dat, terwijl Hij de lof ontvangt van engelen, het Hem toch behaagt onder de lofzangen Israëls te wonen. En onder al onze klachten kan het ons vertroosten dat, hoewel God voor een wijle er doof voor schijnt te wezen, Hij toch zo'n welgevallen heeft aan hun lof, dat Hij hun te bestemder tijd reden zal geven om van toon te veranderen: Hoop op God, want ik zal Hem nog loven. In Zijn lijden had onze Heere Jezus het oog op Gods heiligheid om de eer daarvan te bewaren en te bevorderen, en op Zijn genade, waardoor Hij woonde onder de lofzangen Israëls, niettegenstaande de ongerechtigheid hunner heilige dingen.

2. Hij zal troost ontlenen aan de ervaring die de heiligen in vroegere tijden gehad hebben van het voordeel van geloof en gebed, vers 5,6. Op U hebben onze vaders vertrouwd en Gij hebt hen uitgeholpen, tot U hebben zij geroepen en zijn uitgered, daarom zult Gij te bestemder tijd ook mij verlossen, want nooit heeft iemand U tevergeefs gezocht. En Gij zijt nog dezelfde, dezelfde voor Uw volk, die Gij altijd geweest zijt. Zij waren onze vaders, en Uw volk is "bemind om van de vaderen wil," Romeinen 11:28. Het erfdeel des verbonds is bestemd tot instandhouding van het zaad van de gelovigen. Hij, die de God was van onze vaderen moet ook onze God zijn. Hiermee heeft onze Heere Jezus zich in Zijn lijden ondersteund, dat al de vaderen, die typen van Hem geweest zijn in Zijn lijden Noach, Jozef, David, Jona en anderen

te bestemder tijd gered en verlost zijn geworden, en ook typen waren van Zijn verhoging, en daarom wist Hij dat ook Hij "niet beschaamd zal worden," Jesaja 50:7.

III. De klacht vernieuwd over een andere grief, namelijk de smaad en de minachting van de mensen. Deze klacht is volstrekt niet zo bitter als de vorige over het zich terugtrekken van God, maar gelijk dat een Godvruchtige zeer bijzonder treft, zo zal dit een edelmoedige ziel op het gevoeligst treffen, vers 7-9. Onze vaders waren geëerd, de patriarchen waren in hun tijd groot in de ogen van de wereld, Abraham Mozes, David, maar Christus is een worm en geen man. Het was een grote neerbuigende goedheid, dat Hij een man, een mens, is geworden, een graad afgedaald is, dat is en dat zal zijn de verwondering en bewondering van engelen, maar alsof dit nog te veel, te groot was om een man te zijn, wordt Hij een worm en geen man. Hij was Adam, een gering man, en ennosh een man van smarten, maar lo ish geen gewichtig, aanzienlijk man, want Hij heeft de gestalte van een dienstknecht aangenomen en "Zijn gelaat was verdorven, meer dan van iemand," Jesaja 52:14. Op zijn best genomen is de mens een worm, maar Hij werd een worm en geen man. Indien Hij zich niet tot een worm had gemaakt, Hij had niet zo vertreden kunnen worden als Hij geweest is. Het woord betekent een worm, zoals die gebruikt werd om scharlaken of purper te verven, weshalve sommigen er een toespeling in zien op Zijn bloedig lijden. Zie de mishandelingen, die Hem werden aangedaan:

1. Hij werd gesmaad als een slecht man, een Godslasteraar, een sabbatschender, een wijnzuiper, een vals profeet, een vijand van de keizer, in verbond met de overste van de duivelen.

2. Hij was veracht van het volk, als een verachtelijk mens, niet de moeite waard om notitie van te nemen, Zijn vaderland heeft een slechte naam, Zijn bloedverwanten zijn arme handwerkslieden, Zijn volgelingen behoren niet tot de oversten of tot de Farizeën, maar tot het geringe volk.

3. Hij werd bespot als een dwaas, iemand, die niet slechts anderen bedroog maar ook zichzelf. Zo ver was het van hen om medelijden met Hem te hebben of zich om Hem te bekommeren, dat zij nog toededen aan Zijn lijden met al de gebaren en uitdrukkingen van de onbeschoftheid, Hem smadelijk Zijn val verwijtende, zij maakten zich vrolijk over Hem, spotten met Zijn lijden, zij staken de lip uit, schudden het hoofd, zeggende: Hij heeft het op de Heere gewenteld, dat Hij hem nu uithelpe. Onze Heere Jezus, op zich genomen hebbende om vergoeding te doen voor de oneer, Gode aangedaan door onze zonden, deed het door zich te onderwerpen aan de grootst mogelijke schande en versmaadheid.

IV. Ook hieromtrent schept Hij moed, vers 10, 11. De mensen verachten mij, maar Gij zag het, die mij uit de buik hebt uitgetogen. David en andere Godvruchtigen hebben dikwijls tot onze besturing zich hiermee bemoedigd dat God niet slechts de God was van hun vaderen zoals in vers 5, maar ook de God van hun kindsheid, die reeds vroeg begonnen is zorg voor hen te dragen, reeds zodra zij het aanzijn hadden ontvangen, en daarom hopen zij, dat Hij hen nooit zal verstouten of verlaten. Hij, die zo goed voor ons gezorgd heeft in die hulpeloze, nutteloze toestand, zal ons niet verlaten na ons zover gebracht te hebben, dat wij enigszins instaat zijn Hem te dienen. Zie het vroege voorbeeld van Gods voorzienige zorg over ons**:**

1. In de geboorte. Hij heeft ons uit de buik uitgetogen, anders zouden wij daar gestorven zijn, of gesmoord zijn in de geboorte. De bijzondere tijd van ieder mens begint met dit veelbetekenend bewijs van Gods voorzienigheid, zoals de tijd in het algemeen begon met de schepping, dat veelbetekenend bewijs van Zijn bestaan.

2. Aan de borst: "Toen hebt Gij mij doen vertrouwen" dat is: Gij hebt door mij van het levensonderhoud te voorzien en mij te beschermen tegen de gevaren, waaraan ik blootgesteld was, datgene voor mij gedaan, dat mij aanmoedigt om geheel mijn leven lang op U te vertrouwen." Gelijk de zegeningen van de borsten de zegeningen van de baarmoeder kronen, zo zijn zij ook onderpanden van de zegeningen van geheel ons leven. Voorzeker, Hij, die ons toen gevoed heeft, zal ons nooit van honger laten omkomen.

3. In onze vroege toewijding aan Hem, op U ben ik geworpen van de baarmoeder af. Hetgeen misschien verwijst naar zijn besnijdenis op de achtste dag, toen werd Hij door zijn ouders toevertrouwd en overgegeven aan God als zijn God in het verbond, want de besnijdenis was een zegel van het verbond, en dit moedigde Hem aan om op God te vertrouwen. Diegenen hebben reden om zich vellig te achten, die zo spoedig, zo plechtig vergaderd werden onder de vleugelen van de Goddelijke majesteit.

4. In de ervaring, die wij hadden van Gods goedheid van die tijd af, gebleken in een onafgebroken reeks van bewaringen en voorzieningen, Gij ziet man Gods die voor mij hebt voorzien, over mij hebt gewaakt ten goede, van de buik van mijn moeder aan zijt Gij mijn God, van dat ik in de wereld ben gekomen tot op deze dag. En indien wij, zodra wij instaat waren om ons verstand te gebruiken, ons vertrouwen op God hebben gesteld, ons en onze weg Hem bevolen hebben, dan behoeven wij niet te twijfelen, of Hij zal "van de weldadigheid onder jeugd, van de liefde Dezer ondertrouw gedenken," Jeremia 2:2. Dit is van toepassing op onze Heere Jezus, over wiens vleeswording en geboorte. de Goddelijke voorzienigheid met zeer bijzondere zorg had gewaakt, toen Hij geboren werd in een stal, neergelegd werd in een kribbe, en terstond was blootgesteld aan de boosaardigheid van Herodes en genoodzaakt om te vluchten naar Egypte, "toen hij een kind was, heeft God hem liefgehad en Hem vandaar geroepen," Hoséa 11:1. En de herinnering daaraan vertroostte Hem in Zijn lijden, de mensen smaadden Hem en ontmoedigden Hem in Zijn vertrouwen op God, maar God had Hem geëerd en Zijn vertrouwen op Hem aangemoedigd**.**

PSALM 22:12-22

In deze verzen hebben wij het lijden van Christus, en zien wij Christus bidden, hetgeen ons er toe leidt om kruisen te verwachten en om onder die kruisen op te zien tot God.

I. Hier is Christus lijden. David is voorzeker in benauwdheid en ellende geweest en omringd door vijanden, maar velen van de bijzonderheden, die hier genoemd zijn, zijn nooit waar geweest van David en moeten dus toegepast worden op Christus in de diepte van Zijn lijden en van Zijn vernedering.

1. Hij wordt hier verlaten door Zijn vrienden, benauwdheid en leed zijn nabij, en er is geen helper, niemand om Hem te ondersteunen vers 12. Hij heeft de wijnpers alleen getreden, want al Zijn discipelen hebben Hem verlaten en zijn gevlucht. Het is Gods eer om te helpen als alle andere hulp faalt.

2. Hij wordt hier omsingeld en beledigd door Zijn vijanden, de zodanigen, die van een hogere rang waren en vanwege hun kracht en woede vergeleken worden bij varren, sterke stieren van Basan, vers 13, vet en doorvoed, trots en gemelijk. Zo waren de overpriesters en ouderlingen, die Christus hebben vervolgd, en anderen, van mindere rang, die vergeleken worden bij honden, vers 17, vuil en gulzig, en onvermoeid in hun poging om Hem terneer te werpen. Er is een vergadering van boosdoeners, die tegen Hem samenspannen, vers 17, want de

overpriesters waren in raadsvergadering bijeen om te beraadslagen over de middelen om Christus te grijpen. Deze vijanden waren talrijk en eenstemmig, velen, en die onder elkaar tegenstrijdige belangen hebben, zoals Herodes en Pilatus, zijn overeengekomen om Mij te omsingelen. Zij hebben hun complot ver doorgevoerd, en schijnen hun doel bereikt te hebben want zij hebben Mij omringd, vers 13. Zij hebben Mij omsingeld, vers 17. Zij zijn geducht en dreigend, vers 14:Zij hebben hun mond tegen mij opgesperd, om Mij te tonen, dat zij Mij zouden willen verslinden, en dat wel met even veel kracht en woestheid als waarmee een brullende uitgehongerde leeuw op zijn prooi toespringt.

3. Wij zien Hem hier gekruisigd, zelfs de manier van Zijn dood wordt beschreven, ofschoon die wijze van terdoodbrenging onder de Joden niet gebruikelijk was. Zij hebben mijn handen en voeten doorboord, vers 17, die aan het vloekhout genageld waren en waaraan het gehele lichaam hing, dat wel de heftigste pijn, de grootste foltering teweeg moest brengen. Er is geen enkele passage in geheel de Schrift die zo verdorven werd door de Joden als deze omdat zij zo'n krachtige, duidelijke voorzegging is van de dood van Christus en zo nauwkeurig vervuld is geworden.

4. Wij zien Hem hier stervende, vers 15,16. Stervende in pijn en doodsbenauwdheid, omdat Hij verzoening moest doen voor de zonde, die pijn en smart in de wereld gebracht heeft en om welke wij anders eeuwige pijn en doodsbenauwdheid hadden moeten lijden.
Hier is:
a. De sloping van geheel Zijn lichaamsgestel. Ik ben uitgestort als water, zwak als water, Hij gaf zich over aan de macht des doods, ontledigde zich van al de steunselen van Zijn menselijke natuur.
b. De ontwrichting van Zijn beenderen. Er werd zorggedragen, dat geen enkel ervan gebroken werd, Johannes 19:36, maar door de geweldige uitrekking van Zijn lichaam aan het kruis waren zij alle als het ware uit het gelid gerukt. Of het kan ook de vrees aanduiden, die zich in Zijn doodsbenauwdheid van Hem meester maakte, in de hof, toen Hij begon zeer verbaasd en beangst te worden, waarvan de uitwerking was, zoals dit soms bij grote vrees gezien wordt, Daniel 5:6, dat "de handen van Zijn lenden los werden en zijn knieën tegen elkaar aanstoten." Zijn beenderen werden ontwricht, opdat Hij de gehele schepping weer in haar voegen zou kunnen zetten, die door de zonde uit haar voegen was gerukt, en onze beenderen, die verbrijzeld waren, zich zouden kunnen verheugen.
c. Zijn wegsmelting, Mijn hart is als was, gesmolten om de indrukken te ontvangen van Gods toorn tegen de zonde, waarvoor Hij de genoegdoening op zich genomen heeft, wegsmeltende als de levensgeesten van een stervende, gelijk dit verzoening deed voor de hardheid van ons hart zo is de gedachte daaraan een middel om het te verzachten. Als Job spreekt van zijn inwendige ellende, zegt hij: "God heeft mijn hart week gemaakt," Job 23:16. Zie ook Psalm 68:3.
d. Het bezwijken van Zijn natuurlijke kracht: Mijn kracht is verdroogd, zodat Hij breekbaar werd als een potscherf, de oorspronkelijke vochten verteerd zijnde door het vuur van de Goddelijke toorn, dat brandde op Zijn gemoed. Wie kan dan bestaan voor Gods toorn? Of wie kent er de sterkte van? Indien dit aan het groene hout gedaan werd wat zal aan het dorre geschieden?
e. De kleverigheid van Zijn mond, een gewoon teken dat de dood nadert. "Mijn tong kleeft aan man gehemelte." Dit werd vervuld beide in Zijn dorst aan het kruis, Johannes 19:28, en in Zijn stilzwijgen onder Zijn lijden, want, gelijk een schaap, dat stom is voor het aangezicht van zijn scheerders alzo deed Hij Zijn mond niet open, maakte Hij geen tegenwerpingen tegen iets, dat Hem gedaan werd. "Gij legt mij in het stof des doods." Ik ben gereed om in het graf te worden gelegd, want door niets minder kon aan de Goddelijke gerechtigheid worden

voldaan. Het leven van de zondaar was verbeurd en daarom moet het leven van het offer er het rantsoen van wezen. Het doodvonnis, uitgesproken over Adam, was aldus uitgedrukt: Tot stof zult gij weerkeren. En daarom heeft Christus met het oog op dat vonnis in Zijn gehoorzaamheid tot aan de dood hier eenzelfde uitdrukking gebruikt. Gij legt Mij in het stof des doods.

5. Hij werd van Zijn klederen beroofd. Het schaamtegevoel van de naaktheid was het onmiddellijk gevolg van de zonde, en daarom werd onze Heere Jezus van Zijn kledderen ontdaan toen Hij gekruisigd werd, opdat Hij ons zou bekleden met het kleed van Zijn gerechtigheid en de schande oneer naaktheid niet gezien zou worden. Nu wordt ons hier gezegd:
a. Hoe Zijn lichaam er uit zag, toen het aldus naakt was uitgetogen, Al mijn beenderen zou ik kunnen tellen, vers 18. Zijn gezegend lichaam was vermagerd door arbeid, smart en vasten gedurende al de tijd van Zijn openbaar dienstwerk, zodat Hij er uitzag alsof Hij vijftig jaren oud was toen Hij pas drie en dertig was, zoals we bevinden in Johannes 8:57. Zijn rimpels getuigden nu voor Hem, dat Hij verre was van te zijn, wat Hij genoemd was: een vraat en wijnzuiper. Of, Zijn beenderen zouden geteld kunnen worden, omdat Zijn lichaam uitgerekt was aan het kruis, waardoor het gemakkelijk werd om Zijn ribben te tellen. Zij zien op mij, zij, namelijk mijn beenderen, zien op mij, omdat zij door geen vlees bedekt zijn, zoals Job zegt: "Mijn magerheid staat tegen mij op, zij getuigt in mijn aangezicht," Job 16:8. Of wel: "de omstanders, de voorbijgangers, zijn verbaasd om Mijn beenderen aldus te zien uitsteken, en in plaats van medelijden met Mij te hebben, scheppen zij behagen in dit droevige gezicht."
b. Wat zij deden met Zijn klederen, die zij Hem afgenomen hebben, vers 19." Zij verdelen mijn kleren onder zich," aan ieder krijgsknecht een deel, "en werpen het lot over mijn gewaad," de rok zonder naad. Deze bijzonderheid werd nauwkeurig vervuld, Johannes 19:23, 24. Dit was wel geen groot voorbeeld van Christus' lijden, maar wel een groot voorbeeld van de vervulling van de Schrift in Hem. Aldus was het geschreven, en daarom betaamde het Christus aldus te lijden. Laat dit dan ons geloof bevestigen in Hem als de waren Messias, en onze liefde voor Hem doen ontvlammen als de beste vriend, die ons heeft liefgehad en aldus voor ons geleden heeft.

II. Hier is Christus biddende, en daarmee zich ondersteunende onder de last van Zijn lijden. Christus heeft in Zijn doodsbenauwdheid gebeden, varia gebeden, gebeden dat de drinkbeker van Hem voorbij mocht gaan, toen de overste van deze wereld Hem aanviel met zijn verschrikkingen als een brullende leeuw zijn mond tegen hem opensperde, viel Hij ter aarde en bad. En daarvan was Davids bidden hier een type. Hij noemt God Mijn sterkte, vers 20. Als wij ons niet kunnen verblijden in God als ons lied, zo laat ons op Hem steunen als onze sterkte, en de vertroostingen aannemen van geestelijke steun als wij niet tot geestelijke verlustiging kunnen komen. Hij bidt**:**
1. Dat God met Hem zal wezen, zich niet op een afstand zal houden: Wees niet verre van! mij, vers 12, en wederom: "wie ook op een afstand moge blijven van mijn leed, Heere, wees Gij niet verre van mij," vers 20. Het nabij zijn van leed en verdriet moet ons opwekken om tot God te naderen, en dan kunnen wij hopen dat Hij naderen zal tot ons.

2. Dat Hij Hem wilde helpen, zich zou haasten tot Zijn hulp, Hem zou helpen om staande te blijven onder Zijn leed, opdat Hij niet zou falen noch ontmoedigd zou zijn, niet zou terugdeinzen voor Zijn onderneming, er niet onder zou bezwijken. En de Vader heeft Hem verhoord in hetgeen Hij vreesde, Hebreeën 5:7, en Hem bekwaam gemaakt om met Zijn werk voort te gaan.

3. Dat Hij Hem redden en verlossen zou, vers 21, 22.
a. Merk op wat het juweel is waarover hij in zorg is, "Laat Mijn ziel, Mijn lieveling, Mijn dierbaarste schat, verlost worden van de macht van het graf, Psalm 49:16. Vader, in uw handen beveel Ik haar om overgebracht te worden naar het paradijs." De psalmist noemt hier zijn ziel zijn lieveling, of zijn enige, zoals de betekenis van het oorspronkelijke woord is. mijn ziel is mijn enige, Ik heb slechts een ziel om voor te zorgen, zoveel groter zou dus mijn schande zijn, indien ik haar veronachtzaamde, en zoveel groter zal het verlies zijn indien ik haar verloren liet gaan. Daar zij mijn enige is, behoort zij mijn lieveling, mijn schat te zijn, om wier eeuwig welzijn ik grotelijks bekommerd moet wezen. Ik behandel mijn ziel niet als mijn lieveling, tenzij ik zorg draag om haar te behoeden voor alles wat haar kan schaden, en haar te voorzien van alles wat zij nodig heeft.
b. Merk op wat het gevaar is, waarvan Hij bidt gered te worden: van het zwaard, het vlammig zwaard van de Goddelijke toorn, dat zich naar alle zijden keert. Dit vreesde hij meer dan wat het ook is, Genesis 3:24. Gods toorn was de gal en alsem in de bittere beker, die in Zijn handen was gegeven, "O red Mijn ziel daarvan, Heere, hoewel Ik het leven verlies, laat Mij Uw liefde niet verliezen, verlos Mij van het geweld van de hond en uit de muil van de leeuwen!" Dit schijnt bedoeld te zijn van Satan, de oude vijand, die de verzenen vermorzelde van het zaad van de vrouw, de overste van deze wereld, met wie Hij thans de strijd ging aanbinden, en die Hij zag komen, Johannes 14:30. Heere, behoed Mij van overweldigd te worden door zijn verschrikkingen." Hij pleit: (Gij hebt Mij tevoren verhoord van de horens van de woudossen", vers 22,) dat is: "Mij van hem verlost in antwoord op Mijn gebed." Dit kan verwijzen naar de overwinning, die Christus had behaald over Satan en zijn verzoekingen, Mattheüs 4, toen de duivel voor een tijd van Hem week, Lukas 4:13, maar nu terugkeerde om Hem op andere wijze aan te vallen met zijn verschrikkingen "Heere, Gij hebt Mij toen de overwinning gegeven, geef haar Mij ook nu, opdat ik de overste van deze wereld kan uitwerpen." Heeft God ons verlost van de horens van de woudossen opdat wij niet gestoten zouden worden? Laat dit ons aanmoedigen, om te hopen, dat wij uit de muil van de leeuwen verlost zullen worden, opdat wij niet verscheurd worden. Hij, die verlost heeft, verlost nog en zal verlossen.
Dit gebed van Christus is ongetwijfeld verhoord geworden want de Vader heeft Hem altijd gehoord. En hoewel Hij Hem niet heeft verlost van de dood, heeft Hij toch niet toegelaten dat Hij de verderving zou zien, maar ten derden dage heeft Hij Hem opgewekt uit het stof des doods, hetgeen een groter blijk was van Gods gunst jegens Hem, dan indien Hij Hem van het kruis af had geholpen, want dat zou Zijn onderneming in de weg hebben gestaan, terwijl Zijn opstanding haar heeft gekroond. Bij het zingen hiervan moeten wij denken aan het lijden en de opstanding van Christus, totdat wij in onze ziel de kracht ervaren van Zijn opstanding, en de gemeenschap met Zijn lijden**.**

PSALM 22:23-32

Hij, die de psalm begon met klachten en dat was niemand anders dan Christus in Zijn vernedering eindigt hem hier met gejuich, en dat kan niemand anders wezen dan Christus in Zijn verhoging. En gelijk de eerste woorden van de klacht door Christus werden gebruikt aan het kruis, zo zijn de eerste woorden van de triomf uitdrukkelijk op Hem toegepast, Hebreeën 2:12, en tot Zijn eigen woorden gemaakt: "Uw naam zal ik aan mijn broeders verkondigen in het midden der" gemeente zal ik U lofzingen". Het zekere vooruitzicht, dat Christus had van de vreugde, die Hem was voorgesteld, gaf Hem niet alleen een bevredigend antwoord op Zijn gebeden, maar veranderde Zijn klachten in lofzangen, Hij zag van de arbeid van Zijn ziel, en was verzadigd, getuige het woord van triomf, waarmee Hij de laatste adem uitblies, Het is volbracht. Er wordt hier gesproken van vijf dingen, welker beschouwing de voldoening en triomf was van Christus in Zijn lijden.

I. Dat Hij een kerk, een gemeente, zal hebben in de wereld, en dat zij, die Hem van eeuwigheid af gegeven waren, in de volheid van de tijd tot em vergaderd zullen worden. "Hij zal nakomelingen zien," wordt van Hem voorzegd in Jesaja 53, 10. Het was Hem lieflijk te denken**:**

1. Dat door de verkondiging van Gods naam, door de prediking van het eeuwig Evangelie in zijn volheid en zuiverheid, velen krachtdadig tot Hem geroepen zullen worden en door Hem tot God. En te die einde moeten leraren gebruikt worden, om deze leer aan de wereld te verkondigen, die zozeer Zijn boden en Zijn stem moeten zijn, dat hun doen ervan geacht zal worden Zijn doen te zijn, hun woord is Zijn woord, en door hen verkondigt Hij Gods naam.

2. Dat zij, die aldus geroepen worden, in zeer nauwe betrekking tot Hem worden gebracht als Zijn broeders want niet alleen schaamt Hij zich niet hen broeders te noemen, maar het behaagt Hem zeer dit te doen, niet alleen de gelovige Joden, Zijn landgenoten, maar ook diegenen van de heidenen, die medeërfgenamen zijn geworden en van hetzelfde lichaam, Hebreeën 2:11, Eféze 3:6. Christus is onze oudste broeder, die voor ons zorgt, voorziening voor ons maakt, en verwacht dat onze begeerte naar Hem zijn zal en (dat wij zullen willen dat Hij Koning over ons zij.

3. Dat deze Zijn broeders verenigd zullen worden in een vergadering, een grote vergadering, dat is de algemene kerk, het gehele geslacht, dat uit Hem genoemd wordt, waarin al de kinderen Gods, die verstrooid waren, bijeen vergaderd worden, Johannes 1:1 : 52, Eféze 1:10, en dat zij ook tot kleinere gezelschappen of verenigingen gevormd zullen worden, leden van dat grote lichaam, vele Godsdienstige vergaderingen ter aanbidding Gods.

4. Dat deze zullen geacht worden het zaad Jakobs en Israëls te zijn, vers 23. Dat op hen, hoewel zij uit de heidenen zijn, de zegen van Abraham zal komen, Galaten 3:14, en dat voor hen de aanneming en de heerlijkheid en de verbonden en de dienst Gods kunnen zijn, evenzeer als die het ooit van het "Israël naar het vlees" geweest zijn, Romeinen 9:4, Hebreeën 8:10. De Evangeliekerk wordt "het Israël Gods" genoemd, Galaten 6:16.

II. Dat God in Hem door die kerk zeer geëerd en verheerlijkt zal worden. In geheel Zijn onderneming heeft Hij de heerlijkheid van zijn Vader op het oog gehad, Johannes 17:4, inzonderheid in Zijn lijden, waartoe Hij is ingegaan met deze plechtige bede: "Vader, verheerlijk Uw naam" Johannes 12:27, 28. Hij voorziet met welgevallen**:**

1. Dat God verheerlijkt zal worden door de kerk, die tot Hem vergaderd zal worden, en dat zij geroepen en bijeenvergaderd zal worden ten einde Gode te zijn tot een naam en tot een lof. Door Zijn dienstknechten zal Christus Gods naam verkondigen aan zijn broeders, als Gods mond bij hen, en dan door hen, als de mond van de gemeente bij God, zal Gods naam geprezen worden. Allen, die de Heere vrezen, zullen Hem loven, vers 24, namelijk allen, die waarlijk Israëlieten zijn. Zie Psalm 118:2-4, 135:19, 20. Het werk van de Christenen is, inzonderheid in hun Godsdienstige bijeenkomsten, God te loven en te verheerlijken met heiligen eerbied en ontzag voor Zijn majesteit, en daarom worden zij, die hier geroepen worden om God te loven, geroepen om Hem te vrezen.

2. Dat God verheerlijkt zal worden in de Verlosser en in Zijn onderneming. Van Christus wordt gezegd dat Hij God zal loven in de gemeente, niet alleen omdat Hij het hoofd is van de vergaderingen, waarin God geprezen wordt, en de Middelaar van al de lof, die aan God geofferd wordt, maar ook omdat Hijzelf de gemeente voorgaat in lofzegging. Zie Eféze 3:21.

Al onze lof moet het werk van de verlossing tot middelpunt hebben, en zeer veel reden hebben wij om dankbaar te zijn:
a. Dat Jezus Christus erkend was in Zijn onderneming, door Zijn Vader erkend is geworden in weerwil van de vrees, die Hem soms bevangen heeft, dat Zijn Vader Hem had verlaten, vers 25: Want Hij heeft niet veracht noch verfoeid de verdrukking van de verdrukten, dat is: van de lijdende Verlosser, maar haar genadiglijk aangenomen als een volkomen voldoening voor de zonde en als een waardige vergoeding, waarop de schenking van het eeuwige leven gegrond kon worden. Hoewel het geofferd werd voor ons, zondaren, heeft Hij het toch om onzetwil verfoeid noch veracht, noch Zijn aangezicht afgewend van Hem, die het offerde, zoals Saul toornig was op zijn eigen zoon omdat hij voor David tussenbeiden is getreden, die hij als zijn vijand beschouwde. Maar toen Hij tot Hem riep, toen Zijn bloed riep om vrede en vergeving voor ons, heeft Hij Hem verhoord. Gelijk dit nu de oorzaak is van onze blijdschap, zo behoort het ook de reden, de stof, te zijn van onze dankzegging. Zij, die gedacht hebben dat hun gebeden veronachtzaamd waren, onverhoord zijn gebleven, zullen, indien ze voortgaan met bidden en blijven wachten, bevinden, dat zij God niet tevergeefs hebben gezocht.
b. Dat Hij zelf zal voortgaan met Zijn onderneming en haar zal voltooien. Christus zegt: 1k zal mijn geloften betalen, vers 26. Op zich genomen hebbende om vele kinderen tot de heerlijkheid te leiden, zal Hij wat Hij op zich genomen heeft ook volbrengen en niemand uit hen verliezen.

III. Dat alle ootmoedige, Godvruchtige zielen volkomen voldoening en zaligheid in Hem zullen smaken, vers 27. Het heeft de Heere Jezus vertroost in Zijn lijden, dat alle ware gelovigen in en door Hem eeuwige vertroosting zullen hebben.

1. De armen van geest zullen rijk zijn in zegeningen, geestelijke zegeningen, de hongerigen zullen met goederen vervuld worden. Christus offerande aangenomen zijnde, zullen de heiligen aanzitten aan het offermaal, zoals zij onder de wet aanzaten aan de maaltijd van het dankoffer, en aldus delen met het altaar. De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden, eten van het brood des levens, zich voeden met de leer van Christus middelaarschap, die spijs en drank is voor de ziel, welke haar eigen natuur en haar toestand kent. Zij, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid in Christus, zullen hebben alles wat zij kunnen begeren om verzadigd te worden en rustig te zijn, en niet meer, zoals zij vroeger deden, arbeiden voor hetgeen niet verzadigen kan.

2. Zij, die veel bidden, zullen ook veel dankzegging doen, zij zullen de Heere prijzen die Hem zoeken, omdat zij door Christus zeker zijn van Hem te zullen vinden, in de hoop waarvan zij reden hebben om Hem te loven, zelfs terwijl zij Hem nog zoeken, en hoe ernstiger zij zijn in het zoeken van Hem, hoe meer hun hart verruimd zal zijn in Zijn lof als zij Hem gevonden hebben.

3. De zielen, die Hem zijn toegewijd, zullen voor eeuwig gelukzalig bij Hem zijn: "Ulieder hart zal in eeuwigheid leven. Het hart van u die zachtmoedig zijt, die voldoening smaakt in Christus, die voortgaat met God te zoeken wat er ook moge worden van uw lichaam ulieder hart zal in eeuwigheid leven, uw genade en vertroostingen zullen volmaakt worden in het eeuwige leven. Christus heeft gezegd: "Omdat Ik leef, zult ook gij leven," Johannes 14:19, en daarom zal dat leven even zeker en even lang wezen als het Zijne."

IV. Dat de kerk van Christus, en daarmee het koninkrijk Gods onder de mensen, zich zal uitbreiden naar alle hoeken van de aarde en alle soorten van mensen in zich zal opnemen.

1. Dat zij ver zal reiken, vers 28, 29. Dat terwijl de Joden gedurende lange tijd het enige belijdende volk van God was, thans al de einden van de aarde in de kerk, de gemeente, zullen komen, en, de middelmuur des afscheidsels gebroken zijnde, de heidenen zullen binnenkomen. Er wordt hier geprofeteerd:
A. Dat zij bekeerd zullen worden, zij zullen het gedenken en zich tot de Heere bekeren. Ernstig nadenken is de eerste stap en het is een zeer goede stap naar ware bekering. Wij moeten bedenken en terugkeren. De verloren zoon kwam eerst tot zichzelf, en toen tot zijn vader.
B. Dat zij dan toegelaten zullen worden om gemeenschap te hebben met God en met de vergaderingen, die Hem dienen, Zij "zullen voor Uw aangezicht aanbidden," want "aan alle plaatsen zal Zijn naam reukwerk toegebracht worden," Maleachi 1:11, Jesaja 66, 23. Zij, die zich tot God bekeren zullen er een gewetenszaak van maken, om voor Zijn aangezicht te aanbidden. En er is goede reden, waarom alle geslachten van de heidenen hulde zullen brengen aan God want het koninkrijk is des Heeren, vers 29, het Zijne, alleen het Zijne, van Hem alleen is de algemene monarchie.
a. Het rijk van de natuur is van de Heere JHWH, en Zijn voorzienigheid heerst onder de volken, en daarom zijn wij gehouden en verplicht Hem te aanbidden. Zodat het het doel is van de Christelijke Godsdienst om de natuurlijke Godsdienst te doen herleven, met zijn wetten en beginselen. Christus is gestorven om ons tot God te brengen, tot God, die ons gemaakt heeft, van wie wij zijn afgevallen, en ons tot onze oorspronkelijke trouw te doen terugkeren.
b. Het rijk van de genade is van de Heere Christus, en als Middelaar is Hij gesteld om te heersen onder de heidenen, hoofd te zijn over alles in Zijn gemeente. Zo laat dan iedere tong belijden dat Hij de Heere is.

2. Dat zij velen van verschillende rang zal insluiten, vers 30. Hoog en laag, dienstknecht en vrije, rijk en arm, ontmoeten elkaar in Christus.
a. Christus zal de hulde ontvangen van vele groten, zij, die de vetten zijn op de aarde, die leven in pracht en macht zullen eten en aanbidden, zelfs zij, die vrolijk en prachtig leven, zullen, als zij gegeten hebben en verzadigd zijn, de Heere, hun God, loven voor hun overvloed en voorspoed.
b. Ook de armen zullen Zijn Evangelie aannemen. Zij, die in het stof neerdalen, Psalm 113:7, die nauwelijks lichaam en ziel bij elkaar kunnen houden, zullen neerbuigen voor de Heere Jezus, die het Zijn eer acht om de Koning te zijn van de armen, Psalm 72:12, en wiens bescherming zeer bijzonder hun trouw en aanhankelijkheid opwekt. Het kan ook verstaan worden van stervende mensen in het algemeen, hetzij armen of rijken. Zie dan wat onze toestand is: wij dalen neer in het stof, waartoe wij veroordeeld waren, en waarin wij weldra ons bed zullen hebben te spreiden. Ook kunnen wij onze ziel niet in het leven behouden, wij kunnen ons natuurlijk leven niet verzekeren, noch kunnen wijzelf de werkers zijn van ons geestelijk en eeuwig leven. Daarom is het ons groot belang, zowel als onze plicht, om te bukken voor de Heere Jezus, ons aan Hem over te geven als Zijn onderdanen en aanbidders, want dat is het enige middel en het is een onfeilbaar middel om ons geluk te verzekeren als wij neerdalen in het stof. Daar wij onze eigen ziel niet in het leven kunnen houden, is het onze wijsheid om door een gehoorzaam geloof onze ziel aan Jezus Christus over te geven, die machtig is haar te behouden en haar voor eeuwig in het leven te houden.

V. Dat de kerk van Christus, en daarmee het koninkrijk Gods onder de mensen, door alle eeuwen van de tijd zal blijven bestaan. Het mensdom wordt in een opeenvolging van geslachten in stand gehouden, zodat er steeds een geslacht is, dat heengaat, en een ander, dat komt. Gelijk nu Christus eer zal hebben van het geslacht, dat heengaat en de wereld verrast vers 30, die in het stof neerdalen zullen voor Zijn aangezicht neerbukken, en het goed is te

sterven, neerbukkende voor Christus, zalig zijn de doden, die aldus sterven in de Heere, zo zal Hij ook eer hebben van het geslacht, dat opkomt en uitgaat in de wereld, vers 31. Merk op**:**

1. Een zaad zal Hem dienen, zal de plechtige aanbidding van Hem in stand houden, gehoorzaamheid belijden en bewijzen aan Hem als hun Meester en Heer. God zal tot aan het einde van de tijd een kerk in de wereld hebben en te dien einde zal er een opeenvolging zijn van belijdende Christenen en Evangeliedienaren van geslacht tot geslacht. Een zaad zal Hem dienen, er zal een overblijfsel zijn, gewijd aan de dienst van God, waaraan God genade zal geven om Hem te dienen, misschien wel niet het zaad van dezelfde personen, want genade is niet in het bloed, het zegt niet hun zaad, maar een zaad, vers 31, misschien slechts weinigen, maar toch genoeg om het erfdeel in wezen te houden.

2. Christus' erkenning van hen: het zal de Heere aangeschreven worden tot in geslachten, Hij zal dezelfde voor hen wezen als voor hen, die voorgegaan zijn, Zijn goedheid voor Zijn vrienden zal niet met hen sterven, maar zal uitgestrekt worden tot hun erfgenamen en opvolgers, en in plaats van de vaders zullen de kinderen zijn, die erkend zullen worden als "een zaad, dat de Heere gezegend heeft," Jesaja 61:9, 65:23. Het geslacht van de rechtvaardigen zal God genadiglijk erkennen als Zijn schat, Zijn kinderen.

3. Hun werkzaamheid voor Hem, vers 32. Zij zullen aankomen, zij zullen opstaan in hun dag, niet alleen om de deugd van het voorbijgegane geslacht in stand te houden en het werk te doen van hun eigen tijd en geslacht, maar om de eer van Christus te dienen en het welzijn van de zielen van het toekomende geslacht, aan hetwelk zij het Evangelie van Christus, dat heilig pand, zuiver en ongeschonden zullen overleveren, aan het volk namelijk, dat later geboren zal worden, aan hen zullen zij twee dingen verkondigen

a. Dat er een eeuwige gerechtigheid is, die Jezus Christus heeft aangebracht. Deze gerechtigheid van Hem, maar generlei gerechtigheid van ons, is het, die zij zullen verkondigen als de grond van onze hoop en de bron van al onze vreugde. Zie Romeinen 1:16, 17.

b. Dat het werk onder verlossing door Christus des Heeren eigen doen is, en geen werk of bedenksel van ons. Wij moeten aan onze kinderen verhalen dat God dit gedaan heeft, het is Zijn wijsheid, die in dit werk gezien wordt het is Zijn arm, die er in geopenbaard is. Bij het zingen hiervan moeten wij ons verblijden in de naam van Christus, als zijnde boven alle naam, en Hem eer geven, ons verheugen in de eer, die anderen Hem toebrengen, en in de zekerheid, die we hebben. dat er een volk zal zijn, dat Hem looft op de aarde als wij Hem zullen loven in de hemel**.**

PSALM 23

1 Een psalm van David. De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken. 2 Hij doet mij neerliggen in grazige weiden; Hij voert mij zachtjes aan zeer stille wateren. 3 Hij verkwikt mijn ziel; Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om Zijns Naams wil. 4 Al ging ik ook in een dal der schaduw des doods, ik zou geen kwaad vrezen, want Gij zijt met mij; Uw stok en Uw staf, die vertroosten mij. 5 Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht, tegenover mijn tegenpartijders; Gij maakt mijn hoofd vet met olie, mijn beker is overvloeiende. 6 Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens; en ik zal in het huis des HEEREN blijven in lengte van dagen.

Vele van Davids psalmen zijn vol van klachten, maar deze is vol van vertroosting en uitdrukkingen van verlustiging in Gods grote goedheid en van vertrouwen op Hem. Het is een psalm, die met grote blijdschap door goede Christenen gezongen is en bezongen zal worden zolang de wereld bestaat.

I. De psalmist spreekt van zijn betrekking tot God, als zijn herder, vers 1.
II. Hij verhaalt Zijn ervaringen van de goede dingen, die God voor hem gedaan heeft als zijn herder, vers 2, 3,5.
III. Hieruit leidt hij af dat hem niets goeds zal ontbreken, dat hij geen kwaad behoeft te vrezen, vers 4. Dat God hem nimmer zal begeven of verlaten in Zijn goedertierenheid, weshalve hij besluit nooit God te zullen verlaten op de weg van zijn plicht, vers 6. Hierin heeft hij gewis het oog, niet alleen op de zegeningen van Gods voorzienigheid, die zijn uitwendige toestand voorspoedig maakte, maar ook op de mededeling van Gods genade, ontvangen door een levend geloof en dankbaar erkend door een innige Godsvrucht, die zijn ziel vervulde met onuitsprekelijke vreugde. En gelijk hij in de vorige psalm Christus voorgesteld heeft, stervende voor Zijn schapen, zo stelt hij hier de Christenen voor als de weldaad, het voordeel, ontvangende van al de zorg en tederheid van die grote en goede herder Psalm 23:1-6
Van drie zeer troostrijke stellingen leidt David in deze psalm drie zeer troostrijke gevolgtrekkingen af, en leert ons hetzelfde te doen. Wij zijn verlost door hoop, en die hoop beschaamt niet, omdat zij wel gegrond is. Het is de plicht van de Christenen om zich te bemoedigen in de Heere, hun God, en hier worden wij er toe geleid om die moed te ontlenen aan de betrekking, waarin Hij tot ons staat, en aan de ervaring, die wij hebben gehad van Zijn goedheid overeenkomstig deze betrekking.

I. God is zijn herder, en daarom zal hem niets ontbreken, dat goed voor hem is, vers 1. Zie hier**:**

1. De grote zorg, die God draagt voor de gelovigen, Hij is hun herder, en zij mogen Hem aldus noemen. Er was een tijd, dat David zelf herder is geweest, hij was genomen van achter de zorgende schapen, Psalm 78:70, 71, en zo wist hij bij ervaring welke zorg en tere liefde een goede herder heeft voor zijn schapen. Hij herinnerde zich hoe nodig zij een herder hebben, en hoe goed het voor hen was om er een te hebben, die bekwaam en getrouw was. Twee maal heeft hij zijn eigen leven gewaagd om een lam te verlossen, daarop wijst hij als een voorbeeld van Gods zorg over Zijn volk, en daarnaar schijnt onze Heiland te verwijzen, als Hij zegt: "Ik ben de herder van de schapen, de goede herder," Johannes 10:11. Hij, die de herder Israëls is, de herder van de gehele kerk in het algemeen, Psalm 80:2, is de herder van iedere afzonderlijke gelov0ige, de geringste is niet beneden Zijn aandacht, Jesaja 40:11. Hij neemt hen in Zijn schaapskooi, en dan draagt Hij zorg voor hen, beschermt hen, voorziet in hun behoefte met meer zorg en standvastigheid dan een herder het kan, wiens werk het is voor de kudde te zorgen. Indien nu God een herder voor ons is, dan moeten wij zijn als schapen,

onnozel, zachtmoedig, rustig, stil voor het aangezicht van de scheerders, ja, en ook voor de slachter, nuttig en gewillig, wij moeten de stem van de herders kennen en Hem volgen.

2. Het grote vertrouwen, dat de gelovigen hebben in God. "indien de Heere mijn herder is, die mij weidt, dan kan ik tot de gevolgtrekking komen dat mij niets zal ontbreken, niets dat mij nodig is, niets dat wezenlijk goed voor mij is. Indien David deze psalm schreef voordat hij op de troon kwam, hoewel hij er voor bestemd was, dan had hij evenveel reden om gebrek te vrezen als wie ook. Eens heeft hij zijn mannen gezonden om voor hem te bedelen bij Nabal, een ander maal is hij zelf gaan bedelen bij Abimelech, en toch, als hij bedenkt dat God zijn herder is, dan kan hij net gerustheid zeggen: mij zal niets ontbreken. zij, die God tot hun verzorger hebben, behoeven niet te vrezen van honger te zullen omkomen. Er is meer onder begrepen dan uitgedrukt is, niet alleen: mij zal niets ontbreken, maar: "ik zal voorzien worden van alles wat ik nodig heb, en zo ik niet alles heb wat ik begeer, dan kan ik tot de gevolgtrekking komen dat het of niet geschikt voor mij is, niet goed voor mij is, of dat ik het te bestemder tijd zal verkrijgen." II. Uit het waarnemen van het ambt van zijn goede herder te wezen leidt Hij af, dat hij zelfs in de grootste gevaren en moeilijkheden, waarin hij zich kan bevinden, geen kwaad behoeft te vrezen, vers 2-4. Hij ervaart de weldaad, het voordeel, van Gods tegenwoordigheid en van Zijn zorg over hem en daarom verwacht hij daar het voordeel van, als hij het het meest nodig zal hebben.

Zie hier**:**

1. De vertroosting van een levende heilige God is zijn herder en zijn God, algenoegzaam voor al Zijn behoeften en omstandigheden, David heeft Hem aldus bevonden en dat hebben ook wij. Zie het geluk van de heiligen als de schapen van Gods weide.

A. Zij zijn weltevreden, aangenaam gelegen: Hij doet mij neerliggen in grazige weiden. Wij hebben het levensonderhoud en hetgeen het leven veraangenaamt uit Gods goede hand, ons dagelijks brood van Hem als onze Vader. De grootste overvloed is slechts als een dorre weide voor een goddeloze, die er slechts datgene in waardeert wat de zinnen streelt, maar voor een Godvruchtige, die in al zijn genietingen de goedheid Gods proeft en smaakt en door het geloof haar kan waarderen, is het, al heeft hij dan ook weinig van de wereld, een grazige weide, Psalm 37:16, Spreuken 15:16, 17. Gods inzettingen zijn de grazige weiden, waarin spijs voorzien is voor alle gelovigen, het Woord des levens is voedsel voor de nieuwe mens. Het is melk voor kinderkens, weide voor de schapen, nooit dor, nooit kaal afgeweid, nooit verzengd, maar altijd een grazige weide om in te kunnen weiden. God doet Zijn heiligen neerliggen, Hij geeft hun gemoedsrust en tevredenheid, wat hun lot ook moge wezen, hun ziel heeft rust in Hem en dat maakt iedere weide tot een grazige weide. Zijn wij gezegend met de grazige weiden van de inzettingen? Laat ons het dan niet voldoende achten om er slechts doorheen te gaan, maar er in neerliggen, er in blijven, dit is mijn rust tot in eeuwigheid. Het is door het standvastig, voortdurend gebruik van de middelen van de genade, dat de ziel gevoed wordt.

B. Ze worden goed bestuurd en geleid. De Herder Israëls leidt hen als schapen, en ieder gelovige bevindt zich onder dezelfde leiding. Hij Brengt mij zachtjes aan zeer stille wateren. Zij, die gevoed worden door Gods goedheid, moeten Zijn leiding volgen, Hij leidt hen door Zijn voorzienigheid, door Zijn Woord, door Zijn Geest, schikt en regelt hun zaken ten beste naar Zijn raad, regelt en leidt hun genegenheden en hun daden naar Zijn gebod, bestuurt hun oog, hun weg, leidt hun hart in Zijn liefde. De stille wateren, waaraan Hij hen voert, verschaffen hun niet alleen een aangenaam uitzicht, maar menige verfrissende dronk, menige opwekkende hartversterking, als zij dorstig zijn en moe. God voorziet voor Zijn volk niet alleen voedsel en rust, maar ook verkwikking en genoegen. De vertroostingen Gods en de

blijdschap van de Heiligen Geest zijn deze stille wateren, waaraan de heiligen geleid worden, stromen, die vloeien uit de fontein van levende wateren en de stad van onze God verblijden. God voert Zijn volk, niet aan de stilstaande wateren, die bederven en vergaderen vuil, noch aan de beroerde, onstuimige zee, noch aan de woest bruisende bergstromen, maar aan de stille, kabbelende wateren, want de stille, maar vloeiende wateren komen het best overeen met de zachtmoedige geest, die in alle stilte uitgaat naar God. In vers 3 wordt de Goddelijke leiding, waaronder zij zich bevinden, aldus voorgesteld: Hij leidt mij in het spoor van de gerechtigheid, op de weg van mijn plicht, daarin onderwijst Hij mij door Zijn Woord en leidt Hij mij door het geweten en door Zijn voorzienigheid. Dat zijn de paden, waarin al de heiligen begeren geleid en gehouden te worden en waarvan zij nooit wensen af te wijken. En diegenen alleen worden aan de stille wateren van de vertroosting gevoerd, die wandelen in het spoor van de gerechtigheid. De weg van de plicht is de ware aangename weg. Het is het werk van de gerechtigheid, dat vrede is. In dat spoor kunnen wij niet wandelen tenzij God er ons heenleidt en er ons in leidt.

C. Zij worden goed geholpen als hun iets deert: Hij verkwikt mijn ziel.
a. "Hij verkwikt of herstelt mij, als ik afdwaal." Geen schepsel zal zo licht dwalen als een schaap, is er zo toe geneigd, en is zo onbekwaam, zo machteloos, om de weg terug te vinden. De beste heiligen zijn zich bewust van hun neiging om als een verloren schaap te dwalen Psalm 119:176, zij raken van de weg af en wenden zich ter zijde op bijpaden, maar als God hen hun dwaling toont, hun geeft berouw te hebben en hen weer terugbrengt tot hun plicht, dan herstelt Hij de ziel, en indien Hij dit niet deed, zij zouden eindeloos ronddwalen en verloren gaan. Toen Davids hart hem sloeg, na een zonde bedreven te hebben, en nadat hij een andere bedreven had Nathan tot hem gezonden werd om hem te zeggen: Gij zijt die man, heeft God zijn ziel doen weerkeren, vers 3. God kan wel toelaten dat Zijn kinderen in zonde vallen, maar Hij laat niet toe dat zij er in bleven liggen.
b. "Hij herstelt mij als ik ziek ben en wekt mij op als ik zwak ben, op het punt van te bezwijken, en zo doet Hij de ziel herleven. Hij is de Heere, onze heelmeester, Exodus 15:26. Gewis zouden wij bezweken zijn, indien wij niet hadden geloofd en het was de goede Herder, die ons voor bezwijken heeft behoed." Zie hier de moed vaneen stervende gelovige, vers 4. Gods goedheid jegens mij ervaren hebbende al mijn dagen, in zes benauwdheden, ja in zeven, zal ik Hem nooit mistrouwen, neen, zelfs niet in de uiterste nood, het grootste gevaar, en dat te meer terwijl al hetgeen Hij tot nu toe voor mij gedaan heeft, niet was om enigerlei verdienste van mijzelf maar zuiver en alleen om Zijns Naams wil, ingevolge Zijn Woord, ter vervulling van Zijn belofte, tot eer en verheerlijking van Zijn eigenschappen en van Zijn verbondsbetrekking tot Zijn volk. Die naam zal mij dus nog een sterke toren zijn en mij verzekeren dat Hij, die mij mijn levenlang heeft geleid en gevoed, mij nu ten laatste niet zal begeven."

Hier wordt:
A. Dreigend, naderend gevaar ondersteld: " Al ging ik ook in een dal van de schaduw des doods, al ben ik ook in doodsgevaar, te midden van gevaren, diep als een dal, donker als een schaduw en verschrikkelijk als de dood zelf", of liever: Ofschoon ik in mijzelf reeds het vonnis des doods heb en alle reden heb om mij als een stervend man te beschouwen, ben ik toch geheel gerust." Zij, die ziek zijn, zij, die oud zijn, hebben reden om op zichzelf te zien als zijnde in het dal van de schaduw des doods. Er is een woord hier, dat inderdaad verschrikking in zich heeft, het is het woord dood, waarop wij allen hebben te rekenen, er is geen geweer, geen loslating in deze strijd, Prediker 8:8. Maar er zijn, zelfs in de onderstelling van die benauwdheid, vier woorden, die de verschrikking zeer doen afnemen. Het is wel de dood, die ons voor de ogen staat, maar,

a. Het is toch slechts de schaduw des doods, er is geen substantiëel, geen wezenlijk kwaad in, de schaduw van een slang zal niet bijten, de schaduw van een zwaard zal niet doden.
b. Het is het dal van de schaduwen des doods wel diep en donker en vuil, maar de dalen zijn vruchtbaar, en zo is de dood zelf ook vruchtbaar in vertroostingen voor Gods volk.
c. Het is slechts een gaan in dit dal, een zachte aangename wandeling. De bozen worden verjaagd uit de wereld en hun ziel wordt van hen geëist, maar de heiligen doen een wandeling naar de andere wereld, even blijmoedig als zij afscheid hebben genomen van deze wereld.
d. Het is een gaan door het dal), een wandeling er door heen, zij zullen in dit dal niet verdwalen, maar veilig naar de bergen van de specerijen heenkomen aan de andere zijde.

B. Op goede gronden wordt dit gevaar licht geacht en er over getriomfeerd. De dood is een koning van de verschrikking, maar niet voor de schapen van Christus, zij sidderen er niet meer voor dan schapen, die voor de slachtbank zijn bestemd. Zelfs in het dal van de schaduwen des doods zal ik geen kwaad vrezen, ik acht op geen van deze dingen." Een kind van God kan de boden des doods met heilige gerustheid en kalmte van gemoed tegentreden en de oproep ervan ontvangen. Een zoogkind kan zich vermaken in het hol van deze adder, en een gespeend kind, dat door genade gespeend is van deze wereld, kan zijn hand uitsteken in de kuil van deze wolf, in heilige trotsering van de dood, zoals Paulus: Dood, waar is uw prikkel? En er is genoegzame grond voor dit vertrouwen.
a. Omdat er voor een kind van God geen kwaad in is, de dood kan ons niet scheiden van de liefde Gods, en daarom kan hij ons geen wezenlijk kwaad doen, hij doodt het lichaam, maar kan de ziel niet aanraken. Waarom zou hij verschrikkelijk zijn als er toch niets schadelijke in is?
b. Omdat de heiligen in hun laatste ogenblikken de genadige nabijheid Gods hebben. Hij is dan aan hun rechterhand, waarom zouden zij dan wankelen? De goede Herder zal Zijn schapen niet alleen leiden in dit dal, maar er hen doorheen geleiden, waar zij in gevaar zijn om door roofdieren, de avondwolven, te worden aangevallen, zal Hij hen niet slechts geleiden, maar vertroosten als zij het meest vertroosting behoeven. Zijn nabijheid zal hen vertroosten. Gij zijt met mij. Zijn Woord en Geest zullen hen vertroosten, Zijn stok en staf, zinspelende op de herdersstaf of de roede, onder welke de schapen doorgingen als ze geteld werden, Leviticus 27:32, of de stok, waarmee de herders de honden verjoegen, die de schapen zoeken te verstrooien of te kwellen. Het is voor de heiligen, als zij komen te sterven, een troost dat God kennis van hen neemt Hij kent degenen die de Zijnen zijn dat Hij de vijand zal bestraffen dat Hij hen zal leiden met Zijn staf, en hen steunen met Zijn stok. Het Evangelie wordt "de scepter van Christus sterkte" genoemd, Psalm 110:2, en daarin is genoeg om de heiligen te vertroosten als zij komen te sterven, en onder hen zijn de eeuwige armen.

III. Uit de goede gaven van Gods milddadigheid aan hem thans, leidt hij de voortduring af van Zijn zegeningen, vers 5,6, waar wij kunnen opmerken**:**
1. Hoe grotelijks hij Gods vriendelijkheid jegens hem waardeert en verheerlijkt, vers 5. "Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht, Gij hebt alle dingen, behorende tot het leven en de Godzaligheid, voor mij voorzien, alles wat nodig is voor lichaam en ziel, voor de tijd en de eeuwigheid." Zulk een milde weldoener is God voor al Zijn volk, en het betaamt hun deze grote goedheid uit te spreker zoals David dit hier doet, die erkent:
a. Dat hij het brood zijn bescheiden deels heeft, een tafel toebereid, een beker overvloeiende, spijs voor zijn honger, drank voor zijn dorst.
b. Dat het zorgvuldig voor hem bereid en gereed is zijn tafel was niet toegericht met het eerste het beste, dat maar voor de hand kwam, zij was toebereid, toegericht voor zijn aangezicht.
c. Dat hij niet beknibbeld, niet beperkt was, maar overvloed had: Mijn beker is overvloeiende, er is genoeg voor mij en ook voor mijn vrienden." Dat hij niet slechts het noodzakelijke had,

hetgeen tot nooddruft dient maar ook hetgeen dient tot versiering en verlustiging: Gij maakt mijn hoofd vet met olie. Samuël heeft hem tot koning gezalfd, hetgeen een onderpand was voor nog verdere gunsten, maar dit is veeleer een voorbeeld van de overvloed, waarmee God hem gezegend had of een toespeling op het buitengewone onthaal van bijzondere vrienden, wier hoofd zij met olie zalfden, Lukas 7:46. Sommigen denken dat hij zich nog beschouwt als een schaap, meer een zoals het ooilam van de arme man, dat at van zijn tafel en dronk van zijn beker en sliep in zijn schoot, niet slechts zo ruim en mild, maar zo tederlijk worden de kinderen Gods verzorgd. Er is overvloedig voorzien voor hun lichaam en voor hun ziel, voor het tegenwoordige en voor het toekomende leven. Indien Gods voorzienigheid niet aldus rijkelijk voorziet voor ons natuurlijk leven, dan is het onze eigen schuld zo ons dit niet ruimschoots vergoed wordt in geestelijke zegeningen.

2. Met hoeveel vertrouwen hij rekent op de voortduur van Gods gunst, vers 6. Mij zal niets ontbreken, had hij gezegd in vers 1, maar nu spreekt hij nog meer bepaald en in nog ruimere zin: Gewis zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen van mijn leven. Zijn hoop verheft zich, zijn geloof is versterkt doordat het geoefend werd.
Merk op:
a. Wat hij zich voorstelt: het goede en de weldadigheid, alle stromen ervan, voortvloeiende uit de bron, vergevende weldadigheid, beschermende weldadigheid, ondersteunende, in alles voorzienende weldadigheid.
b. De wijze, waarop zij tot hem kwamen: zij zullen mij volgen, zoals de wateren uit de rots het leger Israëls volgden in de woestijn, zij zullen mij volgen in alle plaatsen en toestanden zullen altijd voor mij gereed zijn.
c. De voortduur ervan, zij zullen mij volgen mijn levenlang, ten einde toe, want wie God liefheeft, heeft Hij lief tot het einde.
d. Het standvastige ervan: "al de dagen van mijn leven," zo zeker als de dag komt, zo zeker zullen ze elken morgen nieuw zijn, Klaagliederen 3:22, 23, evenals het manna, dat dagelijks aan de Israëlieten werd gegeven.
e. De zekerheid ervan. Gewis zullen zij mij volgen. Het is zo zeker als de belofte van de God van de waarheid het maken kan, en wij weten, in wie wij hebben geloofd. Hier is een vooruitzicht op de volmaking van de zaligheid in de toekomende staat. Aldus wordt de laatste zinsnede door sommigen opgevat: Het goede en de weld adigheid mij gevolgd zijnde al de dagen van mijn leven op deze aarde, zal ik, als dat leven ten einde is, heengaan naar een betere wereld, om te blijven in het huis des Heeren tot in lengte van dagen, in het huis van onze Vader hierboven, waar vele woningen zijn. Met hetgeen ik heb, ben ik zeer ingenomen, zeer gelukkig, maar nog veel meer ingenomen en gelukkig ben ik met hetgeen ik hoop en verwacht." Dit alles, en ook nog de hemel. Dan voorwaar, dienen wij een goeden Meester.

3. Hoe vast zijn besluit is om bij God en zijn plicht te blijven. Wij lezen de laatste zinsnede als Davids verbond met God: als in het huis van de Heere blijven tot in lengte van dagen zolang ik leef en ik zal Hem loven zolang ik nog ben." Wij moeten wonen in Zijn huis als dienstknechten, die verlangden dat hun het oor doorboord zou worden aan de deurpost van hun meester, om hem voor altijd te dienen. Indien Gods goedheid voor ons is als het morgenlicht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe, zo laat de onze voor Hem niet zijn als de morgenwolk en de vroege dauw, die voorbijgaan. Zij, die verzadigd willen zijn met het vette van Gods huis, moeten zich streng aan de plichten ervan houden.

PSALM 24

1 Een psalm van David. De aarde is des HEEREN, mitsgaders haar volheid, de wereld, en die daarin wonen. 2 Want Hij heeft ze gegrond op de zeeen, en heeft ze gevestigd op de rivieren. 3 Wie zal klimmen op de berg des HEEREN, en wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid? 4 Die rein van handen, en zuiver van hart is, die zijn ziel niet opheft tot ijdelheid, en die niet bedriegelijk zweert; 5 Die zal de zegen ontvangen van de HEERE, en gerechtigheid van de God zijns heils. 6 Dat is het geslacht dergenen, die naar Hem vragen, die Uw aangezicht zoeken, dat is Jakob! Sela. 7 Heft uw hoofden op, gij poorten, en verheft u, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga! 8 Wie is de Koning der ere? De HEERE, sterk en geweldig, de HEERE, geweldig in de strijd. 9 Heft uw hoofden op, gij poorten, ja, heft op, gij eeuwige deuren! opdat de Koning der ere inga! 10 Wie is Hij, deze Koning der ere? De HEERE der heirscharen, Die is de Koning der ere. Sela.

Deze psalm betreft het koninkrijk van Jezus Christus.
I. Het rijk van Zijn voorzienigheid, waardoor Hij de wereld regeert, vers 1, 2.
II. Het rijk van Zijn genade, waardoor Hij heerst in Zijn kerk.
III. Betreffende de onderdanen van dat koninkrijk, hun aard en karakter, vers 4, 6. Hun voorrecht, vers 5. Betreffende de Koning van dat rijk, en een oproep tot allen om Hem toegang te geven, vers 7-10. Men veronderstelt dat deze psalm gedicht werd bijgelegenheid van Davids opbrenging van de ark naar de plaats, die voor haar bereid was, en dat de strekking ervan was om het volk op te voeren boven de pracht van uitwendige ceremoniën tot een heilig leven en geloof in Christus van wie de ark een type is geweest**.**

PSALM 24:1-2

1. Hier is Gods volstrekt recht van eigendom in dit deel van de schepping, waarin ons lot gelegen is, vers 1. Wij moeten niet denken dat de hemel, namelijk de hemel alleen, des Heeren is met de talloze, schitterende bewoners ervan en dat deze aarde, omdat zij zo klein en onbeduidend een deel is van de schepping, en op zo groten afstand is geplaatst van het koninklijk paleis hierboven, veronachtzaamd is, en dat Hij er geen belang in stelt. Neen, zelfs de aarde is van Hem, en hoewel Hij de troon van Zijn heerlijkheid in de hemelen heeft bevestigd, heerst toch Zijn koninkrijk over alles, en zelfs de wormen van deze aarde zijn niet beneden Zijn kennisneming, of buiten Zijn heerschappij.
A. Toen God deze aarde aan de kinderen van de mensen heeft gegeven, heeft Hij zich toch Zijn recht van eigendom erin voorbehouden, en aan hen het bezit ervan gegeven als vruchtgebruikers. De aarde is des Heeren, mitsgaders haar volheid, de mijnen, die in haar ingewanden verborgen zijn, zelfs de rijkste ervan, de vruchten, die Zij voortbrengt, al de dieren van het woud en het vee op duizend bergen, onze landerijen en huizen en al de verbeteringen, die door de vlijt en de kunst van de mens op aarde gemaakt zijn het is alles het Zijne. In het rijk van de genade worden die dingen wel als nietig beschouwd, want zij zijn ijdelheid van de ijdelheden, een niets voor de ziel, maar in het rijk van de voorzienigheid zijn zij een volheid. "Het aardrijk is vol van Gods schatten," Psalm 104:24, en dat is ook de grote ruime zee. Al de delen al de landstreken van de aarde zijn des Heeren allen zijn zij onder Zijn oog, allen zijn in Zijn hand zodat een kind van God, overal waar hij heengaat, zich hiermee kan vertroosten, dat hij niet van zijns Vaders grond afgaat. Hetgeen ons van de aarde en haar voortbrengselen ten deel valt, is ons slechts geleend, het is des Heeren, wat tegenover de gehele wereld ons eigendom is, is het niet tegenover Zijn aanspraken. Hetgeen het verst van ons verwijderd is, zoals hetgeen de paden van de zeeën doorwandelt, of op de bodem ervan verborgen ligt, is des Heeren, en Hij weet waar het te vinden.

B. Het bewoonbare deel van de aarde is in zeer bijzonderen zin des Heeren, Spreuken 8:31, "de wereld en die daarin wonen." Ook wij zijn niet van ons zelf, ons lichaam en onze ziel behoren ons niet toe. Alle zielen zijn van Mijn, zegt God, want Hij is de formeerder van ons lichaam, en de Vader van onze geest. Onze tong is niet onze, zij moet Hem ten diepste staan. Zelfs diegenen van de kinderen van de mensen zijn van Hem, die Hem niet kennen noch hun betrekking tot Hem erkennen. Nu wordt dit hier te pas gebracht om aan te tonen dat, hoewel het Gode genadiglijk behaagt om de toewijding en diensten aan te nemen van Zijn eigen verkoren volk, vers 3-5 het niet is omdat Hij ze nodig heeft, of er door bevoordeeld kan worden, want de aarde is van Hem en al wat er op of in is, Exodus 19:5, Psalm 50:12. Het moet ook toegepast worden op de heerschappij, die Christus als Middelaar heeft over de uiterste einden van de aarde, die Hem tot Zijn bezitting zijn gegeven. De Vader heeft de Zoon lief en heeft alle dingen in Zijn handen gegeven, macht over alle vlees. De apostel heeft deze Schriftuurplaats tweemaal aangehaald in zijn rede over hetgeen de afgoden geofferd is, 1 Korinthe 10:26, 28. Indien het in het vleeshuis verkocht wordt, eet het, en vraag niet, onderzoek niet, want de aarde is des Heeren het is het goede schepsel Gods en gij hebt er recht op, maar zo iemand u zegt: het is een afgod geofferd, laat er van af, eet het niet, want de aarde is des Heeren, en er is behalve dat nog genoeg. Dit is een goede reden, waarom wij tevreden behoren te wezen met ons deel in de wereld en anderen het hun niet moeten benijden, de aarde is des Heeren, en mag Hij met het zijn niet doen, wat Hij wil, aan sommigen meer er van geven, en aan anderen minder, naar het Hem behaagt?

2. Waar dit Zijn eigendomsrecht op gegrond is: de aarde is van Hem door een onbetwistbaar recht, want Hij heeft haar gegrond op de zeeën en gevestigd op de rivieren, vers 2. Zij is de Zijne, want,
a. Hij heeft haar gemaakt, haar geformeerd, haar gegrond en geschikt gemaakt voor de mens om er op te wonen. De stof is van Hem, want Hij heeft haar uit het niets gemaakt, de vorm is de Zijne, want Hij heeft haar gemaakt naar de eeuwigen raad en de denkbeelden van Zijn eigen Geest. Hijzelf heeft haar gemaakt, en Hij heeft haar voor zichzelf gemaakt, zodat Hij er de enige, algehele en volstrekte eigenaar van is, en niemand kan ons een recht op enig deel ervan verlenen, dan door, vanwege en onder Hem, zie Psalm 89:12, 13.

b. Hij maakte haar, zoals niemand anders haar kon maken, zij is het schepsel van de Almacht, want zij is gegrond op de zeeën, op de vloeden, een zwak, onvast fundament (zou men zo zeggen) om er de aarde op te bouwen, en toch, als het van de Almacht behaagt, zal het dienen om het gewicht van deze aarde te dragen. Aan de wateren, die haar in het eerst bedekten en haar ongeschikt maakten om door de mens bewoond te worden, werd geboden onder haar te gaan, zodat het droge gezien werd, en aldus zijn zij er als het fundament van, zie Psalm 104:8, 9.
c. Hij houdt haar in stand, Hij heeft haar gevestigd, vastgesteld, zodat, hoewel het éne geslacht gaat en het andere komt, de aarde staat in eeuwigheid Prediker 1-:4. En Zijn voorzienigheid is een voortgezette schepping, Psalm 119:90. De fundering van de aarde op de vloeden moet ons er aan herinneren hoe glibberig en onzeker alle aardse dingen zijn, hun grondslag is niet slechts zand, maar water, daarom is het onze dwaasheid om er op te bouwen.

PSALM 24:3-6

Van deze wereld en haar volheid verheffen de overdenkingen van de psalmist zich plotseling tot de grote dingen van een andere wereld waarvan de grondslag niet is in de zeeën, of in de rivieren. De dingen van deze wereld heeft God aan de kinderen van de mensen gegeven en wij zijn er van Zijn voorzienigheid zeer voor verplicht, maar zij kunnen ons geen genoegzaam goed zijn. En daarom: Is hier een vraag naar betere dingen, vers 3. Deze aarde is Gods

voetbank, maar al zouden wij er nog zoveel van hebben, wij moeten toch maar voor een korte tijd hier zijn en weldra van hier gaan. En wie zal dan klimmen op de berg des Heeren? Wie zal later naar de hemel gaan, en als een voorsmaak en onderpand daarvan thans gemeenschap met God hebben in de heilige inzettingen? Een ziel, die haar eigen natuur kent, denkt aan haar oorsprong en haar onsterflijkheid, zal, als zij de aarde en haar volheid beschouwd heeft onvoldaan neerzitten, er wordt onder alle schepselen geen hulp gevonden voor de mens die als tegenover hem is, en daarom zal zij denken aan een opklimmen tot God, tot de hemel, zal zij vragen: "Wat zal ik doen om mij te verheffen tot die hoge plaats, die berg, waar de Heere woont en zich openbaart, opdat ik met Hem bekend zij, en in die zalige, heilige plaats te wonen, waar Hij tot Zijn volk komt en het heilig en gelukkig maakt? Wat zal ik doen om te behoren tot hen, die God erkent als Zijn bijzonder volk, en die de Zijnen zijn op een andere wijze, dan waarop de aarde en haar volheid de zijn is?"
Deze vraag komt grotendeels overeen met die in Psalm 15:1. De berg Sion, waarop de tempel gebouwd was, was een type van de kerk, van de zichtbare en de onzichtbare. Als het volk ter aanbidding opkwam bij de ark in haar heilige plaats, herinnerde David er hen aan, dat dit slechts afschaduwingen waren van hemelse zaken en dat zij er door geleid moesten worden om die hemelse dingen zelf te bedenken.

II. Een antwoord op deze vraag, waarin wij**:**

1. De eigenschappen genoemd vinden van Gods bijzonder volk, die gemeenschap met Hem zullen hebben in genade en heerlijkheid.

a. Het zijn mensen, die zich vrij houden van alle grove daden van zonde. Zij hebben reine handen, vrij van de bezoedeling van de wereld en van het vlees. Wie ceremoniëel onrein was, mocht niet op de tempelberg komen, hetgeen de reinheid van levenswandel aanduidde die vereist wordt in allen, die gemeenschap hebben met God. De handen, die opgeheven zijn in gebed, moeten reine handen zijn, geen smet van onrechtvaardig gewin moet er aan kleven, noch iets anders, dat de mens verontreinigt en aanstotelijk is voor de heilige God.

b. Het zijn mensen, die er een gewetenszaak van maken om wezenlijk, dat is innerlijk zo goed te zijn als zij uitwendig schijnen te wezen, zij zijn zuiver van hart. Wij maken niets van onze Godsdienst, als wij er geen hartewerk van maken. Het is niet genoeg dat onze handen rein zijn voor de mensen, wij moeten ook ons hart reinigen van boosheid geen verborgen onreinheid toelaten of dulden in ons hart, dat naakt en geopend is voor het oog van God. Maar tevergeefs wenden diegenen voor een rein en goed hart te hebben wier handen verontreinigd zijn door daden van zonde. Een rein hart is oprecht en zonder bedrog in het sluiten van een verbond met God en zeer zorgvuldig wordt het bewaard en bewaakt, zodat de Boze, de onreine geest er geen vat op heeft, het is gereinigd door geloof en gevormd naar het beeld en de wil van God, zie Mattheüs 5:8.

c. Het zijn mensen, wier hart niet uitgaat naar de dingen van deze wereld, die hun ziel niet opheffen tot ijdelheid, die geen onstuimige begeerte hebben naar de schatten van de wereld, de lof van mensen of de genietingen van de zinnen deze dingen niet verkiezen tot hun deel, noch er naar jagen, omdat zij geloven dat zij ijdelheid zijn, onvast en onzeker, en geen voldoening schenken.

d. Het zijn de zodanigen, die eerlijk handelen met God en de mensen. In hun verbond met God en hun contracten met de mensen zullen ze niet bedrieglijk zweren, hun beloften niet verbreken, hun verbintenissen of overeenkomsten niet schenden, geen valse eed doen. Zij, die geen acht slaan op de verplichtingen van de waarheid of de eer van Gods naam, zijn ongeschikt voor een plaats op Gods heilige berg.

e. Het zijn biddende mensen, vers 6. Dat is het geslacht dergenen, die naar Hem vragen. In iedere eeuw is er een overblijfsel van de zodanigen, van mensen van zo’n karakter die de Heere aangeschreven worden tot in geslachten, Psalm 22:31.

(1). Het zijn de zodanigen, die God zoeken, die Uw aangezicht zoeken, o Jakob. Zij voegen zich bij God om Hem te zoeken, niet alleen in vroom gebed, maar in ernstige pogingen om Zijn gunst te verkrijgen en zich te bewaren in Zijn liefde, die het tot het toppunt van hun geluk en het toppunt van hun eerzucht gemaakt hebben om door Hem aangenomen te worden, en daarom alle zorgen moeite aanwenden om Hem welgevallig te zijn. Het is tot de berg des Heeren, dat wij moeten opgaan, en daar de weg bergopwaarts loopt, is het ons nodig alle krachten in te spannen als degenen, die ernstig zoeken.
(2). Zij voegen zich bij het volk van God, om met hen God te zoeken, in gemeenschap met God gebracht zijnde, komen zij ook in de gemeenschap van de heiligen, zich gedragende naar het voorbeeld van de heiligen, die voorgegaan zijn, aldus wordt dit door sommigen verstaan, zij zoeken Gods aangezicht zoals Jakob (volgens de opvatting van sommigen) die Israël genoemd werd omdat hij met God had geworsteld en overwon, Hem had gezocht en gevonden, en zich voegende bij de heiligen van hun eigen tijd, zullen zij de gunst zoeken van Gods kerk, Openbaring 3:9, blij zijn om met Gods volk bekend te wezen, Zacharia 8:23, zich met hen verenigen, en, als zij "met hun hand schrijven: ik ben des Heeren, zullen zij zich noemen met de naam Jakobs." Jesaja 44:5.
Niet zodra was Paulus bekeerd, of hij "poogde zich bij de discipelen te voegen," Handelingen 9:26. Zij zullen Gods aangezicht zoeken in Jakob, (aldus verstaan het sommigen) in de vergaderingen van Zijn volk, Uw aangezicht, o God van Jakob, aldus vult de kanttekening het aan. Gelijk alle gelovigen het geestelijk zaad Abrahams zijn, zo zijn allen, die worstelen in het gebed, het geestelijk zaad Jakobs, tot hetwelk God nooit gezegd heeft: zoekt Mij tevergeefs.

2. De voorrechten van Gods bijzonder volk, vers 5. Zij zullen waarlijk en voor altijd gelukkig gemaakt worden.
a. Zij zullen gezegend zijn, zij zullen de zegen ontvangen van de Heere, al de vruchten en gaven van Gods gunst, overeenkomstig Zijn belofte, en zij, die door God worden gezegend, zijn in waarheid gezegend, want het is Zijn kroonrecht de zegen te gebieden.
b. Zij zullen gerechtvaardigd en geheiligd worden. Dat zijn de geestelijke zegeningen in hemelse zaken, die zij zullen ontvangen, namelijk de gerechtigheid waar naar zij hongeren en dorsten, Mattheüs 5:6. Gerechtigheid is zaligheid, en het is van God alleen, dat wij haar moeten verwachten, want van onszelf hebben wij geen gerechtigheid. Zij zullen het loon ontvangen van hun gerechtigheid (aldus verstaan het sommigen) "de kroon van de rechtvaardigheid, die de Heere, de rechtvaardige Rechter, hun zal geven," 2 Tim. 4:8.
c. Zij zullen verlost en behouden worden want God zelf is de God van hun heII. Waar God gerechtigheid geeft, daar bedoelt Hij gewis verlossing en zaligheid. Zij, die geschikt zijn gemaakt voor de hemel, zullen veilig heengebracht worden naar de hemel, en dan zullen zij tot hun eeuwige voldoening en blijdschap vinden wat zij hebben gezocht**.**

PSALM 24:7-10

Wat eens gesproken is, wordt in deze verzen voor de tweede maal gesproken, zulke herhalingen zijn gebruikelijk in zangen en er is veel schoonheid in. Hier is,
1. Toegang geëist, eenmaal en nogmaals, voor de Koning van de ere. De deuren en poorten moeten opengeworpen worden, wijd open, om Hem toegang te geven, want zie, Hij staat aan de deur en Hij klopt, bereid en gereed om binnen te komen.

2. Eenmaal en nogmaals gevraagd wie deze machtige Vorst is, in wiens naam toegang gevraagd wordt. Wie is deze Koning van de ere? Zoals, wanneer er aan iemands deur geklopt wordt, het gebruikelijk is te vragen: Wie is daar? 3. Eenmaal en nogmaals voldoening gegeven nopens de koninklijke persoon, die de eis doet om binnengelaten te worden. Het is de

Heere, sterk en geweldig, de Heere, geweldig in de strijd, de Heere van de heerscharen, vers 8, 10.
A. Deze prachtige intocht nu, die hier beschreven wordt, verwijst waarschijnlijk naar de plechtige opbrenging van de ark naar de tent, die David voor haar heeft gespannen, of naar de tempel, die Salomo voor haar had gebouwd, het voegde hem om een psalm te dichten om bij die gelegenheid gezongen te worden. De portiers worden geroepen om de deuren te openen, die eeuwige deuren worden genoemd, omdat zij duurzamer zijn dan de deur van de tabernakel, die slechts uit een gordijn bestond. Hen wordt geleerd te vragen: Wie is deze Koning van de ere? En hen, die de ark dragen, wordt geleerd om te antwoorden in de taal, die voor ons ligt, en dat wel zeer gepast, omdat de ark een symbool was van Gods tegenwoordigheid, Jozua 3:11. Of het kan ook als dichterlijke beeldspraak beschouwd worden, bedoeld om het onderwerp treffender voor te stellen. Aldus moet God in Zijn Woord en Zijn inzettingen door ons welkom worden geheten: a. Met grote bereidwilligheid, deuren en poorten moeten voor Hem opengeworpen worden. Laat het Woord des Heeren inkomen in onze ziel, en wij zullen ons buigen voor zijn gezag.

B. Met alle eerbied gedenkende hoe groot een God Hij is, met wie wij te doen hebben. Ongetwijfeld wijst dit op Christus, van wie de ark met het verzoendeksel een type was.
a. Wij kunnen het toepassen op Christus opvaren naar de hemel en het welkom, dat Hem daar gegeven werd. Toen Hij Zijn werk op aarde volbracht had, is Hij opgevaren "met de wolken des hemels," Daniel 7:13, 14. De poorten des hemels moeten Hem toen geopend zijn, deze deuren, die met recht eeuwige deuren genoemd kunnen worden, en voor ons gesloten werden, om de weg te bewaren van de boom des levens, Genesis 3:24. Onze Verlosser vond ze gesloten, maar door Zijn bloed verzoening gedaan hebbende voor de zonde, en het recht verkregen hebbende om in "te gaan in het heiligdom," Hebreeën 9:12, als gezaghebbende, eiste Hij toegang, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor ons, als de voorloper is Hij voor ons ingegaan, en heeft het koninkrijk van de hemelen geopend voor alle gelovigen. De sleutels, niet alleen van de hel en des doods, maar ook die des hemels en des levens, moeten Hem in handen worden gegeven. Zijn nadering zeer luisterrijk zijnde, vragen de engelen: Wie is deze Koning van de ere? Want het zijn engelen die de poorten van het Nieuwe Jeruzalem bewaken, Openbaring 21:12. Toen de eerstgeborene in de bovenwereld gebracht was, moesten de engelen Hem aanbidden, Hebreeën 1:6, en dienovereenkomstig vragen zij hier met verwondering: Wie is Hij? "Wie is het die van Edom komt, in helrode klederen van Bozra?" Jesaja 63:1-3. Er wordt geantwoord, dat Hij sterk en machtig is in de krijg, machtig om Zijn volk te behouden, en om Zijn en hun vijanden ten onder te brengen.

b. Wij kunnen het toepassen op Christus inkomen in de zielen van de mensen door Zijn Woord en Geest, om Zijn tempelen te zijn. Christus' tegenwoordigheid in hen is als die van de ark in de tempel, zij heiligt hen. "Zie, Hij staat aan de deur en Hij klopt" Openbaring 3:20. Er wordt geëist dat Hem de poorten en deuren van het hart geopend zullen worden, niet alleen zoals toegang wordt gegeven aan een gast, maar zoals het bezit aan de rechtmatige eigenaar wordt overgegeven, nadat het recht er op betwist was. Dit is de Evangelische roeping en eis, dat wij Jezus Christus, de Koning van de ere, laten inkomen in onze ziel, Hem zullen verwelkomen met hosanna's: Gezegend is Hij die komt. Om dit nu recht en naar behoren te doen, moeten wij vragen: Wie is deze Koning van de ere? Om ons bekend te maken met Hem, in wie wij moeten geloven, en die wij boven alles en allen moeten liefhebben. En het antwoord is gereed: Hij is JHWH, en zal JHWH onze gerechtigheid wezen, een algenoegzame Zaligmaker voor ons, als wij Hem toegang tot ons geven. Hij is sterk en machtig, en de Heere van de heirscharen en daarom is het op ons gevaar zo wij Hem toegang weigeren, want Hij is machtig om de belediging te wreken. Hij kan zich de weg banen met geweld, en hen met Zijn

ijzeren scepter vermorzelen, die zich aan Zijn gouden scepter niet willen onderwerpen. Laat ons hart onder het zingen hiervan blijmoedig op deze roepstem antwoorden, en laat dit antwoord gegeven worden in de eerste woorden van de volgenden psalm: Tot U o Heere, hef ik mijn ziel op**.**

PSALM 25

1 Een psalm van David. Aleph. Tot U, o HEERE! hef ik mijn ziel op. 2 Beth. Mijn God! op U vertrouw ik; laat mij niet beschaamd worden; laat mijn vijanden niet van vreugde opspringen over mij. 3 Gimel. Ja, allen, die U verwachten, zullen niet beschaamd worden; zij zullen beschaamd worden, die trouweloos handelen zonder oorzaak. 4 Daleth. HEERE! maak mij Uw wegen bekend, leer mij Uw paden. 5 He. Vau. Leid mij in Uw waarheid, en leer mij, want Gij zijt de God mijns heils; U verwacht ik de gansen dag. 6 Zain. Gedenk, HEERE! Uwer barmhartigheden en Uwer goedertierenheden, want die zijn van eeuwigheid. 7 Cheth. Gedenk niet der zonden mijner jonkheid, noch mijner overtredingen; gedenk mijner naar Uw goedertierenheid, om Uwer goedheid wil, o HEERE! 8 Teth. De HEERE is goed en recht; daarom zal Hij de zondaars onderwijzen in de weg. 9 Jod. Hij zal de zachtmoedigen leiden in het recht, en Hij zal de zachtmoedigen Zijn weg leren. 10 Caph. Alle paden des HEEREN zijn goedertierenheid en waarheid, dengenen, die Zijn verbond en Zijn getuigenissen bewaren. 11 Lamed. Om Uws Naams wil, HEERE! zo vergeef mijn ongerechtigheid, want die is groot. 12 Mem. Wie is de man, die de HEERE vreest? Hij zal hem onderwijzen in de weg, dien hij zal hebben te verkiezen. 13 Nun. Zijn ziel zal vernachten in het goede, en zijn zaad zal de aarde beerven. 14 Samech. De verborgenheid des HEEREN is voor degenen, die Hem vrezen; en Zijn verbond, om hun die bekend te maken. 15 Ain. Mijn ogen zijn gedurig op de HEERE, want Hij zal mijn voeten uit het net uitvoeren. 16 Pe. Wend U tot mij, en wees mij genadig, want ik ben eenzaam en ellendig. 17 Tsade. De benauwdheden mijns harten hebben zich wijd uitgestrekt; voer mij uit mijn noden. 18 Resch. Aanzie mijn ellende, en mijn moeite, en neem weg al mijn zonden. 19 Resch. Aanzie mijn vijanden, want zij vermenigvuldigen, en zij haten mij met een wreveligen haat. 20 Schin. Bewaar mijn ziel, en red mij; laat mij niet beschaamd worden, want ik betrouw op U. 21 Thau. Laat oprechtheid en vroomheid mij behoeden, want ik verwacht U. 22 O God! verlos Israël uit al zijn benauwdheden.

Deze psalm is vol van vrome genegenheid voor God, de uitgangen van heilige begeerte naar zijn gunst en genade en de levendige handelingen des geloofs in Zijn beloften. wij kunnen er van leren:

I. Wat het is te bidden, vers 1-15.
II. wat het is waar wij om moeten bidden: de vergeving van zonde vers 6-7, 18, leiding en bestuur op de weg van onze plicht, vers 4, 5, de gunst van God, vers 16, verlossing uit benauwdheden, vers 17, 18, behoed te worden voor onze vijanden, vers 20, 21, en het heil van de kerk Gods, vers 22.
III. Waar wij op mogen pleiten in het gebed, ons vertrouwen op God, vers 2, 3, 5, 20, 21, onze ellende en de boosaardigheid onzer vijanden vers 17, 19, onze oprechtheid vers 21.
IV. welke dierbare beloften wij, hebben om ons aan te moedigen in het gebed, beloften van leiding en onderricht, vers 8, 9, 12. de weldaad en het voordeel van het verbond vers 10, en het genot van gemeenschapsoefening met God, vers 13, 14. Het is gemakkelijk om de onderscheidene passages van deze psalm toe te passen op onszelf bij het zingen ervan, want wij zijn dikwijls in benauwdheid en ellende, en hebben altijd zonden om over te klagen voor de troon van de genade**.**

PSALM 25:1-7
Hier hebben wij Davids betuigingen van begeerte naar God en van vertrouwen op Hem. Hij begint dikwijls zijn psalmen met zodanige betuigingen, niet om God te bewegen, maar om zichzelf te bewegen, en zich op te wekken om aan die betuigingen te beantwoorden.

1. Hij belijdt zijn begeerte naar God. Tot U, o Heere, hef ik mijn ziel op. vers 1. In de vorigen psalm werd het als het karakter van een Godvruchtig man aangeduid, dat hij zijn ziel niet opheft tot ijdelheid, vers 4, en de roepstem ging uit tot de eeuwige deuren om haar hoofden op te heffen, opdat de Koning van de ere zou ingaan, vers 7. Aan dit karakter beantwoordt hier David, aan die roepstem geeft hij gehoor. "Heere," zegt hij, "tot U hef ik mijn ziel op, niet tot ijdelheid, maar tot U." In het aanbidden van God moeten wij onze ziel tot Hem opheffen. Het gebed is het opklimmen van de ziel tot God, op God moet het oog gericht zijn. Sursum corda hef hart naar boven, zo klonk vanouds de roepstem tot gebed. Met een heilige minachting van de wereld en de dingen van de wereld, door bestemde gedachten en een werkzaam geloof, moeten wij ons God voor ogen stellen en onze begeerten laten uitgaan naar Hem als de bron van onze zaligheid.

2. Hij belijdt zijn vertrouwen op God en bidt om het voordeel en de vertroosting van dat vertrouwen, vers 2. Mijn God, op U betrouw ik. Zijn geweten getuigde voor hem dat hij geen vertrouwen had in zichzelf, of in een ander schepsel, en dat hij geen mistrouwen had van God, noch van Zijn macht of belofte. Hij heeft behagen in deze belijdenis van gelo of in God. Zijn vertrouwen op God gesteld hebbende, is het gerust, tevreden, vrij van de vrees voor kwaad, en daarop pleit hij bij God, wiens eer het is om diegenen te helpen, die Hem eren door op Hem te verbouwen. Waar de mensen hun vertrouwen op stellen is of hun blijdschap, of hun schande al naar hetgeen het blijkt te zijn.
A. Nu bidt hier David onder de leiding des geloofs, vurig en ernstig, dat schaamte zijn deel niet zal zijn. Laat mij niet beschaamd worden in mijn vertrouwen op U, laat er mij niet van weggedreven worden door enigerlei overheersende vrees, en laat mij bij de uitkomst niet teleurgesteld worden in hetgeen waarvoor ik op U vertrouw. Als wij van ons vertrouwen op God onze steun maken, dan zal het niet onze schande zijn, en als wij in Hem triomferen, dan zullen onze vijanden niet triomferen over ons, en dat zouden zij wel doen, indien wij nu bezweken onder onze vrees, dat de uitkomst niet zal beantwoorden aan onze verwachting.
B. Dat dit ook niet het lot mocht wezen van anderen, die op Hem betrouwen. Al de heiligen zijn eenzelfde dierbaar geloof deelachtig geworden, en daarom zullen zij ook allen ongetwijfeld voorspoedig blijken te zijn in de uitkomst. Aldus wordt de gemeenschap van de heiligen in stand gehouden, namelijk door hun bidden voor elkaar. Ware heiligen zullen voorbede doen voor alle heiligen. Het is zeker dat niemand die gelovig op de Heere blijft wachten, beschaamd gemaakt zal worden.
C. Dat dit wel het lot kan wezen van overtreders, zij zullen beschaamd worden, die overtreden zonder oorzaak, vers 3, of ijdellijk, zoals de betekenis is van het Hebreeuwse woord.

a. Zonder aanleiding, zonder er toe geprikkeld te zijn. Zij staan op tegen God, verlaten en verzaken hun plicht, rebelleren tegen David en zijn regering (zo verstaan het sommigen) zonder dat er hun reden toe is gegeven, niet instaat zijnde om voor te geven dat zij ongerechtigheid hebben gevonden in God, of dat Hij hen in iets vermoeid heeft. Hoe zwakker de verzoeking is, waardoor de mensen zich tot zonde laten verlokken, hoe sterker het bederf is, dat hen er toe drijft. Diegenen zijn wel de ergste overtreders, die zondigen om de wille van de zonde.
b. Tevergeefs. Zij weten, dat hun aanslagen tegen God vruchteloos zijn, zij bedenken ijdelheid en daarom zullen zij spoedig beschaamd worden.

3. Hij bidt God om leiding op de weg van zijn plicht, vers 4,5. Wederom bidt hij hier God om hem te onderwijzen. Hij was zelf een kundig man, maar ook de verstandigsten en oplettendsten behoeven en begeren van God geleerd te worden, van Hem moeten wij allen leren. Merk op,
A. Wat hij wenste te leren: Leer mij geen fraaie woorden, geen schone denkbeelden, maar Uw wegen, Uw paden, Uw waarheid. De wegen, waarop Gij gaat om tot mij te komen, die allen goedertierenheid en waarheid zijn, vers 10, en de wegen, waarop Gij wilt, dat ik zal gaan om tot U te komen. Diegenen zijn het best geleerd, die hun plicht verstaan, weten wat "het beste is, dat zij zullen doen," Prediker 2:3. De paden des Heeren en Zijn waarheid zijn hetzelfde, de Goddelijke wetten zijn alle gegrond op Goddelijke waarheden. De weg van Gods geboden is de weg van de waarheid, Psalm 119:30. Christus is beide de weg en de waarheid, en daarom moeten wij Christus leren.

B. Wat hij daarom van God begeert.
a. Dat Hij zijn verstand zal verlichten betreffende zijn plicht, maak mij Uw wegen bekend en leer mij Uw paden. In twijfelachtige gevallen behoren wij vurig te bidden dat God ons duidelijk zal. maken wat Hij wil dat wij doen zullen.
b. Dat Hij zijn wil er toe zou neigen en er hem in zou versterken. "Leid mij, en aldus leer mij." Niet alleen zoals wij iemand leiden, die slecht van gezicht is, teneinde hem er voor te behoeden om van de weg af te raken, maar zoals wij iemand leiden die ziek en zwak is, om hem voorwaarts te helpen op de weg en hem te behoeden voor bezwijken en vallen. Wij gaan niet verder op de weg naar de hemel dan het Gode behaagt ons te leiden en te ondersteunen.
c. Waar hij op pleit:
(1). Op zijn grote verwachtingen van God Gij zijt de God des heils. Zij, die het heil Gods verkiezen als hun doel en Hem tot de God huns heils maken, kunnen vrijmoedig tot Hem komen om leiding op de weg, die naar dat doel heenleidt. Indien God ons verlost, zal Hij ons leren en leiden. Hij, die heil geeft, zal ook onderricht geven.
(2). Op zijn voortdurend wachten op God. U verwacht ik de ganse dag. Van wie zal een dienstknecht leiding verwachten voor hetgeen hij te doen heeft dan van zijn eigen meester? Als wij in oprechtheid begeren onze plicht te kennen met het vaste besluit die te doen, dan behoeven wij er niet aan te twijfelen dat God er ons in zal leiden en besturen.

4. Hij beroept zich op Gods oneindige barmhartigheid; daar steunt hij op, maar op generlei verdienste van zichzelf, vers 6. Gedenk Heere, aan Uw barmhartigheden, en om de wille van die barmhartigheden, leid mij en leer mij want zij zijn van eeuwigheid.
a. Gij zijt altijd een barmhartig God geweest, het is Uw naam het is Uw eigenschap om barmhartigheid te betonen."
b. "Uw raad en Uw voornemens van barmhartigheid zijn van eeuwigheid, de vaten van de barmhartigheid zijn tevoren bereid tot heerlijkheid."
c. De voorbeelden van Uw barmhartigheid jegens de kerk in het algemeen en jegens mij in het bijzonder, waren vanouds en zijn tot nu toe standvastig gebleven. Gij hebt mij onderwezen van mijn jeugd af, onderwijs mij ook nu.

5. Hij is zeer bijzonder begerig naar de vergeving van zijn zonden, vers 7. Gedenk niet van de zonden mijner jonkheid. Heere, "gedenk Uw barmhartigheden, vers 6, die voor mij spreken, en niet mijn zonden, die tegen mij spreken." Hier is:
A. Een belijdenis van zonde, waarin hij inzonderheid de zonden van zijn jonkheid noemt. De fouten en dwaasheden van onze jeugd moeten nog lang daar na betreurd worden, een reden voor ons wezen om ons te verootmoedigen omdat de tijd de schuld van de zonde niet uitwist.

Oude lieden moeten treuren over zondige vrolijkheid en smart hebben om de zondige genoegens van hun jeugd. Hij verzwaart zijn zonden, noemt ze zijn overtredingen, en hoe meer heilig, rechtvaardig en goed de wet is, die door de zonde werd overtreden, hoe zondiger die zonde ons moet toeschijnen.

B. Een uitdrukkelijke bede om barmhartigheid.
a. Dat hem de schuld kwijtgescholden zal worden. Gedenk niet de zonden van mijn jeugd, " gedenk ze niet tegen mij, breng ze niet tegen mij in, treed er niet voor in het gericht met mij." Als God de zonde vergeeft, wordt van Hem gezegd dat Hij haar niet meer gedenkt, hetgeen een algehele kwijtschelding aanduidt, Hij vergeeft en vergeet.
b. Dat hij welbehaaglijk mocht wezen in Gods ogen. "Gedenk mijner ten goede en kom mij tijdig ter hulp." Wij hebben niets meer nodig om ons gelukkig te maken dan dat God ons gedenkt ten goede, ons gedenkt in gunst. Zijn pleitgrond is: "naar Uw goedertierenheid, om Uw goedheid wil." Het is Gods goedheid niet de onze, Zijn barmhartigheid, en niet onze eigen verdienste, waarop wij moeten pleiten als wij bidden om vergeving van zonde en om al het goede, dat wij nodig hebben. Op deze pleitgrond moeten wij altijd steunen, ons bewust zijnde van onze armoede en onwaardigheid en overtuigd zijnde van de rijkdom van Gods genade en barmhartigheid**.**

PSALM 25:8-14

Gods beloften zijn hier vermengd met Davids gebeden. Er waren vele gebeden in het eerste gedeelte van de psalm en vele in het laatste gedeelte, maar hier, in het midden van de psalm, denkt hij na over de beloften, en door een levend geloof laaft hij zich aan deze bron van vertroosting en wordt er door gesterkt, want de beloften van God zijn niet slechts de beste grond van gebed, ons zeggende waar wij om moeten bidden, en ons geloof en hoop in het gebed aanmoedigende, maar zij zijn ook een dadelijke verhoring van het gebed. Laat het gebed overeenkomstig de belofte wezen, dan zal de belofte als een antwoord op het gebed kunnen beschouwd worden, en wij moeten geloven dat het gebed verhoord is omdat de belofte vervuld zal worden. Maar in het midden van de beloften vinden wij een bede, die daar enigszins plotseling of onverwacht schijnt te komen en op vers 7. had moeten volgen. Het is de bede in vers 11, vergeef mijn ongerechtigheid. Maar gebeden om vergeving van zonden zijn nooit ongepast, wij mengen zonden in al onze daden en handelingen en daarom moeten wij gebeden mengen onder al onze Godsdienstige verrichtingen. Hij dringt op deze bede aan met een dubbele pleitgrond. De eerste is zeer natuurlijk: "Om Uws naam wil, Heere, zo vergeef mijn ongerechtigheid, want Gij hebt Uw naam bekend gemaakt als genadig en barmhartig, vergevende de ongerechtigheid, ter wille van Uw heerlijkheid en ter wille van Uw belofte, om Uws zelfs Wil," Jesaja 43:25.
Maar de laatste is zeer verrassend verbazingwekkend: " vergeef mijn ongerechtigheid, want die is groot, en hoe groter zij is, hoe meer de Goddelijke barmhartigheid verheerlijkt zal worden in de vergeving ervan." Het is de heerlijkheid van een groot God, om grote zonden te vergeven, ongerechtigheid, overtreding en zonde te vergeven, Exodus 34, 7. "Zij is groot en daarom ben ik verloren, voor eeuwig verloren, indien de oneindige barmhartigheid niet tussenbeide treedt om haar te vergeven. Zij is groot, ik zie dat zij groot is." Hoe meer wij het snode inzien van onze zonden, hoe meer bevoegd wij zijn om genade van God te ontvangen. Als wij onze zonden belijden, moeten wij haar verzwaren. Laat ons nu de grote en dierbare beloften in ogenschouw nemen, die wij in deze verzen hebben, en opmerken:

I. Aan wie deze beloften behoren, en wie er het voordeel van kunnen verwachten. Wij zijn allen zondaren, kunnen wij er dan enig voordeel van verwachten? Ja, vers 8. Hij zal de zondaars onderwijzen, of schoon zij zondaars zijn, want Christus is in de wereld gekomen om

zondaren zalig te maken, en te dien einde zondaars te onderwijzen, zondaars tot bekering te roepen. Deze beloften zijn vast allen, die, hoewel zij zondaars waren en gedwaald hebben, thans toch Gods Woord bewaren. Zij zijn vast**:**

1. Allen, die Zijn verbond en Zijn getuigenissen bewaren, vers 10, die Zijn geboden nemen tot hun regel en Zijn beloften tot hun deel, die, God aangenomen hebbende om hun God te zijn, daarop leven en, zich aan Hem gegeven hebbende om Zijn volk te zijn, dienovereenkomstig leven. Hoewel zij door de zwakheid van het vlees soms het gebod overtreden zullen zij toch door een oprecht berouw, als zij ooit iets verkeerds doen, en een standvastig aankleven van God, door het geloof, als hun God, het verbond houden, en dat niet verbreken.

2. Allen, die Hem vrezen, vers 12, en opnieuw, vers 14, die ontzag hebben voor Zijn majesteit en Hem met eerbied aanbidden, zich onderwerpen aan Zijn gezag en Hem blijmoedig gehoorzamen, beducht zijn voor Zijn toorn, en vrezen Hem te beledigen.

II. Waar deze beloften op gegrond zijn, en wat ons aanmoedigt om er op te bouwen. Hier zijn twee dingen, die al de beloften bevestigen en bekrachtigen.

1. De volmaaktheden van Gods wezen. Wij schatten de belofte naar het karakter van hem, die haar doet, daarom kunnen wij rekenen op Gods beloften, want goed en recht is de Heere en daarom zal Hij Zijn woord nakomen. Hij is zo goed, dat Hij ons niet kan bedriegen, zo waar, dat Hij Zijn belofte niet kan verbreken Hij, die het beloofd heeft, is getrouw, die het ook doen zal. Hij was goed in het doen van de belofte en daarom zal Hij recht zijn in het vervullen ervan.

2. Alles wat Hij zegt en doet is in overeenstemming met de volmaaktheid van Zijn wezen vers 10. Alle paden des Heeren, dat is al Zijn beloften en alle beschikkingen van Zijn voorzienigheid zijn goedertierenheid en waarheid, Zij zijn zoals Hij zelf is: goed en recht. Alle handelingen van God met Zijn volk zijn overeenkomstig de goedertierenheid van Zijn bedoelingen en de waarheid van Zijn beloften, alles wat Hij doet vloeit voort uit liefde, verbondsliefde, en zij moeten er Zijn goedertierenheid in zien tentoongespreid, en Zijn woord vervuld. Welk een rijke vertroosting kan het wezen voor Godvruchtigen, te weten dat, welke beproevingen hen ook mogen treffen, alle paden des Heeren goedertierenheid en waarheid zijn, en aldus zullen zij ze bevinden, als zij aan het einde hunner reis zijn gekomen.

III. Waarin die beloften bestaan.

1. Dat God hen zal onderwijzen en hen zal leiden op de weg van hun plicht. Hierop wordt de meeste nadruk gelegd, omdat het een antwoord is op Davids gebeden, vers 4, 5, Maak mij uw wegen bekend en leid mij. Wij moeten onze gedachten het meest bepalen bij, en ons geloof oefenen ten opzichte van, de beloften, die het meest passen bij onze tegenwoordige toestand.

a. Hij zal zondaars onderwijzen in de weg, omdat zij zondaars zijn en dus onderwijs van node hebben. Als zij zichzelf als zondaars zien en onderwijs begeren, dan zal Hij hen de weg leren van verzoening met God, de weg tot een welgegronde vrede des gemoeds, en de weg naar het eeuwige leven. Door Zijn Evangelie maakt Hij die weg bekend aan allen, en door Zijn Geest opent Hij het verstand en leidt Hij boetvaardige zondaren die er naar vragen, op die weg. De duivel voert de mensen blindelings naar de hel, maar God verlicht de ogen van de mensen, stelt hun de dingen voor in het ware licht, en zo leidt Hij hen naar de hemel.

b. Hij zal de zachtmoedigen leiden, Hij zal de zachtmoedigen leren, hen, die nederig en gering zijn in hun eigen ogen, die zichzelf wantrouwen, die begeren onderwezen te worden en oprecht besloten zijn de Goddelijke leiding te volgen. Spreek, Heere, want Uw knecht hoort. Dezen zal Hij leiden in het recht, dat is: naar de regel van het geschreven Woord, Hij zal hen

leiden in hetgeen practisch is en betrekking heeft op zonde en plicht, zodat zij een onergerlijk geweten kunnen bewaren, en Hij zal het op verstandige, oordeelkundige wijze doen (aldus sommigen) dat is: Hij zal hen leiden naar hun toestand het behoeft, Hij zal de zondaren onderwijzen met wijsheid, tederheid en mededogen en naar zij instaat zijn het te dragen. Hij zal hen Zijn weg leren. Alle Godvruchtige mensen maken Gods weg tot hun weg, en wensen dat hen die geleerd zal worden, en die dat wensen zullen op die weg ook geleid worden.
c. Hij, die de Heere vreest, zal door Hem onderwezen worden in de weg, allen hij zal hebben te verkiezen, hetzij in de weg, die God zal verkiezen, of die de Godvruchtige zal verkiezen. Het komt op hetzelfde neer, want hij die de Heere vreest, verkiest de dingen, die Hem welbehaaglijk zijn. Als wij de rechten weg kiezen, dan zal Hij, die ons in onze keus bestuurde, onze gangen besturen. Als wij de weg wijselijk kiezen, zal God ons genade geven om er met wijsheid op te wandelen.

2. Dat God hen gerust zal maken, vers 13. Zijn ziel zal gerust wezen of zal vernachten in het goede. Wat hen betreft, die zich wijden aan de vreze Gods en zich overgeven om door God onderwezen te worden, het is hun eigen schuld als zij niet gerust zijn. De ziel, die door de genade Gods is geheiligd, en nog veel meer die vertroost is door de vrede Gods woont veilig en gerust. Zelfs als het lichaam ziek is en pijn lijdt, kan de ziel toch gerust zijn in God, tot Hem weerkeren en in Hem haar rust vinden. Er gebeurt veel, dat ons onrustig maakt, maar er is in het verbond van de genade genoeg om tegen dit alles op te wegen en ons gerust te doen zijn.

3. Dat Hij aan hen en de hunnen zoveel van deze wereld zal geven als goed voor hen is, zijn zaad zal de aarde beërven. Na de zorg voor onze ziel komt de zorg voor ons zaad en God heeft een zegen weggelegd voor het geslacht van de oprechten. Zij, die God vrezen, zullen de aarde beërven, zullen er van hebben wat voldoende voor hen is, en hun gebeden zullen, als zij heengegaan zijn van de aarde, een zegen doen komen over hun kinderen.

4. Dat God hen in de verborgenheid van Zijn gemeenschap zal toelaten, vers 14. De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vrezen. Zij verstaan Zijn Woord, want zo iemand wil deszelfs wil doen, die zal weten van deze leer, dat zij uit God is, Johannes 7:17. Zij, die de waarheid ontvangen in liefde en de kracht ervan ervaren verstaan er het best de verborgenheid van. Zij kennen de betekenis van Zijn voorzienigheid, weten beter wat God met hen doet dan anderen het weten. "Zal Ik voor Abraham verbergen wat Ik doe" Genesis 18:17. Hij noemt hen niet dienstknechten, maar vrienden, zoals Hij Abraham genoemd heeft. Zij kennen door ervaring de zegeningen van het verbond en het genot van die gemeenschap, welke Godvruchtige zielen hebben met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. Deze eer hebben al Zijn heiligen**.**

PSALM 25:15-22

Aangemoedigd door de beloften, die hij bepeinsd had, hernieuwt David hier zijn gebeden tot God en eindigt de psalm, zoals hij hem begonnen is, met de betuigingen van vertrouwen op God en begeerte naar Hem.

I. Hij stelt God de rampspoedige toestand voor, waarin hij zich bevindt. Zijn voeten waren in het net, vastgehouden en verstrikt zodat hij zich niet kon losmaken, zich niet kon redden uit de moeilijkheden, vers 15. Hij was eenzaam en ellendig, vers 16. Zij, die ellendig zijn, zijn gewoonlijk ook eenzaam, hun vrienden verlaten hen dan, en zij zijn ook zelf geneigd om eenzaam te zitten en in stilte zwijgen Klaagliederen 3:28. David noemt zich eenzaam en verlaten, omdat hij niet steunde of bouwde op zijn dienaren en krijgslieden, maar zo geheel

alleen op God vertrouwde, alsof hij niet het minste vooruitzicht had op hulp of steun van enig schepsel. Hij was in benauwdheden, ja in vele benauwdheden, en de benauwdheden, zijns harten hebben zich wijd uitgestrekt, vers 17, hij werd al meer en meer neerslachtig en ontroerd in zijn gemoed. Meer dan iets anders veroorzaakte de bewustheid van zonde hem smart, daardoor werd zijn hart gewond en verbroken, en daardoor was het dat zijn uitwendige moeilijkheden hem zo zwaar drukten. Hij was in ellende en moeite, vers 18. Zijn vijanden die hem vervolgden, waren talrijk en boosaardig zij haatten hem en waren barbaars, en het was een wrede haat, waarmee zij hem haatten vers 19. Zodanig waren ook Christus' vijanden en de vervolgers van Zijn gemeente.

II. Hij drukt zijn vertrouwen op God uit in deze benauwdheden, vers 15. Mijn ogen zijn gedurig op de Heere. Afgodendienaars hielden van goden, die zij met hun lichamelijke ogen zien konden, en hun ogen waren er gedurig op gericht, Jesaja 17:7, 8. Maar het is het oog van het geloof, dat op de Heere moet zijn, die een geest is, Zacharia 9:1. Onze overdenking van Hem moet lieflijk wezen, en wij moeten Hem ons altijd voorstellen, in al onze wegen moeten wij Hem erkennen en alles doen tot Zijn eer en heerlijkheid. Aldus moeten wij een leven leiden van gemeenschap met God, niet alleen in Zijn inzettingen, maar in Zijn voorzienigheid, niet alleen in handelingen van de Godsvrucht, maar in geheel onze levenswandel. David had daar de vertroosting van in zijn beproeving, want omdat zijn ogen gedurig op de Heere waren, twijfelde hij niet, of Hij zou zijn voeten uit het net uitvoeren, hem verlossen van het bederf van zijn eigen hart (zo wordt dit door sommigen opgevat), van de plannen van zijn vijanden tegen hem (zo verstaan het anderen). Zij, die hun ogen gedurig op de Heere hebben, zullen hun voeten niet lang in het net hebben. Hij herhaalt zijn betuiging van vertrouwen op God, vers 20 : Laat mij niet beschaamd worden, want ik betrouw op U, en van verwachting van Hem: Ik verwacht U, vers 21. Het is goed om aldus te hopen, rustig en kalm te wachten op het heil des Heeren.

III. Vurig bidt hij tot God om hulp en uitkomst.
1. Voor hemzelf. Zie hoe hij bidt:
A. Om vergeving van zonde, vers 18: neem weg aI mijn zonde. Deze waren zijn zwaarste last, en zij veroorzaakten hem al zijn andere lasten. In vers 7. had hij gebeden om vergeving van de zonden van zijn jonkheid, en in vers 11. om de vergeving van de een of andere ongerechtigheid, die bijzonder groot was, sommigen denken dat het zijn zonde was in de zaak van Uria. Maar hier bidt hij: Heere, vergeef ze allen, neem weg al mijn zonden. Het is opmerkelijk dat hij ten opzichte van zijn ellende en moeite slechts bidt, dat de Heere ze zal aanzien, er acht op zal slaan, Aanzie mijn ellende en mijn moeite, en doe er voor wat U goeddunkt. Maar wat betreft zijn zonde vraagt hij om niets minder dan om vergeving, neem weg, vergeef al mijn zonden. Als wij te enigertijd in benauwdheid zijn, dan behoren wij meer begerig te zijn dat onze zonden vergeven zullen worden, dan dat onze benauwdheid weggenomen zal worden. Maar toch bidt hij ook:

B. Om herstel van zijn grieven. Zijn ziel was bekommerd omdat God zich van hem had teruggetrokken, en onder het besef van Gods misnoegen op hem vanwege zijn zonde, en daarom bidt hij, vers 16. Wend U tot mij, en als God zich tot ons wendt, komt het er weinig op aan zo de mensen zich van ons afwenden. Zijn toestand was hachelijk, en daarom bidt hij: voer mij uit mijn noden. ik zie geen weg ter ontkoming, maar Gij kunt er een vinden, of er een maken." Zijn vijanden waren nijdig, en ten opzichte daarvan bidt hij: Bewaar er mij voor om in hun handen te vallen, of anders, verlos mij uit hun handen." Vier dingen voert hij aan om deze beden te ondersteunen.

a. Hij pleit op Gods goedertierenheid: Wees mij genadig Mensen van de grootste verdiensten zouden nog verloren zijn indien zij niet te doen hadden met een God van oneindige goedertierenheid en genade.
b. Hij pleit op zijn eigen ellende, op de benauwdheid, waarin hij zich bevond, op zijn moeite en verdriet, op de droefheid van zijn hart, dit alles maakte hem tot een geschikt voorwerp van Gods barmhartigheid.
c. Hij pleit op de ongerechtigheid van zijn vijanden. "Heere, zie hen aan, zie, hoe wreed zij zijn, en verlos mij uit hun handen."
d. Hij pleit op zijn eigen oprechtheid, vers 21. Hoewel hij zich schuldig had erkend voor God en zijn zonden tegen Hem had beleden, had hij toch ten opzichte van zijn vijanden het getuigenis van zijn geweten, dat hij hun geen onrecht had gedaan, hetgeen zijn troost was toen zij hem met zo wreveliger haat hebben gepest, en hij bidt dat dit hem mocht behoeden.
Dit geeft te kennen dat hij achtte niet langer veilig te zijn dan hij aan zijn oprechtheid vasthield, en dat hij zolang hij er aan vasthield niet twijfelde aan zijn veiligheid. Oprechtheid zal ook in de slechtste tijden onze beste veiligheid zijn. Oprechtheid zal een mens meer beschutten dan de rijkdom en eer van de wereld het kunnen, ze zal ons bewaren voor het hemelse koninkrijk. Daarom moeten wij God bidden ons bij onze oprechtheid te bewaren, en er dan van verzekerd wezen dat die ons zal behoeden.

2. Voor de kerk Gods, vers 22 :o God, verlos Israël uit al zijn benauwdheden. David was nu zelf in benauwdheid, maar hij acht dit niet vreemd, daar toch benauwdheid het lot is van geheel het Israël Gods. Waarom zou het aan één lid beter gaan dan aan het gehele lichaam? Davids benauwdheden hadden zich wijd uitgestrekt, en zeer vurig heeft hij God gebeden om er hem uit te verlossen, maar hij vergeet daarom de benauwdheden niet van Gods kerk, want al hebben wij voor de troon van de genade nog zoveel zaken te doen voor onszelf, toch moeten wij er aan denken om voor de gemeente te bidden. Godvruchtige mensen smaken weinig genot in hun eigen veiligheid, zolang de kerk in benauwdheid en gevaar is. Dit gebed is een profetie dat God ten laatste rust zal geven aan David, en daarmee ook aan Israël van al hun vijanden rondom. Het is een profetie van het zenden van de Messias ter bestemder tijd, om Israël te verlossen van al onze ongerechtigheden, Psalm 25:22 en hem aldus te verlossen uit al zijn benauwdheden. Het verwijst ook naar de gelukzaligheid van de toekomenden staat. In de hemel, en alleen in de hemel, zal Gods Israël volkomen verlost wezen uit alle benauwdheden.

PSALM 26

1 Een psalm van David! Doe mij recht, HEERE! want ik wandel in mijn oprechtheid; en ik vertrouw op de HEERE, ik zal niet wankelen. 2 Proef mij, HEERE, en verzoek mij; toets mijn nieren en mijn hart. 3 Want Uw goedertierenheid is voor mijn ogen, en ik wandel in Uw waarheid. 4 Ik zit niet bij ijdele lieden, en met bedekte lieden ga ik niet om. 5 Ik haat de vergadering der boosdoeners, en bij de goddelozen zit ik niet. 6 Ik was mijn handen in onschuld, en ik ga rondom uw altaar, o HEERE! 7 Om te doen horen de stem des lofs, en om te vertellen al Uw wonderen. 8 HEERE! ik heb lief de woning van Uw huis, en de plaats des tabernakels Uwer eer. 9 Raap mijn ziel niet weg met de zondaren, noch mijn leven met de mannen des bloeds; 10 In welker handen schandelijk bedrijf is, en welker rechterhand vol geschenken is. 11 Maar ik wandel in mijn oprechtheid, verlos mij dan en wees mij genadig. 12 Mijn voet staat op effen baan; ik zal de HEERE loven in de vergaderingen.

In deze psalm onderwerpt de Godvruchtige David zich aan een plechtig gerechtelijk onderzoek, niet door God en zijn land, maar door God en zijn geweten, daar hij zich op beide beroept aangaande zijn oprechtheid, vers 1, 2 Als bewijs ervan voert hij aan:

I. zijn voortdurend acht geven op God en zijn genade, vers 3.
II. Zijn ingewortelden afkeer van zonde en zondaren vers 4,5.
III. zijn oprechte genegenheid voor de inzettingen Gods en zijn zorg er voor vers 6-8. Aldus zijn oprechtheid bewezen hebbende
1. Bidt hij het oordeel af van de goddelozen, vers 9, 10.
2. Geeft hij zich over aan de genade en barmhartigheid van God, met een vast besluit om aan zijn oprechtheid vast te houden en aan zijn hoop op God, vers 1-1, 12.

Bij het zingen van deze psalm moeten wij onszelf en elkaar leren wat wij moeten zijn en doen, teneinde de gunst van God te verkrijgen en troost te smaken in ons eigen geweten, en er ons mee te vertroosten, zoals David het hier doet indien wij door genade enigermate aan die hoedanigheid beantwoorden.
De geleerde ***Amyraldus*** oppert de mening dat David hier door de geest van de profetie geleid wordt, om van zichzelf te spreken als type van Christus, van Wie wat hij hier zegt van zijn vlekkeloze onschuld, volkomen waar was, en van Hem alleen, en op Hem kunnen wij het onder het zingen van deze psalm toepassen. Wij zijn volmaakt in Hem**.**

PSALM 26:1-5

Het is waarschijnlijk dat David deze psalm geschreven heeft toen hij vervolgd werd door Saul en zijn aanhangers, die om enige schijn van recht te geven aan hun onzinnige woede hem voorstelden als een zeer slecht man, en hem valselijk beschuldigden van vele grote misdaden en van ergerlijk wangedrag, zij hulden hem in de huiden van wilde dieren, ten einde acht op hem te kunnen maken. De onschuld zelf is geen beschutting voor de naam, schoon zij het wel is voor de borst, tegen de pijlen van de laster. Hierin was hij een type van Christus, die tot een smaad van mensen was gemaakt en aan Zijn volgelingen heeft voorzegd dat ook tegen hen allerlei kwaad valselijk gesproken zal worden. Zie nu wat David doet in dat geval.

I. Hij beroept zich op Gods rechtvaardig oordeel, vers 1. "Doe mij recht, Heere. Wees Gij rechter tussen mij en mijn vervolgers; tussen de vervolger en de armen gevangene; breng er mij af met ere en maak hen te schande die mij valselijk beschuldigen." Saul, die zelf opperrechter was in Israël, was zijn vijand, zijn tegenstander, zodat hij in een geschil of twistgeding met hem zich op niemand kon beroepen dan op God zelf. Wat betreft zijn overtredingen tegen God, bidt hij: Heere, ga niet in het gericht met Uw knecht, Psalm 143:2;

gedenk mijn overtredingen niet, Psalm 25:7 Daar vraagt hij God om genade, maar wat betreft zijn overtredingen tegen Saul, vraagt hij aan God om recht, zijn twistzaak te twisten zoals in Psalm 43:1 Of wel, hij kan zich niet rechtvaardigen tegen de beschuldiging van zonde, hij erkent dat zijn ongerechtigheid groot is, en hij is verloren indien God in Zijn oneindige barmhartigheid hem niet vergeeft, maar wel kan hij zich rechtvaardigen tegen de beschuldiging van geveinsdheid, en hij heeft reden om te hopen, dat hij, naar luid van het verbond van de genade, tot hen behoort, die kunnen verwachten gunst bij God te vinden. Aldus heeft de vrome Job dikwijls erkend gezondigd te hebben en toch aan zijn oprechtheid vastgehouden. Voor hen, die vals beschuldigd worden, is het een troost dat er een rechtvaardig God is, die vroeg of laat hun onschuld aan het licht zal brengen, een troost ook voor allen, die oprecht zijn in de Godsdienst dat God zelf getuige is van hun oprechtheid.

II. Hij onderwerpt zich aan het onfeilbaar onderzoek, vers 2. Proef mij, Heere, en verzoek mij, zoals goud getoetst wordt, of het van het zuivere allooi is. God kent ieders waar karakter, want Hij kent de gedachten en bedoelingen des harten en ziet door elke vermomming. David bidt: Heere, beproef mij, hetgeen aanduidt dat het hem zeer welgevallig was, dat God hem kende en dat hij waarlijk begerig was om aan zichzelf ontdekt te worden en ook om aan geheel de wereld ontdekt te worden. Zo oprecht was hij in zijn toewijding aan zijn God en in zijn trouw aan zijn vorst; terwijl hij verdacht werd ten opzichte van die beide zaken een veinsaard te zijn dat hij wenste een venster in zijn boezem te hebben, zodat al wie wilde in zijn hart kon zien.

III. Plechtig betuigt hij zijn oprechtheid, vers 1. "ik wandel in mijn oprechtheid; mijn wandel is in overeenstemming met mijn belijdenis." Het is tevergeefs om te roemen op onze oprechtheid, tenzij wij bewijzen dat wij door Gods genade in oprechtheid hebben gewandeld en dat onze wandel in de wereld in eenvoudigheid en Godvruchtige oprechtheid was. Hij brengt verscheidene bewijzen bij van zijn oprechtheid, hetgeen hem aanmoedigde op de Heere te vertrouwen als zijn rechtvaardige rechter, die zijn rechtvaardige zaak zal beschermen en voorstaan, met de verzekerdheid dat hij er met ere zal afkomen, (daarom zal ik niet wankelen) en dat diegenen niet zullen overmogen, die beraadslagen om hem van zijn hoogheid te verstouten, zijn geloof te doen wankelen, zijn naam te schandvlekken en zijn komst op de troon te beletten, Psalm 62:5 Zij, die oprecht zijn in de Godsdienst, kunnen op God vertrouwen dat zij niet zullen wankelen, niet van hun Godsdienst zullen afvallen.

1. Hij hield God en Zijn genade bestendig voor ogen, vers 3.
a. Hij streefde naar Gods gunst als zijn doel, zijn hoogste goed. Uw goedertierenheid is voor mijn ogen. Het zal een goed bewijs zijn van onze oprechtheid, indien wij hetgeen wij doen in de Godsdienst, doen uit een beginsel van liefde tot God en omdat wij goede gedachten van Hem koesteren als de beste van alle wezens en de beste vriend en weldoener, en uit een dankbaar besef van Gods goedheid jegens ons in het bijzonder, die wij ons leven lang ondervonden hebben. Als wij Gods goedertierenheid voor onze ogen stellen als ons voorbeeld, dat wij trachten na te volgen navolgers van Hem zijnde in het goede, 1 Petrus 3:13, als wij haar ons voor ogen stellen als een drijfveer en aanmoediging om onze plicht te doen, en bevreesd zijn om jets te doen, waardoor wij Gods gunst zouden kunnen verbeuren, en in zorg zijn om ons te bewaren in Zijn liefde, dan zal dat niet alleen een goed bewijs zijn van onze oprechtheid, maar een groten invloed op ons hebben om ons erin te doen volharden.
b. Hij bestuurde zichzelf door het Woord van God als zijn regel. Ik wandel in Uw waarheid, overeenkomstig Uw wet, want Uw wet is waarheid." Zij alleen kunnen het voordeel van Gods goedertierenheid verwachten, die leven naar Zijn waarheid) naar Zijn wetten, die er op gegrond zijn. Sommigen verstaan het van zijn streven om Gods voorbeeld na te volgen in

waarheid en getrouwheid, zowel als in goedheid en barmhartigheid. Diegenen voorzeker wandelen wel, die navolgers Gods zijn als geliefde kinderen.

2. Hij had geen gemeenschap met de onvruchtbare werken van de duisternis, noch met de werkers van die werken, vers 4, 5 Hieruit bleek dat hij wezenlijk trouw was aan zijn vorst, dat hij zich nooit vergezeld heeft met hen, die ontevreden waren met zijn regering, met de kinderen Belials, die hem verachtten 1 Samuel 10:27. Hij was niet in hun complotten; hij vloekte de koning niet) zelfs niet in zijn hart. En het was ook een blijk van zijn trouw aan zijn God, dat hij zich nooit vergezelde met hen, van wie hij reden had te denken dat zij afkerig waren van de Godsdienst, er open vijanden van waren of valse vrienden. Grote zorg om slecht gezelschap te mijden, is beide een goed bewijs van onze oprechtheid en een goed middel om er ons bij te bewaren.

Merk hier nu op:
a. Dat dit deel van zijn betuiging beide terugziet op de zorg, die hij tot nu toe heeft aangewend in deze zaak, en voorwaarts ziet op de zorg, die hij er nog in aanwenden zal. "Ik heb niet bij hen gezeten, vers 4, en ik zal niet met hen omgaan." Onze goede praktijken tot nu toe zullen blijken zijn van onze oprechtheid, als er een vast besluit mee gepaard gaat om in de kracht Gods erin te volharden ten einde toe en er niet van terug te gaan, en van onze goede voornemens en besluiten voor het vervolg kunnen wij de vertroosting smaken als zij de voortzetting zijn van onze praktijken tot nu toe.
b. Dat David het gezelschap meen, niet alleen van goddelozen, maar ook van ijdele lieden; van hen, die geheel overgegeven waren aan werelds vermaak en vrolijkheid, en in wie geen degelijkheid, geen ernst was. Het gezelschap van de zodanige is misschien wel het verderfelijkst voor een Godvruchtige, omdat hij misschien niet zo op zijn hoede is tegen de besmetting van ijdelheid als tegen die van bepaalde goddeloosheid.
c. Dat het gezelschap van bedekte lieden of geveinsden even gevaarlijk is als welk ander ook, en evenzeer is te mijden uit voorzichtigheid zowel als uit vroomheid. Boosdoeners wenden vriendschap voor jegens hen, die zij in hun strikken willen lokken, maar zij veinzen; als Zij met hun stem smeken, geloof hen niet.
d. Hoewel hij het soms niet kon vermijden om in het gezelschap van slechte lieden te zijn, wilde hij toch niet met hen omgaan; de zodanige wilde hij niet tot zijn metgezellen kiezen, geen gelegenheid zoeken om met hen bekend te worden. Hij zou hen kunnen ontmoeten of aantreffen, maar hij wilde niet tot hen gaan, geen afspraak tot samenkomst met hen hebben; of, zo hij al met hen samentrof, wilde hij toch niet bij hen neerzitten, hij wilde niet langer in hun gezelschap vertoeven dan volstrekt noodzakelijk was ter afdoening van zaken; hij wilde niet met hen samenwerken, niet spreken zoals zij spraken, niet doen zoals zij deden, zoals zij, die in het gestoelte van de spotters zitten, Psalm 1:1. Hij wilde in geen raadsvergadering met hen zitten om te beraadslagen over wegen en middelen om kwaad te doen, noch in gericht met hen zitten om het geslacht van de rechtvaardigen te veroordelen.
e. Wij moeten niet slechts in onze praktijken slecht gezelschap mijden, maar ook een afkeer hebben van hun beginselen en neigingen. David zegt hier niet alleen: "ik heb de vergadering van de boosdoeners gemeden," maar "ik heb haar gehaat," Psalm 139:21.
f. De vergadering van de boosdoeners, hun club hun vereniging, is zeer bijzonder hatelijk voor Godvruchtige mensen. Ik heb eeclesiam malignantiam, de kerk van de boosdoeners gehaat zo heeft het de Vulgata. Gelijk goede mensen in samenstemming elkaar beter maken en dan instaat zijn om zoveel te meer goed te doen zo zullen slechte mensen in verbond met elkaar slechter maken en zoveel te meer kwaad doen. In dit alles was David een type van Christus, die, hoewel Hij zondaren ontving en met hen at om hen te onderwijzen en hun goed te doen, toch overigens heilig, onnozel, onbesmet en afgescheiden van de zondaars was

inzonderheid van de Farizeeën, die geveinsden. Zo was David ook een voorbeeld voor Christenen, om, als zij zich bij Christus voegen, zich "te behouden van dit verkeerd geslacht," Handelingen 2:40**.**

PSALM 26:6-12 In deze verzen:
I. Legt David nog een nader bewijs over van zijn oprechtheid, hetwelk bestond in zijn oprechte genegenheid voor de inzettingen Gods en zijn voortdurende zorg ervoor, en het genot, dat hij er in smaakte. Geveinsden kunnen wel de inzettingen Gods bijwonen, zoals de trotse Farizeeër naar de tempel opging om te bidden met de boetvaardige tollenaar, maar het is een goed teken van oprechtheid als we ze bijwonen op de wijze zoals David zegt dat hij het deed, vers 6-8.

1. Hij was zeer zorgzaam en nauwgezet in zijn voorbereiding voor de heilige inzettingen. Ik zal mijn handen wassen in onschuld vers 6. Hij onthield zich niet slechts van het gezelschap van de zondaren, maar hield zich rein van de besmetting van de zonde, en dat wel met het oog op de plaats, welke hij had onder hen die rondom Gods altaar gaan. "ik zal mij wassen en zo zal ik rondom Uw altaar gaan, wetende dat ik er anders niet welkom zou wezen." Dit is gelijk aan hetgeen wij lezen, 1 Korinthe 11:28, "Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker," alzo voorbereid.
Dit geeft te kennen:
a. De gewoonte van zich voor te bereiden, ik zal mijn handen wassen in onschuld, ik zal zorgvuldig waken tegen alle zonde, mijn geweten rein houden van de dode werken, die het zouden verontreinigen en mijn naderen tot God zouden verhinderen." Zie Psalm 24:3, 4.
b. Werkelijke voorbereiding. Het ziet op de plechtigheid van het zich wassen van de priesters, als zij in de tabernakel gingen om dienst te doen, Exodus 30:20, 21. David was geen priester, maar hij wilde (wat ieder aanbidder behoort te doen) op het wezen zien, dat de priesters moesten afschaduwen. In onze voorbereidingen voor plechtige inzettingen, moeten wij ons niet alleen kunnen zuiveren van de beschuldiging van heersend ongeloof en geveinsdheid, onze onschuld daaraan betuigen, hetgeen aangeduid werd door "het wassen van de handen" Deuteronomium 21:6; maar wij moeten ons ook reinigen van de vlekken van de nog overgebleven ongerechtigheid, door onze bekering te vernieuwen en het bloed van Christus opnieuw toe te passen op ons geweten om het te reinigen en tot vrede te brengen. Hij, die gewassen is, dat is in een staat van gerechtvaardigd te zijn is gekomen, heeft van node "de voeten te wassen", Johannes 13:5; zijn handen te wassen, ze te wassen in onschuld; hij, die boetvaardig is, is pene innocens bijna onschuldig, en hij, die vergeving heeft ontvangen, is in zoverre onschuldig, dat zijn zonden hem niet gedacht, niet toegerekend zullen worden.

2. Hij was zeer naarstig en ernstig in zijn bijwonen ervan; ik ga rondom Uw altaar, een toespeling op de gewoonte van de priesters, die terwijl het offer geofferd werd, rondom het altaar gingen, hetgeen waarschijnlijk degenen, die het offer brachten, op enige afstand ook deden, waarmee zij hun naarstig letten op hetgeen gedaan werd te kennen gaven en hun plichtmatig, gehoorzaam bijwonen van de dienst. ik ga rondom Uw altaar met de menigte, die er omheen gaat." David, een groot, aanzienlijk man, een man van zaken, een krijgsman, achtte het niet beneden zijn waardigheid om met de menigte aan Gods altaren te verschijnen en hij kon er de tijd voor vinden. Alle kinderen Gods zullen niet missen om tot Gods altaar te komen in gehoorzaamheid aan Zijn geboden en om Zijn gunst te verwerven. Christus is ons altaar, niet zoals het altaar in de Joodse kerk, dat door hen gevoed werd, maar een altaar, van hetwelk wij eten, en waarop wij leven Hebreeën 13:10. Het is een lieflijk gezicht als Gods altaar aldus omringd wordt en het is heerlijk om onszelf te zien onder hen, die er om heengaan.

3. In al zijn bijwonen van en deelnemen aan de inzettingen Gods, had hij de heerlijkheid Gods op het oog en was hij ijverig in dankbare lofzegging en aanbidding van Hem. Hij beschouwde de plaats van de aanbidding als de plaats, waar Gods eer woonde, vers 8. en daarom stelde hij het zich ten doel om aldaar God te eren Hem de eer te geven van Zijn naam, met de stem van de dankzegging al Gods wonderen bekend te maken. Zijn genaderijke werken, die ons oproepen tot dankzegging, zijn allen wonderen, die onze bewondering opwekken. Wij behoren ze te verkondigen, ze bekend te maken tot Zijn eer, en anderen op te wekken om Hem er voor te loven; en wij moeten het doen met de stem van de dankzegging, daar wij ons bewustzijn van onze verplichting om op alle mogelijke wijzen dankbaar de gunsten te erkennen, die wij van God hebben ontvangen.

4. Hij deed dit met zielsverlustiging en uit een beginsel van ware liefde tot God en Zijn inzettingen. Dienaangaande beroept hij zich op God; "Heere, Gij weet hoe lief ik de woning heb van Uw huis, vers 8, de tabernakel, waarin het U behaagt Uw wonen onder Uw volk te openbaren en hun hulde te ontvangen, de woonplaats van Uw heerlijkheid. David was soms door vervolging genoodzaakt in de landen van afgodendienaars te wonen en verhinderd om tot Gods altaren te komen en zijn vervolgers, die hem daartoe genoodzaakt hadden hebben het hem misschien als zijn misdaad aangewreven en verweten. Zie 1 Samuel 20:27.
"Maar, Heere", zegt hij, "ofschoon ik niet kan komen tot de woning van Uw huis, heb ik haar toch lief, mijn hart is daar, en het is mijn grootste smart, dat ik er niet zijn kan." Allen, die God waarlijk liefhebben, hebben ook waarlijk de inzettingen Gods lief, en zij hebben ze lief omdat Hij er Zijn eer in openbaart, en omdat zij hun de gelegenheid bieden Hem te eren. Onze Heere Jezus heeft de eer van Zijn Vader liefgehad en er zich op toegelegd om Hem te verheerlijken; Hij had de woning lief van Zijn huis, Zijn kerk onder de mensen; had haar lief, en Hij heeft zich voor haar overgegeven, ten einde haar te bouwen en te heiligen. Zij, die gemeenschap met God liefhebben en er zich in verlustigen om tot Hem te naderen, bevinden dat dit een voortdurend genot is, een troostrijk bewijs van hun oprechtheid, en een lieflijke voorsmaak van hun eindeloze gelukzaligheid.

II. Bewijzen gegeven hebbende van zijn oprechtheid, bidt David nu oprecht met een ootmoedig vertrouwen op God, (zoals zij hebben, wier hart hen niet veroordeelt) dat hij niet onder het oordeel mocht vallen van de goddelozen, vers 9, 10. Raap mijn ziel niet weg met de zondaren. Hier**:**

1. Beschrijft David deze zondaren, die hij beschouwde als in een zeer ellendige toestand te zijn, zo ellendig, dat hij niet kon wensen dat de ergste vijand, die hij had in de wereld, in een ellendiger toestand zou komen. "Het zijn mannen des doods, die dorsten naar bloed en zich onder zware bloedschuld bevinden. Zij doen kwaad, er is schandelijk bedrijf in hun handen. Hoewel zij winst behalen met hun goddeloosheid (want hun rechterhand is vol geschenken, steekpenningen om het recht te verkeren), zal dat hun toestand toch niet beter maken, immers wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint en lijdt schade aan zijn ziel?"

2. Vreest hij dat zijn deel met hen zal zijn. Hij heeft hen nooit bemind, zich nooit met hen vergezeld in deze wereld, en daarom kon hij in het geloof bidden niet lotgemeen met hen te zijn in de andere wereld. Onze ziel moet weldra vergaderd, weggenomen worden, om terug te keren tot God die haar gegeven heeft en haar wederom op zal eisen. Zie Job 34:14 Het is van belang voor ons om eens te bedenken of onze ziel dan vergaderd zal worden met de heiligen of met de zondaren, of zij ingebonden zal zijn in het bundelden van de levenden bij de Heere, zoals de zielen van de gelovigen, 1 Samuël 25:29, of in de bussel van onkruid voor het vuur, Matth. 13:30 De dood verzamelt ons tot ons volk, tot hen, die ons volk zijn terwijl wij leven,

met wie wij verkiezen ons te vergezellen, en met wie wij lotgemeen willen wezen; tot hen zal de dood ons vergaderen, en met hen moeten wij lotgemeen zijn tot in eeuwigheid. Bileam wenste de dood te sterven van de rechtvaardigen, David vreesde de dood te sterven van de goddelozen, zodat beide van hetzelfde gevoelen zijn, en zo wij ook van dat gevoelen zijn, en er naar leven, dan zullen wij voor eeuwig gelukkig zijn. Zij, die geen metgezellen willen wezen van zondaars, in hun vrolijkheid niet eten van hun lekkernijen, kunnen in het geloof bidden dat zij hun metgezellen niet zullen wezen in de rampzaligheid, niet zullen drinken van hun beker, hun beker van de zwijmeling.

III. Met een heilig, nederig vertrouwen geeft David zich over aan Gods genade, vers 11, 12 1. Hij belooft dat hij door Gods genade volharden zal in zijn plicht. "Wat anderen ook mogen doen, ik wandel in mijn oprechtheid." Als ons geweten voor ons getuigt dat wij gewandeld hebben in onze oprechtheid, dan is dit troostrijk voor ons, en het moet ons bevestigen in ons besluit om aldus voort te gaan.

2. Hij bidt om Gods genade, beide om hem daartoe instaat te stellen en er hem de vertroosting van te geven. "Verlos mij uit de handen van mijn vijanden, en wees mij genadig in leven en in sterven." Al zijn wij ook nog zo vast overtuigd van onze oprechtheid, toch moeten wij steunen op Gods genade en de grote verlossing, die Christus heeft gewrocht en bidden om het voordeel daarvan.

3. Hij heeft een welgevallen aan zijn standvastigheid: Mijn voet staat op effen baan waar ik niet zal struikelen, en waar ik niet af zal vallen." Dat spreekt hij als iemand, die zijn besluiten en voornemens voor God en Godsvrucht vast vindt, niet bewogen kunnende worden door de verzoekingen van de wereld, en zijn vertroosting vast bevindt in God en Zijn genade niet gestoord of verontrust kunnende worden door de kruisen en moeilijkheden van de wereld.

4. Hij stelt zich voor dat hij nog aanleiding zal hebben om de Heere te prijzen, voorzien zal worden van stof om Hem te loven, een hart zal hebben om te loven en te danken, en dat hij, hoewel thans misschien buitengesloten van de openbare inzettingen Gods, toch opnieuw de gelegenheid zal hebben om God te loven in de vergadering van Zijn volk. Zij, die de vergaderingen van de boosdoeners haten, zullen bij de vergadering gevoegd worden van de rechtvaardigen, en zich met hen verenigen om God te loven, en het is lieflijk om dat te doen in goed gezelschap, hoe groter hoe beter, want dan is het meer gelijk aan de hemel.

PSALM 27

1 Een psalm van David. De HEERE is mijn Licht en mijn Heil, voor wien zou ik vrezen? De HEERE is mijns levens kracht, voor wien zou ik vervaard zijn? 2 Als de bozen, mijn tegenpartijen, en mijn vijanden tegen mij, tot mij naderden, om mijn vlees te eten, stieten zij zelven aan, en vielen. 3 Ofschoon mij een leger belegerde, mijn hart zou niet vrezen; ofschoon een oorlog tegen mij opstond, zo vertrouw ik hierop. 4 Een ding heb ik van de HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de liefelijkheid des HEEREN te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel. 5 Want Hij versteekt mij in Zijn hut, ten dage des kwaads; Hij verbergt mij in het verborgene Zijner tent; Hij verhoogt mij op een rotssteen. 6 Ook nu zal mijn hoofd verhoogd worden boven mijn vijanden, die rondom mij zijn, en ik zal in Zijn tent offeranden des geklanks offeren; ik zal zingen, ja, psalmzingen de HEERE. 7 Hoor, HEERE! mijn stem, als ik roep; en wees mij genadig, en antwoord mij. 8 Mijn hart zegt tot U: Gij zegt: Zoek Mijn aangezicht; ik zoek Uw aangezicht, o HEERE! 9 Verberg Uw aangezicht niet voor mij, keer Uw knecht niet af in toorn; Gij zijt mijn Hulp geweest, begeef mij niet, en verlaat mij niet, o God mijns heils! 10 Want mijn vader en mijn moeder hebben mij verlaten, maar de HEERE zal mij aannemen. 11 HEERE! leer mij Uw weg, en leid mij in het rechte pad, om mijner verspieders wil. 12 Geef mij niet over in de begeerte mijner tegenpartijders; want valse getuigen zijn tegen mij opgestaan, mitsgaders die wrevel uitblaast. 13 Zo ik niet had geloofd, dat ik het goede des HEEREN zou zien in het land der levenden, ik ware vergaan. 14 Wacht op de HEERE, zijt sterk, en Hij zal uw hart versterken, ja, wacht op de HEERE.

Sommigen denken dat David deze psalm geschreven heeft voordat hij op de troon kwam, toen hij zich nog in het midden van zijn moeilijkheden bevond, misschien wel bij gelegenheid van de dood van zijn ouders, maar de Joden denken dat hij hem schreef toen hij oud was, bij gelegenheid van zijn wonderbare redding van het zwaard van de reus toen Abisaï hem ter hulp kwam, 2 Samuel 21:16, 17 waarop zijn volk besloot dat hij nooit meer zijn leven zou wagen in de strijd, opdat hij de lamp Israëls niet zou uitblussen. Misschien werd de psalm bij geen bijzondere gelegenheid gedicht, maar hij drukt zeer de vrome gemoedsbewegingen uit, waarmee Godvruchtige zielen ten allen tijde uitgedreven worden naar God, maar inzonderheid in tijden van benauwdheid. Hier is:

I. De heilige kloekmoedigheid des geloofs, vers 1-3
II. Het welgevallen dat hij had in gemeenschapsoefening met God, en de zegen, die hij er door verkreeg, vers 4-6
III. zijn begeerte naar God, naar zijn gunst en genade, vers 7-9, 11,12
IV. zijn verwachtingen van God en de aanmoediging, die hij aan anderen geeft om op Hem te hopen vers 10,13, 14 Laat ons hart onder het zingen van deze psalm aldus bewogen worden**.**

PSALM 27:1-6 Wij kunnen hier opmerken:

I. Met welk een levendig geloof David roemt in God, in Zijn heilige naam en in zijn deel aan Hem.
1. De Heere is mijn licht. Davids onderdanen noemden hem het licht of de lamp Israëls, 2 Samuel 21:17. En hij was ook voorzeker een brandende en lichtende kaars, maar hij erkent dat hij schijnt zoals de maan, met een ontleend licht; het licht, dat God op hem deed schijnen, werd teruggekaatst op hen. De Heere is mijn licht. God is een licht voor Zijn volk om hun de weg te doen zien als zij in twijfel zijn, hun hart te vertroosten en te vervrolijken als zij zich in droefheid bevinden. Het is in Zijn licht, dat zij nu voortgaan op hun weg en in Zijn licht hopen zij licht te zien tot in eeuwigheid.

2. Hij is mijn heil, mijn verlossing, in wie ik veilig ben, en door wie ik verlost en behouden zal worden."

3. "Hij is de kracht van mijn leven, niet slechts de beschermer van mijn aan gevaar blootgesteld leven, die er mij voor behoedt om gedood te worden, maar de kracht van mijn broos, zwak leven, die mij er voor behoedt om neer te zinken en te bezwijken." God, die het licht is van de gelovige, is de kracht van zijn leven niet alleen door wie, maar in wie, hij leeft en zich beweegt. Zo laat ons onszelf dan versterken in God.

II. Met welk een onversaagde moed hij triomfeert over zijn vijanden geen kloekmoedigheid is zo groot en heerlijk als de kloekmoedigheid van het geloof. Indien God voor hem is, wie kan dan tegen hem zijn? Voor wie zou ik vrezen? Voor wie zou ik vervaard zijn? Als de Almacht hem behoedt, heeft hij geen reden om te vrezen, en als hij weet dat dit zo is, dan heeft hij ook geen neiging om te vrezen. Indien God zijn licht is, dan vreest hij geen schaduwen, indien God zijn heil is dan vreest hij geen onheII. Hij triomfeert over zijn vijanden, die reeds verslagen waren, vers 2. Zijn vijanden naderden tot hem om zijn vlees te eten, niets minder dan dat bedoelende er reeds zeker van zijnde, maar zij vielen, niet: "hij sloeg hen en zij vielen,"maar "zij stieten zelf aan en vielen"; zij waren zo verward en verzwakt dat zij niet konden voortgaan met hun onderneming. Aldus werden zij, die kwamen om Christus te grijpen, door een woord te spreken ter aarde geworpen, Johannes 18:6 Het verderf van sommigen van de vijanden van Gods volk is een onderpand van de algehele ten onderbrenging van hen allen. En daarom deze gevallen zijnde, vreesde hij de overigen niet. "Hoewel zij talrijk zijn, een geheel leger; hoewel zij stoutmoedig en vermetel zijn, en hun aanvallen zeer dreigend zijn, al is het ook dat zij mij belegeren, met geheel een leger tegen een man, al is het ook dat zij strijd tegen mij voeren, mijn hart zal niet vrezen.
Heirlegers kunnen ons niet schaden als de Heere van de heirscharen ons beschermt, ja in deze zekerheid dat God voor mij is zal ik vertrouwen." Van twee dingen zal hij zich verzekerd houden 1. Dat hij veilig zal zijn. "Indien God mijn heil is, zal Hij mij ten dage des kwaads verbergen; Hij verbergt mij in Zijn hut ten dage des kwaads, Hij zal mij buiten gevaar stellen en boven de vrees er voor." God zal niet slechts voor Zijn in benauwdheid en gevaar verkerend volk een schuilplaats vinden, zoals Hij gedaan heeft, Jeremia 36:26, maar Hij zelf zal hun een verberging zijn**.**

PSALM 32:7.
Zijn voorzienigheid zal hen wellicht in veiligheid brengen, maar in ieder geval zal Zijn genade hen gerust maken. Zijn naam is de sterke toren, waar zij in het geloof heenlopen, Spreuken 18:10. "Hij zal mij verbergen, niet in de vestingen van Engedi, 1 Samuel 24:1, maar in het verborgene van Zijn tent. De genadige tegenwoordigheid Gods, Zijn macht, Zijn belofte, Zijn bereidwilligheid om het gebed te horen en te verhoren, het getuigenis van Zijn Geest in het hart van Zijn volk, deze allen zijn het verborgene van Zijn tent, en daarin vinden de heilige reden voor die heilige gerustheid en kalmte van gemoed, waardoor zij zeker wonen. Dit stelt hen op een rots, die niet onder hen zal wegzinken, maar op welke zij vaste grond zullen vinden voor hun hoop; ja het stelt hen op een hoge rots, waar de woedende, schuimende golven van een onstuimige zee hen niet kunnen aanraken, het is een rotssteen, die hoger is dan zij.

2. Dat hij zal zegevieren, vers 6. "Nu zal mijn hoofd verhoogd worden boven mijn vijanden, niet alleen zo dat zij het niet kunnen bereiken met hun pijlen, maar zo dat ik verhoogd zal worden om over hen te heersen." Door het geloof in de belofte van God triomfeert David hier

reeds voor de overwinning behaald was, en is hij zeker, niet slechts van de lauweren, maar ook van de kroon, alsof zij reeds op zijn hoofd was.

III. Met welk een Godvruchtige vurigheid hij bidt om voortdurende gemeenschap met God in Zijn heilige inzettingen, vers 4. Hij werd grotelijks bemoedigd in zijn vertrouwen op God, doordat hij zich bewust was van liefde tot God en Zijn inzettingen, en dat hij in zijn element was, als hij zich op de weg van zijn plicht bevond en in de weg om zijn kennis van Hem te doen toenemen. Als ons hart kan getuigen dat wij ons verlustigen in God meer dan in enig schepsel, dan kan dit ons aanmoedigen om op Hem te vertrouwen, want het is een teken dat wij behoren tot hen, die Hij beschermt als de Zijnen. Of het kan aldus worden genomen: Hij begeerde in het huis des Heeren te wonen ten einde er veilig te zijn voor de vijanden, die om hem heen waren. Zich omsingeld bevindende door dreigende legerscharen, zegt hij niet: "Een ding heb ik begeerd voor mijn veiligheid, dat ik een leger mag hebben, dat zo en zo talrijk is, of dat ik meester zal zijn van deze of die stad, deze of die sterke vesting, maar dat ik mocht wonen in het huis des Heeren, en dan is het wel met mij."
Merk op**:**
1. Wat het is, dat hij begeert: in het huis des Heeren te wonen. In de voorhoven van Gods huis hadden de priesters hun woning, en David wenste dat hij een van hun was. Sommigen zien met minachting neer op Gods dienstknechten, maar een van de grootste en beste van de koningen, die er ooit geweest zijn, zou gaarne lotgemeen met hen geweest zijn, zeer gaarne onder hen gewoond hebben.
Of liever: Hij begeert dat hij nauwgezet en voortdurend kon deelnemen aan de openbare eredienst Gods met andere getrouwe en gelovige Israëlieten, naar de plicht van iedere dag het vereiste. Daarom wenste hij een einde te zien aan de oorlog, waarin hij nu gewikkeld was; niet om rustig en op zijn gemak in zijn eigen paleis te kunnen wonen, maar ten einde tijd en gelegenheid te hebben om de dienst in Gods voorhoven bij te wonen. Zo heeft Hizkia, een ware, echte zoon van David, verlangd naar het herstel van zijn gezondheid, niet om op te gaan naar de stoel van het gericht, maar om "op te gaan naar het huis des Heeren," Jesaja 38:22.
Al Gods kinderen begeren in Gods huis te wonen; waar anders zouden zij wonen? Niet om er te vertoeven als een reiziger, die zich van de weg afwendt om voor een nacht ergens te verwijlen, of slechts voor enige tijd, zoals de dienstknecht, die niet altijd in het huis blijft; maar om er al de dagen van zijn leven te verblijven, want daar verblijft de zoon eeuwig. Hopen wij dat het loven van God de zaligheid zal zijn van de eeuwigheid? Dan voorzeker moeten wij er ons levenswerk van maken in onze tijd.

2. Hoe vurig hij dit begeert. Dit is het " één ding, dat ik van de Heere heb begeerd, en dat ik zal zoeken" Als hij slechts een ding van God begeert, zal dit het wezen, want dit ging hem meer dan iets anders ter harte. Hij begeerde het als iets goeds; hij begeerde het van de Heere als Zijn gave en een teken van Zijn gunst. En zijn begeerte hierop gericht hebbende als op het een nodige, zocht hij het; hij bleef er om bidden, en richtte zijn zaken en werkzaamheden zo in, dat hij er de tijd en de gelegenheid voor zou hebben. Zij, die waarlijk gemeenschap met God hebben zullen er zich met alle naarstigheid toe begeven, Spreuken 18:1 3. Wat hij er mee op het oog had: hij wilde in Gods huis wonen, niet voor het goede en overvloedige onthaal aan de offermaaltijden, noch om de muziek en het schoon gezang aldaar, maar om de lieflijkheid des Heeren te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel. Hij verlangde in Gods voorhoven te komen:
a. Om het genot te hebben van na te denken over God. Hij kende iets van de lieflijkheid des Heeren, de oneindige, alles overtreffende beminnelijkheid van het Goddelijk wezen en Zijn volmaaktheden, Zijn heiligheid is Zijn lieflijkheid, Zijn schoonheid, Psalm 110:3, Zijn goedheid is Zijn schoonheid, Zacharia 9:17 De harmonie van al Zijn eigenschappen is de

schoonheid van Zijn natuur. Met het oog van het geloof en heilige liefde aanschouwen wij deze schoonheid en zien er gedurig meer in wat lieflijk en bewonderenswaardig is. Als wij met een heilige vlam van Godvruchtige genegenheid Gods heerlijke voortreffelijkheden in onze gedachten nagaan en ons verblijden in de tekenen van Zijn bijzondere gunst jegens ons, dan is dit het aanschouwen van de lieflijkheid of schoonheid des Heeren, waarnaar David hier verlangt, en zij kan verkregen worden in Zijn inzettingen, want daarin openbaart het zich.
b. Ten einde de voldoening te hebben om onderwezen te worden in zijn plicht, want hiernaar wilde hij onderzoeken in Gods tempel. Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal? Om de wille van die twee zaken begeerde hij dat een ding: in het huis des Heeren te wonen al de dagen van zijn leven want welgelukzalig zijn zij, die dat doen; zij zullen Hem gestadig prijzen, Psalm 84:5 zowel in het spreken tot Hem als in het horen van Hem. Maria's zitten aan de voeten van Christus om Zijn woord te hoven, noemt Christus het een nodige en het goede deel.

4. Welk voordeel hij er zich van voorstelde als hij een plaats in Gods huis kon verkrijgen.
a. Daar zou hij kalm en gerust zijn; daar zouden hem geen moeilijkheden vinden, want hij zou verborgen zijn; daar zouden geen moeilijkheden hem bereiken, want hij zou op een hoogte gesteld zijn, vers 5. Joas, één uit Davids zaad, was gedurende zes jaren verborgen in het huis des Heeren, en werd er niet slechts behoed voor het zwaard, maar bewaard voor de kroon, 2 Koningen 11:3 De tempel werd een veilige plaats geacht voor Nehemia om er zich te verbergen, Nehemia 6:10 Doch de veiligheid van de gelovigen is niet gelegen in de muren van de tempel, maar in de God van de tempel, en hun vertroosting in gemeenschap met Hem.
b. Daar zou hij aangenaam en blijmoedig zijn, daar zou hij offeranden offeren met geschal, vers 6. Want Gods werk brengt zijn eigen beloning mede, daar zou hij zingen, ja psalmzingen de Heere. Al wat de oorzaak is van onze blijdschap, behoort oorzaak of stof te zijn van onze lof. En als wij in de heilige inzettingen tot God gaan, dan moeten wij grote blijdschap smaken en de Heere overvloedig loven Het is tot eer van onze God, dat wij moeten zingen van Zijn wegen. en als Hij ons hoofd verhoogt boven onze vijanden, dan moeten wij Hem verhogen in onze lof. Gode zij dank, die ons te allen tijde doet triomferen, 2 Korintiërs 2:14.

Psalm 27:7-14
In deze verzen geeft David uitdrukking:
I. Aan zijn begeerte naar God in verscheidene gebeden. Als hij niet kan opgaan naar het huis des Heeren, kan hij toch, waar hij zich ook bevindt, een weg vinden naar de troon van de genade door het gebed.

1. Nederig vraagt hij om gehoor, en hij gelooft vast dat het hem verleend zal worden: Hoor, Heere, mijn stem als ik roep, niet alleen met mijn hart, maar ook als een, wie het zeer ernst is, met mijn stem." Hij vraagt ook om een antwoord des vredes, dat hij verwacht, niet van zijn eigen verdienste, maar van de goedertierenheid des Heeren; wees mij genadig, en antwoord mij, vers 7. Als wij bidden en geloven, zal God genadiglijk horen en antwoorden.

2. Hij grijpt de vriendelijke uitnodiging aan, die God hem gedaan heeft, vers 8. Het is vermetele aanmatiging in ons om opgeroepen in de tegenwoordigheid van de Koning van de koningen te komen, ook kunnen wij niet met gerustheid tot Hem naderen tenzij Hij ons de gouden scepter toereikt. Daarom steunt David, als hij gaat bidden, op de uitnodiging, die God hem had gegeven, om tot de troon van de genade te komen, en eerbiedig raakt hij als het ware de spits aan van de gouden scepter, die hem hiermee was toegereikt. Mijn hart zegt tot U, of van U: Zoek Mijn aangezicht. Daar dacht hij eerst over na en daarover predikte hij weer tot zichzelf (en dat is de beste prediking, het is tweemaal horen wat God eens gesproken heeft), *Gij zegt,* aldus hebben de overzetters de volzin aangevuld: Zoek Mijn aangezicht; en dan keert

hij terug tot hetgeen, waarover hij nagedacht heeft, in dit vrome besluit: ik zoek Uw aangezicht, o Heere.
Merk hier op:
a. De ware aard van Godsdienstige aanbidding: het is het aangezicht Gods te zoeken. Dat is het in het gebod van God: Zoek Mijn aangezicht. Hij wil dat wij Hem zoeken om Hemzelf, dat wij Zijn gunst tot ons hoogste goed maken. En dat is het in de bedoeling en begeerte van de heilige: "ik zoek Uw aangezicht, o Heere, en met niets minder dan dat zal ik tevreden zijn." Het openen van Zijn hand zal de begeerte bevredigen van andere levende wezens Psalm 145:16, maar het is alleen het lichten van Zijn aangezicht, dat aan de begeerte zal voldoen van een levende ziel, Psalm 4:7, 8.
b. De vriendelijke uitnodiging van een genadige God tot het volbrengen van deze plicht. Gij zegt: Zoek Mijn aangezicht; het is niet slechts een vergunning, een verlof, maar een gebod; en dat Hij ons beveelt Hem te zoeken, daarin ligt de belofte van vinden opgesloten; want Hij is te vriendelijk om te zeggen: Zoek Mij tevergeefs. God roept ons om Zijn aangezicht te zoeken in onze bekering tot Hem en in ons spreken met Hem. Hij roept ons door de fluisteringen van Zijn Geest tot en met onze geest, om Zijn aangezicht te zoeken. Hij roept ons door Zijn Woord, door het gestadig weerkeren van de gelegenheid om Hem te aanbidden, door de bijzondere leidingen van Zijn voorzienigheid, door zegeningen en door beproevingen. Als wij in onze dwaasheid valse ijdelheden onderhouden, dan roept God in Zijn liefde ons om onze eigen weldadigheid te zoeken.
c. Het bereidwillig voldoen van een Godvruchtige ziel aan deze uitnodiging. Terstond wordt op de roepstem geantwoord: mijn hart zegt tot U: ik zoek Uw aangezicht, o Heere. De roeping was algemeen: Zoek Mijn aangezicht," vers 8. maar wij moeten evenals David haar beschouwen als tot ons gericht: "ik zoek Uw aangezicht." Het woord doet ons geen goed, als wij het op anderen overdragen, maar er de vermaning niet van aannemen voor onszelf. De roepstem was: Zoek Mijn aangezicht, het antwoord is: "ik zoek Uw aangezicht, o Heere," zoals Jeremia 3:22 : "Zie, hier zijn wij, wij komen tot U." Een Godvruchtig hart antwoordt redelijk op de roepstem van een genadig God, gewillig gemaakt zijnde ten dage van Zijn heirkracht.

3. Hij is zeer nauwkeurig in zijn beden:
A. Om de gunst van God, dat hij daarvan niet uitgesloten mocht zijn, vers 9. "ik zoek Uw aangezicht, o Heere, in gehoorzaamheid aan Uw bevel, en daarom: Verberg Uw aangezicht niet voor mij, laat mij nooit de verkwikkende bewustheid missen van Uw gunst; heb mij lief en doe mij weten dat Gij mij liefhebt; keer Uw knecht niet af in toorn." Hij erkent Gods misnoegen verdiend te hebben, maar bidt dat God, hoe Hij hem ook mocht kastijden, hem toch niet van Zijn tegenwoordigheid zou verbannen; want wat is de hel anders dan dat?
B. Om het voortduren van Zijn nabijheid; Gij Zijt mijn hulp geweest, en Gij zijt de God van mijn heil, tot wie anders zal ik dan heengaan dan tot U? Begeef mij niet en verlaat mij niet; onthoud mij de werkingen niet van Uw kracht want dan ben ik hulpeloos, onthoud mij de tekenen niet van Uw welbehagen, want dan ben ik troosteloos."
C. Om het voorrecht van de Goddelijke leiding, vers 11. Heere, leer mij Uwen weg; geef mij de betekenis te verstaan van de weg, die Gij met mij houdt, maak hem mij duidelijk. En geef mij in iedere twijfelachtige zaak te weten wat mijn plicht is, opdat ik er mij niet in vergis, maar op de rechte weg wandele, niet aarzelend en als in onzekerheid, maar met vaste tred. Het is geen berekenende staatkunde maar eenvoudigheid, dat is: bepaalde en stellige eerlijkheid, die ons op de weg van onze plicht zal leiden en er ons op zal houden.
Hij bidt om in het rechte pad geleid te worden, om zijn verspieders wil. Zijn vijanden lagen op de loer om hem te zien hinken, teneinde gelegenheid tegen hem te vinden. Saul had het

oog op David, 1 Samuel 18:9 Dit wekte hem op om te bidden: "Heere, leid mij in het rechte pad, opdat zij mij geen kwaad ten laste kunnen leggen, of iets dat de schijn heeft van kwaad".
D. Om de weldaad van de Goddelijke bescherming, vers 12. Geef mij niet over in de begeerte van mijn tegenpartijen. Heere, laat hen hun doel niet bereiken, want zij leggen het toe op mijn leven, op niets minder dan dat, en wel zo, dat ik door niets tegen hen beschut ben dan door Uw macht over hun geweten; want valse getuigen zijn tegen mij opgestaan, wier oogmerk verder reikt dan mij van mijn eer en goede naam te beroven, want zij blazen wrevel uit; het is mijn bloed, waarnaar zij dorsten. Hierin was David een type van Christus, want valse getuigen zijn tegen Hem opgestaan en de zodanige die wrevel uitbliezen; maar hoewel Hij overgeleverd werd in hun goddeloze handen, werd Hij toch niet overgegeven in hun begeerte, want zij konden Zijn verhoging niet beletten.

II. Hij drukt zijn vertrouwen uit op God**:**
1. Dat Hij hem hulp en bijstand zal verlenen als alle andere hulp en bijstand hem zullen falen, vers 10: Als mijn vader en mijn moeder mij verlaten, de naaste en dierbaarste vrienden, die ik in de wereld heb, van wie ik de meeste bijstand kan verwachten, en met de meeste reden, als zij sterven, of ver van mij verwijderd zijn, of niet instaat zijn om mij te helpen in mijn tijd van nood, of onvriendelijk voor mij zijn, of achteloos en mij niet willen helpen als ik zo hulpeloos ben als ooit een arme wees was, die zonder vader en moeder was achtergelaten, dan weet ik dat de Heere mij zal aannemen, mij zal opnemen gelijk een arm verdwaald schaap opgenomen wordt, zodat het niet omkomt." Zijn tijd om hen te helpen, die op Hem betrouwen, is als alle andere helpers falen, als het het meest strekt tot Zijn eer en hun gerief, een wees zal bij Hem ontfermd worden. Deze belofte is dikwijls naar de letter vervuld geworden. Verlaten wezen zijn onder de bijzondere zorg en hoede genomen van de Goddelijke voorzienigheid daar God hulp voor hen beschikt en vrienden voor hen verwekt heeft op een wijze, die men niet verwacht zou hebben. God is een betrouwbaarder en beter vriend dan onze aardse ouders het zijn of zijn kunnen.

2. Dat hij te bestemder tijd de tentoonspreiding zal zien van Zijn goedheid, vers 13. Hij geloofde, dat hij het goede des Heeren zou zien ut het land van de levenden, indien hij haar niet gezien had, hij zou onder zijn beproevingen zijn bezweken. Zelfs de beste heiligen zijn er aan onderhevig om te bezwijken of te bezwijmen als hun beproevingen zwaar worden en lang duren; hun ziel is overstelpt, hun vlees en hart bezwijken; maar dan is hun geloof een krachtige hartsterking, het bewaart hen er voor om te vertwijfelen onder hun last om te wanhopen aan hulp of bijstand en uitredding, maakt dat zij blijven hopen en bidden en wachten, goede gedachten blijven koesteren van God, zodat zij getroost en gesterkt zijn. Maar wat was het, dat David geloofde en dat hem voor bezwijmen of bezwijken heeft behoed? Dat hij de goedheid des Heeren zou zien, vers 13. die nu verre scheen te zijn. Zij die wandelen door geloof in de goedheid des Heeren, zullen te bestemder tijd wandelen in de aanschouwing van die goedheid. Deze hoopte hij te zien in het land van de levenden, dat is:
a. In deze wereld, dat hij zijn ellende en moeilijkheden zou overleven en er niet onder zou bezwijken. Het is zijn troost niet zozeer dat hij het land van de levenden zal zien, als wel dat hij er de goedheid van God in zal zien want dat is voor een Godvruchtige ziel het lieflijke in alle aardse genietingen.
b. In het land Kanaän en in Jeruzalem, waar de levende orakelen waren; in vergelijking met de heidenen, die dood waren in zonde, kon het land Israëls gevoeglijk het land van de levenden genoemd worden, daar was God bekend en daar hoopte David Zijn goedheid te zien. Zie 2 Samuel 15:25, 26 Of:
c. In de hemel. Alleen dat land kan in waarheid het land van de levenden genoemd worden, waar geen dood meer is, deze aarde is het land van de stervenden. Niets is zo krachtig als de

gelovige hoop op het eeuwige leven, het vooruitzicht op die heerlijkheid en de voorsmaak van die zaligheid, om ons onder de rampen van de tegenwoordige tijd voor bezwijken te behoeden.

3. Dat hij intussen gesterkt zal worden om staande te blijven onder zijn last, vers 14; of hij dit zegt tot zichzelf, of tot zijn vrienden, het komt op hetzelfde neer, het is hetgeen hem bemoedigt. Hij zal uw hart versterken, uw ziel ondersteunen, en dan zal de ziel, de geest, het zwakke lichaam steunen. Houd u in die kracht dicht bij God en uw plicht. Wacht op de Heere door geloof en gebed en een nederige onderworpenheid aan Zijn wil, ja wacht op de Heere; wat gij ook doet, vergeet of verzuim niet, om tot God te gaan. Houd moed, ook te midden van de grootste gevaren en moeilijkheden. Heb goeden moed, Uw hart zij vast, betrouwende op God, en dan zult gij door geen van deze dingen bewogen worden. Zij, die op de Heere vertrouwen, hebben reden om goedsmoeds te zijn**.**

PSALM 28

1 Een psalm van David. Tot U roep ik, HEERE! mijn Rotssteen, houd U niet als doof van mij af; opdat ik niet, zo Gij U van mij stil houdt, vergeleken worde met degenen, die in de kuil neerdalen. 2 Hoor de stem mijner smekingen, als ik tot U roep, als ik mijn handen ophef naar de aanspraakplaats Uwer heiligheid. 3 Trek mij niet weg met de goddelozen, en met de werkers der ongerechtigheid, die van vrede spreken met hun naasten, maar kwaad is in hun hart. 4 Geef hun naar hun doen, en naar de boosheid hunner handelingen; geef hun naar hunner handen werk; doe hun vergelding tot hen wederkeren. 5 Omdat zij niet letten op de daden des HEEREN, noch op het werk Zijner handen, zo zal Hij hen afbreken en zal hen niet bouwen. 6 Geloofd zij de HEERE, want Hij heeft de stem mijner smekingen gehoord. 7 De HEERE is mijn Sterkte en mijn Schild; op Hem heeft mijn hart vertrouwd, en ik ben geholpen; dies springt mijn hart van vreugde, en ik zal Hem met mijn gezang loven. 8 De HEERE is hunlieder Sterkte, en Hij is de Sterkheid der verlossingen Zijns Gezalfden. 9 Verlos Uw volk, en zegen Uw erve, en weid hen, en verhef hen tot in eeuwigheid.

Het eerste gedeelte van deze psalm is het gebed van een strijdende heilige, die in benauwdheid is, vers 1-3, waaraan het oordeel toegevoegd is over de onverzoenlijke vijanden van God, vers 4, 5 Het laatste gedeelte van de psalm is de dankzegging van een triomferende heilige, die uit zijn benauwdheid gered is, vers 6-8, waaraan een profetisch gebed is toegevoegd voor al de getrouwe onderdanen Gods, vers 9, zodat het moeilijk is te zeggen in welke van die twee toestanden David zich bevond toen hij hem schreef. Sommigen denken dat hij nu in moeilijkheid was en God zocht in die benauwdheid, meer zich reeds bereidde om Hem te loven voor de uitredding, en in het geloof er Hem dank voor zei eer zij nog gewrocht was. Anderen denken dat hij nu in triomf was, maar gedacht aan de gebeden, die hij gedaan heeft toen hij in moeite en gevaar was, en ze tot nut en stichting van zichzelf en van anderen vermeldde opdat de zegen zoveel lieflijker zou zijn als hem verhoring van zijn gebed was gezonden**.**

PSALM 28:1-5

In deze verzen is David zeer vurig in het gebed.

I. Hij bidt dat God hem genadiglijk zal hoven en verhoren, nu hij in zijn benauwdheid tot Hem roept, vers 1, 2 Let op zijn geloof in het gebed: Heere, mijn rotssteen, zijn geloof te kennen gevende in Gods macht, "Hij is een rotssteen", en zijn steunen op die macht; "Hij is men rotssteen, op wie ik mijn hoop bouw." Let op zijn vurigheid in het gebed: " Tot U roep

ik, als een wie het ernst is, op het punt zijnde van weg te zinken tenzij Gij mij intijds te hulp komt." Merk ook op hoe verlangend hij is om een antwoord te verkrijgen: "Houd U niet als doof van mij af, alsof Gij toornig waart op mijn gebed," Psalm 80:5 Heere spreek tot mij, antwoord mij "goede woorden troostrijke woorden," Zacharia 1; 13, al wordt mij de zaak, waar ik om bid, niet gegeven, zo laat God toch vreugde en blijdschap tot mij spreken en het mij doen horen. Heere, spreek voor mij, in antwoord op mijn gebeden, bepleit mijn zaak, gebied verlossing voor mij en wil aldus de stem van mijn smeking horen en verhoren."

Hij pleit op twee dingen**:**

1. De treurige wanhoop, waarin hij zijn zou, indien God hem veronachtzaamde. "Indien Gij zwijgt, U als doof van mij af houdt, indien ik de tekenen niet heb van Uw gunst, dan ben ik als degenen, die in de kuil neerdalen een dode, een verloren man; indien God mijn vriend niet is, niet voor mij optreedt, dan zullen mijn hoop en mijn hulp vergaan." Niets kan zo smartelijk zijn voor een Godvruchtige ziel als het gemis van Gods gunst en het besef van Zijn misnoegen. Ik zal wezen als degenen, die ter helle neerdalen, aldus lezen sommigen de zin, immers, wat is de rampzaligheid van de verdoemden anders dan dit: dat God voor altijd voor hen zwijgt, doof is voor hun geroep. Diegenen zijn in zekere zin geschikt voor Gods gunst en kunnen haar verwachten, die aldus bevangen zijn van schrik en vrees voor Gods toorn, en voor wie Zijn misnoegen erger is dan de dood.

2. Zijn goede hoop dat God hem gunst zal bewijzen: ik hef mijn handen op naar de aanspraakplaats van Uw heiligheid, hetgeen niet slechts een ernstige begeerte, maar ook een ernstige verwachting aanduidt, om vandaar een antwoord van vrede te ontvangen. Het heilige van de heiligen binnen de voorhang wordt hier, evenals elders, de aanspraakplaats genoemd waar de ark met het verzoendeksel was, daar werd God gezegd te wonen tussen de cherubs, en vandaar sprak Hij tot Zijn volk, Numeri 7:89. Dat was een type van Christus, en het is naar Hem dat wij onze ogen en handen moeten opheffen, want door Hem komt alle goed van God tot ons. Het was ook een tegenbeeld van de hemel, Hebreeën 9:24; en van God als onze Vader in de hemel wordt ons geleerd een antwoord te verwachten op onze gebeden. De Schriften worden de woorden Gods genoemd, en die moeten wij in onze gebeden en verwachtingen voor ogen hebben. Zij zijn het woord, waarop God heeft doen hopen.

II. Evenals tevoren, Psalm 26:9, bidt hij het oordeel voor zich af van de goddelozen. Raap mijn ziel niet weg met de zondaren Heere, ik kom tot Uw heiligdom, trek mij daarvan niet weg met de goddelozen en met de werkers van de ongerechtigheid, vers 3.

1. Behoed er mij voor om verstrikt te worden in de strikken, die zij voor mij gelegd hebben; zij vleien en strelen mij, zij spreken van vrede tot mij, maar zij koesteren boze plannen tegen mij, want kwaad is in hun hart; zij bedoelen mij te beroeren, ja te verderven. Heere, laat mij niet weggetrokken worden en ten ondergang gebracht door hun gevloekte complotten, want zij hebben geen macht, kunnen geen macht, geen voorspoed tegen mij hebben, tenzij het hun van boven gegeven is."

2. Behoed mij van door hun zonden te worden besmet en te doen zoals zij doen. Laat mij niet door hun bedrieglijke argumenten of door hun vertakkingen afgetrokken worden van Uw heiligdom (waar ik begeer te wonen al de dagen van mijn leven) om het een of andere boze werk te werken," zie Psalm 141:4 Heere, laat mij nooit aan mijzelf over om de listen en het verraad aan te wenden voor mijn behoud, als zij aanwenden voor mijn verderf. Laat generlei voorval een onweerstaanbare verzoeking voor mij zijn om goddeloze lieden na te volgen." Godvruchtige mensen schrikken terug voor de weg van de zondaren; ook de besten van hen zijn zich bewust van het gevaar, waarin zij verkeren, om er toe heengetrokken te worden en daarom moeten we altijd ernstig bidden tot God om Zijn genade om vast te houden aan onze oprechtheid.

3. "Behoed er mij voor om in hun oordeel te zijn begrepen; laat mij niet voortgeleid worden met de werkers van de ongerechtigheid, want ik behoor niet tot hen, die van vrede spreken terwijl strijd in hun hart is." Zij, die zorgzaam zijn om geen gemeenschap te hebben met de zondaars in hun zonde, hebben reden om te hopen dat zij van hun plagen niet zullen ontvangen, Openbaring 18:4.

III. Hij roept de rechtvaardige oordelen Gods in over de werkers van de ongerechtigheid vers 4. Geef hun naar hun doen. Dit is niet de taal van hartstocht of wraakzucht, en dit is ook niet onbestaanbaar met de plicht om voor onze vijanden te bidden. Maar**:**

1. Aldus wilde hij tonen hoe verre het van hem was, om zich te voegen naar de werkers van de ongerechtigheid, en met hoe goede reden hij gebeden had om niet met hen weggetrokken te worden; hij was er van overtuigd dat zij niet rampzaliger gemaakt konden worden dan wanneer hun gegeven werd naar hun doen.

2. Aldus wilde hij zijn ijver te kennen geven voor de eer van Gods gerechtigheid in de regering van de wereld. "Heere, zij denken dat alles goed is wat zij doen en aldus rechtvaardigen zij zich in hun boze praktijken: Heere, geef hun naar de boosheid van hun handelingen en breng diegenen alzo uit de waan omtrent hen, die denken dat er geen kwaad is in hetgeen zij doen, omdat het ongestraft blijft", Psalm 94:1, 2 3. Dit gebed is een profetie dat God vroeg of laat aan alle onboetvaardige zondaars zal wedergaven naar hetgeen zij verdienen. Indien hetgeen verkeerd gedaan werd, niet ongedaan wordt gemaakt door berouw en bekering, dan zal er gewis een dag van afrekening komen, wanneer God aan een iegelijk, die volhardt in zijn boze daden, er hem vergelding voor zal doen. Het is inzonderheid een profetie van het verderf, dat over de verdervers zal komen; "Zij spreken van vrede met hun naaste, maar kwaad is in hun hart, laat de verwoesters verwoest worden en laat er trouweloos gehandeld worden met hen, die trouweloos gehandeld hebben"; zie Jesaja 33:1; Openbaring 18:6; 13:10.
Merk op: hij voorzegt dat God hun vergelden zal, niet alleen naar hun daden maar ook naar de boosheid van hun handelingen, want met de zondaars zal afgerekend worden niet alleen voor het kwaad dat zij gedaan hebben, maar voor het kwaad, dat zij zouden gedaan hebben, het kwaad, dat zij hadden willen doen, maar niet hebben kunnen doen. En als God naar die regel handelt met de goddelozen dan voorzeker zal Hij er ook naar handelen met de rechtvaardigen, en hen belonen niet alleen voor het goed dat zij gedaan hebben, maar voor het goed dat zij gepoogd hebben te doen, maar niet tot stand hebben kunnen brengen.

IV. Hij voorzegt hun verderf wegens hun minachten van God en van Zijn daden, vers 5. Omdat zij niet letten op de daden des Heeren, noch op het werk Zijner handen, waardoor Hij zich openbaart en tot de kinderen van de mensen spreekt, zal Hij hen afbreken, in deze wereld en in de toekomende wereld, en zal hen niet bouwen." Een domme onverschilligheid voor de werken van God is de oorzaak van de zonde van de zondaren en wordt alzo de oorzaak van hun verderf. Waarom twijfelen de mensen aan het wezen of de eigenschappen van God? Waarom anders dan omdat zij niet letten op het werk van Zijn handen, dat Zijn heerlijkheid verkondigt en waaruit de onzienlijke dingen verstaan worden? Waarom vergeten de mensen God, leven zij zonder Hem, ja beledigen zij Hem en leven zij in opstand tegen Hem? Waarom anders dan omdat zij geen acht slaan op de voorbeelden van Zijn toorn, die geopenbaard wordt van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid Waarom haten de vijanden van Gods volk hen en vervolgen zij hen, bedenken zij kwaad tegen hen? Waarom anders dan omdat zij niet letten op de werken, die God gewrocht heeft voor Zijn kerk, waardoor Hij getoond heeft hoe dierbaar zij Hem is? Zie Jesaja 5:12 Bij het zingen hiervan moeten wij ons

wapenen tegen alle verzoeking om ons te voegen bij de werkers van de ongerechtigheid en ons bemoedigen tegen al het leed, waarmee wij door de werkers van de ongerechtigheid bedreigd worden**.**

PSALM 28:6-9
In deze verzen:
I. Doet David dankzegging aan God voor de verhoring van zijn gebeden met evenveel vurigheid als waarmee hij er tevoren om gevraagd heeft, vers 6. Geloofd zij de Heere. Hoe spoedig wordt de smart van de heiligen veranderd in lofzangen en hun gebed in dankzegging! Het was in het geloof dat David heeft gebeden, vers 2: Hoor de stem mijner smekingen, en door hetzelfde geloof doet hij dankzegging omdat de Heere de stem van zijn smekingen gehoord heeft, vers 6. Zij, die bidden in het geloof, kunnen zich verblijden in de hoop. "Hij heeft mij gehoord, (heeft mij genadiglijk aangenomen), en ik ben even zeker van de werkelijke verhoring, alsof zij reeds geschied was". Wat wij gewinnen door het gebed, moeten wij gebruiken met dankzegging Heeft God onze smekingen gehoord? Zo laat ons dan Zijn naam loven.

II. Hij moedigt zich aan om te hopen op God voor de voleinding van alles wat hem betreft; Gode de eer gegeven hebbende van Zijn genade, eigent hij er zich in nederige vrijmoedigheid de vertroosting van toe, vers 7. Dit is de methode om vrede te verkrijgen, men beginne met God te loven omdat de vrede te verkrijgen is. Merk op**:**
1. Zijn steunen en betrouwen op God: De Heere is mijn sterkte om mij te ondersteunen en mij door te helpen in al mijn dienst en lijden. Hij is mijn schild om mij tegen alle boze plannen van mijn vijanden te beschermen. Ik heb Hem verkoren om dit voor mij te zijn en ik Hem altijd als zodanig bevonden en ik verwacht dat Hij dit nog verder voor mij zijn zal.

2. Zijn ervaring van het voordeel van dat vertrouwen. "Mijn hart heeft op Hem vertrouwd, op Hem, op Zijn macht en Zijn belofte, en het was niet tevergeefs, want ik ben geholpen, ik ben dikwijls geholpen. God heeft mij niet slechts ter bestemder tijd de hulp gegeven, waarvoor ik op Hem heb vertrouwd, maar mijn vertrouwen zelf in Hem heeft mij intussen geholpen en mij voor bezwijken behoed," Psalm 27:13. De werkingen des geloofs zelf zijn een dadelijke hulp om de neerzinkende moed op te heffen.

3. Het gebruik, dat hij maakt van die ervaring. Hij had er het genoegen van: dies springt mijn hart van vreugde. De blijdschap van een gelovige zetelt in het hart, terwijl in het lachen van een zot het hart smart heeft. Het is grote blijdschap, een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde. Het hart, dat waarlijk gelooft, zal zich te bestemder tijd grotelijks verblijden, het is blijdschap en vrede in het geloven die wij moeten verwachten. God zal er de lof voor hebben, als mijn hart springt van vreugde, dan zal ik Hem loven met mijn gezang Aldus moeten wij uitdrukking geven aan onze dankbaarheid; het is wel het minste wat wij kunnen doen en hierdoor zullen ook anderen uitgelokt en aangemoedigd worden om op Hem te betrouwen.

III. Hij verblijdt zich in het deel, dat alle Godvruchtigen door Christus aan God hebben vers 8. "De Heere is hunlieder sterkte, niet de mijn alleen, maar de sterkte van iedere gelovige." De heiligen verblijden zich in de vertroostingen en genietingen van hun vrienden, zowel als in hun eigene, want gelijk wij niet minder voordeel hebben van het licht van de zon, zo ook niet van het licht van Gods aangezicht, omdat anderen er in delen; want wij zijn er zeker van, dat er genoeg is voor allen en genoeg voor ieder. Dit is onze gemeenschap met alle heiligen, dat God hun sterkte is en ook onze sterkte is, "Christus hun Heere is en onze Heere is", 1

Korinthe 1:2 Hij is hun sterkte, de sterkte van geheel Israël, omdat Hij de sterkte van de verlossingen van Zijn gezalfden is, dat is**:**

1. Van David in type. In hem te versterken, die hun koning was en hun oorlogen voerde heeft God het gehele koninkrijk versterkt. Hij noemt zich de gezalfde Gods, omdat het de zalving was, die hij had ontvangen, welke hem blootstelde aan de nijd en de afgunst van zijn vijanden, en die hem daarom recht gaf op Gods bescherming.

2. Van Christus, Zijn Gezalfde, Zijn Messias in het antitype. God was de sterkheid van Zijn verlossingen, Hij Hem bekwaam gemaakt voor Zijn onderneming en Hem erin door geholpen; zie Psalm 89:22; Psalm 49:5; 50:7,9. En zo wordt Hij hun sterkte, de sterkte van al de heiligen, Hij sterkte Hem, die het hoofd van de kerk is, en uit Hem gaat kracht uit naar al de leden; Hij heeft Zijn sterkte geboden en aldus gesterkt wat Hij voor ons heeft gewrocht, Psalm 68:29, 80:18, 19.

IV. Hij besluit met een kort, doch veelomvattend gebed voor de kerk van God, vers 9. Hij bidt voor Israël, niet als mijn volk: verlos mijn volk, en zegen mijn erve", hoewel zij dit waren, maar "Uw volk, Uw erve". Gods deel in hen ging hem meer ter harte, dan zijn eigen deel in hen. Wij "zijn Uw volk, is" een goede pleitrede, Jesaja 64:9; 63:19 Ik ben de uw verlos mij. Gods volk is Zijn erve, dierbaar en kostelijk in Zijn ogen; het weinigje eer en heerlijkheid, dat Hij heeft van deze wereld, heeft Hij van hen. Des Heeren deel is Zijn volk. Wat hij van God voor hen bidt, is**:**

1. Dat Hij hen zal verlossen van hun vijanden en uit de gevaren, waaraan zij waren blootgesteld.

2. Dat Hij hen wilde zegenen met alle goed, voortvloeiende uit Zijn gunst ter vervulling van Zijn belofte.

3. Dat Hij hen zou weiden, voeden; zegen hen met overvloed, inzonderheid met de overvloed van Zijn inzettingen, die spijs zijn voor de ziel. Regeer hen, zo heeft het de kanttekening. Bestuur hun raad en hun daden. Leid en bestuur hun zaken ten goede. Weid en bestuur hen, stel leraren en bestuurders over hen aan, die hun ambt met wijsheid en verstand vervullen.' 4. Dat Hij hen zou verheffen tot in eeuwigheid; hef hen op uit hun benauwdheden, uit hun ellende, en doe dit, niet alleen voor degenen van die tijd, maar voor Uw volk in alle toekomende tijden, tot aan het einde. "Hef hen op tot Uw heerlijk koninkrijk, hef hen op zo hoog als de hemel." Daar, en daar alleen, zullen de heiligen opgeheven zijn tot in eeuwigheid, om nooit meer neer te zinken, of gedrukt, neerslachtig te zijn. Merk op: diegenen, en diegenen alleen, die door God geweid en bestuurd worden, die zich door Hem willen laten onderwijzen en besturen, en regeren zullen verlost en gezegend worden, en verheven tot in eeuwigheid**.**

PSALM 29

1 Een psalm van David. Geeft de HEERE, gij kinderen der machtigen! geeft de HEERE eer en sterkte. 2 Geeft de HEERE de eer Zijns Naams, aanbidt de HEERE in de heerlijkheid des heiligdoms. 3 De stem des HEEREN is op de wateren, de God der ere dondert; de HEERE is op de grote wateren. 4 De stem des HEEREN is met kracht, de stem des HEEREN is met heerlijkheid. 5 De stem des HEEREN breekt de cederen; ja, de HEERE verbreekt de cederen van Libanon. 6 En Hij doet ze huppelen als een kalf, de Libanon en Sirjon als een jongen eenhoorn. 7 De stem des HEEREN houwt er vlammen vuurs uit. 8 De stem des HEEREN doet de woestijn beven; de HEERE doet de woestijn Kades beven. 9 De stem des HEEREN doet de hinden jongen werpen, en ontbloot de wouden; maar in Zijn tempel zegt Hem een iegelijk eer. 10 De HEERE heeft gezeten over de watervloed; ja, de HEERE zit, Koning in eeuwigheid. 11 De HEERE zal Zijn volk sterkte geven; de HEERE zal Zijn volk zegenen met vrede.

Het is de waarschijnlijke gissing van sommige zeer goede uitleggers dat David deze psalm schreef bij gelegenheid van een zwaar onweer met donder bliksem en regen, zoals de achtste psalm ons zijn overdenking geeft bij maneschijn, en de negentiende bij heldere zonneschijn op een morgen. Het is goed om uit de zichtbare werkingen van Gods macht in het rijk van de natuur aanleiding te nemen om Hem ere te geven. Zo kalm was David, en zo goedsmoeds, zelfs in een ontzettende storm van onweer, toen anderen sidderden, dat hij toen deze psalm schreef; want al zou de aarde haar plaats veranderen, toch zullen wil niet vrezen.

I. Hij roept de groten van de wereld op om eer te geven aan God, vers 1,2.
II. Om hen te overtuigen van de grootheid van die God, die zij moesten aanbidden, neemt hij nota van Zijn macht en verschrikking in de donder, de bliksem en de onweersregenbuien, vers 3-9, Zijn soevereine heerschappij over de wereld vers 10. en Zijn bijzondere gunst jegens Zijn kerk vers 11. Grote en hoge gedachten moeten ons vervullen terwijl wij deze psalm zingen**.**

PSALM 29:1-11 In deze psalm hebben wij I. Een eis aan de groten van de aarde om hulde te bewijzen aan de grote God. Iedere donderslag vertolkte David als een roepstem tot hemzelf en tot andere vorsten, om eer te geven aan de groten God. Merk op**:**

1. Wie het zijn, die opgeroepen worden tot die plicht: "Gij kinderen van de machtigen, die macht hebt en op wie die macht is overgegaan door opvolging en erfrecht, die koninklijk bloed in uw aderen hebt." Het is zeer tot eer van de grote God, dat de groten van deze wereld Hem hulde brengen, en zij zijn daartoe gehouden en verplicht, niet alleen omdat Hij, hoe hoog zij ook zijn, toch oneindig boven hen is, weshalve zij voor Hem moeten buigen, maar omdat zij hun macht hebben van Hem en zij Hem deze hulde van erkenning ervan verschuldigd zijn.

2. Hoe dikwijls deze oproep herhaald wordt. Geeft de Heere, en wederom en voor de derde maal: Geeft de Heere. Hierdoor wordt te kennen gegeven dat de machtigen achterlijk zijn in deze plicht en er met moeite toe bewogen worden; maar dat het van groot gewicht is voor de belangen van het koninkrijk Gods onder de mensen, dat vorsten ze van harte zijn toegedaan. Jeruzalem bloeit als "de koningen van de aarde er hun heerlijkheid en eer in brengen," Openbaring 21:24 3. Waartoe zij geroepen zijn: om de Heere te geven. Niet alsof Hij iets van node had of door enigerlei gave van ons gebaat of bevoordeeld kon worden, en alsof wij iets hadden om Hem te geven, dat niet reeds het zijn is: Wie heeft Hem eerst? Maar het behaagt Hem om de erkenning van Zijn heerlijkheid en van Zijn heerschappij over ons als een gave aan Hem te beschouwen. "Geeft de Heere uzelf in de eerste plaats en dan uw diensten, geeft de Heere eer en sterkte, erkent Zijn eer en sterkte en prijst Hem als een God van oneindige majesteit en onweerstaanbare macht; en de eer en sterkte, die Hij u in Zijn voorzienigheid heeft toevertrouwd, moet gij tot Zijn eer in Zijn dienst gebruiken. Geeft Hem uw kronen, laat

deze aan Zijn voeten worden gelegd. Geeft Hem uw scepters, uw zwaarden uw sleutels, geeft het alles in Zijn hand, opdat gij in het gebruik ervan Hem zult zijn tot een naam en een lof." Vorsten schatten zich naar hun eer en sterkte, deze moeten zij Gode toeschrijven, erkennende dat Hij oneindig heerlijker en machtiger is dan zij. Deze eis van hulde, door de machtigen te brengen aan God, kan beschouwd worden als gericht, hetzij tot de grote van Davids eigen koninkrijk, de rijksgroten, de oversten van de stammen, (en het is om hen op te wekken tot een naarstiger en gestadiger bezoeken van Gods altaren, waarin hij had opgemerkt dat zij zeer achterlijk waren) of tot de naburige koningen, die hij door zijn zwaard schatplichtig had gemaakt aan Israël en die hij nu wilde bewegen om schatplichtig te worden aan de God van Israël. Gekroonde hoofden moeten buigen voor de Koning van de koningen. Wat hier gezegd wordt tot de machtigen, wordt gezegd tot allen: "Eert en aanbidt God;" het is de hoofdsom en inhoud van het eeuwig Evangelie, Openbaring 14:6, 7.

Nu hebben wij hier:
A. De aard van de Godsdienstige aanbidding het is de Heere de eer Zijns Naams te geven, vers 2. Gods naam is hetgeen, waardoor Hij zich bekend heeft gemaakt. Er is een eer Zijns Naams. Het is onmogelijk dat wij Hem al de eer geven, die Zijn naam toekomt, als wij alles wat wij kunnen gezegd en gedaan hebben voor de eer van Zijn naam, blijven wij toch ver achter bij hetgeen aan God toekomt, maar als wij met gepaste liefde en eerbied beantwoorden aan de openbaring, die Hij van zichzelf gedaan heeft dan geven wij Hem iets van de eer, die aan Zijn naam toekomt. Als wij in het loven en bidden en in andere Godsdienstige verrichtingen, genade van God willen ontvangen, dan moeten wij het ons ten plicht stellen om eer te geven aan God.

B. De regel voor het volbrengen van die oefeningen van de Godsvrucht. Aanbidt de Heere in de schoonheid van de heiligheid, vers 2, hetgeen aanduidt:
a. Het voorwerp onder aanbidding, de heerlijke majesteit van God wordt "de schoonheid van de heiligheid" genoemd, 2 Kronieken 20:21. In de aanbidding van God moeten wij het oog hebben op Zijn schoonheid en Hem aanbidden, niet slechts als oneindig ontzaglijk, en daarom bovenal te vrezen, maar als oneindig lieflijk en beminnelijk, en daarom boven alles en allen lief te hebben. Wij moeten inzonderheid het oog hebben op de schoonheid van Zijn heiligheid, dat doen de engelen in hun lof, Openbaring 4:8 Of:
b. De plaats van de aanbidding. Toenmaals was het heiligdom de schoonheid van de heiligheid, Psalm 48:2, 3; Jeremia 17:12. De schoonheid van het heiligdom was de nauwkeurige overeenkomst van de eredienst, die er verricht werd, met de verordening van God, het voorbeeld getoond op de berg. Thans onder het Evangelie zijn de vergaderingen van de Christenen (waarvan zuiverheid de schoonheid is) de plaatsen, waar God aangebeden moet worden. Of:
c. De wijze van aanbidding. In al onze Godsdienstige verrichtingen moeten wij heilig zijn, toegewijd aan God, aan Zijn wil, Zijn heerlijkheid. Er is een schoonheid in heiligheid en deze is het, die Gode welbehaaglijke schoonheid bijzet aan al de handelingen van de Godsverering.

II. Een goede reden gegeven voor die eis. Wij zullen ons verplicht zien om Gode eer te geven. als wij denken aan**:**

1. Zijn algenoegzaamheid in zichzelf, aangeduid in Zijn naam JHWH, Ik ben die Ik ben, die hier in deze korte psalm niet minder de achttien malen herhaald is, tweemaal in ieder vers, behalve in drie, en eenmaal in een van deze drie. Ik herinner mij niet dat dit in geheel het boek van de psalmen meer voorkomt. Laat de machtigen van de aarde Hem kennen bij die naam en er Hem de eer van geven. Zijn soevereine heerschappij over alles. Laat hen, die heersen over mensen, weten dat er een God is, die heerst over hen, die heerst over allen. De psalmist toont

hier Gods heerschappij: A. In het rijk van de natuur. In de verwonderlijke uitwerkingen van natuurlijke oorzaken en in de werkingen van de krachten van de natuur moeten wij Gods heerlijkheid en sterkte opmerken, die wij opgeroepen worden om aan Hem toe te schrijven. In de donder, de bliksem en de regen kunnen wij:
a. Zijn heerlijkheid zien. Het is de God van de ere die dondert, vers 3 "Het is God die dondert, het is het geluid van Zijn stem," Job 37:2, en het doet Hem kennen als een God van de ere, zo ontzaglijk is het geluid van de donder, zo schitterend is de bliksemstraal. Niets is voor het gehoor en voor het gezicht meer aangrijpend alsof God door middel van deze twee onderwijzende zintuigen zulke bewijzen van Zijn heerlijkheid wilde geven aan de geest en het verstand van de mensen, dat de meest stompzinnige zonder verontschuldiging zijn. Sommigen merken op, dat er toen bijzondere redenen waren, waarom de donder de stem des Heeren genoemd zou worden; niet alleen omdat hij van boven komt, niet onder de leiding of voorziening is van enige mens, luid spreekt en ver reikt, maar omdat God dikwijls in de donder heeft gesproken, inzonderheid op de berg Sinaï, en de vijanden van Israël door donder heeft verslagen. Om haar aan te duiden als de stem van de God van de ere wordt zij hier gezegd te zijn op de wateren, op grote wateren, vers 3; zij reikt over de uitgestrekte oceaan, de wateren onder het uitspansel; zij klatert onder de dikke wolken, de wateren boven het uitspansel. Ieder, die de donder hoort (wiens oren er door klinken), zal erkennen dat de stem des Heeren is met heerlijkheid, vers 4, genoeg om de hoogste nederig maken, want niemand kan met de stem donderen gelijk Hij en de hoogmoedigsten sidderen want indien Zijn stem zo schrikkelijk is, wat is dan niet Zijn arm? Laat dan ons hart, telkenmale als wij het horen donderen, vervuld zijn van grote, hoge en eervolle gedachten van God, in wiens aanbidding en bewondering de kracht van de Godzaligheid zo grotelijks bestaat. O Heere, onze God! Gij zijt zeer groot!

b. Zijn macht, vers 4. De stem des Heeren is met macht, zoals blijkt in de uitwerking ervan, want zij werkt wonderen. De schrijvers over natuurkunde verhalen van de ontzaglijke uitwerkselen van donder en bliksem zelfs buiten de gewone loop van natuurlijke oorzaken, die verklaard moeten worden door de almacht van de God van de natuur.

Ten eerste. Bomen zijn door bliksemstralen gescheurd en gespleten, vers 5,6. De stem des Heeren in de donder heeft dikwijls cederbomen verbroken, zelfs die van de Libanon, de sterksten en statigsten. Sommigen wijten dit aan de hevige wind, die de cederen schudde, en soms hun hoogopgaande toppen verbrak. Aardbevingen deden de grond zelf schudden, waarin de hoornen groeiden, en hebben de Libanon en Sirjon doen huppelen. Evenzo werd ook de woestijn van Kades geschud, vers 8, de bomen door de wind, de grond door de aardbeving, en beide door donderslagen, waarvan ik eerder geneigd ben het te verstaan.
De geleerde Dr. Hammond verstaat het van de ontsteltenis en de ten onderbrenging van de naburige koninkrijken, die strijd voerden tegen Israël en David tegenstonden, zoals de Syriërs, wier land in de nabijheid van het woud van de Libanon lag, de Amorieten, wier land grensde aan de berg Hermon, en de Moabieten en Ammonieten die bij de woestijn van Kades lagen.

Ten tweede. Door de bliksem zijn branden ontstaan, die huizen en kerken in de as hebben gelegd, vandaar dat wij lezen van "vurige kolen, of hete bliksemstralen," Psalm 78:48. Daarom wordt de stem des Heeren in de donder hier gezegd er vlammen vuurs uit te houwen, vers 7, om ze te verspreiden op de aarde, naar God het gepast vindt ze te leiden en er verwoestingen door aan te richten.

Ten derde. De verschrikkingen van de donder maken dat de hinden spoediger jongen werpen en, naar sommigen denken, gemakkelijker dan anders. De hinde is een vreesachtig schepsel, dat zeer verschrikt wordt door het geluid van de donder, en geen wonder als toch soms trotse en stoutmoedige mensen er van gebeefd hebben. Keizer Caligula placht zich als het donderde onder zijn bed te verschuilen. De dichter Horatius erkent dat hij door de

verschrikking van de donder en de bliksem van atheïsme teruggebracht werd, zijn beschrijving ervan komt enigszins overeen met die in deze psalm, lib. 1, ode 34. De donder wordt hier gezegd de wouden te ontbloten, dat is, de wilde dieren van het woud worden er zo door verschrikt, dat zij de holen en kreupelbossen verlieten, waarin zij verscholen waren. Of wel: hij werpt de bomen neer en ontbloot alzo de grond, die er door overschaduwd werd. Laat ons bij ieder onweer aan deze psalm denken, en als wij hem zingen aan de ontzettende donderslagen denken, die wij soms hebben gehoord, en aldus Gods Woord samenbrengen met Zijn werken, ten einde door beide geleid en opgewekt te worden om Hem de eer te geven van Zijn naam. En laat ons Hem loven omdat er, behalve Zijn schrikkelijke, ontzagwekkende stem, nog een andere stem Gods is, door welke Hij thans tot ons spreekt, namelijk het suizen als van een zachte stilte, de stem van het Evangelie, welker verschrikking ons niet verbaasd zal maken.

b. In het rijk van de voorzienigheid, vers 10. God moet geprezen worden als de bestuurder van de wereld van het mensdom. De Heere heeft gezeten over de watervloed, ja de Heere zit, Koning in eeuwigheid. Hij zit niet slechte rustig in de genieting van zichzelf, maar Hij zit als Koning op de troon, die Hij "bevestigd heeft in de hemel," Psalm 103:19, waar Hij kennis neemt van en orders geeft omtrent al de zaken van de kinderen van de mensen en alles doet naar Zijn wil, naar de raad Zijns willens.
Merk op:
a. De macht van Zijn koninkrijk. Hij heeft gezeten over de watervloed. Evenals de aarde, zo heeft Hij ook Zijn troon gegrond op de wateren, Psalm 24:2 De eb en vloed van deze lagere wereld en de schuddingen en omwentelingen van de zaken erin, geven niet de minsten stoot of schudding aan de rust en de raadsbesluiten van de eeuwigen Geest. De tegenstand van de vijanden wordt vergeleken bij rivieren en stromen, Psalm 93:3, 4, meer de Heere zit op die wateren, Hij vernietigt die tegenstand, overwint hem en brengt Zijn eigen doeleinden tot stand, in weerwil van al de bedenksels in het hart van de mensen. Het woord dat hier vertaald is door watervloed, wordt nooit anders gebruikt dan in betrekking tot Noachs watervloed, weshalve sommigen denken dat deze het is, waarvan hier wordt gesproken. God heeft gezeten over die watervloed, als een rechter, het vonnis van Zijn gerechtigheid uitvoerende aan de wereld van de goddelozen, die er door weggevaagd werd. En nog zit Hij over de watervloed de wateren Noachs weerhoudende van opnieuw de aarde te overstromen, overeenkomstig Zijn belofte, "dat er geen vloed meer zal zijn om de aarde te verderven," Genesis 9:11; Jesaja 54:9

b. De eeuwigdurendheid van Zijn koninkrijk: de Heere zit, Koning in eeuwigheid. Geen einde kan of zal gemaakt worden aan Zijn regering. Het bestuur van Zijn koninkrijk is in overeenstemming met Zijn raadsbesluit van eeuwigheid en naar Zijn voornemens voor de eeuwigheid.

c. In het rijk van de genade. Hier schittert Zijn heerlijkheid het helderst en met de meesten luister.
(1). In de aanbidding, die Hem toegebracht wordt door de onderdanen van dat rijk vers 9. in Zijn tempel, waar Zijn volk acht geeft op Zijn openbaring van zichzelf en van Zijn wil, en tot Hem komt met zijn lofzeggingen, daar zegt Hem een ieder eer. In de wereld ziet een ieder Zijn eer, of kan haar tenminste "van verre aanschouwen" Job 36:25; maar het is alleen in de tempel;, in de kerk, dat Hem eer gezegd wordt. Al Zijn werken prijzen Hem, zij geven stof tot Zijn lof, maar alleen Zijn heiligen loven, zegenen Hem, en spreken van Zijn eer in Zijn werken, Psalm 145:10

(2). In de gunst, die Hij schenkt aan de onderdanen van dat koninkrijk, vers 11.

Ten eerste. Hij zal hen bekwaam maken voor Zijn dienst. Hij zal zijn volk sterkte geven, om hen te versterken tegen alle boos werk en hen te bekrachtigen voor ieder goed werk, in zwakheid zullen zij sterk gemaakt worden, je Hij zal Zijn kracht in hun zwakheid volbrengen.
Ten tweede. Hij zal hen aanmoedigen in Zijn dienst; Hij zal Zijn volk zegenen met vrede. Vrede is een zegen van onschatbare waarde, die God bestemt voor al Zijn volk. Het werk van de gerechtigheid is vrede, die Uw wet beminnen hebben grote vrede, maar nog veel meer de kroon van de gerechtigheid, het einde van de gerechtigheid is vrede, eindeloze vrede. Als de donder van Gods toorn de zondaars zal doen beven, dan zullen de heiligen met blijdschap hun hoofd opheffen**.**

PSALM 30

1 Een psalm, een lied der inwijding van Davids huis. (30:2) Ik zal U verhogen, HEERE, want Gij hebt mij opgetrokken, en mijn vijanden over mij niet verblijd. 2 (30:3) HEERE, mijn God! ik heb tot U geroepen, en Gij hebt mij genezen. 3 (30:4) HEERE! Gij hebt mijn ziel uit het graf opgevoerd; Gij hebt mij bij het leven behouden, dat ik in de kuil niet ben neergedaald. 4 (30:5) Psalmzingt de HEERE, gij Zijn gunstgenoten! en zegt lof ter gedachtenis Zijner heiligheid. 5 (30:6) Want een ogenblik is er in Zijn toorn, maar een leven in Zijn goedgunstigheid; des avonds vernacht het geween, maar des morgens is er gejuich. 6 (30:7) Ik zeide wel in mijn voorspoed: Ik zal niet wankelen in eeuwigheid. 7 (30:8) Want, HEERE! Gij hadt mijn berg door Uw goedgunstigheid vastgezet; maar toen Gij Uw aangezicht verborgt, werd ik verschrikt. 8 (30:9) Tot U, HEERE! riep ik, en ik smeekte tot de HEERE: 9 (30:10) Wat gewin is er in mijn bloed, in mijn neerdalen tot de groeve? Zal U het stof loven? Zal het Uw waarheid verkondigen? 10 (30:11) Hoor, HEERE! en wees mij genadig; HEERE! wees mij een Helper. 11 (30:12) Gij hebt mij mijn weeklage veranderd in een rei; Gij hebt mijn zak ontbonden, en mij met blijdschap omgord; 12 (30:13) Opdat mijn eer U psalmzinge, en niet zwijge. HEERE, mijn God! in eeuwigheid zal ik U loven.

Dit is een psalm van de dankzegging voor de grote verlossingen, die God voor David heeft gewrocht, geschreven bij gelegenheid van de inwijding van zijn cederen huis, en hij die vrome plechtigheid gezongen heeft hoewel er niets in voortkomt, dat betrekking heeft op die gelegenheid. Uit verschillende passages van de psalm zelf hebben sommigen opgemaakt, dat hij beschreven was na Davids herstel uit een gevaarlijke ziekte, hetgeen samenviel met de tijd van de inwijding van zijn huis.

I. Hij looft God voor de verlossing, die Hij voor hem had gewerkt, vers 2-4.
II. Hij roept anderen op om Hem ook te prijzen, en moedigt hen aan om op Hem te vertrouwen, vers 5, 6.
III. Hij laakt zichzelf voor zijn vroegere gerustheid, vers 7, 8.
IV. Hij gedenkt aan de gebeden en klachten, die hij in zijn benauwdheid voor God heeft uitgestort, vers 10-11. Daarmee wekt hij zich op om Gode zeer dankbaar te zijn voor de troostrijke, lieflijke verandering, die er nu heeft plaats gehad, vers 12,13. Onder het zingen van deze psalm behoren wij met dankbaarheid gelijksoortige verlossingen te gedenken, die voor ons gewrocht zijn, voor welke wij ons moeten opwekken om Hem te prijzen, en waardoor wij ons verplicht moeten achten om op Hem te vertrouwen.

Psalm 30:1-6

Het was de loffelijke gewoonte van de vrome Joden om, als zij een nieuw huis gebouwd hadden, het toe te wijden aan God, en hoewel dit niet uitdrukkelijk geboden was, was het toch toegestaan en Gode welgevallig, Deuteronomium 20:5. David deed dit, toen zijn huis gebouwd was en hij er bezit van nam, 2 Samuel 5:11, want koninklijke paleizen hebben

evenzeer Gods bescherming nodig, en moeten evenzeer Hem ten dienste zijn, als gewone huizen. De huizen, die wij bewonen. moeten bij ons eerste binnentreden ervan Gode gewijd worden als kleine heiligdommen. Wij moeten onszelf, ons gezin en al onze huiselijke aangelegenheden plechtig aan Gods leiding en zorg overgeven; wij moeten bidden om Zijn tegenwoordigheid en zegen, moeten onszelf en al het onze toewijden aan Zijn eer, en het vaste besluit nemen om ongerechtigheid ver weg te doen van onze tenten, en dat wij en ons huis de Heere zullen dienen, beide in de plichten van de huiselijke Godsdienst en in alle gevallen van Evangeliegehoorzaamheid. Sommigen maken de gissing dat deze psalm gezongen werd, toen Davids huis opnieuw werd ingewijd, nadat hij er uit verdreven was door Absalom, die het had verontreinigd met zijn bloedschande, en dat hij een dankzegging is voor de onderdrukking van die gevaarlijke opstand. In deze verzen:

I. Brengt David zelf dank aan God voor de grote verlossingen, die Hij voor hem had gewrocht, vers 2. "ik zal U verhogen, Heere; ik zal Uw naam verhogen, zal U prijzen als een, die hoog verheven is. Ik zal doen wat ik kan om de belangen van Uw koninkrijk onder de mensen te bevorderen. Ik zal U verhogen, want Gij hebt mij opgetrokken, niet slechts uit de kuil waarin ik wegzonk, maar op de troon van Israël." Gij verheft de geringe uit het stof. Vanwege de grote dingen, die God gedaan heeft om ons te verhogen, beide door Zijn voorzienigheid en Zijn genade, zijn wij uit dankbaarheid gehouden en verplicht: om alles te doen wat wij kunnen, om Zijn naam te verhogen hoewel het meeste wat wij doen kunnen, slechts zeer weinig is. Davids verlossing wordt door drie dingen groot gemaakt.

1. Dat zij de nederlaag was van zijn vijanden. Het werd hun niet toegelaten over hem te triomferen, over hem te juichen, dat zij, hoewel dit zeer wreed is, gedaan zouden hebben, indien hij aan deze ziekte gestorven was, of in zijn benauwdheid ware omgekomen. Zie Psalm 41:12.

2. Dat het een verhoring was van zijn gebed vers 3. Ik heb tot U geroepen. Al de uitdrukkingen van het besef, dat wij hebben van onze ellende en moeilijkheden, moeten tot God gericht zijn, ieder geroep moet een roepen zijn tot Hem, op die wijze lucht te geven aan onze smart, zal verlichting geven aan ons bezwaard gemoed. Ik heb tot U geroepen, en Gij hebt mij niet alleen verhoord, maar hebt mij genezen, het zieke lichaam genezen, de ontroerde en ontruste geest genezen, de verwarde, beroerde zaken van het koninkrijk genezen." Dit is hetgeen waarin God roemt: "Ik ben de Heere, uw heelmeester," Exodus 15:26, en wij moeten er Hem de eer van geven

3. Dat het de redding was van zijn leven, want hij was tot het uiterste gekomen, neerzinkende in het graf, op het punt van in de kuil neer te dalen, en toch hebt Gij mij verlost en bij het leven behouden, vers 4. Hoe meer nabij ons gevaar was, hoe heerlijker onze verlossing was en hoe groter en schitterender de bewijzen waren van de macht en de goedheid van God. Een leven als uit de doden moet doorgebracht worden in het verhogen van de God van ons leven.

II. Hij roept anderen op om zich met hem te verenigen in lof, niet slechts voor de bijzondere gunsten, die God hem geschonken heeft maar ook voor de algemene tekenen van Zijn welwillendheid jegens al Zijn heiligen, vers 5. Psalmzingt de Heere, gij Zijn gunstgenoten. Allen, die waarlijk heiligen zijn, erkent Hij als de Zijnen; er is een overblijfsel van de zodanige in de wereld en van hen wordt verwacht dat zij de Heere zullen psalmzingen; want zij zijn geschapen en geheiligd, gemaakt en tot heiligen gemaakt, opdat zij Hem zouden zijn tot een naam en een lof. Zijn heiligen in de hemel zingen tot Zijn eer, waarom zouden de heiligen op aarde niet hetzelfde werk doen zo goed als zij kunnen, in vereniging met hen?

1. Zij geloven dat Hij een God is van vlekkeloze reinheid, laat hen Hem daarom psalmzingen. Laat hen lofzeggen ter gedachtenis van Zijn heiligheid; laat hen Zijn heilige naam loven, want heiligheid is Zijn gedachtenis van geslacht tot geslacht." God is een heilig God, Zijn heiligheid is Zijn heerlijkheid; dat is de eigenschap, die door de heilige engelen het meest genoemd wordt in hun lof, Jesaja 6:3, Openbaring 4:8. Wij moeten Gods heiligheid dikwijls vermelden en gedenken, en heilige zielen kunnen dankzegging doen bij de vermelding van Gods heiligheid. Het is voor de heiligen een oorzaak van vreugde dat God een heilig God is, want daarom kunnen zij hopen dat Hij hen heilig zal maken, heiliger zal maken. Geen van Gods volmaaktheden veroorzaakt meer verschrikking voor de goddelozen en meer vertroosting voor de Godvruchtigen dan Zijn heiligheid. Het is een goed teken dat wij enigermate Zijn heiligheid deelachtig zijn geworden, als wij ons van harte kunnen verblijden bij het gedenken er aan, en er dank voor kunnen zeggen.

2. Zij hebben bevonden dat Hij een genadig en barmhartig God is, laat hen Hem daarom psalmzingen.
A. Zij hebben bevonden dat Zijn toorn van korten duur is, hoewel wij verdiend hebben dat hij eeuwig is, dat Hij toornig op ons zou zijn totdat Hij ons verteerd had en nooit met ons verzoend zou zijn geworden, en toch een ogenblik is er in Zijn toorn, vers 6. Als wij Hem beledigen is Hij toornig, maar gelijk Hij traag is tot toorn, zo wordt ook op ons berouw en onze verootmoediging Zijn toorn spoedig afgekeerd en is Hij bereid om met ons verzoend te zijn. Als Hij Zijn aangezicht verbergt voor Zijn eigen kinderen en hun de gewone tekenen van Zijn gunst onthoudt, dan is dit slechts in een kleine toorn en voor een ogenblik, meer "met eeuwige goedertierenheid zal Hij zich over hun ontfermen," Jesaja 54:7, 8.
Als er ‘s nachts geween is en het daardoor een moeizame nacht wordt, zal toch, even zeker als na de duisternis van de nacht het licht van de morgen weerkeert, binnen weinig tijds te bestemder tijd voor het volk van God blijdschap weerkeren en vertroosting, want het verbond van de genade is even vast als het verbond van de dag. Dit woord is dikwijls naar de letter aan ons vervuld geworden; ‘s nachts was er geween, maar de smart was spoedig voorbij en de grief weggenomen.
Merk op: zolang als Gods toorn duurt, zolang zal het wenen duren van de heilige, maar indien de toorn slechts voor een ogenblik is, dan is de beproeving, de smart ook maar voor een ogenblik; en als het licht van Gods aangezicht is weergekeerd, dan zal de beproeving gemakkelijk als licht en voorbijgaande kunnen beschouwd worden.

B. Zij hebben Zijn vriendelijk aangezicht zeer lieflijk en troostrijk bevonden. Er is geheel een leven in Zijn goedgunstigheid, leven en alle goed. Het weerkeren van Zijn gunst tot een beproefde ziel is als leven uit de doden; niets kan meer levenwekkend zijn. Ons geluk is verbonden aan Gods gunst, hebben wij die dan hebben wij genoeg, wat ons overigens ook moge ontbreken. Het is het leven van de ziel, het is geestelijk leven, de voorsmaak en het onderpand van het eeuwige leven**.**

PSALM 30:7-13 In deze verzen hebben wij een bericht van drie verschillende, op elkaar volgende toestanden, waarin David zich had bevonden, en van de uitgangen van zijn hart naar God in ieder van die toestanden wat hij zei en deed en hoe zijn hart er in bewogen was. In de eerste kunnen wij zien waar wij maar al te licht toe geneigd zijn, en in de twee anderen wat wij behoren te zijn.

I. Hij had gedurende lange tijd voorspoed genoten en toen werd hij gerust, vertrouwde hij al te veel op de voortduur ervan, vers 7, 8. "In mijn voorspoed, toen ik nog gezond was naar het

lichaam en God mij rust had gegeven van al mijn vijanden rondom, zei ik: ik zal niet wankelen in eeuwigheid; ik heb nooit gedacht dat ik ziek zou worden, of dat er beroering, stoornis zou komen in mijn regering, van niets en van nergens duchtte ik gevaar." Zo volkomen waren de overwinningen, die hij behaald had over hen die hem tegenstonden, zo'n bevestigende invloed had hij op zijn volk, zo kloekmoedig van geest en zo gezond van lichaam was hij, dat hij zijn voorspoed zo vast en onbeweeglijk waande als een berg; toch schrijft hij dit niet toe aan zijn eigen wijsheid en kloekmoedigheid, maar aan de goedheid van God. Gij, Heere, hebt mijn berg door Uw goedgunstigheid vastgezet, vers 8. Hij beschouwt het niet als zijn hemel zoals wereldse mensen doen, die hun voorspoed tot hun gelukzaligheid maken maar slechts als zijn berg, het is nog aarde, slechts een weinig hoger dan de gewone hoogte. Hij dacht dat die voorspoed hem door de gunst van God bestendigd zou worden zich wellicht voorstellende dat hij, zo vele moeilijkheden en beproevingen gehad hebbende in het begin van zijn dagen, er nu zijn volle aandeel van gehad heeft en er in zijn laatste dagen vrij van zou blijven; of dat God die hem zulke tekenen heeft gegeven van Zijn gunst, nooit vertoornd op hem zou zijn. Wij zijn er zeer toe geneigd om te denken dat, als het ons goed gaat, dit altijd zo blijven zal en het nooit anders gaan zal. De dag van morgen zal zijn als deze. Het is alsof wij gingen denken dat, als het eens fraai weer is, het altijd fraai weer zal zijn, terwijl toch niets zekerder is dan dat het zal veranderen. Als wij ons bedrogen zien in onze verwachtingen, dan betaamt het ons om met leedwezen en schaamte aan onze gerustheid te denken als aan onze dwaasheid, gelijk David dit hier doet, opdat wij een andermaal verstandig zullen zijn en ons verheugen in onze voorspoed, alsof wij ons niet verheugden, omdat de gedaante ervan voorbijgaat.

II. Plotseling kwam hij in moeilijkheden en leed, en toen bad hij tot God en smeekte vurig om hulp en uitkomst.

1. Zijn berg wankelde, en met de berg wankelde ook hij; het bleek dat hij het minst veilig was toen hij gerust begon te worden. Gij verborg Uw aangezicht, en ik werd verschrikt, ik werd beroerd in mijn ziel, of mijn lichaam, of mijn bezitting." Bij iedere verandering van zijn toestand hield hij zijn oog op God, en gelijk hij zijn voorspoed had toegeschreven aan Gods gunst, zo heeft hij in zijn tegenspoed het verbergen van Gods aangezicht als de oorzaak ervan opgemerkt. Als God Zijn aangezicht verbergt, dan voorzeker zal een Godvruchtige beroerd zijn, al overkomt hem ook geen ander ongeluk; als de zon ondergaat volgt gewis de nacht, en de maan en al de sterren kunnen de nacht niet tot dag maken.

2. Toen zijn berg wankelde, hief hij zijn ogen op boven de bergen. Het gebed is een balsem voor iedere wond, en als zodanig maakte hij er gebruik van. Is iemand in lijden? Is iemand in benauwdheid? Dat hij bidde. Ofschoon God Zijn aangezicht voor hem verborg, heeft hij toch gebeden. Indien God zich in Zijn wijsheid en gerechtigheid van ons afwendt, zal het toch de grootst mogelijke dwaasheid en ongerechtigheid zijn in ons, als wij ons afwenden van Hem. Neen, laat ons leren bidden in de duisternis: Tot U, Heere, riep ik. Het schijnt dat het zich terugtrekken van God hem nog vuriger en dringender deed bidden. Hier wordt ons gezegd (want hij schijnt er rekening van gehouden te hebben):
a. Wat hij aanvoerde als pleitgrond, vers 10. Dat God niets zou winnen bij zijn dood: Wat gewin is er in mijn bloed te kennen gevende dat hij gaarne zou sterven, indien hij daardoor enigerlei dienst kon doen aan God of aan zijn land, Filippenzen. 2:17. Maar hij zag niet in dat er door zijn sterven op een ziekbed goed gedaan kon worden, zoals er misschien goed mee gedaan had kunnen worden indien hij op het bed van eer ware gestorven. "Heere," zegt hij, "wilt Gij uw volk verkopen voor een spotprijs" en niet rijk worden door de koopsom." Psalm 44:13 Ja meer, door zijn dood zou God schijnen te verliezen in Zijn eer. Zal U het stof loven?

De geheiligde geest, die weerkeert tot God, zal Hem loven, zal Hem blijven loven; maar het stof, dat weerkeert tot de aarde, zal Hem niet loven, Zijn waarheid niet verkondigen. De diensten van Gods huis kunnen niet verricht worden door het stof, het kan Hem niet loven; er is geen werk, noch gezang in het graf, want dat is het land van het stilzwijgen. De beloften van Gods verbond kunnen niet vervuld worden door het stof. "Heere," zegt David, indien ik thans sterf, wat zal er dan worden van de belofte, die aan mij gedaan is? Wie zal daar de waarheid van verkondigen?" De beste pleitgronden in het gebed zijn die welke ontleend zijn aan Gods eer, en wij kunnen dan terecht om leven vragen, als wij dat er mee op het oog hebben: te mogen leven om Hem te loven.
b. Waar hij om bad, vers 11. Hij bad om genade en vergeving: wees mij genadig, en om de genade van hulp in de tijd van nood: Heere, wees mij een helper. Met deze twee boodschappen mogen ook wij vrijmoedig tot de troon van de genade komen, Hebreeën 4:16.

III. Te bestemder tijd heeft God hem uit zijn benauwdheid gered en hem in zijn vorige staat van voorspoed hersteld. Zijn gebeden waren verhoord, zijn rouwklacht was veranderd in een reidans, vers 12. In Gods toorn was nu slechts een ogenblik, en Davids geween was slechts voor een nacht. De zak, waarmee hij in nederige onderworpenheid aan de voorzienigheid Gods zich had bekleed, werd ontbonden, zijn vrees werd tot zwijgen gebracht, zijn vertroostingen keerden weer, en hij werd omgord met blijdschap; vreugde werd hem tot sieraad tot kracht en scheen zich aan hem vastte hechten, zoals de gordel aan de lendenen van een man is vastgehecht. Gelijk Davids neerstorting in leed en moeite van de hoogte van zich voorspoed, toen hij dit het minst verwachtte, ons leert om blij te zijn als niet blij zijnde, omdat we niet weten hoe nabij leed en ellende kunnen zijn, zo leert ons zijn plotselinge terugkeer tot een staat van voorgoed om te wenen als niet wenende, omdat wij niet weten hoe spoedig de storm een windstilte kan worden, en de schrikwekkende rukwind een gunstige windvlaag kan worden. Maar in welke gemoedsstemming was hij onder deze gelukkige verandering in de stand van zijn zaken? Wat zegt hij nu? Hij zegt ons in vers 13:
1. Dat zijn klachten veranderd waren in lofzangen. Dat God hem omgordde met blijdschap, beschouwde hij als ten doel hebbende dat hij de man zou wezen, "lieflijk in psalmen Israëls," 2 Sam. 23:1 dat zijn eer God zou psalmzingen, zijn eer dat is zijn tong; want onze tong is onze eer, en nooit meer, dan wanneer zij gebruikt wordt om God te loven; of zijn ziel; want die is onze eer boven de dieren, die moet gebruikt worden om God te loven, en daarmee moeten wij God verheerlijken in psalmgezang. Zij, die er voor bewaard bleven om te moeten zwijgen in het graf, moeten niet zwijgen in het land van de levenden, maar vurig en gestadig en in het openbaar God loven.

2. Deze lofzeggingen zullen eeuwig zijn. In eeuwigheid zal ik U loven. Dit duidt een Godvruchtig besluit aan, dat hij ten einde toe volharden zal in het loven van God; en een Godvruchtige hoop, dat het hem nooit aan stof zal ontbreken om God te loven, en dat hij weldra daar zal wezen, waar dit het eeuwigdurende werk zal zijn. Welgelukzalig zijn zij, die in Gods huis wonen, zij zullen Hem gestadig prijzen. Zo moeten wij leren ons te schikken naar de verschillende omstandigheden, waarin Gods voorzienigheid ons brengt, gebrek te lijden en overvloed te hebben, te zingen van goedertierenheid en recht, en Gode voor beide lof en dankzegging toe te brengen**.**

PSALM 31

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. (31:2) Op U, o HEERE! betrouw ik, laat mij niet beschaamd worden in eeuwigheid; help mij uit door Uw gerechtigheid. 2 (31:3) Neig Uw oor tot mij, red mij haastelijk; wees mij tot een sterke Rotssteen, tot een zeer vast Huis, om mij te behouden. 3 (31:4) Want Gij zijt mijn Steenrots en mijn Burg; leid mij dan, en voer mij, om Uws Naams wil. 4 (31:5) Doe mij uitgaan uit het net, dat zij voor mij verborgen hebben, want Gij zijt mijn Sterkte. 5 (31:6) In Uw hand beveel ik mijn geest; Gij hebt mij verlost, HEERE, Gij, God der waarheid! 6 (31:7) Ik haat degenen, die op valse ijdelheden acht nemen, en ik betrouw op de HEERE. 7 (31:8) Ik zal mij verheugen en verblijden in Uw goedertierenheid, omdat Gij mijn ellende hebt aangezien, en mijn ziel in benauwdheden gekend; 8 (31:9) En mij niet hebt overgeleverd in de hand des vijands; Gij hebt mijn voeten doen staan in de ruimte. 9 (31:10) Wees mij genadig, HEERE! want mij is bange; van verdriet is doorknaagd mijn oog, mijn ziel en mijn buik. 10 (31:11) Want mijn leven is verteerd van droefenis, en mijn jaren van zuchten; mijn kracht is vervallen door mijn ongerechtigheid, en mijn beenderen zijn doorknaagd. 11 (31:12) Vanwege al mijn wederpartijders ben ik, ook mijn naburen, grotelijks tot een smaad geworden, en mijn bekenden tot een schrik; die mij op de straten zien, vlieden van mij weg. 12 (31:13) Ik ben uit het hart vergeten als een dode; ik ben geworden als een bedorven vat. 13 (31:14) Want ik hoorde de naspraak van velen; vreze is van rondom, dewijl zij tezamen tegen mij raadslaan; zij denken mijn ziel te nemen. 14 (31:15) Maar ik vertrouw op U, o HEERE! Ik zeg: Gij zijt mijn God. 15 (31:16) Mijn tijden zijn in Uw hand; red mij van de hand mijner vijanden, en van mijn vervolgers. 16 (31:17) Laat Uw aangezicht over Uw knecht lichten; verlos mij door Uw goedertierenheid. 17 (31:18) HEERE! laat mij niet beschaamd worden, want ik roep U aan; laat de goddelozen beschaamd worden, laat hen zwijgen in het graf. 18 (31:19) Laat de valse lippen stom worden, die hard spreken tegen de rechtvaardige, in hoogmoed en verachting. 19 (31:20) O, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen; dat Gij gewrocht hebt voor degenen, die op U betrouwen, in de tegenwoordigheid der mensenkinderen! 20 (31:21) Gij verbergt hen in het verborgene Uws aangezichts voor de hoogmoedigheden des mans; Gij versteekt hen in een hut voor de twist der tongen. 21 (31:22) Geloofd zij de HEERE, want Hij heeft Zijn goedertierenheid aan mij wonderlijk gemaakt, mij voerende als in een vaste stad. 22 (31:23) Ik zeide wel in mijn haasten: Ik ben afgesneden van voor Uw ogen; dan nog hoorde Gij de stem mijner smekingen, als ik tot U riep. 23 (31:24) Hebt de HEERE lief, gij, al Zijn gunstgenoten! want de HEERE behoedt de gelovigen, en vergeldt overvloedig dengene, die hoogmoed bedrijft. 24 (31:25) Zijt sterk, en Hij zal ulieder hart versterken, allen gij, die op de HEERE hoopt!

Waarschijnlijk heeft David deze psalm geschreven toen hij vervolgd werd door Saul; sommige passages ervan komen nauwkeurig overeen met zijn ternauwernood ontkomen aan de vervolging te Kehila, 1 Samuel 23:13, daarna in de woestijn van Maan, toen Saul aan deze zijde van de berg ging en David en zijn mannen aan de andere kant van de berg; en kort daarna in de vestingen van Engedi; maar of hij bij een van deze gelegenheden geschreven was, wordt ons niet gezegd. Er is in deze psalm een dooreen menging van gebeden en lofzeggingen en betuigingen van vertrouwen op God, die allen zeer wel samengaan en elkaar steunen.

I. David belijdt zijn blijmoedig vertrouwen op God, en in dat vertrouwen bidt bij om redding uit zijn tegenwoordige moeilijkheden, vers 2-9.
II. Hij klaagt over de zeer treurige toestand, en onder de druk van zijn rampen bidt hij dat God genadiglijk voor hem zal optreden tegen zijn vervolgens, vers 10-19

III. Hij besluit de psalm met lofzegging en gejuich, eer gevende aan God, en zichzelf en anderen aanmoedigende om op Hem te vertrouwen, vers 20-25.

Psalm 31:1-9
Geloof en gebed moeten samengaan. Laat hem, die gelooft, bidden: Ik heb geloofd, daarom sprak ik; en laat hem, die bidt, geloven, want het gebed van het geloof is het overmogende gebed. Die beide hebben wij hier.

I. David is in benauwdheid, en bidt ernstig en vroom tot God om hulp en uitredding. Dat verlicht een bezwaar gemoed, doet beloofde zegeningen komen, ondersteunt en vertroost de ziel in de verwachting ervan Hij bidt**:**
1. Dat God hem zal verlossen, vers 2, dat zijn leven bewaard mocht worden tegen de boosaardigheid van zijn vijanden, en dat er aan hun vervolging van hem een einde zal gemaakt worden. Dat God, niet alleen in genade maar in gerechtigheid, hem zal verlossen als een rechtvaardige Rechter tussen hem en zijn onrechtvaardige vervolgers, dat Hij Zijn oor zal neigen tot zijn gebed en hem zal verlossen, vers 3. Het is neerbuigende goedheid van God als Hij van de zaken, ook zelfs van de grootste en beste mensen, kennis neemt Hij vernedert zich om dit te doen. De psalmist bidt ook dat Hij hem spoedig zal verlossen opdat zijn geloof, indien de verlossing lang uitbleef, niet zou falen.

2. Dat Hij, indien Hij hem niet terstond uit zijn benauwdheid zou redden, hem dan toch in zijn benauwdheid zou beschutten. Wees mij tot een sterke rotssteen, onbeweeglijk, onneembaar, als een door de natuur gevormde vesting, en tot een zeer vast huis om mij te behouden; een sterkte, gemaakt door kunst, en alles om mij te behouden. Aldus kunnen we bidden dat Gods voorzienigheid ons leven en onze gerieflijkheden zal beveiligen, en dat wij door Zijn genade instaat zullen zijn om ons veilig te achten in Hem, Spreuken 18:10.

3. Dat hij, daar hij in zo grote moeilijkheden is, onder de Goddelijke leiding mocht wezen; Heere, leid mij en voer mij uit vers 4. Leid mijn voetstappen en bestuur mijn geest zo, dat ik nooit iets doe, dat ongeoorloofd is iets dat onverschoonbaar is, iets tegen mijn geweten, iets dat onverstandig, onvoorzichtig of onbezonnen is en tegen mijn belang. Zij die besloten hebben Gods leiding te volgen mogen er om bidden.

4. Dat, daar zijn vijanden zeer listig zijn, zowel als zeer boosaardig, God hun plannen tegen hem zal verijdelen, vers 5. "Doe mij uitgaan uit het net, dat zij voor mij verborgen hebben, en behoed mij voor de zonde, de moeilijkheden, de dood, waarin zij mij zoeken te verstrikken."
II. In dit gebed geeft hij eer aan God door een herhaalde betuiging van zijn vertrouwen in Hem en zijn steunen op Hem. Dit moedigde hem aan in zijn gebeden en bereidde hem voor de zegen, waar hij om bad, vers 2. Op U, o Heere, betrouw ik, en niet op mijzelf, of enigerlei genoegzaamheid van mijzelf of op enig schepsel; laat mij niet beschaamd worden, laat mij niet teleurgesteld worden, ten opzichte van enigerlei goed, dat Gij mij beloofd hebt, en dat ik mijzelf dus beloofd heb van U.

1. Hij had God gekozen tot zijn beschermer, en God had door Zijn belofte op zich genomen om dit te zijn, vers 4. "Gij zijt mijn steenrots en mijn burcht, door Uw verbond met mij en mijn gelovige instemming met dat verbond, wees mij daarom tot een sterke rotssteen" vers 3. Zij, die in oprechtheid de Heere als de hunne erkend hebben, kunnen er het voordeel, de weldaad van verwachten dat Hij dit is, want in Gods betrekkingen tot ons is zowel de naam als de zaak. Gij zijt mijn sterkte vers 5. Indien God onze sterkte is, dan kunnen wij hopen beide, dat Hij Zijn kracht in ons zal leggen en dat Hij Zijn kracht voor ons zal aanwenden.

2. Hij gaf op zeer bijzondere wijze zijn ziel aan Hem over, vers 6. In Uw hand beveel ik mijn geest. Indien David zich hier beschouwt als een stervende, dan geeft hij met deze woorden zijn scheidende ziel over aan God, die haar gegeven heeft en tot wie de ziel bij het sterven terugkeert. "De mensen kunnen slechts het lichaam doden, maar ik vertrouw op God "om mijn ziel van het geweld van het graf te verlossen," Psalm 49:16 Hij is bereid om te sterven, indien God het wil; maar laat mijn ziel in de hand van de Heere vallen, want Zijn barmhartigheden zijn vele. Met deze woorden op de lippen heeft onze Heere Jezus de geest gegeven aan het kruis, en Zijn ziel tot een offer, een vrijwillig offer, gesteld voor de zonde, vrijwillig Zijn leven overgevende als een losprijs. Door het voorbeeld van Stefanus wordt ons geleerd om op het ogenblik van sterven Christus te zien aan de rechterhand Gods en aldus onze geest aan Hem over te geven: Heere Jezus, ontvang mijn geest.

3. Maar David moet hier beschouwd worden als een man in benauwdheid en ellende. En: Zijn grote zorg is over zijn ziel, zijn geest, zijn beter deel. Onze uitwendige beproevingen moeten onze zorg voor onze ziel vermeerderen. Velen denken dat, terwijl zij in kommer en zorg zijn over hun wereldlijke aangelegenheden en God in de weg van Zijn voorzienigheid die zorgen doet toenemen, zij wel te verontschuldigen zijn als zij hun ziel veronachtzamen, terwijl toch in hoe groter gevaar ons leven en onze wereldlijke belangen zijn, hoe meer wij verplicht zijn om de belangen van onze ziel te behartigen, opdat, al is het ook dat onze uitwendige mens verdorven wordt, de inwendige mens geen schade lijdt, 2 Korinthe 4:16, en dat wij onze ziel bezitten, als wij van niets andere het bezit kunnen houden, Lukas 21:19.
Hij denkt dat het beste wat hij voor zijn ziel kan doen, is haar over te geven in de hand van God, Hem dat grote pand toe te vertrouwen. Hij had gebeden, vers 5, om uitgevoerd te worden uit het net van uitwendige ellende, maar, alsof hij daar niet verder op wilde aandringen Gods wil geschiede laat hij terstond van die bede af en beveelt de geest, de inwendige mens, in Gods hand. "Heere, hoe het ook met mij ga naar het lichaam, laat het wel gaan met mijn ziel." Het is de wijsheid en de plicht van een ieder van ons, om onze geest plechtig over te geven in de handen van God, om door Zijn genade te worden geheiligd, toegewijd te worden aan Zijn eer, gebruikt te worden in Zijn dienst, geschikt te worden gemaakt voor zijn koninkrijk. Wat ons aanmoedigt om onze geest over te geven in de hand van God, is dat Hij hem niet alleen geschapen, maar ook verlost heeft, de bijzondere verlossingen van de Oud- Testamentische kerk en de Oud-Testamentische heiligen waren afschaduwingen van onze verlossing door Jezus Christus, Genesis 48:16. Door onze ziel te verlossen heeft Christus niet alleen nog meer recht op haar verkregen, hetgeen ons als plicht stelt om haar aan Hem over te geven als de Zijne, maar Hij heeft ons daarenboven getoond welke buitengewone en vriendelijke zorg Hij voor haar heeft, hetgeen ons aanmoedigt om haar aan Hem over te geven teneinde haar te bewaren voor Zijn hemels koninkrijk, 2 Timotheüs 1:12 "Gij hebt mij verlost, Heere, Gij God van de waarheid;" mij verlost overeenkomstig een belofte, die Gij getrouwelijk zult vervullen."

III. Hij wees elk bondgenootschap af met hen, die op een de arm van een mens vertrouwen, vers 7. Ik haat hen die ijdele nietigheden vereren, afgodendienaars (volgens sommigen) die hulp verwachten van valse goden, welke ijdelheid zijn en een leugen, sterrenwichelaars en degenen die acht op hen geven (aldus verstaan het anderen). David verafschuwde toverij en waarzeggerij; hij sloeg nooit acht op de vlucht van vogels of op het ingewand van dieren, op geen goede en geen kwade voortekenen, dat zijn valse ijdelheden, en hij heeft niet alleen zelf er geen acht op geslagen, maar haatte de goddeloosheid van hen, die het wel deden. Hij vertrouwde op God alleen, maar op geen schepsel, zijn invloed in het land of aan het hof, zijn

vestingen of burchten, zelfs Goliaths zwaard die allen waren valse ijdelheden, waar hij niet op kon steunen; op de Heere alleen kon hij vertrouwen. Zie Psalm 40:5, Jeremia 17:5

IV. Hij vertroostte zich met zijn hoop op God en hierdoor werd hij niet alleen gerust, maar blijmoedig, vers 8. Gesteund hebbende op Gods genade, zal hij goedsmoeds zijn en er zich in verblijden. En diegenen weten hun hoop op God niet naar waarde te schatten, die in deze hoop geen blijdschap genoeg kunnen vinden om op te wegen tegen hun leed, en hun verdriet tot bedaren te brengen.

V. Hij moedigde zich aan in die hoop met de ervaringen, die hij nu, onlangs en vroeger, van Gods goedheid jegens hem gehad heeft en waarvan hij melding maakt tot eer van God. Hij die verlost heeft, verlost nog en zal verlossen.

1. God had kennis genomen van zijn beproevingen en van al de bijzonderheden ervan. Gij hebt mijn ellende aangezien, met wijsheid om haar door geschikte hulp te verlichten, met welwillendheid en mededogen de nederheid van Uw dienstknecht aangezien."

2. Hij had zijn gemoedsgesteldheid aangezien en de werkingen van zijn hart onder zijn beproeving; "Gij hebt mijn ziel in benauwdheden gekend, met tere belangstelling in en zorg voor haar." Gods oog is op onze ziel als wij in benauwdheid zijn, om te zien of zij verootmoedigd is om de zonde, onderworpen is aan Gods wil, of de beproeving haar goed gedaan heeft. Indien de ziel, als zij gebogen is onder beproeving, tot Hem opgeheven wordt in ware Godsvrucht, dan weet Hij het.

3. Hij had hem verlost uit de handen van Saul, toen deze hem te Kehila in zijn macht had, 1 Sam 23:7 Gij toch hebt mij aan de vijand niet prijsgegeven, Gij hebt mijn voeten in de ruimte doen staan, waar ik nu zelf voor mijn veiligheid kan zorgen, vers 9. Dat Christus de woorden van vers 6. gebruikt heeft aan het kruis, kan ons machtigen om dit alles toe te passen op Christus, die op Zijn Vader heeft vertrouwd en door Hem ondersteund en verlost werd en (omdat Hij zichzelf had vernederd) door Hem verhoogd is geworden, en het is goed daaraan te denken als wij deze verzen zingen, en ook om er de ervaring in te erkennen, die wij gehad hebben van Gods genadige tegenwoordigheid, hoe Hij ons nabij is geweest in onze benauwdheden; en ons aan te moedigen om ook voor de toekomst op Hem te betrouwen**.**

PSALM 31:10-19

In de voorgaande verzen had David een beroep gedaan op Gods gerechtigheid en gepleit op zijn betrekking tot Hem en zijn steunen op Hem, hier doet hij een beroep op Zijn genade en pleit op zijn grote ellende, waardoor zijn toestand het geschikte voorwerp wordt van die genade. Let op:

I. De klacht, die hij doet over zijn verdriet en ellende, vers 10. "Wees mij genadig, Heere, want ik ben benauwd, en ik heb Uw genade nodig." De beschrijving, die hij geeft van zijn toestand, lijkt op de klachten die van Job heeft.

1. Zijn rampen hadden een diepe indruk teweeggebracht op zijn gemoed en maakten hem tot een man van smarten. Zo groot was zijn droefheid dat zijn ziel er als het ware door vermoeid werd, zijn leven er door werd verteerd en hij voortdurend moest zuchten, vers 10, 11 Hierin was hij een type van Christus, die innig vertrouwd was met smart, en dikwijls heeft geweend. Uit Davids roodachtige gelaatskleur, die op een bloedrijk lichaamsgestel wees zijn aanleg en liefde voor muziek en zijn stoutmoedige ondernemingen en daden in zijn jeugd, kunnen wij

opmaken dat hij blijmoedig en vastberaden van aard was, zeer geneigd was tot vrolijkheid, en niet licht neergebogen werd door tegenspoed of moeilijkheden. Maar nu zien wij hier waartoe hij gebracht is; hij heeft zich bijna de ogen uitgeweend, zijn adem verspild in zuchten. Laat hen, die luchthartig en vrolijk zijn, er zich voor wachten om tot uitersten over te slaan en geen droefheid trotseren; God kan wegen en middelen vinden om hen neerslachtig te maken, als zij op geen andere wijze kunnen leren om ernstig te zijn.

2. Zijn lichaam leed onder de droefheid van zijn geest, vers 11. want mijn leven vergaat in kommer en mijn jaren in zuchten mijn kracht struikelt door mij ongerechtigheid. Ten opzichte van Saul en de twist, die hij met hem had, kon hij gerust wijzen op zijn gerechtigheid; maar het was een beproeving, die God hem had opgelegd, en hij erkent dat hij haar heeft verdiend; en openhartig belijdt hij, dat zijn ongerechtigheid de oorzaak was van al zijn leed, diep smartte hem de bewustheid van zonde, hij werd er meer door verteerd dan door al zijn rampen.

3. Zijn vrienden waren onvriendelijk en schrokken voor hem terug, voor mijn bekenden ben ik tot een schrik, wie mij op straat zien, vluchten voor mij weg, vers 12. Zij durfden hem niet herbergen, hem geen hulp of bijstand verlenen, ja niet eens in zijn gezelschap gezien worden, uit vrees van in moeilijkheid er door te komen, nu Saul hem als een verrader vogelvrij had verklaard. Zij zagen hoe duur het Achimelech de priester was te staan gekomen, dat hij hem hulp had verleend, hoewel hij het in onwetendheid had gedaan, en daarom hoewel zij moesten erkennen dat hem groot onrecht was gedaan, hadden zij toch de moed niet om voor hem op te treden. Hij door hen vergeten, uit het hart vergeten als een dode vers 13, Met minachting aangezien als gebroken vaatwerk. Zij, die hem alle mogelijke achting bewezen toen hij in eer en aanzien was aan het hof, waren, nu hij in ongenade was gevallen hoewel onrechtvaardig, als vreemden voor hem geworden. De wereld is vol van zulke zwaluwvrienden, die in de winter weggaan. Laat hen, die aan de verliezende kant komen, het niet vreemd vinden als zij aldus verlaten worden, maar zich verzekeren van een Vriend in de hemel en gebruik van Hem maken.

4. Zijn vijanden waren onrechtvaardig in hun afkeuringen van hem. Zij zouden hem niet vervolgd hebben als zij hem niet eerst als een slecht man hadden voorgesteld, hij was tot een smaad geworden onder al zijn vijanden, maar inzonderheid onder zijn naburen, vers 12. Zij, die getuigen waren geweest van zijn oprechte wandel en in hun eigen geweten wel overtuigd moesten zijn dat hij een eerlijk man was, waren de ijverigste om hem in een geheel tegenovergesteld karakter voor te stellen, teneinde Sauls gunst te winnen. Aldus werd hij door velen belasterd, iedereen had een steen om op hem te werpen, omdat er vrees was van rondom; zij durfden niet anders handelen, want hij, die niet mee wilde doen om David te bekladden, werd voor een vijand van Saul aangezien. Aldus zijn de beste mensen gelijk gesteld met de slechtste, door hen, die besloten waren hun de slechtste behandeling aan te doen.

5. Men legde het toe op zijn leven en hij was voortdurend in levensgevaar. Van rondom was vrees, en hij wist dat, wat zijn vijanden ook tegen hem beraadslaagden, de bedoeling was, niet om hem van zijn vrijheid te beroven, maar van zijn leven, vers 14, een leven, zo kostbaar, zo nuttig, aan welks goede diensten geheel Israël zoveel verschuldigd was en dat nooit verbeurd was. Zo was in alle de complotten van de Farizeeën en Herodianen tegen Christus de bedoeling Hem het leven te benemen; zodanig waren de vijandschap en de wreedheid van het zaad van de slang.

II. Zijn vertrouwen op God te midden van al deze benauwdheden en ellende; alles om hem heen had een donker en dreigend aanzien, wel geschikt om hem wanhopig te maken, maar ik vertrouw op U, o Heere, vers 15, en dat behoedt mij voor verzinken." Zijn vijanden beroofden hem van zijn goede naam onder de mensen, maar zij konden hem zijn vertroosting in God niet ontnemen omdat zij hem van zijn vertrouwen op God niet konden wegdrijven. Met twee dingen vertroostte hij zich in zijn verlegenheid en hij ging tot God en pleitte er op bij Hem**:**

1. "Gij zijt mijn God, ik heb U gekozen voor de mijn en Gij hebt beloofd de mijn te zijn"; en als Hij de onze is en wij kunnen Hem door het geloof aldus noemen, dan is dit genoeg, al kunnen wij dan ook niets anders het onze noemen. "Gij zijt mijn God, tot wie anders zal ik dus heengaan om hulp dan tot U?" Diegenen behoeven niet nauw te zijn in hun gebed, die hierop kunnen pleiten, want als God onze God wil zijn, dan zal Hij datgene voor ons doen, dat aan de grote, ruime betekenis hiervan beantwoordt.

2. Mijn tijden zijn in Uw hand. Voeg dit bij het vorige en de troost is volkomen. Indien God onze tijden in Zijn hand heeft, dan kan Hij ons helpen, en als Hij onze God is, dan wil Hij en zal Hij ons helpen; wat is er dan, dat ons kan ontmoedigen? Het is een grote steun voor hen, die God tot hun God hebben, dat hun tijden in Zijn hand zijn, en Hij zal ze gewis ordenen en regelen ten beste van allen, die hun geest overgeven in Zijn handen, om hem te schikken naar hun tijden, zoals David dat hier doet, vers 6. De tijd des levens is in Gods hand, om hem te verlengen of te verkorten, hem bitter of lieflijk te maken naar het Hem behaagt, overeenkomstig de raad van Zijn wil. Onze tijden, alle gebeurtenissen die ons betreffen en het regelen ervan naar de omstandigheden, zijn ter beschikking van God. Zij zijn niet in onze eigen handen, noch in de handen van onze vijanden, maar in Gods handen; eens ieders recht is van de Heere. In zijn gebeden schrijft David aan God niet voor wat Hij doen of laten moet, maar hij onderschrijft zich aan Hem, dat is: hij onderwerpt zich aan Hem. Heere, mijn tijden zijn in Uw hand en het is mij een voldoening dat zij daar zijn, zij konden in geen betere hand zijn; Uw wil geschiede."

III. Zijn beden tot God in dit geloof en vertrouwen.
1. Hij bidt dat God hem redden zal van de hand van zijn vijanden, vers 16, en hem zal verlossen, vers 17, en dat wel om ter wille van Zijn goedertierenheid, niet om enigerlei verdienste van hemzelf. Onze gelegenheden zijn in Zijn hand, (zoals sommigen dit lezen) en daarom kent Hij de beste en geschiktste tijd voor onze uitredding, en wij moeten op die tijd willen wachten. Toen David Saul in zijn macht had in de spelonk, zeiden zij, die bij hem waren: "Zie de dag in welke de Heere u verlossen zal", 1 Samuel 24:5 "Neen", zegt David, "de tijd voor mijn verlossing is niet gekomen, voor zij gewrocht kan worden zonder zonde; en op die tijd zal ik wachten, want het is Gods tijd, en dat is de beste tijd."

2. Dat God hen intussen de vertroosting zal schenken van Zijn gunst, vers 17. Laat Uw aangezicht over Uw knecht lichten, laat mij de troostrijke tekenen hebben van Uw gunst jegens mij, en dat zal te midden van al mijn leed blijdschap in mijn hart geven.

3. Dat zijn gebeden tot God verhoord, en zijn verwachtingen van God gerealiseerd zullen worden, vers 18 "Laat mij niet beschaamd worden, in mijn hoop en mijn gebeden, want ik roep U aan, die nooit tot Uw volk gezegd hebt: Zoekt Mij tevergeefs, en hoopt tevergeefs." 4. Dat schande en stilzwijgen het deel mocht zijn van de goddelozen, en inzonderheid van zijn vijanden. Zij hielden zich zeker van hun welslagen tegen David, dat zij hem terneer werpen zullen en in het verderf storten. Heere," zegt hij, "laat hen beschaamd worden in dat vertrouwen, doordat zij worden teleurgesteld in hun verwachtingen." Zoals zij, die het bouwen van de muur rondom Jeruzalem tegenstonden, zeer terneergeslagen, toen de muur

voltooid was, Nehemia 6:16. Laat hen zwijgen in het graf. De dood zal de woede en het getier van wrede vervolgers tot zwijgen brengen, die niet door rede tot zwijgen gebracht konden worden. In het graf houden de bozen op van beroering. Inzonderheid bidt hij voor, dat is profeteert hij van, het tot zwijgen brengen van hen, die het volk Gods smaden en belasteren, vers 19 Laat de valse lippen stom worden, die hard spreken tegen de rechtvaardige in hoogmoed en verachting.
Dit is een zeer goed gebed:
A. Dat wij dikwijls nodig hebben tot God op te zenden, want zij, die hun mond tegen de hemel zetten, zullen gewoonlijk de erfgenamen van de hemel smaden. Overal wordt tegen de Godsdienst en de ernstige, nauwgezette belijders ervan gesproken:
a. Met zeer veel boosaardigheid; zij spreken hard, smartelijke harde dingen met het bestemde doel om hen te kwellen, in de hoop om hun door hetgeen zij zeggen kwaad te berokkenen. Zij spreken harde dingen, die hard op hen neerkomen, hen zwaar treffen, en, naar zij hopen, hun een onuitwisbaar schandmerk zullen indrukken.
b. Met zeer veel leugens; het zijn valse lippen, onderwezen door de vader van de leugens en dienende zijn belangen.
c. Met zeer veel smaad en minachting zij spreken in hoogmoed en verachting, alsof de rechtvaardigen, die God geëerd heeft, de verachtelijkste lieden van de wereld waren, niet waardig om bij de honden van hun kudde gesteld te worden. Men zou denken dat ze het geen zonde achtten om een bepaalde leugen te zeggen, als dit slechts dienen kon om daardoor een Godvruchtige aan minachting of haat bloot te stellen. Hoor, o onze God, dat we zeer veracht zin.

B. Wij kunnen het bidden in het geloof, want deze valse lippen zullen tot zwijgen gebracht worden. God heeft velerlei middelen om dit te doen. Soms doet Hij dit door het geweten te overtuigen van hen, die Zijn volk smaden en hun hart te bekeren, soms weerlegt Hij door Zijn voorzienigheid op zichtbare wijze hun lasteringen, en brengt Hij de gerechtigheid van Zijn volk aan het licht. Maar in elk geval, er komt een dag, wanneer God goddeloze zondaren van de leugen, de valsheid, van al de harde woorden zal overtuigen, die zij tegen Zijn volk hebben gesproken, en gericht aan hen zal volvoeren, Judas: 14, 15. Dan zal dit gebed ten volle verhoord zijn, en op die dag moeten wij bij het zingen er van het oog hebben, onszelf ook aansporende om "door goed te doen de mond te snoeren aan de onwetendheid van de onverstandige mensen" 1 Petrus 2:15**.**

PSALM 31:20-25

Wij hebben drie dingen in deze verzen:

I. Davids gelovige erkenning van Gods goedheid jegens Zijn volk in het algemeen, vers 20, 21 1. God is goed jegens allen, maar op bijzondere wijze is Hij goed jegens Israël. Zijn goedheid jegens hen is wonderlijk en zal tot in eeuwigheid een onderwerp van bewondering zijn; O hoe groot is Uw goed! Hoe diep zijn er de raadslagen van, hoe rijk zijn er de schatten van, hoe vrij en uitgestrekt zijn er de mededelingen van! Diezelfde personen, welke door de mensen met lasteringen worden overladen overlaadt God met weldaden en eer. Zij, die deelhebben aan dit goed, worden beschreven als degenen, die God vrezen, op Hem betrouwen, ontzag hebben voor Zijn grootheid, en steunen op Zijn genade. Van dit goed wordt gezegd, dat het voor hen weggelegd is, en voor hen gewrocht is.
a. Er is goed voor hen weggelegd in de andere wereld, een erfenis "bewaard in de hemelen," 1 Petrus 1:4; en er is een goed gewrocht voor hen in deze wereld, een goed gewrocht in hen. Er is in het goed van God genoeg, beide om het deel, de erfenis, te zijn van al Zijn kinderen, als

zij meerderjarig zijn geworden, en om in hun onderhoud en hun opvoeding te voorzien gedurende hun minderjarigheid. Er is genoeg in de bank, en genoeg in kas.
b. Dit goed is weggelegd in Zijn belofte voor allen, die God vrezen, aan wie de verzekering is gegeven dat hun geen goed zal ontbreken. Maar het is gewrocht in de werkelijke vervulling van de belofte voor hen, die op Hem vertrouwen, die in het geloof de belofte aangrijpen, en er zich de weldaad en de vertroosting van toe-eigenen. Indien hetgeen in de schatten van het eeuwig verbond voor ons is weggelegd, niet voor ons gewrocht wordt, dan is dit onze eigen schuld, want het is, omdat wij niet geloven. Maar gelijk zij, die op God vertrouwen, de vertroosting van Zijn goed hebben in hun hart, zo hebben zij er ook de eer van, het is voor hen gewrocht in tegenwoordigheid van de mensenkinderen. Gods goedheid jegens hen zet hun eer bij en neemt de versmaadheid van hen weg, want "allen die hen zien, zullen hen kennen, dat zij zijn een zaad, dat de Heere gezegend heeft," Jesaja 61:9.

2. God behoudt mensen en beesten, maar op bijzondere wijze is Hij de beschermer van Zijn eigen volk. Vers 21, Gij verbergt hen. Gelijk Zijn goed voor hen weggelegd en verborgen is, zo zijn zij er voor verborgen en bewaard. De heiligen zijn Gods verborgenen. Zie hier:
a. Het gevaar, waarin zij zich bevinden, en dat ontstaat uit de hoogmoedigheden van de mens en de twist van de tongen. Hoogmoedige mensen beledigen hen en zouden hen willen vertreden, twistzieke mensen zoeken twist met hen, en als er twist van de tongen is, dan zullen de Godvruchtigen er dikwijls het ergst aan toe zijn. De hoogmoed van de mensen brengt hun vrijheid in gevaar, de twist van de tongen in boosaardige strijd brengt de waarheid in gevaar. Maar:
b. Zie de bescherming, waar zij zich onder bevinden: Gij verbergt hen in het verborgene van Uw aangezicht, Gij versteekt hen in een hut. Gods voorzienigheid zal hen veilig bewaren tegen de boosheid van hun vijanden. Hij heeft velerlei middelen om hen te beschutten; toen Baruch en Jeremia gezocht werden, "had de Heere hen verborgen," Jeremia 36:26. Gods genade zal hen veilig bewaren tegen het kwaad van de oordelen, die zijn uitgegaan, voor hen hebben zij geen prikkel ten dage van des Heeren toorn zullen zij verborgen zijn, want er is geen toorn tegen hen. Zijn vertroostingen zullen hen gerusten goedsmoeds houden; Zijn heiligdom, waar zij gemeenschap met Hem oefenen, beschut hen tegen de vurige pijlen van verschrikking en verzoeking; en de woningen in Zijn huis hierboven zullen weldra en voor eeuwig hun schuilplaats zijn tegen alle gevaar en vrees.

II. Davids dankerkentenis voor Gods goedheid jegens hem in het bijzonder, vers 22, 23. Gods goedheid jegens al de heiligen bewonderd hebbende, erkent hij hoe goed hij Hem had bevonden voor zichzelf.

1. Van buiten was strijd, maar God had wonderbaarlijk zijn leven bewaard; "Hij heeft Zijn goedertierenheid aan mij wonderlijk gemaakt, Hij heeft mij een bewijs gegeven van Zijn zorg over mij en Zijn gunst jegens mij ver boven hetgeen ik had kunnen verwachten." Alles in aanmerking genomen zijn Gods goedertierenheden jegens Zijn volk wonderlijk, maar in sommige voorbeelden ervan zelfs in deze wereld zijn zij bijzonder wonderlijk in hun ogen, zoals hier, toen God Davids leven beschermde tegen het zwaard van Saul, in spelonken en wouden, even veilig als in een sterke stad. Te Kehila, deze sterke stad, heeft God hem grote goedertierenheid getoond, zo wel door hem tot het werktuig te maken om de inwoners te redden uit de hand van de Filistijnen als daarna om hem te redden van dezelfde mannen, die hem ondankbaar in de handen van Saul hadden willen overleveren, 1 Samuel 23:5, 12. Dit was inderdaad wonderlijke goedertierenheid, waarop hij met verwondering en dankbaarheid schrijft: Geloofd zij de Heere. Bijzondere bewaringen wekken op tot bijzondere dankzegging.

2. Van binnen was vrees; maar God was beter voor hem dan zijn vrees, vers 22 Hij bedenkt hier:
a. Aan zijn eigen dwaasheid om God te wantrouwen, die hij met schaamte belijdt. Hoewel hij uitdrukkelijke beloften had om op te bouwen, en grote ervaring had van Gods zorg over hem in menige benauwdheid had hij toch deze harde, achterdochtige gedachte van God en kon het niet laten om het Hem in Zijn aangezicht te zeggen: "ik ben afgesneden van voor Uw ogen. Gij hebt mij geheel verlaten en ik moet niet verwachten door U nog aangezien te worden, dat Gij nog acht op mij zult slaan. Een van deze dagen zal ik door de hand van Saul omkomen, en aldus afgesneden worden van voor Uw ogen, in het verderf worden gestort terwijl Gij het aanziet," 1 Samuel 27:1. Dit zei hij op zijn vlucht, zoals sommigen het lezen, hetgeen het moeilijke en het gevaar aanduidt van zijn toestand. Saul was achter hem, op het punt van hem te grijpen, hetgeen de verzoeking sterk maakte; in mijn haasten, zo lezen wij het; hetgeen de ontsteltenis en beroering van zijn geest aanduidt, hetgeen de verzoeking plotseling maakte, zodat zij hem aanviel toen hij niet op zijn hoede was. Het is iets zeer gewoons, dat wij verkeerd spreken als wij in haast spreken en zonder na te denken, maar van hetgeen wij verkeerd hebben gesproken in ons haasten, moeten wij berouw hebben als wij in rust zijn, inzonderheid van ons mistrouwend spreken van God.

b. Aan Gods wonderlijke goedertierenheid jegens hem in weerwil hiervan; zijn geloof had gefaald, maar niet Gods belofte, dan nog hoorde Gij de stem van mijn smekingen. Hij vermeldt zijn eigen ongeloof als een tegenhanger van Gods goedertierenheid, om deze zoveel sterker te doen uitkomen en haar zoveel te meer wonderbaar en doorluchtig te maken. Als wij aldus God gewantrouwd hebben, dan had Hij ons aan ons woord kunnen houden, en ons hebben kunnen doen gelijk als wij in Zijn oven gesproken hebben, zoals Hij aan Israël gedaan heeft, Numeri 14:28, onze vrees over ons kunnen doen komen Jesaja 66:4. Maar Hij heeft medelijden met ons gehad en heeft ons vergeven, en ons ongeloof heeft Zijn belofte en genade niet tenietgedaan, want Hij weet wat maaksel wij zijn.

III. Hoe hij hierop al de heiligen vermaant en bemoedigt, vers 24, 25.
1. Hij wil dat zij God liefhebben, vers 24 Hebt de Heere lief, gij al Zijn gunstgenoten. Zij, wier hart vervuld is van liefde tot God, kunnen niet anders dan begeren dat ook anderen Hem zullen liefhebben, want voor Zijn gunst behoeft men geen mededinger te vrezen. Het is de aard van de heiligen dat zij God liefhebben, en toch moeten zij nog opgewekt worden om Hem lief te hebben, Hem meer lief te hebben, Hem beter lief te hebben en bewijzen te geven van hun liefde. Wij moeten Hem liefhebben, niet alleen om Zijn goedheid, omdat Hij de gelovigen behoudt, maar om Zijn gerechtigheid, daar Hij overvloedig vergeldt degene, die hoogmoed bedrijft en degenen zou willen verderven, die Hij behoudt. Sommigen vatten dit op in een gunstige zin; Hij vergeldt overvloedig de hoge of de voortreffelijke in zijn doen, dat is: die stoutmoedig goed doen, wiens hart, evenals dat van Jósafath, zich verheft in de wegen des Heeren. Hij beloont hem, die wel doet, maar overvloedig beloont Hij hem, die op uitnemende wijze wel doet.

2. Hij wil dat ze op God hopen vers 25 Wees sterk, hebt goede moed, in welke moeilijkheden of gevaren gij u ook moogt bevinden; de God, op wie gij vertrouwt, zal door dat vertrouwen uw hart versterken. Zij, die op God hopen, hebben reden om goede moed te hebben, laat hun hart sterk zijn, want gelijk niets, dat wezenlijk kwaad is, hun kan overkomen, zo zal niets, dat wezenlijk goed voor hen is, hun worden onthouden. Bij het zingen hiervan moeten wij onszelf en elkaar aanmoedigen en opwekken om voort te gaan en te volharden in onze Christelijke loopbaan, wat ons ook moge bedreigen, of wie er ons ook met misnoegde, toornige blikken om moge aanzien.

PSALM 32

1 Een onderwijzing van David. Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is. 2 Welgelukzalig is de mens, dien de HEERE de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is. 3 Toen ik zweeg, werden mijn beenderen verouderd, in mijn brullen de gansen dag. 4 Want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij; mijn sap werd veranderd in zomerdroogten. Sela. 5 Mijn zonde maakte ik U bekend, en mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zeide: Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor de HEERE; en Gij vergaf de ongerechtigheid mijner zonde. Sela. 6 Hierom zal U ieder heilige aanbidden in vindenstijd; ja, in een overloop van grote wateren zullen zij hem niet aanraken. 7 Gij zijt mij een Verberging; Gij behoedt mij voor benauwdheid; Gij omringt mij met vrolijke gezangen van bevrijding. Sela. 8 Ik zal u onderwijzen, en u leren van de weg, dien gij gaan zult; Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn. 9 Wees niet gelijk een paard, gelijk een muilezel, hetwelk geen verstand heeft, welks muil men breidelt met toom en gebit, opdat het tot u niet genake. 10 De goddeloze heeft veel smarten, maar die op de HEERE vertrouwt, dien zal de goedertierenheid omringen. 11 Verblijdt u in de HEERE, en verheugt u, gij rechtvaardigen! en zingt vrolijk, alle gij oprechten van harte!

Hoewel deze psalm ons niet van Christus spreekt zoals vele van de psalmen, die wij nu al ontmoetten ons van Hem hebben gesproken, is er toch zeer veel in van het Evangelie. De apostel zegt ons dat David in deze psalm de gelukzaligheid beschrijft van de mens, aan wie God de rechtvaardigheid toerekent zonder de werken, Romeinen 4:6. Wij hebben hier een kort begrip:
I. Van Evangeliegenade in de vergeving van zonde, vers 1, 2, in Goddelijke bescherming, vers 7. in Goddelijke leiding, vers 8.
II. Van Evangelieplicht. Om zonde te belijden, vers 3-5, om te bidden, vers 6, om ons wel te gedragen, vers 9, 10, en om ons te verblijden in God, vers 11. Het middel om deze voorrechten te verkrijgen is ons toe te leggen op die plichten, waaraan wij behoren te denken; de eerste ter onzer vertroosting, de laatste tot onze opwekking en aansporing als wij deze psalm zingen. ***Hugo de Groot*** is van mening dat hij bestemd was om op de Verzoendag te worden gezongen**.**

PSALM 32:1-6

Deze psalm heeft tot opschrift Maskil, dat, naar sommigen denken, slechts de melodie aanduidt, waarop hij gezongen meest worden. Maar anderen denken dat er een betekenis in is opgesloten. Onze overzetters hebben het woord vertaald door onderwijzing; zo luidt ook de kanttekening hier: Een psalm van David, gevende onderricht, en er is niets waarin wij meer onderricht van node hebben dan in de aard van de ware gelukzaligheid, waarin zij bestaat, en nopens de weg die er heenleidt, wat wij moeten doen om gelukzalig te zijn. Er zich verscheidene dingen, waarin die verzen ons onderrichten. In het algemeen wordt ons hier geleerd dat onze gelukzaligheid bestaat in de gunst en genade van God, niet in de rijkdom van deze wereld; in geestelijke zegeningen, niet in de goede dingen van deze wereld. Als David zegt: "Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in de raad van de goddelozen," Psalm 1:1 en "Welgelukzalig zijn de oprechten van wandel" Psalm 119:1, dan betekent dit: Dit is de hoedanigheid van de welgelukzalige, en hij, die deze hoedanigheid mist, kan niet verwachten welgelukzalig te zijn; maar als hier gezegd wordt: Welgelukzalig is de man, wiens overtreding vergeven is, dan betekent dit: "Dit is de grond van zijn gelukzaligheid; dit is het fundamentele voorrecht, waaruit alle andere bestanddelen van deze gelukzaligheid voortvloeien." In het bijzonder wordt ons hier onderricht gegeven:

I. Betreffende de aard van de vergeving van zonde; deze is het, welke wij allen van node hebben, en zonder welke wij verloren zijn daarom is het van het grootste belang voor ons hieromtrent zeer bezorgd en weetgierig te zijn.

1. Het is vergeving van overtreding. Zonde is overtreding van de wet, op ons berouw wordt de overtreding ons vergeven, de verplichting om te straffen, waaronder wij waren krachtens het vonnis van de wet, is teniet gedaan, van ons afgenomen, opdat wij door de vergeving ervan bevrijd worden van een last, een zware last een last op onze rug, die ons doet nederbukken, of een last op de maag, die ons ziek maakt of een last op onze ziel, ons gemoed, die ons doet verzinken. De vergeving van zonde geeft rust en verlichting aan hen, die "vermoeid en belast zijn," Mattheüs 11:28.

2. Het is het bedekken van de zonde, zoals naaktheid bedekt wordt, opdat de schande van onze naaktheid niet geopenbaard worde, Openbaring 3:18. Een van de eerste tekenen van schuldbesef in onze eerste ouders was het schaamtegevoel over hun naaktheid. De zonde maakt ons walgelijk in het oog van God, ten enenmale ongeschikt om gemeenschap met Hem te hebben, en als het geweten ontwaakt is, dan zijn wij ook walgelijk in onze eigen ogen. Maar als de zonde vergeven is, dan wordt zij bedekt met de mantel van Christus gerechtigheid, zoals Adam en Eva door God bedekt werden met de huiden van dieren (een symbool van de vergeving van de zonde) zodat God niet langer misnoegd op ons is, maar volkomen met ons is verzoend. Zij wordt niet voor ons bedekt, neen, mijn zonde is gedurig voor mij, noch bedekt voor Gods alwetendheid: maar bedekt voor de wraak van Zijn gerechtigheid, als Hij de zonde vergeeft gedenkt Hij haar niet meer; Hij werpt de zonde achter Zijn rug; Zij zal gezocht, maar niet gevonden worden. De zondaar, aldus met God verzoend zijnde, begint verzoend te worden met zichzelf.

3. Het is het niet toerekenen van de ongerechtigheid, het is niet tegen hem optreden ervoor naar de strengheid van de wet, het is het niet met hem handelen naar wat hij verdient. De gerechtigheid van Christus ons toegerekend zijnde, en wij gerechtigheid Gods gemaakt zijnde in Hem, wordt onze ongerechtigheid ons niet toegerekend, daar God ons aller ongerechtigheid op Hem heeft doen aanlopen, en Hem zonde heeft gemaakt voor ons. Het niet toerekenen van de ongerechtigheid is Gods daad, Hij is de Rechter. God is het, die rechtvaardig maakt.

II. Betreffende het karakter van hen, wier zonden vergeven zijn; in wier geest geen bedrog is. Hij zegt niet: Er is geen schuld; want er is geen mens, die niet zondigt maar geen bedrog; die niet veinst bij God in zijn belijdenis van berouw, bekering en geloof, en in zijn gebeden om vergeving en vrede, maar in dit alles oprecht is en meent wat hij zegt; die geen berouw heeft met het voornemen om wederom te zondigen, en dan zondigt met het voornemen om er wederom berouw van te hebben, zoals een geleerd uitlegger in zijn aantekening hierop zegt. Zij, wier voornemen ernstig gemeend is, die werkelijk zijn wat zij belijden te zijn, zij zijn de Israëlieten in wie geen bedrog is.

III. Omtrent het gelukzalige van de toestand van gerechtvaardigd te zijn. Zaligheden zijn voor de mens, wiens ongerechtigheid is vergeven, allerlei zegeningen, genoeg om hem volkomen gelukkig te maken. Hetgeen blootstelde aan de vloek en de zegen in de weg stond, is weggenomen, en dan zal God zegeningen uitgieten, totdat er geen plaats meer is om ze te ontvangen. De vergeving van zonde is het artikel van het verbond, dat de reden en de grond is van al de andere, "want Ik zal hun ongerechtigheid genadig zijn," Hebreeën 8:12

IV. Betreffende de troosteloze toestand van een onverootmoedigd zondaar, die zijn schuld kent, maar er nog niet toe gebracht is om er een boetvaardige belijdenis van te doen. Dit wordt zeer aandoenlijk door David beschreven uit zijn eigen treurige ervaring, vers 3,4. Toen ik zweeg werden mijn beenderen verouderd. Diegenen kunnen gezegd worden te zwijgen die hun overtuiging smoren; die, als zij het kwaad van de zonde wel moeten zien en het gevaar waarin zij er door verkeren, zich verlichting zoeken te geven door er niet aan te denken en hun geest met iets anders bezig te houden, zoals Kaïn met een stad te gaan bouwen, die niet roepen als God hen gevonden heeft; die hun geweten niet willen ontlasten door een boetvaardige belijdenis, geen vrede zoeken, zoals zij moesten, door gelovig en vurig gebed, en die liever willen wegkwijnen in hun ongerechtigheid, dan de methode volgen, die God aangewezen heeft om rust te vinden voor hun ziel. Laat de zodanige verwachten dat hun gesmoorde overtuigingen een vuur zullen zijn in hun gebeente en de wonden van de zonde, die niet blootgesteld zijn, zullen ondraaglijke pijnen veroorzaken. Indien het geweten wordt toegeschroeid, dan is het gevaar zoveel te groter; maar als het opgeschrikt is en ontwaakt, dan zal het gehoord worden. De hand van de Goddelijke toorn zal geveld worden zwaar op de ziel te drukken en de benauwdheid van de ziel zal het lichaam doen lijden. In die mate heeft David het ondervonden, zodat zijn beenderen verouderden, toen hij nog jong was, en zelfs zijn stilzwijgen hem deed brullen de gehele dag, alsof hij zeer zware pijnen leed door een smartelijke lichaamskrankheid, terwijl toch de werkelijke oorzaak van al die onrust lag in de worsteling in zijn binnenste tussen zijn overtuiging van zonde en zijn bederf. Die zijn overtredingen bedekt zal niet voorspoedig zijn, er wordt wel enige innerlijke smart vereist in bekering en berouw, maar veel erger smart wordt door onboetvaardigheid veroorzaakt.

V. Betreffende de ware en enige weg tot vrede voor het gemoed. Hier wordt ons geleerd onze zonden te belijden, opdat zij vergeven zullen worden, ze bekend te maken, opdat wij rechtvaardig gemaakt zullen worden. Dat heeft David gedaan. Mijn zonde maakte ik U bekend en mijn ongerechtigheid bedekte ik niet langer, vers 5. Zij, die de vertroosting willen smaken van de vergeving van hun zonden, moeten de beschaamdheid willen dragen van een boetvaardige belijdenis ervan. Wij moeten het feit van de zonde bekennen en er nauwkeurig in zijn; Zo en zo heb ik gedaan; de schuld van de zonde bekennen, haar verzwaren en er onszelf een last voor opleggen: ik heb zeer goddeloos gedaan; de rechtvaardigheid erkennen van de straf, die wij er voor geleden hebben, De Heere is rechtvaardig in alles dat ons overkomen is; en dat wij veel erger hebben verdiend- ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. Wij moeten zonde belijden met schaamte en een heilig blozen, met vreze en een heilig beven.

VI. Betreffende Gods bereidwilligheid om de zonde te vergeven aan hen die er waarlijk berouw van hebben; Ik zeide: ik zal belijdenis van mijn overtreding doen; ik heb oprecht het besluit daartoe opgevat, ik aarzelde niet langer, maar wilde een openhartige belijdenis doen van mijn zonden; en terstond vergaf Gij de ongerechtigheid van mijn zonde en gaf mij de vertroosting van de vergeving in mijn eigen geweten; onmiddellijk vond ik rust voor mijn ziel. God is meer bereid om op ons berouw de zonde te vergeven, dan wij om berouw te hebben teneinde de vergeving te verkrijgen. Het was met grote moeite dat David hier er toe gebracht werd om zijn zonden te belijden, hij werd als het ware op de pijnbank uitgestrekt, eer hij er toe gebracht was, vers 3, 4, lang heeft hij weerstand geboden; hij onderwierp zich niet voor het tot dat uiterste was gekomen; maar toen hij zich had onderworpen, zie eens hoe spoedig, hoe gemakkelijk hij goede voorwaarden verkreeg: elk beide slechts: ik zat belijdenis doen en Gij vergeeft. Zo heeft de vader van de verloren zoon zijn wederkerende zoon gezien toen hij nog ver van hem was, en liep op hem toe met de kus, die zijn vergeving bezegelde. Welk een aanmoediging is dit voor arme boetvaardigen, en hoe worden wij er door verzekerd

dat, indien wij onze zonden belijden, wij God niet alleen getrouw en rechtvaardig zullen bevinden, maar ook genadig en vriendelijk, om ons onze zonden te vergeven.

VII. Betreffende het goede gebruik, dat wij moeten maken van de ervaring, die David gehad heeft van Gods bereidwilligheid om zijn zonden te vergeven, vers 6. Daarom zal U ieder heilige aanbidden. Alle Godvruchtige mensen zijn biddende mensen. Niet zodra was Paulus bekeerd, of: Zie "hij bidt" Handelingen 9:11. Gij kunt even spoedig een levend mens vinden zonder adem als een levende Christen zonder gebed. Het onderricht, dat ons gegeven is nopens de gelukzaligheid van hen, wier zonden zijn vergeven, en de gemakkelijkheid om de vergeving te verkrijgen, moeten ons opwekken en aanmoedigen om te bidden, inzonderheid om te bidden; o God, wees ons zondaren genadig Hiervoor zal ieder welgezinde varia zijn in het gebed tot God en "vrijmoedig toegaan tot de troon van de genade" in de vaste hoop van "barmhartigheid te verkrijgen," Hebreeën 4:16.
Zij, die voorspoedig willen zijn in het gebed, moeten de Heere zoeken in vindenstijd. Als Hij hen door Zijn voorzienigheid roept om Hem te zoeken, hen door Zijn Geest opwekt om Hem te zoeken, dan moeten zij "laten wij toch heengaan om de Heere der heirscharen" "te zoeken," Zacharia 8:21, en geen tijd verliezen, opdat de dood hen niet afsnijde, en het te laat zal zijn om Hem te zoeken, Jesaja 55:6; "zie nu is het de welaangename tijd", 2 Korinthe 6:2 Zij die oprecht en overvloedig zijn in het gebed, zullen er het voordeel van vinden als zij in benauwdheid zijn; in een overloop van grote wateren, die zeer dreigend zullen zijn, zullen zij hem niet aanraken om hen te verschrikken, of hun ongerustheid te veroorzaken, en nog veel minder zullen zij hen overstelpen. Zij, die God nabij zich hebben in alles, waarvoor zij Hem aanroepen, zoals Hij alleen oprecht boetvaardigen, biddende mensen nabij is, zijn zo wel bewaard, zo verhoogd, dat geen wateren, neen, zelfs geen grote wateren, geen vloeden van wateren hen kunnen naderen om hen te schaden. Gelijk de boze met zijn verzoekingen hen niet vat, 1 Johannes 5:12, zo zullen ook de beroeringen van deze boze wereld hen niet treffen, deze vurige pijlen van beiderlei soort vallen naast hen neer**.**

PSALM 32:7-11 David maakt hier gebruik van zijn ervaring van de vertroosting van vergevende genade.
I. Hij spreekt tot God en belijdt zijn vertrouwen op Hem en zijn verwachting van Hem, vers 7. Het zoete gesmaakt hebbende van de Goddelijke genade voor een boetvaardig zondaar, kan hij niet twijfelen aan de voortduur van die genade voor een biddende heilige en dat hij in die genade beide veiligheid en blijdschap zal vinden.

1. Veiligheid. Gij zijt mij een verberging; als ik door het geloof de toevlucht tot U neem dan zie ik alle mogelijke redenen om gerust te zijn en mij buiten het bereik te achten van ieder wezenlijk kwaad. Gij behoedt mij voor benauwdheid, voor de prikkel ervan, en voor de slagen ervan in zoverre het goed voor mij is. Gij zult mij behoeden voor zulk een benauwdheid als die, waarin ik mij bevond toen ik zweeg, vers 3. Als God na onze zonden vergeven te hebben ons nu verder aan onszelf zou overlaten, dan zouden wij spoedig even diep in schuld zijn als ooit tevoren, ons wederom in dezelfde afgrond storten; daarom moeten wij, als wij de troost van onze vergeving hebben ontvangen, de toevlucht nemen tot de genade Gods, om er voor behoed te worden weer tot dwaasheid terug te keren, zodat ons hart weer verhard zou worden door de bedrieglijkheid van de zonde. God behoedt Zijn volk voor benauwdheid, door hen te behoeden voor zonde.

2. Blijdschap. Gij zult mij niet slechts bevrijden, maar mij omringen met vrolijke gezangen van bevrijding; waarheen ik ook mijn blik richt, overal zal ik oorzaak vinden van blijdschap, aanleiding om God te loven, en ook mijn vrienden zullen mij in de grote vergadering

omringen, om zich met mij te verenigen in lofliederen en van dankzegging; zij zullen hun gezangen van de bevrijding voegen bij de mijne; gelijk ieder heilige met mij zal bidden, zo zullen zij ook met mij danken."

II. Hij richt zijn rede tot de mensenkinderen; zelf bekeerd zijnde, doet hij wat hij kan om "zijn broederen te versterken;" Lukas, 22:32 Ik leer en onderwijs u vers 8; wie gij ook zijt, die onderricht begeert, aangaande de weg die gij gaan moet. Zo besluit hij in een van zijn andere boetpsalmen om, als God hem de vreugde van Zijn heil had weergegeven, de overtreders Zijn wegen te leren, en te doen wat hij kon om zondaren tot God te bekeren, zowel als hen te vertroosten, die reeds bekeerd waren Psalm 51:14, 15. Toen Salomo een boeteling was geworden, werd hij terstond een prediker, Prediker 1:1 Diegenen zijn het best instaat om anderen de genade Gods te leren, die haar zelf ervaren hebben, en zij, die zelf van God geleerd zijn, behoren "aan anderen te vertellen komt hoort, en ik wil vertellen, gij allen die God vreest" Psalm 66:16, en hen aldus te leren. Ik zal raad geven, mijn oog zal op u zijn. Sommigen passen dit toe op Gods leiding en bestuur. Hij onderwijst ons door Zijn woord, en bestuurt ons met Zijn oog, door de verborgen aanduidingen van Zijn wil in de wenken en wendingen van Zijn voorzienigheid, die Hij Zijn volk leert te verstaan, en er leiding en bestuur in te zien zoals een meester zijn wil doet kennen aan zijn dienstknecht door een wenk van zijn ogen. Toen Christus zich omkeerde en Petrus aanzag bestuurde Hij hem met Zijn oog. Maar het moet veeleer genomen worden als Davids belofte aan hen, die onderricht van hem ontvingen, inzonderheid zijn eigen kinderen en zijn gezin, ik zal u volgen mijn ogen zullen op u zijn, zo heeft het de kanttekening elk zal u de besten raad geven, die ik kan, en dan zien of gij hem al of niet opvolgt. Zij, die onderwezen worden in het Woord, behoren onder het voortdurend toezicht te zijn van hen, die hen leren; geestelijke leidslieden moeten opzieners zijn. In deze toepassing van de voorafgaande leer betreffende de zaligheid van hen, wier zonden vergeven zijn, is een woord tot de zondaars, en een woord tot de heiligen, en dit is een recht snijden van het woord van de waarheid, waardoor ieder zijn deel krijgt.

1. Hier is een woord van waarschuwing aan de zondaars, en er is een goede reden voor gegeven.
A. De waarschuwing is: niet weerspannig en onhandelbaar te zijn, vers 9. Wees niet gelijk een paard, gelijk een muilezel, hetwelk geen verstand leeft. Als de psalmist zichzelf wilde smaden wegens de zonden waarvan hij berouw had, vergeleek hij zich " met een redeloos dier en met een grote dwaas en zonder verstand" Psalm 73:22, en daarom waarschuwt hij anderen en raadt hun dit niet te zijn.
Het is onze eer en ons geluk dat wij verstand hebben, dat wij instaat zijn om door rede bestuurd te worden en om met onszelf te redeneren. Laat ons dus gebruik maken van de vermogens, die wij hebben, en verstandig handelen. Het paard en de muilezel moeten met toom en gebit bestuurd worden, opdat zij tot ons niet genaken om ons kwaad te doen, of (zoals sommigen het lezen) opdat zij tot ons genaken om ons dienst te doen, ons zullen gehoorzamen, Jakobus 3:3. Laat ons hun niet gelijk zijn, laat ons nooit gedreven worden door lust en hartstocht om tegen de voorschriften te handelen van het rechte verstand en ons waar belangt. Indien zondaren er zich door wilden laten leiden, zij zouden spoedig heiligen worden, en geen stap verder doen op hun zondige weg, waar vernieuwende genade is, daar is geen behoefte aan toom en gebit van beteugelende genade.

B. De reden voor die waarschuwing is dat de weg van de zonde, die wij u willen bewegen te verlaten, gewis eindigen zal in smart, vers 10. De goddeloze heeft vele smarten, die niet slechts zijn ijdele en vleselijke vrolijkheid zullen bederven en er een einde aan zullen maken, maar er hem daar voor zullen laten betalen. Zonde zal smart hebben eeuwige smart, indien de

zondaar er zich niet van bekeert. Het was een deel van het vonnis: Ik zal uw smart zeer vermenigvuldigen. "Weest dus verstandig, wijs voor uzelf, en keert u af van uw goddeloosheid, opdat gij deze smart kunt voorkomen, deze vele smarten."

2. Hier is een woord van vertroosting voor de heiligen, en ook daarvoor wordt een goede reden gegeven.
a. Hun wordt verzekerd dat, zo zij slechts op de Heere willen verbouwen en zich dicht bij Hem willen houden, de goeder tierenheid hen zal omringen van alle zijden vers 10, zodat zij niet van God zullen afwijken, want deze goedertierenheid zal hen insluiten; ook zal geen werkelijk kwaad tot hen komen want die goedertierenheid zal het buitensluiten.
b. Daarom wordt hun bevolen zich te verblijden in de Heere, ja te juichen van vreugde, vers 11. Laat hen zo vervoerd zijn van deze heilige blijdschap, dat zij zich niet kunnen inhouden, niet kunnen bedwingen, en laat hen er anderen door bewegen, opdat ook zij mogen zien dat een leven van gemeenschap met God het lieflijkste, troostrijkste leven is, dat wij in deze wereld kunnen leiden. Dat is de tegenwoordige zaligheid, waarop de oprechten van hart en zij alleen aanspraak hebben, en waarvoor zij bevoegd zijn gemaakt**.**

PSALM 33

1 Gij rechtvaardigen! zingt vrolijk in de HEERE; lof betaamt de oprechten. 2 Looft de HEERE met de harp; psalmzingt Hem met de luit, en het tiensnarig instrument. 3 Zingt Hem een nieuw lied; speelt wel met vrolijk geschal. 4 Want des HEEREN woord is recht, en al Zijn werk getrouw. 5 Hij heeft gerechtigheid en gericht lief; de aarde is vol van de goedertierenheid des HEEREN. 6 Door het Woord des HEEREN zijn de hemelen gemaakt, en door de Geest Zijns monds al hun heir. 7 Hij vergadert de wateren der zee als op een hoop; Hij stelt de afgronden schatkameren. 8 Laat de ganse aarde voor de HEERE vrezen; laat alle inwoners van de wereld voor Hem schrikken. 9 Want Hij spreekt, en het is er; Hij gebiedt, en het staat er. 10 De HEERE vernietigt de raad der heidenen; Hij breekt de gedachten der volken. 11 Maar de raad des HEEREN bestaat in eeuwigheid, de gedachten Zijns harten van geslacht tot geslacht. 12 Welgelukzalig is het volk, welks God de HEERE is; het volk, dat Hij Zich ten erve verkoren heeft. 13 De HEERE schouwt uit de hemel, en ziet alle mensenkinderen. 14 Hij ziet uit van Zijn vaste woonplaats op alle inwoners der aarde. 15 Hij formeert hun aller hart; Hij let op al hun werken. 16 Een koning wordt niet behouden door een groot heir; een held wordt niet gered door grote kracht; 17 Het paard feilt ter overwinning, en bevrijdt niet door zijn grote sterkte. 18 Ziet, des HEEREN oog is over degenen, die Hem vrezen, op degenen, die op Zijn goedertierenheid hopen. 19 Om hun ziel van de dood te redden, en om hen bij het leven te houden in de honger. 20 Onze ziel verbeidt de HEERE: Hij is onze Hulp en ons Schild. 21 Want ons hart is in Hem verblijd, omdat wij op de Naam Zijner heiligheid vertrouwen. 22 Uw goedertierenheid, HEERE! zij over ons; gelijk als wij op U hopen.

Dit is een lofpsalm, waarschijnlijk is David de schrijver ervan geweest, maar dat wordt ons niet gezegd omdat God wil dat wij hoger zullen zien dan de schrijvers van de Heilige Schrift, naar de gezegende Geest die hen gedreven en bestuurd heeft. In deze psalm:

I. Roept de psalmist de rechtvaardigen op om God te loven, vers 1-3.
II. Voorziet hij ons van stof tot loven. Wij moeten God loven:
    1. Voor Zijn gerechtigheid, Zijn goedheid en waarheid, uitblinkende in Zijn Woord en in al Zijn werken vers 4,5.
    2. Voor Zijn macht, gezien in het werk van de schepping, vers 6-9.

3. Voor de vrijmacht van Zijn voorzienigheid in de regering van de wereld, vers 10, 11, en wederom in vers 13-17.
4. Voor de bijzondere gunst, die Hij Zijn eigen verkoren volk betoont die hen aanmoedigt om op Hem te vertrouwen, vers 12, en wederom in vers 18-22. Wij behoeven niet verlegen te zijn om gepaste gedachten bij het zingen van deze psalm, die zo natuurlijk de Godvruchtige gedachten aantoont van een hart, dat Gode gewijd is.

PSALM 33:1-11
In deze verzen geeft de psalmist vier dingen te kennen.

I. Zijn grote begeerte dat God geloofd zal worden. Hij heeft niet gedacht dat hij zelf dit werk zo goed deed, dat hij er geen anderen bij nodig had om het te doen. Neen, hoe meer, hoe beter, in dit concert, dan gelijkt het meer naar de hemel.

1. Heilige blijdschap is het hart en de ziel van de lof, en daarop wordt hier bij al de Godvruchtigen aangedrongen, vers 1. Gij rechtvaardigen, zingt vrolijk in de Heere, zo eindigde de vorige psalm, en zo begint deze; want al onze oefeningen van de Godsvrucht moeten beginnen en eindigen met een heilig welbehagen in God, een heilig roemen van Hem als het beste van alle wezens en de besten vriend.

2. Dankbare lof is de ademtocht en de taal van de heilige blijdschap, en ook die wordt hier van ons geëist, vers 2. Looft de Heere; spreekt goed van Hem en geeft Hem de eer Zijns Naams." 3. Godsdienstige gezangen zijn de gepaste uitdrukkingen van dankbare lof, die worden hier geëist, vers 3. "Zingt Hem een nieuw lied; het beste, dat gij hebt niet dat, hetwelk door herhaald gebruik versleten is, maar dat hetwelk nieuw zijnde, zoveel eerder het hart zal treffen; een nieuw lied voor nieuwe zegeningen en bij iedere nieuwe gelegenheid, voor de goedertierenheden, die elke morgen nieuw zich." Naar de verordening van David werden de tempelzangen toen door muziekinstrumenten begeleid, ten einde beter gezongen te worden, en ook deze worden hier geëist, vers 2. Psalmzingt Hem met de luit en het tiensnarig instrument.
Hier is:

A. Een goede regel voor die plicht; Speel wel, met vrolijk geschal; het moet het beste wezen van hoofd en hart; het moet gedaan worden met verstand en bekwaamheid, met een helder hoofd, met de liefde van een warm hart."
B. Een goede reden voor deze plicht, want lof betaamt de oprechten. Hij is welbehaaglijk aan God; het gewaad des lofs draagt veel bij tot de schoonheid, die God aan Zijn volk schenkt, en het is een uitnemend sieraad voor onze belijdenis; het betaamt de oprechten, op wie God zoveel eer gelegd heeft om Hem eer te geven. De oprechten loven God op sierlijke wijze, want zij loven Hem met hun hart, dat is: zij loven Hem met hun eer, terwijl de lof van de geveinsde onvoegzaam is, "als een spreuk in de mond van de zotten," Spreuken 26:7.

II. De hoge gedachten, die hij had van God en van Zijn oneindige volmaaktheden, vers 4,5
God maakt zich aan ons bekend:
1. In Zijn Woord, hier genomen voor alle Goddelijke openbaring, alles wat God voorheen vele malen en op velerlei wijze tot de kinderen van de mensen gesproken heeft, en dat alles is recht, er is niets verkeerds in, Zijn geboden komen nauwkeurig overeen met de regels van de billijkheid en de eeuwige redenen van goed en kwaad. Zijn beloften zijn alle wijs en goed, en ontwijfelbaar zeker, en in Zijn bedreigingen is geen ongerechtigheid, maar die zelfs zijn

bedoeld tot ons welzijn, door ons terug te houden van kwaad. Gods Woord is recht, en daarom zijn al onze afwijkingen ervan verkeerd, en zijn wij recht als wij er mee overeenkomen.

2. In Zijn werken, en die zich alle gedane in waarheid, allen overeenkomstig Zijn raad, en die wordt genoemd "het boek van de waarheid," Daniël 10:21. In Zijn werken toont God:
a. Dat Hij een God is van onbuigzame gerechtigheid; Hij heeft gerechtigheid en gericht lief. Er is niets dan gerechtigheid in het vonnis, dat Hij velt, en gericht in de volvoering ervan. Hij heeft aan Zijn schepselen nooit onrecht gedane, maar is altijd bereid om recht te doen aan hen, aan wie onrecht gedaan is, en dat doet Hij met genot en verlustiging. Hij heeft een welbehagen in de rechtvaardigen. Hij zelf is de rechtvaardige Heere, en daarom heeft Hij gerechtigheid lief.
b. Dat Hij een God is van oneindige goedheid; de aarde is vol van Zijn goedertierenheid, dat is: van de bewijzen en voorbeelden ervan. De weldadige invloeden, die de aarde ontvangt van boven, en de vruchten, die zij daardoor kan voortbrengen, de voorziening, die gemaakt is voor mens en dier, en de algemene zegeningen, waarmee alle volken van de aarde gezegend zijn, verkondigen duidelijk dat de aarde vol is van Zijn goedertierenheid. Het somberste, het koudste, het heetste, het dorste en meest woeste gedeelte ervan is daar niet van uitgezonderd; hoe jammer is het dat deze aarde, die zo vol is van Gods goedheid, zo ledig is van Zijn lof, en dat er onder de menigten, die leven van Zijn milddadigheid, zo weinigen zijn, die leven tot Zijn eer.

III. Zijn overtuiging van de almachtige kracht van God, klaarblijkelijk bewezen in de schepping van de wereld. Wij geloven in God en daarom prijzen wij Hem als de almachtigen Vader, Schepper van hemel en aarde aldus wordt ons hier geleerd Hem te loven. Merk op**:**
1. Hoe God de wereld gemaakt heeft en alle dingen in het aanzijn heeft geroepen.
A. Hoe gemakkelijk. Door het woord des Heeren en door de Geest van Zijn mond zijn alle dingen gemaakt. Christus is het Woord, de Geest is de adem, zodat God de Vader de wereld gemaakt heeft en haar verlost door Zijn Zoon en Zijn Geest. Hij sprak en Hij gebood, vers 9, en dat was genoeg, meer was niet nodig. Voor de mensen zijn zeggen en doen twee, maar zo is het niet voor God; gelijk door het woord en de Geest van God de wereld was gemaakt zo werd ook de mens, deze kleine wereld gemaakt. God zei: "Laat ons mensen maken," en Hij blies hem de adem des levens in. Door het Woord en de Geest is de kerk gebouwd, deze nieuwe wereld, en wordt genade gewrocht in de ziel, de nieuwe mens, deze nieuwe schepping. Wat kan die macht niet doen, die door een woord een wereld gemaakt heeft?

B. Hoe krachtdadig het gedaan was: het staat er, vers 9. Wat God doet doet Hij met goed gevolg. "Wat God doet zal in eeuwigheid zijn," Prediker 3:14. Het is krachtens dat gebod om te staan, dat zij "naar Gods verordeningen nog heden blijven staan," Psalm 119:91 2. Wat Hij gemaakt heeft. Hij heeft alle dingen gemaakt, maar hier wordt nota genomen:
a. Van de hemelen en al hun heir, vers 6. De zichtbare hemel, en de zon, de maan en de sterren, hun heir, de hoogste hemelen en de engelen, hun heir.
b. Van de wateren en de schatten ervan, 7. In het eerst was de aarde bedekt door het water, en daar zij zwaarder is, moest zij natuurlijk zakken of eronder wegzinken, maar om reeds van de beginne te tonen dat de God van de natuur niet gebonden is aan de gewone methode van de natuur, heeft Hij door het spreken van de woord de wateren vergaderd als op een hoop opdat het droge gezien zou worden; maar Hij heeft ze niet op een hoop laten blijven, maar de afgronden schatkamers gesteld, niet alleen in de diepten, waar Hij de bedding heeft gemaakt voor de zeeën, en waarin zij opgesloten zijn door het zand aan de oever maar ook in verborgen onderaardse holen waar zij verscholen waren voor de ogen van alle levenden, maar

bewaard werden als in een schatkamer tegen de dag, toen deze fonteinen van de grote afgrond opengebroken moesten worden; en nog worden zij daar bewaard, tot welk gebruik de grote Heer des huizes het beste weet.

3. Welk gebruik daarvan gemaakt moet worden, vers 8. Laat de gehele aarde voor de Heere vrezen, laat alle inwoners van de wereld voor Hem schrikken, dat is: laat al de kinderen van de mensen Hem aanbidden en Hem eer geven, Psalm 95:5, 6 Het eeuwig Evangelie geeft dit als de reden, waarom wij God moeten aanbidden, dat Hij de hemel, de aarde en de zee gemaakt heeft, Openbaring 14:6,7. Laat ons allen Hem vrezen, dat is Zijn toorn vrezen en Zijn misnoegen, vrezen Hem tot onze vijand te hebben. Laat ons Hem niet durven beledigen, die, deze macht hebbende, ongetwijfeld alle macht in Zijn hand heeft. Het is gevaarlijk om in oorlog met Hem te zijn, die het heir des hemels tot Zijn leger heeft en de diepten van de zeeën tot Zijn magazijnen, en daarom is het verstandig om vredesvoorwaarden te begeren. Zie Jeremia 5:22 IV. De voldoening, die hij had in Gods vrijmacht en heerschappij, vers 10, 11 Hij beheerst de beraadslagingen van de mensen, en maakt die, tegen hun bedoeling, dienstbaar aan Zijn raadsbesluiten. Kom en zie met het oog des geloofs God op de troon**:**

1. De raad vernietigende van Zijn vijanden. Hij vernietigt de raad de heidenen, zodat wat zij tegen Hem en Zijn koninkrijk bedenken, ijdelheid blijkt te zijn, Psalm 2:1; de raad van Achitofel is tot dwaasheid gemaakt. Elk complot loopt op niets uit; al wordt het plan met nog zoveel schranderheid beraamd, en al zijn de verwachtingen ervan nog zo hoog als God zegt: het zal niet bestaan, dan zal het niet tot stand komen, het is alles tevergeefs.

2. Zijn eigen raadsbesluiten tot stand brengende, de raad des Heeren bestaat in eeuwigheid. Hij is onbeweeglijk in zichzelf. Hij is "een van gevoelen, wie zal Hem dan afkeren?" Job 23:13. De volvoering ervan kan tegengestaan worden, maar kan door geen geschapen macht worden verhinderd. Gedurende al de wentelingen des tijds heeft God Zijn maatregelen nooit veranderd, maar in tedere gebeurtenis, zelfs die voor ons het meest verrassend zijn, wordt de eeuwige raad Gods vervuld, en niets kan verhinderen dat hij op zijn eigen bestemde tijd vervuld wordt. Met welk een genot voor onszelf kunnen wij bij het zingen hiervan Gode lof en eer geven! Hoe geruststellend kan ten allen tijde deze gedachten voor ons wezen, dat God de wereld regeert, dat Hij haar in oneindige wijsheid heeft geregeerd voordat wij geboren waren en haar evenzo zal regeren als wij zwijgen in het stof**.**

PSALM 33:12-22

Hier wordt ons geleerd aan God de eer te geven:
I. Van Zijn gewone voorzienigheid over alle de kinderen van de mensen. Hoewel Hij de mens begiftigd heeft met verstand en vrijheid van wil, heeft Hij zichzelf toch het bestuur over hem voorbehouden en zelfs over de vermogens en hoedanigheden, waardoor hij instaat is gesteld zichzelf te regeren.

1. De kinderen van de mensen zijn allen onder Zijn oog, zelfs hun hart is dit; en al de bewegingen en werkingen van hun ziel, die niemand kent dan zij zelf, kent Hij beter dan zij zelf ze kennen, vers 13, 14. Hoewel de woning van Gods heerlijkheid in de hoogste hemelen is heeft Hij toch vandaar niet slechts een uitzicht op de gehele aarde, maar ook een nauwkeurig gezicht op al de inwoners er van. Hij beschouwt hen niet slechts, maar Hij ziet op hen, ziet nauwkeurig op hen (zo wordt het woord, dat hie r gebruikt is, soms overgezet) zodat ook de minste van hun gedachten niet aan Zijn waarneming kunnen ontsnappen. Ongelovigen denken dat Hij, omdat Hij boven in de hemel woont geen kennis kan of wil nemen van

hetgeen in deze lagere wereld gedaan wordt, maar vandaar, hoe hoog die woning ook zij, ziet Hij ons allen, alle dingen en personen zijn naakt en geopend voor Hem.

2. Hun harten, zowel als hun tijden zijn in Zijn hand. Hij formeert hun aller hart. Hij heeft ze het eerst gemaakt, de geest van ieder mens in zijn binnenste geformeerd, toen Hij hem in het aanzijn riep. Vandaar dat Hij de Vader van de geesten genoemd wordt en dit is een goed argument om te bewijzen dat Hij hen volkomen kent; de werkmeester, die de klok maakte, kan de beweging van ieder radertje verklaren. David gebruikt dit argument met toepassing op zichzelf, Psalm 139:1, 14. Nog formeert Hij het hart van de mensen, neigt het als waterbeken waarheen Hij wil om Zijn eigen doeleinden te dienen, verduistert of verlicht het verstand van de mensen; stijft of buigt hun wil, naar het Hem behaagt gebruik van hen te maken. Hij formeert hun hart gelijk, het is met het hart van de mensen zoals het is met hun gelaat hun aangezicht, hoewel er een groot verschil in is, zodanige verscheidenheid, dat geen twee aangezichten precies dezelfde trekken hebben, en geen twee harten precies dezelfde neiging hebben, is er toch ook zo'n gelijkheid, dat voor sommige dingen alle aangezichten en alle harten met elkaar overeenkomen, "zoals het water het gelaat weerspiegelt, zo weerspiegelt het hart van de mens, de mens" Spreuken 27:19. Hij formeert ze tezamen, (zo lezen het sommigen) gelijk de raderen van een horloge, die, hoewel zij verschillend zijn van vorm en grootte en beweging, toch allen samengevoegd worden om eenzelfde oogmerk te dienen, zo worden de harten van de mensen en hun neigingen, hoe verschillend ook van elkaar en schijnbaar elkaar tegensprekende, toch allen bestuurd en beheerst om het Goddelijke doeleinde te dienen, dat één is.

3. Zij en alles wat zij doen zijn onderworpen aan Zijn oordeel, want Hij let op al hun werken. Hij kent ze niet slechts, maar weegt ze, teneinde een ieder te vergelden naar zijn werken op de grote dag, in de wereld van de vergelding, in het oordeel en tot in eeuwigheid.

4. Alle kracht en macht van het schepsel zijn van Hem afhankelijk en zijn zonder Hem zonder betekenis of waarde, vers 16, 17. Het is zeer tot eer van God dat niet alleen geen kracht iets vermag in tegenstand met Hem, maar dat ook geen kracht of macht kan werken dan in afhankelijkheid van Hem, en door een macht ontleend aan Hem.
a. De macht van een koning is niets zonder God; geen koning is een geheiligd persoon door zijn kroonrecht, of door het gezag, waarmee hij bekleed is, want de gestelde machten van die soort zijn van God verordend, en zijn wat Hij ze doet zijn en niets meer. David was een koning en een krijgsman van zijn jeugd af aan, en erkende toch God alleen als zijn beschermer en redder.
b. De kracht of sterkte van een leger is niets zonder God. De menigte van een leger kan hen, onder wier bevel zij handelen, niet beveiligen, tenzij God ze hun tot een veiligheid maakt. Een groot leger kan niet zeker zijn van de overwinning, want als het God behaagt zal het uiteen jagen.
c. De kracht van een held is niets zonder God; een machtige, zoals Goliath er een was wordt niet gered door grote kracht als zijn dag komt om te vallen; noch de kracht en bedrijvigheid van zijn lichaam, noch de stoutmoedigheid en vastberadenheid van zijn geest zal hem te stade komen, dan in zoverre het God behaagt hem voorspoed te geven. Zo beroeme de sterke zich dan niet in zijn sterkheid, maar laat ons allen ons sterken in de Heere onze God, uitgaan en voortgaan in Zijn kracht.
d. De kracht van een paard is niets zonder God, vers 17. Het paard is een ijdel ding voor behoudenis. In de strijd werden paarden toenmaals van zo groot gewicht geacht en werd er zozeer op gesteund en vertrouwd, dat God de koningen van Israël verbood: "Maar hij zal niet veel paarden houden," Deuteronomium 17:16, opdat zij niet in verzoeking zouden zijn er op

te vertrouwen in plaats van op God te vertrouwen. David ontzenuwde de paarden van de Syriërs; 2 Samuel 8:4, hier ontzenuwt hij al de paarden in de wereld, door een paard een ijdel ding te noemen ter behoudenis op de dag van de strijd. Als het krijgspaard onhandelbaar is, dan kan het zijn berijder in gevaar storten, in plaats van hem uit gevaar weg te voeren. Indien het onder hem gedood wordt, dan kan het hem de dood berokkenen, in plaats van hem het leven te redden. Daarom is het ons belang ons te verzekeren van Gods gunst, dan kunnen wij er zeker van zijn dat Hij Zijn macht voor ons zal aanwenden, en behoeven wij niets te vrezen dat tegen ons is.

II. Wij moeten Gode de eer geven van Zijn bijzondere genade. In het midden van zijn erkenning van Gods voorzienigheid, spreekt hij diegenen zalig, die JHWH tot hun God hebben, die de wereld regeert en de macht heeft om hen te helpen in iedere tijd van nood; terwijl diegenen rampzalig waren, die deze of gene Baäl tot hun god hadden, die zo weinig instaat was hen te behouden en te helpen, dat hij zelf hulpeloos was, vers 12. Welgelukzalig is het volk, welks God de Heere is, namelijk Israël, die de kennis hadden van de ware God en in verbond met Hem waren opgenomen en alle anderen, die God als hun God erkennen, en door Hem erkend wordend want ook zij, tot welke natie zij ook behoren, zijn van het geestelijk zaad van Abraham.

1. Het is hun wijsheid dat zij de Heere aannemen tot hun God, dat zij Hem hun hulde en aanbidding brengen, waar zij verschuldigd zijn en waar zij dan ook niet tevergeefs gebracht worden.

2. Het is hun gelukzaligheid, dat zij het volk zijn, dat God zich ten erve verkoren heeft in wie Hij een welbehagen heeft, in wie Hij geëerd wordt, die Hij beschermt en verzorgt, zoals een man zijn erfdeel verzorgt, Deuteronomium 32:9 Laat ons nu ter ere van Gods genade opmerken:
A. Hoe God acht slaat op Zijn volk, vers 18, 19 God beschouwt met een opmerkzaam oog alle mensenkinderen, maar Zijn oog van gunst en welgevallen is op degenen, die Hem vrezen; op hen ziet Hij met verlustiging als de vader op zijn kinderen, als de bruidegom op zijn bruid, Jesaja 62:5 Terwijl zij, die steunen op wapenen en legerscharen, op wagens en paarden, omkomen in de teleurstelling van hun verwachting, is Gods volk veilig onder Zijn bescherming, want Hij zal hun ziel redden van de dood als er slechts een stap schijnt te zijn tussen hen en de dood. Indien Hij het lichaam niet redt van de tijdelijke dood, zal Hij toch de ziel redden van de geestelijke en eeuwige dood. Wat er ook gebeuren mag, hun zielen zullen leven en Hem loven hetzij in deze wereld of in een betere. Door Zijn milddadigheid zullen zij voorzien worden van alles wat hun nodig is; Hij zal hen bij het leven houden in de honger als anderen sterven van gebrek, zullen zij leven, waardoor het een onderscheidende zegen wordt. Als de zichtbare middelen falen, zal God wel een weg vinden om in hun behoeften te voorzien. Hij zegt niet dat Hij hun overvloed zal geven zij hebben geen reden om die te verwachten, noch om hem te begeren maar Hij zal hen bij het leven houden, zij zullen niet verhongeren; en als verwoestende oordelen uitgaan, dan moet dat als een bijzondere gunst aangemerkt worden, daar zij zeer treffend is en ons onder bijzondere verplichtingen legt, als ons leven ons tot een buit wordt gegeven. Zij, die de Heere tot hun God hebben, zullen bevinden dat Hij hun hulp en hun schild is, vers 20. In hun moeilijkheden zal Hij hen bijstaan, zij zullen er over heen geholpen worden; al hun gevaren zal Hij hen beveiligen, zodat hun geen werkelijke schade al toegebracht worden.

B. Hoe Gods volk het oog heeft op Hem, en dat moeten wij allen.

a. Wij moeten op God wachten, acht geven op de bewegingen van Zijn voorzienigheid, en er ons naar schikken en regelen, er geduldig de uitkomst van verbeiden. Onze ziel moet Hem verbeiden, vers 20, wij moeten niet slechts met de tong gelovig acht slaan en Hem belijden, het moet innerlijk en oprecht zijn, een stil en verborgen gadeslaan van Hem.
b. Wij moeten steunen en betrouwen op God, hopen op Zijn genade, op de goedheid van Zijn wezen, al hebben wij ook geen uitdrukkelijke belofte om op te steunen. Zij, die God vrezen en Zijn toorn vrezen, moeten hopen op God en Zijn genade, want er is geen ontvlieden aan God, maar wel een toevlucht nemen tot God. Deze vrome gezindheden zijn niet alleen bestaanbaar met elkaar, zij steunen en helpen elkaar ook, een heilig vrezen van God en toch tegelijk ook een hopen op Zijn genade. Dit is op de naam van Zijn heiligheid vertrouwen, vers 21, in alles waardoor Hij zich aan ons bekend heeft gemaakt tot onze aanmoediging om Hem te dienen.
c. Wij moeten ons in God verblijden, vers 21. Diegenen rusten niet waarlijk in God en kennen het onuitsprekelijke voorrecht niet dat zij ervan zouden hebben die zich niet te allen tijde in Hem verblijden, want zij, die op God hopen, hopen op een eeuwige volheid van vreugde voor Zijn aangezicht.
d. Wij moeten Hem zoeken voor die genade, waarop we hopen, vers 22. Onze verwachting van God moet ons gaan tot Hem niet vervagen, maar opwekke en aanmoedigen. Hij wil gezocht worden voor hetgeen Hij heeft beloofd, en daarom besluit de psalm met een kort, doch veelomvattend gebed: "Uw goedertierenheid, Heere, zij over ons. Laat ons er altijd de troost en het voordeel van hebben, niet naar hetgeen wij van U verdienen maar naar wij op U hopen, naar de belofte, die Gij in Uw woord ons hebt gegeven, en naar het geloof dat Gij door Uw Geest en Uw genade in ons hebt gewerkt." Indien wij onder het zingen van deze verzen ons steunen en vertrouwen op God betuigen en onze begeerten naar Hem laten uitgaan, dan verkrijgen wij de Heere in ons hart**.**

PSALM 34

1 Een psalm van David, als hij zijn gelaat veranderd had voor het aangezicht van Abimelech, die hem wegjoeg, dat hij doorging. (34:2) Aleph. Ik zal de HEERE loven te aller tijd; Zijn lof zal gedurig in mijn mond zijn. 2 (34:3) Beth. Mijn ziel zal zich beroemen in de HEERE; de zachtmoedigen zullen het horen en verblijd zijn. 3 (34:4) Gimel. Maakt de HEERE met mij groot, en laat ons Zijn Naam samen verhogen. 4 (34:5) Daleth. Ik heb de HEERE gezocht, en Hij heeft mij geantwoord, en mij uit al mijn vrezen gered. 5 (34:6) He. Vau. Zij hebben op Hem gezien, ja, Hem als een waterstroom aangelopen; en hun aangezichten zijn niet schaamrood geworden. 6 (34:7) Zain. Deze ellendige riep, en de HEERE hoorde; en Hij verloste hem uit al zijn benauwdheden. 7 (34:8) Cheth. De Engel des HEEREN legert Zich rondom degenen, die Hem vrezen, en rukt hen uit. 8 (34:9) Teth. Smaakt en ziet, dat de HEERE goed is; welgelukzalig is de man, die op Hem betrouwt. 9 (34:10) Jod. Vreest de HEERE, gij Zijn heiligen! want die Hem vrezen, hebben geen gebrek. 10 (34:11) Caph. De jonge leeuwen lijden armoede, en hongeren; maar die de HEERE zoeken, hebben geen gebrek aan enig goed. 11 (34:12) Lamed. Komt, gij, kinderen! hoort naar mij! ik zal u des HEEREN vreze leren. 12 (34:13) Mem. Wie is de man, die lust heeft ten leven, die dagen liefheeft, om het goede te zien? 13 (34:14) Nun. Bewaar uw tong van het kwaad, en uw lippen van bedrog te spreken. 14 (34:15) Samech. Wijk af van het kwaad, en doe het goede; zoek de vrede, en jaag dien na. 15 (34:16) Ain. De ogen des HEEREN zijn op de rechtvaardigen, en Zijn oren tot hun geroep. 16 (34:17) Pe. Het aangezicht des HEEREN is tegen degenen, die kwaad doen, om hun gedachtenis van de aarde uit te roeien. 17 (34:18) Tsade. Zij roepen, en de HEERE hoort, en Hij redt hen uit al hun benauwdheden. 18 (34:19) Koph. De HEERE is nabij de gebrokenen van harte, en Hij behoudt de verslagenen van geest. 19 (34:20) Resch. Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen; maar uit alle die redt hem de HEERE. 20 (34:21) Schin. Hij bewaart al zijn beenderen; niet een van die wordt gebroken. 21 (34:22) Thau. De boosheid zal de goddeloze doden; en die de rechtvaardige haten, zullen schuldig verklaard worden. 22 (34:23) De HEERE verlost de ziel Zijner knechten; en allen, die op Hem betrouwen, zullen niet schuldig verklaard worden.

Uit het opschrift van deze psalm blijkt dat hij bij een bijzondere gelegenheid geschreven werd, en toch is er weinig in, dat aan die gelegenheid bijzonder eigen is, maar wel veel hetgeen algemeen is, beide bij wijze van dankzegging aan God en onderricht aan ons.

I. Hij looft God voor de ervaring, die hij en anderen gehad hebben van Zijn goedheid, vers 2-7.
II. Hij moedigt alle Godvruchtigen aan om op God te vertrouwen en Hem te zoeken, vers 11.
III. Hij geeft goede raad aan ons allen, als aan kinderen, om ons te wachten voor zonde, en nauwgezet onze plicht te betrachten jegens God en de mensen, vers 12, 15.
IV. Om aan die goede raad kracht bij te zetten, toont hij Gods gunst jegens de rechtvaardigen, en Zijn misnoegen op de goddelozen, waarin hij ons goed en kwaad voorstelt, de zegen en de vloek, vers 16-23 Zodat wij bij het zingen van deze psalm, eer moeten geven aan God en onszelf en elkaar moeten leren en vermanen**.**

PSALM 34:1-11

Het opschrift van deze psalm zegt ons wie hem geschreven heeft, en bij welke gelegenheid hij geschreven werd. Door de woede van Saul was David genoodzaakt zijn land te verlaten zo nabij hij kon een schuilplaats te zoeken in het land van de Filistijnen. Daar kwam men spoedig tot de ontdekking wie hij was, en werd hij voor de koning gebracht, die in de geschiedenis hij zijn naam Achis wordt genoemd, en hier bij zijn titel Abimelech. Opdat hij niet als spion zou behandeld worden, of als iemand die met kwade bedoelingen was gekomen,

hield David zich waanzinnig, (zodanige zijn er altijd geweest, opdat de mensen zelfs van idioten zouden leren God te danken voor het gebruik van hun verstand ten einde Achis hem zou wegzenden als een verachtelijk man, veeleer de kennis van hem zou nemen als een gevaarlijk men. En het had de gewenste uitwerking, door deze krijgslist ontkwam hij aan de handen, die anders ruw met hem te werk zouden gegaan zijn. Nu kunnen wij**:**

1. David niet rechtvaardigen in zijn veinzerij. Het voegde slecht aan een eerlijk man, om zich te veinzen wat hij niet was, en aan een man van eer om zich als een krankzinnige voor te doen. Als wij in scherts degenen nabootsen, die niet zo'n goed verstand hebben als wij denken te hebben, dan vergeten wij dat God hun toestand tot onze toestand had kunnen maken. Maar: 2. Wij kunnen niet anders dan zijn kalmte van gemoed bewonderen. Zelfs toen hij in die vrees was, of liever in dat gevaar slechts, was zijn hart zo vast, vertrouwende op God, dat hij toen hij deze uitnemenden psalm schreef, waarin evenzeer de kenmerken zijn te zien van een kalme, bedaarde geest, als in enig andere psalm van het gehele boek. En er is ook een zonderlinge kunst in de samenstelling van het gedicht, want het is wat een alfabetische psalm wordt genoemd, dat is een psalm, waarvan ieder vers begint met een letter, zoals zij neer volgorde voorkomt in het Hebreeuwse alfabet. Zalig zij, die aldus kalm kunnen blijven en hun genadegaven kunnen blijven beoefenen, zelfs als zij in verzoeking zijn hun gelaat of hun uitwendige houding te veranderen. In dit eerste gedeelte van de psalm:

I. Wekt David zichzelf op om God te loven. Hoewel het verkeerd van hem was dat hij zijn gelaat veranderde, was het Gods genade dat hij ontkwam, en die genade was zoveel groter, omdat God niet met hem handelde naar hetgeen zijn veinzerij verdiende, en wij moeten God danken in alles. Hij besluit**:**

1. Dat hij God gedurig zal loven, ik zal de Heere loven te allen tijd, bij iedere gelegenheid. Hij besluit geen bepaalde, vastgestelde tijden te hebben voor die plicht, maar alle gelegenheden er toe aan te grijpen en zijn lof te vernieuwen bij ieder nieuw voorval, dat er hem de stof toe biedt. Als we hopen onze eeuwigheid door te brengen in het loven van God, dan betaamt het dat wij zoveel als slechts mogelijk is van onze tijd doorbrengen in dat werk.

2. Dat hij Hem in het openbaar zal loven; Zijn lof zal gedurig in mijn mond zijn. Aldus wilde hij tonen hoe ijverig hij was om zijn verplichtingen aan de genade Gods te erkennen, en hoe hij verlangde dat ook anderen zich van hun verplichtingen eraan bewust zullen zijn.

3. Dat hij Hem hartelijk zal loven; " Mijn ziel zal zich beroemen in de Heere, in mijn betrekking tot Hem, mijn deel in Hem, en mijn verwachtingen van Hem." Het is geen verwaandheid om zich te beroemen in de Heere.

II. Hij roept anderen op om zich hierin met hem te verenigen Hij verwacht dat zij het zullen doen vers 3, De zachtmoedigen, of de nederigen, zullen het horen en verblijd zijn; zullen horen van mijn verlossing en mijn dankbaarheid, en zij zullen blij zijn dat aan een goed man zoveel gunst werd betoond, en dat aan een goede God zoveel eer werd gegeven." Diegenen smaken het meest de vertroosting en het lieflijke van Gods genade jegens anderen en jegens henzelf, die nederig zijn en het minste vertrouwen hebben in hun eigen verdienste en genoegzaamheid. Het deed David genoegen te denken dat Gods gunst jegens hem het hart van iedere Israëliet zou verblijden. Hij wenst dat wij allen met hem zullen samenstemmen in drie dingen.

1. In grote en hoge gedachten van God waaraan wij uiting moeten geven door Hem groot te maken en Zijn naam te verhogen, vers 4. Wij kunnen God niet groter of hoger maken dan Hij is, maar als wij Hem aanbidden als oneindig groot en hoger dan de hoogste, dan behaagt het

Hem om dit als een groot maken en verhogen van Hem te beschouwen. Dit moeten wij tezamen doen, Gods lof klinkt het best in concert, want aldus prijzen wij Hem zoals de engelen in de hemel Hem prijzen. Zij, die delen in Gods gunst en dat doen al de heiligen moeten samenstemmen in Zijn lof, en wij moeten evenzeer de hulp verlangen van onze vrienden om Hem dank te zeggen voor zegeningen, als om er om te bidden. Wij hebben reden om ons te verenigen in dankzegging aan God:

A. Voor Zijn bereidwilligheid om het gebed te horen, waarvan al de heiligen de troost gehad hebben, want nooit heeft Hij tot iemand van hun gezegd: Zoek Mij tevergeefs.
a. David is geheel bereid om te verklaren, dat hij Hem bevonden heeft als een God, die het gebed verhoort, vers 5. "Ik heb de Heere gezocht, Hem gezocht in mijn benauwdheid, ik smeekte om Zijn gunst, bad Hem om hulp, en Hij heeft mij geantwoord, heeft mij onmiddellijk mijn gebed verhoord en mij verlost van mijn vrees, beide van de dood die ik vreesde, en van de onrust en ontroering, die mij door de vrees er voor veroorzaakt werd." Het eerste doet Hij door Zijn voorzienigheid, die voor ons werkt, het laatste door Zijn genade, die in ons werkt om onze vrees tot zwijgen te brengen en in ons ontroerd gemoed kalmte te doen ontstaan Dit laatste is de grootste zegen en weldaad, omdat het slechts ons verdriet, onze benauwdheid is die wij vrezen, maar ons ongelovig en wantrouwend vrezen er van is onze zonde, ja dikwijls pijnigt die ons meer dan de gevreesde zaak zelf ons pijnigen zou; welke misschien slechts ons gebeente en ons vlees zou treffen, terwijl de vrees knaagt aan de geest en het gemoed, zodat wij onze ziel niet kunnen bezitten. Davids gebeden hielpen om zijn tot zwijgen te brengen, de Heere gezocht hebbende en Hem zijn zaak hebbende overgegeven, kon hij kalm en gerust de uitkomst afwachten. "Maar David was een groot en zeer voornaam man; wij kunnen niet verwachten bevoorrecht te worden zoals hij het geweest is; hebben anderen ooit dezelfde zegen verkregen op het gebed?" Ja,

b. Velen, behalve hij, hebben door geloof en gebed op God gezien en zijn erdoor verlicht geworden, vers 6. Het heeft hen verwonderlijk verkwikt en vertroost, getuige Hanna die, nadat zij had gebeden, "haars weegs ging, en at, en haar aangezicht was niet meer droevig" 1 Samuël 1:18 Als wij zien op de wereld zijn wij verward en verlegen in het duister, maar als wij zien op God, dan hebben wij van Hem licht, licht om ons te besturen en licht tot blijdschap en dan is onze weg beide effen en aangenaam gemaakt. Zij, van wie hier gesproken wordt, die op God hebben gezien, hadden hoge verwachtingen van Hem, en zij werden niet teleurgesteld; hun aangezicht werd niet beschaamd om hun vertrouwen. Maar misschien waren ook dezen, evenals David zelf, personen van groot aanzien en buitengewone vroomheid en zijn zij daarom zo hoog bevoorrecht. Of misschien maakte hun talrijkheid hen zo gewichtig." Neen.

c. Deze ellendige, of deze arme man, vers 7. riep, een enkel persoon, gering en onbeduidend, op wie niemand zag met eerbied, om wie niemand zich grotelijks bekommerde, toch was hij, evenals David of als een van zijn helden of rijksgroten, welkom voor de troon van de genade. De Heere hoorde hem, nam kennis van zijn zaak en van zijn gebeden en "Hij verloste hem uit al zijn benauwdheden." God let op het gebed van de ellendige. Zie Psalm 102:18. Jesaja 57:15

B. Voor de dienst van de goede engelen om ons heen, vers 8. De engel des Heeren, een engelenwacht (volgens sommigen), maar eenstemmig in hun dienst alsof zij slechts één waren, of een beschermengel legert zich rondom hen, die God vrezen, zoals de lijfwacht om een vorst, en rukt hen uit, dat is verlost hen. God maakt gebruik van de dienst van de goede geesten om Zijn volk te beschermen tegen de boosheid en de macht van boze geesten; en de heilige engelen doen ons dagelijks meer goede diensten dan wij wel weten. Hoewel zij in

waardigheid en hoedanigheid van aard verreweg onze meerderen zijn, hoewel zij hun oorspronkelijke rechtheid behouden hebben, die wij verloren hebben, hoewel zij voortdurend bezig zijn in de bovenwereld, bezig zijn met God te loven en recht hebben op voortdurende rust en zaligheid aldaar, verwaardigen zij zich toch in gehoorzaamheid aan hun Maken, en in liefde tot hen, die Zijn beeld dragen, om de heiligen te dienen en voor hen op te treden tegen de machten van de duisternis; zij bezoeken hen niet slechts, maar legeren zich rondom hen, handelen voor hun welzijn, even werkelijk hoewel niet zo bespeurbaar, als voor dat van Jakob, Genesis 32:1, en dat van Elisa, 2 Koningen 6:17. Al de eer zij aan de God van de engelen.

2. Hij wil dat wij ons met hem verenigen in vriendelijke en goede gedachten van God, vers 9. Smaakt en ziet dat de Heere goed is. In de goedheid van God zijn beide de schoonheid en de beminnelijkheid van Zijn wezen begrepen, alsmede de mildheid en de weldadigheid van Zijn voorzienigheid en genade, en vervolgens:
a. Moeten wij smaken dat Hij een milddadige weldoener is, de goedheid van God proeven in al Zijn gaven aan ons, en deze er de geur en de zoetheid van achten.
b. Wij moeten zien dat Hij een schoon wezen is, en ons verlustigen in de beschouwing van Zijn oneindige volmaaktheden. Beide door te smaken en te zien doen wij ontdekkingen en hebben wij welgevallen. Smaakt en ziet Gods goedheid, neemt er nota van, en neemt er de vertroosting van, 1 Petrus 2:3 Hij is goed, want Hij maakt al degenen waarlijk gelukzalig, die op Hem vertrouwen, laat ons dan zo overtuigd zijn van Zijn goedheid, dat wij er door aangemoedigd worden om ook in de slechtste tijden op Hem te vertrouwen.

3. Hij wil dat wij ons met hem verenigen in het besluit om God te zoeken en Hem te dienen en te volharden in Zijn vreze, vers 10. Vreest de Heere, gij Zijn heiligen. Als wij smaken en zien dat Hij goed is, moeten wij niet vergeten dat Hij groot is en grotelijks te vrezen is, ja Zijn goedheid is een gepast voorwerp van kinderlijker eerbied en ontzag. Zij zullen vrezende komen tot de Heere en tot Zijn goedheid, Hoséa 3:5. Vreest de Heere, aanbidt Hem, betracht in alles nauwgezet uw plicht jegens Hem. Het is niet: vreest Hem en schuwt Hem, maar vreest Hem en zoekt Hem vers 11, zoals een volk zijn God zoekt; houdt u dicht aan. Hem, vindt in Hem uw deel en uw geluk. Ten einde ons aan te moedigen om God te vrezen en Hem te zoeken, wordt hier beloofd dat zij, die dit doen, zelfs in deze wereld van gebrek, geen gebrek zullen hebben aan enig goed; van alle goed zullen zij zoveel hebben, dat zij geen reden zullen hebben om te klagen over gebrek er aan. Wat betreft de dingen van de andere wereld, zij zullen genoegzame genade hebben om hun geestelijk leven te onderhouden 2 Korinthe 12:9; Psalm 84:12. En ten opzichte van dit leven, zij zullen uit de hand van God hebben wat nodig is om het te onderhouden als een Vader zal Hij hen voeden met het brood huns bescheiden deels; wat zij aan verdere gerieflijkheden zullen begeren, zullen zij hebben in zoverre het de oneindige Wijsheid goed voor hen acht; en wat hun in het een ontbreekt, zal hun in het andere vergoed worden. Voor hetgeen God hun onthoudt zal Hij hun genade geven om zonder dat tevreden te zijn en dan hebben zij het niet nodig, Deut 3:26 Paulus had alles en had overvloed omdat hij vergenoegd was, Filip. 4; 11, 18.
Zij, die leven door het geloof in Gods algenoegzaamheid, hebben geen gebrek, want in Hem hebben zij genoeg. De jonge leeuwen lijden dikwijls armoede en hongeren; en zij die, zoals de jonge leeuwen, leven op de algemene voorzienigheid, zullen de voldoening missen van hen, die leven door het geloof in de belofte. Zij, die op zichzelf vertrouwen en denken dat hun handen hun genoegzaam zijn, zullen gebrek hebben, want de spijs is niet altijd van de wijzen; maar die op God vertrouwen zullen waarlijk gevoed worden. Zij, die verslindend zijn en alles om hen heen tot hun prooi willen maken, zullen gebrek lijden maar de zachtmoedigen zullen de aarde erfelijk bezitten zij zullen geen gebrek hebben, die rustig arbeiden en zich met hun

eigen zaken bemoeien. De eenvoudige Jakob had een kooksel, dat hem genoeg was, toen Ezau, de bekwame jager, op het punt was om van honger om te komen**.**

PSALM 34:12-23

In dit tweede gedeelte van de psalm onderneemt David de taak om kinderen te leren. Hoewel hij een krijgsman was en tot koning was gezalfd, achtte hij dit niet beneden zich hoewel hij nu zoveel zorgen aan het hoofd had zijn handen vol had van allerlei zaken, had hij toch hart en kon hij tijd vinden om goeder, raad te geven aan jonge lieden, raad uit zijn eigen ervaring. Het blijkt niet dat hij toen zelf kinderen had, tenminste geen, die al oud genoeg waren om onderricht te ontvangen, maar door Goddelijke ingeving onderricht hij de kinderen van zijn volks. Zij, die al op jaren waren, wilden niet door hem onderwezen worden, hoewel hij hun zijn diensten daartoe aangeboden had, Psalm 32:8, maar hij hoopt dat de tere twijgen buigzamer zullen zijn en dat kinderen en jonge lieden handelbaarder zullen wezen en daarom roept hij een vergadering van hen bij elkaar vers 12. "Komt, Gij kinderen, die nu nog in uw leertijd zijt en thans een voorraad van kennis moet opdoen, waarvan gij al uw dagen zult moeten leven; gij kinderen, die dwaas en onwetend zijt en het nodig hebt om onderricht te worden." Misschien bedoelt hij inzonderheid die kinderen, welker ouders nalatig waren om hen te onderwijzen; en het is even grote barmhartigheid om die kinderen naar school te zenden wier ouders onbekwaam zijn om hen te onderwijzen, als die kinderen te spijzigen, welker ouders geen brood voor hen hebben. Merk op**:**

1. Wat hij van hen verwacht: Hoort naar mij, verlaat uw spel, bergt uw speelgoed weg en hoort naar hetgeen ik u te zeggen heb; hoort niet slechts naar mij, maar geeft acht en gehoorzaamt mij."

2. Wat hij hen wil leren: des Heeren vreze, waarin al de plichten van de godsdienst zijn opgesloten. David was een vermaard musicus, een staatsman, een krijgsman; maar hij zegt niet tot de kinderen: Ik zal u leren op de harp spelen; of ik zal u leren zwaard en spies te hanteren, of de boog te spannen; of ik zal u de grondbeginselen leren van de staatkunde", maar: ik zal u des Heeren vreze leren hetgeen beter is dan alle kunsten en wetenschappen, beter dan alle brandoffers en slachtoffers. Dat is het, wat wij zelf moeten willen leren en waarin wij onze kinderen moeten onderwijzen.

I. Hij veronderstelt dat het ons aller doel en streven is gelukkig te zijn, vers 13. Wie is de man, die lust heeft ten leven? dat is (gelijk volgt), niet slechts vele dagen wenst te zien meer goede, aangename dagen wenst te zien non est vivere, sed valere, vita; -het is niet ons zijn, maar ons welzijn, dat recht heeft op de naam van leven. Er wordt gevraagd: "wie wenst een lang en aangenaam leven te leven?" En men zal geredelijk antwoorden: Wie wenst dit niet? Gewis, dit moet verder zien dan de tijd en deze tegenwoordige wereld, want het leven van mensen op aarde bestaat, op zijn best, slechts uit weinige daden en die zijn vol van moeite en verdriet. Wie is de man, die tot in eeuwigheid gelukkig wil wezen, die vele dagen wil zien, zoveel als de dagen des hemels, die het goede wil zien in die wereld, waar alle zaligheid volmaakt is, zonder het minste bijmengsel, die dat goede thans voor zich wil zien door geloof en hoop. om het weldra te genieten? Wie wil dit? Helaas slechts zeer weinigen hebben dit in hun gedachten. De meesten vragen: Wie zal ons het goede doen zien? Maar weinigen vragen: Wat zullen wij doen opdat wij het eeuwige leven beërven? Deze vraag duidt aan dat er nog van de zodanige zijn.

II. Hij wijst de enige ware weg aan tot het geluk, beide in deze en in de toekomende wereld, vers 14, 15 Willen wij op aangename wijze door de wereld en uit de wereld gaan, dan moet het onze voortdurende zorg zijn een goed geweten te houden, en te dien einde**:**

1. Moeten wij leren onze tong te bedwingen en voorzichtig zijn in hetgeen wij zeggen, opdat wij nooit iets verkeerds zeggen, iets zeggen tot oneer van God of ten nadele van onze naaste. Bewaar uw tong van het kwade, van kwaadspreken, van liegen en lasteren. Zo ver gaat dit in de Godsdienst, dat indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man; en zo weinig ver gaat de godsdienst zonder dat, dat er gezegd is van hem, die zijn tong niet in toom hield, dat zijn godsdienst ijdel is.

2. Wij moeten in alles wat wij zeggen oprecht zijn, en niet dubbelhartig; onze woorden moeten de aanduidingen zijn van ons wezenlijk gevoelen; onze lippen moeten bewaard worden van bedrog te spreken, hetzij tot God of de mens.

3. Wij moeten al onze zonden nalaten, en besluiten om daarmee niet meer van doen te hebben. Wij moeten afwijken van het kwade, van boze werken en boze werkers; van de zonden, die anderen bedrijven, en van die waarin wij ons vroeger hebben toegegeven.

4. Het is niet genoeg geen kwaad te doen in de wereld, wij moeten ons beijveren om nuttig te zijn. Wij moeten niet slechts afwijken van het kwade, maar het goede doen, goed aan onszelf, inzonderheid aan onze ziel, haar goed gebruiken, haar voorzien van een goeden schat en haar geschikt maken voor een andere wereld; en naar wij kunnen en er gelegenheid toe hebben, moeten wij ook goeddoen aan anderen.

5. Omdat niets meer strijdig is met die liefde, welke nooit vergaat, minder het kort begrip is beide van wet en Evangelie, beide van genade en eer, dan strijd en twist, die verwarring teweegbrengen en alle boos werk, moeten wij de vrede zoeken en die najagen. Wij moeten een vreedzame gezindheid tonen, ons toeleggen op hetgeen tot vrede dient, niets doen om de vrede te verstoren en onheil te werken. Indien de vrede van ons weg schijnt te vlieden, dan moeten wij hem najagen, de vrede najagen met allen, geen moeite sparen en geen kosten om vrede te bewaren en vrede te herstellen, bereid zijn om onszelf te verloochenen, zowel in eer als belang, om des vredes wil. Deze voortreffelijke aanwijzingen op de weg tot het leven en het goede zijn overgeschreven in het Nieuwe Testament, en tot een deel van onze Evangelieplicht gemaakt, 1 Petrus 3:10, 11. En misschien heeft David toen hij ons vermaande om geen bedrog te spreken, aan zijn eigen zonde gedacht in het veranderen van zijn gelaat. Zij, die waarlijk berouw hebben van het verkeerde dat zij gedaan hebben, zullen anderen waarschuwen, opdat die er zich voor wachten hetzelfde te doen.

III. Hij zet aan deze aanwijzingen kracht bij door ons het geluk voor te stellen van de Godvruchtige in de liefde en gunst van God en de rampzaliger toestand van de goddelozen onder Zijn misnoegen. Hier zijn leven en dood, goed en kwaad, de zegen en de vloek, ons duidelijk voor ogen gesteld, opdat wij het leven mogen kiezen en leven. Zie Jesaja 3:10, 11 1. Wee de goddelozen, het zal hun kwalijk gaan, hoe zij zich ook mogen zegenen op hun weg. A. God is tegen hen, en dus moeten zij wel rampzalig zijn; treurig is de toestand van die mens, die door zijn zonde zijn Maken tot zijn vijand heeft gemaakt, zich vijand en zijn verderven Het aangezicht des Heeren is tegen degenen, die kwaad doen, vers 17. Soms wordt God gezegd "Zijn aangezicht van hen af te wenden," Jeremia 18:17, omdat zij Hem hebben ver laten; hier wordt Hij gezegd Zijn aangezicht tegen hen te zetten, omdat zij tegen Hem gestreden hebben, en zeer zeker is God instaat om de hoogmoedigste en vermetelste zondaars te trotseren, en hen door Zijn misnoegde, toornige blik ter helle te drijven.

B. Het verderf is voor hen; dat zal natuurlijkerwijze volgen indien God tegen hen is, want Hij is machtig om te doden en in de hel te werpen.

a. Het land van de levenden zal voor hen noch de hunnen een plaats zijn. Als God Zijn aangezicht tegen hen stelt, zal Hij hen niet slechts uitroeien, maar ook hun gedachtenis; terwijl zij nog leven zullen zij in onbekendheid worden begraven; als zij gestorven zijn zullen zij in vergetelheid worden begraven. Hij zal hun nakomelingen uitroeien, door wie zij in gedachtenis zouden worden gehouden; Hij zal schande uitstorten over hun werken, waarin zij hebben geroemd, en voor welke zij dachten in de herinnering van de mensen te zullen voortleven. Zeker is het, dat er geen blijvende eer is, dan die van God komt.
b. Er zal een prikkel zijn in hun dood; de boosheid zal de goddeloze doden, vers 22. Hun dood zal ellendig zijn; dat zal hij gewis zijn, al zouden zij ook op een donze bed of op een bed van eer sterven. Voor hen is er in de dood een vloek, en is hij de koning van de verschrikking, voor hen is hij kwaad, niets dan kwaad.
Dr. Hammond heeft zeer juist opgemerkt dat de boosheid hier, die de goddeloze doodt, hetzelfde woord is in het enkelvoud, dat in vers 20 is gebruikt voor de tegenspoeden van de rechtvaardigen, om te kennen te geven dat Godvruchtige mensen vele benauwdheden hebben, maar dat zij hun geen kwaad doen, doch meewerken hun ten goede, want God zal hen uit die allen redden, terwijl goddelozen minder benauwdheden hebben, minder tegenspoeden, misschien hebben zij er slechts één, maar die één kan blijken hun verderf te zijn. Een tegenspoed, waarin een vloek is, doodt en brengt verderf aan, maar vele tegenspoeden met een zegen erin, zijn onschadelijk, ja meer, zij brengen gewin.
c. Verwoesting zal hun eeuwig deel wezen; zij, die zelf goddeloos zijn, haten dikwijls de rechtvaardigen, koesteren een onverzoenlijke vijandschap tegen hen en hun gerechtigheid; maar zij zullen verwoest worden, zullen schuldig worden verklaard, voor altijd door God worden verlaten en door alle goede engelen en mensen; en die dit zijn, zijn wel in waarheid verlaten 2. Maar zegt de rechtvaardige dat het hem welgaan zal; alle Godvruchtigen zijn onder Gods bijzondere gunst en bescherming.

Dit wordt ons hier onder grote verscheidenheid van voorbeelden en uitdrukkingen verzekerd.
(1). Zij zijn zeker van een antwoord van vrede op hun gebed. Gods volk is een biddend volk, zij roepen in het gebed, hetgeen grote aandrang te kennen geeft; maar doen zij het met goed gevolg? Ja.
a. God neemt kennis van hetgeen wij zeggen, vers 18 Zij roepen, en de Heere hoort hen, hoort hen zo, dat het blijkt, dat Hij acht op hen slaat. Zijn oren Zijn open tot hun geroep, tot hun gebeden, om ze allen te ontvangen, ze geredelijk en met welbehagen te ontvangen. Hoewel Hij een God was, die het gebed hoort, van dat de mensen de naam des Heeren begonnen aan te roepen, is Zijn oor toch niet zwaar geworden. Er is geen redekunst, niets bekoorlijks in een roepen, maar Gods oor is er open voor, zoals het oor van de zorgzame moeder voor het schreien van haar zuigeling, waarvan een ander geen nota zou nemen; de rechtvaardigere roepen, en de Heere hoort, vers 18. Dit duidt aan dat het de vaste gewoonte is van Godvruchtige mensen, om tot God te roepen als zij in benauwdheid zijn, en het is hun voortdurende, blijvende vertroosting, dat God hen hoort.

b. Hij neemt niet alleen kennis van wat wij zeggen, maar is tot onze hulp gereed vers 19. De Heere is nabij de gebrokenen van harte, en Hij behoudt de verslagenen van geest. Het is de hoedanigheid van de rechtvaardigen, wier gebeden God wil horen, dat zij gebroken van hart en verslagen van geest zijn; dat is: zij zijn verootmoedigd om de zonde, ontledigd van zichzelf, zij zijn gering in hun eigen ogen en hebben geen vertrouwen in hun eigen verdienste en genoegzaamheid maar alleen in God. Zij, die aldus zijn, hebben God nabij hen, om hen te vertroosten en te ondersteunen, opdat hun geest niet meer verbroken zal zijn dan goed is en hun anders zou falen. Zie Jesaja 57:15. Hoewel God hoog is en in de hoogte woont, is Hij

toch hun nabij, die van een verslagen geest zijn, Zijn gunst weten te waarderen, en Hij zal er hen voor behoeden om te bezwijken onder hun last.

c. Zij zijn onder de bijzondere bescherming van de Goddelijke regering, vers 21 Hij behoedt al zijn beenderen, niet alleen zijn ziel, maar zijn lichaam, niet slechts zijn lichaam in het algemeen, meer ieder been ervan, niet een van die wordt gebroken. Hij, die een verbroken hart heeft, zal geen gebroken beenderen hebben, want David zelf had bevonden dat, toen hij een verslagen hart had, de beenderen, die God verbrijzeld had, zich konden verheugen, Psalm 51:10, Men zou niet verwachten hier iets betreffende Christus te vinden, en toch wordt deze Schrift gezegd vervuld te zijn in Hem, Johannes 19:36, toen de krijgsknechten de benen braken van de twee moordenaars, die met Hem gekruisigd waren, maar de zijn niet braken, daar zij onder de bijzondere bescherming waren van deze belofte, zowel als die van het type, namelijk het paaslam, geen been van hem zal verbroken worden; de beloften vervuld zijnde aan Christus, zijn zij door Hem vast gezet. Hieruit volgt nu niet dat een Godvruchtige geen gebroken beenderen kan hebben, maar door de waakzame voorzienigheid Gods over hem, wordt dit dikwijls wonderbaarlijk voorkomen, en de bewaring van zijn beenderen is het gevolg van deze belofte, indien hij een gebroken been heeft, zal het vroeg of laat worden genezen, op zijn laatst in de opstanding, wanneer hetgeen gezaaid is in zwakheid, opgewekt zal worden in kracht.

d. Ze zijn verlost uit hun benauwdheid of zullen er uit verlost worden. Er wordt verondersteld dat zij hun deel hebben van tegenspoed in deze wereld, misschien wel een groter deel dan anderen. In de wereld zullen ze verdrukking hebben, opdat zij leren zich schikken naar de wil van God en het voorbeeld van Christus, vers 20 Vele Zijn de tegenspoeden van de rechtvaardigen, getuige David en zijn lijden Psalm 132:1 Er zich er, die hen haten, vers 22 en deze zijn er voortdurend op uit om hun leed te doen, hun God heeft hen lief, en daarom kastijdt Hij hen, zodat tussen de barmhartigheid van de hemel en de boosheid van de hel, de beproevingen van de rechtvaardigen wel vele moeten zijn.
God heeft hun verlossing op zich genomen, Hij redt hen uit al hun benauwdheden vers 18, 20 Hij behoudt hen, vers 19, zodat zij wel in tegenspoed of benauwdheid kunnen komen, maar het zal hun verderf niet wezen. Deze belofte van hun redding wordt verklaard vers 23. Welk leed hen ook moge treffen:

Ten eerste. Het zal hun beter deel niet schaden. "De Heere verlost de ziel van Zijn knechten uit de macht van het dodenrijk," Psalm 49:16, en van de prikkel van iedere beproeving. Hij bewaart hen er voor om te zondigen in hun beproeving, hetgeen het enige is, dat hun kwaad zou doen; en bewaart hen voor wanhoop en om hun ziel niet in hun lijdzaamheid te kunnen bezitten.

Ten tweede. Zij zullen hun eeuwige zaligheid niet in de weg staan. Geen van hen, die op Hem vertrouwen, zal verlaten worden, vers 23 Zij zullen niet zonder troost zijn, want zij zullen niet afgesneden worden van hun gemeenschap met God. Niemand is verlaten dan hij, wie God verlaten heeft, en ook is niemand verloren voor hij in de hel is. Zij, die Gods getrouwe dienstknechten zijn, die het tot hun zorg maken om Hem te behagen, en tot hun levenswerk om Hem te eren, en dit doende op Hem vertrouwen, om hen te beschermen en te betonen, en zich met goede gedachten van Hem aan Hem overgeven, hebben reden om gerust te zijn onder alles wat hun kan overkomen, want zij zijn veilig en zullen zalig wezen. Laat ons bij het zingen van deze verzen, bevestigd zijn in onze keus van de wegen Gods; laat ons opgewekt wezen tot Zijn dienst en grotelijks bemoedigd zijn, door de verzekeringen, die Hij heeft gegeven van Zijn bijzondere zorg over allen, die Hem getrouwelijk aankleven.

PSALM 35

1 Een psalm van David. Twist, HEERE! met mijn twisters; strijd met mijn bestrijders. 2 Grijp het schild en de rondas, en sta op tot mijn hulp. 3 En breng de spies voort, en sluit de weg toe, mijn vervolgers tegemoet; zeg tot mijn ziel: Ik ben uw HeII. 4 Laat hen beschaamd en te schande worden, die mijn ziel zoeken; laat hen achterwaarts gedreven en schaamrood worden, die kwaad tegen mij bedenken. 5 Laat hen worden als kaf voor de wind, en de Engel des HEEREN drijve hen weg. 6 Hun weg zij duister en gans slibberig; en de Engel des HEEREN vervolge hen. 7 Want zij hebben zonder oorzaak de groeve van hun net voor mij verborgen; zij hebben zonder oorzaak gegraven voor mijn ziel. 8 De verwoesting overkome hem, dat hij het niet wete, en zijn net, dat hij verborgen heeft, vange hemzelven; hij valle daarin met verwoesting. 9 Zo zal mijn ziel zich verheugen in de HEERE; zij zal vrolijk zijn in Zijn heII. 10 Al mijn beenderen zullen zeggen: HEERE, wie is U gelijk! U, Die de ellendige redt van dien, die sterker is dan hij, en de ellendige en nooddruftige van zijn berover. 11 Wrevelige getuigen staan er op; hetgeen ik niet weet, eisen zij van mij. 12 Zij vergelden mij kwaad voor goed, de beroving mijner ziel. 13 Mij aangaande daarentegen, als zij krank waren, was een zak mijn kleed; ik kwelde mijn ziel met vasten, en mijn gebed keerde weder in mijn boezem. 14 Ik ging steeds, alsof het een vriend, alsof het mij een broeder geweest ware; ik ging gebukt in het zwart, als een, die over zijn moeder treurt. 15 Maar als ik hinkte, waren zij verblijd, en verzamelden zich; zij verzamelden zich tot mij als geslagenen, en ik merkte niets; zij scheurden hun klederen, en zwegen niet stII. 16 Onder de huichelende spotachtige tafelbroeders knersten zij over mij met hun tanden. 17 HEERE! hoe lang zult Gij toezien? Breng mijn ziel weder van hunlieder verwoestingen, mijn eenzame van de jonge leeuwen. 18 Zo zal ik U loven in de grote gemeente; onder machtig veel volks zal ik U prijzen. 19 Laat hen zich niet verblijden over mij, die mij om valse oorzaken vijanden zijn; noch wenken met de ogen, die mij zonder oorzaak haten. 20 Want zij spreken niet van vrede, maar zij bedenken bedriegelijke zaken tegen de stillen in het land. 21 En zij sperren hun mond wijd op tegen mij; zij zeggen: Ha, ha, ons oog heeft het gezien! 22 HEERE! Gij hebt het gezien, zwijg niet; HEERE! wees niet verre van mij. 23 Ontwaak en word wakker tot mijn recht; mijn God en HEERE! tot mijn twistzaak. 24 Doe mij recht naar Uw gerechtigheid, HEERE, mijn God! en laat hen zich over mij niet verblijden. 25 Laat hen niet zeggen in hun hart: Heah, onze ziel! laat hen niet zeggen: Wij hebben hem verslonden! 26 Laat hen beschaamd en tezamen schaamrood worden, die zich in mijn kwaad verblijden; laat hen met schaamte en schande bekleed worden, die zich tegen mij groot maken. 27 Laat hen vrolijk zingen en verblijd zijn, die lust hebben tot mijn gerechtigheid; en laat hen gedurig zeggen: Groot gemaakt zij de HEERE, Die lust heeft tot de vrede Zijns knechts! 28 Zo zal mijn tong vermelden Uw gerechtigheid, en Uw lof de gansen dag.

In deze psalm beroept David zich op de rechtvaardige Rechter van hemel en aarde tegen zijn vijanden, die hem haatten en vervolgden. Men veronderstelt dat Saul en zijn aanhangers de personen zijn, die bedoeld worden, want met hen had hij het meest te worstelen.

I. Hij klaagt bij God over het kwaad, dat zij hem deden; zij streden met hem, twistten met hem, vers 1, vervolgden hem, vers 3, zochten zijn verderf, vers 4, 7, beschuldigden hem valselijk, vers 11, mishandelden hem, vers 15, 16, alsmede al zijn vrienden en juichten over hem, vers 21, 25, 26.
II. Hij pleit op zijn onschuld, zegt dat hij hun geen aanstoot heeft gegeven, vers 7, 19, maar er zich integendeel op had toegelegd om hun wel te doen, vers 12, 14.
III. Hij bidt God hem te beschermen en te verlossen, en voor hem te verschijnen, vers 1, 2; hem te vertroosten, vers 3, hem nabij te zijn en hem te redden, vers 17, 22, zijn zaak te bepleiten, vers 23, 24, al de plannen van zijn vijanden tegen hem te verijdelen, vers 3, 4, hen

teleur te stellen in hun verwachting van zijn val, vers 19, Zij, 26, en eindelijk: al zijn vrienden te steunen en hen te bemoedigen, vers 27.
IV. Hij profeteert de verwoesting van zijn vervolgers, vers 4-6, 8.
V. Hij belooft zich dat hij betere dagen zien zal, vers 9,10. en belooft God dat hij dan tot Hem zal gaan met zijn lof, vers 18, Bij het zingen en biddend overdenken van deze psalm moeten wij wel toezien en er ons voor wachten om hem toe te passen op enigerlei gemene twist of vijandschap van onszelf, of er enigerlei liefdeloze wraakgierige gevoelens mee uit te drukken wegens leed of beledigingen, ons aangedaan, want Christus heeft ons geleerd onze vijanden te vergeven, en niet tegen hen, maar voor hen te bidden, zoals Hij gedaan heeft; maar:

I. Wij moeten ons vertroosten met het getuigenis van ons geweten betreffende onze onschuld in betrekking tot hen, die op enigerlei wijze schadelijk voor ons zijn, en met de hoop dat God op Zijn eigen wijze en Zijn eigen tijd recht doen zal, en ons intussen zal ondersteunen.
II. Wij behoren hem toe te passen op de openbare vijanden van Christus en Zijn koninkrijk, afgeschaduwd door David en zijn koninkrijk; toornig te zijn op de beledigingen die Christus' eer worden aangedaan; tot God te bidden om de rechtvaardige zaak van het Christendom en van ernstige Godsvrucht te bepleiten, en te geloven dat God te bestemder tijd Zijn naam zal verheerlijken in het verderf van de onverzoenlijke vijanden van Zijn kerk, die zich niet willen bekeren ten einde Hem eer te geven**.**

PSALM 35:1-10

In deze verzen zien wij:

I. Hoe David zijn zaak voorstelt aan God, de rusteloze woede en boosaardigheid voorstelt van zijn vervolgers, hij was Gods dienstknecht bepaaldelijk door Hem aangesteld om te zijn wat hij was; hij volgde Zijn leiding en streefde naar Zijn eer in de weg van zich plicht, had, zoals Paulus zegt, met alle goed geweten voor God gewandeld tot op deze dag; en toch waren er, die met hem twistten, die alles deden wat zij konden om zijn verhoging tegen te staan, en allen invloed die zij hadden, tegen hem gebruikten; zij streden tegen hem, vers 1; ondermijnden hem niet slechts in het verborgene, maar kwamen openlijk uit voor hun tegenstaan van hem, en legden het er op toe om hem alle mogelijke kwaad te doen. Zij vervolgden hem met onvermoeide vijandschap, zochten zijn ziel, vers 4. dat is: zijn leven; met niets minder kon hun bloeddorstig gemoed zich tevreden stellen; zij legden het er op toe om zijn geest te ontrusten, hem in wanorde te brengen. Het was geen plotseling opgekomen hartstocht, die zij tegen hem koesterden maar ingewortelde boosaardigheid; zij beraamden zijn nadeel; zij raadpleegden met elkaar, stelden hun vernuft tewerk, niet alleen om hem onheil te berokkenen, maar om wegen en middelen te bedenken om hem in het verderf te storten. Zij behandelden hem, die de grootste zegen was van zijn land, alsof hij er de vloek en de plaag van was, zij maakten jacht op hem als op een gevaarlijk roofdier; zij groeven een kuil voor hem en legden er een net in, teneinde hem in hun macht te krijgen, vers 7. Zij gaven zich zeer veel moeite om hem te vervolgen, want zij maakten een groeve voor hem, vers 7, en zeer geheimzinnig en listig waren zij in het beramen van hun plannen; de oude slang leerde hen arglistigheid; zij verborgen hun net voor David en zijn vrienden, maar tevergeefs, want zij konden het niet verbergen voor God.
Eindelijk, hij vond dat hij niet tegen hen was opgewassen. Zijn vijand, Saul vooral, was hem te sterk, vers 10, want hij had het leger tot zijn dienst en onder zijn bevelen, matigde zich aan om voor zich alleen de macht te hebben om wetten te maken en recht te spreken, beschuldigde en veroordeelde wie hem goeddocht; hij voerde geen scepter, maar een werpspies, om naar ieder te werpen, die hem in de weg stond. Zodanig was de wijze van de koning, en allen, die hem omringden, waren genoodzaakt te doen wat hij hun gebood, of het recht of onrecht was.

Des konings woord is wet, alles geschiedde met trotse aanmatiging; hij heeft akkers en wijngaarden tot zijn beschikking, kan wie hij wil bevorderen en verhogen, 1 Samuel 22:7 Maar David is arm en nooddruftig, heeft niets om er zich vrienden door te maken en daarom heeft hij ook niemand die voor hem opkomt, behalve enige mannen in berooider toestand, zoals wij zeggen, 1 Samuel 22:2, geen wonder dus dat Saul hem van het weinige, dat hij verkregen had, beroofde en zijn invloed teloor ging. Als de koningen van de aarde zich stellen tegen de Heere en Zijn Gezalfde, wie kan dan tegen hen strijden? Het is niets nieuws, dat de rechtvaardigste mensen en de rechtvaardigste zaak veel machtige en boosaardige vijanden hebben; met Christus zelf werd getwist en gestreden, er is strijd gevoerd tegen het heilig zaad; en wij moeten ons daarover niet verwonderen, het is de vrucht van de oude vijandschap tussen het zaad van de slang en het zaad van de vrouw.

II. Zijn beroep op God betreffende zijn oprechtheid en de rechtvaardigheid van zijn zaak. Indien een medeonderdaan hem had verongelijkt, hij zou een beroep hebben kunnen doen op zijn vorst, zoals Paulus zich op de keizer beroepen heeft, maar als zijn vorst hem onrecht deed, beriep hij zich op God, die vorst en rechter is van de koningen van de aarde. Pleit mijn rechtszaak, o Heere, vers 1. Een rechtvaardige zaak kan met de grootst mogelijke voldoening de rechtvaardige God voorgelegd worden, opdat Hij er uitspraak in doe, want Hij kent er de omstandigheden van, is volkomen onpartijdig, kent geen aanzien des persoons. God wist dat zij zonder oorzaak zijn vijanden waren en zonder oorzaak kuilen voor hem hadden gegraven, vers 7. Het zal, als de mensen ons onrecht doen, ons ter vertroosting wezen, indien ons geweten voor ons getuigt dat wij hun geen onrecht gedaan hebben. Zo was het met Paulus: "De Joden heb ik geen onrecht gedaan" Handelingen 25:10 Wij zijn geneigd onze verstoordheid wegens het kwaad, dat de mensen ons doen, te verontschuldigen met te zeggen dat wij er hun nooit reden voor gegeven hebben terwijl dit juist meer dan iets anders er ons rustig en kalm onder moest houden, omdat wij dan met volle zekerheid kunnen verwachten dat God onze twistzaak zal twisten.

III. Zijn gebed tot God, om in deze beproeving voor hem en aan hem te verschijnen.
1. Voor hem. Hij bidt dat God zal strijden tegen zijn vijanden, teneinde hun de macht te benomen om hem kwaad te doen en hun plannen tegen hem zal verijdelen, vers 1, dat Hij schild en rondas zal grijpen, want de Heere is een Krijgsman, Exodus 15:3, en zal opstaan tot zijn hulp, vers 2, want hij; had weinigen, die konden opstaan voor hem, en al zou hij er ook nog zo velen gehad hebben, zij zouden hem, zonder God, tot niets nut zijn geweest. Hij bidt dat God hun weg toe zal sluiten, opdat zij hem niet zouden kunnen achterhalen als hij voor hen vluchtte. Dit gebed mogen wij bidden tegen onze vervolgers, dat God hen zal terughouden, hun weg zal versperren.

2. Aan hem. "Zeg tot mijn ziel: Ik ben uw heil, laat mij onder mijn uitwendige beproeving innerlijke vertroosting hebben, om mijn ziel te ondersteunen. Laat God mijn heil zijn, niet slechts mijn redder uit mijn tegenwoordige benauwdheid, maar mijn eeuwig heil; laat mij niet slechts de verlossing hebben, waarvan Hij de werker is, maar het heil dat bestaat in Zijn gunst. En laat mij het weten, laat mij er de troostrijke verzekering van hebben in mijn eigen gemoed." Indien God door Zijn Geest getuigt met onze geest dat Hij ons heil is, dan hebben wij genoeg, dan behoeven wij niets meer te begeren om ons gelukkig te maken en dit is een krachtige steun als de mensen ons vervolgen. Indien God onze vriend is, dan doet het er niet toe wie onze vijand is.

IV. Zijn uitzicht op de verwoesting van zijn vijanden, waar hij om bidt, niet in boosaardigheid of wraakzucht, wij hebben gezien hoe geduldig hij het vloeken van Simei : gedragen heeft:

Laat hem vloeken, want de Heere toch heeft tot hem gezegd: Vloek David; en wij kunnen niet veronderstellen dat hij die zo zachtmoedig was in zijn wandel, lucht zou geven aan drift of hartstocht in zijn gebeden; maar door de geest van de profetie voorzegt hij het rechtvaardig oordeel Gods, dat over hen zal komen wegens hun goddeloosheid en boosaardigheid, hun wreedheid en trouweloosheid en inzonderheid hun vijandschap tegen de raad Gods, de belangen van de Godsdienst, en de reformatie, waarvan zij wisten dat David, zo hij ooit de macht in handen had, het werktuig zou zijn. Zij scheen verhard te zijn in hun zonden, tot het getal te behoren van hen, die zondigen tot de dood en voor wie niet gebeden moet worden, Jeremia 7:16, 11:14; 14:11, 1 Johannes 5:1-6. - Wat Saul zelf betrof David wist waarschijnlijk dat God hem verworpen had en aan Samuel had verboden leed om hem te dragen, 1 Samuel 16:1. En deze voorzeggingen zien verder en duiden het oordeel aan over de vijanden van Christus en Zijn koninkrijk, zoals blijkt uit een vergelijking met Romeinen 11:9, 10.

Hier bidt hij**:**

1. Tegen zijn vele vijanden, vers 4-6 Laaf hen beschaamd worden, enz. Of, zoals Dr. Hammond het leest: Zij zullen beschaamd worden, zij zullen achterwaarts gedreven worden. Dit kan opgevat worden als een gebed om hun bekering, want alle boetvaardigen worden beschaamd om hun zonde en ervan achterwaarts gedreven.
Of, indien zij niet tot berouw en bekering worden gebracht, dat zij dan verslagen en teleurgesteld zullen worden in hun plannen tegen hem, en aldus te schande worden gemaakt. Maar al zouden zij ook tot op zekere hoogte de overhand hebben, dan voorziet hij dat dit toch op hun verderf zal uitlopen; zij zullen als kaf zijn voor de wind; zo onmachtig zullen de goddelozen zijn om te bestaan voor het oordeel Gods, en zo zeker zullen zij er door weggedreven worden, Psalm 1:4 "Hun weg zal duister en slibberig zijn" duisternis en slibberigheden, zo is het in de grondtekst. Zo is ook de weg van de zondaars, want zij wandelen in de duisternis en in voortdurend gevaar om in zonde te vallen, in de hel te vallen, en zo zal het ten laatste ook zijn, want "hunlieder voet zal wankelen," Deuteronomium 32:35 Maar dit is er nog het ergste niet van: zelfs kaf voor de wind kan nog tegeng ehouden worden en een plaats van de ruste vinden, en, hoewel de weg duister en slibberig is, is het toch mogelijk dat de mens er op staande blijft; maar hier wordt voorzegd dat de engel des Heeren hen zal wegdrijven, vers 5, zodat zij geen rust zullen vinden; hen zal vervolgen vers 6, zodat zij bij geen mogelijkheid aan de kuil des verderfs kunnen ontkomen. Gelijk Gods engelen zich legeren rondom degenen, die Hem vrezen, zo legeren zij zich tegen hen die tegen Hem strijden. Zij zijn de dienaren van Zijn gerechtigheid, zowel als van Zijn barmhartigheid. Zij, die God tot hun vijand maken, maken ook al Gods heilige engelen tot hun vijanden.

2. Hij bidt tegen zijn ene, machtige vijand, vers 8. De verwoesting overkome hem. Het is waarschijnlijk dat hij Saul bedoelt, die strikken voor hem spande en het toelegde op zijn verderf. David deed de gelofte dat hij zijn hand niet aan hem leggen zal, hij wilde geen rechter zijn in zijn eigen zaak, maar terzelfder tijd voorzegt hij dat "de Heere hem zal slaan," 1 Samuel 26:10; en hier, dat het net, dat hij verborgen heeft, hemzelf zal vangen, en dat hij daarin zal vallen met verwoesting, hetgeen op treffende wijze vervuld werd in Saul, die een complot had beraamd om David "te vellen door de hand van de Filistijnen," 1 Samuel 18:25 Dat was het net, dat hij voor hem verborgen had, onder voorwendsel van hem eer aan te doen en in datzelfde net werd hij zelf gevangen want toen zijn dag om te vallen was gekomen, viel hij door de hand van de Filistijnen.

V. Zijn uitzicht op zijn eigen bevrijding, waaraan hij, zijn zaak aan God hebbende overgegeven, niet twijfelde, vers 9, 10.

1. Hij hoopte er de vertroosting van te hebben; " mijn ziel zal zich verheugen, niet in mijn rust en veiligheid, maar in de Heere en in Zijn gunst, in Zijn belofte en in Zijn heil, overeenkomstig Zijn belofte." Blijdschap in God en Zijn heil is de enig ware, voldoening schenkende blijdschap. Zij, wier ziel bedroefd is in de Heere, die zaaien in tranen en droefheid hebben naar God, behoeven er niet aan te twijfelen dat te bestemder tijd hun ziel zich zal verheugen in de Heere, want blijdschap is voor hen gezaaid, en zij zullen ten laatste ingaan in de vreugde van hun Heere.

2. Hij beloofde dat God er dan de eer van zal ontvangen, vers 10. Al mijn beenderen zullen zeggen: Heere, wie is U gelijk?
a Hij zal God loven niet de gehele mens, met al wat binnen in hem is, en met al de kracht en de vermogens van zijn ziel, aangeduid door zijn beenderen, die binnen in het lichaam zijn en er de kracht van uitmaken.
b. Hij zal Hem loven als gadeloos, ongeëvenaard in volmaaktheid. Wij kunnen niet uitdrukken hoe groot en goed God is, en daarom moeten wij Hem loven als weergaloos. Heere, wie is U gelijk? Er is geen andere zodanige beschermer van de verdrukte onschuld, geen zodanige straffer van juichende tirannie. De formering van onze beenderen, zo wondervol, zo kunstig, Prediker 11:5, Psalm 139:16, het nut onzer beenderen en hun bewaring, en inzonderheid het leven dat bij de opstanding in de dorre beenderen geblazen zal worden en ze zal doen groeien als het tere gras, verplichten ieder been in ons lichaam om, indien het kon spreken, te zeggen: Heere, wie is U gelijk? en gewillig te zijn tot alle dienst en lijden voor Hem**.**

PSALM 35:11-16

Twee zeer goddeloze dingen legt David hier zijn vijanden ten laste, om zijn beroep op God tegen hen te rechtvaardigen: meineed en ondankbaarheid.

I. Meineed, vers 11. Toen Saul David in staat van beschuldiging wilde stellen wegens hoogverraad ten einde hem vogelvrij te verklaren, deed hij dit misschien met de formaliteiten van een wettige vervolging, bracht hij getuigen voor, die onder ede verklaarden hem verraderlijke woorden te hebben horen spreken, of wel dat hij zich aan openlijke daden van verraad had schuldig gemaakt; en daar hij zelf niet tegenwoordig was, om zich te zuiveren (indien hij het wel ware geweest, het zou toch niet gebaat hebben), verklaarde Saul hem voor een verrader. Hierover klaagt hij hier als over de grootst mogelijke onrechtvaardigheid. Valse getuigen stonden er op, vers 11. Die alles wilden zweren wat men verlangde. zij legden mij dingen ten laste, waarvan ik niets weet, of waaraan ik ooit gedacht heb. Zie hoe de eer, de bezitting, de vrijheid en het leven zelfs van de beste mensen in de macht zijn van de slechtsten, tegen wier valse eden de onschuld zelf geen beschutting is; en hoeveel reden wij hebben om met dankbaarheid te erkennen dat God macht heeft over het geweten, zelfs van slechte mensen, waaraan wij het te danken hebben, dat er niet nog meer kwaad gedaan wordt dan er gedaan wordt. Dit onrecht, hier aan David gedaan, had zijn vervulling in de Zoon Davids, tegen wie valse getuigen zijn opgestaan Mattheüs 26:60. Als wij te enigertijd beschuldigd worden van hetgeen, waaraan wij onschuldig zijn, laat ons het dan niet vreemd achten, alsof ons wat nieuws overkwam, aldus hebben zij de profeten, ja zelfs de grote Profeet vervolgd.

II. Ondankbaarheid. Noem iemand ondankbaar, en gij kunt hem bij geen erger naam noemen, dit was het karakter van Davids vijanden, vers 12. Zij vergelden mij kwaad voor goed. Zeer veel goede diensten heeft David zijn koning bewezen, getuige zijn harp, getuige Goliaths zwaard, getuigen de voorhuiden van de Filistijnen, en toch zwoer zijn koning hem de dood, en

kan hij niet langer in het land blijven. Dit is de beroving van zijn ziel; deze lage onvriendelijke behandeling berooft hem van zijn troost, heeft hem diep gegriefd, meer dan wat het ook zij. Ja, hij had zich niet alleen verdienstelijk gemaakt jegens het publiek, maar zelfs jegens de personen, die nu zo bitter tegen hem waren. Waarschijnlijk was het toen wel bekend wie hij bedoelde, misschien wel Saul zelf, voor wie men hem liet komen om hem te dienen, als hij droefgeestig en ziek, en aan wie hij dan goede diensten bewees door de boze geest te verdrijven, niet met zijn harp, maar met zijn gebeden. Aan de hovelingen had hij waarschijnlijk eerbied en achting betoond zolang hij aan het hof was, en deze waren nu meer dan alle anderen beledigend voor hem. Hierin was hij een type van Christus, jegens wie deze boze wereld zeer ondankbaar was, Johannes 10:32, "Ik heb u vele treffelijke werken getoond van Mijn Vader, om welk van die stenigt gij Mij?"

David toont hier aan**:**

1. Met hoeveel tere, hartelijke liefde hij zich jegens hen gedragen had in hun beproeving, vers 13, 14 Als zij ziek waren. Zelfs de paleizen en hoven van vorsten zijn niet vrijgesteld van het rechtsgebied van de dood en de bezoeking van ziekte. Wanneer nu deze lieden ziek waren:

a. Treurde David om hen, had hij medegevoel met hen in hun smart. Zij waren niet aan hem verwant, hij had geen verplichting aan hen; hun dood zou voor hem geen verlies zijn, misschien zou hij er eerder door winnen, en toch gedroeg hij zich, alsof zij zijn naaste bloedverwanten waren uit zuiver medelijden en menselijkheid. David was een krijgsman, had een kloekmoedige aard, en toch was hij zo gevoelig voor de indrukken van de sympathie, vergat hij de dapperheid van de held, en scheen een en al liefde en medelijden; het was een zeldzame vereniging van stoutheid en tederheid, van moed en mededogen in hetzelfde gemoed. Merk op: hij treurde als over een broeder, of een moeder, hetgeen aanduidt dat het ons wel betaamt om de ziekte, de smart of de dood van onze naaste bloedverwanten te betreuren, er smart over te gevoelen in ons hart. Zij, die dat niet doen, worden terecht geschandmerkt als zijnde zonder natuurlijke liefde.

b. Hij bad voor hem; hij toonde niet slechts de tere genegenheid van een mens, maar de Godvruchtige liefde van een heilige. Hij was bezorgd voor hun kostelijke ziel, en daar hij hen op geen andere wijze kon helpen, hielp hij hen met zijn gebeden tot God om genade en barmhartigheid; en de gebeden van een man, die zoveel invloed had in de hemel, waren van grotere waarde dan zij misschien wisten of beseften. Met zijn gebeden liet hij verootmoediging gepaard gaan, hij kwelde zijn ziel met vasten bekleedde zich met een zak, om aldus uitdrukking te geven aan zijn smart niet alleen over hun beproeving, maar over hun zonde, want dit was de wijze van doen van een boetvaardige. Wij moeten treuren over de zonden van hen, die er zelf niet over treuren. Zijn vasten zette ook kracht bij aan zijn gebed en was een uitdrukking van zijn vurigheid van geest zodat hij tijd noch lust had om te eten. Mijn gebed keerde weer in mijn boezem; ik had de vertroosting van mijn plicht gedaan te hebben en mijn hartelijke liefde voor hen getoond te hebben, ofschoon ik hen er niet door kon winnen voor mij, hen daardoor niet tot mijn vrienden kon maken. Wij zullen niets verliezen door de goede diensten, die wij aan anderen gedaan hebben, want onze roem zal deze zijn, namelijk de getuigenis van ons geweten.

2. Hoe laaghartig en onbeschaamd en met wat ruwe vijandschap zij zich tegen hem gedroegen, vers 15, vers 16.

a. Als ik hinkte waren zij verblijd. Als hij onder het misnoegen was van Saul, van het hof was verbannen, als een misdadiger werd vervolgd, dan waren zij blij, zij verheugden zich in zijn leed en kwamen bijeen op hun dronkemanspartijen om zich en elkaar vrolijk te maken over de ongenade, waarin deze grote gunsteling was gevallen. Wel mocht hij hen verworpelingen, verachtelijke lieden noemen, vers 15, want niets kon meer laag of gemeen zijn, dan om te juichen in de val van een man van zo onbevlekte eer en uitnemende deugd. Maar dit was nog

niet alles. Zij scheurden hem verscheurden onbarmhartig zijn goede naam zeiden alle mogelijke kwaad van hem en wierpen al de smaad op hem, die hun gevloekt vernuft slechts kon bedenken.
b. Zij knarsen met hun tanden over mij; spraken nooit anders dan met de heftigste toorn over hem, alsof zij, indien zij konden, hem opgegeten zouden hebben. Onder de huichelachtige, spotachtige tafelbroeders was David het onderwerp van de gesprekken, zij bespotten en beschimpten hem. Dat is dikwijls het harde lot geweest van de beste mensen. De apostelen zijn een schouwspel geworden van de wereld. David werd met kwaadwilligheid aangezien om geen andere reden, dan omdat hij door het volk geliefkoosd werd. Het is een kwelling des geestes, dat zelfs een recht werk de mens nijd aanbrengt van zijn naaste, Prediker 4:4; en wie "zal voor jaloersheid bestaan?" Spreuken 27:4.

Psalm 35:17-28
In deze verzen
I. Beschrijft David evenals tevoren de grote onrechtvaardigheid, boosaardigheid en onbeschoftheid van zijn vervolgers, er op pleitende bij God als een reden, waarom Hij hem tegen hen zal beschermen en verschijnen zal tegen hen.

1. Zij waren zeer onrechtvaardig, ten onrechte waren zij zijn vijanden, want hij had hun geen kwaad gedaan, zij haatten hem zonder oorzaak; ja meer, zij haatten hem om hetgeen waarvoor zij hem veeleer hadden moeten liefhebben en eren. Dit wordt aangehaald met toepassing op Christus en wordt gezegd in Hem vervuld te zijn, Johannes 15:25. " Zij hebben Mij zonder oorzaak gehaat."
2. Zij waren zeer ruw; zij konden het niet van zich verkrijgen hem de gewone burgerlijke beleefdheid te bewijzen, zij spreken niet van vrede; als zij hem ontmoetten, waren zij niet welgemanierd genoeg om hem te groeten, zoals de broeders van Jozef, die "hem niet vredig konden toespreken," Genesis 37:4.
3. Zij zijn zeer trots en minachtend, vers 21 Zij sperren hen mond wijd op tegen mij; zij juichten, klapten in de handen, toen zij zijn nood zagen, zij jouwden hem uit toen hij genoodzaakt was het hof te verlaten: "Ha, ha! dit is de dag, die wij verlangden te zien."
4. Zij waren zeer wreed en laag, want zij vertraden hem toen hij gevallen was, verheugden zich in zijn leed en "maakten zich groot tegen hem," vers 26, Turba Hemi sequitur fortunam, ut semper, et odit damnatos. Het Romeinse gepeupel, dat met iedere wending van de fortuin van mening verandert, zal altijd de gevallenen verafschuwen. Zo heeft ook het volk de schare, toen de oversten de Zoon Davids hadden terneer geworpen, geroepen: Kruis hem; kruis hem!
5. Zij stelden zich tegen alle sobere, goede lieden, die David aankleefden, vers 20. Zij bedenken bedrieglijke zaken om de stillen in het land te verstrikken en te verderven. Het is de aard van de Godvruchtigen, dat zij de stillen in het land zijn, dat zij leven in gehoorzame onderworpenheid aan regering en regeerders in de Heere, en dat zij, zoveel in hen is, vrede houden met alle mensen al worden zij ook nog zo verkeerd voorgesteld als vijanden van de keizer en schadelijk voor koningen en landschappen. "Ik ben vreedzaam," Psalm 120:7 Hoewel het volk van God een stil en rustig volk is, zij leggen er zich op toe om dit te zijn, was het toch het gewone doen van hun vijanden om bedrieglijke zaken tegen hen te bedenken. Van alle helse kunstgrepen van boosaardigheid en leugen wordt gebruik gemaakt om hen hatelijk en verachtelijk te maken; hun woorden en daden worden verkeerd uitgelegd, zelfs hetgeen zij verafschuwen wordt hun toegeschreven; wetten worden gemaakt om hen te verstrikken, Daniël 6:4 en verder; en dat alles om hen te verderven en uit te roeien. Zij, die David haatten, verachtten hem in hun ogen, evenals Haman, om aan David alleen de hand te leggen, maar wilden al de Godvruchtigen in het land met hen ten val brengen.

II. Hij doet een beroep op God tegen hen op God, van wie de wraak is, hij beroept zich op Zijn kennis, vers 22 Heere, Gij hebt het gezien. Zij hadden hem valselijk beschuldigd maar God, die alle dingen weet, weet dat hij hen niet valselijk heeft beschuldigd, hen niet erger had voorgesteld dan zij wezenlijk waren. Zij hadden zeer in het geheim hun plan tegen hem beraamd, vers 15. "Ik merkte het niet dan lang daarna, toen zij er zich op beroemden, maar Uw oog was op hen in hun geheime beraadslagingen en Gij zijt getuige van alles wat zij tegen mij gezegd en gedaan hebben tegen mij en tegen Uw volk." Hij doet een beroep op Gods gerechtigheid: Ontwaak, word wakker tot mijn recht tot mijn twistzaak, en laat haar voor Uw rechterstoel worden gehoord en onderzocht, vers 23. Doe mij recht naar Uw gerechtigheid, Heere, mijn God, vers 24 spreek naar Uw gerechtigheid. Uw oordeel uit over dit beroep, naar de gerechtigheid van Uw wezen en Uw regering." Zie dit verklaard door Salomo, 1 Koningen 8:31, 32 Als er een beroep op U wordt gedaan, hoor Gij dan in de hemel, en doe, en richt Uw knechten, veroordelende de ongerechtige en rechtvaardigende de gerechtige.

III. Hij bidt ernstig tot God om genadig te verschijnen voor hem en zijn vrienden, tegen zijn en hun vijanden, zodat door Zijn voorzienigheid die worsteling uitlope tot eer en vertroosting van David en tot schuldigverklaring en beschaming van zijn vervolgers.

1. Hij bidt dat God handelend voor hem zal optreden, en niet als een toeschouwer zal blijven staan, vers 17. "Heere, hoelang zult Gij toezien? Hoelang zult Gij de goddeloosheid van de goddelozen oogluikend toelaten? Red mijn ziel van het verderf, dat zij tegen mij beramen, mijn eenzame, mijn enige, van de jonge leeuwen. Mijn ziel is mijn enige, zoveel te grotere schande zou het dus in mij zijn indien ik haar veronachtzaamde, en zoveel groter zou het verlies zijn indien ik haar verloor, zij is mijn enige en daarom behoort zij mijn lieveling te zijn, behoort zij bijzonder beschermd en verzorgd te worden. Het is mijn ziel, die in gevaar is; Heere, red haar, zij behoort in zeer bijzondere zin aan de Vader van de geesten, doe dus Uw recht op haar gelden, zij is de Uwe, red haar! Heere, zwijg niet, alsof Gij instemde met hetgeen tegen mij gedaan wordt. Heere, wees niet verre van mij vers 22, alsof ik een vreemde was, om wie Gij U niet bekommert, laat mij niet, zoals de verhevenen, de hoogmoedige, van verre gekend worden."

2. Hij bidt dat zijn vijanden geen oorzaak zullen hebben, om zich te verblijden, vers 19 Laat hen zich niet over mij verblijden; en wederom in vers 24, niet zozeer omdat het hem een vernedering zou zijn om door de verworpelingen te worden vertreden, maar omdat het Gode tot oneer zou zijn, en de smaad van zijn betrouwen op God. Het zou het hart van zijn vijanden verharden in hun goddeloosheid en hen bevestigen in hun vijandschap tegen hem, en het zou een grote ontmoediging zijn van al de vrome Joden, die de rechtvaardige zaak waren toegedaan. Hij bidt dat hij nooit in zo’n nabij een gevaar zou zijn, dat zij in hun hart konden zeggen: Ha, ha! zo wilden wij het hebben, vers 25, en nog minder dat hij tot zo’n uiterste gebracht zou worden, dat zij konden zeggen Wij hebben hem verslonden, want dan zullen ze een smaad werpen op God zelf. Maar dat zij integendeel beschaamd en tezamen schaamrood zullen worden, vers 26, zoals tevoren, vers 4, hij begeert dat zijn onschuld zo aan het licht mocht gebracht worden, dat zij zich moeten schamen over de laster, waarmee zij hem hadden overladen, en dat zijn invloed zo bevestigd mocht worden, dat zij beschaamd zullen worden om hun boze plannen tegen hem en hun verwachting van zijn verderf, dat zij of tot die beschaming zullen gebracht worden, die een stap zou zijn tot hun verbetering, of dat datgene hun deel zou zijn, dat hun eeuwige rampzaligheid zal uitmaken.

3. Hij bidt dat zijn vrienden reden zullen hebben om zich te verblijden en Gode eer te geven, vers 27. In weerwil van de kunstgrepen die aangewend werden om David te bekladden, hem

hatelijk te maken en de mensen banger voor te maken om hem te erkennen, waren er toch sommigen, die zijn rechtvaardige zaak voorstonden, wisten dat hem onrecht was aangedaan en hem genegenheid toedroegen.

Voor deze bidt hij:
a. Dat zij zich met hem zullen verblijden. Het is voor allen, die goed zijn een groot genoegen een eerlijk man en een eerlijke zaak de overhand te zien hebben. Zij die de belangen van Gods volk van harte zijn toegedaan, lotgemeen met hen willen wezen zelfs als zij aangevallen en terneer geworpen worden, als zij worden vertreden, zullen te bestemder tijd juichen van vreugde en verblijd zijn, want de rechtvaardige zaak zal ten slotte een overwinnende zaak zijn.
b. Dat zij zich met hem zullen verenigen in zijn lofzeggingen: laat hen gedurig zeggen: groot gemaakt zij de Heere door ons en door anderen, die lust heeft tot de vrede van Zijn knecht. De grote God heeft lust tot de voorspoed van de Godvruchtigen, niet slechts van zijn gezin, de kerk in het algemeen, maar van iedere afzonderlijke dienstknecht in zijn gezin; Hij heeft een welbehagen in de voorspoed beide van hun tijdelijke zaken en van hun eeuwige belangen, en Hij heeft geen welgevallen aan hun leed, want Hij bedroeft hen niet gaarne, niet van harte, en daarom behoren ook wij een welgevallen te hebben aan hun voorspoed, en hem niet te benijden. Als God in Zijn voorzienigheid Zijn welwillendheid toont voor de voorspoed van Zijn knechten en het welbehagen, dat Hij er in heeft, dan moeten wij dit denkbaar erkennen tot Zijn lof, en zeggen: Groot gemaakt zij de Heere. Eindelijk. De zegen, die hij hoopte te verkrijgen op het gebed, belooft hij te zullen gebruiken met dankzegging. "Ik zal U loven als de werker van mijn verlossing, vers 18, en mijn tong zal vermelden Uw gerechtigheid, de gerechtigheid van Uw oordelen en de billijkheid van al Uw beschikkingen," en dat wel**:**
1. In het openbaar, als een, die er een welgevallen aan heeft om zijn verplichtingen jegens God te erkennen, zo ver was het van hem er zich voor te schamen, dat hij het doen zal in de grote gemeente, onder veel volk, opdat God er door worde geëerd, en velen er door gesticht zullen worden.

2. Gedurig, hij zal Gods lof vermelden iedere dag (zo kan het gelezen worden) en de gehele dag, want het is een onderwerp dat nooit uitgeput zal wezen, ja zelfs niet door de eindeloze lof van heiligen en engelen**.**

PSALM 36

1 Een psalm van David, de knecht des HEEREN, voor de opperzangmeester. (36:2) De overtreding des goddelozen spreekt in het binnenste van mijn hart: Er is geen vreze Gods voor zijn ogen. 2 (36:3) Want hij vleit zichzelven in zijn ogen, als men zijn ongerechtigheid bevindt, die te haten is. 3 (36:4) De woorden zijns monds zijn onrecht en bedrog; hij laat na te verstaan tot weldoen. 4 (36:5) Hij bedenkt onrecht op zijn leger; hij stelt zich op een weg, die niet goed is; het kwaad verwerpt hij niet. 5 (36:6) O HEERE! Uw goedertierenheid is tot in de hemelen; Uw waarheid tot de bovenste wolken toe. 6 (36:7) Uw gerechtigheid is als de bergen Gods, Uw oordelen zijn een grote afgrond; HEERE! Gij behoudt mensen en beesten. 7 (36:8) Hoe dierbaar is Uw goedertierenheid, o God! Dies de mensenkinderen onder de schaduw Uwer vleugelen toevlucht nemen. 8 (36:9) Zij worden dronken van de vettigheid Uws huizes; en Gij drenkt hen uit de beek Uwer wellusten. 9 (36:10) Want bij U is de fontein des levens; in Uw licht zien wij het licht. 10 (36:11) Strek Uw goedertierenheid uit over degenen, die U kennen, en Uw gerechtigheid over de oprechten van hart. 11 (36:12) De voet der hovaardigen kome niet over mij, en de hand der goddelozen doe mij niet omzwerven. 12

(36:13) Aldaar zijn de werkers der ongerechtigheid gevallen; zij zijn neergestoten, en kunnen niet weder opstaan.

Het is niet zeker wanneer en bij welke gelegenheid David deze psalm heeft geschreven, waarschijnlijk was het toen hij aangevallen werd, hetzij door Saul of door Absalom, want hij klaagt erin over de boosaardigheid van zijn vijanden tegen hem, maar juicht in de goedheid van God jegens hem. wij worden er hier toe geleid om te denken aan en het zal ons goed doen om er ernstig aan te denken het zondige van de zonde en hoe noodlottig zij is, vers 2-5.
De goedheid van God en hoe genadig Hij is**:**
1. jegens alle schepselen in het algemeen, vers 6,7.
2. jegens Zijn eigen volk in het bijzonder, vers 8-10
Hierdoor wordt de psalmist aangemoedigd om te bidden voor al de heiligen, vers 11, in het bijzonder voor hemzelf en zijn eigen bewaring, vers 12. en te triomferen in de val van zijn vijanden. Als ons hart onder het zingen van deze psalm aangedaan is door haat tegen de zonde en voldoening in de goedertierenheid Gods, dan zingen wij met genade en met verstand**.**

PSALM 36:1-5

In het opschrift van deze psalm wordt David de knecht des Heeren genoemd, waarom in deze en in geen anderen, behalve in de achttiende in het opschrift, daar kan geen reden voor worden gegeven, maar hij was dit, niet alleen zoals ieder Godvruchtig man Gods knecht is, maar als een koning, een profeet, als één, die gebruikt werd om de belangen te dienen van Gods koninkrijk onder de mensen, meer onmiddellijk en op uitnemender wijze dan ieder ander in zijn dagen. Hij roemde er in, Psalm 1- 16:16. Het is voor de grootste, de voornaamste mensen geen verkleining maar een eer, om dienstknechten te zijn van de grote God, het is de hoogste bevordering waartoe een mens in deze wereld komen kan. In deze verzen beschrijft David de goddeloosheid van de goddelozen, of hij inzonderheid zijn vervolgers bedoelt dan wel alle bekende grove zondaren in het algemeen, is niet zeker. Maar wij hebben hier zonde in haar oorzaken en zonde in haar kleuren, in haar wortel en in haar takken.

I. Hier is de wortel van de bitterheid, uit welke al de goddeloosheid van de goddelozen voorkomt. Zij ontstaat**:**
1. Uit hun minachting van God, vers 2. De overtreding van de goddelozen (zoals zij later beschreven wordt in vers 4, 5) spreekt in het binnenste van mijn hart, brengt mij bij mijzelf tot de gevolgtrekking, dat er geen vreze Gods voor zijn ogen is, want, indien zij er wel ware, hij zou niet zo buitensporig spreken en handelen als hij spreekt en handelt, hij zou de wetten van God niet verbreken, hij zou het verbond met Hem niet schenden indien hij nog enig ontzag had voor Zijn majesteit of vrees voor Zijn toorn. De goddelozen verzaakten wel niet openlijk de vreze Gods, maar hun overtreding fluisterde het stil in het hart van allen, die iets wisten van de aard van de Godsvrucht en van de goddeloosheid. Van hen, die onnadenkend voortleven, besluit David dat zij zonder God in de wereld leven.

2. Uit hun eigenwaan en hun moedwillig bedriegen van zichzelf, vers 3, Hij vleit zichzelf in zijn ogen, terwijl hij voortgaat in de zonde denkt hij wils en wel voor zichzelf te handelen, en ziet het kwaad niet en het gevaar van zijn boze praktijken, of wil het niet erkennen. Hij noemt kwaad goed, en goed kwaad, zijn losbandigheid is slechts gepaste, rechtmatige vrijheid in zijn ogen, zijn bedrog gaat door voor omzichtigheid en wils beleid; en zijn vervolgen van het volk van God houdt hij voor een daad van noodzakelijke gerechtigheid. Als zijn geweten hem bedreigt wegens hetgeen hij doet, zegt hij: God zal het niet zoeken, ik zal vrede hebben. Zondaren zijn verdervers van zichzelf, doordat zij zichzelf vleien, Satan zou hen niet kunnen

bedriegen indien zij zichzelf niet bedrogen. Maar zal dat bedrog altijd duren? Neen, de dag komt, wanneer aan de zondaar de ogen zullen opengaan, als zijn ongerechtigheid bevonden wordt hatelijk te zijn. Ongerechtigheid is hatelijk, het is de gruwelijke zaak, die de Heere tergt en die Zijn rein oog niet kan aanzien. Zij is schadelijk voor de zondaar zelf en behoort hem dus hatelijk te zijn, maar zij is het niet, hij houdt haar als iets zoets in de mond, onder de tong vanwege het wereldlijk gewin, dat hij er door verkrijgt, en het zinnelijk genot, dat hij erin smaakt; maar "zijn spijs zal in zijn ingewand veranderd worden, gal van de anders zal in het binnenste van hem zijn," Job 20:13, 14, als hun geweten van zonde wordt overtuigd, en de zonde in haar ware kleuren gezien wordt, als zij hen tot een schrik maakt voor henzelf als de beker van de zwijmeling in hun handen wordt gegeven en zij de droesem ervan zullen moeten drinken, dan zal hun ongerechtigheid bevonden worden hatelijk te zijn, en hun vleien van zichzelf hun onuitsprekelijke dwaasheid en een verzwaring van hun verdoemenis.

II. Hier zijn de gevloekte takken, die uit deze wortel van de bitterheid voortkomen. De zondaar trotseert God en vergoodt zichzelf, wat kan hij dan anders verwachten, dan dat hij teniet zal gaan? Deze twee dingen hebben de deuren opengezet voor de zonde: De mensen vrezen God niet en daarom vleien zij zichzelf; en dan**:**

1. Bekommeren zij zich niet om hetgeen zij zeggen, of het waar of vals is, recht of onrecht is, vers 4. De woorden van zijn mond zijn onrecht en bedrog, bedoeld om kwaad te doen maar hij houdt dit bedekt onder schoonschijnende redenen. Het is geen wonder dat zij, die zichzelf bedriegen, bedenken om geheel de wereld te bedriegen; jegens wie zullen zij waar zijn die onoprecht zijn jegens hun eigen ziel?

2. Het weinige goed, dat in hen was, is weg, de vonken van deugd zijn uitgeblust, hun goed begin loopt op niets uit, zij houden op wijs te zijn en goed te doen, vers 4. Zij scheen onder de leiding te zijn van wijsheid en het bestuur van de Godsdienst, maar ze hebben hun banden verscheurd, zij hebben hun Godsdienst afgeschud, en daarmee ook hun wijsheid. Zij, die nalaten goed te doen, laten na wijs te zijn.

3. Nagelaten hebbende om goed te doen, bedenken zij kwaad te doen, een kwelling te zijn voor wie goed is en goed doet, vers 5. Hij bedenkt onrecht op zijn leger. Nalaten van goed baant de weg voor kwaad; als de mensen nalaten goed te doen, laten zij na te bidden, laten zij na Gods inzettingen bij te wonen, hun plicht jegens Hem na te komen. De duivel maakt hen dan gemakkelijk tot zijn agenten, zijn werktuigen, om diegenen tot zonde over te halen, die er wel toe overgehaald willen worden, en hen, die het niet willen, in moeilijkheid te brengen. Zij, die nalaten goed te doen, beginnen kwaad te doen; toen de duivel van zijn onschuld was vervallen, werd hij spoedig een verleider voor Eva en een vervolger van de rechtvaardige Abel. Het is erg om kwaad te doen, maar het is erger om het te bedenken het te doen willens en wetens en met vastberadenheid, het vernuft tewerk te stellen om het zo krachtig mogelijk te doen, het te doen met overleg, met de slimheid zowel als met de boosaardigheid van de oude slang; het te bedenken op de legerstede, waar wij over God en Zijn woord behoren na te denken, Micha 2:1. Dit toont aan dat de zondaar er zijn hart op gezet heeft om kwaad te doen.

4. De weg opgegaan zijnde van de zonde, die weg, die niet goed is, in dewelke en aan het einde waarvan geen goed is, volharden zij om op die weg te wandelen. Hij zet er zich toe om het kwaad, dat hij bedacht heeft, ten uitvoer te brengen, en van niets, dat hij zich voorgenomen heeft, laat hij af, al is het ook nog zo in strijd met zijn plicht en met zijn waar belang. Indien de zondaars hun hart niet verhardden en hun aangezicht niet stijf maakten met hardnekkigheid en onbeschaamdheid, zij zouden niet kunnen voortgaan op hun boze weg, die zo lijnrecht in strijd is met alles wat rechtvaardig en goed is.

5. Zelf kwaad doende, mishaagt het hun volstrekt niet in anderen, het kwaad verwerpt hij niet, integendeel, hij vindt er behagen in, is blij om anderen even slecht te zien als hij zelf is. Of het kan zijn onboetvaardigheid wegens zonde aanduiden. Zij, die kwaad gedaan hebben, zullen als God hen tot bekering brengt, het kwaad, dat zij gedaan hebben, verafschuwen en er zichzelf om verfoeien; het is bitter in de herinnering, hoe zoet het ook was in het bedrijven, maar van deze verharde zondaars is het geweten zo toegeschroeid, zo verstompt, dat zij later nooit met leedwezen of berouw aan hun zonden denken, maar blijven bij hetgeen zij gedaan hebben, alsof zij het voor God zelf konden rechtvaardigen.
Sommigen denken dat David in dit alles Saul op het oog heeft, die de vreze Gods van zich had geworpen, alle goed doen heeft nagelaten, vriendelijkheid voorwendde voor hem, en terzelfder tijd kwaad tegen hem beraamde. Maar wij zijn niet in de noodzakelijkheid om ons in de verklaring ervan te beperken; er zijn maar al te velen onder ons, op wie deze beschrijving past, hetgeen zeer te betreuren is**.**

PSALM 36:6-13
Met smart rondom zich gezien hebbende op de goddeloosheid van de goddelozen, ziet David nu met vertroosting op de goedertierenheid Gods, een onderwerp, even heerlijk en lieflijk als het vorige smartelijk en hatelijk was, en dus wel geschikt en gepast om er als vergoeding tegenover te worden gesteld. Let:

I. Op zijn overdenking van Gods genade. Hij ziet de wereld verontreinigd, zichzelf in gevaar en God onteerd door de overtreding van de goddelozen; maar plotseling richt hij zijn oog, zijn hart en zijn rede tot God: Hoe het ook zij: Gij zijt goedertieren. Hier erkent hij**:**
1. De alles overtreffende volmaaktheden van het Goddelijk Wezen. Onder de mensen hebben we dikwijls reden om te klagen: "Er is trouw noch weldadigheid," Hoséa 4:1; er is "recht noch gerechtigheid," Jesaja 5:7 Maar in God kunnen die alle zonder het minste bijmengsel worden gevonden. Wat er ook in de wereld gemist wordt of verkeerd is, wij zijn er zeker van dat er niets gemist wordt en niets verkeerds is in Hem, die haar regeert.

A. Hij is een God van onuitputtelijke goedheid: o Heere, Uw goedertierenheid is tot in de hemelen. Als de mensen de ingewanden van hun barmhartigheid toesluiten, zullen wij toch bij God, voor de troon van Zijn genade, barmhartigheid vinden. Als mensen kwaad tegen ons beramen, zijn Gods gedachten over ons, als wij Hem dicht blijven aankleven, ten goede. Op aarde ontmoeten wij weinig voldoening, meer zeer veel onrust en teleurstelling; doch in de hemelen waar de genade Gods heerst in volkomenheid en tot in eeuwigheid, is alle voldoening; laat ons dan, zo wij gerust willen zijn, daar onze wandel hebben en laat ons verlangen daar te zijn. Hoe slecht de wereld ook zij, laat ons nooit vergeten dat God goed is, en om de slechtheid van de wereld nooit kwaad denken van God of van Zijn regering; laat ons uit de overvloed van boosheid onder de mensen aanleiding nemen om, in plaats van Gods reinheid te verdenken, alsof Hij de zonde steunde en begunstigde, Zijn geduld te bewonderen, dat Hij hen zolang verdraagt, die Hem zo onbeschaamd tergen, ja Zijn zon over hen doet schijnen en over hen doet regenen. Indien Gods goedertierenheid niet tot in de hemelen was, ver boven de goedertierenheden van enig schepsel, Hij zou reeds voorlang de wereld opnieuw onder een zondvloed hebben bedolven. Zie Jesaja 55:8, 9, Hoséa 11:9.

B. Hij is een God van onkreukbare waarheid. Uw waarheid is tot de bovenste wolken toe. Hoewel God aan slechte mensen toelaat zeer veel kwaad te doen, is Hij toch getrouw aan Zijn bedreigingen tegen de zonde, en er zal een dag komen, wanneer Hij met hen zal afrekenen.

Hij is ook getrouw aan Zijn verbond met Zijn volk, dat niet verbroken kan worden geen tittel of jota er van zal teniet gedaan worden door de boosaardigheid van de aarde of van de hel. Het is een oorzaak van grote vertroosting voor alle Godvruchtigen dat, hoewel de mensen trouweloos zijn, God getrouw is, hoewel de mensen ijdelheid spreken, de woorden des Heeren reine woorden zijn. Gods trouw reikt zo hoog dat zij niet verandert met het weer zoals die van de mensen, want zij reikt tot boven de wolken, zoals sommigen denken dat het gelezen moet worden, boven al de veranderingen van deze lagere wereld.

C. Hij is een God van onbetwistbare gerechtigheid en billijkheid: Uw gerechtigheid is als de bergen Gods, zo onbeweeglijk en zo onbuigzaam, zo zichtbaar en blijkbaar voor de gehele wereld, want geen waarheid is meer gewis of meer duidelijk dan deze: Dat de Heere rechtvaardig is in al Zijn wegen, en dat Hij aan geen van Zijn schepselen onrecht gedaan heeft, of doen zal. Zelfs als er wolken en donkerheid rondom Hem zijn, zijn toch "gerechtigheid en gericht de vastigheid van zijn troon", Psalm 97:2.

D. Hij is een God van ondoorgrondelijke wijsheid en raad: Uw oordelen zijn een diepe afgrond die niet gepeild kan worden door het dieplood van een eindig verstand." Gelijk Zijn macht soeverein is, waarvan Hij ons geen rekenschap is verschuldigd, zo is Zijn methode een verborgenheid voor ons, waarvan wij ons geen rekenschap kunnen geven. Zijn weg is in de zee en Zijn pad in grote wateren. Wij weten dat alles wat Hij doet wijs en wel gedaan is, maar wat Hij doet weten wij nu niet, het is tijd genoeg om het hiernamaals te weten".

2. De uitgestrekte zorg en weldadigheid van de Goddelijke voorzienigheid. "Heere, Gij behoudt mensen en beesten, behoedt hen niet slechts voor kwaad, maar voorziet hen van hetgeen nodig is voor hun onderhoud." Voor de dieren, hoewel zij niet instaat zijn om God te kennen en te loven, wordt toch genadiglijk voorzien, want hun ogen wachten op Hem, om hen hun spijs te geven te op zijn tijd. Laat ons er ons niet over verwonderen dat God voedsel geeft aan slechte mensen, want Hij voedt ook de redeloze dieren, en laat ons niet vrezen voor gebrek, want Hij zal gewis in het nodige voorzien voor Godvruchtigen; Hij, die de jonge leeuwen voedt, zal Zijn eigen kinderen niet van honger laten omkomen.

3. De bijzondere gunst van God jegens de heiligen. Merk op:
A. Hun aard en karakter, vers 8, ze zijn gelokt door de dierbaarheid van Gods goedertierenheid om de toevlucht te nemen onder de schaduw van Zijn vleugelen.
a. Gods goedertierenheid is hun dierbaar, zij smaken haar, zij proeven er een alles overtreffende zoetheid in; zij bewonderen Gods schoonheid en weldadigheid boven alles in de wereld, niets is zo beminnelijk, zo lieflijk, zo begeerlijk. Diegenen kennen God niet, die Zijn goedertierenheid niet bewonderen, en diegenen kennen zichzelf niet, die haar niet willen begeren.
b. Daarom stellen zij een volkomen vertrouwen in Hem, stellen zij zich onder Zijn hoede en bescherming, achten zij zich dan veilig en zijn gerust, zoals kuikens onder de vleugels van de hen, Mattheüs 23:37 Het was de hoedanigheid van proselieten dat zij kwamen om "de toevlucht te nemen onder de vleugelen van de God van Israël," Ruth 2:12; en wat is meer geschikt om proselieten te maken dan de dierbaarheid van Zijn goedertierenheid? Wat is krachtiger om ons welbehagen in Hem en aan Hem op te wekken? Zij, die aldus door liefde tot Hem worden getrokken, zullen Hem aankleven.
c. Hun voorrecht. Welgelukzalig, driewerf gelukzalig het volk, welks God de Heere is, want in Hem hebben zij, of kunnen zij hebben, of zullen zij hebben een volkomen gelukzaligheid.

B. Aan hun begeerten zal worden voldaan, vers 9. Zij worden dronken van de vettigheid van Uw huis. In hun behoeften wordt voorzien, hun verlangens worden bevredigd; in de algenoegzame God zullen zij genoeg hebben, alles wat een verlichte, verruimde ziel kan begeren of ontvangen. Het gewin van de wereld en de genietingen van de zinnen wekken oververzadiging, maar geen voldoening, Jesaja 55:2. Doch alle mededelingen van de Goddelijke gunst en genade schenken voldoening, maar brengen geen oververzadiging teweeg. Een Godvruchtige ziel zal wel meer van God begeren, maar begeert nooit meer dan God. De gaven van de voorzienigheid voldoen hen, die tevreden zijn met hetgeen zij hebben; "ik heb alles, en ik heb overvloed," Filippenzen. 4:18 Het voorrecht van de heilige inzettingen is de vettigheid van Gods huis, lieflijk aan een geheiligde ziel en versterkend voor het geestelijk Goddelijk leven; daarmee zijn zij geheel voldaan, verzadigd. Zij begeren niets meer in deze wereld dan een leven te leiden van gemeenschap met God en de vertroosting te hebben van Zijn beloften. Maar de volle, de overvlo edige verzadiging of voldoening is weggelegd voor de toekomstige staat, in het huis, niet met handen gemaakt maar eeuwig in de hemelen. Ieder vat aldaar zal vol zijn.

C. Hun blijdschap zal bestendig wezen: Gij drenkt hen uit de beek van Uw wellusten. Er zijn wellusten, die waarlijk Goddelijk zijn "Het zijn Uw wellusten, die niet alleen van U komen als de gever ervan, maar in U eindigen als het middelpunt ervan." Zuiver geestelijk zijnde, zijn zij van dezelfde natuur als die van de heerlijke bewoners van de bovenwereld en hebben zelfs enige overeenkomst met de verlustiging van de eeuwigen Geest. Er is een beek van die wellusten, altijd vol, altijd vers, altijd stromende. Er is genoeg voor allen, genoeg voor ieder, zie Psalm 46:5 De genoegens van de zinnen zijn bedorven water uit een modderpoel; die van het geloof zijn rein en lieflijk, klaar als kristal, Openbaring 22:1 God heeft deze beek van wellusten niet slechts bereid voor Zijn volk, maar Hij doet er hen uit drinken, werkt een Godvruchtige begeerte er naar in hen, en door Zijn Geest vervult Hij hun ziel van blijdschap en vrede in het geloven. In de hemel zullen zij voor altijd drinken van de lieflijkheden, die aan Gods rechterhand zijn, met verzadiging van de vreugde, Psalm 16:11.

D. Leven en licht zullen hun eeuwig deel zijn, vers 10. God zelf tot hun gelukzaligheid hebbende, hebben zij in Hem:
Ten eerste. Een fontein van leven, uit welke deze beken van wellusten voortkomen, vers 9. De God van de natuur is de fontein van natuurlijk leven; in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij; de God van de genade is de fontein van geestelijk leven. Al de kracht en lieflijkheden van een geheiligde ziel, al haar Godvruchtige beginselen, krachten en werkingen zijn van God; Hij is de bron en oorsprong van al haar bewustzijn van Goddelijke dingen en al haar uitgangen naar Hem, Hij maakt levend wie Hij wil, en een ieder die wil kan komen en van Hem de wateren des levens ontvangen om niet. Hij is de fontein van het eeuwige leven; de zaligheid van de verheerlijkte heiligen bestaat in het zien en genieten van Hem en in de onmiddellijke mededelingen van Zijn liefde, zonder vrees van te zullen ophouden.
Ten tweede. In Hem hebben zij licht en volmaaktheid, wijsheid, kennis en blijdschap, alles om gesloten in dit licht, In Uw licht zien wij het licht, dat is**:**
1. "In de kennis van U in genade, en het zien van U in heerlijkheid, zullen wij datgene hebben, hetwelk ons verstand volkomen bevredigt." In het Goddelijk licht, hetwelk schijnt in de Schrift, en inzonderheid in het aangezicht van Christus, het licht van de wereld, is alle waarheid. Als we er toe komen om God te zien van aangezicht tot aangezicht binnen de voorhang, dan zullen wij; het licht zien in volkomenheid, dan zullen wij genoeg kennen, 1 Korinthe 13:12, genoeg weten, 1 Johannes 3:2.
2. In gemeenschap met U thans, door de mededelingen van Uw genade aan ons en in onze Godvruchtige genegenheid voor U, en in het genieten van U weldra in de hemel, zullen wij

een volkomen gelukzaligheid en voldoening hebben. In Uw gunst hebben wij al het goed, dat wij kunnen begeren." Het is hier een duistere wereld, wij zien er weinig lieflijkheid in; maar in het hemelse licht is echt licht en geen vals licht, licht dat duurzaam is en nooit afneemt. In deze wereld zien wij God en genieten Hem door schepselen en middelen maar in de hemel zal God "zelf bij ons zijn" Openbaring 21:3, en zullen wij Hem rechtstreeks zien en genieten.

II. Wij hebben hier Davids gebeden, zijn voorbidding en zijn heilig triomferen, gegrond op deze overdenkingen.
1. Hij bidt voor alle heiligen, vragende dat zij steeds het voordeel en de vertroosting zullen ervaren van Gods gunst en genade, vers 11.
a. De personen, voor wie hij bidt, zijn dezulken, die God kennen, die met Hem bekend zijn, Hem erkennen als hun God, de oprechten van hart, die oprecht zijn in hun belijdenis van de Godsdienst en getrouw zijn aan God en de mensen; zij, die niet oprecht zijn bij God, kennen Hem niet, zoals zij Hem moesten kennen.
b. De zegen, die hij voor hen begeert is: Gods goedertierenheid, dat is: de tekenen van Zijn gunst jegens hen en Zijn gerechtigheid; dat is: de werkingen van Zijn genade in hen; of Zijn goedertierenheid en gerechtigheid zijn Zijn goedheid overeenkomstig de belofte, zij zijn goedertierenheid en waarheid.
c. De wijze, waarop hij begeert dat deze dingen tot hen gebracht zullen worden. Strek Uw goedertierenheid over allen uit, zoals de moeder haar borst reikt aan haar kind en het kind er dan de melk uittrekt. Laat haar uitgestrekt worden zover als de eeuwigheid zelf reikt, de zaligheid van de heiligen in de hemel zal volkomen zijn en toch steeds toenemen, naar sommigen denken, want de fontein aldaar zal steeds vol zijn en de rivier steeds vloeiende.

2. Hij bidt voor zichzelf dat hij bewaard moge worden bij zijn oprechtheid, vers 12. De voet van de hovaardigen kome niet over mij, om mij te doen struikelen of mij te vertreden en de hand van de goddelozen, die tegen mij is uitgestrekt, doe mij niet omzwerven, overmoge niet om mij van mijn zuiverheid en oprechtheid te doen afwijken door enigerlei verzoeking, of om mij van mijn vrede te beroven door mij in moeite of benauwdheid te doen komen." Laat hen, die tegen God strijden, niet triomferen over hen, die begeren Hem aan te kleven. Zij, die het genot kennen van gemeenschap met God, kunnen niet anders dan begeren dat niets hen ooit van Hem zal scheiden.

3. Hij verblijdt zich in de hoop op de val van zijn vijanden, vers 12. "Daar waar zij dachten hun doel tegen mij bereikt te hebben, zijn zij zelf gevallen, gevangen in de strik, die zij me hadden gespannen." Aldaar, in de andere wereld (naar de mening van sommigen) aldaar waar de heiligen bestaan in het oordeel en een plaats hebben in Gods huis, zijn de werkers van de ongerechtigheid neergeworpen in het oordeel, neergeworpen in de hel, in de bodemloze afgrond, waaruit zij gewis nooit zullen kunnen opkomen van onder het ondraaglijk gewicht van Gods toorn en vloek. Wel is waar, wij mogen ons niet verblijden in de val van een persoonlijker vriend van ons, maar de eindelijke onderwerping van al de werkers van de ongerechtigheid zal toch de eeuwige triomf van de verheerlijkte heiligen wezen.

PSALM 37

1 Een psalm van David. Aleph. Ontsteek u niet over de boosdoeners; benijd hen niet, die onrecht doen. 2 Want als gras zullen zij haast worden afgesneden, en als de groene grasscheutjes zullen zij afvallen. 3 Beth. Vertrouw op de HEERE, en doe het goede; bewoon de aarde, en voed u met getrouwigheid. 4 En verlustig u in de HEERE, zo zal Hij u geven de begeerten uws harten. 5 Gimel. Wentel uw weg op de HEERE, en vertrouw op Hem; Hij zal het maken; 6 En zal uw gerechtigheid doen voortkomen als het licht, en uw recht als de middag. 7 Daleth. Zwijg de HEERE, en verbeid Hem; ontsteek u niet over dengene, wiens weg voorspoedig is; over een man, die listige aanslagen uitvoert. 8 He. Laat af van toorn, en verlaat de grimmigheid; ontsteek u niet, immers niet, om kwaad te doen. 9 Want de boosdoeners zullen uitgeroeid worden, maar die de HEERE verwachten, die zullen de aarde erfelijk bezitten. 10 Vau. En nog een weinig, en de goddeloze zal er niet zijn; en gij zult acht nemen op zijn plaats, maar hij zal er niet wezen. 11 De zachtmoedigen daarentegen zullen de aarde erfelijk bezitten, en zich verlustigen over groten vrede. 12 Zain. De goddeloze bedenkt listige aanslagen tegen de rechtvaardige, en hij knerst over hem met zijn tanden. 13 De HEERE belacht hem, want Hij ziet, dat zijn dag komt. 14 Cheth. De goddelozen hebben het zwaard uitgetrokken, en hun boog gespannen, om de ellendige en nooddruftige neer te vellen, om te slachten, die oprecht van weg zijn. 15 Maar hun zwaard zal in hunlieder hart gaan; en hun bogen zullen verbroken worden. 16 Teth. Het weinige, dat de rechtvaardige heeft, is beter dan de overvloed veler goddelozen. 17 Want de armen der goddelozen zullen verbroken worden; maar de HEERE ondersteunt de rechtvaardigen. 18 Jod. De HEERE kent de dagen der oprechten; en hun erfenis zal in eeuwigheid blijven. 19 Zij zullen niet beschaamd worden in de kwaden tijd, en in de dagen des hongers zullen zij verzadigd worden. 20 Caph. Maar de goddelozen zullen vergaan, en de vijanden des HEEREN zullen verdwijnen, als het kostelijkste der lammeren; met de rook zullen zij verdwijnen. 21 Lamed. De goddeloze ontleent en geeft niet weder; maar de rechtvaardige ontfermt zich, en geeft. 22 Want zijn gezegenden zullen de aarde erfelijk bezitten; maar zijn vervloekten zullen uitgeroeid worden. 23 Mem. De gangen deszelven mans worden van de HEERE bevestigd; en Hij heeft lust aan zijn weg. 24 Als hij valt, zo wordt hij niet weggeworpen, want de HEERE ondersteunt zijn hand. 25 Nun. Ik ben jong geweest, ook ben ik oud geworden, maar heb niet gezien de rechtvaardige verlaten, noch zijn zaad zoekende brood. 26 de gansen dag ontfermt hij zich, en leent; en zijn zaad is tot zegening. 27 Samech. Wijk af van het kwade, en doe het goede, en woon in eeuwigheid. 28 Want de HEERE heeft het recht lief, en zal Zijn gunstgenoten niet verlaten; in eeuwigheid worden zij bewaard; maar het zaad der goddelozen wordt uitgeroeid. 29 De rechtvaardigen zullen de aarde erfelijk bezitten, en in eeuwigheid daarop wonen. 30 Pe. De mond des rechtvaardigen vermeldt wijsheid, en zijn tong spreekt het recht. 31 De wet zijns Gods is in zijn hart; zijn gangen zullen niet slibberen. 32 Tsade. De goddeloze loert op de rechtvaardige, en zoekt hem te doden. 33 Maar de HEERE laat hem niet in zijn hand; en Hij verdoemt hem niet, als hij geoordeeld wordt. 34 Koph. Wacht op de HEERE, en houd Zijn weg, en Hij zal u verhogen, om de aarde erfelijk te bezitten; gij zult zien, dat de goddelozen worden uitgeroeid. 35 Resch. Ik heb gezien een gewelddrijvenden goddeloze, die zich uitbreidde als een groene inlandse boom. 36 Maar hij ging door, en zie, hij was er niet meer; en ik zocht hem, maar hij werd niet gevonden. 37 Schin. Let op de vrome, en zie naar de oprechte; want het einde van dien man zal vrede zijn. 38 Maar de overtreders worden tezamen verdelgd; het einde der goddelozen wordt uitgeroeid. 39 Thau. Doch het heil der rechtvaardigen is van de HEERE; hun Sterkte ter tijd van benauwdheid. 40 En de HEERE zal hen helpen, en zal hen bevrijden; Hij zal ze bevrijden van de goddelozen, en zal ze behouden; want zij betrouwen op Hem.

Deze psalm is een leerrede. en wel een zeer voortreffelijke bedoelde, niet zoals de meeste psalmen voor onze stichting maar voor onze bekering; er is niets in van gebed of lofzegging, maar het is alles onderricht. Hij is *maskil* een onderwijzingspsalm. Het is een verklaring van sommige van de moeilijkste hoofdstukken van het boek van de voorzienigheid: de verhoging van de boosdoeners en de oneer van de rechtvaardigen; een oplossing van de moeilijkheden. die daaruit ontstaan, en een vermaning om ons te gedragen zoals het ons betaamt onder zulke duistere bedelingen. Het werk van de profeten en David was er om de wet te verklaren. Nu heeft de wet van Mozes tijdelijke zegeningen beloofd aan hen, die gehoorzaam zijn, en tijdelijke rampen aangekondigd aan de ongehoorzame, hetgeen voornamelijk zag op het lichaam van het volk, op de natie als natie, want als het er toe komt om het op bijzondere personen toe te passen, dan zijn er vele voorbeelden van zondaren, die voorspoedig waren, en van heiligen, die met tegenspoed hadden te worstelen, dit nu in overeenstemming te brengen met het woord, dat God heeft gesproken, is des profeten doel in deze psalm waarin:

I. Hij ons verbiedt om ons te ergeren aan de voorspoed van de goddelozen op hun boze wegen, vers 1, 7, 8.
II. Hij zeer goede redenen opgeeft, waarom wij er ons niet aan moeten ergeren.
1. Om het ergerlijke karakter van de goddelozen, vers 12, 14, 21, 32
2. In weerwil van hun voorspoed en het eervolle karakter van de rechtvaardigen, vers 21,
3. Vanwege de verwoesting, die weldra over de goddelozen komen zal, vers 2, 9, 10, 20-35-36, 38; en het heil en de bescherming tegen al de boosaardige plannen van de goddelozen, waarvan de rechtvaardigen zeker zijn, vers 13, 15, 17, 28,
4. Vanwege de bijzondere genade en de zegen, die God voor alle vromen heeft weggelegd, en de gunst die Hij hun betoont, vers 11, 16, 18-19, 22-25, 28-37.
III. Hij schrijft zeer goede geneesmiddelen voor tegen de zonde van de voorspoed van de bozen te benijden, en hij moedigt ons zeer aan om van die middelen gebruik te ma ken, vers 3-6, Bij het zingen van deze psalm moeten wie elkaar leren en vermanen om Gods voorzienigheid recht te verstaan en er ons naar te schikken, te allen tijde nauwgezet onze plicht te betrachten en te geloven dat, hoe donker een aanzien de zaken thans ook mogen hebben, het wel zal wezen met hen, die God vrezen**.**

PSALM 37:1-6 Het onderricht, dat hier gegeven wordt, is zeer duidelijk, en er behoeft niet veel gezegd te worden om het te verklaren, maar wel is er zeer veel te doen om het in praktijk te brengen.

I. Wij worden hier gewaarschuwd tegen ontevredenheid wegens de voorspoed van boosdoeners, vers 1, Ontsteek u niet en benijd niet. Wij kunnen veronderstellen dat David dit in de eerste plaats tot zichzelf zegt, het predikt tot zijn eigen hart (als hij in zijn hart sprak op zijn leger) ter onderdrukking van de verdorven hartstochten, die hij daar werkende vond; en dan past hij het na in geschrifte ter onderrichting van anderen, die door eenzelfde verzoeking worden aangevallen. Datgene wordt het best aan anderen gepredikt en met de meeste waarschijnlijkheid van een goede uitslag, wat wij eerst aan onszelf gepredikt hebben.

1. Als wij de blik rondom ons richten dan zien wij de wereld vol boosdoeners en werkers van ongerechtigheid, die groeien en bloeien, hebben wat zij willen en doen wat zij willen, die zelf op hun gemak en in pracht leven, en macht hebben om hun, die hen omringen, kwaad te doen. Zo was het in Davids tijd; en daarom moeten wij, indien het nog zo is, er ons niet over verwonderen, alsof dit iets nieuw of iets vreemds was.

2. Slaan wij de blik naar binnen, dan zien wij ons in verzoeking om ons deswege te ontsteken en nijdig te zijn op deze ergernissen en lasten, deze smetten en openbare plagen van deze aarde. Wij zijn geneigd ons te verbitteren tegen God, alsof Hij onvriendelijk was voor de wereld en onvriendelijk voor Zijn kerk, door zulke mensen te laten leven, voorspoed te laten hebben. Wij zijn geneigd ons te kwellen uit ergernis over hun welslagen in hun boze plannen, hun de vrijheid te benijden, die zij nemen om rijkdom te verkrijgen, wellicht door onwettige middelen, en in het zich toegeven in hun lusten, en te wensen dat wij het bedwang van ons geweten konden afschudden, om dan te doen zoals zij doen. Wij zijn in verzoeking te denken dat zij alleen de gelukkigen zijn, en neigen er naar om hen na te volgen, ons bij hen te voegen, ten einde te kunnen delen in hun gewin en van hun lekkernijen te eten, en dat is het, waartegen wij gewaarschuwd worden. Ontsteek u niet en benijd niet. Gemelijkheid en nijd zijn zonden, die zichzelf straffen, ze zijn de onrust des geestes en de verrotting van de beenderen; het is dus in vriendelijkheid voor ons, dat wij er tegen gewaarschuwd worden. Maar dit is nog niet alles want

3. Als wij met het oog des geloofs voorwaarts zien, dan zullen wij geen reden zien om de goddelozen hun voorspoed te benijden want hun verderf is nabij en zeer snel rijpen zij er voor, vers 2. Ze bloeien, maar als het gras en als de groene grasscheutjes, die niemand benijdt. Het bloeien van een Godvruchtige is als van een vruchtbare boom, Psalm 1:3, maar dat van de goddeloze is als van gras en grasscheutjes, dat van zeer korten duur is.
a. Zij zullen spoedig verdorren. Uitwendige voorspoed is zeer vergankelijk, evenals het leven zelf, waartoe hij beperkt is.
b. Zij zullen spoediger door het oordeel Gods worden afgesneden. Hun triomf is van korte duur, maar hun wenen en weeklagen zal tot in eeuwigheid zijn.

II. Er wordt ons hier de raad gegeven om een leven te leiden van vertrouwen en welgevallen in God, en dat zal ons er voor bewaren om ons te ontsteken over de voorspoed van de boosdoeners. Als wij wel handelen ten opzichte van onze eigen ziel, dan zullen wij weinig reden zien om hen te benijden, die zo slecht handelen met de hun. Hier zijn drie uitnemende voorschriften, door welke wij ons moeten laten besturen, en om er kracht aan bij te zetten, drie dierbare beloften waarop wij kunnen steunen.

1. Wij moeten in de weg van de plicht God tot onze hoop maken, dan zullen wij een aangenaam bestaan hebben in deze wereld, vers 3.

2. Er wordt geëist dat wij op de Heere vertrouwen en het goede doen, ons op Hem zullen verlaten, en ons naar Hem zullen schikken.
a. Het godsdienstig leven is grotelijks gelegen in een gelovig steunen op God, op Zijn gunst Zijn voorzienigheid, Zijn belofte, Zijn genade en een vlijtige zorg om Hem te dienen in ons geslacht overeenkomstig Zijn wil. Wij moeten niet denken op God te vertrouwen en dan te leven naar ons eigen goeddunken, naar onze eigen begeerte en zin; neen, het is niet op God vertrouwen, maar Hem verzoeken, indien wij niet nauwgezet onze plicht jegens Hem betrachten; en wij moeten er evenmin aan denken om goed te doen en dan op onszelf te betrouwen, op onze eigen gerechtigheid en kracht; neen, wij moeten beide op de Heere vertrouwen en het goede doen. En dan:
b. Is ons beloofd dat wij in deze wereld verzorgd zullen worden, voorzien zullen worden van hetgeen ons nodig is: Zo zult gij wonen in het land en voorzeker gevoed worden, vers 3. Hij zegt niet: "Zo zult gij bevordering verkrijgen, in een paleis wonen en op feestmaaltijden onthaald worden." Dat is niet nodig, het leven van de mens bestaat niet in de overvloed van deze dingen; maar: "Gij zult een plaats hebben om in te wonen, en dat wel in het land, in

Kanaän, het dal van het gericht, en gij zult het brood uws bescheiden deels hebben." Dat is meer dan wij verdienen, het is zoveel als waarvoor een goed man een verdrag zal aangaan, Genesis 28:20, en het is genoeg voor iemand, die naar de hemel gaat. Gij zult een vestiging hebben, een rustige vestiging, en een onderhoud, een goed en gerieflijk onderhoud. Gij zult waarlijk gevoed worden; sommigen lezen het: gij zult gevoed worden door geloof, zoals de rechtvaardigen gezegd worden door het geloof te leven, en het is goed te leven op het geloof, te leven op de beloften. Gij zult voorzeker gevoed worden, zoals Elia in de hongersnood, met hetgeen u nodig heeft." God zelf is een herder, een voedsterheer voor allen, die op Hem vertrouwen, Psalm 23; 1.

2. Wij moeten God stellen tot de verlustiging van ons hart, en dan zullen wij de begeerte hebben van ons hart, vers 4, wij moeten niet alleen op Hem steunen, maar ons in Hem vertroosten. Wij moeten blij zijn dat er een God is, dat Hij er een is zoals Hij zich aan ons heeft geopenbaard, en dat Hij onze God is in het verbond. Wij moeten ons verlustigen in Zijn schoonheid, goedheid en liefderijkheid; onze ziel moet tot Hem weerkeren als tot haar rust en haar deel in eeuwigheid. Verzadigd zijnde van Zijn goedertierenheid, moeten wij er tevreden mee zijn, en Hem tot de God van de blijdschap onzer verheuging maken, Psalm 43:4 Er werd ons geboden goed te doen, en daarop volgt nu dit gebod van ons te verlustigen in de Heere, dat evenzeer een voorrecht als een plicht is. Als wij er nauwgezet naar streven om God te gehoorzamen, dan kunnen wij de lieflijkheid hebben van ons in Hem te verlustigen. En zelfs aan deze aangename plicht van ons te verlustigen in God is een belofte verbonden, die zeer rijk en kostelijk is, genoeg om de zwaarste dienst te betonen: Hij zal u geven de begeerten van uw hart. Hij heeft niet beloofd al de lusten van het vlees te bevredigen, aan al de grillen van de verbeelding te voldoen, maar al de begeerten van ons hart te geven, al de verlangens van de vernieuwde, geheiligde ziel. Wat is de begeerte van het hart van een Godvruchtige? Het is deze: God te kennen en lief te hebben, voor God te leven Hem te behagen en zich in Hem te verblijden.

3. Wij moeten God maken tot onze gids; ons in alles aan Zijn leiding en beschikking onderwerpen, dan zullen al onze zaken, zelfs die het meest ingewikkeld of in verwarring schijnen te zijn, goed uitkomen, vers 5, 6.
A. De plicht is zeer gemakkelijk, en als wij hem goed doen, zullen wij er rust door hebben. "Wentel uw weg op de Heere," Spreuken 16:3; Psalm 55:23. "Werp uw last op de Heere;" de last van uw zorgen, 1 Petrus 5:7 wij moeten hem afwentelen van onszelf, zodat wij ons niet kwellen en angstig maken over toekomstige gebeurtenissen, Mattheüs 6:25, ons niet bekommeren vanwege het berekenen van de middelen, of ten opzichte van de verwachting van het doel, maar het alles aan God overgeven, het aan Hem overlaten om door Zijn wijze en goede voorzienigheid al onze zaken te regelen en in goede orde te brengen naar het Hem behaagt. "Openbaar uw weg aan de Heere;" zo hebben het de LXX, dat is: Spreid in het gebed uw zaak en al uw zorgen er over uit voor de Heere; zoals Jeftha al "zijn woorden sprak voor het aangezicht des Heeren te Mizpa", Richteren 11:11; en vertrouw dan op Hem om haar tot een goed einde te brengen, in de volle overtuiging dat alles goed is wat God doet." Wij moeten onze plicht doen dat moet onze zorg wezen en dan de uitkomst aan Go d overlaten; zit stil "en zie hoe de zaak zal vallen," Ruth 3:18. Wij moeten de voorzienigheid volgen, niet dwingen; de oneindige wijsheid onderschrijven in hetgeen zij doet, haar niet voorschrijven wat zij doen moet.

B. De belofte is zeer lieflijk.
a. In het algemeen. Hij zal het maken, wat het ook zij, dat gij op Hem gewenteld en Hem overgegeven hebt, indien al niet naar uw berekening, dan toch naar uw genoegen, uw

voldoening. Hij zal middelen vinden om u te redden uit uw benauwdheid, uw vrees te voorkomen, uw voornemen tot stand te brengen tot uw genoegen en uw tevredenheid.
b. In het bijzonder. Hij zal zorg dragen voor uw eer en uw goede naam, u redden uit uw moeilijkheden, niet slechts op voor u aangename wijze, maar met ere. Hij zal uw gerechtigheid doen voortkomen als het licht, en uw recht als de middag, vers 6, dat is: "Hij zal het doen blijken, dat gij een eerlijk man zijt, en dat is eer genoeg."

Ten eerste. Hierin ligt opgesloten dat de gerechtigheid en het recht van Godvruchtige mensen voor een tijd omfloerst, verduisterd kunnen zijn, hetzij door merkwaardige bestraffingen van de voorzienigheid (Jobs grote beproevingen verduisterden zijn gerechtigheid), of door de boosaardige afkeuringen en verwijtingen van mensen, die hen bij slechte namen noemen, welke zij volstrekt niet verdienen, en hun dingen ten laste leggen, waarvan zij niets weten.

Ten tweede. Er is beloofd dat God te bestemder tijd de smaad, waaronder zij liggen, van hen zal afwentelen, hun onschuld aan het licht zal brengen, en hun gerechtigheid zal doen voortkomen tot hun eer, misschien reeds in deze wereld, op zijn laatst in de grote dag, Mattheüs 13:43. Als wij zorgen een goed geweten te bewaren, dan kunnen wij het aan God overlaten om te zorgen voor onze goede naam**.**

PSALM 37:7-20 In deze verzen zien wij:

I. De voorafgaande geboden ingeprent, want wij zijn zo geneigd om ons te verontrusten door nodeloze, vruchteloze ontevredenheid en wantrouwen, dat het nodig is om gebod op gebod te hebben en regel op regel, ten einde ze te onderdekken en er ons tegen te wapenen.

1. Laat ons kalm en gerust zijn door geloof in God: "Rust in de Heere, en wacht geduldig op Hem, vers 7, wees tevreden met alles wat Hij doet en berust erin, want dat is het beste wat is, omdat het is wat God beschikt heeft en wees er wel van overtuigd, dat Hij nog alles zal doen medewerken ons ten goede, ofschoon wij niet weten hoe op wat wijze. Zwijg de Heere" zo is het in de grondtekst.

2. Niet met een somber, gemelijk stilzwijgen, maar met een onderworpen stilzwijgen. Een geduldig dragen van wat ons is opgelegd, en een geduldig verwachten van hetgeen verder voor ons bestemd is, is evenzeer ons belang als onze plicht; want het zal ons altijd gerust maken; en hiervoor pleiten rede en verstand, want het is een deugd maken van de noodzakelijkheid.

3. Laat ons niet ons verontrusten over wat wij zien in deze wereld ontsteek u niet over degene, wiens weg voorspoedig is; die, hoewel hij een slecht man is, toch voorspoed heeft, rijk en groot wordt in de wereld; neen, noch over hem, die met zijn macht en rijkdom kwaad doet, boze aanslagen ten uitvoer brengt tegen hen, die goed en Godvruchtig zijn, die zijn doel bereikt schijnt te hebben en hen terneer heeft geworpen. Indien uw hart zich daartegen verheft, zo zet uw dwaasheid terneer en laat af van toorn, vers 8, onderdruk de eerste beweging van ontevredenheid en afgunst, en koester deswege geen harde gedachten van God en Zijn voorzienigheid, wees niet toornig op iets, dat God doet, maar verlaat die grimmigheid; het is de ergste soort van toorn; "ontsteek u niet, immers niet om kwaad te doen. Benijd hun voorspoed niet opdat gij niet in verzoeking komt om het met hen eens te zijn, dezelfde middelen te gebruiken als zij om rijk te worden en tot hoog aanzien te komen, of wel om een wanhopig middel te baat te nemen om aan hen en hun macht te ontkomen." Een gemelijk, ontevreden gemoed ligt open voor vele verzoekingen, en zij, die er aan toegeven, zijn in gevaar van kwaad te doen.

II. Over de voorgaande redenen, ontleend aan het naderend verderf van de goddelozen in weerwil van hun voorspoed, en het wezenlijk geluk van de rechtvaardigen, in weerwil van hun beproevingen, wordt hier nog verder uitgeweid, en dezelfde zaken worden in een aangename verscheidenheid van uitdrukking herhaald. Wij worden gewaarschuwd, vers 7, om de bozen zomin om hun wereldlijken voorspoed als om het welslagen van hun complotten tegen de rechtvaardigen te benijden. De redenen hier gegeven, betreffen onderscheidenlijk deze twee verzoekingen.

l. Godvruchtige mensen hebben geen reden om de wereldlijke voorspoed van goddeloze mensen te benijden, noch om er onrustig of verdrietig om te zijn.
A. Omdat de voorspoed van de goddelozen spoedig voorbij zal zijn, vers 9, de boosdoeners zullen uitgeroeid worden door de een of anderen plotselingen slag van de Goddelijke gerechtigheid in het midden van hun voorspoed, wat zij door zonde verkregen hebben, zal niet alleen van hen wegvloeien, maar zij zullen er zelf mee weggevoerd worden, Job 20:28. Zie het einde van deze mensen, Psalm 73:17, hoe duur hun onrechtmatig gewin hun te staan zal komen, en gij zult verre zijn van ben te benijden, of om lotgemeen met hen te willen wezen, vers l0. Nog een weinig en de goddelozen zullen niet zijn, zullen niet zijn wat zij nu zijn, "hoe worden zij als in een ogenblik tot verwoesting," Psalm 73:19. Heb een weinig geduld, want "de Rechter staat voor de deur," Jakobus 5:8, 9. Matig uw hartstocht, want "de Heere is nabij," Filippenzen. 4:5. En het zal een algeheel verderf zijn, hij en de zijnen zullen uitgeroeid worden, "de toekomstige dag zal hem wortel noch tak laten," Maleachi 4:1. Gij zult acht nemen op zijn plaats, waar hij kort geleden nog zo'n groot aanzien had, maar zij zal er niet wezen, gij zult haar niet vinden, hij zal niets van waarde, niets dat eervol is, achterlaten. Naar dezelfde strekking is vers 20, de goddelozen zullen vergaan, hun dood is hun verderf, omdat hij een einde maakt aan al hun blijdschap, en een overgang is tot eindeloze rampzaligheid. Zalig zijn de doden, die in de Heere sterven; maar rampzalig, voor eeuwig rampzalig zijn de doden, die in hun zonden sterven. De goddelozen zijn de vijanden des Heeren, als de zodanige maken diegenen zich, die niet willen dat Hij koning over hen zij, en als de zodanige zal Hij met hen afrekenen; zij zullen verdwijnen als het kostelijkste van de lammeren, met de rook zullen zij verdwijnen. Hun voorspoed, die hun zinnelijkheid streelt, is als het ver van de lammeren, waar geen vastheid in is, en als hun verderf komt, dan zullen zij vallen als slachtoffers van de gerechtigheid Gods en verteerd worden, zoals het ver van de offers op het altaar verteerd werd, vanwaar het in rook opging. De dag van de wrake Gods over de goddelozen wordt voorgesteld "als een offer van het smeer van de nieren van de rammen," Jesaja 34:6, want Hij zal geëerd worden door het verderf van Zijn vijanden, zoals Hij het was door de offers veroordeelde zondaren zijn offers, Markus 9:49. Dit is een goede reden, waarom wij hun voorspoed niet moeten benijden; terwijl zij zo ten volle verzadigd worden, worden zij slechts ver tegen de dag van de offerande, zij worden "geweid als een lam in het ruime veld," Hoséa 4-16, en hoe voorspoediger zij zijn, des te meer zal God geëerd worden in hun val.

B. meer begerenswaardig dan die van de goddelozen vers 16. In het algemeen: het weinige, dat de rechtvaardige heeft van de eer, de rijkdom en het genoegen van deze wereld, is beter dan de overvloed veler goddelozen.
Merk op:
a. De rijkdom van de wereld is door de voorzienigheid Gods zo verdeeld, dat het dikwijls het lot is van Godvruchtige mensen, om er slechts weinig van te hebben, terwijl goddelozen er overvloed van hebben; want aldus wilde God ons tonen dat de dingen van deze wereld niet de

beste dingen zijn, want indien zij het weten, dan zouden diegenen er het meeste van hebben die de besten zijn en het dierbaarst zijn aan God.

b. Dat het weinige van een Godvruchtige in werkelijkheid beter is dan het vele van een goddeloze; zie Spreuken 15:16, 17; 16:8, 28:6. De bezitting van een Godvruchtige, hoe klein ook, is beter dan de bezitting van een goddeloze, hoe groot ook, want zij komt uit een betere hand, uit een hand van bijzondere liefde, en niet slechts uit de hand van de gewone, van de algemene voorzienigheid; zij wordt bezeten door een beter recht, God geeft het hun door belofte, Galaten 3:18; zij is de hun krachtens hun betrekking tot Christus, die de erfgenaam is van alle dingen; en zij wordt beter gebruikt, zij wordt hun geheiligd door de zegen van God; "de reinen zijn alle dingen rein," Titus 1:15.
Een weinig, waarmee God geëerd en gediend wordt, is beter dan veel, dat voor Baäl bereid wordt of voor een lage lust wordt gebruikt. De beloften, hier gedaan aan de rechtvaardigen, verzekeren hun zo'n geluk, dat zij de voorspoed van de boosdoeners niet behoeven te benijden.

Laat hen tot hun vertroosting weten:

Ten eerste. *Dat zij de aarde erfelijk zullen bezitten,* zoveel ervan als de oneindige Wijsheid goed voor hen acht; zij hebben de belofte "van het tegenwoordige leven", 1 Timotheüs 4:8 Indien geheel de aarde nodig was om hen gelukkig te maken, zij zouden haar hebben. Alles is van hen, zelfs de wereld, en "de tegenwoordige dingen zowel als de toekomende dingen," 1 Korinthe 3:21, Zij hebben ze door erfenis, volgens een onbetwistbaar en eerbaar recht, niet slechts door toelating of oogluiking. Soms gebeurt het dat, als boosdoeners uitgeroeid worden, de rechtvaardige beërven wat zij verzameld hadden, "het vermogen des zondaars is voor de rechtvaardige weggelegd," Spreuken 13:22.
Deze belofte wordt hier gedaan**:**
1. Aan hen, die een leven van geloof leiden, vers 9, die de Heere verwachten als afhangelingen van Hem, die alles van Hem verwachten hun smekingen tot Hem richten, zullen de aarde erfelijk bezitten, als een teken van Zijn tegenwoordige gunst over hen en een onderpand van betere dingen, die voor hen bestemd zijn in de andere wereld. God is een goede meester, die goed en overvloedig voorziet niet alleen voor Zijn werkende dienstknechten, maar ook voor Zijn wachtende dienstknechten.
2. Aan hen, die een rustig en vreedzaam leven leiden, vers 11. De zachtmoedigen zullen de aarde erfelijk bezitten. Zij zijn het minst in gevaar om geschaad en gestoord te worden in het bezit van hetgeen zij hebben, en zij hebben de meeste voldoening in zichzelf, en bijgevolg het lieflijkst genot van de aangename dingen van het leven. Onze Heiland heeft dit tot een Evangeliebelofte gemaakt en een bevestiging van Zijn zaligspreking over de zachtmoedigen, Mattheüs 5:5.

Ten tweede. Dat zij zich zullen verlustigen over groten vrede, vers 11. Misschien hebben zij geen grote rijkdom om er zich in te verlustigen, maar zij hebben wat beter is: grote vrede, innerlijke vrede en gemoedsrust, vrede met God, en dan vrede in God, de grote vrede, die zij hebben, die Gods wet beminnen en "geen aanstoot hebben," Psalm 119:165; die veelheid van vrede, die in het koninkrijk van Christus is, Psalm 72:7; die vrede, die de wereld niet geven kan, Joh 14:27, en de goddelozen niet hebben, Jesaja 57:21. Daarin zullen zij zich verlustigen; terwijl zij die grote rijkdom hebben, er slechts in bekommernis en zorg over zijn, maar er weinig genot of verlustiging in hebben.

Ten derde. Dat God hun dagen kent, vers 18 Hij neemt bijzonder nota van hen, van alles wat zij doen en van alles wat met hen gebeurt. Hij houdt rekening van de dagen van hun dienst, en geen enkele werkdag zal onbeloond blijven en van de dagen van hun tijden, opdat

zij ook voor deze beloond zullen worden. Hij kent hun goede dagen en heeft een welbehagen in hun voorspoed; Hij kent hun bewolkte, donkere dagen, de dagen van hun beproeving, en hun kracht zal zijn als hun dagen.

Ten vierde. Dat hun erfenis in eeuwigheid zal blijven. Hun tijd op aarde wordt gerekend meer dagen en die zijn spoedig geteld. God neemt er kennis van en geeft hun de zegeningen van iedere dag op zijn dag; maar het was nooit bedoeld dat hun erfdeel beperkt zou zijn binnen de grenzen van die dagen, neen die moet het deel zijn van een onsterfelijke ziel, en moet dus zolang duren als deze duurt, en zal gelijklopend zijn met de langste lijn van de eeuwigheid zelf. Hun erfenis zal in eeuwigheid blijven, niet hun erfdeel in de aarde, maar de onverderfelijke, onvervreemdbare erfenis, die voor hen bewaard is in de hemelen. Zij, die zeker zijn van een eeuwige erfenis in de andere wereld, hebben geen reden om de bozen hun vergankelijke bezittingen en voorbijgaande genoegens in deze wereld te benijden. Ten vijfde. Dat het hun in de slechtste tijden zal welgaan, vers 19. Zij zullen niet beschaamd worden in hun hoop en vertrouwen op God, noch in hun belijdenis van de Godsdienst, want de vertroosting daarvan zal hun tot een wezenlijke steun zijn in kwade tijden. Als anderen kwijnen, het hoofd laten hangen, zullen zij vol van blijdschap en vertrouwen het hoofd opheffen; zelfs in dagen van hongersnood, wanneer anderen om hen heen van honger omkomen, zullen zij verzadigd worden, zoals Elia verzadigd is geworden. Op de ene of andere wijze zal God in het brood huns bescheiden deels voorzien, of hun een hart geven dat ook zonder dat tevreden is, zodat, als zij hard gedrukt en hongerig zijn, zij toch niet, zoals de goddelozen, "toornig zullen zijn en vloeken op hun koning en hun God," Jesaja 8:21, meer zich verblijden in God als de God van hun heil, zelfs als "de vijgenboom niet bloeit," Hábakuk 3:17, 18. Godvruchtige mensen hebben geen reden om zich te verbitteren over het succes nu en dan van de plannen van de bozen tegen de rechtvaardigen, als is het ook dat zij sommige van hun boze plannen volvoeren, waardoor wij vrezen dat zij hun doel zullen bereiken en ze allen tot stand zullen brengen, dan moeten wij ons toch niet dermate kwellen en bedroeven, dat wij er aan denken om nu alles maar als verloren op te geven.

Want:

A. Hun aanslagen zijn hun schande, vers 12, 13. Het is waar: de goddeloze bedenkt listige aanslagen tegen de rechtvaardige, er is een ingewortelde vijandschap in het zaad van de boze tegen het rechtvaardige zaad, hun doel is om, zo zij kunnen, hun rechtvaardigheid te vernietigen, en, indien dat mislukt henzelf te verdelgen. Met dit doel voor ogen zijn zij met zeer veel gevloekte list en behendigheid zij bedenken listige aanslagen tegen de rechtvaardige en van gevloekte ijver en woede tewerk gegaan, zij knarsen over hem met hun tanden, zo begerig zijn zij om, als zij het in hun macht krijgen, hen op te eten, en zo vol van toorn en woede zijn zij, omdat het niet in hun macht is. Maar door dit alles maken zij zich slechts bespottelijk, "Die in de hemel zetelt lacht, de Heere spot met hen" Psalm 2:4 Zij zijn hoogmoedig en onbeschaamd, maar God zal verachting over hen uitstorten, Hij is niet slechts misnoegd op hen, maar Hij veracht hen en al hun doen als ijdel en vruchteloos, en hun boosaardigheid als machteloos en in een keten, want Hij ziet dat hun dag komt, dat is: a. De dag van Gods afrekening, de dag van de openbaring van Zijn gerechtigheid, die nu nog omfloerst en verduisterd schijnt te zijn. De mensen hebben thans hun dag: dit is "uw ure en de macht der duisternis," Lukas 22:53. Maar weldra zal God Zijn dag hebben, een dag van vergelding, een dag, waarin alles terecht zal gezet worden en datgene bespottelijk zal zijn, wat nu voor groot en heerlijk gehouden wordt. Het is een kleine zaak om van de mensen geoordeeld te worden, 1 Korinthe 4:3, Gods dag zal een beslissend oordeel geven.

B. De dag van hun verderf, de dag van de goddelozen, de dag, bepaald voor zijn val, die dag komt, hetgeen uitstel aanduidt, hij is nog niet gekomen, maar gewis, hij zal komen. Het

gelovig vooruitzicht op die dag zal de jonkvrouw, de dochter Sions, instaat stellen om de woede van haar vijanden te verachten en "hen te bespotten," Jesaja 37:22 B. Hun streven zal hun verderf zijn, vers 14, 15.

Zie hier:
(1). Hoe wreed ze zijn in hun plannen tegen Godvruchtige mensen. Zij bereiden werktuigen des doods, het zwaard en de boog, met niets minder zijn zij tevreden; zij jagen de kostelijke ziel, wat zij bedoelen is: neer te vellen en te doden, het is het bloed van de heiligen, waarnaar zij dorsten. Zij gaan zeer ver in hun plan en het is op het punt van volvoerd te worden; zij hebben het zwaard getrokken en de boog gespannen, en al deze militaire toebereidselen worden gemaakt tegen de hulpelozen, de armen en nooddruftigen. Dit toont dat zij zeer lafhartig zijn. Tegen de schuldelozen, die oprecht van weg zijn, die ten nooit getergd of geprikkeld hebben hen niet beledigd of geschaad hebben, hen noch iemand anders. Dit toont dat zij zeer slecht, zeer goddeloos zijn. De oprechtheid zelf zal geen beschutting zijn tegen hun boosaardigheid. Maar,

(2). Zie hoe rechtvaardig hun boosaardigheid op hun eigen hoofd neerkomt: hun zwaard zal in hunlieder hart gaan, waarin de bewaring ligt opgesloten van de rechtvaardigen tegen hun boosaardigheid, en het vullen van de maat van hun eigen ongerechtigheid er door. Soms blijkt hetgeen zij tegen hun argeloze naasten hebben bedacht, op hun eigen verderf uit te lopen. in elk geval zal Gods zwaard, dat zij door hun tergingen tegen zichzelf getrokken hebben, hen hun doodwonde toebrengen.

(3). Zij, die niet plotseling afgesneden worden zullen echter zo machteloos worden gemaakt om nog verder kwaad te doen, dat de belangen van de kerk afdoend beveiligd zullen zijn: hun bogen zullen verbroken worden, vers 15, de werktuigen van hun wreedheid zullen falen, en zij zullen diegenen verliezen, die zij tot werktuigen gemaakt hebben om hun bloeddorstige doeleinden te dienen, ja meer: hun armen zullen verbroken worden, zodat zij niet instaat zullen zijn om met hun ondernemingen voort te gaan. Maar de Heere ondersteunt de rechtvaardigen zodat zij noch wegzinken onder de zwaarte van hun beproevingen, noch verpletterd worden door het geweld van hun vijanden. Hij ondersteunt hen, beide in hun oprechtheid en in hun voorspoed; en zij, die aldus door de rots van de eeuwen ondersteund, hebben geen reden om aan de bozen de steun van hun gebroken rietstaven te benijden**.**

PSALM 37:21-33

Deze verzen zijn van ongeveer dezelfde strekking als de vorige verzen van deze psalm, want het is een onderwerp wel waardig om er bij te verwijlen. Merk hier op:

I. Wat van ons geëist wordt als de weg tot ons geluk, dat wij kunnen leren uit het karakter, dat hier beschreven, en de aanwijzingen, die hier gegeven worden. Indien wij door God gezegend willen worden**:**

1. Dan moeten wij er een gewetenszaak van maken om aan iedereen het zijn te geven want de goddeloze ontleent en geeft niet weer vers 21. Het is het eerste, dat de Heere onze God van ons eist, dat wij recht doen en aan allen geven wat hun toekomt. Het is niet slechts laag en schandelijk, maar zeer slecht en zondig, om niet terug te geven wat wij ontleend hebben. Sommigen houden dit voor een bewijs, niet zozeer van de goddeloosheid van de goddelozen, als wel van de ellende en armoede waartoe zij door het rechtvaardig oordeel Gods gebracht zijn, dat zij in de noodzakelijkheid zijn gekomen om voor hun onderhoud te ontlenen, en dan niet instaat zijn om het terug te geven, zodat zij dan in de macht zijn van hun schuldeisers.

Hoe sommigen daar nu ook over denken: gelijk het voor hen, die instaat zijn hun rechtmatige schulden te behalen, een grote zonde is om die betaling te weigeren, zo is het een grote ellende om niet bij machte te zijn ze te betalen.

2. Wij moeten bereid zijn tot alle daden van barmhartigheid en weldadigheid, want gelijk het een bewijs is van Gods goedheid jegens de rechtvaardigen, dat Hij het in hun macht geeft om vriendelijk te zijn en goed te doen (en aldus verstaan het sommigen: door Gods zegen wordt zijn weinige dermate vermeerderd dat hij overvloedig heeft om anderen te hulp te komen,) zo is het ook een bewijs van de goedheid van de rechtvaardige, dat hij een hart heeft in evenredigheid met zijn vermogen; hij ontfermt zich en geeft, vers 21 De gehele dag ontfermt hij zich, of iedere dag, en leent, en soms is er een ware barmhartigheid in lenen, zowel als ingeven. Geven en lenen zijn Gode welbehaaglijk, als zij voortkomen uit een barmhartige gezindheid van het hart, die, zo zij oprecht is, gestadig zal zijn, en er ons voor bewaren zal om te vertragen in goed te doen. Hij, die waarlijk barmhartig is, is altijd barmhartig.

3. Wij moeten onze zonden nalaten en ons begeven tot ernstige Godsvrucht, vers 27 Wijk af van het kwade en doe het goede, houd op van kwaad te doen en verafschuw het, leer goed te doen en blijf er bij. Dit is ware godsdienst.

4. Wij moeten overvloedig zijn in goed spreken, met onze tong God verheerlijken en anderen stichten. Het behoort tot het karakter van de rechtvaardige, dat zijn mond wijsheid vermeldt, vers 30 Hij spreekt niet slechts op verstandige wijze, maar hij spreekt wijsheid, zoals Salomo zelf, ter onderrichting van hen, die hem omringen. Zijn tong spreekt van geen ijdele of onvoegzame dingen, maar van recht, dat is: van het Woord en de voorzienigheid Gods en de regels van de wijsheid in de omgang met onze naaste. Uit de overvloed van een goed hart zal de mond spreken wat goed is tot nut en stichting van anderen.

5. Onze wil moet in onderworpenheid gebracht worden aan de wil en het Woord van God, vers 31 De wet zijns Gods is in zijn hart; en tevergeefs wenden wij voor dat God onze God is, indien wij Zijn wet niet ontvangen in ons hart, om er ons door te laten leiden en besturen. Het zou slechts spotten zijn met God om wijsheid te vermelden en het recht te spreken, vers 30, als wij de wet Gods niet in ons hart hebben en niet denken zoals wij spreken. De wet Gods moet een gebiedend, heersend beginsel zijn in het hart, daar moet zij een licht wezen, en dan zal de wandel regelmatig zijn; zijn gangen zullen niet glibberen, zij zal een terugvallen in zonde krachtdadig voorkomen, en de onrust, die er het gevolg van is.

II. Wat ons verzekerd is op deze voorwaarden ten opzichte van ons geluk en welvaren.
1. Dat wij de zegen van God zullen hebben, en die zegen zal de bron en lieflijkheid en zekerheid zijn van al onze tijdelijke genietingen en ons welvaren, vers 22 Zijn gezegenden, zij die door God gezegend zijn met de zegen van de Vader en dat zijn al de rechtvaardigen zullen de aarde erfelijk bezitten; de aarde, of het land, want aldus wordt hetzelfde woord soms vertaald, het land Kanaän, die roem van alle landen. Onze lichamelijke genietingen, evenals al onze tijdelijke zijn dan eerst lieflijk, als wij ze zien voortvloeien uit de zegen van God, uit Zijn gunst, Zijn belofte en Zijn verbond met ons; en als wij zeker zijn van de zegen van God, dan zijn wij zeker geen gebrek te zullen hebben aan iets, dat goed voor ons is in deze wereld. "De aarde geeft haar gewas, indien God als onze God ons zegent", Psalm 67:7. En gelijk zij, die God zegent, waarlijk gezegend zijn, want zij zullen het land beërven; zo zijn zij, die Hij vloekt, waarlijk gevloekt, en zij zullen afgesneden, uitgeroeid worden; en hun uitroeiing door de vloek Gods zal de bevestiging van de rechtvaardigen door de zegen Gods zoveel helderder doen uitblinken.

2. Dat God onze handelingen en onze zaken zal besturen, zoals zij het meest zijn tot Zijn eer, vers 23 De gangen van de Godvruchtige worden door de Heere bestuurd. Door Zijn genade en Zijn Heiligen Geest bestuurt Hij de gedachten, de genegenheden en de voornemens van vrome mensen. Hij heeft alle harten in Zijn hand, maar het hunne heeft Hij met hun eigen toestemming, door Zijn voorzienigheid leidt Hij de gebeurtenissen, die hen betreffen, zodat Hij hun weg effen voor hen maakt, zowel ten opzichte van hetgeen zij moeten doen als van hetgeen zij moeten verwachten.

Merk op: God bestuurt de gangen van de Godvruchtige, niet slechts zijn weg in het algemeen door Zijn geschreven Woord, maar zijn bijzondere gangen, door de fluisteringen van het geweten, zeggende. Dit is de weg, wandel daarop. Hij toont hem niet altijd de weg reeds op een afstand, maar leidt hem stap voor stap, zo als kinderen geleid worden, en zo houdt Hij hem voortdurend afhankelijk van Zijn leiding; en dat wel:
a. Omdat Hij zich verlustigt in zijn weg, een welbehagen heeft in de paden van de gerechtigheid, waarin hij wandelt. "De Heere kent de weg van de rechtvaardigen," Psalm 1:6, kent hem in gunst, en daarom bestuurt Hij hem.
b. Opdat Hij zich zal verlustigen in zijn weg. Omdat God zijn weg bestuurt naar Zijn wil, verlustigt Hij er zich in, want gelijk Hij Zijn beeld in ons liefheeft, zo heeft Hij ook een welbehagen in hetgeen wij onder Zijn leiding doen.

3. Dat God er ons voor bewaren zal om door ons vallen in zonde of in moeilijkheden ten verderf te gaan, vers 24. Als hij valt, zo wordt hij niet weggeworpen.
a. Een Godvruchtige kan overvallen worden door een verzoeking, zodat hij in zonde valt, maar Gods genade zal hem tot berouw er over doen komen, zodat hij niet weggeworpen wordt. Hij kan voor een tijd de blijdschap verliezen van Gods heil, maar ze zal hem weergegeven worden, want God zal hem ondersteunen met Zijn hand, hem ondersteunen met de vrijmoedige geest. De wortel zal in het leven worden gehouden, al verdort ook het blad, en na de winter zal de lente komen.
b. Een Godvruchtige kan in benauwdheid komen. Er kan verwarring komen in zijn zaken, zijn moed kan worden ter neergeslagen, maar hij zal toch niet worden weggeworpen; God zal de sterkte zijn van zijn hart als zijn vlees en hart bezwijken, en hem ondersteunen door Zijn vertroostingen, daar Hij de rotssteen zijns harten is en zijn deel in eeuwigheid.

4. Dat hem het nodige levensonderhoud niet zal ontbreken, vers 25. "Ik ben jong geweest ook ben ik oud geworden, en onder al de veranderingen, die ik gezien heb in van de mensen uitwendige levensomstandigheden, en de opmerkingen, die ik er bij mijzelf van gemaakt heb, heb ik nooit de rechtvaardige verlaten gezien van God en de mens, zoals ik soms goddelozen door hemel en aarde verlaten heb gezien. Ook herinner ik mij niet ooit het zaad van de rechtvaardigen tot zo’n uiterste armoede gebracht te hebben gezien dat zij om brood moesten bedelen." David had zelf om brood gebedeld bij Achimelech de priester, maar het was toen Saul hem vervolgde; en onze Heiland heeft ons geleerd een uitzondering te maken voor het geval van vervolging om van de gerechtigheid wil op alle beloften van tijdelijke aard, Markus 10:30, omdat daar zulke bijzondere vertroostingen en eer aan verbonden zijn, dat het veeleer een gave is (zoals de apostel haar acht, Filippenzen. 1:29), dan een verlies of een grief. Maar er zijn zeer weinige voorbeelden van Godvruchtige mensen, of van hun gezin, die tot zo’n uiterste armoede waren vervallen, als waartoe vele goddelozen zich door hun eigen slechtheid gebracht hebben. Hij had de rechtvaardige niet verlaten gezien, noch zijn zaad zoekende brood. Als zij gebrek hebben dan zal God hun vrienden verwekken om in hun nood te voorzien, zonder dat zij zich blootstellen aan de smaad van gewone bedelaars, of, zo zij al van

huis tot huis, van deur tot deur moeten gaan om brood, dan zal het niet wezen met de wanhoop van de goddeloze, die "heen en weer zwerft om brood, zeggende: Waar is het?" Job 15:23, noch zal het hem geweigerd worden, zoals aan de verloren zoon, die "begeerde zijn buik te vallen met de draf, die de zwijnen aten; en niemand gaf hem die," Lukas 15:16. Ook zal hij niet "murmureren als hij niet verzadigd wordt, zoals Davids vijanden als zij omzwerfden om spijs," Psalm 59:16.
Sommigen zijn van mening dat deze belofte voornamelijk betrekking heeft op hen, die barmhartig en milddadig zijn voor de armen, en te kennen geeft dat David nooit gezien heeft, dat iemand zich door zijn liefdadigheid tot armoede had gebracht, het is door meer in te houden dan recht is dat men tot gebrek komt. Zie Spreuken 11:24.

5. Dat God ons niet zal verlaten, meer ons genadiglijk zal beschermen in onze moeilijkheden en benauwdheden, vers 28. De Heere heeft het recht lief, Hij zelf verlustigt zich in gerechtigheid, en Hij heeft een welbehagen in hen, die recht doen, en daarom verlaat Hij Zijn heiligen niet in hun beproeving, wanneer anderen zich als vreemden voor hen houden en schuw van hen worden. Hij draagt zorg dat zij in eeuwigheid worden bewaard; in alle tijden worden de heiligen onder Zijn bescherming genomen, opdat de opvolging in stand wordt gehouden tot aan het einde van de tijd. Bijzondere heiligen zullen bewaard worden tegen alle verzoeking en door alle beproevingen heen van deze tegenwoordige tijd voor de zaligheid, die tot in eeuwigheid is. "Hij zal hen bewaren tot Zijn hemels koninkrijk" dat is: bewaren tot in eeuwigheid. 2 Timotheüs 4:8; Psalm 12:8.

6. Dat wij een goede vestiging zullen hebben in deze wereld, en in een betere als wij deze verlaten zullen hebben; dat wij eeuwig zullen wonen, vers Z7, en niet, zoals het zaad van de goddelozen, uitgeroeid zullen worden, vers 28 Dat wij het land, dat de Heere onze God ons geeft, erfelijk zullen bezitten, en in eeuwigheid daarop zullen wonen vers 29 Zij zullen niet heen en weer worden gedreven, die God tot hun rust maken en in Hem thuis zijn. Maar op deze aarde is geen eeuwige woning, geen blijvende stad, het is alleen in de hemel, de stad, die fundamenten heeft, dat de rechtvaardigen voor eeuwig zullen wonen; daar zal hun eeuwige woning zijn.

7. Dat wij de prooi niet zullen worden van onze tegenstanders, die ons verderf zoeken vers 32, 33 Er is een tegenstander, die alle gelegenheden aangrijpt om ons kwaad te doen, een boze, die loert op de rechtvaardige, (zoals een briesende leeuw op zijn prooi loert) en hem zoekt te doden. Er zijn boze mensen die dat doen, die zeer listig zijn; zij loeren op de rechtvaardigen om een gelegenheid te hebben om hun kwaad te doen, en een voorwendsel te hebben om het te doen met een schijn van recht. En zij zijn zeer boosaardig, want zij zoeken hem te doden. Maar dit kan zeer wel toegepast worden op de boze, de duivel, de oude slang, die zijn listen heeft om de rechtvaardigen te verstrikken, zijn gedachten, die ons niet onbekend moeten zijn; die grote rode draak, die hen zoekt te doden, die briesende leeuw, die onophoudelijk rondgaat, rusteloos en woedend, zoekende wie hij zou kunnen verslinden.
Maar hier wordt beloofd dat hij niet zal overwinnen, noch Satan zelf, noch zijn werktuigen.

a. Hij zal niet overwinnen in de strijd, de Heere laat hem niet in zijn hand; Hij zal aan Satan niet toelaten om te doen wat hij wil, en Hij zal aan Zijn volk Zijn kracht en genade niet onthouden, maar hen in staat stellen om hem te weerstaan en te overwinnen en "hun geloof zal niet ophouden," Lukas 22:32. Een goed man kan in de handen vallen van een engel van de Satan en met vuisten geslagen worden, maar God zal hem niet in zijn handen laten, 1 Korinthe 10:13.

b. Hij zal ook niet overwinnen als tegenstander voor het gericht; God zal hem niet verdoemen als hij geoordeeld wordt, al wordt Hij er ook door de klager van de broeders toe gedrongen, die hen verklankt voor onze God dag en nacht. Zijn valse beschuldigingen zullen afgewezen worden, evenals die, welke tegen Jozua werden ingebracht, Zacharia 3:12. De Heere schelde u, gij Satan, God is het die rechtvaardig maakt, en wie zal dan beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?

Psalm 37:34-40
Het besluit van deze leerrede (want dat is de aard van dit gedicht), is van dezelfde strekking als het geheel en prent ons dezelfde dingen in.

I. De plicht, waar hier op wordt aangedrongen, is nog dezelfde, vers 34 Wacht op de Heere en houdt zijn weg. De plicht is van ons en wij moeten hem nauwgezet betrachten, Gods weg houden, er nooit van afwijken, er nooit op dralen of treuzelen, maar er gestadig en vastberaden op voortgaan; maar de uitkomst is van God, en wij moeten er de beschikking van aan Hem overlaten. Wij moeten wachten op de Heere, letten op de gangen van Zijn voorzienigheid, die opmerkzaam gadeslaan, en er ons nauwgezet en goedsmoeds naar schikken. Als wij het tot een gewetenszaak maken om Gods weg te houden, dan kunnen wij goedsmoeds op Hem wachten en onze weg op Hem wentelen en dan zullen wij bevinden dat Hij beide voor Zijn werkende en Zijn wachtende dienstknechten een goede meester is.

II. De redenen om op deze plicht bij ons aan te dringen zijn ook dezelfde, ontleend aan de verwoesting, die over de goddelozen komen zal, en het gewisse heil van de rechtvaardigen. De Godvruchtige, in verzoeking zijnde om de voorspoed van de goddelozen te benijden, gaat ten einde zich tegen die verzoeking te wapenen "in Gods heiligdommen," en leidt er ons heen Psalm 73:17; daar merkt hij op hun einde en geeft het ons te verstaan, en door het te vergelijken met het einde van de rechtvaardigen, slaat hij de verzoeking terug en brengt haar tot zwijgen.
Merk op:
1. De ellende van de goddelozen ten slotte; hoe zij ook voor een poosje gebloeid hebben, voorspoedig zijn geweest, het einde van de goddelozen wordt uitgeroeid, vers 38, en datgene kan niet goed zijn, dat zo ontwijfelbaar slecht zal eindigen. In hun einde zullen de goddelozen afgesneden worden van alle goed en alle hoop er op, er zal een onherroepelijk einde worden gemaakt aan al hun genietingen, en zij zullen voor eeuwig gescheiden worden van de fontein des levens.
a. David zelf had sommige merkwaardige voorbeelden gezien van verderf over goddelozen in deze wereld; gezien dat de pracht en voorspoed van zondaars hen niet beveiligen tegen de oordelen Gods, als hun dag om te vallen is gekomen, vers 35, 36. Ik heb een geweld drijvenden goddeloze (het woord staat in het enkelvoud) veronderstel Saul of Achitofel (want David was een oud man toen hij deze psalm schreef); een goddeloze, die grote macht had, geducht was zo vertalen sommigen het woord de schrik van de machtigen in het land van de levenden, die alles met geweld voor zich heen drijft, onwankelbaar vast schijnt te staan, groeit en bloeit als een groene inlandse boom, die bladeren voortbrengt, maar geen vruchten; als een geboren Israëliet (aldus Mr. Hammond) die alle kans heeft van wortel te schieten. Maar wat is er van hem geworden?
Lang tevoren had Elifaz geleerd, toen hij een dwaas wortelende zag, zijn woning te vervloeken, Job 5:3. En David zag er reden voor want deze groene inlandse boom is even spoedig verdord als de vijgenboom, die Christus vervloekt had; hij ging door, en zie, hij was er niet meer, ging voorbij als een droom, als een schaduw, zo was hij en al de pracht en macht, waarop hij zo trots was; in een oogwenk was hij weg, verdwenen, hij was er niet meer;

ik zocht hem met verwondering, maar hij werd niet gevonden. Hij had zijn rol gespeeld en was toen van het toneel verdwenen en men miste hem niet.

b. Het laatste, het algehele verderf van zondaren, van alle zondaren zal weldra evenzeer tot een schouwspel van de heiligen zijn, als deze nu soms tot een schouwspel van de wereld gemaakt worden, vers 34. Als de goddelozen worden uitgeroeid en uitgeroeid zullen zij zeker worden zult gij het zien, het zien met eerbiedige aanbidding van de Goddelijke gerechtigheid. De overtreders worden tezamen verdelgd, vers 38. In deze wereld stelt God hier en daar een enkele zondaar uit velen tot een afschrikkend voorbeeld; maar in de dag van het oordeel zal er een algemene verdelging zijn voor alle overtreders, en niet één zal ontkomen. Zij, die tezamen gezondigd hebben, zullen tezamen veroordeeld worden: bindt ze in busselen on ze te verbranden.

2. De zaligheid van de rechtvaardigen in het einde. Laat ons zien wat van Gods arm en veracht volk het einde zal zijn.
a. Verhoging. Er zijn tijden geweest, toen de ongerechtigheid zo de overhand had en zo groot was, dat van de mensen Godsvrucht hun bevordering in deze wereld in de weg stond, hen geheel buiten staat stelde om zich een bezitting te verkrijgen; maar zij, die Gods weg houden, kunnen ervan verzekerd zijn dat Hij hen te bestemder tijd verhogen zat om het land erfelijk te bezitten, vers 34 Hij zal hen bevorderen tot een plaats in de hemelse woningen, tot waardigheid en eer en wezenlijke rijkdom in het Nieuwe Jeruzalem, om dat goede land, dat land van de belofte, waarvan Kanaän een type was, erfelijk te bezitten; Hij zal hen verhogen boven alle minachting, en alle gevaar.

b. Vrede, vers 37 Laat alle mensen letten op de vrome en zien naar de oprechte, kennis van hem nemen, om hem te bewonderen en na te volgen; houdt uw oog op hem gericht, en ziet wat er van hem wordt, en gij zult bevinden dat het einde van die man vrede is. Soms is het laatste gedeelte van zijn dagen aangenamer en lieflijker voor hem dan het begin ervan geweest is, de stormen zijn voorbij, en hij is wederom vertroost na de tijd, waarin hij beproefd is geweest. In elk geval: indien al zijn dagen donker en bewolkt mochten zijn. Dan is de dag van zijn sterven hem misschien lieflijk en kan zijn zijn dan helder ondergaan; of mocht zij ondergaan in een wolk, dan zal toch zijn toekomende staat vrede, eeuwige vrede zijn. Zij die in hun oprechtheid wandelen terwijl zij leven, zullen ingaan tot de vrede, als zij sterven, Jesaja 57:2 Een vredig sterven is het einde geweest van het moeilijk leven van menige Godvruchtige, en alles is wel, dat aldus wel eindigt. Bileam zelf wenste dat zijn dood en zijn einde zouden zijn als die van de oprechten Numeri 23:10.

c. Heil, vers 39, 40 Het heil van de rechtvaardigen (dat toegepast kan worden op de grote zaligheid, "van welke de profeten ondervraagd en onderzocht hebben," 1 Petrus 1:l0), dat is: van de Heere; het zal het doel zijn des Heeren, de eeuwige zaligheid, dat heil Gods, hetwelk allen zullen zien, die hun weg wel aanstellen, Psalm 50:23. En Hij, die Christus en de hemel voor hen bestemt, zal hun een algenoegzame God zijn. Hij is hun sterkte ten tijde van benauwdheid om hen er in te ondersteunen en hen er door te helpen. Hij zal hen helpen om hun plicht te doen, hun lasten te dragen in hun geestelijke strijd, hen helpen om hun moeilijkheden goed te dragen en er goeds uit te ontvangen, en te bestemder tijd hen uit hun benauwdheid verlossen. Hij zal hen bevrijden van de bozen, die hen zoeken te overstelpen en te verslinden, zal hen veilig doen zijn daar, waar de bozen ophouden van beroering. Hij zal hen bevrijden, hen niet alleen veilig bewaren, maar hen gelukkig maken, omdat zij op Hem betrouwen; niet omdat zij het van Hem verdiend hebben, maar omdat zij zich aan Hem hebben overgegeven, vertrouwen in Hem hebben gesteld en Hem daardoor hebben geëerd.

PSALM 38

1 Een psalm van David, om te doen gedenken. (38:2) O HEERE! straf mij niet in Uw groten toorn, en kastijd mij niet in Uw grimmigheid. 2 (38:3) Want Uw pijlen zijn in mij gedaald, en Uw hand is op mij neergedaald. 3 (38:4) Er is niets geheels in mijn vlees, vanwege Uw gramschap; er is geen vrede in mijn beenderen, vanwege mijn zonde. 4 (38:5) Want mijn ongerechtigheden gaan over mijn hoofd; als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden. 5 (38:6) Mijn etterbuilen stinken, zij zijn vervuild, vanwege mijn dwaasheid. 6 (38:7) Ik ben krom geworden, ik ben uitermate zeer neergebogen; ik ga de gansen dag in het zwart. 7 (38:8) Want mijn darmen zijn vol van een verachtelijke plage, en er is niets geheels in mijn vlees. 8 (38:9) Ik ben verzwakt, en uitermate zeer verbrijzeld; ik brul van het geruis mijns harten. 9 (38:10) HEERE! voor U is al mijn begeerte; en mijn zuchten is voor U niet verborgen. 10 (38:11) Mijn hart keert om en om, mijn kracht heeft mij verlaten; en het licht mijner ogen, ook zij zelven zijn niet bij mij. 11 (38:12) Mijn liefhebbers en mijn vrienden staan van tegenover mijn plage, en mijn nabestaanden staan van verre. 12 (38:13) En die mijn ziel zoeken, leggen mij strikken; en die mijn kwaad zoeken, spreken verdervingen, en zij overdenken de gansen dag listen. 13 (38:14) Ik daarentegen ben als een dove, ik hoor niet, en als een stomme, die zijn mond niet opendoet. 14 (38:15) Ja, ik ben als een man, die niet hoort, en in wiens mond geen tegenredenen zijn. 15 (38:16) Want op U, HEERE! hoop ik; Gij zult verhoren, HEERE, mijn God! 16 (38:17) Want ik zeide: Dat zij zich toch over mij niet verblijden! Wanneer mijn voet zou wankelen, zo zouden zij zich tegen mij groot maken. 17 (38:18) Want ik ben tot hinken gereed, en mijn smart is steeds voor mij. 18 (38:19) Want ik maak U mijn ongerechtigheid bekend, ik ben bekommerd vanwege mijn zonde. 19 (38:20) Maar mijn vijanden zijn levende, worden machtig; en die mij om valse oorzaken haten, worden groot. 20 (38:21) En die kwaad voor goed vergelden, staan mij tegen, omdat ik het goede najaag. 21 (38:22) Verlaat mij niet, o HEERE, mijn God! wees niet verre van mij. 22 (38:23) Haast U tot mijn hulp, HEERE, mijn Heil!

Dit is een van de boetpsalmen; hij is van het begin tot het einde vol van smart en klacht. Davids zonde en zijn beproevingen zijn de oorzaak van zijn smart en het onderwerp van zijn klachten. Hij schijnt nu ziek te zijn en pijn te lijden, waardoor hij herinnerd wordt aan zijn zonden en tot verootmoediging er over komt; terzelfder tijd is hij ook verlaten door zijn vrienden en vervolgd door zijn vijanden, zodat de psalm geschikt is voor een toestand van zware benauwdheid en een verwikkeling van allerlei rampen. Zijn klachten.

I. Over Gods misnoegen en over zijn eigen zonden, die God tot toorn jegens hem hebben verwekt, vers 2-6
II. Over zijn lichaamskrankheid, vers 7-11.
III. Over de onvriendelijkheid van zijn vrienden, vers 12.
IV. Over kwaad, dat zijn vijanden hem deden, terwijl hij pleit op zijn goed gedrag jegens hen, maar tevens zijn zonden tegen God belijdt, vers 13-21
Eindelijk, hij besluit de psalm met vurige gebeden tot God om Zijn genadige nabijheid en hulp, vers 22, 23 Bij het zingen van deze psalm moeten wij een diep besef hebben van de boosheid van de zonde en indien wij niet in zulke benauwdheden zijn als die welke hier beschreven worden, dan weten wij toch niet hoe spoedig wij er in komen kunnen, en daarom moeten wij ervan zingen bij wijze van voorbereiding; en wel weten dat anderen erin zijn en daarom moeten wij ervan zingen bij wijze van medegevoelen**.**

PSALM 38:1-12

Het opschrift van deze psalm, vers 1, is zeer opmerkelijk, het is een psalm om te doen gedenken; de zeventigste psalm, die ook geschreven werd op een dag van benauwdheid, heeft ditzelfde opschrift. Hij is bestemd**:**

1. Om zichzelf te doen gedenken. Wij zullen veronderstellen dat hij geschreven werd toen David ziek was en pijn leed, en dan leert hij ons dat tijden van ziekte tijden zijn om te doen gedenken, om de zonde in herinnering te brengen, over welke God met ons twistte, om ons geweten te doen ontwaken om trouw en oprecht met ons te handelen, en ons onze zonden voor ogen te stellen tot onze verootmoediging. Ten dage des tegenspoeds, zie toe. Of wij kunnen veronderstellen dat de psalm geschreven werd na zijn herstel, maar bestemd was tot een herinnering aan de overtuiging van zonde, waaronder hij toen verkeerde, en van de werkingen van zijn hart onder de beproeving opdat hij bij het lezen of zingen van deze psalm zich de goede indrukken voor de geest zou brengen, die toen op hem gemaakt waren en er wederom nut en voordeel uit zou trekken. Dezelfde strekking had het geschrift van Hizkia, toen hij ziek geweest en van zijn ziekte genezen was.

2. Om anderen aan dezelfde dingen te doen gedenken, waaraan hij zelf indachtig was, en hen te leren wat te denken en wat te zeggen, als zij ziek en in benauwdheid zijn; laat hen denken zoals hij gedacht en spreken zoals hij gesproken heeft.

I. Hij bidt de toorn Gods af en Zijn misnoegen, in zijn beproeving, vers 2. O Heere straf mij niet in Uw grote toorn. Met diezelfde bede begon hij nog een gebed, Psalm 6:2, welke psalm geschikt is om gebruikt te worden voor het bezoeken van zieken. Daarvan was zijn hart vervuld, en daarvan moet ook het onze vervuld zijn als wij in beproeving en leed zijn, opdat, hoe God ons ook straft en kastijdt het niet in toorn en misnoegen moge zijn, want dat zou de gal en alsem wezen in onze beproeving en ellende. Zij, die aan de toorn van God willen ontkomen, moeten daar meer tegen bidden dan tegen enigerlei uitwendige beproeving, en tevreden iedere uitwendige beproeving willen dragen, als zij komt van en bestaanbaar is met de liefde van God.

II. Bitter klaagt hij over de indrukken van Gods misnoegen in zijn ziel, vers 3. Uw pijlen zijn in mij gedaald. Laat Jobs klacht, Hoofdstuk 6:4, die van David hier verklaren, met de pijlen des Almachtigen bedoelt hij de verschrikkingen Gods, die zich in slagorde tegen hem stelden. Hij was onder een zeer treurige vrees voor de toorn Gods tegen hem vanwege zijn zonden, en hij dacht niets andere te kunnen verwachten dan oordeel en hitte van het vuurs om hem te verslinden. Evenals Gods pijlen zeker het doel zullen treffen, zo blijven zij ook steken waar zij getroffen hebben, totdat het Hem behaagt ze er uit te trekken, en de wonden, die Hij gemaakt heeft door Zijn verschrikkingen, te verbinden door Zijn vertroostingen. Dit zal de eeuwige rampzaligheid zijn van de veroordeelden de pijlen van Gods toorn zullen vast in hen blijven steken en de wonde zal ongeneeslijk wezen. Uw hand, Uw zware hand, drukt mij hard, vers 3. en ik ben op het punt van er onder weg te zinken; zij ligt niet slechts zwaar op mij, maar langdurig, en wie kent de sterkte van Gods toorn het gewicht van Zijn hand?"
Soms heeft God Zijn pijlen afgeschoten en Zijn hand uitgestrekt voor David, Psalm 18:15, maar nu tegen hem, zo onzeker is het voortduren van de Goddelijke vertroostingen, terwijl toch het voortduren van de Goddelijke genade verzekerd is. Hij klaagt over Gods toorn, als hetgeen zijn lichamelijke ongesteldheid teweegbracht, vers 4. Er is niets geheels in mijn vlees vanwege Uw gramschap. De bitterheid ervan, die in zijn geest was doorgedrongen, deed zijn lichaam aan; maar dat was nog het ergste niet, ze veroorzaakte de onrust van zijn hart en daardoor vergat hij de kloekmoedigheid van een krijgsman, de waardigheid van een vorst, en al de blijmoedigheid van de man, die lieflijk was in psalmen Israëls en brulde hij, vers 9. Niets zal het hart van een Godvruchtige zo ontrusten als de bewustheid van Gods toorn,

hetgeen aantoont hoe vreeslijk het is in Zijn handen te vallen. Het middel om het hart rustig te houden is: ons te bewaren in de liefde Gods en niets te doen om Hem te beledigen.

III. Hij erkent dat zijn zonde de oorzaak is van al zijn benauwdheden, en onder de last van schuld zucht hij meer dan onder iedere andere last, vers 4. Hij klaagt dat er niets geheels is in zijn vlees, dat er geen vastigheid in is, zijn beenderen hadden geen rust, zo groot was de beroering waarin hij verkeerde. Het is vanwege Uw toorn, die steekt het vuur aan, dat zo heftig brandt; maar in de volgende woorden rechtvaardigt hij God hierin en legt al de schuld op zichzelf. Het is vanwege mijn zonde, ik heb het verdiend, en zo heb ik het zelf over mij gebracht, mijn eigen ongerechtigheden kastijden mij. Indien onze benauwdheid de vrucht is van Gods toorn, dan hebben wij haar aan onszelf te wijten; het is onze zonde, die er de oorzaak van is. Zijn wij onrustig? Het is zonde die ons onrustig maakt. Indien er geen zonde was in onze ziel er zou geen smart zijn in onze beenderen geen ziekte in ons lichaam. Het is dus over zonde, dat deze Godvruchtige het meest klaagt**:**

1. Als over een last, een zware last, vers 5. " Mijn ongerechtigheden gaan over mijn hoofd, zoals hoge wateren over een man, die zinkt en verdrinkt; of als een zware last op mijn hoofd, mij meer neerdrukkende dan ik dragen kan, of waaronder ik staande ken blijven." Zonde is een last. De kracht van de zonde, die in ons woont, is een last; Hebreeën 12:1, allen zijn wij er mee beladen, hij belet de mensen om opwaarts te streven en voorwaarts te gaan, al de heiligen klagen er over als over een lichaam des doods, waarmee zij belast zijn, Romeinen 7:24. De schuld van de zonde, die wij bedreven hebben, is een last, een zware last, zij is een last voor God, die er onder gedrukt wordt, Amos 2:13 :"Zie Ik ben onder u gedrukt;" een last voor geheel de schepping, die eronder zucht. Romeinen 8:21, 22. Vroeg of laat zal zij een last zijn voor de zondaar zelf, hetzij een last van berouw, als hij er verslagen in het hart om is, vermoeid en belast er onder is; of een last van verderf, als ze hem doet neerzinken tot in de diepste hel en er hem voor altijd zal houden; zij zal een "loden gewicht op" hem zijn, Zacharia 5:8 Zondaren worden gezegd hun ongerechtigheid te dragen. Bedreigingen zijn lasten.

2. Als wonden, gevaarlijke wonden, vers 6. " Mijn etterbuilen stinken, zij zijn vervuild (zoals wonden in het lichaam etteren en inkankeren omdat zij niet behoorlijk verbonden worden), en het is door mijn eigen dwaasheid." Zonden zijn wonden, Genesis 4:23, pijnlijke, dodelijke wonden. Onze wonden door de zonde zijn dikwijls in een slechte toestand, er wordt geen zorg aan besteed, en het is door eigen dwaasheid van de zondaar om de zonde niet te belijden Psalm 32:3, 4 Een lichte wonde, die verwaarloosd wordt, kan noodlottige gevolgen hebben, en zo is het ook met een geringe zonde, die voorbijgezien wordt en waarvan men dan geen berouw heeft.

IV. Hij beklaagt zichzelf vanwege zijn beproevingen, en verlicht zijn smart door er lucht aan te geven en zijn klacht uit te storten voor de Heere. 1. Hij was ontroerd in zijn gemoed, zijn geweten was benauwd, hij had geen rust in zijn geest, en een verslagen geest, wie zal die opheffen? Hij was beroerd, krom geworden, zeer terneer gebogen, en ging de gehele dag in het zwart, vers 7. Hij was altijd peinzend en droefgeestig, waardoor hij een last en een schrik was voor zichzelf. Zijn geest was zwak en gebroken, en zijn hart verbrijzeld, vers 9. In dit zijn lijden was David een type van Christus, die in Zijn doodsbenauwdheid uitriep: Mijn ziel is geheel bedroefd. Dit is een zwaardere beproeving dan welke andere ook in deze wereld; wat het Gode ook moge behagen ons op te leggen, wij hebben geen reden om te klagen zolang Hij ons het gebruik laat van ons verstand en de vrede van ons geweten.

2. Zijn lichaam was ziek en zwak, zijn lenden waren vol van een verachtelijke plaag, vers 8, de een of andere zwelling of zweer of een ontsteking. Sommigen denken dat het een pestbuil

was, zoals Hizkia's zweer, en er was geen vastigheid in zijn vlees. evenals Job was hij ziek over zijn gehele lichaam. Zie:
a. Welk een vernederd lichaam wij met ons omdragen, aan welke smartelijke krankheden wij onderhevig zijn en welk een smart en plaag het kan worden voor de ziel, waarvoor zij altijd een belemmering is.
b. Dat het lichaam van de voornaamste en beste van de mensen dezelfde zaden van ziekte in zich heeft als het lichaam van anderen, onderhevig is aan dezelfde rampen. David zelf, hoewel hij zo'n grote vorst en zo'n grote heilige was, was niet gevrijwaard tegen de smartelijkste kwalen en krankheden; er was zelfs niets geheels in zijn vlees. Waarschijnlijk was dit na zijn zonde in de zaak van Uria, en zo heeft hij om zijn vleselijke lusten in zijn vlees geleden. Als wij te eniger tijd ziek zijn van lichaam, dan moeten wij gedenken hoe God in en door ons lichaam onteerd is geworden. Hij was verzwakt en uitermate zeer verbrijzeld, vers 9. Zijn hart hijgde, hij had voortdurende hartkloppingen, vers 11. Zijn kracht begaf hem, het licht was uit zijn ogen geweken, hetzij door het vele wenen, of door vloeiingen, of zinking erop, of door verzwakking van de zenuwen. Ziekte zal het sterkste lichaam ten onder brengen en de kloekmoedigsten geest. David was vermaard om zijn moed en zijn grote krijgsbedrijven, en toch, toen God met hem twistte door lichaamskrankheid, werd zijn haar afgesneden, begaf hem zijn moed, en werd hij zwak als water. Zo beroeme de sterke zich dan niet in zijn sterkheid, en niemand trotsere het leed, op hoe grote afstand dit ook schijnt te zich.

3. Zijn vrienden waren onvriendelijk voor hem, vers 12. Mijn liefhebbers (die in de dagen van zijn vrolijkheid vrolijk met hem geweest zijn) staan van tegenover mijn plaag; zij hadden geen medegevoel met hem in zijn smart, wilden niet eens zijn krachten aanhoren, maar gingen, zoals "de priester en de Leviet", Lukas 10:31, "tegenover hem voorbij." Zelfs zijn bloedverwanten, die door bloedbanden aan hem verbonden waren, stonden van verre. Zie hoe weinig reden wij hebben om op de mens te vertrouwen, of om er ons over te verwonderen als wij teleurgesteld worden in onze verwachting van vriendelijkheid van mensen. Tegenspoed stelt vriendschap op de proef, en onderscheidt tussen het kostelijke en het snode. Het is onze wijsheid om ons te verzekeren van de vriend in de hemel, die niet van verre staat, niet tegenover onze plaag staat, en van wiens liefde geen tegenspoed of ramp ons kan scheiden. In zijn beproevingen en benauwdheden was David een type van Christus in Zijn doodsbenauwdheid, van Christus aan het kruis, zwak en uitermate verbrijzeld, en toen verlaten door Zijn vrienden en bloedverwanten, die van verre aanschouwden. Eindelijk. In het midden van zijn klachten vertroost hij er zich mee, dat God genadiglijk kennis nam beide van zijn leed en van zijn gebeden, vers 10. "Heere, voor U is al mijn begeerte; Gij weet wat ik behoef en wat ik wens, mijn zuchten is voor U niet verborgen, Gij kent de lasten, waaronder ik zucht, en de zegeningen, waarnaar ik zucht." De "onuitsprekelijke zuchtingen zijn niet verborgen voor Hem, die het hart doorgrondt" en "weet wat de mening van de Geest is." Romeinen 8:26, 27. In het zingen en biddend overdenken hiervan moeten wij welke last ook drukt op ons gemoed, die last door het geloof op God werpen met al onze zorg er over, en dan kalm en gerust zijn**.**

PSALM 38:13-23

In deze verzen:

I. Klaagt David over de macht en boosaardigheid van zijn vijanden, die niet alleen gebruik maakten van de gelegenheid, hun geboden door de zwakheid van zijn lichaam en de beroering van zijn geest, om over hem te juichen, maar ook om hem kwaad te doen. Hij heeft zeer veel tegen hen te zeggen, dat hij ootmoedig aanvoert als een reden, waarom God voor hem zal verschijnen, zoals Psalm 25:19 :"Aanzie mijn vijanden."

1. "Zij zijn zeer boosaardig en wreed, zij zoeken mijn kwaad; ja, meer, zij zoeken mijn ziel, dat is mijn leven," vers 13. Dat leven hetwelk zo kostbaar was in de ogen van God en van alle goede mensen, daar legden Zij het op toe alsof het verbeurd was, of een plaag was voor het algemeen. Zodanig is de vijandschap van het zaad van de slang tegen het zaad van de vrouw- het zou het hoofd willen wonden, ofschoon het niet verder dan tot aan de verzenen kan reiken. Het is het bloed van de heiligen, waarnaar gedorst wordt.

2. "Zij zijn zeer listig; zij leggen mij strikken, zij overdenken de gehele dag listen, en hierin zijn zij rusteloos onvermoeid, zij doen het de gehele dag- zij spreken verdervingen met elkaar, ieder van hen heeft iets voor te stellen, dat mij kwaad kan berokkenen. Kwaad dat op bedekte wijze en door bedrog gedaan wordt, kan met recht een strik worden genoemd.

3. Zij zijn zeer onbeschoft en beledigend; als mijn voet wankelt, als ik in moeilijkheid ben, als ik een vergissing bega, een verkeerd woord zeg, of een verkeerden stap doe, dan maken zij zich groot tegen mij, het doet hun genoegen, en zij vleien er zich mee dat het mijn invloed zal vernietigen, en dat ik, zo ik struikel, gewis zal vallen en omkomen."

4. "Zij zijn niet alleen onrechtvaardig, maar ook zeer ondankbaar; zij haten mij om valse oorzaken, nooit heb ik hun kwaad gedaan, ik was hun niet slecht gezind, gaf hun nooit aanleiding om toornig op mij te zijn, ja meer, zij vergelden mij kwaad voor goed, vers 2. Menige vriendelijkheid heb ik hun bewezen, waarvoor ik vriendelijkheid hunnerzijds had kunnen verwachten, "maar voor mijn liefde staan zij mij" "tegen," Psalm 109:4 Zulk een ingewortelde vijandschap is er in het hart van goddeloze mensen tegen goedheid om haars zelfs wil, dat zij haar haten, zelfs dan als zij er zelf door beweldadigd worden, zij haten het gebed, zelfs in hen, die in vrede met hen willen zijn, maar zeer boosaardig zijn zij, die door geen vriendelijkheid, geen goede dienst verzacht kunnen worden, maar er veeleer door worden verbitterd.

5. Zij zijn zeer goddeloos en duivelachtig; zij staan mij tegen bloot en alleen omdat ik het goede najaag. Zij haatten hem, niet slechts om zijn vriendelijkheid jegens hen, maar om zijn vroomheid en zijn gehoorzaamheid aan God; zij haatten hem, omdat zij God haatten en allen, die Zijn beeld dragen. Als wij kwaad lijden voor weldoen, dan moeten wij dat niet vreemd vinden, van de beginne af is dit zo geweest; Kaïn sloeg Abel dood, omdat zijn werken rechtvaardig waren; wij moeten het ook niet hard vinden, omdat het altijd zo zijn; want des te groter zal ons loon wezen.

6. Zij zijn velen en machtig; zij zijn levend, zij zijn sterk, worden vermenigvuldigd, vers 20 "Heere, hoe zijn mijn" "tegenpartijen vermenigvuldigd!" Psalm 3:2. De Godvruchtige David was zwak en moed, zijn hart hijgde en zijn kracht begaf hem, hij was treurig en bezwaard van geest en vervolgd door zijn vrienden, maar terzelfder tijd waren zijn vijanden sterk en levend, en hun aantal nam toe. Laat ons dus niet menen over van de mensen karakter te kunnen oordelen naar hun uitwendigen toestand; ook liefde, ook haat, weet de mens niet uit al hetgeen voor zijn aangezicht is. Het schijnt dat David in deze, evenals in andere klachten die hij doet over zijn vijanden, het oog heeft op Christus, wiens vervolgers waren zoals zij hier zijn beschreven, geheel ontbloot van alle eer en deugd. Niemand haat het Christendom of hij moet zich eerst ontdaan hebben van de eerste beginselen van de menselijkheid en haar heiligste banden hebben verscheurd.

II. Hij denkt met vertroosting aan zijn eigen vreedzaam en vroom gedrag onder al de beledigingen en smaad, die hem waren aangedaan. Dan alleen doen onze vijanden ons

werkelijk kwaad als zij ons er toe brengen om te zondigen, Nehemia 6:13, als zij kunnen maken dat wij onze ziel niet bezitten, ons wegdrijven van God en onze plicht. Indien wij door Gods genade bekwaam worden gemaakt om dit kwaad te voorkomen, dan blussen wij hun vurige pijlen en worden bewaard voor kwaad, indien wij nog vasthouden aan onze oprechtheid en onze vrede, wie kan ons dan schaden? Dat heeft David hier gedaan.

1. Hij bleef in zijn humeur, verloor zijn kalmte niet door de minachting, die hem werd aangedaan, of het kwaad, dat tegen hem gezegd en gedaan werd, vers 14, vers 15. Ik daarentegen ben als een dove; ik hoor niet, ik nam geen notitie van de beledigingen, die zij mij aandeden, was er niet vertoornd om, werd er niet door in wanorde gebracht, en nog veel minder zin ik op wraak, of legde ik er mij op toe om hen van mijn kant te beledigen. Hoe minder notitie wij nemen van de onvriendelijkheid en de beledigingen, die ons worden aangedaan, hoe meer wij met onze eigen gemoedsrust te rade gaan. Doof zijnde, was hij ook stom, als een man in wiens mond geen tegenredenen zijn; hij was zo stil, alsof hij niets had te zeggen, uit vrees van anders in drift te geraken en zijn vijanden nog maar meer in woede tegen hem te ontsteken. Hij wilde niet alleen hen niet beschuldigen, maar niet eens zichzelf verdedigen, opdat zijn noodzakelijke zelfverdediging hem niet tot misdaad zou worden aangerekend. Ofschoon zij zijn leven zochten, en zijn stilzwijgen voor een bekentenis van schuld kon aangezien worden, was hij toch els een stomme, die zijn mond niet opendoet.
Als onze vijanden het meest schreeuwen, dan doen wij over het algemeen het voorzichtigst als wij zwijgen of weinig zeggen, opdat wij hetgeen kwaad is niet nog erger maken. David kon niet hopen zijn vijanden door zachtheid te winnen, of door zijn zacht antwoord hun grimmigheid af te keren, want zij waren mannen van zo’n laaghartig karakter, dat zij hem kwaad voor goed vergolden, en toch bleef hij zo zachtmoedig en nederig tegenover hen, ten einde zonde in zichzelf te voorkomen, en daar de troost van te hebben bij het herdenken ervan Hierin was David een type van Christus, die als een schaap was, dat stom is voor het aangezicht van zijn scheerders en toen Hij gescholden werd niet wederschold, en beide zijn voorbeelden voor ons om geen schelden voor schelden te vergelden.

2. Hij hield zich door geloof en gebed dicht bij God en zo heeft hij zich ondersteund onder deze beledigingen, en zijn eigen toorn er over tot zwijgen gebracht.
a. Hij vertrouwde op God, vers 16. "Ik was als een man, die niet hoort, als een stomme, die zijn mond niet opendoet, want op U, Heere, hoop ik. Ik verlaat mij op U om mijn zaak te bepleiten, mijn onschuld aan het licht te brengen, en hen op de een of andere wijze tot zwijgen en schande te brengen." Zijn liefhebbers en vrienden, die hem hadden moeten erkennen en bijstaan, en als getuigen voor hem hadden moeten optrekken, onttrokken zich aan hem, vers 12. Maar God is een vriend die ons nooit verlaat, ons nooit begeeft als wij op Hem hopen. "Ik was als een man, die niet hoort, want Gij zult horen."
Wat behoef ik te horen als God hoort? Hij zorgt "voor u," 1 Petrus 5:7. En wat behoeft gij te zorgen als God zorgt? en wat antwoorden (zo lezen het sommigen)" en daarom zal ik niets zeggen." Het is een goede reden, waarom wij smaad en laster met stilzwijgen en geduld moeten dragen, dat God getuige is van al het onrecht, dat ons wordt aangedaan, en te bestemder tijd zal Hij als getuige voor ons optreden en tegen hen, die ons onrecht doen. Zo laat ons dan stil zijn, want dan kunnen wij verwachten dat God ten onze gunste zal verschijnen, want dit is een bewijs dat wij op Hem vertrouwen; maar als wijzelf voor ons willen handelen, dan nemen wij God het werk uit de handen en verbeuren het voordeel, dat Hij voor ons optreedt Toen onze Heere Jezus leed, heeft Hij niet gedreigd omdat Hij het "overgaf aan Hem, die rechtvaardig oordeelt," 1 Petrus 2-23; en wij zullen er niets bij verliezen, indien wij dit doen. Gij, "Heere, zult voor mij antwoorden".

b. Want ik zei: Hoor mij vers 17. De woorden: "Hoor mij" zijn ingelast. "Ik zei dit," zoals in vers 16, "op U hoop ik, want Gij zult horen, opdat zij zich niet over mij verblijden, dat was mij tot troost, toen ik vreesde dat zij mij zouden overstelpen." Het is als de mensen vals en onvriendelijk zijn ons tot grote steun dat wij een God hebben, tot wie wij heen kunnen gaan, en allen wij getrouw voor ons zullen bevinden.

III. Hij betreurt hier zijn eigen dwaasheden en zwakheden.
1. Hij was zich zeer bewust van de werkingen van het bederf in hem, dat hij nu bereid is om te murmureren tegen de voorzienigheid Gods en in drift te geraken over de beledigingen, die de mensen hem aandeden, ik ben tot hinken gereed, vers 18 Dit zal het best verklaard worden door een gelijksoortige opmerking, die de psalmist in een dergelijk geval gemaakt heeft. "Mijn voeten waren bijna uitgeweken," toen ik de voorspoed van de goddelozen zag, Psalm 73:2 Zo ook hier: ik was tot hinken gereed, gereed om te zeggen: "ik heb tevergeefs mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewassen." Zijn smart hield aan, "terwijl ik de gehele dag geplaagd ben," Psalm 73:13, 14, en zij was gedurig voor zijn ogen, hij kon het niet laten om er op te zien en dat maakte hem bijna gereed tot hinken tussen Godsdienstigheid en ongodsdienstigheid. De vrees daarvoor dreef hem uit tot zijn God. "Op U hoop ik, niet alleen dat Gij mijn zaak zult voorstaan, maar dat Gij mijn vallen in zonde zult voorkomen." Godvruchtige mensen waren doordat zij hun leed gedurig voor ogen hadden tot hinken gereed, maar door zich God gedurig voor te stellen, zijn zij staande gebleven.

2. Hij gedenkt tegen zichzelf zijn vorige overtredingen, erkennende dat hij door deze zijn moeilijkheden over zich had gebracht en de Goddelijke bescherming had verbeurd. Hoewel hij zich kon rechtvaardigen) zal hij zich toch voor God oordelen en veroordelen, vers 19 "Ik maak U mijn ongerechtigheid bekend, en bedek haar niet, ik ben bekommerd vanwege mijn zonde, en beschouw haar niet als gering of onbeduidend," en dit droeg er toe bij om hem stil te maken onder de bestraffingen van de Voorzienigheid en de smaad van de mensen. Als wij waarlijk berouw hebben van de zonde, dan zal dit ons geduldig maken onder beproeving, en inzonderheid onder onrechtvaardige berisping en afkeuring.
In berouw en bekering worden twee dingen geëist:
a. Belijdenis van zonde: " ik zal mijn ongerechtigheid bekendmaken; ik zal mij niet slechts in het algemeen als zondaar erkennen, maar ik zal een bijzondere bekentenis afleggen van het verkeerde, dat ik gedaan heb." Wij moeten vrijwillig en volledig onze zonden aan God bekendmaken met de verzwarende omstandigheden ervan, ten einde God eer te geven, en voor ons de beschaamdheid des aangezichts te nemen.
b. Droefheid over de zonde: ik ben er bekommerd om. Zonde brengt smart teweeg, iedere echte boetvaardige treurt over de oneer, die hij God heeft aangedaan, en het onrecht, dat hij aan zichzelf gepleegd heeft. "Ik zal in zorg, of vrees zijn over mijn zonde," zo lezen het sommigen, "in vrees, dat zij verderf over mij zal brengen; in zorg om er vergiffenis voor te verkrijgen "

IV. Hij besluit met een zeer vurig gebed tot God om Zijn genadige nabijheid en tijdige, krachtige hulp in zijn benauwdheid, vers Z2, 23. verlaat mij niet, o Heere, mijn God! hoewel mijn vrienden mij verlaten, en ik verdien door U verlaten te worden. Wees niet verre van mij, gelijk mijn ongelovig hart gereed is te vrezen." Niets gaat een Godvruchtige onder beproeving meer ter harte dan in vrees te verkeren dat God in Zijn toorn hem verlaten zal en daarom komt dan ook niets met meer gevoel uit zijn hart dan dit gebed: Heere, mijn God, wees niet verre van mij, haast u tot mijn hulp, want ik ben op het punt van om te komen, in gevaar van verloren te gaan, indien mij niet spoedig hulp wordt verleend." God staat ons toe, niet alleen om Hem aan te roepen als wij in benauwdheid zijn, maar Hem te haasten, blijven pleiten: "Gij

zijt mijn God, wie ik dien, en op wie ik vertrouw om mij door te helpen, en mijn heil, die alleen machtig zijt om mij te verlossen, die U door Uw belofte verbonden hebt om mij te verlossen, en van wie alleen ik verlossing verwacht." Is iemand in lijden, in beproeving? Dat hij aldus bidde, dat hij aldus pleite, aldus hope terwijl hij deze psalm zingt**.**

PSALM 39

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, voor Jeduthun. (39:2) Ik zeide: Ik zal mijn wegen bewaren, dat ik niet zondige met mijn tong; ik zal mijn mond met een breidel bewaren, terwijl de goddeloze nog tegenover mij is. 2 (39:3) Ik was verstomd door stilzwijgen, ik zweeg van het goede; maar mijn smart werd verzwaard. 3 (39:4) Mijn hart werd heet in mijn binnenste, een vuur ontbrandde in mijn overdenking; toen sprak ik met mijn tong: 4 (39:5) HEERE! maak mij bekend mijn einde, en welke de mate mijner dagen zij; dat ik wete, hoe vergankelijk ik zij. 5 (39:6) Zie, Gij hebt mijn dagen een handbreed gesteld, en mijn leeftijd is als niets voor U; immers is een ieder mens, hoe vast hij staat, enkel ijdelheid. Sela. 6 (39:7) Immers wandelt de mens als in een beeld, immers woelen zij ijdellijk; men brengt bijeen, en men weet niet, wie het naar zich nemen zal. 7 (39:8) En nu, wat verwacht ik, o HEERE! Mijn hoop, die is op U. 8 (39:9) Verlos mij van al mijn overtredingen; en stel mij niet tot een smaad des dwazen. 9 (39:10) Ik ben verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan. 10 (39:11) Neem Uw plage van op mij weg, ik ben bezweken van de bestrijding Uwer hand. 11 (39:12) Kastijdt Gij iemand met straffingen om de ongerechtigheid, zo doet Gij zijn bevalligheid smelten als een mot; immers is een ieder mens ijdelheid. Sela. 12 (39:13) Hoor, HEERE! mijn gebed, en neem mijn geroep ter ore; zwijg niet tot mijn tranen; want ik ben een vreemdeling bij U, een bijwoner, gelijk al mijn vaders. 13 (39:14) Wend U van mij af, dat ik mij verkwikke, eer dat ik heenga, en ik niet meer zij.

David schijnt in grote benauwdheid te zijn geweest toen hij deze psalm schreef, en om het een of ander ook zeer ongerust; want het is met enige moeite dat hij zijn hartstocht bedwingt en zijn geest tot kalmte brengt, zelf de goede raad volgt, die hij aan anderen heeft gegeven, Psalm 37:in de Heere te weten, geduldig op Hem te wachten, zonder zich te ontsteken of te kwellen; want het is gemakkelijker de goede raad dan het goede voorbeeld te geven van rustig en kalm te zijn onder beproeving. Wat de bijzondere moeilijkheid was, die de strijd veroorzaakte in Davids hart, blijkt niet. Misschien was het de dood van een dierbare vriend of bloedverwant, waardoor zijn geduld op de proef werd gesteld, en die hem deze overdenkingen nopens sterflijkheid ingaf, en terzelfder tijd schijnt hij zelf ook zwak en ziek geweest te zijn. Zijn vijanden zochten ook voordeel op hem te verkrijgen, en zagen uit naar zijn hinken, ten einde iets te hebben, waarvoor zij hem konden smaden. Aldus bedroefd en gekweld,

I. Verhaalt hij de strijd in zijn binnenste tussen genade en bederf, tussen drift en geduld, vers 2-4

II. Peinst hij over de leer van des mensen broosheid en sterflijkheid, en bidt God om hem erin te onderwijzen vers 5. -7.

III. Wendt hij zich tot God om vergeving van zijn zonden, het wegnemen van zijn beproevingen, en het verlengen van zijn leven totdat hij bereid Is voor de dood, vers 8-14.

Dit is een begrafenispsalm en zeer geschikt voor die gelegenheid; bij het zingen ervan moet ons hart onder de indruk zijn van de kortheid, de onzekerheid en de rampspoedige toestand van het menselijk leven; en zij, die door God beproefd werden in de dood van geliefden, zullen deze psalm van groot nut voor zich bevinden om te verkrijgen hetgeen, waarop wij onder zodanige smart het oog moeten hebben namelijk dat zij aan ons geheiligd moge worden tot ons geestelijk welzijn, en om ons hart in de heilige wil van God te doen berusten**.**

PSALM 39:1-7
David herinnert zich hier en vermeldt in de geschiedenis de werkingen van zijn hart onder zijn beproevingen, en het is goed voor ons om dit te doen, opdat wat verkeerd gedacht werd verbeterd kan worden, en van hetgeen goed gedacht werd een volgende maal gebruik zal kunnen gemaakt worden.

I. Hij gedacht aan de verbonden, die hij met God was aangegaan, om met omzichtigheid te wandelen, zeer voorzichtig te zijn in hetgeen hij deed en in hetgeen hij sprak. Als wij te eniger tijd verzocht worden tot zonde en in gevaar zijn om erin te vallen, dan moeten wij ons de plechtige geloften voor de geest brengen, die wij gedaan hebben tegen de zonde, tegen de bijzondere zonde, die wij op het punt zijn van te bedrijven. God kan en zal er ons aan herinneren Jeremia 2:20 :"Gij zei: ik zal niet overtreden;" en daarom behoren wij er onszelf aan te herinneren. Dat heeft David hier gedaan.

1. Hij gedenkt dat hij in het algemeen besloten had zeer voorzichtig en omzichtig te zijn in zijn wandel; vers 2.
a. Ik zei: Ik wil mijn wegen bewaren, en dat was goed gezegd, en hetgeen hij nooit zou willen herroepen, en dus ook nooit moet tegenspreken. Het is voor ons allen van groot belang om onze wegen te bewaren, dat is: om met omzichtigheid te wandelen, terwijl anderen maar loszinnig en onnadenkend voortleven.
b. Wij moeten vast besluiten onze wegen te bewaren en dat besluit dikwijls te vernieuwen. gesloten hebbende onze wegen te bewaren, moeten wij bij alle gelegenheden onszelf herinneren aan dit besluit, want het is een verbond, dat nooit vergeten moet worden, maar waaraan we steeds moeten gedenken.

2. Hij gedenkt er aan dat hij inzonderheid een verbond had gemaakt tegen de zonden van de tong dat hij niet zou zondigen met zijn tong: dat hij niet verkeerd zou spreken, hetzij om God te beledigen, of om "trouweloos te zijn aan het geslacht van Gods kinderen," Psalm 73:15. Het is niet zo gemakkelijk als wij konden wensen, om niet te zondigen in gedachte maar zo een boze gedachte in zijn hart opkomt, zal hij zijn hand op zijn mond leggen en haar onderdrukken, opdat zij niet verder ga; en dit is zo groot een genadegave, dat indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man; en zo nodig is zij, dat hij, die denkt Godsdienstig te zijn en zijn tong niet in toom houdt, diens Godsdienst is ijdel. David had besloten:
a. Dat hij te allen tijde zou waken tegen zonden van de tong. "Ik zal mijn mond met een teugel bewaren," een breidel, zoals op een weerspannig paard om het te besturen, het te beteugelen en te bedwingen het op de rechte weg te leiden en in een goede gang te houden, zie Jakobus 3:3 Waakzaamheid in de gewoonte is de breidel op het hoofd, waakzaamheid in de daad, in de beoefening, is de hand op de teugel, is er een muilband op, zoals op een weerspannige hond, die woest is en kwaad doet. Door er vastberaden tegen te waken wordt het bederf weerhouden van uit te breken op de lippen en is het aldus gebreideld.
b. Dat hij zijn waakzaamheid er tegen zou verdubbelen als er het meest gevaar was van ergernis: terwijl de goddeloze nog tegenover mij is. Als hij in gezelschap was met de goddelozen, dan wilde hij er zich voor wachten om iets te zeggen, dat hen kon verharden, of hun aanleiding geven om te lasteren. Als Godvruchtige mensen in slecht gezelschap komen, dan moeten zij wel acht geven op hetgeen zij zeggen.
Of wel: als de goddeloze voor mij is, in mijn gedachte is. Als hij de hoogmoed en de macht, de voorspoed en de bloeiende toestand van boosdoeners gadesloeg dan was hij in verzoeking om verkeerd te spreken, en daarom moest hij dan zeer bijzonder voorzichtig zijn in hetgeen hij zei. Hoe sterker de verzoeking is tot zonde, zoveel sterker moet ons besluit er tegen zijn.

II. Ingevolge deze verbonden gaf hij zich moeite om zijn tong in toom te houden, vers 3. Ik was verstomd door stilzwijgen, ik zweeg van het goede. Zijn stilzwijgen was prijzenswaardig, en hoe groter de prikkel was tot spreken, hoe lofwaardiger zijn stilzwijgen was. Waakzaamheid en een vast besluit in de kracht van Gods genade zullen meer bijdragen tot het beteugelen van de tong dan wij ons kunnen voorstellen. Maar wat zullen wij er van zeggen dat hij zweeg zelfs van het goede? Was het zijn wijsheid, die hem terughield van goede gesprekken als de goddelozen nog tegenover hem waren, daar hij geen paarlen voor de zwijnen wilde werpen? Ik denk veeleer dat hij zijn zwakheid was; omdat hij niet alles moest zeggen, wilde hij niets zeggen, en zo ging hij tot een ander uiterste over, hetgeen een smaad was voor de wet, want die schrijft het middel voor tussen twee uitersten. Dezelfde wet, die alle vuile reden verbiedt, eist een goede rede tot nuttige stichting, Efeze 4:29.

III. Hoe minder hij sprak, des te meer dacht hij. Door het zieke lid te binden, werden er de vochten heengetrokken; mijn smart werd verzwaard, mijn hart werd heet in mijn binnenste, vers 4. Hij kon zijn tong breidelen, maar hij kon zijn hartstocht niet ten onder houden, hoewel hij de rook onderdrukte, was er toch een vuur in zijn gebeente, en terwijl hij peinsde over zijn beproevingen en over de voorspoed van de goddelozen, brandde het vuur. Zij, die van een gemelijke, ontevreden aard zijn, moeten niet al te veel peinzen over de dingen, er niet al te lang op blijven staren; want terwijl zij hun gedachten laten verwijlen bij de oorzaken van de rampen, wordt het vuur van hun ontevredenheid door brandstof onderhouden en brandt het zoveel heftiger. Ongeduld is een zonde, die haar slechte oorzaak heeft in onze zelf, en die is peinzen; en haar slechte uitwerking op onszelf, en die is niets minder dan branding. Indien wij dus het kwaad van onbeteugelden hartstocht willen voorkomen, dan moeten wij de grief van onbeteugelde gedachten herstellen.

IV. Toen hij eindelijk sprak, sprak hij ter zake. Toen sprak ik met mijn tong. Sommigen houden het er voor dat zijn spreken een verbreken was van zijn voornemen, zijn goed besluit, en dat hij in hetgeen hij zei met zijn tong heeft gezondigd, en zo houden zij dan hetgeen volgt voor een hartstochtelijker wens, "dat hij, evenals Elia mocht sterven" 1 Koningen 19:4, en zoals Job, Hoofdstuk. 6:8, 9. Maar ik houd het veeleer niet voor een verbreken van zijn goed voornemen, maar voor de herstelling van zijn vergissing in zijn stilzwijgen al te ver te drijven; hij had gezwegen van het goede, maar nu wilde hij er niet langer over zwijgen. Hij had niets te zeggen tot de bozen, die tegenover hem waren, want bij hen wist hij zijn woorden niet te plaatsen, maar na lang gepeinsd te hebben, was het eerste woord, dat hij hij zei, een gebed en een vrome overdenking over een onderwerp, waaraan het voor ons allen goed is veel te denken.

1. Hij bidt God om hem bewustheid te geven van de kortheid en de onzekerheid van het leven en het naderen van de dood, vers 5. Heere maak mij bekend man einde en welke de mate mijn dagen zij. Hij bedoelt niet: "Heere, laat mij weten hoe lang ik zal leven en wanneer ik zal sterven," wij kunnen zo'n gebed niet bidden in het geloof, want God heeft nergens beloofd dat Hij ons dit zal doen weten, maar heeft in Zijn wijsheid die kennis weggesloten onder de verborgen dingen, die niet voor ons zijn. Het zou ook niet goed voor ons zijn om dit te weten; maar, "Heere, maak mij bekend mijn einde," betekent: "Heere, geef mij wijsheid en genade om er op te merken", Deuteronomium 32:29, "en een goed gebruik te maken van hetgeen ik ervan weet." "De levenden weten dat zij sterven zullen," Prediker 9:5, maar weinigen zullen eraan denken; daarom is het ons nodig te bidden dat God door Zijn genade de afkeer van de gedachte aan de dood zal overwinnen die in ons verdorven hart is. "Heere, doe mij bedenken",

a. Wat de dood is; hij is mijn einde, het einde van mijn leven en van alle bezigheden en genietingen van het leven, het einde van alle mensen," Prediker 7:2 Hij is het einde van onze staat van beproeving, onze proeftijd, onze tijd van voorbereiding, en een ontzaglijk ingaan tot een staat van vergelding en beloning. Voor de goddeloze is hij het einde van al zijn genietingen, voor een Godvruchtige het einde van al zijn leed. "Heere, maak mij bekend mijn einde, ten einde beter bekend te worden met de dood, er meer gemeenzaam mee te worden, "Job 17:14 meer onder de indruk te zijn van de grootste van de veranderingen. Heere, geef mij te bedenken welk een ernstige zaak het is te sterven."

b. "Hoe nabij het is, Heere, maak mij bekend de mate van mijn dagen, geef mij te bedenken dat zij afgemeten zijn in de raad Gods," (het einde is een bepaald, een vastgesteld einde, dat is de betekenis van het Hebreeuwse woord. "Mijn dagen zijn bestemd", Job 14:5); "en dat de mate slechts klein is, mijn dagen zullen spoedig geteld en voleindigd zijn." Als wij op de dood zien als op iets dat verre is, dan zijn wij in verzoeking om de noodzakelijke voorbereiding er voor uit te stellen; maar als wij bedenken hoe kort het leven is, dan zullen wij zien dat het ons nodig is om te doen wat onze hand vindt om te doen, niet slechts met alle macht maar met allen mogelijken spoed.

c. Dat het voortdurend in ons werkt. "Heere, geef mij te bedenken hoe broos ik ben, hoe gering de voorraad is van levenskracht, en hoe de levensgeesten, die als de olie zijn, welke de lamp brandende houdt, meer en meer verflauwen. Door dagelijkse ervaring bevinden wij dat het aardse huis van deze tabernakel vermolmt en in verval geraakt. Heere, geef ons hieraan te denken opdat wij ons verzekeren van een woning in het huis, dat niet met handen gemaakt is."

2. Hij denkt aan de kortheid en ijdelheid van het leven, er op pleitende bij God om hulp en ondersteuning onder de lasten van het leven zoals Job dikwijls gedaan heeft, en hij pleit er op bij zichzelf om zich op te welke tot het werk des levens.
A. Des mensen leven op aarde is kort en van geen duurzaamheid, en dat is een reden waarom wij er los van moeten zijn en ons moeten bereiden voor het einde ervan, vers 6. Zie, Gij hebt mijn dagen een handbreed gesteld, de breedte van vier vingers, een zekere grootte een geringe, waarvan wij de maat steeds bij ons hebben, altijd voor onze ogen hebben; wij hebben geen roede, geen meetsnoer nodig om de afmeting van onze dagen te bepalen, geen bekwaamheid in rekenkunde om er het aantal van te berekenen; neen, wij hebben er de maatstaf van in onze vingers en zij zijn niet te vermenigvuldigen, zij zijn met hun allen slechts een handbreed. Onze tijd is kort en God heeft hem zo gemaakt, want het getal onzer maanden is bij Hem hij is kort, en Hij weet dat hij kort is; "mijn leeftijd is als niets voor U." Hij gedenkt "hoe kort onze tijd is" Psalm 89:48 "Hij is als niets in vergelijking met U", aldus lezen sommigen de zin. Alle tijd is als niets bij Gods eeuwigheid en nog veel minder ons deel van de tijd.

B. Des mensen leven op aarde is ijdel en van geen waarde, en daarom is het dwaas om er gehecht aan te zijn en verstandig om ons van een beter leven te verzekeren. Adam is Abel, de mens is ijdelheid in zijn tegenwoordige staat; hij is niet wat hij schijnt te zijn heeft niet wat hij zich beloofd heeft, hij en al zijn genot en gerief zijn voortdurend in onzekerheid; en als er na dit leven geen ander leven was, dan zou hij, alles in aanmerking genomen tevergeefs gemaakt zijn. Hij is sterflijk, hij is onbestendig. Let er op hoe nadrukkelijk deze waarheid hier wordt uitgesproken.
a. Een ieder mens is enkel ijdelheid, een ieder mens zonder uitzondering, hoog en laag, rijk en arm, allen ontmoeten elkaar hierin.

b. Hij is dit in zijn beste staat, als hij jong is en krachtig en gezond, in rijkdom en eer, op de hoogte van voorspoed; als hij het meest gerust is, het meest vrolijk is, het veiligst denkt te zijn, denkt dat zijn berg vaststaat.
c. Hij is enkel ijdelheid, zo ijdel mogelijk. Geheel de mens is een en al ijdelheid, zo zou het gelezen kunnen worden; alles om en aan hem is onzeker, niets is degelijk en duurzaam dan hetgeen de nieuwe mens betreft immers, of waarlijk, zo is hij. Dit is een waarheid van ontwijfelbare zekerheid maar wij zijn er zeer afkerig van om haar te geloven, en wij hebben het nodig dat zij ons plechtig betuigd wordt, gelijk zij ons dan ook werkelijk door vele voorbeelden betuigd wordt.
d. Sela, dit woord wordt er aan toegevoegd, als een aandachtsteken. "Blijf hier staan en wacht een weinig, opdat gij de tijd kunt nemen om deze waarheid te overwegen en toe te passen, dat iedere mens ijdelheid is." Wij zelf zijn dit.

Ten bewijze van de ijdelheid van de mens als sterflijk, noemt hij hier drie dingen, en van ieder van deze drie toont hij de ijdelheid aan, vers 7.

Ten eerste. De ijdelheid van onze blijdschap en eer. Immers, of gewis, wandelt de mens (zelfs als hij wandelt in hoogheid, als hij wandelt in genot of vermaak), in een beeld, een schaduw, in een ijdele schijn. Als hij veel vertoning maakt, veel van zich doet spreken, gaat zijn gedaante voorbij en is zijn grote pracht slechts grote ijdelheid, Handelingen 25:23 Het is slechts een vertoning, en daarom een edele vertoning, zoals de regenboog, welks bonte, schitterende kleuren wel spoedig moeten verdwijnen, daar zijn onderlaag slechts een wolk, een damp is, en zodanig is het leven, Jakobus 4:24 en daarom moet ook al haar vrolijkheid zodanig zijn.

Ten tweede. De ijdelheid van onze smarten en angsten: immers zijn zij tevergeefs verontrust. Onze ongerustheid is dikwijls ongegrond; wij kwellen ons zonder reden en de aanleidingen van onze ellende zijn dikwijls de schepselen van onze eigen verbeelding, en zij zijn altijd vruchteloos, wij ontrusten ons tevergeefs, want met al onze ongerustheid kunnen wij de aard van de dingen niet veranderen, evenmin als de raad van God; de dingen zullen zijn zoals zij zijn, al hebben wij er ons ook nog zoveel om ontrust en ontroerd.

Ten derde. De ijdelheid van ons zorgen en zwoegen. Hij geeft zich zeer veel moeite om schatten opeen te hoopten, en zij zijn slechts als hopen van mest in de voren van de akker, nergens goed voor, tenzij zij verspreid worden. Maar als hij zijn schatkamer met deze prullen gevuld heeft weet hij niet wie ze naar zich nemen zal, noch wiens zij zijn zullen als hij heengegaan is, want hij zal ze niet medenemen. Hij vraagt niet: "voor wie arbeid ik? en dat is zijn dwaasheid", Prediker 2:19 "Dit is ijdelheid."

Psalm 39:8-14

De psalmist had nagedacht over de kortheid en onzekerheid van het leven, en over de ijdelheid en kwelling des geestes, die aan al de genietingen van het leven verbonden zijn, en nu richt hij in deze verzen zijn ogen en zijn hart opwaarts naar de hemel. Als er geen degelijke voldoening is in het schepsel, dan is zij te vinden in God en in gemeenschap met Hem, en tot Hem moeten wij door de teleurstellingen in het leven uitgedreven worden. David geeft hier uitdrukking aan:

I. Zijn betrouwen op God, vers 8. Ziende dat alles ijdelheid is en de mens zelf ijdelheid is**:**

1. Wanhoopt hij aan geluk in de dingen van de wereld en wijst hij alle verwachting ervan af. "En nu, wat verwacht ik, o Heere? Niets van de dingen van de zinnen en tijdelijke dingen, van deze aarde wens ik niets, hoop ik niets." De gedachte aan de ijdelheid en broosheid van het menselijk leven moet onze begeerte naar de dingen van deze wereld doden en onze verwachting ervan verminderen. Indien de wereld zo'n ding is, zo moge God er mij voor

behoeden om er mijn deel in te hebben of te zoeken." Wij kunnen niet rekenen op bestendige gezondheid en voorspoed, noch op enigerlei aangenaamheid of lieflijkheid, want alles is even onzeker als ons bestaan in deze wereld."

2. Hij grijpt geluk en voldoening aan in God; Mijn hoop, die is op U. Als het vertrouwen in schepselen faalt, dan is het onze troost dat wij een God hebben, tot wie wij kunnen gaan, een God om op te vertrouwen, en hierdoor moeten wij opgewekt worden om Hem zoveel te vaster aan te grijpen door het geloof.

II. Zijn onderworpenheid aan God en zijn goedsmoeds berusten in Zijn heiligen wil, vers 10. Als onze hoop op God is voor een gelukzaligheid in de andere wereld, dan kunnen wij wel vrede hebben met al de beschikkingen van Zijn voorzienigheid over ons in deze wereld. "Ik ben verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen om te klagen of te murmureren." Nu herkreeg hij de kalmte van gemoed, waarin stoornis was gekomen, vers 3. Van welk genot, welke vertroosting hij ook beroofd is, welk kruis hem ook opgelegd zij, hij zal gerust zijn, "want Gij hebt het gedaan; het is niet geschied bij geval, maar naar Uw wil, Uw bestel." Hier kunnen wij zien**:**

1. Een goede God, die alles doet, alle gebeurtenissen ons aangaande regelt. Van ieder voorval kunnen wij zeggen: "Dit is de vinger Gods, het is het doen des Heeren", wie er ook de werktuigen van mogen geweest zijn.
2. Een goed mens, die om deze reden er niets tegen zegt. Hij is stom, hij heeft niets tegen te werpen, geen vraag te doen, geen twist er om te beginnen. Al wat God doet is wel gedaan.

III. Zijn begeerte naar God en de gebeden, die hij tot Hem opzond; Is iemand in lijden? dat hij bidde, zoals David hier gebeden heeft.
1. Om de vergeving van zijn zonde en het voorkomen van zijn schande, vers 9. Eer hij bidt: Neem Uw plaag van mij weg, vers 11, bidt hij: " verlos mij van al mijn overtredingen, vers 9, van de schuld die ik op mij geladen heb van de straf die ik heb verdiend, en van de macht van het bederf, dat mij gevangen heeft". Als God onze zonden vergeeft, verlost Hij ons ervan, verlost Hij ons van allen. Hij pleit: Stel mij niet tot een smaad des dwazen. Goddelozen zijn dwazen, en zij tonen dan het meest hun dwaasheid, als zij denken hun geestigheid te tonen door te schimpen op Gods volk. Als David bidt dat God zijn zonden zal vergeven en hem niet tot een smaad zal stellen, dan moet dit opgevat worden als een gebed om gemoedsvrede. Heere, laat mij niet onder de macht van neerslachtigheid, waar de dwazen mij om zouden bespotten en als een gebed om genade, dat God hem nooit aan zichzelf zou overlaten, zodat hij iets zou doen, waardoor hij tot een smaad van slechte mensen gesteld zou worden. Dat is een goede reden waarom wij moeten waken en bidden tegen de zonde, want de eer van onze belijdenis is nauw betrokken bij de bewaring van onze oprechtheid.

2. Om de wegneming van zijn beproeving, dat hij spoedig van zijn tegenwoordige lasten ontheven mocht worden, vers 11. Neem Uw plaag van mij weg. Als wij onder de kastijdende hand van God zijn, dan moet ons oog op God zelf wezen om verlichting, en niet op iemand anders. Hij alleen, die de plaag opgelegd heeft, kan haar wegnemen, en wij kunnen dan in geloof en met voldo ening bidden dat onze beproevingen weggenomen zullen worden, als onze zonden vergeven zijn, Jesaja 38:17, en wanneer, zoals hier, de beproeving geheiligd werd en haar werk gedaan heeft en wij onder de hand Gods verootmoedigd zijn.
A. Hij pleit op de uiterste nood, waarin hij door de beproeving gebracht was en waardoor hij een geschikt voorwerp van Gods barmhartigheid is geworden. Ik ben verteerd door de slag van Uw hand, vers 11. Zijn ziekte had zozeer de overhand dat zijn moed hem begaf, zijn kracht was verteerd en zijn lichaam uitgemergeld. "De slag, of de strijd, van Uw hand heeft

mij tot aan de poorten van de dood gebracht." De krachtigste, stoutmoedigste en beste mensen kunnen niet staande blijven onder, veel minder het hoofd bieden aan, de sterkte van Gods toorn. Zo was het niet alleen met hem, maar iedereen, wie hij ook zij, zal bevinden dat hij niet is opgewassen tegen de Almachtige vers 12.

Als God te ooit met ons twist, als Hij ons kastijdt met bestraffingen:
a. Dan kunnen wij de billijkheid van Zijn twisting niet ontkennen, maar wij moeten erkennen dat Hij er rechtvaardig in is, want als Hij de mens kastijdt, dan is het altijd vanwege de ongerechtigheid. Onze wegen en ons doen bezorgen ons de moeite en de ellende, en wij worden geslagen met de roede, die wijzelf gemaakt hebben. Het is het juk van onze overtredingen hoewel het "door Zijn hand is ineen gevlochten." Klaagliederen 1:14.
b. Wij kunnen de uitwerking van Zijn twisting niet tegenstaan. Hij zal ons te sterk wezen. Gelijk wij geen middel hebben om Zijn vonnis te voorkomen, zo hebben wij ook geen middel om aan de volvoering ervan te ontkomen. Gods straffingen doen van de mensen schoonheid smelten als een mot. Dikwijls zien wij, en soms gevoelen wij, hoezeer in weinig tijds het lichaam verzwakt en vervallen is door ziekte; het aangezicht is veranderd, waar zijn de blozende wangen, de levendige ogen de vrolijke blik, het glimlachend gelaat? Het is van dat alles het tegenovergestelde, dat men aanschouwt. Welk een armzalig iets is schoonheid; en hoe dwaas zijn zij, die er trots op zijn of er hun zinnen op zetten, daar zij zeer zeker, en misschien wel spoedig, aldus vergaat! Sommigen denken dat door de mot de mens wordt voorgesteld, die even gemakkelijk verpletterd wordt als de mot door de aanraking van een vinger verpletterd wordt, Job 4:19 Anderen zien er de voorstelling in van de Goddelijke straffingen, die ons stil en onmerkbaar verteren, zoals de mot het kledingstuk verteert. Dit alles bewijst ten sterkste wat hij tevoren gezegd had, namelijk dat de mens ijdelheid is, zwak is en hulpeloos-aldus zal hij bevonden worden als God komt om met hem te twisten.

B. Hij pleit op de goede indrukken, die op hem gemaakt zijn door zijn beproeving. Hij hoopte dat het doel bereikt was, waartoe zij gezonden werd, en dat zij daarom in genade van op hem weggenomen zou worden, en als een beproeving haar werk niet gedaan heeft, kan zij wel weggenomen worden, maar niet in genade.
a. Zij had hem doen wenen, en hij hoopte dat God daarop zou letten, toen de Heere God riep tot verweer, heeft hij aan die roeping gehoor gegeven en er zich naar geschikt, en daarom kon hij in het geloof bidden: Heere zwijg niet bij mijn geween, vers 13. Hij die de mensenkinderen niet van harte beproeft of bedroeft, en nog veel minder Zijn eigen kinderen, zal niet zwijgen tot hun tranen, maar zal of verlossing voor hen spreken, en als Hij spreekt, dan is het geschied of intussen van troost tot hen spreken en hen vreugde en blijdschap doen horen.
b. Zij had hem uitgedreven tot gebed, en beproevingen worden gezonden om tot gebed op te wekken. Indien zij die uitwerking hebben als wij, wanneer wij beproefd zijn, meer bidden en beter bidden dan tevoren, dan kunnen wij hopen dat God ons gebed zal horen, ons geroep ter ore zal nemen, want het gebed, waartoe de beschikking van Zijn voorzienigheid aanleiding geeft en dat door Zijn Geest van de genade wordt ingegeven, zal niet ledig wederkeren.
c. Zij had geholpen om hem te spenen van de wereld, zijn liefde er voor weg te nemen. Nu begon hij meer dan ooit op zichzelf te zien als op een vreemdeling en bijwoner gelijk al zijn vaders, niet thuis in deze wereld, maar er door heen reizende naar een betere, en nooit zal hij achten thuis te zijn voor hij in de hemel is. Hij pleit er op bij God: Heere, neem kennis van mij, van mijn behoeften en lasten, want ik ben een vreemdeling hier, en ondervind dus de behandeling van een vreemdeling, ik word als een vreemdeling geminacht en verdrukt, en vanwaar zou ik hulp verwachten dan van U, van dat andere land, waartoe ik behoor? Eindelijk. Hij bidt om nog een weinig uitstel, vers 14. Wend U van af, spaar mij wek mij op

uit deze ziekte, opdat ik naar lichaam en geest versterkt worde, in een kalmer gemoedsstemming moge komen, beter voorbereid moge worden voor een andere wereld, eer ik door de dood van hier ga en in deze wereld niet meer ben. Sommigen houden dit voor een hartstochtelijke begeerte, dat God hem spoedig hulp zou zenden, omdat het anders te laat zou wezen, zoals die in Job 10:20, 21. Maar ik houd het liever voor een Godvruchtig gebed, dat God hem nog hier zou laten, totdat Hij hem door Zijn genade geschikt gemaakt heeft om van hier te gaan en zijn levenswerk mocht eindigen, eer zijn leven ten einde was, laat mijn ziel leven, en zij zal U loven**.**

PSALM 40

1 Davids psalm, voor de opperzangmeester. (40:2) Ik heb de HEERE lang verwacht; en Hij heeft Zich tot mij geneigd, en mijn geroep gehoord. 2 (40:3) En Hij heeft mij uit een ruisenden kuil, uit modderig slijk opgehaald, en heeft mijn voeten op een rotssteen gesteld, Hij heeft mijn gangen vastgemaakt. 3 (40:4) En Hij heeft een nieuw lied in mijn mond gegeven, een lofzang onze Gode; velen zullen het zien, en vrezen, en op de HEERE vertrouwen. 4 (40:5) Welgelukzalig is de man, die de HEERE tot zijn vertrouwen stelt, en niet omziet naar de hovaardigen, en die tot leugen afwijken. 5 (40:6) Gij, o HEERE, mijn God! hebt Uw wonderen en Uw gedachten aan ons vele gemaakt, men kan ze niet in orde bij U verhalen; zal ik ze verkondigen en uitspreken, zo zijn zij menigvuldiger dan dat ik ze zou kunnen vertellen. 6 (40:7) Gij hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer; Gij hebt mij de oren doorboord; brandoffer en zondoffer hebt Gij niet geeist. 7 (40:8) Toen zeide ik: Zie, ik kom; in de rol des boeks is van mij geschreven. 8 (40:9) Ik heb lust, o mijn God! om Uw welbehagen te doen; en Uw wet is in het midden mijns ingewands. 9 (40:10) Ik boodschap de gerechtigheid in de grote gemeente; zie, mijn lippen bedwing ik niet; HEERE! Gij weet het. 10 (40:11) Uw gerechtigheid bedek ik niet in het midden mijns harten; Uw waarheid en Uw heil spreek ik uit; Uw weldadigheid en Uw trouw verheel ik niet in de grote gemeente. 11 (40:12) Gij, o HEERE! zult Uw barmhartigheden van mij niet onthouden; laat Uw weldadigheid en Uw trouw mij gedurig behoeden. 12 (40:13) Want kwaden, tot zonder getal toe, hebben mij omgeven; mijn ongerechtigheden hebben mij aangegrepen, dat ik niet heb kunnen zien; zij zijn menigvuldiger dan de haren mijns hoofds, en mijn hart heeft mij verlaten. 13 (40:14) Het behage U, HEERE! mij te verlossen; HEERE! haast U tot mijn hulp. 14 (40:15) Laat hen tezamen beschaamd en schaamrood worden, die mijn ziel zoeken, om die te vernielen; laat hen achterwaarts gedreven worden, en te schande worden, die lust hebben aan mijn kwaad. 15 (40:16) Laat hen verwoest worden tot loon hunner beschaming, die van mij zeggen: Ha, ha! 16 (40:17) Laat in U vrolijk en verblijd zijn allen, die U zoeken; laat de liefhebbers Uws heils gedurig zeggen: De HEERE zij groot gemaakt! 17 (40:18) Ik ben wel ellendig en nooddruftig, maar de HEERE denkt aan mij; Gij zijt mijn Hulp en mijn Bevrijder; o mijn God! vertoef niet.

David schijnt deze psalm geschreven te hebben bij gelegenheid dat hij door de macht en de goedheid van God verlost werd uit een grote benauwdheid, waardoor hij overstelpt dreigde te worden, waarschijnlijk was het een zielsbenauwdheid, voortkomende uit bewustheid van zonde en uit Gods misnoegdheid op hem daarover. Wat het nu ook moge geweest zijn: dezelfde Geest, die hem de lofzeggingen had ingegeven voor zijn verlossing, was tegelijkertijd een Geest van de profetie in hem, getuigende van het lijden van Christus en de heerlijkheid daarna volgende, of, eer hij het wist of er zich van bewust was, was hij er toe geleid om te spreken van Christus' onderneming en het volbrengen van die onderneming, in woorden, die alleen op Christus moeten toegepast worden; en daarom zal het nuttig wezen om na te gaan in hoever de lofzeggingen, die aan deze profetie voorafgaan, en de gebeden, die er op volgen, op Hem toegepast kunnen worden. In deze psalm:

I. Vermeldt David Gods gunst jegens hem, door hem uit zijn grote benauwdheid te verlossen, met dankbaarheid en tot Zijn lof, vers 2-6
II. Neemt hij daar aanleiding uit om te spreken van de verlossing door Christus, vers 7-11
III. Dat bemoedigt hem om tot God te bidden om genade en goedertierenheid voor hemzelf en voor zijn vrienden vers 12-18
Indien wij bij het zingen van deze psalm geloof mengen met de profetie van Christus, er, in oprechtheid instemmen met de lofzeggingen en gebeden die hier opgezonden worden, dan psalmen wij de Heere in ons hart.

Psalm 40:1-6
In deze verzen hebben wij:
I. De grote benauwdheid en ellende, waarin de psalmist was gekomen. Hij was neer gedompeld in een ruisende kuil van het verderf uit het slijk van de modderpoel, vers 3, waar hij zich niet zelf uit kon opwerken en waarin hij al dieper en dieper wegzonk. Hit spreekt hier noch van lichaamskrankheid noch van beledigingen hem aangedaan door Zijn vijanden, en daarom hebben wij reden te denken dat hij aan innerlijke onrust leed, in benauwdheid van ziel was, en dat was nu zijn zwaarste leed. Neerslachtigheid van gemoed onder de bewustheid van het verbergen van Gods aangezicht, en twijfeling en vrees omtrent de eeuwigen staat, dat zijn inderdaad een ruisende kuil en modderig slijk, en zij zijn dit voor menig dierbaar kind van God geweest.

II. Zijn ootmoedig wachten op God en zijn gelovige verwachtingen van Hem in deze diepten " Ik heb de Heere vurig verwacht, vers 2. Wachtende verwacht ik, zo luidt de grondtekst. Hij verwachtte van niemand anders hulp dan van God, de hand, die scheurt, moet genezen die wondt moet verbinden, Hoséa 6:1, want anders zal het nooit geschieden. Van God verwachtte hij hulp, en hij twijfelde er niet aan of te bestemder tijd zou die hulp komen. Er is in God kracht genoeg om de zwaksten te helpen, en genade genoeg om de onwaardigsten te helpen, de onwaardigsten van al Zijn volk, die op Hem betrouwen. Maar hij wachtte geduldig, hetgeen aanduidt dat de hulp niet spoedig kwam; toch twijfelde hij niet of zij zou komen, maar besloot om te blijven geloven, en hopen en bidden totdat zij kwam. Zij, wier verwachting is van God, kunnen verwachten met verzekerdheid, maar moeten verwachten met geduld. Dit nu is zeer toepasselijk op Christus. Zijn doodsbenauwdheid in de hof en aan het kruis duurde lang, werd verlengd, en het was een ruisende kuil en modderig slijk. Toen was Zijn ziel ontroerd en geheel bedroefd tot de dood toe, maar toen bad Hij: Vader, verheerlijk Uw naam; Vader verlos Mij, toen bleef Hij vasthouden aan Zijn betrekking tot Zijn Vader, "Mijn God, Mijn God" en aldus heeft Hij geduldig op Hem gewacht.

III. Zijn troostrijke ervaring van Gods goedheid jegens hem in zijn benauwdheid, die hij vermeldt tot eer van God en tot aanmoediging van hemzelf en van anderen.

1. God verhoorde zijn gebeden; Hij heeft zich tot mij geneigd en mijn geroep gehoord. Zij, die geduldig wachten op God, kunnen wel lang moeten wachten, maar zij zullen niet tevergeefs wachten. Onze Heere Jezus "werd verhoord uit de angst," Hebreeën 5:7 Ja, Hij was er zeker van dat de Vader Hem altijd hoorde.

2. Hij bracht zijn vrees tot zwijgen, deed de beroering van zijn geest tot bedaren komen en gaf hem vrede des gemoeds, vers 3. "Hij heeft mij opgehaald uit die ruisende kuil van vertwijfeling en wanhoop, dreef de wolken uiteen en deed Zijn licht helder schijnen in mijn ziel met de verzekering van Zijn gunst, en dat niet alleen, maar Hij heeft ook mijn voeten op een rotssteen gesteld, Hij heeft mijn gangen vastgemaakt. Zij, die onder de macht zijn geweest van Godsdienstige zwaarmoedigheid en door Gods genade verlichting hebben verkregen, kunnen dit met dankbaarheid op zichzelf toepassen, zij zijn uit de ruisende kuil opgehaald. De zegen wordt voltooid door het stellen van hun voeten op een rotssteen, waar zij vaste grond vinden om op te staan; en zo zijn zij nu even opgeheven door de hoop op de hemel als zij tevoren ter neergeslagen waren door de vrees voor de hel. Christus is de rotssteen, op welke de arme ziel vast kan staan, en op wiens Middelaarwerk tussen ons en God wij een vaste hoop kunnen bouwen. Hij wordt voortgezet door het vastmaken van hun gangen. Waar God een vaste hoop heeft gegeven, verwacht Hij een gestadige, regelmatige wandel; en als dit de

gezegende vrucht er van is, dan hebben wij reden om met grote, diep gevoelde dankbaarheid de rijkdom en de kracht van Zijn genade te erkennen.

3. Hij vervulde hem met blijdschap, zowel als met vrede in het geloven, en Hij heeft een nieuw lied in mijn mond gegeven, mij reden gegeven om mij te verheugen, en een hart om mij te kunnen verheugen. Hij was, als het ware, in een nieuwe wereld gebracht, en dat vulde zijn mond met een nieuw lied, met lof voor onze God; want tot Zijn lof en Zijn eer moeten al onze liederen gezongen worden. Nieuwe goedertierenheden, inzonderheid de zodanige, die wij nooit tevoren ervaren hebben, eisen nieuwe liederen. Dit is van toepassing op onze Heere Jezus, in Zijn ontvangen worden in het paradijs, Zijn opstanding uit het graf en Zijn verhoging tot de vreugde en de heerlijkheid, die Hem waren voorgesteld, was Hij opgehaald uit de ruisende kuil, op een rotssteen gesteld, en werd een nieuw lied in Zijn mond gegeven.

IV. Het goede gebruik, dat van dit voorbeeld van Gods goedheid jegens David gemaakt moet worden.
1. Davids ervaring zal voor velen een aanmoediging kunnen zijn om op God te hopen, en daarom heeft hij haar hier vermeld. Velen zullen het zien, en vrezen, en op de Heere vertrouwen. Zij zullen de Heere vrezen en Zijn gerechtigheid, die David, en de Zoon van David in die ruisende kuil heeft gebracht, en zij zullen zeggen: Indien dit aan het groene hout gedaan is, wat zal aan het dorre geschieden Zij zullen de Heere vrezen en Zijn goedheid door in de mond van David en van de Zone Davids nieuwe liederen te geven van blijdschap en lof. Er is een heilig, eerbiedig vrezen van God, dat niet alleen bestaanbaar is met, maar de grond is van, onze hoop op Hem. Zij zullen Hem niet vrezen en schuwen, maar vrezen en op Hem vertrouwen in hun grootste benauwdheid, niet twijfelende of zij zullen Hem even machtig en bereid vinden om hen te helpen, als David Hem in zijn benauwdheid bereid heeft gevonden om hem te verlossen. Gods wijze van handelen met onze Heere Jezus is de grote bemoediging voor ons om op Hem te vertrouwen. Toen het de Heere behaagde Hem te verbrijzelen, Hij Hem ziek heeft gemaakt om onze zonden, heeft Hij onze schuld van Hem opgeëist, en toen Hij Hem opgewekt heeft van de doden en Hem aan Zijn rechterhand gesteld heeft, heeft Hij doen blijken dat Hij de betaling aangenomen heeft, er mee voldaan was; en welke grotere aanmoediging kunnen wij nu hebben om God te vrezen en te aanbidden, en "op Hem te vertrouwen?" Zie Romeinen 4:25; 5:1, 2.
De psalmist nodigt anderen uit om, evenals hij het gedaan heeft, hun hoop op God te vestigen, door diegenen gelukzalig te noemen, die dit doen, vers 5. "Welgelukzalig is de man, die de Heere, en Hem alleen, tot zijn vertrouwen stelt; die grote en goede gedachten van Hem heeft, geheel aan Hem is toegewijd, en niet omziet naar de hovaardigen, niet doet zoals zij, die op zichzelf vertrouwen, niet steunen op hen, die hovaardig anderen aanmoedigen om op hen te vertrouwen, want de ene zowel als de andere wijken af tot leugen, zoals in werkelijkheid allen doen, die van God afwijken." Dit is bijzonder toepasselijk op ons geloof in Christus. Zalig zijn zij, die op Hem vertrouwen, op Hem en Zijn gerechtigheid alleen, en niet omzien naar de trotse Farizeeën die hun eigen gerechtigheid oprichten in mededinging met deze; niet bestuurd willen worden door hetgeen zij voorschrijven, en niet tot leugen afwijken met de ongelovige Joden, die zic h aan de "rechtvaardigheid Gods niet onderwerpen", Rom. 10:3. Zalig zijn zij, die aan deze verzoeking ontkomen.

2. De blijde bewustheid, die hij had van deze zegen, heeft er hem toe geleid om de vele andere zegeningen, die hij van God ontvangen had, met dankbaarheid op te merken vers 6. Als God nieuwe liederen in onze mond geeft, dan moeten wij onze vorige liederen niet vergeten, maar ze herhalen:" Gij, o Heere, mijn God, hebt Uw wonderen en Uw gedachten aan ons, aan mij

en aan anderen, vele gemaakt; dit is slechts een van vele." Vele zijn de weldaden, waarmee wij dagelijks worden overladen, beide door de voorzienigheid en de genade van God.
a. Zij zijn Zijn werken; niet slechts de gaven van Zijn milddadigheid, maar de werkingen van Zijn macht; Hij werkt voor ons Hij werkt in ons, en zo begunstigt Hij ons met stof, niet alleen om Hem te danken, maar om Hem te prijzen.
b. Het zijn Zijn wonderbare werken; het bedenken ervan is bewonderenswaardig; Zijn goedheid jegens ons in ze ons te schenken, is bewonderenswaardig, de eeuwigheid zelf zal niet te lang zijn om doorgebracht te worden in de bewondering ervan.
c. Al Zijn wonderen, Zijn wonderbare werken zijn de voortbrengselen van Zijn gedachten over ons. Hij doet alles naar de raad van Zijn wil, Efeze 1:11, de doeleinden van Zijn genade, die Hij bij zichzelf voorgenomen heeft, Efeze 3:11 Het zijn de ontwerpen van de oneindige wijsheid, de plannen van de eeuwige liefde, 1 Cor 2-7, Jeremia 31:3, gedachten van vrede en niet van onheil, Jeremia 29:11. Zijn genadegaven en roepingen zullen onberouwelijk zijn, omdat zij geen plotselinge besluiten zijn, maar het resultaat van Zijn gedachten, Zijn vele gedachten, over ons.
d. Zij zijn ontelbaar, kunnen niet onder een methode worden gebracht, niet in orde verhaald worden. Er is een orde in alle Gods werken, maar zo vele er van doen zich tegelijk voor aan onze ogen, dat wij niet weten waar te beginnen, noch welke vervolgens te noemen; hun orde en hun natuurlijke verhouding tot elkaar, op wat wijze de schakels van de goeden keten samengevoegd zijn, dat zijn even zo vele verborgenheden voor ons, die wij ons niet kunnen verklaren eer de voorhang gescheurd en de verborgenheid Gods vervuld zal zijn. Zij kunnen ook niet geteld worden, niet eens de hoofden er van kunnen genoemd worden. Als wij van de wonderen van de Goddelijke liefde voor ons het meeste gezegd hebben wat wij kunnen, dan moeten wij nog eindigen met een enzovoorts, en de diepte bewonderen, waarvan wij de bodem niet kunnen vinden**.**

PSALM 40:7-11

Getroffen zijnde van verbazing over de wonderwerken, die God voor Zijn volk gedaan heeft, is de psalmist nu op vreemde wijze als buiten zichzelf vervoerd, om het wonderwerk te voorzeggen, dat al de andere overtreft, de grond en de bron is van allen, namelijk het wonderwerk van onze verlossing door onze Heere Jezus Christus. Gods gedachten over ons betreffende dat werk waren het overvloedigst, het genaderijkst, en daarom het bewonderenswaardigst. Deze paragraaf is aangehaald door de apostel, Hebreeën 10:5 en verder. En toegepast op Christus en Zijn verlossingswerk voor ons. Evenals in de inzettingen, zo was er ook in de vrome overdenkingen van het Oude Testament meer van Christus dan de Oudtestamentische heiligen zich misschien wel bewust waren; en als de apostel ons de vrijwillige onderneming van de Verlosser van Zijn werk wil tonnen, dan ontleent hij zijn bericht ervan niet aan het boek van Gods verborgen raadsbesluiten, die niet voor ons zijn, maar van hetgeen geopenbaard is. Merk op:

I. De volstrekte ongenoegzaamheid van de wettische offers om voor de zonde te voldoen, ten einde ons met God te verzoenen en ons in Hem gelukkig te doen zijn. "Gij hebt geen lust gehad aan slachtoffer en spijsoffer," Gij hebt niet gewild dat de Verlosser deze zou offeren; iets moet Hij hebben om te offeren, maar niet deze, Hebr. 8:3, daarom moet Hij niet van het huis van Aäron zijn, Hebreeën 7:14. Of, in de dagen van de Messias zullen geen slachtoffers of spijsoffers meer vereist worden, maar al deze ceremoniële inzettingen opgeheven zijn. Maar dat is niet alles: zelfs toen de wet betreffende de offers nog in volle kracht was, kon gezegd worden dat God er geen lust aan had, noch er om huns zelfs wil een welbehagen in had; zij konden de schuld van de zonde niet wegnemen door aan Gods gerechtigheid te voldoen; het leven van een schaap, dat van zo veel mindere waarde is dan het leven van een

mens, Mattheüs 12:12, kon geen evenwaardige vergelding er voor zijn, en nog veel minder een middel om de eer van Gods regering te bewaren en de schade te herstellen, die aan deze eer door de zonde van de mens werd toegebracht. Zij konden de verschrikking van de zonde niet wegnemen door het geweten te bevredigen, noch de kracht van de zonde door de natuur te heiligen, dat was onmogelijk, Hebreeën 9:9- 10. Wat er van waarde in was vloeide voort uit hun verwijzen naar Jezus Christus, waarvan zij typen waren, schaduwen voorzeker, maar schaduwen van toekomende goederen, en beproevingen van het geloof en de gehoorzaamheid van Gods volk, van hun gehoorzaamheid aan de wet, en hun geloof in het Evangelie. Maar het wezen van die schaduwen moest komen, hetwelk is Christus, die aan God de heerlijkheid en aan de mens de genade moest toebrengen, waartoe de offeranden niet in staat waren.

II. De aanwijzing van onze Heere Jezus tot het werk en ambt des Middelaars. "Gij hebt mij de oren geopend." God de Vader neigde Hem tot de onderneming, Jesaja 50:5, 6, en toen verplichtte Hij Hem om er mee voort te gaan. "Gij hebt mij de oren doorboord." Men veronderstelt dat dit een toespeling is op de wet en gewoonte, om dienstknechten voor altijd aan hun heer te verbinden, door hun het oor aan de post van de deur te doorboren, zie Exodus 21:6. Onze Heere Jezus had zoveel liefde voor Zijn onderneming, dat Hij er zich niet van wilde losmaken, en daarom heeft Hij zich verbonden om er voor altijd in te volharden, en om die reden is Hij machtig om ons volkomen zalig te maken, dat Hij zich heeft om Zijn Vader volkomen te dienen, die Hem erin ondersteunt Jesaja 42:1.

III. Zijn eigen vrijwillige toestemming tot deze onderneming: "Toen zei Ik: zie, Ik kom; toen, als slachtoffer en spijsoffer niet baatten zeide Ik, veeleer dan dat het werk ongedaan zou blijven: Zie, Ik kom, om in het strijdperk te treden met de machten van de duisternis, en de belangen van Gods eer en koninkrijk voor te staan." Hiermee worden drie dingen te kennen gegeven**:**

1. Dat Hij zich vrijwillig tot deze dienst heeft aangeboden, waartoe Hij voor Zijn eigen vrijwillige aanneming ervan, in geen enkel opzicht verplicht was. Niet zodra werd Hem deze dienst voorgesteld, of Hij heeft met de grootst mogelijke bereidwilligheid en blijmoedigheid erin toegestemd en was zeer ingenomen met de onderneming. Indien Hij er niet volkomen vrijwillig in geweest was, Hij zou geen Borg hebben kunnen zijn, want het is in deze wil, deze animus offerentis, de wil van de offeraar, dat we geheiligd zijn, Hebreeën 10:10.

2. Dat Hij er zichzelf met vastheid toe verplicht heeft; "Ik kom, Ik heb beloofd in de volheid van de tijd te komen." En daarom zegt de apostel: Het was toen Hij in de wereld kwam, dat Hij acht gaf op deze belofte, waarmee Hij met Zijn hart borg geworden is om tot God te genaken." Zo heeft Hij dan verplichtingen op zich genomen, niet alleen om de grootheid van Zijn liefde te tonen, maar omdat Hij de eer moest hebben van Zijn onderneming, voor Hij haar nog ten volle volbracht had. Hoewel de prijs nog niet betaald was, was het toch zeker dat hij betaald zou worden, zodat Hij het Lam was, geslacht van voor de grondlegging van de wereld.

3. Dat Hij rondborstig verklaarde verbonden te zijn. Hij zei: Zie, Ik kom; zei het al door tot de Oud-Testamentische heiligen, die Hem daarom kenden onder de titel van ho erchomenos *Hij die komen zou.* Dit woord was de grond, waarop zij hun geloof en hun hoop bouwden, en naar welks vervulling zij verlangend uitzagen.

IV. De reden, waarom Hij ingevolge Zijn belofte gekomen is: omdat in de rol des boeks van Hem geschreven is.

a. In de gesloten rollen van het Goddelijk raadsbesluit, daar was geschreven dat Zijn oor geopend was, en Hij heide: Zie, Ik kom; daar was het verbond van de verlossing, de raad van de vrede tussen de Vader en de Zoon, opgetekend; en daarop heeft Hij in alles wat Hij deed het oog gehad, het gebod, dat Hij van Zijn Vader had ontvangen.
b. In de openbare geschriften van het Oude Testament hebben Mozes en al de profeten van Hem getuigd, in geheel de rol van dat boek is het een of ander van Hem geschreven, waarop Hij het oog had, opdat alles volbracht zou worden, Johannes 19:28

V. Het vermaak, dat Hij vond in Zijn onderneming; er zich vrijelijk toe aangeboden hebbende, heeft Hij niet gewankeld en was Hij niet ontmoedigd, maar is met alle mogelijke voldoening voor Hemzelf er mee voortgegaan, vers 9, Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen; het was voor Christus spijs en drank om het werk te doen, dat Hem te doen gegeven was, Johannes 4:34, en hier wordt de reden ervan gegeven: Uw wet is in mijn hart geschreven, vers 9. Zij is daar geschreven, daar heerst zij; zij is er een gebiedend, werkzaam beginsel. Dit is bedoeld van de wet betreffende het werk en ambt van de Middelaar, wat Hij had te doen en te lijden, deze wet was Hem dierbaar en had invloed op Hem in geheel Zijn onderneming. Als de wet Gods in ons hart is geschreven, dan zal onze plicht ons een verlustiging zijn.

VI. De verkondiging van het Evangelie aan de kinderen van de mensen en wel in de grote vergadering, vers 10, 11. Dezelfde, die als priester onze verlossing voor ons gewrocht heeft maakt haar als profeet eerst door Zijn eigen prediking, daarna door Zijn apostelen en thans nog door Zijn Woord en Geest aan ons bekend. "De grote zaligheid is begonnen verkondigd te worden door de Heere," Hebreeën 2:3. Het is het Evangelie van Christus, dat gepredikt is aan alle volken. Merk op**:**
1. Wat het is, dat gepredikt wordt; het is gerechtigheid, vers 10, Gods gerechtigheid, vers 11, de eeuwige gerechtigheid, die Christus aangebracht heeft, Daniël 9:24, vergelijk Romeinen 1:16-17. Het is Gods getrouwheid aan Zijn belofte en de zaligheid, die lang verwacht is geworden. Het is Gods goedertierenheid en Zijn waarheid, Zijn genade, overeenkomstig Zijn woord. In het werk van de verlossing moeten wij opmerken hoe helder al de hoedanigheden Gods er in schitteren en er Hem de eer van geven.

2. Aan wie het gepredikt wordt, aan de grote gemeente, vers 10, en wederom, vers 11. Toen Christus hier op aarde was, predikte hij voor de scharen, voor duizenden tegelijk. Het Evangelie werd gepredikt, beide aan Joden en heidenen, aan grote scharen van hen. Plechtige godsdienstige bijeenkomsten zijn een Goddelijke inzetting, en daar moet de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus, beide geprezen worden tot eer van God en gepredikt worden tot stichting van de mensen.

3. Hoe het gepredikt wordt, vrij en in het openbaar, mijn lippen bedwing ik niet, Uw gerechtigheid bedek ik niet, Uw waarheid en Uw trouw verheel ik niet. Dit geeft te kennen dat al wie het zou ondernemen om het Evangelie van Christus te prediken, in grote verzoeking zou zijn om het te bedekken, te verbergen, omdat het onder groten strijd gepredikt moet worden en onder veel tegenstand, maar Christus zelf en zij, die door Hem tot dat werk geroepen worden, stelden hun aangezicht "als een keisteen" Jesaja 50:7, en zij zijn er wonderlijk in door geholpen. Het is gelukkig voor ons, dat zij dit waren want hierdoor komen onze ogen ertoe om dit blijde licht te zien, en onze oren om dit blijde geklank te horen, terwijl wij anders in onbekendheid er mee omgekomen zouden zijn**.**

PSALM 40:12-18 Nagedacht hebbende over het werk van de verlossing en er van gesproken hebbende in de persoon van de Messias, komt de psalmist er nu toe om gebruik te maken van de leer van Zijn middelaarschap tussen ons en God, en daarom spreekt hij nu in zijn eigen persoon. Daar Christus de wil van Zijn Vader gedaan heeft Zijn werk heeft volbracht, en orders heeft gegeven voor de prediking van het Evangelie aan alle creaturen zijn wij aangemoedigd om met vrijmoedigheid toe te gaan tot de troon van de genade, teneinde barmhartigheid te verkrijgen en genade te vinden.

I. Dit kan ons aanmoedigen om te bidden om de genade van God, en ons onder de bescherming te stellen van die genade, vers 12. Heere, Gij hebt Uw Zoon niet gespaard, Hem ons niet onthouden, "onthoud ons dan Uw barmhartigheden niet," die Gij in Hem voor ons hebt weggelegd, want zult Gij ons "met Hem niet alle dingen schenken?" Romeinen 8:32 "Laat uw weldadigheid en Uw trouw mij gedurig behoeden." De beste heiligen zijn in voortdurend gevaar, en zien dat zij verloren zijn, indien zij niet voortdurend door de genade van God worden behoed; en de eeuwige weldadigheid en trouw van God zijn hetgeen, waarop wij moeten steunen om bewaard te worden voor het hemels koninkrijk, Psalm 61:8 II. Het kan ons aanmoedigen met betrekking tot de schuld van de zonde, daar Christus datgene gedaan heeft om ons ervan te ontlasten, wat slachtoffer en spijsoffer niet konden doen. Zie hier**:**

1. Het verschrikkelijk gezicht, dat hij had op de zonde, vers 13. Dat was het, waardoor de ontdekking van een Verlosser, waarmee hij nu bevoorrecht was geworden, hem zo welkom was. Hij zag dat zijn ongerechtigheden kwaden waren, de ergste kwaden; hij zag dat zij hem omgaven; als hij zijn leven naging, en iedere stap er van overdacht, ontdekte hij het een of ander dat verkeerd was. De dreigende gevolgen van zijn zonden omringden hem ja waarheen hij de blik richtte, overal zeg hij het een of ander kwaad, dat hem wachtte, en hij was zich bewust dat zijn zonden het hadden verdiend. Hij zag dat zij hem aangrepen, hem gevangen namen, zoals de gerechtsdienaar de schuldenaar; hij zag ze talloos, meer dan de haren van zijn hoofd. Overtuigde, ontwaakte gewetens duchten gevaar van de talloze zonden van hun zwakheid, die klein schijnen als haren, maar vanwege haar talrijkheid zeer gevaarlijk zijn. Wie kan de afdwalingen verstaan? God telt onze haren, Mattheüs 10:30, die wij niet kunnen tellen; zo houdt Hij ook rekening van onze zonden, waarvan wij geen rekening houden. Het gezicht van zijn zonde drukte hem zo terneer, dat hij zijn hoofd niet kon ophouden: ik ben niet instaat op te zien, vers 13, en nog veel minder kon hij zijn hart ophouden: mijn hart heeft mij verlaten. Het gezicht op onze zonden in haar eigen kleuren zou ons in verbijstering brengen, indien wij niet terzelfder tijd enig gezicht hadden op de Zaligmaker.

2. Hoe hij zorgvuldig de toevlucht had genomen tot God onder het besef van zijn zonde vers 11, ziende dat hij door zijn zonden aan de rand des verderfs, des eeuwigen verderfs is gebracht, roept hij in heilige vurigheid van geest uit: Het behage U, Heere, mij te redden, vers 14; o red mij van de toekomende toorn en de tegenwoordige verschrikking, waar ik onder ben door de vrees voor die toorn, ik ben verloren, ik sterf, ik verga, zo ik niet spoedig hulp verkrijg. In een geval van die aard, waarbij de zaligheid van een onsterfelijke ziel betrokken is, is uitstel gevaarlijk, daarom Heere, haast U tot mijn hulp."

III. Dit kan ons aanmoedigen te hopen op de overwinning over onze geestelijke vijanden, die onze ziel zoeken om die te vernielen, vers 15 de briesende leeuw, die omgaat, zoekende te verslinden. Indien Christus over hen heeft gezegevierd, dan zullen wij door Hem meer dan overwinnaars zijn. In het geloof hieraan kunnen wij met nederige vrijmoedigheid bidden: Laat hen tezamen beschaamd en schaamrood worden, en laat hen achterwaarts gedreven worden, vers 15. Laat hen verwoest worden, vers 16. Zowel de bekering van een zondaar als de verheerlijking van een heilige is een grote teleurstelling voor Satan, die met al zijn kracht en

list het uiterste doet om beide te verhinderen. Daar nu onze Heere Jezus op zich genomen heeft om de zaligheid van al Zijn uitverkorenen te werken, kunnen wij in het geloof bidden dat de grote tegenstander op die beide wijzen beschaamd zal worden. Als een kind van God in die ruisende kuil en dat modderig slijk gebracht is, dan roept Satan: Haha! denkende dat hij zijn doel bereikt heeft; maar hij zal in woede ontsteken als hij de vuurbrand uit het vuur gerukt ziet, en verwoest worden tot toon van zijn beschaming. De Heere schelde u, gij Satan. De aanklager van de broederen zal uitgeworpen worden.

IV. Dit kan allen, die God zoeken en Zijn heil beminnen, aanmoedigen om zich in Hem te verblijden, vers 17. Zie hier**:**

1. Het karakter, de hoedanigheid van Godvruchtige mensen: overeenkomstig de wetten van de natuurlijke Godsdienst zoeken zij God, begeren Zijn gunst, en in al hun noden en behoeften wenden zij zich tot Hem, zoals een volk zijn God behoort te zoeken. Overeenkomstig de wetten van de geopenbaarde Godsdienst beminnen zij Zijn heil, de grote zaligheid, van welke de profeten ondervraagd en onderzocht hebben, die de Verlosser op zich genomen heeft te werken, toen Hij zei: Zie, Ik kom. Allen, die zalig worden, beminnen de zaligheid niet alleen als een verlossing van de hel, maar als een verlossing van de zonde.

2. De zaligheid door dit profetische gebed aan alle Godvruchtigen verzekerd; zij, die God zoeken, zullen in Hem vrolijk en verblijd zijn en met goede reden, want Hij zal niet slechts van hen gevonden worden, maar Hij zei hun overvloedige beloner zijn. Zij, die Zijn heil beminnen, zullen vervuld worden van de vreugde van Zijn heil, en zij zullen gedurig zeggen: De Heere zij groot gemaakt, en aldus zullen zij een hemel hebben op aarde, zalig zij, die aldus God nog loven. Eindelijk. Dit kan de heiligen, die in benauwdheid en ellende zijn, aanmoedigen om op God te vertrouwen en zich in Hem te vertroosten, vers 18. David zelf was een van dezen, Ik ben ellendig en nooddruftig; een koning, misschien reeds op de troon, en toch, ontroerd en ontrust zijnde in zijn gemoed, noemt hij zich ellendig en nooddruftig, verloren, in het verderf gestort zonder een Verlosser, een Zaligmaker, in nood en gebrek; maar de Heere denkt aan mij in en door de Middelaar, door wie Hij ons begenadigd heeft. De mensen vergeten de armen en nooddruftigen en denken zelden aan hen, maar Gods gedachten over hen, waarvan hij had gesproken, vers 6, zijn hun tot steun en troost. Zij kunnen er zeker van zijn dat God hun hulp is onder hun benauwdheden en dat Hij te bestemder tijd hun bevrijder zei zijn uit hun benauwdheden, en niet langer vertoeven zal; *want het gezicht zal nog tot een bestemde tijd zijn, en daarom kunnen wij, hoewel het vertoeft, het verbeiden, want het zal gewis komen en niet achterblijven***.**

PSALM 41

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. (41:2) Welgelukzalig is hij, die zich verstandig gedraagt jegens een ellendige; de HEERE zal hem bevrijden ten dage des kwaads. 2 (41:3) De HEERE zal hem bewaren, en zal hem bij het leven behouden; hij zal op aarde gelukzalig gemaakt worden. Geef hem ook niet over in zijner vijanden begeerte. 3 (41:4) De HEERE zal hem ondersteunen op het ziekbed; in zijn krankheid verandert Gij zijn ganse leger. 4 (41:5) Ik zeide: O HEERE! wees mij genadig; genees mijn ziel, want ik heb tegen U gezondigd. 5 (41:6) Mijn vijanden spreken kwaad van mij, zeggende: Wanneer zal hij sterven, en zijn naam vergaan? 6 (41:7) En zo iemand van hen komt, om mij te zien, hij spreekt valsheid; zijn hart vergadert zich onrecht; gaat hij uit naar buiten, hij spreekt er van. 7 (41:8) Al mijn haters mompelen tezamen tegen mij; ze bedenken tegen mij, hetgeen mij kwaad is, zeggende: 8 (41:9) Een Belialsstuk kleeft hem aan; en hij, die neerligt, zal niet weder opstaan. 9 (41:10) Zelfs de man mijns vredes, op welken ik vertrouwde, die mijn brood at, heeft de

verzenen tegen mij grotelijks verheven. 10 (41:11) Maar Gij, o HEERE! wees mij genadig, en richt mij op; en ik zal het hun vergelden. 11 (41:12) Hierbij weet ik, dat Gij lust aan mij hebt, dat mijn vijand over mij niet zal juichen. 12 (41:13) Want mij aangaande, Gij onderhoudt mij in mijn oprechtheid, en Gij stelt mij voor Uw aangezicht in eeuwigheid. 13 (41:14) Geloofd zij de HEERE, de God Israëls, van eeuwigheid en tot in eeuwigheid! Amen, ja, amen.

Gods goedertierenheid en waarheid zijn dikwijls de steun en troost van de heiligen geweest, als zij het meest de onvriendelijkheid en ontrouw van de mensen hebben ervaren. David vond ze aldus op zijn ziekbed: hij vond zijn vijanden zeer wreed, maar zijn God zeer genadig.

I. Hier vertroost hij zich in zijn gemeenschap met God onder zijn ziekte, daar hij door het geloof Gods beloften ontvangt en aangrijpt, vers 2-4 en zijn hart opheft in gebed tot God, vers 5,
II. hij stelt de boosaardigheid van zijn vijanden tegen hem voor, hun boosaardige afkeuringen van hem en hun beledigend gedrag jegens hem, vers 10.
III. Hij geeft zijn zaak over aan God, niet twijfelende of Hij zal hem erkennen en gunst betonen, vers 11, 12, en zo besluit hij de psalm met een lofzegging, vers 14. Is iemand beproefd door ziekte? Hij zinge het begin van deze psalm. Is iemand vervolgd door vijanden? Hij zinge er het laatste gedeelte van. En een ieder van ons kan onder het zingen ervan nadenken over de rampen en de vertroostingen van de Godvruchtigen in deze wereld**.**

PSALM 41:1-5 In deze verzen hebben wij:

I. Gods beloften van hulp en vertroosting aan hen, die zich ontfermen over de ellendigen; en wij kunnen veronderstellen dat David er melding van maakt met toepassing, hetzij**:**
1. Op zijn vrienden, die liefderijk jegens hem waren, nu hij onder beproeving was. Welgelukzalig is hij, die aan de arme David vriendelijke belangstelling toont. Hier en daar ontmoette hij iemand, die medegevoel met hem had, in zorg over hem was, zijn goede mening van en zijn achting voor hem behield in weerwil van zijn beproevingen, terwijl zijn vijanden zo ruw en beledigend jegens hem waren; over deze heeft hij die zaligspreking gesproken, niet twijfelende of God zou hun al de vriendelijkheid vergelden, die zij voor hem gehad hebben, inzonderheid als ook zij in beproeving kwamen. De onvriendelijke harde bejegening van zijn vijanden heeft hem zijn vrienden zoveel dierbaarder gemaakt. Of:

2. Op hemzelf; hij had het getuigenis van zijn geweten, dat hij zich vriendelijk en verstandelijk had gedragen jegens de ellendigen; dat hij, toen hij in macht en aanzien was aan het hof, kennis had genomen van het gebrek en de ellende van de armen en hen had ondersteund, en daarom was Hij er zeker van dat God, overeenkomstig Zijn belofte, hem in zijn ziekte zou vertroosten en versterken. Hier is een verklaring van de belofte: Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.
Merk op:
A. Wat de barmhartigheid is, die van ons geëist wordt, zij is: acht te geven op de armen en beproefden, hetzij naar de geest, het lichaam, of de bezitting; met hen moeten wij met wijsheid en tederheid handelen, wij moeten medegevoel met hen hebben, ons bekend maken met hun beproeving en met geheel hun toestand, liefderijk over hen oordelen; wij moeten verstandig met hen handelen, zelf onderwezen zijnde door de armoede en de beproeving van anderen, die moeten masker, een onderwijzing voor ons wezen, dat is het woord, hetwelk hier gebruikt wordt.
B. Wat de barmhartigheid is, die ons beloofd wordt, indien wij aldus barmhartigheid betonen. Hij, die zich verstandig gedraagt jegens de ellendigen indien hij hen niet kan helpen, geeft hij

toch acht op hen, heeft hij medelijden en zorg over hen en als hij hun hulp verleent, doet hij het met wijsheid en overleg zal door zijn God worden aangezien; hij zal niet slechts er voor beloond worden in de opstanding van de rechtvaardigen, maar op aarde gelukzalig worden gemaakt. Deze tak van de Godsvrucht heeft evenzeer als iedere andere de belofte van het tegenwoordige leven, en wordt gemeenlijk met tijdelijke zegeningen beloond.
Vrijgevigheid jegens de armen is het zekerste en veiligste middel tot voorspoed die haar beoefenen, kunnen zeker zijn van tijdige en krachtdadige hulp van God:

a. In alle benauwdheden. Hij zal hen bevrijden ten dage des kwaads, zodat in de slechtste tijden het hun wel zal gaan, en zij zullen niet getroffen worden door de rampen, die aan anderen overkomen, indien iemand ten dage van des Heeren toorn verborgen is, dan zullen zij het wezen. Zij, die zich aldus onderscheiden van hen, die hard van hart zijn, zullen door God worden onderscheiden van hen, met wie hard gehandeld zal worden. Zijn zij in gevaar? Hij zal hen bewaren en bij het leven behouden. En zij, die duizendmaal hun leven verbeurd hebben, zoals dit aan de besten het geval is, moeten het als een grote gunst erkennen, zo hun leven hen tot een buit wordt gegeven. Hij zegt niet: "Zij zullen bevorderd, verhoogd worden," maar, "zij zullen bewaard en bij het leven behouden worden, als de pijlen des doods in menigte om hen heen vliegen." Dreigen hen hun vijanden? God zal hen niet overgeven in hunner vijanden begeerte, en de machtigste vijand, die wij hebben, kan geen macht tegen ons hebben, dan die hem van boven gegeven is. De welwillendheid van een God, die ons liefheeft, is voldoende om ons te beschermen tegen de kwaadwilligheid van allen, die ons haten, mensen of duivelen! En aan die welwillendheid kunnen wij ons beloven deel te hebben, als wij acht hebben gegeven op de armen, om hen te helpen en te bevrijden.

b. Inzonderheid in ziekte, vers 4. De Heere zal hem versterken, beide naar lichaam en geest, op het ziekbed, waarop hij lange tijd ziek neerlag, en Hij maakt zijn gehele leger gemakkelijk. Dat is een uitdrukking van grote neerbuigende vriendelijkheid in toespeling op de zorg van hen, die kranken verplegen, inzonderheid van moeders voor haar kinderen als zij ziek zijn, en welke bestaat in hun bed gemakkelijk voor hen te maken; en dat bed moet wel zeer gemakkelijk zijn dat door God zelf wordt opgemaakt. Hij zal zijn gehele leger maken, van het hoofd tot de voeten, zodat het nergens ongemakkelijk is. Hij zal zijn bed wenden, of keren dat is de betekenis van het Hebreeuwse woord het schudden, ten einde het zacht en gemakkelijk te maken, of, Hij zal het omwenden, het veranderen in een leger van gezondheid. God heeft Zijn volk beloofd dat Hij hen zal versterken, hen gerust zal maken onder hun lichaamspijnen en ziekte. Hij heeft niet beloofd dat zij nooit ziek zullen zijn, noch dat zij niet lang kwijnend zullen wezen, noch dat hun ziekte niet zal zijn tot de dood; maar wel heeft Hij beloofd hen bekwaam te zullen maken om hun beproeving te dragen met geduld en er blijmoedig de uitkomst van af te wachten, door Zijn genade zal de ziel gerust wezen terwijl het lichaam smarten lijdt.

II. Davids gebed, bestuurd en aangemoedigd door deze beloften, vers 5. Ik zeide: O Heere, genees mijn ziel. Het is goed voor ons om aantekening te houden van onze gebeden, opdat wij in onze praktijk niet tegenspreken wat wij in onze gebeden hebben gezegd. Hier is**:**
1. Zijn ootmoedige bede: o Heere, wees mij genadig Hij doet een beroep op genade, wetende dat hij de toets van streng recht niet zou kunnen doorstaan. De beste heiligen, zelfs die welke barmhartig zijn geweest jegens de armen, hebben God niet tot hun schuldenaar gemaakt, maar moeten de toevlucht nemen tot Zijn genade. Als wij onder de roede zijn, moeten wij ons aldus van de barmhartigheid onzes Gods aanbevelen: Heere, genees mijn ziel. Zonde is de ziekte van de ziel, vergevende genade geneest haar, vernieuwende genade geneest haar, en naar deze geestelijke genezing moeten wij vuriger verlangen dan naar gezondheid voor het lichaam.

2. Zijn berouwvolle belijdenis; Ik heb tegen U gezondigd, en daarom heeft mijn ziel genezing van node; ik ben een zondaar, een arme ellendige, zondaar, en daarom: "wees mij genadig," Lukas 18:13. Het blijkt niet dat dit naar een bijzonder grove daad van zonde verwijst, maar wel naar zijn vele zonden van zwakheid in het algemeen, die hem in zijn ziekte ordelijk voor ogen waren gesteld, en naar de vrees voor de gevolgen ervan, die hem deed bidden: Genees mijn ziel**.**

PSALM 41:6-14

David klaagt dikwijls over het beledigend gedrag van zijn vijanden tegen hem als hij ziek was, hetgeen zeer wreed was in hen, en hem wel zeer smartelijk moest wezen. Zij waren nu nog wel niet tot de hoogte van de hedendaagse goddeloosheid gekomen, om zijn spijs en drank te vergiftigen, of hem iets in te geven om hem ziek te maken, maar als hij ziek was juichten zij over hem, vers 6. Mijn vijanden spreken kwaad van mij, met de bedoeling om zijn ziel te bedroeven; zijn goede naam te bezoedelen en aldus zijn invloed te ondermijnen.

I. Zij verlangden naar zijn dood: Wanneer zal hij sterven en zijn naam vergaan? Hij had een troosteloos moeilijk leven, en toch misgunden zij het hem nog; maar het was een nuttig leven, hij was in alle opzichten het grootste sieraad en de grootste zegen van zijn land, en toch schijnen er sommigen geweest te zijn, die hem moede waren, zoals de Joden Paulus moede waren, roepende: Weg van de aarde met zulk een! Wij behoren niemands dood te begeren; maar de dood te begeren van nuttige mensen omdat zij nuttig zijn, daar is veel van het venijn in van de oude slang. Zij benijdden hem zijn naam en de eer, die hij had verkregen, en zij twijfelden niet of, zo hij stierf, deze met hem in het stof gelegd zou worden. Maar zie hoe zij zich vergisten: toen hij zijn geslacht gediend had, is hij gestorven, Handelingen 13:16; maar is zijn naam vergaan? Nee, die leeft en bloeit tot op de huidige dag in de heilige Schriften; en dat zal hij doen tot aan het eind van de tijd, want de gedachtenis van de rechtvaardige is, en zal zijn, tot zegening.

II. Zij zochten alles bijeen wat zij konden om hem te smaden, vers 7. "Zo iemand van hen komt om mij te zien," daar het altijd als een daad van vriendelijkheid werd beschouwd om kranken te bezoeken en spreekt hij valsheid; hij wendt vriendschap voor, beweert dat hij gekomen is om met mij te treuren en mij te vertroosten; hij zegt mij dat het hem zeer leed doet mij zo ziek te zien, wenst mij gezondheid toe, maar het is alles vleierij en leugen." Wij klagen, en met recht, over het gebrek aan oprechtheid in onze dagen, en dat ware vriendschap nauwelijks onder de mensen te vinden is, maar hieruit blijkt dat de vroegere dagen niet beter waren dan deze. Davids vrienden waren vol van plichtplegingen, maar hadden niets van de genegenheid voor hem in hun hart, die zij voor hem betuigden te hebben; en dat was er het ergste nog niet van. Het was met de kwaadaardige bedoeling van hatelijke aanmerkingen te maken op alles wat hij zei of deed, dat zij hem kwamen zien, ten einde het dan aan anderen te kunnen zeggen met hun eigen verklaringen er bij, en hem aldus hatelijk of bespottelijk te maken. Zijn hart vergadert zich onrecht, geeft aan alles een boze uitlegging, en als hij dan bij zijn metgezellen komt, vertelt hij het hun, opdat zij het aan anderen zullen vertellen. "Geeft te kennen, zeggen zij, en wij zullen te kennen geven," Jeremia 20:10.
Als hij veel klaagt over zijn ziekte, dan zullen zij hem kleinmoedigheid verwijten, indien hij weinig of niet klaagt, dan zullen zij hem stompzinnigheid of ongevoeligheid verwijten. Als hij bad, of hun goede raad gaf, spotten zij er mede, noemden het huichelachtig geteem; zweeg hij van het goede, als de goddelozen tegenover hem waren, zij zeiden dat hij zijn Godsdienst had vergeten nu hij ziek was geworden. Er is geen beschutting tegen hen, wier boosaardig hart zich onrecht vergadert.

III. Zij vleiden zich dat hij wel nooit van deze ziekte zou herstellen, nooit de blaam van zich zou kunnen afwissen, die zij op hem hadden geworpen. zij mompelden tezamen tegen hem, vers 8, spraken tot elkaar in het geheim datgene wat zij zich schaamden om in het openbaar te zeggen en dat ook, naar zij wisten, weerlegd zou worden als zij het deden. Oorblazers en achterklappers worden met de ergste zondaars samengevoegd, Romeinen 1:29, 30. Zij mompelden, of fluisterden, opdat hun complot tegen hem niet ontdekt en daardoor verijdeld zou worden. Er wordt zelden gefluisterd, zegt het spreekwoord, of er wordt gelogen, het een of ander kwaad op touw gezet. Deze mompelaars beraamden kwaad tegen David; denkende dat hij spoedig zou sterven, gingen zij met elkaar te rade, hoe zij dan zijn maatregelen voor het openbare welzijn teniet zouden doen er de ten uitvoerlegging ervan zouden beletten, alles ongedaan zouden maken wat hij tot nu toe gedaan had. Dit noemt hij tegen hem bedenken hetgeen hem kwaad is.
En zij twijfelden er niet aan, dat zij hun doel zouden bereiken. Een boze ziekte, een Belialsstuk kleeft hem aan, vers 9, zeggen zij. De smaad, die zij op zijn naam hadden gelegd, zou er, naar zij hoopten, vast aankleven, zo vast dat hij met hem zou vergaan, en dan zouden zij hun doel hebben bereikt. Zij handelen naar een hedendaags grondbeginsel: Fortiter calumniari, aliquid adhaerebit: Laster maar voort, er blijft altijd wel iets van kleven. De ziekte, die hem nu aangetast heeft, zal zeker wel een einde aan hem maken, want het is de straf voor de ene of andere ontzettende misdaad, waarvan hij niet tot berouw en bekering gebracht zal worden en waardoor hij, wat hij ook scheen te zijn, nu toch blijkt een zoon Belials te wezen; of wel, zij is hem veroorzaakt door Satan, die Belial, de Boze, wordt genoemd, 2 Korinthe 6:15. "Het is" in de loszinnige taal van sommigen "een duivelse ziekte, en daarom zal zij hem aankleven, en nu hij neerligt, nu zijn ziekte zo zwaar is, dat hij het bed moet houden, zal hij niet weer opstaan; wij zullen van hem ontslagen zijn en zullen de door delen van zijn ambten en bevorderingen." Wij moeten het niet vreemd vinden als er, wanneer Godvruchtige mensen ziek zijn, personen gevonden worden, die op hun dood hopen, zowel als anderen, die hem vrezen, en het gedrag van de eersten maakt dat de wereld hen niet waardig is, Openbaring 11:10.

IV. Een was er in het bijzonder, in wie hij groot vertrouwen had gesteld, die de partij nam van zijn vijanden en even beledigend jegens hem was als wie ook onder hen, vers 10. Mijn eigen bijzondere vriend, waarschijnlijk bedoelt hij Achitófel, die zijn boezemvriend was geweest en zijn eerste staatsminister, in wie hij vertrouwen stelde als in iemand, die hem onwrikbaar was toegedaan, op wiens raad hij afging als hij met zijn vijanden handelde, die zijn brood at, met wie hij op zeer vertrouwelijke voet stond, en die hij liet aanzitten aan zijn tafel, ja meer: die hij had onderhouden en aldus verplicht had om hem uit dankbaarheid en ook uit eigen belang aan te kleven. Zij, die "bezoldiging uit het paleis trokken, achtten het niet betamelijk des konings oneer te zien," Ezra 4:14, en nog veel minder om hem oneer aan te doen; maar deze laaghartige, verraderlijke vertrouweling van David vergat al dat gegeten brood, en heeft de verzenen grotelijks verheven tegen hem, die zijn hoofd had verheven; hij verliet hem niet slechts, maar beledigde hem, vertrapte hem, zacht hem te ondermijnen en te verdringen. Diegenen zijn in waarheid goddeloos, die zich noch door vriendelijkheid, hun betoond, noch door vertrouwen, in hen gesteld, verplicht zullen gevoelen tot dankbaarheid of trouw; en laat ons het niet vreemd vinden als wij van de zodanige beledigingen ontvangen. Aan David is dit geschied, en aan de Zone Davids, want van Judas, de verrader, heeft David hier in de geest gesproken. Onze Heiland zelf verklaart dit aldus, Hij gaf aan Judas de bete, opdat de Schrift zou vervuld worden: "Die met mij het brood eet, heeft tegen mij zijn verzenen opgeheven," Johannes 13:18, 26. Maar hebben wij zelf ons niet even trouweloos gedragen tegenover God?

Dagelijks "eten wij Zijn brood, en toch verheffen wij de verzenen tegen Hem," zoals Jeshurun, die, "toen hij ver werd, achteruit sloeg," Deuteronomium 32:15.
Hoe heeft David nu dit beledigende, kwaadaardige gedrag van zijn vijanden jegens hem gedragen?

1. Hij bad God dat zij teleurgesteld mochten worden. Hij zei niets tot hen, maar wendde zich tot God: Gij, o Heere, wees mij genadig, want zij zijn onbarmhartig, vers 11. Met betrekking tot de schuld van zijn zonde had hij gebeden: o Heere, wees mij genadig, vers 5, en wederom met betrekking tot de beledigingen en de boosheid van zijn vijanden: Heere, wees mij genadig; want dat gebed past voor iedere gelegenheid. In Gods genade is herstel van iedere grief; "zij pogen mij terneer te werpen, maar, Heere, richt Gij mij op van dit ziekbed, waarvan zij denken dat ik nooit zal opstaan. Richt mij op, opdat ik het hun vermelde, opdat ik hun goed vergelde voor kwaad," aldus vatten sommigen dit op, want dat was Davids gewoonte, Psalm 7:5; 35:13. Een Godvruchtige zal naar een gelegenheid verlangen om te doen blijken dat hij hun, die beledigend voor hem geweest zijn, geen kwaad hart toedraagt, geen wrok tegen hen koestert, maar integendeel bereid is hun alle goede diensten te bewijzen.
Of, "opdat ik, als koning, hun tekenen geve van mijn rechtmatig misnoegen, hen verbande van het hof en hen voortaan were van mijn tafel;" hetgeen een noodzakelijke daad van gerechtigheid zou zijn ter waarschuwing van anderen. Misschien ligt in deze bede ook een profetie opgesloten van de verhoging van Christus, die God opgericht heeft om de rechtvaardige wreker te zijn van al het onrecht. dat Hem en Zijn volk was aangedaan, inzonderheid door de Joden, wier algehele verwoesting niet lang daarna heeft plaats gehad.

2. Hij hield er zich van verzekerd dat zij teleurgesteld zullen worden, vers 12. Hierbij weet ik dat Gij lust aan mij hebt, mij en mijn zaak gunstig zijt, dat mijn vijand over mij niet zal juichen. Zij hoopten op zijn dood, maar door genade bevond hij dat hij herstellende was, en het zal de zegen van zijn herstel verhogen:
a. Dat het een teleurstelling zal wezen voor zijn tegenstanders, zij zullen moedeloos en ellendig beschaamd zijn, en het zal niet nodig wezen hun die teleurstelling als voor de voeten te werpen, zij zullen er zelf genoeg verbitterd om zijn. Ofschoon wij geen genoegen mogen smaken in de val van onze vijanden, mogen wij wel blij zijn met de verijdeling van hun plannen tegen ons.
b. Dat het een teken zou wezen van Gods gunst jegens hem, en dit zou blijven. Als wij Gods gunst bespeuren in enigerlei persoonlijke of openbare zegen, dan wordt hij er door verdubbeld en verzoet.

3. Hij betrouwt op God, die hem aldus van menig boos werk verlost had, "om hem te bewaren tot zijn hemels koninkrijk," zoals Paulus 2 Tim 4:18. "Mij aangaande, daar Gij me gunst hebt betoond, zult Gij, als vrucht van die gunst en om mij bevoegd te maken voor het voortduren ervan, mij onderhouden in mijn oprechtheid, en te dien einde stelt Gij mij voor Uw aangezicht, hebt Gij gedurig Uw oog op mij ten goede."
Of, "omdat Gij door Uw genade mij onderhoudt in mijn oprechtheid weet ik dat Gij mij in Uw heerlijkheid voor Uw aangezicht zult stellen."
Als wij ooit lijden in onze eer en goeden naam, dan moet onze oprechtheid onze voornaamste zorg zijn, en dan kunnen wij het goedsmoeds aan God overlaten om voor onze goeden naam te zorgen. David weet dat, zo hij slechts kan volharden in zijn oprechtheid, hij niet behoeft te vrezen dat zijn vijanden over hem zullen juichen. De beste mensen ter wereld houden niet langer vast aan hun oprechtheid dan God er hen in onderhoudt, want door Zijn genade zijn wij wat wij zijn; als wij aan onszelf worden overgelaten, dan zullen wij niet slechts vallen, maar afvallen. Het is ons tot grote vertroosting dat, hoe zwak wij ook zijn, God door Zijn genade

machtig is ons te onderhouden in onze oprechtheid, en dit zal doen indien wij de bewaring er van aan Hem overgeven. Indien Gods genade niet onophoudelijk zorg voor ons droeg, wij zouden in onze oprechtheid niet worden opgehouden; steeds is Zijn oog op ons gevestigd, want anders zouden wij spoedig van Hem afwijken. Hen die God thans onderhoudt in hun oprechtheid, zal Hij eeuwiglijk voor Zijn aangezicht stellen, en hen gelukkig maken in het zien en genieten van Hem. Hij, die volhardt tot de einde, zal zalig worden.

4. De psalm besluit met een plechtige lofzegging of aanbidding van God, als de Heere de God Israëls, vers 14.
Het is niet zeker of dit vers tot deze bijzondere psalm behoort; zo ja, dan leert het ons: Dat een gelovige hoop op onze bewaring door genade tot heerlijkheid genoeg is om ons hart te vervullen met blijdschap en onze mond met eeuwigdurende lofzegging, zelfs in onze grootste benauwdheden. Of wel, dit vers kan er bijgevoegd zijn als slot van het eerste boek van de psalmen, dat geacht wordt hier te eindigen; hetzelfde toegevoegd zijnde aan Psalm 72, 89 en 106 en dan leert het ons God te maken tot de Omega, die de Alfa is, Hem tot het einde te maken, die het begin is van ieder goed werk. Er wordt ons geleerd:
a. Eer te geven aan God als de Heere, de God Israëls, een God, in verbond met Zijn volk, die grote en vriendelijke dingen voor hen gedaan heeft, en nog meer en betere voor hen heeft weggelegd.
b. Hem te eren als de eeuwige God, die Zijn bestaan en Zijn zaligheid heeft van eeuwigheid en lof in eeuwigheid.
c. Dit te doen met grote liefde en vurigheid van geest, te kennen gegeven in het dubbele zegel, dat erop gezet is: Amen, Ja amen; het zij zo thans, het zij zo tot in alle eeuwigheid. Wij zeggen er Amen toe, en laat ook alle anderen er Amen toe zeggen**.**

PSALM 42

1 Een onderwijzing, voor de opperzangmeester, onder de kinderen van Korach. (42:2) Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God! 2 (42:3) Mijn ziel dorst naar God, naar de levenden God; wanneer zal ik ingaan, en voor Gods aangezicht verschijnen? 3 (42:4) Mijn tranen zijn mij tot spijs dag en nacht; omdat zij de gansen dag tot mij zeggen: Waar is uw God? 4 (42:5) Ik gedenk daaraan, en stort mijn ziel uit in mij, omdat ik placht heen te gaan onder de schare, en met hen te treden naar Gods huis, met een stem van vreugdegezang en lof, onder de feesthoudende menigte. 5 (42:6) Wat buigt gij u neer, o mijn ziel! en zijt onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven voor de verlossingen Zijns aangezichts. 6 (42:7) O mijn God! mijn ziel buigt zich neer in mij, daarom gedenk ik Uwer uit het land van de Jordaan, en Hermon, uit het klein gebergte. 7 (42:8) De afgrond roept tot de afgrond, bij het gedruis Uwer watergoten; al Uw baren en Uw golven zijn over mij heengegaan. 8 (42:9) Maar de HEERE zal des daags Zijn goedertierenheid gebieden, en des nachts zal Zijn lied bij mij zijn; het gebed tot de God mijns levens. 9 (42:10) Ik zal zeggen tot God: Mijn Steenrots! waarom vergeet Gij mij? Waarom ga ik in het zwart, vanwege des vijands onderdrukking? 10 (42:11) Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij mijn wederpartijders, als zij de gansen dag tot mij zeggen: Waar is uw God? 11 (42:12) Wat buigt gij u neer, o mijn ziel! en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven; Hij is de menigvuldige Verlossing mijns aangezichts, en mijn God.

Indien het boek van de psalmen is wat sommigen het genoemd hebben: een spiegel van vrome aandoeningen, dan verdient inzonderheid deze psalm, evenzeer als iedere andere, aldus genoemd te worden, daar hij even geschikt is als iedere andere om die aandoeningen in ons op

te wekken. Godvruchtige begeerten zijn hier sterk en vurig, Godvruchtige hoop en vrees, blijdschap en droefheid worstelen hier met elkaar, maar de lieflijke aandoening behoudt het veld. Wij kunnen het ook beschouwen als een strijd tussen geloof en gevoel; het gevoel maakt tegenwerpingen, het geloof beantwoordt ze.

I. Het geloof begint met heilige begeerten naar God en gemeenschap met Hem, vers 2,3.
II. Het gevoel klaagt over duisternis en doodsheid van de tegenwoordige toestand, verzwaard door de herinnering aan vroegere genietingen, vers 4, 5 III. Het geloof brengt de klacht tot zwijgen met de verzekering van een goede uitkomst, vers 6.
IV. Het gevoel vernieuwt de klachten over de tegenwoordigen donkeren en treurigen toestand, vers 7, 8.
V. Het geloof blijft desniettemin moed houden, in de hoop dat de dageraad zal aanbreken, vers 9.
VI. Het gevoel herhaalt zijn klaagtonen, en spreekt al zuchtende dezelfde grieven uit, vers 10, 11.
VII. Het geloof heeft het laatste woord, vers 12, om de klachten van het gevoel tot zwijgen te brengen; en hoewel het bijna hetzelfde is als in vers 6, behoudt het toch nu de overhand.

Het opschrift zegt ons niet wie de schrijver was van deze psalm, maar zeer waarschijnlijk was het David, en wij kunnen de gissing maken dat hij hem schreef in een tijd, toen hij, of door Sauls vervolging, of door Absaloms opstand, verdreven was van het heiligdom en afgesneden van het voorrecht om Gods openbare inzettingen bij te wonen.
Toon en schrijftrant hebben veel overeenkomst met die van Psalm 63, en daarom kunnen wij veronderstellen dat hij door dezelfde hand werd geschreven, en bij dezelfde of een gelijksoortige gelegenheid. Als wij bij het zingen ervan in uitwendige beproeving of in inwendige benauwdheid zijn, dan kunnen wij ons schikken naar de treurige uitdrukkingen, die wij hier vinden; indien niet, dan moeten wil onder het zingen ervan medegevoel hebben met hen, wier toestand er door uitgedrukt wordt, en God danken dat wij niet in die toestand zijn; maar wij moeten ernstig er naar streven om ons hart in overeenstemming te brengen met die passages van de psalm, die een heilige begeerte naar God uitdrukken en een vast vertrouwen op Hem**.**

PSALM 42:1-6

Heilige liefde tot God als het hoogste goed en onze gelukzaligheid is de kracht van de godzaligheid, het leven en de ziel van de godsdienst, zonder welke alle uitwendige betuigingen en verrichtingen, slechts een schaal zonder kern een levenloos geraamte zijn. Nu hebben wij hier enige van de uitdrukkingen dier liefde. Hier is:

I. Heilige liefde dorstende, liefde, die opwaarts streeft in heilige begeerten naar de Heere en de gedachtenis Zijns Naams, vers 2,3. "Mijn ziel schreeuwt, dorst naar God, naar niets meer dan God, maar naar meer en meer van Hem. Merk nu op**:**

1. Wanneer David aldus zijn heftige begeerte naar God heeft uitgedrukt. Het was:
a. Toen hij van de uitwendige gelegenheden verstoken was om tot God te naderen; toen hij verbannen was naar het land van de Jordaan, ver weg van de voorhoven van Gods huis. Soms leert God ons op krachtdadige wijze de waarde van zegeningen en voorrechten kennen door het gemis enen, en scherpt Hij ons verlangen naar de middelen van de genade door ze ons te onthouden. Wij zijn geneigd om te walgen van het manna als wij er overvloed van hebben, dat ons zeer kostbaar en lieflijk is als wij er toe komen om er gebrek aan te hebben.

b. Toen hij in grote mate beroofd was van de innerlijke vertroosting, die hij in God placht te hebben; hij treurde thans, maar hij hijgde van verlangen naar God. Indien God door Zijn genade oprechte en vurige begeerten naar Hem gewerkt heeft, dan kunnen wij daar troost aan ontlenen als wij de zielverrukkende genietingen missen, die wij soms in God gesmaakt hebben, omdat het treuren naar God een even zeker bewijs is dat wij Hem liefhebben, als het zich verblijden in God. Eer de psalmist zijn twijfelingen en vrees en smart verhaalt, die hem zozeer gekweld en geschud hebben, stelt hij dit vast: dat hij op de levende God zag als op zijn God, zijn hoogste goed, en dienovereenkomstig zijn hart op Hem had gesteld en besloten was door Hem te leven en te sterven. Aldus het anker uitgeworpen hebbende, trotseert hij de storm.

2. Wat het voorwerp is van zijn begeerte, en wat het is, waar hij naar dorst.
a. Hij verlangt, hij dorst naar God, niet naar de inzettingen, maar naar de God van de inzettingen. Een Godvruchtige ziel kan weinig voldoening smaken in Gods voorhoven, als zij God zelf daar niet ontmoete of ik wist dat ik Hem vinden zou! Dat ik meer van de tekenen van Zijn gunst mocht hebben, de genade en de vertroostingen van Zijn Geest en de voorsmaak van Zijn heerlijkheid."
b. Hierin heeft hij het oog op God als de levende God, die leven heeft in zichzelf en de fontein is van alle leven en gelukzaligheid voor hen, die de Zijnen zijn; de levende God, niet alleen in tegenstelling met dode afgoden, de werken van de mensen handen, maar met alle stervende genietingen van deze wereld, die vergaan terwijl men ze geniet. Levende zielen kunnen nooit ergens rust vinden dan in de levende God.
c. Hij verlangt te komen en voor God te verschijnen om zich aan Hem bloot te leggen, daar hij zich bewust is van zijn oprechtheid, om Hem op te wachten, zoals een dienstknecht zijn heer, om Hem hulde en eerbied te betonen, Zijn orders te ontvangen, rekenschap aan Hem af te leggen als aan iemand, wie het oordeel over ons toekomt. Voor God te verschijnen is evenzeer de begeerte van de oprechten als het de schrik en vrees is van de geveinsde. De psalmist wist dat hij niet in Gods voorhoven kon komen of hij moest onkosten maken, want de wet luidde dat niemand ledig voor Gods aangezicht zou verschijnen; toch verlangt hij te komen en zal niet morren vanwege die onkosten.

3. Wat de mate is van deze begeerte. Zij is zeer dringend; het is zijn ziel, die hijgt, zijn ziel, die dorst, hetgeen niet slechts de oprechtheid maar ook de kracht van zijn begeerte te kennen geeft; zijn verlangen naar het water uit de bornput van Bethlehem was als niets, daarbij vergeleken. Hij vergelijkt het bij het hijgen van een hert, dat droog en heet is, inzonderheid van een gejaagd hert, naar de waterbeken. Evenzo smachtend verlangt een Godvruchtige ziel naar gemeenschap met God, zo ongeduldig is ze onder het gemis van die gemeenschap, zo onmogelijk vindt zij het om met iets minder dan met die gemeenschap tevreden te zijn, en zo onverzadelijk is zij in het genieten van die gemeenschap als de gelegenheid er toe wederkeert, nog altijd dorstende naar de volle genieting van Hem in het hemelse koninkrijk.

II. Heilige liefde treurende over het zich terugtrekken van God en het gemis van het voorrecht van de plechtige inzettingen, vers 4. "Mijn tranen zijn mij tot spijs dag en nacht gedurende deze gedwongen afwezigheid van Gods huis." Zijn omstandigheden waren treurig en hij schikte er zich naar; zelfs de koninklijke profeet was een wenende profeet als hij de lieflijkheid van Gods huis moest missen. Zijn tranen vermengden zich met zijn spijs, ja, zij waren hem tot spijs dag en nacht, hij voedde zich met zijn tranen, als er zo’n rechtmatige oorzaak voor was, en het was hem een voldoening, dat zijn hart zo aangedaan was door een smart van die aard. Merk op: hij achtte het niet voldoende om een paar tranen te storten bij het scheiden van het heiligdom, een vaarwel-gebed uit te wenen toen hij afscheid nam, maar

zolang zijn gedwongen afwezigheid van die plaats van zijn verlustiging aanhield, heeft hij nooit opgezien, maar dag en nacht geweend. Zij, die verstoken zijn van het voorrecht van de openbare inzettingen, missen ze voortdurend, en daarom moeten zij treuren over het gemis ervan, totdat het hun wedergegeven is.

Twee dingen verzwaarden zijn droefheid**:**

1. De verwijtingen, waarmee zijn vijanden hem overlaadden: de gehele dag zeggen zij tot mij: Waar is uw God?

a. Omdat hij afwezig was van de ark, het teken van Gods tegenwoordigheid, kwamen zij, daar zij de God Israëls beoordeelden naar de goden van de heidenen, tot de gevolgtrekking dat hij zijn God had verloren. Diegenen dwalen, die denken dat zij, als zij ons beroofd hebben van onze bijbels en onze leraren en onze plechtige bijeenkomsten, ons van onze God hebben beroofd; want hoewel God ons eraan gebonden heeft, als zij te verkrijgen zijn, heeft Hij zichzelf er niet aan gebonden. Wij weten waar onze God is en waar Hem te vinden, als wij niet weten waar Zijn ark is, noch waar deze is te vinden. Waar wij ook zijn is een open weg naar de hemel.

b. Omdat God niet terstond verscheen tot zijn verlossing, kwamen zij tot de gevolgtrekking dat Hij hem had verlaten; maar ook hierin vergisten zij zich; omdat de heiligen hun vrienden verloren hebben, volgt daar niet uit dat zij hun God verloren hebben. Maar door deze boze aanmerking op God en Zijn volk voegden zij smart toe aan hem, die reeds smart leed, en dat was het ook wat zij bedoelden. Niets is smartelijker voor een Godvruchtige ziel, dan hetgeen bedoeld is om haar hoop en vertrouwen op God aan het wankelen te brengen.

2. De herinnering aan zijn vroegere vrijheid en genietingen, vers 5. Hieraan wil ik denken, is een grote verzwaring van kwaad, zozeer wordt door ons vermogen van nadenken en voorgevoelen onze tegenwoordige smart nog vermeerderd. David gedacht aan de dagen vanouds, en toen werd zijn ziel in hem uitgestort, hij smolt weg, en dit denken heeft zijn hart schier gebroken.

a. Hij stortte zijn ziel in zich uit in smart, en toen stortte hij zijn ziel voor God uit in het gebed. Maar waardoor werd dit smartelijk wegsmelten van zijn ziel veroorzaakt? Het was niet de herinnering aan de genoegens, gesmaakt aan het hof, of aan de feestvieringen in zijn eigen huis, waar hij nu van verbannen was, die hem zo bedroefde, maar de herinnering aan de vrijen toegang, die hij vroeger gehad heeft tot Gods huis, en het genot, dat hij had gesmaakt in het bijwonen van de heilige plechtigheden aldaar. Hij ging naar het huis Gods, hoewel dit in zijn tijd slechts een tent was, ja, indien deze psalm geschreven werd, zoals velen denken, in de tijd toen hij door Saul vervolgd werd, dan was de ark in een particulier huis, 2 Samuel 6:3 Maar de geringheid en ongerieflijkheid van de plaats deden niets af van zijn eerbied voor dit heilig symbool van de Goddelijke tegenwoordigheid. David was een hoveling, een vorst, een man van eer, een man van zaken, en toch was hij zeer naarstig in het bezoeken van Gods huis en het bijwonen van de openbare Godsverering, zelfs in de dagen van Saul, toen deze en zijn groten de ark niet hebben gezocht, 1 Kronieken 13:3 Wat anderen ook mochten doen, David en zijn huis zullen de Heere dienen.

b. Hij ging onder de schare en achtte het geen verkleining van zijn waardigheid om aan het hoofd van de schare de dienst in Gods huis bij te wonen. Ja meer, het verhoogde zijn genot ervan, dat hij door een grote menigte was vergezeld, en daarom wordt er tweemaal melding van gemaakt als hetgeen, waarvan hij het gemis nu zozeer betreurde. Hoe meer hoe beter in de dienst van God, dan gelijkt hij meer op de hemel en draagt zeer veel bij tot het lieflijke, dat wij smaken in de gemeenschap van de heiligen.

c. Hij ging met een stem van vreugdegezang en lof, niet slechts met vreugde en lof in zijn hart, maar met de uitwendige uitdrukkingen ervan, zijn blijdschap bekend makende en de hogen lof van zijn God uitsprekende. Als wij tot God gaan in de openbare inzettingen, dan hebben wij reden om het te doen met blijmoedigheid en dankbaarheid, voor ons de lieflijkheid en vertroosting nemende en aan God de eer gevende van onze vrijheid van toegang tot Hem.

d. Hij ging om feest te vieren, niet in ijdele vrolijkheid en spel, maar in oefeningen van de godsvrucht. Plechtige vierdagen worden het lieflijkst doorgebracht in plechtige vergaderingen.

III. Heilige liefde, hopende, vers 6. Wat buigt gij u neder, o mijn ziel. Zijn smart had een zeer goede reden, maar zij moet toch de perken niet te buiten gaan, of de overhand hebben om zijn geest neer te dekken, daarom spreekt hij, om zich verlichting te "even tot zijn eigen hart: "Mijn ziel, ik heb iets tot u te zeggen in uw zwaarmoedigheid." Laat ons eens nagaan**:**

1. Wat er de oorzaak van is. "Gij zijt neergebogen, als neer bukkende en wegzinkende onder een last, Spreuken 12:25 Gij zijt ontrust, verbijsterd en verward; waarom?" Dit kan genomen worden als een onderzoekende vraag "Laat de oorzaak van die onrust behoorlijk onderzocht worden: is zij rechtmatig?" Onze onrust zou dikwijls verdwijnen bij een nauwkeurig en streng onderzoek naar de reden ervan. " Waarom ben ik neerslachtig? Is er een oorzaak, een wezenlijke oorzaak, voor? Hebben anderen er niet meer reden toe, die er toch niet zo'n beweging om maken? Hebben wij niet ook oorzaak om goedsmoeds te zijn, geen redenen om moed te scheppen?"
Of, het kan genomen worden als een verwijtende vraag. Zij, die tot hun eigen hart spreken, zullen dikwijls reden hebben om het te bestraffen, zoals David het hier doet. Waarom onteer ik aldus God door mijn neerslachtigheid en moedeloosheid? Waarom beneem ik de moed aan anderen en doe ik mijzelf zoveel kwaad? Kan ik een goede reden geven voor al die onrust?

2. De genezing ervan. Hoop op God, want ik zal Hem nog loven. Een gelovig getrouwen op God is een onfeilbaar tegengif tegen overheersende vertwijfeling en onrust van gemoed. En daarom moeten wij, als wij onszelf bestraffen voor onze neerslachtigheid, onszelf vermanen en opwekken om op God te hopen; als de ziel op zich zelve steunt, verzinkt zij; als zij de kracht en de belofte van God aangrijpt, dan houdt zij het hoofd boven water. Hoop op God.
a. Opdat Hij eer en heerlijkheid van ons ontvangt, "ik zal Hem nog loven, ik zal zo'n verandering ontwaren in mijn toestand, dat het mij aan stof tot dankzegging en lof niet zal ontbreken, en zo'n verandering in mijn gemoed, dat het mij ook niet aan een hart zal ontbreken om te loven." Het is de grootste eer en het grootste geluk voor een mens, en de grootste begeerte en hoop van iedere Godvruchtige, om Gode te zijn tot een naam en een lof. Wat is de kroon van de hemelse zaligheid anders dan dit: dat wij daar voor eeuwig God zullen loven? En wat is onze steun onder ons tegenwoordig leed anders dan dit: dat wij God nog zullen loven, dat het onze eindeloze halleluja's noch zal voorkomen, noch zal verminderen?
b. Dat wij vertroosting in Hem zullen hebben. Wij zullen Hem loven voor de verlossingen van Zijn aangezicht, voor Zijn gunst en de steun, die wij er door hebben, en de voldoening, die wij er in vinden. Zij, die het licht van Gods aangezicht weten te waarderen en te gebruiken, zullen er, ook in de slechtste tijden, een gepaste, tijdige en genoegzame hulp in vinden en hetgeen hun voortdurende stof zal geven tot lof van God. Davids gelovige verwachting hiervan heeft hem voor verzinken behoed, heeft hem er voor behoed om het hoofd te laten hangen. Zijn harp was een verzachtend middel tegen Sauls droefgeestigheid, maar zijn hoop was een krachtig geneesmiddel tegen zijn eigen**.**

PSALM 42:7-12 Wij hebben hier, evenals tevoren, beurtelings klachten en vertroostingen, zoals in de loop van de natuur dag en nacht.

I. Hij klaagt over de neerslachtigheid van zijn gemoed, maar vertroost zich met de gedachten aan God,
1. In zijn ontroering: zijn ziel was neergebogen, en hij gaat tot God en zegt het Hem. O mijn God, mijn ziel buigt zich neer in mij. Het is ons een grote steun dat wij, als wij om het een of ander in benauwdheid zijn, vrijheid van toegang hebben tot God, en vrijheid van spreken tot Hem, en de oorzaken onder gedruktheid voor Hem mogen blootleggen. David had tot zijn hart gesproken over zijn eigen bitterheid, en had nog geen verlichting gevonden, en daarom wendt hij zich tot God en legt leem de moeilijkheid voor. Als wij door bij onszelf te pleiten geen verlichting kunnen verkrijgen voor ons bezwaard gemoed, dan moeten wij zien wat wij doen kunnen door tot God te bidden en onze zaak aan Hem over te geven. Wij kunnen deze winden en golven niet tot bedaren brengen, maar wij weten wie het wel kan.

2. In zijn gebed: zijn ziel was opgeheven en de ziekte zeer pijnlijk vindende, nam hij daar de toevlucht toe als tot een krachtig geneesmiddel. "Mijn ziel is neer gedompeld; om nu te voorkomen dat zij wegzinkt, zal ik U gedenken, over U nadenken, U aanroepen en zien wat dat teweeg zal brengen om mijn God op te houden. Het middel om het gevoel oneer ellende te vergeten, is de God van onze weldadigheid te gedenken Het was een ongewoon geval, toen de psalmist "aan God dacht en beroerd werd," Psalm 77:4. Hij had dikwijls aan God gedacht en was vertroost, en daarom heeft hij nu ook dit middel te baat genomen. Hij was thans tot aan de uiterste grens van Kanaän gedreven om zich daar tegen de woede van zijn vervolgers te beschutten, soms naar het land rondom de Jordaan, werd hij daar ontdekt, dan naar de Hermon, of tot een heuvel, Mizar, of het klein gebergte genoemd. Maar,
a. Overal waar hij ging, nam hij zijn Godsdienst mee, in al die plaatsen gedacht hij aan God, hief hij zijn hart tot Hem op, bleef hij zijn verborgen gemeenschap met Hem onderhouden. Dit is de troost van de ballingen, van de zwervelingen, van de reizigers, van hen, die vreemdelingen zijn in een vreemd land, namelijk dat Undique ad caelos tantundem est vice Waar zij ook zijn, een weg open is naar de hemel.
b. Waar hij ook was, overal behield hij zijn genegenheid voor de voorhoven van Gods huis; van het land van de Jordaan, of van de top van de bergen placht hij lang en verlangend heen te zien naar de plaats van het heiligdom en wenste hij daar te zijn. Afstand noch tijd kon hem datgene doen vergeten, waar zijn hart zozeer aan gehecht was, er zo na aan lag.

II. Hij klaagt over de tekenen van Gods misnoegen tegen hem, meer vertroost zich met de hoop van het weerkeren van Zijn gunst te bestemder tijd.
1. Hij zag dat zijn beproevingen en benauwdheden voortkwamen uit Gods toorn en dat ontmoedigde hem, vers 8. "De afgrond roept tot de afgrond, de ene benauwdheid volgt de andere op de voet, alsof zij geroepen was om zich achter haar heen te spoeden; en uw watergoten geven het sein, luiden de alarmklok van de oorlog." Het kan bedoeld zijn van de verschrikkingen en slingeringen van zijn gemoed onder het besef van Gods toorn. De ene verschrikkelijke gedachte riep een andere op en baande er de weg voor, zoals dit gewoonlijk is met droefgeestige mensen; hij was overweldigd en overstelpt door een stortvloed van leed, zoals de oude wereld toen de vensters van de hemel geopend en de fonteinen van de grote afgrond opengebroken waren.
Of, het is een toespeling op een schip in zee in een hevige storm, heen en weer geslingerd door de schuimende baren, Psalm 107:25 Welke golven en baren van beproeving er ooit ook over ons heengaan, wij moeten ze Gods baren en Zijn golven noemen, ten einde ons te verootmoedigen onder Zijn machtige hand en ons aan te moedigen om te hopen dat wij,

hoewel bedreigd, toch niet verwoest zullen worden, want de golven en baren zijn onder een Goddelijke teugel; de Heere in de hoogte is geweldiger dan het bruisen van grote wateren. Laat Godvruchtige mensen het niet vreemd vinden als zij door vele en menigerlei beproevingen bezocht worden, God weet wat Hij doet en ook zij zullen het weldra te weten komen. Jona heeft in de buik van de walvis van deze woorden van David gebruik gemaakt, Jona 2:3; van hem was het letterlijk waar: al Uw haar en Uw golven zijn over mij heengegaan; want het boek van de psalmen is er op ingericht om ieders toestand te bereiken.

2. Hij verwachtte dat zijn verlossing van Gods gunst komen zou, vers 9. Maar de Heere zal des daags Zijn goedertierenheid gebieden. De zaken staan slecht, maar zij zullen zo niet blijven. Na de storm zal er kalmte komen, en het vooruitzicht daarop ondersteunde hem toen de afgrond riep tot de afgrond. Merk op:

A. Wat hij zich voorstelde van God: de Heere zal Zijn goedertierenheid gebieden. Hij beschouwt de gunst van God als de bron van alle goed, waarnaar hij uitzag; deze is leven, deze is beter dan het leven, en daarmee zal God hen vergaderen, van wie "Hij in een kort ogenblik Zijn aangezicht verborgen heeft," Jesaja 54:7, 8 Gods verlenen van Zijn gunst wordt Zijn gebieden ervan genoemd; dit geeft er het vrijwillige van te kennen wij kunnen niet wanen haar te verdienen, zij wordt geschonken door vrijmacht; Hij geeft als een koning. Het geeft ook het krachtdadige ervan te kennen. Hij spreekt Zijn goedertierenheid, en doet het ons horen: Hij spreekt en het is geschied. Hij "gebiedt verlossingen," Psalm 44:5, "gebiedt de zegen," Psalm 133:3, als gezaghebbende. Door Zijn goedertierenheid te gebieden, gebiedt Hij golven en baren stil te zijn, en zij zullen Hem gehoorzamen. Dat zal Hij doen des daags, want Gods goedertierenheid maakt het tot dag in de ziel, op welke tijd het ook zij. Des avonds kan wel het gewoon vernachten, maar des morgen is er gejuich.

B. Wat hij voor zich van God verwachtte. Indien God Zijn goedertierenheid voor hem gebiedt, dan zal hij haar tegemoet gaan, haar welkom heten met zijn liefde.
a. Hij zal zich verblijden in God; des nachts zal Zijn lied bij mij zijn. Voor de goedertierenheden, die wij des daags ontvangen, behoren wij des nachts dank te zeggen; als anderen slapen, moeten wij God loven. Zie Psalm 119:62. "Te middernacht sta ik op om U te loven." In stilte en eenzaamheid, als wij ons teruggetrokken hebben van het gewoel en geraas van de wereld moeten wij ons verlustigen met de gedachte aan Gods goedheid of in de nacht van de beproeving, "eer de dag aanbreekt, waarop Hij Zijn goedertierenheid gebiedt, zal ik lofliederen zingen in het vooruitzicht ervan." Zelfs in verdrukkingen kunnen de heiligen zich verblijden in de hoop van de heerlijkheid Gods, zingen en loven, Romeinen 5:2, 3 Het is Gods kroonrecht "lofzangen te geven in de nacht", Job 35:10.

b. Hij zal God zoeken in voortdurende afhankelijkheid van Hem, mijn gebed zal tot de God mijns levens zijn. Onze gelovige verwachting van goedertierenheid moet onze gebeden er om niet doen ophouden maar ze verlevendigen. God is de God van ons leven, in wie wij leven en ons bewegen, de oorsprong en gever van alle goed en alle lieflijkheid, tot wie anders dan tot Hem moeten wij ons dus wenden door het gebed? En welk goed kunnen wij van Hem niet verwachten? Het zal leven brengen in ons gebed als wij op Hem zien als de God van ons leven, want dan is het aangaande ons leven en het leven van onze ziel, dat wij staan om verzoek te doen.

III. Hij klaagt over de onbeschaamdheid van zijn vijanden, maar vertroost zich in God als zijn vriend, vers 10-12.

1. Zijn klacht is dat zijn vijanden hem verdrukten en hoonden, en dit maakte een diepe indruk op hem.
a. Zij verdrukten hem dermate, dat hij van dag tot dag en van plaats tot plaats in het zwart ging, vers 10. Hij barstte niet los in onbetamelijker hartstocht, hoewel hij meer dan ooit door iemand anders mishandeld was, maar in stilte heeft hij zijn smart uitgeweend en rouw bedreven. Deswege kunnen wij hem niet laken, het moet een man, die zijn land waarlijk liefheeft en er het goede voor zoekt wel smarten om zich vervolgd en hard behandeld te zien, alsof hij er de vijand van was. Maar David had hieruit toch niet mogen opmaken dat God hem had vergeten en verstouten ook mocht hij met Hem niet spreken alsof hij Hem onder het oog wilde brengen dat Hij hem evenveel onrecht deed door toe te laten, dat hij aldus vertreden werd als zij hem deden. die hem vertraden. Waarom ga ik in het zwart? en waarom vergeet Gij mij? Wij mogen klagen bij God, maar het is ons niet geoorloofd aldus over Hem te klagen.
b. Zij hoonden hem zo grievend, dat het als een doodssteek in zijn beenderen was, vers 11. Hij heeft tevoren gezegd waarin het smaden bestond, dat hem zo door het hart sneed, en hier herhaalt hij het: zij zeggen de gehele dag tot mij: Waar is uw God? Een smaad, die daarom zo grievend was, omdat er oneer mee aangedaan werd aan God, en bedoeld was om hem te ontmoedigen in zijn hopen op God, terwijl hij reeds genoeg te doen had om die enigermate levendig in hem te houden, daar zij maar al te zeer er onderhevig aan was om vanzelf te falen.

2. Zijn troost is dat God zijn steenrots is, vers 10. Een rots om op te bouwen, een rots om onder weg te schuilen, de Rots van de eeuwen, waarin eeuwige sterkte is, zal zijn Rots wezen zijn sterkte in de inwendige mens, beide voor dood en voor lijden. Tot Hem had hij toegang met vertrouwen; tot God zijn Rotssteen kon hij zeggen wat hij te zeggen had, en zeker wezen van een genadig gehoor. Daarom herhaalt hij wat hij gezegd heeft vers 6, en besluit er mede, vers 12. Wat buigt gij u neer, o mijn ziel? Zijn smarten en angsten schreeuwden, maakten getier, waren lastig; zij waren niet tot zwijgen gebracht, hoewel zij telkens en nogmaals waren beantwoord; maar hier komt nu eindelijk zijn geloof als overwinnaar te voorschijn en noodzaakt de vijanden het veld te ruimen.

En deze overwinning behaalt hij:
a. Door te herhalen wat hij tevoren had gezegd; zich evenals tevoren bestraffende om zijn neerslachtigheid en onrust, en zich aanmoedigende om te bebouwen op de naam des Heeren en te steunen op zijn God. Het kan van groot nut voor ons wezen om onze goede gedachten nog eens over te denken, en mochten wij er in het eerst ons doel niet mee hebben bereikt, misschien zullen wij het dan de tweede maal in elk geval: waar het hart in de woorden is, is het geen ijdele herhaling. Het is nodig om ons dezelfde zaak telkens en nogmaals op het hart te dekken, en dan is het nog weinig genoeg.
b. Door er een woord aan toe te voegen; daar hoopte hij God te loven voor de verlossingen van Zijn aangezicht; hier zegt hij: "ik zal Hem loven, als de verlossing van mijn aangezicht, van de wolk, die er nu over heen gespreid is; als God mij vriendelijk aanziet dan zal dat mijn uitzien aangenaam maken; het zal mij doen opzien, doen voorwaarts zien, en om hen zien met vermaak en genoegen."
Hij voegt er bij: een man Gods" in betrekking tot mij, in verbond met mij, al wat Hij is, al wat Hij heeft is het mijn overeenkomstig de ware bedoeling en betekenis van de belofte." Deze gedachte stelde hem instaat om te triomferen over al zijn smart en al zijn vrees. Dat God met de heiligen is in de hemel en hun God is. is hetgeen alle tranen van hun ogen zal afwissen Openbaring 21:3, 4.

PSALM 43

1 Doe mij recht, o God! en twist Gij mijn twistzaak; bevrijd mij van het ongoedertieren volk, van de man des bedrogs en des onrechts. 2 Want Gij zijt de God mijner sterkte; waarom verstoot Gij mij dan? Waarom ga ik steeds in het zwart, vanwege des vijands onderdrukking? 3 Zend Uw licht en Uw waarheid, dat die mij leiden; dat zij mij brengen tot de berg Uwer heiligheid, en tot Uw woningen; 4 En dat ik inga tot Gods altaar, tot de God der blijdschap mijner verheuging, en U met de harp love, o God, mijn God! 5 Wat buigt gij u neer, o mijn ziel! en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven; Hij is de menigvuldige Verlossing mijns aangezichts, en mijn God.

Deze psalm werd waarschijnlijk bij diezelfde gelegenheid geschreven als de vorige, en daar hij geen opschrift heeft, kan hij er als een aanhangsel van worden beschouwd; de ziekte terugkerende, nam hij terstond hetzelfde geneesmiddel te baat, daar hij het in zijn boek had opgetekend met een PROBATUM EST er bij.
Het tweede vers van deze psalm is bijna gelijkluidend met het tiende van de vorige psalm, gelijk het vijfde van deze volkomen gelijk is aan het twaalfde van die. Christus zelf, die de Geest had zonder mate, heeft, als er aanleiding toe was, een tweede en derde maal gebeden, zeggende dezelfde woorden, Mattheüs 26:44. In deze psalm:

I. Doet hij een beroep op God nopens het kwaad, dat hem gedaan was door zijn vijanden, vers 1,
II. Bidt hij God om wederom het genot te erlangen van vrijelijk de openbaren eredienst bij te wonen, en belooft er dan een goed gebruik van te zullen maken vers 3, 4
III. Poogt hij de ontroering in zijn gemoed tot bedaren te brengen door een levendige hoop en een vast vertrouwen op God, vers 5. Als wij onder het zingen van deze psalm hiernaar streven, dan zingen wij met genade in ons hart**.**

PSALM 43:1-5

Met gepaste uitdrukkingen van hetgeen er omgaat in zijn ziel wendt David zich hierdoor geloof en gebed tot God als zijn rechter, zijn sterkte, zijn gids, zijn blijdschap en zijn hoop.

I. Als zijn rechter, zijn rechtvaardige rechter, die, naar hij wist, hem zal oordelen en die daar hij zich bewust is van zijn oprechtheid uitspraak zal doen ten zijnen dunste, vers 1. Doe mij recht, o God, en voer mijn rechtsgeding. Er waren die hem beschuldigden, tegen hen is hij verweerder, en van hun gerechtshof, waar hij ten onrechte schuldig verklaard en veroordeeld werd, beroept hij zich op het hof van de hemel, het opperste gerechtshof, biddende dat hun oordeel tegen hem vernietigd en zijn onschuld aan het licht gebracht zal worden. Er waren er, die hem onrecht hadden gedaan, en tegen hen treedt hij op als klager, en brengt zijn klacht tot Hem, die de wreker is van onrecht, biddende om recht voor zichzelf en recht aan hen.
Merk op:
1 Wie zijn vijanden waren, met welke hij deze strijd had te strijden. Er was een zondige groep van mannen, die hij een goddeloos of ongoedertieren volk noemt; zij, die het op onbarmhartige wijze hebben doen blijken dat zij goddeloos zijn want zij, die enigerlei vreze of liefde hebben voor hun meester, zullen medelijden hebben met hun mededienstknechten. En hier was de slechte man, hun opperhoofd, een man van bedrog en van onrecht, zeer waarschijnlijk Saul, die niet alleen aan David geen goedertierenheid betoond heeft, maar zeer vals en trouweloos met hem gehandeld heeft. Als het Absalom was, die hij bedoelde, dan was diens karakter niet beter. Zolang er nog zulke slechte mensen buiten de hel zijn, en er gehele troepen of volken zijn van de zodanige, is het niet vreemd dat Godvruchtige mensen, die nog niet in de hemel zijn, een lage en harde behandeling ondervinden. Sommigen denken dat

David door de geest van de profetie deze psalm ontworpen heeft ten gebruike van de Joden in hun gevangenschap in Babylon, en dat de Chaldeeën het ongoedertieren volk zijn, dat hier bedoeld is, op hen was het zeer toepasselijk, maar alleen zoals andere dergelijke Schriftuurplaatsen, waarvan geen van eigen uitlegging is. God kon hem bestemd hebben voor hun gebruik, hetzij David dit al of niet gedaan heeft.

2. Wat zijn gebed is met betrekking tot hen: Doe mij recht. Aangaande de twist, die God met hem had wegens zonde, bidt hij: "Treed niet met mij in het gericht, want dan zal ik veroordeeld worden", maar aangaande de twist die zijn vijanden met hem hadden, bidt hij. "Heere, doe mij recht, want ik weet dat ik gerechtvaardigd zal worden; voer mij rechtsgeding, neem het voor mij op, en verschijn in Uw voorzienigheid ten mijnen behoeve." Hij, wiens zaak eerlijk is, kan verwachten dat God haar zal voorstaan. Twist mijn twistzaak om mij van hen te bevrijden, zodat ik niet wordt overgegeven in hun begeerte." Wij moeten onze zaak genoegzaam voorgestaan achten als wij verlost worden, al is het ook dat onze vijanden niet worden verwoest.

II. Als zijn sterkte, zijn algenoegzame kracht; aldus beschouwt hij God, vers 2. Gij zijt de God van mijn sterkte, mijn God, mijn sterkte, aan wie al mijn sterkte is ontleend, die mij dikwijls versterkt hebt, en zonder wie ik zwak ben als water, volslagen onmachtig om iets voor U te doen of te lijden." David bedreef nu rouw, was ontbloot van geestelijke blijdschap maar toch bevond hij dat God de God van zijn sterkte was. Indien wij geen vertroosting kunnen smaken in God, dan kunnen wij toch op Hem steunen en geestelijke steun verlangen terwijl wij geestelijk genot ontberen. David pleit nu hierop bij God: Gij zijt de God, op wie ik steun als mijn sterkte, waarom verstoot Gij mij dan?" Dat was een vergissing, want nooit verstoot God hen, die op Hem betrouwen, hoe treurig zij ook de toestand achten waarin zij zich bevinden "Gij zijt de God van mijn sterkte, waarom is mijn vijand mij dan te sterk, en waarom ga ik in het zwart vanwege zijn verdrukking?" Het is moeilijk de macht van de vijanden van de kerk overeen te brengen met de almachtige sterkte van de God van de kerk, maar ten dage als al Zijn vijanden tot Zijn voetbank worden gesteld, zal dit overeen gebracht worden.

III. Als zijn gids, zijn getrouwe gids vers 3. Leid mij, breng mij tot de berg van Uw heiligheid. Hij bidt**:**

1. Dat God hem door Zijn voorzienigheid zal terugbrengen uit zijn ballingschap, hem de weg zal openen om wederom vrijelijk te kunnen genieten van de voorrechten van Gods heiligdom. Zijn hart is op de berg van Gods heiligheid en in Zijn woningen, niet in de vertroostingen en lieflijkheid van zijn gezin, zijn bevorderingen aan het hof, of zijn vermaken, het Genesis van dit alles kon hij dragen, maar hij smacht er naar Gods woningen weer te zien, niets is in zijn ogen zo lieflijk als deze, daar wenste hij teruggebracht te worden. Daarom bidt hij: "Zend Uw licht en Uw waarheid, laat mij die hebben als vrucht van Uw gunst, die licht is, en de vervulling van Uw belofte, die waarheid is. Meer behoeven wij niet te begeren om ons gelukkig te maken, dan het goede dat voortvloeit uit Gods gunst en opgesloten is in Zijn belofte. Die goedertierenheid, die waarheid, is genoeg, is alles, en als wij deze in de beschikkingen van Gods voorzienigheid zien, dan zich wij onder een zeer veilig geleide. Hen, die God leidt, leidt Hij tot de berg van Zijn heiligheid en tot Zijn woningen; diegenen dus, die voorgeven door de Geest te worden geleid en zich toch afkeren van de inzettingen Gods, moeten zeer stellig dwalen.

2. Dat God door Zijn genade hem in gemeenschap met Hem zal doen komen, en hem zal bereiden voor het zien en de genieting van Hem in de andere wereld. Sommigen van de Joodse schrijvers verstaan hier door licht en waarheid, Messias de Vorst, en Elia Zijn

voorloper, deze zijn gekomen in antwoord op de gebeden van het Oude Testament. Maar nog behoren wij te bidden om Gods lichtende waarheid, om de Geest van licht en waarheid, die het gemis vergoedt van Christus lichamelijke tegenwoordigheid, om ons in te leiden in de verborgenheid van de Godzaligheid en ons te besturen op de weg naar de hemel. Als God Zijn licht en Zijn waarheid zendt in ons hart dan zullen die ons opvoeren naar de bovenwereld in al onze Godsdienstige verrichtingen en ons leiden in al onze bedoelingen en verwachtingen; en als wij nauwgezet dat licht en die waarheid volgen, dan zullen zij ons gewis heenbrengen naar de heiligen berg hierboven.

IV. Als zijn blijdschap, zijn uitnemende blijdschap. Als God hem leidt naar Zijn woningen als Hij hem zijn vorige vrijheden weergeeft dan weet hij zeer wel wat hij te doen heeft; dan zal ik ingaan tot Gods altaar, vers 4. Hij zal zo dicht als hij kan tot God naderen, tot de God van de blijdschap van zijn verheuging. Zij, die tot Gods woningen komen, moeten komen tot Zijn altaar, zij, die tot de inzettingen komen moeten er zich op voorbereiden, zich ervoor bevoegd maken, en dan komen tot bijzondere inzettingen, tot die welke ons het meest in dankbare liefde aan God verbinden. Hoe dichter wij tot God komen, hoe vaster wij Hem aankleven, hoe beter. Zij, die tot Gods altaar komen moeten wel toezien dat zij daarin tot God komen, tot Hem naderen met het hart, met een waarachtig hart, wij komen tevergeefs tot de heilige inzettingen indien wij in die inzettingen niet tot de heilige God komen. Zij, die tot God komen, moeten tot Hem komen als de God van de blijdschap van hun verheuging, niet slechts als hun toekomstige gelukzaligheid maar als hun tegenwoordige blijdschap, en dat niet een gewone, maar een uitnemende blijdschap, al de blijdschap van de zinnen en van de tijd ver overtreffende. In het oorspronkelijke is die uitdrukking zeer krachtig, tot God, de blijdschap van mijn verheuging, of van mijn triomf. Wat het ook zij waarin wij ons verblijden of triomferen, God moet er de blijdschap van wezen, al onze vreugde er in moet eindigen in Hem, en moet door de gave heengaan tot de gever. Als wij tot God komen als tot onze uitnemende blijdschap, dan moeten onze genietingen en vertroostingen in Hem de stof wezen van ons loven van Hem als God, onze God. Ik zal U loven met de harp, o God, mijn God! David muntte uit in het bespelen van de harp, 1 Samuel 16:16, 18, en met datgene, waarin hij uitmuntte, wilde hij God loven, want God moet geloofd worden met het beste dat wij hebben; het is betamelijk dat Hij met het beste geloofd en geprezen wordt, die het beste is.

V. Als zijn hoop, zijn nimmer falende hoop vers 5. Evenals tevoren twist David hier met zichzelf om zijn gedruktheid en vertwijfeling en erkent hij verkeerd te doen met er aan toe te geven, daar hij er geen reden toe heeft. Wat buigt gij u neer, o mijn ziel? Dan stelt hij zich gerust met de gelovige verwachting, die hij had om Gode eer te geven: Hoop op God want ik zal Hem nog loven. En om heerlijkheid te genieten bij God: Hij is de menigvuldige verlossing mijns aangezichts en mijn God. Hierop kunnen wij nooit te veel de nadruk leggen want het is hetgeen waarin en waarbij wij moeten leven en sterven**.**

PSALM 44

1 Een onderwijzing, voor de opperzangmeester, onder de kinderen van Korach. (44:2) O God! wij hebben het met onze oren gehoord, onze vaders hebben het ons verteld: Gij hebt een werk gewrocht in hun dagen, in de dagen vanouds. 2 (44:3) Gij hebt de heidenen met Uw hand uit de bezitting verdreven, maar henlieden geplant; Gij hebt de volken geplaagd, henlieden daarentegen doen voortschieten. 3 (44:4) Want zij hebben het land niet geerfd door hun zwaard, en hun arm heeft hun geen heil gegeven; maar Uw rechterhand, en Uw arm, en het licht Uws aangezichts, omdat Gij een welbehagen in hen hadt. 4 (44:5) Gij Zelf zijt mijn Koning, o God! gebied de verlossingen Jakobs. 5 (44:6) Door U zullen wij onze wederpartijders met hoornen stoten; in Uw Naam zullen wij vertreden, die tegen ons opstaan. 6 (44:7) Want ik vertrouw niet op mijn boog, en mijn zwaard zal mij niet verlossen. 7 (44:8) Maar Gij verlost ons van onze wederpartijders, en Gij maakt onze haters beschaamd. 8 (44:9) In God roemen wij de gansen dag, en Uw Naam zullen wij loven in eeuwigheid. Sela. 9 (44:10) Maar nu hebt Gij ons verstoten en te schande gemaakt, dewijl Gij met onze krijgsheiren niet uittrekt. 10 (44:11) Gij doet ons achterwaarts keren van de wederpartijder; en onze haters beroven ons voor zich. 11 (44:12) Gij geeft ons over als schapen ter spijze, en Gij verstrooit ons onder de heidenen. 12 (44:13) Gij verkoopt Uw volk om geen waardij; en Gij verhoogt hun prijs niet. 13 (44:14) Gij stelt ons onze naburen tot smaad, tot spot en schimp dengenen, die rondom ons zijn. 14 (44:15) Gij stelt ons tot een spreekwoord onder de heidenen, tot een hoofdschudding onder de volken. 15 (44:16) Mijn schande is de gansen dag voor mij, en de schaamte mijns aangezichts bedekt mij; 16 (44:17) Om de stem des honers en des lasteraars, vanwege de vijand en de wraakgierige. 17 (44:18) Dit alles is ons overkomen, nochtans hebben wij U niet vergeten, noch valselijk gehandeld tegen Uw verbond. 18 (44:19) Ons hart is niet achterwaarts gekeerd, noch onze gang geweken van Uw pad. 19 (44:20) Hoewel Gij ons verpletterd hebt in een plaats der draken, en ons met een doodsschaduw bedekt hebt. 20 (44:21) Zo wij de Naam onzes Gods hadden vergeten, en onze handen tot een vreemden God uitgebreid, 21 (44:22) Zou God zulks niet onderzoeken? Want Hij weet de verborgenheden des harten. 22 (44:23) Maar om Uwentwil worden wij de gansen dag gedood; wij worden geacht als slachtschapen. 23 (44:24) Waak op, waarom zoudt Gij slapen, HEERE! Ontwaak, verstoot niet in eeuwigheid. 24 (44:25) Waarom zoudt Gij Uw aangezicht verbergen, onze ellende en onze onderdrukking vergeten? 25 (44:26) Want onze ziel is in het stof neergebogen; onze buik kleeft aan de aarde. 26 (44:27) Sta op, ons ter hulp, en verlos ons om Uwer goedertierenheid wil.

Er wordt ons niet meegedeeld wie de schrijver was van deze psalm, noch wanneer of bij welke gelegenheid hij geschreven werd, zeker wel bij een treurige gelegenheid, niet zozeer voor de schrijver zelden want dan zouden wij er genoeg gelegenheden voor hebben kunnen vinden in de geschiedenis van David en zijn beproevingen), maar voor de kerk van God in het algemeen; en daarom moeten wij, als wij veronderstellen dat David er de schrijver van was, hem toch zuiver en alleen toeschrijven aan de geest van de profetie en tot de gevolgtrekking komen ent die geest de Babylonische gevangenschap op het oog had, of het lijden van de Joodse kerk onder Antiochus of liever de beproefde staat van de Christelijke kerk in haar eerste dagen, waarop vers 22 wordt toegepast door de apostel, Rom. 8:36; ja eigenlijk in al haar dagen op aarde, want het is haar bestemd lot, dat zij door vele verdrukkingen moet ingaan in het koninkrijk van de hemelen. En als wij Evangeliepsalmen hebben, die op de voorrechten en vertroostingen van de Christenen wijzen, waarom zouden wij dan niet ook een psalm hebben, die op hun lijden en hun beproevingen ziet. Het is een psalm, geschikt voor een dag van vasten en van verootmoediging bij gelegenheid van de eens of andere openbare ramp, die of reeds drukt of nog slechts dreigt. Aan de kerk wordt erin geleerd.

I. Met dankbaarheid tot eer van God de grote dingen te erkennen, die Hij voor hun vaderen gedaan heeft, vers 2- 9.
II. Haar tegenwoordige rampspoedige toestand bloot te leggen, vers 10-17
III. Een betuiging af te leggen van hun oprechtheid en hun trouw aan God, vers 18-23
IV. Een verzoekschrift in te dienen bij de troon van de genade om hulp en verlichting, vers 23
V. Bij het zingen van deze psalm moeten wij aan God de lof geven voor hetgeen Hij vroeger voor Zijn volk gedaan heeft onze eigen grieven voorleggen of medegevoel hebben met die delen van de kerk, die in benauwdheid zijn ons verbinden om, wat er ook gebeure, getrouw te blijven aan God en onze plicht, en dan blijmoedig de uitkomst afwachten**.**

PSALM 44:1-9

Sommigen hebben de opmerking gemaakt dat de meeste psalmen, die het woord *maskil* in hun opschrift hebben, dus psalmen zijn ter onderwijzing, treurpsalmen zijn, want beproevingen geven onderricht, en droefheid van geest opent er het oor voor. Welgelukzalig is de man, o Heere, die Gij tuchtigt en leert. In deze verzen roept de kerk, ofschoon zij nu vertreden wordt, de dagen van haar triomf in de herinnering terug, van haar triomf in God en over haar vijanden. Daar wordt hier uitvoerig melding van gemaakt**:**

1. Als een verzwaring van haar tegenwoordige benauwdheid. Het juk van de dienstbaarheid moet wel zweer drukken op de hals van hen die de kroon van de overwinning plachten te dragen en de tekenen van Gods misnoegen moeten wel smartelijk zijn voor hen, die lang gewoon zijn geweest aan de tekenen van Zijn gunst.

2. Als een aanmoediging om te hopen dat God hun gevangenschap nog zal wenden, en in genade tot hen zal weerkeren, en zo mengt hij gebeden en troostrijke verwachtingen met zijn herdenken van vroegere zegeningen. Merk op:

I. Hun herdenking van de grote dingen, die God in vroegere tijden voor hen gedaan heeft. In het algemeen, vers 2. Onze vaders hebben ons verteld dat Gij een werk hebt gewrocht in hun dagen. Merk op**:**

1. Van de vele werkingen van Gods voorzienigheid wordt hier gesproken als van (en werk: Zij hebben ons verteld het werk dat Gij gewrocht hebt", want er is een verwonderlijke harmonie en eenparigheid in alles wat God doet, en de vele raderen vormden een rad Ezechiël 10:13, vele werken vormen tezamen één werk.

2. Het is een schuld van iedere eeuw aan het nageslacht om rekening te houden van Gods wonderwerken en er de kennis van mee te delen aan het volgende geslacht. Zij, die voor ons gingen, vertelden ons wat God in hun dagen gedaan heeft: wij zijn verplicht om aan hen, die na ons komen, bekend te maken wat Hij in onze dagen gedaan heeft, en laat hen dan hetzelfde recht doen aan hen, die hen zullen opvolgen; aldus zal "geslacht aan geslacht Zijn werken roemen," Psalm 145:4. "de vader zal de kinderen Gods waarheid bekend maken" Jesaja 38; 19.

3. Wij moeten niet alleen melding maken van het werk, dat God gedaan heeft in onze eigen dagen, maar moeten onszelf en onze kinderen ook bekendmaken met hetgeen Hij vanouds gedaan heeft, lang voor onze tijd; en daarvan hebben wij in de Schrift een woord van geschiedenis, dat zeer vast is, even vast als het profetisch woord.

4. Kinderen moeten naarstig letten op hetgeen hun ouders hun vertellen van de wonderwerken Gods, en het in hun geheugen bewaren als hetgeen hun later van groot nut zal wezen.

5. Vroegere ervaringen van Gods macht en goedheid zijn een krachtige steun voor het geloof en krachtige pleitgronden in het gebed onder tegenwoordige rampen. Zie hoe Gideon hierop wijst, Richt 6:13 :"Waar zijn al Zijn wonderen, die onze vaders ons verteld hebben?"

In het bijzonder hadden hun vaders hun verteld:
A. Hoe wonderbaar God in het eerst Israël in Kanaän geplant heeft, vers 3, 4 Hij heeft de inboorlingen verdreven om plaats te maken voor Israël, hen geplaagd en uitgeworpen, hen als stof gegeven aan hun zwaard en als een voortgedreven stoppel aan hun boog. De menigvuldige algehele overwinningen, die Israël onder aanvoering van Jozua had behaald over de Kanaänieten, konden niet toegeschreven worden aan henzelf, noch konden zij aanspraak maken op de eer ervan.
a. Zij hadden die niet te danken aan hun eigen verdiensten maar aan Gods gunst en vrije genade; het was door het licht Uws aangezichts, "omdat Gij een welbehagen in hen had. Niet om uw gerechtigheid, noch om de oprechtheid uws harten verdrijft hen de Heere uw God voor uw aangezicht uit de bezitting," Deuteronomium 9:5, 6, maar omdat Hij "de eed wilde houden, die Hij hun vaderen gezworen had," Deuteronomium 7:8. Hoe minder lof dit ons toekent, hoe meer vertroosting het ons schenkt, opdat wij zien dat al onze bezittingen en uitbreidingen van de gunst Gods en het licht Zijns aangezichts tot ons komen.
b. Zij hebben die niet behaald door hun eigen kracht, maar door Gods kracht, die tot hun behoeve werd aangewend, en zonder welke al hun eigen pogingen vruchteloos zouden gebleven zijn. Het was niet door hun zwaard dat zij het land hebben geërfd, hoewel zij een groot aantal kloeke helden hadden, ook heeft hun eigen arm hen er niet voor behoed om door de Kanaänieten teruggedreven te worden te schande te worden gemaakt, maar het was Gods rechterhand en Zijn arm. Hij streed voor Israël, anders hadden zij tevergeefs gestreden; het was door Hem, dat zij kloeke daden deden en overwonnen. Het was God, die Israël in dat goede land geplant heeft, zoals de zorgzame landman een boom plant, waarvan hij zich vrucht belooft. Zie Psalm 80-9.

(1) Dit is van toepassing op het planten van de Christelijke kerk in de wereld door de prediking van het Evangelie. Het heidendom werd wonderbaarlijk uitgedreven zoals de Kanaänieten, niet op eenmaal, maar langzamerhand; niet door menselijke wijsheid of kracht want God verkoos het te doen door het zwakke en dwaze van de wereld, maar door de wijsheid en kracht Gods. Christus is door Zijn Geest uitgegaan overwinnende en opdat Hij zou overwinnen, en de herinnering daaraan is een grote steun en troost voor hen, die zuchten onder het juk van anti-christelijke tirannie; want sommigen, inzonderheid de geleerde Amyraldus, denken dat de klachten in het laatste gedeelte van deze psalm zeer juist van toepassing zijn op de toestand van de kerk onder het Nieuwtestamentische Babylon. Hij, die door Zijn macht en goedheid zich een kerk geplant heeft in de wereld zal haar gewis door dezelfde macht en goedheid ondersteunen en staande houden, en de poorten van de hel zullen niet tegen haar vermogen.
(2). Hoe menigmaal Hij hun voorspoed had gegeven tegen hun vijanden, die poogden hen in het bezit van dat land te verontrusten, verse. Gij hebt ons menigmaal verlost van onze tegenpartijen, en onze haters beschaamd gemaakt, getuige de voorspoed van de richters tegen de volken, die Israël hebben verdrukt. Menigmaal zijn de vervolgers van de Christelijke kerk en zij, die haar haatten, beschaamd gemaakt door de kracht van de waarheid, Handelingen 6:10

II. Het goede gebruik, dat zij van dit bericht maken en er vroeger van gemaakt hebben, uit aanmerking van de grote dingen, die God vanouds voor hun vaderen gedaan had.

1. Zij hebben God aangenomen voor hun Opperheer, hebben Hem trouw gezworen en zich onder Zijn bescherming gesteld, vers 5. " Gij zelf zijt mijn Koning, o God." Hij spreekt in naam van de kerk, zoals in Psalm 74:12: "God is mijn Koning vanouds af." God heeft als Koning wetten gemaakt voor Zijn kerk, voorzien voor de vrede en de goede orde er in er recht voor gesproken, haar twistzaak getwist haar strijd gestreden en haar beschermd, zij is Zijn koninkrijk in de wereld, en behoort Hem onderworpen te zijn en schatting te betalen. Of, de psalmist spreekt hier voor zichzelf: Heere, Gij zijt mijn Koning; tot wie zal ik met mijn beden gaan dan tot U? De gunst, die ik vraag, is niet voor mijzelf, maar voor Uw kerk." Het is ieders plicht om zijn persoonlijken invloed bij de troon van de genade te gebruiken voor het openbare welzijn en de voorspoed van het volk van God; zoals Mozes: "indien ik genade gevonden heb in uw ogen, zo leid Uw volk," Exodus 33:13 2. Zij hebben zich altijd door het gebed tot Hem gewend om verlossing, als zij te eniger tijd in benauwdheid waren; Gebied de verlossingen Jakobs.

Merk op:
a. De uitbreiding van hun begeerte; zij bidden om verlossingen, niet om een, maar om vele, zoveel als zij nodig hebben, hoeveel dit ook mochten wezen, een gehele reeks van verlossingen, een verlossing uit elk gevaar.
b. De kracht van hun geloof in de macht van God; zij zeggen niet: Werk verlossingen, maar gebied verlossingen, hetgeen aanduidt dat Hij het gemakkelijk doet en terstond. "Spreek en het is geschied;" zodanig was het geloof van de overste over honderd: "Spreek alleenlijk een woord, en mijn knecht zal genezen zijn," Mattheüs 8:8 Het duidt ook Zijn krachtdadig doen ervan aan: Gebied als gezaghebbende, wiens gebod gehoorzaamd zal worden." Waar het woord van een koning is, daar is heerschappij, daar is macht, en nog veel meer waar het woord van de Koning van de koningen is.

3. Zij hebben op Hem vertrouwd en in Hem getriomfeerd. Gelijk zij erkenden dat het niet hun zwaard noch hun boog was, die hen had gered, vers 4, zo vertrouwen zij ook niet op hun zwaard en hun boog om hen in het vervolg te verlossen, vers 7. "Ik vertrouw niet op mijn boog, noch op mijn krijgskundige toebereidselen, alsof die mij zouden helpen zonder God; neen, door U zullen wij onze wederpartijders met hoornen stoten," vers 6; wij zullen het ondernemen in Uw kracht, steunende op deze alleen en niet op het aantal of de dapperheid van onze troepen, en U aan onze zijde hebbende zullen wij niet twijfelen aan de goede uitslag. In Uw naam, door de kracht van Uw wijsheid die ons leidt, Uw macht, die ons versterkt en voor ons werkt, en Uw belofte, die ons voorspoed verzekert, zullen wij vertreden die tegen ons opstaan."

4. Zij hadden Hem tot hun blijdschap en hun roem gemaakt. "In God roemen wij, vers 8. de gehele dag, en iedere dag." Als hun vijanden roemden op hun kracht en hun voorspoed, zoals Sanherib en Rabsaké snoefden tegenover Hizkia, erkenden zij dat zij niets hadden om op te roemen in antwoord hierop dan hun betrekking tot God en hun deel in Hem, en zo Hij voor hen was, konden zij geheel de wereld trotseren. Wie roemt, roeme in de Heere, en laat dit voor altijd allen anderen roem buitensluiten. Laat hen, die God vertrouwen, Hem tot hun roem stellen, want zij weten op wie zij hebben vertrouwd; laat hen in Hem roemen de gehele dag:, want het is een onderwerp, dat nooit uitgeput zal wezen. Maar laat hen daarbij zijn naam tot in eeuwigheid loven; als zij de vertroosting hebben van Zijn Naam, laat hen Hem dan de eer van Zijn Naam geven**.**

PSALM 44:10-17

Het volk van God klaagt hier bij Hem over de diep gezonken en beproefde toestand, waarin zij zich bevinden onder de overheersende macht van hun vijanden en verdrukkers, die hun zoveel zwaarder en smartelijker viel, omdat zij nu vertreden waren, die in hun worstelingen met hun naburen gewoon waren geweest de overwinning te behalen en de overhand te behouden, en omdat nu diegenen hun verdrukkers waren, over wie zij meermalen hadden getriomfeerd en die zij schatplichtig aan zich hadden gemaakt, en inzonderheid omdat ze geroemd hadden in hun God, met grote verzekerdheid, dat Hij hen nog zou beschermen en voorspoedig maken, hetgeen de benauwdheid, waarin zij waren, en de smaad die over hen was uitgestort, nog zoveel te smartelijker en schandelijker maakte. Laat ons zien wat de klacht is.

I. Dat zij de gewone tekenen van Gods gunst over hen misten, vers 10. "Gij hebt ons verstoten, Gij scheen ons en onze zaak verlaten te hebben, Uw gewone zorg over ons en Uw belangstelling in ons te hebben opgegeven, en zo hebt Gij ons te schande gemaakt want wij roemden op de standvastigheid en het voortduren Uwer gunst. Onze legers gaan uit, zoals gewoonlijk, maar zij worden op de vlucht gedreven, wij winnen geen veld, maar verliezen wat wij gewonnen hadden, want Gij trekt niet met hen uit, want zo Gij dit wel deed, dan zouden zij, waarheen zij zich ook wendden, voorspoedig zijn, maar nu is het juist het tegenovergestelde." Als Gods volk ter neergebogen is, dan zijn zij in verzoeking om te denken dat zij door God verlaten en verstoken zijn, maar zij vergissen zich. "Heeft God Zijn volk verstoten? Dat zij verre," Romeinen 11:1

II. Dat zij op het slagveld het onderspit moesten delven, vers 11. Gij doet ons achterwaarts keren van de wederpartijder, zoals Jozua geklaagd heeft, toen zij bij Al teruggedreven werden, Jozua 7:8 "Wij zijn ontmoedigd en hebben de oude Israëlitische dapperheid verloren; wij vlieden, wij vallen voor het aangezicht van hen, die voor ons aangezicht plachten te vlieden en te vallen, en dan kunnen zij, die ons haten, ons leger plunderen en naar hartelust roven in ons land. Zij roven voor zichzelf en achten alles het hunne, waar zij hun handen op kunnen leggen. Pogingen om het Babylonische juk af te werpen waren vruchteloos, en wij hebben veeleer nog grond door hen verloren."

III. Dat zij waren overgegeven aan het zwaard en aan gevangenschap, vers 12. Gij geeft ons over als schapen ter spijze. Zij hebben even weinig bezwaar om een Israëliet te doden als om een schaap te slachten; ja, evenals de slachter, maken zij er een beroep van; zij scheppen er behagen in, zoals een hongerig man in zijn spits, en wij worden even gemakkelijk en met even weinig weerstand als een lam ter slachting geleid. Velen zijn gedood en de overigen zijn verstrooid onder de heidenen, voortdurend gekweld en beledigd door hun boosaardigheid, of in gevaar om door hun goddeloosheid te worden besmet." Zij beschouwen zich als verkocht en overgeleverd en verwijten het aan God. Gij verkoopt Uw volk, toen zij het aan hun eigen zonden hadden moeten verwijten, om uw "ongerechtigheden zijt gij verkocht," Jesaja 50:1 1. Maar in zoverre was het recht, dat zij de blik richtten boven de werktuigen van hun leed hun oog op God hielden gericht, wel wetende, dat hun ergste vijanden geen nacht tegen hen hadden, dan die hun van boven gegeven was. Zij erkennen dat het God was, die hen in de handen van de goddelozen heeft overgeleverd, als hetgeen verkocht en overgeleverd wordt aan de koper.
Gij verkoopt Uw volk om niet, en verhoogt hun prijs niet, zo zou dit gelezen kunnen worden. "Gij verkoopt hen niet bij opbod aan de meestbiedende, maar in haast aan de eerst biedende, wie wil, kan hen krijgen." Of zoals de Engelse vertaling het heeft: Gij vermeerdert Uw rijkdom niet, te kennen gevende dat zij dit met tevredenheid zouden gedragen hebben indien zij er zeker van hadden kunnen zijn, dat het tot Zijn eer en heerlijkheid zou hebben gestrekt,

en dat door hun lijden Zijn belangen gediend en bevorderd zouden zijn; maar het was juist het tegendeel, Israëls ongeluk was tot oneer van God, zodat Hij, wel verre van in Zijn eer gewonnen te hebben door hen te verkopen, er grotelijks bij verloren scheen te hebben. Zie Jesaja 52:5; Ezechiël 36:20.

IV. Dat zij met smaad waren overladen, en hun alle mogelijke schande was aangedaan. Ook hierin erkennen zij God: "Gij stelt ons ten smaad; Gij brengt deze rampen over ons, die de smaad veroorzaken, en Gij laat hun boosaardige tong toe ons te honen." Zij klagen**:**

1. Dat zij uitgelachen en bespot werden, voor het verachtelijkste volk op aarde werden gehouden; hun ellende werd hun tot smaad, zij werden er om bespot.
2. Dat hun naburen, diegenen onder hen van wie zij zich niet terug konden trekken, hen het meest bespotten, vers 14.
3. Dat zij onder; de heidenen, het volk, dat vervreemd was van het burgerschap van Israël en vreemdelingen van de verbonden van de belofte, tot een spreekwoord waren, tot een hoofdschudding, daar zij zich verblijdden in hun val, vers 15.
4. Dat de smaad gestadig aanhield, vers 16. Mijn schande is de gehele dag voor mij. De kerk in het algemeen en de psalmist in het bijzonder, werden onophoudelijk geplaagd en gekweld door de schimpredenen van hun vijanden. Tot hen, die reeds vallende zijn, roept iedereen: "Weg met hen."
5. Dat het zeer grievend was, en hen in zekere zin overstelpte: De schaamte van mijn aangezicht bedekt mij. Hij bloosde om de zonde, of liever om de oneer, die aan God werd aangedaan en dan was het een heilig blozen.
6. Dat dit op God zelf terugkaatste, de smaad, die de vijand en de wraakgierige op hen wierp, was een bepaald lasteren van God vers 17, 2 Koningen 19:3 Er was dus een sterke reden om te geloven dat God tot hun behoeve zal verschijnen. Gelijk er voor een edelaardig gemoed geen ellende smartelijker is dan smaad en laster, zo is er voor een heilige, Godvruchtige ziel niets smartelijker dan een smaden en lasteren van God**.**

PSALM 44:18-27

Het volk Gods, grotelijks beproefd en verdrukt zijnde, wendt zich hier tot Hem; tot wie anders zouden zij ook heengaan? I. Met een beroep op hun oprechtheid, waarover Hij alleen onfeilbaar kan oordelen en waarvan Hij gewis de beloner zal zijn. Zij roepen God tot getuige voor twee dingen.

1. Dat zij, hoewel zij al deze hardheid geleden hebben, zich toch dicht bij God hebben gehouden en bij hun plicht, vers 18 Dit alles is ons overkomen, en het is zo hard mogelijk, nochtans hebben wij U niet vergelen, noch de gedachte aan U weggeworpen of Uw aanbidding verlaten, want ofschoon wij niet kunnen ontkennen dat wij zot gehandeld hebben, hebben wij toch niet valselijk gehandeld tegen Uw verbond, om U te verwerpen en ons tot andere goden te begeven. Hoewel onze overwinnaars afgodendienaars waren, hebben wij daarom geen hogere of betere gedachten opgevat van hun afgoden of van hun afgoderij hoewel Gij ons scheen verlaten te hebben, hebben wij toch U niet verlaten." De ellende, waarin zij zeer lang verkeerd hebben was zeer groot: "Wij waren verpletterd in een plaats van de draken, onder mensen, die even woest zijn en even wreed als draken, met een doodsschaduw bedekt, gedompeld in diepe neerslachtigheid, niets minder verwachtende dan de dood, in zwarte duisternis gehuld, levend begraven, en Gij zijt het, die ons aldus verpletterd en bedekt hebt, vers 20.
En toch hebben wij geen harde gedachten van U gekoesterd, er niet aan gedacht om ons aan Uw dienst te onttrekken; hoewel Gij ons doodde", bleven wij toch op U vertrouwen, ons hart

is niet achterwaarts gekeerd; wij hebben U niet in het verborgene onze genegenheid onttrokken, noch is onze gang, hetzij ten opzichte van Uw aanbidding of van onze dagelijkse wandel, van Uw pad geweken, vers 19, van de weg, waarop Gij ons geboden hebt te wandelen." Als het hart achterwaarts keert, dan zal onze gang spoedig afnemen, want het is het boze hart van ongeloof, dat ons er toe neigt om van God af te wijken. Wij zullen onze beproevingen hoe zwaar die ook zijn, te beter kunnen dragen, indien wij daarin aan onze oprechtheid blijven vasthouden. Zolang onze rampen ons niet wegdrijven van onze plicht jegens God, moeten wij haar niet toelaten om ons weg te drijven van onze vertroosting in God, want Hij zal ons niet verlaten, zo wij Hem niet verlaten.
Ten bewijze van hun oprechtheid nemen zij Gods alwetendheid tot getuige, die evenzeer de troost is van de oprechten als zij de schrik is van de geveinsder, vers 21, 22 "Zo wij de Naam van onze God hadden vergeten, onder voorwendsel dat Hij ons vergeten heeft; of in onze benauwdheid onze handen tot een vreemden God hadden uitgebreid, als waarschijnlijker hulp van hem te zullen verkrijgen, zijn God zulks niet onderzoeken? Zal Hij het niet vollediger en nauwkeuriger weten dan wij weten hetgeen wij met de grootste zorg en vlijt onderzocht hebben? Zal Hij het niet oordelen en ons ter verantwoording ervan roepen?" Het vergeten van God was een zonde van het hart, en het uitstrekken van de hand naar een vreemden god was dikwijls een verborgen zonde, Ezechiël 8:12. Maar zonden van het hart en verborgen zonden zijn aan God bekend en moeten voor Hem verantwoord worden, want Hij weet de verborgenheden des harten, en daarom is Hij een onfeilbaar beoordelaar van woorden en daden.

2. Dat zij deze harde dingen leden, omdat zij zich dicht aan God en hun plicht hielden vers 23 "Om Uwentwil worden wij de gehele dag gedood, omdat wij tot U in betrekking staan, naar Uw naam zijn genoemd Uw Naam aanroepen, en geen andere goden willen aanbidden." Hiermee verwees de Geest van de profetie naar hen, die ten dode toe geleden hebben voor het getuigenis van Christus, op wie het toegepast wordt, Romeinen 8:36. Zo velen werden gedood, op zo langzame wijze ter dood gebracht, dat zij er de gehele dag mee doorbrachten, en zo algemeen werd dit gedaan, dat, indien iemand een Christen werd hij zich als een schaap ter slachtbank achtte.

II. Met gebed in betrekking tot hun tegenwoordige benauwdheid, dat God op Zijn eigen bestemden tijd verlossing voor hen zal werken. Hun bede is zeer dringend: Ontwaak, waak op, vers 24 Ontwaak, sta op ons ter hulp en verlos ons, vers 27; kom ons spoedig en krachtdadig te hulp, "kom tot onze verlossing," Psalm 80:3. " Wek uw macht op en kom tot onze verlossing." Zij klaagden dat God hen had verkocht, vers 13; hier bidden zij dat God hen zal verlossen, vers 27; want van God is er geen beroep dan door ons op Hem te beroepen; indien Hij ons verkoopt, dan kan niemand ons lossen; de hand, die heeft verscheurd, moet genezen, die geslagen heeft, moet verbinden Hoséa 6:1 Zij klaagden: Gij hebt ons verstoten, vers 10, maar hier bidden zij: Verstoot ons niet in eeuwigheid, vers 24, laat ons niet voor altijd van God verlaten zijn." Hun drangredenen zijn zeer aandoenlijk: Waarom zoudt Gij slapen vers 24. De bewaarder Israëls sluimert noch slaapt; maar als Hij onmiddellijk verschijnt voor de verlossing van Zijn volk dan zijn zij in verzoeking om te denken dat Hij slaapt. De uitdrukking is zinnebeeldig, zo als in Psalm 78:65, "Toen ontwaakte de Heere als een slapende," maar het was in letterlijke zin toepasselijk op Christus, Mattheüs 8:24. Hij sliep toen de discipelen zich in een storm bevonden, en zij wekten Hem op, zeggende: Heere, behoed ons, wij vergaan! "Waarom zoudt Gij Uw aangezicht verbergen, opdat wij U en het licht van Uw aangezicht niet zien?"
Of, "Opdat Gij ons en onze benauwdheid niet ziet." Gij vergeet ons lijden en onze verdrukking, want die houden nog aan, en wij zien geen weg open tot onze verlossing." En

eindelijk. De pleitgronden zijn zeer gepast. Niet op hun eigen verdienste en gerechtigheid pleiten zij, ofschoon zij het getuigenis van hun geweten hadden nopens hun oprechtheid, maar des armen zondaars pleitgronden voeren zij aan.

1. Hun eigen ellende, die hen tot het geschikte voorwerp maakt van de barmhartigheid Gods, vers 26 "Onze ziel is in het stof neergebogen, onder overweldigende smart en vrees, wij zijn als kruipende schepselen, als de verachtelijkste dieren, geworden, onze buik kleeft aan de aarde, wij kunnen ons niet opheffen, onze kwijnende moed niet doen herleven, ons niet opheffen uit onze lage, treurige toestand, en wij zijn er aan blootgesteld om door iedere beledigende vijand te worden vertreden."
2. Gods barmhartigheid; "verlos ons om Uwer goedertierenheid wil, wij steunen op uw goedheid, die de heerlijkheid is van Uw naam" Exodus 34:6, en op die gewisse weldadigheden Davids, die door het verbond tot al zijn geestelijk zaad komen**.**

PSALM 45

1 Een onderwijzing, een lied der liefde, voor de opperzangmeester, onder de kinderen van Korach, op Schoschannim. (45:2) Mijn hart geeft een goede rede op; ik zegge mijn gedichten uit van een Koning; mijn tong is een pen eens vaardigen schrijvers. 2 (45:3) Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen; genade is uitgestort in Uw lippen; daarom heeft U God gezegend in eeuwigheid. 3 (45:4) Gord Uw zwaard aan de heup, o Held! Uw Majesteit en Uw heerlijkheid. 4 (45:5) En rijd voorspoedig in Uw heerlijkheid, op het woord der waarheid en rechtvaardige zachtmoedigheid; en Uw rechterhand zal U vreselijke dingen leren. 5 (45:6) Uw pijlen zijn scherp; volken zullen onder U vallen; zij treffen in het hart van des Konings vijanden. 6 (45:7) Uw troon, o God! is eeuwiglijk en altoos; de scepter Uws Koninkrijks is een scepter der rechtmatigheid. 7 (45:8) Gij hebt gerechtigheid lief, en haat goddeloosheid; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met vreugdeolie, boven Uw medegenoten. 8 (45:9) Al Uw klederen zijn mirre, en aloë, en kassie; uit de elpenbenen paleizen, van waar zij U verblijden. 9 (45:10) Dochters van koningen zijn onder Uw kostelijke staatsdochteren; de Koningin staat aan Uw rechterhand, in het fijnste goud van Ofir. 10 (45:11) Hoor, o Dochter! en zie, en neig uw oor; en vergeet uw volk en uws vaders huis. 11 (45:12) Zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid; dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neer. 12 (45:13) En de dochter van Tyrus, de rijken onder het volk, zullen uw aangezicht met geschenk smeken. 13 (45:14) Des Konings Dochter is geheel verheerlijkt inwendig; haar kleding is van gouden borduursel. 14 (45:15) In gestikte klederen zal zij tot de Koning geleid worden; de jonge dochteren, die achter haar zijn, haar medegezellinnen, zullen tot u gebracht worden. 15 (45:16) Zij zullen geleid worden met alle blijdschap en verheuging; zij zullen ingaan in des Konings paleis. 16 (45:17) In plaats van Uw vaderen zullen Uw zonen zijn; Gij zult hen tot vorsten zetten over de ganse aarde. 17 (45:18) Ik zal Uws Naams doen gedenken van elk geslacht tot geslacht; daarom zullen U de volken loven eeuwiglijk en altoos.

Deze psalm is een beroemde profetie van Messias, de Vorst, is geheel en al Evangelie, en wijst op Hem alleen als een Bruidegom, die zich de kerk ondertrouwt, er als Koning in heerst. Waarschijnlijk verwijst onze Heiland naar deze psalm, als Hij het koninkrijk van de hemelen meer dan eens vergelijkt hij een bruiloftsplechtigheid, Mattheüs 22:2, 25:1-14.

I. Wij hebben geen reden om te denken dat de psalm in enig opzicht betrekking heeft op Salomo's huwelijk met de dochter van Farao. Indien ik dacht dat hij op een ander huwelijk kon zien dan op het huwelijk van Christus met zijn kerk, dan zou ik hem veeleer toepassen op sommige van Davids huwelijken, omdat hij een krijgsman was, zo een als de bruidegom is die hier beschreven wordt, en dat is Salomo niet geweest. Maar ik geloof dat hij zuiver en alleen

bedoeld is van Jezus Christus. van Hem spreekt de profeet dit, en van niemand anders; en op Hem, vers 7, 8, wordt hij toegepast in het Nieuwe Testament, Hebreeën 1:8, en hij kan ook van niemand anders verstaan worden De inleiding spreekt van de voortreffelijkheid van het lied, vers 2. De psalm spreekt**:**

1. Van de koninklijke bruidegom welke is Christus. De alles-overtreffende uitnemendheid van zijn persoon, vers 3.
2. De glorie van zijn overwinningen vers 4-6.
3. De rechtvaardigheid van Zijn regering vers 7, 8.
4. De pracht van Zijn hof, vers 9, 10

II. Van de koninklijke bruid, welke is de kerk.

1. Hare toestemming verkregen, vers 11, 12.
2. De bruiloft gevierd, vers 13-16.
3. Het gevolg van dit huwelijk, vers 17, 18.

Bij het zingen van deze psalm moet ons hart vervuld zijn van hoge gedachten van Christus, met een algehele onderworpenheid aan en voldoenin g in zijn regering, en een ernstige begeerte naar de uitbreiding en bestendiging van Zijn kerk in de wereld**.**

PSALM 45:1-6

Sommigen denken dat het woord Shoshannim in de titel, vers 1, een zessnarig muziekinstrument betekent; anderen zien er de oorspronkelijke betekenis in van leliën of rozen, die waarschijnlijk, met andere bloemen, bij bruiloftsplechtigheden gestrooid werden, en dan is het gemakkelijk op Christus toepasselijk, die zich "een roos van Saron en een lelie van de dalen noemt," Hooglied 2:1. Het is een lied van de liefde betreffende de heilige liefde tussen Christus en Zijn gemeente. Het is een lied des beminden, voor de jonge dochters, de gezellinnen van de bruid, vers 15, bereid om door haar gezongen te worden, en van de maagdenreien, die bij het Lam zijn op de berg Sion, wordt gezegd dat zij een nieuw gezang zongen, Openbaring 14:3, 4.

De inleiding, vers 2, spreekt**:**

1. Van de waardigheid van het onderwerp. Het is een goede zaak, iets goeds, en het is te betreuren dat zo'n roerende kunst, als de poëzie is, ooit voor een slechte zaak wordt gebruikt. Het betreft de Koning, Koning Jezus en Zijn koninkrijk, en Zijn regering. Zij, die van Christus spreken, spreken van een goede zaak; geen onderwerp is zo edel, zo rijk, zo vruchtbaar, zo nuttig, en dat ons zo wel betaamt, het is een schande dat die goede stof niet meer de stof is van onze gesprekken.

2. Van de uitnemendheid van de behandeling. Dit lied was een belijdenis met de mond van geloof in het hart betreffende Christus en Zijn kerk.

A. De stof was goed bewerkt, zoals zij het verdiende. Mijn hart geeft haar op, hetgeen misschien bedoeld is van de Geest van de profetie die de psalm aan David ingaf, die Geest van Christus, die in de profeten was, 1 Petrus 1:11 Maar het is toepasselijk op zijn vrome overdenkingen en de genegenheden van zijn hart en van de overvloed uit welke zijn mond sprak. De dingen betreffende Christus moeten met grote ernst en een vuur van heilige liefde door ons overdacht en overwogen worden, inzonderheid als wij over die dingen gaan spreken. Van Christus en van Goddelijke dingen spreken wij het best als wij uit het hart spreken, dat er door getroffen en verwarmd werd; en nooit moeten wij onbedacht van de dingen van Christus spreken, maar van tevoren wel overwegen wat wij te zeggen hebben, opdat wij niet verkeerd spreken. Zie Prediker 5:2.

B. Zijn rede was goed en duidelijk uitgedrukt: ik zal spreken van de dingen, die ik gemaakt heb. Hij wilde zich uitdrukken:
a. Met alle mogelijke helderheid, als iemand, die de dingen, waarover hij spreekt, zelf goed begrijpt klaar en duidelijk voor ogen heeft. Niet: ik zal spreken van de dingen, die ik van anderen gehoord heb," dat is spreken uit gewoonte of sleur, maar "van de dingen, die ik zelf bestudeerd heb." Wij moeten aan anderen vertellen wat God In onze ziel gewerkt heeft, zowel als wat Hij aan onze ziel gedaan heeft Psalm 66:16.
b. Met blijmoedigheid, vrijheid en vloeiendheid; "Mijn tong is een pen van een vaardige schrijver, in ieder woord bestuurd l door mijn hart, zoals de pen door de hand." Wij noemen de profeten de schrijvers van de Schrift terwijl zij er inderdaad slechts de pen van waren. De tong van de spitsvondigste twistredenaar en de welsprekendste redenaar is slechts de pen, waarmee God schrijft wat Hem behaagt. Waarom zouden wij twisten met de pen als bittere dingen tegen ons geschreven worden, of de pen vergoden als zij ten onze gunste schrijft? David sprak niet slechts wat hij van Christus dacht, maar hij schreef het opdat het verder verspreid zou worden en langer in wezen zou blijven. Zijn tong was als de pen van een vaardige schrijver, die niets laat glippen. Als het hart een goede rede opgeeft, dan moet de tong als de pen van een vaardige schrijver zijn, om haar voor het nageslacht te bewaren. In deze verzen wordt de Heere Jezus voorgesteld:

I. Als bewonderenswaardig schoon en beminnelijk in zichzelf. Het is een bruiloftslied, en daarom worden de alles-overtreffende heerlijke eigenschappen van Christus voorgesteld door de schoonheid van de koninklijke Bruidegom, vers 3. Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen, schoner dan iemand, wie het ook zij, onder hen. Hij stelde zich voor vers 2, te spreken van de Koning, maar terstond richt hij zijn rede tot Hem. Zij, die bewondering en liefde hebben voor Christus gaan gaarne tot Hem om het Hem te zeggen. Aldus moeten wij ons geloof belijden, dat wij Zijn schoonheid zien, en onze liefde, dat zij ons behaagt. Gij zijt schoon, schoner dan de mensenkinderen. Jezus Christus is in zichzelf en in de ogen van alle gelovigen beminnelijker en lieflijker dan de kinderen van de mensen. De schoonheid van de Heere Jezus als God en als Middelaar, overtreft verre die van de menselijke natuur in het algemeen, en die, waarmee de beminnelijkste en voortreffelijkste van de mensenkinderen begaafd zijn, er is in Christus meer om onze liefde op te wekken dan er in enigerlei schepsel is of zijn kan. Onze welbeminde is meer de iemand anders bemind. Er is gevaar dat de schoonheden van deze lagere wereld en haar bekoorlijkheden ons hart van Christus aftrekken, en daarom is het van het uiterste belang voor ons om te begrijpen hoe ver Hij ze allen overtreft, en hoeveel meer Hij onze liefde waardig is.

II. Als de grote gunstgenoot des hemels. Hij is schoner dan de mensenkinderen, want God heeft voor Hem meer gedaan dan voor iemand uit de kinderen van de mensen; en al Zijn goedheid voor de mensenkinderen is om Zijnentwil, en gaat door Zijn handen, door Zijn mond.

1. Hij heeft genade, en Hij heeft haar voor ons, genade is uitgestort in Uw lippen. Door Zijn woord, Zijn belofte, Zijn Evangelie is ons het welbehagen Gods bekend gemaakt en is het goede werk Gods in ons begonnen en voortgezet. Hij heeft alle genade van God ontvangen al de gaven en hoedanigheden, die vereist werden om Hem bekwaam en bevoegd te maken voor Zijn werk en ambt als Middelaar, opdat wij uit Zijn volheid zouden ontvangen, Johannes 1:16 Zij was niet alleen uitgestort in Zijn hart tot Zijn eigen versterking en bemoediging maar uitgestort in Zijn lippen, opdat Hij door de woorden van Zijn mond in het algemeen, en door de kussen Zijns monds aan bijzondere gelovigen, beide heiligheid en vertroosting zou mededelen. Van deze genade, uitgestort in Zijn lippen, kwamen die genaderijke woorden

voort, die door allen bewonderd werden, Lukas 4:22 Het Evangelie van de genade is uitgestort in Zijn lippen, want het begon verkondigd te worden door de Heere, en van Hem ontvangen wij het, Hij heeft de woorden des eeuwigen levens. De geest van de profetie is in uw lippen gelegd, zo heeft het de Chaldeeër.

2. Hij heeft de zegen, en Hij heeft hem voor ons. "Daarom, omdat Gij de grote beheerder zijt van de Goddelijke genade ten behoeve en gebruike van de kinderen van de mensen, daarom heeft U God gezegend in eeuwigheid; U tot een eeuwigen zegen gemaakt, zodat in U al de volken van de aarde gezegend zullen worden." Waar God Zijn genade geeft, zal Hij Zijn zegen geven, wij zien in Christus Jezus met alle geestelijke zegening gezegend, Efeziërs 1:3

III. Als zegevierende over al Zijn vijanden. De koninklijke Bruidegom is een krijgsman, en Zijn bruiloftsfeest stelt Hem niet vrij van de krijg "zoals door de wet vergund werd," Deuteronomium 24:5), ja meer, het voert Hem naar het oorlogsveld, want Hij moet door het zwaard Zijn bruid verlossen uit haar gevangenschap, haar winnen, en voor haar overwinnen, om haar dan te huwen. Nu hebben wij hier**:**

1. Zijn toebereidselen tot de strijd vers 4. Gord Uw zwaard aan de heup, o held! Het woord van God is het zwaard des Geestes, door de beloften van dat Woord, en de genade, vervat in die beloften, worden zielen gewillig gemaakt om zich aan Jezus Christus te onderwerpen en Zijn getrouwe onderdanen te worden. Door de bedreigingen van dat Woord, en de oordelen, die in overeenstemming er mee volvoerd worden, zullen zij, die volharden in hun tegenstaan van Christus, te bestemder tijd terneer geworpen en in het verderf gestort worden. Door het Evangelie van Christus zijn vele Joden en heidenen bekeerd geworden, en ten laatste is overeenkomstig de voorzegging ervan het verderf over de Joodse natie gekomen wegens hun onverzoenlijke vijandschap er tegen, en het heidendom werd geheel en al vernietigd. Het zwaard, hier gegord aan Christus heup, is hetzelfde, dat gezegd "wordt uit te gaan uit Zijn mond," Openbaring 19:15 Toen het Evangelie uitgezonden werd om aan alle volken gepredikt te worden, heeft onze Verlosser Zijn zwaard aan Zijn heup gegord.

2. Zijn uittrekken in deze heilige strijd: Hij gaat uit in Zijn majesteit en heerlijkheid zoals een groot koning zich met veel pracht en staatsie naar het oorlogsveld begeeft. In Zijn Evangelie verschijnt Hij groot, in alles overtreffende heerlijkheid, schitterend en gezegend, in de eer en de majesteit, die Zijn Vader Hem heeft gegeven. Christus had noch in Zijn persoon noch in Zijn Evangelie enigerlei uitwendige heerlijkheid of majesteit, niets om de mensen te bekoren, want Hij had geen gedaante of heerlijkheid, niets om de mensen ontzag in te boezemen, want Hij heeft de gestalte van een dienstknecht aangenomen, het was een en al geestelijke heerlijkheid, geestelijke majesteit. Er is zoveel genade, en daarom zoveel heerlijkheid in dat woord: Die gelooft zal zalig worden, zoveel verschrikking, en daarom zoveel majesteit in dat woord: Die niet gelooft zal verdoemd worden, dat wij wel kunnen zeggen: in de wagen van dat Evangelie, waarvan deze woorden de hoofdsom zijn, rijdt de Verlosser in heerlijkheid en majesteit.

Rijd voorspoedig in Uw heerlijkheid, vers 5. Dit is de belofte van Zijn Vader, dat Hij naar het welbehagen des Heeren voorspoedig zal zijn, dat Hij de machtigen als een door zal delen ter beloning van Zijn lijden. Diegenen moeten wel voorspoedig zijn, tot wie God zegt: Wees voorspoedig, Jesaja 52:10-12. En het geeft de goede wensen te kennen van Zijn vrienden, biddende dat Hij voorspoedig zal wezen in de bekering van zielen tot Hem, en de verwoesting van alle de machten van de duisternis, die tegen Hem rebelleren. Uw koninkrijk kome. Ga voort en wees voorspoedig.

3. De heerlijke zaak waaraan Hij verbonden is, vanwege waarheid en rechtvaardigheid en zachtmoedigheid, vers 5, die in zekeren zin weggezonken en verloren waren onder de mensen en met Christus weer hersteld werden.
a. Het Evangelie zelf is waarheid, zachtmoedigheid en rechtvaardigheid; het gebiedt door de kracht van waarheid en rechtvaardigheid want het Christendom heeft deze onbetwistbaar aan zijn zijde en moet toch bevorderd worden door zachtmoedigheid en nederigheid, 1 Korinthe 4:12, 13; 2 Timotheüs 2: 5.
b. Christus verschijnt er in Zijn waarheid, zachtmoedigheid en rechtvaardigheid, en deze zijn Zijn heerlijkheid en majesteit, en uit oorzaak van deze zal Hij voorspoedig zijn. De mensen worden er toe gebracht om in Hem te geloven omdat Hij waar is, om van Hem te leren omdat Hij nederig is, Mattheüs 11:29 De zachtmoedigheid van Christus is van ontzaglijke kracht, 2 Korinthe 10:1 De mensen worden er toe gebracht om zich aan Hem te onderwerpen omdat Hij rechtvaardig is en met billijkheid regeert.
c. In zover het Evangelie de overhand heeft onder de mensen, richt het in hun hart waarheid, zachtmoedigheid en rechtvaardigheid op, herstelt het hun vergissingen door het licht van de waarheid, bedwingt het hun hartstochten door de kracht van de zachtmoedigheid en heerst over hun hart en hun leven door de wetten van de rechtvaardigheid. Christus is gekomen om, door Zijn koninkrijk onder de mensen op te richten, deze heerlijkheden weer te herstellen voor een ontaarde wereld en de zaak te handhaven van de rechtvaardige en rechtmatige heersers onder Hem, die door dwaling, boosaardigheid en ongerechtigheid afgezet zijn geworden.

4. De goede uitslag van Zijn onderneming: " Uw rechterhand zal U vreselijke dingen leren, Gij zult een wonderbare Goddelijke kracht waarnemen, die uitgaat met Uw Evangelie, om het te doen zegevieren, en de uitwerkingen ervan zullen vreeslijke dingen zijn."
A. Ten einde zielen tot Hem te bekeren en terug te brengen, moeten vreselijke dingen geschieden; het hart moet verslagen, het geweten opgeschrikt worden, en de verschrikkingen des Heeren moeten de weg bereiden voor Zijn vertroostingen; dit geschiedt door Christus' rechterhand. De Trooster zal bij hen blijven, Johannes 16:8.
B. In de overwinning over de poorten van de hel en over hen, die haar steunen, in de verwoesting van Jodendom en heidendom zullen vreeslijke dingen gedaan worden, waardoor "de mensen het hart zal bezwijken van vrees," Lukas 21:26, en de groten en de oversten over duizend tot de rotsen en bergen zeggen zeggen: "Valt op ons," Openbaring 6:1-5.

Het volgende vers beschrijft deze vreeslijke dingen, vers 6. Uw pijlen zijn scherp, zo treffen in het hart van des konings vijanden.
a. Zij, die van nature vijanden waren, worden aldus gewond, opdat zij tot Hem teruggebracht en met Hem verzoend zullen worden. Overtuigingen van zonde zijn als de pijlen van de boog, die scherp zijn in het hart, dat zij treffen, en de mensen er toe brengen om onder Christus te vallen in onderworpenheid aan Zijn wetten en Zijn regering. Zij, die aldus op deze steen vallen zullen verpletterd worden, Mattheüs 21:44.
b. Zij, die volharden in hun vijandschap, worden aldus gewond ten einde verdaan te worden. De pijlen van Gods verschrikkingen zijn scherp in hun hart, waardoor zij onder Hem vallen, zodat zij tot Zijn voetbank worden gemaakt Psalm 110:1 Zij, die niet wilden dat Hij koning over hen zou zijn, zullen voor Zijn aangezicht worden gedood, Lukas 19:27; zij, die zich niet wilden onderwerpen aan Zijn gouden scepter, zullen door Zijn ijzeren scepter worden verpletterd**.**

PSALM 45:7-10 Hier hebben wij de koninklijke Bruidegom neerzittende op Zijn troon van de gerechtigheid, in pracht en luister Zijn hof houdende.

I. Hij neemt hier de troon des gerichts in. Het is God de Vader, die tot de Zoon zegt: "Uw troon, o God, is eeuwig en altoos", zoals blijkt uit Hebreeën 1:8, 9, waar dit wordt aangehaald om te bewijzen dat Hij God is, en een uitnemender naam heeft dan de engelen. De Middelaar is God, want anders zou Hij niet in staat zijn geweest, om het werk van de Middelaar te doen, noch geschikt zijn geweest om de kroon van de Middelaar te dragen.
Merk op betreffende Zijn regering,
1. Dat zij eeuwig is: eeuwig en altoos. Op aarde zal zij gedurende al de eeuwen van de tijd stand houden, niettegenstaande alle tegenstand van de poorten van de hel, en in de gezegende vruchten en gevolgen ervan zal zij zolang duren als de dagen van de eeuwigheid, en gelijklopend zijn met de lijn van de eeuwigheid zelf. Misschien zullen zelfs dan de heerlijkheid van de Verlosser en de zaligheid van de verlosten in voortdurende oneindige voortgang zijn, want er is beloofd dat niet alleen van de heerschappij, maar "van de grootheid, of" van de toeneming, "van deze heerschappij en des vredes geen einde zal zijn," Jesaja 9:6, zelfs dan als het koninkrijk "aan God en de Vader zal overgeleverd zijn" 1 Korinthe 15:24, zal de troon des Verlossers in stand blijven.

2. De rechtmatigheid ervan. De scepter van Uw koninkrijk, de administratie van Uw regering is recht, in nauwkeurige overeenstemming met de eeuwige raad en wil van God, die de eeuwige regel en reden is van goed en kwaad. Wat Christus ook doet, aan geen van Zijn onderdanen doet Hij enigerlei onrecht, maar aan hen, die onrecht lijden, doet Hij recht; Hij heeft gerechtigheid lief en haat goddeloosheid, vers 8. Hij bemint het om zelf recht te doen, en haat het om goddeloosheid te doen, en Hij heeft hen lief, die gerechtigheid doen, en haat hen die goddeloosheid doen. Door de heiligheid van Zijn leven, de verdienste van Zijn dood en het grote doel van Zijn Evangelie heeft Hij doen blijken dat Hij gerechtigheid liefheeft, want door Zijn voorbeeld, Zijn genoegdoening en Zijn geboden heeft Hij een eeuwige gerechtigheid aangebracht, en dat Hij goddeloosheid haat, want nooit is Gods haat tegen de zonde zo sterk in het licht getreden als in het lijden van Christus.

3. De vestiging en verheffing ervan. "Daarom heeft U, o God, Uw God, als Middelaar heeft Christus God Zijn God genoemd", Johannes 20:17) "gezalfd met vreugdeolie". Daarom, dat is:
a. Ten einde U voor deze rechtvaardig regering bekwaam en bevoegd te maken, heeft God U Zijn Geest, de Goddelijke zalving, gegeven, Jesaja 61:1 "De Geest des Heeren Heren is op mij, omdat de Heere mij gezalfd heeft". Waar God Hem toe riep, daar heeft Hij Hem voor bekwaam gemaakt Jesaja 11:2. De Geest wordt vreugdeolie genoemd vanwege de zielenvreugde, waarvan Christus vervuld was bij het volvoeren van Zijn onderneming. Hij was met de Geest gezalfd boven Zijn medegenoten, boven allen, die gezalfd waren, hetzij priesters of koningen.
b. "Ter beloning van hetgeen Gij gedaan en geleden hebt voor de bevordering van gerechtigheid en de vernietiging van de zonde, heeft God U gezalfd met vreugdeolie, U tot al de eer en de genietingen gebracht van Uw verhoogde staat." "Omdat Hij zichzelf vernederd heeft, heeft God Hem uitermate verhoogd," Filippenzen 2:8, 9. Zijn zalving door Hem duidt de macht en heerlijkheid aan, waartoe Hit verhoogd is; Hij is bekleed met al de waardigheden en het gezag van de Messias; en Zijn zalving van Hem met vreugdeolie, geeft de vreugde te kennen die Hem was voorgesteld, (aldus wordt Zijn verhoging uitgedrukt in Hebreeën 12:2) beide in het licht van "Zijns Vaders aangezicht," Handelingen 2:28, en in de goeden uitslag van Zijn onderneming, die "Hij zal zien en verzadigd worden" Jesaja 53:11 Daarmee is Hij gezalfd boven Zijn medegenoten boven alle gelovigen, die Zijn broederen zijn en in de zalving delen; zij met mate, Hij zonder mate. Maar de apostel voert het aan om Zijn voorrang

boven de engelen te bewijzen, Hebreeën 1:4, 9 De zaligheid van zondaren is de vreugde van de engelen, Lukas 15:10, maar nog veel meer van de Zoon.

II. Hij houdt Zijn hof met pracht en luister.
1. Er wordt nota genomen van de staatsiekledere, waarin Hij verschijnt, niet om hun pracht, die ontzag zou wekken bij de toeschouwer, maar om het lieflijke en aangename van de geuren, waarmee zij welriekend zijn gemaakt, vers 9. Zij zijn mirre en aloë en kassie, uit deze was de vreugdeolie samengesteld, waarmee Hij en zijn kleren gezalfd waren; - dit waren enige van de bestanddelen van de heilige zalfolie door God verordineerd, en die voor geen gewoon gebruik vervaardigd of aangewend mocht worden, Exodus 30:23-24, 32, - hetgeen de zalving des Geestes afschaduwde, die Christus, de grote hogepriester van onze belijdenis ontvangen heeft, en naar welke hier dus verwezen schijnt te worden. Het is de geur van deze zalven, Zijn genade en Zijn vertroostingen, die de zielen tot Hem trekt, Hooglied 1:3, 4, en Hem de gelovigen dierbaar maakt; 1 Petrus 2:7 2. Zijn koninklijke paleizen worden gezegd van ivoor te zijn, die toen voor de prachtigste gehouden werden. Wij lezen van een ivoren huis, dat Achab gebouwd had, 1 Koningen 22:39 De woningen des lichts hierboven zijn de ivoren paleizen, vanwaar al de blijdschap en al de genietingen, beide van Christus en van de gelovigen komen, want daardoor wordt Hij verblijd en al de Zijnen met Hem, want zij zullen ingaan in de vreugde huns Heren.

3. De staatsdochteren aan Zijn hof zijn schitterend van schoonheid. Bij feestelijke gelegenheden aan het hof wordt de pracht en glans ervan door niets zo verhoogd of in het licht gesteld, als door de schoonheid en sierlijkheid van de staatsjonkvrouwen, waarop hier gezinspeeld schijnt te worden, vers 10.
A. Bijzondere gelovigen worden hier vergeleken bij staatsjonkvrouwen, rijk gekleed ter ere van de soeverein; dochters van koningen zijn onder Uw kostelijke staatsdochteren, wier houding en voorkomen en versierselen wij, te oordelen naar haar hoge afkomst, kunnen veronderstellen alle anderen te overtreffen. Alle ware gelovigen zijn van boven geboren, zij zijn de kinderen van de Koning van de koningen; deze komen dagelijks met hun gebeden en lofzeggingen tot de troon van de Heere Jezus, hetgeen in werkelijkheid hun eer is, maar het behaagt Hem het als zijn eer te beschouwen. Dat dochters van koningen onder Zijn kostelijke staatsdochteren geteld worden, geeft te kennen dat de koningen, wier dochters zij waren, Zijn schatplichtigen zijn, van Hem afhankelijk zijn en dat zij het dus voor hun dochters een eer achten om Hem te mogen dienen.
B. De kerk in het algemeen bestaande uit deze bijzondere gelovigen, wordt hier vergeleken bij de koningin zelf, die Hij zich door een eeuwig verbond ondertrouwd heeft; zij staat aan Zijn rechterhand, dicht bij Hem, en ontvangt eer van Hem, in het rijkste gewaad, het fijnste goud van Ofir, in kleren, geweven van gouddraad, of met een gouden keten, en andere sieraden van goud. Dit is "de bruid, de vrouw van het Lam," wier genadegaven, welke haar versierselen zijn, vergeleken worden bij "fijn lijnwaad, rein en blinkend," Openbaring 19:8, vanwege de zuiverheid, "en hier bij goud van Ofir" om haar kostelijkheid; want gelijk onze verlossing zo zijn wij ook onze versiering niet verschuldigd aan vergankelijke dingen, maar aan het dierbaar bloed van de Zone Gods**.**

PSALM 45:11-18 Dit laatste gedeelte van de psalm is gericht tot de koninklijke bruid, staande aan de rechterhand van de koninklijke Bruidegom. God die tot de Zoon heeft gezegd: Uw troon is eeuwig en altoos, zegt dit tot de kerk, die Hij, als bruid van de Zoon, hier Zijn dochter noemt.

I. Hij spreekt haar van de plichten, die van haar verwacht worden, en waaraan wel gedacht mag worden door allen, die in betrekking komen tot de Heere Jezus. "Hoor dus, en zie, en neig uw oor, onderwerp u aan de voorwaarden van uw huwelijksverbond, en breng uw wil er mee in overeenstemming." Dit is de methode om nut en voordeel te trekken uit het Woord van God, die oren heeft, dat hij horen, laat hem oplettend horen, laat hem, die hoort, het gehoorde overdenken en overwegen; laat hem, die overdenkt, zijn hart neigen om zich te laten overtuigen door hetgeen hem voorgesteld wordt. En wat is het, dat hier geëist wordt? 1. Dat zij alle anderen verlaat: Vergeef uw volk en uws vaders huis, overeenkomstig de huwelijkswet. Behoud de genegenheid niet, die gij voor hen gehad hebt, en begeer niet tot hen terug te keren; verban al de herinneringen niet alleen aan uw volk, dat u lief was, meer aan uws vaders huis, dat u nog dierbaarder was, dat menigeen zou kunnen neigen om, evenals de vrouw van Lot, om te zien naar Sodom." Toen Abraham, in gehoorzaamheid aan Gods roeping, zijn geboorteland had verlaten, heeft hij niet gedacht aan het vaderland, van hetwelk hij uitgegaan was.

Dit toont aan:
a. Hoe nodig het was voor hen, die van het Jodendom of het heidendom tot het geloof van Christus bekeerd werden, om de oude zuurdesem geheel en volkomen uit te werpen, en in hun Christelijke belijdenis zomin Joodse ceremoniën te brengen als heidense afgoderijen, want hierdoor zou in het Christendom een even verbasterde Godsdienst ontstaan als de Samaritanen hadden.
b. Hoe nodig het is voor ons allen, als wij onze naam opgeven aan Jezus Christus, om, vergelijkenderwijs gesproken, vader en moeder en alles wat ons dierbaar is in deze wereld te haten, dat is hen minder lief te hebben dan Christus en Zijn eer en ons deel aan Hem, Lukas 14:26. Hier wordt aan de koninklijke bruid goede aanmoediging gegeven om haar vroegere verbintenissen te verbreken: zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid, hetgeen te kennen geeft dat de vermenging van haar oude plechtigheden en gewoonten, hetzij Joodse of heidense, met haar Godsdienst haar schoonheid zou bederven, en haar deel in de genegenheid van de koninklijken Bruidegom in gevaar zou brengen; maar dat Hij, indien zij zich geheel voegt naar Zijn wil, zich in haar zal verlustigen. De schoonheid van de heiligheid, beide in de kerk en in afzonderlijke gelovigen, is in de ogen van Christus van grote waarde en zeer beminnelijk. Waar deze is, zegt Hij:" Dit is Mijn "rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb het begeerd." In het midden van de gouden kandelaren wandelt Hij met genoegen, Openbaring 2:1 2.
Zij moet Hem eerbiedigen, moet Hem liefhebben, eren en gehoorzamen: dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neer. De kerk moet aan Christus onderworpen zijn, zoals de vrouw aan haar man, Efeze 5:24; Hem Heer noemen, zoals Sara Abraham genoemd heeft en Hem gehoorzamen, 1 Petrus 3:6; en dus niet alleen onderworpen zijn aan Zijn regering maar Hem Goddelijke eer geven. Wij moeten Hem aanbidden als God en onze Heere, want dat is de wil van God, dat allen de Zoon eren gelijk zij de Vader eren; ja meer; dit doende, worden zij geacht de Vader te eren. Als wij belijden, dat Christus de Heere is en Hem dienovereenkomstig onze hulde bewijzen, dan is dit tot heerlijkheid Gods des Vaders, Filippenzen. 2:11 II. Hij spreekt haar van de eer, die voor haar bestemd is.

1. Zij zal grotelijks worden gezocht en geëerd, en rijke geschenken zullen haar gebracht worden, vers 13. "De dochter van Tyrus", een rijke en prachtige stad, "de dochter van de koning van Tyrus, zal daar zijn met een gave; iedere koninklijke familie in de omtrek zal een lid zenden als vertegenwoordiger van allen, om uw gunst te zoeken, zelfs de rijken onder het volk, wier rijkdom hen, naar men zou denken, ontheven zou hebben van afhankelijkheid van het hof, zij zelfs zullen smeken om uw gunst, om de wille van Hem, aan wie gij getrouwd zijt,

ten einde Hem door u tot hun vriend te maken. De Joden, de trotse, laatdunkende Joden, wier rijkdom spreekwoordelijk is, (zo rijk als een Jood) zullen in het Filadelfische tijdperk komen om aan de voeten van de kerk te aanbidden, en zullen bekennen dat Christus haar liefheeft, Openbaring 3:9 Als de heidenen, bekeerd zijnde tot het geloof in Christus, zich bij de kerk voegen, dan komen ze met een gave," 2 Korinthe 8:5, Romeinen 15:16. Als zij met zichzelf alles wat zij hebben toewijden aan de eer van Christus en de dienst Zijns koninkrijks, dan komen zij met een gave.

2. Zij zal zeer prachtig en hoog geacht zijn in de ogen van allen:
a. Wegens haar persoonlijke hoedanigheden, de gaven van haar geest, die door iedereen bewonderd zullen worden, vers 14, des konings dochter is geheel verheerlijkt inwendig. De heerlijkheid van de kerk is een geestelijke heerlijkheid, en die is in waarheid een en al heerlijkheid; het is de heerlijkheid van de ziel, en dat is de mens, het is heerlijkheid in Gods oog, en het is een voorsmaak en onderpand van de eeuwige heerlijkheid. De heerlijkheid van de heiligen valt niet onder het gezicht van een vleselijk oog; evenals hun leven, is ook hun heerlijkheid met Christus verborgen in God; ook kan de natuurlijke mens naar niet begrijpen, want zij wordt geestelijk onderscheiden, maar zij, die haar aldus onderscheiden, zullen haar hogelijk waarderen. Laat ons hier zien wat die ware heerlijkheid is, die wij moeten begeren; zij is niet die, welke "een schoon " gelaat toont naar het vlees, maar in de verborgen mens des harten is, "in hetgeen onverderfelijk is", 1 Petrus 3:4, "welker lof niet is uit de mensen, maar uit God," Romeinen 2:29.
b. Om haar rijk gewaad; ofschoon al haar heerlijkheid, die haar wezenlijke waarde uitmaakt, inwendig is, is toch ook haar kleding van gouden borduursel; van de Christenen wandel, waarin zij zich tonen aan de wereld, moet verrijkt zijn door goede werken, geen opzichtige of rumoer makende, maar die degelijk zijn, geen verguldsel, maar goud; en hij moet nauwkeurig zijn zoals gewerkt goud, waarvoor veel zorg en oplettendheid wordt vereist.

3. Haar bruiloftsfeest zal met zeer veel eer en vreugde gevierd worden, vers 15, 16 Zij zal tot de Koning geleid worden, zoals de Heere God de vrouw tot de man gebracht heeft Genesis 2:22, dat een type was van het mystieke huwelijk van Christus met de gemeente. Niemand wordt tot Christus gebracht dan zij, die door de Vader tot Hem gebracht worden, en Hij heeft op zich genomen dit te doen; geen anderen worden tot de Koning gebracht om in des Konings paleis in te gaan, vers 16. Dit geeft een tweeledig brengen van de bruid tot Christus te kennen.
A. In de bekering van zielen tot Christus; dan worden zij Hem als reine maagden ondertrouwd, 2 Korinthe 11:2; Romeinen 7:4.
B. In de volmaking van het verborgen lichaam en de verheerlijking van al de heiligen aan het einde des tijde. Dan zal de bruid, de vrouw van het Lam, volkomen gereed gemaakt zijn, als allen, die tot de verkiezing van de genade behoren, geroepen en tehuis gebracht zijn, allen tot Christus vergaderd zullen zijn, 2 Thessalonicenzen 2:1. Dan is de bruiloft van het Lam gekomen, Openbaring 19:7; 21:2 en "de maagden gaan uit, de Bruidegom tegemoet," Mattheüs 25:1. Dan zullen zij ingaan in des konings paleis, in de hemelse woningen om voor altijd met de Heere te wezen.

Merk op bij deze ondertrouw tot eer van de koninklijke bruid:
a. Haar bruidsklederen, gestikte klederen: de gerechtigheid van Christus, de genadegaven van de Geest, beide kunstig door Goddelijke wijsheid bewerkt.
b. Haar bruidsleidsters; de jonge dochters, haar metgezellinnen, de wijze maagden, die olie hebben in haar vaten, zowel als in haar lampen; zij, die toegevoegd zijn aan de kerk, haar aankleven en volgen zullen ingaan tot de bruiloft.

c. De vrolijkheid, waarmee de bruiloft zal gevierd worden; "zij zullen geleid worden met alle blijdschap en verheuging, als de verloren zoon thuis gebracht wordt bij zijn vader, dan behoort men vrolijk en blij te zijn," Lukas 15:32, en als de bruiloft van het Lam is gekomen, "laat ons dan blijde zijn en vreugde bedreven," Openbaring 19:7, want "de dag van Zijn bruiloft is de dag van de vreugde van Zijn hart," Hooglied 3:11.

4. De kinderen, uit dit huwelijk geboren, zullen doorluchtig zijn, vers 17. In plaats van uw vaderen zullen uw zonen zijn. In plaats van de Oud-Testamentische kerk, waarvan de bedeling nu oud was gemaakt en "nabij de verdwijning" was, Hebreeën 8; 13, zoals de vaderen, die heengaan, zal er een Nieuw-Testamentische kerk zijn, een gemeente uit de heidenen, die in dezelfde olijfboom ingeënt zal worden, en "van de wortels en van de vettigheid ervan deelachtig worden," Romeinen 11:17. Meer en gedurig meer zullen de kinderen van de eenzame zijn dan de kinderen van de getrouwde, Jesaja 54:1 Deze belofte aan Christus is van dezelfde betekenis als die in Jesaja 53:10 : "Hij zal zaad zien," en deze zullen "tot vorsten over de gehele aarde gesteld worden;" uit alle volken zullen sommigen tot onderwerping aan Christus gebracht worden, en aldus tot vorsten worden gemaakt," ons tot koningen en priesters gemaakt," Openbaring 1:6. Het kan ook te kennen geven dat er een veel groter getal van Christelijke koningen zal zijn dan er ooit Joodse koningen geweest zijn, deze waren alleen in Kanaän, die op geheel de aarde, voedstervaders en moeders van de kerk, die de borsten van de koningen zal zuigen. Zij zijn vorsten door Christus gemaakt, want door Hem regeren de koningen en stellen de vorsten gerechtigheid.

5. De lof van dit huwelijk zal bestendig wezen in de lofzeggingen van de koninklijke Bruidegom, vers 18 Ik zal uw naam doen gedenken. Zijn Vader had Hem een naam gegeven boven alle naam, en hier belooft Hij hem bestendig te doen zijn door een opvolging van leraren en Christenen in stand te houden in iedere eeuw, die Zijn naam zullen verheffen, die aldus "tot in eeuwigheid zal zijn," Psalm 72; 17, door in gedachtenis te blijven bij alle geslachten van alle tijden, want het erfrecht van het Christendom wordt niet afgesneden. Omdat zij van geslacht tot geslacht uw naam zullen gedenken zullen "zij U loven eeuwig en altoos."
Zij, die er toe bijdragen om de eer van Christus op aarde op te houden, zullen in de hemel Zijn heerlijkheid zien en er in delen, en Hem tot in eeuwigheid loven. Laat ons in de gelovige hoop van onze eeuwige gelukzaligheid in de andere wereld, altijd de herinnering levendig houden aan Christus als onze enigen weg derwaarts in ons geslacht; en laat ons in de zekerheid van de bestendiging van het koninkrijk des Verlossers in de wereld, de gedachtenis van Hem overbrengen aan de volgende geslachten, opdat Zijn Naam zij tot in eeuwigheid, zij als de dagen des hemels**.**

PSALM 46

1 Een lied op Alamoth, voor de opperzangmeester, onder de kinderen van Korach. (46:2) God is ons een Toevlucht en Sterkte; Hij is krachtig bevonden een Hulp in benauwdheden. 2 (46:3) Daarom zullen wij niet vrezen, al veranderde de aarde haar plaats, en al werden de bergen verzet in het hart der zeeën; 3 (46:4) Laat haar wateren bruisen, laat ze beroerd worden; laat de bergen daveren, door derzelver verheffing! Sela. 4 (46:5) De beekjes der rivier zullen verblijden de stad Gods, het heiligdom der woningen des Allerhoogsten. 5 (46:6) God is in het midden van haar, zij zal niet wankelen; God zal haar helpen in het aanbreken van de morgenstond. 6 (46:7) De heidenen raasden, de koninkrijken bewogen zich; Hij verhief Zijn stem, de aarde versmolt. 7 (46:8) De HEERE der heirscharen is met ons; de God van Jakob is ons een Hoog Vertrek. Sela. 8 (46:9) Komt, aanschouwt de daden des HEEREN, Die

verwoestingen op aarde aanricht. 9 (46:10) Die de oorlogen doet ophouden tot aan het einde der aarde, de boog verbreekt, en de spies aan twee slaat, de wagenen met vuur verbrandt. 10 (46:11) Laat af, en weet, dat Ik God ben; Ik zal verhoogd worden onder de heidenen, Ik zal verhoogd worden op de aarde. 11 (46:12) De HEERE der heirscharen is met ons; de God van Jakob is ons een Hoog Vertrek. Sela.

Deze psalm moedigt ons aan om te hopen en te vertrouwen op God, Op zijn macht, zijn voorzienigheid en zijn genadige tegenwoordigheid bij zijn gemeente ook in de slechtste tijden, en wekt ons op om Hem de eer te geven van hetgeen Hij voor ons gedaan heeft en voor ons doen zal. Waarschijnlijk werd hij geschreven bij gelegenheid van Davids overwinningen over de naburige volken, 2 Samuel 8, en de rust, die God hem gaf van al zijn vijanden rondom. Hier wordt ons geleerd:

I. Als de dingen een zeer donker en dreigend aanzien hebben, ons te vertroosten in God, vers 2-6
II. Tot zijn lof de grootse dingen te vermelden, die Hij voor zijn kerk tegen haar vijanden gewrocht heeft vers 7-10
III. Ons er van verzekerd te houden dat God, die Zijn naam verheerlijkt heeft, hem wederom zal verheerlijken om ons daarmee te vertroosten, vers 11, 12.
Bij het zingen ervan kunnen wij hem toepassen hetzij Op onze geestelijke vijanden en ons aanmoedigen om te hopen dat wij door Christus meer dan overwinnaars over hen zijn zullen, of op de openbare vijanden van Christus koninkrijk In de wereld en hun dreigende beledigingen, terwijl wij pogen om een heilige gerustheid en kalmte van gemoed te behouden, als zij het geduchtst zijn. Men zegt van Luther dat hij, als hij ontmoedigende tijdingen hoorde, placht te zeggen: *Komt, laat ons de 46ste psalm zingen***.**

PSALM 46:1-6

De psalmist leert ons hier door zijn eigen voorbeeld:
I. Te juichen in God en in Zijn betrekking tot ons, inzonderheid als wij nieuwe ervaringen hebben van Zijn verschijnen ten onze behoeve, vers 2. God is ons een toevlucht en sterkte, wij hebben Hem aldus bevonden, Hij heeft zich verbonden dit te zijn, en Hij zal het altijd wezen. Zijn wij vervolgd? God is onze toevlucht tot wie wij ons kunnen begeven, en in wie wij veilig kunnen zijn en ons veilig kunnen achten, en dat wel op goede gronden, Spreuken 18:10 Zijn wij gedrukt door moeilijkheden? Hebben wij zwaar werk te doen, met vijanden te worstelen? God is onze sterkte om ons te ondersteunen onder onze last, ons bekwaam en geschikt te maken voor al onze dienst en al ons lijden; Hij zal door Zijn genade kracht in ons leggen, en op Hem kunnen wij steunen. Zijn wij in benauwdheid? Hij is een hulp, om al datgene voor ons te doen wat wij nodig hebben, een dadelijke hulp, een hulp bevonden, zo is het in het oorspronkelijke, die wij aldus hebben bevonden een hulp, waarvan wij kunnen schrijven: Probatum est, zoals Christus een "beproefde steen" wordt genoemd, Jesaja 28:16.
Of: een nabij zijnde hulp, een die wij nooit behoeven te zoeken, maar altijd in onze nabijheid hebben. Of, een genoegzame hulp, een hulp, geschikt voor iedere nood welke die ook zij. Hij is een dadelijke hulp, wij kunnen geen betere begeren, noch ooit dergelijke in enig schepsel vinden.

II. Te triomferen over de grootste gevaren, God is onze sterkte en onze hulp, een algenoegzame God voor ons. Daarom zullen wij niet vrezen. Zij, die met heiligen eerbied God vrezen, behoeven met geen ontzetting voor de macht van hel noch aarde bevreesd te zijn. Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn, om ons enigerlei kwaad te doen? Het is onze plicht, het is ons voorrecht, om aldus onbevreesd te zijn; het is een bewijs van een zuiver geweten,

van een eerlijk hart, en van een levend geloof in God en Zijn voorzienigheid en belofte. Wij zullen niet vrezen al veranderde de aarde haar plaats, al zou al ons betrouwen in het schepsel falen, ja, al zou hetgeen ons behoorde te schragen dreigen ons te verzwelgen, zoals de aarde Korach verzwolgen heeft, voor wiens kinderen deze psalm geschreven werd, en sommigen denken door hen; maar zolang wij ons dicht bij God houden, en Hij voor ons is, zullen wij niet vrezen, want wij hebben geen reden om te vrezen.

Merk hier op**:**

1. Hoe dreigend het gevaar is. Wij zullen veronderstellen dat de aarde haar plaats veranderd heeft, dat zij in de zee geworpen is, je dat zelfs de bergen, de sterkste en meest vaste delen van de aarde, in de onpeilbare oceaan werden begraven, wij zullen veronderstellen dat de zee schuimt en bruist, dat haar schuimende golven met zoveel geweld tegen de kust aanlopen, dat de bergen er van daveren, vers 4. Hoewel koninkrijken en staten in verwarring en beroering zijn, verwikkeld zijn in oorlogen, en hun regeringen in een voortdurende staat van omwenteling verkeren; hoewel hun machten zich verenigen tegen de kerk en het volk van God, niets minder beogende dan hun verderf en bijna hun doel hebbende bereikt, zullen wij toch niet vrezen, wetende dat al deze beroeringen goed zullen eindigen voor de kerk. Zie Psalm 93:4. Als de aarde haar plaats verandert, dan hebben diegenen reden om te vrezen, die hun schatten op de aarde hebben en er hun hart op hebben gesteld, maar niet zij, die zich schatten opgelegd hebben in de hemel en verwachten kunnen dan het gelukkigst te zullen wezen, als de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden. Laat hen beroerd wezen door de beroering van de wateren, die hun vertrouwen op zo'n drijvend fundament stellen, maar niet hen, die gevoerd worden op een rots, die hoger is dan zij, en op die Rots vaste grond vinden.

2. Hoe wel gegrond de bescherming is tegen dit gevaar, in aanmerking genomen hoe wel bewaakt en beschut de kerk is en het belang, dat ons ter harte gaat. Het is voor geen particulier belang van onszelf, waarvoor wij in zorg zijn, neen, het is de stad Gods, het heiligdom van de woningen van de Allerhoogste, het is de ark Gods. waarvoor ons hart siddert. Maar als wij nagaan wat God gewerkt en voorzien heeft voor het welzijn en de veiligheid van Zijn kerk, dan zullen wij reden hebben om ons hart gerust te stellen, het te verheffen boven de vrees voor kwade tijdingen.

Hier is:

A. Blijdschap voor de kerk zelfs in de treurigste, zwaarste tijden, vers 5. Er is een rivier, welker beekjes haar zullen verblijden, zelfs als de wateren van de zee bruisen en haar bedreigen. Het is een toespeling op de wateren van Siloam, die "zachtkens gaan" langs Jeruzalem, Jesaja 8:6. Hoewel deze van geen grote diepte of breedte waren, werden zij in de tijd van Hizkia toch dienstbaar gemaakt aan de verdediging van Jeruzalem, Jesaja 22:10, 11. Maar dit moet geestelijk verstaan worden; het verbond van de genade is de rivier, Johannes 7:38, 39 en de beloften ervan zijn de beekjes, die de stad Gods verblijden. Gods Woord en inzettingen zijn rivieren en beekjes, waarmee God in bewolkte en donkere dagen Zijn heiligen verblijdt. God zelf is voor Zijn volk "een plaats van rivieren en van, wijde stromen," Jesaja 33:21. De stromen, die de stad Gods verblijden, zijn geen snelvlietende stromen, het zijn stille, kalme wateren zoals die van Siloam. De geestelijke vertroostingen, die in stille zachte fluisteringen tot de heiligen komen, kunnen tegen de luidste dreigementen van een toornige, boosaardige wereld opwegen.

B. Bevestiging voor de kerk, al zijn hemel en aarde bewogen, God is toch in het midden van haar, zij zal niet wankelen, vers 6. God heeft aan Zijn kerk Zijn bijzondere tegenwoordigheid verzekerd, haar ook verzekerd van Zijn zorg over haar. Zijn eer is er mee gemoeid, dat zij veilig is, Hij heeft Zijn tent in haar opgericht en heeft er de bescherming van op zich genomen, en daarom zal zij niet wankelen, dat is:

a. Niet vernietigd noch van haar plaats weggerukt worden, zoals dit met de aarde kan geschieden, vers 3. De kerk zal de aarde overleven en in een toestand van zaligheid zijn als zij, de aarde, in puin ligt. Zij is gebouwd op een rots, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen.
b. Niet beroerd of ontrust worden door vrees voor de uitkomst. Zo God voor ons is, zo God met ons is, behoeven wij ook door de heftigste aanvallen tegen ons niet bewogen te worden.
c. Verlossing voor de kerk, hoewel de gevaren, die haar dreigen, zeer groot zijn; God zal haar helpen, wie kan haar dan schaden? Hij zal haar helpen onder haar moeilijkheden, zodat zij er niet onder bezwijkt, ja hoe meer zij verdrukt wordt, hoe meer zij zal vermeerderen. God zal haar uit haar benauwdheden helpen, en dat wel zeer spoedig, In het aanbreken van de morgenstond, zeer snel, want Hij is een dadelijke hulp, vers 2, en zeer tijdig, als de dingen tot het uiterste zijn gekomen en de hulp het meest welkom zal zijn. Particuliere gelovigen kunnen dit op zichzelf toepassen indien God in ons hart is, in ons midden is door Zijn Woord rijkelijk in ons woont, dan zullen wij bevestigd zijn, dan zullen wij geholpen worden. Zo laat ons dan vertrouwen en niet vrezen, alles is wel, alles zal een goed einde hebben**.**

PSALM 46:7-12

Deze verzen geven eer aan God, beide als Koning van de volken en Koning van de heiligen.

I. Als Koning van de volken, door Zijn macht en voorzienigheid de wereld regerende, en alle zaken van de mensen doende strekken tot Zijn eer en heerlijkheid. Hij handelt naar Zijn wil met de inwoners van de aarde, en niemand zal tot Hem zeggen Wat doet Gij? 1. Hij beteugelt de woede en verbreekt de macht van de volken, die Hem en Zijn belangen tegenstaan in de wereld, vers 7. De heidenen raasden wegens Davids komst op de troon, en wegens het oprichten van het koninkrijk van de Zone Davids, vergelijk Psalm 2:1,2 De koninkrijken bewogen zich, zij waren vol van toorn, zelf op woedende, oproerige wijze stonden zij op om het tegen te staan, maar God verhief Zijn stem, sprak tot hen in Zijn toorn, en toen werden zij bewogen in een andere zin, zij werden getroffen van verbazing en ontsteltenis, in wanorde gebracht, en al hun maatregelen werden verijdeld, de aarde zelf versmolt onder hen, zodat zij geen vaste grond onder de voeten hadden, hun aardsgezinde hart bezweek van vrees en versmolt als sneeuw voor de zijn. Zulk een versmallen van de moed van de vijanden wordt beschreven in Richteren 5:4, 5; Zie ook Lukas 21:25, 26.

2. Als het Hem behaagt Zijn zwaard te trekken en het een opdracht te geven, dan kan Hij grote verwoestingen aanrichten onder de volken en alles in puin leggen, vers 9. "Komt, aanschouwt de daden des Heeren, zij" moeten opgemerkt worden Psalm 66:5; en gezocht worden, Psalm 111:2. Al de werkingen van de Voorzienigheid moeten beschouwd worden als de werken des Heeren, en Zijn hoedanigheden en doeleinden moeten er in opgemerkt worden. Let inzonderheid op de verwoestingen, die Hij op aarde aanricht onder de vijanden van Zijn kerk, die dachten het land Israël te verwoesten. De verwoesting, die ze over de kerk dachten te brengen, is over henzelf gekomen. Oorlog is een tragedie, welke gewoonlijk het toneel verwoest, waarop zij gespeeld wordt. David bracht de oorlog in des vijands land over, en o welke verwoestingen zijn er daar door aangericht! Steden werden verbrand, landstreken verwoest, legerscharen van mensen gedood. Kom en zie de uitwerkselen van verwoestende oordelen, en heb ontzag voor God; zeg: "Hoe geducht zijn Uw werken!" Psalm 66:3. Laat allen, die Hem tegenstaan, dit zien met verschrikking, en verwachten dat hun dezelfde beker van de zwijmeling in handen gegeven zal worden. Laat allen, die Hem vrezen en op Hem vertrouwen, het zien met welbehagen, en zelfs de geduchtste machten niet vrezen, die gewapend zijn tegen de kerk. Laat hen zich gorden, Zij zullen toch verbroken worden.

3. Als het Hem behaagt Zijn zwaard in de schede te steken, dan maakt Hij een einde aan de oorlogen van de volken en kroont hen met vrede, vers 10. Oorlog en vrede hangen af van Zijn woord en wil, evenzeer als stormen en windstilte op zee daarvan afhangen, Psalm 107:25, 29. "Hij doet de oorlogen ophouden tot aan het einde van de aarde;" soms in barmhartigheid jegens de volken, opdat zij tot adem kunnen komen als zij, na langdurig strijd met elkaar gevoerd te hebben, zich buiten adem gelopen hebben. Van beide zijden is men de oorlog misschien moe, en is men bereid er mee te eindigen; er worden middelen gevonden om tot een vergelijk te komen; krijgszuchtige vorsten worden weggenomen en vreedzamer komen in hun plaats, en dan wordt met algemeens toestemming de boog gebroken en de spies in tweeën geslagen en tot een sikkel gemaakt; het zwaard zal tot een spade gemaakt worden, en de krijgswagens zullen verbrand worden, daar zij niet meer nodig zijn. Of liever, het kan bedoeld zijn van hetgeen Hij op andere tijden doet ten behoeve van Zijn eigen volk. Hij doet de oorlogen ophouden, die tegen hen gevoerd werden om hen te verderven. Hij verbreekt de boog des vijands, die tegen hen gespannen was: Geen instrument, dat tegen Sion bereid wordt, zal gelukken, Jesaja 54:17.
De algehele verwoesting van Gog en Magog wordt profetisch beschreven door het verbranden hunner krijgswagens, Ezechiël 39:9,10, hetgeen ook te kennen geeft de volkomen veiligheid van de kerk en de zekerheid van haar duurzame vrede, waardoor het onnodig werd om die wapenen te bewaren voor hun eigen gebruik. Het ten einde brengen van een langdurige krijg is een werk des Heeren, dat wil met bewondering en dankbaarheid moeten aanschouwen.

II. Als Koning van de heiligen; en als zodanig moeten wij erkennen dat "Zijn werken groot en wonderlijk zijn, Openbaring 15:3 Hij doet, en zal doen, grote dingen.
1. Tot Zijn eigen eer, vers 11. Laat af, en weet dat Ik God ben.
a. Laat Zijn vijanden stil zijn en niet meer dreigen maar tot hun ontzetting weten dat Hij God is, en die oneindig ver boven hen is, en hun zeer zeker te sterk zal wezen; laat hen niet meer razen en woeden, want het is alles tevergeefs, die in de hemel woont zal lachen, zal hen bespotten, en niettegenstaande al hun machteloze boosaardigheid tegen Zijn naam en eer, zal Hij verhoogd worden onder de heidenen, en niet alleen onder Zijn eigen volk; Hij zal verhoogd worden op de aarde, en niet alleen in de kerk. De mensen stellen zich op, willen hun eigen zin doen en hun eigen wil; maar laat hen weten, dat God verhoogd zal worden; Hij wil Zijn zin hebben en Zijn wil doen, Hij zal Zijn naam verheerlijken, en in de zaak, waarin zij trots handelen, is Hij boven hen, en Hij zal hun doen weten dat Hij dat is.

b. Laat Zijn eigen volk stil zijn, laat hen kalm en bedaard zijn, en niet langer sidderen, maar tot hun vertroosting weten dat de Heere God is, Hij alleen is God en zal verhoogd worden boven de heidenen; laat het aan Hem over om Zijn eer te handhaven, Zijn raad te volbrengen, Zijn belangen in de wereld te onderhouden. Al zijn wij gedrukt, toch moeten wij niet mismoedig zijn, want wij zijn er zeker van dat God verhoogd zal worden, en dat kan ons genoeg wezen; Hij zal werken voor Zijn grote naam, en dan doet het er weinig toe wat er van onze kleine naam wordt. Als wij bidden: *Vader, verheerlijk Uw Naam,* dan behoren wij gelovig het antwoord te verwachten, dat aan Christus gegeven werd toen Hij dat gebed heeft gebeden: Ik *heb hem verheerlijkt, en Ik zal hem weer verheerlijken.* Amen, Heere, zo zij het.

2. Voor de veiligheid en bescherming van Zijn volk. Hij roemt in het eerste: Ik zal verhoogd worden, zij juichen in het tweede, vers 8, en weer vers 12. Het is het refrein van het lied: " De Heere van de heirscharen is met ons; Hij is aan onze zijde, Hij neemt het voor ons op, is tegenwoordig onder ons en presideert over ons. De God van Jakob is ons een hoog vertrek, tot

wie wij de toevlucht kunnen nemen, op wie wij kunnen vertrouwen en zeker wezen van onze veiligheid." Laat alle gelovigen hierin roemen.
a. Zij hebben de tegenwoordigheid van een God van macht, van alle macht; de Heere van de heirscharen is met ons. God is de Heere van de heirscharen, want Hij heeft alle schepselen, die het heir des hemels en van de aarde genoemd worden, onder Zijn bevel, tot Zijn dienst, en Hij maakt het gebruik van hen, dat Hem behaagt, als de werktuigen hetzij van Zijn gerechtigheid of van Zijn genade. De vrijmachtige Heere is met ons, houdt onze zijde, handelt met ons, en heeft beloofd dat Hij ons nooit zal verlaten. Heirlegers kunnen tegen ons optrekken, maar wij behoeven hen niet te vrezen als de Heere van de heirscharen met ons is.
b. Zij zijn onder de bescherming van een God in verbond met hen, die niet alleen machtig is hen te helpen, maar in eer en trouw gehouden is hen te helpen. Hij is de God Jakobs, niet alleen van Jakob, de persoon, maar van Jakob, het volk, en Hij is onze toevlucht, door wie wij beschut worden, die door Zijn voorzienigheid ons welzijn verzekert als er van buiten strijd is, en die door Zijn genade ons hart geruststelt als er van binnen vrees is. De Heere van de heirscharen, de God Jakobs, is met ons geweest, is met ons en zal met ons zijn, onze toevlucht. Het oorspronkelijke woord sluit alles in zich, en wel mag er een Sela aan toegevoegd zijn. Merk hier op, en neem er de vertroosting van, en zeg: *Zo God voor ons is, wie zal er tegen ons zijn?*

PSALM 47

1 Een psalm, voor de opperzangmeester, onder de kinderen van Korach. (47:2) Al gij volken, klapt in de hand; juicht Gode met een stem van vreugdegezang. 2 (47:3) Want de HEERE, de Allerhoogste, is vreselijk, een groot Koning over de ganse aarde. 3 (47:4) Hij brengt de volken onder ons, en de natiën onder onze voeten. 4 (47:5) Hij verkiest voor ons onze erfenis, de heerlijkheid van Jakob, dien Hij heeft liefgehad. Sela. 5 (47:6) God vaart op met gejuich, de HEERE met geklank der bazuin. 6 (47:7) Psalmzingt Gode, psalmzingt! Psalmzingt onze Koning, psalmzingt! 7 (47:8) Want God is een Koning der ganse aarde; psalmzingt met een onderwijzing! 8 (47:9) God regeert over de heidenen; God zit op de troon Zijner heiligheid. 9 (47:10) De edelen der volken zijn verzameld tot het volk van de God van Abraham; want de schilden der aarde zijn Godes. Hij is zeer verheven!

Het doel van deze psalm is: ons op te wekken om God te loven, alle volken er toe op te wekken, en:
I. Er wordt ons gezegd hoe het te doen: in het openbaar, met blijmoedigheid en verstand, vers 2, 7, 8.
II. Wij worden voorzien van stof om te loven.
1. Gods majesteit, vers 2-3
2. Zijn vrijmachtige en algemeens heerschappij, vers 3, 8-10.
3. De grote dingen, die Hij voor Zijn volk gedaan heeft en doen zal, vers 4.

Velen veronderstellen dat deze psalm geschreven werd bij gelegenheid van het opbrengen van de ark naar de berg Sion, waar vers 6. naar schijnt te verwijzen: GOD VAART OP MET GEJUICH, maar hij ziet nog verder, naar het opvaren van Christus naar het hemelse Sion, nadat Hij Zijn onderneming op aarde volbracht had, en naar het oprichten van Zijn koninkrijk in de wereld, waarvan de heidenen gewillige onderdanen zullen worden. Bij het zingen van deze psalm moeten wij eer geven aan de verhoogde Verlosser, ons verblijden in Zijn verhoging en zijn lof bekend maken, belijdende dat Hij de Heere is tot heerlijkheid Gods des Vaders**.**

PSALM 47:1-5

Het hart van de psalmist, vervuld zijnde van grote en goede gedachten van God, poogt hij allen, die hem omringen, op te wekken om met hem God te loven, als iemand, die overtuigd is dat God alle eer en lof waardig is, en die smart gevoelt over zijn eigen en anderer tekortkoming in dit gezegende werk. Merk in deze verzen op:

I. Wie geroepen worden om God te loven " al gij volken, gij gehele volk van Israël," deze waren zijn eigen onderdanen onder zijn zorg en beheer, en daarom zal hij hen opwekken om God te loven, want op hen heeft hij invloed. Wat anderen ook mogen doen, hij en zijn huis, en zijn volk, zullen de Heere loven. Of "al gij volken van de aarde"; en aldus kan het genomen worden als een profetie van de bekering van de heidenen en hun toebrenging tot de kerk. Zie Romeinen 15:11

II. Waartoe zij geroepen worden: klapt in de handen, ten teken van uw blijdschap en voldoening over hetgeen God voor u gedaan heeft van uw goedkeuring, ja van uw bewondering van hetgeen God gedaan heeft in het algemeen en van uw verontwaardiging op al de vijanden van Gods heerlijkheid, Job 27:23. Klapt in de handen, als mensen, die vervoerd zijn van vreugde en zich niet kunnen inhouden; juicht Gode, niet om Hem te doen horen Zijn oor is niet zwaar geworden maar om allen, die u omringen, te doen horen, hen te doen opmerken hoezeer gij getroffen en vervuld zijt van de werken Gods. Juicht van vreugde in Hem en in Zijn macht en goedheid, opdat anderen zich met u verenigen in uw triomf." Zulke uitdrukkingen van Godvruchtige blijdschap en liefde, die aan sommigen onbetamelijk kunnen toeschijnen, moeten niet haastig afgekeurd en veroordeeld worden, en nog veel minder worden bespot, want als zij voortkomen uit een oprecht hart, dan zal God de kracht van de liefde aannemen, en de zwakheid in de wijze van uitdrukking voorbijzien.

III. Wat ons wordt voorgesteld als stof om God te loven.
1. Dat de God met wie wij te doen hebben een God is van ontzaglijke majesteit, vers 3. De Heere, de Allerhoogste, is vreselijk. Hij is oneindig ver boven de edelste schepselen, hoger dan de hoogste. Er zijn volmaaktheden in Hem, die door allen geëerd moeten worden inzonderheid de macht, heiligheid en rechtvaardigheid, die gevreesd moeten worden door allen, die met Hem strijden.

2. Dat Hij een God is van vrijmachtige en algemeens heerschappij; Hij is een Koning, die alleen heerst en met volstrekte macht en gezag, een Koning van de gehele aarde. Al de schepselen, door Hem gemaakt zijnde, zijn Hem onderworpen, en daarom is Hij een groot Koning, de Koning van de koningen.

3. Dat Hij bijzonder zorg draagt voor Zijn volk en hun belangen, dit gedaan heeft en altijd doen zal.
A. Door hun overwinning en voorspoed te geven, vers 4, de volken onder hen brengende en de natten onder hun voeten, zowel die hen in de weg stonden, Psalm 44. 3, als die hen aanvielen. Dit heeft God voor hen gedaan, getuige hun geplant worden in Kanaän en hun blijven aldaar tot op deze dag. Zij twijfelden niet of Hij zou dit nog voor hen doen door Zijn knecht David, die voorspoedig was waar hij ook zijn zegevierende wapenen richtte. Naar dit ziet voorwaarts naar het koninkrijk van de Messias, dat de gehele aarde zal omvatten en niet beperkt zal zijn tot de Joodse natie. Jezus Christus zal de heidenen onderwerpen, Hij zal hen als schapen inbrengen in de stal, dat is de betekenis van het woord, niet ter slachting, maar ter bewaring, ter behoudenis. Hij zal hun genegenheden onderwerpen, en hen tot een gewillig volk maken ten dage van Zijn heirkracht, hun gedachten leiden tot Zijn gehoorzaamheid, en

hen, die afgedwaald waren, terugbrengen onder de leiding van "de grote Herder en Opziener van de zielen," 1 Petrus 2:25

B. Door hun rust en een vaste verblijfplaats te schenken vers 5. Hij verkiest voor ons onze erfenis. Hij had het land Kanaän verkozen tot erfdeel voor Israël; het was het land, dat de Heere hun God voor hen uitgespeurd had, zie Deuteronomium 32:8 Dit rechtvaardigde hun bezit van dat land en gaf er hun recht op, en dit maakte hun bezit ervan lieflijk en aangenaam. Zij hadden reden om te denken dat het een gelukkig, goed erfdeel was, en er tevreden en voldaan mee te zijn, daar de oneindige wijsheid het voor hen had verkoren. En de oprichting van Gods heiligdom erin maakte het tot de "heerlijkheid," de eer, van Jakob," en Hij heeft zo goed een erfdeel voor Jakob gekozen, omdat Hij hem liefhad, Deuteronomium 7:8
Pas dit geestelijk toe, en dan spreekt het:
a. Van het voorrecht van de heiligen, dat God zelf hun erfdeel voor hen verkoren heeft, en het een schone erfenis is. Hij heeft het gekozen, die de ziel kent en weet wat dienen kan om haar gelukkig te maken, en Hij heeft zo goed gekozen, dat Hij zelf het ondernomen heeft "het deel hunner erve te zijn" Psalm 16:5, en Hij heeft in de andere wereld een onverderfelijke erfenis voor hen bewaard, 1 Petrus 1:4 Dit zal inderdaad de heerlijkheid van Jakob zijn voor wie Hij, omdat Hij hem liefhad, een zaligheid heeft bereid, als die geen oog heeft gezien.
b. Het geloof en de onderworpenheid van de heiligen aan God. Dit is de taal van iedere Godvruchtige ziel: God zal mijn erfdeel voor mij verkiezen; laat Hem mij mijn erfdeel aanwijzen, en ik zal erin berusten, er mee tevreden zijn. Hij weet wet goed voor mij is, beter dan ik het zelf weet, en daarom zal ik geen wil hebben dan die zich oplost in de Zijnen**.**

PSALM 47:6-10

Hier worden wij zeer dringend vermaand om God te loven, Zijn lof te zingen; zo traag en achterlijk zijn wij in het volbrengen van deze plicht, dat wij er door gebod op gebod en regel op regel toe gedrongen moeten worden en op die wijze worden wij er hier toe gedrongen en vermaand, vers 7, psalmzingt Gode, en wederom: psalmzingt. Dit geeft te kennen dat het een zeer nodige en uitnemende plicht is een plicht, die wij herhaaldelijk en ijverig moeten volbrengen, wij kunnen telkens en nogmaals Gods lof zingen in dezelfde bewoordingen, zonder in ijdele herhalingen te vervallen, zo het slechts met liefde gedaan wordt. Zal een volk zijn God niet prijzen? Daniël 5:4 Zullen onderdanen hun koning niet prijzen? God is onze God, onze Koning, en daarom moeten wij Hem prijzen; wij moeten Zijn lof zingen als degenen, die er zich in verlustigen en er zich niet voor schamen. Maar er wordt hier een nodige regel aan toegevoegd, vers 8, psalmzingt met verstand, met *maskil,* een onderwijzing.

1. Op verstandige wijze, als degenen, die zelf verstaan waarom, om welke reden gij God prijst, en wat de betekenis is van deze dienst." Dit is de regel des Evangelies, 1 Korinthe 14. 15, "met de geest te zingen, en ook met het verstand te zingen," het is slechts met het hart dat wij de Heere psalmen, Efeze 5:19. Het is geen welbehaaglijke dienst, als het geen redelijke dienst is.

2. Met een onderwijzing, als degenen, die aan anderen Gods heerlijke werken willen doen verstaan, hen willen leren Hem te loven." Er worden in deze verzen drie dingen genoemd als rechtmatige stof voor onze lof, en ieder daarvan heeft nog een dubbele betekenis.

I. Wij moeten God prijzen, die opvaart vers 6. God vaart op met gejuich, hetgeen verwijzen kan**:**

1. Naar het opvoeren van de ark naar de berg Sion, dat met grote plechtigheid gedaan werd, David zelf huppelde voor de ark, terwijl de priesters waarschijnlijk op de bazuin en het volk met luid gejubel volgde. Daar de ark het ingestelde teken was van Gods bijzondere tegenwoordigheid, kon, toen deze met volmacht van Hem opgevoerd werd, gezegd worden dat Hij opvoer. Als Gods inzettingen uit onbekendheid van de mensen er mee in het licht worden gesteld, zodat zij openlijk en plechtig waargenomen kunnen worden, dan is dit een grote gunst voor ieder volk, waarin zij reden hebben zich te verblijden en waarvoor zij dankbaar moeten wezen.

2. Naar de hemelvaart van onze Heere Jezus, toen Hij Zijn werk op aarde volbracht had, Handelingen 1:9 Toen "voer God op met gejuich," het geklank eens konings, het gejuich eens overwinnaars, als een, die "overheden en machten uitgetogen hebbende, de gevangenen gevankelijk wegvoerde," Psalm 68:19 Hij voer op als Middelaar, afgeschaduwd door de ark en het verzoendeksel daarop, en werd evenals de ark in het Heilige van de heiligen gebracht, "in de hemel zelf," zie Hebreeën 9:24 Wij lezen van geen gejuich geen bazuingeschal bij de hemelvaart van Christus, maar het waren de bewoners van de bovenwereld, deze kinderen Gods, die toen juichten, Job 38:7. "Hij zal weerkomen, gelijk Hij naar de hemel heen gevaren is," Handelingen 1; 11, en wij zijn er zeker van dat Hij wederkomen zal met gejuich en bazuingeschal. II. Wij moeten God loven als regerende, vers 8, 9 God is niet slechts onze Koning, weshalve wij Hem hulde moeten bewijzen, maar Hij is Koning van de gehele aarde, over al de koningen van de aarde, en daarom moet Hem aan iedere plaats het reukwerk des lofs geofferd worden. Dit nu kan verstaan worden:

1. Van het rijk van de voorzienigheid. Als Schepper, als de God van de natuur, heerst God over de heidenen, beschikt Hij over hen en over al hun zaken naar het Hem behaagt, hoewel zij Hem niet kennen en Hem niet eren. God zit op de troon van Zijn heiligheid, die Hij bereid heeft in de hemelen, en daar heerst Hij over allen, zelfs over de heidenen, door en aan hen Zijn eigen doeleinden tot stand brengende. Zie hier de uitgestrektheid van Gods heerschappij, allen zijn geboren binnen Zijn rechtsgebied; zelfs de heidenen, die andere goden dienen, worden geregeerd door de ware God, onze God, Of zij het willen of niet. Zie de billijkheid, de rechtmatigheid van Zijn regering; het is een troon van heiligheid, waarop Hij gezeten is, vanwaar Hij volmachten en orders geeft en oordelen uitspreekt, waarin, naar wij zeker zijn, geen ongerechtigheid is.

2. Van het koninkrijk van de Messias. Jezus Christus, die God is, en wiens troon eeuwig is en altoos, regeert over de heidenen. Hem is niet alleen het bestuur toevertrouwd over het rijk van de voorzienigheid, maar Hij zal het koninkrijk van Zijn genade oprichten in de heidenwereld en heersen in het hart van zeer velen, die in het heidendom waren geboren en opgevoed, Efeze 2:12, 13. Daarvan spreekt de apostel als van een grote verborgenheid, dat "de heidenen medeërfgenamen zijn," Efeze 3:6 Christus zit op de troon van Zijn heiligheid, Zijn troon in de hemel, waar geheel het bestuur van Zijn regering bestemd en bedoeld is om Gods heiligheid te openbaren en onder de kinderen van de mensen heiligheid te bevorderen.

III. Wij moeten God loven als zijnde gediend en geëerd door de vorsten des volks, vers 10. Dit kan verstaan worden**:**

1. Van het congres of de bijeenkomst van de Staten van Israël, de hoofden en oversten van de onderscheidene stammen, op de plechtige feesten, of om de openbare zaken des volks te bespreken en af te doen. Het was de eer van Israël, dat zij het volk waren van de God van Abraham, gelijk zij Abrahams zaad waren, en in het verbond waren opgenomen; en Gode zij dank, deze zegen van Abraham is tot de heidenen gekomen, Galaten 3:14. Het was hun geluk,

dat zij een gevestigde regering hadden, "de edelen des volks, die de schilden waren van hun land." De overheid is het schild van een volk, en het is voor ieder volk een grote zegen om dit schild te hebben, inzonderheid als hun vorsten, hun schilden, des Heeren zijn, Hem toebehoren toegewijd zijn aan Zijn eer, en als hun macht gebruikt wordt in Zijn dienst, want dan wordt Hij grotelijks verhoogd. Evenzo is het de eer van God dat, in een anderen zin, de schilden van de aarde Hem toebehoren, de overheid is Zijn instelling, en Hij doet haar dienen tot Zijn eigen doeleinden in de regering van de wereld, het hart van de koningen neigende als waterbeken tot al wat Hij wil. Het stond goed met Israël toen de vorsten van het volk bijeenkwamen om over het openbare welzijn te beraadslagen. Het eenstemmige gevoelen van de groten van een volk ten opzichte van hetgeen tot hun vrede dient is een zeer gelukkig voorteken, dat overvloed van zegeningen belooft.

2. Het kan toegepast worden op de roeping van de heidenen in de kerk van Christus en beschouwd worden als een profetie, dat in de dagen van de Messias de koningen van de aarde en hun volken zich bij de kerk zullen voegen en hun heerlijkheid in het Nieuwe Jeruzalem zullen brengen; dat zij allen het volk zullen worden van de God Abrahams, aan wie beloofd was dat hij de vader van vele volken zou zijn.
De vrijwilligen van het volk zo kan het ook gelezen worden, het is hetzelfde woord, dat in psalm 110:3 gebruikt is: "Uw volk zal gewillig zijn" want die tot Christus vergaderd worden, zijn niet gedwongen, maar gewillig gemaakt om de Zijnen te wezen. Als de schilden van de aarde, de zinnebeelden van de koninklijke waardigheid, 1 Koningen 14:27, 28, aan de Heere Jezus worden overgegeven, zoals de sleutelen van een stad aan de overwinnaar of de soeverein worden aangeboden, als vorsten hun macht aanwenden om de belangen van de Godsdienst te bevorderen, dan wordt Christus grotelijks verheerlijkt en verhoogd**.**

PSALM 48

1 Een lied, een psalm, voor de kinderen van Korach. (48:2) De HEERE is groot en zeer te prijzen, in de stad onzes Gods, op de berg Zijner heiligheid. 2 (48:3) Schoon van gelegenheid, een vreugde der ganse aarde is de berg Sion, aan de zijden van het noorden; de stad des groten Konings. 3 (48:4) God is in haar paleizen; Hij is er bekend voor een Hoog Vertrek. 4 (48:5) Want ziet, de koningen waren vergaderd; zij waren tezamen doorgetogen. 5 (48:6) Gelijk zij het zagen, alzo waren zij verwonderd; zij werden verschrikt, zij haastten weg. 6 (48:7) Beving greep hen aldaar aan, smart als van een barende vrouw. 7 (48:8) Met een oostenwind verbreekt Gij de schepen van Tharsis. 8 (48:9) Gelijk wij gehoord hadden, alzo hebben wij gezien in de stad des HEEREN der heirscharen, in de stad onzes Gods; God zal haar bevestigen tot in eeuwigheid. Sela. 9 (48:10) O God! wij gedenken Uwer weldadigheid, in het midden Uws tempels. 10 (48:11) Gelijk Uw Naam is, o God! alzo is Uw roem tot aan de einden der aarde; Uw rechterhand is vol van gerechtigheid. 11 (48:12) Laat de berg Sion blijde zijn; laat de dochteren van Juda zich verheugen, om Uwer oordelen wil. 12 (48:13) Gaat rondom Sion, en omringt haar; telt haar torens; 13 (48:14) Zet uw hart op haar vesting; beschouwt onderscheidenlijk haar paleizen, opdat gij het aan het navolgende geslacht vertelt. 14 (48:15) Want deze God is onze God eeuwiglijk en altoos; Hij zal ons geleiden tot de dood toe.

Evenals de twee vorige is ook deze psalm een lied des triomfs. Sommigen denken dat hij geschreven werd bij gelegenheid van Jósafaths overwinning, 2 Kronieken 20. Anderen menen bij gelegenheid van Sanheribs nederlaag, toen zijn leger zich in Hizkia's tijd voor Jeruzalem had neergeslagen. Maar voor zover ik weet, zou hij door David geschreven kunnen zijn bij gelegenheid van de ene of andere grote overwinning, behaald in zijn tijd, maar niet zo uitsluitend met het oog daarop, of hij zou ook in latere tijden bij een dergelijke gelegenheid

gebruikt kunnen worden en ook toepasselijk kunnen zijn op de heerlijkheid van de Evangeliekerk, waarvan Jeruzalem een type was, inzonderheid als zij de triomferende kerk zal geworden zijn, HET HEMELSE JERUZALEM, Hebr 12:22, het Jeruzalem, dat boven is, Galaten 4:26 Jeruzalem wordt hier geprezen:

I. Om haar betrekking tot God vers 2,3.

II. Om Gods zorg voor haar, vers 4. III. Om de verschrikking, die zij haar vijanden inboezemt, vers 5-8 IV. Om het genoegen. dat zij geeft aan haar vrienden, die er een welbehagen in hebben om te denken**:**

1. Aan hetgeen God voor haar gedaan heeft, nog doet, en voor haar doen zal, vers 9.

2. Aan de genaderijke openbaringen van Hem in en voor die heilige stad, vers 10, 11.

3. Aan de krachtige afdoende voorziening, die gemaakt is voor haar veiligheid, vers 12-14.

4. Aan de zekerheid die wij hebben van het bestendige van Gods verbond met de kinderen van Sion, vers 15. Bij het zingen van deze psalm moeten wij bewogen zijn door het voorrecht, dat wij hebben als leden van de Evangeliekerk en onze welwillendheid opwekken voor al haar belangen**.**

PSALM 48:1-8 De psalmist is voornemens Jeruzalem te prijzen en de grootheid van die stad in het licht te stellen, maar hij begint met de lof van God en van Zijn grootheid, vers 2, en eindigt met de lof van God en van Zijn goedheid, vers 15. Want, wat ook het onderwerp is van onze lof God met er de Alfa en de Omega van zijn. Inzonderheid moet al wat tot eer van de kerk gezegd wordt, strekken tot eert van de God van de kerk. Wat hier gezegd wordt tot eer van Jeruzalem is:

I. Dat de Koning des hemels haar erkent als de hare, zij is de stad van onze God, vers 2, die Hij uit al de steden van Israël verkoren heeft om er Zijn naam te stellen. Van Sion heeft Hij vriendelijker dingen gezegd dan van enigerlei andere plaats van de aarde: Dit is "Mijn rust tot in eeuwigheid, hier wil Ik wonen want Ik heb het begeerd," Psalm 132:14 Zij is de stad van de grote Koning, vers 3, van de Koning van de gehele aarde, wie het behaagt zich op bijzondere wijze daar tegenwoordig te verklaren. Onze Heiland haalt dit aan om te bewijzen, dat te zweren bij Jeruzalem is: op onheilige wijze bij God zelf te zweren Mattheüs 5:35 want zij is de stad van de grote Koning, die haar gekozen heeft tot de bijzondere woning van Zijn genade zoals de hemel het is van Zijn heerlijkheid.

1. Zij is verlicht door de kennis van God. God is bekend in Juda, en Zijn naam is groot, meer inzonderheid te Jeruzalem, het hoofdkwartier van de priesters, wier lippen deze kennis moesten bewaren. In Jeruzalem is God groot, vers 2. van wie in andere plaatsen weinig of geen nota wordt genomen. Gelukkig het koninkrijk de stad, het geslacht, het hart, waarin God groot is, waarin Hij bovenaan, waarin Hij alles is. Daar is God bekend, vers 4, en waar Hij bekend is, zal Hij groot zijn, God wordt door niemand veracht dan door hen, die onbekend met Hem zijn.

2. Zij is gewijd aan de eer van God. Daarom wordt Sion "de berg van Zijn heiligheid" genoemd "want heiligheid des Heeren" staat erop geschreven, evenals op al de tempelgereedschappen Zacharia 14:20, 21 Dit is het voorrecht van de kerk van Christus, dat

zij een heilig volk is, een bijzonder volk, Jeruzalem, het type ervan wordt "de heilige stad" genoemd, hoe slecht zij ook was, Mattheüs 27:53, totdat Christus' kerk werd opgericht, maar nooit daarna.

3. Zij is de plaats, bestemd en aangewezen voor de plechtige eredienst van God; daar wordt Hij grotelijks geprezen, en is Hij zeer te prijzen, vers 2. Hoe helderder ontdekkingen van God en zijn grootheid aan ons gedaan zijn, hoe meer van ons verwacht wordt overvloedig te zijn in Zijn lof. Zij, die uit alle delen van het land hun offeranden naar Jeruzalem brachten, hadden reden om dankbaar te zijn, niet alleen omdat God hun vergunde aldus tot Hem te naderen, maar omdat Hij beloofd had hen aan te nemen en hen tegen te komen met een zegen, en zich geprezen en geëerd te achten door hun dienst. Hierin was Jeruzalem een type van de Evangeliekerk, want het weinige schatting van lof, dat God van deze aarde ontvangt, komt uit die kerk op aarde, die daarom Zijn tabernakel is onder de mensen.

4. Om dit alles was Jeruzalem, en inzonderheid de berg Sion, waarop de tempel gebouwd was, algemeen bemind en bewonderd; schoon van gelegenheid, een vreugde van de gehele aarde, is de berg Sion, vers 3. De ligging meest wel in alle opzichten aangenaam zijn, als de oneindige wijsheid haar gekozen heeft voor de plaats van Zijn heiligdom; en wat haar schoon maakte was dat het de berg was van Zijn heiligheid want in heiligheid is schoonheid. Deze aarde is door de zonde vol van mismaaktheid, en terecht mocht dus die plek gronds, die aldus versierd was door heiligheid, de vreugde van de gehele aarde genoemd worden, dat is: hetgeen waarin de gehele aarde reden had om zich in te verblijden, daar God aldus in werkelijkheid bij de mens op aarde wilde wonen. De berg Sion was aan de noordzijde van Jeruzalem, en moest aldus de stad beschutten tegen de koude schrale winden, die uit die hoek woelen, of indien fraai weer verwacht werd uit het noorden dan werden zij op Sion gewezen, om er naar uit te zien.

II. Dat de koningen van de aarde er bevreesd voor waren. Dat God bekend was in haar paleizen voor een hoog vertrek, daar hadden zij nu onlangs een merkwaardig voorbeeld van gehad, waarin dat ook bestaan moge hebben**:**

1. Zij hadden maar al te veel reden of aanleiding om hun vijanden te vrezen; want de koningen waren vergaderd, vers 5. De naburige vorsten hadden zich verbonden tegen Jeruzalem hun hoofden en hoornen, hun staatkundig beleid en hun macht, waren verenigd om die stad ten verderf te brengen; zij hadden geheel hun strijdmacht bijeengebracht, zij gingen door zij naderden, niet twijfelende of zij zouden zich weldra meester gemaakt hebben van de stad, die de vreugde had moeten wezen, maar de afgunst was, van de gehele aarde.

2. God maakte dat haar vijanden haar vreesden. Op de blote aanblik van Jeruzalem werden zij van schrik bevangen en werd hun woede in toom gehouden, zoals het gezicht op de tenten van Jakob Bileam schrok van zijn voornemen om Israël te vloeken, Numeri 24:2 Gelijk zij haar zagen, waren zij verwonderd, zij werden verschrikt, zij haastten zich weg. Het was niet: Veni, vidi, vici ik kwam, ik zag, ik overwon, maar integendeel, Veni, vidi, victus sum—ik kwam, ik zag, ik werd verslagen. Niet dat er in Jeruzalem iets te zien was, dat zo geducht, zo schrikwekkend was, maar het gezicht er van bracht hun voor de geest wat zij gehoord hadden betreffende de bijzondere tegenwoordigheid Gods in die stad en de Goddelijke bescherming, die er over was uitgestrekt-en God heeft hierdoor zo'n verschrikking in hun gemoed teweeggebracht dat zij zich in allerijl terugtrokken. Hoewel zij koningen waren hoewel zij talrijk waren, die zich met elkaar hadden verbonden, wisten zij toch dat zij tegen de Almacht niet waren opgewassen, en daarom greep beving hen aldaar aan en smart, Vers 7. God kan de stoutmoedigsten van de vijanden van Zijn kerk de moed benemen, en spoedig hen in pijn en

smart doen komen, die gerust zijn. De schrik, die hen beving op het gezicht van Jeruzalem, wordt hier vergeleken bij de weeën van een barende vrouw, die scherp en smartelijk zijn, en soms plotseling opkomen, 1 Thessalonicenzen 5:3, die niet vermeden kunnen worden, en de uitwerkselen zijn van zonde en van de vloek. Het verijdelen hierdoor van hun plannen tegen Jeruzalem wordt vergeleken bij het werk, dat door een geweldigen storm aangericht wordt op een vloot van schepen, waarvan sommigen gespleten, anderen verbrijzeld, allen uit elkaar gedreven worden, "met een oostenwind verbreekt Gij de schepen van Tarsis." De verschrikkingen Gods worden vergeleken bij een oostenwind Job 27:20, 21; deze zal hen in verwarring brengen, en al hun maatregelen verijdelen. "Wie kent de sterkte van Gods toorn?" Psalm 48:9-15 Wij hebben hier het goede gebruik, dat aan het volk van God geleerd wordt te maken van Gods heerlijke en genaderijke verschijning tot hun behoeve en tegen hun vijanden, opdat zij hun ten goede zou medewerken.

I. Laat hierdoor ons geloof in het woord van God bevestigd worden. Als wij vergelijken wat God gedaan heeft met wat God heeft gesproken, dan zullen wij bevinden dat gelijk wij gehoord hebben, Wij alsof ook gezien hebben vers 9, en dat wat wij gezien hebben ons verplicht te geloven wat wij gehoord hebben.

1. "Gelijk als wat wij gehoord hebben van hetgeen door de leidingen van Godsvoorzienigheid gedaan is in de dagen vanouds, zo hebben wij het ook zien geschieden in onze dagen." Gods laatste verschijningen ten behoeve van Zijn volk tegen Zijn en hun vijanden zijn in overeenstemming met Zijn vroegere verschijningen en moeten ons die in herinnering brengen.

2. "Gelijk wij gehoord hebben in de belofte en voorzegging, zo hebben wij gezien in de volbrenging en vervulling. Wij hebben gehoord dat God de Heere van de heirscharen is, en dat Jeruzalem de stad van onze God is, Hem dierbaar is, Zijn bijzondere zorg is; en nu hebben wij het gezien, wij hebben de macht gezien van onze God, wij hebben Zijn goedheid gezien wij hebben Zijn zorg voor en Zijn belangstelling in ons gezien; gezien dat Hij een vurige muur rondom Jeruzalem is, en tot heerlijkheid in het midden van haar." In de grote dingen, die God voor Zijn kerk gedaan heeft en nog doet is het goed om de vervulling van de Schrift op te merken, en dit zal ons helpen om zowel de leiding van Gods voorzienigheid zelf te verstaan als de Schrift, die erin vervuld wordt.

II. Laat onze hoop op de vastheid en bestendigheid van de kerk hierdoor aangemoedigd worden. "Uit hetgeen wij gezien hebben, vergeleken met hetgeen wij gehoord hebben, in de stad van onze God kunnen wij opmaken dat zij voor altijd bevestigd zal zijn." Dit werd niet vervuld aan Jeruzalem, (die stad is reeds lang verwoest en al haar heerlijkheid in het stof gelegd), maar heeft zijn vervulling in de Evangeliekerk, wij zijn er zeker van dat die tot in eeuwigheid bevestigd zal worden, zij is gebouwd op een rots, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen, Mattheüs 16:18 God zelf heeft er de bevestiging van op zich genomen, het is de Heere, die Sion gegrond heeft, Jesaja 14:32. En wat wij gezien hebben vergeleken met wat wij gehoord hebben, kan ons aanmoedigen om te hopen in de belofte van God, waarop de kerk gebouwd is.

III. Laat ons hart hierdoor vervuld worden van goede gedachten van God. "Uit hetgeen wij gehoord en gezien hebben, en hetgeen waarop wij hopen, kunnen wij aanleiding nemen om veel aan Gods weldadigheid te denken, telkenmale als wij in het midden van Zijn tempel bijeenkomen," vers 10. Al de stromen van genade, die tot ons afvloeien, moeten teruggeleid worden naar de bron van Gods weldadigheid. Zij komt niet tot ons door enigerlei verdienste van onszelf, maar zuiver en alleen door Zijn genade en de bijzondere gunst, die Hij Zijn volk

toedraagt. Daaraan moeten wij dus denken met zielsverlustiging, er dikwijls aan denken. Bij welk onderwerp kunnen wij vertoeven, dat edeler, aangenamer en nuttiger is? Wij moeten Gods goedertierenheid steeds voor ogen hebben, Psalm 26:3, inzonderheid els wij tot Hem gaan in Zijn tempel. Als wij ongestoord van het voorrecht van de openbare inzettingen genieten, als wij bijeenkomen in Zijn tempel, en er niemand is om ons te verschrikken, dan moeten wij daar aanleiding uit nemen om aan Zijn goedertierenheid te denken. IV. Laat ons Gode de eer geven van de grote dingen, die Hij voor ons gedaan heeft en die vermelden tot Zijn ere. tegelijk Uw naam is, o God, alzo is Uw roem, niet alleen in Jeruzalem, maar tot aan de einden van de aarde, vers 11. Door de merkwaardige verlossing van Jeruzalem, die onlangs plaats heeft gehad, heeft Hij glorierijk Zijn wijsheid, macht en goedheid tentoongespreid, en die aan alle omliggende volken doen gevoelen, en zo was Zijn roem, dat is: overal zullen er sommigen gevonden worden, die Hem dienovereenkomstig roemen en prijzen. Zover Zijn naam gaat, zal Zijn roem gaan, behoorde hij tenminste te gaan, en zal hij ten laatste ook gaan, als alle einden van de aarde Hem zullen loven, Psalm 22:28, Openbaring 11:15 Door Zijn naam verstaan sommigen Zijn glorierijken naam van Heere van de heirscharen; naar die naam is, alzo is Zijn roem, want alle schepselen tot aan de einden van de aarde zijn onder Zijn bevel. Maar op bijzondere wijze moet Zijn volk Zijn gerechtigheid erkennen in alles wat Hij voor hen doet; Uw rechterhand is vol van gerechtigheid, al de werkingen van uw macht zich in overeenstemming met de eeuwige regelen van de billijkheid.

V. Laat alle de leden van de kerk in het bijzonder de vertroosting voor zich nemen van hetgeen God doet voor zijn kerk in het algemeen, vers 12. Laat de berg Sion blij zijn, de priesters en Levieten, die in het heiligdom dienen, en laat dan de dochters van Juda, de landsteden en haar bewoners, zich verheugen; laat de vrouwen in haar zangen en dansen, zoals gewoonlijk bij openbaar vreugdebetoon, met dankbaarheid deze grote verlossing vieren, die God voor ons gewrocht heeft." Als wij God de lof hebben gegeven voor de buitengewone verlossingen van de kerk, dan kunnen wij er het genoegen van smaken en ons verheugen om de wille van Gods oordelen, de werkingen van Zijn voorzienigheid, welke wij allen in wijsheid gewrocht kunnen zien (weshalve zij oordelen of rechten genoemd worden) werkende ten goede van de kerk.

VI. Laat ons naarstig letten op de blijken en bewijzen van de schoonheid, de sterkte en de veiligheid van de kerk, en hetgeen wij waargenomen hebben getrouwelijk overbrengen aan hen, die na ons komen, vers 13,14 Gaat rondom Sion. Sommigen denken dat dit ziet op de plechtigheid van de triomf laat hen, die in deze plechtigheid gebruikt worden, rondom de muren gaan, zoals zij gedaan hebben in Nehemia's tijd, Nehemia 12:31, zingende en God lovende. En laat hen daarbij de torens tellen, goed letten op zijn bolwerken, vers 14.

1. Opdat zij de wonderbare verlossing, die nu onlangs door God voor hen gewrocht was, groot maken. Laat hen met verwondering opmerken dat de torens en bolwerken allen nog in hun volle sterkte zijn, geen er van beschadigd is, de paleizen hun schoonheid hebben behouden, geen er van ontsierd is, dat aan de stad niet de minste schade werd toegebracht door de koningen, die er tegen waren vergaderd, vers 5. Vertelt het aan het navolgende geslacht, als een wonderbaar voorbeeld van Gods zorg voor Zijn heilige stad, dat de vijanden niet alleen de stad niet zouden verderven of verwoesten, maar haar niet eens zouden beschadigen of ontsieren.

2. Opdat zij zich zouden versterken tegen de vrees voor een soortgelijk dreigend gevaar op een anderen tijd. En aldus:

a. Kunnen wij het in letterlijke zin verstaan van Jeruzalem en de burcht Sion. Laat de dochters van Juda de torens en bolwerken van Sion met evenveel genoegen beschouwen als de koningen, haar vijanden, die met schrik en ontsteltenis hebben aanschouwd, vers 6. Jeruzalem werd gewoonlijk voor een onneembare plaats gehouden, zoals blijkt uit K1aagl. 4:12. "De koningen van de" aarde zouden het niet geloofd hebben, noch alle de inwoners van de wereld, dat de tegenpartijder en vijand tot de poorten van Jeruzalem zou ingaan;" en hij zou er ook nie t hebben kunnen ingaan, indien de inwoners hun bescherming niet verkondigd hadden. "Zet uw hart op zijn bolwerken." Dit geeft te kennen dat de voornaamste bolwerken van Sion geen voorwerpen waren, die met de zinnen waargenomen kunnen worden, meer voorwerpen van geloof, waar zij het hart op moesten zetten. Sion was inderdaad, beide door de natuur en de kunst, zeer uitnemend versterkt, maar de bolwerken, waar het meest op gesteund moest worden, bestonden in de bijzondere tegenwoordigheid Gods, de schoonheid van de heiligheid, waarmee Hij de stad had versierd, en de beloften, die Hij er voor gedaan had.
"Beschouw de sterkte van Jeruzalem, en spreek er van aan de volgende geslachten, opdat zij niets doen om het te verzwakken, en opdat, zo het ooit benauwd wordt, zij het niet laaghartig als onhoudbaar aan de vijand overleveren." Calvijn merkt hier op dat, als hun gezegd wordt dat zij aan de nakomelingschap een bijzonder bericht moeten geven van de torens en bolwerken en paleizen van Jeruzalem, hiermee te kennen wordt gegeven dat zij na verloop van tijd allen verwoest zullen worden, en dus niet langer te zien zouden zijn, immers, waartoe zou anders de beschrijving en de geschiedenis ervan gediend hebben? Toen de discipelen de gebouwen van de tempel bewonderd hebben, zei hun Meester hun dat binnen weinig tijds geen steen op de andere ervan gelaten zou worden, Mattheüs 24:1, 2. Daarom;

b. Moet dit gewis toegepast worden op de Evangeliekerk, deze berg Sion Hebreeën 12:22 "Beschouw de torens en bolwerken en paleizen daarvan, opdat gij uitgelokt en aangemoedigd zoudt worden om er u bij te voegen, er lotgemeen mee te worden. Zie haar gefundeerd op Christus, de rots, versterkt door de kracht Gods, bewaard en bewaakt door Hem die noch sluimert noch slaapt. Zie wat kostelijke inzettingen haar paleizen zijn; wat dierbare beloften haar bolwerken zijn, verkondig dit aan het navolgende geslacht, opdat zij met een vast voornemen des harten haar belangen omhelzen en haar blijven aankleven."

VII. Laat ons juichen in God en in de verzekeringen, die wij hebben van Zijn eeuwigdurende goedertierenheid, vers 15. Zeg dit aan het navolgende geslacht, leven deze waarheid, als een heilig pand, over aan uw nakomelingen, dat deze God, die zulke grote dingen voor ons gedaan heeft, onze God is eeuwiglijk en altoos dat Hij standvastig is en onveranderlijk in Zijn liefde en zorg voor ons.
1. Indien God onze God is, dan is Hij de onze tot in eeuwigheid, niet slechts gedurende al de eeuwen van de tijd, maar tot in eeuwigheid, want het is de eeuwigdurende zaligheid van de verheerlijkte heiligen, dat "God zelf bij hen zal zijn en hun God zal zijn," Openbaring 21:3 2. Indien Hij onze God is, dan zal Hij onze gids zijn, onze getrouwe, standvastige gids, om ons de weg te wijzen en er ons in te geleiden; Hij zal dit zijn tot de dood toe, die de eindpaal zal zijn van onze weg, en Hij zal ons doen ingaan in de rust. Hij zal ons leiden en bewaren ten einde toe. Hij zal onze gids zijn boven de dood zo lezen het sommigen Hij zal ons zo geleiden, dat Hij ons boven het bereik stelt van de dood, zodat die ons geen wezenlijk kwaad kan doen. Hij zal onze gids zijn over de dood heen, zo lezen het anderen. Hij zal ons veilig heenvoeren naar de gelukzaligheid aan de andere kant van de dood, naar een leven, waarin geen dood meer zijn zal. Als wij de Heere aannemen tot onze God, dan zal Hij ons veilig heenleiden tot de dood, door de dood heen, en over de dood heen, afwaarts naar de dood, en dan wederom opwaarts tot de heerlijkheid.

PSALM 49

1 Een psalm, voor de opperzangmeester, onder de kinderen van Korach. (49:2) Hoort dit, alle gij volken! neemt ter ore, alle inwoners der wereld, 2 (49:3) Zowel slechten als aanzienlijken, tezamen rijk en arm! 3 (49:4) Mijn mond zal enkel wijsheid spreken, en de overdenking mijns harten zal vol verstand zijn. 4 (49:5) Ik zal mijn oor neigen tot een spreuk; ik zal mijn verborgene rede openen op de harp. 5 (49:6) Waarom zou ik vrezen in kwade dagen, als de ongerechtigen, die op de hielen zijn, mij omringen? 6 (49:7) Aangaande degenen, die op hun goed vertrouwen; en op de veelheid huns rijkdoms roemen; 7 (49:8) Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven; 8 (49:9) (Want de verlossing hunner ziel is te kostelijk, en zal in eeuwigheid ophouden); 9 (49:10) Dat hij ook voortaan gedurig zou leven, en de verderving niet zien. 10 (49:11) Want hij ziet, dat de wijzen sterven, dat tezamen een dwaas en een onvernuftige omkomen, en hun goed anderen nalaten. 11 (49:12) Hun binnenste gedachte is, dat hun huizen zullen zijn in eeuwigheid, hun woningen van geslacht tot geslacht; zij noemen de landen naar hun namen. 12 (49:13) De mens nochtans, die in waarde is, blijft niet; hij wordt gelijk als de beesten, die vergaan. 13 (49:14) Deze hun weg is een dwaasheid van hen; nochtans hebben hun nakomelingen een welbehagen in hun woorden. Sela. 14 (49:15) Men zet hen als schapen in het graf, de dood zal hen afweiden; en de oprechten zullen over hen heersen in dien morgenstond; en het graf zal hun gedaante verslijten, elk uit zijn woning. 15 (49:16) Maar God zal mijn ziel van het geweld des grafs verlossen, want Hij zal mij opnemen. Sela. 16 (49:17) Vrees niet, wanneer een man rijk wordt, wanneer de eer van zijn huis groot wordt; 17 (49:18) Want hij zal in zijn sterven niet met al meenemen, zijn eer zal hem niet nadalen. 18 (49:19) Hoewel hij zijn ziel in zijn leven zegent, en zij u loven, omdat gij uzelven goed doet; 19 (49:20) Zo zal zij toch komen tot het geslacht harer vaderen; tot in eeuwigheid zullen zij het licht niet zien. 20 (49:21) De mens, die in waarde is, en geen verstand heeft, wordt gelijk als de beesten, die vergaan.

Deze psalm is een preek, en dat is ook de volgende. In de meeste psalmen vinden wij de schrijver biddende of God lovende; in deze vinden wij hem predikende; en het is onze plicht om bij het zingen van psalmen onszelf en elkaar te onderwijzen en te vermanen. Doel en strekking van deze rede is: de mensen van deze wereld te overtuigen van hun zonde en dwaasheid in het zetten van hun hart op de dingen van deze wereld, en hen aldus te bewegen om de dingen te zoeken van een betere wereld, en tevens om het volk van God te vertroosten met betrekking tot hun eigen benauwdheden en de grief vanwege de voorspoed van de goddelozen.

I. In de inleiding heeft hu ten doel wereldse mensen op te wekken uit hun gerustheid Vers 2-4, en zichzelf en andere Godvruchtigen te vertroosten in dagen van benauwdheid, vers 5, 9

II. In het overige van de psalm**:**

1. Poogt hij zondaren te overtuigen van hun dwaasheid om zo verzot te wezen op de rijkdom van deze wereld door hun te tonen:

a. Dat zij met al hun rijkdom hun vrienden niet voor de dood kunnen behoeden, vers 7-10

b. Zichzelf niet van de dood kunnen redden, vers 11.

c. zij kunnen zich van geen geluk verzekeren in deze wereld, vers 12, 13, en nog veel minder d. kunnen zij zich geluk verzekeren in de andere wereld, vers 15.

2. Poogt hij zichzelf en andere Godvruchtigen te vertroosten:

a. Tegen de vrees voor de dood, vers 16.

b. Tegen de vrees voor de wassende macht van goddeloze mensen vers 16-21 Laat ons bij het zingen van deze psalm dit onderwijs aannemen en wijs zijn**.**

PSALM 49:1-6

Dit is de inleiding van de dichter tot zijn rede betreffende de ijdelheid van de wereld en haar ongenoegzaamheid om ons gelukkig te maken; en zelden ontmoeten wij een inleiding, die plechtiger is dan deze, want er is geen waarheid van meer ontwijfelbare zekerheid, of groter gewicht en belang, en waarvan de overdenking ons nuttiger is.

I. Hij vraagt om de aandacht van anderen voor hetgeen hij zal zeggen, vers 2, 3 "Hoort dit, al gij volken, hoort het, en slaat er acht op, hoort het en overweegt het; hoort twee maal wat eens gesproken is, hoofd en neemt ter ore," Psalm 62:10, 12 Niet slechts: Hoort al gij Israëlieten, en neemt ter ore al gij inwoners van Kanaän," maar: Hoort al gij volken, neemt ter ore, alle inwoners van de wereld want deze leer is niet inzonderheid eigen aan hen, die met de Goddelijke openbaring gezegend zijn, zelfs het licht van de natuur getuigt ervan. Alle mensen kunnen weten, en daarom moeten alle mensen er aan denken, dat hun rijkdom hun van geen nut zal zijn ten dage des doods. Beiden, geringen en aanzienlijken, rijken en armen, moeten samenkomen om het woord Gods te horen, laat hen dit dus horen en ter harte nemen. Laat hen, die aanzienlijk en rijk zijn in de wereld, horen van de ijdelheid van hun wereldlijke bezittingen en er niet hoogmoedig op zijn, noch gerust zijn in de genieting ervan maar hem besteden in weldoen, opdat zij zich er vrienden mee maken. Laat hen, die arm en gering zijn, dit horen en tevreden zijn met hun weinigje, en hen niet benijden, die overvloed hebben. Arme mensen zijn in even groot gevaar door een onmatige begeerte naar de rijkdom van de wereld, als lieden door een onmatig zich verlustigen erin. Hij geeft een goede reden op, waarom er op zijn rede acht geslagen moet worden, vers 4. Mijn mond zal enkel wijsheid spreken, wat hij te zeggen had**:**

1. Was waar en goed. Het is wijsheid en verstand, het zal diegenen wijs en verstandig maken, die het aannemen, er zich aan onderwerpen. Het is niet twijfelachtig, maar zeker, niet onbeduidend, maar van gewicht, geen zaak van spitsvondige bespiegeling, maar van bewonderenswaardig nut, om ons in de rechten weg te leiden naar ons groot doel.

2. Het was wat hij zelf goed overdacht en uitgewerkt heeft. Wat zijn mond sprak was de overdenking zijns harten, zoals in Psalm 45:2; het was wat God in zijn hart had gegeven, wat hij zelf ernstig overwogen had en met de betekenis waarvan hij ten volle bekend was en van welks waarheid hij overtuigd was. Wat leraren spreken uit hun eigen hart, dat zal waarschijnlijk tot het hart hunner hoorders gaan.

II. Hij wekt zijn eigen aandacht op, vers 5. Ik zal mijn oor neigen tot een spreuk, het wordt een spreuk genoemd, omdat het leerrijk en verstandig is. Het is hetzelfde woord, dat voor Salomo's gezegden wordt gebruikt. De psalmist zal er zelf zijn oor toe neigen. Dit geeft te kennen**:**

1. Dat het hem geleerd was door de Geest Gods, en hij het niet uit zichzelf gesproken heeft. Zij, die het op zich nemen om anderen te onderwijzen, moeten eerst zelf leren.

2. Dat hij er zichzelf na betrokken in achtte en besloten had zijn eigen ziel niet te wagen op hetgeen, waarvan hij anderen afried de hun te wagen. 3. Dat hij niet verwachtte dat anderen acht zouden geven op hetgeen, waarop hij zelf geen acht gaf als op een zaak van het grootste belang. Waar God de tong van de geleerden geeft, daar "wekt Hij eerst het oor om te horen gelijk die geleerd worden," Jesaja 50:4.

III. Hij belooft de zaak zo duidelijk en treffend te maken als hij kon: ik zal mijn verborgen rede openen op de harp. Wat hij voor zichzelf geleerd heeft, wilde hij niet verbergen of tot zichzelf beperken, maar mededelen ten voordele van anderen.

1. Sommigen begrepen het niet, het was hun een raadsel. Spreek hun van de ijdelheid van de dingen, die gezien worden, en van de werkelijkheid en het gewicht van de onzichtbare dingen, en zij zeggen: Is hij niet een dichter van gelijkenissen? Om de wille van de zodanige zal hij zijn verborgen rede openen en haar zo duidelijk maken, dat die voorbij loopt het kan lezen.

2. Anderen verstonden het wel, maar werden er niet door bewogen, zij werden er niet door aangedaan, en om hunnentwil wilde hij haar openen op de harp, en dat middel beproeven om op hen te werken, invloed op hen te krijgen, want gelijk de dichter Herbert zegt: Een vers kan hem vinden, die vlucht voor een preek.

IV. Hij begint met de toepassing ervan op zichzelf, en dat is de rechte methode om over Goddelijke dingen te handelen. Eerst moeten wij tot onszelf prediken, eer wij het ondernemen om anderen te vermanen of te onderwijzen. Eer hij er toe komt om de dwaasheid van vleselijke gerustheid voor te stellen, vers 7, toont hij uit zijn eigen ervaring het voordeel en de vertroosting van een heilige, Godvruchtige gerustheid, welke diegenen smaken, die op God vertrouwen en niet op hun wereldlijken rijkdom. "Waarom zou ik vrezen?" Hij bedoelt: "Waarom zou ik hun vrees vrezen?" Jesaja 8:12, de vrees van wereldse mensen?

1. "Waarom zou ik voor hen vrezen? Waarom zou ik vrezen ten dage van benauwdheid en vervolging, als de ongerechtigheid van mijn ziel, de ongerechtigheid van hen die mij verdringen, mij de voet wil lichten, mij omringt? vers 6, als zij mij omringen met hun kwaadaardige plannen en pogingen? Waarom zou ik vrezen voor hen, wier gehele macht in hun rijkdom bestaat, die hen toch niet eens instaat stelt hun vrienden te verlossen? Ik zal hun macht niet vrezen, want zij kan hen niet instaat stellen mij te verderven." De groten van de wereld zullen ons niet zo geducht toeschijnen, als wij bedenken tot hoe weinig hun rijkdom hen instaat stelt. Wij behoeven niet te vrezen dat diegenen ons van onze hoogheid zullen verstouten, die niet instaat zijn hun eigen hoogheid op te houden.

2. Waarom zou ik vrezen zoals zij vrezen?" De dagen des ouderdoms en des doods zijn kwade dagen," Prediker 12:1 Ten dage des oordeels zal de ongerechtigheid van onze zielen, of van onze voetstappen, onze vroegere zonden, ons omringen, ordelijk voor onze ogen gesteld worden. God zal ieder werk in het gericht brengen, met al wat verborgen is, en een ieder van ons zal zich hebben te verantwoorden In die dagen zullen wereldsgezinde, goddeloze mensen bevreesd zijn. niets is voor hen, die hun hart op deze wereld gesteld hebben, verschrikkelijker dan de gedachte haar te moeten verlaten; voor hen is de dood de koning van de verschrikking, omdat na de dood het oordeel komt, wanneer hun zonden hen als even zo vele furiën zullen omringen; maar waarom zou een Godvruchtige de dood vrezen, met wie God is? Psalm 23-4. Als zijn ongerechtigheden hem omringen, dan ziet hij ze allen vergeven, zijn consciëntie is gereinigd, en zelfs in de dag des oordeels, wanneer aan anderen het hart bezwijkt van vrees, dan kunnen de Godvruchtiger met blijdschap hun hoofd opwaarts heffen, Lukas 21:26, 28. De kinderen Gods, hoe arm zij ook mogen wezen, zijn hierin waarlijk gelukkig boven de voorspoedigsten van de kinderen van deze wereld, dat zij wel bewaard zijn tegen de verschrikkingen des doods en van het toekomende oordeel**.**

PSALM 49:7-15

In deze verzen hebben wij: Een beschrijving van de geest en de wijze van doen van wereldsgezinde lieden wier deel is in dit leven, Psalm 17:14. Er wordt verondersteld dat zij rijkdom hebben, veelheid des rijkdoms, vers 7, huizen en akkers, die zij geërfd hebben, en die zij de hunne noemen vers 12. God geeft dikwijls een grote overvloed van de goede dingen van deze wereld aan slechte mensen, die leven in minachting van Hem en in opstand tegen Hem, waaruit blijkt dat zij in zichzelf niet de beste dingen zijn want dan zou God de meeste ervan aan Zijn beste vrienden geven, en dat zij niet de beste dingen zijn voor ons, want dan zouden zit er niet zoveel van hebben, die getekend zijnde voor het verderf, er rijp voor gemaakt moeten worden door hun voorspoed, Spreuken 1:32. Een mens kan overvloed hebben van de rijkdom van deze wereld en er beter door gemaakt worden; zijn hart er door verruimd krijgen in liefde en dankbaarheid en gehoorzaamheid, en er het goed mee doen, dat overvloedige vrucht zal zijn tot zijn rekening, en daarom is het niet het hebben van rijkdom, dat de mensen tot wereldlingen stempelt, maar wel hun zetten van hun hart er op alsof het de beste dingen waren; en aldus worden deze wereldsgezinde lieden hier beschreven**:**

1. Zij vertrouwen op hun rijkdom; zij vertrouwen op hun goed, vers 7, zij steunen erop als op hun deel, hun geluk, en verwachten dat het hen beveiligen zal tegen alle kwaad, en hen voorzien zal van alle goed, en dat zij niets anders nodig hebben, ja God zelf niet nodig hebben. Hun goud is hun hoop, Job 31:24 en aldus wordt het hun god. Aldus verklaart onze Heiland dat het moeilijk is voor rijken om zalig te worden, Markus 10:24. "Hoe zwaar is het dat degenen, die op het goed hun vertrouwen hebben, in het koninkrijk Gods ingaan!" Zie 1 Timotheüs 6:17.

2. Zij verhovaardigen zich op hun rijkdom. Zij roemen op de veelheid van hun rijkdom, alsof die het stellige teken was van Gods gunst, en het onmiskenbaar bewijs van hun eigen verstand en hun vlijt. Mijn kracht en de sterkte van mijn hand heeft mij dit vermogen verkregen, alsof die rijkdom hen waarlijk groot en gelukkig maakte en meer voortreffelijk dan hun naburen. Zij roemen dat zij alles hebben wat zij wilden hebben, Psalm 10:-3, en de gehele wereld kunnen trotseren ik zal koning zijn in eeuwigheid; daarom noemen zij de landen naar hun namen, in de hoop van hierdoor hun gedachtenis te vereeuwigen, en indien de landen ook werkelijk de namen behouden, waarnaar zij ze noemen, dan is het toch nog een armoedige eer; maar die veranderen dikwijls van namen als zij andere eigenaars krijgen.

3. Zij vleien zich met de hoop dat hun wereldlijke bezittingen hun bestendigd zullen worden, vers 12. Hun binnenste gedachte is dat hun huizen zullen zijn in eeuwigheid, en die gedachte behaagt hen. Zijn niet alle gedachten inwendig; in het binnenste? ja, maar het geeft te kennen:
a. Dat deze gedachte diep ingeworteld is in hun gemoed, zorgvuldig weggelegd is in hun hart. Een Godvruchtig man heeft gedachten van de wereld, maar het zijn zijn uitwendige gedachten; zijn inwendige gedachte is voor God en de hemelse dingen. Maar een wereldsgezind man heeft slechts enkele vluchtige gedachten aan de dingen Gods, terwijl zijn blijvende, innerlijke gedachte de wereld betreft; deze ligt hem het naast aan het hart en is er op de troon.
b. Dat zij daar zorgvuldig is verborgen, zij schamen zich om te zeggen dat hun huizen tot in eeuwigheid zullen zijn, maar inwendig denken zij het. Als zij er zich niet van kunnen overtuigen dat zij het tot in eeuwigheid zullen zijn, zijn zij toch dwaas genoeg om te denken dat hun zielen het zullen zijn en hun woningen. Maar gesteld eens dat zij het zullen, welk goed zal het hun dan doen, als zij niet meer de hunne zijn? Maar zij zullen het niet, want de wereld gaat voorbij en de gedaante ervan; alle dingen worden door de tand des tijds verteerd.

I. Een bewijs van hun dwaasheid hierin. In het algemeen, vers 14: Deze hen weg is een dwaasheid van hen. De weg van de wereldsgezindheid is een zeer dwaze weg; zij, die hun

schat op de aarde hebben hun hart stellen op de dingen hier beneden handelen in tegenspraak met gezond verstand en met hun waar belang. God zelf noemde hem een dwaas, die dacht dat zijn goederen opgelegd waren voor vele jaren en dat zij een erfdeel zouden zijn voor zijn ziel, Lukas 12:19, 20. En toch hebben hun nakomelingen een welbehagen in hun woorden, zij stemmen in met hun gevoelen; spreken zoals zij spraken; doen zoals zij deden, en treden dus in de voetstappen van hun wereldsgezindheid. De liefde tot de wereld is een ziekte die in het bloed zit, de mensen erven haar over en zo is zij niet uit te roeien, totdat de genade Gods hen er van geneest. Om de dwaasheid van vleselijkgezinde wereldlingen te bewijzen, toont hij aan**:**

1. Dat zij met al hun rijkdom het leven van de dierbaarste vriend, die zij hebben in de wereld, niet kunnen redden, geen uitstel voor hem kunnen kopen, als hij opgeëist wordt door de dood, vers 8- 10. Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen; zijn broederwereldling, die hem tegen waarborg zou geven uit zijn eigen bezitting, indien hij slechts borg voor hem zou willen blijven en zeer gaarne zou hij het willen, in de hoop dat zijn vriend hem op een ander maal dezelfde dienst zou bewijzen. Maar hun woord voor elkaar zal niet worden aangenomen, en ook zal de bezitting van de een mens het rantsoen niet kunnen zijn voor het leven van een andere mens. God stelt haar niet op prijs, zij heeft voor Hem generlei waarde, en de wezenlijke waarde van de dingen is meer, zijn bij Hem zijn aangeschreven. Zijn gerechtigheid zal haar niet aannemen als evenwaardige vergoeding. De Heer van het leven onzes broeders is de Heer van onze bezitting, en kan beide nemen, als Hem dit behaagt, zonder moeilijkheid voor zichzelf of onrecht jegens ons; en daarom kan de een geen rantsoen zijn voor de ander.

Wij kunnen de dood niet omkopen om onze broeder nog te laten leven, en nog veel minder om hem voor eeuwig in deze wereld te laten leven, wij kunnen het graf niet omkopen om hem geen verderf te laten zien; want wij moeten sterven en weerkeren tot het stof, wij hebben geen verweer in deze strijd. Hoe dwaas is het te vertrouwen op, te roemen in, hetgeen ons niet in staat stelt om ook maar voor een enkel uur uitstel te verkrijgen van de voltrekking van het vonnis des doods aan een ouder, een kind, of een vriend, die ons dierbaar is als onze eigen ziel! Het is voorzeker waar, dat de verlossing van hun ziel te kostelijk is en in eeuwigheid zal ophouden; het leven kan, als het heengaat, niet teruggehouden worden, en als het heengegaan is, kan het niet worden teruggeroepen door enigerlei menselijke kunst of wereldlijke prijs. Maar dit ziet verder naar de eeuwige verlossing, die door de Messias, op wie de Oud-Testamentische heiligen het oog hadden als de Verlosser, gewerkt zou worden. De onsterfelijkheid is een juweel van te grote waarde om door de schatten van deze wereld gekocht te kunnen worden. Wij zijn "niet verlost door vergankelijke dingen, zilver of goud," 1 Petrus 1:18.

De geleerde Dr. Hammond past het 9de en 10de vers uitdrukkelijk toe op Christus. "De verlossing van de ziel zal kostelijk zijn, zij zal op hoge prijs gesteld worden, zij zal duur betaald worden, maar eenmaal gewrocht zijnde, zal zij in eeuwigheid ophouden, zij zal nooit herhaald behoeven te worden. Hebreeën 9:25, 26; 10:12. En Hij, de Verlosser, zal ook voortaan gedurig leven en de verderving niet zien; Hij zal van de doden opstaan eer Hij de verderving ziet, en dan zal Hij leven tot in eeuwigheid, Openbaring 1:18. Christus heeft voor ons gedaan wat al de schatten van de wereld niet voor ons doen konden wel mag Hij ons dus dierbaarder zijn dan alle werelds goed. Christus heeft voor ons gedaan wat geen broeder, geen vriend voor ons doen kon, neen, zelfs niet een die de grootste bezitting of de meesten invloed had, en daarom zijn zij, die vader of broeder boven Hem liefhebben is mij niet waardig. Dit toont ook de dwaasheid aan van wereldsgezinde mensen, die hun ziel verkopen voor hetgeen, waarmee zij haar nooit zouden kunnen knopen.

2. Dat zij met al hun rijkdom zich niet tegen de pijl des doods kunnen beveiligen. De wereldling ziet, en het ergert hem om het te zien, dat de mensen sterven, een dwaas en een onvernuftige omkomen, vers 11. Daarom kan hij niets anders verwachten dan dat het eindelijk eens ook zijn beurt worden zal, hij kan nergens een aanmoediging in vinden om te hopen dat hij tot in eeuwigheid zal blijven, en daarom vertroost hij zich dwaselijk hiermee, dat, hoewel hijzelf niet in eeuwigheid zal zijn, zijn huis het zal wezen. Sommige rijke lieden zijn wijs, zij zijn staatkundig, maar zij kunnen de dood niet verschalken, noch kunnen zij met al hun verstand en behendigheid de slag des doods afweren. Anderen zijn dwaas en onvernuftig. Fortuna favet fatuis, de fortuin begunstigt de dwazen. Hoewel deze geen goed doen, doen zij misschien geen groot kwaad in de wereld, maar dat zal hen toch niet vrijstellen, zij zullen omkomen, door de dood worden weggenomen even goed als de wijzen, die met hun list kwaad hebben gedaan. Of, door de wijzen en dwazen kunnen wij de Godvruchtigen en goddelozen verstaan; de Godvruchtigen sterven, en hun dood is hun verlossing; de goddelozen komen om, hun dood is hun verderf, maar zij laten hun rijkdom na aan anderen.

a. Zij kunnen er niet mee blijven leven, en hij zal niet bij machte zijn hun een uitstel te bezorgen. Het is een beuzelachtige pleitgrond (hoewel hij eenmaal doel getroffen heeft): "Dood ons niet, want wij hebben verborgen schatten in het veld," Jeremia 41:8.
b. Zij kunnen hem niet meenemen, maar moeten hem achterlaten.
c. Zij kunnen niet voorzien wie er bezit of genot van zal hebben, als zij hem verlaten hebben; zij moeten heen aan anderen overlaten, maar aan wie weten zij niet, misschien welaan een dwaas, Prediker 2:19, of aan een vijand. En gelijk van de mensen rijkdom hen van geen dienst zal wezen in de stervensuur, zo zal ook hun eer of aanzien hun dan van generlei nut wezen. De mens nochtans, die in waarde is blijft niet, vers 13.
Wij willen eens veronderstellen dat iemand tot de hoogste trap van eer of bevordering is gekomen, dat hij zo groot en gelukkig is als de wereld hem maken kan, een man in glans en pracht, een man in zijn beste toestand, omringd en gesteund door al de voordelen, die hij begeren kan; maar hij blijft niet, zijn eer blijft niet, zij is een voorbijgaande schaduw. Hij blijft de nacht niet over deze wereld is een herberg, waarin zijn verblijf zo kort is, dat hij nauwelijks kan zeggen er een nachtverblijf in te hebben; zo weinig rust is er in deze dingen, hij is gelijk als de beesten, die vergaan; hij moet even gewis sterven als de beesten, en zijn dood zal evenzeer het einde zijn van zijn staat in deze wereld als hun dood het einde is van hun staat; zijn dood lichaam zal evenals het hun tot verrotting overgaan; en, gelijk Dr. Hammond opmerkt, de grootste eer en rijkdom, die onrechtmatig verkregen werden door een vader, gaan niet altijd over op iemand van zijn nageslacht (gelijk de beesten, als zij sterven, aan hun jongen niets nalaten dan de wijde wereld, om er in te weiden,) maar komen terstond in andere handen voor wie hij ze nooit bedoeld heeft bijeen te brengen.

3. Dat hun toestand aan de andere kant van de dood zeer ellendig, zeer rampzalig zijn zal. De wereld, waarop zij verzot zijn, zal niet alleen hen niet redden van de dood, maar hen zoveel dieper in de hel doen verzinken, vers 15; men zet hen als schapen in het graf. Hun voorspoed heeft hen gevoed als schapen voor de slachtbank, Hoséa 4:16, en dan komt de dood en sluit hen op in het graf, zoals vette schapen in een schaapskooi, "om uitgevoerd te worden ten dage des toorns," Job 21:30. Ganse scharen van hen worden als kudden schapen die aan een ziekte zijn gestorven, in het graf geworpen, en daar zal de dood op hen azen, de tweede dood, "de worm, die niet sterft," Job 24:20. Hun eigen schuldig geweten zal hen voortdurend kwellen met: "Kind gedenk" Lukas 16:25. De dood juicht en triomfeert over hen, gelijk dit voorgesteld wordt in de val van Babylon, waarover "het dodenrijk beneden in beroering is," Jesaja 14:9 en verder. Terwijl een heilige de trotse dood kan vragen: Waar is uw prikkel? zal de dood de trotse zondaar vragen: Waar is uw rijkdom, uw pracht? en hoe meer hij ver

gemaakt was door voorspoed, met des te meer genot zal de dood hem afweiden. En in de morgen van de opstanding, wanneer allen, die in het stof slapen, zullen ontwaken, Daniël 12:2, "zullen de oprechten over hen heersen", zullen deze niet alleen bevorderd worden tot de hoogste waardigheid en eer wanneer zij vervuld zullen worden van eeuwige schande en verachting, verhoogd worden in de hoogste hemelen, wanneer zij in de diepste hel zullen neerzinken, maar zij zullen bijzitters zijn van Christus als het vonnis over hen geveld wordt, en zij zullen de gerechtigheid Gods loven in hun verderf.
Toen de rijke man in de hel smeekte dat Lazarus hem een druppel water mocht brengen om zijn tong te verkoelen erkende hij dat deze oprechte heerschappij over hem had, zoals ook de dwaze maagden de heerschappij erkenden van de wijze maagden en dat zij zich in haar macht beroemden, toen zij haar vroegen: Geeft ons van uw olie. Laat dit ons vertroosten met betrekking tot de verdrukkingen, waaronder de oprechten thans dikwijls zuchten, en de heerschappij, die de goddelozen over hen hebben. De dag komt, wanneer de zaken een geheel andere wending zullen nemen, Esther 9:1, en dan zullen de oprechten heersen. Laat ons thans oordelen over de dingen, zoals zij op die dag zullen zijn. Maar wat zal er worden van al de schoonheid van de goddelozen?
Helaas, die zal in het graf verslijten; alles waar zij zich op lieten voorstaan, en waarvoor anderen hen gevleid en bewonderd hebben was toevallig, bijkomend geleend, het was vernis en verguldsel, en nu zullen zij opstaan in hun eigen mismaaktheid. De schoonheid van de heiligheid is hetgeen het graf, dat alle andere schoonheid verteert, niet kan aanraken of bederven. Hun schoonheid zal verteerd worden, het graf, of de hel een woning zijnde voor een ieder van hun, en welke schoonheid kan er wezen waar niets is dan de zwartheid van de duisternis tot in eeuwigheid?

Psalm 49:16-21
Er wordt hier aan Godvruchtige mensen goede redenen gegeven:

I. Waarom zij de dood niet moeten vrezen. Er is geen oorzaak voor die vrees indien zij zo'n lieflijk troostrijk vooruitzicht hebben als David hier heeft op een gelukzalige staat na de dood, vers 16. In vers 15. heeft hij getoond hoe rampzalig de doden zijn, die in hun zonden sterven, hier toont hij aan hoe welgelukzalig de doden zijn, die in de Heere sterven. Het onderscheid in van de mensen uitwendige toestand, hoe groot dit verschil ook is in het leven, bestaat niet bij de dood; rijken en armen ontmo eten elkaar in het graf; maar het onderscheid in van de mensen geestelijke staat, hoewel dit in het leven zo weinig verschil maakt, waar aan allen enerlei wedervaart maakt toch bij de dood een zeer groot verschII. Nu wordt gij vertroost, en gij lijdt smarten De rechtvaardige heeft hoop in zijn dood-zo heeft David hier hoop in God betreffende zijn ziel. De gelovige hoopt op de verlokking van de ziel van het graf en het ingaan tot de heerlijkheid is de grote steun en de blijdschap van de kinderen Gods in de stervensuur Zij hopen**:**
1. Dat God hun ziel zal verlossen van het geweld van het graf, hetgeen insluit:
a. Dat de ziel er voor behoed wordt om met het lichaam in het graf te gaan. Het graf heeft macht over het lichaam, krachtens het vonnis, Genesis 3:la en het is hard en wreed genoeg in het uitoefenen van die macht, Hooglied 8:6, maar het heeft geen zodanige macht over de ziel. Het heeft macht om het lichaam te doen zwijgen het te kerkeren en te verteren, maar intussen beweegt zich de ziel, en handelt en spreekt vrijer dan ooit tevoren, Openbaring 6:9, 10, zij is onstoffelijk en onsterfelijk. Als de dood de lantaarn verbreekt, blust hij daarmee de kaars niet uit, die er in opgesloten was.
b. De hereniging van de ziel met het lichaam bij de opstanding. De ziel wordt dikwijls genomen voor het leven; dat valt voorzeker wel, voor een tijd, onder de macht van het graf, maar het zal er uit verlost worden ten laatste, als het sterflijke van het leven verslonden wordt.

De God des levens, die in de beginne zijn Schepper is geweest, kan en zal ten laatste zijn Verlosser zijn.
c. De verlossing van de ziel van het eeuwig verderf; God zal mijn ziel van de kuil, of de hel, verlossen, van de toekomende toorn, die kuil van het verderf waarin de goddelozen geworpen zullen worden, vers 15. Het is voor stervende heiligen een grote vertroosting, dat zij door de tweede dood niet beschadigd zullen worden, Openbaring 2:11, en daarom heeft de eerste dood geen prikkel en het graf geen overwinning.
d. Dat Hij hen tot zich zal nemen. Hij verlost hun ziel om haar tot zich te nemen, Psalm 31:6. In Uw hand beveel ik mijn geest want Gij hebt hem verlost. Hij zal hen opnemen in Zijn gunst, hen toelaten in Zijn koninkrijk, in de woningen, die voor hen bereid zijn, Johannes 14:2, 3, in de eeuwige tabernakelen, Lukas 16:9.

II. Waarom zij niet moeten vrezen voor de voorspoed en de macht van goddeloze mensen in deze wereld, die, gelijk zij hun trots en blijdschap zijn, dikwijls de afgunst en het verdriet en de verschrikking zijn geweest van de rechtvaardigen, waarvoor echter, alles wel beschouwd, geen rede is. 1. Hij veronderstelt dat zij in de sterke verzoeking zullen zijn om de voorspoed van de zondaren te benijden, en te vrezen dat die overal heer en meester zullen zijn en door hun rijkdom en invloed de Godsdienst en de Godsdienstige mensen ten verderf zullen brengen, en dat zij bevonden zullen worden de ware gelukkigen te zijn; want hij veronderstelt:
a. Dat zij rijk gemaakt zijn, en aldus instaat gesteld om aan allen, die hen omringen, de wet voor te schrijven, alles in hun macht en onder hun bevel te hebben. Pecuniae obedient omnes et omnia Ieder en alles gehoorzaamt aan de gebiedenden invloed van het geld.
b. Dat de luister van hun huis van een zeer klein begin grotelijks is toegenomen, hetgeen de mensen natuurlijk hoogmoedig, beledigend en heerszuchtig zal maken, vers 17. Aldus schijnen zij de gunstelingen des hemels en derhalve geducht te zijn.
c. Dat zij zeer op hun gemak en gerust zijn vers 17. In zijn leven zegent hij zijn ziel, hij dacht zich een zeer gelukkig man, zo een als hij wenste te wezen, en een zeer goed man, zo'n als hij behoorde te wezen, omdat hij voorspoedig was in de wereld. Hij zegende zijn ziel, zoals de rijke dwaas, die tot zijn ziel zei: Ziel, neem rust, wees niet beroerd door kommer of zorg over de wereld, of door de verwijtingen en bestraffingen van het geweten. Alles is wel, en zal voor altijd wel blijven. Het is van het uiterste belang om eens na te gaan wat het is, waarin wij onze ziel zegenen, om welke reden wij goede gedachten koesteren van onszelf. "Gelovigen zegenen zich in de God van de waarheid," Jesaja 65:16, en achten zich gelukkig als Hij de hunne is, vleselijkgezinde mensen zegenen zich in de rijkdom van de wereld, en achten zich gelukkig als zij daar overvloed van hebben. Er zijn velen, wier kostelijke ziel onder de vloek Gods ligt, en toch zegenen zij zich. Zij juichen datgene toe in zichzelf, wat God in hen veroordeelt, en spreken van vrede tot zichzelf als God oorlog tegen hen verklaart. Maar dit is nog niet allee.
d. Zij hebben een goede naam onder hun naburen "de mensen loven u, verheffen u hemelhoog omdat gij uzelf goeddoet, voor u en uw gezin al die rijkdom hebt verworven." Het is het gevoelen van al de kinderen van deze wereld dat zij het best voor zichzelf handelen, die het meeste doen voor hun lichaam door schatten op te hopen, ofschoon zij terzelfder tijd niets doen voor de ziel, niets voor de eeuwigheid; en aldus "zegenen zij de gierigaard, die de Heere verafschuwt," Psalm 10:3 Indien de mensen onze rechters waren, het zou onze wijsheid zijn om ons aldus in hun goede mening aan te bevelen, meer wat zal ons de goedkeuring van de mensen baten zo God ons veroordeelt?
Dr. Hammond verstaat dit van de Godvruchtige tot wie hier gesproken wordt want het staat in de tweede persoon, niet van de goddeloze van wie gesproken wordt; "Hij heeft in Zijn leven Zijn ziel gezegend, maar gij zult geloofd worden omdat gij uzelf goeddoet. De wereldling verheerlijkte zichzelf, maar gij, die niet zoals hij, goed spreekt van uzelf, maar uzelf goeddoet,

gij zult geloofd worden, indien niet door de mensen dan toch door God, hetgeen u tot eeuwige eer zal wezen.

2. Hij wijst op hetgeen genoegzaam is om de kracht van de verzoeking weg te nemen, daar hei er ons toe leidt om voorwaarts te zien naar het einde van de voorspoedige zondaars, Psalm 73:17 "Denk aan hetgeen zij zijn zullen in de andere wereld, en gij zult geen reden zien om hen te benijden voor hetgeen zij zijn en hebben in deze wereld."
A. In de andere wereld zullen zij niet het minste genot of voordeel hebben van hetgeen, waarop zij nu zo verzot zijn. Het is een ongelukkig en rampzalig deel, dat niet zolang zal duren als zij moeten duren, vers 18. Als hij sterft, het wordt als vaststaand aangenomen dat hij zelf naar een andere wereld gaat, maar hij zal niets medenemen van hetgeen hij zolang vergaderd en opgehoopt had. De grootsten en rijksten kunnen daarom niet de gelukkigsten wezen, omdat zij dan geen nut of voordeel zullen hebben van hun leven in deze wereld; gelijk zij er naakt in gekomen zijn, zo moeten zij er ook naakt uitgaan. Maar zij, die in de andere wereld iets te tonen hebben van hun leven in deze wereld, die door genade kunnen zeggen dat, hoewel zij er verdorven en zondig en geestelijk naakt in gekomen zijn, zij vernieuwd en geheiligd en goed gekleed met de gerechtigheid van Christus er uit gaan; zij, die rijk zich in de genade en vertroosting des Geestes, hebben iets, dat zij in hun sterven zullen meenemen. iets, waarvan de dood hen niet kan beroven, ja, dat de dood nog verbeteren zal. Maar wat betreft wereldlijke bezittingen: gelijk wij niets in de wereld gebracht hebben (wat wij hebben, hebben wij van anderen), zo "is het openbaar, dat wij ook niet kunnen iets daaruit dragen," maar het aan anderen moeten laten, 1 Timotheüs 6:7. Ze zullen neerdalen, maar hun eer, wat zij hun eer genoemd en geacht hebben en waarin zij roemden, zal hen niet nadalen om de versmaadheid van de dood en het graf weg te nemen of te verminderen, hen te doen vrijspreken in het oordeel, of de smarten van de hel te lenigen. Genade is eer, die met ons zal opgaan, maar geen aardse eer zal ons nadelen.

B. In de andere wereld zal het hen te slechter gaan om hun misbruiken van de rijkdom en de voorspoed, die zij in deze wereld genoten hebben, vers 20. De ziel zal komen tot het geslacht van haar vaderen, tot hun wereldsgezinde goddeloze vaderen, wier woorden zij goedkeurden, in wier voetstappen zij gewandeld hebben, van hun vaderen, die naar het woord van God niet hoorden, Zacharia 1:4. Zij zullen heengaan naar de plaats, waar diegenen zijn, die nooit het licht zullen zien, nooit de minste vertroosting of blijdschap zullen smaken, daar zij tot de buitenste duisternis veroordeeld zijn. Wees dus niet bevreesd voor de pracht en macht van goddeloze mensen, want het einde van de mens, die in waarde is, zal, zo hij niet wijs en goed is, ongelukkig zijn, indien hij geen verstand heeft, is hij eerder te beklagen dan te benijden. Een dwaas, een goddeloze, in waarde in eer, is in werkelijkheid even verachtelijk als welk beest ook op de aarde; hij is gelijk de beesten, die vergaan, vers 21, ja het is beter een dier te zijn dan een mens, die zich de beesten gelijk maakt. Mensen in waarde, die verstand hebben, die hun plicht kennen en doen, hem nauwgezet en van harte doen, zijn als goden en kinderen des Allerhoogsten. Maar mensen in waarde die geen verstand hebben, die hoogmoedig zijn, en zinnelijk, en verdrukkend, zijn als beesten, en zij zullen vergaan als de beesten roemloos voor zover deze wereld betreft, hoewel niet als de beesten met kwijtschelding voor hetgeen betreft een andere wereld. Laat voorspoedige zondaars dan bevreesd zijn voor henzelf, maar laat zelfs lijdende heiligen niet voor hen vrezen.

PSALM 50

1 Een psalm van Asaf. De God der goden, de HEERE spreekt, en roept de aarde, van de opgang der zon tot aan haar ondergang. 2 Uit Sion, de volkomenheid der schoonheid, verschijnt God blinkende. 3 Onze God zal komen en zal niet zwijgen; een vuur voor Zijn aangezicht zal verteren, en rondom Hem zal het zeer stormen. 4 Hij zal roepen tot de hemel van boven, en tot de aarde, om Zijn volk te richten. 5 Verzamelt Mij Mijn gunstgenoten, die Mijn verbond maken met offerande! 6 En de hemelen verkondigen Zijn gerechtigheid; want God Zelf is Rechter. Sela. 7 Hoort, Mijn volk! en Ik zal spreken; Israël! en Ik zal onder u betuigen; Ik, God, ben uw God. 8 Om uw offeranden zal Ik u niet straffen, want uw brandofferen zijn steeds voor Mij. 9 Ik zal uit uw huis geen var nemen, noch bokken uit uw kooien; 10 Want al het gedierte des wouds is Mijn, de beesten op duizend bergen. 11 Ik ken al het gevogelte der bergen, en het wild des velds is bij Mij. 12 Zo Mij hongerde, Ik zou het u niet zeggen; want Mijn is de wereld en haar volheid. 13 Zou Ik stierenvlees eten, of bokkenbloed drinken? 14 Offert Gode dank, en betaalt de Allerhoogste uw geloften. 15 En roept Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren. 16 Maar tot de goddeloze zegt God: Wat hebt gij Mijn inzettingen te vertellen, en neemt Mijn verbond in uw mond? 17 Dewijl gij de kastijding haat, en Mijn woorden achter u heenwerpt. 18 Indien gij een dief ziet, zo loopt gij met hem; en uw deel is met de overspelers. 19 Uw mond slaat gij in het kwade, en uw tong koppelt bedrog. 20 Gij zit, gij spreekt tegen uw broeder; tegen de zoon uwer moeder geeft gij lastering uit. 21 Deze dingen doet gij, en Ik zwijg; gij meent, dat Ik te enenmale ben, gelijk gij; Ik zal u straffen, en zal het ordentelijk voor uw ogen stellen. 22 Verstaat dit toch, gij godvergetenden! opdat Ik niet verscheure en niemand redde. 23 Wie dankoffert, die zal Mij eren; en wie zijn weg wel aanstelt, dien zal Ik Gods heil doen zien.

Evenals de vorige, is ook deze psalm een psalm van onderwijzing, niet van gebed of lofzegging, het is een psalm van bestraffing en vermaning, bij het zingen waarvan wij onszelf en elkaar moeten onderwijzen en vermanen. In de vorigen psalm handelt God door Zijn profeet met de kinderen van deze wereld om hen te overtuigen van hun zonde en dwaasheid in het stellen van hun hart op de rijkdom van deze wereld; in deze psalm handelt Hij, na een gelijke inleiding, met hen, die naar hun belijdenis kinderen van de kerk zijn, om hen te overtuigen van hun zonde en dwaasheid in het plaatsen van hun Godsdienst in rituele diensten, dat een even zekere weg is ten verderf als het andere. Deze psalm is bedoeld**:**

1. Als een bestraffing van de vleselijk-gezinde Joden, beide van hen, die rustten in de uitwendige waarneming van hun Godsdienst, maar achterlijk bleven in de uitnemender plichten van gebed en lofzegging, en van hen, die aan anderen de wet verklaarden maar zelf een goddeloos leven leidden.

2. Als een voorzegging van de opheffing van de ceremoniële weten van de invoering van een geestelijke wijze van aanbidding in en door het koninkrijk van de Messias Johannes 4:23, 24.

3. Als een voorstelling van de dag des oordeels, waarin God de mensen ter verantwoording zal roepen betreffende hun waarnemen van deze dingen, die hen aldus geleerd waren, de mensen zullen geoordeeld worden naar hetgeen in de boeken geschreven is, en daarom is Christus gepast voorgesteld als een Rechter, wanneer hij spreekt als Wetgever. Hier is:

I. De glorierijke verschijning van de Vorst, die wet en recht geeft, vers 1-6

II. Instructies gegeven aan Zijn aanbidders, om hun offeranden te verkeren in gebeden, vers 7-15

III. Een bestraffing aan hen, die voorgeven God te aanbidden meer leven in ongehoorzaamheid aan Zijn geboden vers 16-20; hun oordeel uitgesproken, vers 21, 22 en een waarschuwing gegeven allen, om wel toe te zien op hun wandel, zowel als, op hun

Godsdienstige verrichtingen, vers 23. Deze onderrichtingen en vermaningen moeten wij voor onszelf ontvangen en aan elkaar geven bij het zingen van deze psalm**.**

PSALM 50:1-6

Het is waarschijnlijk dat Asaf niet alleen de opperzangmeester was, die voor deze psalm een melodie meest maken, maar dat hij er zelf de schrijver van is geweest, want wij lezen dat zij in Hizkia's tijd de Heere loofden "met de woorden van David en Asaf de ziener," 2 Kronieken 29:30 Hier is; I. Het hof bijeengeroepen in de naam van de Koning van de koningen, vers 1. De machtige God, de Heere heeft gesproken El, Elohiem, JHWH, de God van oneindige kracht, gerechtigheid en barmhartigheid, Vader, Zoon en Heilige Geest: God is de Rechter, de Zoon van God is in de wereld gekomen om te oordelen en de Heilige Geest is de Geest des oordeels. Geheel de aarde wordt er voor opgeroepen, niet alleen omdat de twist, die God met Zijn volk Israël heeft om hun geveinsdheid en ondankbaarheid gerust aan ieder man van verstand kon voorgelegd worden, ja laat het huis Israëls zelf "oordelen tussen God en Zijn wijngaard," Jesaja 5:3; maar omdat alle mensenkinderen er belang bij hebben om de rechte wijze te kennen van God te aanbidden in geest en in waarheid. Want als het koninkrijk van de Messias opgericht zal wezen, dan zullen allen onderricht worden in de Evangelische Godsverering en uitgenodigd, om er zich bij te voegen, zie Maleachi 1:11; Handelingen 10:32; en omdat in de dag van het laatste oordeel alle volken bijeen vergaderd zullen worden om hun vonnis te ontvangen, en een ieder aan God rekenschap van zichzelf zal afleggen.

II. Het hof is bijeen, en de Rechter neemt Zijn zetel in. Evenals er, toen God aan Israël de wet gaf in de woestijn, gezegd is: "De Heere is gekomen van Sinaï en over hen opgegaan uit Seïr; Hij is in lichtglans verscheen van het gebergte Paran en gekomen uit het midden van heilige tienduizenden; aan zijn rechterzijde een brandend vuur:" Deuteronomium 33:2, zo wordt hier, als God komt om hen te bestraffen wegens hun geveinsdheid en het Evangelie uitzendt om de wettische inzettingen te vervangen, met toespeling daarop gezegd**:**

1. Dat Hij uit Sion zal verschijnen, zoals toen van de top van de Sinaï, vers 2. Omdat nu Zijn orakel in Sion gevestigd was, gingen vandaar Zijn oordelen uit over dit weerstrevende volk, en werden daar de orders uitgevaardigd om ze te volvoeren, Joël 2:1. "Blaast de bazuin te Sion." Soms zijn er meer dan gewone verschijningen van Gods tegenwoordigheid en macht, werkende in en door Zijn woord en Zijn inzettingen, ter overtuiging van de mensen geweten en ter hervorming en zuivering van Zijn kerk, en dan kan God, die altijd in Sion woont, gezegd worden blinkende uit Sion te verschijnen, omdat het Evangelie, dat een geestelijke aanbidding invoert, uit Sion zal uitgaan, Jesaja 2:3, Micha 4:2, en de predikers ervan meesten "beginnen van Jeruzalem," Lukas 24:47, en Christenen worden gezegd tot de berg Sion te komen om hun instructies te ontvangen, Hebreeën 12:22, 28. Sion wordt hier "de volkomenheid van de schoonheid" genoemd, omdat het de heilige berg was, en heiligheid is in waarheid de volkomenheid van de schoonheid.

2. Dat Hij zal komen en niet zwijgen, niet langer de zonden van de mensen schijnbaar voorbijzien, zoals Hij gezwegen heeft, vers 21, maar Zijn misnoegen op hen tonen, en ook de verborgenheid aan de wereld bekend doen maken door Zijn heilige apostelen, die lang verborgen is gebleven, namelijk "dat de heidenen zijn medeërfgenamen," Efeze 3:5, 6, en dat de middelmuur van de ceremoniële wet verbroken zal worden, dit zal nu niet langer verborgen inlijven. In de groten dag zal onze God komen om niet te zwijgen maar hun Zijn oordelen doen horen, die niet wilden luisteren naar Zijn wet.

3. Dat Zijn verschijning zeer majestueus en schrikkelijk zal zijn; een vuur voor Zijn aangezichts zal verteren. Het vuur van Zijn oordelen zal de weg banen voor de bestraffingen

van zijn woord, teneinde het geveinsde volk van de Joden te doen ontwaken, opdat de zondaren in Sion, bevreesd zijnde voor dat verlerende vuur, Jesaja 33:14, opgeschrikt zouden worden in hun zonden. Toen dit Evangeliekoninkrijk opgericht moest worden, is Christus gekomen om "vuur op de aarde te werpen," Lukas 12:49. De Geest werd gegeven in verdeelde tongen als van vuur, ingeleid door een geluid gelijk als van een geweldigen gedrevenen wind, Handelingen 2:2, 3. En in het laatste oordeel zal Christus komen met vlammend vuur, 2 Thessalonicensen 1:8. Zie Daniël 7:9; Hebreeën 10:27.

4. Dat Hij, gelijk Hij op de berg Sinaï kwam met tienduizenden van Zijn heiligen, nu tot de hemel zal roepen van boven, om van deze plechtige handeling kennis te nemen, vers 4, zoals Mozes hemel en aarde dikwijls tot getuige riep tegen Israël, Deuteronomium 4:26, 31:28; 32:1, en God door Zijn profeten Jesaja 1:2; Micha 6:2. De billijkheid van het oordeel op de grote dag zal getuigd en toegejuicht worden door hemel en aarde, door heiligen en engelen, ja door al de heilige myriaden.

III. Wie opgeroepen worden: het zijn de heiligen. Verzamelt Mij Mijn gunstgenoten, vers 5. Dit kan verstaan worden**:**

1. Van werkelijke heiligen. Laat hen tot God verzameld worden door Christus, laat de weinige vrome Israëlieten afzonderlijk gesteld worden, want de volgende aankondigingen van toorn gelden hen niet; bestraffingen aan geveinsder moeten geen verschrikkingen zijn voor de oprechten. Als God de diensten verwerpt van hen, die slechts offeranden brachten, en bij het uitwendige van die godsdienstige verrichtingen bleven staan, zal Hij genadiglijk hen aannemen, die met offeranden Zijn verbond maken, en aldus acht geven op en aan het doel beantwoorden van de instelling des offers. Het doel van de prediking des Evangelies en van de oprichting van Christus koninkrijk was de kinderen Gods bijeen te vergaderen, Johannes 11:52. En bij de wederkomst van Christus zullen al Zijn heiligen tot "Hem vergaderd worden," 2 Thessalonicensen 2:1, om bijzitters met Hem te wezen in het oordeel, want "de heiligen zullen de wereld oordelen," 1 Korinthe 6: 2. Nu wordt het hier als een hoedanigheid van de heiligen aangeduid, dat zij een verbond met God maken met offerande. Diegenen alleen zullen tot God verzameld worden als Zijn heiligen, die in oprechtheid een verbond met Hem gemaakt hebben, die Hem aangenomen hebben als hun God, en zich aan Hem hebben overgegeven om Zijn volk te zijn en zich aldus tot de Heere hebben gevoegd. Het is alleen door offerande, door Christus, het grote offer, van wie al de offeranden van de wet de waarde ontleenden, die zij hadden, dat wij arme zondaren een verbond kunnen maken met God, zodat wij Hem welgevallig zijn. Er moet verzoening gedaan worden voor het verbreken van het eerste verbond, eer wij opnieuw in het verbond kunnen opgenomen worden. Of,

2. Het kan verstaan worden van de heiligen in belijdenis, zoals het volk van Israël dat geweest is, die "een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk" genoemd worden, Exodus 19:6 Zij waren als staatslichaam in verbond opgenomen met God, het verbond om Hem een bijzonder volk te zijn, en het was geschied met grote plechtigheid "door offerande," Exodus 24:6 "Laat hen komen en horen wat God hun te zeggen heeft, laat hen de bestraffing aannemen die God hun nu zendt door Zijn profeten en het Evangelie, dat Hij hun te bestemder tijd zenden zal door Zijn Zoon, dat de ceremoniële wet zal vervangen. Worden deze veronachtzaamd, dan kunnen ze verwachten op een andere wijze van God te zullen horen, en geoordeeld te worden door het woord, door hetwelk zij zich nu niet willen laten regeren".

IV. De uitkomst van deze plechtige rechtszitting voorzegd, vers 6. De hemelen zullen Zijn gerechtigheid verkondigen, de hemelen, die opgeroepen waren om getuigen te zijn van de rechtszitting, vers 4. Het volk in de hemel zal zeggen: "Hallelujah! Zijn oordelen zijn

waarachtig en rechtvaardig," Openbaring 19:2 De gerechtigheid van God in al de bestraffingen van Zijn woord en Zijn voorzienigheid, in de vestiging van Zijn Evangelie (dat een eeuwige gerechtigheid aanbrengt, en waarin de gerechtigheid Gods is geopenbaard), en inzonderheid in het oordeel van de grote dag, is hetgeen de hemelen zullen verkondigen.

1. Zij zal overal in de wereld gekend en verkondigd worden. "Gelijk de hemelen de eer de wijsheid en macht verkondigen van God de Schepper," Psalm 19:2, zo zullen zij niet minder openlijk de eer, de gerechtigheid en rechtvaardigheid verkondigen van God, de Schepper en zo luid verkondigen zij beide, dat er geen spraak en geen woorden zijn, waar hun stem niet wordt gehoord, zoals het daar volgt in vers 4.

2. Zij zal onbetwistbaar erkend en bewezen zijn; wie kan loochenen wat de hemelen verkondigen? Zelfs het eigen geweten van de zondaars zal er mee instemmen; de hel zal genoodzaakt zijn de gerechtigheid Gods te erkennen, zowel als de hemel. De reden ervoor gegeven, is: Want God zelf is Rechter, en daarom:
a. Zal Hij rechtvaardig zijn; want het is onmogelijk dat Hij aan een van Zijn schepselen onrecht zou doen, Hij heeft dit nooit gedaan en zal het nooit doen. Als mensen gebruikt worden om voor Hem te oordelen, kunnen zij onrechtvaardig handelen, maar als Hij zelf Rechter is, dan kan er geen onrecht geschieden. "Is God onrechtvaardig als Hij toorn over ons brengt? De apostel schrikt terug voor dit denkbeeld en" wel om deze reden: "Dat zij verre, anders, hoe zal God de wereld oordelen?" Romeinen 3:5, 6. Deze uitspraken zullen volkomen rechtvaardig zijn, want er kan geen exceptie tegen opgeworpen worden, en er is geen hoger beroep van.
b. Hij zal gerechtvaardigd worden; God is Rechter, en daarom zal Hij niet alleen gerechtigheid oefenen, maar Hij zal allen noodzaken het te erkennen, want Hij zal rein zijn in Zijn richten, Psalm 51:6, Psalm 50:7-15. God handelt hier met hen, die al hun godsdienstigheid stelden in het waarnemen van de ceremoniële wet, en dachten dat dit genoegzaam was.

I. Hij wijst op het oorspronkelijke contract tussen Hem en Israël, waarin zij Hem als hun God hadden erkend, en Hij hen erkend had als Zijn volk, en zo waren zij beide overeengekomen; hoor, Mijn volk, en Ik zal spreken, vers 7; Er wordt met recht verwacht dat, wat anderen ook mogen doen, Zijn volk zal horen als Hij spreekt; wie zou naar Hem horen als zij het niet doen? En wij kunnen met blijdschap verwachten dat God tot ons zal spreken, als wij bereid zijn om te horen wat Hij zegt, zelfs als Hij tegen ons getuigt in de bestraffingen en bedreigingen van Zijn woord en Zijn voorzienigheid. Wij moeten ijverig zijn om te horen wat Hij zegt, om zelfs de roede te horen, en wie haar besteld heeft.

II. Hij legt minachting op de wettische offeranden, vers 8. en verder.
1. Dit kan beschouwd worden als een terugzien op het gebruik er van onder de wet. God had een twist met de Joden, maar wat was de grond van die twist? Niet hun veronachtzaming van de ceremoniële inzettingen; neen, zij waren niet in gebreke gebleven die waar te nemen, hun brandoffers waren steeds voor God, zij waren er trots op en hoopten dat hun offeranden hun dispensatie zouden bezorgen voor hun lusten, evenals de overspelige vrouw, Spreuken 7:14. Zij dachten dat hun voortdurende offeranden hun veronachtzamen van de gewichtige zaken van de wet beide zouden verzoenen en verontschuldigen. Ja meer, indien zij deze inzetting en enigermate hadden veronachtzaamd, zou dat toch niet de oorzaak zijn geweest van Gods twist met hen, want het was slechts een kleine overtreding in vergelijking met de onzedelijkheid van hun wandel. Zij dachten dat God hun zeer verplicht was voor de vele offers, die zij op Zijn altaar brachten en dat zij Hem hierdoor zeer tot hun schuldenaar hadden gemaakt, alsof

Hij zonder hun bijdragen Zijn talrijk gezin van priesters niet had kunnen onderhouden, maar God toont hun integendeel:

a. Dat Hij hun offers niet nodig had; welke behoefte had Hij aan hun stieren en bokken, die over alle dieren van het woud gebiedt, en over het vee op bergen rijk aan runderen, vers 9, Hij een onbetwistbaar eigendomsrecht erop heeft, en heerschappij er over, ze allen onder Zijn oog heeft en binnen Zijn bereik, en er het gebruik van kan maken, dat Hem behaagt? Zij allen wachten op Hem en zijn tot zijn beschikking, Psalm 104:27-29. Kunnen wij iets toevoegen tot Zijn voorraad, wiens al het gevogelte en het wild is, de wereld zelf en haar volheid? vers 11, 12 Gods oneindige zelfgenoegzaamheid bewijst onze volslagen ongenoegzaamheid om Hem iets te kunnen toevoegen.
b. Dat Hij door hun offeranden niet bevoordeeld kan worden. Hun goedheid van die aard kan bij geen mogelijkheid tot Hem raken; en al zouden zij hierin ook rechtvaardig zijn, welk voordeel leverde dit Hem op? Zou Ik stierenvlees eten? vers 13. Het is even ongerijmd om te denken dat hun offeranden in zichzelf er krachtens enigerlei innerlijke waarde iets konden toevoegen tot het genoegen of de lof van God, als het zijn zou om te menen dat een oneindige Geest onderhouden kan worden met spijs en drank, zoals ons lichaam er door onderhouden wordt. Wel wordt er van de demonen die door de heidenen werden aangebeden, gezegd dat zij "het vet van hun slachtoffers aten, en de wijn van hun drankoffers dronken," Deuteronomium 32:38, zij onthaalden zich op de hulde die zij de waren God ontroofden; maar kan de grote JHWH aldus onthaald worden? Nee, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, en God en onze naaste lief te hebben is beter dan alle brandoffers, zoveel beter, dat God hun dikwijls door Zijn profeten gezegd heeft dat hun offeranden Hem niet alleen niet aangenaam waren, maar Hem een verfoeisel waren zolang zij in de zonde leefden.
In plaats dat Hij er een welbehagen in had, beschouwde Hij ze als een bespotting van Hem, en daarom een belediging, een terging van Hem, zie Spreuken 15:8; Jesaja 1:11 en verder. Jesaja 66:3, Jeremia 6:20; Amos 5:21. Daarom worden zij gewaarschuwd en vermaand om niet te rusten in deze Godsdienstige verrichtingen, maar zich in alle andere opzichten jegens God te gedragen als hun God.

2. Dit kan beschouwd worden als voorwaarts ziende naar de opheffing ervan door het Evangelie van Christus. Zo verstaat Dr. Hammond het. God zal het koninkrijk van de Messias oprichten, Hij zal de oude wijze van de Godsverering door brandoffer en slachtoffer teniet doen; Hij zal die niet meer steeds voor zich hebben, vers 8. Hij zal niet meer van Zijn aanbidders eisen om Hem hun varren en bokken te brengen, om op Zijn altaar verbrand te worden, vers 9. Want Hij heeft dit ook nooit voorgeschreven als iets, waaraan Hij behoefte had of waarin Hij enigerlei behagen had, want, behalve dat alles wat wij hebben reeds het zijn is, heeft Hij veel meer beesten in het woud en op de bergen, waarvan wij niets weten, noch eigendomsrecht in hebben, dan wij in onze schaapskooien bezitten. Maar Hij heeft ze ingesteld, om de grote offerande af te schaduwen, die Zijn Zoon in de volheid des tijds brengen zal aan het kruis, om verzoening te doen voor de zonde, en al de andere geestelijke offeranden van dankerkentenis waarin God door Christus een welbehagen zei hebben.

III. Hij verwijst naar de beste offeranden van gebed en lofzegging als die, waaraan onder de wet de voorkeur werd gegeven boven alle brandoffers en slachtoffers, en waarop het meest werd aangedrongen, en die nu, onder het Evangelie, in de plaats komen van die vleselijke inzettingen, die opgelegd waren tot aan de tijd van de verbetering. Hij toont ons hier, vers 14, 15, wat goed is, en wat de Heere onze God van ons eist, en zal aannemen, wanneer offeranden ter zijde gezet en vervangen zullen zijn.

1. Wij moeten een berouwvolle bekentenis doen van onze zonde, offer Gode belijdenis, aldus lezen het sommigen, en verstaan het van de belijdenis van zonde, ten einde Gode de eer te geven, en voor ons de beschaamdheid des aangezichts te nemen, opdat wij er nooit toe terugkeren. Een "verbroken en verslagen hart is de offerande, die God niet zal verachten," Psalm 51:19. Indien de zonde niet werd nagelaten, werd het zondoffer niet aangenomen.

2. Wij moeten Gode dankzeggen voor Zijn goedertierenheid jegens ons. Offer Gode dank iedere dag, dikwijls op iedere dag (zeven maal daags zal ik U loven), en bij bijzondere gelegenheden, en dit zal de Heere welgevallig zijn, als het voortkomt uit een nederig, dankbaar hart, dat vol is van liefde tot Hem en blijdschap in Hem, "het zal de Heere aangenamer zijn dan een os of een gehoornde var, die de klauwen verdeelt," Psalm 69:3l, 32.

3. Wij moeten er een gewetenszaak van maken om ons verbond met Hem te houden; betaal de Allerhoogste uw geloften; laat af van uw zonden, doe beter uw plicht, volgens de plechtige beloften, die gij Hem hieromtrent gedaan hebt. Als wij God danken voor een zegen, die wij hebben ontvangen, dan moeten wij niet nalaten Hem de geloften te betalen, die wij gedaan hebben toen wij de zegen hebben gezocht, want anders zal onze dankzegging niet worden aangenomen.
Dr. Hammond past dit toe op de grote Evangelie-inzetting van het Avondmaal, waarin wij (Gode dank moeten zeggen voor Zijn grote liefde in het zenden van Zijn Zoon om ons te verlossen en zalig te maken, en Hem onze geloften van liefde en gehoorzaamheid moeten betalen, en aalmoezen moeten geven. In plaats van al de Oud-Testamentische typen van een Christus, die komen moest) hebben wij de gezegende gedachtenis van een Christus, die reeds gekomen is.

4. In de dag van de benauwdheid moeten wij ons in gelovig en vurig gebed tot God wenden vers 15. Roep Mij aan in de dag van de benauwdheid, en niet een anderen god. Onze benauwdheden moeten ons, hoewel wij ze van Gods hand zien komen, tot Hem drijven, niet van Hem wegdrijven. Aldus moeten wij Hem kennen in al onze wegen, steunen op Zijn wijsheid, macht en goedheid, ons geheel aan Hem overgeven, en Hem aldus eer geven. Dit is een goedkoper, gemakkelijker manier om Zijn gunst te zoeken dan door een dankoffer, en toch is zij Hem meer welbehaaglijk.

5. Als Hij ons gebed verhoort en ons uitkomst geeft, gelijk Hij beloofd heeft te doen op zo'n wijze en zo'n tijd als Hij geschikt oordeelt, dan moeten wij Hem eren, niet alleen door een dankbare vermelding van Zijn gunst, maar door te leven tot Zijn lof. Zo moeten wij onze gemeenschap met God onderhouden, Hem ontmoeten met onze gebeden als Hij ons beproeft, en met onze lofzegging als Hij ons uitredding geeft**.**

PSALM 50:16-23

God had door de psalmist Zijn volk onderricht aangaande de rechte wijze van Hem te aanbidden en hun gemeenschap met Hem te onderhouden, nu richt Hij hier Zijn rede tot de goddelozen, de geveinsden, hetzij zij van de Joodsen, of van de Christelijken Godsdienst zijn. Geveinsdheid is goddeloosheid voor welke God richten zal. Merk hier op:

I. De beschuldiging, die tegen hen wordt in gebracht.
1. Hun wordt ten laste gelegd dat zij zich ten onrechte de eer en de voorrechten van de Godsdienst toe-eigenden, vers 16. Wat hebt gij o goddeloze, Mijn inzettingen op te tellen. Dit is een uitdaging aan hen, die in werkelijkheid goddeloos zijn, maar de schijn hebben van Godvruchtig te wezen, om te tonen welk recht zij hebben om zich met de mantel van de

Godsdienst te bekleden, en op welk gezag zij hem dragen, als zij hem toch slechts gebruiken om er de afschuwelijke goddeloosheden van hun hart en hun leven mee te bedekken. Laat hen er hun recht en aanspraak op bewijzen, zo zij kunnen. Sommigen denken dat het profetisch heen wijst naar de Schriftgeleerden en Farizeeën, die de leraren en voorgangers waren van de Joodse kerk in de tijd toen het koninkrijk van de Messias opgericht, en de Evangelische wijze van Godsverering, waarvan in de voorafgaande verzen gesproken werd, ingevoerd zou worden. Zij hebben die grote omwenteling heftig tegengestaan, en al de macht en de invloed, die zij hadden door op Mozes' stoel te zitten, aangewend om het te beletten, en het bericht dat onze gezegende Heiland van hen geeft, Mattheüs 23, en de apostel Paulus, Romeinen 2; 21, 22, toont dat deze verwijtingen zeer toepasselijk zijn op hen. Zij namen op zich om Gods inzettingen te vertellen, maar zij haatten Christus' onderricht; wat hadden zij er dus mee van doen om de wet te verklaren, zij die het Evangelie verwierpen? Maar het is toepasselijk op allen, die goddeloosheid bedrijven en toch Godsvrucht belijden inzonderheid als zij daarbij nog predikers zijn van de Godsdienst. Het is zeer ongerijmd op zichzelf, en een grote belediging van de God des hemels, als goddelozen Zijn inzettingen vertellen en Zijn verbond in hun mond nemen. Het is zeer mogelijk, en het komt maar al te dikwijls voor, dat diegenen Gods inzettingen aan anderen vertellen, die zelf in ongehoorzaamheid er aan leven, en dat zij, die Gods verbond in hun mond nemen, in hun hart hun verbond met de zonde en de dood aanhouden; maar deze maken zich schuldig aan overweldiging, zij eigenen zich een eer toe, waarop zij geen recht hebben, en er komt een dag, wanneer zij als indringers buiten geworpen zullen worden. Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen?

2. Zij worden beschuldigd van de wetten en geboden van de Godsdienst te overtreden en te verbreken.
A. Hun wordt een onbeschaamde minachting van het woord Gods ten laste gelegd, vers 17. Gij haat onderricht. Zij beminden het onderricht te geven, aan anderen te zeggen wat zij doen moeten, want dit voedde hun hoogmoed en gaf hun een groot aanzien, en daarmee verschaften zij zich het levensonderhoud, maar zij haatten het onderricht te ontvangen van God zelf, want dat zou hun een teugel aandoen en vernederend voor hen zijn. Zij haat de tucht, de bestraffingen van het Woord, de bestraffingen van de voorzienigheid." Geen wonder dat zij, die het haten om verbeterd te worden ook de middelen tot verbetering haten. Gij; werpt Mijn woorden achter uw rug heen. Zij scheen Gods woord voor zich te stellen als zij op Mozes' stoel zaten en het op zich namen anderen in de wet te onderwijzen, Romeinen 2:19, maar in hun wandel wierpen zij Gods woorden achter hun rug, en wilden de regel niet zien, door welke zij besloten waren zich niet te laten regeren. Dit is het gebod des Heeren verachten.

B. In vast verbond te zijn met de ergste zondaren, vers 18 Indien gij een dief ziet, in plaats van hem te bestraffen en tegen heen te getuigen, zoals zij behoren te doen, die Gods inzettingen vertellen, loopt gij met hem, keurt gij zijn praktijken goed, begeert gij deelgenoot met hem te zijn, te delen in de winst van zijn gevloekt bedrijf; en uw deel is met de overspelers, gij doet wat zij doen, moedigt hen aan om voort te gaan in hun goddeloosheid, gij doet deze dingen en hebt een welgevallen in degenen, die ze doen.

C. Een voortdurend volharden in de ergste zonden van de tong, vers 19. " Uw mond steekt gij in het kwade, gij geeft u niet slechts toe in kwaadspreken, maar gij wijdt er u aan."
a. Liegen. Uw tong koppelt bedrog, hetgeen een liegen aanduidt met overleg en met voorbedachten rade. Zij knoopt bedrog aan elkaar, zo lezen het sommigen. De ene leugen brengt de andere voort, en het ene bedrog heeft een ander bedrog nodig om het te bedekken.
b. Laster vers 20. "Gij zit, gij spreek tegen uw broeder, stelt hem laaghartig voor in een verkeerd licht, oordeelt en bestraft hem op meesterachtige wijze, en spreekt vonnis over hem

uit, alsof gij zijn meester waart, wie hij moet staan of vallen, terwijl hij toch uw broeder is, evengoed is als gij zijt, met u op gelijken voet staat, want hij is de zoon van uw moeder. Hij is uw nabestaande, die gij behoort lief te hebben, voor wie gij in de bres moest staan, die gij behoort te verdedigen als anderen hem aanvallen of mishandelen, maar gij mishandelt hem zelf; wiens gebreken gij behoort te bedekken, al zou hij werkelijk verkeerd hebben gedaan, maar gij beschuldigt hem vals van hetgeen, waaraan hij onschuldig is. Gij zit, en doet dit, als een rechter op zijn rechterstoel, met gezag; gij zit in het gestoelte van de spotters om hen te bespotten en te belasteren, voor wie gij eerbied behoort te hebben, en aan wie gij vriendelijkheid moest betonen." Zij, die zelf kwaad doen, hebben er gewoonlijk een welbehagen in om kwaad te spreken van anderen.

II. Het bewijs voor deze beschuldiging. "Deze dingen doet gij, vers 21. Het feit is te openbaar om ontkend te worden, de fout te erg om verontschuldigd te worden. God weet, en uw eigen hart weet, dat gij deze dingen doet." De zonden van de zondaren zal aan hen bewezen worden in het oordeel van de grote dag zonder tegengesproken te kunnen worden "Ik zal u bestraffen, of u overtuigen, zodat gij niets voor uzelf te zeggen zult hebben. De dag komt, wanneer aan onboetvaardige zondaren voor altijd de mond gestopt zal zijn, zodat zij verstommen. Met welk een beschaamdheid zullen zij vervuld zijn als God hen hun zonden ordelijk voor ogen stelt! Zij wilden hun zonden niet zien tot hun verootmoediging, meer wierpen ze achter hun rug, bedekten ze, poogden ze te vergeten, ook wilden zij hun eigen geweten niet toelaten ze hun in de herinnering te brengen; maar de dag komt, wanneer God hen hun zonden zal doen zien tot hun eeuwige schande en verschrikking; Hij zal ze hun ordelijk voor ogen stellen: erfzonde, dadelijke zonden, zonden tegen de wet, zonden tegen het Evangelie, zonden tegen de eerste tafel van de wet, tegen de tweede tafel, zonden van de kindsheid en van de jeugd, van de rijpere leeftijd, van de ouderdom. Hij zal ze in orde stellen, zoals getuigen in orde gesteld worden en in orde worden opgeroepen tegen de misdadiger, en hun gezegd wordt wat zij tegen hem te zeggen hebben.

III. Het geduld van de Rechter, en des zondaars misbruik maken van dat geduld. "Ik zwijg, ik heb u niet verontrust op uw zondige weg, maar liet u aan uzelf over, het oordeel tegen uw zondige werken werd uitgesteld niet snel volvoerd." Het geduld van God met tergende zondaren is zeer groot. Hij ziet hun zonden en haat ze; het zou Hem noch moeilijk vallen, noch schade berokkenen, ze te straffen, en toch wacht Hij om genadig te zijn, en laat hun tijd om zich te bekeren, zodat zij zonder verontschuldiging zijn indien zij zich niet bekeren. Zijn geduld is des te meer verwonderlijk, omdat de zondaar er zo'n slecht gebruik van maakt. "Gij meent dat ik ten enenmale ben gelijk gij", even zwak en vergeetachtig als gij, even ontrouw aan Mijn woord als gij, even zeer een vriend van de zonde als gij." Zondaren houden Gods stilzwijgen voor instemming en Zijn geduld voor oogluiking, hoe langer hun dus uitstel wordt verleend, hoe meer hun hart wordt verhard; maar als zij zich niet bekeren, dan zullen zij hun dwaling inzien als het te laat is, en dan zullen zij tevens zien dat de God, die zij tergen, rechtvaardig, heilig en vreeslijk is, en dat Hij niet is gelijk zij.

IV. Hoe zij gewaarschuwd worden voor het ontzettend oordeel van de geveinsde: Verstaat dit toch, gij God vergetenden, vers 22; bedenkt dat God al uw zonden kent, er rekening van houdt; dat Hij er u ter verantwoording voor zal roepen; dat misbruikt geduld in zoveel groter toorn zal verkeren; dat, hoewel gij God en uw plicht jegens Hem vergeet Hij u niet zal vergeten, noch uw rebellie tegen Hem. Bedenkt dit bijtijds, eer het te laat is, want zo hier niet aan gedacht wordt, en van de gedachte er aan geen goed gebruik wordt gemarkt, dan "zal Hij verscheuren, en er zal niemand zijn om te redden." Het is het oordeel van de geveinsde om in tweeën gehouwen te worden, Mattheüs 24:51. Het vergeten van God is op de bodem van de

goddeloosheid van de goddelozen. Zij, die God kennen, maar Hem niet gehoorzamen, doen blijken dat zij Hem vergeten. Zij, die God vergeten, vergeten zichzelf, en het zal nooit goed met hen wezen voor zij nadenken en aldus tot zichzelf komen. Nadenken is de eerste stap tot bekering. Zij, die op de waarschuwingen van Gods Woord geen acht willen slaan, zullen gewis verscheurd worden door de verrichtingen van Zijn toorn. Als God komt om zondaren te verscheuren, dan is er geen redding mogelijk uit Zijn hand. Zij kunnen zichzelf niet redden, en evenmin kan enigerlei vriend, die zij in de wereld hebben, hen redden.

V. Aan ons allen worden volledige instructies gegeven hoe aan dit ontzettend oordeel is te ontkomen. Laat ons op de slotsom letten van geheel deze zaak, wij hebben haar in vers 23 dat ons wijst op hetgeen wij te doen hebben om ons grote, ons voornaamste doel te bereiken.

1. Des mensen hoogste doel is God te verheerlijken; en hier wordt ons gezegd dat wie dank of lof offert, Hem eert, hij zij Jood of heiden, deze geestelijke offeranden zullen van hem aangenomen worden. Wij moeten God loven, en wij moeten lof offeren, die tot God richten, zoals ieder offer tot Hem gericht was, hem in de handen geven van de priester, onze Heere Jezus, die ook het altaar is. Zie toe dat het een vuuroffer is, aangestoken door de vlam van een heilige liefde en toewijding; wij moeten vurig van geest zijn in het loven van de Heere. In Zijn oneindige, neerbuigende goedheid behaagt het Hem om dit als een eren van Hem te beschouwen en aan te nemen. Hiermee geven wij Hem de eer Zijns Naams, en doen wij wat wij kunnen om de belangen van Zijn koninkrijk onder de mensen te bevorderen.

2. In vereniging hiermee is het des mensen hoogste doel God te genieten, en hier wordt ons gezegd dat zij, die hun weg wel aanstellen, (vers 23, of die hun wandel wel inrichten, Gods heil zullen zien.
a. Het is niet genoeg voor ons dat wij dank offeren, wij moeten daarbij ook onze weg wel aanstellen onze levenswandel goed inrichten. Dankzegging is goed, maar dankbaarheid te tonen in ons leven is beter.
b. Zij, die hun weg wel willen aanstellen, moeten zich moeite geven om hem goed in te richten, overeenkomstig de regel, zij moeten hun weg verstaan, en hem alzo kunnen richten en regelen.
c. Zij, die zorg dragen voor hun levenswandel, verzekeren zich de zaligheid, God zal hun Zijn heil doen zien, want het is een heil, geheel bereid om geopenbaard te worden. Hij zal het hun doen zien en doen genieten, het doen zien, en geven dat zij zichzelf er voor eeuwig gelukkig in zijn. Het recht aanstellen van onze weg is de enige weg, maar de zekere, de onfeilbare weg, om tot de grote zaligheid te komen**.**

PSALM 51

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. (51:2) Toen de profeet Nathan tot hem was gekomen, nadat hij tot Bathseba was ingegaan. (51:3) Wees mij genadig, o God! naar Uw goedertierenheid; delg mijn overtreding uit, naar de grootheid Uwer barmhartigheden. 2 (51:4) Was mij wel van mijn ongerechtigheid, en reinig mij van mijn zonde. 3 (51:5) Want ik ken mijn overtredingen, en mijn zonde is steeds voor mij. 4 (51:6) Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan, dat kwaad is in Uw ogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken, en rein zijt in Uw richten. 5 (51:7) Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen. 6 (51:8) Zie, Gij hebt lust tot waarheid in het binnenste, en in het verborgene maakt Gij mij wijsheid bekend. 7 (51:9) Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn; was mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw. 8 (51:10) Doe mij vreugde en blijdschap horen; dat de beenderen zich verheugen, die Gij verbrijzeld hebt. 9 (51:11) Verberg Uw aangezicht van mijn zonden, en delg uit al mijn ongerechtigheden. 10 (51:12) Schep mij een rein hart, o God! en vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest. 11 (51:13) Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heiligen Geest niet van mij. 12 (51:14) Geef mij weder de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij. 13 (51:15) Zo zal ik de overtreders Uw wegen leren; en de zondaars zullen zich tot U bekeren. 14 (51:16) Verlos mij van bloedschulden, o God, Gij, God mijns heils! zo zal mijn tong Uw gerechtigheid vrolijk roemen. 15 (51:17) Heere, open mijn lippen, zo zal mijn mond Uw lof verkondigen. 16 (51:18) Want Gij hebt geen lust tot offerande, anders zou ik ze geven; in brandofferen hebt Gij geen behagen. 17 (51:19) De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten. 18 (51:20) Doe wel bij Sion naar Uw welbehagen; bouw de muren van Jeruzalem op. 19 (51:21) Dan zult Gij lust hebben aan de offeranden der gerechtigheid, aan brandoffer en een offer, dat gans verteerd wordt; dan zullen zij varren offeren op Uw altaar.

Hoewel David deze psalm bij een zeer bijzondere gelegenheid geschreven heeft, is hij toch voor even algemeen gebruik geschikt als alle andere psalmen van David, het is de voornaamste van de boetpsalmen, en drukt in sterke bewoordingen de zorgen en begeerten uit van een berouwvol zondaar. Het is voorzeker wel te betreuren dat wij in ons spreken tot God, iets anders te doen hebben dan Hem te loven, want dat is het werk des hemels, maar wij maken nog ander werk voor ons met onze zonden en onze dwaasheden, wij moeten tot de troon van de genade komen in de houding van boetvaardige, om onze zonden te belijden en om Gods genade te smeken, en als wij daarvoor woorden met ons willen nemen, dan kunnen wij die nergens gepaster vinden dan in deze psalm, die Davids berouw vermeldt van zijn zonde In de zaak van Uria, welke de grootste vlek was op zijn karakter al zijn overige fouten en gebreken zijn niets in vergelijking hiermee. In 1 Koningen 15:5 wordt van hem gezegd: DAT HIJ VAN ALLES, DAT DE HEERE HEM GEBODEN HAD GEDURENDE AL DE DAGEN ZIJNS LEVENS, NIET WAS AFGEWEKEN, DAN ALLEEN IN DE ZAAK VAN URIA de HETHIET.

In deze psalm:
I. Belijdt hij zijn zonde, vers 3-8.
II. Bidt hij vurig om de vergeving van zijn zonde, vers 3, 5, 9-11.
III. Om vrede des gemoeds, vers 10, 14.
IV. Om genade om heen te gaan en niet meer te zondigen, vers 12, 13, 16,.
V. Om vrijheid van toegang tot God, vers 17.
VI. Belooft hij te doen wat hij kan tot welzijn van de zielen van anderen, vers 15, en voor de eer en heerlijkheid Gods, vers 18, 19, 20.
Hij besluit met een gebed voor Sion en Jeruzalem, vers 20.

Zij, wier geweten belast is met enigerlei grove zonde, moeten meteen gelovig zien op Jezus Christus, de Middelaar, deze psalm telkens en nogmaals biddend lezen, ja al hebben wij ons ook niet schuldig gemaakt aan overspel en moord, of aan een andere grote misdaad, kunnen we toch bij het zingen en biddend overdenken ervan het toch alles op verstandige wijze toepassen op onszelf, en als wij dit doen in de rechte gezindheid des harten, dan zullen wij door Christus genade verkrijgen tot vergeving, en ook genade om ter rechter tijd te worden geholpen**.**

PSALM 51:1-8
Het opschrift in vers 1 en 2 verwijst naar een zeer treurige geschiedenis, namelijk die van Davids val. Maar, hoewel hij viel, was hij toch niet weggeworpen, want God heeft hem genadiglijk opgericht en staande gehouden.

1. De zonde, die hij in deze psalm betreurt was de dwaasheid en Goddeloosheid, die hij bedreef met zijns naasten huisvrouw, een zonde, die niet genoemd moet worden en waaraan niet gedacht moet worden zonder afschuw en verfoeiing. Zijn verontreiniging van Bathseba was de opening van de deur, door welke al de andere zonden, die erop volgden, binnenkwamen. Deze zonde van David is in de geschiedenis vermeld tot waarschuwing van ons allen, opdat hij, die meent te staan, toezie dat hij niet valle.

2. Het berouw, waaraan hij in deze psalm uiting geeft, werd bij hem opgewekt door de dienst van Nathan, die door God was gezonden om hem van zijn zonde te overtuigen, nadat hij voor zover blijkt meer dan negen maanden heeft doorgebracht zonder dat er een uitdrukking van smart en berouw van zijn lippen is gekomen. Maar hoewel God kan toelaten dat Zijn kinderen in zonde vallen en er gedurende lange tijd in blijven liggen, zal Hij hen toch door het een of ander middel tot berouw en bekering brengen, hen tot zich terugvoeren en weer tot henzelf doen komen. Over het algemeen gebruikt Hij hiervoor de dienst des Woords, waaraan Hij echter niet gebonden is. Maar zij, die in enigerlei zonde zijn gevallen, behoren een getrouwe bestraffing als de vriendelijkste dienst te beschouwen, die hun bewezen kan worden, en een verstandige bestraffen als hun beste vriend De rechtvaardige sla mij, het zal weldadigheid zijn, en hij bestrafte mij, het zal olie des hoofds zijn.

3. Overtuigd zijnde van zijn zonde, stortte David zijn ziel uit voor God in het gebed om genade en barmhartigheid. Tot wie zullen afgedwaalde kinderen terugkeren, dan tot de Heere, hun God, van wie zij zich afgewend hebben. en die alleen hun afkeringen kan genezen? 4. Door Goddelijke ingeving heeft hij hetgeen er bij die gelegenheid in zijn hart omging tot een psalm gemarkt, ten einde dikwijls en nog lang daarna herdacht te worden, en hij gaf de psalm over aan de opperzangmeester, om in de openbare eredienst door de gemeente te worden gezongen:
a. Als een belijdenis van zijn eigen berouw, waarvan hij wenste dat algemeen kennis zou genomen worden, daar ook zijn zonde algemeen bekend was opdat de pleister even groot zou zijn als de wonde. Zij, die waarlijk berouw hebben van hun zonden, zullen zich niet schamen om hun berouw ervan te bekennen, integendeel, de eer van de onschuld verloren hebbende, zullen zij veeleer naar de eer staan van boetelingen te zijn.
b. Als een voorbeeld voor anderen, om hen door zijn voorbeeld tot berouw en bekering te brengen, en om hen te onderwijzen in hetgeen zij daarbij te doen en te zeggen hebben. Zelf bekeerd zijnde versterkt hij aldus zijn broeders, Lukas 22:32, en "daarom is hem barmhartigheid geschied," 1 Timotheüs 1:16. In deze woorden hebben wij:

I. Davids ootmoedig smeekgebed vers 2, 3. Zijn bede is tamelijk gelijk aan die, welke onze Heiland in de mond van Zijn boetvaardige tollenaar heeft gelegd: "o God, wees mij zondaar genadig!" Lukas 18:13. David was in velerlei opzicht een man van grote verdiensten, hij had voor de zaak van God niet slechts veel gedaan, maar veel geleden, en toch, als hij van zonde overtuigd is, poogt hij het niet voor te stellen alsof zijn goede daden wel kunnen opwegen tegen zijn slechte, noch dat zijn diensten zijn zonden wel kunnen vergoeden maar hij neemt de toevlucht tot Gods barmhartigheid, en steunt alleen daarop om vrede en vergeving te verkrijgen. Wees mij genadig o God! Hij erkent onderhevig te zijn aan Gods gerechtigheid, en daarom werpt hij zich op Zijn genade, en het is zeker dat de beste mens van de wereld verloren is indien God hem niet genadig is. Merk op**:**

1. Waarop hij pleit om deze genade te verkrijgen. "Wees mij genadig, o God, niet naar de waardigheid mijner geboorte als afstammeling van de overste van de stam van Juda niet naar mijn openbare diensten als Israëls kampioen, of mijn openbare eer als Israëls koning, " zijn pleit is niet: "Heere, gedenk aan David, aan al zijn linden, hoe hij de gelofte gedaan heeft om een plaats te bereiden voor de ark," Psalm 132:1, 2, een waar boeteling zal van zo iets geen melding maken, maar: Wees mij genadig naar Uw goedertierenheid. Ik heb niets om bij U op te pleiten dan,

a. Het vrije van Uw genade naar Uw goedertierenheid, uw barmhartigheid, de goedheid van Uw aard, die U neigt om U te ontfermen over de ellendige."

b. En de volheid van Uw goedertierenheid. Er is in U niet slechts goedertierenheid en barmhartigheid, maar overvloed ervan, vele barmhartigheden om velen zondaren te vergeven, vele zonden te vergeven de vergeving te vermenigvuldigen, zoals wij de overtreding vermenigvuldigen.

2. Wat de bijzondere genade is, waarbij om vraagt: de vergeving van zonde, delg mijn overtredingen uit, als een schuld die uitgewist wordt, of doorgehaald wordt in het boek, als of de schuldenaar haar betaald heeft, of de schuldeiser haar heeft kwijtgescholden. Wis mijn overtredingen uit, opdat zij niet optreden om gerechtigheid tegen mij te eisen, noch mij aanstaren om mij te beschamen en te verschrikken." Het bloed van Christus, gesprengd op het geweten om het te reinigen en te bevredigen, delgt de overtreding uit, en, ons met God verzoend hebbende, verzoent het ons ook met onszelf. Was mij wel van mijn ongerechtigheid, vers 4, was mijn ziel van de schuld en de smet van mijn zonde, door Uw barmhartigheid en genade, want het is slechts van een ceremonieële verontreiniging, dat het water van de afzondering van dienst zal zijn om mij te reinigen. Vermenigvuldig mijn wassing de smet ligt diep, want ik heb gedurende lange tijd de schuld ingezogen, zodat zij niet gemakkelijk weg te nemen is. O was mij veel was mij wel, reinig mij van mijn zonde."

De zonde verontreinigt ons, maakt ons hatelijk in het oog van een heilig God, en onbehaaglijk voor onszelf, zij maakt ons ongeschikt om gemeenschap te oefenen met God in genade of heerlijkheid. Als God de zonde vergeeft, reinigt Hij ons ervan, zodat wij Hem welbehaaglijk worden, gerust en aangenaam voor onszelf en vrijheid van toegang tot Hem hebben. Nathan had aan David op zijn eerste belijdenis van berouw, verzekerd dat zijn zonde was vergeven. "De Heere heeft uw zonde weggenomen, gij zult niet sterven," 2 Samuel 12:13, maar toch bidt hij: Was mij, reinig mij, delg uit mijn overtredingen, want God wil gebeden zijn, zelfs om hetgeen Hij heeft beloofd, en zij, wier zonden vergeven zijn, moeten bidden dat hun vergeving hun hoe langer hoe meer duidelijk gemaakt zal worden. God had hem vergeven maar hij kon zichzelf niet vergeven, en daarom dringt hij zo sterk aan om vergeving te verkrijgen, als iemand, die zich de vergeving onwaardig achtte, en haar wist te waarderen.

II. Davids berouwvolle belijdenis, vers 5-7.

1. Hij was zeer openhartig in zijn schuldbelijdenis voor God: Ik erken mijn overtredingen. Hij had tevoren reeds bevonden dat dit de enige manier was om zijn geweten te ontlasten, Psalm 32:4, 5. Nathan had gezegd: Gij zijt die man-ik ben het, zegt David, ik heb gezondigd.

2. Hij had er zo'n diep besef van, dat hij er gedurig met smart en schaamte aan dacht. Zijn berouw van zijn zonde was geen plotselinge, hartstochtelijke opwelling, maar een blijvende smart, "mijn zonde is steeds voor mij, om mij te verootmoedigen en te beschamen, zodat ik voortdurend bloos en sidder. Zij is steeds tegen mij," -zo lezen het sommigen- "ik zie haar voor mij als een vijand, die mij beschuldigt en bedreigt." David wordt bij alle gelegenheden aan zijn zonde herinnerd, en hij wilde dit wel tot zijn verdere vernedering. Nooit wandelde hij op het dak van zijn huis zonder met droefheid en berouw te denken aan die onzalige wandeling aldaar, toen hij vandaar voor het eerst Bathséba heeft gezien, nooit legde hij zich te slapen zonder met smart te denken aan het bed van zijn onreinheid, nooit zette hij zich aan tafel om spijs en drank te gebruiken, nooit zond hij een dienaar op een boodschap uit of nam een pen in de hand, of het kwam hem voor de geest dat hij Uria dronken had gemaakt, een verraderlijke boodschap door hem had gezonden, en het noodlottig bevel had geschreven en getekend om hem te doen sterven. De daden van berouw, zelfs die over dezelfde zonde, moeten herhaald worden. Het zal ons nuttig wezen om onze zonden steeds voor ons te hebben, opdat wij door de herinnering aan vroegere zonden nederig gehouden worden, gewapend zullen zijn tegen verzoeking, opgewekt zullen worden om onze plicht te vervullen, en onder het kruis geduldig zullen zijn.

A. Hij belijdt zijn werkelijke overtredingen vers 6. Tegen U, U alleen heb ik gezondigd. David was een zeer groot man, en toch, onrecht gedaan hebbende, onderwerpt hij zich aan de tucht van een boetvaardige, en denkt niet dat zijn koninklijke waardigheid hem daarvan zal vrijstellen. Rijken en armen moeten elkaar hier ontmoeten, er is een wet van berouw en bekering voor beide, de grootsten moeten weldra geoordeeld worden, en daarom moeten zij zich nu oordelen. David was een zeer goed man, en toch, gezondigd hebbende, schikt hij zich gewillig naar de plaats en houding van een boetvaardige. De beste mensen moeten als zij zondigen, het beste voorbeeld geven van berouw.

a. Zijn belijdenis is nauwkeurig, "ik heb gedaan dat kwaad is, het kwaad, waarvoor ik nu bestraft word, het kwaad, dat mij door mijn eigen geweten verweten wordt." Het is goed om nauwkeurig te zijn in de belijdenis van zonde, ten einde ook meer dringend te zijn in het gebed om vergeving, en er aldus de vertroosting van te kunnen smaken. Wij moeten nadenken over onze verschillende zonden van zwakheid en over de bijzondere omstandigheden van onze grove zonden.

b. Hij verzwaart de zonde, die hij belijdt, en legt er zich een last voor op, tegen U, en in Uw ogen. Daaraan schijnt onze Heiland de belijdenis te ontlenen die Hij de terugkerende verloren zoon in de mond legt: ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u; Lukas 15:18. David betreurt twee dingen in zijn zonde.

Ten eerste. Dat zij bedreven was tegen God. Aan Hem is de belediging gedaan, Hij is de verongelijkte partij. Het is Zijn waarheid, die wij door moedwillige zonde ontkennen, Zijn leiding, die wij verachten, Zijn gebod, waaraan wij ongehoorzaam zijn, Zijn belofte, die wij wantrouwen, Zijn naam, die wij onteren, en het is tegenover Hem, dat wij bedrieglijk handelen. Daaraan ontleende Jozef zijn krachtig argument tegen de zonde, Genesis 39, 9, en David hier de sterke verzwaring ervan: tegen U alleen. Sommigen zien hier zijn kroonrecht in, dat hij, als korting, aan niemand verantwoording schuldig was dan aan God, maar het schijnt meer in overeenstemming met zijn tegenwoordige gemoedsstemming om te veronderstellen,

dat daar het diepe berouw van zijn ziel over zijn zonde uitspreekt. Hij heeft hier gezondigd tegen Bathseba en Uria, tegen zijn eigen ziel en lichaam en gezin, tegen zijn koninkrijk en tegen de kerk Gods, en dit alles droeg bij om hem te verootmoedigen, maar tegen geen van die allen was zo gezondigd als tegen God, en daarom legt hij hier de treurigsten nadruk op, tegen U alleen heb ik gezondigd.

Ten tweede. Dat zij bedreven was in Gods ogen. "Dit maakt de zonde zo uiterst zondig." Dit moet ons grotelijks verootmoedigen wegens onze zonden, dat zij bedreven werden onder het oog van God, waaruit Of ongeloof blijkt aan Zijn alwetendheid, of minachting van Zijn gerechtigheid.

c. Hij rechtvaardigt God in het vonnis, dat over hem is uitgesproken: dat "het zwaard van zijn hals niet zal afwijken," 2 Samuel 12:10, 11. Hij is zeer ijverig om zijn zonde te erkennen en te verzwaren, niet alleen opdat hij zelf vergeving er voor ontvangen zal, maar ook om door zijn belijdenis Gode de eer te geven.

Ten eerste. Opdat God gerechtvaardigd zou zijn in de bedreigingen, die Hij door Nathan tot hem gericht had: Heere, ik heb niets in te brengen tegen de rechtvaardigheid ervan, ik verdien wet tegen mij bedreigd is, ja nog duizend maal erger" Zo heeft Eli berust in even zulke bedreigingen, 1 Samuel 3:18 :"Hij is de Heere, Hij doe wat goed is in Zijn ogen." En Hizkia: "Het woord des Heeren, dat Hij gesproken hebt, is goed" 2 Koningen 20:19.

Ten tweede. Opdat God rein zou zijn in Zijn richten, als Hij deze bedreigingen ten uitvoer brengt. David maakte zijn belijdenis van zonde bekend, opdat, als hij later in leed en benauwdheid zal komen, niemand zou kunnen zeggen: God heeft hem onrecht gedaan, want hij erkent dat de Heere rechtvaardig is. Zo zullen alle ware boetvaardigen God rechtvaardigen door zichzelf te veroordelen: Gij zijt rechtvaardig in alles, wat over ons gebracht is.

B. Hij belijdt zijn oorspronkelijk bederf vers 7. Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren. Hij roept God niet op om dit te zien, hij zegt het tot zichzelf. Welaan, mijn ziel, zie op de rotssteen, waar ik uit gehouwen ben en gij zult bevinden dat ik in ongerechtigheid was geboren. Indien ik dit tevoren behoorlijk overdacht had, dan zou ik mij niet zo roekeloos aan verzoeking hebben blootgesteld, mij niet met zo’n zonde in mijn hart onder de vonken gewaagd hebben, en zo zou die zonde voorkomen zijn kunnen worden. Laat mij dit thans eens overwegen, niet om de zonde te verontschuldigen of te verkleinen: Heere, ik heb dit wel gedaan, maar waarlijk ik kon het met helpen, mijn aard en mijn neiging hebben mie er toe geleid," want gelijk die pleitgrond onwaar is, met behoorlijke zorg en waakzaamheid en een gebruik maken van de genade Gods, zou hij het hebben kunnen voorkomen, zo is het ook hetgeen een waar boetvaardige nooit zal willen aanvoeren "maar laat mij het veeleer beschouwen als een verzwaring van mijn zonde Heere, ik heb mij niet slechts schuldig gemaakt aan overspel en moord, maar ik heb een overspelige moordzuchtige natuur, en daarom verfoei ik mij."
Elders spreekt David van de bewonderenswaardige bouw van zijn lichaam Psalm 139:14, 15, het was "als een borduursel gewrocht," en toch zegt hij hier dat het geformeerd werd in ongerechtigheid, vers 7, er was zonde mee ingeweven, niet zoals het uit Gods handen kwam, maar zoals het uit de lenden van zijn ouders was voortgekomen. Elders spreekt hij van de vroomheid van zijn moeder, dat zij Gods dienstmaagd was, en pleit hij op zijn betrekking tot haar, Psalm 116:16, 86:16, en toch zegt hij hier: dat zij hem in zonde heeft ontvangen, want hoewel zij door genade een kind Gods was, was zij van nature een dochter van Eva, en geen uitzondering op de algemene aard. Het moet door een ieder onzer ten zeerste betreurd worden dat wij een verdorven natuur met ons in de wereld gebracht hebben, aller-treurigst ontaard van haar oorspronkelijke reinheid en rechtheid, wij hebben van onze geboorte af de strikken van de zonde in ons lichaam, de zaden van de zonde in onze ziel en een smet van zonde op beide.

Dit is het wat wij erfzonde noemen, of oorspronkelijke zonde, omdat zij zo oud is als onze oorsprong, en omdat zij de oorsprong is van al onze dagelijkse zonden en overtredingen. Dat is de dwaasheid, die in het hart van de jongen gebonden is, de neiging tot kwaad, het achterlijk zijn voor het goede, dat de last is van de wedergeborenen en het verderf van de onwedergeborenen, het is een neiging om van God af te wijken.

III. Davids erkenning van de genade Gods, vers 8, Zijn welwillendheid jegens ons. Gij hebt lust tot waarheid in het binnenste. "Gij wilt ons allen eerlijk en oprecht hebben, en getrouw aan onze belijdenis", en Zijn goed werk in ons, "in het verborgene maakt Gij mij wijsheid bekend". Waarheid en wijsheid gaan ver om van een mens een Godvruchtige te maken. Een helder hoofd en een gezond hart wijsheid en oprechtheid, duiden de volmaakte mens Gods aan. Wat God van ons eist zal Hij zelf in ons werken, en Hij werkt het op regelmatige wijze, het verstand verlichtende, om aldus de wil te winnen. Maar hoe wordt dit hier nu te pas gebracht?
a. God wordt er door gerechtvaardigd. "Heere, Gij zijt niet de werker geweest van mijn zonde, geen blaam kan op U gelegd worden, ik alleen moet die dragen, want menigmaal hebt Gij mij vermaand om oprecht te zijn, hebt Gij mij datgene bekend gemaakt, hetwelk, zo ik er behoorlijk aan had gedacht, mij weerhouden zou hebben van in deze zonde te vallen, indien ik een goed gebruik had gemaakt van de genade, die Gij mij geschonken hebt, ik zou aan mijn oprechtheid hebben vastgehouden.
b. De zonde wordt er door verzwaard, Heere, Gij hebt lust tot waarheid, maar waar was zij toen ik tegen Uria heb geveinsd? Gij hebt mij wijsheid bekend gemarkt, maar ik heb naar die wijsheid niet gehandeld, niet geleefd."
c. Hij wordt er in zijn berouw door aangemoedigd, om te hopen dat God hem genadiglijk zal aannemen, want,
Ten eerste. God had hem oprecht gemaakt in zijn besluit om niet weer tot dwaasheid te keren, Gij hebt lust tot waarheid in het binnenste, dat is het waar God op ziet in des zondaars bekeuring, namelijk dat er "in zijn geest geen bedrog is," Psalm 32:2. David was zich bewust van de oprechtheid zijns harten voor God in zijn berouw, en daarom twijfelde hij niet of God zou hem aannemen.
Ten tweede Hij hoopte dat God hem bekwaam zou maken om zijn besluit na te komen, dat Hij hem in het verborgene, in de nieuwe mens, die de verborgen mens des harten genoemd wordt, 1 Petrus 3:4, wijsheid bekend zou maken, ten einde een ander maal de bedoelingen van de verleider te zien en te vermijden. Sommigen lezen het als een gebed: "Heere, in deze zaak heb ik zottelijk gedaan, maak mij in het vervolg wijsheid bekend." Waar waarheid is, zal God wijsheid geven, hun, die in oprechtheid pogen hun plicht te doen, zal hun plicht geleerd worden**.**

PSALM 51:9-15

I. Zie hier waar David om bidt, vele voortreffelijke gebeden zendt hij hier op tot God, en zo we er slechts een om Christus' wil aan toevoegen, zijn zij zo Evangelisch als welk ander gebed ook.
1. Hij bidt dat God hem zal reinigen van zijn zonden en van de verontreiniging, die hij er door heeft opgedaan, vers 9. "Ontzondig mij, of reinig mij met hysop, vergeef mijn zonden, en doe mij weten dat zij vergeven zijn, opdat ik wederom de voorrechten deelachtig moge worden, die ik door de zonde verbeurd en verloren heb." De uitdrukking, welke hier gebruikt is, is een toespeling op een ceremoniële handeling, namelijk die van de reiniging van een melaatse, of van hen, die door de aanraking van het een of ander onrein lichaam verontreinigd waren geworden, door met een bundeltje hysop water of bloed, of beide, op hen te sprengen, waardoor zij dan ontheven werden van het bedwang of de beperking, die hun wegens hun

verontreiniging was opgelegd. Heere, laat mij evenzeer verzekerd zijn van mijn herstelling in Uw gunst en tot het voorrecht van gemeenschapsoefening met U, als zij daardoor verzekerd zijn geworden van hun wedertoelating tot hun vroegere voorrechten" Maar het is gegrond op Evangeliegenade, ontzondig mij met hysop, met het bloed van Christus, toegepast op mijn ziel door een levend geloof, gelijk water van de reiniging met een bundeltje hysop gesprenkeld werd. Het is het bloed van Christus, dat daarom "het bloed van de besprenging" genoemd wordt, Hebreeën 12:24, dat het geweten reinigt van dode werken, van die schuld van de zonde en vrees voor God, die ons buitensloot van gemeenschapsoefening met Hem, zoals de aanraking van een dood lichaam een mens onder de wet buitensloot van de voorhoven van Gods huis. Indien dit bloed van Christus, hetwelk reinigt van alle zonde, ons reinigt van onze zonde, dan zullen wij waarlijk rein zijn, Hebreeën 10:2. Indien wij in deze geopende fontein gewassen zijn, dan zullen wij witter zijn dan sneeuw, niet slechts vrijgesproken, maar welbehaaglijk, aldus zijn zij, die gerechtvaardigd zijn, Jesaja 1:18. "Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw."

2. Hij bidt dat, zijn zonden vergeven zijnde, hij de vertroosting van die vergeving mocht smaken. Hij vraagt niet om vertroost te worden voordat hij gereinigd is, maar als de zonde, de bittere wortel van de smart, weggenomen is, dan kan hij in het geloof bidden: "Doe mij vreugde en blijdschap horen, vers 10. Laat mij een welgegronde vrede hebben, die door U teweeggebracht is, zodat de beenderen, die Gij door overtuiging van zonde en door Uw bedreigingen verbrijzeld hebt, zich in waarheid kunnen verheugen, en zoals de profeet zegt: zullen groeien als het tedere gras." De smart van een hart, dat waarlijk verbroken is om de zonde, kan zeer gepast vergeleken worden bij de pijn van gebroken beenderen, en het is dezelfde Geest, die als een Geest van de dienstbaarheid slaat en doorwondt en als een Geest van de aanneming geneest en verbindt. De vertroosting en blijdschap, die voortkomen uit een vergeving, welke aan de berouwvolle zondaar verzegeld is, zijn even verkwikkend als een volkomen wegneming van de scherpste pijn. Het is Gods werk, niet alleen om deze vreugde en blijdschap te spreken, maar ze ons te doen horen en er ons de vertroosting van te doen smaken. Vurig begeert hij dat God het licht Zijns aangezichts over hem zal doen lichten, en aldus blijdschap in zijn hart zal geven, dat Hij niet slechts met hem verzoend zal zijn, maar dat Hij hem, als nog een verdere daad van genade, dit zal doen weten.

3. Hij bidt om een volledige vergeving. Daar dringt hij het meest op aan als zijnde de grond van zijn vertroosting, vers 11. Verberg Uw aangezicht van mijn zonden, laat die U er niet toe brengen om met mij te handelen naar ik het verdien, zij zijn steeds voor mij, dat die achter Uw rug geworpen worden, delg mijn overtredingen uit het boek, waarin zij geschreven zijn," delg ze uit zoals een wolk door de stralen van de zon", Jesaja 44:22.

4. Hij bidt om heiligende genade, en ieder waar boetvaardige begeert die even vurig als vergeving en vrede, vers 12. Hij bidt niet: Heere, bewaar, red mijn eer en goede naam", zoals Saul: Ik heb gezondigd, maar eer mij toch nu voor het volk. Nee, zijn grote begeerte is dat zijn verdorven natuur veranderd zal worden. De zonde, waaraan hij zich had schuldig gemaakt, was:
a. Een bewijs van haar onreinheid, en daarom bidt hij Schep mij een rein hart, o God! Nu zag hij, meer dan ooit tevoren, welk een onrein hart hij had, en betreurt dit diep, maar hij ziet dat het niet in zijn eigen macht is om het te verbeteren, en daarom bidt hij God, wiens kroonrecht het is te scheppen dat Hij in hem een rein hart zal scheppen. Hij alleen, die het hart gemaakt heeft, kan het opnieuw maken, aan Zijn macht is niets onmogelijk. Hij schiep de wereld door het woord van Zijn kracht, als de God van de natuur, en het is door het woord van Zijn kracht

als de God van de genade, dat wij "rein zijn," Johannes 15:3, dat wij "geheiligd" zijn, Johannes 17:17.
b. Zij was de oorzaak van haar wanorde, en zij had veel van het goede werk, dat in hem gedaan was, ongedaan gemaakt, en daarom bidt hij: Heere, vernieuw in het binnenste van mij een vasten geest, herstel het verval van geestelijke kracht, die deze zonde veroorzaakt heeft. Vernieuw een gestadige geest in mij, zo lezen het sommigen. Hij had in deze zaak veel onstandvastigheid in zich ontdekt, veel dat onbestaanbaar was met zijn karakter, en daarom bidt hij: "Heere, geef mij vastheid voor het vervolg, opdat ik nooit weer aldus van U afwijke."

5. Hij bidt om de voortduur van Gods welwillendheid jegens hem, en de voortgang van Zijn goed werk in hem, vers 13.
a. Dat hij nooit buitengesloten zal zijn van Gods gunst. "Verwerp mij niet van Uw aangezicht, als een die Gij verafschuwt." Hij bidt dat hij niet buiten Gods bescherming gesteld zal worden maar overal waar hij heengaat Gods nabijheid zal hebben, onder de leiding zal zijn van Zijn wijsheid, en in de bewaring van Zijn macht, en dat het hem niet verboden zal worden gemeenschap met Hem te oefenen. "Laat mij niet verbannen zijn uit Uw voorhoven, maar laat mij steeds toegang tot U hebben door het gebed." De tijdelijke oordelen, waarmee God hem bedreigd heeft, bidt hij niet af, Gods wil geschiede aan mij," maar, "Heere, straf mij niet in Uw toorn. Indien het zwaard in mijn huis komt, om er nooit meer van te wijken, laat mij dan toch een God hebben tot wie ik de toevlucht kan nemen in mijn benauwdheid, en dan zal alles wel wezen."
b. Dat hij nooit ontbloot zal zijn van Gods genade, neem Uw Heiligen Geest niet van mij. Hij wist dat hij door zijn zonde de Geest had bedroefd, Hem er toe gebracht had om zich van hem terug te trekken, en dat, daar hij ook vlees was, God rechtvaardig had kunnen zeggen dat Zijn Geest niet langer met hem zal twisten, of op hem zal werken, Genesis 6:3. Dit vreest hij meer dan wat het ook zij, als God Zijn Heiligen Geest van ons neemt, zijn wij verloren. Hoe bovenmate zondig, hoe uiterst rampzalig was hij, toen de Geest des Heeren was geweken! David wist dit, en daarom bidt hij zo vurig: "Heere, wat Gij mij ook ontneemt, mijn kinderen, mijn kroon, mijn leven, "neem Uw Heiligen Geest niet van mij", Zie 2 Samuel 7:15, maar laat Uw Heiligen Geest bij mij blijven om het werk van berouw en bekeuring in mij te volmaken, om mij te weerhouden van opnieuw in de zonde te vallen, en mij bekwaam te maken om mij te kwijten van mijn plicht als vorst en als psalmist."

6. Hij bidt om de wederherstelling van de Goddelijke vertroostingen en de bestendige mededelingen van de Goddelijke genade, vers 14. David ondervindt twee kwade gevolgen van zijn zonde.
a. Zij had hem treurig gemaakt, en daarom bidt hij: geef mij weer de vreugde van Uw heIl. Een kind van God kent geen ware of degelijke vreugde, dan de vreugde van Gods heil blijdschap in God zijn Zaligmaker, en in de hope des eeuwigen levens. Door moedwillige zonde verbeuren wij deze vreugde en beroven wij ons ervan, de blijken en bewijzen van ons kindschap moeten dan wel omfloerst zijn, en onze hoop aan het wankelen gebracht, als wij onszelf zoveel reden geven om te twijfelen aan ons deel in de zaligheid, het heil, hoe kunnen wij dan verwachten er de blijdschap van te smaken. Maar als wij waarlijk berouw hebben, dan kunnen wij bidden en hopen dat God ons deze vreugde zal weergeven. Die in boetvaardige tranen zaaien, zullen in de vreugde van Gods heil maaien, als de tijd van de verkoeling dat is: van de verkwikking, zal gekomen zijn.
b. Zij had hem zwak gemaakt, en daarom bidt hij: de vrijmoedige geest ondersteune mij, ik ben gereed te vallen, hetzij in zonde, of in wanhoop, Heere, ondersteun mij, mijn eigen geest", hoewel de geest eens mensen zijn ziekte ondersteunt "volstaat niet, indien ik aan mijzelf wordt overgelaten, zal ik gewis verzinken, ondersteun mij dan door Uw Geest laat Hem de

bozen geest tegenwerken, die mij van mijn hoogheid zou willen neerwerpen. Uw Geest is een vrije, vrijmoedige geest, zelf vrij, en vrij werkende, en die hen vrijmaakt, in wie Hij werkt, want waar de Geest des Heeren is, daar is vrijheid, Uw verheven, vorstelijke Geest." Hij was zich bewust, dat hij in de zaak van Uria, geheel niet verheven of vorstelijk gehandeld heeft, hij heeft er zich laag en armzalig in gedragen. "Heere", zegt hij, laat Uw Geest mij edele en edelmoedige beginselen ingeven, opdat ik ten allen tijde handele, zoals het mij betaamt. Een vrije, vrijmoedige geest zal een vaste geest zijn, en zal mij ondersteunen. Hoe blijmoediger wij zijn in het volbrengen van onze plicht, hoe standvastiger wij er in zijn zullen.

II. Zie wat David hier belooft, vers 15.
Merk op,
1. Welk goed werk hij aan God belooft: ik zal de overtreders Uw wegen leren. David is zelf een overtreder geweest en daarom kon hij uit ervaring tot overtreders spreken, en zelf genade bij God gevonden hebbende in de weg des berouws, besluit hij aan anderen Godswege te leren.
a. Onze weg tot God door berouw en bekering, hij wilde aan anderen die gezondigd hadden, leren hetzelfde richtsnoer te volgen, dat hij gevolgd had, zich te verootmoedigen, hun zonden te belijden en Gods aangezicht te zoeken, en, b. Gods weg tot ons in vergevende genade, hoe bereid Hij is hen te ontvangen, die tot Hem weerkeren. De eersten leerde hij door zijn eigen voorbeeld ter besturing van de zondaren in hun berouw, de laatsten leerde hij door zijn eigen ervaring tot hun aanmoediging. Door deze psalm onderwijst hij overtreders, en zal dit blijven doen tot aan het einde van de wereld, hun verhalende wat God voor zijn ziel gedaan heeft. Boetelingen behoren predikers te wezen, Salomo was dit evenals ook de apostel Paulus.

2. Welk goed gevolg hij zich hiervan belooft: "zondaars zullen zich tot U bekeren, zij zullen noch volharden in van U af te dwalen, noch er aan wanhopen om genade bij U te vinden, als zij tot U weerkeren." Het grote doel, dat men zich voor ogen moet stellen in het onderwijzen van overtreders, is hun bekering tot God, dat is het gelukkige doel, dat bereikt moet worden, en zalig zijn zij, die er het middel voor zijn, of er toe bijdragen, Jakobus 5:20**.**

PSALM 51:16-21

I. David bidt tegen de schuld van de zonde en bidt om de genade Gods, en voor beide beden voert hij een pleitgrond aan, ontleend aan Gods heerlijkheid, welke hij belooft met dankbaarheid te zullen verkondigen.

1. Hij bidt tegen de schuld van de zonde, dat hij ervan verlost mocht worden, en belooft dat hij dan God zal loven, vers 16. De bijzondere zonde, waar hij tegen bidt, is bloedschuld, de zonde, die hij nu bedreven had, daar hij Uria met het zwaard van de kinderen Ammons had gedood. Tot nu toe had hij misschien de mond van zijn consciëntie gestopt door de beuzelachtige verontschuldiging dat hij hem niet zelf gedood had, maar nu was hij ervan overtuigd dat hij zelf de moordenaar was, en het bloed tot God horende roepen om wraak, roept hij tot God om genade: verlos mij van bloedschulden, laat mij niet onder de soort van schuld blijven liggen, die ik op mij geladen heb, maar laat haar mij vergeven worden, en laat mij nooit aan mijzelf overgelaten worden, om weer een dergelijke schuld op mij te laden." Allen hebben wij het nodig om ernstig te bidden tegen bloedschulden. In dit gebed beschouwt hij God als de God van zijn heil, van zijn verlossing. Hen, voor wie God de God van hun heil is, zal Hij verlossen van schuld, want het heil, de verlossing, waarvan Hij de God is, is verlossing van zonde. Daarom kunnen wij hierop bij Hem pleiten: Heere, Gij zijt de God van mijn verlossing, verlos mij dan van de heerschappij van de zonde." Hij belooft dat zo God hem wilde verlossen, zijn tong Gods gerechtigheid vrolijk zal roemen, God zal de eer hebben,

beide van vergevende genade en van voorkomende genade Gods gerechtigheid wordt dikwijls genomen voor Zijn genade, inzonderheid in betrekking tot de grote zaak van rechtvaardigmaking en heiligmaking. Daarin zal hij zich vertroosten daarvan zal hij zingen, en daarmee zal hij pogen anderen bekend te maken, hen onder de invloed ervan te brengen hij zal er vrolijk van zingen. Dat behoren allen te doen, die er de weldaad van gehad hebben, hun alles er aan verschuldigd zijn.

2. Hij bidt om de genade van God en belooft die genade dan te gebruiken tot Zijn eer vers 17. "Heere, open mijn lippen, niet alleen opdat ik zondaren kan onderwijzen" (hetgeen de beste prediker niet met enigerlei goed gevolg doen kan, tenzij God hem de opening des monde en de tong van de geleerden geeft), maar opdat mijn mond Uw lof verkondigt, niet alleen opdat ik overvloedige stof hebbe tot lof, maar een hart hebbe verruimd in lof." Schuld had zijn lippen gesloten en was ver op weg om de mond van het gebed te stoppen, uit schaamtegevoel, uit vrees, kon hij niet in de tegenwoordigheid Gods komen, die Hij had beledigd, nog veel minder kon hij tot Hem spreken, zijn hart veroordeelde hem, en daarom had hij geen toegang met vertrouwen tot God. Inzonderheid sloeg het hem ter neer in het loven van God, toen hij de vreugde zijns heils had verloren, werd zijn harp aan de wilgen gehangen, daarom bidt hij: Heere, open mijn lippen, stem mijn hart om U weer te loven." Tot hen, die stom zijn vanwege schuld, zal de verzekering van de vergeving van hun zonden met kracht van uitwerking het woord effatha dat is: word geopend, zeggen - en als de lippen geopend zijn wat zouden zij dan anders spreken dan de tot van God, zoals Zacharias gedaan heeft? Lukas 1:64.

II. David offert de offerande van een gebroken en verslagen hart, wetende dat dit Gode welbehaaglijk was. 1. Hij wist wel dat het offeren van dieren op zichzelf generlei waarde had voor God vers 18. Gij hebt geen lust tot offerande, anders zou ik haar gaarne en van ganser harte brengen, ten einde vergeving en vrede te verkrijgen, in brandofferen hebt Gij geen behagen. Zie hier hoe blij David geweest zou zijn om duizenden van rammen te offeren om de zonde te verzoenen. Zij, die volkomen overtuigd zijn van hun ellende en gevaar vanwege de zonde, zouden geen kosten ontzien om er de vergeving voor te verkrijgen, Micha 6:6,7. Maar zie, hoe weinig waarde God er aan hecht. Als blijken van gehoorzaamheid en typen van Christus heeft Hij voorzeker geëist dat offeranden geofferd zouden worden, maar Hij had er geen welbehagen in vanwege enigerlei waarde, die zij in en op zichzelf hadden, brandofferen en offer voor de zonde hebben U niet behaagd. Daar zij niet voldoen kunnen voor de zonde kan God er ook geen andere voldoening in vinden, dan als uitdrukking van liefde tot en gehoorzaamheid aan Hem.

2. Hij wist ook hoe welgevallig oprecht berouw is aan God, vers 19. De offeranden Gods zijn een gebroken geest, Zie hier:
a. Wat het goede werk is, die in ieder weer boetvaardige gewerkt is, een gebroken geest, een gebroken en verslagen hart. Het is een werk, dat gewerkt is in het hart, dat is het, waarop God ziet, dat Hij eist in alle Godsdienstige handelingen inzonderheid in de handelingen van berouw en bekering. Het is een pijnlijk werk, dat daar gedaan wordt, het bestaat in niets minder dan in het verbreken van het hart, niet in wanhoop (zoals wij zeggen van iemand, die te gronde gericht is: zijn hart is gebroken), maar in noodzakelijke verootmoediging en smart om de zonde - het is een hart, dat zich buigt voor het Woord van God, en dat geduldig is onder de roede Gods, een hart, dat onderworpen is en tot gehoorzaamheid is gebracht, het is een hart, dat week is, zoals het hart van Josia was, en beeft voor Gods Woord.
b. Hoe genadig het Gode behaagt dit aan te nemen, het zijn: de offeranden Gods, niet een maar vele, zij komen in de plaats van alle brandofferen en slachtofferen. Het verbreken van Christus' lichaam voor de zonde is het enige zoenoffer, want geen andere offerande dan deze

kon de zonde wegnemen, maar het breken van ons hart om de zonde is een offer van de erkentenis, een offerande Gods want aan Hem wordt zij geofferd, Hij eist haar, Hij bereidt haar Hij voorziet dit lam ten brandoffer en Hij zei het aannemen. Hetgeen Gode behaagde was niet het voeden van dieren, het vele werk maken ervan, maar het slachten ervan, zo is het ook niet het koesteren van ons vlees, maar het doden ervan, waarin God behagen heeft. Het offerdier werd gebonden, werd geslacht, werd verbrand, zo wordt het boetvaardig hart gebonden door overtuiging van zonde, bloedt het in het berouw en wordt dan brandende van heilige ijver tegen de zonde en voor God. De offerande werd geofferd op het altaar, dat de gave heiligde, zo is het verbroken hart Gode alleen welbehaaglijk door Jezus Christus er is geen ware bekering zonder geloof in Hem en dit is het offer, dat Hij niet zal verachten.
De mensen verachten hetgeen gebroken is, maar dat zal God niet. Hij verachtte het offer van gescheurde of gebroken dieren, maar dat van een gescheurd en gebroken hart zal Hij niet verachten. Hij zal het niet voorbijzien, Hij zal het niet weigeren of verwerpen, hoewel het God geen genoegdoening geeft voor het onrecht, dat Hem gedaan is door de zonde, zal Hij het toch niet verachten. De hoogmoedige Farizeeër verachtte de tollenaar, wiens hart verbroken was, en deze koesterde ook zeer geringe gedachten van zichzelf maar God heeft hem niet veracht. Er ligt meer in opgesloten dan uitgedrukt is, de grote God ziet hemel en aarde voorbij, om met gunst op een verbroken en verslagen hart neer te zien, Jesaja 66:1, 2, 57:1-5.

III. David doet voorbede voor Jeruzalem met het oog op de eer van God. Zie welk een zorg hij had:
1. Voor het welzijn van de kerk Gods, vers 20, Doe wel bij Sion naar Uw welbehagen, is:
A. "Aan alle particuliere aanbidders in Sion aan allen, die Uw naam liefhebben en vrezen bewaar hen er voor om in zulke doorwondende, verterende zonden te vallen als deze mijn zonden zijn, bescherm en help allen, die Uw naam vrezen." Zij, die zelf in geestelijke ellende en moeilijkheden zijn geweest weten medelijden te hebben met en te bidden voor hen, die op gelijke wijze bedroefd en bezwaard zijn. Of:

B. Aan de openbare belangen van Israël. David was zich bewust van het kwaad, dat hij in Juda en Jeruzalem gedaan had door zijn zonde, hoe hij de handen slap had gemaakt, het hart van de Godvruchtiger had bedroefd, en de mond van hun tegenstanders had geopend, ook vreesde hij dat, daar hij een openbaar persoon was, zijn zonde oordelen zou brengen over de stad en het koninkrijk, en daarom bidt hij God om de openbare belangen te beveiligen en te bevorderen, die hij had geschaad en in gevaar gebracht. Hij bidt dat God de nationale oordelen zou voorkomen, die zijn zonde verdiend had, en de zegeningen zou doen voortduren en het goede werk voortgang zou doen hebben, die door zijn zonde in gevaar waren gekomen om op te houden en vertraagd te worden. Hij bidt niet slechts dat God zal weldoen bij Sion, zoals Hij weldeed bij andere plaatsen, door Zijn voorzienigheid, maar het zou doen naar Zijn welbehagen, naar de bijzondere gunst, die Hij had voor deze plaats welke Hij had verkoren om er Zijn naam te stellen, dat de muren van Jeruzalem, waaraan men toen misschien bezig was te bouwen, opgebouwd mochten worden en dat goede werk aldus voltooid zou worden. Als wij voor de troon van de genade het meest voor onszelf te doen hebben, zaken van het grootste belang hebben te bepleiten, moeten wij toch niet vergeten voor de kerk Gods te bidden, ja onze Meester heeft ons geleerd om in ons dagelijks gebed te beginnen met: Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome. De gedachte aan het nadeel, dat wij door onze zonden aan de openbare belangen hebben toegebracht, moet ons aansporen om ze al het goed te doen, dat wij kunnen, inzonderheid door onze gebeden.

2. Voor de eer van Gods kerk, vers 21. Als God zich verzoend wilde betonen met hem en zijn volk zoals hij had gebeden, dan zullen zij voortgaan met de openbare diensten van Zijn huis.

a. Met blijmoedigheid voor henzelf. De bewustheid van Gods goedheid jegens hen zal hun hart verruimen in alle uitdrukkingen van dankbaarheid en gehoorzaamheid. Dan zullen zij tot Zijn altaar komen met brandoffers, met offers, die geheel verteerd worden, die zuiver en alleen bestemd waren voor de eer van God, dan zullen zij niet slechts lammeren en rammen offeren, maar varren, de kostbaarste offers, op Zijn altaar.
b. Gode welbehaaglijk. Gij zult lust hebben aan de offeranden van de gerechtigheid, wij zullen reden hebben dit te hopen, als wij bemerken dat de zonde weggenomen is, die dreigde de aanneming van het offer door God te verhinderen. Het is voor een Godvruchtige een grote vertroosting om te denken aan de gemeenschap, die er is tussen God en Zijn volk in hun openbare bijeenkomsten, hoe Hij geëerd wordt door hun nederige aanbidding, en hoe zij gelukkig zijn in Zijn welbehagen**.**

PSALM 52

1 Een onderwijzing van David, voor de opperzangmeester. (52:2) Als Doeg, de Edomiet, gekomen was, en Saul te kennen gegeven, en tot hem gezegd had: David is gekomen ten huize van Achimelech. (52:3) Wat beroemt gij u in het kwaad, o gij geweldige? Gods goedertierenheid duurt toch de gansen dag. 2 (52:4) Uw tong denkt enkel schade als een geslepen scheermes, werkende bedrog. 3 (52:5) Gij hebt het kwade liever dan het goede, de leugen, dan gerechtigheid te spreken. Sela. 4 (52:6) Gij hebt lief alle woorden van verslinding, en een tong des bedrogs. 5 (52:7) God zal u ook afbreken in eeuwigheid; Hij zal u wegrapen en u uit de tent uitrukken; ja, Hij zal u uitwortelen uit het land der levenden. Sela. 6 (52:8) En de rechtvaardigen zullen het zien, en vrezen; en zij zullen over hem lachen, zeggende: 7 (52:9) Ziet de man, die God niet stelde tot Zijn Sterkte, maar vertrouwde op de veelheid zijns rijkdoms; hij was sterk geworden door zijn beschadigen. 8 (52:10) Maar ik zal zijn als een groene olijfboom in Gods huis; ik vertrouw op Gods goedertierenheid eeuwiglijk en altoos. 9 (52:11) Ik zal U loven in eeuwigheid, omdat Gij het gedaan hebt; en ik zal Uw Naam verwachten; want hij is goed voor Uw gunstgenoten.

David gevoelde ongetwijfeld zeer grote smart toen hij tot Abjathar zei: "Ik ben de oorzaak van de dood van al uw familieleden" Samuel 22:22, die ter dood gebracht werden op Doëgs boosaardige aanbrenging. Om enigszins lucht te geven aan die smart en een weinig verlichting te verkrijgen voor zijn gemoed, schreef hij deze psalm, waarin hij als profeet, en dus met evenveel gezag alsof hij nu een vorst was op zijn troon:

I. Bang voor het gericht roept hij om hetgeen hij gedaan heeft vers 3.
II. Hij klaagt hem aan, verklaart hem schuldig, verzwaart zijn misdaden vers 4-6.
III. Hij spreekt het vonnis over hem uit vers 7.
IV. Hij voorzegt de triomf van de rechtvaardigen in de voltrekking van het vonnis, vers 8, 9.
V. Hij vertroost zich in de barmhartigheid Gods en de verzekerdheid die hij had, dat hij Hem nog zou loven, vers 10, 11.
Bij het zingen van deze psalm moeten wij afschuw gevoelen van de zonde van liegen, het verderf voorzien van hen, die er in volharden, en genoegen smaken in de zekerheid van de bewaring van Gods kerk en volk, ten spijt van alle boosaardige plannen en bedoelingen van de kinderen van Satan. de vader van de leugenen**.**

PSALM 52:1-7

Het opschrift, vers 1, 2, is een korte samenvatting van de geschiedenis, waarop de psalm doelt. David zag nu eindelijk de noodzakelijkheid in om het hof te verlaten en voor zijn veiligheid te zorgen uit vrees voor Saul, die een en andermaal gepoogd had hem te

vermoorden. Niet voorzien zijnde van wapenen en mondbehoeften, verkreeg hij door een list van Achimelech, de priester, om hem beide te verstrekken. Doëg, een Edomiet, die zich juist daar bevond, ging tot Saul om Achimelech aan te klagen, stelde hem voor als in verbond zijnde met een verrader, op welke beschuldiging Saul het zeer wreed bevel grondde om al de priesters om te brengen, en Doëg, de aanklager, werd belast met de volvoering van dit vonnis. 1 Samuel 22:9 en verv. In deze verzen:

I. Bespreekt David de zaak met deze trotse geweldige, vers 3. Waarschijnlijk was Doëg geweldig of machtig ten opzichte van lichaamskracht, maar zo hij dit was, verkreeg hij er geen roem en eer voor door zijn gemakkelijke overwinning, behaald over ongewapende priesters des Heeren. Het is geen eer voor hen, die een zwaard dragen, om hen, die een Efod dragen, te dreigen en te overbluffen. Maar hij was ook door zijn ambt een machtige, of geweldige, want hij was gesteld over de dienaren van Saul. Dat was hij, die zich beroemde niet alleen in de macht, die hij had om kwaad te doen, maar op het kwaad, dat hij deed. Het is slecht om kwaad te doen, maar erger is het om er zich op te beroemen, er in te roemen, als wij het gedaan hebben, zich niet alleen niet te schamen voor een boze daad maar haar te rechtvaardigen, haar niet alleen te rechtvaardigen, maar haar te prijzen, te verheerlijken, er zich op te laten voorstaan. Zij, die roemen in hun zonde, roemen in hun schande, en daardoor wordt zij nog schandelijker, machtige mensen zijn dikwijls boosaardige, kwaaddoende mensen, "die roemen over de wens van hun ziel," Psalm 10:3. Het is onzeker hoe de volgende woorden hier te pas gebracht worden. Gods goedertierenheid duurt toch de gehele dag Sommigen houden ze voor het antwoord van de goddelozen op deze vraag. Het geduld en de verdraagzaamheid Gods (de grote bewijzen van Zijn goedheid) worden misbruikt door de zondaars tot verharding van hun hart in hun boze wegen, omdat het oordeel over hun boze werken niet spoedig volvoerd wordt, ja, omdat God hun nog voortdurend goeddoet, roemen zij in kwaad alsof hun voorspoed in hun slechtheid een bewijs was dat er geen kwaad in steekt.

Maar het moet veeleer genomen worden als een argument tegen hem, om aan te tonen**:**
1. Het zondige van de zonde. "Voortdurend doet God goed, en zij, die Hem hierin gelijken, hebben reden om daarin te roemen, maar gij doet voortdurend kwaad, en daarin zijt gij Hem ten enenmale ongelijk, gast gij tegen Hem in en toch roemt gij daar nog in.".

2. De dwaasheid ervan. "Gij denkt met het kwaad, waarin gij roemt, (dat zo listig beraamd en met zoveel voorspoed ten uitvoer werd gebracht) het volk van God terneer te werpen en te verderven, maar gij zult bevinden dat gij u vergist. Gods goedertierenheid duurt toch de gehele dag tot hun bewaring, en zo behoeven zij dan niet te vrezen wat de mens hun doen kan." Tevergeefs roemen de vijanden in hun kwaad, zolang wij Gods goedertierenheid hebben om in te roemen.

II. Hij brengt bij het hof des hemels een zware beschuldiging tegen hem in, zoals hij, Doëg, een zware beschuldiging bij Sauls hof tegen Achimelech had ingebracht, vers 4-6. Hij beschuldigt hem van boosheid van de tong (dat onbedwingelijk kwaad, vol van dodelijk venijn) en boosheid van zijn hart, waar dat een blijk en bewijs van was. Hij legt hem vier dingen ten laste.

1. Kwaadaardigheid, zijn tong berokkent kwaad, steekt niet slechts als een naald, maar snijdt als een scherp scheermes. Smadelijke wo orden, schimpredenen waren hem nog niet genoeg, hij beminde woorden van verslinding, woorden, die de priesters des Heeren, die hij haatte, ten verderf zouden brengen.

2. Leugen, het was een bedrieglijke tong waarmee hij dit kwaad deed, vers 6, hij beminde de leugen, vers 5, en dit scherpe scheermes werkte bedrog, vers 4, dat is: voordat hem deze gelegenheid gegeven was om zijn boosaardigheid tegen de priesters aan de dag te leggen, had hij zich schijnbaar vriendelijk jegens hen gedragen, ofschoon hij een Edomiet was, bezocht hij de altaren en bracht er zijn offeranden, en hij betoonde aan de priesters eerbied en achting, zo goed als een Israëliet, hierin deed hij zich geweld aan (want hij was opgehouden voor het aangezicht des Heeren) maar aldus verkreeg hij de gelegenheid om hun, zoveel te meer kwaad te doen. Of het kan ook zien op de aanbrenging zelf tegen Achimelech, want in substantie was het feit waar maar het was verkeerd voorgesteld, er waren valse kleuren aan gegeven, en daarom kon hij wel gezegd worden de leugen lief te hebben en een bedrieglijke tong te hebben. Hij zei de waarheid, maar niet de gehele waarheid, zoals een getuige behoort te doen. Had hij gezegd dat David Achimelech in de waan had gebracht, dat hij toen op een boodschap van Saul uit was, dan zou de vriendelijkheid, die hij hem had bewezen, niet alleen niet als verraad jegens Saul aangemerkt zijn geworden, maar opgevat zijn als een daad van eerbied en gehoorzaamheid jegens hem. Het zal de schuld van liegen niet van ons wegnemen, als wij kunnen zeggen: "Er was toch waarheid in hetgeen wij zeiden", indien wij die waarheid vervalsen en aldus de zaak anders doen schijnen dan zij was.

3. Listigheid in de zonde. "Uw tong brengt enkel schade, zij spreekt het kwaad, dat uw hart heeft beraamd. Hoe meer list en overleg er is in een boosheid, des te meer van de duivel er in is.

4. Liefde voor de zonde, " Gij hebt het kwade liever dan het goede, dat is: gij bemint het kwade, en hebt volstrekt geen liefde voor het goede gij schept behagen in liegen, en bekommert u er niet om om recht te doen. Ge wilt liever Saul behagen door een leugen te zeggen, dan God behagen door waarheid te spreken." Diegenen zijn van Goeds geest en gezindheid, die, in plaats van blij te zijn (zoals wij allen behoren te wezen), met een gelegenheid om iemand een vriendelijkheid te bewijzen, hem goed te doen, hetzij aan zijn lichaam, of zijn bezitting of zijn goede naam blijde zijn met een gelegenheid om iemand kwaad te doen, die gelegenheid gretig aangrijpen, dat is het kwade liever te hebben dan het goede. Het is slecht om woorden van verslinding te spreken, maar erger is het ze lief te hebben, hetzij in anderen, of in onszelf.

III. Hij kondigt de oordelen Gods tegen hem aan wegens zijn goddeloosheid, vers 7. Gij hebt de priesters des Heeren omgebracht, daarom zal God u afbreken in eeuwigheid." Bedrijvige zonen van de verderfenis zullen in lijdelijke zin zonen van de verderfenis worden, zoals Judas en de mens van de zonde. Verwoesters zullen verwoest worden, inzonderheid zij, die de priesters des Heeren haten en vervolgen en verwoesten en de dienstknechten Gods, en Zijn volk, dat door hem tot een koninklijk priesterdom is gemaakt, zullen met een haastig en eeuwig verderf weggenomen worden. Doëg wordt hier veroordeeld**:**

1. Om verdreven te worden uit de kerk: God zal u wegraken, u uit de tent uitrukken; niet uit uw woning, maar uit Gods woning, zo moet het waarschijnlijk verstaan worden. "Gij zult afgesneden worden van de gunst Gods, van Zijn tegenwoordigheid, van alle gemeenschap met Hem, en zult noch van orakel, noch van offerande voordeel of zegen ontvangen." Rechtvaardig werd hij van al de voorrechten van Gods huis beroofd, die zo boosaardig en schadelijk was geweest voor Zijn dienstknechten. Soms was hij tot Gods tabernakel gekomen, had hij de plechtigheden bijgewoond in Gods voorhoven, maar hij was daar opgehouden, hij was Zijn dienst moe, en zocht een gelegenheid om Zijn gezin te belasteren, het was dus voegzaam, dat hij vandaar weggenomen, weggerukt zou worden, aan iemand, die ons aldus

behandelde, zouden ook wij ons huis verbieden. Wij verbeuren de weldaad, het voordeel van de inzettingen, als wij er een slecht gebruik van maken.

2. Om verdreven te worden uit de wereld: " Hij zal u ontwortelen uit het land van de levenden waarin ge u zo diep geworteld dacht." Als Godvruchtige mensen sterven, de worden zij verplant van het land van de levenden op aarde, de kweekplaats van de planten van de gerechtigheid, in dat van de hemel, de hof des Heeren, waarin zij voor eeuwig geworteld zullen wezen, maar als goddeloze mensen sterven, worden zij ontworteld uit het land van de levenden, om voor eeuwig om te komen, als brandstof voor het vuur van de Goddelijke toorn. Dat zal het deel wezen van hen, die met God twisten**.**

PSALM 52:8-11

David was te die tijde in grote benauwdheid het kwaad, dat Doëg hem gedaan had, was slechts het begin van zijn smarten, en toch zien wij hem hier juichen, triomferen, en dat is meer dan roemen in de verdrukking. De apostel Paulus is in het midden van zijn benauwdheden in het midden van zijn triomfen, 2 Korinthe 2:14. David triomfeert hier:

I. In de val van Doëg. Maar opdat dit niet het aanzien zou hebben van een persoonlijke wraakoefening, spreekt hij er hier niet van als van zijn eigen daad, maar legt hij die woorden anderen Godvruchtigen in de mond. Zij zullen Gods oordelen over Doëg opmerken en ervan spreken**:**

1. Tot eer van God: zij zullen het zien en vrezen, vers 5, zij zullen de gerechtigheid Gods eren, en ontzag voor Hem hebben als een God van almachtige kracht, voor wie de hoogmoedigste zondaar niet bestaan kan, en voor wie dus een ieder an onze zich behoort te verootmoedigen. Gods oordelen over de goddelozen moeten de rechtvaardigen vervullen van ontzag voor Hem, hen bevreesd maken om God te beledigen en Zijn misnoegen op te wekker, Psalm 119:120, Openbaring 15:3, 4.

2. Tot beschaming van Doëg. Zij zullen over hem lachen, niet met een grappig lachen, maar met een verstandig, ernstig lachen, gelijk "Hij die in de hemel woont, zal lachen," Psalm 2:4. Hij zal bespottelijk schijnen, en waard dat er om hem gelachen wordt. Er wordt ons gezegd hoe zij zullen triomferen in Gods rechtvaardige oordelen over hem, vers 9. Ziedaar de man, die God niet stelde tot zijn veste stelde. Het kan niet anders, of de val van rijke, machtige personen moet algemeen opgemerkt worden, en iedereen zal geneigd zijn er zijn aanmerkingen op te maken, en dit nu is de aanmerking, die de rechtvaardigen op Doëgs val maken zullen: dat men niets beters kon verwachten, daar hij de verkeerde methode volgde om zich in zijn rijkdom en macht te bevestigen. Indien een pas opgericht gebouw instort, dan zal iedereen terstond vragen: waar was de fout bij het bouwen?
Hetgeen nu het verderf was van Doëgs voorspoed, was:
a. Dat hij hem niet op een rots heeft gebouwd: hij stelde God niet tot zijn sterkte, hij heeft niet bedacht dat de bestendiging van zijn voorspoed afhing van de gunst van God, en daarom heeft hij er niet voor gezorgd om zich die gunst te verzekeren of zich te bewaren in Gods liefde daar hij zijn plicht niet jegens Hem deed, of Hem ook maar in het minst gezocht heeft. Diegenen vergissen zich schromelijk, die denken zich in hun macht en rijkdom staande te kunnen houden zonder God of Godsdienst.
b. Dat hij hem op zand gebouwd heeft. Hij dacht dat zijn rijkdom zich vanzelf staande zou kunnen houden: hij vertrouwde op de veelheid van zijn rijkdom, die, naar hij waande, opgelegd was voor vele jaren, ja hij dacht dat zijn goddeloosheid zou medewerken om hem staande te houden. Hij was besloten voor niets terug te deinzen om zijn eer en macht te

beveiligen en te bevorderen, door recht of door onrecht wilde hij verkrijgen wat hij kon en behouden wat hij had, en het verderf wezen van ieder, die hem in de weg stond, en dit, dacht hij, zou hem versterken, zij, die van niets een gewetenszaak maken kunnen alles hebben. Maar zie nu wat ervan komt, zie met wat ongebluste kalk hij zijn huis gebouwd heeft, nu het is gevallen en hij zelf onder de puinhopen begraven is.

II. In zijn eigen vastheid, vers 10, 11. "Deze geweldige is ontworteld, maar ik zal zijn als een groene olijfboom, geplant en geworteld, vaststaande en bloeiende, hij is uit Gods woning verdreven, maar ik ben er in bevestigd, niet, zoals Doëg, opgehouden, door iets anders dan het overvloedige genot, dat ik er vind." Zij, die door geloof en liefde in Gods huis wonen, zullen er als groene olijfbomen wezen. Van de goddelozen wordt gezegd, dat zij bloeien als een laurierboom, Psalm 37:35, die geen nuttige vruchten draagt, hoewel hij overvloed van grote bladeren heeft, maar de rechtvaardigen bloeien als een groene olijfboom, die vet is, zowel als bloeiend, Psalm 92:15, en "met zijn vettigheid God en de mensen eert," Richteren 9:9, zijn wortel en vettigheid aan de goeden olijfboom ontleent Romeinen 11:17. Wat nu moeten wij doen om als groene olijfbomen te kunnen wezen? 1. Wij moeten een leven leiden van geloof en heilig vertrouwen op God en Zijn genade. "Ik zie wat er komt van des mensen vertrouwen op de veelheid van hun rijkdom, en daarom vertrouw ik op Gods goedertierenheid eeuwiglijk en altoos, niet op de wereld, maar op God, niet op mijn eigen verdiensten, maar op Gods goedertierenheid, waarmee Hij zijn gaven mild uitdeelt, zelfs aan de onwaardigen, en die genoegzaam zijn om ons deel en ons geluk te wezen." Deze goedertierenheid is tot eeuwigheid, zij is bestendig en onveranderlijk, en haar gaven zullen tot in eeuwigheid voortduren, daarom moeten wij er tot in eeuwigheid op vertrouwen, en nooit van dat fundement afgaan.

2. Wij moeten een leven leiden van dankbaarheid en heilige vreugde in God, vers 11. "Ik zal U loven in eeuwigheid, omdat Gij het gedaan hebt, het bloed van Uw priesters hebt gewroken op hun bloeddorstige vijand, hem bloed te drinken hebt gegeven en aan mij uw belofte vervuld hebt." Hij was er even zeker van, dat dit te bestemder tijd geschieden zou, alsof het reeds geschied was. Het draagt zeer veel bij tot de schoonheid van onze belijdenis en tot onze vruchtbaarheid in iedere genadegave, om veel bezig te zijn in de lof van God, en het is zeker, dat het ons nooit aan stof ontbreekt om God te loven.

3. Wij moeten een leven leiden van verwachting en ootmoedig vertrouwen op God: ik zal Uw naam verwachten, ik zal op U wachten in al de wegen en middelen, waarin Gij U bekend hebt gemaakt, hopende op de ontdekking van uw gunst jegens mij, en gewillig om er tot de bestemden tijd op te blijven wachten want hij is goed voor Uw gunstgenoten," of in de mening en het oordeel van Uw gunstgenoten waarmee David van harte instemt. Communis sensus fidelium Al de heiligen zijn van dat gevoelen.
a. Dat Gods naam goed is in zichzelf, dat Gods openbaringen van zichzelf genadig en zeer vriendelijk zijn, er is geen andere naam gegeven dan deze, om onze toevlucht en hoog vertrek te zijn.
b. Dat het zeer goed voor ons is om op die naam te wachten, hem te verwachten, dat er niets beters is om onze geest, ons gemoed, tot rust en kalmte te brengen als het ontrust of ontroerd is, en ons te houden op de weg van onze plicht als wij in verzoeking zijn om tot onze hulp of verlichting van verkeerde middelen gebruik te maken, dan te hopen en rustig "te wachten op het heil des Heeren," Klaagliederen 3:26. Al de heiligen hebben het voordeel ervan ervaren, die nooit tevergeefs op Hem gewacht hebben, nooit Zijn leiding hebben gevolgd of liet is goed uitgekomen, en nooit beschaamd zijn geworden in hun gelovige verwachting van Hem. Laat ons dan in hetgeen goed is voor alle heiligen blijven, en er overvloedig in zijn, en

inzonderheid hierin: "Gij dan, bekeer u tot uw God, bewaar weldadigheid en recht, en wacht gedurig op uw God," Hoséa 12:7**.**

PSALM 53
1 Een onderwijzing van David, voor de opperzangmeester, op Machalath. (53:2) De dwaas zegt in zijn hart: Er is geen God; zij verderven het, en zij bedrijven gruwelijk onrecht; er is niemand, die goed doet. 2 (53:3) God heeft uit de hemel neergezien op de mensenkinderen, om te zien, of iemand verstandig ware, die God zocht. 3 (53:4) Een ieder van hen is teruggekeerd, tezamen zijn zij stinkende geworden, er is niemand, die goed doet, ook niet een. 4 (53:5) Hebben dan de werkers der ongerechtigheid geen kennis, die Mijn volk opeten, alsof zij brood aten? Zij roepen God niet aan. 5 (53:6) Aldaar zijn zij met vervaardheid vervaard geworden, waar geen vervaardheid was; want God heeft de beenderen desgenen, die u belegerde, verstrooid; gij hebt hen beschaamd gemaakt, want God heeft hen verworpen. 6 (53:7) Och, dat Israëls verlossingen uit Sion kwamen! Als God de gevangenen Zijns volks zal doen wederkeren, dan zal zich Jakob verheugen, Israël zal verblijd zijn.

God spreekt eens ja tweemaal, en het zou goed zijn als de mens er dan op lette In deze psalmen spreekt God tweemaal want deze is bijna letterlijk gelijk aan de veertienden psalm. Het doel ervan is ons te overtuigen van onze zonden, ons er om te doen blozen en beven, en dit is het waar wij met zoveel moeite toe gebracht worden dat er regel op regel voor nodig is. Het woord, als woord van overtuiging wordt vergeleken bij een hamer, welks slagen dikwijls herhaald moeten worden Door de psalmist toont God ons hier:

I. Hoe slecht wij zijn, vers 2.
II. Bewijst Hij het door zijn eigen onfeilbare kennis, vers 3,4.
III. Spreekt Hij verschrikking tot de vervolgens die de ergste zondaren zijn, vers 5, 6.
IV. Spreekt Hij bemoediging tot Zijn vervolgd volk, vers 7. Er is hier een klein verschil tussen psalm 14 en deze, maar van geen of weinig, tussen vers 5. en 6 daar en vers 6. hier sommige uitdrukkingen, die daar gebruikt zijn zijn hier weggelaten betreffende de schande die de goddelozen op Gods volk hebben gelegd, en in plaats daarvan, wordt hier de schande voorzegd welke God op de goddelozen zal leggen welke verandering met nog enige andere de psalmist onder de leiding Gods heeft aangebracht toen hij de psalm voor de tweede maal aan de opperzangmeester heeft overgegeven. Bij het zingen ervan behoren wij te treuren over het bederf van de menselijke natuur en de ellendige ontaarding van de wereld, waarin wij leven, maar ons toch ook te verblijden In de hoop op de grote verlossing**.**

PSALM 53:1-7 Dezen psalm is tevoren reeds verklaard, en daarom zullen wij hier slechts kortelijk het een en ander opmerken aangaande de zonde, ten einde onze smart er over en onze afschuw ervan te doen toenemen.

1. Het feit van de zonde, is het bewezen? Is er bewijs voor? Ja, God is er getuige van, en Hij is een onwraakbaar Getuige. Van de plaats van Zijn heiligheid ziet Hij op de kinderen van de mensen, en ziet hoe weinig goed eronder hen is, vers 3. Al de zondigheid van hun hart en hun leven is naakt en geopend voor Hem.

2. De schuld van de zonde, is er kwaad Ja, zij is ongerechtigheid, vers 2, 5, zij is iets, dat onrecht is, zij is hetgeen, waar geen goed In is, vers 2, 4, zij is iets dat boos is, zij is het ergste kwaad, zij is hetgeen deze wereld tot zo’n boze wereld maakt als rij is, zij is terugkeren van God, vers 4.

3. De bron van de zonde, hoe komt het dat de mensen zo slecht zijn? Het is voorzeker omdat er geen vreze Gods voor hun ogen is: zij zeggen in hun hart: Er is geen God om ons ter verantwoording te roepen, geen, voor wie wij ontzag behoeven te hebben." Der mensen slechte praktijken komen voort uit hun slechte beginselen. Zij belijden God te kennen, maar in hun werken verloochenen zij Hem, omdat zij Hem in hun gedachten verloochenen.

4. De dwaasheid van de zonde. In Godsschatting, wiens oordeel, dies zijn wij zeker, recht is, is hij een dwaas, die zulke verdorven gedachten koestert, atheïsten, hetzij in denkwijze of in praktijk, zijn de grootste dwazen ter wereld. Zij, die God niet zoeken, begrepen niet dat zij als de redeloze dieren zijn, die geen verstand hebben, want de mens is van de dieren onderscheiden, niet zozeer door het vermogen van de rede, als wel door zijn vatbaarheid voor de Godsdienst. De werkers van ongerechtigheid hebben wat zij ook mogen zeggen of voorgeven geen kennis, er kan in waarheid gezegd worden dat zij niets weten en niets kennen, die God niet kennen, vers 5.

5. Het vuile van de zonde. Zondaars zijn verdorven, vers 2, hun natuur is geschonden en bedorven, en hoe edeler de natuur was, hoe lager zij is als zij verdorven is geworden, zoals die van de engelen. Corruptio optimi est pessima, niets is zo slecht als het beste, nadat het verdorven werd. Hun ongerechtigheid is verfoeilijk, hatelijk voor de heiligen God, en zij maakt hen hatelijk, terwijl Hij anders toch niets haat van hetgeen Hij gemaakt heeft. Het maakt de mensen vuil, vers 4, geheel vuil, moedwillige zondaren zijn stinkende in de neusgaten van de God des hemels en van de heilige engelen. Op welke betamelijkheid trotse zondaren ook aanspraak maken, het is zeker dat goddeloosheid de grootste verontreiniging ter wereld is.

6. De vrucht van de zonde, zie tot welk een trap van barbaarsheid zij de mensen ten laatste brengt, als door de bedrieglijkheid van de zonde van de mensen hart verhard is, zie hun wreedheid jegens hun broederen, die vlees zijn van hun vlees, omdat zij niet willen meelopen tot dezelfde uitgieting van de overdadigheid, zij eten hen op alsof zij brood aten, alsof zij niet slechts als dieren, maar als roofdieren geworden zijn. En zie hun minachting van God tegelijkertijd, zij roepen Hem niet aan, maar versmaden het om iets aan Hem verplicht te wezen.

7. De vrees en de schande, waarmee de zonde vergezeld gaat, vers 6. Aldaar zijn zij met vervaardheid vervaard geworden, die God tot hun vijand hebben gemaakt, hun eigen schuldig geweten verschrikte hen en vervulde hen van afgrijzen, hoewel er anders geen blijkbare reden was voor vrees, de goddelozen vlieden als er niemand is, die hen vervolgt. Zie de grond voor deze vrees, het is omdat God tevoren "de beenderen dergenen, die Zijn vo lk belegerden, verstrooid heeft, niet alleen hun macht heeft verbroken en hun benden heeft verstrooid, maar hen heeft gedood, hun lichamen tot dorre beenderen heeft gemaakt, zoals die aan de mond des grafs verstrooid zijn," Psalm 41:7. Dat zal het lot wezen van tien die "de legerplaats van de heiligen omringen en de geliefde stad," Openbaring 20:9. Het duchten daarvan moet hen wel verschrikken, die Gods volk opeten. Dit stelde de jonkvrouw, de dochter Sions, in staat om hen te beschamen, omdat God hen heeft veracht, om over hen te lachen, omdat Hij, die in de hemel woont, over hen zal lachen. Wij behoeven hen niet met vrees aan te zien, op wie God ziet met minachting. Als Hij hen veracht dan kunnen wij hen ook wel verachten.

Eindelijk. Het geloof van de heiligen, en hun hoop betreffende de genezing van dit grote kwaad, vers 7. Er zal een Verlosser komen een grote verlossing, een verlossing van zonde. O

dat die komst verhaast mocht worden want zij zal heerlijke en blijde tijden doen aanbreken. Er waren de zodanigen onder het Oude Testament, die uitzagen naar en hoopten op en baden voor en wachtten op deze verlossing.
a. God zal ter bestemden tijd Zijn kerk verlossen van de zondige boosaardigheid van haar vijanden, hetgeen blijdschap zal brengen aan Jakob en Israël, die gedurende lange tijd in een treurige toestand hebben verkeerd. Zulke verlossingen zijn dikwijls gewrocht, en zij waren allen typen van de eeuwige triomfen van de glorierijke kerk.
b. Hij zal alle gelovigen verlossen van hun eigen ongerechtigheden, opdat zij er niet gevankelijk door gevoerd zullen worden, en dat zal hun een altijddurende stof tot blijdschap wezen. Naar dit werk heeft de Verlosser Zijn naam Jezus, "want Hij zal Zijn volk zalig maken, verlossen, van hun zonden," Mattheüs 1:21**.**

PSALM 54

1 Een onderwijzing van David, voor de opperzangmeester, op de Neginoth; (54:2) Als de Zifieten gekomen waren, en tot Saul gezegd hadden: Verbergt zich David niet bij ons? (54:3) O God! verlos mij door Uw Naam, en doe mij recht door Uw macht. 2 (54:4) O God! hoor mijn gebed; neig de oren tot de redenen mijns monds. 3 (54:5) Want vreemden staan tegen mij op, en tirannen zoeken mijn ziel; zij stellen God niet voor hun ogen. Sela. 4 (54:6) Ziet, God is mij een Helper; de Heere is onder degenen, die mijn ziel ondersteunen. 5 (54:7) Hij zal dit kwaad mijn verspieders vergelden; roei hen uit door Uw waarheid. 6 (54:8) Ik zal U met vrijwilligheid offeren; ik zal Uw Naam, o HEERE! loven, want Hij is goed. 7 (54:9) Want Hij heeft mij gered uit alle benauwdheid; en mijn oog heeft gezien op mijn vijanden.

De sleutel van deze psalm hangt aan de deur want het opschrift zegt ons bij welke gelegenheid de psalm geschreven werd, namelijk toen de Zifieten, mannen van Juda, (typen van Judas, de verrader), David verrieden aan Saul, door hem te doen weten waar hij was en hem het middel aan de hand te doen om hem gevangen te nemen. Dit hebben zij tweemaal gedaan 1 Samuel 23:19, 26:1, en het is tot hun eeuwige schande in de geschiedenis vermeld. De psalm is lieflijk, het eerste gedeelte ervan overdacht hij misschien toen hij in zijn benauwdheid vaas, en heeft het in geschrifte gebracht toen het gevaar voorbij was met de bijvoeding van de laatste twee verzen waarin hij zijn dankbaarheid uitspreekt voor de redding, maar die toch ook in het geloof geschreven konden zijn toen hij nog in het midden van het gevaar was. Hier:

I. Klaagt hij bij God over de boosheid van zijn vijanden, en bidt om hulp tegen hen, vers 3.
II. Vertroost hij zich met de verzekerdheid van de Goddelijke gunst en bescherming, en dat ter bestemder tijd zijn vijanden zullen beschaamd en hij verlost zal worden, vers 9. wanneer wij ook in nood zijn, kunnen wij met vertroosting deze psalm zingen**.**

PSALM 54:1-5

Wij kunnen hier opmerken**:**

1. De grote benauwdheid, waarin David zich toen bevond, waarvan het opschrift ons een bericht geeft. De Zifieten kwamen uit eigen beweging, en deelden aan Saul mee waar David was, met de belofte hem in zijn handen over te leveren. Men zou gedacht hebben dat David niet vervolgd zou zijn geworden toen hij zich had teruggetrokken op het land, niet ontdekt zou zijn geworden toen hij in een woest land was, niet verraden zou zijn geworden toen hij een toevlucht had gezocht in zijn eigen land, maar toch was hij dit. Laat geen Godvruchtige verwachten veilig en gerust te kunnen zijn voor hij in de hemel is. Hoe verraderlijk, hoe

gedienstig, waren deze Zifieten! Het Is heerlijk dat God getrouw is, want mensen zijn niet te vertrouwen, Micha 7:5.

2. Zijn gebed tot God om hulp en verlossing, vers 3, 4. Hij doet een beroep op Gods macht, door welke Hij in staat is hem te helpen en op Zijn naam, door welke Hij zich verbonden heeft hem te helpen en bidt dat Hij hem verlossen zal van zijn vijanden, hem recht zal doen, zijn zaak zal voorstaan, en voor hem recht doen zal. David heeft geen andere pleitgrond om op te steunen dan Gods naam, geen andere macht om op te steunen dan Gods macht en die maakt hij tot zijn toevlucht en betrouwen. Dit zal de krachtdadige, afdoende verhoring zijn van zijn gebeden, vers 4, die hij zelfs op zijn vlucht, toen hij geen gelegenheid had voor een plechtig spreken tot God, tot de hemel heeft opgezonden. Hoor mijn gebed, dat uit mijn hart tot U opgaat, en neig de oren tot de redenen mijns monds.

3. Zijn pleitgrond, die ontleend is aan de aard van zijn vijanden, vers 5.
a. Het zijn vreemden, dat waren de Zifieten, daar zij de naam van Israëlieten onwaardig waren. Zij hebben mij laaghartiger en wreder behandeld dan de Filistijnen zelf mij behandeld zouden hebben. De ergste behandeling kan men verwachten van hen, die door de banden van bloedverwantschap heengebroken hebbende, zich tot vreemden hebben gemaakt.
b. Zij zijn tirannen, verdrukkers, dat was Saul, die, als koning, zijn macht had moeten gebruiken voor de bescherming van al zijn goede onderdanen, maar haar misbruikt heeft tot hun verderf. Niets is zo grievend als "verdrukking ter plaatse des gerichts" Prediker 3:16. Paulus was het meest in gevaar van "zijn geslacht en van de valse broederen," 2 Korinthe 11:26, en zo was het ook met David.
c. Zij waren zeer geducht en dreigend, zij haatten hem niet slechts, en wensten hem niet alleen kwaad toe, maar zij stonden allen tezamen tegen hem op, hun macht verenigende om hem kwaad te doen.
d. Zij waren zeer boosaardig, zit zoeken mijn ziel, zij leggen het toe op mijn leven, met niets minder willen zij tevreden zijn. Wij mogen in het geloof bidden dat God aan zulke wrede, bloeddorstige mannen in Zijn voorzienigheid geen voorspoed zal geven, opdat het de schijn niet zou hebben dat luit hen steunde, hun handelingen goedkeurde.
e. Zij waren zeer goddeloos en atheïstisch, en daarom dacht hij dat het Gods zaak en belang was om tegen hen op te treden. Zij stellen God niet voor hun ogen, zij hebben de gedachte van God geheel van zich afgeworpen, zij bedenken niet dat zijn oog op hen is, dat zij, door met Zijn volk te strijden tegen Hem, ook hebben zij geen vrees voor de stellige en noodlottige gevolgen van zo'n ongelijker strijd. Van hen, die God niet voor hun ogen stellen, is geen goeds te verwachten, aan welke goddeloosheid zullen zulke mensen zich niet schuldig maken? Welke banden van de natuur, van de vriendschap, van de dankbaarheid of des verbande zullen hen houden die door de vreze Gods hebben heengebroken Sela. Let hier op. Laat ons allen God te allen tijde voor onze ogen stellen, want zo wij het niet doen, dan zijn wij in gevaar van reddeloos verloren te gaan**.**

PSALM 54:6-9

Wij hebben hier de levendige geloofsoefening van David in zijn gebed, waardoor hij de zekerheid verkreeg dat de uitkomst goed en troostrijk zal zijn, hoewel de aanslag op hem zeer geducht was.

1. Hij was er zeker van God aan zijn zijde te hebben, dat God zijn partij nam, vers 6. hij zegt het met een gevoel van triomf. Zie God is mij een helper. Indien wij voor Hem zijn, dan is Hij voor ons, als Hij voor ons is dan zullen wij in Hem zo'n hulp hebben dat wij geen macht behoeven te vrezen, die zich tegen ons stelt. Hoewel mensen en duivelen het er op aanleggen

om onze verdervers te zijn, zij zullen niet tegen ons overmogen, zo God ons een helper is. "De Heere is met mij, ik zal niet vrezen onder mijn helpers, die mijn ziel ondersteunen." Vergelijk Psalm 1-18:7. Er zijn sommigen die mij ondersteunen, en God is één hunner, Hij is de eerste, de voornaamste van hen, niemand hunner zou mij kunnen helpen, indien Hij mij niet hielp. Ieder schepsel is datgene voor ons en niets meer wat God het doet zijn. Hij bedoelt: De Heere is het, die mijn ziel ondersteunt, mij er voor behoedt om moede te worden onder mijn werk of onder mijn lasten te bezwijken." Hij, die door Zijn voorzienigheid alle dingen onderhoudt, ondersteunt door zijn genade de zielen van Zijn. God, die te bestemder tijd Zijn volk zal verlossen, zal hen intussen ondersteunen en staande houden, zodat de geest, die Hij gemaakt heeft, voor Zijn aangezicht niet overstelpt zal worden.

2. God het voor hem opnemende, twijfelt hij niet, of zijn vijanden zullen voor zijn aangezicht vlieden en vallen Hij zal dit kwaad aan mijn verspieders vergelden, vers 7, die een gelegenheid zoeken om mij onheil te berokkenen. David wilde hun geen kwaad vergelden, maar hij wist dat God het zou doen, ik ben als een dove, ik hoor niet, want Gij zult horen. De vijanden aan wie wil vergiffenis schenken, zal God, zo zij zich niet bekeren, oordelen, en daarom moeten wij onszelf niet wreken, want God heeft gezegd: Mij is de wraak. Maar hij bidt: Roei hen uit door Uw waarheid.
Dit is geen gebed van de boosaardigheid, maar een gebed des geloofs, want het heeft het oog op het Woord van God, en begeert slechts de vervulling daarvan. Er is waarheid in Gods bedreigingen zowel als in Zijn beloften, en zondaren, die zich niet bekeren, zullen dit tot hun schade gewaar worden.

3. Hij belooft Gode dank te zeggen voor al de ervaringen, die hij heeft gehad van Zijn goedheid jegens hem, vers 8. Ik zal U met vrijwilligheid offeren. Hoewel de offers kostbaar waren, zal David, daar God toen van Zijn aanbidders eiste dat zij Hem op die wijze zouden loven en danken, ze niet slechts offeren, maar ze vrijwillig offeren, zonder murmureren of tegenzin. Al onze geestelijke offeranden moeten in die zin vrijwillige offers zijn, want God heeft de blijmoedige gever lief. Maar hij zal niet slechts zijn offer brengen, dat slechts de schaduw was, de ceremonie, maar ook acht geven op het wezen. Ik zal Uw naam loven. Een dankbaar hart en de varren van onze lippen zijn de offeranden, die God zal aannemen, ik zal Uw naam loven, want hij is goed. Uw naam is niet alleen groot, maar goed, en moet daarom geloofd wo rden. Gods naam te loven is niet slechts hetgeen wij verplicht zijn, maar het is goed, het is aangenaam, het is nuttig, het is goed voor ons, Psalm 92:2, "daarom zal ik Uw naam loven."

4. Hij spreekt van zijn verlossing als van iets, dat reeds geschied is, vers 9.
a. Ik zal Uw naam loven en zeggen: "Hij heeft mij gered, dat zal alsdan mijn lied zijn." Hetgeen, waarin hij zich verheugt, is een volkomen verlossing, Hij heeft mij tot nu toe gered uit alle benauwdheid, en menigmaal heb ik mijn doel bereikt heeft God mij op mijn verspieders doen zien, daarom zal Hij mij ook nu uit deze benauwdheid redden." Aldus behoren wij ons in onze grootste moeilijkheden aan te moediger door onze ervaringen in het verleden. Of,
b. Met deze gedachte maakte hij zijn tegenwoordige verlossing groot toen de schrik voorbij was, dat zij een onderpand was van nog verdere verlossingen. Hij spreekt van zijn algehele verlossing als van iets, dat reeds geschied was hoewel hij nog zeer vele moeilijkheden voor zich had, want Gods belofte er voor hebbende, was hij er even zeker van, alsof zij reeds had plaats gehad. "Hij, die begonnen is mij uit deze benauwdheid te redden, zal mij uit alle benauwdheden verlossen, en mij ten laatste op mijn vijanden doen zien." Dit kan misschien heenwijzen naar Christus, van wie David een type is geweest. God zal Hem verlossen uit al de

benauwdheden van Zijn staat van vernedering, en Hij was er volkomen zeker van, en er is gezegd, dat alle dingen onder Zijn voeten gelegd zullen worden, want, hoewel wij nu nog niet zien dat Hem alle dingen onderworpen zijn, zijn wij er toch volkomen zeker van dat Hij zei heersen, totdat Zijn vijanden tot Zijn voetbank zijn gemaakt, en Hij Zijn lust aan hen zien zal. Maar het is ook een aanmoediging voor alle gelovigen, om van bun bijzondere verlossing het gebruik te maken, dat Paulus (evenals hier David) ervan maakt, 2 Timotheüs 4:17, 18. "Hij, die mij uit de muil van de leeuw heeft verlost, zal mij verlossen van alle boos werk, en bewaren tot Zijn hemels koninkrijk."

PSALM 55

1 Een onderwijzing van David, voor de opperzangmeester, op de Neginoth. (55:2) O God! neem mijn gebed ter oren, en verberg U niet voor mijn smeking. 2 (55:3) Merk op mij, en verhoor mij; ik bedrijf misbaar in mijn klacht, en maak getier; 3 (55:4) Om de roep des vijands, vanwege de beangstiging des goddelozen; want zij schuiven ongerechtigheid op mij, en in toorn haten zij mij. 4 (55:5) Mijn hart smart in het binnenste van mij, en verschrikkingen des doods zijn op mij gevallen. 5 (55:6) Vrees en beving komt mij aan, en gruwen overdekt mij; 6 (55:7) Zodat ik zeg: Och, dat mij iemand vleugelen, als ener duive, gave! ik zou heenvliegen, waar ik blijven mocht. 7 (55:8) Ziet, ik zou ver wegzwerven, ik zou vernachten in de woestijn. Sela. 8 (55:9) Ik zou haasten, dat ik ontkwame, van de drijvenden wind, van de storm. 9 (55:10) Verslind hen, HEERE! deel hun tong; want ik zie wrevel en twist in de stad. 10 (55:11) Dag en nacht omringen zij haar op haar muren; en ongerechtigheid en overlast is binnen in haar. 11 (55:12) Enkel verderving is binnen in haar; en list en bedrog wijkt niet van haar straat. 12 (55:13) Want het is geen vijand, die mij hoont, anders zou ik het hebben gedragen; het is mijn hater niet, die zich tegen mij groot maakt, anders zou ik mij voor hem verborgen hebben. 13 (55:14) Maar gij zijt het, o mens, als van mijn waardigheid, mijn leidsman en mijn bekende! 14 (55:15) Wij, die tezamen in zoetigheid heimelijk raadpleegden; wij wandelden in gezelschap ten huize Gods. 15 (55:16) Dat hun de dood als een schuldeiser overvalle, dat zij als levend ter helle neerdalen; want boosheden zijn in hun woning, in het binnenste van hen. 16 (55:17) Mij aangaande, ik zal tot God roepen, en de HEERE zal mij verlossen. 17 (55:18) Des avonds, en des morgens, en des middags zal ik klagen en getier maken; en Hij zal mijn stem horen. 18 (55:19) Hij heeft mijn ziel in vrede verlost van de strijd tegen mij; want met menigte zijn zij tegen mij geweest. 19 (55:20) God zal horen, en zal hen plagen, als die vanouds zit, Sela; dewijl bij hen gans geen verandering is, en zij God niet vrezen. 20 (55:21) Hij slaat zijn handen aan degenen, die vrede met Hem hadden; hij ontheiligt Zijn verbond. 21 (55:22) Zijn mond is gladder dan boter, maar zijn hart is krijg; zijn woorden zijn zachter dan olie, maar dezelve zijn blote zwaarden. 22 (55:23) Werp uw zorg op de HEERE, en Hij zal u onderhouden; Hij zal in eeuwigheid niet toelaten, dat de rechtvaardige wankele. 23 (55:24) Maar Gij, o God! zult die doen neerdalen in de put des verderfs; de mannen des bloeds en bedrogs zullen hun dagen niet ter helft brengen; ik, daarentegen, zal op U vertrouwen.

Het is de gissing van vele Schriftverklaarders dat David deze psalm geschreven heeft bij gelegenheid van Absaloms rebellie, en dat de bijzondere vijand, van wie hij hier spreekt, die zo verraderlijk met hem gehandeld heeft, Achitofel is geweest, daarom beschouwen sommigen Davids lijden hier als een afschaduwing van Christus' lijden, en Achitofels verraad als een type van dat van Judas, omdat beide zich verhangen hebben. Maar er is niets in, dat in het Nieuwe Testament bijzonder op Christus wordt toegepast. Toen David deze psalm schreef, was hij in grote benauwdheid.

I. Hij bidt dat God Zijn gunst jegens hem zal betonen, en pleit op zijn smart en zijn vrees, vers 2-9.
II. Hij bidt dat God Zijn misnoegen zal betonen aan zijn vijanden, en pleit op hun grote goddeloosheid en hun verraad, vers 10-16 en opnieuw in vers 21 en 22.
III. Hij verzekert zich dat God te bestemden tijd voor hem zal verschijnen tegen zijn vijanden, vertroost zich met de hoop daarop, en moedigt anderen aan om op God te vertrouwen, vers 17-20, en opnieuw in vers 23.
Bij het zingen van deze psalm kunnen wij, indien wij er reden toe hebben, hem toepassen op onze eigen benauwdheden. En zo wij daartoe geen reden hebben, kunnen wij medegevoel hebben met hen, wier toestand daar meer mee overeenkomt, voorziende dat er ten laatste verbolgenheid en kittigheid des toorns zal zijn tegen de vervolgers, en blijdschap en heil voor de vervolgden**.**

PSALM 55:1-9

In deze verzen hebben wij:
I. David biddende. Het gebed is een zalf voor iedere wond, en een verlichting voor het gemoed onder iedere last, o God, neem mijn gebed ter ore, vers 2, 4. Hij heeft de beden niet opgeschreven, die hij in zijn benauwdheid tot God heeft opgezonden, maar vraagt dat God de gebeden zal verhoren, die zijn hart in elk tijdperk tot God heeft gericht, er een antwoord des vredes op zal geven. Merk op mij en verhoor mij. Saul wilde zijn beden niet horen, zijn andere vijanden merkten niet op zijn pleiten, maar: Heere, het behage U naar mij te horen, verberg U niet voor mijn smeking, hetzij als iemand wie het niet aangaat, die er geen belang in stelt, en er dus geen acht op slaat, of als iemand, die misnoegd is, toornig op mij is, en dus ook op mijn gebed. Als wij in onze gebeden in oprechtheid onszelf, onze zaak, ons hart, voor God blootleggen, dan hebben wij reden om te hopen dat Hij zichzelf, Zijn gunsten, Zijn vertroostingen niet zal verbergen.

II. David wenende, want daarin was hij een type van Christus, dat hij een man van smarten was, en dikwijls heeft geweend, vers 3. "ik bedrijf misbaar in mijn klacht", (of in mijn overdenking, mijn treurig peinzen) " en ik maak getier, ik kan dat zuchten en kermen en andere uitdrukkingen van smart niet onderdrukken, niet verhinderen, zodat zij, die mij omringen ze horen. Grote smart is dikwijls luidruchtig, en zo wordt zij enigermate gelenigd, terwijl de smart, die onderdrukt en gesmoord wordt, toeneemt, daar er geen lucht aan wordt gegeven. Maar wat was de zaak? Het is om de roep van de vijand vers 4, de dreigementen en beledigingen van Absaloms aanhangers, die toenamen, dreigden en het volk ophitsten om tegen David te roepen hem weg te schreeuwen uit zijn paleis en zijn hoofdstad, zoals later de overpriesters het gepeupel hebben opgehitst om tegen de Zone Davids te roepen: Weg met hem, kruis hem! Maar het was niet alleen de roep des vijands, die tranen uit Davids ogen deden vloeien, maar ook hun verdrukking, hun beangstiging, en de ontberingen waartoe hij hierdoor gebracht werd. Zij schuiven ongerechtigheid op mij.
Zij konden David niet rechtvaardig van slecht beheer beschuldigen in zijn regering, konden niet bewijzen dat hij zich aan verdrukking of onrechtvaardigheid had schuldig gemaakt, maar zij overlaadden hem met laster. Hoewel zij geen ongerechtigheid in hem vonden met betrekking tot zijn ambt als koning, schoven zij toch allerlei ongerechtigheid op hem, stelden zij hem aan het volk voor als een tiran, waardig om verstouten en verdreven te worden. De onschuld zelf is geen beschutting tegen liegende tongen. Zij zelf haatten hem, ja in toorn haatten zij hem, er was in hun vijandschap beide het vuur en de heftigheid van toorn, of plotseling opkomende drift, en het onverzoenlijke van haat en ingewortelde boosaardigheid en daarom legden zij het er op toe om hem hatelijk te maken, opdat ook anderen hem zouden

haten. Dit heeft hem doen treuren, te meer omdat hij zich de tijd kon herinneren, toen hij de lieveling zijns volks was, beantwoord heeft aan zijn naam: David, een beminde.

III. David bevende en in grote ontsteltenis. Wel kunnen we veronderstellen dat hij dit geweest is bij het uitbreken van Absaloms samenzwering en de algemenen afval des volks, zelfs van hen, van wie hij weinig reden had dit te vermoeden.

1. Zie door welke vrees hij bevangen werd. David was een man van grote kloekmoedigheid, en in sommige zeer bijzondere gevallen had hij treffende blijken gegeven van moed en onversaagdheid, en toch, toen het gevaar zo plotseling kwam en zo nabij was, ontzonk hem de moed. Laat dan de kloekmoedige niet roemen op zijn dapperheid, evenmin als de sterke op zijn kracht. Nu Davids half wegkrimpt in zijn binnenste, zijn verschrikkingen des doods op hem gevallen, vers 5. Vreesachtigheid van gemoed en beving des lichaams kwamen op hem aan, en gruwen overdekte hem, vers 6, toen van buiten strijd was, was het geen wonder dat er van binnen vrees was, en, zo het bij gelegenheid was van Absaloms rebellie, dan kunnen wij wel veronderstellen dat de herinnering aan zijn zonde in de zaak van Uria, waarvoor God nu met hem afrekende, zijn verschrikking nog deed toenemen. Soms heeft Davids geloof hem in zekere zin onbeschroomd gemaakt, en kon hij, als hij omringd was door vijanden stoutmoedig zeggen: ik zal niet vrezen, wat zal een mens mij doen? Maar op andere tijden hebben vrees en angst de overhand en tiranniseren hem, want ook de beste mensen zijn niet altijd even krachtig in het geloof.

2. Zie, hoe hij onder deze vrees en verschrikking wenste zich terug te trekken in een woestijn, ergens heen, waar het ook zij zo het slechts ver genoeg is om de roep des vijands niet te kunnen horen en zijn verdrukkingen niet te kunnen zien. In vers 7. zei hij het tot God in zijn gebed en tot zichzelf in overpeinzing, en tot zijn vrienden in klacht: och dat mij iemand vleugelen als van een duif gave? Hoezeer hij vroeger Jeruzalem ook bemind had, nu het een oproerige stad alr as geworden, verlangde hij er van weg te komen, en, evenals de profeet, wenste hij "in de woestijn een herberg van de wandelaars te hebben, ten einde zijn volk te verlaten en van hen te trekken, omdat zij een trouweloze hoop zijn", Jeremia 9:2. Dit komt zeer goed overeen met Davids besluit bij het uitbreken van die opstand: "Staat op laten wij vluchten want anders zullen wij niet ontkomen" 2 Samuel 15:14.

Merk op:
a. Hoe hij zou willen ontkomen, hij was zo omringd door vijanden, dat hij niet zag hoe hij zou kunnen ontkomen, anders dan op vleugelen, en daarom wenst hij: och dat ik vleugels had, niet als van een valk, die een krachtige vlucht heeft, maar als van een duif, die een snelle vlucht heeft, hij wenst vleugelen te hebben, niet om op een dag uit te vliegen want zodanigen waren zijn vijanden. De vleugelen van een duif kwamen het best overeen met hem, die een duivenaard had, en daarom zouden arendsvleugelen hem niet passen. De duif vliegt, laag en gaat zo spoedig zij kan in beschutting, en aldus wilde David vliegen.
b. Waaraan hij wenst te ontkomen: aan de wind, de storm, het rumoer en de gisting, die thans in de stad heersten, en aan het gevaar, waaraan hij was blootgesteld. Hierin was hij als een duif, die geen geraas kan verdragen.
c. Wat hij op het oog had in zijn ontkoming: geen zegepraal maar rust, "ik zou wegvliegen en een woonplaats zoeken, waar ik blijven mocht," waar ik rust had, vers 7. Ik zou heenvlieden naar welke plaats het ook zij, al was het naar een dorre, akelige woestijn, hoe ver ook weg, zo ik er slechts rust kon hebben. Rust en vrede, in stilte en eenzaamheid, zijn hetgeen de wijste en de beste mensen het vurigst hebben begeerd, en het meest wel als zij gekweld en vermoeid werden door het geraas en getier om hen heen. Godvruchtige zielen wensen zich terug te

trekken van het gejaag en gewoel van deze wereld, ten einde op lieflijke wijze God en zichzelf te genieten, en als er ware vrede is aan deze zijde van de hemel, dan zijn zij het, die er in de afzondering van genieten. Dit maakt voor een kind van God de dood begerenswaardig, dat hij er voor goed door ontkomt aan al de stormen en orkanen van deze wereld, om nu voor eeuwig een volkomen rust te genieten**.**

PSALM 55:10-16
David klaagt hier over zijn vijanden, wier boze complotten hem ten einde raad hebben gebracht, hoewel niet aan het einde van zijn geloof, en door de geest van de profetie bidt hij tegen hen. Let hier op:

I. Het karakter, dat hij toeschrijft aan zijn vijanden, die hij vreest. Zij waren de ergste soort van mensen, en zijn beschrijving van hen komt zeer wel overeen met Absalom en zijn medeplichtigen.

1. Hij klaagt over de stad Jeruzalem, die zich op vreemde wijze met Absalom had verenigd en van David was afgevallen, zodat hij daar niemand had dan zijn eigen lijfwacht en zijn dienaren, in wie hij vertrouwen kon stellen, hoe is de getrouwe stad tot een hoer geworden! David heeft die voorstelling ervan niet van anderen, maar met zijn eigen ogen en een bedroefd hart heeft hij zelf niets dan wrevel en twist in de stad gezien, vers 10, want toen zij ontrouw aan David begonnen te worden werden zij boosaardig en schadelijk voor elkaar. Als hij de ronde deed op de muren van de stad, zag hij dat wrevel en twist er dag en nacht in rondwaarden, en haar omringden op haar muren, vers 11. Al de kunst en methode, die de rebellen gebruikten om de stad te versterken, bestonden uit geweld, wrevel en twist, geen eerlijkheid, geen trouw of liefde was onder hen overgebleven. Sloeg hij een blik in het hart van de stad, schade en kwaad, wederzijds onrecht en kwelling waren in het midden van haar, ongerechtigheid en overlast is binnen in haar, jusque datum sceleri de slechtheid is er gewettigd. List en bedrog en allerlei verraderlijke handelingen wijken niet van haar straten, vers 12. Dat kan zien op hun lage en wrede behandeling van Davids vrienden en van hen, van wie zij wisten dat zij hem trouw gebleven waren, door bedrog en geweld deden zij hun al het kwaad, dat zij konden. Is dit het karakter van Jeruzalem, de koninklijke stad en, wat meer is, van de heilige stad? En dat nog wel in Davids tijd, zo spoedig nadat er de stoelen des gerichts en de getuigenis Israëls gesteld waren! Is dit die stad, waarvan men zei dat hij volkomen van schoonheid was? Is Jeruzalem, het hoofdkwartier van de priesters Gods, zo slecht onderwezen? Kan Jeruzalem ondankbaar wezen aan David zelf, zijn eigen doorluchtige stichter, zodat hij er niet in wonen kan? Laat ons niet verwonderd zijn over het bederf en de wanordelijkheid van deze kerk op aarde, maar verlangen naar het Nieuwe Jeruzalem, waar geen geweld of twisting, geen kwaad en geen bedrog is, en waarin niets zal binnenkomen, dat onrein is, noch iets dat beroert of ontrust.

2. Hij klaagt over een van de aanvoerders van het complot, die zeer ijverig was geweest om afgunst op te wekken, hem en zijn regering in een kwaad daglicht te stellen, en de stad tegen hem op te ruien, het was iemand die hem smaadde alsof hij zijn macht misbruikt had, of er het gebruik van verzuimd of veronachtzaamd had, want dat was Absaloms boosaardige inblazing: "Uw zaken zijn goed en recht, maar "gij hebt geen verhoorder van des koningswege." 2 Samuel 15:3. Deze en dergelijke beschuldigingen werden ijverig onder het volk verspreid, en wie was er het bedrijvigst in? "Geen gezworen vijand, niet Simeï, of een van hen, die aan David geen trouw hadden willen zweren, dan zou ik het hebben kunnen dragen, want van hen zou ik niets beters verwacht hebben, (en wij bevinden hoe geduldig hij Simeï's vloeken verdragen heeft) "niet een van hen, die ronduit zeiden dat zij mij haten, want dan zou ik op

mijn hoede tegen hem geweest zijn, ik zou mijn beraadslagingen voor hem hebben verborgen, zodat het niet in zijn macht zou geweest zijn om mij te verraden, maar gij zijt het, o mens, als van mijn waardigheid, vers 14.
De Chaldeeuwse paraphrase noemt Achitofel als de persoon, die bedoeld wordt, en niets in geheel dit complot schijnt David zo ontmoedigd te hebben als te horen dat Achitofel onder degenen was, die zich met Absalom hebben verbonden, want hij "was raad van de koning", I Kronieken 27:32. Mijn gelijke, een vriend, die ik liefhad als mijn eigen ziel, aan wie ik al mijn geheimen heb meegedeeld die mijn zin en bedoeling kende zo goed als ik zelf, mijn leidsman, met wie ik te rade ging en door wie ik bestuurd werd in al mijn zaken, die ik tot voorzitter van mijn geheime raad en tot eerste staatsminister heb aangesteld dat is de man, die mij thans mishandelt. Ik ben vriendelijk voor hem geweest, en nu vind ik hem zo laag ondankbaar, ik heb vertrouwen in hem gesteld, maar nu vind ik hem zo laag en verraderlijk, ja, hij zou mij niet half zoveel kwaad lebben kunnen doen als hij mij doet, indien ik hem niet zoveel achting had betoond. "Dit alles meest wel zeer smartelijk zijn voor iemand van een edel gemoed, en toch was het nog niet alles: deze verrader had de schijn aangenomen van een heilige te zijn, want anders had hij nooit Davids boezemvriend kunnen worden, vers 15. "Wij hebben tezamen beraadslaagd, hebben menig uur met elkaar doorgebracht, hebben zeer veel genoegen gesmaakt in Godsdienstige gesprekken."
Of, zoals Dr. Hammond het leest: "Wij voegden ons bij elkaar in de vergadering, ik gaf hem de rechterhand van de gemeenschap in de heilige inzettingen, en dan wandelden wij in gezelschap ten huize Gods om de openbaren dienst bij te wonen." Er is altijd geweest, en er zal altijd zijn, een vermenging van goed en slecht, echt en onecht, in de zichtbare kerk, waar tussen wij, gedurende lange tijd misschien, geen verschil kunnen bespeuren, maar Hij, die het hart doorgrondt, kan dit wel. David, die in oprechtheid naar het huis Gods opging, had Achitofel aan zijn zijde, in zijn gezelschap, die erin geveinsdheid heenging. De Farizeeër en de tollenaar gingen tegelijkertijd naar de tempel om te bidden, maar vroeg of laat zullen zij, die oprecht zijn, en zij, die het niet zijn, openbaar worden. Vleselijke staatkunde kan de mensen heel ver doen gaan, en gedurende zeer lange tijd, in een belijden van de Godsdienst, als hij in de mode is en met hun doeleinden strookt. Aan het hof van de Godvruchtige David was niemand vromer dan Achitofel, en toch was zijn hart niet recht in de ogen van God. Wij moeten er niet verbaasd over zijn als wij ons smartelijk bedrogen zien in sommigen, die zeer grote aanspraken hebben gemaakt op deze twee heilige zaken: Godsdienst en vriendschap. David zelf, die een zeer wijs man was, is aldus bedrogen geworden, hetgeen gelijksoortige teleurstellingen zoveel draaglijker voor ons kan maken.

II. Zijn gebeden tegen hen, die ons ontzag moeten inboezemen, maar ons ook vertroosting moeten geven als profetieën, maar die wij niet moeten navolgen in onze gebeden tegen bijzondere vijanden van onszelf. Hij bidt**:**

1. Dat God hen verstrooien zal zoals de torenbouwers van Babel, vers 10. " Verslind hen, Heere, deel hun tong, vernietig hun raad door hen onenig te maken onder elkaar, hen tegen elkaar in te doen gaan. Zend een bozen geest onder hen, zodat zij elkaar niet verstaan, maar afgunstig en naijverig op elkaar zijn." Dit gebed werd verhoord toen Achitofels raad tot zotheid werd gemaakt door Husai's raad er tegenover te stellen. Dikwijls vernietigt God de vijanden van de kerk door hen te verdelen, en er is ook geen zekerder middel om een volk te verderven dan verdeeldheid. Een koninkrijk, een belang, dat tegen zichzelf verdeeld is, kan niet lang bestaan.

2. Dat God hen zal verslinden, zoals Hij Dathan en Abiram verslonden heeft met hun metgezellen, die zich verbonden hadden tegen Mozes, wier keel een open graf zijnde, de aarde zich geopend heeft om hen te verslinden. Dit was toen iets nieuws, dat God geschapen

heeft, Numeri 16:30. Maar David bidt dat het nu herhaald mocht worden, vers 16. Dat op Goddelijke volmacht de dood hen grijpe, hen overvalle, dat zij levend ter helle neerdalen.- laat hen dood en begraven zijn, en aldus als in een ogenblik zijn vernietigd, want boosheden zijn in hun woning, zijn overal waar zij zijn, zijn in het binnenste van hen." De zielen van onboetvaardige zondaren gaan levend ter helle, want zij zijn zich volkomen bewust van hun ellende, en zullen daarom nog leven, opdat zij nog ellendig zullen zijn. Dit gebed is een profetie van het algehele, het eeuwige verderf van allen, die in het geheim, of in het openbaar de Messias des Heeren tegenstaan, en tegen Hem rebelleren**.**

PSALM 55:17-24
In deze verzen:

I. Volhardt David in zijn besluit om God aan te roepen, wel verzekerd zijnde dat het Hem niet tevergeefs zal zoeken, vers 17. Mij aangaande, laat hen de maatregelen nemen, die het hun behaagt te nemen, om zich te beveiligen laat geweld, wrevel en twist hun wachters zijn, maar mij aangaande, het gebed zal mijn wachter wezen, daar heb ik troost in gevonden, en daarom zal ik daar bij blijven: ik zal tot God roepen, mij aan Hem overgeven, en de Heere zal mij verlossen. "Al wie op de rechte wijze de naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden", Romeinen 10:13. Hij besluit om vurig en dikwijls die plicht te volbrengen.

1. Hij zal vurig bidden, ik zal bidden en luid roepen, vers 18 "ik zal peinzen, dat is de betekenis van het vorige woord. "Ik zal tot mijn eigen hart spreken, en daaruit zal het gebed voortkomen." Wij bidden op de rechte wijze als wij bidden met alles wat binnen in ons is, eerst denken, en dan over onze gedachten bidden, want de ware aard van het gebed is het hart op te heffen tot God. Overdacht hebbende, zal hij roepen, zal hij luid roepen, de vurigheid van zijn geest in het gebed zal uitgedrukt worden, en nog meer opgewekt worden door het dringende van zijn stem.

2. Hij zal dikwijls bidden, alle dagen, en driemaal daags, des morgens, des middags en des avonds. Waarschijnlijk is dit zijn voortdurende gewoonte geweest en hij besluit er bij te blijven nu hij in nood en benauwdheid is gekomen. Wij kunnen als wij in benauwdheid zijn met te meer vrijmoedigheid tot de troon van de genade komen, als wij dan niet pas beginnen te zoeken om met God bekend te worden, maar er de voortdurende gewoonte van hadden en als de benauwdheid de raderen van het gebed in gang vindt. Zij, die drie maaltijden per dag weinig genoeg vinden voor het lichaam, behoren nog veel meer drie plechtige gebeden per dag weinig genoeg te achten voor de ziel, en dit een genoegen, geen opgelegde, verdrietige taak te vinden. Gelijk het voegzaam is om des morgens onze dag te beginnen met God, en des avonds de dag met Hem te eindigen, zo is het ook voegzaam dat wij ons des middags voor een poosje afzonderen om met Hem te spreken. Het was Daniëls gewoonte om drie maal daags te bidden, Daniel 6:11, en de middagure was ook voor Petrus een van zijn uren van gebed, Handelingen 10:9. Laat ons het niet moede worden om dikwijls te bidden, want God is het niet moede om te horen, en Hij zal mijn stem horen, en mij niet laken omdat ik te dikwijls kom, integendeel, hoe vaker hoe beter en hoe meer welkom."

II. Hij houdt er zich van verzekerd dat God te bestemder tijd een antwoord van vrede zal geven op zijn gebeden.
1. Dat hij zelf gered, verlost zal worden, van zijn vrees zal worden ontheven, die vrees, waardoor hij zozeer ontroerd is geweest, vers 5, 6, was nu tot zwijgen gebracht, en hij begint zich te verblijden in hope, vers 19. God heeft mijn ziel in vrede verlost, dat is: Hij zal haar verlossen. David is even zeker van zijn verlossing, alsof zij reeds gewerkt was. Zijn vijanden

voerden krijg tegen hem, en de strijd is tegen hem aangebonden, maar God heeft hem in vrede verlost en hem evenveel genot en vertroosting doen smaken, alsof hij nooit in gevaar was geweest. Zo Hij hem niet verloste in overwinning en zegepraal, heeft Hij hem toch verlost in vrede, innerlijke vrede, Hij heeft zijn ziel in vrede verlost, door geduld en heilige blijdschap in God heeft hij zijn ziel kunnen blij van bezitten. Diegenen zijn veilig en gerust, wier hart en zinnen bewaard worden door die "vrede Gods die alle verstand te boven gaat," Filippenzen 4:7. In zijn verschrikking en angst dacht David dat allen tegen hem waren, maar nu ziet hij dat velen voor hem zijn, meer dan hij zich kon voorstellen, zijn invloed bleek groter te zijn dan hij verwachtte en daarvan geeft hij Gode de eer, want Hij is het, die ons vrienden verwekt als wij hen nodig hebben, en hen getrouw aan ons maakt. Er waren velen met hem, want hoewel zijn onderdanen hem verlieten en overliepen naar Absalom, was toch God met hem, en ook de goede engelen. Met het oog van het geloof ziet hij zich nu omringd, zoals Elisa, met vurige paarden en wagens, en daarom juicht hij: Er "zijn meer met mij dan tegen mij," 2 Koningen 6:16, 17.

2. Dat er met zijn vijanden afgerekend zal worden, dat zij ten onder zullen worden gebracht. Zij hadden hem verschrikt met hun dreigementen, vers 4, maar hier zegt hij genoeg om hen te verschrikken, en hen met veel meer oorzaak te doen beven, en daar zal niets tegen te doen zijn, er zal geen verhelpen aan wezen, want zij konden zich niet, zoals David van hun angst ontlasten door geloof in God.
A. David stelt nu hun karakter in het licht en wijst er op als de reden, waarom hij verwachtte dat God hen ten onder zal brengen.
a. Zij zijn goddeloos, hebben geen ontzag voor God, voor Zijn gezag of Zijn toorn. Dewijl bij hem geheel een verandering is, zij hebben geen beproevingen, er is geen onderbreking in de gestadige loop van hun voorspoed, zij hebben geen kruisen om hen van vat tot vat te ontledigen, en daarom vrezen zij God niet vers 20. Zij leven in voortdurende veronachtzaming en minachting van God en Godsdienst dat de oorzaak is van al hun andere slechtheid, en hen ontwijfelbaar tekent voor het verderf.
b. Zij zijn vals en verraderlijk, en willen zich ook door de heiligste en plechtigste verbintenissen niet laten houden, vers 21. "Hij slaat zijn handen aan degenen, die vrede met hem hadden, die hem nooit getergd of beledigd hadden, hem geen oorzaak tot twist gegeven hadden, integendeel, hem op alle wijzen hadden aangemoedigd om vriendelijkheid van hem te verwachten. Hij slaat zijn handen aan degenen, aan wie hij zijn hand gegeven had, en heeft zijn verbond ontheiligd, zijn verbond beide met God en de mens, zijn verbintenis jegens beide geschonden," en er is niets, dat de mensen rijper maakt voor het verderf.
c. Zij zijn laag en huichelachtig, wenden vriendschap voor terwijl zij op kwaad bedacht zijn vers 22. "Zijn mond" (waarschijnlijk bedoelt hij inzonderheid Achitofel) is gladder dan boter, zijn woorden zijn zachter dan olie, zo beleefd is hij en zo voorkomend, zo ruim in zijn betuigingen van eerbied en vriendelijkheid en de aanbiedingen van goede diensten, maar terzelfder tijd is zijn hart in strijd, en al zijn beleefdheid was niets dan een krijgslist, en in diezelfde woorden was zo’n boosaardige bedoeling verborgen, dat zij als blote zwaarden zijn, gereed om het hart te doorsteken." Zij lachen iemand toe, terwijl zij hem doden zoals Joab, die kuste en doodde. Satan is zo’n vijand, hij vleit de mensen naar hun verderf, geloof hem niet, als hij vriendelijk tot u spreekt.

B. David voorzegt hier hun verderf.
a. God zal hen plagen, zal hen in de engte brengen, hen verschrikken, hun verdrukking vergelden, die Zijn volk hebben benauwd, en dat het wel in antwoord op de gebeden van Zijn volk, God zal horen en zal het vragen, horen het geroep van de verdrukten, en verschrikking spreken tot hun verdrukkers, Hij namelijk, die vanouds zit, die van eeuwigheid aan God is, en

die van het begin des tijds zit als Rechter, en altijd de zaken van de kinderen van de mensen heeft bestuurd. Sterflijke mensen, hoe hoog zij ook zijn en hoe sterk, zullen gemakkelijk door de eeuwige God worden verpletterd, en zijn geheel niet tegen Hem bestand. Daarmee hebben de heiligen zich vertroost in betrekking tot de dreigende macht van de vijanden van de kerk "Zijt Gij niet vanouds al de Heere?" Hábakuk 1:12

b. God zal hen niet alleen neerwerpen in het stof, maar hen doen neerdalen in van de put des verderfs, vers 24, in de bodemloze afgrond des verderfs. Zie ook Job 26:6. Hij plaagde hen, vers 20, om te zien of dat hen zou verootmoedigen en verbeteren, maar daar dit geen uitwerking op hen had, zal Hij hen eindelijk ten verderf brengen. Zij, die niet verbeterd worden door de roede van de beproeving, zullen gewis in de put des verderfs gebracht worden. Zij zijn mannen des bloeds en zijn de slechtsten van de mensen, en daarom zullen zij hun dagen niet ter helft brengen, niet half zo lang leven als de mensen gewoonlijk leven, en als zij in de loop van de natuur geleefd zouden kunnen hebben, en als zijzelf verwachtten te zullen leven. Zij zullen zo lang leven als de Heere des levens, de rechtvaardige Rechter, bepaald heeft, bij wie het getal onzer maanden is, maar Hij heeft besloten hen door een ontijdige dood af te snijden in het midden hunner dagen. Zij waren nuancen des bloeds, en hebben aan anderen het leven afgesneden, en daarom zal God rechtvaardig hen afsnijden, zij waren mannen des bedrogs, en hebben anderen tekort gedaan, misschien wel voor de helft van hetgeen hun toekwam, en nu zal God hun ontnemen, wel niet hetgeen hun toekwam, meer toch hetgeen waarop zij hadden gerekend.

III. Hij moedigt zichzelf en alle Godvruchtigen aan om zich met vertrouwen aan God over te geven. Hij zelf neemt het besluit om dit te doen, vers 24. "ik zal op U vertrouwen, op Uw voorzienigheid en macht en genade, en niet op mijn eigen wijsheid, kracht of verdienste. Als mannen des bloeds en bedrogs afgesneden worden in het midden van hun dagen, dan zal ik nog leven door geloof in U." En hij wil dat ook anderen dit doen, vers 23, Werp uw last op de Heere wie gij ook zijn moogt, die belast zijt, en waarin uw last ook moge bestaan. Werp uw gave op de Heere, zo lezen het sommigen. "Welke zegeningen God u ook geschonken heeft om te genieten, geef ze allen over in Zijn hoede, en inzonderheid stel uw ziel onder Zijn bewaring en hoede " Of, "Wat het ook zij, dat gij van God begeert, laat het aan Hem over om het u op Zijn eigen wijze en tijd te geven."
"Werp uw zorg op de Heere," zo is het bij de LXX waarnaar de apostel verwijst, 1 Petrus 5:7. Zorg is een last, die het hart des mensen neerbuigt, Spreuken 12:25. Wij moeten haar op de Heere werpen door geloof en gebed, onze weg en onze werken Hem bevelen, laat Hem doen wat goed is in Zijn ogen, en wij zullen voldaan wezen. Onze last op God te werpen is te steunen op Zijn voorzienigheid en belofte, en zeer gerust en kalm te wezen in de zekerheid dat alle dingen zullen medewerken ons ten goede. Als wij dit doen, dan is er beloofd**:**

1. Dat Hij ons zal onderhouden, voorzien zal in onze noden, zelf ons dragen zal in de armen van Zijn macht, zoals de voedster de zuigeling draagt, onze geest zal versterken door Zijn Geest, zodat Hij ons ondersteunt in onze zwakheid. Hij heeft niet beloofd ons dadelijk te verlossen uit de benauwdheid, die onze zorgen doet ontstaan en onze angsten, maar Hij zal er in voorzien, dat wij niet verzocht worden boven hetgeen wij vermogen, en dat wij zullen vermogen naar wij verzocht worden.

2. Dat Hij niet zal toelaten dat de rechtvaardigen wankelen, zó geschud zullen worden door enigerlei benauwdheid of ramp, dat zij van hun plicht jegens God afgaan, of hun vertroosting in Hem verliezen. Hij zal, in elk geval, niet toelaten, dat zij wankelen in eeuwigheid (zoals sommigen het lezen), al is het ook dat zij vallen, zij worden toch niet weggeworpen**.**

PSALM 56

1 Een gouden kleinood van David, voor de opperzangmeester, op Jonath Elem Rechokim; als de Filistijnen hem gegrepen hadden te Gath. (56:2) Wees mij genadig, o God! want de mens zoekt mij op te slokken; de gansen dag dringt mij de bestrijder. 2 (56:3) Mijn verspieders zoeken mij de gansen dag op te slokken; want ik heb veel bestrijders, o Allerhoogste! 3 (56:4) Ten dage, als ik zal vrezen, zal ik op U vertrouwen. 4 (56:5) In God zal ik Zijn woord prijzen; ik vertrouw op God, ik zal niet vrezen; wat zoude mij vlees doen? 5 (56:6) de gansen dag verdraaien zij mijn woorden; al hun gedachten zijn tegen mij ten kwade. 6 (56:7) Zij rotten samen, zij versteken zich, zij passen op mijn hielen; als die op mijn ziel wachten. 7 (56:8) Zouden zij om hun ongerechtigheid vrijgaan? Stort de volken neer in toorn, o God! 8 (56:9) Gij hebt mijn omzwerven geteld; leg mijn tranen in uw fles; zijn zij niet in Uw register? 9 (56:10) Dan zullen mijn vijanden achterwaarts keren, ten dage als ik roepen zal; dit weet ik, dat God met mij is. 10 (56:11) In God zal ik het woord prijzen; in de HEERE zal ik het woord prijzen. 11 (56:12) Ik vertrouw op God, ik zal niet vrezen; wat zou mij de mens doen? 12 (56:13) O God! op mij zijn Uw geloften; ik zal U dankzeggingen vergelden; 13 (56:14) Want Gij hebt mijn ziel gered van de dood; ook niet mijn voeten van aanstoot, om voor Gods aangezicht te wandelen in het licht der levenden?

Uit deze en vele andere psalmen blijkt dat David zelfs in tijden van de grootste benauwdheid en ellende nooit zijn harp aan de wilgen heeft gehangen, of opgeborgen heeft, maar dat hij, als zijn gevaren het grootst en zijn vrees het sterkst was, toch nog gestemd was om Gods lof te zingen. Hij was in dreigend, nakend gevaar toen hij deze psalm schreef, of tenminste toen hij hem overdacht, maar zelfs toen was zijn overdenking van God lieflijk.

I. Hij klaagt over de boosaardigheid van zijn vijanden, en bidt om genade voor zichzelf, en om gerechtigheid tegen hen, vers 2, 3, 6-8.
II. Hij betrouwt op God, verzekerd zijnde dat Hij zijn partij nam en zich hiermee vertroostende dat hij veilig is en zal zegevieren, en dat hij zolang als hij leeft God zal loven, vers 4, 5, 9-14. Hoe lieflijk kan een goed Christen bij het zingen van deze psalm zich verblijden in God en Hem loven voor hetgeen Hij doen zal, voorval als voor hetgeen Hij gedaan heeft**.**

PSALM 56:1-8

In deze psalm werpt David zich door zijn geloof in de handen van God, toen hij zich door zijn vrees en dwaasheid in de handen van de Filistijnen geworpen had, het was toen zij hem gegrepen hadden te Gath, waarheen hij uit vrees voor Saul gevlucht was, vergetende dat zij een twist met hem hadden wegens zijns doden van Goliath, maar zij hebben er hem spoedig aan herinnerd, 1 Samuel 21:10, 11. Het was bij die gelegenheid dat hij zich veranderde, maar zijn gemoedsstemming was er zo weinig door gestoord, dat hij toen deze en de 34sten psalm geschreven heeft. Deze wordt Michtam, een gouden psalm genoemd. Ook andere psalmen dragen dit opschrift, maar deze heeft iets bijzonders in het opschrift, hij is op jonath elem rechokim, d.i. de zwijgende duif in de verte.
Sommigen passen dit toe op David zelf, die gewenst had vleugelen van een duif te hebben om ver weg te vliegen. Hij was onschuldigen argeloos, zacht en geduldig, als een duif, was toen verdreven uit zijn nest, van het heiligdom. Ps. 84:4, genoodzaakt om ver weg te gaan, om in een verwijderd land een toevlucht te zoeken, daar was hij gelijk duiven van de dalen, kermende, treurig en neerslachtig, maar zwijgend, niet murmurerende tegen God, of scheldende op de werktuigen van zijn leed. Hierin was hij een type van Christus, die als een schaap was, dat stom is voor het aangezicht van zijn scheerders, en een voorbeeld voor

Christenen, die, waar zij ook zijn en onder welk kwaad hun ook gedaan wordt, als zwijgende duiven behoren te wezen. In het eerste gedeelte van de psalm:

I. Klaagt hij bij God over de boosaardigheid en goddeloosheid van zijn vijanden, om te tonen welke reden hij had om hen te vrezen, en welke oorzaak, welke noodzakelijkheid er was dat God tegen hen zou optreden, vers 2. Wees mij genadig, o God! Die bede bevat al het goed waarvoor wij tot de troon van de genade komen indien wij daar genade verkrijgen, verkrijgen wij alles wat wij kunnen begeren, en meer behoeven wij niet om ons gelukkig te maken. Er ligt ook onze beste pleitgrond in opgesloten niet onze verdienste, maar Gods genade, Zijn vrije, rijke genade. Hij bidt om genade bij God te mogen vinden, omdat hij geen genade kan vinden bij de mensen. Toen hij van de wrede handen van Saul wegvluchtte, viel hij in de wrede handen van de Filistijnen. "Heere", zegt hij, "wees Gij mij thans genadig, of ik ben verloren." Tot de genade Gods kunnen wij de toevlucht nemen, daar kunnen wij op vertrouwen daar kunnen wij in het geloof om bidden, als wij van alle kanten door moeilijkheden en gevaren omringd zijn. Hij klaagt**:**

1. Dat zijn vijanden zeer talrijk zijn vers 3, "ik heb vele bestrijders, die mij door hun aantal denken te overweldigen, neem hier nota van: o Allerhoogste, en doe hun weten dat Gij in hetgeen, waarin zij trots handelen, boven hen zijt." Het is een punt van eer om te hulp te komen aan één tegen velen. En als God aan onze zijde is, dan kunnen wij, hoevelen het ook zijn die tegen ons strijden, op goede gronden roemen dat er meer zijn met ons, want (zoals die grote krijgsoverste gezegd heeft) Voor hoevelen rekent gij Hem?"

2. Dat zij wreed zijn, zij zoeken hem op te slokken, vers 2, en weer vers 3. Zij zochten hem te verslinden, niets minder kon hen voldoen, met de uiterste woede vielen zij als roofdieren op hem aan om zijn vlees te eten, Psalm 27: 2. De mens zou hem willen verslinden, zij, die van zijn eigen soort zijn, van wie hij menselijkheid had kunnen verwachten. Roofdieren azen niet op hun eigen soort, maar een slecht man zou een goed man willen verslinden, zo hij slechts kon. "Zij zijn mensen, zwak en broos, doe hun weten dat zij dit zijn," Psalm 9:21.

3. Dat zij zeer eenstemmig zijn, vers 7. Zij rotten tezamen, hoewel zij talrijk zijn en onder elkaar verschillen in belangen, vereenden zij zich toch tegen David, zoals Herodes en Pilatus tegen de Zoon van David.

4. Dat zij zeer machtig zijn, veel te sterk voor hem, indien God hem niet te hulp komt. "Zij strijden tegen mij, vers 3. Zij verdrukken mij, vers 2. Ik ben bijna door hen overweldigd en ter neergeworpen, tot het uiterste gebracht."

5. Dat zij zeer listig en behendig zijn, vers 7. "Zij versteken zich, zij houden hun plannen en bedoelingen zorgvuldig bedekt, teneinde ze met te beteren uitslag te vervolgen en ten uitvoer te brengen. Zij verbergen zich als een leeuw in zijn hol, teneinde mijn voetstappen na te gaan, zij letten op alles wat ik zag en doe met een kritisch oog, teneinde iets te vinden, waarvan zij mij kunnen beschuldigen." Zo hebben ook Christus vijanden Hem bespied Lukas 20:20. Of, Zij houden al mijn bewegingen in het oog, teneinde gelegenheid te vinden om mij kwaad te doen, hun strikken voor mij te spannen."

6. Dat zij zeer nijdig en boosaardig zijn. Zij gaven een hatelijke uitlegging van alles wat hij zei, al was het ook nog zo eerlijk en goed bedoeld en met voorzichtigheid uitgedrukt vers 6. "Zij verdraaien mijn woorden," zochten er uit te halen wat er niet in was", en aldus "verklaarden zij hem schuldig om een woord," Jesaja 29:21, stelden het verkeerd voor aan Saul, en verzwaarden, verergerden het, teneinde hem nog meer tegen hem te vertoornen. Zij

legden er zich op toe om David in het verderf te storten, al hun gedachten waren tegen hem ten kwade, en zo gaven zij een boze uitlegging aan al zijn woorden.

7. Dat zij rusteloos en onvermoeid zijn, zij wachten gedurig op zijn ziel, het is zijn dood waar zij naar verlangen, vers 7. Dagelijks streden zij tegen hem, vers 2, en dagelijks zuchten zij hem op te slokken, vers 3, en de gehele dag verdraaiden zij zijn woorden, verse. Hun boosaardigheid wilde niet de geringste stilstand van wapenen toestaan, wilde er niet van weten om de vijandelijkheden te doen ophouden. Zodanig is de vijandschap van Satan en zijn agenten tegen het koninkrijk van Christus en de belangen van Zijn heilige Godsdienst en als wij deze van harte zijn toegedaan, dan moeten wij het niet vreemd vinden als wij ook een dergelijke behandeling ondervinden. Onze meerderen, zij, die beter waren dan wij, zijn aldus behandeld geworden, aldus hebben zij de profeten vervolgd.

II. Hij bemoedigt zich in God, in Zijn beloften, Zijn macht en voorzienigheid, vers 4,5. Te midden van zijn klachten en voordat hij nog van zijn vijanden gezegd heeft wat hij van hen te zeggen heeft, juicht en roemt hij in de bescherming Gods.

1. Hij besluit om, als de gevaren het dreigendst zijn en alle andere vertrouwen op niets uitloopt, God tot zijn vertrouwen te stellen, ten dage als ik zal vrezen als ik het meest van buiten word verschrikt en innerlijk het meest sidder, zal ik op U vertrouwen, en daardoor mijn vrees tot zwijgen brengen. Er zijn tijden, die op zeer bijzondere wijze tijden van vrees zijn voor Gods volk, in die tijden is het hun plicht en hun belang om op God te vertrouwen als hun God, en te weten op wie zij hebben vertrouwd. Dat zal het hart sterken en bewaren in vrede.

2. Hij besluit om Gods beloften tot het onderwerp te maken van zijn lof, en daartoe hebben wij ook alle reden, vers 5. In God zal ik Zijn woord prijzen, niet alleen Zijn werk, dat Hij gedaan heeft, maar Zijn woord, dat Hij heeft gesproken, ik zal Hem dankzegging doen voor een belofte, hoewel zij nog niet vervuld is in God, in Zijn kracht en door Zijn hulp, zei ik roemen in Zijn woord en er Hem de eer voor geven." Sommigen verstaan door Zijn woord de leidingen van Zijn voorzienigheid, iedere gebeurtenis die Hij beveelt en bepaalt:, Als ik goed spreek van God, zal ik met Hem goed spreken van alles wat Hij doet.

3. Aldus gesterkt en gesteund zal hij alle vijandige machten trotseren, "Als ik op God mijn betrouwen heb gesteld, dan ben ik veilig, dan ben ik gerust, en zal ik niet vrezen wat vlees mij doen zou, het is slechts vlees en kan niet veel doen, ja zonder de toelating Gods kan het niets doen." Gelijk wij niet op een arm van een mens moeten vertrouwen, als hij voor ons werkt, zo moeten wij ook geen vlesen arm vrezen, als hij tegen ons is uitgestrekt.

III. Hij voorziet en voorzegt de val van hen, die tegen hem streden, en van alle anderen, die denken zich door goddeloze handelingen te bevestigen, vers 8. Zouden zij om hun ongerechtigheid vrij gaan? Zij hopen aan Gods oordelen te ontkomen, zoals zij aan dat van de mensen ontkomen, door geweld en bedrogen de kunstenarijen van ongerechtigheid en verraad, maar zullen zij ontkomen? Zullen zij vrij gaan? Neen, gewis niet, de zonde van de zondaren zal nooit hun beschutting, hun veiligheid wezen, en evenmin zal hun onbeschaamdheid of hun huichelarij hen doen vrijspreken voor de rechterstoel Gods. God zal in Zijn toorn zulke lieden ter neerwerpen en uitwerpen, Romeinen 2:3 Niemand is zo hoog geplaatst of zo vast geworteld, of de gerechtigheid Gods kan hem neerwerpen, beide van zijn waardigheid en van zijn betrouwen. Wie kent de sterkte van Gods toorn, hoe hoog zij kan reiken, en hoe krachtig zij kan treffen?

Psalm 56:9-14
Ten dage van zijn benauwdheid en vrees vertroost David zich met onderscheidene zaken.
I. Dat God bijzonder nota nam van al zijn smarten en kwellingen, vers 9.
1. Van al de ongemakken van zijn toestand. Gij hebt mijn omzwervingen geteld. David was nu nog een jonge man, nog geen dertig jaren oud, en toch had hij dikwijls heen en weer moeten trekken, zich dikwijls moeten verplaatsen, van het huis van zijn vader naar het hof, vandaar naar het leger, en was nu uitgedreven om te zien waar hij een verblijfplaats kon vinden, maar zonder dat het hem toegelaten werd ergens te rusten, gejaagd als een veldhoen op de bergen. Verschrikkingen en vermoeienissen volgden zijn voetstappen, maar dit vertroostte hem, dat God bijzonder rekening hield van al zijn omzwervingen, al de moeizame voetstappen telde, die hij deed bij nacht en bij dag God neemt kennis van al de beproevingen van Zijn volk, en Hij bant hen niet uit van Zijn zorg en liefde, die de mensen uit hun bekendheid en hun omgang hebben gebannen.

2. Van al de indrukken, die op zijn gemoed werden gemaakt. Als hij aldus omzwierf, heeft hij dikwijls geweend, en daarom bidt hij, "Leg mijn tranen in Uw fles om bewaard en beschouwd te worden, ja, ik weet dat zij in Uw register, in Uw gedenkboek, zijn. God heeft een fles en een register voor de tranen van Zijn volk, beide voor die om hun zonden en om hun beproevingen. Dit geeft te kennen:
a. Dat Hij hen aanziet met mededogen tedere belangstelling, in hun benauwdheid is Hij benauwd, en in hun benauwdheid heeft Hij hun zielen gekend. Gelijk het bloed van Zijn heiligen en hun dood dierbaar zijn in (Gods ogen, zo zijn dit ook hun tranen, geen er van zal ter aarde vallen. "Ik heb hun tranen gezien," 2 Koningen 20:5. "Ik heb wel gehoord dat zich Efraïm beklaagt," Jeremia 31:18.
b. Dat Hij hen zal gedenken, hen zal overzien, hen zal onderzoeken, zoals wij doen met rekeningen. Paulus gedacht aan de tranen van Timotheüs, 2 Timotheüs 1:4 en God zal de smarten van Zijn volk niet vergeten. De tranen van Gods vervolgd volk zijn in een fles gedaan en verzegeld onder Gods schatten, en als deze boeken geopend zullen worden, dan zullen zij bevonden worden fiolen des toorns te zijn, die uitgegoten zullen worden over hun vervolgers, met wie God gewis zal afrekenen, vooral de tranen, die zij uit de ogen Zijns volks geperst hebben, en dan zullen zij borsten van vertroostingen zijn voor Gods treurenden, wier zak in een gewaad des lofs zal veranderd worden. God zal Zijn volk vertroosten naar de tijd, waarin Hij het bedroefd heeft, en hun geven in blijdschap te maaien, die in tranen hebben gezaaid. Wat als een traan gezaaid werd, zal opkomen als een parel.

II. Dat zijn gebeden van kracht zullen zijn tot verderf en beschaming van zijn vijanden, zowel als tot zijn eigen ondersteuning en bemoediging, vers 10. "Dan zullen mijn vijanden achterwaarts keren ten dage als ik roepen zal, ik heb geen andere wapenen nodig dan gebed en tranen, dit weet ik, want God is met mij, vers 10, om mijn zaak voor te staan, om mij te beschermen en te verlossen, en, zo God voor mij is, wie kan dan zo tegen mij zijn om tegen mij te overmogen?" De heiligen hebben God voor zich, zij kunnen dit weten en tot Hem moeten zij roepen als zij van vijanden zijn omringd, en als zij dit doen in het geloof, dan zullen zij bevinden dat een Goddelijke macht voor hen wordt aangewend, hun vijanden zullen achterwaarts gekeerd worden, hun geestelijke vijanden, tegen wie het best gestreden wordt op de knieën, Efeziërs 6:18.

III. Dat zijn geloof in God hem verheffen zal boven de vrees voor de mens, vers 11, 12. Hier herhaalt hij op aandoenlijke wijze wat hij gezegd had in vers 5. In God zal ik het woord prijzen, ik zal vast steunen op de belofte om de wille van Hem, die haar gedaan heeft, die waarachtig en getrouw is, en die wijsheid, macht en goedheid genoeg heeft om haar na te

komen." Als wij iemands wissel accepteren, dan eren wij de persoon die hem getrokken heeft, en als wij voor God werken en lijden in vertrouwen op Zijn belofte, er niet aan twijfelende, dan geven wij eer aan God, wij prijzen Zijn woord, en aldus prijzen wij Hem. Aldus zijn vertrouwen op God gesteld hebbende, ziet hij met heilige minachting neer op de dreigende macht des mensen. " Ik vertrouw op God, op Hem alleen, en daarom zal ik niet vrezen wat de mens mij kan doen, ofschoon ik zeer goed weet wat hij zou doen indien hij kon," vers 12. Dit triomfantelijke woord dat zo'n heilige grootheid van ziel aanduidt, legt de apostel in de mond van ieder gelovige, die hij tot een Christenheld maakt, Hebreeën 13:6. Een ieder van ons durft vrijmoedig zeggen: De Heere is mij een helper, en dan zal ik niet vrezen wat mij een mens zal doen, want hij heeft geen macht dan die hem van boven gegeven is.

IV. Dat hij aan God verbonden was, " God, op mij zijn Uw geloften", vers 13. "Niet als een last, waarmee ik beladen ben, maar als een kenteken, waarin ik roem, als hetgeen waardoor ik gekend word als Uw dienstknecht, niet op mij als boeien, die mij kluisteren, (bijgelovige geloften zijn dit) maar op mij als een teugel, die mij weerhoudt van hetgeen schadelijk voor mij zijn zou, en mij leidt in de weg van mijn plicht. Uw geloften zijn op mij, de geloften, die ik aan U gedaan heb, waarvan Gij niet slechts als een getuige, maar een belanghebbende zijt, en die Gij mij geboden en aangemoedigd hebt om te doen." Waarschijnlijk bedoelt hij inzonderheid die geloften, welke hij aan God gedaan heeft in de dagen van zijn benauwdheid en ellende, waaraan hij de herinnering wilde bewaren, en daar hij de verplichting van wilde erkennen, als zijn benauwdheid voorbij is. Het behoort ons een zaak van overdenking en blijdschap te wezen, dat Gods geloften op ons zijn, onze doopgeloften, vernieuwd aan de tafel des Heeren, onze geloften, die wij gedaan hebben, als wij onder overtuiging van zonde waren, of onder tuchtiging, door deze zijn wij verbonden om Gode te leven.

V. Dat hij al meer en meer gelegenheid zal hebben om Hem te loven: ik zal U dankzeggingen vergelden. Dat is een deel van de vervulling of betaling van zijn geloften, want geloften van dankzegging gaan voegzaam gepaard met de gebeden om genade, en als de zegen, de genade, ontvangen is, moet de gelofte betaald worden. Als wij ons afvragen wat wij Hem kunnen vergelden, dan is dit wel het minste waartoe wij kunnen besluiten: Gode dankzeggingen te vergelden. Een armoedige vergelding voor rijke gaven! Voor twee dingen zal hij God loven**:**

1. Voor hetgeen Hij voor hem gedaan heeft, vers 14. "Gij hebt mijn ziel, mijn leven, gered van de dood, die gereed was mij aan te grijpen." Als God ons gered heeft van zonde, hetzij van het bedrijven ervan door voorkomende genade, of van de straf er voor door vergevende genade, dan hebben wij reden om te erkennen dat Hij daardoor onze ziel van de dood heeft gered, die de bezoldiging is van de zonde. Indien wij, die van nature dood waren in de zonde, met Christus zijn opgewekt en geestelijk levend zijn gemaakt, dan hebben wij reden om te erkennen dat God onze ziel gered heeft van de dood.

2. Voor hetgeen Hij voor hem doen zal, "Gij hebt mijn ziel gered van de dood en mij aldus een nieuw leven gegeven en daarmee een onderpand van nog meerdere genade, dat Gij mijn voeten zult redden van aanstoot, Gij hebt het meerdere gedaan, en daarom zult Gij ook het mindere doen, Gij hebt een goed werk begonnen, en daarom zult Gij er mee voortgaan en het voleinden." Dit kan genomen worden, hetzij als een onderwerp van zijn gebed, pleitende op zijn ervaring, of als onderwerp van zijn lof, zijn verwachtingen opwekkende, en zij die weten te loven en te danken in geloof zullen God danken voor zegeningen in belofte en vooruitzicht zowel als voor zegeningen in bezit.
Zie hier:
a. Wat David hoopt, dat God zijn voeten zal redden van aanstoot, van te vallen, hetzij in zonde, waardoor zijn geweten gewond zou worden, of in de schijn van zonde waaruit zijn

vijanden aanleiding zouden nemen om zijn goede naam te wonden. Zij, die menen te staan, moeten toezien dat zij niet vallen, want de besten staan niet langer dan het God belieft hen staande te houden. Wij zijn zwak, onze weg is glibberig, er zijn vele struikelblokken op, onze geestelijke vijanden doen alles wat zij kunnen om ons neer te werpen, en daarom moeten wij door geloof en gebed ons van de zorg en hoede aanbevelen van Hem, die de voeten van Zijn gunstgenoten zal bewaren.
b. Waar hij deze hoop op bouwt, "Gij hebt mijn ziel gered van de dood, en daarin hebt Gij Uw macht en goedheid verheerlijkt, en mij instaat gesteld om nog meerdere zegeningen van U te ontvangen, zult Gij dan nu Uw eigen werk niet beveiligen en kronen?" God heeft Zijn volk nooit uit Egypte gebracht om hen in de woestijn te doden. Hij, die in de bekering de ziel gered heeft van zo'n grote dood als de zonde is, zal niet falen om haar te bewaren voor Zijn hemels koninkrijk.
c. Wat hij in deze hoop op het oog heeft, dat ik voor Gods aangezicht moge wandelen in het land van de levenden, dat is:
Ten eerste: "Dat ik in de hemel moge komen, het enige land van licht en leven, want in deze wereld heersen duisternis en dood."
Ten tweede. Dat ik mijn plicht moge doen zolang dit leven duurt." Dat is hetgeen wij op het oog moeten hebben in onze begeerten en verwachtingen van redding beide van zonde en benauwdheid, dat wij God te beter mogen dienen, opdat wij, verlost zijnde uit de handen onzer vijanden, Hem zouden dienen zonder vrees**.**

PSALM 57

1 Een gouden kleinood van David, voor de opperzangmeester, Altascheth; als hij voor Sauls aangezicht vlood in de spelonk. (57:2) Wees mij genadig, o God! Wees mij genadig, want mijn ziel betrouwt op U, en ik neem mijn toevlucht onder de schaduw Uwer vleugelen, totdat de verdervingen zullen voorbij zijn gegaan. 2 (57:3) Ik zal roepen tot God, de Allerhoogste, tot God, Die het aan mij voleinden zal. 3 (57:4) Hij zal van de hemel zenden, en mij verlossen, te schande makende dengene, die mij zoekt op te slokken. Sela. God zal Zijn goedertierenheid en Zijn waarheid zenden. 4 (57:5) Mijn ziel is in het midden der leeuwen, ik lig onder stokebranden, mensenkinderen, welker tanden spiesen en pijlen zijn, en hun tong een scherp zwaard. 5 (57:6) Verhef U boven de hemelen, o God! Uw eer zij over de ganse aarde. 6 (57:7) Zij hebben een net bereid voor mijn gangen, mijn ziel was neergebukt; zij hebben een kuil voor mijn aangezicht gegraven; zij zijn er midden ingevallen. Sela. 7 (57:8) Mijn hart is bereid, o God! mijn hart is bereid; ik zal zingen, en psalmzingen. 8 (57:9) Waak op, mijn eer! waak op, gij, luit en harp! ik zal in de dageraad opwaken. 9 (57:10) Ik zal U loven onder de volken, o Heere! ik zal U psalmzingen onder de natiën. 10 (57:11) Want Uw goedertierenheid is groot tot aan de hemelen, en Uw waarheid tot aan de bovenste wolken. 11 (57:12) Verhef U boven de hemelen, o God! Uw eer zij over de ganse aarde.

Deze psalm gelijkt zeer veel op de voorgaande, hij werd bij een gelijksoortige gelegenheid geschreven, toen David in gevaar was van benauwdheid en in verzoeking tot zonde, hij begint evenals daar, met Wees mij genadig, o God! Ook de methode is de zelfde.

I. Hij begint met gebed en klacht maar niet zonder enige verzekerdheid van wel te zullen slagen in zijn bede, vers 2-7.
II. Hij eindigt met blijdschap en lofzegging, vers 12. Zodat wij daaraan leiding en aanmoediging kunnen ontlenen beide voor onze smekingen en onze dankzeggingen, en die beide in het zingen van deze psalm Gode mogen aanbieden**.**

PSALM 57:1-7
In het opschrift van deze psalm in vers 1, is een nieuw woord, al-tascheth, Verderf niet. Sommigen houden het slechts voor een bekende melodie, waarop deze psalm gezet was, anderen passen het toe op de gelegenheid en het onderwerp van de psalm, Verderf niet, dat is: David wilde niet dat Saul gedood zou worden, toen daar nu in de spelonk een goede gelegenheid voor was en zijn dienaren het gaarne gewild zouden hebben. Nee, zegt David, Ver derf hem niet, 1 Samuel 24:6. Of liever. God wilde David niet laten verderven door Saul, Hij liet hem toe David te vervolgen, maar nog altijd onder beperking, verderf hem niet, zoals Hij Satan toegelaten heeft om Job te beproeven en te kwellen: doch verschoon zijn leven. David moet niet in het verderf worden gestort, want er is een zegen in hem, Jesaja 65:8, namelijk Christus, de beste van alle zegeningen. David zegt ons hier wat er in zijn hart omging toen hij in de spelonk in dreigend gevaar was, welke gedachten hij had van God, en zalig zij, die zulke goede gedachten in hun hart hebben als zij in gevaar zijn!

I. Hij ondersteunt zich door geloof en hoop in God, en gebed tot Hem, vers 2, 3. Zich omringd ziende van vijanden, ziet hij op tot God met dit zeer gepaste gebed: Wees mij genadig. o God, dat hij nog herhaalt, en het is geen ijdele herhaling, Wees mij genadig. Het was de bede van de tollenaar, Lukas 18:13. Het is te betreuren dat het op onachtzame wijze gebruikt wordt, en de mensen roepen: Heere wees ons genadig! als zij slechts hun verwondering of ergernis willen te kennen geven terwijl God en Zijn genade volstrekt niet in hun gedachten zijn. Het is met Godvruchtige aandoening, dat David hier bidt: Wees mij genadig, o God! Zie mij aan met ontferming en verlos mij door Uw liefde en mededogen."
Om zich van de genade Gods aan te bevelen, belijdt hij hier

1. Dat al zijn vertrouwen op God is: Mijn ziel vertrouwt op U, vers 2. Hij beleed niet slechts op God te vertrouwen, maar zijn ziel heeft in werkelijkheid alleen op God gesteund, in oprechte overgave van zichzelf aan God en een algeheel welgevallen en voldoening in Hem. Hij gaat tot God, en aan de voetbank van de troon van Zijn genade belijdt hij nederig zijn vertrouwen op Hem, ik neem mijn toevlucht onder de schaduw van Uw vleugelen, zoals de kuikens wegschuilen onder de vleugels van de hen als de roofvogels gereed zijn op ze aan te vliegen, totdat de verdervingen zullen voorbij zijn gegaan.
A. Hij was ervan overtuigd dat zijn rampen en wederwaardigheden een goed einde zouden nemen, te bestemder tijd zullen deze verdervingen voorbij zijn gegaan, de storm zal gaan liggen. Non si mate nutte et olim sic erit. Hoewel ik nu in benauwdheid ben, zal ik er niet altijd in wezen. Onze Heere Jezus heeft zich in Zijn lijden hiermee vertroost: de dingen, die van Mij geschreven zijn, hebben een einde.

B. Hij was intussen zeer gerust onder de bescherming Gods.
a. Hij vertroostte zich met de goedheid van Gods aard, waardoor Hij geneigd is Zijn volk te steunen en te beschermen, zoals de hen uit instinct haar jongen beschut. God komt op de vleugelen van de wind Zijn volk te hulp, hetgeen een snelle redding aanduidt, Psalm 18:11, en Hij neemt hen onder Zijn vleugelen, hetgeen warmte en verkwikking aanduidt, zelfs als hun rampen wedervaren, zie Mattheüs 23:37.
b. Met de belofte van zijn woord en het verbond van Zijn genade, want het kan zien op de uitgebreide "vleugelen van de cherubim, tussen welke God gezegd wordt te wonen", Psalm 80:2, en vanwaar Hij Zijn orakelen gaf. Tot God, als de God van de genade, zal ik de toevlucht nemen, en Zijn belofte zal mijn toevlucht zijn, en zij zal mij veilig door al deze gevaren heenvoeren." Door Zijn belofte biedt God zich dikwijls aan ons aan om op Hem te vertrouwen, en door ons geloof moeten wij Hem aannemen en ons vertrouwen stellen in Hem.

2. Dat al zijn begeerte naar God is, vers 3. "Ik zal roepen tot God de Allerhoogste, om hulp en steun, tot Hem, die de allerhoogste is zal ik mijn ziel opheffen en ernstig bidden tot God, die het aan mij voleindigen zal." In alles wat ons wedervaart, moeten wij de hand Gods zien en erkennen, al wat geschiedt, geschiedt door Hem, Zijn raad wordt er in volvoerd en de Schrift vervuld. Al wat God doet met Zijn volk, zal in de uitkomst blijken voor hen gedaan te zijn en tot hun welzijn. Hoewel God hoog is, de Allerhoogste is, buigt Hij zich toch zo laag neer, dat Hij er voor zorgt dat alle dingen hun medewerken ten goede. Dit is een goede reden waarom wij in alle onze benauwdheden en moeilijkheden tot Hem zullen roepen niet slechts zullen bidden, maar vurig zullen bidden.

3. Dat al zijn verwachting van God is, vers 4. Hij zal van de hemel zenden en mij verlossen. Zij, die God tot hun enige toevlucht stellen, en door geloof en gebed de toevlucht tot Hem nemen, kunnen zich verzekerd houden van verlossing op Zijn tijd en Zijn wijze. Merk hier op:
a. Vanwaar hij verlossing verwacht: van de hemel. Waarheen hij ook de blik richt op deze aarde, de toevlucht faalt, er is nergens hulp te zien, maar hij ziet er voor opvaar de hemel, zij, die hun hart opheffen tot de dingen die boven zijn, kunnen vandaar alle goed verwachten.
b. Waarin de verlossing bestaat, die hij verwacht, hij vertrouwt dat (Jod hem zal redden van de smaad desgenen, die hem zoekt op te slokken, vers 4, die het er op toelegde om hem te verderven, en intussen alles deed wat hij kon om hem te kwellen. Sommigen lezen het: Hij zal van de hemel zenden en mij verlossen, want hij heeft hem te schande gemaakt die mij zocht op te slokken, Hij heeft tot nu toe hun plannen tegen mij verijdeld, en daarom zal Hij mijn verlossing voltooien.
c. Waaraan hij zijn verlossing zal toeschrijven: God zal Zijn goedertierenheid en waarheid zenden. God is goed in zichzelf en getrouw aan ieder woord, dat Hij heeft gesproken, en dat doet Hij blijken als Hij de verlossing van Zijn volk werkt. Meer behoeven wij niet om ons gelukkig te maken, dan het voordeel te hebben van de goedertierenheid en waarheid Gods, Psalm 25:10.

II. Hij stelt de macht en de boosaardigheid van zijn vijanden in het licht, vers 5, Mijn ziel is in het midden van de leeuwen, zo woest en woedend waren Saul en die hem omringden tegen David, dat hij even veilig in een kuil van de leeuwen had kunnen wezen als onder zulke mensen, die hem voortdurend aanbrulden en gereed waren om hem tot hun prooi te maken. Zij zijn stokebranden, die vuur en vlam spuwen zij steken de loop van de natuur in brand, elkaar verbitterende tegen David, en "zijn zelf ontstoken van de hel," Jakobus 3:6. Zij waren mensenkinderen, van wie men iets van het verstand en het medelijden eens mensen had kunnen verwachten, maar zij waren roofdieren in de gedaante van mensen, hun tanden, die zij tegen hem knarsten en waarmee zij hoopten hem in stukken te scheuren en hem op te eten waren spiesen en pijlen, geschikt voor kwaad en moord, en hun tong, waarmee zij hem vloekten en zijn goede naam wondden, was "als een scherp zwaard om te snijden te doden", zie Psalm 42:11.
Een boosaardige tong is een gevaarlijk wapen, waarmee satans handlangers strijden tegen Gods volk. Hij beschrijft hun boosaardige plannen tegen hem, vers 7, en toont wat er de uitkomst van is voor hen: Zij hebben een net bereid voor mijn gangen, om mij er in te vangen, opdat ik niet weer uit hun handen zou ontkomen, zij hebben een kuil voor mijn aangezicht gegraven opdat ik er, eer ik het wist, in zou vallen." Zie het beleid van de vijanden van de kerk, zie de moeite, die zij zich geven om kwaad te doen. Maar laat ons zien wat er van komt.

1. Het geeft David werkelijk enige ontroering, mijn ziel was neergedrukt. Het maakte hem neerslachtig, hij liet het hoofd hangen bij de gedachte dat er mensen waren, die hem zo’n haat

toedroegen. Maar 2. Het was verwoestend voor hen zelf zij groeven een kuil voor David, en zij zelf zijn er midden in gevallen. Het kwaad, zij tegen hem beraamden, keerde terug op henzelf, en zij waren verward in hun raad. Toen Saul David vervolgde, vielen de Filistijnen in zijn land ja in de spelonk, in welke Saul dacht David in handen te krijgen, viel hij David in handen en bevond hij zich in zijn macht.

III. Hij bidt God om zich en Zijn grote naam te verheerlijken, vers 6. Wat er ook van mij worde, van mij en mijn belangen: verhef U boven de hemelen, o God, laat Uw naam geprezen worden door de heilige engelen, de heerlijke bewoners van de bovenwereld. Uw eer zij over de gehele aarde, laat al de inwoners van deze aarde er toe gebracht worden om U te kennen en te loven." Zo moet Gods eer ons nader aan het hart liggen en moeten wij daar meer bezorgd voor zijn dan voor enigerlei bijzonder belang van onszelf. Toen David in de grootste ellende en versmaadheid was, heeft hij niet gebeden: Heere, herleef, verhoog mij, maar, verhef Uw eer, verhef Uw naam. Zo heeft de Zone Davids, toen Zijn ziel ontroerd was en Hij gebeden heeft: Vader, verlos Mij uit deze ure, terstond die bede teruggenomen, en deze in de plaats ervan besteld: "Hierom ben Ik in deze ure gekomen, Vader, verheerlijk Uw naam," Johannes 12:27, 28.
Of, het kan genomen worden als een pleitgrond om kracht bij te zetten aan zijn bede om verlossing: "Heere, zend van de hemel om mij te verlossen, en hierdoor zult Gij U verheerlijken als de God beide van hemel en van aarde." Onze beste aanmoediging in het gebed is ontleend aan de eer Gods, en daarop moeten wij dus het oog hebben meer dan op onze eigen vertroosting of verlichting in al onze gebeden om genade en zegeningen, want dit is ook de eerste bede in het gebed des Heeren, als hetgeen al de overige regelt en leidt: Onze Vader die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd**.**

PSALM 57:8-12
Hoe verwonderlijk is de toon hier veranderd! Door de levendige oefeningen des geloofs zijn Davids gebeden en klachten plotseling in lof en dankzegging veranderd: zijn zak is ontbonden hij is met blijdschap omgord, en zijn halleluja's zijn even vurig als zijn hosanna's. Dit moet ons het gebed zeer doen liefhebben, dat het vroeg of laat verzwolgen zal worden door lofzegging. Merk op**:**
1. Hoe hij zich bereidt voor de plicht van de lofzegging vers 8. Mijn hart is gerust, o God, mijn hart is gerust mijn hart is opgeheven, opgericht (zo lezen het sommigen) dat terneergebogen was, vers 7. Mijn hart is bereid,
a. Ten opzichte van Gods voorzienigheid, het is bereid voor iedere gebeurtenis, het is vast daar ik vertrouw op God, Psalm 112:7, Jesaja 26:3. "Mijn hart is bereid, en nu acht ik op geen ding," Handelingen 20:24, word "ik door geen van deze dingen bewogen". Als wij door Gods genade in deze rustige, kalme gemoedsstemming worden gebracht, dan hebben wij grotelijks reden om dankbaar te zijn.
b. Met betrekking tot de aanbidding Gods: Mijn hart is bereid, ik zal zingen en psalmzingen. Hierin ligt opgesloten dat het hart het voornaamste is, dat in alle handelingen van de Godsvrucht wordt vereist, in de Godsdienst wordt niets met goed gevolg gedaan dan voor zover het met het hart gedaan is. Het hart moet bereid zijn, bereid voor de plicht, er geschikt voor gemaakt zijn, geschikt en genegen, bereid voor de plicht door aandacht, de Heere wel aan te hangen zonder herwaarts en derwaarts afgetrokken te worden.

2. Hoe hij zich opwekt tot de plicht van de lofzegging, vers 9. Waak op mijn eer mijn tong- onze tong is onze eer, en zij is dit nooit meer dan wanneer zij gebruikt wordt om God te loven, of, mijn ziel, die moet het eerst opgewekt worden, doffe, slaperige gebeden of

lofzeggingen zullen Gode nooit welbehaaglijk zijn. Wij moeten ons en alles wat binnen in ons is opwekken om God te loven, dit offer moet met heilig vuur worden aangestoken en in een heilige vlam opwaarts geen. Davids tong zal leiden, en zijn luit en harp zullen volgen in deze hymnen des lofs. Ik zelf zal opmaken, niet alleen: "ik zal niet dodig en slaperig en onverschillig zijn in dit werk", maar ik zal in de levendigste gemoedsstemming wezen als iemand, die pas uit een verkwikkende slaap ontwaakt is." Hij zal vroeg ontwaken tot dit werk, vroeg in de morgen, ten einde de dag te beginnen met God, vroeg bij het begin van een zegen. Als God tot ons komt met Zijn gunsten, dan moeten wij uitgaan om Hem te ontmoeten met onze lof.

3. Hoe hij zich verlustigt in het werk van de lofzegging, ja er fier op is, wel verre van zich te schamen om zijn verplichtingen aan God en zijn afhankelijkheid van Hem te erkennen, besluit hij Hem te loven onder de volken, Hem te psalmzingen onder de natiën, vers 10. Dit geeft te kennen:
a. Dat zijn eigen hart zeer verruimd was in de lof van God, hij wilde de aarde doen weerklinken van zijn heilige liederen, opdat allen zouden zien en te weten komen hoeveel hij aan de goedheid Gods was verschuldigd.
b. Dat hij anderen er toe wenste te brengen om zich met hem te verenigen in het loven van God, hij wil Gods lof verkondigen onder de volken, opdat de kennis en vreze en liefde van God verbreid zullen worden en de einden van de aarde Zijn heil zullen zien. Toen David uitgedreven werd naar heidense landen, wilde hij niet alleen hun goden niet aanbidden, maar hij wilde openlijk zijn verering tonen van de God Israëls, overal waar hij ging nam hij zijn Godsdienst mede, wilde hij pogen er anderen liefde voor in te boezemen, en er de lieflijke geur van achterlaten. In zijn psalmen, die de kerk van het heelal vullen en dit tot aan het einde van de tijd zullen blijven doen, kan David gezegd worden nu nog God te loven onder de volken en Hem te psalmzingen onder de natiën, want alle Godvruchtigen maken gebruik van zijn woorden om God te loven. Aldus wordt Johannes gezegd in zijn geschriften "wederom te profeteren voor vele volken en natiën," Openbaring 10:11.

4. Hoe hij zich voorziet van stof tot lof, vers 11. Hetgeen hij hoopte, en waarmee hij zich vertroostte God zal Zijn goedertierenheid en waarheid zenden, vers 4. is hier de stof van zijn dankzegging. Uw goedertierenheid is groot tot aan de hemelen, groot boven alle bevatting en uitdrukking, en Uw waarheid tot aan de bovenste wolken, groot boven alle ontdekking, want welk oog kan reiken tot hetgeen in de wolken gehuld is? Gods goedertierenheid en waarheid reiken tot aan de hemelen, want zij zullen allen naar de hemel brengen die er hun schat in hebben; en zij worden ook bezongen door de inwoners van de bovenwereld, die voortdurend Gods lof verheffen tot het hoogste, terwijl David er naar streeft om hem op aarde het verst te verbreiden, vers 10.

5. Hoe hij het eindelijk aan God overlaat om Zijn eigen naam te verheerlijken, vers 12. Verhef U boven de hemelen, o God! Dezelfde woorden, die hij in vers 6. heeft gebruikt om er zijn gebeden in saam te vatten, gebruikt hij hier wederom en het is geen ijdele herhaling om er zijn lofzeggingen in saam te vatten, "Heere, ik wens Uw naam te verhogen, en ik wens dat alle schepselen hem verhogen maar wat kunnen de besten van ons hiertoe bijdragen? Heere, neem het werk in Uw eigen handen, doe Gij het zelf, verhef U boven de hemelen, o God! In de lofzeggingen van de triomferende kerk zijt Gij verhoogd tot de hemelen, en in de lofzeggingen van de strijdende kerk wordt Uw heerlijkheid vermeld over de gehele aarde, maar Gij zijt boven de lofzeggingen van beide," Nehemia 9:5, en daarom, Heere, verhef U boven de hemelen en boven de gehele aarde. *Vader, verheerlijk Uw naam, Gij hebt hem verheerlijk, verheerlijk hem wederom."*

PSALM 58

1 Een gouden kleinood van David, voor de opperzangmeester, Altascheth. (58:2) Spreekt gijlieden waarlijk gerechtigheid, gij, vergadering? Oordeelt gij billijkheden, gij, mensenkinderen? 2 (58:3) Ja, gij werkt ongerechtigheden in het hart; gij weegt het geweld uwer handen op de aarde. 3 (58:4) De goddelozen zijn vervreemd van de baarmoeder aan; de leugensprekers dolen van moeders buik aan. 4 (58:5) Zij hebben vurig venijn, naar gelijkheid van vurig slangenvenijn; zij zijn als een dove adder, die haar oren toestopt; 5 (58:6) Opdat zij niet hore naar de stem der belezers, desgenen, die ervaren is met bezweringen om te gaan. 6 (58:7) O God! verbreek hun tanden in hun mond; breek af de baktanden der jonge leeuwen, o HEERE! 7 (58:8) Laat hen smelten als water, laat hen daarheen drijven; legt hij zijn pijlen aan, laat hen zijn, alsof zij afgesneden waren. 8 (58:9) Laat hem heengaan, als een smeltende slak; laat hen, als ener vrouwe misdracht, de zon niet aanschouwen. 9 (58:10) Eer dan uw potten de doornstruik gewaar worden, zal Hij hem als levend, als in heten toorn wegstormen. 10 (58:11) De rechtvaardige zal zich verblijden, als hij de wraak aanschouwt; hij zal zijn voeten wassen in het bloed des goddelozen. 11 (58:12) En de mens zal zeggen: Immers is er vrucht voor de rechtvaardige; immers is er een God, Die op de aarde richt.

Het is de waarschijnlijke gissing van sommigen inzonderheid van Amyraldus dat Saul, voordat hij David begon te vervolgen door geweld van wapenen en zijn krijgsmacht uitzond om hem gevangen te nemen, eerst een wettelijk proces tegen hem gevoerd heeft, waarop hij, zonder zelf gehoord te zijn door de grote raad of het opperste gerechtshof, als een verrader ter dood werd veroordeeld, en toen vogelvrij werd verklaard, ieder mocht hem doden en niemand mocht hem beschermen. Men veronderstelt dat David toen de oudsten dit vonnis hadden geveld ten einde zich bij Saul aangenaam te maken, deze psalm heeft geschreven.

I. Hij beschrijft hun zonde en verzwaart haar, vers 2-6.
II. Hij roept verderf over hen in, en voorzegt het, alsmede de oordelen, die de rechtvaardige God over hen volbrengen wegens hun onrechtvaardigheid, vers 7-10. Hetgeen zal strekken:
1. Tot vertroosting van de heiligen, vers 11.
2. Tot heerlijkheid Gods, vers 12. De zonde vertoont zich hier als uiterst zondig en uiterst gevaarlijk, en God wordt voorgesteld als de rechtvaardige wreker van onrecht, en bij het zingen van deze psalm behoren wij daarvan diep doordrongen te zijn.

PSALM 58:1-6

Wij hebben reden om te denken dat deze psalm betrekking heeft op de boosaardigheid van Saul en zijn werktuigen tegen David, omdat hij hetzelfde opschrift al-tasheth en michtam van David heeft, als de voorgaande en de nu volgende, uit welk opschrift blijkt dat zij geschreven werden over de vervolging, waarin God hem bewaard heeft, (al-tasheth verderf niet), en daarom waren de psalmen, die hij toen schreef hem dierbaar en kostelijk. Michtams, Davids juwelen, zoals Dr. Hammond het vertaalt. In deze verzen roept David, niet als koning, want hij was nog niet tot de troon gekomen maar als profeet, zijn rechters in de naam van God voor het gericht, en verklaart hen schuldig met meer gezag en rechtvaardigheid dan zij toonden in hem te vervolgen. Hij legt hun twee dingen ten laste.

1. Het bederf van hun regering. Zij waren een vergadering, een gerechtshof, ja misschien wel een congres of bijeenkomst van de staten des lands, waarvan men een billijke, rechtvaardige behandeling had kunnen verwachten, want zij waren mannen, onderwezen in de wet, opgeleid in de bestudering van de inzettingen en rechten, die zo rechtvaardig waren dat die van andere natiën er niet mee vergeleken konden worden. Men zou niet gedacht hebben dat een

vergadering van de zodanigen omgekocht kon worden door een jaarwedde, en toch schijnt dit zo geweest te zijn, omdat de zoon van Kis voor hen doen kon wat de zoon van Isaï niet voor hen kon doen, 1 Samuel 22:7. Hij had wijngaarden en akkers om hun te geven, hij kon hen bevorderen bij het leger, en daarop zouden zij, om hem te behagen, alles doen, of het recht of onrecht was. Onder al het treurige dat Salomo op deze aarde gezien heeft, was er niets dat hem zo kwelde als te zien dat "ter plaatse des gerichts goddeloosheid was," Prediker 3:16. Zo was het in Sauls tijd.

2. De rechters wilden geen recht doen, wilden de verdrukte onschuld niet beschermen, vers 2. " Spreekt gijlieden waarlijk gerechtigheid? Oordeelt gij billijkheden? Neen, het is er ver vandaan, uw eigen geweten moet u wel zeggen dat gij niet beantwoordt aan uw plicht als magistraten, die u voorschrijft om een schrik te wezen voor de kwaaddoeners en tot prijs te zijn dergenen, die goeddoen. Is dit de gerechtigheid, die gij voorgeeft te doen? Is dit de bescherming, de steun, die een eerlijk man, en een eerlijke zaak van u kan verwachten? Gedenkt dat gij mensenkinderen zijt, sterfelijk en stervende, en dat gij voor God op gelijke bodem staat met de geringsten van hen die gij vertreedt, en dat gij ter verantwoording geroepen en geoordeeld zult worden. Gij zijt mensenkinderen, en daarom kunnen wij een beroep doen op uzelf en op die wet van de natuur, die in het hart van ieder mens is geschreven. Spreekt gijlieden waarlijk gerechtigheid? En zult gij bij nader bedenken niet verbeteren wat gij gedaan hebt?" Het is voor ons allen goed om na te denken over hetgeen wij gezegd hebben, en ons deze ernstige vraag te doen: Spreken wij waarlijk gerechtigheid? opdat wij herroepen hetgeen wij verkeerd gezegd hebben, en er niet in volharden.

3. Zij deden zeer veel onrecht, zij gebruikten hun macht om kwaad en verdrukking te steuren, vers 3. Gij werkt ongerechtigheden in het hart. U geeft te kennen dat zij met veel overleg te werk gingen, niet bij verrassing, maar met voorbedachten rade en bedoeling, en met een sterke neiging er toe, met vastberadenheid erin. Hoe meer er van het hart is in een daad van goddeloosheid, hoe erger het is, Prediker 8:11. En waarin bestond hun goddeloosheid? Het volgt hier: " Gij weegt het geweld van uw handen op de aarde", of op het land, welks vrede gij geroepen zijt te bewaren en te handhaven." Zij deden al het kwaad en geweld, dat zij konden, hetzij om zich te wreken, of om zich te verrijken, en zij wogen het, dat is:
a. Zij deden het met zeer veel list en omzichtigheid "gij doet het naar regel" (dat is de betekenis van het woord). Opdat het ten volle aan uw boze bedoelingen zal beantwoorden, zulke meesters zijt gij in de kunst van de verdrukking."
b. Zij deden het onder schijn van recht. Zij hielden de weegschaal (het embleem van de gerechtigheid) in hun handen, alsof zij bedoelden recht te doen, en recht wordt van hen verwacht maar de uitkomst is geweld en verdrukking, die zoveel krachtiger gewerkt worden als zij onder schijn van wet en recht worden gepleegd.

II. Het bederf van hun natuur. Dit was de wortel van de bitterheid, waaruit al die gal en alsem voortkwamen. De goddelozen, die goddeloosheid werken in hun hart, zijn vervreemd van de baarmoeder af, vervreemd van God en alle goed, vervreemd van herleven Gods en zijn beginselen, kracht en genoegens Efeziërs 4:18. Een zondige toestand is een toestand van vervreemding van die bekendheid met God en van Zijn dienst, waarvoor wij gemaakt waren. Laat niemand er zich over verwonderen dat deze goddelozen zulke dingen durven doen, want goddeloosheid is hun aangeboren, zit hun in het bloed, zij hebben haar met zich in de wereld gebracht, zij hebben in hun aard een sterke neiging er toe. zij hebben haar van hun goddeloze ouders geleerd en zijn er door een slechte opvoeding toe opgeleid. Zij worden van de moederschoot af overtreders genaamd, en zij dragen die naam niet ten onrechte, daarom kan men van hen niets anders verwachten, dan dat "zij trouweloos zouden handelen," zie Jesaja

48:8. Zij dwalen af van God en van hun plicht zodra zij geboren zijn. zo spoedig als zij bij mogelijkheid kunnen De dwaasheid, die in hun hart gebonden is, komt reeds uit bij de eerste werkingen van het verstand, als de tarwe uitspruit, spruit tegelijk het onkruid uit. Er worden hier drie voorbeelden gegeven van het bederf van de natuur.

1. Leugen. Zij leren spoedig leugens te spreken, zij "spannen hun tong als hun bood tot leugen, Psalm 9 vers 3. Hoe spoedig zullen kleine kinderen een leugen zeggen om een fout te bedekken, of om zich aan te prijzen? Niet zodra spreken zij, of zij spreken tot oneer van God, zonden van de tong zijn sommigen van de eerste van onze dadelijke of werkelijke overtredingen.

2. Boosaardigheid. Hun gif, (hun kwaadwilligheid jegens goedheid en alle goede mensen, inzonderheid jegens David) was als vurig slangenvenijn, ingeboren en zeer schadelijk, daar zij er niet van genezen kunnen worden. Wij hebben medelijden met een hond, die door een toeval vergiftigd werd, maar haten een slang, die van nature giftig is. Zo danig was de gevloekte vijandschap in het slangengebroed tegen de Heere en Zijn gezalfde.

3. Onhandelbaarheid. Zij zijn boosaardig, en niets heeft uitwerking op hen, geen redeneren, geen vriendelijkheid, om hen te verzachten en tot een betere gemoedsstemming te brengen. Zij zijn als een dove adder, die haar oor toestopt, vers 5, 6. De psalmist had deze goddeloze mannen, over wie hij klaagt, om hun venijnige boosaardigheden vergeleken bij slangen, en nu neemt hij aanleiding om hen in een ander opzicht te vergelijken bij de dove adder, van welke toen de volksoverlevering bestond dat terwijl muziek, of een andere kunst om slangen te bezweren, aangewend werd om deze dieren te doden of ze tenminste onschadelijk te maken, deze dove adder een oor op de grond legde, en het andere oor bedekte met haar staart, ten einde de stem des bezweerders niet te horen, er dus de uitwerking van te verhinderen, en zich alzo te beveiligen. Het gebruik van deze vergelijking bevestigt de waarheid niet van het verhaal, en al was het waar, dan wordt de praktijk van deze bezwering er niet door gewettigd, want het is slechts een toespeling op het verhaal van zo iets, om van de zondaren hardnekkige volharding in de zonde voor te stellen. Gods bedoeling in Zijn Woord en Zijn voorzienigheid is slangen van hun boosaardigheid te genezen, hoe goed, hoe krachtig, hoe wel gekozen zijn de middelen, die Hij er voor gebruikt! Hoe krachtig zijn de rechte woorden! Maar voor de meeste mensen is het alles tevergeefs, en wat is er de reden van? Het is omdat zij niet willen horen. Niemand is zo doof als zij, die niet willen horen, wij hebben voor de mensen op de fluit gespeeld en zij hebben niet gedanst, hoe konden zij ook, als zij hun oren verstopt hebben?

Psalm 58:7-12

In deze verzen hebben wij:

I. Davids gebeden tegen zijn vijanden, en alle zodanige vijanden van Gods kerk en volk, want als de zodanigen beschouwt hij hen, zodat hij in zijn bidden tegen hen gedreven werd door liefde voor het openbare welzijn, en niet door persoonlijke wraakzucht.

1. Hij bidt dat zij onbekwaam gemaakt zullen worden om nog meer kwaad te doen, vers 7: o God, verbreek hun tanden. Niet zozeer opdat zij, zich dan niet meer kunnen voeden, alswel opdat zij niet instaat zouden zijn anderen tot hun prooi te maken. Ps. 3:8. Hij zegt niet: Breek hun nek", (neen, laat hen leven om zich nog te kunnen bekeren, dood hen niet, opdat mijn volk het niet vergete) maar verbreek hun tanden, want zij zijn leeuwen, zij zijn jonge leeuwen, die van roof leven."

2. Dat zij teleurgesteld mogen worden in de complotten, die zij reeds beraamd hebben en hun doel niet bereiken. Als hij zijn boog spant zijn pijlen aanlegt om ze af te schieten naar het hart van de oprechten, laat die zijn alsof zij in stukken gesneden waren, vers 8, Laat die aan zijn voeten vallen, en nooit het doel treffen."

3. Dat zij en hun belangen wegsmelten, teniet worden, laat hen smelten als water laat hen daarheen drijven, zoals de wateren van een overstroming, die, hoewel zij voor een wijle geducht schijnen, spoedig door de grond worden opgezogen, of in hun bedding terugvloeien, of, in het algemeen, als water, dat op de grond is uitgestort en niet weer verzameld kan worden, maar langzamerhand opdroogt en verdwijnt. Zodanig zullen "de beken Belials" zijn, die ons somwijlen verschrikken, Psalm 18:5. Zo zullen de trotse wateren die dreigen "over onze ziel te gaan," Psalm 124:4, 5 tot staan gebracht worden. Laat ons dan door het geloof zien wat zij zullen wezen, dan zullen wij niet vrezen wat zij zijn. Hij bidt, vers 9, dat zij zullen smelten als een slak, die zich verteert door haar eigen beweging, telkens als zij zich uitstrekt laat zij iets van haar vocht achter, waardoor zij langzamerhand geheel verteerd moet worden, hoewel zij een glanzig pad achterlaat. Hij, die zoals een slak in haar huisje plenus sui, vol is van zichzelf, zichzelf behaagt, op zichzelf vertrouwt, doet niets dan zichzelf verteren en zal zich spoedig teniet maken. En hij bidt dat zij zullen zijn als van een miskraam, die sterft zodra zij begint te leven en nooit de zon ziet. In zijn hartstocht heeft Job gewenst een zodanige geweest te zijn, Job 3:16, maar hij wist niet wat hij zei. Wij mogen in het geloof bidden tegen de plannen van de vijanden van de kerk, zoals de profeet Hoséa 9:14 : Geef hun Heere, wat zult Gij geven? Geef hun een misdragende baarmoeder en uitdrogende borsten, hetgeen dit hier verklaart.

II. Zijn voorzegging van hun verderf, vers 10. " Eer dan uw potten de hitte gewaarworden van een vuur van doornen, dat er onder gelegd is dat ze echter zo aanstonds gewaar zullen worden, want het is een snel vuur, en brandt heftig zolang het duurt, zo spoedig, en met zo'n haastige en heftige vlam, zal God hen voortjagen, schrikkelijk en onweerstaanbaar als een dwarrelwind, levend, als het ware, en in allerijl." De spreekwoordelijke uitdrukkingen zijn ietwat duister, maar de zin, de betekenis, is duidelijk.
1. Dat de oordelen Gods dikwijls de goddelozen overvallen te midden van hun vrolijkheid, en hen plotseling weg haast. Als zij beginnen te wandelen bij het licht van hun eigen vuur en in de spranken, die zij ontstoken hebben, dan zullen zij in smart neerliggen Jesaja 50:11, en hun lachen zal zijn als het geluid van doornen onder een pot, waarvan het aangename spoedig weg is, eer zij kunnen zeggen: Ha! ik ben warm geworden.

2. Dat zij niet zullen kunnen bestaan voor de verwoesting, die van de Almachtige komt, want wie kent de sterkte van Gods toorn? Als God de zondaren dood of levend zal wegnemen kunnen zij niet met Hem strijden, niet met Hem twisten, de goddelooste zal heengedreven worden in zijn kwaad. Er zijn twee dingen, die de psalmist zich belooft als goede gevolgen van het verderf van de zondaren.
a. Dat de heiligen er door aangemoedigd en vertroost zullen worden, vers 11. De rechtvaardige zal zich verblijden als hij de wraak aanschouwt. De pracht en macht, de voorspoed en de welvaart van de goddelozen zijn een ontmoediging voor de rechtvaardigen, hun hart wordt er door bedroefd en hun handen slap gemaakt, en soms komen zij er in de sterke verzoeking door om hun grondslag in twijfel te trekken, Psalm 73:2, 13. Maar als zij zien hoe de oordelen Gods hen wegstormen en er rechtvaardige wraak aan hen geoefend wordt voor al het kwaad, dat zij gedaan hebben aan het volk van God, dan verblijden zij zich in de voldoening, die hun ten opzichte van hun twijfelingen gegeven wordt, en de bevestiging van hun geloof in de voorzienigheid Gods, die zij er door erlangen, en in Zijn gerechtigheid in

het bestuur van de wereld- zij zullen zich verblijden in de overwinning aldus behaald over de verzoeking, door "op hun einde te merken," Psalm 73:17. Hij zal zijn "voeten wassen in het bloed des goddelozen, " er zal zeer, veel bloed worden vergoten, Psalm 68:24, en het zal voor de heiligen een even grote verkwikking zijn om God verheerlijkt te zien in het verderf van de zondaren, als het voor een vermoeid reiziger is om zijn voeten te wassen. Het zal ook bijdragen tot hun heiligmaking, het zien van de wraak zal hen doen beven voor God, Psalm 119:120, en zal hen overtuigen van het kwaad van de zonde en van hun verplichtingen jegens die God, die hun zaak voorstaat en handhaaft, en niemand zal toelaten om hun kwaad te doen en ongestraft te blijven. De blijdschap van de heiligen wegens het verderf van de goddelozen is een heilige en wettige blijdschap, als zij er toe bijdraagt om hen heilig te maken en hen te reinigen van zonde.

b. Dat zondaren erdoor overtuigd en bekeerd zullen worden, vers 12. De wraak, die God soms oefent aan de goddelozen in deze wereld, zal de mensen er toe brengen om te zeggen: Immers is er vrucht voor de rechtvaardige. Iedereen is instaat om uit die leidingen van Gods voorzienigheid deze gevolgtrekking af te leiden, en menigeen zal het doen, die tevoren zelfs deze eenvoudige, duidelijke waarheden heeft ontkend, of er aan heeft getwijfeld. Aan sommigen zal die belijdenis ontwrongen worden, anderen zullen zozeer tot betere inzichten zijn gekomen, dat zij haar gaarne en gewillig afleggen, en God danken, die hun heeft gegeven te zien, te zien met voldoening dat God is, en dat Hij:

(1). De milddadige beloner is van Zijn heiligen en dienstknechten. Immers, (hoe het ook zij, aldus kan het gelezen worden) is er vrucht voor de rechtvaardige, welk nadeel iemand ook kan lijden, aan welke wisselvalligheid hij ook is blootgesteld, welke ontberingen hij ook te verduren zal hebben voor zijn godsdienst, hij zal er niet slechts niets door verliezen, maar er in de uitkomst onuitsprekelijk veel door winnen. Zelfs in deze wereld is er loon voor de rechtvaardigen, de rechtvaardige wordt vergolden op de aarde. Zij zullen bekend, geëerd en beschermd worden, die voorbijgezien, geminacht en verlaten scheen.
(2). Dat Hij de rechtvaardige bestuurder is van de wereld, en gewis afrekening zal houden met de vijanden van Zijn koninkrijk, immers, hoe het ook zij, hoewel de goddelozen voorspoedig zijn en de Goddelijke gerechtigheid trotseren, zal het toch blijken tot hun beschaming dat de wereld niet door het toeval wordt geregeerd, maar door een wezen van oneindige wijsheid en gerechtigheid, er is een God, die op de aarde richt, hoewel Hij Zijn troon bereid heeft in de hemelen. Hij houdt toezicht over alle zaken van de kinderen van de mensen, beschikt er over, en bestuurt ze naar de raad van Zijn wil tot Zijn eigen heerlijkheid, en Hij zal de goddelozen straffen, niet alleen in de toekomende wereld, maar op de aarde, waar zij hun schat hebben opgelegd en zich met geluk gevleid hebben op de aarde, opdat de Heere bekend zal zijn door het recht, dat Hij gedaan heeft, en dit als een onderpand genomen zal worden van het toekomend oordeel. Hij is een God, (zo lezen wij het), geen zwakke mens, geen engel, niet een blote naam, niet (zoals de atheïsten zeggen) een schepsel van van de mensen vrees en verbeelding geen tot halfgod verheven held, niet de zon en maan, zoals de afgodendienaars zich verbeeldden, maar een God, een uit zichzelf bestaand volmaakt wezen, Hij is het, die de aarde richt. Zo laat ons dan Zijn gunst zoeken, van wie het oordeel van ieder mens voortkomt, en laat aan Hem al het oordeel overgelaten worden.

PSALM 59

1 Een gouden kleinood van David, voor de opperzangmeester, Altascheth; toen Saul gezonden had, die zijn huis bewaren zouden, om hem te doden. (59:2) Red mij van mijn vijanden, o mijn God! stel mij in een hoog vertrek voor degenen, die tegen mij opstaan. 2 (59:3) Red mij van de werkers der ongerechtigheid, en verlos mij van de mannen des bloeds. 3 (59:4) Want zie, zij leggen mijner ziel lagen; sterken rotten zich tegen mij; zonder mijn overtreding, en zonder mijn zonde, o HEERE! 4 (59:5) Zij lopen en bereiden zich zonder mijn misdaad; waak op mij tegemoet, en zie. 5 (59:6) Ja, Gij HEERE, God der heirscharen, God Israëls! ontwaak, om al deze heidenen te bezoeken; wees niemand van hen genadig, die trouweloos ongerechtigheid bedrijven. Sela. 6 (59:7) Tegen de avond keren zij weder, zij tieren als een hond, en zij gaan rondom de stad. 7 (59:8) Zie, zij storten overvloedig uit met hun mond; zwaarden zijn op hun lippen; want wie hoort het? 8 (59:9) Maar Gij, HEERE! zult hen belachen; Gij zult alle heidenen bespotten. 9 (59:10) Tegen zijn sterkte zal ik op U wachten; want God is mijn Hoog Vertrek. 10 (59:11) De God mijner goedertierenheid zal mij voorkomen; God zal mij op mijn verspieders doen zien. 11 (59:12) Dood hen niet, opdat mijn volk het niet vergete; doe hen omzwerven door Uw macht, en werp hen neer, o Heere, ons Schild! 12 (59:13) Om de zonde huns monds, om het woord hunner lippen; en laat hen gevangen worden in hun hoogmoed; en om de vloek, en om de leugen, die zij vertellen. 13 (59:14) Verteer hen in grimmigheid; verteer hen, dat zij er niet zijn, en laat hen weten, dat God Heerser is in Jakob, ja, tot aan de einden der aarde. Sela. 14 (59:15) Laat hen dan tegen de avond wederkeren, laat hen tieren als een hond, en rondom de stad gaan; 15 (59:16) Laat hen zelfs omzwerven om spijs; en laat hen vernachten, al zijn zij niet verzadigd. 16 (59:17) Maar ik zal Uw sterkte zingen, en des morgens Uw goedertierenheid vrolijk roemen, omdat Gij mij een Hoog Vertrek zijt geweest, en een Toevlucht ten dage, als mij bange was. 17 (59:18) Van U, o mijn Sterkte! zal ik psalmzingen; want God is mijn Hoog Vertrek, de God mijner goedertierenheid.

Deze psalm is van gelijke aard en strekking als de zes of zeven, die er aan voorafgaan. zij zijn allen vol van Davids klachten over de boosaardigheid van zijn vijanden, en van hun gevloekte en wrede complotten tegen hem, zijn gebeden en profetieën tegen hen, en zijn vertroosting in en vertrouwen op God als zijn God. Het eerste is de taal van de natuur en kan geoorloofd zijn, het tweede is de taal van een profetische geest, voorwaarts ziende naar Christus en de vijanden van zijn koninkrijk, en moet dus niet als een precedent gesteld worden, het derde is de taal van de genade en van een heilig geloof, die door een ieder an onze nagevolgd behoort te worden. In deze psalm

I. vraagt hij God om hem te beschermen tegen, en te verlossen van, zijn vijanden, hen voorstellende als zeer slechte mensen, wreed, boosaardig, atheïstisch, vers 2-8.

II. Voorziet en voorzegt dat het verderf van zijn vijanden, waarvoor hij aan God de eer zal geven, vers 9-18. Voor zover er onder de bijzondere vijanden van Gods volk zijn, die aan de beschrijving van dit karakter beantwoorden, kunnen we bij het zingen van deze psalm aan hun oordeel denken en hun verderf voorzien**.**

PSALM 59:1-8

Het opschrift van deze psalm, vers 1, maakt ons inzonderheid bekend met de gelegenheid waarbij hij geschreven werd, het was toen Saul enigen van zijn lijfwacht zond om Davids huis te omsingelen in de nacht, ten einde hem te grijpen en te doden. Wij hebben het verhaal ervan in 1 Samuel 19:11. Het was toen zijn vijandelijkheden tegen David pas uitgebroken waren en deze even tevoren ternauwernood aan Sauls werpspies was ontkomen. Het kon niet anders of dit eerste uitbreken van Sauls boosaardigheid moest David ontroeren, beide smartelijk en schrikkelijk voor hem zijn, en toch bleef hij zijn gemeenschap met God onderhouden, en behield hij kalmte van gemoed zodat hij altijd instaat was om God te bidden en te loven. Zalig

zij wier gemeenschap met de hemel niet geschaad of gestoord wordt door hun zorgen, of smarten, of angsten, of door de gejaagdheid, in- of uitwendig, van een toestand van beproeving In deze verzen:

I. Bidt David om gered te worden uit de handen van zijn vijanden, en dat hun wrede aanslagen tegen hem verijdeld zullen worden, vers 2,3. Red mij van mijn vijanden, o mijn God! Gij zijt God, en kunt mij redden, mijn God, onder wiens bescherming ik mij gesteld heb, en Gij hebt mij beloofd een algenoegzame God te zijn, en daarom zult Gij mij in eer en trouw redden. Stel mij in een hoog vertrek buiten het bereik van de macht en boosaardigheid van hen, die tegen mij opstaan, en boven de vrees er voor. Laat mij veilig zijn, en mij veilig weten veilig en gerust, veilig en voldaan O red mij, behoud mij!" Hij roept als iemand, die op het punt is van om te komen, en alleen op God ziet om redding en uitkomst te verkrijgen Hij bidt, vers 5:" Waak op, mij tegemoet, waak op, om mij te hulp te komen, neem kennis van mijn toestand, beschouw die met een oog van medelijden, en wend Uw macht aan voor mijn redding." Zo hebben de discipelen in de storm Christus opgewekt, zeggend e: Meester, behoud ons, wij vergaan. En even vurig moeten wij dagelijks bidden om beschermd te worden tegen, en verlost te worden van onze geestelijke vijanden, de verzoekingen van Satan en het bederf van ons eigen hart, die krijg voeren tegen ons geestelijk leven.

II. Hij bidt om redding. Onze God staat ons toe, niet alleen om tot Hem te bidden, maar bij Hem te pleiten, Hem onze zaak ordelijk voor te stellen, en onze mond te vervullen met verdedigingen, niet om Hem te bewegen, maar om onszelf te bewegen. Dat doet David hier.

1. Hij voert het slechte karakter aan van zijn vijanden. Zij zijn werkers van de ongerechtigheid, en daarom niet alleen zijn vijanden maar ook Gods vijanden, zij zijn mannen des bloeds, en daarom niet alleen zijn vijanden, maar vijanden van geheel het mensdom. "Heere, laat de werkers van de ongerechtigheid niet overmogen tegen iemand, die een werker is van gerechtigheid, noch mannen des bloeds over een barmhartig man." 2 Hij voert hun boosaardigheid tegen hem aan, en het dreigend, nakend gevaar, waarin hij zich bevindt van ben, vers 4. "Hun boosaardigheid is groot, zij leggen het toe op mijn ziel, mijn leven, zij zijn listig en zeer behendig, zij liggen op de loer, zoeken naar een gelegenheid om mij kwaad te doen, zij zijn allen machtig, mannen van aanzien, die grote bezittingen hebben, invloed hebben aan het hof en in het land, zij zijn in verbond met elkaar, en hebben zich nu tegen mij vergaderd om samen te beraadslagen en samen handelend tegen mij op te treden. Zij zijn zeer vernuftig in het bedenken van plannen, en zeer ijverig om ze te volvoeren, vers 5. Zij lopen en bereiden zich in grote haast en met de uiterste woede, om mij kwaad te doen." Hij neemt inzonderheid nota van het woeste, ongevoelige gedrag van de boden, die Saul gezonden had om hem te grijpen, vers 7. Tegen de avond keren zij weer van de post, die hun overdag is aangewezen, om zich tot hun werk van de duisternis te begeven (hun nachtwerk, dat wel hun dagschande mag wezen) en dan maken zij getier als een hond, die een haas achtervolgt." Zo hebben Davids vijanden, toen zij kwamen om hem te grijpen, een roep tegen hem aangeheven als een rebel en verrader, een man, die niet langer moest leven. Met dit geroep liepen zij om de stad, om hem een slechte naam te bezorgen, hem in kwaad gerucht te doen komen, en zo mogelijk, het volk tegen hem op te zetten, of tenminste te voorkomen, dat zij in toorn tegen hen zouden ontsteken waarvoor zij wel reden hadden te vrezen, daar David de lieveling van het volk was. Zo hebben de vervolgers van onze Heere Jezus, die bij honden vergeleken worden, Psalm 22:17, Hem terneer geworpen met getier en geschreeuw, want anders hadden zij Hem niet kunnen grijpen, tenminste niet op het feest, want dan zou er een oproer zijn gekomen onder het volk. Zij storten overvloedig uit met hun mond de boosaardigheid, welke kookt in hun hart, vers 8. "Zwaarden zijn op hun lippen," smaadredenen die mij wonden, mijn

hart breken van smart Psalm 42:11, en laster, die mijn goeden naam wondt. Voortdurend deden zij inblazingen, waardoor Sauls zwaard tegen hem getrokken en gewet werd, en de schuld daarvan wordt op de valse beschuldigers gelegd. Het zwaard zou misschien niet in Sauls hand geweest zijn, als het niet eerst op hun lippen was geweest.

3. Hij pleit op zijn eigen onschuld, niet voor God, hij is nooit achterlijk geweest om zich voor Hem schuldig te bekennen, maar ten opzichte van zijn vervolgers. Wat zij hem ten laste legden was ten enenmale onwaar, en hij had ook nooit iets gezegd of gedaan, waarmee hij zo'n behandeling van hen verdiend had, vers 4, zonder mijn overtreding, en zonder mijn zonde, o Heere! Gij weet het, Gij die alle dingen weet." En wederom, vers 5, zonder mijn misdaad. De onschuld van de Godvruchtigen zal hen niet beveiligen tegen de boosaardigheid van de goddelozen Zij, die oprecht zijn als duiven, zullen toch, om Christus wil, door alle mensen worden gehaat, alsof zij schadelijk waren als slangen, en dus ook even hatelijk Hoewel onze onschuld ons niet zal vrijwaren tegen moeilijkheden en beproevingen, zal zij er ons toch grotelijks onder ter vertroosting en steun zijn. Het getuigenis van ons geweten, dat wij ons goed gedragen hebben jegens hen, die zich slecht hebben gedragen jegens ons, zal ons in de dag des kwaads zeer tot blijdschap zijn. Als wij ons bewast zijn van onze onschuld, dan kunnen wij in ootmoedig vertrouwen ons beroepen op God, en Hem bidden om voor onze benadeelde zaak op te komen hetgeen Hij ter bestemder tijd doen zal.

4. Hij voert aan dat zijn vijanden loos en atheïstisch zijn, en zich in hun vijandschap tegen David steunden door minachting van God, want, zeggen zij wie hoort het? vers 13. God zelf niet, Psalm 10:11, 94:7. Het is niet vreemd dat diegenen geen acht geven op hetgeen zij zeggen, die zich wijs gemankt hebben dat God geen acht slaat op hetgeen zij zeggen.

III. Beroept hij zich voor zichzelf en zijn zaak op het rechtvaardig oordeel Gods, vers 6. "De Heere, de Rechter, zij rechter tussen mij en mijn vervolgers!" In dit beroep op God heeft hij het oog op Hem, de Heere van de heirscharen, die macht heeft om recht te oefenen, daar Hij alle schepselen, heirscharen van engelen, onder Zijn bevelen heeft. Hij beschouwt Hem ook als de God Israëls, van dit volk was Hij op bijzondere wijze Koning en Rechter, niet twijfelende, of Hij zou verschijnen ten behoeve van hen, die oprecht zijn, waarlijk Israëlieten zijn. Toen Sauls leger hem vervolgde, nam hij de toevlucht tot God als de Heere van de heerscharen, als diegenen hem mishandelden die vervreemd waren van het burgerschap van Israël nam hij de toevlucht tot God als de God Israëls. Hij begeert, dat wil zeggen: hij is er zeer zeker van, dat God zal opmaken om al deze heidenen te bezoeken, een vroegtijdig en nauwkeurig onderzoek in te stellen aangaande de geschillen en twisten, die er zijn onder de kinderen van de mensen, er zal een dag van de bezoeking zijn, Jesaja 10:3, en op die dag beroept zich David, met dit plechtige gebed: Wees niemand van hen genadig, die trouweloos ongerechtigheid bedrijven. Sela. Let hier op.

1. Indien David zich bewust was geweest dat hij een goddeloze overtreder was, dan zou hij niet verwacht hebben genade te vinden maar ten opzichte van zijn vijanden kon hij in gemoede verklaren dat hij volstrekt geen overtreder was, vers 4, 5. "Zonder mijn overtreding en daarom zult Gij voor mij optreden." Tegenover God kon hij zeggen dat hij geen goddeloze overtreder was, want ofschoon hij overtreden had, was hij toch een berouwvol overtreder, die niet hardnekkig volhardde in het kwaad, dat hij gedaan had.

2. Hij wist dat zijn vijanden goddeloze overtreders waren, moedwillig, boosaardig en verhard in hun overtredingen beide tegen God en mensen, en daarom bidt hij om gerechtigheid tegen hen, gerechtigheid, zonder genade of goedertierenheid. Laat diegenen niet verwachten genade

te zullen vinden, die nooit genade of barmhartigheid getoond hebben, want de zodanigen zijn goddeloze overtreders**.**

PSALM 59:9-18
Met betrekking tot de dreigende macht van zijn vijanden schept David hier moed door het vrome besluit te nemen om op God te wachten, en door de gelovige verwachting dat hij Hem nog zal loven.

I. Hij besluit op God te wachten, vers 10. "Vanwege zijn sterkte" hetzij de sterkte van zijn vijanden, de vrees waarvoor hem uitdreef tot God, of vanwege Gods sterkte, de hoop waarop hem heentrok naar God, zal ik op U wachten met een gelovig betrouwen op U." Het is onze wijsheid en onze plicht om in tijden van gevaar en moeilijkheid op God te wachten, want Hij is ons hoog vertrek, onze sterkte, waarin wij veilig zullen zijn. Hij hoopt**:**
1. Dat God hem een God van goedertierenheid zal zijn, vers 11. "De God van mijn goedertierenheid zal mij voorkomen met de zegeningen van Zijn goedheid, zal mijn vrees voorkomen mijn gebeden voorkomen, beter voor mij zijn dan mijn eigen verwachtingen." Het is in het gebed zeer troostrijk voor ons om God te beschouwen, niet alleen als de God van goedertierenheid, maar als de God van onze goedertierenheid, als de oorsprong van alle goed in ons en de gever van alle goed aan ons. Welke goedertierenheid er ook is in God, zij is voor ons weggelegd en ligt gereed om aan ons besteed te worden. Zeer terecht noemt de psalmist Gods goedertierenheid "zijn goedertierenheid," want al de zegeningen van het nieuwe verbond worden "de betrouwbare genadebewijzen aan David" genoemd, Jesaja 55:3, en zij zijn vast al de dagen.

2. Dat Hij voor zijn vervolgers een God van de wraak zal zijn. Zijn verwachting hiervan drukt hij uit deels bij wijze van voorzegging en deels bij wijze van smeking, hetgeen geheel op hetzelfde neerkomt, want zijn gebed dat het zo mocht wezen staat gelijk met een profetie dat het zo zijn zal. Hier zijn verscheidene zaken die hij voorzegt betreffende zijn vijanden of verspieders, die gelegenheid tegen hem zochten om hem kwaad te doen, in die allen zal hij zijn begeerte, geen hartstochtelijke of wraakgierige begeerte, maar zijn gelovige begeerte aan hen zien, vers 11.
a. Hij voorzegt dat God hen zal blootstellen aan verachting, daar zij zich inderdaad bespottelijk hebben gemaakt, vers 9. "Zij denken dat God hen niet hoort, geen acht op hen slaat, maar Gij, Heere, lacht om hen Gij spot met hun dwaasheid, dat zij denken dat Hij, die het oor geplant heeft, niet zal horen, en Gij zult hen niet alleen, maar alle anderen van zulke heidenen die zonder God in de wereld leven, bespotten." Atheïsten en vervolgers zijn het waard, om belachen, bespot te worden. Zie Psalm 2, Spreuken 1:26, Jesaja 37:22.
b. Dat God hen tot blijvende toonbeelden zal stellen van Zijn gerechtigheid, vers 12. Dood hen niet, laat hen niet dadelijk gedood worden, opdat mijn volk het niet vergete. Als de strafvoltrekking spoedig voorbij is, dan zal de indruk, die er door teweeggebracht is, niet diep zijn, en dus ook niet blijvend, maar spoedig uitslijten, een snel verderf doet de mensen voor het ogenblik opschrikken, maar het is spoedig vergeten, daarom bidt hij dat het langzamerhand en trapsgewijs zal geschieden. "Doe hen omzwerven door Uw macht, en laat hen bij hun omzwervingen zulke tekenen meedragen van Gods misnoegen, dat de kennis van hun straf door alle delen des lands verspreid wordt." Zo werd Kaïn zelf, hoewel hij een moordenaar was, niet gedood, opdat de wraak niet zou worden vergeten, maar werd hij veroordeeld om zwervende en dolende te zijn op de aarde. Als wij denken dat het lang duurt eer Gods oordelen over de zondaars komen, dan moeten wij daaruit opmaken dat God heilige en wijze doeleinden heeft met deze trapsgewijze werkingen van Zijn toorn. Doe hen zo

omzwerven, dat zij verstrooid worden en zich nooit meer kunnen verenigen om kwaad te doen, werp hen neer, o Heere, ons schild." Als God de bescherming van Zijn volk op zich heeft genomen als hun schild, dan zal Hij ongetwijfeld allen vernederen en ter neerwerpen, die tegen hen streden.
c. Dat er naar verdienste met hen gehandeld zal worden, vers 13. Om de zonde van hun mond, om het woord van hun lippen (want er is zonde in ieder woord dat zij spreken), laat hen gevangen worden in hun hoogmoed, namelijk voor hun vloeken van anderen en van zichzelf, een zonde, waaraan Saul zich had overgegeven 1 Samuel 14:28, 44) en hun liegen. Er is zeer veel boosaardigheid in zonden van de tong, meer dan men in het algemeen denkt. Vloeken en liegen en hovaardig spreken zijn sommige van de ergste zonden van de tong, en die mens is in waarheid rampzalig, met wie God handelt naar hij hierin verdient, hun eigen tong doen aanstoten.
d. Dat God zich in hun verderf zal verheerlijken als Israëls God en Koning, vers 14. "Verteer hen in grimmigheid, verteer hen, volg hen met het een oordeel na het andere, totdat zij volkomen verdaan zijn, laat hen merkbaar maar trapsgewijze verteerd worden, opdat zij zelf, terwijl zij aldus verteerd worden, zullen weten, en de omstanders er ook deze gevolgtrekking van zullen afleiden, dat God heerser is in Jakob, ja tot aan de einden van de aarde." Saul en zijn aanhangers denken te heersen en alles aan zich te onderwerpen, maar hun zal kond worden gedaan dat er Eén is, hoger dan zij, dat er Eén is, die over hen heerst en over hen zal heersen. Het doel van Gods oordelen is de mensen ervan te overtuigen dat de Heere regeert, dat Hij Zijn eigen raad volbrengt, aan al de schepselen wet geeft, en alles regelt en beschikt tot Zijn eer, zodat de grootsten, de voornaamsten van de mensen onder Zijn bedwang zijn, en Hij gebruikt hen voor hetgeen Hem behaagt. Hij heerst in Jakob want daar houdt Hij Zijn hof, daar is Hij bekend en is Zijn naam groot. Maar Hij heerst tot aan het einde van de aarde, want alle natiën zijn binnen Zijn rijksgebied. Hij heerst tot aan het einde van de aarde, zelfs over degenen die Hem niet kennen, maar Hij heerst voor Jakob zo kan het gelezen worden, in de regering van de wereld beoogt Hij het goede voor Zijn kerk, dat bestuur tot aan de einden van de aarde "ter wille van mijn knecht Jacob en van Israël mijn uitverkorene," Jesaja 45:4.
e. Dat Hij hun zonde tot hun straf zou maken, vers 15, vergelijk vers 7. Hun zonde bestond in het jacht maken op David, om hem tot hun prooi te maken, hun straf zou zijn dat zij tot zo'n uiterste armoede zouden vervallen, dat zij jacht zullen maken op spijs om hun honger te stillen, maar die niet zouden vinden, zoals zij ook David niet vonden. Aldus zouden zij niet terstond gedood worden, maar verstrooid worden, daar zij omzwervende zijn vers 12, en langzamerhand verteerd worden vers 16. Zij, die van honger sterven, sterven langzaam en voelen zich sterven, Klaagliederen 4:9.

Hij voorzegt dat zij genoodzaakt zullen zijn om van huis tot huis te bedelen om brood.
a. Dat zij dit met de grootste weerzin zullen doen te bedelen schamen zij zich (waardoor het een zoveel zwaardere straf voor hen wordt), en daarom doen zij het des avonds, als het donker begint te worden, teneinde niet te worden gezien, ten tijde als andere roofdieren tevoorschijn komen, Psalm 104:20.
b. Maar dat zij toch zeer luidruchtig zullen zijn in hun klachten, die voortkomen uit toorn over hun toestand, waarmee zij zich hoegenaamd niet kunnen verzoenen. Laat hen tieren als een hond. Toen zij David zochten, tierden zij als een kwade hond, grommende en blaffende, nu zij voedsel voor zich zoeken, tieren zij als een hongerige hond, huilende en jankende. Zij, die berouw hebben van hun zonden, kirren als zij in benauwdheid zijn, gelijk de duiven, zij wier hart verhard is, maken getier als zij in benauwdheid zijn, gelijk honden, "als een wilde vos in het net, vol van de grimmigheid des Heeren." Zie Hoséa 7:14." Zij roepen niet tot Mij met hun hart, wanneer zij huilen op hun legers om koren en most."

c. Dat zij weinig hulp of ondersteuning zullen verkrijgen, daar de mensen hun hart tegen hen zullen verharden. zodat zij rondom de stad gaan, en omzwerven om te eten, vers 16, en niets door dringen of vragen verkrijgen, en vernachten, al zijn zij niet verzadigd, zodat, indien de mensen hun geven, het niet is uit welwillendheid, maar slechts om van hen af te komen, opdat zij hun door hun aanhoudend komen niet lastig zouden zijn.
d. Dat zij onverzadelijk zullen zijn, hetgeen in een toestand van armoede wel de grootste ellende is. "Deze honden zijn sterk van begeerte, zij kennen geen verzadiging," Jesaja 56:11, en zij murmureren, als zij niet verzadigd worden, vers 16. Een mens van een tevreden gemoedsaard zal, als hij niet heeft wat hij zou willen hebben, toch niet murmureren, niet twisten met Gods voorzienigheid, noch bij zichzelf er om kniezen, maar zij wier god hun buik is, zullen, indien deze niet gevuld wordt aan zijn lusten niet wordt voldaan, twisten met God en met zichzelf. Niet armoede maar ontevredenheid is het, die een mens ongelukkig maakt.

II. Hij verwacht God te zullen loven, dat Gods voorzienigheid hem oorzaak zal geven tot lof en dank, en dat Gods genade hem een hart zal geven om te loven, vers 17-18. Merk op**:**

1. Waarvoor hij God zal willen loven.
a. Hij zal Zijn sterkte en goedertierenheid loven, beide zullen het onderwerp zijn van zijn lied. Sterkte zonder goedertierenheid is te vrezen, goedertierenheid zonder sterkte is iets waarvan een mens niet veel voordeel kan verwachten, maar Gods sterkte, waardoor Hij in staat is ons te helpen, en Zijn goedertierenheid, die Hem neigt, Hem gezind maakt, ons te helpen, zal de eeuwigen lof van al de heiligen rechtvaardigen.
b. Hij wil Hem loven, omdat hij Hem menigmaal en gedurig bevonden heeft zijn hoog vertrek te zijn en zijn toevlucht ten dage als hij bang was. God brengt Zijn volk in benauwdheid, opdat zij Zijn sterkte en goedertierenheid zullen ervaren in hen te beschermen en te beschuiten, en aanleiding zullen hebben om Hem te loven.
c. Hij wilde Hem loven omdat hij nog op Hem steunde en vertrouwde als zijn sterkte, om hem te schragen en door te helpen in het volbrengen van zijn plicht, als zijn hoog vertrek om hem veilig te bewaren tegen kwaad, en als de God van zijn goedertierenheid om hem gelukkig en gerust te maken. Hij, die dit alles voor ons is, is voorzeker wel al onze liefde, al onze lof en al onze diensten waardig.

2. Hoe hij God wilde loven.
a. Hij wilde zingen. Gelijk dit een natuurlijke uitdrukking is van blijdschap, zo is het ook een ingestelde dienst om heilige vreugde en dankbaarheid te oefenen en op te wakken.
b. Hij wilde luid zingen, - vrolijk roemen als een, die diep getroffen is door de heerlijkheid Gods, zich niet schaamt om dit te erkennen en wenst dat ook anderen er door getroffen zullen worden. Hij wil zingen van Gods sterkte, maar Zijn goedertierenheid wil hij vrolijk roemen, de gedachte daaraan wekt meer dan iets anders, zijn genegenheid op.
c. Hij wilde des morgens vrolijk roemen, als zijn geest fris en opgewekt is, Gods ontfermingen zijn allen morgen nieuw, en daarom is het voegzaam om de dag te beginnen met Zijn lof.
d. Hij wilde Gode psalmzingen, vers 18, tot Zijn eer en heerlijkheid, en Hem voor ogen hebbende. Gelijk wij onze gebeden tot God moeten richten, zo moeten wij ook tot Hem onze lof richten en opzien, psalmen zingende voor de Heere**.**

PSALM 60

1 Een gouden kleinood van David tot lering, voor de opperzangmeester, op Schusan E'duth; (60:2) Als hij gevochten had met de Syriers van Mesopotamie, en met de Syriers van Zoba; en Joab wederkwam, en de Edomieten sloeg in het Zoutdal, twaalf duizend. (60:3) O God! Gij hadt ons verstoten, Gij hadt ons gescheurd, Gij zijt toornig geweest; keer weder tot ons. 2 (60:4) Gij hebt het land geschud, Gij hebt het gespleten; genees zijn breuken, want het wankelt. 3 (60:5) Gij hebt Uw volk een harde zaak doen zien; Gij hebt ons gedrenkt met zwijmelwijn. 4 (60:6) Maar nu hebt Gij dengenen, die U vrezen, een banier gegeven, om die op te werpen, vanwege de waarheid. Sela. 5 (60:7) Opdat Uw beminden zouden bevrijd worden; geef heil door Uw rechterhand, en verhoor ons. 6 (60:8) God heeft gesproken in Zijn heiligdom; dies zal ik van vreugde opspringen; ik zal Sichem delen, en het dal van Sukkoth zal ik afmeten. 7 (60:9) Gilead is mijn, en Manasse is mijn, en Efraim is de sterkte mijns hoofds; Juda is mijn wetgever. 8 (60:10) Moab is mijn waspot; op Edom zal ik mijn schoen werpen! juich over mij, o gij Palestina! 9 (60:11) Wie zal mij voeren in een vaste stad? Wie zal mij leiden tot in Edom? 10 (60:12) Zult Gij het niet zijn, o God! Die ons verstoten hadt, en niet uittoogt, o God! met onze heirkrachten? 11 (60:13) Geef Gij ons hulp uit de benauwdheid, want 's mensen heil is ijdelheid. 12 (60:14) In God zullen wij kloeke daden doen, en Hij zal onze wederpartijders vertreden.

Na vele psalmen, die David geschreven heeft in dagen van benauwdheid, komt nu deze, die geschikt voor een dag van triomf, hij werd geschreven nadat David bevestigd was op de troon, bij gelegenheid van een luisterrijke overwinning, waarmee God zijn krijgsmacht heeft gezegend, over de Syriërs en Edomieten, toen David op het glanspunt was van zijn voorspoed, en de zaken van zijn koninkrijk in betere toestand scheen geweest te zijn dan ooit tevoren of daarna zie 2 Samuel 8:3, 13, 1 Kronieken 18:3, 12. David in voorspoed was even Godvruchtig als David in tegenspoed. In deze psalm:

I. Denkt hij na over de slechte toestand van de openbare belangen gedurende vele jaren, in welke God met hen getwist heeft, vers 3-5.
II. Neemt hij nota van de gelukkige wending. die onlangs aan hun zaken gegeven was, vers 6.
III. Bidt hij om de verlossing van Gods Israël van hun vijanden, vers 7.
IV. Juicht hij in triomf van hun overwinningen over hun vijanden, en bidt hij God om ze te voltooien, vers 9-14.
Bij het zingen van deze psalm kunnen wij het oog hebben beide. Op de handelingen van de kerk, en op de toestand van onze eigen ziel, welke beide haar worstelingen hebben**.**

PSALM 60:1-7

Het opschrift, vers 1, 2, geeft ons een bericht**:**

1. Van de algemene strekking van de psalm. Hij is michtam een gouden kleinood van David en hij is tot lering. De Levieten moesten hem aan het volk leren, en het daardoor leren op God te vertrouwen en in Hem te triomferen, wij moeten er onszelf en elkaar in onderwijzen. In een dag van openbaar vreugdebetoon moet ons geleerd worden onze blijdschap tot God te richten, haar te doen eindigen in Hem, niets van die lof te geven aan de werktuigen onder verlossing, die alleen toekomt aan Hem, en onze hoop door onze blijdschap aan te moedigen.

2. Van de bijzondere gelegenheid ervan. Het was in een tijd:
a. Toen hij in oorlog was met de Syriërs, en nog een slag tegen hen te leveren had, beide die van Mesopotamië en die van Zoba.

b. Toen hij een grote overwinning had behaald over de Edomieten door zijn krijgsmacht onder bevel van Joab, die van het vijandelijk leger twaalf duizend doden op het slagveld achterliet. David heeft in deze psalm het oog op die beide zaken, hij is in zorg over zijn strijd met de Assyriërs en in betrekking daarop bidt hij. Hij verblijdt zich in zijn voorspoed tegen de Edomieten, en in betrekking daarop juicht hij in heilig vertrouwen op God, dat Hij de overwinning volkomen zal maken. Wij hebben onze zorgen terzelfder tijd dat wij onze redenen hebben tot blijdschap, en zo kunnen die twee dan tegen elkaar opwegen opdat geen van beide overmatig zijn zal. Zij kunnen ons ook voorzien van stof, beide voor gebed en voor dankzegging, want beide moeten uit de volheid des harten tot God worden opgezonden. Het een doel is bereikt, maar voor het andere hebben wij nog te worstelen en te strijden, de Edomieten zijn verslagen, maar de Syriërs moeten nog verslagen worden. Zo beroeme dan hij, die zich aangordt, zich niet als die zich losmaakt. In deze verzen, die de psalm beginnen, hebben wij:

I. Een treurige herinnering aan de vele ongelukken en teleurstellingen die God gedurende enige jaren over het volk heeft doen komen. Gedurende de regering van Saul, inzonderheid gedurende het laatste gedeelte ervan, en gedurende Davids worsteling met het huis van Saul, terwijl hij nog alleen over Juda regeerde, stond het hachelijk met de zaken des rijks, en waren de naburige volken kwellend voor Israël.

1. Hij klaagt over harde dingen, die zij gezien hebben, die zij geleden hebben, vers 5, toen de Filistijnen en andere kwaadwillige naburen alle voordeel tegen hen hadden. Soms doet God zelfs aan Zijn volk harde dingen zien in deze wereld, opdat zij er hen rust niet in nemen, maar slechts in Hem gerust zullen wonen. Hij erkent dat Gods misnoegen de oorzaak was van al de moeilijkheden, die zij hebben ondervonden. "Gij zijt toornig op ons geweest, vers 3, en in Uw toorn hebt Gij ons verstouten, hebt Gij ons gescheurd, ons buiten Uw bescherming gesteld, want anders zouden onze vijanden zo niet tegen ons hebben overmocht. Zij zouden ons niet tot een prooi hebben gemaakt, indien Gij "de staf van de samenbinders niet had verbroken". Zacharia 11:14, waardoor wij verenigd waren en aldus ons hebt gescheurd." Waarin ons leed of ongeluk ook bestaat, en wie er ook de werktuigen van zijn, wij moeten er de hand Gods in zien Zijn rechtvaardige hand.

2. Hij betreurt de slechte uitwerkselen en gevolgen van de ongelukkige voorvallen van de laatste jaren. De gehele natie was in beroering: Gij hebt het land geschud. Het gros van het volk verkeerde in angst en vrees voor de gevolgen van deze dingen, zelfs de Godvruchtigen waren in ontsteltenis erover: "Gij had ons gedrenkt met zwijmelwijn, wij waren als mensen, die dronken zijn en ten einde raad, niet wetende hoe dit alles overeen te brengen met Gods beloften en Zijn betrekking tot Zijn volk, wij zijn verbaasd, kunnen niets doen, weten niet wat te doen."
Nu wordt dit hier vermeld ter lering, dat is ter onderrichting van het volk. Als God Zijn hand wendt ten gunste van ons, dan is het goed om onze vroegere rampen te herdenken.
a. Omdat wij de goede indrukken zullen behouden, die zij op ons gemaakt hebben, en die wederom levendig bij ons op te wekken. Onze ziel moet de beproeving en ellende nog gedenken, opdat" zij zich in ons nederbukke," Klaagliederen 3:19, 20.
b. Opdat Gods goedheid jegens ons waarmee Hij ons geholpen en opgeheven heeft, te meer verheerlijkt zal worden, want het is als een leven uit de doden, zo wonderbaar en zo verkwikkend. Onze rampen doen onze voorrechten en redenen tot blijdschap te meer uitkomen.
c. Opdat wij ons aan geen vleselijke gerustheid zullen overgeven, maar ons zullen verheugen met beving, daar wij niet weten hoe spoedig wij weer in de smeltkroes van de beproeving

kunnen komen, waaruit wij onlangs werden verlost, zoals zilver, dat nog niet door en door gelouterd is.

II. Een dankbaar letten op de aanmoediging, die God hun had gegeven, om te hopen dat in de zaken, die gedurende zo langen tijd zeer slecht gestaan hebben, nu verbetering begint te komen, vers 6. "Maar nu hebt Gij dengenen, die U vrezen, een banier gegeven, want slecht als de tijden zijn, toch is er een overblijfsel onder ons, die begeren Uw naam te vrezen, opdat Gij die opheft vanwege de waarheid van Uw belofte, die Gij zult vervullen, en om opgeheven te worden door hen ter verdediging van waarheid en gerechtigheid." Psalm 45:5. Deze banier was Davids regering, de bevestigingen uitbreiding ervan over geheel Israël. De vrome Israëlieten, die God vreesden en acht gaven op Gods aanwijzing van David voor de troon, beschouwden zijn verheffing als een teken ten goede en als het opheffen van een banier voor hen.

1. Het verenigde hen zoals soldaten, die tot hun vaandel verzameld worden, zij die gescheurd waren, vers 3, verdeeld onder elkaar, en daardoor verzwakt, verenigden zich in hem toen hij op de troon was bevestigd.

2. Het wekte hen op, bracht leven en moed in hen, zoals de soldaten opgewekt en bemoedigd worden op het zien van hun banier.

3. Het bracht vrees en verschrikking onder hun vijanden, die zij nu konden trotseren. Christus, de Zone Davids, is gegeven tot "een banier van de volken," Jesaja 11:10, tot een banier voor hen, die God vrezen, in Hem als het middelpunt van hun eenheid zijn zij tot een vergaderd, Hem zoeken zij, in Hem roemen zij en scheppen zij moed, Zijn liefde is de banier over hen, in Zijn naam en Zijn kracht voeren zij oorlog tegen de machten van de duisternis en onder Hem wordt de kerk schrikkelijk als slagorden met banieren. III. Een nederige bede om tijdige genade.

1. Dat God met hen verzoend zou zijn, hoewel Hij toornig op hen is geweest. In Zijn misnoegen begonnen hun rampen, en daarom moet met Zijn gunst hun voorspoed beginnen keer weer tot ons, vers 3, zie ons aan in liefde sta onze zaak voor, heb vrede met ons, en in die vrede zullen wij vrede hebben. Tranquillus Deus, tranquillat omnia Een God in vrede met ons, verspreidt vrede over alles.

2. Dat zij met elkaar verzoend zullen zijn, hoewel zij gescheurd en allerellendigst verdeeld zijn geweest, "genees de breuken van ons land, vers 4, niet alleen de breuken, die onze vijanden bij ons gemaakt hebben, maar de breuken, die wij zelf gemaakt hebben door onze ongelukkige verdeeldheden." Dat zijn breuken, die door de dwaasheid en het bederf van de mens gemaakt worden en die God alleen herstellen en genezen kan, door een geest van liefde en vrede uit te storten, dat het enige middel is om een gescheurd en wankelend koninkrijk weer te herstellen en voor verwoesting te bewaren.

3. Dat zij aldus bevrijd zullen worden uit de handen van hun vijanden, vers 7. "Opdat Uw beminden zouden bevrijd worden, en er geen prooi van hen zal worden gemaakt, geef heil door Uw rechterhand, door Uw eigen macht, en door zulke werktuigen, als het U behaagt van de mannen van Uw rechterhand te maken, en verhoor mij, vers 7. Zij, die God vrezen, zijn Zijn beminden, zij zijn Hem dierbaar als Zijn oogappel, zij zijn dikwijls in benauwdheid, maar zij zullen bevrijd worden, Gods rechterhand zal hen verlossen, want zij, die Zijn hart hebben, hebben Zijn hand, Verlos hen, en verhoor mij. Gods biddend volk kan de algemene

verlossingen van de kerk beschouwen als een verhoring van hun particuliere gebeden. Als wij de invloed gebruiken, die wij hebben bij de troon van de genade voor zegeningen voor het algemeen, en als die zegeningen geschonken worden, dan kunnen wij, bij ons deel, dat wij met anderen hebben in het voordeel, de weldaad ervan, met bijzondere voldoening zeggen: "hierin heeft God mij gehoord en verhoord."

Psalm 60:8-14
David verblijdt zich hier in hope, en hij bidt in hope, zodanig zijn de triomfen van de heiligen, niet zozeer in hetgeen zij reeds hebben, maar in hetgeen zij hebben in het vooruitzicht, vers 8. God heeft gesproken in Zijn heiligheid. Hij heeft mij Zijn woord van belofte gegeven, Hij "heeft gezworen bij Zijn heiligheid, en Hij zal David niet liegen," Psalm 89:36, "dies zal ik van vreugde opspringen en mij verblijden in de hoop op de vervulling van die belofte, die bedoeld was om meer te zijn dan een aangename belofte." Gods woord van belofte, een vaste grond zijnde van hoop, is een volle, overvloedige fontein van blijdschap voor alle gelovigen.

I. David verblijdt zich in het vooruitzicht op twee dingen.
1. De voltooiing van deze omwenteling in zijn eigen koninkrijk. God gesproken hebbende in Zijn heiligheid dat David koning zal zijn twijfelt hij niet, of het koninkrijk zal hem geheel toebehoren, hij is er even zeker van, alsof hij het reeds in zijn hand had: ik wil Sichem verdelen een schone stad in het gebergte van Efraïm en het dal van Sukkoth zal ik afmeten, als het mijne, vers 9. Gilead is mijn, en Manasse is mijn, beide geheel onderworpen. Efraïm zal hem voorzien van krijgslieden voor zijn lijfwacht en zijn staand leger, Juda zal hem bekwame rechters opleveren voor zijn gerechtshoven, Juda is mijn wetgever, terwijl Efraïm de sterkte van zijn hoofd zal wezen. Zo kan een werkzame gelovige triomferen in de beloften en de vertroosting smaken van al het goede dat er in vervat is, want in Christus zijn zij allen ja en amen. " God heeft gesproken in Zijn heiligheid, en dan is vergeving mijn, is vrede mijn, is genade mijn, is Christus mijn, is de hemel mijn, is God zelf mijn." "Alles is het uw want gij zijt van Christus," I Korinthe 3:22, 23.

2. De ten onderbrenging van de naburige volken, die een kwelling waren geweest voor Israël, nog gevaarlijk waren, en de troon van David tegenstonden, vers 10. Moab zal ten onder worden gebracht, en voor het geringste slavenwerk worden gebruikt, "de Moabieten werden David tot knechten", 2 Samuel 8:2. "Van Edom zal bezit worden genomen als Davids eigendom", hetgeen aangeduid werd door er zijn schoen over uit te trekken Ruth 4:7 En wat betreft de Filistijnen, laat hen over hem juichen zo zij durven, zoals zij gedaan hebben, hij zal hen spoedig noodzaken een andere toon aan te slaan, laat hen, die hun belang kennen veeleer juichen vanwege hem, want het zou de grootst mogelijke vriendelijkheid voor hen wezen, om tot onderworpenheid aan David te worden gebracht en tot gemeenschap met Israël. Maar de strijd is nog niet ten einde gebracht er is een sterke stad, Rabba (misschien) van de kinderen Ammons, die nog weerstand biedt. Edom is nog niet onderworpen.

Nu:
a. Vraagt David hier om hulp ten einde de oorlog voort te zetten: " Wie zal mij voeren in een vaste stad? Op welke bondgenoten, op welke hulptroepen kan ik rekenen, om mij meester te maken van des vijands land en van zijn vestingen?" Zij die een goed werk begonnen hebben, kunnen niet anders dan begeren het volkomen ten einde te brengen.
b. Hij verwacht die hulp alleen van God.: zult Gij het niet zijn, o God? Want Gij hebt gesproken in Uw heiligheid, en zult Gij dan Uw woord niet volbrengen?" Hij neemt nota van het misnoegen Gods, waaronder zij geweest waren. Ogenschijnlijk had Gij ons verstoten, Gij toogt niet uit met onze strijdkrachten, zij verslagen en teleurgesteld werden, erkenden ze dat

het was omdat zij Gods genadige tegenwoordigheid misten, dat is: dat zij haar hadden verbeurd, maar toch vlieden zij daarom niet van Hem weg, integendeel, zij grijpen er Hem te vaster om aan, en hoe minder Hij in de laatste tijd voor hen gedaan had, hoe meer zij hoopten dat Hij voor hen doen zou. Terwijl zij Gods gerechtigheid erkennen in hetgeen geschied was hopen zij op Zijn genade en goedertierenheid in hetgeen geschieden zal. Ofschoon Gij ons hadt verstoten, zult Gij toch niet tot in eeuwigheid met ons twisten, niet eeuwiglijk de toorn behouden, hoewel Gij ons had verstoten, zijt Gij toch begonnen ons genade te betonen, zult Gij dan niet voleinden wat Gij hebt begonnen?" De Zone Davids scheen in Zijn lijden door Zijn Vader verstoten te zijn toen Hij uitriep: Waarom hebt Gij Mij verlaten? En toch behaalde Hij zelfs toen een heerlijke overwinning over de machten van de duisternis en hun vaste stad een overwinning, die ontwijfelbaar ten laatste voltooid zal worden, want Hij is uitgegaan overwinnende en opdat Hij overwonne. Door Hem is ook Gods Israël, Zijn geestelijk Israël, meer dan overwinnaars. Hoewel zij soms in verzoeking kunnen zijn om te denken dat God hen verstoten heeft, en in een bijzondere strijd het onderspit kunnen delven, zal God hen ten laatste toch in de sterke stad voeren, Vincimur in praelio, sed non in bello Wij zijn overwonnen in een veldslag, maar niet in de gehele oorlog. Een levend geloof in de belofte zal ons verzekeren, niet alleen dat de God des Vredes de Satan haast onder onze voeten zal verpletteren, maar dat het onzes Vaders welbehagen is ons het koninkrijk te geven.

II. Hij bidt in hoop. Zijn bede is: Geef Gij ons hulp uit de benauwdheid, vers 13. Zelfs in de dag van hun triomf zien zij zich in benauwdheid, omdat zij nog in oorlog zijn, hetgeen zelfs voor de overwinnaars schadelijk en nadelig is. Daarom kan niemand anders behagen scheppen in oorlog dan zij, die gaarne in troebel water willen vissen. De hulp uit de benauwdheid, waar zij om bidden, is: behoed te worden tegen hen, met wie zij strijd voerden. Ofschoon zij nu overwinnaars waren, kunnen zij toch zo onzeker is de krijgskans in het volgende gevecht de nederlaag lijden, zo God hen niet helpt, en daarom. Heere, zend ons hulp uit het heiligdom. Hulp uit de benauwdheid is rust van de strijd, waar zij om bidden als degenen, die streden voor recht en billijkheid, niet om de zege. Sic quaerimus pacem - Aldus zoeken wij de vrede. In de hoop, waarmee zij zich steunen in dit gebed, zijn twee dingen:

1. Een mistrouwen van zichzelf en van alle betrouwen op het schepsel Want ‘s mensen heil is ijdelheid. Wij zijn dan alleen bevoegd om hulp van God te ontvangen, als wij er toe gebracht zijn om de ongenoegzaamheid te erkennen van alle schepselen om datgene voor ons te doen, wat wij verwachten dat Hij doen zal.

2. Vertrouwen op God, op Zijn macht en belofte, vers 14. In God zullen wij kloeke daden doen, en aldus zullen wij zegevieren want Hij is het, en Hij alleen, die onze vijanden zal vertreden, en Hij zal er de lof voor ontvangen." Ons vertrouwen op God zal, wel verre van ons nalatig te maken in plichtsbetrachting, er ons juist toe opwekken. Hoewel het God is, die alles voor ons werkt, is er toch iets, dat door ons gedaan moet worden. Hoop op God is het beste beginsel voor ware kloekmoedigheid. Zij, die onder Zijn leiding hun plicht doen, kunnen kloek en krachtig en blijmoedig er in zijn, immers, wat behoeven zij te vrezen, die God aan hun zijde hebben? Het is alleen door God en de invloed van Zijn genade dat wij kloeke daden doen, Hij is het die ons kracht geeft en ons, die van nature zwak en vreesachtig zijn, bezielt met moed en vastberadenheid. En al doen wij nu nog zulke kloeke daden, de goede uitslag er van moet zuiver en alleen aan Hem worden toegeschreven want Hij is het, die onze wederpartijders zal vertreden, en niet wij zelf. Al onze overwinningen zijn, zowel als onze kloekmoedigheid, van Hem, en daarom moeten al onze kronen aan Zijn voeten worden geworpen.

PSALM 61

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, op de Neginoth. (61:2) O God! hoor mijn geschrei, merk op mijn gebed. 2 (61:3) Van het einde des lands roep ik tot U als mijn hart overstelpt is; leid mij op een rotssteen, die mij te hoog zou zijn. 3 (61:4) Want Gij zijt mij een Toevlucht geweest, een sterke Toren voor de vijand. 4 (61:5) Ik zal in Uw hut verkeren in eeuwigheden; ik zal mijn toevlucht nemen in het verborgene Uwer vleugelen. Sela. 5 (61:6) Want Gij, o God! hebt gehoord naar mijn geloften; Gij hebt mij gegeven de erfenis dergenen, die Uw Naam vrezen. 6 (61:7) Gij zult dagen tot des konings dagen toedoen; zijn jaren zullen zijn als van geslacht tot geslacht; 7 (61:8) Hij zal eeuwiglijk voor Gods aangezicht zitten; bereid goedertierenheid en waarheid, dat zij hem behoeden. 8 (61:9) Zo zal ik Uw Naam psalmzingen in eeuwigheid; opdat ik mijn geloften betale, dag bij dag.

In deze psalm, evenals in vele andere, begint David met een bedroefd hart, maar eindigt lieflijk en aangenaam, begint met gebeden en tranen, maar eindigt met lofliederen. Zo zal de ziel, door opgeheven te worden tot God, zichzelf weer kunnen genieten. Het schijnt dat David, toen hij deze psalm schreef verdreven en verbannen was, hetzij door Saul of door Absalom, sommigen denken door Absalom, omdat hij zich koning noemt, vers 7, maar dat ziet op de Koning Messias. In deze psalm geeft David zijn besluit te kennen om te volharden in zijn plicht hiertoe aangemoedigd door zijn ervaring en door zijn verwachtingen.

I. Hij zal tot God roepen, omdat God hem had beschermd, vers 2-4. II. zal God aanroepen, omdat Hij goed voor hem gezorgd heeft vers 5, 6.
III. Hij zal God loven omdat hij de verzekering geeft van de voortduring van Zijn gunst jegens hem, vers 7-9. Zodat wij bij het zingen van deze psalm datgene kunnen vinden, dat de uitdrukking is van ons geloof en onze hoop, van onze gebeden en onze lofzeggingen, en sommige plaatsen in deze psalm hebben iets zeer bijzonders**.**

PSALM 61:1-5 In deze verzen kunnen wij opmerken:

I. Hoe David God sterk aankleeft en zich ten dage van benauwdheid en ellende tot Hem wendt in het gebed. "Wat er ook gebeure, tot U zal ik roepen, vers 3, ik zal niet roepen tot andere goden, maar alleen tot U, niet met U twisten, omdat Gij mij beproeft, mij kastijdt maar tot U blijven opzien, op U blijven wachten, ik zal niet op koele onverschillige wijze tot U spreken, maar met de grootste aandrang en vurigheid van geest, als een, die U niet zal laten gaan tenzij Gij mij zegent." Dat zal hij doen:
a. In weerwil van de grote afstand waarop hij zich bevindt van het heiligdom, het huis van het gebed, waar hij placht heen te gaan om God zijn begeerten kenbaar te maken. "Van het einde van het land, van de verst verwijderde uithoek van het land, zal ik tot U roepen." Waar wij ook zijn, overal kunnen wij vrije toegang hebben tot God, kunnen wij een weg open vinden naar de troon van de genade. De hemel is toegankelijk van alle plaatsen. Ja, omdat ik hier aan het einde van het land ben, in smart en eenzaamheid, zal ik tot U roepen." Hetgeen ons scheidt van onze andere vertroostingen, moet ons zoveel sterker heendrijven naar God, de bron van alle zegeningen en vertroostingen.
b. "Hoewel hij neerslachtig is en zeer treurig, hoewel mijn hart overstelpt is, is het toch niet zo terneergeslagen, of het kan nog opgeheven worden tot God in het gebed. Als het hart niet instaat is om aldus opgeheven te worden, dan is het voorzeker al te zeer terneergeslagen. Ja, omdat mijn hart op het punt is van overstelpt te worden, zal ik tot U roepen, want daardoor zal het gesteund worden en verlichting verkrijgen." Het wenen moet het gebed opwekken, maar niet doden. Is "iemand in lijden? dat hij bidde," Jakobus 5:13, Psalm 102:1.

2. De bijzondere bede die hij tot God opzond toen zijn hart overstelpt was en hij op het punt was van neer te zinken: Leid mij op een rotssteen, die hoger is dan ik, vers 3, dat is:
a. "Tot de rotssteen, die mij te hoog zou zijn om er op te komen, tenzij Gij er mij op helpt. Heere, geef mij zo'n verzekerdheid en overtuiging van mijn eigen veiligheid als ik nooit zou kunnen hebben, tenzij Uw bijzondere genade zo'n geloof in mij werkt."
b. Op de rotssteen, waar ik verder buiten het bereik ben van mijn moeilijkheden, en dichter bij rust en kalmte, dan waartoe ik door enigerlei kracht of wijsheid van mijzelf komen kan." Gods macht en belofte zijn een rotssteen, die hoger is dan wij zijn. Die rotssteen is Christus, zij, die in Hem zijn, zijn veilig. Wij kunnen op die rotssteen niet komen tenzij God er ons door Zijn macht heenleidt. "Ik zal u in een kloof van de steenrots zetten," Exodus 33:22. Daarom moeten wij ons door geloof en gebed onder de Goddelijke leiding stellen ten einde onder de Goddelijke bescherming te worden genomen.

3. Zijn begeerte naar en verwachting van een antwoord des vredes. In het geloof bidt hij: "God, hoor mijn geschrei, merk op mijn gebed, " laat mij nu de vertroosting hebben van te weten dat ik gehoord word, Psalm 20:7, en laat mij te bestemder tijd ontvangen hetgeen, waar ik om bid." 4. De grond van deze verwachting en hetgeen hij aanvoert om aan zijn bede kracht bij te zetten. Gij zijt mij een toevlucht geweest, ik heb in U gevonden een rots, die hoger is dan ik, daarom vertrouw ik dat Gij mij op die rots zult leiden." Gelijk de ervaringen van het voordeel om op God te vertrouwen ons moeten aansporen om ons dicht bij Hem te houden zo moeten zij ons aanmoedigen in de hoop dat het niet tevergeefs zal zich. " Gij zijt mij een toevlucht geweest, een sterke toren voor de vijand, vers 4, en Gij zijt nog even sterk, en Uw naam is nog evenzeer als ooit tevoren een sterke toren voor de rechtvaardige." Spreuken 18:10.

5. Zijn besluit om te volharden in de weg van plicht jegens God en in zijn betrouwen op Hem, vers 5.
a. De dienst van God zal hem gestadig bezighouden, daartoe moeten allen besluiten, die verwachten dat God hun toevlucht en sterke toren zal wezen, geen anderen dan Zijn dienstknechten genieten het voorrecht van Zijn bescherming, ik zal in Uw hut verkeren in eeuwigheden. David was nu verbannen van de tabernakel, hetgeen zijn zwaarste verdriet was, maar hij is er van verzekerd dat God hem in Zijn voorzienigheid weer tot Zijn tabernakel terug zal brengen, omdat Hij door Zijn genade zo'n genegenheid in hem gewerkt had voor Zijn tabernakel dat hij besloten had die tot zijn voortdurend ver blijf te maken, Psalm 27:4. Hij spreekt van zijn verkeren er in eeuwigheden, omdat die tabernakel een type en afschaduwing was van de hemel, Hebreeën 9:8, 9-24. Zij, die in Gods tabernakel, het huis van de plicht, wonen gedurende hun korte eeuwigheid op aarde, zullen wonen in de tabernakel, die het huis van de heerlijkheid is, gedurende een eeuwigheid, die eindeloos is.
b. De genade Gods en het verbond van de genade zullen zijn voortdurende vertroosting wezen. Ik zal mijn toevlucht nemen in het verborgene van Uw vleugelen, zoals de kuikens warmte en veiligheid zoeken onder de vleugelen van de hen. Zij, die God een toevlucht voor zich gevonden hebben, moeten nog in al hun benauwdheden de toevlucht tot Hem nemen. Zij, die in Gods tabernakel verkeren, hebben het voorrecht en het voordeel dat Hij hen in tijden van benauwdheid daar zal verbergen**.**

PSALM 61:6-9

In deze verzen kunnen wij opmerken**:**

1. Met welk een welgevallen David terugziet op hetgeen God tevoren voor hem gedaan heeft, vers 6. Gij, o God, hebt gehoord naar mijn geloften, dat is,

a. "De geloften zelf die ik gedaan heb en waarmee ik mijn ziel verbonden heb, Gij hebt er kennis van genomen; Gij hebt ze aangenomen, omdat zij in oprechtheid werden gedaan, en Gij had er een welgevallen aan, Gij zijt ze indachtig geweest, en Gij hebt er mij aan herinnerd," God heeft Jakob herinnerd aan zijn geloften, Genesis 31:13, 35:1. God is getuige van al onze geloften, al onze goede voornemens en al onze plechtige beloften van vernieuwde gehoorzaamheid. Hij houdt er rekening van, hetgeen een goede reden voor ons moet wezen, zoals zij het hier voor David geweest is, waarom wij onze geloften zullen betalen, vers 9. Want Hij, die de geloften, welke wij gedaan hebben, gehoord heeft zal er ons van doen horen zo wij ze niet betalen.
b. De gebeden, die deze geloften hebben vergezeld, die hebt Gij genadiglijk gehoord en verhoord", hetgeen hem thans aanmoedigde om te bidden: o God, hoor mijn geschrei. Hij die nog nooit tot het zaad Jakobs gezegd heeft: Zoek Mij tevergeefs, zal nu niet beginnen dit te zeggen. "Gij hebt gehoord naar mijn geloften, en Gij hebt ze beantwoord, want Gij hebt mij gegeven de erfenis dergenen, die Uw naam vrezen."
Er is een bijzonder volk in de wereld, die Gods Naam vrezen, die met heilige eerbied al de ontdekkingen aannemen, die het Hem behaagt van zichzelf te doen aan de kinderen van de mensen, en er zich naar schikken. Er is voor dat bijzondere volk een bijzonder erfdeel: tegenwoordige vertroostingen als voorsmaak en onderpand van hun toekomstige zaligheid. God zelf is hun erfdeel, hun deel tot in eeuwigheid. De Levieten die God tot hun erfdeel hadden, moesten met Hem tevreden zijn en geen deel verwachten als dat van hun broeders, zo hebben zij, die God vrezen, ook genoeg in Hem, en moeten niet klagen als zij slechts weinig van de wereld hebben. Wij behoeven geen beter erfdeel te begeren dan dat van hen, die God vrezen Als God met ons handelt zoals Hij pleegt te handelen met hen, die Zijn naam liefhebben, dan behoeven wij niet te begeren dat er beter met ons zal gehandeld worden.

2. Met welk een verzekerdheid hij de voortduur zijns levens verwacht, vers 7. Gij zult dagen tot des konings dagen toedoen. Dit kan verstaan worden, hetzij:
a. Van hemzelf, indien het geschreven was voordat hij tot de troon was gekomen, kon hij, door Samuël gezalfd zijnde en wetende wat God in Zijn heiligheid had gesproken, toch in het geloof zich de koning noemen, al was hij nu ook vervolgd en vogelvrij verklaard, of misschien was het geschreven toen Absalom hem zocht te onttronen en hem tot ballingschap noodzaakte. Er waren er, die zijn leven zochten te verkorten, maar hij vertrouwde dat God zijn leven zou verlengen, hetgeen Hij deed naar de leeftijd des mensen, door Mozes aangeduid dat is: zeventig jaren, die, doorgebracht zijnde in het dienen van zijn geslacht naar de raad Gods Handelingen 13:36, als vele geslachten gerekend kunnen worden, omdat het door hem aan vele geslachten er te meer wel om zal gaan. Zijn besluit was om in eeuwigheid in Gods tabernakel te verkeren, vers 5, in de weg van de plicht, en nu is het zijn hoop dat hij eeuwig voor Gods aangezicht zal zitten in de weg van de vertroosting en lieflijkheid. Diegenen blijven nuttig en met goed gevolg in deze wereld, die er voor Gods aangezicht ziten, die Hem dienen en wandelen in Zijn vreze, en zij, die dit doen, zullen eeuwig voor Gods aangezicht zitten. Hij spreekt van zichzelf in de derde persoon, omdat de psalm aan de opperzangmeester werd overgegeven ten gebruike van de kerk, en hij wilde dat het volk bij het zingen ervan bemoedigd zou worden door de verzekering dat hun koning, niettegenstaande de boosaardigheid van zijn vijanden, naar hun wens tot in eeuwigheid zal leven. Of,
b. Van de Messias, de Koning, van wie hij, David, een type was. Het was voor David een troost om te denken dat, hoe het hem ook mocht gaan, de jaren van de Gezalfde des Heeren zullen zijn als van geslacht tot geslacht, en dat van de grootheid van Zijn heerschappij en Zijn vrede geen einde zal zijn. De Middelaar zal eeuwiglijk voor Gods aangezicht zitten, want Hij

verschijnt altijd voor Gods aangezicht voor ons en leeft eeuwig om voor ons te bidden, en omdat Hij leeft zullen ook wij leren.

3. Met welk een aandrang hij God bidt om hem onder Zijn bescherming te nemen en te houden: Bereid goedertierenheid en waarheid, dat zij hem behoeden. Gods beloften en ons geloof er aan moeten het gebed niet ter zijde stellen, maar opwekken en aanmoedigen. David is er zeker van dat God zijn leven zal verlengen, en daarom bidt hij dat Hij het zal behoeden. Niet, dat Hij hem een sterke lijfwacht zal bereiden, of een goed versterkte vesting, maar dat Hij goedertierenheid en waarheid zal bereiden om hem te bewaren, dat Gods goedertierenheid zal voorzien in zijn veiligheid overeenkomstig de belofte. Wij behoeven niet te wensen beter beveiligd te zijn dan onder de bescherming van Gods goedertierenheid en waarheid. Dit kan toegepast worden op de Messias. Laat Hem gezonden worden in de volheid van de tijd in vervulling van "de trouw aan Jakob en de goedertierenheid aan Abraham," Micha 7:20, Lukas 1:72, 73.

4. Met welke blijmoedigheid hij de gelofte doet van dankerkentenis, vers 9: Zo zal ik Uw naam psalmzingen in eeuwigheid. Gods bewaring van ons roept ons om Hem er voor te loven, en wij moeten begeren te leven om Hem te kunnen loven. Laat mijn ziel leven, en zij zal U loven. Wij moeten het loven van God tot het werk maken van onze tijd, tot het laatste toe, zolang als ons leven verlengd wordt moeten wij voortgaan met God te loven, en dan zal het tot ons werk gemaakt worden in de eeuwigheid, en zullen wij Hem loven tot in eeuwigheid, opdat ik mijn geloften betale dag bij dag. Zijn loven van God was op zichzelf reeds het betalen van zijn geloften, en het neigde zijn hart er toe om ook in andere opzichten zijn geloften te betalen. De geloften, die wij gedaan hebben, moeten wij nauwgezet vervullen. God te loven en Hem onze geloften te betalen, moet ons dagelijks en gestadig werk zijn, iedere dag moeten wij daar iets aan doen, omdat dit nog weinig genoeg is in vergelijking met hetgeen Hem toekomt, daar wij elke dag nieuwe zegeningen ontvangen, en als het ons voorkomt veel te zijn om dit dagelijks te doen, dan kunnen wij niet verwachten het eeuwiglijk te zullen mogen doen**.**

PSALM 62

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, over Jeduthun. (62:2) Immers is mijn ziel stil tot God; van Hem is mijn heII. 2 (62:3) Immers is Hij mijn Rotssteen en mijn Heil, mijn Hoog Vertrek, ik zal niet grotelijks wankelen. 3 (62:4) Hoe lang zult gijlieden kwaad aanstichten tegen een man? Gij allen zult gedood worden; gij zult zijn als een ingebogen wand, een aangestoten muur. 4 (62:5) Zij raadslagen slechts, om hem van zijn hoogheid te verstoten; zij hebben behagen in leugen; met hun mond zegenen zij; maar met hun binnenste vloeken zij. Sela. 5 (62:6) Doch gij, o mijn ziel! zwijg Gode; want van Hem is mijn verwachting. 6 (62:7) Hij is immers mijn Rotssteen en mijn Heil, mijn Hoog Vertrek; ik zal niet wankelen. 7 (62:8) In God is mijn Heil en mijn Eer; de Rotssteen mijner sterkte, mijn Toevlucht is in God. 8 (62:9) Vertrouw op Hem te aller tijd, o gij volk! Stort ulieder hart uit voor Zijn aangezicht; God is ons een Toevlucht. Sela. 9 (62:10) Immers zijn de gemene lieden ijdelheid, de grote lieden zijn leugen; in de weegschaal opgewogen, zouden zij samen lichter zijn dan de ijdelheid. 10 (62:11) Vertrouwt niet op onderdrukking, noch op roverij; wordt niet ijdel, als het vermogen overvloedig aanwast, en zet er het hart niet op. 11 (62:12) God heeft een ding gesproken, ik heb dit tweemaal gehoord: dat de sterkte Godes is. 12 (62:13) En de goedertierenheid, o Heere! is Uwe; want Gij zult een iegelijk vergelden naar zijn werk.

In deze psalm is niets, dat bepaaldelijk gebed of lofzegging genoemd kan worden, en het blijkt ook niet bij welke gelegenheid hij geschreven werd, en of het een treurige of blijde gelegenheid was. Maar David

I. Belijdt er met groot welgevallen zijn vertrouwen in op God, en moedigt zich aan om op Hem te blijven wachten, vers 2-8.
II. Moedigt anderen aan om evenzo op God te vertrouwen, en niet op enigerlei schepsel, vers 9-13.
Bij het zingen ervan moeten wij onszelf opwekken en aansporen om op God te wachten**.**

PSALM 62:1-8

In deze verzen hebben wij:

I. Davids belijdenis van zijn steunen op God en op Hem alleen, zijn verwachting van alle goed van Hem vers 2. Waarlijk, mijn ziel wacht op God. Nochtans zo vertalen sommigen het woord. Of "Hoe het ook zij, welke moeilijkheden of gevaren ik op mijn weg ook moge ontmoeten, al is het ook dat God mij aanziet met misnoegen en ik ontmoedigingen ondervind in mijn wachten op Hem, toch zal mijn ziel wachten op God", of is stil tot God, zoals het is in het Hebreeuws, zij zegt niets tegen hetgeen Hij doet, maar wacht kalm en rustig op hetgeen Hij doen zal." Wij zijn in de weg beide van plicht en van vertroosting, als onze ziel wacht op God, als wij onszelf en de beschikking van onze zaken blijmoedig overgeven aan Hem, aan Zijn wil en Zijn wijsheid als wij berusten in en ons schikken naar de leidingen van Zijn voorzienigheid, met algehele voldoening en vertrouwen in Zijn gerechtigheid en goedheid. Hoe het ook zij, is niet mijn ziel onderworpen aan God? Aldus de LXX.
Dat is zij, dat behoort zij voorzeker te zijn, onze wil moet zich oplossen in Zijn wil. Mijn ziel wacht op God van Hem is mijn heII." Hij twijfelt er niet aan dat zijn heil zal komen, hoewel hij nu bedreigd en in gevaar was, en hij verwacht dat het van God zal komen, van Hem alleen, want "tevergeefs verwacht men het van de heuvelen en de menigte van de bergen", Jeremia 3:23, Psalm 121:1, 2. Ik weet dat het van Hem zal komen, en daarom zal ik geduldig wachten totdat het komt." We kunnen dit toepassen op ons eeuwig heil, dat Gods heil genoemd wordt, Psalm 50:23, dat komt van Hem, Hij heeft het voor ons bereid, en Hij heeft het voor ons weggelegd, laat daarom onze ziel op Hem wachten, om door deze wereld heengeleid te worden naar dat eeuwige heil, de eeuwige zaligheid, op de wijze, die Hem het best dunkt.

II. De grond en reden voor dit vertrouwen, vers 3. Immers is Hij mijn rotssteen en mijn heil, mijn hoog vertrek.
1. Hij is dit menigmaal geweest, in Hem heb ik beschutting gevonden en kracht en hulp, Hij heeft door Zijn genade mij ondersteund onder mijn rampen en moeilijkheden, en mij door Zijn voorzienigheid beschermd tegen de aanslagen van mijn vijanden, mij verlost uit de benauwdheden waarin ik mij bevond en daarom" vertrouw ik, dat Hij mij nog verlossen zal."" 2 Korinthe 1:10.

2. "Hij alleen kan mijn rotssteen wezen en men heil, schepselen zijn ongenoegzaam, zonder Hem zijn zij niets, en daarom zal ik boven hen zien naar Hem." 3. "Hij heeft door Zijn verbond op zich genomen om dit te zijn. Hij, die de rots van de eeuwen is, is mijn rots, Hij, die de God des heils is, is mijn heil, Hij die de Allerhoogste is, is mijn hoog vertrek, en daarom heb ik alle reden om op Hem te vertrouwen."

III. Het gebruik, dat hij maakt van zijn vertrouwen op God.

1. Vertrouwende op God, is zijn hart vast. "Indien God mijn sterkte is en mijn machtige verlosser, dan zal ik niet grotelijks wankelen, ik zal niet verloren gaan, niet ten verderf gaan, ik kan geschokt worden, maar ik zal niet verzinken." Of, ik zal in mijn eigen gemoed niet grotelijks ontroerd of ontrust worden. Er kan mij schrik worden aangejaagd, maar ik zal niet vrezen voor verschrikking, niet zo, dat ik er mijn ziel niet door zou bezitten. Ik kan in verlegenheid zijn, maar niet in wanhoop, 2 Korinthe 4:8. Deze hoop op God zal een anker wezen voor de ziel, dat vast en onbeweeglijk is.

2. Zijn vijanden worden gering geacht, op al hun aanslagen tegen hem met verachting neergezien, vers 4, 5. Als God voor ons is, behoeven wij niet te vrezen wat de mensen tegen ons doen kunnen, al zijn zij ook nog zo machtig en boosaardig.
a. Hij beschrijft hier het karakter van zijn vijanden. Zij stichten kwaad aan, bedenken en ontwerpen het met veel van de arglistigheid van de slang, en dat wel tegen een man, iemand van hun eigen soort, tegen een enkel man, die geen gelijke partij voor hen is, niet tegen hen is opgewassen, want zij zijn velen, zij zetten hun boosaardige vervolgingen voort, hoewel Gods voorzienigheid dikwijls hun schandelijke plannen verijdeld had. Hoelang zult gij dit nog doen? Zult gij dan nooit van uw dwaling overtuigd worden? Zal uw boosheid nooit ophouden? Zij zijn eenstemmig in hun beraadslagingen om een voortreffelijk man van zijn hoogheid te verstouten, een eerlijk man van zijn oprechtheid te doen aflaten, hem in zonde te verstrikken, hetgeen het enige is, dat ons werkelijk van onze hoogheid kan verstouten, een man, die God verhoogd heeft, neer te storten van zijn waardigheid, en aldus tegen God te strijden. Op de bodem van hun boosaardigheid waren nijd en afgunst, Davids bevordering griefde hen en daarom bedachten zij om door zijn karakter te verkleinen en hem zwart te maken (en dat was hem van zijn hoogheid te verstoten) zijn verheffing te verhinderen. Daarom belasterden zij hem, en horen graag dat hem kwaad werd toegeschreven, dat zij zelf wisten onwaar te zijn, maar zij hebben behagen in leugen. En gelijk zij geen gewetensbezwaar hebben om van hem te liegen ten einde hem kwaad te doen, zo hebben zij er ook geen gewetensbezwaar in om bij hem te liegen ten einde het kwaad, dat zij beramen, bedekt te houden en het daardoor zoveel krachtdadiger ten uitvoer te brengen. Met hun mond zegenen zij, zij spreken welwillende woorden tot David, maar inwendig vloeken zij hem, in hun hart wensen zij hem alle kwaad en in het geheim smeden zij complotten tegen hem, voeren zij kwaad tegen hem in hun schild, waardoor zij hem ten val hopen te brengen. Het is gevaarlijk om ons vertrouwen te stellen in mensen, die aldus vals zijn, maar God is getrouw.

b. Hij leest hun oordeel, spreekt een doodvonnis over hen uit, niet als koning, maar als profeet, gij allen zult gedood worden door de rechtvaardige oordelen Gods. Saul en zijn dienaren zijn door de Filistijnen gedood op het gebergte Gilboa, overeenkomstig deze voorzegging, zij, die het verderf zoeken van Gods uitverkorenen, bereiden slechts verderf voor zichzelf. Gods kerk is op een rots gebouwd, die stand zal houden, maar zij, die strijden tegen haar en haar beschermers, zullen zijn als een ingebogen wand, een aangestoten muur, die, een vermolmd fundament hebbende, wegzinken onder hun eigen gewicht, plotseling instorten, en hen, die zich onder hun schaduw en beschutting gesteld hebben, onder hun puin begraven. David, die zich op God had verlaten, voorziet aldus de terneerwerping van zijn vijanden, en zo trotseert hij hen, en zegt hun dat zij nu maar hun ergst moeten doen.

3. Hij zelf is aangemoedigd om op God te blijven vertrouwen, vers 6-8. Doch gij, o mijn ziel, zwijg Gode, want van Hem is mijn verwachting. Wij moeten onszelf opwekken en aansporen om te volharden in het goede, dat wij doen, en al meer en meer goed te doen, als degenen, die er de weldaad en vertroosting van hebben ervaren. Wij hebben bevonden, dat het goed is om

op God te wachten, en daarom moeten wij onze ziel er toe opwekken, om in die voortdurende verwachting van Hem te leven waardoor wij altijd veilig en gerust kunnen zijn. In vers 2. had hij gezegd: van Hem is mijn heil en nu zegt hij: van Hem is mijn verwachting, vers 6. Zijn heil is het voornaamste van hetgeen hij verwachtte, laat hem dat van God hebben, en dan zal hij niets meer verwachten. Zijn heil van God zijnde, zijn ook al zijn andere verwachtingen van Hem. "Indien God mijn ziel wil behouden, zo laat Hem voor al het overige met mij doen wat Hem behaagt, ik zal berusten in Zijn beschikkingen, wetende dat het mij "alles ter zaligheid zal gedijen," Filipp. 1:19. Hij herhaalt, vers 7, wat hij van God gezegd had, in vers 3, als één, die er niet slechts van verzekerd was, maar er een groot welgevallen aan had, en er in zijn gedachten veel bij verwijlde: Hij is immers mijn rotssteen en mijn heil, man hoog vertrek, ik weet dat Hij het is.
Maar in vers 3. had hij gezegd: ik zal niet grotelijks wankelen, hier zegt hij: ik zal niet wankelen, in het geheel niet wankelen Hoe meer er met het geloof gewerkt wordt, hoe werkzamer het is, Crescit eundo, het neemt toe door geoefend te worden. Hoe meer wij nadenken over Gods eigenschappen en beloften en onze eigen ervaring, hoe meer veld wij winnen op onze vrees, die, evenals Haman, als zij begint te vallen, voor ons aangezicht vallen zal, en zo zal ons "allerlei vrede bewaard worden. Jesaja 26:3. En gelijk Davids geloof in God toeneemt tot een onwankelbare vastheid, zo neemt zijn blijdschap in God toe tot een heilig triomferen, vers 8. In God is mijn heil en mijn eer. Waar ons heil is, daar is onze eer, immers, wat is ons heil anders dan de eer of heerlijkheid, die geopenbaard moet worden, een eeuwig gewicht van de heerlijkheid. En daar moet ook ons roemen zijn. Laat ons de gehele dag roemen in God. " De rotssteen van mijn sterkte mijn sterke rots, weer ik mijn hoop op bouw en waar ik op steun, mijn toevlucht, tot welke ik heenga als ik vervolgd ben, is in God en in Hem alleen. Ik heb niemand andere, tot wie ik de toevlucht kan nemen, geen ander op wie ik kan vertrouwen, hoe meer ik er over nadenk hoe meer ik tevreden ben over de keus, die ik gedaan heb." Zo "verlustigt hij zich in de Heere en redt op de hoogte van de aarde," Jesaja 58:14**.**

PSALM 62:9-13

Hier hebben wij Davids vermaning aan anderen om op God te vertrouwen en Hem te verwachten, zoals hij gedaan heeft Zij, die zelf de vertroosting van de wegen Gods hebben ervaren, zullen anderen uitnodigen om op die wegen te wandelen. Er is in God genoeg voor al de heiligen, en wij zullen nooit minder om hebben, als anderen er met ons in delen.

I. Hij raadt allen aan om op God te vertrouwen, zoals hij gedaan heeft, vers 9. Merk op**:**

1. Aan wie hij deze goede raad geeft, gij volk, dat is: gij allen, al het volk, allen zullen welkom wezen om op God te vertrouwen, want Hij is het vertrouwen aller einden van de aarde, Psalm 65:6. Gij volk van het huis Israëls (aldus de Chaldeeër), zij worden inzonderheid aangespoord en uitgenodigd om op God te vertrouwen, want Hij is de God Israëls, en moet een volk zijn God niet vertrouwen?

2 Waarin de goede raad bestaat, die hij hun geeft.
a. Te vertrouwen op God. Vertrouwt op Hem, handelt met Hem, en weest bereid om dit in vertrouwen te doen, rekent op Hem, om alles voor u te doen, op Zijn wijsheid en goedheid, Zijn macht en Zijn belofte, Zijn voorzienigheid en Zijn genade. Doet dit te aller tijde Wij moeten Hem altijd vertrouwen, moeten een leven leiden van vertrouwen op Hem, moeten zo te aller tijd op Hem vertrouwen, dat wij nooit dat vertrouwen in onszelf gaan stellen of in enig schepsel dat alleen in Hem gesteld moet worden. Wij moeten op Hem vertrouwen in iedere omstandigheid, om ons te leiden als wij in twijfel zijn, ons te beschermen als wij ons in

gevaar bevinden, in onze behoeften te voorzien als wij gebrek hebben, ons voor ieder goed woord en werk te sterken.
b. Om met God om te gaan, met Hem te spreken, stort ulieder hart uit voor Zijn aangezicht, die uitdrukking schijnt een toespeling te zijn op het uitstorten van de drankoffers voor het aangezicht des Heeren. Als wij een berouwvolle belijdenis doen van zonde, dan wordt daarin ons "hart voor Gods aangezicht uitgestort," 1 Samuel 7:6. Maar hier wordt het bedoeld van het gebed, dat, indien het is zoals het wezen moet, een uitstorten van het hart is voor God. Wij moeten Hem ons leed voorleggen, Hem met nederige vrijmoedigheid onze begeerten kenbaar maken, onze wil geduldig onderwerpen aan Zijn wil, ons geheel overgeven aan Zijn goedvinden, dit is voor Hem ons hart uitstorten.

3. Waarmee hij ons aanmoedigt om deze goede raad aan te nemen: God is ons een toevlucht, niet alleen mijn toevlucht, vers 8. maar een toevlucht voor ons allen, voor zoveeln als slechts tot Hem gaan om in Hem een schuilplaats te vinden.

II. Hij waarschuwt ons om wel toe te zien dat wij geen misplaatst vertrouwen in iemand hebben, waarin, evenzeer als in wat het ook zij het hart bedrieglijk is, Jeremia 17:5-9. Zij, die waarlijk op God vertrouwen, vers 2, zullen op Hem alleen vertrouwen, vers 6.
1. Laat ons niet vertrouwen op de lieden van de wereld, want zij zijn gebroken rietstaven vers 10. Immers zijn de gemene lieden ijdelheid, volstrekt onmachtig om ons te helpen, en de grote lieden zijn leugen, die ons zullen bedriegen als wij op hen vertrouwen. Men zou zo denken dat op gemene lieden vertrouwd kan worden vanwege hun groot aantal, hun lichaamskracht en hun dienst, en op de grote lieden om hun wijsheid, macht en invloed, maar noch op de gemene lieden noch op de grote lieden kan gerekend worden, en van de twee soorten worden de grote lieden noch met de meeste geringachting aangeduid, want zij zijn een leugen, hetgeen niet slechts ijdelheid, maar goddeloosheid, ongerechtigheid te kennen geeft. Wij komen er niet zo licht toe om op gemene lieden te vertrouwen als op de koning en de overste van het leger, die door hun aanzien ons in verzoeking brengen om op hen te vertrouwen, en als zij ons dan falen, blijken zij een leugen te zijn. Maar leg hen in de weegschaal, de weegschaal van de Schrift, of liever stel hen eens op de proef, en zie wat zij zullen blijken te zijn, of zij aan uw verwachtingen van hen al of niet zullen beantwoorden, en gij zult Tekel op hen schrijven, zij zijn lichter dan de ijdelheid. Wij kunnen niet aan op hun wijsheid, om ons raad te geven, op hun welwillendheid jegens ons, neen, ook niet op hun beloften, in vergelijking met God of anders dan in ondergeschiktheid aan Hem.

2. Laat ons niet vertrouwen op de rijkdom van deze wereld, laat die niet tot onze vaste stad gemarkt worden, vers 11. Vertrouwt niet op onderdrukking, op rijkdom, verkregen door bedrog of geweld, want waar zeer veel ervan is is het gewoonlijk bijeengebracht door slinks schrapen en sparen. Onze Heiland noemt het de "onrechtvaardigen mammon," Lukas 16:9. "Vertrouwt niet op de kunstgrepen om rijk te worden. Denkt niet dat gij, hetzij omdat gij reeds overvloed verkregen hebt of op weg zijt om hem te verkrijgen, nu wel veilig zijt, want dit is vertrouwen op roverij, uzelf bedriegende, terwijl gij denkt anderen te bedriegen." Hij, die op zijn grote rijkdom vertrouwde is sterk geworden door dat hij zich sterk waande" door wat zijn onheil werd" Psalm 52:9, maar tenslotte zal hij een dwaas zijn, Jeremia 17:11. Laat niemand zo dom zijn om te denken dat hij zich kan ondersteunen in zijn zonde, en nog veel minder dat hij zich kan ondersteunen in deze zonde. Ja, omdat het moeilijk is rijkdom te hebben en er niet op te vertrouwen, moeten wij, als het vermogen overvloedig aan wast, al is het ook door eerlijke en wettige middelen, wel toezien om er niet bovenmate aan gehecht te zijn: "zet er het hart niet op, weest er niet begerig naar, schept er geen behagen in, alsof het de rust was uwer ziel, stelt er geen vertrouwen in als uw deel, weest er niet overbezorgd voor,

schat er uzelf en anderen niet naar, maakt de rijkdom van de wereld niet tot uw hoogste goed en voornaamste doel, eindelijk, in een woord: maakt er geen afgod van." Wij zijn het meest in gevaar om dit te doen als de rijkdom toeneemt als het land van de rijke een overvloedige oogst heeft voortgebracht, dan zegt hij tot zijn ziel, "neem rust" in deze dingen, Lukas 12:19. Het is een vriendelijk glimlachende wereld, die het meest waarschijnlijk het hart van God zal aftrekken, op wie alleen het gezet behoort te wezen.

III. Hij geeft een goede reden op waarom wij op God ons vertrouwen moeten stellen, namelijk omdat Hij een God is van oneindige macht, goedertierenheid en rechtvaardigheid, vers 12, 13. Hijzelf was daar wel van verzekerd, en hij wenst dat ook wij er van verzekerd zullen wezen. God heeft eenmaal gesproken, ik heb dit twee maal gehoord, vers 12, dat is**:**

1. "God heeft het gesproken, en ik heb het gehoord, eenmaal, ja tweemaal. Hij heeft het gesproken, en ik heb het gehoord door het licht van de rede, die het gemakkelijk afleidt uit de aard van het oneindig volmaakte Wezen en van Zijn werken in de schepping en in de voorzienigheid. Hij heeft het gesproken, en ik heb het gehoord, eenmaal, ja tweemaal, dat is menigmaal, door de voorvallen, die mij in het bijzonder aangingen. Ik heb het ook gehoord door het licht van de openbaring, door dromen en visioenen, Job 4:15, door de glorierijke openbaring van zichzelf op de berg Sinaï" (waarop dit, naar sommigen denken, in het bijzonder ziet), "en door het geschreven Woord." God heeft ons dikwijls gezegd welk een groot en goed God Hij is, en wij behoren even dikwijls te letten op hetgeen Hij ons gezegd heeft. Of,

2. "Hoewel God het slechts eenmaal gesproken heeft, heb ik het tweemaal gehoord het vlijtig gehoord, niet slechts met mijn uitwendige oren, maar met mijn hart en mijn ziel." Tot sommigen spreekt God tweemaal en zij willen niet eenmaal horen, maar tot anderen spreekt Hij slechts eenmaal, en zij horen tweemaal. Vergelijk Job 33:14. Wat nu is het, dat aldus gesproken en aldus gehoord wordt?

a. Dat de God met wie wij te doen hebben oneindig is in macht. De sterkte is van God, Hij is almachtig en kan alles doen, voor Hem is niets onmogelijk. Alle kracht van de schepselen is ontleend aan Hem, is afhankelijk van Hem en wordt door Hem gebruikt naar het Hem goeddunkt. Van Hem is de sterkte en wij moeten haar aan Hem toeschreven. Dit is een goede reden, waarom wij te allen tijde op Hem moeten vertrouwen, ons in alles op Hem moeten verlaten daar Hij machtig is voor ons te doen hetgeen, waarvoor wij op Hem betrouwen.

b. Dat Hij een God is van oneindige goedheid. Hier richt hij zijn rede tot God zelf, daar hij Hem de eer van Zijn goedheid wenst te geven, die Zijn heerlijkheid is. En de goedertierenheid, o Heere, is groot. God is niet slechts het grootste, maar ook het beste van alle wezens. Bij Hem is goedertierenheid, Psalm 130:4, 7. Hij is op Hem zeer bijzonder eigen wijze barmhartig, Hij is" de Vader van de barmhartigheden," 2 Korinthe 1:3. Dit is nog een reden, waarom wij op Hem moeten vertrouwen, en geeft een antwoord op de tegenwerpingen van onze zondigheid en onwaardigheid, hoewel wij niets verdienen dan Zijn toorn, kunnen wij toch alle goed hopen van Zijn barmhartigheid, die over al Zijn werken is.

c. Dat Hij nooit aan Zijn schepselen onrecht gedaan heeft, en ook nooit doen zal. Want Gij zult een ieder vergelden naar zijn werk. Hoewel Hij dit niet altijd op zichtbare wijze doet in deze wereld, zal Hij het toch doen ten dage van de vergelding. Geen dienst, voor Hem gedaan, zal onbeloond blijven, geen belediging, Hem aangedaan, zal ongestraft blijven, tenzij er berouw van getoond werd. Hieruit blijkt dat de sterkte en goedertierenheid van Hem is. indien Hij niet een God is van sterkte, dan zijn er zondaren, die te machtig zijn om gestraft te worden, en indien Hij niet een God van goedertierenheid is, dan zijn er diensten, die te waardeloos zijn om beloond te worden. Hieruit blijkt inzonderheid de gerechtigheid Gods in Zijn oordeel als de verongelijkte onschuld zich op Hem beroept, Hij zal voorzeker oordelen

naar waarheid als Hij recht doet aan de verongelijkten en hen wreekt aan hen, die hun het onrecht gedaan hebben, 1 Koningen 8:32. Laat hen dus, die onrecht lijden, hun zaak aan Hem overgeven en op Hem betrouwen om haar tot een goed einde te brengen.

PSALM 63

1 Een psalm van David, als hij was in de woestijn van Juda. (63:2) O God! Gij zijt mijn God! ik zoek U in de dageraad; mijn ziel dorst naar U; mijn vlees verlangt naar U, in een land, dor en mat, zonder water. 2 (63:3) Voorwaar, ik heb U in het heiligdom aanschouwd, ziende Uw sterkheid en Uw eer; 3 (63:4) Want Uw goedertierenheid is beter dan het leven; mijn lippen zouden U prijzen. 4 (63:5) Alzo zou ik U loven in mijn leven; in Uw Naam zou ik mijn handen opheffen. 5 (63:6) Mijn ziel zou als met smeer en vettigheid verzadigd worden, en mijn mond zou roemen met vrolijk zingende lippen. 6 (63:7) Als ik Uwer gedenk op mijn legerstede, zo peins ik aan U in de nachtwaken. 7 (63:8) Want Gij zijt mij een hulp geweest; en in de schaduw Uwer vleugelen zal ik vrolijk zingen. 8 (63:9) Mijn ziel kleeft U achteraan; Uw rechterhand ondersteunt mij. 9 (63:10) Maar dezen, die mijn ziel zoeken tot verwoesting, zullen komen in de onderste plaatsen der aarde. 10 (63:11) Men zal hen storten door het geweld des zwaards; zij zullen de vossen ten deel worden. 11 (63:12) Maar de koning zal zich in God verblijden; een iegelijk, die bij Hem zweert, zal zich beroemen; want de mond der leugensprekers zal gestopt worden.

Deze psalm heeft in zijn klein bestek evenveel warmte en levendige Godsvrucht als welke andere ook van Davids psalmen. Gelijk de lieflijkste van Paulus' brieven die zijn, welke hij gedateerd heeft uit een gevangenis, zo zijn sommige van de lieflijkste psalmen van David die, welke, evenals deze, geschreven zijn in een woestijn. Wat hem in zijn ballingschap het meest griefde, was het gemis van de openbare inzettingen, en hier verlangt hij dat hem het genot daarvan weer geschonken zal worden-het tegenwoordige gemis deed er hem zoveel sterker naar verlangen. Maar het zijn toch niet de inzettingen, het is de God van de Inzettingen, waar zijn hart op gezet is. Hier hebben wij:

I. Zijn verlangen naar God, vers 2, 3.
II. Zijn schatting van God, vers 4, 5.
III. Zijn voldoening in God, vers 6.
IV. Zijn verborgen gemeenschap met God, vers 7.
V. Zijn blijmoedig steunen op God, vers 8, 9.
VI. Zijn heilig triomferen in God over zijn vijanden, en in de verzekerdheid van zijn eigen veiligheid, vers 10-12.
Een Godvruchtige ziel zal niet veel leiding behoeven voor het zingen van deze psalm, zo natuurlijk spreekt hij zijn eigen taal, en een ongeheiligde ziel, die onbekend is met en onaandoenlijk blijft voor Goddelijke dingen, zal nauwelijks instaat zijn om hem met verstand te zingen**.**

PSALM 63:1-3

Het opschrift, vers 1, zegt ons wanneer de psalm geschreven was, namelijk toen David in de woestijn van Juda was dat is: "in het woud Hereth," 1 Samuel 22:5, of in "de woestijn Zif," 1 Samuel 23:15.

1. Zelfs in Kanaän, een vruchtbaar land, dat dicht bevolkt was, waren nog woestijnen, plaatsen, die minder vruchtbaar en minder bewoond waren dan andere plaatsen. Zo zal het

wezen in de wereld in de kerk, maar zo zal het niet wezen in de hemel, daar is het één en al stad, één en al paradijs, en geen woeste grond, daar zal de wildernis bloeien als een roos.

2. Van de besten en dierbaarsten van Gods heiligen en dienstknechten kan soms het lot in de woestijn zijn, dat hen aanduidt als eenzaam en verlaten, in een staat van beproeving en gebrek, van onvastheid en omzwerving, niet wetende wat te doen.

3. De ontberingen en moeilijkheden van een verblijf in de woestijn, moeten ons niet ontstemmen, zodat wij onbekwaam zijn om heilige liederen te zingen, ook daar is het onze plicht en ons belang om blijmoedig gemeenschap met God te onderhouden. Er zijn psalmen, die geschikt zijn voor een woestijn, en wij hebben reden om God te danken dat het de woestijn van Juda is, waarin wij ons bevinden, niet de woestijn Sin. In deze verzen wekt David zich op om God aan te grijpen:

I. Door een levend werkzaam geloof. O God Gij zijt mijn God. In al ons bidden tot God moeten wij het oog op Hem hebben als God en onze God, en dat zal in onze woestijntoestand onze troost zijn. Wij moeten erkennen dat God is, dat wij spreken tot iemand, die werkelijk bestaat, ons nabij is, als wij zeggen: o God, dat een ernstig woord is, jammer dat het zo dikwijls als stopwoord wordt gebruikt. En wij moeten Zijn gezag over ons erkennen en Zijn recht van eigendom in ons, en onze betrekking tot Hem. "Gij zijt mijn God, de mijn door de schepping, en daarom mijn rechtmatige eigenaar en regeerder, de mijn door het verbond en door mijn eigen toestemming." Wij moeten dit zeggen met groot welbehagen ten opzichte van onszelf, en dankbaarheid aan God, als degenen, die vast besloten zijn er bij te blijven: o God, Gij zijt mijn God.

II. Door Godvruchtige genegenheid ingevolge de keus, die hij gedaan heeft van God, en het verbond, dat hij met Hem gemaakt heeft.
1. Hij besluit God te zoeken en zijn gunst en genade Gij zijt mijn God en daarom zal ik U zoeken, want "zal niet een volk zijn God zoeken?" Jesaja 8:19. Wij moeten Hem zoeken, Zijn gunst begeren als ons hoogste goed, met Zijn eer te rade gaan als ons voornaamste doeleinde, wij moeten zoeken met Hem bekend te worden door Zijn woord, en zoeken genade van Hem te verkrijgen door het gebed. Wij moeten Hem zoeken:

A. Vroeg, in de dageraad, met de uiterste zorg, als degenen, die vrezen Hem te zullen missen, wij moeten met Hem onze dagen beginnen, iedere dag met Hem beginnen-ik zoek U in de dageraad. B. Ernstig, vurig. " mijn ziel dorst naar U mijn vlees verlangt naar U, mijn gehele mens is hierdoor bewogen, hierdoor aangedaan, hier, in een land dor en mat, zonder water." Merk op: a. Zijn klacht over het gemis van Gods genadige tegenwoordigheid. Hij was in een land, dor en mat, zo beschouwde hij het, niet zozeer omdat het een woestijn was, als wel omdat het op verre afstand was van de ark, van het Woord en de sacramenten. Deze wereld is een land, dor en mat, vermoeid, zoals de eigenlijke betekenis is van het woord dat is zij voor de wereldlingen, die er hun deel in hebben, zij zal hun geen ware voldoening schenken, dat is zij voor de Godvruchtigen, die er hun doorgang in hebben, zij is een dal van Baca, zij kunnen er zich weinig van beloven.
B. Zijn sterk aandringen om die tegenwoordigheid Gods: Mijn ziel dorst, verlangt naar God. Zijn gemis maakte zijn begeerte zoveel sterker, hij dorstte als het gejaagde hert naar de waterstromen, met niets minder kon hij zich vergenoegen. Zijn begeerten klommen schier tot ongeduld, hij verlangde, hij smachtte, hij kwijnde totdat hem de vrije toegang tot Gods inzettingen weergegeven was. Godvruchtige zielen zien met heilige minachting neer op de wereld en zien met een heilige begeerte op tot God.

2. Hij verlangt God te genieten. Wat is het, waar hij zo vaak, zo hartstochtelijk naar verlangt? Wat is zijn bede en wat is zijn verzoek? Het is dit: Uw sterkheid en Uw eer te zien, zoals ik U in het heiligdom heb aanschouwd, vers 3. Dat is:
a. Haar hier in de woestijn te zien, zoals ik haar in de tabernakel gezien heb, haar te zien in het verborgen zoals ik haar in de plechtige vergadering gezien heb." Als wij het voorrecht van de openbare inzettingen ontberen, dan moeten wij begeren en er naar streven om in onze afzondering dezelfde gemeenschap met God te onderhouden die wij in de grote vergadering gehad hebben. Een binnenkamer kan in een heiligdom worden veranderd. Ezechiël had de visioenen van de Almachtige in Babel en Johannes op het eiland Patmos. Als wij alleen zijn, kunnen wij de Vader met ons hebben, en dat is genoeg.
b. "Om haar weer te zien in het heiligdom, zoals ik haar daar vroeger gezien heb." Hij verlangt uit de woestijn gebracht te worden, niet om zijn vrienden weer te zien en wederom de genoegens van het hof te smaken, maar om weer toegang te hebben tot het heiligdom, niet om er de priesters te zien en de ceremoniën van de eredienst, maar om Uw sterkheid en eer te zien, Uw heerlijke sterkheid, of Uw machtige eer, die genomen is voor al de eigenschappen en volmaaktheden Gods, "opdat ik moge toenemen in mijn bekendheid er mee, en er de lieflijke indrukken van ontvangen mag in mijn hart." Zo "de heerlijkheid des Heeren te aanschouwen, dat ik naar hetzelfd e beeld in gedaante veranderd worde," 2 Korinthe 3:18. Dat ik Uw sterkheid en eer moge zien, hij zegt niet zoals ik deze gezien heb, maar zoals ik U gezien heb. Wij kunnen het wezen Gods niet zien, maar wij zien Hem door in het geloof Zijn hoedanigheden en volmaaktheden te zien David verlustigt zich in de herinnering van dit gezicht, het waren kostelijke ogenblikken, die hij doorbracht in gemeenschapsoefening met God, hij beminde het om daar nog aan te denken maar hij betreurde het verlies ervan en verlangt dat zij hem wedergegeven zei worden. Wat de verlustiging geweest is, en de begeerte is, van Godvruchtige zielen in hun deelnemen aan en hun bijwonen van de plechtige inzettingen, is er God in te zien en Zijn sterkheid en eer**.**

PSALM 63:4-7

Hoe spoedig zijn Davids klachten en gebeden in lof- en dankzeggingen verkeerd! Na twee verzen, die spreken van zijn begeerte om God te zoeken, zijn hier enige, die spreken van zijn vreugde en voldoening in Hem gevonden te hebben. Gelovige gebeden kunnen spoedig in blijde lofzeggingen veranderd worden, tenzij wij dit door eigen schuld verhinderen. "Het hart van wie de Heere zoeken, verblijde zich" Psalm 105:3, en laat hen Hem loven, omdat Hij deze begeerten in hen gewerkt heeft, en hun de verzekering geeft dat Hij ze zal vervullen. David was nu in een woestijn, en toch was zijn hart verruimd in het loven van God. Zelfs in beproeving ontbreekt het ons niet aan stof om God te loven, zo wij er slechts een hart voor hebben. Merk op:

I. Waar David God voor wil loven, vers 4. Want Uw goedertierenheid is beter dan het leven, dan levens, leven en al de genoegens van het leven, leven in de beste toestand, lang leven en voorspoed. Gods goedertierenheid is in zichzelve en in de schatting van al de heiligen beter dan het leven. Het is ons geestelijk leven, en dat is beter dan tijdelijk leven Psalm 30:6. Het is beter, duizendmaal beter, te sterven in Gods gunst dan te leven onder Zijn toorn. Door troostrijke ervaring bevindt David in de woestijn dat Gods goedertierenheid beter is dan het leven, en daarom, (zegt hij) zullen mijn lippen U prijzen. Het hart, dat verkwikt werd door Gods gunst, moet nu verruimd worden in Zijn lof. Zeer veel reden hebben wij om God er voor te loven, dat wij betere bezittingen hebben dan de rijkdom van deze wereld ons verschaffen kan, en dat wij in de dienst van God en in gemeenschapsoefening met Hem betere bezigheden

en kostelijker genietingen hebben dan wij in het werk en de omgang van de wereld hebben kunnen.

II. Hoe hij God zal loven, en hoe lang, vers 5. Hij besluit een leven te leiden van dankbaarheid aan God en van vertrouwen op Hem. Merk op**:**

1. Zijn wijze van God te loven: " Alzo zou ik U loven, alzo, gelijk ik nu begonnen ben, de tegenwoordige Godvruchtige aandoeningen zullen niet voorbijgaan als een morgenwolk, maar al meer en meer schijnen en schitteren als de morgenzon." Of, "ik zal U loven met dezelfde vurigheid van geest, waarmee ik tot U gebeden heb."

2. Zijn voortgaan en volharden hierin: ik zal U loven terwijl ik leef, vers 5. God te loven moet het werk wezen van geheel ons leven wij moeten steeds een dankbaar besef hebben van Zijn vroegere gunsten, en onze dankzeggingen er voor herhalen-wij moeten Hem iedere dag danken voor de weldaden, waarmee wij dagelijks worden overladen. Wij moeten God danken in alles en niet buiten de stemming er voor gebracht worden door de beproevingen van deze tegenwoordige tijd. Welke dagen wij ook beleven hoe somber ook en hoe bewolkt-al komen de dagen, van welke wij zeggen: Wij hebben geen lust in dezelve, toch moet iedere dag een dankdag zijn, zelfs tot op de dag toe van ons sterven. In dit werk moeten wij onze tijd doorbrengen, omdat wij in dit werk een zalige eeuwigheid hopen door te brengen.

3. Zijn voortdurend en bij alle gelegenheden zien op God, waarmee zijn loven van Hem gepaard zal gaan: in Uw naam zal ik mijn handen opheffen. Wij moeten het oog hebben op Gods naam, op al hetgeen, waardoor Hij zich bekend gemaakt heeft, in al onze gebeden en lofzeggingen, die ons geleerd zijn te beginnen met: Uw naam worde geheiligd, en te eindigen met: van Uw is de heerlijkheid. Daarop moeten wij in ons werk en onze strijd het oog hebben, wij moeten onze handen opheffen tot onze plicht en tegen onze geestelijke vijanden in de naam van God, in de kracht Zijns Geestes en van Zijn genade, Psalm 71:16, Zacharia 10:12. Wij moeten in de naam van God al onze geloften doen, tegenover Hem moeten wij ons verbinden en in vertrouwen op Zijn genade. En als wij de handen, die slap neergehangen hebben, opheffen in vertroosting en blijdschap, dan moet dit wezen in de naam van God-van Hem moet onze vertroosting komen, alles wat ons lieflijk en aangenaam is, en aan Hem moet het gewijd zijn. In God roemen wij de gehele dag.

III. Met welk een genot en verlustiging hij God zal loven, vers 6.

1. Met innerlijk welbehagen. Mijn ziel zou als met smeer en vettigheid verzadigd worden, niet alleen als met brood, dat voedzaam is, maar als met vettigheid, dat aangenaam en lieflijk is Jesaja 25:6. David hoopt dat hij wederom het genot zal mogen smaken van Gods inzettingen bij te wonen, en dan zal hij aldus verzadigd worden, en het genot zal zoveel lieflijker zijn wijl hij er zolang van verstoken is geweest. Of, indien niet, dan zal hij toch in Gods goedertierenheid en in zijn gemeenschapsoefening met Hem in de eenzaamheid aldus verzadigd zijn. Er is in een genadig God en in gemeenschapsoefening met Hem datgene, hetwelk overvloedige voldoening geeft aan de ziel, Psalm 36:9, 65:5. En er is in een Godvruchtige ziel datgene, hetwelk overvloedige voldoening smaakt in God en in gemeenschapsoefening met Hem. De heiligen hebben tevredenheid in God, zij begeren niets meer dan Zijn gunst om hen gelukkig te maken, en zij hebben een alles overtreffend welbehagen in God, in vergelijking daarmee zijn al de genietingen van de zinnen droog, zonder geur of smaak, als modderig water in vergelijking met de wijn van deze vertroosting.

2. Met uitwendige uitdrukkingen van deze voldoening: hij zal God loven met vrolijk zingende lippen. Hij zal Hem loven:

a. Openlijk, zijn mond en zijn lippen zullen God prijzen. Als de mens met het hart gelooft en dankbaar is, dan moet de mond van beide belijdenis doen tot eer en heerlijkheid Gods. Niet dat het spreken van de mond Gode welgevallig is zonder het hart, Mattheüs 15:8, maar uit de overvloed des harten moet de mond spreken Psalm 45:2, beide tot opwekking van onze eigen godsvrucht en tot stichting van anderen.
b. Blijmoedig, wij moeten God loven met vrolijk zingende lippen, wij moeten ons hiertoe en tot andere plichten van de godsdienst begeven met grote blijmoedigheid, en de lof van God verkondigen uit een beginsel van heilige vreugde. Lovende lippen moeten vrolijke lippen wezen.

IV. Hoe hij zich met gedachten aan God zal bezighouden, als hij het meest in afzondering is, vers 7, ik zal U loven, als ik U gedenk op mijn legerstede. Wij moeten God loven bij iedere herinnering aan Hem. Nu David van de openbare inzettingen was buitengesloten, was hij zoveel overvloediger in verborgen gemeenschapsoefening met God, en zo heeft hij iets gedaan om zijn gemis te vergoeden. Merk hier op**:**
1. Hoe David zich bezighield met herdenken aan God. God was in al zijn gedachten, hetgeen het tegenovergestelde is van de aard des goddelozen, Psalm 10:3 De gedachten aan God kwamen geleidelijk bij hem op. "Ik gedenk Uw als ik ga denken, vind ik U aan mijn rechterhand, tegenwoordig voor mijn geest." Dit onderwerp moet zich het meest aan ons voordoen, als hetgeen wij niet kunnen vergeten of voorbijzien. En die gedachten waren vast, bestendig in hem, ik peins aan U. Gedachten aan God moeten geen vluchtige, voorbijgaande gedachten zijn, maar blijvende gedachten, die in het hart verwijlen.

2. Wanneer David zich aldus bezighield op zijn legerstede en in de nachtwaken. David was nu omzwervende, maar overal waar hij kwam bracht hij zijn godsdienst mede. Op mijn legersteden zo lezen het sommigen. Gejaagd en vervolgd zijnde door Saul, lag hij zelden twee nachten achtereen op dezelfde legerstede, maar waar hij ook lag, als hij, evenals Jakob, op de koude grond lag met een steen voor hoofdkussen, dan lagen goede gedachten aan God bij hem. David had de gehele dag zoveel te doen met te zorgen voor zijn veiligheid, dat hij nauwelijks de tijd had voor plechtige, gezette oefeningen van de godsvrucht, en daarom heeft hij, veeleer dan er in het geheel geen tijd voor te hebben, zich de nodige slaap ontzegd. Hij was nu in voortdurend levensgevaar, zodat wij kunnen veronderstellen dat zorg en vrees zijn ogen menigmaal wakende gehouden hebben, en hem moeizame nachten hebben bezorgd, maar dan hield hij zich bezig en vertrooste hij zich met gedachten aan God.
Soms vinden wij David in tranen op zijn bed, Psalm 6:7, maar aldus heeft hij zijn tranen afgewist. Als door pijn of lichaamskrankheid, of door ontroering van ons gemoed, de slaap wijlt van onze ogen, dan kan onze ziel door aan God te denken vrede en rust genieten. Een uur van vrome overdenking kan ons wellicht meer goeddoen, dan een uur slapen ons gedaan zou hebben. Zie Psalm 16:7, 17:3, 4:5, 1-19 :62. Er werden in de tabernakel nachtwaken gehouden om God te loven, Psalm 134:1, en waarschijnlijk heeft David, als hij er de vrijheid toe had, zich dan bij de Levieten gevoegd, maar nu hij zich daartoe niet met hen op dezelfde plaats kon geven, wilde hij er toch dezelfde tijd voor waarnemen en wenste hij slechts zich onder hen te kunnen bevinden**.**

PSALM 63:8-12

David, zijn begeerte naar God en zijn lof van Hem uitgedrukt hebbende, spreekt hier zijn vertrouwen in Hem uit en zijn blijde verwachting van Hem, vers 8. In de schaduw van Uw vleugen zal ik vrolijk zingen, zinspelende, hetzij op de vleugelen van de cherubim, uitgebreid over de ark des verbonds, tussen welke God gezegd wordt te wonen (ik zal mij wederom

verblijden in Uw heiligdom en daar gemeenschap met U oefenen)- of op de vleugelen van een vogel onder welke de hulpeloze jongen beschutting vinden, zoals arendsjongen, Exodus 19:4, Deuteronomium 32:11, hetgeen de Goddelijke macht te kennen geeft, en de kuikens van een hen Mattheüs 23:37, hetgeen meer de tederheid Gods aanduidt. Het is een uitdrukking, die dikwijls in de psalmen gebruikt wordt, Psalm 17, 8, 36:B, 57:2, 61:5, 91:4, en nergens anders in die zin, behalve in Ruth 2:12, waar van Ruth, toen zij een proseliete geworden was gezegd wordt dat zij de toevlucht had genomen onder de vleugelen van de God Israëls. Het is onze plicht om onder de schaduw van Gods, vleugelen vrolijk te zingen, hetgeen te kennen geeft dat wij door geloof en gebed de toevlucht tot Hem nemen, even natuurlijk als de kuikens wanneer zij koud zijn of angst hebben, zich instinctmatig onder de vleugels van de hen verbergen. Het geeft ook te kennen ons steunen op Hem, als zijnde machtig en bereid om ons te helpen, alsmede onze verkwikking en voldoening in Zijn zorg en bescherming. Ons overgegeven hebbende aan God, moeten wij ons behaaglijk en wel bevinden, gerust tegen alle vrees voor kwaad. Last ons nu verder zien:

I. Hoe David gesteund en bemoedigd werd, in zijn vertrouwen op God. Twee dingen waren als steun voor die hoop, waarvan het Woord Gods het enige fundament was.

1. Zijn vorige ervaringen van Gods macht om hem te hulp te komen. Want Gij zijt mij een hulp geweest, toen andere hulp en helpers gefaald hebben, daarom zal ik mij verblijden in Uw heil, zal ik voor de toekomst op U vertrouwen, en dit doen met zielsverlustiging en heilige vreugde. Gij zijt niet slechts mijn helper geweest, maar mijn hulp, want nooit zouden wij onszelf hebben kunnen helpen, nooit zou enig schepsel ons behulpzaam hebben kunnen zijn, dan door Hem. Hier kunnen wij ons Eben-haëzer oprichten, zeggende: Tot hiertoe heeft de Heere ons geholpen, en derhalve moeten wij besluiten dat wij Hem nooit zullen verlaten, Hem nooit zullen mistrouwen, nooit zullen verflauwen in ons wandelen met Hem.

2. Zijn tegenwoordige bewustheid dat Gods genade hem hierin zal sterken en doorhelpen, vers 9. Mijn ziel is aan U verkleefd waaruit een zeer ernstige begeerte spreekt en een krachtig streven om gemeenschap met God te onderhouden. Wij moeten God steeds in het oog hebben, ons naar Hem strekkende als onze prijs, Filippenzen 3:14. God achteraan te kleven is Hem zeer van nabij te volgen, als bevreesd zijnde om Hem uit het oog te verliezen. Dat heeft David gedaan, en tot eer van God erkent hij: Uw rechterhand ondersteunt mij. God ondersteunt hem:
a. Onder zijn beproevingen, opdat hij er niet onder zou wegzinken, "van onderen zijn de eeuwige armen," Deuteronomium 33:27.
b. In zijn oefeningen van de Godsvrucht. God ondersteunde hem in zijn heilige begeerte en pogingen, opdat hij niet zou vertragen in goed te doen. Zij, die God achteraan kleven, zouden spoedig falen en bezwijken indien Gods rechterhand hen niet ondersteunde. Hij is het, die ons sterkt in ons volgen van Hem, onze goede gezindheid verlevendigt, en ons vertroost als wij nog niet verkregen hebben hetgeen wij najagen. Het is door de kracht Gods, dat is Zijn rechterhand, dat wij voor vallen worden behoed. Dit was een grote bemoediging voor de psalmist om te hopen dat God hem te bestemder tijd zou geven hetgeen hij zo vurig begeerde, omdat Hij door Zijn genade die heilige begeerten in hem gewerkt had en ze levendig in hem had gehouden.

II. Wat het was, waarin David in hope heeft getriomfeerd.
1. Dat zijn vijanden in het verderf gestort zullen worden, vers 10, 11. Er waren de zodanigen, die zijn ziel zochten tot verwoesting niet slechts zijn leven (waarop zij het toelegden, ten einde zijn komst op de troon te beletten en omdat zij hem haatten om zijn wijsheid, Godsvrucht en nuttigheid voor het algemeen), maar zijn ziel, die zij zochten te verderven door

hem weg te bannen van Gods inzettingen, die de spijs en steun zijn voor de ziel, en aldus deden wat zij konden om haar te verhongeren, en door hem heen te zenden om andere goden te dienen, aldus doende wat zij konden, om haar te vergiftigen, 1 Samuel 26:19. Maar hij voorziet en voorzegt:
a. Dat zij in de onderste plaatsen van de aarde zullen komen, in het graf, in de hel, hun vijandschap tegen David zal hun dood en hun verdoemenis wezen, hun verderf, hun eeuwig verderf.
b. Dat zij zullen vallen door het zwaard, door het zwaard van Gods toorn en Zijn gerechtigheid, door het zwaard des mensen, Job 19:29. Zij zullen een geweldadige dood sterven, Openbaring 13:10. Dit werd vervuld in Saul, hij viel door het zwaard, zijn eigen zwaard. David heeft dit voorzegd, en toch wilde hij het niet volvoeren, toen dit eenmaal en nogmaals in zijn macht was, want geboden en niet profetieën moeten ons ten regel zijn.
c. Dat zij de vossen ten deel zullen worden, hetzij dat hun, dode lichamen de wilde dieren ten prooi zullen zijn) (Saul bleef geruimer tijd onbegraven liggen), of dat hun huizen en landerijen de wilde dieren tot woning zullen zijn, Jesaja 34:14. Zodanig zal het oordeel wezen van Christus' vijanden, die Zijn koninkrijk en belangen in de wereld tegenstaan: "Brengt hen hier en slacht ze voor mijn ogen" Lukas 19:27.

2. Dat hijzelf ten slotte zijn doel zal bereiken, vers 12, dat hij de troon zal beklimmen waartoe hij gezalfd was. De koning zal zich in God verblijden.
a. Hij noemt zichzelf de koning, omdat hij wist dat hij dit naar Gods raad en bedoeling was. Zo schrijft Paulus van zichzelf terwijl hij nog in de strijd is, "dat hij meer dan overwinnaar is," Romeinen 8:37. Gelovigen zijn tot koningen gemarkt, hoewel zij geen heerschappij zullen hebben voor de morgen van de opstanding.
b. Hij twijfelt niet of hij zal, hoewel hij thans zaait in tranen, met gejuich maaien. De koning zal zich verblijden.
c. Hij besluit om God tot de alfa en omega te maken van zijn blijdschap, hij zal zich verblijden in God. Dit is van toepassing op de heerlijkheid en blijdschap van de verhoogde Verlosser Messias, de Vorst, zal zich verblijden in God. Hij is reeds ingegaan tot de vreugde, die Hem was voorgesteld, en bij Zijn wederkomst zal Zijn heerlijkheid voltooid zijn.

De goede uitwerking van zijn verhoging zal bestaan in twee dingen.
(1). Het zal de vertroosting zijn van zijn vrienden. Iedereen, die bij hem, David, zweert, die zijn belangen is toegedaan, de eed van trouw aan hem zweert zal juichen in zijn voorspoed. Of, die bij Hem bij de gezegende naam van God zweert, en niet bij een afgod Deuteronomium 6:13, en dan worden er alle Godvruchtigen mee bedoeld, die een oprechte en openlijke belijdenis afleggen van Gods naam, zij zullen roemen in God en juichen in Davids verhoging, die U vrezen, zullen mij aanzien en zich verblijden. Zij, die de zaak van Christus van harte omhelzen, zullen ten slotte juichen in Zijn overwinning. Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen,
(2). Het zal de weerlegging zijn van zijn vijanden. De mond van de leugensprekers, de mond van Saul en Doëg en van anderen, die David verkeerd hebben voorgesteld en over hem hebben gejuicht alsof zijn zaak hopeloos was, zal gestopt worden, zij zullen geen woord meer tegen hem te zeggen hebben, maar zullen voor altijd beschaamd en tot zwijgen worden gebracht. Pas dit toe op Christus' vijanden, op hen, die leugens tot Hem spreken, zoals alle geveinsden, die zeggen dat zij Hem liefhebben, terwijl hun hart niet met Hem is, hun mond zal gestopt worden met dat woord: "Vriend hoe zijt gij hier gekomen zonder bruilofstkleed" Mattheüs 22:12. Ook de mond van hen, die leugens van Hem spreken die op de rechte wegen des Heeren verkeren en kwaad spreken van Zijn heiligen Godsdienst, zal gestopt worden, ten dage als de Heere komen zal om afrekening te houden voor al de harde woorden, die de

goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben. Christus' wederkomst zal de eeuwige triomf zijn van al Zijn getrouwe vrienden en volgelingen, die daarom thans kunnen triomferen in de gelovige hoop er op**.**

PSALM 64

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. (64:2) Hoor, o God! mijn stem in mijn geklag; behoed mijn leven voor des vijands schrik. 2 (64:3) Verberg mij voor de heimelijken raad der boosdoeners, voor de oproerigheid van de werkers der ongerechtigheid. 3 (64:4) Die hun tong scherpen als een zwaard, een bitter woord aanleggen als hun pijl; 4 (64:5) Om in verborgen plaatsen de oprechte te schieten; haastig schieten zij naar hem, en vrezen niet. 5 (64:6) Zij sterken zichzelven in een boze zaak; zij houden spraak van strikken te verbergen; zij zeggen: Wie zal ze zien? 6 (64:7) Zij doorzoeken allerlei schalkheid; ten uiterste doorzoeken zij, wat te doorzoeken is; zelfs het binnenste eens mans, en het diepe hart. 7 (64:8) Maar God zal hen haastig met een pijl schieten; hun plagen zijn er. 8 (64:9) En hun tong zal hen doen aanstoten tegen zichzelven; een ieder, die hen ziet, zal zich wegpakken. 9 (64:10) En alle mensen zullen vrezen, en Gods werk verkondigen, en Zijn doen verstandelijk aanmerken. 10 (64:11) De rechtvaardige zal zich verblijden in de HEERE, en op Hem betrouwen; en alle oprechten van hart zullen zich beroemen.

Deze gehele psalm heeft betrekking op Davids vijanden, vervolgers en lasteraars, er waren velen van de zodanigen, en zeer veel moeite en onrust hebben zij hem berokkend gedurende bijna al zijn dagen, zodat wij niet behoeven te gissen naar een bijzondere gelegenheid, waarbij deze psalm geschreven werd.

I. Hij bidt God om hem te behoeden tegen hun boosaardige plannen tegen hem, vers 2,3.
II. Hij schrijft hun een zeer slecht karakter toe, als mensen, die door hun eigen goddeloosheid voor het verderf zijn getekend vers 4-7.
III. Door de geest van de profetie voorzegt hij hun verwoesting, hetgeen strekken zal tot eer en heerlijkheid Gods en tot bemoediging van Zijn volk, vers 8-11. Bij het zingen van deze psalm moeten wij de uitwerking opmerken van de oude vijandschap, die er is in het zaad van de vrouw tegen het zaad van de slang, en ons er van verzekerd houden dat de kop van de slang ten laatste vermorzeld zal worden tot eer en blijdschap van het heilig zaad**.**

PSALM 64:1-7

In deze verzen stelt David aan God zijn gevaar voor en het slechte karakter van zijn vijanden, om kracht bij te zetten aan zijn bede dat God hem zou beschermen en hen zou straffen.

I. Hij bidt God vurig om hem te bewaren vers 2, 3. Hoor, o God, mijn stem in mijn gebed, vers 2, geef mij hetgeen waar ik om bid, en het is dit: Heere, behoed mijn leven voor des vijands schrik, voor de vijand die ik vrees. Hij bidt om zijn leven, dat hem in bijzondere zin dierbaar is, omdat hij weet dat het bestemd is om zeer dienstig te zijn aan God en zijn geslacht. Als men het op zijn leven toelegt, dan is het niet te denken dat hij ten enenmale zou zwijgen, Esther 7:2,4. En als hij pleit op zijn vrees voor de vijand, dan is dit volstrekt geen verkleining van zijn moed, zijn vader Jakob, die zich vorstelijk had gedragen met God, heeft dit voor hem gedaan, Genesis 32:11. Ruk mij toch uit mijns broeders hand, uit Ezau's hand, want ik vrees hem. Behoed mijn leven voor vrees, niet alleen voor de zaak zelf, die ik vrees maar voor de ontrustende vrees ervoor, dit is dan ook eigenlijk de bewaring van het leven want de vrees heeft pijn, inzonderheid de vrees voor de dood, waardoor sommigen hun leven lang van de dienstbaarheid zijn onderworpen. Hij bidt: " Verberg mij voor de heimelijke raad

van de boosdoeners, voor het kwaad, dat zij heimelijk onder elkaar beraadslagen, om mij te doen en voor de oproerigheid van de werkers van de ongerechtigheid, die hun krachten verenigen zoals zij zich verenigd hebben in hun rand om mij onheil te berokkenen."
Merk op: De heimelijke raad eindigt in oproerigheid, verraderlijke daden beginnen in verraderlijke bondgenootschappen en samenzweringen. Verberg mij voor hen, dat zij mij niet vinden, dat zij mij niet bereiken. Laat mij veilig zijn onder uw bescherming." II. Hij klaagt over de grote boosheid en goddeloosheid van zijn vijanden. Heere, verberg mij voor hen, want het zijn de slechtste mensen, het is niet voegzaam dat men de ogen voor hen sluit, dat men hen oogluikend laat geworden, het zijn gevaarlijke mensen, die voor niets terugdeinzen, zodat ik verloren ben, indien Gij mijn partij niet neemt en voor mij tegen hen optreedt.

1. Zij zijn zeer boosaardig in hun lasteringen en smaadredenen, vers 4, 5. Zij worden aangeduid als krijgslieden, met zwaard en boog, boogschutters die nauwkeurig mikken heimelijk en plotseling de argeloze vogel schieten, die niet in gevaar denkt te zijn. Maar:
a. Hun tong is hun zwaard een vlammend tweesnijdend zwaard, een ontbloot zwaard, getrokken in toorn, waarmee zij de goede naam van hun naaste snijden, wonden en doden. De tong is een klein lid, maar evenals het zwaard "roemt het grote dingen," Jakobus 3:5. Het is een gevaarlijk wapen.
b. Bittere woorden zijn hun pijlen. Vuile aanmerkingen, smadelijke bijnamen valse voorstellingen, achterklap en laster, de vurige pijlen van de boze, door hellevuur aangestoken. Hun boosaardigheid spant de boog om deze pijlen met zoveel te meer kracht af te schieten.
c. De oprechte is hun doelwit tegen hem is hun gemelijkheid gericht, zij kunnen noch tot hem noch van hem vredig spreken. Hoe beter iemand is, hoe meer hij benijd wordt door hen, die zelf slecht zijn en hoe meer kwaad van hem gesproken wordt. d. Zij gaan hierbij met zeer veel list en behendigheid te werk, zij schieten in het verborgen opdat zij op wie zij schieten, hen niet zullen ontdekken en het gevaar zullen vermijden, want het net wordt tevergeefs gespreid voor allerlei gevogelte. En plotseling schieten zij, zonder iemand behoorlijk te waarschuwen of gelegenheid te geven om zich te verdedigen. "Vervloekt zij hij, die zijn naaste in het verborgene neerslaat in zijn eer en goede naam," Deuteronomium 27:24. Tegen een stoot van een valse tong kan men zich niet inachtnemen.
e. Hierin vrezen zij niet zij zijn zeker van een goede uitslag, en twijfelen niet of zij zullen op die wijze het doel bereiken waarnaar hun boosheid streeft. Of liever zij vrezen de toorn Gods niet, die het deel van een valse tong zal wezen. Zij zijn onbeschaamd en vermetel in het kwaad, dat zij doen aan Godvruchtigen, alsof zij daarvoor nooit ter verantwoording geroepen zullen worden.

2. Zij zijn zeer vastberaden in hun boze plannen, vers 6.
a. Zij sterken zich en elkaar in deze boze zaak, en door er zich tezamen voor te verbinden, verbitteren zij elkaar nog te meer en maken elkaar zoveel te stoutmoediger. Fortiter calumniari aliquid adhaerebit. Laster maar toe, iets van de smaad zal wel blijven kleven. Het is slecht om oprecht te doen maar nog slechter is het om er elkaar in te versterken, dat is des duivels werk te doen. Het is een teken dat het hart in de hoogste mate verhard is, als het er dus op gezet is om kwaad te doen en nergens voor vreest. Het is het ambt van het geweten, om de mensen te ontmoedigen in een boze zaak, en als het geweten hierin niet slaagt, dan staat de zaak hopeloos.
b. Zij gaan met zichzelf en elkaar te rade, hoe zij het meeste kwaad kunnen doen en hoe het te doen met de meeste uitwerking. Zij houden sprake van strikken te verbergen. Al hun gemeenschap met elkaar is in zonde, en hoe veilig te zondigen. Zij houden krijgsraad om de meest afdoende middelen te bedenken om kwaad te doen, over iederen strik die zij leggen, is

vooruit gesproken, en daardoor werd hij gelegd met al de list van hun verenigd goddeloos vernuft.
c. Zij scheppen behagen in hun atheïstische waan, dat God zelf geen kennis neemt van hun boze praktijken, zij zeggen: Wie zal ze zien Een practisch ongeloof aan Gods alwetendheid is op de bodem van al de goddeloosheid van de goddelozen.

3. Zij zijn zeer bedrijvig in het ten uitvoer brengen van hun plannen, vers 7. Zij doorzoeken allerlei ongerechtigheid, zij geven zich veel moeite om de ene of andere ongerechtigheid te ontdekken, die zij mij ten laste kunnen leggen, zij graven diep en zien zeer ver terug, om maar iets te hebben, waarvan zij mij kunnen beschuldigen." Of, "Zij zijn ijverig om nieuwe middelen te bedenken om mij kwaad te doen, daarvoor stellen zij een nauwkeurig onderzoek in, zij zetten het voort, sparen moeite noch kosten, een Belialsman graaft kwaad. De helft van de moeite, die velen doen om hun ziel in het verderf te storten, zou genoeg zijn om ze te behouden. Zij zijn meesters in de kunst van alle kwaad en verwoesting, want het binnenste van een mens en het hart zijn diep, diep als de hel, arglistig meer dan enig ding, wie zal ze kennen? Door de onverklaarbare boosaardigheid van hun vernuft en van hun wil tonen zij zich in list en boosaardigheid als het echte zaad van de slang**.**

PSALM 64:8-11

Hier kunnen wij opmerken:
I. De oordelen, die gewis over deze boosaardige vervolgers van David komen zullen. Zij hebben zich aangemoedigd in hun boosheid, maar hier is hetgeen, dat, zo zij het wilden geloven en overdenken, zou kunnen volstaan om er hen in te ontmoedigen. En het is opmerkelijk hoe de straf beantwoordt aan de zonde.

1. Zij hebben heimelijk en plotseling op David geschoten om hem te wonden, maar God zal hen schieten, want "Hij zal Zijn pijlen tegen de hittige vervolgers te werk stellen," Psalm 7:14, "tegen hun aangezicht," Psalm 21:13. En Gods pijlen zullen zekerder treffen, en sneller vliegen, en dieper doordringen, dan die van hen het kunnen. Zij hebben vele pijlen, maar het zijn slechts bittere woorden, en woorden zijn slechts wind en vloek, die zonder oorzaak is, zal niet komen, maar God heeft een pijl, die hun dood zal wezen, Zijn vloek, die nooit zonder oorzaak is, en dus zal komen daarmee zullen zij plotseling gewond worden, en dat zij er door gewond zijn, zal hun een verrassing wezen, omdat zij gerust waren en aan geen gevaar dachten.

2. Hun tongen stieten hem aan, maar God zal hun tong doen aanstoten tegen zichzelve. Zij doen het door hun eigen zonde, God doet het door de gerechtigheid Zijns toorns, vers 9. Als God met de mensen handelt naar hetgeen de zonden van hun tong verdienen, en de onheilen over hen brengt, die zij hartstochtelijk en boosaardig over anderen hebben ingeroepen, dan doet Hij hun tong aanstoten tegen henzelf, en de stoot is krachtig genoeg om iemand in de diepste hel te doen neerstorten. Velen hebben hun eigen ziel verdoemd met hun tong en dat zal een verzwaring zijn van hun veroordeling. "O Israël, gij hebt uzelf verdorven" Hoséa 13:9, "gij zijt verstrikt met de redenen van uw mond zijt gij een spotter, gij zult het alleen dragen." Over hen, die het vloeken beminnen zal het komen. Soms wordt van de mensen verborgen goddeloosheid aan het licht gebracht door hun eigen bekentenis, en dan is het, dat hun tong tegen henzelf aanstoot.

II. De invloed, die deze oordelen zullen hebben op anderen, want het geschiedt in "een plaats waar aanschouwers zijn", Job 34:26.

1. Hun naburen zullen hen schuwen en voor hun eigen veiligheid zorgen, uit vrees van hun plagen te zullen ontvangen en in hun verderf te zullen delen, zo ontzettend zal het wezen en zoveel gerucht zal het maken in het land. Zij zullen wegvluchten, zoals de mannen Israëls van de tenten van Korach, Dathan en Abiram, Numeri 16:27. Sommigen denken dat dit vervuld werd in de dood van Saul toen niet alleen zijn leger verstrooid was, maar de inwoners van de naburige landstreek zo verschrikt waren door de val, niet alleen van hun koning, maar ook van zijn drie zonen, dat zij de steden verlieten en vloden, 1 Samuel 31:7.

2. De toeschouwers zullen er de voorzienigheid Gods in eren.
a. Zij zullen in dat alles Gods hand zien en verstaan, en, tenzij wij dit doen, zullen wij van de beschikkingen van Gods voorzienigheid geen nut trekken. "Wie is wijs? die versta deze dingen," Hoséa 14:10. Er is ernstig nadenken nodig om de feiten recht te verstaan, en er is wijsheid nodig om er een juiste uitlegging van te geven. Gods doen is wel waardig dat wij er over nadenken, Prediker 7:13, maar het moet met verstand overdacht worden, opdat wij van een zuivere tekst geen verkeerde uitlegging geven.
b. Bij de overweging ervan zullen zij door een heilig ontzag voor God worden aangegrepen, "allen in wie iets van het verstand eens mensen is zullen vrezen en sidderen voor Gods oordelen", Psalm 119:120. Zij zullen vrezen hetzelfde te doen, vrezen om vervolgers van Gods volk bevonden te worden, "slaat gij de spotter dan wordt de onverstandige schrander," Spreuken 19:25.
c. Zij zullen Gods werk verkondigen, zij zullen tot elkaar spreken en tot allen, die hen omringen, van de gerechtigheid Gods in het straffen van vervolgers, hetgeen wij met verstand bij onszelf overleggen, moeten wij op verstandige wijze aan anderen bekend maken, hun tot stichting en Gode ter ere. Dit is de vinger Gods.

3. Godvruchtige mensen zullen er zeer bijzonder kennis van nemen en het zal hun een heilig genoegen wezen, vers 11.
a. Het zal hun blijdschap doen toenemen: de rechtvaardige zal zich verblijden in de Heere, zich niet verblijden in de ellende en het verderf van zijn medeschepselen, maar zich verblijden omdat God verheerlijkt wordt, Zijn woord wordt vervuld en de zaak van de benadeelde onschuld met kracht wordt voorgestaan.
b. Het zal hun geloof bemoedigen, zij zullen zich in de weg van de plicht aan Hem overgeven, bereid zijn om met een algeheel vertrouwen alles voor Hem te wagen.
c. Hun blijdschap en hun geloof zullen zich uiten in een heilig roemen, alle oprechten van hart, die een goede consciëntie bewaren en zich Gode aangenaam maken, zullen zich beroemen, niet roemen in zichzelf, maar in de gunst van God, in Zijn gerechtigheid en goedheid, hun betrekking tot Hem en hun deel aan Hem, die roemt, roeme in de Heere.

PSALM 65

1 Een psalm van David, een lied, voor de opperzangmeester. (65:2) De lofzang is in stilheid tot U, o God! in Sion; en U zal de gelofte betaald worden. 2 (65:3) Gij hoort het gebed; tot U zal alle vlees komen. 3 (65:4) Ongerechtige dingen hadden de overhand over mij; maar onze overtredingen, die verzoent Gij. 4 (65:5) Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest, en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven; wij zullen verzadigd worden met het goed van Uw huis, met het heilige van Uw paleis. 5 (65:6) Vreselijke dingen zult Gij ons in gerechtigheid antwoorden, o God onzes heils! o Vertrouwen aller einden der aarde, en der verre gelegenen aan de zee! 6 (65:7) Die de bergen vastzet door Zijn kracht, omgord zijnde met macht. 7 (65:8) Die het bruisen der zeeen stilt, het bruisen harer golven, en het rumoer der volken. 8 (65:9) En die op de einden wonen, vrezen voor Uw tekenen; Gij doet de uitgangen des morgens en des avonds juichen. 9 (65:10) Gij bezoekt het land, en hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks; de rivier Gods is vol waters; wanneer Gij het alzo bereid hebt, maakt Gij hunlieder koren gereed. 10 (65:11) Gij maakt zijn opgeploegde aarde dronken; Gij doet ze dalen in zijn voren; Gij maakt het week door de druppelen; Gij zegent zijn uitspruitsel. 11 (65:12) Gij kroont het jaar Uwer goedheid; en Uw voetstappen druipen van vettigheid. 12 (65:13) Zij bedruipen de weiden der woestijn; en de heuvelen zijn aangegord met verheuging. 13 (65:14) De velden zijn bekleed met kudden, en de dalen zijn bedekt met koren; zij juichen, ook zingen zij.

In deze psalm wordt ons geleerd Gode de eer te geven van Zijn macht en goedheid, die uitkomen:

I. In het rijk van de genade, vers 2, horende het gebed vers 3, vergevende de zonde, vers 4, verzadigende de ziel van Zijn volk, vers 5, hen beschermende en ondersteunende, vers 6.
II. In het rijk van de voorzienigheid: de bergen vaststellende, vers 7, stillende het bruisen van de zee, vers 8, de regelmatige opvolging van dag en nacht in stand houdende, vers 9, de aarde vruchtbaar makende, vers 10-14. Dat zijn zegeningen, die we alle aan God te danken hebben, en daarom kunnen wij bij het zingen van deze psalm hem gemakkelijk op onszelf toepassen**.**

PSALM 65:1-6 De psalmist komt hier met geen bijzondere belangen van zichzelf tot de troon van de genade, maar als overste van de vergadering en als haar mond richt hij het woord tot God. Merk op:

I. Hoe hij Gode eer geeft, vers 2:
1. Door nederige dankbaarheid. De lofzang wacht u, o God, in Sion wacht U in de verwachting van de begeerden zegen, wacht totdat hij komt opdat hij bij de eerste nadering met dankbaarheid zal worden ontvangen. Als God tot ons komt met Zijn gunsten, dan moeten wij uitgaan om Hem te ontmoeten met onze lof en wachten totdat de dag aanbreekt. De lof wacht met algehele voldoening in Uw heilige wil en vertrouwen op Uw goedertierenheid, als wij bereid zijn om in alles te danken, dan wacht de lofzang op God. De lofzang wacht op Uw aanneming, de levieten "de knechten des Heeren, die des nachts in het huis des Heeren staat" gereed om op het bestemde uur hun lofzangen te zingen, Psalm 134:1. 2, en aldus wachtte Hem hun lofzang. De lof is stil tot U, zo is het in het Hebreeuws, als de woorden ontbraken om de grote goedheid des Heeren uit te drukken, en als in stille bewondering ervan gelijk er heilige onuitsprekelijke zuchtingen zijn zo zijn er ook heilige onuitsprekelijke aanbiddingen, maar die toch aangenomen zullen worden door Hem, die de harten doorgrondt en weet welke de mening des Geestes zij. Onze lof is stil opdat de lof van de engelen, die uitmunten in

kracht, gehoord zal worden. Laat het Hem niet verteld worden als ik spreek, want zo iemand het beproeft om al Gods lof te verkondigen, "hij zou gewis verslonden worden," Job 37:20. "Voor U wordt de lof als stille geacht," aldus de Chaldeeër, zo ver is God boven allen lof van ons verheven. De gehele wereld is aan God lof verschuldigd, meer alleen in Sion wacht Hem de lof, in Sion, in Zijn kerk, onder Zijn volk. Al Zijn werken loven Hem, zij geven stof tot lof, maar alleen Zijn heiligen loven Hem door wezenlijke aanbidding. De kerk van de verlosten zingt haar nieuw gezang op de berg Sion, Openbaring 14:1,3. In Sion is Gods woning, Psalm 76:3. Zalig zij, die daar bij Hem wonen, want zij zullen Hem nog loven.

2. Door oprechte trouw. U zal de gelofte betaald worden, het offer, dat beloofd was, zal geofferd worden. Wij zullen in onze dankzegging aan God voor ontvangen zegeningen niet aangenomen worden, zo wij niet nauwgezet de geloften betalen, die wij gedaan hebben toen wij die zegeningen hebben gezocht, want het is beter geen geloften te doen dan geloften te doen en ze niet te betalen.

II. Waarom hij Hem eer geeft.
1. Omdat Hij het gebed hoort, vers 3. De lof wacht U, en waarom is hij zo bereid en gereed?
a. Omdat Gij bereid zijt om onze bede toe te staan. O Gij, die het gebed hoort Gij kunt elk gebed verhoren, want Gij zijt machtig meer dan overvloedig te doen boven al wat wij kunnen bidden of denken, Eféze 3:20, en Gij zult ieder gebed des geloofs verhoren." Het strekt zeer tot eer van Gods goedheid en tot aanmoediging van de onze, dat Hij een God is, die het gebed hoort, en dit tot een van Zijn eretitels heeft aangenomen, en wij blijver zeer in gebreke, als wij Hem niet bij alle gelegenheden deze titel geven.
b. Omdat wij daarom zo gereed zijn om tot Hem te gaan, als wij in nood zijn. Daarom, omdat Gij een God zijt, die het gebed hoort, zal tot U alle vlees komen, met recht wacht U ieders lof, omdat ieders gebed tot U opgaat, als zij in nood of benauwdheid zijn, wat zij op andere tijden ook mogen doen. Thans komt alleen het zaad Israëls tot U, en zij, die hun Godsdienst hebben aangenomen, maar als Uw huis een bedehuis genoemd wordt door alle volkeren, dan zal alle vlees tot U komen, en welkom wezen, Romeinen 10:12, 13. Laat ons dan tot Hem komen met vrijmoedigheid komen, omdat Hij een God is, die het gebed hoort.

2. Omdat Hij de zonde vergeeft. "Wie is een God, gelijk Hij hierin?" Micha 7, 18. Daarmee maakt Hij Zijn naam bekend, Exodus 34:7, en daarom wacht Hem daarom de lof, vers 4. "Onze zonden reiken tot de hemel, ongerechtigheden hebben de overhand over ons, en schijnen zo talrijk, zo snood, dat wij, als zij ordelijk voor ons gesteld worden, vol zijn van schaamtegevoel en gereed zijn om tot wanhoop te vervallen. Zij hebben zo de overhand over ons dat wij niet kunnen wanen er onze gerechtigheden tegen te doen opwegen, zodat, als wij voor God verschijnen, ons eigen geweten ons beschuldigt, en wij er niets op hebben te antwoorden. En toch zult Gij door Uw eigen vrije genade en ter wille van een gerechtigheid, die Gij zelf aanbrengt, onze ongerechtigheden verzoenen, zodat wij er niet om in de verdoemenis komen." Hoe groter ons gevaar is door de zonde, hoe meer reden wij hebben om de macht en de rijkdom van Gods genade te bewonderen, die de dreigende kracht van onze menigvuldige overtredingen en onze zonden krachteloos kan maken.

3. Vanwege het vriendelijk onthaal, dat Hij hun geeft, die tot Hem komen, en de vertroosting, die zij smaken in gemeenschapsoefening met Hem. De ongerechtigheid moet eerst verzoend worden, vers 4, en dan zijn wij welkom om rondom Gods altaren te gaan, vers 5. Zij, die in gemeenschap komen met God, zullen gewis ware gelukzaligheid vinden, en grote voldoening smaken in die gemeenschap.

A. Zij zijn welgelukzalig. Niet alleen het volk is gelukzalig, Psalm 33:12, maar welgelukzalig is de mens, de particuliere persoon hoe gering hij ook zij, die Gij verkiest en doet naderen, dat hij wone bij Uw voorhoven, hij is een gelukkige mens, want hij heeft het stelligste teken van Gods gunst en het zekerste onderpand van de eeuwigdurende gelukzaligheid. Merk hier op:
a. Wat het is, om in gemeenschap met God te komen ten einde deze zaligheid deelachtig te worden.
Ten eerste. Het is tot Hem te naderen, ten einde in verbond met Hem te komen, het is Hem onze beste genegenheden te wijden, onze begeerten naar Hem te laten uitgaan, het is met Hem te spreken, als met een, die wij beminnen en waarderen.
Ten tweede. Het is te wonen in Zijn voorhoven, zoals de priesters en Levieten, die thuis waren in Gods huis, het is bestendig te zijn in de uitoefening van de Godsdienst, er ijverig in te zijn, zoals wij het zijn voor de werkzaamheden van onze woning.
b. Hoe wij in gemeenschap met God komen, niet aanbevolen door enigerlei verdienste van onszelf, of door iets, dat wijzelf bedacht of gedaan hebben, maar door de vrije keus van God. "Welzalig is hij, die Gij verkiest, en aldus onderscheidt van anderen, die gelaten worden, aan zichzelf worden overgelaten," en het is door Zijn krachtige, bijzondere genade, ingevolge die verkiezing, die Hij verkiest, doet Hij naderen, Hij loodst hen niet slechts, maar neigt hen er toe om lot Hem te naderen, en stelt hen er toe in staat. Hij trekt hen, Johannes 6:44.

B. Zij zullen verzadigd worden. Hier verandert de psalmist de persoon, niet: hij, de man, die gij verkiest, maar wij zullen, hetgeen ons leert, om de beloften op onszelf toe te passen, en er door een werkzaam geloof onze namen op te zetten. Wij zullen verzadigd worden met het goede van Uw huis, van Uw heilige tempel. Gods heilige tempel is Zijn huis, daar woont Hij, waar Zijn inzettingen bediend worden. God houdt een goed huis, er is overvloed van het goede in Zijn huis: gerechtigheid, genade en al de vertroostingen en kostelijkheden van het eeuwig verbond, er is genoeg voor allen, genoeg voor ieder, het is bereid en gereed, en alles zonder geld en zonder prijs. In die dingen is hetgeen de ziel verzadigt, en door hetwelk alle Godvruchtige zielen verzadigd zullen worden. Laat hen het genot smaken van gemeenschap met God, dat is hun genoeg, meer begeren zij niet.

4. Om de heerlijke werkingen van Zijn macht tot hun behoeve, vers 6. Vreeslijke dingen zult Gij ons in gerechtigheid antwoorden, o God van ons heII. Dit kan verstaan worden van de bestraffingen, die God in Zijn voorzienigheid soms geeft aan Zijn eigen volk, dikwijls antwoordt Hij hun door vreeslijke dingen, om hen te doen opwaken, maar altijd in gerechtigheid. Hij doet hun geen onrecht, en bedoelt hun kwaad niet want zelfs dan is Hij de God huns heils. Zie Jesaja 45:15. Maar het moet veeleer verstaan worden van Zijn oordelen over hun vijanden, God antwoordt op de gebeden van Zijn volk door de verwoestingen, die Hij om hunnentwil aanricht onder de heidenen, en de vergelding, die Hij doet aan hun trotse verdrukkers als een rechtvaardig God, de God, wiens de wrake is, en als de God, die Zijn volk beschermt en behoudt. Wonderbare dingen zo lezen het sommigen, dingen, die zeer verrassend zijn, en die wij niet hebben verwacht, Jesaja 64:3.
Of dingen, die ons vervullen met ontzag, zult Gij ons antwoorden. De heilige vrijheid, die ons vergund is in Gods voorhoven, en ons dicht naderen tot Hem, moeten niets afdoen aan onze eerbied voor Hem en aan onze Godvruchtige vreze, want Hij is vreeslijk uit Zijn heiligdommen.

5. Om de zorg, die Hij heeft voor al Zijn volk, hoe ook in benauwdheid, en waarheen zij ook verspreid zijn, Hij is het verlangen aller einden van de aarde, van al de heiligen over de gehele wereld, en niet alleen van hen, die van het zaad Israëls zijn, want Hij is de God van de

heidenen zowel als van de Joden, het vertrouwen van hen, die verre zijn van Zijn heilige tempel en zijn voorhoven, die wonen in de eilanden van de volken, of die in nood zijn op zee. Zij vertrouwen op U, en roepen U aan, als zij ten einde raad zijn, Psalm 107:27, 28. Door geloof en gebed kunnen wij onze gemeenschap met God onderhouden en troost van Hem verlangen, waar wij ook zijn, niet alleen in de plechtige vergadering van Zijn volk, maar ook ver weg op de zee**.**

PSALM 65:7-14

Om te meer aangedaan te worden door de grote neerbuigendheid van Gods genade, is het goed om te letten op Zijn macht en soevereiniteit als de God van de natuur, de rijkdom en de milddadigheid van Zijn rijk van de voorzienigheid.

I. Hij maakt de aarde vast, en zij blijft staan Psalm 119:90. Door Zijn kracht zet Hij de bergen vast, Hij heeft ze vastgezet in de beginne, en houdt ze nog vast, hoewel zij soms door aardbevingen worden geschud. Vandaar dat zij de "aloude bergen" worden genoemd, Hábakuk 3:6. Maar Gods verbond met Zijn volk wordt gezegd nog vaster te zijn, Jesaja 54:10.

II. Hij stilt de zee, en zij is kalm, vers 8. In een storm maakt de zee veel gedruis, waardoor haar dreigende verschrikking nog toeneemt maar als het Gode behaagt, gebiedt Hij stilte onder de golven en baren en legt ze te slapen. Hij doet de storm stilstaan, Psalm 107:29. En door deze verandering, evenals door het vorige voorbeeld van de onveranderlijkheid van de aarde, blijkt dat Hij, wiens de zee is en het droge, omgord is met macht. En hierdoor gaf onze Heere Jezus een bewijs van Zijn Goddelijke macht, dat Hij de winden en golven gebood, en zij gehoorzaamden Hem. Bij dit voorbeeld van het stillen van de zee voegt hij, als iets dat van tamelijk gelijken aard is, het stillen van het rumoer van de volken, van het gemene volk. Niets is zo ontembaar en zo onaangenaam als het oproer van het grauw, de aanvallen en de beledigingen van het gemeen, maar ook deze kan God tot bedaren brengen, op verborgen wijze, zonder dat zij zelf het bemerken. Het kan ook bedoeld zijn van de gewelddadigheid van de volken, die vijanden waren van Israël Psalm 2:1. God heeft vele middelen om hen tot bedaren te brengen, en Hij zal hun rumoer voor altijd tot zwijgen brengen.

III. Hij hernieuwt de morgen en de avond en hun opvolging is bestendig, vers 9. Deze regelmatige opvolging van dag en nacht kan beschouwd worden**:**

1. Als een voorbeeld van Gods grote macht en dan vervult het allen met eerbied en ontzag. Zij, die aan de uiterste einden van de aarde wonen, vrezen voor Uw tekenen, zij worden er door overtuigd dat er een opperste Godheid is, een soevereine monarch, voor wie zij behoren te vrezen en te sidderen, want in deze dingen worden de onzichtbare dingen klaar gezien en daarom worden zij gezegd "zij dienen tot aanwijzing zowel van vaste tijden enz.," Genesis 1:14. Velen van hen, die in de ver verwijderde en duistere hoeken van de aarde woonden, waren zo beangstigd door deze tekenen, dat zij er toe gedreven werden om ze te aanbidden, Deuteronomium 4:19, niet bedenkende dat zij Gods tekenen waren, onloochenbare bewijzen van Zijn macht en Godheid, weshalve zij er door geleid hadden moeten worden om Hem te aanbidden.

2. Als een voorbeeld van Gods grote goedheid, en zo brengt zij troost tot allen. Gij doet de uitgangen des morgens, eer de zon opkomt, en des avonds, eer de zon ondergaat, juichen. Gelijk het God is, die het licht van de morgen verspreidt en de gordijnen van de avond toetrekt, zo doet Hij die beide dingen ten gunste van de mens, en doet ze juichen, ons gelegenheid gevende om ons in beide te verblijden, zodat, hoe tegenover elkaar licht en

duisternis ook gesteld zijn, en hoe onveranderlijk de scheiding tussen hen ook zij Genesis 1:4, beide toch op hun tijd gelijkelijk welkom zijn aan de wereld, het is moeilijk te zeggen wat ons meer welkom is: het licht van de morgen, dat de werkzaamheden begunstigt van de dag, of de schaduwen van de avond die de nachtrust ten goede komen. Ziet de wachter uit naar de morgen? Even vurig verlangt de dagloner naar de schaduw. Sommigen verstaan het van het morgen- en avondoffer, waarin de Godvruchtigen zich grotelijks verblijdden, en waarin God voortdurend werd geëerd. Gij doet ze zingen, zo is het in het Hebreeuws, want elke morgen en iedere avond werden lofliederen gezongen door de Levieten, de plicht van iedere dag vereiste dit. Wij moeten onze dagelijkse Godsdienstige verrichtingen, zowel die wij alleen doen voor onszelf als die wij doen met ons gezin beschouwen als de nodigste van onze dagelijkse werkzaamheden en de lieflijkste van onze dagelijkse vertroostingen, en zo wij daar onze gemeenschap met God door onderhouden, dan zullen er de uitgangen beide van de morgen en van de avond door juichen.

IV. Hij bevochtigt de aarde en maakt haar vruchtbaar. Hij weidt zeer uit over dit voorbeeld van Gods macht en goedheid, daar de psalm waarschijnlijk geschreven werd bij gelegenheid, hetzij van een buitengewoon overvloedige oogst, of bij een verfrissende regen na langdurige droogte. Hoeveel de vruchtbaarheid van dit lagere gedeelte van de schepping afhangt van de invloed van het bovenste, is gemakkelijk waar te nemen. Indien de hemel als koper is, dan is de aarde als ijzer, hetgeen een merkbare aanduiding is aan een stompzinnige wereld, dat alle goede gave en alle volmaakte gift van boven is. Wij moeten onze ogen opheffen boven de bergen, ze opheffen naar de hemel, waar de bronnen zijn van alle zegeningen, buiten het gezicht, en daarheen moet onze lof terugkeren, zoals de eerstelingen van de vruchten van de aarde in het hefoffer opgeheven werden naar de hemel, bij wijze van erkenning dat zij van daar gekomen waren. Al Gods zegeningen, zelfs de geestelijke, worden uitgedrukt door Zijn regenen van gerechtigheid over ons. Merk nu op hoe de gewone zegen van regen van de hemel en van vruchtbare tijden hier beschreven wordt.

1. Hoeveel van de macht en goedheid Gods er in is, hier voorgesteld door een grote verscheidenheid van levendige uitdrukkingen.
a. God, die de aarde gemaakt heeft, bezoekt haar hierdoor, geeft bewijzen van Zijn zorg er voor, vers 10. Het is een bezoeken in genade, waarvoor de inwoners van de aarde Hem dankbare lof moeten brengen.
b. God, die de aarde droog land heeft gemaakt, bevochtigt haar hierdoor, ten einde haar vruchtbaar te maken. Hoewel de voortbrengselen van de aarde bloeiden, voordat God het had doen regenen was er toch ook toen een damp, die aan het doel beantwoordde "een damp was opgegaan uit de aarde en bevochtigde de gehele aardboden," Genesis 2:5, 6. Ons hart is dor en onvruchtbaar, tenzij God zelf als de dauw voor ons is en ons bevochtigt en de planten van Zijn eigen planting zal Hij bevochtigen en doen opwassen.
c. Regen is de rivier Gods, die vol water is, de wolken zijn de bronnen van deze rivier, die maar niet zo in ‘t wilde vloeit, maar in de bedding, die God er voor bereid heeft. De regenbuien zijn als de waterbeken, die Hij heenleidt waar het Hem behaagt.
d. Deze rivier Gods verrijkt de aarde, die, zonder haar spoedig een armzalig ding zou zijn. De schatten van de aarde, die uit haar oppervlakte worden voortgebracht, zijn oneindig nuttiger en meer dienstig aan de mens dan die, welke in haar ingewanden zijn verborgen, wij zouden goed genoeg kunnen leven zonder zilver en goud, maar niet zonder koren en gras.

2. Hoeveel voordeel er aan ontleend wordt voor de aarde en voor de mens op haar.
a. Voor de aarde zelf. De regen op zijn tijd geeft haar een nieuw aanzien. Niets is meer verkwikkend en verfrissend dan regen op het pas gemaaide gras, Psalm 72:6, zelfs de

bergruggen en glooiingen, waar de regen van schijnt af te glijden, worden overvloedig bevochtigd, want zij drinken de regen in, die dikwijls op hen valt, de voren, door de ploeg gemaakt voor de zaaitijd, zijn door de regen geschikt gemaakt, om het zaad te ontvangen vers 11, daar zij er week door gemaakt zijn. Zo wordt ook het hart door Gods genade week gemaakt en dan bevestigd. Indien aldus de lente, het eerste gedeelte van het jaar, gezegend wordt, dan is dit een onderpand van een zegen over het gehele jaar, weshalve God gezegd wordt het te kronen met Zijn goedheid, vers 12, het aan alle zijden te omgeven, zoals het hoofd omgeven wordt door een kroon, en er het lieflijke en aangename van te vervolledigen, zoals het einde van een zaak gezegd wordt haar te kronen. En zijn voetstappen worden gezegd te druipen van vettigheid, want alle vettigheid, die er in de aarde is, en haar vruchtbaar maakt, komt van de uitgangen van Gods goedheid. Overal waar God heengaat, laat Hij de tekenen achter van Zijn genade en goedheid, Joel 2:13, 14.
Die mededelingen van Gods goedheid aan deze lagere wereld zijn zeer uitgestrekt, vers 13. Ze bedruipen de weiden van de woestijn, en niet slechts de weiden van de bewoonde streken. De woestijnen, waarvoor de mens geen zorg draagt en waaraan hij geen voordeel ontleent zijn onder de zorg van de Goddelijke voorzienigheid, en de voordelen ervan strekken tot eer van God, als de grote weldoener van geheel de schepping, hoewel niet onmiddellijk tot voordeel van de mens, en wij moeten dankbaar zijn, niet alleen voor hetgeen ons nuttig en dienstbaar is, maar ook voor hetgeen aan enigerlei deel van de schepping dienstig is, omdat het daardoor tot eer strekt van de Schepper. De woestijn, die niet zoveel voordeel oplevert als de bebouwde grond, ontvangt evenveel van de regen des hemels als de vruchtbaarste grond, want God doet goed aan de bozen en ondankbaren. Zo uitgestrekt zijn de gaven van Gods milddadigheid, dat de heuvelen aangegord zijn met verheuging, zich van rondom verheugen, zelfs aan de noordzijde, die het verst af ligt van de zee. Bergen zijn niet te verheven voor Gods voorzienigheid, heuvelen zijn niet te laag, te gering, voor Gods kennisneming. Maar evenals Hij ze, zo het Hem behaagt, kan doen beven, Psalm 114:6, zo kan Hij ze, als het Hem behaagt, ook aangorden met verheuging.

b. Voor de mens op de aarde. Door regen te geven op de aarde, bereidt God koren voor de mens, vers 10. "Uit de aarde komt het brood voort," Job. 28:5, want uit haar komt het koren, maar iedere graankorrel, die er uit voortkomt, heeft God zelf bereid, en daarom geeft Hij regen voor de aarde, teneinde daardoor koren te bereiden voor de mens, onder wiens voeten Hij de overige schepselen gesteld heeft en tot wiens gebruik Hij ze geschikt heeft gemaakt. Als wij bedenken dat de jaarlijkse korenopbrengst niet alleen een werking is van dezelfde macht, die de doden opwekt, maar ook een voorbeeld is van dezelfde macht, die er niet ongelijk aan is, zoals blijkt uit het gezegde van onze Zaligmaker, Johannes 12:24, en dat het bestendige nut en voordeel, dat wij ervan hebben, een voorbeeld is van die goedertierenheid, welke tot in eeuwigheid is, dan zullen wij reden hebben om te denken dat het niet minder dan een God is, die het koren voor ons bereidt. Koren en vee, de twee voornaamste zaken waardoor de landman, die onmiddellijk in de vruchten van de aarde handelt, verrijkt wordt, en beide zijn verschuldigd aan de goedheid van God in het bevochtigen van de aarde vers 14. Daaraan is het te danken dat de velden bekleed zijn met kudden, vers 14.
Zo wel voorzien zijn de weiden, dat zij als bedekt schijnen te zijn met vee, terwijl toch de weiden er niet door overladen zijn. Zo goed gevoed zijn de kudden dat zij het sieraad en de eer zijn van de weiden waarop zij grazen. De dalen zijn zo vruchtbaar, dat zij bedekt schijnen te zijn met koren in de tijd van de oogst. De laagste delen van de aarde zijn gewoonlijk het vruchtbaarst, een akker van de nederige valleien is er vijf waard van de hoogste bergen. Maar beide korenvelden en weidevelden beantwoorden aan het doel van hun schepping, en daarom worden zij gezegd te juichen en te zingen, omdat zij dienstig zijn voor de eer Gods en het welzijn van de mens, en ons stof geven voor blijdschap en lof. Gelijk er geen aardse vreugde

groter is dan de vreugde wegens de oogst, zo werden er ook geen feesten des Heeren onder de Joden met meer plechtigheid gevierd en met grotere uitdrukkingen "van" dankbaarheid dan "het feest van de inzameling op van de uitgang van het jaar," Exodus 23:16. Laat nu al deze gaven van de Goddelijke milddadigheid, waarvan wij jaarlijks en dagelijks genieten, onze liefde doen toenemen tot God, als het beste van alle wezens, en ons aansporen om Hem te verheerlijken met ons lichaam, waarvoor Hij zo mildelijk voorzien heeft**.**

PSALM 66

1 Een lied, een psalm, voor de opperzangmeester. Juicht Gode, gij ganse aarde! 2 Psalmzingt de eer Zijns Naams; geeft eer Zijn lof. 3 Zegt tot God: Hoe vreselijk zijt Gij in Uw werken! Om de grootheid Uwer sterkte zullen zich Uw vijanden geveinsdelijk aan U onderwerpen. 4 De ganse aarde aanbidde U, en psalmzinge U; zij psalmzinge Uw Naam. Sela. 5 Komt en ziet Gods daden; Hij is vreselijk van werking aan de mensenkinderen. 6 Hij heeft de zee veranderd in het droge; zij zijn te voet doorgegaan door de rivier; daar hebben wij ons in Hem verblijd. 7 Hij heerst eeuwiglijk met Zijn macht; Zijn ogen houden wacht over de heidenen; laat de afvalligen niet verhoogd worden. Sela. 8 Looft, gij volken! onze God; en laat horen de stem Zijns roems. 9 Die onze zielen in het leven stelt, en niet toelaat, dat onze voet wankele. 10 Want Gij hebt ons beproefd, o God! Gij hebt ons gelouterd, gelijk men het zilver loutert; 11 Gij hadt ons in het net gebracht; Gij hadt een engen band om onze lenden gelegd; 12 Gij hadt de mens op ons hoofd doen rijden; wij waren in het vuur en in het water gekomen; maar Gij hebt ons uitgevoerd in een overvloeiende verversing. 13 Ik zal met brandofferen in Uw huis gaan; ik zal U mijn geloften betalen, 14 Die mijn lippen hebben geuit, en mijn mond heeft uitgesproken, als mij bange was. 15 Brandofferen van mergbeesten zal ik U offeren, met rookwerk van rammen; ik zal runderen met bokken bereiden. Sela. 16 Komt, hoort toe, o allen gij, die God vreest, en ik zal vertellen, wat Hij aan mijn ziel gedaan heeft. 17 Ik riep tot Hem met mijn mond, en Hij werd verhoogd onder mijn tong. 18 Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, de Heere zou niet gehoord hebben. 19 Maar zeker, God heeft gehoord; Hij heeft gemerkt op de stem mijns gebeds. 20 Geloofd zij God, Die mijn gebed niet heeft afgewend, noch Zijn goedertierenheid van mij.

Dit is een psalm van de dankzegging, en hij is van zo algemeen gebruik en toepassing, dat wij niet behoeven te veronderstellen dat hij voor een bijzondere gelegenheid was geschreven. Alle volken worden hier opgeroepen om God te loven:

I. Voor de algemene blijken van Zijn soevereine heerschappij en macht in geheel de schepping, vers 1-7.
II. Voor de bijzondere tekenen van gunst jegens de kerk, Zijn bijzonder volk, vers 8-12. En dan.
III. Looft de psalmist God voor zijn eigen ervaring van Zijn goedheid jegens hem in het bijzonder, inzonderheid voor de verhoring van zijn gebeden, vers 13-20. Als wij geleerd hebben om in alles God te danken voor aloude en tegenwoordige zegeningen, openbare en persoonlijke, dan zullen wij weten hoe deze psalm te zingen met genade en verstand**.**

PSALM 66:1-7

In deze verzen roept de psalmist alle volken op om God te loven. Alle landen, gij gehele aarde, vers 1, al de inwoners van de wereld, die in staat zijn God te prijzen.

1. Het duidt de eer en heerlijkheid Gods aan dat Hij waardig is om door allen geprezen te worden, omdat Hij goed is voor allen en iedere natie voorziet van stof tot dank en lof.

2. Dit wijst op de plicht van de mens dat allen gehouden en verplicht zijn om God te loven, het is een deel van de wet van de schepping en wordt dus van ieder schepsel geëist.

3. Het is een voorzegging van de bekering van de heidenen tot het geloof van Christus, de tijd zal komen wanneer alle landen God zullen loven, en dit reukwerk Hem aan alle plaatsen geofferd zal worden.

4. Het duidt de hartelijke liefde aan, die de psalmist had voor dit goede werk van God te loven, hij zal er zelf overvloedig in zijn, en hij wenst dat God van alle volkeren van de aarde Zijn tribuut van lof zal ontvangen en niet van het land Israëls alleen. Hij wekt alle landen op:
A. Om Gode te juichen, heilige blijdschap moet doorstralen in al onze lofzangen, en hoewel het niet de luidruchtigheid is in de godsdienst, die Gode welbehaaglijk is van geveinsden wordt gezegd dat zij "hun stem doen horen in de hoogte," Jesaja 58:4 moeten wij toch in het loven van God:
a. Hartelijk en ijverig zijn, en wat wij doen, doen met onze macht, met alles wat binnen in ons is.
b. Wij moeten het doen in het openbaar, als degenen, die ons onze Meester niet schamen, en die beide zaken liggen opgesloten in het woord juichen.

B. Om met aangenaamheid te zingen, Zijn naam te psalmzingen tot stichting van anderen, tot eer van alles, waardoor Hij zich bekend heeft gemaakt, vers 2. Hetgeen de eer is van Gods naam behoort het onderwerp te zijn van onze lof.

C. Zijn lof, zoveel wij kunnen, heerlijk te maken. Wij moeten God zo loven dat wij Hem er door verheerlijken, en dat moet doel en strekking wezen van al onze lof. Acht het uw grootste heerlijkheid om God te loven zo verstaan het sommigen. Het is de hoogste eer, waartoe het schepsel in staat is, om de Schepper tot een naam en een lof te zijn. Hij had alle landen, de gehele aarde, opgeroepen om God te prijzen, vers 1, en in vers 4. voorzegt hij dat zij dit zullen doen. De gehele aarde zal U aanbidden, sommigen van alle delen van de aarde, tot zelfs van de verst-verwijderde streken, want het eeuwig evangelie zal verkondigd worden aan alle natiën en geslacht en dit is de inhoud, de strekking ervan: "aanbidt Hem, die de hemel en de aarde gemaakt heeft," Openbaring 14:6, 7. Aldus uitgezonden zijnde, zal het niet ledig wederkeren, maar er de gehele aarde min of meer toe brengen om God te aanbidden en Hem te psalmzingen. In Evangelietijden zal God aangebeden en geëerd worden door het zingen van psalmen. Zij zullen Gode psalmzingen, dat is: Zijn naam psalmzingen, want het is alleen voor de heerlijkheid waarmee Hij zich bekend heeft gemaakt, niet Zijn essentieels heerlijkheid, dat wij iets kunnen bijdragen tot Zijn lof. Om ons van stof van lof te voorzien worden wij hier opgeroepen om te komen en Gods daden te zien want Zijn eigen werken prijzen Hem, hetzij wij dit doen of niet doen, en de reden, waarom wij Hem niet meer en niet beter loven, is, omdat wij ze niet behoorlijk en aandachtig beschouwen. Laat ons dan Gods werken zien en er de blijken in opmerken van Zijn wijsheid, macht en getrouwheid, vers 5, en er dan van spreken, van spreken tot Hem, vers 3. tot God zeggen: Hoe vreeslijk zijt Gij in uw werken!

1. Gods werken zijn wondervol in zichzelf, zodat wij, als wij ze aandachtig beschouwen, er met recht door vervuld worden van verbazing. God is vreeslijk, dat is bewonderenswaardig, in Zijn werken door de grootheid van Zijn macht, die zo sterk uitkomt in alles wat Hij doet, dat er met waarheid gezegd kan worden dat geen werk bij het zijn vergeleken kan worden. Vandaar dat Hij gezegd wordt vreselijk te zijn in roemrijke daden, Exodus 15:11. In al Zijn

doen met de kinderen van de mensen is Hij vreeslijk en moet Hij met heilig ontzag worden beschouwd. Veel van de godsdienst ligt in eerbied voor de Goddelijke voorzienigheid.

2. Voor Zijn vijanden zijn zij geducht, en menigmaal hebben zij hen tot een geveinsde onderwerping gebracht, vers 3. Om de grootheid van Uw sterkte, waarvoor niemand stand kan houden, zullen zich Uw vijanden geveinsdelijk aan U onderwerpen, zij zullen U liegen dat is de betekenis van het woord zij zullen, zeer tegen hun zin, genoodzaakt zijn vrede met U te sluiten op elke voorwaarde. Onderwerping, afgeperst door vrees, is zelden oprecht, en daarom is kracht of geweld geen goed of betamelijk middel om de godsdienst te verspreiden, en er kan ook niet veel vreugde zijn van zulke bekeerlingen tot de kerk, die in het einde leugenaars worden bevonden, Deuteronomium 33:29.

3. Zij zijn zeer troostrijk en weldadig voor Zijn volk, vers 6. Toen Israël uit Egypte toog, heeft Hij voor hen de zee veranderd in het droge hetgeen hen aanmoedigde om Gods leiding te volgen door de woestijn, en toen zij Kanaän moesten binnentrekken werd, om hen te bemoedigen in hun oorlogen, de Jordaan voor hen verdeeld en gingen zij te voet door deze stroom, en dit voetvolk, zo kennelijk gezegend door de hemel, kon wel voor ruiterij gelden, veeleer dan voor infanterie in de oorlogen des Heeren. Daar hebben de vijanden voor hen gesidderd, Exodus 15:14, 15, Jozua 5:1. Maar daar hebben wij ons in Hem verblijd, beide vertrouwd op Zijn macht, (want steunen op God wordt dikwijls uitgedrukt door zich in Hem te verblijden) en Zijn lof gezongen, Psalm 106:12. Daar hebben wij ons verblijd onze voorouders waren het, en wij in hun lenden. De blijdschap van onze vaderen was onze blijdschap, en wij behoren onszelf te beschouwen als deelgenoten ervan.

4. Zij zijn heersend voor allen. Door Zijn werken behoudt God Zijn heerschappij in de wereld, vers 7. Hij heerst eeuwiglijk met Zijn macht, Zijn ogen houden wacht over de heidenen. God heeft een gebiedend oog, van de hoogte des hemels gebiedt Hij al de inwoners van de wereld, en Hij heeft een klaar en volledig gezicht op hen allen. Zijn ogen doorlopen de gehele aarde, de afgelegenste en onbekendste volken zijn onder Zijn toezicht. Hij heeft een gebiedenden arm. Zijn macht heerst, heerst eeuwig, en is nooit verzwakt, nooit belemmerd, Zijn hand is sterk en Zijn rechterhand is verheven. Daar leidt hij uit af: laat de afvalligen niet verhoogd worden, laat hen, die een afvallig, rebellerend hart hebben, het niet wagen om in openlijke rebellie tegen God op te staan zoals Adonia zich verhief, zeggende: ik zal koning zijn, laat hen, die in opstand zijn tegen God, zich niet verhogen, alsof het mogelijk ware dat zij hun doel bereiken, neen, laat hen zwijgen, want God heeft gezegd: Ik zal verhoogd worden, en de mens kan het niet tegenspreken**.**

PSALM 66:8-12

In deze verzen roept de psalmist inzonderheid Gods volk op om Hem te loven. Laat alle landen het doen, maar inzonderheid Israëls land. Looft onze God, looft Hem als de onze, als God in verbond met ons, en die voor ons, als de Zijnen, zorgt. Laat luide zijn lof weerklinken vers 8, want van wie anders zal ze gehoord worden dan van hen, die Zijn bijzondere gunstgenoten zijn, Zijn verkoren dienstknechten? Wij hebben reden om God te loven voor twee dingen.

I. Gewone bescherming, vers 9. Hij behoudt onze ziel in het leven, opdat zij niet vanzelf wegvloeie, daar zij gedurig in onze handen is, zou zij ons door de vingers kunnen glippen. Wij moeten erkennen dat het de goede voorzienigheid Gods is, die lichaam en ziel bij elkaar houdt. Hij stelt onze ziel in het leven zo is het in het oorspronkelijke.) Hij, die ons het aanzijn heeft gegeven, houdt ons door een steeds vernieuwde werking in stand, Zijn voorzienigheid is

een voortdurende schepping. Als wij op het punt zijn van te bezwijken en om te komen, verkwikt Hij onze ziel en stelt haar, als het ware, in een nieuw leven, nieuwe vertroostingen schenkende. Non est vivere, sed valere vita. Het is niet het blote bestaan maar geluk dat de naam van leven verdient. Maar wij zijn onderhevig aan struikelen en vallen, en staan bloot aan velerlei verwoestende ongevallen, aan dodelijke rampen zowel als aan dodelijke krankheden, en ook in dat opzicht worden wij bewaard door Gods macht: Hij laat niet toe dat onze voet wankelt, veel onvoorzien kwaad voorkomende, terwijl wij ons niet eens bewust waren in gevaar ervan te zijn. Aan Hem zijn wij het verschuldigd dat wij niet reeds lang voordien in eindeloos verderf gestort zijn. Hij zal de voeten van Zijn gunstgenoten bewaren.

II. Bijzondere verlossing uit grote benauwdheid.
1. Hoe groot de benauwdheid en het gevaar geweest zijn, vers 11, 12. Op welke bijzondere ramp of benauwdheid van de kerk dit ziet, blijkt niet, het kan wel de benauwdheid geweest zijn van een particulier persoon of geslacht. Maar waarin het ook moge bestaan hebben, zij waren er door overvallen en verrast zoals een vogel in een strik, er door ingesloten als een vis in een net, zij waren erdoor neergedrukt, ten onder gehouden als door een last op hun lenden. Maar zij erkenden er de hand Gods in. Wij zijn nooit in het net, of God heeft er ons in gebracht, nooit onder beproeving, of God heeft haar ons opgelegd. Is er iets, dat gevaarlijker is dan vuur en water? Wij zijn door beide heengegaan, wij hadden beproevingen van allerlei aarde, het einde van de ene benauwdheid was het begin van een andere, als wij aan gevaren van de ene soort ontkomen waren, vonden wij ons verwikkeld in gevaren van een andere aard. Zodanig kunnen de benauwdheden wezen van de besten van Gods heiligen, maar Hij heeft beloofd: "Wanneer gij zult gaan door het water, door het vuur, Ik zal bij u zijn,' Jesaja 43:2. Maar hovaardige en wrede mensen kunnen even gevaarlijk zijn als vuur en water, ja nog gevaarlijker. "Wacht u voor de mensen," Mattheüs 10:17.
Toen de mensen tegen ons opstonden, was dit vuur en water, alles wat dreigend was, Psalm 124:2-3, 4, en dat was hier het geval: "Gij had de mens op ons hoofd doen rijden, om ons te vertreden en over ons te juichen, ons te dreigen en te mishandelen, ja om ons geheel en al tot slaven te maken, zij hebben tot onze ziel gezegd: "Buig u neer, dat wij over u gaan", Jesaja 51:23. Terwijl het van goede vorsten het welbehagen is in het hart van hun onderdanen te heersen, is het de trots van tirannen om op hun hoofd te rijden. Maar ook hierin erkent de beproefde kerk de hand van God. "Gij hebt hen ons doen mishandelen", want de heftigste verdrukker heeft geen macht, dan die hem van boven gegeven is.

2. Hoe genadig Gods bedoeling was met hen in deze benauwdheid en dat gevaar te brengen. Zie wat er de bedoeling van is, vers 10. Gij hebt ons beproefd, o God, Gij hebt ons gelouterd. Onze beproevingen zullen ons dan waarschijnlijk goeddoen, als wij ze in dit licht beschouwen want dan kunnen wij Gods genade en liefde op de bodem ervan zien, en onze eigen eer en ons voordeel aan het einde ervan. Door beproevingen worden wij gelouterd als zilver in het vuur.
a. Opdat onze genade, op de proef gesteld zijnde, zoveel helderder zal uitblinken, en zo kunnen wij goedgekeurd worden, als zilver, dat met de keur van echt gestempeld wordt, en dit zal zijn "tot onze lof in de openbaring van Jezus Christus," 1 Petrus 1:7, en misschien reeds in deze wereld, Jobs oprechtheid en standvastigheid kwamen uit in zijn beproevingen.
b. Opdat onze genade, door geoefend te worden, krachtiger en werkzamer zal zijn, en wij aldus gelouterd worden als zilver als het door het vuur wordt gelouterd, en meer gezuiverd zal zijn van schuim, en dat zal tot ons onuitsprekelijk voordeel en gewin zijn, want aldus worden wij Gods heiligheid deelachtig Hebreeën 12:10. Openbare rampen en beproevingen strekken tot zuivering van de kerk, Daniel 11:35, Openbaring 2:10, Deuteronomium 8:2.

3. Hoe heerlijk de uitkomst was. De benauwdheden van de kerk zullen gewis goed eindigen, deze hier eindigen aldus. Want
a. De uitkomst van de beproeving is gelukkig. Zij zijn in vuur en water, maar zij komen erdoorheen, "wij waren in het vuur en in het water gekomen, maar zijn in de vlammen en de vloed niet omgekomen." In welke benauwdheden de heiligen ook zijn, geloofd zij God, er is een weg doorheen.
b. De ingang tot een betere staat is nog veel gelukkiger. Gij hebt ons uitgevoerd uit een overvloeiende verversing, in een wel bewaterde plaats, want het woord is: als de hof des Heeren, en dus vruchtbaar. God brengt Zijn volk in benauwdheid, opdat daarna hun vertroostingen zoveel lieflijker zijn zullen en hun beproeving aldus de vreedzame vrucht van de gerechtigheid zal opleveren, die de armoedigste plaats van de wereld tot een plaats zal maken van een overvloedige verversing**.**

PSALM 66:13-20
De psalmist had eerst alle volken, en inzonderheid al het volk Gods, opgewekt om de Heere te loven, en nu wekt hij er zichzelf toe op en verbindt hij zich om dit te doen:

I. In zijn Godsdienstige verrichtingen, vers 13-15. Hij had anderen opgeroepen om Gods lof te zingen en Gode te juichen, maar wat hemzelf betreft, zijn besluit gaat verder: hij zal God loven en prijzen**:**
1. Met kostbare offeranden, die onder de wet ter eer van God geofferd werden. Alle mensen hadden het vermogen niet om deze offers te offeren of wel: de ijver ontbrak hun om zoveel onkosten te doen voor het loven van God, maar David, er wel toe in staat zijnde, is gaarne bereid om Gode op die wijze zijn hulde te brengen, vers 13. Ik zal met brandofferen in Uw huis gaan. Zijn offeranden zullen in het openbaar gebracht worden, in de plaats, die God had verkoren "ik zal er mee in Uw huis gaan." Christus is onze helper, tot wie wij onze geestelijke gaven moeten brengen, en door wie zij geheiligd worden. Zij moeten van de beste soort zijn, brandoffers, die geheel verteerd werden op het altaar en waarin de offeraar niet deelde, en brandofferen van mergbeesten, niet het kreupele of het magere, maar het gemeste en dat hij op zijn eigen tafel het aangenaamste vond. God, die de beste is, moet gediend worden met het beste dat wij hebben. Het feestmaal, dat God voor ons bereidt, is "een feestmaal van vette spijzen, van mergrijke vette spijzen" Jesaja 25:6, en zodanige offeranden behoren wij Hem te brengen. Hij zal varren en rammen brengen, zo vrijgevig zal hij zijn in zijn betalen van geloften, maar niet karig zijn. Hij wilde niet offeren hetgeen hem niets kostte, maar hetgeen hem zeer veel kostte, en dat wel met rookwerk van rammen, dat is met het vet van de rammen, dat verbrand werd op het altaar, en waarvan de rook zou opgaan als de rook van wierook. Of, rammen met reukwerk. Het reukwerk is de afschaduwing van Christus' voorbede, zonder welke onze vetste offers niet welbehaaglijk zullen zijn, niet aangenomen zullen worden.

2. Door een nauwgezette vervulling van zijn geloften. Wij loven God niet op welbehaaglijke wijze voor onze redding uit benauwdheid, tenzij wij er een gewetenszaak van maken om onze geloften te betalen, die wij gedaan hebben toen wij in benauwdheid waren. Dit was het besluit van de psalmist, vers 13-14. Ik zal U mijn geloften betalen, die mijn lippen hebben geuit en mijn mond heeft uitgesproken als mij bange was.
a. Het is zeer gewoon en zeer loffelijk dat wij, als wij onder de druk zijn van een beproeving of een zegen zoeken te verkrijgen, geloften doen en ze plechtig uitspreken voor het aangezicht des Heeren, ons te verbinden om niet te zondigen, ons vaster te verbinden om onze plicht te

doen, niet alsof dit een gelijkwaardige vergelding was voor de gunst van God, het is slechts een bevoegdmaking om de tekenen van die gunst te ontvangen.
b. De geloften, die wij deden toen wij bang waren, moeten niet worden vergeten als de benauwdheid voorbij is, maar nauwgezet vervuld worden want het is beter geen geloften te doen dan ze te doen en ze niet te betalen.

II. In hetgeen hij verhaalt aan zijn vrienden, vers 16. Hij roept een vergadering bijeen van Godvruchtigen, om zijn dankbare mededeling te horen van hetgeen God voor hem gedaan heeft. " Komt, hoort toe, o gij allen, die God vreest! want

1. Gij zult u met mij verenigen in mijn lofzeggingen en mij helpen in mijn dankzegging." En wij moeten even begerig wezen om de hulp te verlangen van hen, die God vrezen voor onze dankzegging voor de weldaden en zegeningen, die wij hebben ontvangen, als voor het bidden om die, welke wij verlangen.

2. "Gij zult gesticht en bemoedigd worden door hetgeen ik te zeggen heb, "de zachtmoedigen zullen het horen en verblijd zijn," Psalm 34:2 3. "Die U vrezen zullen mij aanzien, en zich verblijd en," Psalm 119:74. Laat mij daarom hun gezelschap hebben, en ik zal hun verhalen, niet aan ijdele, vleselijk-gezinde lieden, die er mee zouden spotten" men moet geen paarlen werpen voor zwijnen "maar aan hen, die God vrezen en er een goed gebruik van zullen maken, wat God aan mijn ziel gedaan heeft," niet uit ijdelheid of hoogmoed, ten einde meer dan anderen voor een gunstgenoot des hemels gehouden te worden, maar tot eer van God, aan wie wij dit verschuldigd zijn, en tot stichting van anderen. Gods kinderen moeten elkaar hun ervaringen mededelen, wij behoren alle gelegenheden waar te nemen om elkaar te vertellen welke grote en goede dingen God voor ons gedaan heeft, inzonderheid die, welke Hij gedaan heeft aan onze ziel, de geestelijke zegeningen, waarmee Hij ons gezegend heeft. Door deze moeten wijzelf het meest getroffen en aangedaan zijn, en daarom ook wensen dat anderen er door getroffen zullen worden. Wat nu was het, dat God aan zijn ziel gedaan heeft?

A. Hij had liefde in hem gewerkt voor de plicht van bidden en door Zijn genade zijn hart verruimd in die plicht, vers 17. Ik riep tot Hem met mijn mond. Maar indien God, onder andere dingen, gedaan voor onze ziel, ons niet de geest van de aanneming had gegeven, ons lerende en ons bekwaam makende, om te roepen: *Abba, Vader,* wij zouden het nooit gedaan hebben. Dat God ons verlof geeft om te bidden, een gebod geeft om te bidden, ons bemoedigingen geeft om te bidden, en, om het alles te kronen, een hart geeft om te bidden dat is het wat wij met dankbaarheid moeten vermelden tot Zijn lof, en dit te meer indien, als wij tot Hem geroepen hebben met onze mond, Hij verhoogd werd onder onze tong, indien wij door geloof en hoop in staat waren om Hem eer te geven, als wij genade en een zegen van Hem zochten te verkrijgen, en Hem konden loven voor een zegen in het vooruitzicht, hoewel die nog niet in ons bezit was. Door tot Hem te roepen verhogen wij Hem. Het behaagt Hem zich geëerd te echten door de ootmoedige, gelovige gebeden van de oprechten, en dit is een grote zaak, die Hij voor onze ziel gedaan heeft, dat het Hem behaagd heeft in zoverre Zijn belang met ons te verbinden, dat wij, door ons eigen welzijn te zoeken Zijn eer en heerlijkheid zoeken. Zijn verhoging was onder mijn tong, zo kan het gelezen worden, ik heb bij mijzelf overlegd hoe ik Zijn naam kon grootmaken en verhogen. Als gebeden in onze mond zijn, dan moeten lofliederen in ons hart wezen.

B. Hij had vrees in hem gewerkt voor de zonde, als vijandig aan het gebed, vers 18. Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, dan weet ik zeer goed dat de Heere mij niet gehoord zou hebben. Sommigen van de Joodse schrijvers, die besmet zijn met de zuurdesem

van de Farizeeën, welke is geveinsdheid, geven een zeer verdorven uitlegging aan deze woorden: Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, dat is: zeggen zij, als ik mij alleen toegeef in zonden van het hart, zonder dat de ongerechtigheid uitbreekt in mijn woorden en daden, dan zal God mij niet horen, dat is: Hij zal niet toornig op mij zijn, niet aan mij geërgerd wezen, er geen nota van nemen, om het als beschuldiging tegen mij in te brengen. alsof zonden van het hart in Gods schatting geen zonden waren! Het onware hiervan treeft onze Heiland aangetoond in Zijn geestelijke verklaring van de wet, Mattheüs.5. Maar de bedoeling van deze schriftuurplaats is duidelijk: Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, dat is: Indien ik er gunstige gedachten van koester, indien ik haar bemin, er mij in toegeef, als ik haar welkom heet, er niet van wil scheiden, haar als iets lekkers onder mijn tong houd, dan zal, hoewel het slechts een zonde van het hart is, die aldus aangehouden en gekoesterd wordt, God mijn gebed niet horen, het niet aannemen, er geen behagen in hebben, en dan kan ik ook niet verwachten er een antwoord des vredes op te zullen ontvangen." Ongerechtigheid, aangezien met het hart, zal zeer zeker de vertroosting van het gebed bederven en er de goeden uitslag van verhinderen, want het offer van de goddelozen is de Heere een gruwel. Zij, die in verbond blijven met de zonde, hebben geen deel aan de belofte noch aan de Middelaar, en daarom kunnen zij niet verwachten wel te slagen in het gebed.

C. Hij had hem genadiglijk een antwoord des vredes gegeven op zijn gebed, vers 19. "Maar zeker, God heeft gehoord. Hoewel ik, mij bewust zijnde van veel dat in mij verkeerd is, begon te vrezen dat mijn gebeden afgewezen zouden, heb ik toch tot mijn vertroosting bevonden dat het Gode heeft behaagd te merken op de stem van mijn smeking." Dat heeft God gedaan voor zijn ziel, door zijn gebed te verhoren, heeft Hij hem een teken gegeven van Zijn gunst, en een bewijs dat Hij een goed werk in hem had gewrocht En daarom besluit hij, vers 20, Geloofd zij God. De twee voorgaande verzen zijn de major term en de minor term van een syllogisme (sluitrede). Had ik naar ongerechtigheid met mijn hart gezien, de Heere zou mijn gebeden niet gehoord hebben dat is de stelling, maar zeker, God heeft geboord, dat is de aangenomen veronderstelling, waaruit hij redelijkerwijs had kunnen afleiden: "Dus heb ik niet naar ongerechtigheid met mijn hart gezien", maar in plaats van er voor zich de vertroosting van te nemen, geeft hij de eer aan God, geloofd zij God. Welke ook de voorafgaande stellingen mogen wezen, Gods eer en heerlijkheid moet altijd de conclusie zijn. God heeft mij gehoord, en daarom: *Geloofd zij God.* Wat wij winnen door het gebed moeten wij gebruiken met lof en dankzegging. Zegeningen, ontvangen als verhoring van ons gebed, verplichten ons zeer bijzonder tot dankbaarheid. Hij heeft mijn gebed niet afgewend, noch Zijn goedertierenheid van mij, opdat men niet zou denken dat de verlossing geschonken was ter wille van enigerlei waardigheid in zijn gebed, schrijft hij haar toe aan Gods goedertierenheid. Dit voegt hij er bij, bij wijze van verbetering, Net was niet mijn gebed, dat de verlossing gewerkt heeft, maar Zijn goedertierenheid, die haar heeft gezonden." God wendt ons gebed niet af omdat Hij zijn goedertierenheid niet afwendt, want deze is de grond van onze vertroostingen, en behoort daarom de stof te zijn van onze lof**.**

PSALM 67

1 Een psalm, een lied, voor de opperzangmeester, op de Neginoth. (67:2) God zij ons genadig en zegene ons; Hij doe Zijn aanschijn aan ons lichten. Sela. 2 (67:3) Opdat men op de aarde Uw weg kenne, onder alle heidenen Uw heIl. 3 (67:4) De volken zullen U, o God! loven; de volken, altemaal, zullen U loven. 4 (67:5) De natiën zullen zich verblijden en juichen, omdat Gij de volken zult richten in rechtmatigheid; en de natiën op de aarde die zult Gij leiden. Sela. 5 (67:6) De volken zullen U, o God! loven; de volken, altemaal, zullen U loven. 6 (67:7) De aarde geeft haar gewas; God, onze God, zal ons zegenen. 7 (67:8) God zal ons zegenen; en alle einden der aarde zullen Hem vrezen.

Deze psalm heeft betrekking op de kerk. Hier is

I. Een gebed om de voorspoed van de kerk van Israël, vers 2.
II. Een gebed om de bekering van de heidenen en hun toebrenging tot de kerk, vers 6. Een vooruitzicht op gelukkige heerlijke tijden, wanneer God dit doen zal, vers 7, 8. Zo werd de psalmist door de geest van de profetie geleid om de heerlijken staat van de Christelijke kerk te voorzeggen, waarin Joden en heidenen verenigd zullen zijn tot één kudde. Het begin van dit gezegende werk moet ons stof wezen voor blijdschap en lofzegging, en de voltooiing ervan een onderwerp van gebed en hoop onder het zingen van deze psalm**.**

PSALM 67:1-8

De stijl van de psalm duidt grote vurigheid en levendigheid aan in de schrijver, door zijn Godvruchtige gezindheid was hij opgeheven om de geest van de profetie te ontvangen betreffende de uitbreiding van Gods koninkrijk.

I. Hij begint met een gebed om het welzijn en de voorspoed van de kerk, die toen in wezen was, in het geluk waarvan hij zou delen en zich gelukkig vinden, vers 2. Door ons te leren zeggen: Onze Vader, heeft onze Heiland te kennen gegeven dat wij met en voor anderen moet bidden. Zo bidt de psalmist hier ook niet: God zij mij genadig en zegene mij, maar ons, zij ons genadig, en zegene ons, want wij moeten voorbidding doen voor al de heiligen, en gaarne bereid zijn om lotgenoot met hen te wezen. Hier wordt ons geleerd**:**

1. Dat al ons geluk komt van Gods genade en daaruit ontstaat. Het eerste dus, waar om gebeden wordt is: "God zij ons genadig," ons zondaren, en vergeve onze zonden, Lukas 18:13, ons arme, ellendige zondaren, en helpe ons uit onze ellende.

2. Dat zij tot ons komt door Gods zegen, en er ons door verzekerd wordt. God zegene ons, geve ons deel aan Zijn beloften en schenke ons al het goed, dat er in vervat is. Gods goed spreken tot ons staat gelijk met zijn goed doen aan ons. God zegene ons is een veelomvattend gebed, het is jammer dat zo voortreffelijke woorden ooit zo achteloos en zorgeloos en als een stopwoord gebruikt worden.

3. Dat het volledig en voltooid is in het licht Zijns aangezichts, God doe Zijn aanschijn aan ons lichten, God make ons door Zijn genade bekwaam en bevoegd voor Zijn gunst, en geve ons dan de tekenen van Zijn gunst. Wij behoeven niets meer te begeren om ons gelukkig te maken, dan dat Gods aanschijn aan ons licht, dan dat God ons liefheeft, en ons laat weten dat Hij ons liefheeft. Hij schijne bij ons, zo heeft het de kanttekening, bij ons, terwijl wij pogen onze plicht te doen en in Gods wegen te wandelen, en deze onze pogingen zegene Hij met een goede uitslag. Als wij door het geloof met God wandelen, dan kunnen wij hopen dat Zijn aanschijn bij ons zal lichten.

II. Hiervan gaat hij over tot een gebed om de bekering van de heidenen, vers 3. Opdat men op de aarde Uw weg kenne. "Heere, ik bid niet alleen dat Gij ons genadig zult zijn en ons zult zegenen, maar dat Gij aan geheel de mensheid genadig zult zijn, dat Uw weg op de aarde gekend moge worden." Zo moeten wij in onze gebeden de belangen van het algemeen gedenken. Onze Vader, die in de hemelen zat, Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome. Wij zullen er nooit te minder om hebben van Gods genade en zegen en gunst, als anderen komen om er met ons in te delen. Of het kan aldus genomen worden: "God zij ons, Joden, genadig, en zegene ons, opdat hierdoor Uw weg op aarde gekend worde, opdat door de

bijzondere, onderscheidende tekenen van Uw gunst jegens ons anderen gelokt mogen worden om zich bij ons te voegen, zeggende: "Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord dat God met ulieden is," Zacharia 8:23.

Deze verzen, die wijzen op de bekering van de heidenen, kunnen genomen worden**:**
1. Als een gebed, en dan spreekt het het verlangen uit van de Oud-Testamentische heiligen. Zover was het van hen om de voorrechten van de kerk te willen monopoliseren, dat is voor zichzelf en alleen te houden, dat zij niets meer begeerden dan de afsluiting neer te werpen en de voordelen open te leggen voor een ieder. Zie dan, hoe de geest van de Joden in de dagen van Christus en Zijn apostelen verschilde van de geest van hun vaderen. De ware Israëlieten vanouds begeerden dat Gods naam bekend mocht worden onder de heidenen, terwijl deze onechte, verbasterde Joden verwoed waren om de prediking van het Evangelie aan de heidenen, van het Christendom verbitterde hen niets zoveel als dit.

2. Als een profetie, dat het zal zijn zoals hij bidt. Vele profetieën en beloften van de Schrift zijn uitgedrukt in gebeden, om te kennen te geven dat de verhoring van het gebed van de kerk even gewis is als de vervulling van de beloften. Met betrekking tot de heidenen wordt hier gebeden om drie dingen.
A. Dat Goddelijke openbaring onder hen gezonden zal worden, vers 3. Hij wenst dat twee dingen op de aarde gekend zullen worden, namelijk onder alle volken, en niet onder het volk van de Joden alleen.
a. Gods weg, de regel van de plicht. Laat hen allen weten, zowel als wij het weten, wat goed is, en wat de Heere onze God van hen eist, laat hen gezegend en geëerd worden met dezelfde rechtvaardige inzettingen en rechten, die zozeer de lof zijn van onze natie en de afgunst van al haar naburen," Deuteronomium 4:8.
b. Zijn heIl. Het eerste is gelegen in Zijn wet, dit, het tweede, in Zijn Evangelie. Als God ons Zijn weg bekend maakt en wij er in wandelen, dan zal Hij ons Zijn heil doen zien, Psalm 50:23. Zij, die zelf de lieflijkheid van Gods wegen kennen door de ervaring en de vertroostingen van Zijn heil, kunnen niet anders dan begeren en bidden dat zij ook aan anderen bekend zullen worden, ja aan alle volken. Allen, die op aarde zijn, zijn verplicht om in Gods weg te wandelen, allen hebben Zijn heil van node, en er is voor allen genoeg in, en daarom moeten wij bidden dat beide de een en het andere aan allen bekend zullen worden.

B. Dat de Goddelijke eredienst onder hen opgericht zal worden, zoals dit zijn zal waar de Goddelijke openbaring ontvangen en aangenomen zal zijn, vers 4. " Laat de volken U, o God, loven. Laat hen stof hebben tot lof, laat hen een hart hebben om U te loven, ja, laat niet slechts sommigen, maar alle volken U loven," alle natiën in hun nationale hoedanigheid, sommigen uit alle natiën. Het is nog eens herhaald, vers 6, als iets, waarvan het hart van de psalmist geheel vervuld was. Zij, die zelf zich verlustigen in het loven van God, kunnen niet anders dan begeren dat ook anderen er toe gebracht worden om Hem te loven, opdat Hij er de eer van hebbe, en zij er de weldaad, het voordeel, van genieten. Het is een gebed,
a. Dat hun het Evangelie zal gepredikt worden, en dan zullen zij reden genoeg hebben om God te loven, zoals voor de dageraad na een lange, duistere nacht. Opus est sol; De zon is opgegaan. Handelingen 8:8.
b. Dat zij bekeerd mochten worden en in de kerk gebracht, en dan zullen zij gezind zijn om God te loven, de levende en ware God, en niet de stomme drekgoden, die zij hadden aangebeden. Daniel 5:4. Dan zullen hun harde gedachten van God verbannen worden en in de spiegel van het evangelie zullen zij Hem aanschouwen als de liefde zelf en het waardige voorwerp van lof.

c. Dat zij tot plechtige vergaderingen zullen gemaakt worden, om tezamen, tot een lichaam verenigd, God te loven, met een hart en een mond. Er wordt aan een land een Godsdienstig aanzien gegeven als God er openlijk in wordt erkend, en de eredienst naar behoren in Godsdienstige bijeenkomsten wordt verricht.

C. Dat de Godsregering erkend zal worden, en de volken er zich blijmoedig aan zullen onderwerpen. O laat de natiën zich verblijden en zingen van vreugde, vers 5. Heilige blijdschap, blijdschap in God en in Zijn naam, is het hart en de ziel van dankbare lof. Laat de natiën zich verblijden, opdat alle volken U loven. Zij, die zich te allen tijde verblijden in de Heere, zullen God danken in alles. De blijdschap, die hij de volken toewenst, is heilige blijdschap want het is blijdschap in Gods heerschappij blijdschap, omdat God "Zijn grote kracht heeft aangenomen, en als koning heerst," waarover "de onbekeerde volken toornig waren geworden," Openbaring 11:17, 18. Laat hen blij zijn.
a. Dat "het koninkrijk des Heeren is, Psalm" 22:29. Dat Hij als vrijmachtig soeverein de volken van de aarde zal regeren. Dat Hij door het rijk van Zijn voorzienigheid de zaken van de koninkrijken zal besturen naar de raad van Zijn wil, hoewel zij Hem noch kennen noch erkennen, en dat Hij te bestemder tijd alle volken zal onderwijzen door de prediking van Zijn Evangelie, Mattheüs 28:19, en het rijk van Zijn genade onder hen zal oprichten op de puinhopen van het rijk van de duivel. Dat Hij hen tot een gewillig volk zal maken ten dage van Zijn heirkracht, en zelfs de koninkrijken van deze wereld de koninkrijken des Heeren zullen worden en van Zijn Christus.
b. Dat ieders recht van de Heere is. Laat hen blij zijn omdat Gij de volken zult richten in rechtmatigheid, dat Gij een wet en een Evangelie zult geven, die een rechtvaardige regel van het recht zullen zijn, en overeenkomstig die regel een onfeilbaar oordeel zult uitspreken over alle kinderen van de mensen, waartegen geen uitzondering kan opgeworpen worden." Laat ons allen blij zijn dat wij elkaars rechter niet zullen wezen, maar dat Hij, die ons oordeelt, de Heere is, wiens oordeel, dies zijn wij zeker, naar waarheid is.

III. Hij besluit met een blij vooruitzicht op alle goed, wanneer God dit doen zal, als de natiën bekeerd zullen zijn, en er toe gebracht zullen zijn om God te loven.

1. De lagere wereld zal vriendelijk voor hen zijn, en zij zullen er de vruchten van hebben, vers 7. De aarde zal haar gewas geven. Niet dat God niet ook regen van de hemel en vruchtbare tilden heeft gegeven aan de volken, toen zij nog in duisternis zaten, Handelingen 14:17. Maar toen zij bekeerd waren, gaf de aarde haar gewas aan God, de spijs en drank werden toen "een spijsoffer en drankoffer voor de Heere onze God," Joel 2:14, en toen was zij op nuttige wijze vruchtbaar. Toen gaf zij meer dan tevoren haar gewas, tot lieflijk genot van de mensen, die door Christus een verbondsrecht verkregen op de vruchten ervan, en er een geheiligd gebruik van maakten. De voorspoed van het Evangelie brengt soms uitwendige zegeningen mede, gerechtigheid verhoogt een volk. Zie Jesaja 4:2-62:9.

2. De bovenwereld zal hen vriendelijk aanzien, en daarvan zullen zij de gunsten ontvangen, dat nog veel beter is God, onze God, zal ons zegenen. Er zijn mensen in de wereld, die op goede gronden God hun God kunnen noemen. Gelovigen hebben reden om te roemen in hun betrekking tot God en het deel dat zij aan Hem hebben. Dit wordt hier gezegd, als met triomf: God, onze God. Zij, die door genade God hun God noemen, kunnen in ootmoedig vertrouwen een zegen van Hem verwachten. Indien Hij onze God is, dan zal Hij ons zegenen met bijzondere zegeningen. De zegen van God is van ons in het verbond, is hetgeen al onze aardse voorrechten en genietingen lieflijk maakt, wij ontvangen het gewas van de aarde als een ware, werkelijke zegen, zo God, onze God, er Zijn zegen op geeft.

3. De gehele wereld zal hierdoor ertoe gebracht worden om te doen zoals zij doen. Alle einden van de aarde zullen Hem vrezen, dat is: Hem aanbidden, hetgeen met Godvruchtige vreze moet geschieden. De zegeningen, die God ons schenkt, roepen ons, niet alleen om Hem lief te hebben, maar Hem te vrezen, hoge gedachten van Hem te koesteren en er bevreesd voor te zijn om Hem te beledigen. Als het Evangelie begint verspreid te worden, dan zal het al meer en meer veld winnen, totdat het de einden van de aarde bereikt heeft. Het zuurdeeg, verborgen in het meel, zal zich erin verspreiden totdat het geheel gezuurd is. En de vele zegeningen, die zij erkennen zullen ontvangen te hebben, die in de kerk gebracht zijn, zullen anderen lokken om zich bij hen te voegen. Het is goed om lotgenoot te zijn met hen, die de gezegenden des Heeren zijn**.**

PSALM 68

1 Een psalm, een lied van David, voor de opperzangmeester. (68:2) God zal opstaan, Zijn vijanden zullen verstrooid worden, en Zijn haters zullen van Zijn aangezicht vlieden. 2 (68:3) Gij zult hen verdrijven, gelijk rook verdreven wordt; gelijk was voor het vuur smelt, zullen de goddelozen vergaan van Gods aangezicht. 3 (68:4) Maar de rechtvaardigen zullen zich verblijden; zij zullen van vreugde opspringen voor Gods aangezicht, en van blijdschap vrolijk zijn. 4 (68:5) Zingt Gode, psalmzingt Zijn Naam; hoogt de wegen voor Dien, Die in de vlakke velden rijdt, omdat Zijn Naam is HEERE; en springt op van vreugde voor Zijn aangezicht. 5 (68:6) Hij is een Vader der wezen, en een Rechter der weduwen; God, in de woonstede Zijner heiligheid. 6 (68:7) Een God, Die de eenzamen zet in een huisgezin, uitvoert, die in boeien gevangen zijn; maar de afvalligen wonen in het dorre. 7 (68:8) O God! toen Gij voor het aangezicht Uws volks uittoog, toen Gij daarheen trad in de woestijn; Sela. 8 (68:9) Daverde de aarde, ook dropen de hemelen voor Gods aanschijn; zelfs deze Sinaï, voor het aanschijn Gods, des Gods van Israël. 9 (68:10) Gij hebt zeer milde regen doen druipen, o God! en Gij hebt Uw erfenis gesterkt, als zij mat was geworden. 10 (68:11) Uw hoop woonde daarin; Gij bereidde ze door Uw goedheid voor de ellendige, o God! 11 (68:12) De HEERE gaf te spreken; der boodschappers van goede tijdingen was een grote heirschaar. 12 (68:13) De koningen der heirscharen vloden weg, zij vloden weg; en zij, die te huis bleef, deelde de roof uit. 13 (68:14) Al laagt gijlieden tussen twee rijen van stenen, zo zult gij toch worden als vleugelen ener duive, overdekt met zilver, en welker vederen zijn met uitgegraven géluwen goud. 14 (68:15) Als de Almachtige de koningen daarin verstrooide, werd zij sneeuwwit als op Zalmon. 15 (68:16) De berg Basan is een berg Gods; de berg Basan is een bultige berg. 16 (68:17) Waarom springt gij op, gij bultige bergen? Dezen berg heeft God begeerd tot Zijn woning; ook zal er de HEERE wonen in eeuwigheid. 17 (68:18) Gods wagenen zijn tweemaal tien duizend, de duizenden verdubbeld. De Heere is onder hen, een Sinaï in heiligheid! 18 (68:19) Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja, ook de wederhorigen om bij U te wonen, o HEERE God! 19 (68:20) Geloofd zij de Heere; dag bij dag overlaadt Hij ons. Die God is onze Zaligheid. Sela. 20 (68:21) Die God is ons een God van volkomen Zaligheid; en bij de HEERE, de Heere, zijn uitkomsten tegen de dood. 21 (68:22) Voorzeker zal God de kop Zijner vijanden verslaan, de harigen schedel desgenen, die in zijn schulden wandelt. 22 (68:23) De Heere heeft gezegd: Ik zal wederbrengen uit Basan; Ik zal wederbrengen uit de diepten der zee; 23 (68:24) Opdat gij uw voet, ja, de tong uwer honden, moogt steken in het bloed van de vijanden, van een iegelijk van hen. 24 (68:25) O God! zij hebben Uw gangen gezien, de gangen mijns Gods, mijns Konings, in het heiligdom. 25 (68:26) De zangers gingen voor, de speellieden achter, in het midden de trommelende maagden. 26 (68:27) Looft God in de gemeenten, de Heere, gij, die zijt uit de springader van Israël! 27 (68:28) Daar is Benjamin de kleine, die over hen heerste, de vorsten van Juda, met hun vergadering, de vorsten van Zebulon, de vorsten van Nafthali. 28 (68:29) Uw God heeft uw sterkte geboden; sterk, o God, wat Gij aan ons gewrocht hebt! 29 (68:30) Om Uws tempels wil te Jeruzalem, zullen U de koningen geschenk toebrengen. 30 (68:31) Scheld het wild gedierte des riets, de vergadering der stieren met de kalveren der volken; en dien, die zich onderwerpt met stukken zilver; Hij heeft de volken verstrooid, die lust hebben in oorlogen. 31 (68:32) Prinselijke gezanten zullen komen uit Egypte; Morenland zal zich haasten zijn handen tot God uit te strekken. 32 (68:33) Gij koninkrijken der aarde, zingt Gode; psalmzingt de Heere! Sela. 33 (68:34) Dien, Die daar rijdt in de hemel der hemelen, Die vanouds is; ziet, Hij geeft Zijn stem, een stem der sterkte. 34 (68:35) Geeft Gode sterkte! Zijn hoogheid is over Israël, en Zijn sterkte in de bovenste wolken. 35 (68:36) O God! Gij zijt vreselijk uit Uw heiligdommen; de God Israëls, Die geeft de volke sterkte en krachten. Geloofd zij God!

Dit is een zeer voortreffelijke psalm, maar van vele plaatsen ervan is het niet gemakkelijk om tot de ware zin door te dringen. Er zijn in de Schrift dingen, die zwaar zijn om te verstaan. Het blijkt niet wanneer of bij welke gelegenheid David deze psalm heeft geschreven, maar waarschijnlijk was het, toen God hen, rust had gegeven van al zijn vijanden rondom, en hij de ark (die beide het teken was van Gods tegenwoordigheid en een type van Christus' Middelaarwerk) van het huis van Obed-Edom opbracht naar de tent, die hij voor haar gespannen had in Sion, want de eerste woorden zijn het gebed, dat Mozes gebruikt heeft bij het optrekken van de ark, Numeri 10:35. Hiervan wordt hij door de geest van de profetie geleid om heerlijke dingen te spreken van de Messias van Zijn hemelvaart en de oprichting van Zijn koninkrijk in de wereld.

I. Hij begint met een gebed tegen Gods vijanden, vers 2. en 3, en voor Zijn volk vers 4.
II. Hij gaat voort met lof, In het overige van de psalm, allen oproepende om God te loven, vers 5, 27, 33, vele zaken aanduidende als stof tot lof en dankzegging.
III. De grootheid en goedheid van God, vers 5. -7. De grote werken, die God tevoren voor Zijn volk gedaan heeft, hen voerende door de woestijn, vers 8, 9, hen vestigende in Kanaän, vers 10, 11, hun de overwinning gevende over hun vijanden, vers 12, 13, en hen verlossende uit de handen van hun verdrukkers, vers 14, 15. De bijzondere tegenwoordigheid Gods in Zijn kerk, vers 16-18. Christus' hemelvaart, vers 19 en de verlossing van Zijn volks door Hem, vers 20. De overwinningen, die Christus zal behalen over Zijn vijanden, en de gunsten, die Hij zal schenken aan Zijn kerk vers 22-29. De uitbreiding van de kerk door de toetreding van de heidenen, vers 30-32. En zo eindigt de psalm met een eerbiedige erkenning van de heerlijkheid en de genade van God, vers 33-36.
Onder het zingen van deze psalm moeten wij trachten om door al deze grote dingen diep getroffen te zijn**.**

PSALM 68:1-7

In deze verzen:
I. Bidt David, dat God zal verschijnen in Zijn heerlijkheid, vers 2, 3.

1. Ter beschaming van Zijn vijanden, vers 2,3. "Laat God opstaan als een rechter om vonnis over hen te vellen, als een krijgsoverste om te velde tegen hen te trekken en hen te verslaan, en laat hen verstrooid worden en voor Hem vlieden, niet in staat om het veld tegen Hem te behouden, en nog veel minder om Hem het hoofd te bieden. Laat God opstaan, zoals de zon als zij uitgaat in haar kracht, en de kinderen van de duisternis zullen verstrooid worden, zoals de schaduwen van de avond wegvlieden voor de opgaande zon. Laat hen weggedreven worden als rook door de wind, die opgaat alsof hij de zon zou willen verduisteren, maar terstond uit elkaar gedreven wordt zodat er niets van overblijft. Laat hen smelten als was voor het vuur, dat spoedig opgelost wordt." Aldus geeft David een nadere verklaring van het gebed van Mozes, heeft hij het niet slechts herhaald met toepassing op zichzelf en zijn tijd, maar er over uitgeweid, om ons te leren hoe van de gebeden van de Schrift gebruik te maken. Ja het ziet nog verder heen, namelijk naar de overwinning van de Verlosser over de vijanden van Zijn koninkrijk, want Hij was de Engel van het verbond, die Israël door de woestijn geleid heeft. Er zijn van de zodanigen zij zijn er altijd geweest en zij zullen er altijd zijn die vijanden zijn van God en Hem haten, die zich verbinden met de oude slang tegen het koninkrijk van God onder de mensen en tegen het zaad van de vrouw. Het zijn de goddelozen en niemand anders dan de goddelozen, die vijanden zijn van God, de kinderen van de boze. Hoewel wij moeten bidden voor onze vijanden als zodanigen, moeten wij bidden tegen Gods vijanden als zodanigen, tegen hun vijandschap jegens Hem en tegen al hun aanslagen op Zijn koninkrijk. Zo God slechts opstaat, zullen al Zijn onboetvaardige onverzoenlijke vijanden, die zich niet

willen bekeren om Hem eer te geven, gewis en snel verstrooid worden, en worden weggedreven, vergaan van voor Zijn aangezicht, want nooit heeft iemand zijn hart tegen God verhard en is voorspoedig geweest. De dag des oordeels zal de dag wezen "van de verderving van de goddeloze mensen", 2 Petrus 3:7, die als was zullen smelten voor het vlammenvuur, waarin de Heere alsdan zal verschijnen, 2 Thessalonicenzen 1, 8.

2. Voor de vertroosting en blijdschap van Zijn eigen volk, vers 4. " Laat de rechtvaardigen zich verblijden die nu in droefheid zijn, laat hen van vreugde opspringen voor Gods aangezicht, in Zijn gunstrijke tegenwoordigheid. God is de blijdschap van Zijn volk, laat hen zich verblijden, telkens als zij voor Zijn aangezicht verschijnen, laat hen van vreugde opspringen en van blijdschap vrolijk zijn. Zij, die zich verblijden in God, hebben reden om zich uitermate zeer te verheugen, en die blijdschap moeten wij alle heilige toewensen, want zij behoort hun. Ziet licht is voor de rechtvaardige gezaaid.

II. Hij looft God voor Zijn heerlijke verschijningen, en roept ons op om Hem te loven Zijn naam te zingen en Hem te verhogen**:**

1. Als een groot God, oneindig groot vers 5. baant de weg voor Hem die door de vlakten rijdt Heere is Zijn Naam. Hij is het, die de hemellichamen in beweging brengt, ze leidt en regelt, zoals degene, die in een wagen rijdt, hem in beweging brengt. Hij gebiedt oppermachtig over de invloeden des hemels, Hij rijdt op de hemelen ter hulpe van Zijn volk, Deuteronomium 33:26, zo snel, zo krachtig, en zo ver boven het bereik van tegenstand. Hij bestuurt en regeert ze door Zijn naam JHWH, of ADONAI, een uit zichzelf bestaand, zelfgenoegzaam Wezen, de bron en oorsprong van alle bestaan, macht, bewegingen volkomenheid, dit is Zijn naam tot in eeuwigheid. Als wij aldus God verhogen, dan moeten wij van vreugde opspringen voor Zijn aangezicht. Heilige blijdschap in God is zeer wel bestaanbaar met de eerbied en de Godvruchtige vreze. waarmee wij Hem behoren te aanbidden.

2. Als een genadig God, een God van goedertierenheid en ontferming. Hij is groot, maar Hij veracht niemand, neen, ook de geringste niet. Ja meer, een God van grote kracht zijnde, gebruikt Hij Zijn kracht en macht tot hulp van hen, die in nood en benauwdheid zijn, verse, 7. De wezen, de weduwen, de eenzamen, bevinden dat Hij een algenoegzame God voor hen is. Merk op hoezeer Gods goedheid Zijn heerlijkheid is. Hij, die rijdt op de hemelen, door Zijn naam JHWH naar men zou denken, terstond aangebeden zijn als Koning van de koningen en Heer van de heren, en de vrijmachtige bestuurder van al de zaken van staten en volken, Hij is dit, maar hierin roemt Hij veeleer, dat Hij een Vader is van de wezen. Hoewel de Heere hoog is ziet Hij toch de nederige aan. Welgelukzalig zij, die aan zo'n God deelhebben. Hij, die rijdt op de hemelen, is een Vader, die wel waard is om Hem te hebben, driewerf gelukzalig het volk, welks God de Heere is.

a. Als gezinnen beroofd zijn van hun hoofd, draagt God zorg er voor, en is zelf hun hoofd, en de weduwen en wezen zullen in Hem datgene vinden, dat zij verloren hebben in het familielid, dat weggenomen werd, en nog oneindig veel meer en beter. Hij is een Vader van de wezen, om medelijden met hen te hebben, zich over hun te ontfermen, hen te zegenen, te onderwijzen, voor hen te voorzien in hun noden. Hij zal hen "in het leven behouden," Jeremia 49:11. Zij hebben de vrijheid Hem Vader te noemen, en te pleiten op hun betrekking tot Hem als hun voogd, Psalm 146:9, 10:14, 18. Hij is een rechter of beschermer van de weduwen, om haar raad te geven, haar recht te doen, haar te erkennen en haar zaak voor te staan, Spreuken 22:23.

b. Hij heeft een open oor voor al haar klachten en een open hand voor al haar behoeften. Hij is dit in de woonstede van Zijn heiligheid, dat verstaan kan worden, hetzij van de woonstede van Zijn heerlijkheid in de hemel, daar heeft Hij Zijn troon van het gericht bereid, waar de wezen

en weduwen vrijen toegang toe hebben, en onder welks bescherming zij genomen worden, Psalm 9:5, 8, of van de woonstede van Zijn genade op aarde en dan is het een aanwijzing voor de weduwen en wezen, hoe zij zich tot God moeten wenden. Laat hen tot Zijn heilige woonstede gaan, tot Zijn woord en Zijn inzettingen daar kunnen zij Hem vinden, kunnen zij vertroosting in Hem vinden. Als gezinnen opgebouwd moeten worden, is Hij de stichter ervan, God zet de eenzamen in een huisgezin, brengt hen in aangename betrekkingen, die eenzaam waren, geeft hun, die zwervend omdoolden, een goede en aangename vestiging, Psalm 113:9.
Hij doet diegenen thuis wonen, die genoodzaakt waren elders hulp te zoeken, aldus Dr. Hammond, hen, die arm waren, in staat stellende om hun brood te verdienen, en dat is de goede manier voor de mens om barmhartigheid te bewijzen, zoals God er Zijn milddadigheid in betoont.

3. Als een rechtvaardig God. a. In Zijn helpen van de verdrukten, Hij voert uit, die in boeien gevangen zijn, en stelt hen in vrijheid die onrechtvaardig gekerkerd waren en in slavernij gehouden. Gene ketenen kunnen hen houden, die God vrij wil maken.
b. In Zijn afrekenen met de verdrukkers: de weerspannigen wonen in een dor land. vers 7, en hebben geen genot van hetgeen zij door bedrog en geweld verkregen hebben. Het beste land zal een dor land wezen voor hen, die door hun rebellie hun wederhorigheid, de zegen van God die het sap en de vettigheid is van al onze genietingen, verbeurd hebben. Israël was uitgevoerd uit Egypte en in de woestijn gebracht maar daar hadden zij het beter dan de Egyptenaars zelf, wier land, als het water in de Nijl niet genoeg stijgt om het te overstromen, hetgeen soms het geval is, een dor land is**.**

PSALM 68:8-15

De psalmist, reden hebbende om God te danken voor de grote dingen, die Hij nu onlangs voor hem en Zijn volk gedaan heeft, neemt daar aanleiding uit om Hem ook te loven voor hetgeen Hij voor hun vaderen in de dagen vanouds gedaan heeft. Nieuwe zegeningen moeten ons de vorige zegeningen in herinnering brengen en er onze dankbare bewustheid van opwekken. Laat het nooit vergeten worden:

I. Dat God zelf Israëls gids was door de woestijn, toen Hij hen uitvoerde uit hun boeien heeft Hij hen niet in het dorre gelaten, maar is zelf voor hen heengegaan, daarheen tredende in de woestijn, vers 8. Het was geen reis, maar een tocht, want zij togen voort als krijgslieden, als slagorden met banieren. De Egyptenaren vleiden zich dat de woestijn hen had ingesloten, maar zij vergisten zich, Gods Israël, Hem tot hun aanvoerder hebbende, toog door de woestijn, en is er niet in verdwaald. Als God Zijn volk in een woestijn brengt, dan zal Hij er gewis voor hun aangezicht heengaan en hen er uitvoeren, Hooglied 8:5.

II. Dat Hij Zijn heerlijke tegenwoordigheid onder hen openbaarde bij de berg Sion, vers 9. Nooit heeft een volk de heerlijkheid Gods gezien, noch Zijn stem gehoord, zoals Israël Deuteronomium 4:32, 33. Nooit was aan enig volk zo voortreffelijke wet gegeven, zo verklaard en zo krachtig gehandhaafd als aan Israël. Toen daverde de aarde, en de omliggende landen hebben waarschijnlijk de schok gevoeld. Er waren schrikkelijke donderslagen, ongetwijfeld vergezeld van onweersbuien, waarbij de hemel scheen te druipen, terwijl de Goddelijke leer "droop als de dauw," Deuteronomium 32:2. Zelfs de Sinaï, deze grote berg, deze lange bergketen was bewogen "voor de Heere, de God van Israël." Zie Richteren 5:4, 5, Deuteronomium 33, 2, Hábakuk 3:3. Gelijk deze schrikkelijke openbaring van Gods majesteit hun vrees en ontzag voor Hem inboezemde, zo heeft zij ook hun geloof en hun vertrouwen op Hem aangemoedigd. Welke bergen van moeilijkheden hun ook in de weg lagen voor hun

gelukkige vestiging, Hij, die zelfs de Sinaï kon bewegen, kon die moeilijkheden uit de weg ruimen, hen er overheen brengen.

III. Dat Hij beide in de woestijn en in Kanaän overvloedig voor hen voorzien heeft, vers 10,11. Gij hebt zeer milden regen doen druipen en hebt van Uw goedheid bereid voor de arme, vers 11. Dit kan zien op**:**

1. De proviandering van hun leger met manna in de woestijn, dat op hen regende, zoals ook de kwakkelen, Psalm 78:24, 27, en dit kon terecht een regen van de mildheden geroemd worden want het was een merkwaardig voorbeeld van de Goddelijke goedheid. Dit sterkte het leger van Israël (hier Gods erfenis genoemd omdat Hij hen had verkoren om Zijn bijzondere schat te wezen), toen ze mat, of vermoeid, was geworden, op het punt was van om te komen, dit sterkte hun geloof en was een bewijs van Gods goedheid en macht. Zelfs in de woestijn vond God een gerieflijke woning voor Israël, dat Zijn gemeente, Zijn vergadering was. Uw schare zette zich daarin neer vers 11. Of,

2. Op de voorziening voor hen gemaakt in Kanaän, het land vloeiende van melk en honing:, dat gezegd wordt water te drinken bij de regen van de hemel. Als dit vruchtbare land soms dreigde in dorheid verkeerd te worden, vanwege de ongerechtigheid dergenen, die er in woonden heeft God bij het oordeel toch ook gedacht aan Zijn genade en hun een overvloedige regen gezonden, die het wederom verkwikte en verfriste, zodat de vergadering Israëls daarin woonde, en er genoeg voorraad was om zelfs hun armen met brood te verzadigen. Dit ziet verder op de geestelijke voorziening gemaakt voor Gods Israël, de Geest van de genade en het Evangelie van de genade zijn de overvloedige regen door welke God Zijn erfenis sterkt, uit welke hun vrucht gevonden is. Christus zelf is de regen, Psalm 72:6." Hij zal neerdalen als een regen op het nagras, als de druppelen, die de aarde bevochtigen." IV. Dat Hij hun dikwijls de overwinning gaf over hun vijanden, heirscharen en koningen van de heirscharen trokken tegen hen op van hun eerste komst in Kanaän af, en aldoor in de tijd van de Richteren, tot aan Davids dagen, maar vroeg of laat hebben zij toch tegen hen overmocht, vers 12, 13, 15.

Merk hier op**:**

1. Dat God hun opperbevelhebber was. De Heere gaf het woord, vers 12, als generaal van hun leger, Hij verwekte Richteren voor hen gaf hen hun opdracht en instructies, en verzekerde hun voorspoed. God heeft gesproken in Zijn heiligheid, en toen was Gilead mijn.

2. Dat zij profeten hadden, als boden Gods, om hun Zijn wil bekend te maken. God gaf hun Zijn woord het woord des Heeren geschiedde tot hen en toen was het getal van de predikers ervan profeten en profetessen, groot, van de boodschappers van goede tijdingen was een grote heirschare, want het woord is vrouwelijk. Als God boodschappen te zenden heeft, zal het Hem aan geen boodschappers ontbreken. Het kan ook zien op de vrouwen, die zich voegden bij de triomf als de overwinning behaald was, zoals zij dit plachten te doen, Exodus 15:20, 1 Samuel 18:7. S waarbij zij nota namen van het woord Gods, daarin evenzeer triomferende als in Zijn werken.

3. Dat hun vijanden verslagen en in verwarring werden gebracht. Koningen van de heirscharen vloden, vloden in allerijl en in de grootste ontsteltenis, zij streden niet maar vloden, trokken zich terug zonder slag te leveren, vloden zonder ooit weer terug te keren 4. Dat zij verrijkt werden met de buit van het slagveld. Zij, die thuis bleef, deelde de roof uit. Niet alleen de mannen, de krijgslieden die bij het gereedschap gebleven zijn, die volgens een inzetting en recht aangaande de verdeling in de buit moesten delen, 1 Samuel 30:24, maar zelfs de vrouwen, die thuis bleven, ontvingen er haar deel van, hetgeen aanduidt hoe groot de buit was, die zij hadden te verdelen.

5. Dat deze grote dingen, die God voor hen gedaan had, aan hen geheiligd waren, bijgedragen hebben tot hun verbetering, vers 15. Als de Almachtige de koningen daarin verstrooide hen verstrooide voor haar, de kerk, werd zij sneeuwwit als op Zalmon, gezuiverd en gelouterd door de goedertierenheden Gods. Als het leger uittoog tegen de vijand, onthielden zij zich van iedere boze zaak, en zo keerde het leger als overwinnaar terug, en door de overwinning werd Israël bevestigd in zij n reinheid en Godsvrucht. Dit bericht van Israëls overwinningen is van toepassing op de overwinningen, behaald door de verhoogden Verlosser voor de Zijnen over dood en hel. Door de opstanding van Christus zijn onze geestelijke vijanden op de vlucht gedreven, hun macht was verbroken, en hun werd voor altijd de macht ontnomen om iemand van Gods volk te schaden. Van deze overwinning werd het eerst kennis gegeven door de vrouwen de verkondigsters, aan de discipelen, Mattheüs 28:7, en door hen werd zij verkondigd aan geheel de wereld, terwijl de gelovigen, die thuis bleven, die niets er toe hadden bijgedragen, er het voordeel van genieten en de roof delen.

V. Dat zij van een geringe, geminachte staat bevorderd zijn tot pracht en voorspoed. Toen zij slaven waren in Egypte, en toen zij later, nu eens door deze dan weer door een andere machtige nabuur verdrukt werden, lagen zij, als het ware, tussen twee rijen van stenen, onder puin en afval, of zij waren als gebroken, verachte vaten, vaten, waar men geen lust toe heeft, zij waren zwart, en vuil, en ontkleurd. Maar God heeft hen eindelijk van de last op hun schouder ontheven, Psalm 81:7, en in David waren zij goed op weg om een van de voorspoedigste koninkrijken van de wereld te worden, schoon en lieflijk in de ogen van allen, die hen omringden, als vleugels van een duif, overdekt met zilver, vers 14.
"En zo," zegt Dr. Hammond, zullen onder Christus' koninkrijk de heidense afgodendienaars, die tot de laagste en verachtelijkste toestand waren gebracht van alle schepselen, hout en steen, aanbiddende en verslaafd aan de langste lusten, uit die verachtelijke toestand opgeheven worden en bevorderd tot de dienst van Christus en de beoefening van Christelijke deugden, de grootste innerlijke schoonheid van de wereld." Het kan ook toegepast worden op de verlossing van de kerk uit haar lijdende toestand, en de vertroostingen van particuliere gelovigen na hun tijden van mismoedigheid**.**

PSALM 68:16-22

David had God geloofd voor hetgeen Hij, als de God van Israël, in het algemeen voor Israël gedaan heeft, vers 9, en nu gaat hij er toe over om Hem te loven als de God van Sion, en wel op bijzondere wijze. Vergel**. Ps. 9**:12. "Psalmzingt de Heere, die te Sion woont", om welke reden Sion de berg Gods wordt geroemd.

I. Hij vergelijkt hem met de berg Basan en andere hoge en vruchtbare bergen, en geeft er boven deze de voorkeur aan, vers 16, 17. Wel is waar, Sion was slechts klein en laag in vergelijking met hen, en was niet, zoals zij, bedekt met kudden van runderen en schapen, maar Sion heeft daarom boven die allen de voorkeur omdat het de berg Gods is, de berg die God begeerd heeft tot Zijn woning, en waar Hij verkiest de tekenen te tonen van Zijn bijzondere tegenwoordigheid, Psalm 132:13, 14. Het is veel meer eervol om Gode heilig te zijn dan om groot en hoog in de wereld te wezen. " Waarom springt gij op, gij hoge bergen? vers 17. Waarom hoont gij het arme Sion, en snoeft gij op uw hoogte? Dit is de berg, die God verkoren heeft, en daarom ofschoon gij hem overtreft in hoogte en omvang, moet gij toch, allen, daar op Sion de koninklijke vlag is gehesen de vlag er voor strijken." Sion was inzonderheid achtbaar omdat het een type was van de Evangeliekerk, die daarom de berg Sion wordt geroemd Hebreeën 12:22, en dit wordt hier te kennen gegeven als hij zegt: de Heere zal er in eeuwigheid wonen, hetgeen vervuld moet worden in het Sion van het Evangelie. Er is in

de wereld geen koninkrijk, dat vergeleken kan worden met het koninkrijk van de Verlosser, geen stad, die vergeleken kan worden bij Sion, die de handvest heeft van het Evangelie, want daar woont God en zal er tot in eeuwigheid wonen.

II. Hij vergelijkt hem bij de berg Sinaï waarvan hij had gesproken in vers 9. en toont aan dat hij even wezenlijk, hoewel niet op even door de zinnen waarneembare wijze, de Shechina van de Goddelijke tegenwoordigheid heeft als de Sinaï zelf haar gehad heeft, vers 18. Engelen zijn Gods wagens, Zijn krijgswagens, waarvan Hij gebruik maakt tegen Zijn vijanden, Zijn vervoermiddelen, die Hij aan Zijn vrienden zendt, zoals aan Elia, en van Lazarus wordt gezegd, dat hij door de engelen gedegen werd, Zijn staatsiewagens, te midden waarvan Hij Zijn heerlijkheid toont en Zijn macht. Zij zijn zeer talrijk, twintig duizend, de duizenden vermenigvuldigd. Er is een talloos gezelschap van engelen in het hemelse Jeruzalem, Hebreeën 12:22. De vijanden, tegen wie David streed, hadden wagens, 2 Samuel 8:4, maar wat betekenden zij met betrekking tot hun aantal en hun kracht in vergelijking met Gods wagens? Zolang David deze aan zijn zijde had, behoefde hij hen niet te vrezen, die op "wagens en paarden" vertrouwden, Psalm 20:8.
God verscheen op de berg Sinaï, vergezeld van myriaden van engelen, door wier bestelling de wet was gegeven, Handelingen 7:53. "Hij komt met tienduizenden van de heiligen," Deuteronomium 33:2. En nog openbaart God Zijn heerlijkheid in Sion, en is werkelijk tegenwoordig met een ontelbaar gevolg van Zijn hemelse heirscharen, aangeduid door de cherubim, tussen welke God gezegd wordt te wonen. Zodat, gelijk sommigen het laatste vers lezen, Sinaï is in het heiligdom, het heiligdom was voor Israël in de plaats van de berg Sinaï,, waar zij de Goddelijke orakelen ontvingen. Onze Heere Jezus heeft deze wagens tot Zijn dienst, toen de Eerstgeborene in de wereld gebracht werd, was het met deze last: Dat alle engelen Gods hem aanbidden, Hebreeën 1-6. Bij alle gelegenheden hebben zij Hem vergezeld, en nu is Hij onder hen "engelen, machten en krachten Hem onderdanig gemaakt zijnde," 1 Petrus 3:22. En in het Nieuwe Testament wordt te kennen gegeven dat de engelen in de Godsdienstige vergaderingen van de Christenen tegenwoordig zijn, 1 Korinthe 11:10. "De vrouw moet een macht op het hoofd hebben vanwege de engelen". Zie ook Eféze 3:10.

III. De heerlijkheid van de berg Sion was de koning, die God over deze berg van Zijn heiligheid gezalfd heeft, Psalm 2:6, die tot "de dochter Sions gekomen is," Mattheüs 21:5. Het is van Zijn hemelvaart, dat de psalmist hier spreekt, en daarop wordt het uitdrukkelijk toegepast, Eféze 4:8. Gij zijt opgevaren in de hoogte, vers 19, vergelijk Psalm 47:6, 7. Van Christus' opvaren in de hoogte wordt hier gesproken als van iets in het verleden, zo zeker was die zaak, en er wordt van gesproken tot Zijn eer, zo'n grote zaak was het. Hierin kan geheel Zijn verhoogden staat zijn begrepen, maar het verwijst inzonderheid naar Zijn hemelvaart om te zitten aan de rechterhand des Vaders, hetgeen evenzeer ons voordeel als Zijn verhoging was. Want**:**

1. Toen heeft Hij getriomfeerd over de poorten van de hel, Hij heeft de gevangenis gevankelijk weggevoerd Hij heeft Zijn gevangenen in triomf heengeleid, zoals grote overwinnende krijgsoversten plachten te doen, hen in "het openbaar tentoongesteld," Coloss. 2:15. Hij heeft hen gevankelijk weggevoerd, die ons gevankelijk hadden weggevoerd, en die ons, indien Hij niet tussenbeiden ware getreden, voor altijd gevangen hadden gehouden. Ja Hij heeft de gevangenis zelf gevankelijk weggevoerd, daar Hij de macht van de zonde en des Satans ten enenmale heeft verbroken. Gelijk Hij de dood was van de dood, verlost Hij ons van het geweld van de hel, Hoséa 13:14. Dit duidt de volkomen overwinning aan, die Jezus Christus over onze geestelijke vijanden behaald heeft, zij was zo volkomen dat door Hem ook "wij meer dan overwinnaars zijn," dat is: triomfators, Romeinen 8:37.

2. Toen heeft Hij voor alle gelovigen de poorten van de hemel geopend, Gij hebt gaven ontvangen voor de mensen, Hij heeft "de mensen gaven gegeven," zo leest het de apostel, Eféze 4:8. Want Hij ontving om te geven, de zalving des Geestes was op Zijn hoofd uitgestort, opdat zij van Hem zou neerdalen op de zomen van Zijn klederen. En Hij gaf wat Hij had ontvangen, macht ontvangen hebbende om het eeuwige leven te geven, geeft Hij het "aan zoveeln als Hem gegeven waren," Johannes 17:2. "Gij hebt gaven ontvangen voor mensen," niet voor engelen, gevallen engelen moesten niet tot heiligen worden gemaakt en staande gebleven engelen niet tot Evangeliedienaren, Hebreeën 2, 5. Niet voor Joden alleen, maar voor alle mensen, al wie wil kan het voordeel van die gaven genieten. De apostel zegt ons waarin deze gaven bestonden, Eféze 4:11, "profeten, apostelen, evangelisten, herders en leraars," de instelling van een Evangeliedienst, en de bekwaammaking van mensen er voor, welke beide gewaardeerd moeten worden als de gaven des hemels, en de vruchten van Christus' hemelvaart. Gij hebt gaven ontvangen in de mens, zo heeft het de kanttekening, dat is: in de menselijke natuur, waarmee het Christus behaagd heeft zich te bekleden, opdat Hij een barmhartig en een getrouw hogepriester zou zijn in de dingen, die bij God te doen waren. In Hem, als Middelaar, woont alle volheid, opdat wij uit Zijn volheid zouden ontvangen.

Om de goedheid en liefde van Christus jegens ons in het ontvangen van deze gaven voor ons te verheerlijken, merkt de psalmist op:
a. Dat wij ze verbeurd hadden. Hij heeft ze ontvangen ook voor de wederhorigen, voor hen, die wederhorig geweest zijn-alle kinderen van de mensen zijn dit in hun gevallen toestand geweest. Misschien is dit inzonderheid bedoeld van de heidenen, "die vijanden waren door het verstand in de boze werken," Coloss. 1:21. Voor hen zijn deze gaven ontvangen, aan hen worden zij gegeven, opdat zij de wapens zouden neerleggen, hun vijandschap gedood zou worden, en zij tot hun trouw zouden terugkeren. Het verhoogt en verheerlijkt uitermate de genade van Christus, dat door Hem rebellen na hun onderwerping niet slechts vergiffenis verkrijgen maar bevorderd worden. Christus is tot een oproerige wereld gekomen, niet om haar te veroordelen, maar opdat zij door Hem behouden zou worden.
b. De gunst, die er voor ons in bedoeld is. Hij heeft gaven ontvangen voor de wederhorigen, opdat de Heere God onder hen zou wonen, opdat Hij in een oproerige wereld een kerk zou oprichten, waarin Hij door Zijn woord en Zijn inzettingen zou wonen, zoals Hij vanouds in het heiligdom gewoond heeft, opdat Hij Zijn troon zou oprichten, en Christus in het hart zou wonen van particuliere personen, die wederhorig geweest zijn. De genaderijke bedoeling van Christus' onderneming was: "de tabernakel Gods onder de mensen op te richten" ten einde bij hen te wonen, en zij zelf tempelen zouden zijn tot Zijn lof. Ezechiël 37:27.

IV. De heerlijkheid van Sions Koning is, dat Hij een Zaligmaker en weldoener is van al Zijn gewillig volk en een verterend vuur voor allen, die in hun rebellie tegen Hem volharden, vers 20-22. Wij hebben hier goed en kwaad, leven en dood, de zegen en de vloek, ons voorgesteld, zoals in Markus 16:16. Hij, "die gelooft zal zalig worden, hij, die niet gelooft, zal verdoemd worden."
1. Zij, die God aannemen als hun God en zich alzo aan Hem geven om Zijn volk te zijn, zullen overladen worden met Zijn weldaden en voor hen zal Hij een God des heils zijn. Indien wij in oprechtheid verklaren dat God onze God is, en Hem als zodanig zoeken: a. Dan zal Hij ons voortdurend goeddoen en ons gelegenheid, aanleiding geven om Hem te loven. Melding gemaakt hebbende van de gaven, die Christus voor ons ontvangen heeft, vers 19, voegt hij er gepast de volgende woorden bij: Geloofd zij de Heere, want aan het Middelaarschap van Christus zijn wij het verschuldigd dat wij leven, op aangename wijze leven, en dagelijks overladen worden met weldaden. Zo vele, zo gewichtig zijn de gaven van Gods milddadigheid aan ons, dat Hij in waarheid gezegd kan worden ons er mee te overladen, Hij

"giet zegeningen uit, totdat er geen schuren genoeg zullen wezen om ze te ontvangen," Maleachi 3:10. Zó gestadig zijn zij, en zo onvermoeid is Hij, dat Hij er ons dagelijks mee overlaadt, naar de behoefte van elke dag het vereist.
b. Hij zal ten laatste de God des heils voor ons wezen de God van de eeuwige zaligheid, "wie lof offert, eert mij, en baant de weg, dat" "Ik hem Gods heil doe zien" Psalm 50:23, het heil, de zaligheid van de ziel. Hij, die ons dag bij dag overlaadt met weldaden, zal ons niet slechts tegenwoordige dingen geven voor ons deel, Hij zal de God van ons heil wezen, en wat Hij ons thans geeft, geeft Hij als de God van het heil ingevolge het grote plan van onze verlossing. Hij is onze God, en daarom zal Hij de God van de eeuwige verlossing voor ons wezen, want dat alleen zal beantwoorden aan de grote uitgestrektheid van Zijn verbondsbetrekking tot ons als onze God. Maar heeft Hij de macht om dit heil, die verlossing te voltooien?
Ja gewis, want bij de Heere, de Heere, zijn uitkomsten tegen de dood. De sleutelen van de hel en des doods zijn in de hand van de Heere Jezus gegeven, Openbaring 1:18. Zelf in Zijn opstanding aan de dood ontkomen zijnde, heeft Hij beide gezag en macht om de Zijnen van de heerschappij van de dood te verlossen, door er voor hen de eigenschap van te veranderen als zij sterven en hun een volkomen overwinning er over te geven, als zij weer zullen opstaan, want de laatste vijand, die teniet gedaan wordt is de dood. En voor hen, die aldus voor eeuwig aan de dood ontkomen en door de tweede dood niet beschadigd worden, is verlossing van de tijdelijke dood voorzeker een zegen, die van God komt als de God huns heils, 2 Korinthe 1:10. 2. Zij, die volharden in hun vijandschap tegen Hem, zullen gewis vernietigd worden vers 22.
God zal de kop van Zijn vijanden verpletteren, de kop van Satan, de oude slang, van wie in de eerste belofte voorzegd was dat "het zaad van de vrouw hem de kop zal vermorzelen" Genesis 3:15. Hij zal de macht verbreken van de volken, hetzij Joden of heidenen, die Hem en Zijn koninkrijk onder de mensen tegenstaan, Psalm 110:6. Hij zal vele hoofden van vele landen wonden, allen, wie zij ook zijn, die niet willen dat Hij koning over hen zal zijn. Zij, die voortgaan in hun overtredingen, die niet verbeterd willen worden, worden door God beschouwd als Zijn vijanden, en als zodanigen zullen zij door Hem behandeld worden. In dit spreken van de harige schedel is vers 22 misschien een toespeling op Absalom, wiens haar zijn strop was geworden. Of het duidt of de meest woeste en wreedste van zijn vijanden aan, die hun haar lieten groeien om zich daardoor een verschrikkelijk aanzien te geven, of de meest beschaafden van zijn vijanden die een sierlijk voorkomen hadden en veel zorg besteedden aan hun haar, noch dezen, noch die konden zich beveiligen tegen de dodelijke wonder, die de Goddelijke gerechtigheid zal toebrengen aan het hoofd van hen, die volharden in hun zonden**.**

PSALM 68:23-32

In deze verzen hebben wij drie dingen.
I. De genaderijke belofte, die God doet van de verlossing Zijns volks, en hun overwinning over Zijn en hun vijanden, vers 23, 24. De Heere heeft gezegd in Zijn eigen genaderijk voornemen en Zijn belofte: "Ik zal grote dingen doen voor Mijn volk als de God van hun heil," vers 21, de God van hun zaligheid. God zal de verwachting niet teleurstellen van hen die Hem in het geloof tot hun God aannemen. Er is beloofd,

1. Dat Hij hen in veiligheid zal stellen tegen gevaar, zoals Hij tevoren gedaan heeft: Ik zal terugbrengen uit de diepte van de zee, zoals Hij met Israël gedaan heeft, toen Hij hen uitgevoerd heeft uit de slavernij van Egypte en hen in de ruimte en de vrijheid van de woestijn gebracht heeft, en Ik zal wederbrengen uit Basan, zoals Hij met Israël gedaan heeft, toen Hij hen uit hun gebrek en hun omzwervingen in de woestijn in de overvloed en de gevestigde toestand van Kanaän gebracht heeft, want het land van Basan was aan de andere kant van de

Jordaan, waar zij te strijden hadden tegen Sihon en Og, en vanwaar zij nu verder Kanaän binnentrokken. De vorige blijken van Gods macht en goedheid voor Zijn volk moeten hun geloof en hoop in Hem aanmoedigen voor het vervolg, dat Hij hetgeen Hij gedaan heeft weer zal doen. Hij zal "ten anderen dage Zijn hand opheffen om de rest van" "zijn volk los te kopen" Jesaja 11:11, en zal wellicht at de wonderen herhalen, waarvan onze vaders ons verteld hebben. Maar dit is niet alles.

2. Dat Hij hun de overwinning zal geven over hun vijanden, vers 24. Opdat gij in het voortgaan uw voet moogt baden in het bloed van de vijanden, dat in grote hoeveelheid vergoten was, en de tong van uw honden dit bloed zullen lekken. Honden hebben het bloed van Achab gelekt en bij de verdelging van het antichristelijk geslacht lezen wij van bloed, dat tot "aan de tomen van de paarden is gekomen," Openbaring 14:20. De overwinningen, waarmee God Davids krijgsmacht heeft gezegend over de vijanden van Israël, worden hier geprofeteerd, maar als typen van Christus overwinning over de dood en het graf voor Hemzelf en voor alle gelovigen, in Zijn opstanding, (en de hunne krachtens de zijne) uit de aarde, en van het verderf van de vijanden van Christus en Zijn kerk, aan wie bloed te drinken zal worden gegeven, want zij zijn het waardig.

II. Het welkome onthaal, dat Gods volk aan deze heerlijke ontdekkingen zal geven van Zijn genade, is in Zijn woord en in Zijn werken. Heeft God gesproken in Zijn heiligheid? Heeft Hij gezegd dat Hij wederbrengen zal van Basan? Wat wordt dan ter vergelding hiervan van ons geëist? 1. Dat wij letten op Zijn bewegingen, Zijn doen, vers 25. men ziet Uw feeststoet terwijl anderen geen acht slaan op het werk des Heeren, hebben zij de gangen van mijn God, mijn Koning, gezien in het heiligdom." Zie hier:
a. Hoe een werkzaam geloof zich God toeëigent, Hij is God en Koning, maar dat is niet alles, Hij is mijn God en mijn Koning. Zij, die Hem aldus als de hunne aannemen kunnen Hem in al Zijn gangen zien als hun God, als hun Koning, handelende tot hun welzijn en in verhoring van hun gebed.
b. Waar Gods merkwaardigste gangen zijn, namelijk in het heiligdom, in en door Zijn Woord en Zijn inzettingen en inzonderheid onder Zijn volk in de Evangeliekerk, in en waardoor de menigvuldige wijsheid Gods bekend wordt gemaakt. Deze Zijn gangen in het heiligdom overtreffen ver de uitgangen des morgens en des avonds en verkondigen luider Zijn eeuwige macht en Godheid.
c. Wat met betrekking tot deze gangen onze plicht is, namelijk er op te letten, ze te zien: Dit is de vinger Gods, in waarheid, God is met ons.

2. Dat wij Hem op de Godvruchtigste en plechtigste wijze eer geven. Als wij Zijn gangen in het heiligdom zien:
A. Laat hen dan die in de onmiddellijke dienst van de tempel bezig zijn, Hem loven, vers 26. De Levieten, van wie sommigen zangers waren, anderen muziekinstrumenten het speelden, die Zijn gangen in het heiligdom het meest van nabij zagen, moesten voorgaan in het loven van God. En daar het een dag was van buitengewone vreugde en triomf, waren onder hen de trommelende maagden om het concert volledig te maken.
"Aldus", zegt Dr. Hammond "zullen de apostelen, als Christus ten hemel vaart, het aan geheel de wereld met blijdschap verkondigen, en zelfs de vrouwen, die er getuigen van waren, zullen zich van harte met hen verenigen om het alom bekend te maken."

B. Laat geheel Israël in hun plechtige Godsdienstige vergaderingen Gode eer geven. Looft God, niet slechts in tempels, maar in de synagogen of de profetenscholen, of waar ook een vergadering is van hen, die uit de springader Israëls zijn, die van het zaad Jakobs zijn, laat hen

instemmen met de lof van God. Openbare zegeningen, waarin wij allen delen, eisen openbare dankzegging, waarin allen zich moeten verenigen. "Aldus", zegt Dr. Hammond, "zullen alle Christenen verplicht zijn om plechtig de naam van Messias te loven, en te die einde dikwijls in vergaderingen bijeen te komen." En

C. Laat diegenen onder hen, die op enigerlei wijze de uitnemendsten van hen zijn, in het een of ander uitmunten, de anderen voorgaan in het loven van God, vers 28. Daar is Benjamin de kleine (dat was in Sauls tijd de koninklijke stam), die over hen heerste, de vorsten van Juda, (dat was de koninklijke stam in Davids tijd), met hun vergadering, hun raad, hun krijgsoversten en aanvoerders. In het begin van Davids regering was er een langdurige strijd tussen Juda en Benjamin, maar nu verenigen zij zich om God te loven voor hun voorspoed tegen de gemeenschappelijke vijand. Maar waarom wordt er inzonderheid van de stammen van Zebulon en Nafthali melding gemaakt? Misschien omdat die stammen, naar het noorden liggende, het meest blootgesteld waren aan de invallen van de Syriërs en andere naburen, die hun overlast deden, en zij dus zeer bijzonder dankbaar moesten wezen voor deze overwinningen over hen.
Dr. Hammond heeft er een andere reden voor, namelijk dat deze de twee geleerde stammen waren, "Nafthali is een losgelaten hinde, hij laat schone woorden horen" Genesis 49:21, en Zebulon had degenen, die "de pen des schrijvers hanteren," Richteren 5:14. Deze, en inzonderheid hun vorsten, zullen zich verenigen in de lof van God. Het is zeer tot eer van God als zij, die boven anderen zijn in waardigheid, macht en vermaardheid, hen voorgaan in de aanbidding van God en zich beijveren om hun invloed aan te wenden ter bevordering van enigerlei dienst, die voor Hem gedaan moet worden. Dr. Hammond leidt hieruit af dat aan het koninkrijk van de Messias ten laatste alle potentaten en geleerden in de wereld onderworpen zullen worden.

3. Dat wij Hem zoeken en op Hem vertrouwen voor de voleinding van hetgeen Hij heeft begonnen, vers 29. In het eerste gedeelte van het vers spreekt de psalmist tot Israël. Uw God heeft uw sterkte geboden, wat er ook voor u gedaan moge worden, of welke kracht gij ook hebt om uzelf te helpen, het komt alles van God, van Zijn macht en genade, en het woord, dat Hij geboden heeft. Gij hebt geen reden om te vrezen, zolang gij sterkte hebt, die God geboden heeft." In het laatste gedeelte spreekt hij tot God, aangemoedigd door zijn ervaringen, "Sterk, o God, wat Gij aan ons gewrocht hebt. Heere, bevestig wat Gij hebt geboden, volbreng wat Gij hebt beloofd, en breng het goede werk, dat Gij zo glorierijk hebt begonnen, tot een gelukkig einde." Wat God gewrocht heeft, zal Hij versterken, waar Hij ware genade heeft gegeven, zal Hij meer genade geven. Sommigen houden dit gehele vers voor de toespraak van een gelovige aan de Messias, die David God noemt, zoals hij dat in Psalm 45:7, 9 gedaan heeft. "Uw God, (God de Vader) heeft U sterkte geboden, heeft U sterk voor zich gemaakt, als de man van Zijn rechterhand," Psalm 80:18, heeft in U sterkte verzameld voor ons, daarom bidden wij dat Gij, o God (de Zoon) zult versterken wat Gij aan ons gewrocht hebt, Uw onderneming voor ons teneinde zult brengen, door Uw goed werk in ons te volbrengen."

III. De krachtige uitnodiging en aansporing, die hierdoor gegeven zouden worden aan hen, die buiten zijn, om zich bij de kerk te komen voegen, vers 30-32. Dit werd ten dele vervuld door de toetreding van vele proselieten tot de Joodse Godsdienst van de dagen van David en Salomo, maar zijn volkomen vervulling zou het hebben in de bekering van de heidense volken tot het geloof van Christus en door hen tot medeërfgenamen te maken van hetzelfde lichaam met het zaad Israëls, Eféze 3:6.

1. Sommigen zullen zich onderwerpen uit vrees, vers 31. "De troep van de spiesdragers", die aan Christus en Zijn Evangelie weerstand bieden, die niet willen dat Hij koning over hen zij, die de predikers en belijders van Zijn naam vervolgen, die even woedend en woest zijn als een troep stieren, vet en weelderig als de kalveren van de volken (hetgeen een beschrijving is van die Joden en heidenen, die het Evangelie van Christus tegenstonden en deden wat zij konden om de oprichting van Zijn koninkrijk in de wereld te beletten), "Heere, scheld hen, verneder hun hoogmoed, doe hun boosaardigheid bedaren, beschaam hun plannen en raadslagen totdat zij, overwonnen door de overtuiging van hun eigen geweten en de vele bestraffingen van de Voorzienigheid, ten laatste er toe gebracht worden om zich te onderwerpen met stukken zilver, verheugd zijnde om op elke voorwaarde vrede te sluiten met de kerk." Zelfs Judas onderwierp zich met stukken zilver, toen hij ze terugbracht met deze bekentenis: "ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed!"
Zie ook Openbaring 3:9. Velen zijn door gescholden dat is bestraft, te worden, er gelukkig voor behoed om in het verderf te worden gestort. Maar wat hen betreft, die zich niettegenstaande deze bestraffingen toch niet willen onderwerpen hij bidt om hun verstrooiing, welk gebed gelijk staat met een profetie ervan. Verstrooi de volken, die lust hebben in oorlogen, die zo'n behagen scheppen in Christus tegen te staan dat zij nooit met Hem verzoend willen worden. Dit kan zien op de ongelovige Joden, die lust hadden om oorlog te voeren tegen het heilig zaad, en zich niet wilden onderwerpen, en daarom op de oppervlakte verstrooid zijn geworden David is zelf een krijgsman geweest, maar kon er zich op God voor beroepen, dat hij nooit lust heeft gehad in oorlog en bloedvergieten om ter wille van de zaak zelf. Wat nu hen betreft die daar wel lust in hebben, en zich daarom ook aan de billijkste vredesvoorwaarden niet wilden onderwerpen, hij twijfelt niet, of God zal hen verstrooien. Diegenen hebben alle heilige beginselen van menselijkheid, zowel als van het Christendom afgelegd, die lust kunnen hebben in oorlog, en behagen scheppen in twist. Laat hen verwachten dat zij er vroeg of laat genoeg van zullen hebben, Jesaja 33:1, Openbaring 13:10.

2. Anderen zullen zich gewillig onderwerpen, vers 30, 32. Om Uw tempels wil te Jeruzalem, (dit zegt David in het geloof, want de tempel te Jeruzalem was in zijn tijd nog niet gebouwd, slechts waren er de materialen en het plan voor bereid), zullen U de koningen geschenken toebrengen, rijke geschenken zullen gebracht worden, dewelke, die het aan koningen betaamt te brengen. Zelfs koningen, die zeer sterk staan op het punt van eer en koninklijk kroonrecht, zullen om de gunst van Christus dingen, en zich grote onkosten getroosten om haar te verkrijgen. Er is in Gods tempel, in de schoonheid en weldadigheid van de dienst van God, in gemeenschapsoefening met Hem, en in het Evangelie van Christus, dat van Jeruzalem is uitgegaan, datgene, hetwelk genoeg is om zelfs koningen uit te lokken om Gode geschenken toe te brengen, zich aan Hem voor te stellen als levende offeranden en met henzelf ook hun beste diensten. Hij noemt Egypte en Morenland twee landen, uit welke onderdanen en smekelingen wel het minst te verwachten waren, vers 32.
Prinselijke gezanten zullen komen uit Egypte om Gods gunst te zoeken en zich aan Hem te onderwerpen, en zij zullen aangenomen worden, want "de Heere van de heirscharen zal hen hierop zegenen, zeggende: Gezegend zij Mijn volk, de Egyptenaars," Jesaja 19:25. Zelfs Morenland, dat tegen Gods Israël "was" opgetrokken, 2 Kronieken 14:9, "zal zich nu haasten zijn handen tot God uit te strekken" in gebed met geschenken en Hem aan te grijpen. Wees haastig welgezind jegens uw tegenpartij. Uit alle natiën zullen sommigen tot Christus vergaderd worden en door Hem worden erkend.

PSALM 68:33-36
De psalmist had gebeden om de bekering van de heidenen en haar geprofeteerd, en nu nodigt hij hen, om zich bij de Godvruchtige Israëlieten te komen voegen, en zich met hen te verenigen in het loven van God, te kennen gevende dat hun toetreding tot de kerk hun een oorzaak van blijdschap en lof zou zijn vers 33. Laat de koninkrijken van de aarde Gode zingen, allen behoren zij dit te doen, en als zij de koninkrijken des Heeren en van Zijn Christus zijn geworden, dan zullen zij het doen. God wordt hun hier voorgesteld als het waardig voorwerp van hun lof, in verscheidene opzichten.

1. Vanwege Zijn soevereine heerschappij, Hij rijdt in de hemel van de hemelen die vanouds is, vers 34, vergelijk vers 5. Hij leeft van de beginne, ja van voor alle tijd, Zijn troon bereid, Hij zit op de omtrek des hemels, bestuurt al de bewegingen van de hemellichamen, en van de hoogste hemelen, die het verblijf zijn van Zijn heerlijkheid, verspreidt Hij de invloeden van Zijn macht en goedheid in deze lagere wereld.

2. Vanwege Zijn ontzaglijke majesteit, Hij geeft Zijn stem, een stem van de sterkte, hetgeen kan zijn, hetzij in het algemeen op de donder, die de stem des Heeren wordt genoemd, en gezegd wordt met kracht en heerlijkheid te zijn, Psalm 29:3, 4, of in het bijzonder op die donder, waarin God bij de berg Sinaï tot Israël heeft gesproken.

3. Vanwege Zijn sterkte en macht geeft Gode sterkte, vers 35, erkent Hem een God te zijn van zo onweerstaanbare macht, dat het dwaasheid is om met Hem te strijden, en wijsheid om zich aan Hem te onderwerpen. Erkent dat Hij genoegzame macht heeft beide om Zijn getrouwe onderdanen te beschermen en Zijn weerspannige tegenstanders te verdoen en geeft Hem de eer van al de blijken en voorbeelden van Zijn macht. van U is het koninkrijk en de kracht, en daarom: U zij de heerlijkheid. Wij moeten Zijn macht erkennen:
a. In het rijk van de genade. Zijn hoogheid is over Israël, Hij toont Zijn soevereine zorg door Zijn kerk te beschermen en te besturen, dat is de hoogheid van Zijn macht, die aangewend wordt tot welzijn van Zijn volk.
b. In het rijk van de voorzienigheid: "Zijn sterkte is in de bovenste wolken vanwaar de donder van Zijn kracht komt, de plasregen van Zijn sterkte," Job 37:6 Hoewel God Zijn sterkte heeft in de wolken, buigt Hij zich toch neer om Zijn Israël onder de schaduw van Zijn vleugelen te vergaderen, Deuteronomium 33:26.

4. Vanwege de heerlijkheid van Zijn heiligdom en de wonderen, die daar gewrocht zijn, vers 36. O God, Gij zelf vreeslijk uit Uw heiligdommen. God moet bewonderd en aangebeden worden met eerbied en Godvruchtige vreze door allen, die tot Hem gaan in Zijn heiligdommen, die Zijn orakelen ontvangen, die Zijn werkingen overeenkomstig die orakelen opmerken en Hem hun hulde brengen. Uit Zijn heiligdommen openbaart Hij datgene, hetwelk luide verkondigt dat Hij in hen, die tot Hem naderen, geheiligd zal worden. Uit de hemel, Zijn heiligdom hierboven, toont Hij zich, en zal Hij zich betonen, als een vreeslijke God. Er is ook geen eigenschap van God, die voor de zondaren vreselijker is, dan Zijn heiligheid.

5. Vanwege de genade, geschonken aan Zijn volk. De God van Israël, die geeft het volk sterkte en krachten, hetgeen de goden van de volken, die ijdelheid en een leugen waren, aan hun aanbidders niet konden geven, hoe zouden zij hen helpen, die zichzelf niet konden helpen? Al de kracht van Israël tegen hun vijanden kwam van God, zij erkenden dat "in hen geen kracht was," 2 Kronieken 20:12. En al onze bekwaamheid voor ons geestelijk werk en onze strijd is van de genade Gods. Het is door Christus, die ons kracht geeft, dat wij alles vermogen, en niet anders, en daarom moet Hij de eer hebben van alles wat wij doen, Psalm

115:1, en onze ootmoedige dank, dat Hij ons instaat stelt om het te doen, en het werk van Zijn eigen handen in ons aanneemt. Indien het de God Israëls is, die Zijn volk kracht en sterkte geeft, dan behoren zij te zeggen: Geloofd zij God. Indien alles van Hem is, zo laat alles voor Hem zijn**.**

PSALM 69

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, op Schoschannim. (69:2) Verlos mij, o God! want de wateren zijn gekomen tot aan de ziel. 2 (69:3) Ik ben gezonken in grondeloze modder, waar men niet kan staan; ik ben gekomen in de diepten der wateren, en de vloed overstroomt mij. 3 (69:4) Ik ben vermoeid van mijn roepen, mijn keel is ontstoken, mijn ogen zijn bezweken, daar ik ben hopende op mijn God. 4 (69:5) Die mij zonder oorzaak haten, zijn meer dan de haren mijns hoofds; die mij zoeken te vernielen, die mij om valse oorzaken vijand zijn, zijn machtig geworden; wat ik niet geroofd heb, moet ik alsdan wedergeven. 5 (69:6) O God! Gij weet van mijn dwaasheid, en mijn schulden zijn voor U niet verborgen. 6 (69:7) Laat hen door mij niet beschaamd worden, die U verwachten, o Heere, HEERE der heirscharen, laat hen door mij niet te schande worden, die U zoeken, o God Israëls! 7 (69:8) Want om Uwentwil draag ik versmaadheid; schande heeft mijn aangezicht bedekt. 8 (69:9) Ik ben mijn broederen vreemd geworden, en onbekend aan mijner moeders kinderen. 9 (69:10) Want de ijver van Uw huis heeft mij verteerd; en de smaadheden dergenen, die U smaden, zijn op mij gevallen. 10 (69:11) En ik heb geweend in het vasten mijner ziel; maar het is mij geworden tot allerlei smaad. 11 (69:12) En ik heb een zak tot mijn kleed aangedaan; maar ik ben hun tot een spreekwoord geworden. 12 (69:13) Die in de poort zitten, klappen van mij; en ik ben een snarenspel dergenen, die sterken drank drinken. 13 (69:14) Maar mij aangaande, mijn gebed is tot U, o HEERE; er is een tijd des welbehagens, o God! door de grootheid Uwer goedertierenheid; verhoor mij door de getrouwheid Uws heils. 14 (69:15) Ruk mij uit het slijk, en laat mij niet verzinken; laat mij gered worden van mijn haters, en uit de diepten der wateren. 15 (69:16) Laat de watervloed mij niet overstromen, en laat de diepte mij niet verslinden; en laat de put zijn mond over mij niet toesluiten. 16 (69:17) Verhoor mij, o HEERE, want Uw goedertierenheid is goed; zie mij aan naar de grootheid Uwer barmhartigheden. 17 (69:18) En verberg Uw aangezicht niet van Uw knecht, want mij is bange; haast U, verhoor mij. 18 (69:19) Nader tot mijn ziel, bevrijd ze; verlos mij om mijner vijanden wil. 19 (69:20) Gij weet mijn versmaadheid, en mijn schaamte, en mijn schande; al mijn benauwers zijn voor U. 20 (69:21) De versmaadheid heeft mijn hart gebroken, en ik ben zeer zwak; en ik heb gewacht naar medelijden, maar er is geen; en naar vertroosters, maar heb ze niet gevonden. 21 (69:22) Ja, zij hebben mij gal tot mijn spijs gegeven; en in mijn dorst hebben zij mij edik te drinken gegeven. 22 (69:23) Hun tafel worde voor hun aangezicht tot een strik, en tot volle vergelding tot een valstrik. 23 (69:24) Laat hun ogen duister worden, dat zij niet zien; en doe hun lenden gedurig waggelen. 24 (69:25) Stort over hen Uw gramschap uit; en de hittigheid Uws toorns grijpe hen aan. 25 (69:26) Hun paleis zij verwoest; in hun tenten zij geen inwoner. 26 (69:27) Want zij vervolgen, dien Gij geslagen hebt; en maken een praat van de smart Uwer verwonden. 27 (69:28) Doe misdaad tot hun misdaad, en laat hen niet komen tot Uw gerechtigheid. 28 (69:29) Laat hen uitgedelgd worden uit het boek des levens, en met de rechtvaardigen niet aangeschreven worden. 29 (69:30) Doch ik ben ellendig en in smart; Uw heil, o God! zette mij in een hoog vertrek. 30 (69:31) Ik zal Gods Naam prijzen met gezang, en Hem met dankzegging grootmaken. 31 (69:32) En het zal de HEERE aangenamer zijn dan een os, of een gehoornde var, die de klauwen verdeelt. 32 (69:33) De zachtmoedigen, dit gezien hebbende, zullen zich verblijden; en gij, die God zoekt, ulieder hart zal leven. 33 (69:34) Want de HEERE hoort de nooddruftigen, en Hij veracht Zijn gevangenen niet. 34 (69:35) Dat Hem prijzen de hemel en de aarde, de zeeën, en al wat daarin wriemelt. 35 (69:36) Want God zal Sion verlossen, en de steden van Juda bouwen; en aldaar

zullen zij wonen, en haar erfelijk bezitten; 36 (69:37) En het zaad Zijner knechten zal haar beërven; en de liefhebbers Zijns Naams zullen daarin wonen. David heeft deze psalm geschreven toen hij in benauwdheid was.

I. Hij klaagt over de grote benauwdheid en ellende, waarin hij zich bevindt, en bidt God varia om hulp en verlichting, vers 2-22.

II. Hij bidt Gods oordeel af over zijn vervolgers, vers 23-30.

III. Hij besluit met de stem van de blijdschap en des lofs in de verzekerdheid, dat God hem zal helpen en redden en wel zal doen aan de kerk, vers 31-37. Hierin nu was David een type van Christus, en verscheidene passages van deze psalm worden in het Nieuwe Testament op Christus toegepast, en worden gezegd in Hem vervuld te zijn, vers 5, 10, 22, en vers 23 ziet op de vijanden van Christus. Zodat hij (evenals psalm 22) begint met de vernedering en eindigt met de verhoging van Christus. De vervloekingen in deze psalm zijn een profetie van het verderf van het Joodse volk om hun vervolging van Christus. Onder het zingen van deze psalm moeten wij het oog hebben op het lijden van Christus, en de heerlijkheid daarna volgende, daarbij ook het lijden van Christenen niet vergetende, en de heerlijkheid, die ook daarna zal volgen, want het kan er ons toe leiden om te denken aan het verderf, dat bewaard wordt voor de vervolgers, en de rust, die voor de vervolgden is weggelegd**.**

PSALM 69:1-13

In deze verzen klaagt David over zijn moeilijkheden en met deze klachten zijn gebeden om hulp en redding vermengd.

I. Zijn klachten zijn zeer treurig en hij stort ze uit voor de Heere, als een, die hoopte zich aldus van een last te bevrijden, die hem zeer zwaar drukte.

1. Hij klaagt over de diepe indruk door zijn lijden en verdriet teweeggebracht op zijn gemoed, vers 2, 3. De wateren van de beproeving deze bittere wateren, zijn gekomen tot aan de ziel, bedreigen niet slechts mijn leven, maar ontrusten mijn geest, zij vullen mijn hoofd met verbijsterende zorgen, en mijn hart met neerdrukkende smart, zodat ik God en mijzelf niet meer genieten kan, zoals ik placht." Wij zullen staande blijven onder onze moeilijkheden en beproevingen, zo wij ze slechts buiten ons hart kunnen houden, maar als zij de uitwerking op ons hebben dat wij onze eigen ziel niet kunnen bezitten, dan is onze toestand zeer slecht. De geest van een man zal zijn ziekte ondersteunen, maar wat zullen wij doen als de geest verslagen is? Dat was nu het geval met David. In zijn gedachten zocht hij naar iets om op te kunnen steunen en waarmee hij zijn hoop levendig kon houden, maar hij vond niets, hij zonk weg in diepe modder, waar hij niet kon staan, geen vaste grond onder de voeten had, de overwegingen, die hem plachten te steunen en te bemoedigen, faalden hem nu, en hij was gereed zich als verloren te beschouwen. Hij zocht naar iets, waarmee hij zich kon vertroosten, maar vond zich in diepe wateren, die hem overstelpten. Hij was als iemand die in het water wegzinkt en verdrinkt, in verwarring en verbijstering. Dit wijst op Christus' lijden in Zijn ziel, de innerlijke doodsbenauwdheid, waarin Hij zich bevond toen Hij zei: Nu is Mijn ziel ontroerd, en: Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe, want het was Zijn ziel, die Hij tot een offer voor de zonde gesteld heeft. En het leert ons om, als wij in beproeving zijn, de bewaring van onze ziel aan God over te geven, opdat wij noch verzuurd noch verbitterd worden door ontevredenheid, noch tot wanhoop vervallen.

2. Hij klaagt over het lange aanhouden van zijn leed, vers 4. Ik ben vermoeid van mijn roepen. Ofschoon hij zijn hoofd niet boven water kon houden, riep hij toch tot zijn God en hoe meer hij de dood voor ogen had, hoe meer leven er was in zijn gebed. Toch werd hem niet terstond een antwoord des vredes gegeven, neen, zelfs mocht hij de steun en de troost niet hebben in het gebed, die Gods volk plachten te hebben, zodat hij bijna moede was van roepen, hees werd, en zijn keel zo droog werd, dat hij niet meer roepen kon. Hij smaakte ook zijn gewone voldoening niet in te geloven, te hopen en hulp te verwachten. Mijn ogen zijn bezweken, daar ik ben hopende op mijn God. Hij had zich bijna blind gestaard in zijn uitzien naar hulp. Maar dat hij hierop pleitte bij God is een aanduiding, dat hij vast besloten is het geloven en bidden niet op te geven. Zijn keel is droog, maar zijn hart is het niet, zijn ogen zijn bezweken maar zijn geloof bezwijkt niet, faalt niet. Zo heeft onze Heere Jezus aan het kruis uitgeroepen: Waarom hebt Gij Mij verlaten? maar heeft Hij terzelfder tijd vastgehouden aan Zijn betrekking tot Hem: Mijn God, mijn God.

3. Hij klaagt over de boosaardigheid en de menigte van zijn vijanden, hun onrechtvaardigheid en wreedheid, vers 5. Zij haatten hem, zij wilden hem vernielen, want haat beoogt het verderf van de persoon die gehaat wordt, maar wat was zijn ongerechtigheid, zijn zonde wat had hij tegen hen misdaan, dat zij zo boosaardig tegen hem waren? Niets, volstrekt niets. "zij haten mij zonder oorzaak, ik heb hun nooit het minste leed toegebracht, waarom zij zo kwaadwillig jegens mij zijn." Onze Heiland past dit op zichzelf toe, Johannes 15:25 "Zij hebben Mij zonder oorzaak gehaat." Wij zijn geneigd om ter rechtvaardiging van onze hartstochtelijke toorn tegen hen, die ons haten, aan te voeren dat wij hun nooit reden hebben gegeven om ons te haten. Maar dit is veeleer een reden, waarom wij het geduldig moeten dragen, omdat wij dan lijden zoals Christus geleden heeft, en dan kunnen verwachten dat God ons recht doen zal. Zij zijn ten onrechte mijn vijanden, want ik ben hun geen vijand geweest."
In een wereld, waar het onrecht zozeer de overhand heeft, moet het ons niet verwonderen dat wij degenen ontmoeten, die ten onrechte onze vijanden zijn. Laat ons zorgdragen om nooit onrecht te doen, dan zullen wij het te beter kunnen dragen als ons onrecht gedaan wordt. Deze vijanden waren niet te verachten, zij waren geducht, zowel om hun aantal: Zij zijn meer dan de haren op mijn hoofd, (Christus vijanden waren talrijk, een schare kwam om Hem gevangen te nemen, hoe waren Zijn tegenpartijders vermenigvuldigd!) als om hun macht: zij zijn machtig geworden, hebben macht en gezag. Wij zijn zwak, maar onze vijanden zijn sterk, want wij hebben de strijd tegen de overheden en machten. Wat ik niet geroofd heb moet ik alsdan wedergeven.

Dit toepassende op David:
a. Was het hetgeen waar zijn vijanden hem toe noodzaakten, zij lieten hem lijden om een overtreding, een misdaad, waaraan hij zich nooit schuldig had gemaakt.
b. Was het hetgene, waarin hij bewilligde, teneinde hen, zo mogelijk, te bevredigen, hen met hem te verzoenen. Hij zou zich hebben kunnen beroepen op de wetten van de gerechtigheid en van de eer, de wet van de gerechtigheid eiste niet dat men zou wedergaven wat men niet geroofd had, de wetten van de eer verboden het, want het zou wezen onrecht te doen aan onszelf, daar wij ons dan tekort doen in ons eigendom en schade doen aan onze goeden naam. Toch kan soms het bevel zo staan, dat het een plicht voor ons wordt. Paulus, hoewel hij vrij was van allen, heeft zichzelf aan allen dienstbaar gemaakt. Maar, toegepast op Christus, is het een opmerkelijke beschrijving van de voldoening door Hem gedaan aan God voor onze zonde door Zijn bloed. Toen heeft Hij weergegeven wat Hij niet had geroofd, Hij onderging de straf, die ons toekwam, Hij heeft om onze overtreding geleden. In sommige opzichten was door de zonde van de mens Gods heerlijkheid weggenomen, des mensen eer, en vrede en geluk waren

weggenomen. Hij was het niet die ze weggenomen, geroofd heeft, en toch heeft Hij ze door de verdienste van Zijn dood wedergegeven.

4. Hij klaagt over de onvriendelijkheid van zijn vrienden en bloedverwanten, en dit is een leed, dat een edelaardig gemoed zeer diep treft, vers 9. Ik ben mijn broeders vreemd geworden, zij houden zich als vreemden voor mij, en behandelen mij als een vreemde, zij schromen met mij om te gaan, schamen zich om mij te erkennen." Dit werd vervuld in Christus, wiens "broeders niet in Hem geloofden," Johannes 7:5, "Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen" en Hij werd verlaten door Zijn discipelen, die door Hem als broeders behandeld waren geworden.

5. Hij klaagt over de minachting die hem werd betoond, en de smaad, waarmee hij voortdurend werd overladen. En hierin inzonderheid wijst zijn klacht op Christus, die zich om onzentwil aan de grootste schande en versmaadheid heeft onderworpen, en zich heeft vernietigd. Daar wij God in Zijn eer hebben tekort gedaan door onze zonde, heeft Christus Hem voldoening gegeven niet alleen door zichzelf te ontdoen van de eer, die aan de mens geworden God toekwam, maar ook door zich te onderwerpen aan de grootste smaad, die een mens aangedaan kon worden. David neemt hier nota van twee dingen, die een verzwaring waren van de hoon, die hem werd aangedaan.

A. De zaak om welke zij hem smaadden, vers 11, 12. Zij smaadden en bespotten hem om hetgeen, waarmee hij zichzelf verootmoedigde en God eerde. Als mensen zich verheffen in hoogmoed en verwaandheid, hem uitlachen, die vastte en een zak aan als kleed aandeed, deze zelfvernedering was hun een aanleiding om hem te vertreden. Als de mensen God onteren, dan is het rechtvaardig dat dit op hun eigen oneer uitloopt, maar als David uit zuivere godsvrucht en om uitdrukking te geven aan zijn eerbied voor Hem, weende en zijn ziel verootmoedigde met vasten, en een zak tot zijn kleed nam, zoals nederige boetelingen plachten te doen, hebben zij, in plaats van zijn godsvrucht te loven en haar als een groot voorbeeld van vroomheid aan te bevelen, alles gedaan wat zij konden om er hem in te ontmoedigen en anderen te beletten om zijn goed voorbeeld te volgen, want dat was zijn smaad, zij belachten hem als een dwaas, omdat hij zich aldus vernederde, en zelfs daarom werd hij hun tot een spreekwoord, zij maakten hem tot het voorwerp van hun spot en scherts. Wij moeten het niet vreemd vinden als er kwaad van ons gesproken wordt omdat wij goed doen, om hetgeen waarvan wij reden hebben om te hopen dat wij er Gode welbehaaglijk mee zijn. Onze Heere Jezus werd gestenigd om Zijn goede werken, Johannes 10:32, en toen Hij uitriep *Eli, Eli, Mijn God, Mijn God,* werd Hij bespot, alsof Hij om Elia riep.

B. De personen, die hem smaadden, vers 13. De voornaamste en achtbaarste personen van wie men betere dingen had kunnen verwachten: Die in de poort zitten, roddelen over mij, en hun smaadredenen gelden voor het gebod van senatoren en de uitspraken van rechters, en dienovereenk omstig worden zij geloofd en aangenomen. De geringsten en verachtelijksten, het schuim van het land, "kinderen van de dwazen en kinderen van geen naam," Job 30:8, "een snarenspel dergenen, die sterken drank drinken," het spotlied van dronkaards, die zich en elkaar vrolijk over hem maakten. Zie de kwade gevolgen van dronkenschap, zij maakt de mensen "tot verachters van de goeden," 2 Timotheüs 3:3. "Als de koning ziek gemaakt werd door verhitting van de wijn, strekte hij zijn hand voort met de spotters, Hoséa 7:5. De bank van de dronkaards is het gestoelte van de spotters. Zie wat gewoonlijk het lot is van de besten van de mensen, zij, die de lof zijn van de wijzen, zijn het spotlied van de dwazen, maar voor hen, die een recht inzicht hebben in de dingen, is het gemakkelijk om het te verachten om aldus geminacht te worden.

II. Zijn belijdenis van zonde is zeer ernstig vers 6. "O God, Gij weet van mijn dwaasheid, beide die is, en die niet is, mijn zonden, waaraan ik schuldig ben, zijn niet voor U verborgen en daarom weet Gij hoe onschuldig ik ben aan de misdaden, die zij mij ten laste leggen." Zelfs dan, als wij ons ten opzichte van de onrechtvaardige beschuldigingen van de mensen onschuldig verklaren, moeten wij toch voor God erkennen alles verdiend te hebben wat over ons gebracht is, ja nog veel erger. Dit is de oprechte bekentenis van een boetvaardige, die weet dat hij niet voorspoedig kan zijn in het bedekken van zijn zonde, en dat het dus zijn wijsheid is om haar te erkennen, omdat zij naakt en geopend is voor God.

1. Hij kent het bederf van onze natuur, Gij kent de dwaasheid, die in mijn hart gebonden is. Al onze zonden komen voort uit onze dwaasheid.

2. Hij kent de overtredingen van ons leven, zij zijn niet voor Hem verborgen, neen, niet de zonden van ons hart, neen, niet die welke in het verborgenste hebben plaats gehad. Zij zijn allen begaan onder Zijn ogen, en worden niet achter Zijn rug geworpen, voordat zij betreurd en vergeven zijn. Dit kan toegepast worden op Christus, want Hij heeft geen zonde gekend, maar Hij is zonde voor ons gemaakt, en God wist het, en het was niet voor Hem verborgen, toen het de Heere behaagde Hem te verbrijzelen, en Hij Hem ziek heeft gemaakt.

III. Zijn smekingen zijn zeer ernstig.
1. Voor hemzelf, vers 2. " Verlos mij, o God! behoed mij voor verzinken, voor wanhoop." Zo werd Christus verhoord uit de vrees, want Hij werd er voor bewaard om Zijn onderneming op te geven, Hebreeën 5:7.
2. Voor zijn vrienden, vers 7. Laat hen door mij niet beschaamd worden, die U verwachten, o Heere, Heere van de heirscharen! Laat hen door mij niet te schande worden, die U zoeken o God Israëls! Wij behoren God te zoeken in die beide hoedanigheden, en door Hem te zoeken Hem te verwachten als de God van de legerscharen, die alle macht heeft om te helpen en als de God van Israël, in verbond met Zijn volk, die Hij daarom in eer en trouw gehouden is te helpen. Laat hen om mijnentwil niet te schande worden. Dit geeft zijn vrees te kennen, dat, zo God niet voor Hem verscheen, niet voor hem optrad, dit een ontmoediging zou zijn voor alle Godvruchtigen, en aan hun vijanden aanleiding zou geven om over hen te triomferen. Het geeft ook zijn ernstige begeerte te kennen dat, wat er ook van hem moge worden, allen, die God zoeken en Hem verwachten, bemoedigd en ondersteund mochten worden, en niet ontmoedigd zouden worden in henzelf, of blootgesteld zouden zijn aan de verachting van anderen. Indien Jezus Christus in Zijn lijden niet door Zijn Vader ware erkend en aangenomen, dan zouden allen, die God zoeken en Hem verwachten, beschaamd en te schande gemaakt zijn, maar wij hebben vrijmoedigheid tot God, en in Zijn naam komen wij met vrijmoedigheid tot de troon van de genade.

IV. Zijn pleitrede is zeer krachtig, vers 8, 10. Smaad was een van zijn zwaarste lasten. Heere wend de smaad van mij af, bepleit mijn zaak, want, 1. Het is om Uwentwil, dat ik gesmaad word, omdat ik U die en op U betrouw, om Uwentwil draag ik versmaadheid." Zij, van wie kwaad gesproken wordt om goeddoen, kunnen het met nederig vertrouwen aan God overlaten, om hun gerechtigheid te doen voortkomen als het licht.

2. Het is met U dat ik gesmaad word, de ver van Uw huis leeft mij verleerd, heeft mij mijzelf doen vergeten, en mij datgene laten doen, hetwelk zij boosaardig mij ten smaad verkeren. Zij, die U en Uw huis haten, haten daarom ook mij, omdat zij weten dat ik er met ijver voor vervuld ben. Dat is het, waarom zij gereed zijn mij te verslinden, en dat al de liefde en

achting, die ik onder hen genoot, verslonden heeft." Zij, die God lasterden en kwaad spraken van Zijn woord en Zijn wegen, hebben David gesmaad, omdat hij geloofde in Zijn woord en wandelde in Zijn wegen. Of het kan ook beschouwd worden als een voorbeeld van Davids ijver voor Gods huis, dat hij toornde over al de beledigingen, Gods naam aangedaan, alsof zij zijn eigen naam aangedaan waren. Hij trok zich al de oneer aan, die God werd aangedaan, en de smaad, die op de Godsdienst werd geworpen, dat ging hem meer ter harte dan al zijn eigen uitwendige benauwdheden. En hij had reden om te hopen dat God zich de smaad zou aantrekken, die op hem geworpen was, omdat hij zich altijd de smaad heeft aangetrokken, die op God werd geworpen. Beide delen van dit vers worden op Christus toegepast.
a. Het was een blijk van Zijn liefde tot Zijn Vader, dat de ijver van Zijn huis Hem heeft verslonden toen Hij de kopers en verkopers uit de tempel weggeselde, hetgeen de discipelen aan deze tekst herinnerde, Johannes 2:17.
b. Het was een blijk van Zijn zelfverloochening, en dat Hij zichzelf niet behaagde, dat "de smaadwoorden van hen die U smaden, kwamen op mij neer" Romeinen 15:3, en hierin heeft Hij ons een voorbeeld gegeven**.**

PSALM 69:14-22

David had tevoren gesproken van de boosaardige smaad, die zijn vijanden op hem hadden geworpen, Maar mij aangaande, mijn gebed is tot U. Zij spraken kwaad van hem om zijn vasten en bidden, en omdat hij het spotlied was van de dronkaards, maar desniettemin besluit hij om te blijven bidden. Hoewel wij bespot kunnen worden om goeddoen, moeten wij om dit spotten er toch niet van aflaten. Diegenen kunnen slechts weinig voor God dragen en voor het belijden van Zijn naam, die geen schimp, geen hard woord kunnen dragen, veeleer dan hun plicht te verzaken. Davids vijanden waren zeer beledigend voor hem, maar dit was zijn troost, dat hij een God had, tot wie hij zich kon begeven, en aan wie hij zich kon overgeven. "Zij denken hun pleit te winnen door onbeschaamdheid en laster, maar ik volg andere methodes. Wat zij ook mogen doen, mij aangaande, mijn gebed is tot U, o Heere." En het was in een tijd van het welbehagen er niet minder een tijd van het welbehagen om dat het een tijd was van beproeving. God zei ons niet van zich wegdrijven, al is het ook de nood, die ons tot Hem uitdrijft, ja het is nog zoveel te meer een tijd van het welbehagen, omdat het lijden en de benauwdheid van Gods volk hen nog zoveel te meer de voorwerpen maken van Zijn medelijden, het is tijd voor Hem om hen te helpen, als alle andere hulp faalt, en zij weten en gevoelen dat zij verloren zijn, indien Hij hen niet helpt. Wij vinden deze uitdrukking gebruikt betreffende Christus in, Jesaja 49:8. " Ten tijde" "van het welbehagen heb Ik u verhoord." Merk nu op:

I. Wat zijn beden zijn.
1. Dat zijn klachten genadiglijk gehoord zullen worden, het geroep van zijn ellende en de begeerte zijns harten. Verhoor mij, vers 14, en wederom: verhoor mij, o Heere, vers 17, haast U, verhoor mij, vers 18, hoor niet slechts wat ik te zeggen heb, maar geef mij hetgeen waar ik om bid. Christus wist, dat de Vader Hem altijd hoorde, Johannes 11:42.

2. Dat hij uit zijn ellende verlost mocht worden, er voor behoed mocht worden om weg te zinken onder de last van zijn smart, "ruk mij uit het slijk," laat mij er niet in blijven steken (zo lezen het sommigen), maar help er me uit, en "stel mijn voeten op een rotssteen, Psalm 40, 3, dat hij verlost mocht worden van zijn vijanden, dat zij hem niet verslinden, en hun lust aan hem niet zouden zien. "Laat mij gered worden van mijn haters, als een lam uit de klauw des leeuws, vers 15. Hoewel ik in diepe wateren gekomen ben, vers 3, en gereed ben te denken dat de vloeden mij zullen overstelpen, zo laat mijn vrees voorkomen en tot zwijgen worden gebracht, laat de watervloeden, hoewel zij tot mij naderen, mij niet overstromen, vers 16. Laat

mij niet in de poel van de wanhoop vallen, laat die diepte mij niet verzwelgen, laat de put zijn mond over mij niet toesluiten, want dan ben ik verloren." In het begin van de psalm gaf hij zich op als verloren, maar nu heeft hij zijn hoofd boven water, en is hij niet zo moede van het roepen, als hij dacht.

3. Dat God zich tot hem zou wenden, vers 17, hem zou aanzien, zijn aangezicht niet voor hem zou verbergen, vers 18. De tekenen van Gods gunst jegens ons en het licht van Zijn aangezicht over ons zijn genoeg om onze geest er voor te behoeden van weg te zinken in de diepe modder van uitwendige benauwdheid, ook behoeven wij niets meer te beweren om veilig en gerust te zijn, vers 19. "Nader tot mijn ziel om U aan haar te openbaren, en dat zal haar bevrijden."

II. Welke pleitgronden hij aanvoert voor zijn gebeden. 1. Hij pleit op Gods goedertierenheid en getrouwheid, vers 14. Door de grootheid van Uw goedertierenheid, verhoor mij. Er is goedertierenheid in God, een menigte van goedertierenheden, onuitputtelijke goedertierenheid, goedertierenheid genoeg voor allen, genoeg voor ieder, en daaraan moeten wij bemoediging ontlenen voor ons gebed. Ook de getrouwheid van Zijn heil, de waarheid van al die beloften van de verlossing en zaligheid, welke Hij gedaan heeft aan hen, die op Hem vertrouwen, is nog een verdere aanmoediging. Hij herhaalt zijn argument, ontleend aan de goedertierenheid van God, " Verhoor mij, o Heere! want Uw goedertierenheid is goed, zij is dit in zichzelf, zij is rijk en overvloedig, zij is dit in de schatting van al de heiligen, zij is hun zeer kostelijk en dierbaar, zij is hun leven, hun blijdschap, hun alles, o laat mij er het voordeel, de weldaad van hebben! Zie mij aan naar de grootheid Uwer barmhartigheden" vers 17. Zie, hoe hoog hij spreekt van de goedheid Gods, in Hem zijn goedertierenheden, barmhartigheden een gehele menigte ervan. Als wij goed denken over God, en dit blijven doen ook onder de grootste moeilijkheden, dan behoeven wij niet te vrezen dat God niet wel doen zal voor ons, want "de Heere heeft een welgevallen aan hen, die Hem vrezen," Psalm 147:11.

2. Hij pleit op zijn eigen beproeving en benauwdheid: Verberg Uw aangezicht niet voor Uw knecht, want mij ik ben bang, vers 18 ik heb dus behoefte aan Uw gunst, en daarom zal ik haar weten te waarderen." Hij wijst inzonderheid op de smaad, waaronder hij lag, en de beledigingen, die hem waren aangedaan, vers 20. Gij weet mijn versmaadheid en mijn schaamte en mijn schande. Zie welk een nadruk hierop wordt gelegd, want in het lijden van Christus voor ons heeft misschien niets meer bijgedragen tot de voldoening, die Hij heeft aangebracht voor de zonden, welke God onteerd hadden, dan de smaad, de beschaamdheid en de schande die Hij ondergaan heeft, welke God heeft opgemerkt en aangenomen als meer dan een evenwaardige vergelding voor de eeuwige schande en versmaadheid, die onze zonden hadden verdiend, weshalve wij door berouw en bekering schaamte voor onszelf moeten aannemen, en de schaamte van onze jonkheid moeten dragen. En als wij ooit geroepen worden om versmaadheid en schande te dragen om Zijnentwil, dan kan dit onze vertroosting wezen, dat Hij het weet en dat Hij, die tevoren met ons was, ook daarna met ons zijn zal. De psalmist spreekt de taal van een edel gemoed als hij zegt: de versmaadheid heeft mijn hart gebroken, ik ben zeer zwak, want aan iemand, die de waarde kent van een goede naam, valt het hard om door een slechte naam te worden gedrukt. Maar als wij bedenken welk een eer het is om voor God te worden gesmaad en welk een gunst om waardig geacht te worden om Zijns Naams wil smaadheid te lijden, Handelingen 5:41, dan zullen wij zien dat er volstrekt geen reden is, waarom dit ons zo terneer zou drukken, of ons het hart zou breken.

3. Hij voert de onbeschaamdheid en wreedheid van zijn vijanden aan, vers 19. Verlos mij om mijner vijanden wil, omdat zij waren zoals hij hen tevoren beschreven had, vers 5. " Allen die mij benauwen staan vóór U, vers 20. Gij weet wat soort van mensen zij zijn, welk gevaar mij van hen dreigt, welke vijanden zij zijn van U, en hoe Gij gesmaad wordt in hetgeen zij tegen mij doen en beramen." Er wordt een voorbeeld gegeven van hun wreedheid, vers 22, ja zij gaven mij gif tot spijze (het woord betekent een bitter kruid, en wordt dikwijls samengevoegd met alsem), in mijn dorst hebben zij mij edik te drinken gegeven. Dit is letterlijk vervuld geworden in Christus en heeft zo onmiddellijk op Hem gewezen dat Hij niet zeggen wilde: Het is volbracht voordat dit vervuld was, en opdat Zijn vijanden in de gelegenheid zouden zijn om het te vervullen, zei Hij: *Mij dorst,* Johannes 19:28, 29. Sommigen denken dat de hysop, die zij aan Zijn mond brachten, het bittere kruid was, dat zij Hem met de edik tot Zijn spijs gegeven hebben. Zie hoe nauwkeurig het lijden van Christus voorzegd was, hetgeen bewijst dat de Schrift het Woord van God is, en hoe nauwkeurig de voorzeggingen vervuld zijn in Jezus Christus, hetgeen bewijst dat Hij de ware Messias is. Deze is het, die komen zou, en geen anderen hebben wij te verwachten.

4. Hij wijst op de onvriendelijkheid van zijn vrienden, en hoe hij in hen werd teleurgesteld vers 21. Ik heb uitgezien naar iemand, die medelijden had, maar er was niemand, allen faalden hem, zoals waterbeken in de zomer. Dit werd vervuld in Christus, want in Zijn lijden hebben al Zijn discipelen Hem verlaten en zijn gevloden. Van de mensen kunnen wij niet te weinig verwachten, moeilijke vertroosters zijn zij allen, en van God kunnen wij niet te veel verwachten, want Hij is de Vader van de barmhartigheid en de God aller vertroosting**.**

PSALM 69:23-30

Deze verwensingen zijn niet Davids gebeden tegen zijn vijanden, maar profetieën van de verwoesting, die over de vervolgers van Christus komen zullen, inzonderheid over de Joodse natie, die onze Heiland zelf met tranen voorzegd heeft, welke voorzegging omstreeks veertig jaren na de dood van Christus vervuld is geworden. De eerste twee verzen van deze paragraaf zijn door de apostel uitdrukkelijk toegepast op de oordelen Gods over de ongelovige Joden, Romeinen 11:9, 10, en daarom moet ook het geheel er op zien. Gelijk de verwerping van de Joden om hun verwerping van Christus een treffend voorbeeld was van Gods gerechtigheid en een voorproef van de wraak, die God ten laatste zal oefenen aan allen, die in hun ongeloof volharden, zo was het en blijft het een overtuigend bewijs van de waarheid van de Christelijke godsdienst. Een grote tegenwerping er tegen in de beginne was, dat hij de ceremoniële wet ter zijde gesteld heeft maar dit werd ten volle gerechtvaardigd, en die tegenwerping volkomen teniet gedaan, toen God haar op zo merkwaardige wijze ter zijde gesteld heeft door de algehele verwoesting van de tempel, en het verderf van hen, die hardnekkig aan de Mozaïsche bedeling vasthielden, in tegenstand van het Evangelie van Christus. Laat ons hier opmerken:.

I. Welke oordelen het zijn, die over de kruisigers van Christus komen zullen, niet over hen allen, want er waren van de zodanigen die de hand hebben gehad in Zijn dood, maar berouw hebben gehad, tot bekering zijn gekomen, en genade hebben gevonden, Handelingen 2:23, 3:14, 15 meer over diegenen van hen en over hun opvolgers, die hardnekkig in hun ongeloof volhardden, het Evangelie bleven verwerpen, en een onverzoenlijke vijandschap koesterden tegen Zijn discipelen en volgelingen. Zie 1 Thessalonicenzen 2:15, 16. Hier is voorzegd**:**

1. Dat hun offeranden hun tot kwaad en nadeel zullen strekken, vers 23. Hun tafel worde voor hun aangezicht tot een strik. Het altaar des Heeren, dat Zijn en hun tafel wordt genoemd, omdat zij in hun feestmaal op de offeranden, deelgenoten waren van het altaar. Dit zou tot hun welvaren en vrede gestrekt hebben, omdat het dankoffers waren, maar het werd hun tot

een strik, want door hun genegenheid voor en hun aankleven van het altaar, werden zij vastgehouden in hun ongeloof en verhard in hun vooroordelen tegen Christus, het altaar, waarvan diegenen geen recht hadden te eten, die de tabernakel bleven dienen, Hebreeën 13:10.

2. Of, het kan verstaan worden van de gewone aangenaamheden des levens, ja zelfs van hun noodzakelijk voedsel, zij hadden Christus gal en edik te drinken gegeven, en daarom zullen hun spijs en hun drank rechtvaardig tot gal en edik voor hen gemaakt worden. Als door de verdorvenheid van onze natuur het levensonderhoud en zingenot een aanleiding voor ons worden om te zondigen, tot het voedsel en de brandstof van onze zinnelijkheid gemaakt worden, dan is onze tafel een strik, hetgeen een goede reden is, waarom wij ons nooit moeten voeden zonder vrees, Judas: 12.2. Dat zij nooit de vertroosting zullen hebben van de kennis of de vrede, waarmee de gelovigen in het Evangelie van Christus gezegend zijn, vers 24. Dat zij overgegeven zullen worden:
a. Aan gerechtelijke blindheid Laat hun ogen duister worden, zodat zij de heerlijkheid Gods niet zien in het aangezicht van Christus. Hun zonde was dat zij niet wilden zien, maar hun ogen sloten voor het licht, daar zij de duisternis liever hadden, hun straf was dat zij niet zouden zien, maar overgegeven zouden worden aan de begeerlijkheid van hun hart, dat zich verhardde, en dat aan de god van deze wereld zou toegelaten worden om hun zinnen te verblinden, 2 Korinthe 4:4. Dit was van hen voorzegd, Jesaja 6:10, en Christus heeft het bekrachtigd, Mattheüs 13:14, 15, Johannes 12:40.
b. Aan een gerechtelijke vrees. Er is een Godvruchtige vrees, die de weg baant tot vertroosting, zoals die van Paulus, Handelingen 9:6, hij beefde en was verbaasd, maar dit is een vreze die nooit eindigen zal in vrede, maar hun lenden gedurig zal doen waggelen vanwege de angst van hun geweten, zoals Belsazar, toen de banden van zijn lenden los werden. Laat hen tot wanhoop gedreven worden voortdurend vol zijn van ontsteltenis. Dit is vervuld geworden in de wanhopige raadslagen van de Joden, toen zij door de Romeinen werden aangevallen.

3. Dat zij zullen vallen, en onder Gods gramschap en de hittigheid van Zijn toorn zullen liggen, vers 25. Stort Uw gramschap over hen uit. Zij, die Gods grote zaligheid, welke hun was aangeboden, verwerpen, kunnen terecht vrezen dat Zijn gramschap over hen zal worden uitgestort, want zij, die de Zoon van Zijn liefde verwerpen, zullen gewis tot het geslacht van Zijn verbolgenheid gemaakt worden. Het is het oordeel, uitgesproken over hen, die niet in Christus geloven, dat "de toorn Gods op hen blijft," Johannes 3:36. Hij zal hen aangrijpen en hen nooit loslaten. De verlossing zelf zal hen niet verlossen, die niet willen dat Christus koning over hen zij. Zie de goedertierenheid en de strengheid van God!

4. Dat hun plaats en hun volk ten enenmale weggenomen zullen worden, dezelfde zaak weer zij voor vreesden, en, om welke te voorkomen, naar zij voorgaven, zij Christus vervolgd hebben, Johannes 11:48. Vers 26 : Hun paleis zij verwoest, hetgeen vervuld werd toen hun land verwoest werd door de Romeinen, en om "hunnentwil Sion als een akker geploegd werd" Micha 3:12. De tempel was het huis, waarop zij zeer bijzonder trots waren, maar dit "werd hun woest gelaten," Mattheüs 23:38. Maar dit is nog niet alles: het behoort ons tot voldoening te strekken dat, zo ons het genot van onze bezitting ontnomen is, anderen er toch het voordeel van zullen hebben, maar er wordt hier bijgevoegd: in hun tenten zij geen inwoner, hetgeen op merkwaardige wijze vervuld werd in Juda en in Jeruzalem, want nadat het verderf over de Joden was gekomen, heeft het lang geduurd eer het land met goed gevolg bewoond werd. Maar dit wordt door Petrus zeer bijzonder toegepast op Judas, Handelingen 1:20. Want daar hij een zelfmoordenaar was, kunnen wij veronderstellen, dat zijn bezitting verbeurd werd

verklaard, zodat zijn woonstede woest werd, en niemand uit zijn eigen bloedverwanten, er in woonde.

5. Dat hun weg van het verderf bergafwaarts zal gaan, en niets hen zou tegenhouden, niets of niemand tussenbeiden zou komen om hun verderf te voorkomen, vers 28 :"Heere, laat hen aan henzelf over, om misdaad tot misdaad toe te doen." Zij, die slecht zijn als zij aan de begeerte van hun harten worden overgegeven, zullen gewis nog slechter worden, zij zullen zonde tot zonde toedoen, ja zij zullen "tot hun zonde nog rebellie toedoen", Job 34:37. Van de Joden wordt gezegd dat zij "te allen tijd hun zonden vervulden," 1 Thessalonicenzen 2:16. "Voeg de straf van hun ongerechtigheid tot hun ongerechtigheid," zo lezen het sommigen, want hetzelfde woord betekent beide zonde en straf, zo innig is het verband er tussen. Als de mensen willen zondigen, zal God er afrekening voor houden. Maar zij, die vermenigvuldigd hebben te zondigen, kunnen nog genade vinden, want God vermenigvuldigt de vergeving door de gerechtigheid van de Middelaar, en daarom voegt hij er hij, opdat zij buitengesloten zouden zijn van alle hoop op genade: "laat hen niet komen tot Uw gerechtigheid," om het voordeel te genieten van de gerechtigheid Gods, welke is door het geloof in een Middelaar Filipp. 3:9. Niet dat God iemand buitensluit van die gerechtigheid, want het Evangelie sluit niemand buiten, die niet zichzelf buitensluiten door hun ongeloof, maar laat hen overgelaten worden aan hun eigen weg, en dan zullen zij nooit onder die heerschappij komen, want, onbekend zijnde met de eisen van Gods gerechtigheid en hun eigen gerechtigheid zoekende op te richten, "zijn zij aan de rechtvaardigheid Gods niet onderworpen,' Romeinen 10:3. En zij, die zo hoogmoedig en eigenwillig zijn dat ze tot Gods gerechtigheid willen komen, zullen dienovereenkomstig hun oordeel ontvangen, zij hebben het zelf beslist, zij zullen niet komen tot Zijn gerechtigheid. Laat hen er geen voordeel van verwachten, die niet gewillig en blijde zijn om er verplichting aan te hebben.

6. Dat zij afgesneden zullen worden van alle hoop op gelukzaligheid, vers 29. Laat hen uitgedelgd worden uit het boek des levens, laat hun niet toegelaten worden nog langer te leven, want hoe langer zij leven hoe meer kwaad zij doen. Grote menigten van de ongelovige Joden zijn gevallen door zwaard en honger, en geen van hen, die het Christendom hadden omhelsd, is er door omgekomen, het volk, als volk was uitgedelgd, en is er toe gekomen geen volk te zijn. Velen verstaan het van hun verworpen zijn van Gods verbond met al de voorrechten ervan, dat is het boek des levens Laat het burgerschap van Israël, van Israël naar het vlees, nu vervreemd worden van dat verbond van de belofte, waarvan zij tot nu toe het monopolie hadden. Laat het openbaar worden, dat zij nooit in het boek des levens des Lams geschreven waren, maar laat de mensen hen verworpen zilver noemen, want de Heere heeft hen verworpen, laat hen met de rechtvaardigen niet aangeschreven worden, laat hen geen plaats hebben in de vergadering van de heiligen, als zij allen vergaderd zullen worden in de algemene vergadering van hen, wier namen in de hemel geschreven zijn," Psalm 1:5.

II. Wat de zonde is, om welke deze ontzettende oordelen over hen gebracht zullen worden, vers 27. Zij vervolgen die Gij geslagen hebt, en spreken tot smart van Uw verwonden.
1. Christus was het, die God geslagen had want het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen," Hij was veracht en van mensen verlaten een man van smarten vertrouwd met ziekte, ja als iemand voor wie men het gelaat verbergt, hij was veracht en wij hebben hem niet geacht," Jesaja 53:3, Zij vervolgden Hem met een woede, die tot aan de hemel reikte, zij riepen: Kruis hem! kruis hem Vergelijk hiermee wat Petrus gezegd heeft, Handelingen 2:23. Hoewel Hij "naar de bepaalde raad en voorkennis van God uitgeleverd hebt gij door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood was." Zij spraken tot smart van de Heere

Jezus, toen Hij aan het kruis hing, zeggende: Hij heeft op God betrouwd, dat Hij hem nu verlosse, en er kon niets gezegd worden, dat smartelijker voor Hem was.

2. De lijdende heiligen waren Gods verwonden, verwond om Zijn zaak, en om Zijnentwil, en zij hebben hen vervolgd, en gesproken tot hun smart. Om deze dingen "is de toorn Gods over hen gekomen tot het einde," 1 Thessalonicenzen 2:16. Zie ook Mattheüs 23:34 en verv. Dit kan meer in het algemeen verstaan worden, en het leert ons dat niets meer God tergend is, dan te juichen over hen, die Hij geslagen heeft, en nog beproeving toe te doen aan hen, die reeds beproefd zijn, waarop dan ook rechtvaardig volgt: Doe misdaad tot hun misdaad, zie Zacharia 1:15. Zij, wier geest gewond is, die in ontroering en vrees zijn over hun geestelijke toestand, moeten met tederheid behandeld worden en het moet met zorg worden vermeden, om te spreken tot hun hart, en het hart van de rechtvaardigen bedroefd te maken.

III. Wat te midden van dit alles de psalmist van zichzelf denkt, vers 30. " Doch ik ben ellendig en in smart, dat is het ergste van mijn toestand. Ik ben onder uitwendige beproevingen, maar toch aangeschreven met de rechtvaardigen en niet, zoals zij onder de gramschap Gods." Het is beter ellendig en in smart te zijn met de zegen van God, dan rijk en vrolijk te wezen onder Zijn vloek. Want zij, die tot Gods gerechtigheid komen, zullen spoedig een einde zien aan hun ellende en hun smart, en Zijn heil zal hen in een hoog vertrek zetten, en dat is het, waar David hier om bidt, Jesaja 61, 10. Dit kan toegepast worden op Christus. In Zijn staat van vernedering was Hij ellendig en in smart, een man van smarten, die niets had, waar Hij het hoofd kon neerleggen, maar God heeft Hem uitermate verhoogd, het heil voor Hem gewrocht, het heil door Hem gewrocht, heeft Hem in een hoog vertrek gezet, ver boven alle overheden en machten**.**

PSALM 69:31-37

Beide als type van Christus en als voorbeeld voor de Christenen, besluit de dichter met heilige blijdschap en lof de psalm, die hij begon met klachten over zijn smarten.

1. Hij besluit om zelf God te loven, niet twijfelende of hij zal Hem hierin welbehaaglijk zijn, vers 31, 32. "Ik zal Gods naam prijzen niet slechts met mijn hart maar met mijn lied en Hem met dankzegging grootmaken," want het behaagt Hem zich groot gemaakt te achten door de dankbare lof van Zijn volk. Er wordt te kennen gegeven dat alle Christenen God behoren te verheerlijken met hun lof in psalmen, gezangen en geestelijke liederen. En dit zal, door Christus, de Middelaar van onze lofzeggingen zowel als van onze gebeden, aangenamer zijn dan de kostbaarste offeranden van de wet, vers 32, dat zal de Heere meer behagen dan een rund dan een stier met horens en hoeven Hierin wordt duidelijk te kennen gegeven dat in de dagen van de Messias een einde gemaakt zal worden, niet alleen aan de zondoffers, maar ook aan de lofoffers en de dankoffers, die door de ceremoniële wet waren ingesteld, in plaats van deze zullen geestelijke offeranden van lof- en dankzegging welbehaaglijk in zulke offers heeft God een welgevallen, Hebreeën 13:15. Het is ons een grote troost, dat nederige en dankbare lofzeggingen Gode aangenamer zijn dan de kostbaarste en prachtigste offers ooit geweest zijn.

2. Hij moedigt andere Godvruchtigen aan om zich in God te verblijden en Hem te blijven zoeken, vers 33, 34. De nederigen zullen dit zien en zich verblijden. Zij zullen tot hun vertroosting merken: a. De ervaringen van de heiligen. Zij zullen zien hoe bereid God is om te horen naar de ellendigen als zij tot Hem roepen, en hun te geven hetgeen, waarvoor zij tot Hem roepen, hoe verre het van Hem is Zijn gevangenen te verachten, ofschoon de mensen hen wel verachten, Hij begunstigt hen met Zijn genaderijke bezoekingen, en zal een tijd vinden om hen in de ruimte te stellen. De nederigen zullen dit zien en zich verblijden, niet

alleen omdat, wanneer een lid geëerd wordt, al de leden er blij om zijn, maar omdat het een bemoediging voor hen is in hun verlegenheid en hun moeilijkheden, om op God te vertrouwen. Het zal het hart verkwikken van hen, die God zoeken, om meer en meer bevestigende getuigenissen te zien van deze waarheid, dat Jakobs God nooit tot Jakobs zaad gezegd heeft: Zoekt mij tevergeefs.
b. De verhoging van de Zaligmaker, want van Hem had de psalmist gesproken en van zichzelf als een type van Hem. Als Zijn smarten voorbij zijn, als Hij verhoord is en ontslagen is uit zijn gevangenschap in het graf, dan zullen de nederigen het zien en zich verblijden, en zij, die God zoeken door Christus, zullen leven en vertroost worden, besluitende dat, zo zij met Hem lijden, zij ook met Hem zullen heersen.

3. Hij roept alle schepselen op om God te loven, de hemel, de aarde en de zee, en de inwoners derzelve, vers 35. Hemel en aarde, en het heir van beide zijn door Hem gemaakt, en daarom: laat hemel en aarde Hem loven. Engelen in de hemel en heiligen op aarde kunnen zich in hun respectieve woonsteden van genoeg stof voorzien voor voortdurende lof. Laat de vissen van de zee, hoewel spreekwoordelijk stom, de Heere prijzen, want van Hem is de zee, en Hij heeft haar gemaakt. De lofzeggingen van de wereld moeten geofferd worden voor Gods gunstbetoningen aan Zijn kerk, vers 36, 37. Want God zal Sion verlossen de heilige berg, waar Zijn dienst in stand werd gehouden. Hij zal allen verlossen, die geheiligd en Hem afgezonderd zijn, allen, die bezig zijn in Zijn eredienst, en allen, over wie Christus regeert, want Hij was Koning op de heilige berg Sion. Hij heeft genade weggelegd voor de steden van Juda, van welke stam Christus was. God zal grote dingen doen voor de Evangeliekerk, en laat allen, die het goede voor haar wensen, zich hierin verblijden. Want,

a. Zij zal bevolkt en bewoond worden. Zij zal velen tot zich toegevoegd zien, die behouden worden. De steden van Juda zullen gebouwd worden, particuliere gemeenten zullen gevormd worden naar het Evangelie-voorbeeld, opdat er een overblijfsel zij om daarin te wonen en de voorrechten te genieten, die er aan verleend zijn, en de schatting te betalen, die ervan geëist wordt. Zij, die Zijn naam beminnen, die liefde hebben voor Godsdienst in het algemeen, zullen de Christelijke Godsdienst omhelzen, en hun plaats innemen in de Christelijke kerk, zij zullen daarin wonen als burgers en huisgenoten Gods.
b. Zij zal bestendigd en beërfd worden. Het Christendom moest geen res unius aetalis, geen voorbijgaande zaak zijn, neen, het zaad van Zijn knechten zal het beërven, God zal zich een zaad verwekken om Hem te dienen, en zij zullen de voorrechten erven van hun vaderen, want de belofte is voor u en uw kinderen, zoals het vanouds geweest is: Ik zal u een God zijn en uw zaad na u.
c. Het land van de belofte zal nooit verloren gaan uit gebrek aan erfgenamen, want God kan uit stenen Abraham kinderen verwekken, en zal het doen veeleer dan het erfrecht verloren te laten gaan, het zal David nooit aan een man ontbreken om voor hem te staan. De Verlosser zal Zijn zaad zien, en Zijn dagen in hetzelve verlengen, totdat de verborgenheid Gods voleindigd is en het mystieke lichaam voltooid is. En daar het heilig zaad het wezen van de wereld uitmaakt, en de wereld, indien dit geheel ingezameld zou zijn, spoedig aan een einde zou wezen, is het juist vanwege de verzekerdheid van deszelfs bewaring, dat hemel en aarde Hem moeten loven.

PSALM 70

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester, om te doen gedenken. (70:2) Haast U, o God, om mij te verlossen, o HEERE, tot mijn hulp. 2 (70:3) Laat hen beschaamd en schaamrood worden, die mijn ziel zoeken; laat hen achterwaarts gedreven en te schande worden, die lust hebben aan mijn kwaad. 3 (70:4) Laat hen terugkeren tot loon hunner beschaming, die daar zeggen: Ha, ha! 4 (70:5) Laat in U vrolijk en verblijd zijn allen, die U zoeken; laat de liefhebbers Uws heils gedurig zeggen: God zij groot gemaakt! 5 (70:6) Doch ik ben ellendig en nooddruftig; o God, haast U tot mij; Gij zijt mijn Hulp en mijn Bevrijder; HEERE, vertoef niet!

Deze psalm past voor een staat van beproeving, hij is bijna woord voor woord gekopieerd van psalm 40 en sommigen denken, dat hij daarom ten opschrift heeft: OM TE DOEN GEDENKEN, want het kan soms nuttig wezen om dezelfde gebeden, die wij vroeger tot God hebben opgezonden, nog eens te bidden als dezelfde gelegenheid zich voordoet. David bidt hier dat God:

I. Hem hulp zal zenden vers 2-6.
II. Zijn vijanden zal beschamen, vers 3, 4.
III. Vreugde zal zenden aan zijn vrienden vers 5.
Deze vijf verzen zijn gelijk aan de laatste vijf van psalm 40. Hij schijnt dit korte gebed bestemd te hebben voor zichzelf en voor ons als een zalf voor iedere wond, en daarom moet hij altijd in gedachten worden gehouden. Bij het zingen ervan kunnen wij hem toepassen op onze particuliere rampen of benauwdheden, waarin die ook mogen bestaan**.**

PSALM 70:1-6

Het opschrift, vers 1, zegt ons dat deze psalm bestemd was om te doen gedenken, om God te doen gedenken aan Zijn genade en Zijn beloften, want er wordt ons gezegd dit te doen als wij tot Hem bidden en bij Hem pleiten, "maak Mij indachtig," Jesaja 43:26. Niet alsof de eeuwige Geest iemand nodig heeft om Hem iets in de herinnering te brengen, maar het behaagt Hem om deze eer op het gebed des geloofs te leggen. Het was veeleer om zichzelf en anderen aan vroegere beproevingen te doen gedenken, opdat wij nooit gerust zijn, maar altijd moeilijkheden verwachten, en aan vroegere oefeningen van de Godsvrucht, opdat, als na de regen de wolken wederkeren, wij ons tot dezelfde middelen zullen wenden, die wij vroeger krachtig hebben bevonden om ons verlichting en troost te bezorgen. Wij mogen in het gebed dezelfde woorden gebruiken, die wij dikwijls tevoren hebben gebruikt, onze Heiland heeft in Zijn doodsbenauwdheid drie maal gebeden, zeggende dezelfde woorden. Zo heeft David hier de woorden gebruikt, die hij vroeger gebruikt heeft, maar toch niet zonder enige veranderingen, om te tonen dat hij niet bedoeld heeft, zichzelf of anderen te binden aan een formule. God ziet op het hart, niet op de woorden.

1. David bidt hier dat God zich zal haasten om hem te hulp te komen, vers 2, 6. Ik ben ellendig en nooddruftig, in nood en verlegenheid, geheel ten einde raad. Ellende en nooddruft zijn zaken, waarop men zeer goed pleiten kan bij een God van oneindige barmhartigheid, die het zuchten van een boetvaardig hart niet veracht en een zegen heeft uitgesproken over de armen van geest en de hongerige ziel met goed vervult
a. Hij bidt dat God voor hem zal verschijnen om hem op Zijn tijd uit zijn benauwdheid te verlossen.
b. Dat Hij intussen reeds tot hem zal komen om hem te ondersteunen onder zijn moeilijkheden, opdat hij niet zou neerzinken en bezwijken.

c. Dat Hij dit haastelijk doen zal, Haast U, vers 2. en wederom: Haast U, vertoef niet, vers 6. Soms schijnt God het uit te stellen om Zijn volk te hulp te komen, ten einde vurige ernstige begeerten, zoals deze, bij hen op te wekken. Wie gelooft, die zal niet haasten, niet haasten om de Goddelijke raad vooruit te lopen, zich met geweld een weg ter ontkoming te banen, of zich van ongeoorloofde middelen te bedienen om hulp te verkrijgen, maar hij mag haasten door uit te gaan om God te ontmoeten, opdat Hij haasten zal om de gewenste hulp te verlenen. Haast U tot mij, want het verlangen van mijn ziel gaat naar U uit, ik zal omkomen zo ik niet spoedig word geholpen, ik heb niemand anders, van wie ik hulp kan verwachten, Gij zijt mijn hulp en, mijn bevrijder. Gij hebt U verbonden om dit te zijn voor allen, die U zoeken, ik vertrouw op U om dit voor mij te zijn, ik heb U dikwijls aldus bevonden, en Gij zijt genoegzaam, algenoegzaam om het te zijn, en daarom: haast U tot mij."

2. Hij bidt dat God zijn vijanden zal beschamen, vers 3,4. Merk op: a. Hoe hij hen beschrijft, zij zochten zijn ziel, zijn leven om het te verderven, zij wilden hem beroeren, ten einde hem van God af te trekken naar de zonde en hem tot wanhoop te brengen. Zij begeerden zijn kwaad, zijn verderf, als hem een ramp bedreigde of overkwam, dan zeiden zij: "Ha ha, zo wilden wij het hebben, nu zullen wij ons doel bereiken, hem in het verderf zien gestort." Zo boosaardig, zo beledigend waren zij.
b. Wat zijn gebed tegen hen is: Laat hen beschaamd en schaamrood worden, laat hen tot bekering worden gebracht, zo beschaamd worden, dat zij Uw naam zoeken, Psalm 83:17 laat hen hun schuld en dwaasheid inzien, in hun strijden tegen hen, die Gij beschermt en "zich schamen over hun afgunst," Jesaja 26:11. Maar laat hun plannen tegen mij verijdeld worden en hun maatregelen worden verbroken "laat hen achterwaarts gedreven worden" van hun boosaardige ontwerpen, en dan zullen zij beschaamd en schaamrood worden, zoals de vijanden van de Joden "zeer vervallen waren in hun ogen," Nehemia 6:16.

3. Hij bidt dat God het hart van zijn vrienden vervullen zal met blijdschap, vers 5, dat allen die God zoeken en Zijn heil liefhebben, het begeren, er zich in verlustigen en er op vertrouwen, voortdurend reden zullen hebben tot blijdschap en lof, en voor beide een hart, en dan twijfelt hij niet of hij zal delen in de zegen waar hij om bidt, en dat zullen ook wij indien wij beantwoorden aan die hoedanigheid.
a. Laat ons de dienst van God tot ons levenswerk maken, en laat de gunst van God ons vermaak en onze grote verlustiging zijn want dat is Hem te zoeken en Zijn heil lief te hebben. Laat het streven naar geluk in God onze grote zorg zijn, en het genieten er van onze grote voldoening. Een hart om het heil des Heeren lief te hebben, er boven alle mogelijke wereldlijke voordelen de voorkeur aan te geven, zodat wij goedsmoeds alles kunnen verlaten veeleer dan onze zaligheid in de waagschaal te stellen, is een goed bewijs van ons deel er aan, en ons recht er op.
b. Last ons er ons dan verzekerd van houden, dat, indien wij het niet door eigen schuld verhinderen, de blijdschap des Heeren ons hart zal vervullen en de hoge lof des Heeren in onze mond zal zijn. Zij, die God zoeken, zullen, indien zij Hem vroeg zoeken, Hem naarstig zoeken, zich in Hem verblijden, want dat zij Hem zoeken is een bewijs van Zijn welbehagen in hen en een onderpand ervan dat zij Hem zullen vinden Psalm 105:3. Er is zelfs in het zoeken van God blijdschap, want God is een Beloner dergenen, die Hem zoeken. Zij die Gods heil liefhebben, zullen met genot, met voortdurend genot (want als wij van het loven van God ons voortdurend werk maken, de zal het ons een aanhoudend feest zijn) zeggen: God zij groot gemaakt, gelijk Hij het tot in eeuwigheid zijn zal in het heil van Zijn volk. Allen, die het goede wensen voor de vertroosting en het welzijn van de heiligen en de heerlijkheid Gods, kunnen niet anders dan van harte Amen zeggen op dit gebed, dat zij, die Gods heil liefhebben, gedurig zullen zeggen, *God zij groot gemaakt.*

PSALM 71

1 Op U, o HEERE! betrouw ik; laat mij niet beschaamd worden in eeuwigheid. 2 Red mij door Uw gerechtigheid, en bevrijd mij; neig Uw oor tot mij, en verlos mij. 3 Wees mij tot een Rotssteen, om daarin te wonen, om gedurig daarin te gaan; Gij hebt bevel gegeven, om mij te verlossen, want Gij zijt mijn Steenrots en mijn Burg. 4 Mijn God, bevrijd mij van de hand des goddelozen, van de hand desgenen, die verkeerdelijk handelt, en des opgeblazenen. 5 Want Gij zijt mijn Verwachting, Heere, HEERE! mijn Vertrouwen van mijn jeugd aan. 6 Op U heb ik gesteund van de buik aan; van mijner moeders ingewand aan zijt Gij mijn Uithelper; mijn lof is gedurig van U. 7 Ik ben velen als een wonder geweest; doch Gij zijt mijn sterke Toevlucht. 8 Laat mijn mond vervuld worden met Uw lof, de ganse dag met Uw heerlijkheid. 9 Verwerp mij niet in de tijd des ouderdoms; verlaat mij niet, terwijl mijn kracht vergaat. 10 Want mijn vijanden spreken van mij, en die op mijn ziel loeren, beraadslagen tezamen, 11 Zeggende: God heeft hem verlaten; jaagt na, en grijpt hem, want er is geen verlosser. 12 O God, wees niet verre van mij; mijn God! haast U tot mijn hulp. 13 Laat hen beschaamd worden, laat hen verteerd worden, die mijn ziel tegen zijn; laat hen met smaad en schande overdekt worden, die mijn kwaad zoeken. 14 Doch ik zal gedurig hopen, en zal al Uw lof nog groter maken. 15 Mijn mond zal Uw gerechtigheid vertellen, de ganse dag Uw heil; hoewel ik de getallen niet weet. 16 Ik zal heengaan in de mogendheden des Heeren HEEREN; ik zal Uw gerechtigheid vermelden, de uw alleen. 17 O God! Gij hebt mij geleerd van mijn jeugd aan, en tot nog toe verkondig ik Uw wonderen. 18 Daarom ook, terwijl de ouderdom en grijsheid daar is, verlaat mij niet, o God, totdat ik dezen geslachte verkondige Uw arm, allen nakomelingen Uw macht. 19 Ook is Uw gerechtigheid, o God, tot in de hoogte; Gij, Die grote dingen gedaan hebt; o God! wie is U gelijk? 20 Gij, Die mij veel benauwdheden en kwaden hebt doen zien, zult mij weder levend maken, en zult mij weder ophalen uit de afgronden der aarde. 21 Gij zult mijn grootheid vermeerderen, en mij rondom vertroosten. 22 Ook zal ik U loven met het instrument der luit, Uw trouw, mijn God; ik zal U psalmzingen met de harp, o Heilige Israëls! 23 Mijn lippen zullen juichen, wanneer ik U zal psalmzingen, en mijn ziel, die Gij verlost hebt. 24 Ook zal mijn tong Uw gerechtigheid de ganse dag uitspreken, want zij zijn beschaamd, want zij zijn schaamrood geworden, die mijn kwaad zoeken.

David heeft deze psalm geschreven in zijn ouderdom, zoals blijkt uit verscheidene passages ervan, hetgeen velen doet denken dat hij geschreven was ten tijde van Absaloms rebellie, want dat was het grote leed van zijn laatste jaren. Ook Seba's opstand kon er de aanleiding toe geweest zijn, of een andere ramp, die hem in dat gedeelte van zijn leven overkomen is, daar hem voorzegd was dat in die tijd het zwaard van zijn huis niet zou wijken. Maar hij is niet zeer nauwkeurig in de voorstelling van zijn toestand, omdat hij de psalm bestemde voor algemeen gebruik van Gods volk in hun beproevingen, inzonderheid in die, welke zij ervaren in hun latere jaren, want deze psalm voegt beter dan al de andere psalmen voor bejaarde discipelen van Jezus Christus.

l. Hij begint de psalm met gelovige gebeden, met gebeden, dat God hem redden en verlossen zal, vers 2, 4, en hem niet zal verwerpen, vers 9, en niet verre van hem zal zijn, vers 12, en dat zijn vijanden beschaamd mochten worden, vers 13. Hij pleit op zijn betrouwen op God, vers 1, 3, 5, 7, op de ervaring, die hij had van hulp van God, vers 6, en op de boosaardigheid van zijn vijanden tegen hem, vers 10, 11. 11 Hij eindigt de psalm met gelovige lofzeggingen, vers 14 en verv. Nooit was Zijn hoop meer bevestigd, vers 16, 18, 20, 21. Nooit was zijn blijdschap en dankzegging meer verruimd, vers 15, 19, 22-24. Hij is in vervoering van blijde lof en ook wij moeten onder het zingen er van aangemoedigd zijn in ons geloof in God, terwijl ons hart opgeheven wordt onder het loven van Zijn heilige Naam**.**

PSALM 71:1-13
David bidt hier om twee dingen in het algemeen, dat hij niet beschaamd zal worden, en dat zijn vijanden en vervolgers beschaamd zullen worden.

I. Hij bidt dat hij nooit beschaamd zal worden in zijn vertrouwen op God, noch teleurgesteld zal worden in zijn gelovige verwachting van Hem. Met deze bede kan iedere ware gelovige vrijmoedig tot de troon van de genade komen, want God zal nooit de hoop vernietigen die Hij zelf heeft opgewekt. Merk hier nu op:
1. Hoe David zijn vertrouwen op God belijdt, en met welk een welbehagen en aangename afwisseling van uitdrukking hij zijn belijdenis van dit vertrouwen herhaalt, nog altijd die belijdenis voor God brengt en er bij Hem op pleit. Wij loven God, en aldus behagen wij Hem door Hem te zeggen indien het inderdaad waar is welk een algeheel vertrouwen wij in Hem hebben, vers 1. Op U, o Heere, en op U alleen, betrouw ik. Wat anderen ook mogen doen, ik kies de God Jakobs tot mijn hulp. Zij, die volkomen tevreden zijn met Gods algenoegzaamheid en overtuigd zijn van de waarheid van Zijn belofte, en in betrouwen op Zijn algenoegzaamheid om hun vergoeding te doen, bereid zijn om voor Hem te doen en te lijden, alles voor Hem te verliezen of in de waagschaal te stellen, kunnen in waarheid zeggen: Op U, o Heere, vertrouw ik. Zij, die met God willen handelen, moeten het doen in vertrouwen-als wij schromen om met Hem te handelen, dan is dat een teken dat wij Hem niet vertrouwen. Gij zijt mijn steenrots en mijn burg, vers 3, en wederom: "Gij zijt mijn sterke toevlucht, vers 7. Ik neem de toevlucht tot U, en ben er zeker van in U veilig te zijn en onder Uw bescherming. Indien Gij mij beveiligt, kan niemand mij schaden. Gij ziet mijn verwachtingen mijn vertrouwen, vers 5. Gij hebt in Uw woord U aan mij voorgesteld als het geschikte voorwerp van mijn verwachting en mijn vertrouwen, ik heb op U gehoopt, en nooit bevonden dat dit te vergeefs was."

2. Hoe zijn vertrouwen op God gesteund en aangemoedigd wordt door zijn ervaringen, vers 5, 6. "Gij zijt mijn vertrouwen van mijn jeugd aan, van dat ik instaat was om mijn rechterhand van mijn linkerhand te onderscheiden heb ik op U gesteund, en zag zeer veel reden om dit te doen, want van mijn moeders ingewand aan zijt Gij mijn uithelper".
Van dat hij het gebruik had van zijn verstand, heeft hij vertrouwd op Gods goedheid, omdat hij van het eerste ogenblik van zijn bestaan er een toonbeeld van geweest is. De gedachte aan de genaderijke zorg, die Gods voorzienigheid over ons gehad heeft bij onze geboorte en gedurende onze kindsheid, moet ons aansporen tot vroege godsvrucht en een gestadige toewijding aan Zijn eer. Hij, die onze hulp is geweest van onze geboorte aan, moet van onze jeugd aan onze hoop wezen. Als wij zoveel genade van God ontvangen hebben, voordat wij instaat waren Hem dienst te bewijzen, dan moeten wij geen tijd daartoe laten verloren gaan als wij er wel toe in staat zijn. Dit wordt hier te pas gebracht als een steun voor de psalmist in zijn tegenwoordige beproeving. God had hem niet alleen leven en het aanzijn gegeven, hem uit van zijn moeders ingewand in de wereld gebracht, er in voorzien dat hij niet zou sterven van de baarmoeder aan, maar hem bijtijds tot een van Zijn huisgenoten gemaakt. Wij zijt het, die mij uit mijn moeders ingewand in de armen van Uw genade hebt genomen, onder de schaduw van Uw vleugelen, in het verband van Uw verbond, Gij nam mij in Uw kerk, als een zoon van Uw dienstmaagd en een ingeborene van Uw huis, Psalm 116:16.
En daarom:

a. Heb ik reden om te hopen dat Gij mij zult beschermen, Gij, die mij tot hiertoe staande hebt gehouden, zult mij nu niet laten vallen, Gij, die mij gemaakt hebt, zult het werk van Uw

handen niet laten varen, Gij, die mij geholpen hebt toen ik mijzelf niet kon helpen, zult mij niet verlaten nu ik even hulpeloos ben als ik toen was."
b. Daarom heb ik reden om vast te besluiten dat ik mij aan U zal toewijden, daarom is mijn lof gedurig voor U, alle dagen zal ik U loven zal ik alle gelegenheden te baat nemen om dit te doen."

3. Wat hij in dit vertrouwen van God bidt:
A. Dat hij nooit beschaamd zal worden, vers 1, dat hij niet teleurgesteld zal worden in de zegen, die hij verwacht, en niet beschaamd zou worden in zijn verwachting. Aldus mogen wij allen bidden in het geloof, dat ons vertrouwen op God niet onze beschaming zijn zal. Hoop op de heerlijkheid Gods is een hoop, die niet beschaamt.
B. Dat hij uit de hand van zijn vijanden verlost zal worden, vers 2. Red mij door Uw gerechtigheid, daar Gij de rechtvaardige Rechter van de wereld zijt, de zaak bepleit van de benadeelden en de benadelers straft, doe mij op de een of andere wijze ontkomen" "God zal met de verzoeking ook de uitkomst geven" 1 Korinthe 10:13) Neig Uw oor tot mijn gebed en red mij, bevrijd mij van de hand van hen die gereed zijn mij te verscheuren." Hij pleit op drie dingen om bevrijd te worden.

a. De aanmoediging, die God hem had gegeven om het te verwachten. Gij hebt bevel gegeven om mij te verlossen, vers 3. Gij hebt beloofd het te doen, en er is in Gods beloften zoveel kracht van uitwerking, dat er dikwijls van gesproken wordt als van bevelen, zoals: Er zij licht, en er was licht. Hij spreekt en het is er.
b. Op het karakter van zijn vijanden, zij zijn goddeloos, onrechtvaardig, wreed, en het zal tot eer en heerlijkheid Gods zijn om tegen hen te verschijnen, vers 4, want Hij is een heilige, rechtvaardige en goede God.
c. De vele ogen die op hem gevestigd waren vers 5. Ik ben velen als een wonder geweest, iedereen wacht om te zien wat het gevolg zal zijn van de buitengewone rampen, die mij hebben getroffen, en het buitengewone vertrouwen, dat ik belijd in God te stellen. Of ik word beschouwd als een monster, iedereen schuwt mij, en daarom ben ik verloren zo de Heere mijn toevlucht niet is. De mensen verlaten mij, maar God zal mij niet verlaten."

C. Dat hij altijd rust en veiligheid in God mocht vinden, vers 3. Wees mij tot een rotssteen om daarin te wonen, wees mij tot een rots van de ruste om gedurig daarin te gaan. Zij, die thuis zijn in God, die een leven leiden van gemeenschap met Hem en vertrouwen in Hem die door geloof en gebed gedurig de toevlucht tot Hem nemen, steeds op Hem het oog gericht houden, kunnen erop rekenen een sterke woning in Hem te zullen vinden, een zodanige, die nooit vanzelf zal instorten, waar geen aanvallende macht zal kunnen inbreken, en zij zullen bij alle gelegenheden zich daarheen mogen begeven, zonder dat hun verweten wordt dat zij te dikwijls komen.

D. Dat hij voortdurend reden mocht hebben voor dankzegging aan God, en voortdurend bezig mocht zijn in dat lieflijk werk, vers 8. Laat mijn mond vervuld worden met Uwen lof zoals hij nu vervuld is met klachten, dan zei ik niet beschaamd worden in mijn hoop, maar mijn vijanden zullen beschaamd worden in hun onbeschoftheid. Zij, die God liefhebben, beminnen het om Hem te loven en begeren dit de gehele dag te doen, niet slechts in hun morgen- en avondgebeden, niet slechts "zeven maal des daags," Psalm 119:164, maar "de gehele dag," Gods lof te vermengen onder alles wat zij zeggen, opdat het alles strekke tot eer en lof van God. Zij besluiten om dit te doen, zolang zij leven, zij hopen het eeuwiglijk te doen in een betere wereld.

E. Dat hij nu, in zijn afnemende jaren, niet veronachtzaamd mocht worden, vers 9. Verwerp mij niet ten tijd des ouderdoms, verlaat mij niet terwijl mijn kracht vergaat.

Merk hier op:
(1). Zijn natuurlijk besef van de zwakheid des ouderdoms: mijn kracht vergaat, weer lichaamskracht geweest is, kracht van geest, een sterk gezichtsvermogen, een krachtige stem, sterke ledematen, helaas, in de ouderdom neemt dit alles af, vergaat het, het leven wordt nog verlengd, maar de kracht is er niet meer, of wat er is, is moeite en verdriet, Psalm 90:10.
(2). Zijn Godvruchtige begeerte dat Gods tegenwoordigheid bij hem onder deze zwakheden zal voortduren: Heere, verwerp mij niet, verlaat mij niet. Dit geeft te kennen dat hij zich als verloren zou beschouwen, indien hij door God werd verlaten. Door God verworpen en verlaten te worden is iets, dat te allen tijde gevreesd moet worden, inzonderheid in de tijd van de ouderdom en wanneer onze kracht vergaat, want het is God, die de sterkte is van ons hart. Maar het geeft ook te kennen dat hij reden had om te hopen, dat God hem niet zou verlaten, de getrouwe dienstknechten van God kunnen de troostrijke verzekerdheid hebben dat Hij hen in de tijd van hun ouderdom niet zal verwerpen, hen niet zal verlaten als hun kracht vergaat. Hij is een meester, die niet gewoon is Zijn oude dienstknechten weg te zenden. In dit vertrouwen bidt David hier wederom: " O God, wees niet verre van mij, vers 12, laat mij niet bevangen worden door de vrees dat Gij U van mij terugtrekt, want dan ben ik ongelukkig, o mijn God mijn God in verbond met mij, haast U tot mijn hulp, want anders kom ik om eer de hulp tot mij komt."

II. Hij bidt, dat zijn vijanden beschaamd zullen worden in hun plannen tegen hem. Merk op**:**
1. Wat het was, dat zij onrechtvaardig tegen hem zeiden, vers 10, 11. Hun plan was listig en zeer boosaardig, het was een complot tegen zijn leven zij loeren op mijn ziel, vers 10, zij zijn tegen mijn ziel, vers 13. Hun macht en beleid hebben zij verenigd, zij beraadslagen tezamen en zeer onbeschaamd waren zij in hun houding en gedrag, zij zeggen: God heeft hem verlaten, jaagt na en grijpt hem. Hier is hun voorafgaande stelling volkomen onwaar, namelijk omdat een Godvruchtig man onder zware beproeving is en er niet zo spoedig uit verlost werd als hij wellicht had verwacht, heeft God hem verlaten, en wil Hij niets meer van doen met hem hebben. Niet allen zijn van God verlaten, die dit zelf denken, of van wie anderen dit denken. En gelijk hun voorafgaande stelling vals was, zo was de gevolgtrekking, die zij er uit afleidden, wreed. Als God hem heeft verlaten jaagt hem dan na, en twijfelt niet of hij zal u ten prooi worden. Dit is spreken tot smart van hen, die God geslagen had, Psalm 69:27. Maar aldus poogden zij David te ontmoedigen, zoals Sanherib poogde Hizkia schrik aan te jagen door voor te geven dat God zijn vijand was en tegen hem streed, "Ben ik zonder de wil van de Heere opgetrokken tegen dit land om dat te verwoesten?" Jesaja 36:10. Het is waar, als God iemand verlaten heeft dan is er niemand om hem te verlossen, maar om nu daarom over hem te juichen betaamt hun zeer weinig, die zich bewust zijn dat zij verdienen voor eeuwig door God te worden verlaten. Verblijd u niet over mij, o mijn vijand, wanneer ik gevallen ben, zal ik weer opstaan. Hij, die voor een klein ogenblik schijnt te verlaten, zal met eeuwige goedertierenheid vergaderen.

2. Wat het was, waar hij rechtvaardig om bad, door een geest van profetie, niet uit een geest van haat en wraakzucht, vers 13. Laat hen beschaamd worden, laat hen verteerd worden, die mijn ziel tegen zijn. Als zij niet beschaamd willen worden door berouw en bekering, en aldus worden behouden, laat hen dan beschaamd worden door eeuwigdurende versmaadheid, en aldus in het verderf worden gestort. God zal de eer in schande verkeren van hen, die de eer van God en van Zijn volk in schande verkeren**.**

PSALM 71:14-24
David is hier in een heilige vervoering van blijdschap en lof, voortkomende uit zijn geloof en hoop in God. Wij hebben die beide tezamen in vers 14, waar wij een plotselinge en merkwaardige verandering bespeuren in zijn stem: zijn vrees is geheel tot zwijgen gebracht, zijn hoop is opgewekt, en zijn gebeden zijn in dankzeggingen veranderd. Laat mijn vijanden zeggen wat zij willen om me tot wanhoop te drijven, ik zal gedurig hopen, hopen in alle toestanden, ook op de somberste, meest bewolkte dag, ik zal leven van de hoop, en zal ten einde toe hopen. Daar wij hopen op Een, die nooit zal falen, zo laat onze hoop op Hem niet falen, ons niet begeven, en dan zullen wij Hem al meer en meer loven. "Hoe meer zij mij smaden, hoe dichter ik U zal aankleven, ik zal U meer en beter loven dan ik tot nog toe gedaan heb." Hoe langer wij leven hoe meer bedreven wij zullen worden in het loven van God, en hoe overvloediger wij erin behoren te wezen. Ik zal nog toedoen aan Uw lof Uw lof nog groter maken, dan die ik U tot nu toe gebracht heb, want hij was te klein te gering. Als wij tot eer van Gods genade alles gezegd hebben wat wij kunnen, dan is er toch nog meer te zeggen, het is een onderwerp, dat nooit uitgeput kan raken, en daarom moeten wij het nooit moede worden. Merk nu op in deze verzen:

I. Hoe zijn hart vast is in het geloof en de hoop, en het is goed, dat het hart aldus vast is. Merk op**:**
1. Waar hij in hoopt, vers 16.
a. In de macht van God. Ik zal heengaan in de mogendheden des Heeren Heeren, niet in wanhoop neerzitten maar mij opwekken tot mijn werk en strijd, ik zal uitgaan en voortgaan, niet in mijn eigen kracht, maar in Gods kracht, van eigen genoegzaamheid niets willende weten en alleen op Hem steunende als algenoegzaam, in de kracht van Zijn voorzienigheid en in de kracht van Zijn genade. Tot Gods werk moeten wij ons altijd wenden in Zijn kracht, het oog op Hem gericht houdende, om beide het willen en het werken in ons te werken.
b. In de belofte van God: ik zal Uw gerechtigheid vermelden, Uw getrouwheid aan ieder woord, dat Gij hebt gesproken de billijkheid van Uw beschikkingen en uw goedheid jegens Uw volk, dat op U vertrouwt. Dit zal ik vermelden als mijn pleitgrond in het gebed om Uw genade. Wij kunnen het zeer gevoeglijk toepassen op de gerechtigheid van Christus, die genoemd wordt de gerechtigheid Gods door het geloof, en getuigenis heeft van de wet en de profeten, wij moeten steunen op Gods kracht voor hulp, en op Christus gerechtigheid om welbehaaglijk te zijn. "In de Heere zijn gerechtigheden en sterkte," Jesaja 45:24.

2. Wat hij hoopt.
A. Hij hoopt dat God hem niet zal verlaten in zijn ouderdom, maar tot het einde toe dezelfde voor hem zijn zal, die Hij tot nu toe voor hem geweest is, vers 16, 17. Merk hier op:
a. Wat God voor hem gedaan heeft toen hij jong was. Gij hebt mij geleerd van mijn jeugd aan. Voor de goede opvoeding en het goede onderricht, dat zijn ouders hem gegeven hebben toen hij jong was, erkent hij verplicht te zijn om God te danken als voor een grote gunst. Het is een grote zegen om van onze jeugd af door God geleerd te zijn, om van onze kindsheid af de Heilige Schriften te kennen. en wij hebben reden om er God voor te danken.
b. Wat hij voor God op middelbare leeftijd gedaan heeft: hij had Zijn wonderen verkondigd Zij, die goed hebben ontvangen toen zij jong waren, moeten goed doen als ze volwassen zijn, en moeten voortgaan met mee te delen wat zij ontvangen hebben. Wij moeten erkennen dat al de werken van Gods goedheid jegens ons wonderen zijn, bewonderende dat Hij zoveel doet voor ons, die het niet verdienen, en wij moeten het ons ten taak stellen dat te verkondigen tot eer van God en tot welzijn van anderen.
c. Wat hij van God begeerde nu hij oud was, terwijl de ouderdom en de grijsheid daar is, nu ik stervende ben voor deze wereld en mij heenspoed naar een andere, verlaat mij niet, o God!

Dit is het, wat hij vurig begeert en met vertrouwen hoopt. Zij, die van hun jeugd aan door God geleerd zijn en het tot hun levenswerk gemaakt hebben Hem te eren, kunnen er zeker van zijn dat Hij hen niet zal verlaten als zij oud en grijs zijn geworden, hen niet hulpeloos en troosteloos zal laten, maar de kwade dagen van de ouderdom tot hun beste dagen zal maken, zodat zij er nog lust in zullen hebben.
d. Wat hij voornemens was voor God te doen in zijn ouderdom: ik zal niet alleen Uw macht verkondigen naar mijn eigen ervaring ervan, aan dit geslacht, maar ik zal hetgeen ik er van opgemerkt heb in de geschiedenis vermelden tot nut en voordeel van het nageslacht, en haar dus aan alle nakomelingen verkondigen. Zo lang als wij leven moeten wij er naar streven om God te verheerlijken en elkaar te stichten, en zij, die de meeste en de langdurigste ondervinding hebben gehad van Gods goedheid jegens hen, moeten hun ervaringen gebruiken ten nutte van hun vrienden. Het is een schuld, die de oude discipelen van Christus aan het navolgende geslacht te betalen hebben, namelijk een plechtig getuigenis na te laten van de kracht, het genot en het voordeel van de Godsdienst en van de waarheid van Gods beloften.

B. Hij hoopt dat God hem levend zal maken, en hem uit zijn tegenwoordige troosteloze toestand weer zal opheffen, vers 20. Gij, die mij vele benauwdheden en rampen hebt doen zien, meer dan aan de meeste mensen, zult mij weer levend maken. De besten van Gods heiligen en dienstknechten worden soms door vele en grote benauwdheden beproefd in deze wereld. Gods hand moet in al de beproevingen van de heiligen gezien worden, en dat zal er toe bijdragen om ze te verzachten en ze licht te doen schijnen. Hij zegt niet: "Gij hebt mij belast met deze benauwdheden", maar "Gij hebt ze mij doen zien, " zoals de tedere vader aan het kind de roede doet zien om het in ontzag te houden. Al wordt Gods volk ook nog zo naar de diepte gebracht, Hij kan hen opheffen uit de diepte en ben levend maken, Zijn zij begraven, uit het hart vergeten als een dode, Hij kan hen weer ophalen uit de afgronden van de aarde, kan de neergebogen geest bemoedigen. Als wij behoorlijk de hand Gods zien in onze benauwdheden, dan kunnen we ons verzekerd houden dat wij er te bestemder tijd uit gered zullen worden. Onze tegenwoordige beproevingen hoewel zij groot en zwaar zijn, zullen onze blijde opstanding uit de diepten van de aarde niet verhinderen, getuige onze grote Meester, op wie dit enigermate zien kan, Zijn Vader heeft Hem vele en grote benauwdheden doen zien, maar Hem levendgemaakt en Hem opgevoerd uit het graf.

C. Hij hoopt dat God hem niet alleen uit zijn benauwdheden zal redden, maar zijn eer en zijn blijdschap meer dan ooit zal doen toenemen, vers 21. "Gij zult mij niet slechts in mijn grootheid herstellen, maar haar nog doen toenemen en mij na deze schok nog meer invloed geven, dan ik tevoren gehad heb, Gij zult mij niet slechts vertroosten, maar mij van rondom vertroosten, zodat ik nergens iets zwarts of dreigends ontwaar." Soms doet God de rampen en benauwdheden van Zijn volk medewerken om hun grootheid te doen toenemen, en hun zon schijnt te helderder na onder een wolk geweest te zijn. Als Hij ze doet meewerken ter vermeerdering van hun Godsvrucht, dan zal dit in het einde blijken de vermeerdering te zijn van hun grootheid, hun eer, en als Hij hen van rondom vertroost naar de tijd en de mate, waarin Hij hen van rondom beproefd heeft, dan zullen zij geen reden hebben tot klagen. Toen onze Heere Jezus weer opgewekt was en weer teruggebracht van uit de diepten van de aarde, was Zijn grootheid vermeerderd, en ging Hij in tot de vreugde, die Hem was voorgesteld.

D. Hij hoopt dat al zijn vijanden beschaamd zullen worden, vers 24. Hij spreekt er van met de grootste verzekerdheid als van een zaak, die geschied is, en dienovereenkomstig verblijdt hij er zich in, zij zijn beschaamd, zij zijn schaamrood geworden, die mijn kwaad zoeken. Zijn eer zal hun schande wezen, en zijn vertroosting hun kwelling.

II. Laat ons nu zien hoe zijn hart verruimd is in blijdschap en lof, hoe hij zich verblijdt in hope en zingt in hope, want wij zijn in hope zalig geworden.

1. Hij zal spreken van Gods gerechtigheid en heil als van grote dingen, dingen, waarmee hij goed bekend was, en waarvan hij wenste dat God de eer zal ontvangen en anderen de troostrijke kennis van zullen hebben, vers 15. Mijn mond zal Uw gerechtigheid vertellen, en Uw heil, en wederom in vers 24, mijn tong zal Uw gerechtigheid uitspreken, en dat wel de gehele dag. In Gods gerechtigheid, waardoor David hier zeer bijzonder aangedaan is, ligt zeer veel opgesloten de rechtheid van Zijn natuur de billijkheid van de beschikkingen van Zijn voorzienigheid, de rechtvaardige wetten, die Hij ons gegeven heeft om er door geregeerd en bestuurd te worden, en de eeuwige gerechtigheid, die Zijn Zoon heeft aangebracht ter onzer rechtvaardigmaking. Gods gerechtigheid en Zijn heil zijn hier samengevoegd, laat niemand ze willen scheiden, en laat niemand heil verwachten zonder gerechtigheid, Psalm 50:23. Als deze twee tot de voorwerpen zijn gemaakt van onze begeerte, laat die dan ook tot het onderwerp worden gemaakt van onze gesprekken, en dat wel de gehele dag, want het zijn onderwerpen die nooit dor of droog kunnen worden.

2. Hij zal er van spreken met verwondering en bewondering als iemand, die verbaasd is over de grootheid van de Goddelijke liefde en genade, haar hoogte en diepte, haar lengte en breedte, Hoewel ik de getallen niet weet. Hoewel ik geen nauwkeurig bericht kan geven van Uw gunsten jegens mij, daar zij zoveel en zo groot zijn, indien ik ze zou willen tellen, zij "zijn menigvuldiger dan dat ik ze zou kunnen vertellen," Psalm 40:6 maar wetende dat zij talloos zijn, zal ik er toch van spreken want ik zal er nieuwe stof in vinden om God loven. De gerechtigheid, die in God is, is zeer hoog, hetgeen door Hem gedaan is voor Zijn volk is zeer groot, veeg beide tezamen, en wij zullen zeggen: o God wie is U gelijk? Dit is God te loven, te erkennen dat Zijn volmaaktheden en verrichtingen: a. Boven onze bevatting zijn, zij zijn zeer hoog en zeer groot, zo hoog, dat wij ze niet kunnen vatten, zo groot, dat wij ze niet kunnen begrijpen. b. Zonder weerga, geen wezen is Hem gelijk geen werken zijn als de Zijne. O God, wie is U gelijk? Niemand in de hemel, niemand op de aarde, geen engel, geen koning. God is onvergelijkelijk, ongeëvenaard, wij loven Hem niet op de rechte wijze, als wij Hem niet als zodanig erkennen.

3. Hij zal ervan spreken met al de uitdrukkingen van blijdschap en gejuich, vers 22, 23.
Merk op:
A. Hoe hij God zal beschouwen in zijn loven van Hem.
a. Als een getrouw God, ik zal U loven, Uw trouw. God wordt bekend gemaakt door Zijn woord, als wij dat woord en de waarheid ervan loven, dan loven wij Hem. Door het geloof zetten wij er ons zegel op dat God getrouw is, en zo loven wij Zijn trouw.
b. Als een God in verbond met Hem. Mijn God, die ik als de mijn erkend heb. Evenals in onze gebeden, zo moeten wij in onze lofzeggingen tot God opzien als tot onze God, en Hem er de eer voor geven, dat wij deel aan Hem hebben en in betrekking tot Hem staan.
c. Als de Heilige Israëls, Israëls God op bijzondere wijze, heerlijk in Zijn heiligheid onder dat volk en getrouw aan Zijn verbond met hen. Het is Gods eer dat Hij een Heilige is, het is de eer Zijn volks dat Hij de Heilige Israëls is.

B. Merk op hoe hij uiting zal geven aan zijn blijdschap en gejuich:
a. Met zijn hand, in heilige muziek, met de luit en de harp. In het bespelen van deze muziekinstrumenten heeft David uitgemunt, en zijn beste bekwaamheid zal aangewend worden om Gods lof er zo door te verhogen, dat anderen erdoor getroffen zullen worden.

b. Met zijn lippen in heilig gezang: "Ik zal U psalmzingen tot Uw eer en met de begeerte om U welgevallig te zijn. Mijn lippen zullen juichen, wanneer ik U zal psalmzingen, wetende dat zij nergens beter voor gebruikt kunnen worden." c. In beide met zijn hart, en mijn ziel, die Gij verlost hebt. Heilige blijdschap is het hart en het leven van dankbare lof. Wij psalmen de Heere niet in het zingen van Zijn lof, als wij het niet doen met ons hart. Mijn lippen zullen juichen, maar dat betekent niets. Lippenwerk, al is het ook nog zo goed bewerkt, is, zo dit alles is, slechts verloren arbeid in het dienen van God, de ziel moet aan het werk zijn, met al wat binnen in ons is moeten wij Zijn heilige naam loven want anders is alles aan ons van weinig waarde. Verloste zielen behoren vrolijke dankbare zielen te wezen. Het werk van de verlossing moet boven alle andere van Gods werken door ons bezongen worden in onze lof. Het Lam, dat geslacht is en ons Gode gekocht heeft met Zijn bloed, moet daarom alle lof en dankzegging waardig geacht worden**.**

PSALM 72

1 Voor Salomo. O God! geef de koning Uw rechten, en Uw gerechtigheid de zoon des konings. 2 Zo zal hij Uw volk richten met gerechtigheid, en Uw ellendigen met recht. 3 De bergen zullen den volke vrede dragen, ook de heuvelen, met gerechtigheid. 4 Hij zal de ellendigen des volks richten; hij zal de kinderen des nooddruftigen verlossen, en de verdrukker verbrijzelen. 5 Zij zullen U vrezen, zolang de zon en maan zullen zijn, van geslacht tot geslacht. 6 Hij zal neerdalen als een regen op het nagras, als de druppelen, die de aarde bevochtigen. 7 In zijn dagen zal de rechtvaardige bloeien, en de veelheid van vrede, totdat de maan niet meer zij. 8 En hij zal heersen van de zee tot aan de zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde. 9 De ingezetenen van dorre plaatsen zullen voor zijn aangezicht knielen, en zijn vijanden zullen het stof lekken. 10 De koningen van Tharsis en de eilanden zullen geschenken aanbrengen; de koningen van Scheba en Seba zullen vereringen toevoeren. 11 Ja, alle koningen zullen zich voor hem neerbuigen, alle heidenen zullen hem dienen. 12 Want hij zal de nooddruftige redden, die daar roept, mitsgaders de ellendige, en die geen helper heeft. 13 Hij zal de arme en nooddruftige verschonen, en de zielen der nooddruftigen verlossen. 14 Hij zal hun zielen van list en geweld bevrijden, en hun bloed zal dierbaar zijn in zijn ogen. 15 En hij zal leven; en men zal hem geven van het goud van Scheba, en men zal gedurig voor hem bidden; de gansen dag zal men hem zegenen. 16 Is er een hand vol koren in het land op de hoogte der bergen, de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon; en die van de stad zullen bloeien als het kruid der aarde. 17 Zijn naam zal zijn tot in eeuwigheid; zolang als er de zon is, zal zijn naam van kind tot kind voortgeplant worden; en zij zullen in hem gezegend worden; alle heidenen zullen hem welgelukzalig roemen. 18 Geloofd zij de HEERE God, de God Israëls, Die alleen wonderen doet. 19 En geloofd zij de Naam Zijner heerlijkheid tot in eeuwigheid; en de ganse aarde worde met Zijn heerlijkheid vervuld. Amen, ja, amen. 20 De gebeden van David, de zoon van Isaï, hebben een einde.

De vorige psalm werd door David geschreven toen hij oud was, en evenzo schijnt ook deze toen geschreven te zijn, want Salomo was nu op weg naar zijn troonsbeklimming, die psalm was zijn gebed voor hemzelf, deze was voor zijn zoon en opvolger, en met deze twee hebben de gebeden van David de zoon van Isaï, een einde, zoals wij aan het slot van deze psalm zien zullen. Zo God slechts met ons is terwijl wij leven, en zo wij goede hoop hebben dat zij, die na ons komen, God zullen loven op aarde terwijl wij Hem loven in de hemel, dan is het genoeg. Deze psalm heeft tot opschrift: Voor Salomo. Het is waarschijnlijk dat David hem gedicteerd heeft, of liever dat hij door de gezegende Geest aan hem gedicteerd werd, toen hij kort voor zijn dood door Goddelijke aanwijzing de troonopvolging heeft vastgesteld, en bevelen had gegeven om Salomo tot koning uit te roepen. 1 Koningen 1:30 en verv. Maar, of

schoon hier van Salomo's naam gebruik wordt gemaakt wordt toch Christus koninkrijk hier voorzegd, het type van dat van Salomo. David kende de Godsspraak, dat Hij uit de vrucht van zijn lenden, zoveel het vlees aangaat de Christus verwekken zou, om Hem op zijn troon te zetten, Handelingen 2:30 Aan Hem gaf hij hier getuigenis, en met het vooruitzicht op de heerlijkheid van Zijn koninkrijk, heeft hij zich in zijn stervensure vertroost, toen hij voorzag dat zijn huis niet zo bij God zou wezen, niet zo groot en zo goed als hij wenste In de geest begint David:

I. Met een kort gebed voor zijn opvolger, vers 1.
II. Gaat hij terstond over tot een uitvoerige voorzegging van zijn regering vers 2-17. En
III. Besluit hij met lof aan de God Israëls, vers 18-20. Bij het zingen van deze psalm moeten wij het oog hebben op Christus, Hem lovende als Koning en ons verblijdende in ons geluk als Zijn. onderdanen**.**

PSALM 72:1 Dit vers is een gebed voor de koning, de zoon des konings.

1. Wij kunnen het toepassen op Salomo: O God, geef hem Uw rechten en Uw gerechtigheid, maak hem tot een man, een koning, maak hem tot een goed en Godvruchtig man, tot een goed koning.
a. Het is het gebed van een vader voor zijn kind, de zegen van een stervende, zoals de patriarchen aan hun kinderen hebben nagelaten. Het beste, dat wij van God voor onze kinderen kunnen vragen, is dat Hij hun wijsheid en genade zal geven om hun plicht te kennen en te doen, dat is beter dan goud. Salomo heeft geleerd voor zichzelf te bidden, zoals zijn vader voor hem gebeden had, niet dat God hem rijkdom en eer zou geven, maar een wijs en verstandig hart. Het was een troost voor David, dat zijn eigen zoon zijn opvolger zou wezen, maar nog meer, dat hij beide verstandig en rechtvaardig zou wezen. David had hem een goede opvoeding gegeven, Spreuken 4:3, had hem goed "recht en gerechtigheid" geleerd, maar dat zou niet baten, tenzij God hem Zijn rechten geeft. Ouders kunnen aan hun kinderen geen genade geven, maar kunnen hen door gebed tot de God van de genade brengen, en zij zullen Hem niet tevergeefs zoeken, want hun gebed zal òf verhoord worden, òf met vertroosting in hun boezem wederkeren.
b. Het is het gebed van een koning voor zijn opvolger. David had gedurende zijn regering gerechtigheid en gericht geoefend, en nu bidt hij dat ook zijn zoon dit doen zal. Zodanig een belangstelling behoren wij te koesteren in het nageslacht, begerende en er naar strevende dat zij, die na ons komen, God meer en betere dienst zullen doen in hun dagen, dan wij in onze dagen gedaan hebben. Diegenen hebben weinig liefde voor God en de mens, en zijn van een zeer enghartigen, zelfzuchtige aard, die er zich niet om bekommeren wat er van de wereld en de kerk worden zal als zij zijn heengegaan.
c. Het is het gebed van onderdanen voor hun koning. David schijnt deze psalm geschreven te hebben ten gebruike van het volk, opdat zij bij het zingen ervan voor Salomo zouden bidden. Zij, die een rustig en vreedzaam leven willen leiden, moeten bidden voor koningen en overheden, dat God hun Zijn rechten en Zijn gerechtigheid zal geven.

2. Wij kunnen het toepassen op Christus, niet alsof Hij, die voorbede doet voor ons, ons nodig heeft om voorbede te doen voor Hem. Maar, a. Het is een gebed van de Oud-Testamentische kerk om de Messias te zenden, als de Koning van de kerk op de heilige berg Sion, van wie de Koning van de koningen gezegd heeft: Gij zijt Mijn Zoon, Psalm 2:6,7. "Verhaast Zijn komst, aan Wie al het oordeel is overgegeven" en aldus moeten wij de wederkomst van Christus verhaasten, wanneer Hij de wereld zal richten in gerechtigheid.

b. Het is een uitdrukking van de voldoening, die alle ware gelovigen hebben in het gezag, waarmee Hij door Zijn Vader bekleed is. "Laat Hem alle macht hebben in hemel en op aarde, en de Heere, onze gerechtigheid wezen, laat Hem de grote beheerder zijn van de Goddelijke genade voor al de Zijnen, geef haar aan Hem opdat Hij haar geve aan ons."

Psalm 72:2-17
Dit is een profetie van de voorspoed en de bestendigheid van het koninkrijk van Christus onder afschaduwing van de regering van Salomo. Zij wordt te pas gebracht:

1. Als een pleitgrond om aan het gebed kracht bij te zetten: Heere, geef hem Uw rechten en Uw gerechtigheid, en dan zal hij Uw volk richten met gerechtigheid, en aldus beantwoorden aan het doel van zijn verheffing, vers 2. Geef hem Uw genade, en dan zal Uw volk dat aan zijn zorg is toevertrouwd, er het voordeel en de weldaad van hebben." "Overmits God Israël beminde, heeft Hij hem tot koning over hen gesteld, om recht en gerechtigheid te doen." 2 Kronieken 9:8. Wij kunnen in het geloof met God worstelen om de genade, waarvan wij reden hebben om te denken dat zij ten algemenen nutte van de kerk zal zijn.

2. Als een antwoord van vrede op het gebed. Gelijk wij door het gebed des geloofs een antwoord geven op Gods beloften van genade en zegen, zo antwoordt God door de beloften van genade en zegen op onze gebeden des geloofs. Dat deze profetie betrekking moet hebben op het koninkrijk van de Messias, is duidelijk, omdat er vele passages in zijn, die niet op de regering van Salomo toegepast kunnen worden. In het begin van zijn regering was er inderdaad veel rechtvaardigheid en vrede in zijn bestuur, maar voor het einde van zijn regering was er beroering en ongerechtigheid. Het koninkrijk, van hetwelk hier gesproken wordt, moet zolang duren als de zijne, maar dat van Salomo was spoedig ten einde. Daarom verstaan zelfs de Joodse Schriftverklaarders het van het koninkrijk van de Messias. Laat ons letten op de vele grote en dierbare beloften, die hier gedaan zijn, en die alleen hun volkomen vervulling kunnen hebben in het koninkrijk van Christus, terwijl sommigen er van vervuld werden in Salomo's regering.

I. Dat het een rechtvaardige regering zijn zal, vers 2. Hij zal Uw volk richten met gerechtigheid. Vergelijk Jesaja 11:4. Al de gewesten van Christus koninkrijk zijn in overeenstemming met de eeuwige regelen van de billijkheid, en tegen Zijn oordeel kan geen exceptie worden opgeworpen. De vrede van Zijn rijk zal gesteund worden door gerechtigheid, vers 3, want dan alleen is de vrede als een rivier, wanneer de gerechtigheid is als de golven van de zee. De wereld zal rechtvaardig geoordeeld worden, Handelingen 17:31.

II. Dat het een vreedzame regering zijn zal. De bergen zullen de volken vrede dragen, ook de heuvelen met gerechtigheid, vers 3, dat is zegt Dr. Hammond, de opperste en de mindere gerechtshoven in Salomo's koninkrijk. Er zal veelheid van vrede zijn, vers 7. Salomo's naam betekent vreedzaam, en zo is zijn rijk geweest, want onder zijn regering genoot Israël van de overwinningen behaald onder de vorige regering, en bewaarde de rust en kalmte van die regering. Maar vrede is in bijzondere zin de heerlijkheid van Christus koninkrijk, want waar dit de overhand heeft, verzoent het de mensen met God, met henzelf en met elkaar, en doodt het alle vijandschap, want Hij is onze vrede.

III. Dat de armen en ellendigen zeer bijzonder onder de bescherming van deze regering zullen wezen. Hij zal Uw ellendigen richten met recht vers 2. Diegenen zijn Gods ellendigen, of armen, die verarmd zijn door een goede consciëntie te bewaren, en voor hen zal met onderscheidene zorg voorzien worden, zij zullen gericht worden met recht, er zal bijzondere

kennis worden genomen van hun toestand, en bijzondere wraak gedaan worden over het onrecht, dat zij hebben geleden. De armen van het volk en de kinderen van de nooddruftigen zal Hij zo richten, dat zij verlost worden, vers 4. Hier wordt nogmaals van gesproken in vers 12. en 13, waarmee te kennen wordt gegeven dat Christus zaak gewis zal zegevieren ten behoeve van Zijn benadeelde armen. Hij zal de ellendigen verlossen, die in de macht zijn van hun verdrukkers, ook de armen, omdat zij geen helper hebben, en omdat het Zijn eer is hen te helpen, en omdat zij tot Hem roepen, en Hij beloofd heeft om, in antwoord op hun gebeden, hen te helpen. Hij zal de nooddruftigen verschonen die zich aan Zijn genade toevertrouwen, en Hij zal niet streng en hard met hen wezen, Hij zal hun zielen verlossen, en dat is alles wat zij begeren. Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het koninkrijk van de hemelen. Christus is de koning van de armen.

IV. Dat met hovaardige verdrukkers afgerekend zal worden. Hij zal hen verbrijzelen, vers 4, zal hun de macht benemen om kwaad te doen, en hen straffen voor al het kwaad, dat zij gedaan hebben. Dat is het ambt van een goed koning. "Parcere subjectis, et debellare superbos de overwonnenen sparen, en de hoogmoedigen vernederen." De duivel is de grote verdrukker, die Christus zal verbrijzelen en wiens rijk Hij zal verwoesten, "met de adem van Zijn" "lippen zal Hij die goddeloze doden," Jesaja 11:4, en Hij zal de zielen van Zijn volk bevrijden van list en geweld, vers 14. Hij zal redden uit de macht van Satan, beide als een oude slang, werkende door bedrog om hen te verstrikken, en als een briesende leeuw werkende door geweld om hen te verschrikken en te verslinden. Zo dierbaar zal Hem hun bloed zijn, dat er geen droppel van vergoten zal worden door het bedrog of geweld van Satan of van zijn werktuigen, zonder dat God met deze daarvoor afrekenen zal. Christus is een koning, die, hoewel Hij Zijn onderdanen soms roept om ten einde toe voor Hem te weerstaan, toch niet verkwistend is met hun bloed, en nooit wil Hij dat het vergoten wordt zonder een behoorlijke vergoeding tot Zijn en hun eer en het vervullen van de mate van de ongerechtigheid van hun vijanden.

V. Dat onder Christus regering de godsdienst zal bloeien, vers 5. Zij zullen U vrezen zolang de zon en maan zullen zijn. Salomo heeft wel de tempel gebouwd, en de vreze en aanbidding van God werden onder zijn regering gedurende enige tijd goed in stand gehouden, maar het heeft niet lang geduurd, dit moet dus op Christus koninkrijk zien, waarvan al de onderdanen tot de vreze Gods gebracht zijn en er in worden gehouden, want de Christelijke godsdienst heeft een machtige invloed om de natuurlijke godsdienst te steunen en te bevorderen. Het geloof in Christus zal de vreze Gods oprichten en in stand houden, en daarom is dit het eeuwig Evangelie dat gepredikt wordt: "Vreest God en geeft Hem heerlijkheid," Openbaring 14:7. En gelijk Christus' regering toewijding aan God bevordert, zo bevordert zij ook gerechtigheid en liefde onder de mensen, vers 7. In zijn dagen zal de rechtvaardige bloeien, de gerechtigheid zal beoefend worden, en zij, die de gerechtigheid beoefenen, zullen bevorderd worden. De gerechtigheid zal overvloedig zijn, zal in ere wezen, zal gebieden en heersen. De wet van Christus, geschreven in het hart, neigt de mensen er toe om eerlijk en rechtvaardig te wezen en aan ieder te geven wat hem toekomt, zij maakt de mensen ook gezind om te leven in liefde, en zo brengt zij overvloedige vrede teweeg en slaat de zwaarden tot sikkelen. Beide heiligheid en liefde zullen in Christus koninkrijk bestendig zijn en nooit tot verval komen, want de onderdanen ervan zullen God vrezen zolang de zon en maan zullen zijn. Het Christendom door de belijdenis ervan voet verkregen hebbende in de wereld, zal stand houden tot aan het einde van de tijd, en door de kracht ervan voet verkregen hebbende in het hart, zal het daar blijven totdat de zijn en de maan en de sterren. dat is: de lichamelijke zintuigen, verduisterd worden. Onder alle veranderingen in de wereld en alle veranderingen van het leven zal Christus koninkrijk zich in stand houden, en als de vreze Gods blijft zolang als de zon en maan, dan zal ook overvloedige vrede blijven. De vrede van de kerk, de vrede van de

ziel, zal parallel wezen met haar reinheid en godsvrucht, en duren zolang als deze duren. VI. Dat Christus regering aangenaam en lieflijk zal wezen voor al Zijn getrouwe, liefhebbende onderdanen, vers 6. Hij zal door de genade en vertroosting van Zijn Geest neerdalen als een regen op het nagras, niet op het gras, dat afgemaaid werd, maar op dat hetwelk groeiende is gelaten, ten einde wederom uit te spruiten. Het Evangelie van Christus druipt zachtkens, zoals de regen de grond week maakt, die hard was, bevochtigt hetgeen dor en droog was, en maakt het aldus groen en vruchtbaar, Jesaja 55:10. Laat ons hart "de regen indrinken," Hebreeën 6:7.

VII. Dat Christus koninkrijk zich zeer ver zal uitstrekken, en zich zeer zal uitbreiden, in aanmerking genomen**:**

1. De uitgestrektheid van Zijn grondgebied vers 8. Hij zal heersen van de zee tot aan de zee, van de Zuidzee tot het Noorden, of van de Rode Zee tot de Middellandse Zee, en van de Eufraat, of de Nijl, tot aan de einden van de aarde. Salomo's gebied was zeer groot, 1 Koningen 4:21, overeenkomstig de belofte, Genesis 15:18. Maar geen zee, geen rivier wordt genoemd, opdat door deze spreekwoordelijke uitdrukkingen de algemene monarchie van de Heere Jezus aangeduid zou worden. Zijn Evangelie is, of zal worden gepredikt aan "alle volken" Mattheüs 24:14, en "de koninkrijken van de wereld zullen Zijn koninkrijken worden", Openbaring 11:15 als de volheid van de heidenen ingegaan zal zijn dan zal Zijn gebied zich uitstrekken over al de landen van hen:

a. Die vreemdelingen voor Hem waren, de ingezetenen van dorre plaatsen, die ver zijn van alle grote wegen en zelden nieuws horen, zullen de blijde tijding horen van de Verlosser en van de verlossing door Hem, zij zullen voor Zijn aangezicht knielen zullen in Hem geloven, Hem aannemen, Hem aanbidden, en Zijn juk op zich nemen. Voor de Heere Jezus moeten wij allen buigen of breken, indien wij breken, zijn wij verloren, indien wij buigen, dan zijn wij gewis voor eeuwig behouden.

b. Die vijanden van Hem waren en tegen Hem hadden gestreden, zij zullen het stof lekken, zij zullen ten onder worden gebracht, in het stof bijten van ergernis, en zo hongerig zijn, dat zij blijde zullen zijn met stof het voedsel van de slang, Genesis 3:15, want zij zijn van zijn zaad. En over wie zal Hij niet heersen, als zelfs Zijn vijanden aldus vernederd en ten onder zijn gebracht?

2. De waardigheid van Zijn schatplichtigen, Hij zal niet slechts heersen over de inwoners van dorre plaatsen, de boeren en bewoners van hutten, maar ook over hen, die in paleizen wonen, vers 10. "De koningen van Tarsis en de eilanden," die het verst van Israël gelegen zijn, en "de eilanden zijn van de volken," Genesis 10: 5, zullen Hem geschenken brengen als aan hun soevereine Heere, door en onder wie zij hun kronen houden en al hun kroonlanden. Zij zullen naar Zijn gunst dingen en Zijn wijsheid willen horen. Dit is letterlijk vervuld geworden in Salomo, want "alle koningen van de aarde zochten Salomo's aangezicht, om zijn wijsheid te horen, die God in zijn hart gegeven had, en zij brachten een ieder zijn geschenk," 2 Kronieken 9:23, 24, en ook in Christus, toen de wijzen uit het Oosten, die waarschijnlijk mannen waren van de hoogste stand en rang in hun eigen land, kwamen om Hem te aanbidden en "Hem geschenken brachten," Mattheüs 2:11. Zij zullen zichzelf aan Hem geven, en dat is het beste geschenk, dat wij aan Christus kunnen brengen, en zonder hetwelk geen ander geschenk Hem welbehaaglijk is, Romeinen 12:1. Zij zullen vereringen toevoeren, gaven aanbieden geestelijke offeranden van gebed en lofzegging ze aanbieden aan Christus, als hun God, op Christus als hun altaar, dat iedere gave heiligt. Hun bekering tot God wordt "de offeranden van de heidenen" genoemd, Romeinen 15:16 en dat is ook hun toewijding aan God, Hebreeën is: 15, 16. Ja. vroeg of laat zullen alle koningen zich voor Hem neerbuigen, voor Hem neervallen, hetzij om hun plicht te doen jegens Hem, of om hun vonnis van Hem te ontvangen, vers 11. Zij zullen voor Hem neervallen, hetzij als Zijn gewillige onderdanen, of

als Zijn ten onder gebrachte gevangenen, als smekelingen om Zijn genade, of als verwachtende hun oordeel En als de koningen zich onderwerpen, dan volgt het volk als vanzelf, alle heidenen zullen Hem dienen, allen zullen genodigd worden om in Zijn dienst te treden, sommigen uit alle volken zullen er voor komen, en "aan alle plaats zal Zijn naam reukwerk toegebracht worden en een rein spijsoffer," Maleachi 1:11, Openbaring 7:9.

VIII. Dat Hij door al Zijn onderdanen geëerd en bemind zal worden vers 15. Hij zal leven. Zijn onderdanen zullen begeren dat Hij leeft, o Koning, leef in eeuwigheid, en dat wel om goede redenen, want Hij heeft gezegd: "omdat Ik leef, zult ook gij leven, en van Hem wordt getuigd dat Hij leeft, altijd leeft om voor ons te bidden," Hebreeën 7:8, 25. Hij zal leven, voorspoedig leven, en,

1. Men zal Hem geschenken geven. Hoewel Hij in staat is om zonder deze te leven, want Hij heeft noch de gaven noch de diensten van iemand, wie het ook zij, nodig, maar toch zal men Hem het goud van Scheba geven, goud, het beste van de metalen, goud van Scheba, dat waarschijnlijk het fijnste goud was, want Hij, die de beste is, moet met het beste gediend worden. Zij, die overvloed hebben van de rijkdom van deze wereld, die goud tot hun beschikking hebben, moeten het aan Christus geven, moeten er Hem mee dienen, er goed mee doen. "Eer de Heere met uw goed," Spreuken 3:9.

2. Men zal gedurig voor hem bidden. Het volk bad voor Salomo, en dat heeft er toe bijgedragen om hem en zijn regering tot zo'n grote zegen voor hen te doen zijn. Het is de plicht van onderdanen om smekingen, gebeden, voorbiddingen en dankzeggingen te doen voor koningen en allen, die in hoogheid zijn, niet uit plichtplegingen jegens hen, zoals het maar al te dikwijls gedaan wordt, maar uitbelangstelling in het openbare welzijn. Maar hoe wordt dit nu toegepast op Christus? Hij heeft onze gebeden niet nodig, noch kan Hij er enig voordeel van hebben. Maar de Oud- Testamentische heiligen baden om Zijn komst baden er gedurig om, want zij noemden Hem: Hij, die komen zou. En nu Hij gekomen is, moeten wij bidden om de voorspoed van Zijn Evangelie en de bevordering van Zijn koninkrijk, hetgeen Hij bidden voor Hem noemt. Hosanna de Zone Davids, voorspoedig zij Zijn regering, en wij bidden om Zijn wederkomst. Het kan ook gelezen worden: Door Hem zal men bidden, of om Zijnentwil Al wat wij van de Vader bidden zal in Zijn naam zijn, en in vertrouwen op Zijn voorbede.

3. Er zullen lofzeggingen voor Hem gedaan worden, hoge lof gesproken worden van Zijn wijsheid, rechtvaardigheid en goedheid. Dagelijks zal men Hem zegenen, of loven. Door dagelijks in Zijn naam te bidden eren wij Hem. Onderdanen behoren met lof te spreken van een regering, die hun ten zegen is, en nog veel meer behoren alle Christenen Jezus Christus te loven, Hem dagelijks te loven, want zij zijn hun al aan Hem verschuldigd, aan Hem hebben zij de hoogste verplichtingen.

IX. Dat er onder zijn regering een verwonderlijke toeneming zal zijn, een overvloed van koren zij in het land, op de toppen der bergen golven zijn vrucht als op de Libanon, vers 16.

1. Het land zal rijk worden, zaai slechts een handvol koren op de hoogten van de bergen vanwaar men slechts weinig zou verwachten, en toch, de vrucht daarvan zal ruisen als de Libanon, het zal opkomen als hout, zo dik, zo hoog, en sterk als de cederen van de Libanon. Zelfs op de hoogten van de bergen zal de aarde bij handvollen voortbrengen dat is een uitdrukking van groten overvloed, Genesis 41:47, gelijk van gras op de daken gezegd wordt, dat de maaier er zijn hand niet mee vult. Dit is van toepassing op de wondervolle

voortbrengselen van het Evangelie in de dagen van de Messias. Een handvol van dat zaad, gezaaid op de bergachtige onvruchtbare grond van de heidenwereld, bracht een heerlijke oogst voort, ingezameld voor Christus, vruchten die ruisten als de Libanon. "De velden waren wit om te oogsten," Johannes 4:35, Mattheüs 9:37. Het mosterdzaad werd tot een grote boom.

2. De steden zullen volkrijk worden, Die van de stad zullen bloeien als het kruid van de aarde, in aantal en groenheid. De Evangeliekerk, de stad Gods onder de mensen, zal alle kenmerken hebben van voorspoed, velen zullen er aan toegevoegd worden en zullen er gelukkig in wezen.

X. Dat Zijn regering bestendig zal wezen, beide tot Zijn eer en tot geluk van Zijn onderdanen. De Heere Jezus zal in eeuwigheid regeren, van Hem alleen moet dit verstaan worden, en volstrekt niet van Salomo. Het is Christus alleen, die gevreesd zal worden van geslacht tot geslacht, vers 5, en zolang de zon en de maan zullen zijn, vers 7.

1. De eer van de vorst is onsterfelijk, en zal nooit tanen, vers 17. Zijn naam zal zijn tot in eeuwigheid, in weerwil van al de boosaardige pogingen van de machten van de duisternis om er de luister van te doen tanen, hij zal bewaard, in stand en ere worden gehouden. Gelijk de namen van aardse vorsten bestendigd worden in hun nageslacht, zo zal Christus' naam bestendigd worden door hen, die Hem liefhebben en hem bekend maken aan het nageslacht. Alle volken zullen Hem, zolang als de wereld bestaat, gelukzalig noemen, zullen God voor Hem loven, zullen gedurig goed van Hem spreken en zich in Hem gelukzalig schatten. Tot aan het eind van de tijd, en tot in alle eeuwigheid zal Zijn naam bezongen worden, alle tong zal hem belijden, en iedere knie er zich voor buigen.

2. Het geluk van het volk is algemeen, het is volkomen en blijvend, de mensen zullen in Hem gezegend, waarlijk gezegend zijn. Dit ziet duidelijk op de belofte, gedaan aan de vaderen, dat in de Messias alle geslachten des aardrijks gezegend zullen worden. Genesis 12:3.

PSALM 72:18-20

Een doorluchtige profetie, zoals die in de voorafgaande verzen, van de Messias en Zijn koninkrijk, kan gevoeglijk, zoals hier, eindigen met hartelijke gebeden en lofzeggingen.

1. De psalmist is hier verruimd in dankzegging voor de profetie en belofte, vers 18,19. Zo gewis is ieder woord van God, en met zoveel blijdschap en voldoening kunnen wij er op steunen, dat wij reden genoeg hebben om God te danken voor hetgeen Hij heeft gezegd, hoewel het nog niet geschied is. Wij moeten erkennen dat God voor al de grote dingen, die Hij gedaan heeft voor de wereld, voor de kerk, voor de kinderen van de mensen, voor Zijn eigen kinderen, in het rijk van de voorzienigheid, in het rijk van de genade, voor al de macht, die Hij in de handen van de Verlosser gegeven heeft, waardig is om geloofd en geprezen te worden. Wij moeten ons en al wat binnen ons is opwekken om Hem te loven op de beste wijze, en begeren dat ook anderen dit zullen doen. Geloofd zij de Heere, dat is: geloofd zij Zijn heerlijke naam, want het is alleen in Zijn naam, dat wij iets kunnen bijdragen tot Zijn eer, en toch is ook die verhoogd boven allen lof en prijs. Laat hem tot in eeuwigheid geloofd worden, hij zal tot in eeuwigheid geloofd worden, hij verdient tot in eeuwigheid geloofd te worden, en wij hopen dat wij hem tot in eeuwigheid zullen loven. Hier wordt ons geleerd de naam van Christus te loven, en God te loven in Christus voor alles wat Hij door Hem voor ons gedaan heeft. Wij moeten Hem loven:
a. Als de Heere God, als een uit zichzelf bestaand, zelfgenoegzaam Wezen, en onze soevereine Heere.

b. Als de God van Israël in verbond met dat volk en door hen aangebeden en die dat is om Jakob de trouw en Abraham de goedertierenheid te geven.
c. Als de God die alleen wonderen doet in de schepping en de voorzienigheid, inzonderheid dit werk van de verlossing, dat ze alle overtreft. De werken van de mensen zijn kleine, alledaagse, beuzelachtige dingen, die zij echter zonder Hem niet zouden kunnen doen. Maar God doet alles door Zijn eigen kracht, en het zijn wonderwerken, die Hij doet, die de eeuwige bewondering zullen opwekken van heiligen en engelen.

2. Hij is vurig in zijn gebed voor de vervulling van deze profetie en belofte. De gehele aarde worde met Zijn heerlijkheid vervuld, zoals zij zijn zal, als de koningen van Tarsis en de eilanden Hem geschenken zullen aanbrengen. Het is treurig te denken hoe ledig de aarde is van de heerlijkheid Gods, hoe weinig dienst en eer Hij ontvangt van een wereld, voor welke Hij zo'n milddadige weldoener is. Allen dus die het wel menen met de eer Gods en het welzijn van de mensheid, kunnen niet anders begeren dan dat de aarde vervuld zal zijn van de openbaringen van Zijn heerlijkheid, en dat ieder Hem daarvoor de verschuldigde lof en dankzegging zal toebrengen. Laat ieder hart, en iedere mond, en elke vergadering vervuld zijn van de hoge lof van God. Wij zullen zien hoe vurig David is in dit gebed, hoezeer zijn hart er in is, als wij opmerken:

a. Hoe hij het gebed afsluit met een dubbel zegel, *"Amen, ja Amen,* wederom en nog eens zeg ik het, en laat alle anderen hetzelfde zeggen: zo zij het, Amen op mijn gebed, Amen op de gebeden van al de heiligen, die deze strekking hebben: Uw naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome."
b. Hoe hij zelfs zijn leven besluit met dit gebed, vers 20. Dat was de laatste psalm, die hij ooit geschreven heeft, hoewel hij niet het laatst in deze verzameling geplaatst is, hij schreef hem op zijn sterfbed, en daarmee blies hij de laatste adem uit.
"Laat God verheerlijkt worden, laat het koninkrijk van de Messias worden opgericht en in stand gehouden in de wereld, dan heb ik genoeg, meer begeer ik niet. Laat hiermee de gebeden van David, de zoon van Isaï, een einde hebben. *Amen, Heere Jezus, kom, ja kom haastelijk."*

PSALM 73

1 Een psalm van Asaf. Immers is God Israël goed, dengenen, die rein van harte zijn. 2 Maar mij aangaande, mijn voeten waren bijna uitgeweken; mijn treden waren bijkans uitgeschoten. 3 Want ik was nijdig op de dwazen, ziende der goddelozen vrede. 4 Want er zijn geen banden tot hun dood toe, en hun kracht is fris. 5 Zij zijn niet in de moeite als andere mensen, en worden met andere mensen niet geplaagd. 6 Daarom omringt hen de hovaardij als een keten; het geweld bedekt hen als een gewaad. 7 Hun ogen puilen uit van vet; zij gaan de inbeeldingen des harten te boven. 8 Zij mergelen de lieden uit, en spreken boselijk van verdrukking; zij spreken uit de hoogte. 9 Zij zetten hun mond tegen de hemel, en hun tong wandelt op de aarde. 10 Daarom keert zich Zijn volk hiertoe, als hun wateren eens vollen bekers worden uitgedrukt, 11 Dat zij zeggen: Hoe zou het God weten, en zou er wetenschap zijn bij de Allerhoogste? 12 Ziet, dezen zijn goddeloos; nochtans hebben zij rust in de wereld; zij vermenigvuldigen het vermogen. 13 Immers heb ik te vergeefs mijn hart gezuiverd, en mijn handen in onschuld gewassen. 14 Dewijl ik de ganse dag geplaagd ben, en mijn straffing is er alle morgens. 15 Indien ik zou zeggen: Ik zal ook alzo spreken; ziet, zo zou ik trouweloos zijn aan het geslacht Uwer kinderen. 16 Nochtans heb ik gedacht om dit te mogen verstaan; maar het was moeite in mijn ogen; 17 Totdat ik in Gods heiligdommen inging, en op hun einde merkte. 18 Immers zet Gij hen op gladde plaatsen; Gij doet hen vallen in verwoestingen. 19 Hoe worden zij als in een ogenblik tot verwoesting, nemen een einde, worden te niet van verschrikkingen! 20 Als een droom na het ontwaken! Als Gij opwaakt, o Heere, dan zult Gij hun beeld verachten. 21 Als mijn hart opgezwollen was, en ik in mijn nieren geprikkeld werd, 22 Toen was ik onvernuftig, en wist niets; ik was een groot beest bij U. 23 Ik zal dan gedurig bij U zijn; Gij hebt mijn rechterhand gevat; 24 Gij zult mij leiden door Uw raad; en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen. 25 Wien heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde! 26 Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten, en mijn Deel in eeuwigheid. 27 Want ziet, die verre van U zijn, zullen vergaan; Gij roeit uit, al wie van U afhoereert; 28 Maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te wezen; ik zet mijn betrouwen op de Heere HEERE, om al Uw werken te vertellen.

Deze psalm, en de tien die er op volgen, voeren de naam van Asaf in hun opschrift. Indien hij de schrijver ervan was zoals velen denken dan noemen wij ze terecht psalmen van Asaf. Indien hij slechts de opperzangmeester was, aan wie zij overgegeven waren, dan is de lezing van de kanttekening "een psalm voor Asaf", juist. Het is waarschijnlijk dat hij ze geschreven heeft want we lezen van de woorden van David en van Asaf de ziener die gebruikt werden voor het loven van God in de tijd van Hizkia 2 Kronieken 29:30.
Hoewel de Geest van de profetie door heilige liederen voornamelijk gekomen is op David, van wie daarom gezegd is dat hij lieflijk was in psalmen Israëls, heeft God toch ook op anderen in zijn omgeving iets van die Geest gegeven. Deze psalm is van groot nut, hij geeft ons een bericht van de strijd, die de psalmist had tegen een sterke verzoeking om de voorspoed van de goddelozen te benijden. Hij begint zijn verhaal met een heilig beginsel te noemen waaraan hij vasthield met behulp waarvan hij standhield en de overwinning behaald heeft, vers 1.
Hij zegt ons vervolgens

I. Hoe hij in de verzoeking kwam, vers 2-14.
II. Hoe hij er uit kwam en er de overwinning over behaald heeft, vers 15-20.
III. Hoe hij aan de verzoeking kwam en er beter door werd vers 21-28.
Als wij onder het zingen van deze psalmen ons versterken tegen een dergelijke verzoeking, dan gebruiken wij hem niet tevergeefs. De ervaringen van anderen moeten ons ter lering zijn.

PSALM 73:1-14
Deze psalm heeft een ietwat plotseling begin: Toch is God Israël goed, zo heeft het de kanttekening. Hij had nagedacht over de voorspoed van de goddelozen, en terwijl hij aldus peinsde, brandde het vuur, sprak hij om zichzelf te bestraffen voor hetgeen hij had gedacht, Hoe dit nu zij, toch is God Israël goed." Hoewel goddeloze mensen vele van de gaven van Zijn milddadige voorzienigheid ontvangen, moeten wij toch erkennen dat Hij op bijzondere wijze Israël goed is, zij hebben gunsten van Hem, die anderen niet hebben. De psalmist geeft een beschrijving van een verzoeking, door welke hij sterk was aangevallen namelijk de voorspoed van de goddelozen te benijden, een verzoeking, die zeer algemeen is en de genade van vele heiligen op de proef heeft gesteld. In zijn verhaal ervan:

I. Stelt hij in de eerste plaats het grote beginsel vast, waaraan hij besloten heeft vast te houden, en er niet van af te gaan terwijl hij handelt met deze verzoeking, vers 1. Toen Job in een dergelijke verzoeking kwam, heeft hij als zijn beginsel de alwetendheid Gods vastgesteld: "De tijden zijn voor van de Almachtige niet verborgen," Job 24:1. Jeremia's beginsel is de rechtvaardigheid Gods, "Gij zoudt rechtvaardig zijn, o Heere, wanneer ik tegen U zou twisten," Jeremia 12:1. Hábakuks beginsel is de heiligheid Gods: "Gij zijt te rein van ogen dan dat Gij het kwade zoudt zien," Hábakuk 1:13.
Dat van de psalmist hier is de goedheid Gods. Dat zijn waarheden, die niet aan het wankelen gebracht kunnen worden, en wij moeten besluiten er mee te leven en te sterven. Hoewel wij niet instaat zijn al de beschikkingen van Zijn voorzienigheid in overeenstemming er mee te brengen, moeten wij toch geloven dat zij er mee verenighaar zijn. Goede gedachten van God zullen ons versterken tegen vele van Satans verzoekingen. Immers is God goed, er waren vele gedachten in zijn hart opgekomen betreffende de beschikkingen van Go ds voorzienigheid, maar dit woord bracht hem eindelijk tot vastheid en rust: Met dat al: God is goed, is Israël goed, diegenen, die rein van hart zijn. Die genen zijn het Israël Gods, die rein van hart zijn, gereinigd door het bloed van Christus, gereinigd van de besmettingen van de zonde, en geheel en al toegewijd aan de eer en heerlijkheid Gods. Een oprecht hart is een rein hart, reinheid is waarheid in het binnenste. God, die allen goed is, is in bijzondere zin goed jegens Zijn kerk en Zijn volk, zoals Hij het was jegens Israël vanouds. God was Israël goed toen Hij hen verloste uit Egypte, hen in een verbond met zich opnam, hun Zijn wetten en inzettingen gaf, en in de onderscheidene beschikkingen van Zijn voorzienigheid over hen, evenzo is Hij goed allen, die rein van hart zijn. Wat er ook moge gebeuren, wij moeten er niet anders overdenken.

II. Hij komt er nu toe om te verhalen welk een schok het was voor zijn geloof in Gods onderscheidende goedheid jegens Israël, toen hij in de sterke verzoeking was om de voorspoed van de goddelozen te benijden, en dus te denken dat Gods Israël niet gelukkiger was dan andere mensen, en dat God niet vriendelijker is jegens Israël dan jegens anderen. Hij spreekt ervan alsof hij ternauwernood aan die verzoeking was ontkomen, er door overwonnen en ter neergeworpen te zijn, vers 2. "Maar mij aangaande, hoewel ik zo overtuigd was van Gods goedheid jegens Israël, waren mijn voeten toch bijna uitgeweken, de verzoeker had mij bijna doen vallen, mijn treden waren bijna uitgeschoten, ik had bijna mijn godsdienst opgegeven, mijn verwachtingen van weldadigheid er van verloren, want ik was nijdig op de dwazen." Het geloof, zelfs van krachtige gelovigen, kan soms droevig aan het wankelen worden gebracht en hun bijna falen. Er zijn stormen, waar de zwaarste en stevigste ankers haast niet tegen bestand zijn. Zij, die nooit geheel en al overwonnen zullen worden, zijn het soms toch bijna, en in hun eigen gevoel zijn. Menige kostelijke ziel, die in eeuwigheid zal leven, heeft eenmaal met grote moeite het leven behouden, was bijna ten verderf gebracht, er was slechts een schrede tussen haar en een noodlottige afval, en toch werd zij als een

vuurbrand uit het vuur gerukt, hetgeen voor altijd de rijkdom van Gods genade zal groot maken in de volken, die zalig worden.

Laat ons nu de loop van de verzoeking van de psalmist nagaan, wat het was, waarmee hij verzocht werd, en wat hij in verzoeking kwam om te doen.
A. Hij zag dat dwaze, goddeloze mensen soms zeer veel uitwendige voorspoed hebben. Hij zag met smart van de goddeloze vrede, vers 3, van de goddeloze voorspoed. Goddelozen zijn in werkelijkheid dwazen, zij handelen tegen rede en verstand en tegen hun belang, en toch ziet de toeschouwer hun voorspoed.
a. Zij schijnen het allerkleinste deel te hebben van de moeilijkheden en rampen des levens vers 5. Zij zijn niet in de moeite als andere mensen, zelfs als wijze en Godvruchtige mensen, en worden met andere mensen niet geplaagd, zij schijnen als door een bijzonder voorrecht vrijgesteld te zijn van het gewone en algemeen lot van smart en verdriet. Als ze soms kleine moeilijkheden ondervinden, dan betekenen die toch niets in vergelijking met wat anderen hebben te verduren, die kleinere zondaars maar grotere lijders zijn.

b. Zij schijnen het grootste deel te hebben van de genoegens en gerieflijkheden van dit leven. Zij leven op hun gemak, baden zich in genot, zodat hun ogen uitpuilen van vet, vers 7. Zie wat de overdaad is van genot, het matig gebruik ervan verheldert de ogen, maar zij, die zich bovenmate toegeven in zingenot, hebben ogen, die uitpuilen. Epicuristen zijn in werkelijkheid hun eigen pijnigers, doordat zij de natuur geweld aandoen onder schijn en voorgeven van haar te bevredigen. En wel kunnen zij zich ten volle verzadigen, die meer hebben dan het hart kan begeren, vers 7, meer dan zijzelf ooit dachten te zullen hebben. Zij hebben tenminste meer dan een nederig, rustig, tevreden hart kan begeren, maar niet zoveel als zijzelf mensen. Er zijn velen, die zeer veel van dit leven in hun handen hebben meer niets van het andere leven in hun hart. Zij zijn goddeloos, leven zonder de vreze en de aanbidding van God. en toch zijn zij voorspoedig, gaan zij vooruit in de wereld, en zijn niet slechts rijk, maar zij vermenigvuldigen het vermogen, vers 12. Men beschouwt hen als welvarende mensen, terwijl anderen veel moeite hebben om te houden wat zij bezitten voegen zij er nog altijd meer aan toe, meer macht, meer eer, meer genot, door in rijkdom toe te nemen. Zij zijn de voorspoedigen van de eeuw, zo lezen het sommigen.

c. Hun einde schijnt in vrede te zijn. Daarvan wordt het eerst gesproken, omdat het het vreemdste van alles is, want vrede in het sterven heeft men altijd het bijzonder voorrecht van de Godvruchtige geacht, Psalm 37:37, maar naar de uiterlijke schijn is het ook dikwijls het deel van de goddelozen, vers 4, daar zijn geen banden tot hun dood toe. Zij worden door geen gewelddadige dood weggeraakt, zij zijn dwaas, en toch sterven zij niet als dwazen, "want hun handen zijn niet gebonden, en hun voeten niet in boeien gedaan" 2 Samuel 3:33, 34. Zij worden door geen ontijdige dood weggenomen, zoals de vruchten van de boom gerukt worden voordat zij rijp zijn, maar zij worden er aan gelaten totdat zij van ouderdom er vanzelf afvallen. Zij sterven niet aan zware en pijnlijke ziekte, er zijn geen felle pijnen, geen benauwdheden in hun sterven, maar hun kracht blijft hun ten laatste toe bij, zodat zij zich nauwelijks voelen sterven. Zij behoren tot degenen, die sterven in de kracht van hun volkomenheid, daar zij geheel stil en gerust zijn, niet tot hen, die "sterven met een bittere ziel, en niet van het goede hebben gegeten," Job 21:23, 25. Ja zij zijn niet gebonden door de verschrikkingen van het geweten in hun stervensure, zij worden noch beangstigd door de herinnering aan hun zonden, noch door het vooruitzicht op hun rampzaligheid, maar sterven gerust. Wij kunnen niet oordelen over de staat van de mensen aan de andere kant van de dood, hetzij naar de wijze van hun sterven of naar hun gemoedsstemming in hun sterven. De mensen kunnen sterven als lammeren, en toch hun plaats hebben onder de bokken.

B. Hij zag dat zij van hun uitwendige voorspoed een zeer slecht gebruik maakten, en er door verhard werden in hun goddeloosheid, hetgeen de verzoeking, waarin hij was om er zich door te laten verbitteren, zeer versterkte. Indien het hun enig goed had gedaan, indien het hen minder tergend had gemaakt voor God, of minder verdrukkend voor de mens, dan zou het hem nooit hebben geërgerd, maar het had een geheel tegenovergestelde uitwerking op hen.
a. Het maakte hen zeer hooghartig en trots omdat zij gerust en op hun gemak leefden, daarom omringt hen de hovaardij als een keten vers 6. Zij tonen zich aan allen, die hen aanzien, als opgeblazen van hoogmoed op hun voorspoed, zoals mensen pronken met hun sieraden, "Israëls hovaardij zal in zijn aangezicht getuigen," Hoséa 5:5, Jesaja 3:9.
Hoogmoed ligt op hun keten, of halssnoer, zo leest Dr. Hammond het. Er steekt geen kwaad in om een keten, of halssnoer, te dragen, maar als de hoogmoed haar vastmaakt, als zij gedragen wordt om een ijdele zin te bevredigen, dan houdt zij op een sieraad te zijn. Het is niet zozeer wat het kleed is (hoewel wij daar toch regelen voor hebben, 1 Timotheüs 2:9), als wat het beginsel is, dat het aandoet, en wat de gezindheid is, waarmee het gedragen wordt. En gelijk de hoogmoed van de zondaren openbaar wordt in hun kledij, zo blijkt hij ook in hun spreken. Zij spreken uit de hoogte, vers 8, zij "spreken opgeblazen ijdelheid," 2 Petrus 2:18, snoevende op zichzelf en met minachting neerziende op allen, die hen omringen. Uit de overvloed van de hoogmoed, die in hun hart is, kunnen zij niet anders dan grootspreken.

b. Het maakte hen verdrukkend voor hun arme naburen, vers 6. Het geweld bedekt hen als een gewaad. Wat zij door bedrog en verdrukking verkregen hebben, behouden en vermeerderen zij door dezelfde goddeloze methoden, en bekommeren zich niet om het nadeel, dat zij anderen toebrengen, noch deinzen zij terug om geweld te gebruiken, om zich te verrijken en in aanzien toe te nemen. Zij zijn verdorven, vers 8, zoals de reuzen, de zondaren van de oude wereld, toen "de aarde vervuld was met wrevel," Genesis 6, 11, 13. Zij bekommeren zich niet om het kwaad, dat zij doen, hetzij om de wille van kwaad doen, of om er hun voordeel mee te doen. Zij spreken booslijk van verdrukking, zij verdrukken en rechtvaardigen er zich in, zij die goed spreken van zonde, spreken er booslijk van. Zij zijn verdorven, dat is: versmolten, opgelost in genietingen en weelderigheid, (zo verstaan het sommigen), en dan spotten zij, spreken zij booslijk, zij bekommeren er zich niet om, dat zij iemand wonden met de giftige pijlen van de laster, uit de hoogte spreken zij verdrukking.

c. Het maakt hen onbeschoft in hun houding en gedrag tegenover God en de mens, vers 9. Zij heffen hun mond tegen de hemel, ontzien zich niet om God zelf en Zijn eer te smaden, trotseren Hem, Zijn macht en gerechtigheid. Zij kunnen met hun handen de hemel niet bereiken om Gods troon te doen wankelen, anders zouden zij het doen, maar nu tonen zij hun kwaadwilligheid door hun mond tegen de hemel te zetten. Ook wandelt hun tong op de aarde, zij nemen de vrijheid om allen, die hun in de weg komen, te beledigen. Niemands grootheid of goedheid kan hem beveiligen tegen de gesel van een kwaadaardige tong, zij scheppen er een hoogmoedig behagen in om geheel het mensdom te bespotten, ze zijn de pest van hun land, zij vrezen God niet en ontzien geen mens.

d. In dit alles zijn zij zeer atheïstisch en Godslasterlijk. Zij zouden niet zo goddeloos kunnen zijn, indien zij niet geleerd hadden te zeggen: Hoe zou God het weten, en zou er wetenschap zijn bij de Allerhoogste? vers 11. Zo ver waren zij van de kennis te begeren van God, die hun al het goed, dat zij hadden, heeft gegeven, en hen geleerd zou hebben om het goed te gebruiken, dat zij niet wilden geloven, dat God kennis nam van hun goddeloosheid, hen ooit ter verantwoording zou roepen. Alsof Hij, omdat Hij de Allerhoogste is, hen niet kon of niet wilde zien, Job Z2:12, 13. Terwijl Hij, omdat Hij de Allerhoogste is, kennis kan en zal nemen

van al de kinderen van de mensen, van alles wat zij doen, of zeggen, of denken. Welk een belediging is het voor de God van oneindige kennis, van wie alle wetenschap is, om te vragen: is er wetenschap in Hem? Wel mag hij zeggen: Zie, deze zijn goddeloos, vers 12.

C. Hij nam waar dat, terwijl de goddelozen aldus voorspoedig waren in hun goddeloosheid en door hun voorspoed nog goddelozer werden gemaakt, Godvruchtige mensen in grote nood en benauwdheid waren, en hij zelf in het bijzonder, waardoor de verzoeking om met God te twisten nog zeer versterkt werd.
a. Hij zag om zich heen en bemerkte dat velen van Gods volk in grote verbijstering waren, vers 10, Omdat de goddelozen zo snel, stoutmoedig, zo vermetel zijn, keert zich Zijn volk hiertoe, zij bevinden zich in dezelfde verlegenheid als die, waarin ik mij bevind, zij weten niet wat zij er van zeggen moeten, evenmin als ik het weet te meer daar voor hen wateren eens vollen bekers worden uitgedrukt. Zij moeten niet slechts uit de bittere beker drinken, zij moeten hem tot de bodem toe ledigen, opdat geen droppel van die onaangename drank voor hen verloren zal gaan, hun gespaard zal worden, worden de wateren voor hen uitgedrukt, opdat zij de droesem des bekers zullen hebben. Zij storten overvloedige tranen als zij de goddelozen God horen lasteren, zoals David gedaan heeft, Psalm 119:136. Dat zijn de wateren, die hun worden uitgedrukt.
b. Hij zag op zichzelf en bespeurde dat hij onder het voortdurend misnoegen Gods lag, terwijl de goddelozen zich koesterden in de zonneschijn van Zijn vriendelijkheid, vers 14. Wat mij betreft," zegt hij, "de gehele dag ben ik geplaagd, nu eens door deze en dan weer door een andere beproeving, en mijn bestraffing is er alle morgens, even geregeld als de morgen aanbreekt." Zijn beproevingen waren groot, hij werd bestraft, gekastijd en geplaagd zonder tussenpoos, de gehele dag. Dit, dacht hij, was zeer hard, terwijl zij, die God lasterden, in voorspoed waren, was hij, die God aanbad, onder zo zware beproeving Hij sprak met diep gevoel toen hij van zijn eigen benauwdheid sprak, men kan tegen het gevoel niet twisten, behalve door het geloof.

D. Uit dit alles ontstond de sterke verzoeking om maar met alle Godsdienst te breken er niets meer van doen mee te willen hebben.
a. Sommigen, die de voorspoed van de goddelozen zagen en hem vergeleken met de beproevingen van de rechtvaardigen, waren in verzoeking om de Voorzienigheid te loochenen, en te denken dat God de aarde had verlaten. In die zin nemen sommigen vers 11. Zelfs onder Gods belijdend volk zijn er sommigen, die zeggen "Hoe zou God het weten? De dingen zijn aan de blinde fortuin overgelaten, maar niet door een alziend God beschikt." Bij een dusdanige opmerking hebben sommigen van de heidenen gevraagd: quis putet esse Deos? Wie zal nog geloven dat er goden zijn?
b. Hoewel de voeten van de psalmist niet zover waren uitgeweken, dat hij Gods alwetendheid in twijfel trok, was hij toch wel in verzoeking om te twijfelen aan het voordeel van de Godsdienst, en te zeggen: Immers heb ik tevergeefs mijn hart gezuiverd, en heb ik zonder enig nut mijn handen in onschuld gewassen, vers 13. Zie hier wat het is om Godsdienstig te zijn: het is ons hart te reinigen, in de eerste plaats door berouw en wedergeboorte, en dan onze handen te wassen in onschuld door een algemeens verbetering van ons leven. Het is niet tevergeefs om dit te doen, niet tevergeefs om God te dienen en Zijn inzettingen waar te nemen, maar Godvruchtige mensen waren soms in de verzoeking om te zeggen: Het is tevergeefs," en "de Godsdienst is iets, waar men niet mee wint," omdat zij de voorspoed van de goddelozen gezien hebben. Maar hoe de zaak ons thans ook moge toeschijnen, als de reinen van hart, deze zaligen, God zullen zien, Mattheüs 5:8, dan zullen zij niet zeggen dat zij hun hart niet tevergeefs gezuiverd hebben.

PSALM 73:15-20
Wij hebben gezien in hoe sterke verzoeking de psalmist was, om de voorspoed van de goddelozen te benijden, nu wordt ons hier gezegd, hoe hij staande is gebleven en de overwinning heeft behaald.

I. Hij bleef eerbied behouden voor Gods volk, en daarmee weerhield hij zich van uit te spreken wat hij verkeerd had gedacht, vers 15. Hij heeft trapsgewijze de overwinning behaald, en dit was het eerste punt, dat hij had gewonnen. Hij was op het punt van te zeggen: Immers heb ik tevergeefs mijn hart gezuiverd, en hij dacht reden te hebben om het te zeggen, maar hij sloot zich de mond met deze over weging: "Indien ik zou zeggen: ik zal ook alzo spreken, zie, dan zou ik afvallig worden van, en de grootste ergernis geven aan, het geslacht van Uw kinderen." Merk hier op**:**

1. Hoewel hij iets verkeerds dacht, droeg hij zorg om de boze gedachte, die bij hem opgekomen was, niet uit te spreken. Het is slecht om kwaad te denken, maar het is erger om het te spreken, want dat is aan de boze gedachte een Imprimatur een openlijke goedkeuring te geven, het is er toestemming aan te geven, en haar openlijk bekend te maken tot besmetting van anderen. Maar het is een teken dat wij berouw hebben van het boze verdichtsel van het hart, als wij het onderdrukken en de dwaling voor ons houden. Indien gij dus zo dwaas zijt geweest van kwaad te denken, "wees dan zo wijs om uw hand op uw mond te leggen," en laat het niet verder gaan, Spreuken 30:32. Indien ik zou zeggen: ik zal ook alzo spreken. Merk op: hoewel zijn verdorven hart deze gevolgtrekking afleidde uit de voorspoed van de goddelozen, heeft hij daar toch niet van gesproken met hen, die hem omringden, voordat hij het alles bij zichzelf had overlegd, om te weten of het al of niet voegzaam was om er van te spreken. Wij moeten twee maal denken voor wij eenmaal spreken, omdat sommige dingen wel gedacht, maar niet gesproken mogen worden, en ook omdat het tweede denken de vergissing van het eerste kan herstellen.

2. De reden, waarom hij niet alzo wilde spreken, was dat hij vreesde te zondigen tegen hen, die door God als Zijn kinderen worden erkend. Er zijn mensen in de wereld, die het geslacht van Gods kinderen zijn mensen, die God vrezen en liefhebben als hun Vader. Wij moeten het zorgvuldig vermijden iets te zeggen of te doen, wat deze kleinen met recht zou kunnen ergeren, Mattheüs 18:6, inzonderheid hetgeen het geslacht van deze zou ergeren, hun hart zou bedroeven, hun handen zou verslappen, of hun belangen zou schaden. Er is niets, dat meer in het algemeen een zonde is tegen het geslacht van Gods kinderen, dan te zeggen dat wij ons hart tevergeefs gezuiverd hebben, of dat het nutteloos is om God te dienen, want er is niets dat meer indruist tegen hun algemeen gevoelen en hun ervaring. en ook niets dat hun meer smart aandoet, dan om op die wijze God te horen belasteren. Zij, die zich in de toestand wensen van de goddelozen, verlaten in werkelijkheid de tenten van Gods kinderen.

II. Hij voorzag het verderf van de goddelozen en hiermee wees hij de verzoeking af, zoals hij er door de vorige overweging reeds een schok aan had gegeven. Omdat hij niet durfde spreken wat hij had gedacht, uit vrees van ergernis te geven, begon hij er over na te denken of hij wel goede redenen had voor die gedachte vers 16. "Ik poogde de betekenis en bedoeling te verstaan van deze beschikking van de Voorzienigheid, maar het was mij te smartelijk, ik kon met mijn eigen verstand de moeilijkheid niet oplossen." Het is een vraagstuk, dat door het licht van de rede alleen niet tot helderheid kan worden gebracht. Indien er geen ander leven was na dit leven, dan zouden wij de voorspoed van de goddelozen niet met de rechtvaardigheid Gods overeen kunnen brengen, maar hij is ingegaan in Gods heiligdommen, vers 17, hij begaf zich tot het gebed, dacht na over de hoedanigheden Gods, en de dingen, die geopenbaard zijn voor ons en voor onze kinderen, hij raadpleegde de Schrift en de mond van

de priesters, die in het heiligdom dienden, hij bad God om hem die zaak duidelijk te maken, en hem over die moeilijkheid heen te helpen, en eindelijk verstond hij het rampzalig einde van de goddelozen, en hij voorzag duidelijk dat dit van zodanige aard was, dat zij zelfs op de middaghoogte van hun voorspoed eerder te beklagen dan te benijden waren, daar zij slechts rijpten voor het verderf. Er zijn veel grote dingen, die wij nodig hebben te weten, maar die wij niet anders te weten kunnen komen dan door in Gods heiligdom in te gaan door het woord en het gebed. Daarom moet het heiligdom de toevlucht zijn van een aangevochten ziel. Wij moeten over personen en zaken oordelen naar zij gezien worden in het licht van de Goddelijke openbaring, dan zullen wij een recht oordeel oordelen, wij moeten inzonderheid oordelen naar het einde, alles is wel wat wel eindigt, maar niets is wel, dat slecht eindigt, dat eeuwig slecht zal zijn.

De beproevingen van de rechtvaardige eindigen in vrede, en daarom is hij gelukkig, de genietingen van de goddeloze eindigen in verwoesting en daarom is hij rampzalig.
A. De voorspoed van de goddeloze is kort en onzeker, de hoogten, waarop hij door Gods voorzienigheid gesteld is, zijn glibberig, vers 18, het zijn gladde plaatsen, waar zij niet lang vast op staan kunnen, maar als zij het beproeven om nog hoger te klimmen dan zal die poging hen doen uitglijden en vallen. Hun voorspoed heeft geen goede, vaste grond, hij is niet gebouwd op Gods gunst of belofte, en zij hebben de voldoening niet van te gevoelen, dat hij op een vaste grondslag rust.

B. Hun verwoesting is gewis, plotseling en zeer groot. Dit kan niet bedoeld zijn van enigerlei tijdelijke verwoesting, want zij waren verondersteld al hun dagen in het goede te verslijten, en zelfs tot hun dood waren er geen banden. In een ogenblik dalen zij in het graf, zodat zelfs dit nauwelijks hun verwoesting genoemd kan worden, het moet dus bedoeld zijn van eeuwige verwoesting aan de andere kant van de dood: de hel en het verderf. Zij bloeien voor een tijd, maar zijn voor eeuwig verloren.
a. Hun verderf is gewis en onvermijdelijk, hij spreekt ervan als van een afgedane zaak, worden neergeworpen, want hun verwoesting is even gewis, alsof zij reeds over hen gekomen was. Hij spreekt ervan als van Gods doen, en daarom kan het niet weerstaan worden, "Gij doet hen vallen, het is een verwoesting van de Almachtige," Joel 1:15- "van de heerlijkheid van Zijn sterkte, 2 Thessalonicenzen i: 9. Wie kan hen staande houden, die God wil neerwerpen, op wie God lasten wil leggen?
b. Het is snel en plotseling. Hun verdoemenis sluimert niet, want hoe worden zij als in een ogenblik tot verwoesting! vers 19. Zij wordt gemakkelijk teweeggebracht en zal een verrassing zijn voor hen en voor hun omgeving.
c. Zij is streng en zeer schrikkelijk. Zij is algeheel, het is een volkomen verwoesting, zo worden teniet van verschrikking. Het is de rampzaligheid van de verdoemden, dat de verschrikkingen van de Almachtige, die zij tot hun vijand hebben gemaakt, over hun schuldig geweten komen, dat hen er noch tegen kan beschutten, noch hen er onder kan versterken, en daarom moet niet hun wezen, hun bestaan, maar hun gelukzaligheid teniet worden, niet de minste vertroosting, geen straal van hoop blijft hun over, hoe hoger zij opgeheven waren in hun voorspoed, hoe ontzettender hun val zal zijn, als zij neergeworpen worden in verwoestingen, en plotseling, als in een ogenblik tot verwoesting worden.

C. Hun voorspoed is dus volstrekt niet benijdenswaardig, maar veeleer te verachten -'quod eraf demonstrandum- dat het punt was, dat aangetoond moest worden," vers 20. Als een droom na het ontwaken, als Gij opwaakt, o Heere, of als zij opmaken, -zo lezen het sommigen- zult Gij hun beeld verachten, hun beeld, hun schaduw, en haar doen verdwijnen. Ten dage van het grote oordeel - dat is de lezing van de Chaldeeuwse paraphrast, -als zij

ontwaken uit hun graven, zult Gij in toorn hun beeld verachten, want zij zullen ontwaken tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing.
Zie hier:
a. Wat hun voorspoed is, hij is slechts een beeld, een ijdele vertoning, een gedaante van de wereld, die voorbijgaat. Hij is niet wezenlijk, meer denkbeeldig, en het is slechts een verdorven verbeelding, die hem tot een geluk maakt, hij is geen substantie, geen wezen, maar een schaduw, hij is niet wat hij schijnt te zijn, ook zal hij onze verwachting, die wij van hem hebben, niet verwezenlijken. Hij is als een droom, die ons een weinig kan behagen en strelen, maar tegelijkertijd onze rust verstoort. Maar hoe lieflijk en aangenaam hij ook schijnt te zijn, het is alles slechts bedrog, zoals wij bevinden als wij ontwaken. Een "hongerige droomt dat hij eet, maar als hij ontwaakt, zo is zijn ziel ledig," Jesaja 29:8. Een mens is er niet rijker of achtbaarder om, wijl hij droomt dat hij het is. Wie zal dus iemand het genot of genoegen van een droom benijden?
b. Hoe hij eindigen zal. God zal ontwaken ten oordeel, om Zijn eigen en Zijns volks benadeelde zaak te bepleiten, zij zullen uit de slaap van hun vleselijke gerustheid opgewekt worden, en dan zal God hun beeld verachten, Hij zal voor de gehele wereld doen blijken hoe verachtelijk het is, zodat de rechtvaardigen over hen zullen lachen, Psalm 52:7, 8. Hoe heeft God het beeld veracht van die rijke, toen Hij beide: "Gij dwaas, in deze nacht zal men uw ziel van u afeisen!" Lukas 12:19, 20. Wij behoren van Gods mening te zijn, want Zijn oordeel is naar waarheid, en niet datgene te bewonderen en te benijden, hetwelk Hij veracht en zal verachten, want vroeg of laat zal Hij de wereld van een mening doen zijn**.**

PSALM 73:21-28

Zie Simsons raadsel opnieuw opgelost: Spijze ging uit van de eter, en zoetigheid ging uit van de sterke, want wij hebben hier een bericht van het goede gebruik, dat de psalmist gemaakt heeft van de sterke verzoeking, waardoor hij was aangevallen en bijna was overwonnen. Hij die struikelt en niet valt, die gaat met grotere schreden voorwaarts, zegt een bekend spreekwoord. Zo was het hier met de psalmist, hij had aan zijn verzoeking verscheidene goede lessen ontleend, evenals aan zijn strijden tegen en zijn overwinning er over. God zou ook Zijn volk niet verzocht la ten worden, indien Zijn genade hun niet genoeg was, niet alleen om hen voor kwaad te behoeden, maar er hun nog winst uit te laten hebben, ook dit zal hun medewerken ten goede.

I. Hij heeft er door geleerd zeer nederig van zichzelf te denken, zich voor God te vernederen en te beschuldigen, vers 21, 22 Hij spreekt met schaamtegevoel over de wanorde en het gevaar, waarin hij had verkeerd, en de kwelling, die hij zichzelf aangedaan heeft door naar de verzoeking te luisteren en er mee te handelen. Als mijn hart opgezwollen was en ik in mijn nieren geprikkeld werd, als iemand, die door niergruis in de nierstreek gepijnigd wordt. Als te eniger tijd boze gedachten opkomen in het hart van een Godvruchtige, dan blijft hij ze niet koesteren, alsof zij hem lieflijk waren, neen, zij zijn hem smartelijk, de verzoeking was voor Paulus een doorn in het vlees, 2 Korinthe 12:7. Deze bijzondere verzoeking, de werking van afgunst en ontevredenheid, is even pijnlijk als iedere andere, waar ze voortdurend blijft is zij verrotting van de beenderen, Spreuken 14:30, waar zij slechts nu en dan komt is het een prikkeling in de nieren. Gemelijkheid is een bederf, dat zichzelf straft. En als hij er nu over nadenkt**:**

1. Erkent hij dat het zijn dwaasheid was om zich aldus te kwellen. Zo dwaas was ik, dat ik mijzelf gepijnigd heb." Laat gemelijke lieden zich aldus smaden om hun ontevredenheid, en er zich zo over schamen dat zij uit hun hart verdwijnt. Welk een dwaas ben ik, om mij aldus zonder oorzaak ongelukkig te maken!" 2. Hij erkent dat het zijn onwetendheid was, waardoor

hij zich aldus heeft gekweld. "Zo onwetend was ik omtrent hetgeen ik had kunnen weten, en dat, zo ik het goed geweten had voldoende zou geweest zijn om al mijn murmureringen tot zwijgen te brengen. Ik was als een behemoth, een groot beest, bij U. Beesten geven alleen acht op het tegenwoordige, en zien nooit uit naar het toekomende, en dat heb ik gedaan. Indien ik geen grote dwaas ware geweest, dan zou ik aan zo'n onzinnige verzoeking niet zolang gehoor hebben gegeven. Wat! Goddelozen te benijden om hun voorspoed! Schier te wensen, dat ik een hunner was, met hen van toestand te willen ruilen 7 Zo dwaas was ik." Als Godvruchtige mensen, verrast en overvallen door de verzoeking soms verkeerd denken of spreken, of handelen dan zullen zij, als zij hun dwaling inzien, er met smart van spreken, met smart en schaamte en zelfverfoeiing, zij zullen er zich dwazen om noemen. "Voorwaar, ik ben onvernuftiger dan iemand," Spreuken 30:2, Job 42:5,6. Aldus David, 2 Samuel 24:10.

II. Hij nam er aanleiding uit om zijn vertrouwen op en zijn verplichtingen aan de genade Gods te erkennen, vers 23. "Evenwel", dwaas als ik ben, "zal ik gedurig bij U zijn en in Uw gunst hebt Gij mijn rechterhand gevat." Dit kan zien, hetzij
1. Op Gods zorg over hem, en de goedheid die Hij hem van de beginne tot nu toe getoond heeft. In de ure van de verzoeking had hij gezegd: de gehele dag ben ik geplaagd, vers 14, maar hier bestraft hij zich om die hartstochtelijke klacht. Hoewel God mij gekastijd heeft heeft Hij mij toch niet verstoten, niettegenstaande al de kruisen van mijn leven, ben ik toch gedurig bij U geweest, ik heb Uw tegenwoordigheid bij mij ervaren, Gij waart mij nabij in alles, waarvoor ik U heb aangeroepen, en daarom ben ik wel in verwarring en verlegenheid, maar toch niet in wanhoop. Hoewel God soms bittere dingen tegen mij geschreven heeft, heeft Hij toch mijn rechterhand gevat, beide om er mij voor te behoeden dat ik Hem zou verlaten, en om mij er voor te bewaren dat ik onder mijn lasten zou neerzinken en bezwijken, of verdwalen zou in de woestijn waarin ik gewandeld heb." Als wij op de weg bij God zijn gehouden, dicht bij onze plicht werden gehouden, staande werden gehouden in onze oprechtheid, dan moeten wij erkennen dat wij onze bewaring aan de vrije genade Gods zijn verschuldigd. Hulp van God verkregen hebbende, sta ik tot op deze dag. En indien Hij aldus het geestelijk leven, de voorsmaak en het onderpand van het eeuwige leven, heeft ondersteund, dan behoren wij niet te klagen, welke rampen van de tegenwoordige tijd ons ook getroffen mogen hebben. Of:
2. Op de ervaring, die hij nu onlangs gehad heeft van de kracht van Gods genade, waardoor hij onder deze sterke verzoeking staande is gebleven en er over heeft gezegevierd. "Ik ben dwaas en onwetend geweest, en toch hebt Gij medelijden met mij gehad en mij onderwezen" Hebreeën 5:2, en mij onder Uw bescherming gehouden, want van de mensen onwaardigheid staat Gods vrije genade niet in de weg. Onze veiligheid onder verzoeking en ons zegevieren er over moeten wij toeschrijven, niet aan onze wijsheid, want wij zijn dwaas en onwetend maar aan Gods genadige tegenwoordigheid bij ons, en het overmogende van Christus' voorbede voor ons, dat ons geloof niet ophoude. " Mijn voeten waren bijna uitgeweken, en ze zouden geheel en al uitgeweken zijn, zo Gij mijn rechterhand niet had gevat, en mij aldus voor vallen had behoed".

III. Hij moedigde zich aan in de hoop dat dezelfde God, die hem verlost had van dit boze werk, hem "bewaren zal tot Zijn hemels koninkrijk," zoals Paulus dit ook gedaan heeft, 2 Timotheüs 4:18. "Ik werd thans door U ondersteund en staande gehouden, daarom zult Gij mij leiden door Uwen raad, mij, zoals Gij tot nu toe gedaan hebt, menige moeilijke schrede helpen doen, en, daar ik nu gedurig bij U ben, mij daarna in heerlijkheid opnemen," vers 24. Dit maakt de gelukzaligheid van de heiligen volkomen, zodat zij geen reden hebben om de wereldlijken voorspoed van de zondaren te benijden. Allen, die zich overgeven aan God, zullen geleid worden door Zijn raad, door de raad beide van Zijn Woord en van Zijn Geest, de

beste raadgevers. De psalmist had het bijna duur moeten boeten, in deze verzoeking zijn eigen raad gevolgd te hebben, en daarom besluit hij in het vervolg Gods raad te vragen, die aan hen, die hem waarlijk zoeken, nooit onthouden zal worden, en die raad dan te volgen. Allen die bestuurd en geleid worden door Gods raad in deze wereld, zullen opgenomen worden in Zijn heerlijkheid in een andere wereld. Indien wij ons Gods heerlijkheid in ons ten doel stellen dan zal Hij onze heerlijkheid bij Hem het einddoel maken, waarin wij voor eeuwig gelukkig zijn. Zo laat ons dan nooit zondaars benijden maar ons veeleer verblijden in onze gelukzaligheid. Als Go d ons leidt op de weg van onze plicht en ons afwijken ervan voorkomt, dan zal Hij ons daarna, als onze staat van beproeving en voorbereiding voorbij is, ontvangen in Zijn koninkrijk en Zijn heerlijkheid, het gelovig vooruitzicht daarop zal ons verzoenen met al de duistere beschikkingen van Zijn voorzienigheid, die ons thans zo raadselachtig voorkomen en ons zo in verlegenheid brengen, en ons verlossen van de pijn en smart, die ons door dreigende verzoekingen veroorzaakt werden.

IV. Hierdoor werd hij opgewekt om zich zoveel dichter bij God te houden, en zeer bevestigd in de keus, die hij gedaan had toen hij Hem tot zijn deel had gekozen, vers 25, 26. Zijn gedachten vertoeven hier met verlustiging bij zijn eigen geluk in God, dat zoveel groter is dan het geluk van de goddelozen, die voorspoedig waren in de wereld. Hij zag weinig reden om hen te benijden wat zij hadden in het schepsel als hij bevond hoeveel meer en beter, gewisser en lieflijker vertroostingen hij had in de Schepper, en welke reden hij had om zich hierover geluk te wensen. Hij had geklaagd over zijn verdrukkingen, vers 14, maar dit maakt het licht en zeer gemakkelijk te dragen. Als God de mijn is, is alles wel. Wij hebben hier het verlangen van een geheiligde ziel naar God en haar rust in Hem, als datgene wat voor een Godvruchtige werkelijkheid is, terwijl de voorspoed van de wereldling slechts een schijngeluk, een ijdele waan is. Wien heb ik nevens U in de hemel? Er is in al de psalmen nauwelijks een vers, dat de Godvruchtige genegenheid van een ziel voor God sterker uitdrukt dan dit, zij stijgt hier tot Hem op, volgt Hem dicht achteraan, en heeft tegelijkertijd een algehele voldoening en welbehagen in Hem.

1. Hier wordt verondersteld dat God alleen het geluk en het voornaamste goed is van de mens. Hij, en Hij alleen, die de ziel gemaakt heeft, kan haar gelukkig maken, er is niemand in de hemel, niemand op de aarde buiten Hem, die hiertoe bij machte is.

2. Hier zijn het verlangen en de uitgangen van de ziel naar God uitgedrukt. Indien God ons geluk, onze zaligheid is.
A. Dan moeten wij Hem hebben Wien heb ik anders dan U? Wij moeten Hem kiezen, ons er van verzekeren dat wij deel aan Hem hebben. Wat zal het ons baten, dat Hij de zaligheid is van zielen, indien Hij niet de zaligheid is van onze ziel, en indien wij Hem niet door een levend geloof tot de onze maken, door ons met Hem te verenigen in een eeuwig verbond.
B. Dan moet onze begeerte naar Hem zijn onze verlustiging in Hem wezen, het woord heeft beide deze betekenissen, wij moeten ons verlustigen in hetgeen wij hebben in God, en begeren hetgeen waarop wij nog verder hopen. Onze begeerten moeten niet slechts opgezonden worden tot God, zij moeten allen eindigen in Hem, niets meer begerende dan God, maar wel al meer en meer van Hem begerende. Dit omvat al onze gebeden: Heere, geef ons Uzelf als hetgeen, waarin alle beloften vervat zijn: Ik zal hen een God zijn. De begeerte van onze ziel is naar Uw naam.

C. In onze keus en verlangen moet Hij boven ieder ander de voorkeur hebben.
a. "Nevens U lust mij ook niets op aarde, niets om het te zoeken, niets om op te vertrouwen, niets om er mee bekend te willen worden." God is in zichzelf heerlijker dan ieder hemels

wezen, Psalm 89:7, en in onze ogen moet Hij oneindig begerenswaardiger zijn. Er zijn voortreffelijke wezens in de hemel, maar God alleen kan ons gelukkig maken. Zijn gunst is ons oneindig meer dan de verfrissing van de dauw des hemels, of de weldadige invloeden van de sterren des hemels, meer dan de vriendschap van de heiligen in de hemel, of de goede diensten van de engelen aldaar.
b. Nevens U lust mij ook niets op de aarde, niet alleen niemand in de hemel, een ver verwijderde plaats, waarmee wij slechts weinig bekend zijn, maar ook niemand op aarde, waar wij vele vrienden hebben, en waar wij grotelijks onze tegenwoordige belangen hebben. Op de aarde voert de begeerten van de meeste mensen weg, en toch heb ik op aarde niemand, geen personen, geen zaken, geen bezittingen, geen verlustigingen, die ik nevens U of met U begeer, in vergelijking of mededinging met U". Wij moeten buiten of naast God niets beweren, dan hetgeen wij voor Hem begeren, Nil praeter te, nisi propter te, niets behalve U, dan om Uwentwil) niets dan hetgeen wij van Hem begeren. Wij moeten niets naast God begeren als nodig om deelgenoot met Hem te zijn in ons gelukkig te maken.

D. Dan moeten wij met volkomen voldoening in God rusten, vers 26. Merk hier op:
a. Grote smart en benauwdheid verondersteld. Bezwijkt mijn vlees en mijn hart. Anderen hebben het bezwijken van vlees en hart ervaren, wij moeten het verwachten. Het lichaam zal bezwijken door ziekte, ouderdom en dood, en hetgeen vlees en been aanraakt, raakt ons aan in een teder deel, dat deel van onszelf, dat wij maar al te zeer hebben bemind, als het vlees bezwijkt, is ook het hart gereed om te bezwijken, het beleid, de moed, de vertroosting falen.
b. Volkomen uitkomst voorzien in deze benauwdheid: zo is God de rotssteen van mijn hart en mijn deel in eeuwigheid. In hun grootste nood steunen Godvruchtige zielen op God als hun geestelijke sterkte en hun deel tot in eeuwigheid.

Ten eerste. "Hij is de sterkte van mijn hart, de rotssteen van mijn hart, een vast fundament, dat mijn gewicht zal dragen en er niet onder wegzinken zal. God is de sterkte van mijn hart, ik heb Hem aldus bevonden, bevind dit nog, en ik hoop Hem altijd aldus te bevinden." In de benauwdheid had hij een dubbel falen, een dubbel bezwijken verondersteld, beide vlees en hart bezwijken, maar in de uitkomst, de redding, grijpt hij een enkele steun aan, hij laat het vlees en de bedenking daarvan ter zijde, het is genoeg dat God de sterkte is van zijn hart. Hij spreekt als iemand, die zich niet bekommert om het lichaam laat dat bezwijken, dat is niet te verhelpen maar zeer bezorgd is omtrent de ziel, gesterkt te worden naar de inwendige mens.

Ten tweede. Hij is mijn deel in eeuwigheid, Hij zal mij niet slechts ondersteunen terwijl ik hier ben, maar mij zalig maken als ik van hier ga. De heiligen kiezen God tot hun deel, zij hebben Hem tot hun deel en het is hun zaligheid, dat Hij hun deel zal zijn, een deel, dat duren zal zolang als de onsterfelijke ziel duurt.

V. Hij was ten volle overtuigd van de rampzaligen toestand van alle goddelozen. Dit heeft hij geleerd in het heiligdom bij die gelegenheid, en hij wilde het nooit vergeten, vers 27. Want zie, die verre van U zijn, in een toestand zijn van afstand en vervreemding, die begeren dat de Almachtige van hen zal wijken, zullen gewis vergaan, zo zal hun oordeel wezen. zij verkiezen ver van God te zijn, en zij zullen voor eeuwig ver van Hem zijn. Gij zult rechtvaardig allen, die van U afhoereren, verdoen, alle afvalligen, die in belijdenis aan God ondertrouwd waren, maar Hem verlaten, Hem hun plicht jegens Hem, en hun gemeenschap met Hem om de boezem eens vreemden te omhelzen. Het oordeel is streng. het is niets minder dan te vergaan, vernietigd te worden Het is algemeen, "zij zullen allen, zonder onderscheid, uitgeroeid worden," het is even gewis alsof het reeds geschied was, en de verwoesting van sommige goddelozen is een onderpand van het verderf over allen. God zelf neemt op zich om het te doen, God, in wiens handen te vallen vreeslijk is. "Gij, hoewel oneindig in goedertierenheid,

zult afrekening houden voor Uw beledigde eer en Uw misbruikte lankmoedigheid, en zult hen verdoen, die van U afhoereren."

VI. Hij was grotelijks bemoedigd om God aan te kleven en op Hem te vertrouwen, vers 28. Indien zij, die verre zijn van God, vergaan, zo
1. Laat dit ons dringen om in gemeenschap ten leven met God, indien het zo slecht gaat met hen, die op een afstand van Hem leven, dan is het goed, zeer goed, het voornaamste goed, het goed voor een mens in dit leven dat hij zorgvuldig moet najagen om dicht bij Hem te zijn. "Het is het beste voor mij om tot God te naderen, en dat God tot mij nadert," het oorspronkelijke kan in beiderlei zin worden opgevat. Maar wat mij betreft (zo zou ik het willen lezen) het naderen van God is goed voor mij. Ons naderen tot God komt voort uit Zijn naderen tot ons, en het is die gelukkige ontmoeting, die onze zaligheid uitmaakt. Hier is een grote waarheid neergelegd: dat het goed is tot God te naderen, maar het leven daarvan ligt in de toepassing, de toe-eigening: "Het is mij goed." Diegenen zijn de wijzen, die weten wat goed voor hen is. "Het is goed," zegt hij (en ieder Godvruchtige is het hierin met hem eens) het is mij goed nabij God te wezen, tot Hem te naderen, het is mijn plicht, mijn belang."
2. Laat ons dan leven in gedurig vertrouwen op Hem, "ik zet mijn vertrouwen op de Heere HEERE, en nooit zal ik van Hem afhoereren door te vertrouwen op schepselen." Indien goddeloze mensen in weerwil van al hun voorspoed zullen vergaan, uitgeroeid zullen worden, zo laat ons vertrouwen op de Heere HEERE, op Hem, niet op hen, zie Psalm 146:3-5, op Hem, en niet op onze wereldlijke voorspoed. Laat ons vertrouwen op God, en de goddelozen noch benijden, noch vrezen, laat ons op Hem vertrouwen voor een beter deel dan het hun is.

3. Laat ons, dit doende, niet twijfelen, of wij gelegenheid zullen hebben om Zijn naam te loven. Laat ons vertrouwen op de Heere, ten einde al Zijn werken te vertellen. Zij, die met een oprecht hart op God hun vertrouwen stellen, zullen nooit gebrek hebben aan stof om Hem te danken en te loven**.**

PSALM 74

1 Een onderwijzing, voor Asaf. O God! waarom verstoot Gij in eeuwigheid? Waarom zou Uw toorn roken tegen de schapen Uwer weide? 2 Gedenk aan Uw vergadering, die Gij vanouds verworven hebt; de roede Uwer erfenis, die Gij verlost hebt; de berg Sion, waarop Gij gewoond hebt. 3 Hef Uw voeten op tot de eeuwige verwoestingen; de vijand heeft alles in het heiligdom verdorven. 4 Uw wederpartijders hebben in het midden van Uw vergaderplaatsen gebruld; zij hebben hun tekenen tot tekenen gesteld. 5 Een ieder werd er bekend als een, die de bijlen omhoog aanbrengt in de dichtheid van een geboomte. 6 Alzo hebben zij nu derzelver graveerselen samen met houwelen en beukhamers in stukken geslagen. 7 Zij hebben Uw heiligdommen in het vuur gezet; ter aarde toe hebben zij de woning Uws Naams ontheiligd. 8 Zij hebben in hun hart gezegd: Laat ze ons tezamen uitplunderen; zij hebben alle Gods vergaderplaatsen in het land verbrand. 9 Wij zien onze tekenen niet; er is geen profeet meer, noch iemand bij ons, die weet, hoe lang. 10 Hoe lang, o God! zal de wederpartijder smaden? Zal de vijand Uw Naam in eeuwigheid lasteren? 11 Waarom trekt Gij Uw hand, ja, Uw rechterhand af? Trek haar uit het midden van Uw boezem; maak een einde. 12 Evenwel is God mijn Koning vanouds af, Die verlossingen werkt in het midden der aarde. 13 Gij hebt door Uw sterkte de zee gespleten; Gij hebt de koppen der draken in de wateren verbroken. 14 Gij hebt de koppen des Leviathans verpletterd; Gij hebt hem tot spijs gegeven aan het volk in dorre plaatsen. 15 Gij hebt een fontein en beek gekliefd; Gij hebt sterke rivieren uitgedroogd. 16 De dag is Uwe, ook is de nacht Uwe; Gij hebt het licht en de zon bereid. 17 Gij hebt al de palen der aarde gesteld; zomer en winter, die hebt Gij geformeerd. 18 Gedenk hieraan; de

vijand heeft de HEERE gesmaad, en een dwaas volk heeft Uw Naam gelasterd. 19 Geef aan het wild gedierte de ziel Uwer tortelduif niet over; vergeet de hoop Uwer ellendigen niet in eeuwigheid. 20 Aanschouw het verbond; want de duistere plaatsen des lands zijn vol woningen van geweld. 21 Laat de verdrukte niet beschaamd wederkeren; laat de ellendige en nooddruftige Uw Naam prijzen. 22 Sta op, o God! twist Uw twistzaak; gedenk der smaadheid, die U van de dwaze wedervaart de ganse dag. 23 Vergeet niet het geroep Uwer wederpartijders; het getier dergenen, die tegen U opstaan, klimt gedurig op.

Deze psalm beschrijft zo nauwkeurig de verwoesting van Jeruzalem en de tempel door Nebukadnézar en het leger van de Chaldeeën, en kan zo weinig toegepast worden op een andere gebeurtenis in de geschiedenis van de Joden, dat de uitleggers er toe neigen om te denken, dat hij of door David, of Asaf in Davids tijd geschreven was met een profetische verwijzing naar die treurige gebeurtenis, hetgeen echter niet zo waarschijnlijk is, of dat hij beschreven was door een andere Asaf, die in de tijd van gevangenschap heeft geleefd, of door Jeremia, (want hij is van dezelfde toon en aard als zijn Klaagliederen), of door een andere profeet, en dat hij na de terugkeer des volks uit de ballingschap overgeleverd werd aan de kinderen van Asaf, die naar zijn naam weren genoemd, voor de openbare eredienst van de kerk. Zij waren het voornaamste geslacht van zangers in Ezra's tijd. Zie Ezra 2:41 -Ezra 3:10 Nehemia 11:17, 22, 12:35, 46. De treurige toestand van het volk van God in die tijd, wordt hier voor de Heere uitgespreid. In de naam van de kerk:

I. Klaagt de profeet over de ellende, die zij leden ter opwekking van hun begeerten in het gebed, vers 1-11.
II. Noemt hij troostrijke pleitgronden ter bemoediging van hun geloof in het gebed, vers 12-17.
III. Besluit hij met gebeden aan God om hun bevrijding, vers 18-23.
Bij het zingen ervan moeten wij aangedaan zijn door de vroegere verwoestingen van de kerk, want wij zijn leden van hetzelfde lichaam, en wij kunnen hem toepassen op elke tegenwoordige beproeving of verwoesting van enigerlei deel van de Christelijke kerk**.**

PSALM 74:1-11

Deze psalm heeft tot opschrift: *Maschil,* een psalm om te onderwijzen. Hij werd geschreven in een dag van beproeving, die bestemd is om te onderwijzen, en het onderwijs, dat hij ons geeft, is in het algemeen: dat het, als wij in nood en benauwdheid zijn, onze wijsheid en onze plicht is, om ons in gelovig en vurig gebed tot God te wenden, en dan zullen wij bevinden dat wij dit niet tevergeefs doen. Zij klagen hier over drie dingen.

I. Over het misnoegen Gods tegen hen, dat de oorzaak en de bitterheid was van al hun rampen. Zij zien over de werktuigen hunner ellende heen, waarvan zij wisten dat die geen macht tegen hen gehad konden hebben, indien die hun niet van boven gegeven ware, en zij houden het oog gericht op God, door wiens bepaalde raad zij overgeleverd waren in de handen van de goddeloze en onredelijke mensen.
Let op de vrijheid, die zij nemen om hun beklag te doen bij God, vers 1, wij hopen dat het geen te grote vrijheid was, want Christus zelf heeft aan het kruis uitgeroepen: "Mijn God, mijn God waarom hebt Gij Mij verlaten!" Zo zegt hier de kerk: O God! waarom verstoot Gij in eeuwigheid? Zij spreken hier naar de sombere en treurige bekommernissen, waarin zij toen waren want anders: "Heeft God Zijn volk verstoten Dat zij verre!" Romeinen 11:1. Het volk van God moet niet denken dat zij, omdat zij terneer zijn geworpen, verworpen zijn, dat, omdat de mensen hen verstoten, God het ook doet, en dat, omdat Hij hen voor een tijd schijnt te verstoten, Hij hen in werkelijkheid in eeuwigheid verstoot. Maar dit ernstig beklag geeft te

kennen dat zij vreesden, dat God hen zou verstoten, dit vreesden meer dan wat het ook zij, dat zij begeerden door God erkend te worden, wat zij dan ook van de mensen te lijden mochten hebben, begeerden te weten waarom Hij aldus met hen twistte: Waarom zou Uw toorn roken? Waarom verheft hij zich tot zulk een hoogte, dat alle n om ons heen er nota van nemen en vragen: "Wat is de ontsteking dezes groten toorns?" Deuteronomium 29:24. Vergelijk vers 20, waar de toorn des Heeren en Zijn ijver gezegd worden te roken tegen de zondaren. Let op hetgeen zij pleiten bij God, nu zij onder de tekenen van en de vrees voor Zijn toorn liggen.

1. Zij pleiten op hun betrekking tot Hem. "Wij zijn de schapen Uwer weide, de schapen die het U behaagd heeft in Uw weide te brengen, Uw bijzonder volk, dat Gij U hebt afgezonderd en bestemd hebt om U tot eer en heerlijkheid te zijn. Dat de wolven de schapen teisteren is niet vreemd, maar is ooit een herder aldus misnoegd geweest op zijn eigen schapen? Gedenk dat wij uw vergadering zijn, vers 2, door U en voor U tot een vergadering gemaakt toegewijd aan Uwen lof, wij zijn de roede, of stam, Uwer erfenis, die Gij U boven alle anderen ten eigendom hebt verkoren, Deuteronomium 32:9, en van wie Gij meer dan van de naburige volken de hulde van lof en dank hebt ontvangen. Ja, iemands erfdeel kan op een grote afstand liggen, maar wij pleiten voor de berg Sion waar Gij gewoond hebt, die de plaats is geweest van Uw bijzondere verlustiging, uw woonstede."

2. Zij pleiten op de grote dingen, die God voor hen gedaan heeft, op het ontzaglijk vele, dat Hij aan hen ten koste heeft gelegd. Het is uw vergadering, die Gij niet alleen gemaakt hebt door een woord te spreken, maar U vanouds verkregen hebt door vele wonderen van genade, toen zij nog pas tot een volk geformeerd waren, het is Uw erfdeel, dat Gij verlost hebt, toen zij in slavernij verkocht waren. God heeft Egypte tot hun losgeld gegeven, Hij heeft mensen in hun plaats gegeven, en volken voor hun ziel, Jesaja 43:3, 4. "Welaan, Heere, zult Gij nu een volk verlaten, waaraan Gij zoveel ten koste hebt gelegd, en dat U zo dierbaar is geweest?" En indien nu Israëls verlossing uit Egypte een bemoediging voor hen was om te hopen dat Hij hen niet zou verstoten, dan hebben wij nog veel meer reden om te hopen dat God niemand van hen zal verstoten, die Christus verlost heeft door Zijn eigen bloed, want het volk van Zijn verlossing zal tot in eeuwigheid het volk zijn van Zijn lof.

3. Zij wijzen op de rampspoedige toestand, waarin zij verkeren, vers 3. Hef uw voeten op, kom haastelijk om de verwoestingen te herstellen, die in Uw heiligdommen gemaakt zijn, die anders bestendigd zouden worden en onherstelbaar zouden zijn. Soms is er gezegd dat de Goddelijke wraak treft en slaat met ijzeren handen, maar komt met loden voeten, en dan roepen zij, die op de dag des Heeren wachten: Heere, hef uw voeten op, verheerlijk U in de uitgangen Uwer voorzienigheid. Als de verwoestingen van het heiligdom lang geduurd hebben, dan zijn wij in verzoeking om te denken dat zij eeuwig zullen zijn maar het is een verzoeking, want God zal Zijn uitverkorenen wreken, zal hen spoedig wreken, al is het ook dat Hij de verdrukkers en vervolgers lang verdraagt.

II. Zij klagen over de gewelddadigheid en wreedheid van hun vijanden, niet zozeer, neen, in het geheel niet, over hetgeen zij gedaan hadden ten nadele van hun wereldlijke belangen, hier zijn geen klachten over het verbranden hunner steden en het verwoesten van hun land, maar alleen over hetgeen zij gedaan hadden aan het heiligdom en de vergaderplaatsen. De belangen van de Godsdienst moeten ons meer ter harte gaan, ons meer aandoen, dan welk wereldlijk belang het ook zij. De verwoestingen van Gods huis moeten ons meer smarten dan het vernielen van onze eigen huizen, want het doet er niet heel veel toe wat er van ons en onze gezinnen wordt in deze wereld, mits Gods naam maar worde geheiligd Zijn koninkrijk kome en Zijn wil geschiede.

1. Hij klaagt over de verwoesting van het heiligdom, zoals Daniel, Hoofdst. 9:17. De tempel te Jeruzalem was de woonstede van Gods naam, en daarom het heiligdom, of de heilige plaats, vers 7. Hierin hebben de vijanden goddeloos gedaan, want zij hebben het verdorven, vers 3, in minachting en belediging van God.
a. Zij hebben in het midden van Gods vergaderplaatsen gebruld, daar waar Gods getrouwe volk tot Hem komt in ootmoedig, eerbiedig stilzwijgen, of zacht spreken, brulden zij op ongebonden, luidruchtige wijze, opgeblazen zijnde van hoogmoed, omdat zij zich meester hadden gemaakt van het heiligdom, waarvan zij soms zulke ontzaglijke dingen gehoord hadden.

b. Zij hebben hun tekenen tot tekenen gesteld, de banieren van hun leger hebben zij in de tempel gebracht, (in de tempel, Israëls sterkste kasteel zolang zij zich dicht bij God hielden) als trofeeën van hun overwinning. Daar, waar de tekenen van Gods tegenwoordigheid plachten te wezen, hadden de vijanden nu hun tekenen gesteld. Die vermetele trotsering van God en Zijn macht trof Zijn volk in een gevoelige plaats.

c. In hun hoogmoed hebben zij de graveerselen van de tempel vernield. Evenals vroeger de mensen het zich tot een eer rekenden, om de behulpzame hand te bieden bij het bouwen van de tempel, en de man vermaard werd, die mee hielp om bomen te vellen voor dat werk, zo lieten zij zich nu voorstaan op hun medewerken om hem te verwoesten, vers 5, 6. Evenzo is het dat, gelijk vroeger diegenen vermaard waren als wijzen, die de Godsdienst bevorderden thans diegenen geroemd worden als schrandere personen, die er toe medewerken om hem ter neer te werpen. Sommigen lezen het aldus: "Zij tonen zich als degenen, die bijlen opheffen in een bos," want aldus vernielen zij het graveersel van de tempel, zij maken er even weinig een gewetensbezwaar van om de rijke lambrisering van de tempel neer te werpen, als de houthakkers om bomen te vellen in het woud. Zo verwoed zijn zij op de tempel, dat het gunstigste graveersel, dat men ooit gezien heeft door gemene soldaten stukgeslagen en terneer geworpen wordt, zonder er acht op te slaan dat het een gewijde zaak is, of het als een uitnemend kunstgewrocht te willen sparen.

d. Zij staken het in brand, en alzo hebben zij het geschonden, het ter aarde toe ontheiligd vers 7. De Chaldeeën verbrandden het huis Gods dat statige, kostbare gebouw, 2 Kronieken 36:19. En de Romeinen hebben "er niet een steen op de anderen gelaten," Mattheüs 24, 2, hebben het met de grond gelijk gemaakt, totdat Sion, de berg van Gods heiligheid, door Titus Vespasianus als een akker werd geploegd.

2. Hij klaagt over de verwoestingen van de synagogen, vers 8, of profetenscholen, die voor de ballingschap reeds in gebruik waren, of schoon veel meer daarna. Daar werd Gods Woord gelezen en verklaard, en Zijn naam aangeroepen en geloofd, zonder altaren of offers. Ook deze werden door hen gehaat, Laat ons hen tezamen uitplunderen, niet alleen de tempel, maar al de plaatsen van Godsverering, en met deze de aanbidders zelf, laat ons hen tezamen verderven, laat hen in dezelfde vlammen worden verteerd. Ingevolge dit goddeloze besluit hebben zij al Gods vergaderplaatsen in het land verbrand, ze alle verwoest. Zo groot was hun woede tegen de Godsdienst, dat de huizen aan de Godsdienst gewijd, omdat zij aan de Godsdienst gewijd waren, met de grond gelijk werden gemaakt, opdat de aanbidders van God Hem niet zouden verheerlijken en elkaar niet zouden stichten door in plechtige vergaderingen bijeen te komen.

III. Wat al deze rampen nog ten zeerste verzwaarde, was dat zij hoegenaamd geen vooruitzicht hadden op hulp of uitkomst, het einde ervan niet konden voorzien, vers 9. Wij zien de tekenen van onze vijanden in het heiligdom gesteld, maar onze tekenen zien wij niet, geen van de tekenen van Gods tegenwoordigheid, geen hoopgevende aanduidingen van naderende verlossing, er is geen profeet meer om ons te zeggen hoelang de ellende duren zal, en wanneer de dingen, die ons betreffen, een einde zullen nemen, opdat de hoop op uitkomst ten laatste ons zou ondersteunen onder onze ellende. In de Babylonische gevangenschap hadden zij profeten, en was hun gezegd hoe lang de gevangenschap zou duren, maar het was de dag van de wolk en van de donkerheid, Ezechiël 34:12, en zij hadden nog de troost niet van die genaderijke openbaringen, God heeft eenmaal gesproken ja tweemaal, goede en troostrijke woorden, maar zij letten daarop niet Merk op: Zij klagen niet: "Wij zien onze legers niet, er zijn geen krijgslieden om onze legers aan te voeren, geen, die met onze heiren uittrekken" maar, "geen profeten, niemand om ons te zeggen hoe lang." Dit brengt hen ertoe om hun beklag te doen bij God, als vragende**:**

1. Om Zijn eer te handhaven, vers 10. Hoe lang, o God, zal de wederpartijder smaden? Zal de vijand Uwen naam in eeuwigheid lasteren? In de verwoesting van het heiligdom moet ons in de eerste plaats de eer Gods ter harte gaan, opdat die niet lijde door de lasteringen van hen die Zijn volk vervolgen om Zijnentwil, omdat zij de Zijnen zijn, en daarom moeten wij niet vragen: "Hoe lang zullen wij gekweld worden?" maar: "Hoe lang zal God worden gelasterd?"
2. Om Zijn macht aan te wenden, vers 11. "Waarom trekt Gij uw hand, ja Uw rechterhand af, en strekt Gij haar niet uit om Uw volk te verlossen en uw vijanden te verdoen? Trek haar uit het midden van Uwen boezem, en wees niet "als een versaagd man, als een held, die niet kan of niet wil verlossen?," Jeremia 14:9. Als de macht van de vijanden het dreigendst is, dan is het troostrijk om de toevlucht te nemen tot Gods macht**.**

PSALM 74:12-17

De treurende, klagende kerk grijpt hier iets aan, dat zij zich te binnen brengt en daarom heeft zij hoop, zoals Klaagliederen 3:21, waarmee zij zich bemoedigt en haar klachten tot zwijgen brengt. Twee dingen brengen hier het hart tot kalmte van hen, die treuren om de plechtige vergadering.

I. Dat God de God is van Israël, een God in verbond met Zijn volk, vers 12. Evenwel is God mijn Koning vanouds af. Dit wordt hier te pas gebracht als een pleitgrond in het gebed tot God, Psalm 44:5 : Gij zijt mijn Koning, o God, en als een steun voor hun geloof en hun hoop een aanmoediging om verlossing te verwachten, bij de gedachte aan de dagen vanouds, Psalm 77:6. De kerk spreekt als een samengesteld lichaam, in iedere eeuw dezelfde en daarom noemt zij God "Mijn Koning, mijn Koning vanouds af," of "Van de oudheid af" Hij heeft zich vanouds her in die betrekking tot hen gesteld, is in die betrekking voor hen opgetreden, heeft in die betrekking voor hen gehandeld. Als Israëls Koning heeft Hij verlossingen gewerkt in het midden van de volken van de aarde, want hetgeen Hij deed in het bestuur en de regering van de wereld strekte tot heil en verlossing van Zijn kerk. Er worden hier verscheidene dingen genoemd, die God gedaan heeft voor Zijn volk als hun Koning vanouds af, die hen aanmoedigden om zich op Hem te verlaten, zich aan Hem toe te vertrouwen.

1. Hij had de zee voor hen gekliefd, toen ze uit Egypte kwamen, niet door de kracht van Mozes of van zijn staf, maar door Zijn eigen sterkte, en Hij die dat kan doen, kon alles doen.

2. Hij had Farao en de Egyptenaren verdelgd, Farao was de leviathan, de Egyptenaren waren de draken, woest en wreed. Merk op,

A. De overwinning, die over deze vijanden behaald werd, God verpletterde hun hoofd verijdelde hun staatkunde, hun beleid, zoals toen de Israëlieten, hoe meer zij verdrukt werden, hoe meer zij vermenigvuldigden. God vernietigde hun macht, verdierf hun land door tien plagen, en ten laatste heeft Hij hen doen verdrinken in de Rode Zee. "Dat is Farao en zijn gehele menigte," Ezechiël 31:18. Het was van de Heere geschied, niemand buiten Hem kon het doen en Hij heeft het gedaan met een sterke hand en een uitgestrekte arm. Dit was een type van Christus' overwinning over Satan en zijn rijk ingevolge de eerste belofte, dat het zaad van de vrouw de kop van de slang zou vermorzelen.

B. Het gebruik van deze overwinning gemaakt ter bemoediging van de kerk: Gij hebt hem de volke van Israël tot spijs gegeven, nu zij dorre plaatsen gingen bewonen. De roof van de Egyptenaren heeft hen verrijkt, zij beroofden hun verslagenen, en aldus verkregen zij de wapenen van de Egyptenaren, zoals zij tevoren hun gouden en zilveren vaten hadden verkregen. Of liever: deze beschikking van Gods voorzienigheid was spijs voor hun geloof en hun hoop, om hen te steunen en te bemoedigen met betrekking tot de andere moeilijkheden, die zij waarschijnlijk op hun weg door de woestijn zouden ontmoeten. Het was een deel van de geestelijke spijs, die hun allen te eten werd gegeven. Het verpletteren van de koppen van de vijanden van de kerk is de blijdschap en de kracht des harten van de vrienden van de kerk. Zo zullen de metgezellen zelfs van de leviathan een maaltijd bereiden, Job 40:15.

C. God had op beiderlei wijze de loop van de natuur veranderd, namelijk door stromen waters te doen voortkomen uit de rots, en door de stromen in een rots te verkeren, vers 15.
a. Hij had de rots opgelost tot wateren. Gij hebt de fontein en de vloed doen uitkomen, zo lezen het sommigen, en iedereen weet waar zij uit tevoorschijn gebracht werden, namelijk uit de rots, uit de kei van de rots. Laat dit nooit worden vergeten, maar laat het zeer bijzonder in de herinnering worden gehouden, dat de rots was Christus, en dat de wateren, die er uit voortkwamen, geestelijke drank waren.
b. Hij had de wateren doen stollen tot een rots. Gij hebt sterke rivieren, snelvlietende rivieren, inzonderheid de Jordaan, uitgedroogd, op een tijd van het jaar wanneer zij vol was aan al haar oevers. Hij, die deze dingen gedaan heeft, kan thans Zijn verdrukt volk verlossen en het juk hunner verdrukkers verbreken, zoals Hij tevoren gedaan heeft, ja Hij zal het doen, want zijn gerechtigheid en waarheid, Zijn goedheid en wijsheid zijn nog dezelfde, zowel als Zijn macht.

II. Dat de God Israëls de God is van de natuur vers 16, 17. Hij is het, die de regelmatige opvolgingen en omwentelingen regelt**:**
1. Van dag en nacht, Hij is de Heere van al de tijd, de avond en de morgen zijn door Hem verordineerd, Hij is het, die de oogleden van het morgenlicht opent en de gordijnen van de avondschaduw toetrekt. Hij heeft de maan en de zon bereid, zo lezen het sommigen, de twee grote lichten, om beurtelings heerschappij te voeren over de dag en de nacht. Het bereiden van deze duidt haar voortdurend gereed zijn aan, en haar nauwkeurig waarnemen van de tijd, waarvan zij nooit een ogenblik afwijken.

2. Van zomer en winter. Gij hebt al de palen van de aarde gesteld, en het onderscheidene klimaat van haar onderscheidene luchtstreken, want Gij hebt de zomer en de winter gemaakt, de bevroren en de verzengde luchtstreek, of liever, de gestadige omwentelingen van het jaar en zijn onderscheidene seizoenen. Hierin moeten wij God erkennen, van wie al de wetten en krachten van de natuur komen. Maar hoe wordt dit nu hier te pas gebracht?

a. Hij die in de beginne de macht had om die loop van de natuur vast te stellen, en nog heeft om hem in stand te houden, door de dagelijkse en jaarlijkse bewegingen van de

hemellichamen, heeft gewis alle macht om te behouden en te verderven, en voor Hem is niets onmogelijk, geen moeilijkheden en geen tegenstand zijn voor Hem onoverkomelijk.
b. Hij, die getrouw is aan Zijn verbond van de dag en de nacht, en de ordeningen des hemels in stand houdt zal gewis Zijn belofte aan Zijn volk vervullen, en degenen, die Hij verkoren heeft, nooit verlaten of verstoten, Jeremia 31:35, 36, 33:20-21. Zijn verbond met Abraham en zijn zaad is even vast als dat met Noach en zijn zonen, Genesis 8:21.
c. Dag en nacht, zomer en winter in de loop van de natuur omgewisseld wordende in al de landpalen van de aarde, kunnen wij niet anders verwachten dan dat beroering en vrede, voorspoed en tegenspoed op dezelfde wijze omgewisseld zullen worden in al de landpalen van de kerk. Wij hebben evenveel reden om beproeving te verwachten als om nacht en winter te verwachten. Maar dan hebben wij ook niet meer reden om te wanhopen aan het wederkeren van vertroosting en blijdschap, dan om aan het wederkeren van de dag en de zomer te wanhopen**.**

PSALM 74:18-23

In de naam van de kerk bidt de psalmist hier vurig tot God, dat Hij voor hen tegen hun vijanden zal verschijnen, en een einde zal maken aan hun tegenwoordige beproeving. Ter bemoediging van zijn geloof klemt hij er zich aan vast, dat het Gods eigen zaak is, vers 22. Sta op, o God, twist uw twistzaak. Wij kunnen er zeker van zijn dat Hij dit doen zal, want Hij ijvert voor Zijn eigen eer, Hij zal haar handhaven met een sterke hand, Hij zal verschijnen tegen hen, die haar tegenstaan, en voor hen, die haar hartelijk hebben omhelsd. Hij zal opstaan, Zijn twistzaak twisten, hoewel Hij haar voor een tijd scheen te veronachtzamen, Hij zal zich opwekken, zal zich openbaren, Zijn eigen werk doen op Zijn eigen tijd. De zaak van de Godsdienst is Gods eigen zaak, en Hij zal haar gewis voorstaan. Om nu te tonen dat het Gods zaak is, wijst hij er op:

I. Dat de vervolgers de gezworen vijanden van God zijn. Heere, zij hebben niets slechts ons mishandeld, maar zij waren en zijn nog beledigend voor U, wat om Uwentwil tegen ons gedaan wordt, zal bijgevolg terugwerking hebben op U. Maar dat is niet alles, zij hebben op directe wijze U gesmaad, Uwen naam gelasterd, vers 18. Dat was het wat zij in het heiligdom hebben gebruld, zij juichten en snoefden alsof zij nu het meesterschap hadden verkregen over de God Israëls, van wie zij zulke grote dingen hadden gehoord. Gelijk niets de heiligen meer grieft dan Gods naam te horen lasteren, zo is er niets, dat hen meer aanmoedigt om te hopen dat God tegen hun vijanden zal verschijnen, dan dat deze tot zo'n diepte van goddeloosheid zijn vervallen, dat zij God zelf smaden, dit doet de maat hunner zonden zeer snel vol worden en verhaast hun verderf. De psalmist legt hier sterk de nadruk op. Wij durven hun smaadredenen niet beantwoorden, Heere, antwoord Gij hen. Gedenk dat een dwaas volk Uwen naam heeft gelasterd vers 18, en dat U nog dagelijks smaadheid wedervaart van de dwaze.
Let op de hoedanigheid van hen, die God smaden, zij zijn dwaas. Atheïsme is dwaasheid, Psalm 14:1, goddeloosheid en godslastering zijn het niet minder. Misschien worden zij, die Godsdienst en gewilde dingen bespotten, geroemd als schrandere mannen van de eeuw, meer in werkelijkheid zijn zij de grootste dwazen, en weldra zullen zij als zodanig voor geheel de wereld tentoongesteld worden. Maar zie hun boosaardigheid: dagelijks smaden zij God, even gedurig en standvastig als Zijn getrouwe aanbidders tot Hem bidden en Hem loven. Zie hun onbeschaamdheid, zij verbergen hun lasterlijke gedachten niet, houden ze niet voor zich, maar met luider stem verkondigen zij ze. Vergeet niet het geroep Uwer wederpartijders, vers 23 en dat wel met een vermetel trotseren van de Goddelijke gerechtigheid. Zij staan tegen U op, en door hun godslastering voeren zij krijg tegen de hemel, vatten zij de wapenen op tegen de Almachtige. Hun geraas en getier stijgen voortdurend op, zo lezen het sommigen, zoals het

geroep van Sodom tot God opkwam, Genesis 18:21, roepende om wraak. Het neemt gedurig toe, zo lezen wij het. Zij worden al erger en erger, zijn door hun voorspoed verhard in hun goddeloosheid. Welaan, Heere, gedenk dit, vergeet het niet. God heeft het niet nodig om door ons herinnerd te worden aan hetgeen Hij te doen heeft, maar aldus moeten wij doen blijken dat Zijn eer ons ter harte gaat, en geloven dat Hij ons zal steunen en verdedigen.

II. Dat de vervolgden Zijn verbondsvolk zijn.
1. Zie in welke benauwdheid zij zich bevinden, zij zijn in de handen gevallen van de menigten van de goddelozen, vers 19. Hoe zijn zij vermenigvuldigd, die hen beroeren! Tegen een verwoede menigte is geen stand te houden inzonderheid als zij, gelijk dezen, gewapend zijn met macht, en gelijk zij talrijk zijn, zo zijn zij ook wreed, De duistere plaatsen des lands zijn vol woningen van geweld. Het land van de Chaldeeën, waar niets was van het licht van de kennis van de ware God (hoewel het anders vermaard was voor geleerdheid en kunsten), was in waarheid een duistere plaats, de inwoners ervan waren vervreemd van het leven Gods, door de onwetendheid, die in hen was, en daarom waren zij wreed. Waar geen kennis was van de ware God, kon nauwelijks de gewone menselijkheid gevonden worden, inzonderheid waren zij wreed jegens het volk van God, zij hebben voorzeker geen kennis, die hen opeten Psalm 14:4. Zij zijn verdrukt, vers 21, omdat zij arm zijn, niet instaat zijn om zichzelf te helpen, zij zijn verdrukt, en aldus arm gemaakt.

2. Zie welke reden zij hadden om te hopen dat God hun te hulp zou verschijnen, en niet zou toelaten dat zij altijd aldus vertreden zouden worden. Merk op hoe de psalmist voor hen pleit bij God.
a. "Het is uw tortelduif die op het punt is om door de menigte van de goddelozen te worden verslonden," vers 19. De kerk is een duif, vanwege haar onschadelijkheid en zachtmoedigheid, haar argeloosheid, reinheid en vruchtbaarheid, een duif, vanwege haar treurigheid in een dag van benauwdheid, een tortelduif vanwege haar trouw en de standvastigheid harer liefde, tortelduiven en jonge duiven waren de enige vogels, die geofferd mochten worden. "Zal uw tortelduif, die U getrouw is, U toegewijd is, toegewijd is aan uw eer, zal haar leven, haar ziel, haar alles, overgeleverd worden in de hand van de menigte van de goddelozen, voor wie zij spoedig een gemakkelijke en aangename prooi zal zijn? Heere, het zal uw eer Zijn de zwakken te helpen inzonderheid om de Uwen te helpen."

b. Het is de vergadering Uwer ellendigen, vers 19, en zij zijn er niet minder de Uwen om, wijl zij arm zijn, (want "God heeft de armen van deze wereld uitverkoren," Jakobus 2:5) maar wel hebben zij er te meer reden om, om te verwachten dat Gij voor hen verschijnen zult, omdat zij velen zijn het is de vergadering Uwer armen, laat hen niet voor eeuwig verlaten en vergeten worden."
c. "Zij zijn in verbond met U, en zult Gij het verbond niet aanzien vers 20. Zult Gij de beloften niet vervullen, die Gij hun in Uw verbond gedaan hebt? Zult Gij hen niet erkennen, die Gij in de band van het verbond gebracht hebt?" Als God Zijn volk verlost, dan is het omdat Hij gedenkt aan Zijn verbond, Leviticus 26:42. Heere, hoewel wij onwaardig zijn om aangezien te worden, zo aanzie toch het verbond."
d. "Zij vertrouwen op U en roemen op hun betrekking tot U, en hun verwachting van U, o laat hen niet beschaamd wederkeren van hun hoop, vers 21, zoals geschieden zou, indien zij teleurgesteld werden."
e. "Indien Gij hen verlost, dan zullen zij Uw Naam loven en U de eer geven van hun verlossing. Heere, verschijn voor hen, die Uw Naam zullen loven, tegen hen, die hem lasteren."

PSALM 75

1. Voor de opperzangmeester, Altascheth; een psalm, een lied, voor Asaf. (75:2) Wij loven U, o God! wij loven, dat Uw Naam nabij is; men vertelt Uw wonderen. 2 (75:3) Als ik het bestemde ambt zal ontvangen hebben, zo zal ik gans recht richten. 3 (75:4) Het land en al zijn inwoners waren versmolten; maar ik heb zijn pilaren vastgemaakt. Sela. 4 (75:5) Ik heb gezegd tot de onzinnigen: Weest niet onzinnig; en tot de goddelozen: Verhoogt de hoorn niet. 5 (75:6) Verhoogt uw hoorn niet omhoog; spreekt niet met stijven hals. 6 (75:7) Want het verhogen komt niet uit het oosten, noch uit het westen, noch uit de woestijn; 7 (75:8) Maar God is Rechter; Hij vernedert dezen, en verhoogt genen. 8 (75:9) Want in des HEEREN hand is een beker, en de wijn is beroerd, vol van mengeling, en Hij schenkt daaruit; doch alle goddelozen der aarde zullen zijn droesemen uitzuigende drinken. 9 (75:10) En ik zal het in eeuwigheid verkondigen; ik zal de God Jakobs psalmzingen. 10 (75:11) En ik zal alle hoornen der goddelozen afhouwen; de hoornen des rechtvaardigen zullen verhoogd worden.

Hoewel deze psalm in het opschrift aan Asaf is toegeschreven, komt hij toch zo nauwkeurig overeen met Davids omstandigheden bij zijn komst op de troon na de dood van Saul, dat de meeste uitleggers hem in dat tijdsgewricht stellen, en denken dat of Asaf hem geschreven heeft in de persoon van David als zijn hofdichter (de substantie van de psalm was waarschijnlijk een rede, door David gehouden voor een vergadering van de staten des rijks bij zijn aanvaarding van de regering, en door Asaf in versmaat gebracht en als gedicht uitgegeven om haar zoveel gemakkelijker onder het volk te verspreiden), of dat David hem geschreven en aan Asaf als de opperzangmeester van de tempel heeft overgegeven. In deze psalm:

I. Brengt David Gode dank omdat Hij hem op de troon heeft gebracht, vers 2-10.
II. Belooft hij zich voor het algemeen ten nutte te maken bij het aanwenden van de macht, die God hem gegeven heeft, vers 3, 4.
III. Bestraft hij de onbeschaamdheid van hen, die zijn troonsbeklimming tegenstonden, vers 5, 6.
IV. Hij ontleent een reden voor dit alles aan Gods soevereine heerschappij over de zaken van de kinderen van de mensen, vers 7-9.
Bij het zingen van deze psalm moeten wij God de eer geven van alle omwentelingen in staten en koninkrijken, gelovende dat zij alle naar Zijn raad plaats hebben, en dat Hij ze alle zal doen medewerken Zijn kerk ten goede**.**

PSALM 75:1-6 In deze verzen:

I. Geeft de psalmist aan God de lof voor zijn bevordering tot eer en macht en voor de andere grote dingen, die Hij voor hem en Zijn volk Israël gedaan heeft, vers 2. Wij loven U o God, voor al de gunsten, die Gij ons hebt geschonken, en wederom: wij loven U want onze lof- en dankzegging moet dikwijls herhaald worden. Hebben wij niet dikwijls gebeden om genade als wij haar nodig hadden, en zullen wij dan denken dat het volstaat om er een of twee maal dank voor te zeggen, als we haar verkregen hebben? Niet alleen ik loof U, maar wij loven U, ik en al mijn vrienden. Als wij met anderen delen in hun zegen, dan moeten wij ons met hen verenigen in hun lofzeggingen. "Wij loven en danken U, o God, de bewerker van onze zegeningen, en wij zullen aan de werktuigen de lof niet geven, die U alleen toekomt. Wij danken U, dat Uw naam nabij is (dat de volkomen vervulling van Uw belofte, gedaan aan David, niet verre is), men vertelt uw wonderen, die Gij reeds voor hem gedaan hebt."
Er zijn vele werken, die God voor Zijn volk doet die in waarheid wonderen genoemd kunnen worden, werken buiten de loop van Zijn gewone voorzienigheid en geheel boven onze verwachting. Deze wonderen verklaren de nabijheid van Zijn naam, zij tonen dat Hij zelf

nabij is, nabij ons in hetgeen, waarvoor wij Hem aanroepen, en dat Hij grote dingen voor Zijn volk gaat doen ingevolge Zijn voornemen en Zijn belofte. Als Gods wonderen de nabijheid van Zijn naam verkondigen, dan is het onze plicht Hem te danken Hem wederom en nogmaals dankzegging te doen.

II. Hij legt zich de verplichting op om zijn macht goed en naar behoren te gebruiken ingevolge het gewichtig werk, dat hem toevertrouwd is, vers 3. Als ik het bestemde ambt zal ontvangen hebben, zo zal ik geheel recht richten.
Hier neemt hij aan dat God ter bestemder tijd het voor hem zal voleindigen, dat, hoewel de vergadering zeer traag en langzaam was om tot hem te komen en er veel tegenstand was, zij ten laatste toch tot hem zal komen, want wat God gesproken heeft in Zijn heiligheid, zal Hij door Zijn wijsheid en macht volbrengen. Aldus de zegen verwachtende belooft hij nauwgezet zijn plicht te vervullen. "Als ik rechter zal zijn dan zal ik richten geheel recht richten, niet zoals zij, die mijn voorgangers waren, die of het recht veronachtzaamden, of hetgeen nog erger was, het verkeerden, hetzij geen goed deden met hun macht, of er kwaad mee deden." Zij, die tot een post van eer zijn bevorderd, moeten gedenken dat zij op een post van dienst zijn, en er zich naarstig op toeleggen om nauwgezet het werk te doen, waartoe zij geroepen zijn. Hij zegt niet: als ik de vergadering zal ontvangen hebben, vers 3, dan zal ik op mijn gemak gaan leren, een grote staat voeren, en de openbare zaken aan anderen overlaten," maar: "ik zal ze zelf behartigen." Openbare ambten moeten met grote oprechtheid en trouw worden waargenomen, zij, die richten, moeten recht richten, overeenkomstig de regelen van de gerechtigheid en zonder aanzien des persoons.

III. Hij stelt zich voor dat zijn regering een zegen zal zijn voor Israël, vers 4. De tegenwoordige toestand van het koninkrijk was zeer slecht; het land en al zijn inwoners waren versmolten, hetgeen niet te verwonderen was, daar de vorige regering zo ongebonden was dat alles te gronde ging. Er heerste een algemeen zedenbederf, omdat de wetten tegen ondeugd en goddeloosheid niet ten uitvoer worden gelegd. Zij waren onder elkaar verdeeld, in plaats van zich, zoals zij behoord hadden te doen te verenigen onder de regering, die God had ingesteld. Zij waren verbrokkeld, twee tegen drie en drie tegen twee, verbrokkeld in facties en partijen, hetgeen wel op hun verderf moest uitlopen, maar ik heb zijn pilaren vastgemaakt. Zelfs in Sauls tijd heeft David gedaan wat hij kon voor het algemene welzijn, maar hij hoopte, als hij zelf de vergadering zal ontvangen hebben, veel meer te doen, niet slechts de algemene ondergang te voorkomen, maar de openbare sterkte en schoonheid te herstellen.

1. Zie nu het kwaad van partijen, zij doen een land en zijn inwoners versmelten.
2. Zie hoeveel het hoofd dikwijls in stand houdt. Het gebouw zou ingestort zijn, indien David de pilaren niet had vast gemaakt. Dit kan toegepast worden op Christus en Zijn regering. De wereld en al de inwoners ervan waren versmolten door de zonde, de afval van de mens dreigde de gehele schepping met de ondergang, maar Christus heeft er de pilaren van vast gemaakt, Hij heeft geheel de wereld voor een algeheel bederf bewaard, door zijn volk zalig te maken van hun zonden, en het bestuur over het rijk van de voorzienigheid is Hem in handen gegeven, want Hij "draagt alle dingen door het woord zijner kracht," Hebreeën 1:3.

IV. Hij bestraft en beteugelt hen, die zijn regering tegenstonden, tegen zijn aanvaarding ervan gekant waren, en er het geregeld bestuur van belemmerden, er naar strevende om de ondeugd en goddeloosheid in stand te houden, die hij zich ten taak had gesteld te onderdrukken, vers 5, 6. Ik heb gezegd tot de onzinnigen: Weest niet onzinnig Dat had hij tot hen gezegd in Sauls tijd, toen hij de macht niet had om hen in bedwang te houden, maar de wijsheid en de genade had om hen te bestraffen en hun goede raad te geven, hoewel zij zich zeer lieten voorstaan op

de gunst van die ongelukkige vorst, waarschuwde hij hen om niet al te verwaand, te laatdunkend te zijn, of liever, hij spreekt thans alzo tot hen. Zodra hij aan de regering was gekomen, vaardigde hij een proclamatie uit tegen ondeugd en goddeloosheid, en hier hebben wij er de inhoud van.

1. Tot de onnozele, sluipende zondaars, de dwazen in Israël die zich verdierven, zei hij: "Weest niet onzinnig, handelt niet dwaselijk, handelt niet zo in tegenspraak met uw gezond verstand en uw belang als gij nu doet, terwijl gij in tegenheid wandelt met de wetten, die God aan Israël heeft gegeven, en de beloften, die Hij aan David gedaan heeft." Christus, de Zone Davids, geeft ons deze raad, vaardigt dit edict uit: Handelt niet dwaselijk, weest niet onzinnig. Hij, die ons wijsheid van God is geworden, zegt ons wijs te zijn voor onszelf, maar ons niet tot dwazen te maken.

2. Tot de hoogmoedige, vermetele zondaars, de goddelozen die God zelf trotseren, zegt hij: " Verhoogt de hoorn niet, roemt niet op uw macht en uw voorrechten, volhardt niet in uw weerspannigheid tegen en minachting van de regering, die over u gesteld is, verhoogt uw hoorn niet omhoog, alsof gij kondet hebben wat gij wilt en doen wat gij wilt, spreekt niet met stijve hals, waarin een ijzeren zenuw is, die zich nooit naar de wil van God zal buigen in de regering, want zij, die niet willen buigen, zullen breken, zij, wier hals verstijfd is, zijn alzo tot hun verderf." Dit is Christus woord van bevel in Zijn Evangelie, dat "alle bergen en heuvelen zullen vernederd worden voor Hem," Jesaja 40:4. Laat de antichristelijke macht met haar hoofden en hoornen zich niet tegen Hem verheffen, want zij zal gewis verpletterd worden. Wat gezegd is met een stijve hals, moet herroepen worden met een verbroken hart, of wij zijn verloren. Farao heeft met stijve hals gezegd: "Wie is de Heere?" Maar God heeft het hem tot zijn schade doen weten**.**

PSALM 75:7-11

In deze verzen zien wij twee grote leerstellingen neergelegd, en twee goede gevolgtrekkingen er uit afgeleid ter bevestiging van hetgeen hij tevoren gezegd had.

I. Er zijn twee grote waarheden gesteld betreffende Gods regering van de wereld waarmee wij geloof hebben te mengen, passende voor de gelegenheid.
1. Dat de koningen van God alleen hun macht ontvangen, vers 7, 8, en daarom wilde David aan God alleen de eer geven van zijn verhoging, zijn macht van God hebbende, wilde hij haar alleen voor Hem gebruiken, en daarom waren zij onzinnig, die de hoorn tegen hem verhieven. Wij zien verwonderlijke omwentelingen in staten en koninkrijken, en zijn verbaasd over de plotselinge vernedering van sommigen en de verheffing van anderen, allen zijn wij geheel vervuld van deze veranderingen als zij plaatshebben, maar hier worden wij er toe geleid om er voor op te zien naar de werker ervan, en wordt ons geleerd waar de oorsprong is van macht, en vanwaar de verhoging komt. Vanwaar komt in koninkrijken de bevordering tot de soevereiniteit? En vanwaar komen in koninkrijken bevorderingen tot posten van macht en vertrouwen? De eerste hangen niet af van de wil des volks, en de laatste niet van de wil van de vorst, maar beide hangen zij af van de wil van God, die alle harten in Zijn hand heeft, tot Hem moeten dus diegenen opzien, die naar bevordering streven, en dan beginnen zij aan het rechte einde.

Hier wordt ons gezegd:
a. Ontkennenderwijs: waar wij de bron en oorsprong van macht niet hebben te zoeken: Het verhogen komt niet uit het oosten, noch uit het westen, noch uit de woestijn, dat is: noch uit de woestijn ten noorden van Jeruzalem, noch uit die in het zuiden, zodat de gunstige wind van

de bevordering niet verwacht moet worden uit enigerlei kompasstreek, maar alleen van boven, onmiddellijk vandaar. De mensen kunnen geen bevordering verkrijgen, hetzij door de wijsheid of de rijkdom van de kinderen van het Oosten, of door de talrijke strijdmachten van de eilanden van de volken, die westwaarts lagen, of die van Egypte en Arabië, die zuidwaarts gelegen waren, geen gunsten van tweede of ondergeschikte oorzaken zullen de mensen tot eer en macht verhogen, zonder de eerste oorzaak.
De geleerde bisschop ***Lloyd*** (Serm. in loc.) geeft deze uitleggen ervan: Alle mensen hielden het ervoor, dat de oorsprong van macht van de hemel is, maar van wie aldaar, dat is het wat velen niet wisten. De Oosterse volken die zich over het algemeen aan astrologie wijdden, hielden het er voor dat zij van de sterren komt, inzonderheid van de zon, hun god. Neen, zegt David, zij komt noch van het oosten, noch van het westen, noch van de opgang, noch van de ondergang van zo'n planeet, of zo'n constellatie, noch van het zuiden, noch van de verheffing van de zon, of van enigerlei ster aan het zenith. Hij maakt geen melding van het noorden, omdat niemand veronderstelde dat zij vandaar komt, of, omdat hetzelfde woord dat het noorden betekent, ook de verborgen plaats betekent, en van de verborgen raad Gods komt zij wel, of van het orakel te Sion, dat aan de noordzijde van Jeruzalem lag. Geen wind is zo goed om bevordering aan te waaien, anders dan zoals Hij het gebiedt, die de winden in Zijn vuisten heeft verzameld.
b. Bevestigenderwijs. God is rechter, heerser, scheidsrechter: als partijen strijden om de prijs, dan vernedert Hij deze en verhoogt genen, naar het Hem geschikt voorkomt om Zijn eigen doeleinden te dienen en Zijn eigen raad tot stand te brengen. Hierin handelt Hij naar Zijn vrijmacht en is er ons geen rekenschap voor verschuldigd, ook is er geen schade of nadeel in gelegen en geen oneer, dat Hij, die oneindig wijs, heilig en goed is, onbeperkte macht heeft om te verhogen en te vernederen, wie, wanneer en hoe Hij wil. Dit is een goede reden, waarom magistraten voor God moeten regeren, als degenen, die er Hem rekenschap van zullen geven, want het is door Hem, dat de koningen regeren.

2. Dat allen van God alleen hun oordeel moeten ontvangen. In des Heeren hand is een beker, die Hij aan de kinderen van de mensen in de handen geeft, een beker van de voorzienigheid, gemengd (naar Hij het goed oordeelt) uit vele bestanddelen, een beker van de beproeving, het lijden van Christus wordt een beker genoemd, Mattheüs 20:22, Johannes 18:11. De oordelen Gods over de zondaren zijn "de beker van de rechterhand des Heeren," Hábakuk 2:16. De wijn is rood, aanduidende de toorn Gods, welke gemengd is onder de oordelen, die aan zondaren volvoerd worden, de gal en alsem is in de beproeving en ellende. Hij is rood als vuur rood als bloed, want hij brandt en doodt. Er zijn vermengingen van genade en goedertierenheid in de beker van de beproeving, als hij in de handen van Gods eigen volk wordt gegeven, vermengingen van de vloek, als hij in de handen van de goddelozen wordt gegeven, het is wijn vermengd met gal.

Deze fiolen:
a. Worden uitgegoten over allen, zie Openbaring 15:7, 16:1, waar wij lezen van de engelen, die de fiolen van Gods toorn uitgieten op de aarde. Sommige droppelen van die toorn kunnen op Godvruchtigen vallen, als Gods oordelen zijn uitgegaan, zij hebben hun deel van de algemene rampen, maar,
b. De droesemen van die beker worden bewaard voor de goddelozen. De ramp zelf is slechts het vat, waarin de toorn en de vloek gestort zijn, het bovenste heeft er slechts weinig van, maar het bezinksel is zuivere toorn, en dat zal de zondaren ten deel vallen, zij hebben de droesemen thans in de verschrikkingen van het geweten en hiernamaals in de pijniging van de hel. Zij zullen ze uitzuigende drinken, opdat geen droppel van de toorn zal achterblijven, en zij zullen ze drinken, want "de vloek zal gaan tot in het binnenste van hen als het water en als

de olie in hun beenderen." De beker van des Heeren gramschap zal hun een beker van de zwijmeling zijn, van de eeuwigdurende zwijmeling Openbaring 14:10. Terwijl de goddeloze voorspoedig is in de wereld, is zijn beker vol van mengeling, maar het ergste is op de bodem. De goddelozen worden bewaard voor de dag des oordeels.

II. Hier zijn twee goede, practische gevolgtrekkingen uit deze waarheden afgeleid, leidende tot dezelfde plichtsbetrachting waarmee hij de psalm begon. Dit zo zijnde**:**

1. Zal hij God loven en Hem eer geven voor de macht, waartoe Hij hem had verhoogd, vers 10. Ik zal in eeuwigheid verkondigen wat uw wonderen vertellen. Hij zal God loven voor zijn verheffing, niet slechts in het begin, terwijl de zegen nog nieuw is, maar in eeuwigheid, zolang als hij leeft. De verhoging van de Zone Davids zal het onderwerp zijn van de eeuwigdurende lof van de heiligen. Hij zal eer geven aan God, niet alleen als zijn God, maar als de God Jakobs wetende dat het om der wille was van Jakob, Zijn knecht, en omdat Hij Zijn volk Israël liefhad, dat Hij hem tot koning over hen had aangesteld.

2. Hij zal de macht, die hem toevertrouwd is, gebruiken voor de grote doeleinden, waartoe zij in zijn handen was gegeven, vers 11, zoals tevoren vers 3, 5. Naar de plicht van het hoogste gezag.

a. Besluit hij een verschrikking te wezen voor de boosdoeners, hun ho ogmoed te vernederen en hun macht te verbreken. "Wel niet al de hoofden, maar toch alle hoornen van de goddelozen zal ik afhouwen, hun hoornen, waarmee zij hun arme naburen stoten, ik zal hun de macht benemen om kwaad te doen." Aldus belooft God timmerlieden te verwekken om de hoornen van de heidenen neer te werpen welke de hoorn verheven hebben tegen het land Juda om dat te verstrooien, Zacharia 1:18-2l.

b. Hij besluit om een bescherming en een lof te wezen voor hen, die goeddoen: De hoornen des rechtvaardigen zullen verhoogd worden. De rechtvaardigen zullen bevorderd en op posten van macht gesteld worden, en hun die goed zijn, een hart hebben om goed te doen, zal er de macht noch de gelegenheid toe ontbreken. Dit komt overeen met Davids besluiten, Psalm 101:3 en verv. Hierin was David een type van Christus, die met de adem Zijns monds de goddelozen zal verdoen, maar de hoorn van de rechtvaardigen zal verhogen in eer, Psalm 112:9**.**

PSALM 76

1 Een psalm, een lied van Asaf, voor de opperzangmeester, op de Neginoth. (76:2) God is bekend in Juda; Zijn Naam is groot in Israël. 2 (76:3) En in Salem is Zijn hut, en Zijn woning in Sion. 3 (76:4) Aldaar heeft Hij verbroken de vurige pijlen van de boog, het schild, en het zwaard, en de krijg. Sela. 4 (76:5) Gij zijt doorluchtiger en heerlijker dan de roofbergen. 5 (76:6) De stouthartigen zijn beroofd geworden; zij hebben hun slaap gesluimerd; en geen van de dappere mannen hebben hun handen gevonden. 6 (76:7) Van Uw schelden, o God van Jakob! is samen wagen en paard in slaap gezonken. 7 (76:8) Gij, vreselijk zijt Gij; en wie zal voor Uw aangezicht bestaan, van de tijd Uws toorns af? 8 (76:9) Gij deedt een oordeel horen uit de hemel; de aarde vreesde en werd stil, 9 (76:10) Als God opstond ten oordeel, om alle zachtmoedigen der aarde te verlossen. Sela. 10 (76:11) Want de grimmigheid des mensen zal U loffelijk maken; het overblijfsel der grimmigheden zult Gij opbinden. 11 (76:12) Doet geloften en betaalt ze de HEERE, uw God, gij allen, die rondom Hem zijt! Laat hen Dien, Die te vrezen is, geschenken brengen; 12 (76:13) Die de geest der vorsten als druiven afsnijdt; Die de koningen der aarde vreselijk is.

Deze psalm schijnt geschreven te zijn bij gelegenheid van een grote overwinning door de kerk behaald over een dreigende vijand, en bestemd te zijn om de triomf te verheerlijken. De LXX noemen hem een lied op de Assyriërs vandaar dat vele goede Schriftverklaarders de gissing hebben gemaakt dat hij geschreven werd toen Sanheribs leger, dat toen voor Jeruzalem lag, geheel en al door een verderfengel werd uitgeroeid in Hizkia's tijd, en vele passages in de psalmen zijn zeer toepasselijk op dat wonderwerk, maar er was een Godsdienstige triomf bij gelegenheid van een andere overwinning, in Josafats tijd, die even goed het onderwerp van deze psalm kan wezen, 2 Kronieken 20:28, en het kon een lied van Asaf genoemd worden, omdat hij altijd door de kinderen van Asaf gezongen werd. Hij zou ook geschreven kunnen zijn door Asaf, die in Davids tijd heeft geleefd bij gelegenheid van de vele triomfen, waarmee God een welbehagen heeft gehad die regering te eren. Bij gelegenheid van die glorierijke overwinning welke het dan ook geweest zij.

I. Wenst de psalmist de kerk geluk, wijl zij zozeer de nabijheid Gods heeft mogen smaken, vers 2- 4.
II. Bezingt hij de roem van Gods macht, waarvan dit een doorluchtig voorbeeld was vers 5-7.
III. Leidt hij hieruit af hoe grote reden allen hebben om voor Hem te vrezen, vers 8-10. En
IV. Welke reden Zijn volk heeft om op Hem te betrouwen en Hem hun geloften te betalen, vers 11- 13.
Het is een geschikte psalm voor een dag van dankzegging vanwege openbare voorspoed, en ook niet ongepast voor andere tijden, omdat het nooit ontijdig is God te verheerlijken voor de grote dingen, die Hij tevoren voor zijn kerk gedaan heeft, inzonderheid voor de overwinningen van de Verlosser over de machten van de duisternis, waarvan al deze Oud-Testamentische overwinningen typen geweest zijn, die tenminste welke in de psalmen worden bezongen**.**

PSALM 76:1-7

De kerk is hier overwinnend, zelfs te midden van haar strijdende toestand. In de naam van de kerk triomfeert de psalmist hier in God, het middelpunt van al onze triomfen.

I. In de openbaring, die God van zichzelf aan hen gedaan heeft, vers 2. Het is het voorrecht van Juda en Israël, dat God onder hen bekend is, en waar Hij bekend is, daar zal Zijn naam groot wezen. God is bekend, daar het Hem behaagt zich bekend te maken, en diegenen zijn gelukkig, aan wie Hij zich openbaart. Gelukkig volk, welks land vol is van de kennis van God, gelukkige mensen, wier hart vol is van deze kennis! God was bekend in Juda zoals Hij niet bekend was onder andere volken, hetgeen de gunst zoveel groter maakte, daar het een onderscheidende gunst was, Psalm 147:19,20.

II. In de tekenen van Gods bijzondere tegenwoordigheid onder hen in Zijn inzettingen, vers 3. In het gehele land van Juda en Israël was God bekend en was Zijn naam groot, maar in Salem, in Sion was Zijn hut, Zijn woonstede, daar hield Hij Zijn hof, daar ontving Hij de hulde van Zijn volk in hun offeranden, en onthaalde Hij hen op de offermaaltijden, daarheen kwamen zij om zich tot Hem te wenden, en vandaar vaardigde Hij door Zijn orakelen Zijn orders uit, daar stichtte Hij Zijns Naams gedachtenis en van die plaats heeft Hij gezegd: "Hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd.' Het is de heerlijkheid en het geluk van een volk, dat God in zijn midden is door Zijn inzettingen, maar Zijn woonstede is een tabernakel, een beweegbare woning, nog een kleine tijd is dit licht bij ons.

III. In de overwinningen, die zij over hun vijanden verkregen hebben: Aldaar heeft Hij verbroken de vurige pijlen van de boog. Merk op hoe dreigend het gevaar was, hoewel Juda

en Israël aldus bevoorrecht waren, wordt toch krijg tegen hen gevoerd, en de krijgswapenen werden in gereedheid gebracht. Hier zijn boog en pijlen, schild en zwaard en alles voor de krijg, maar alle zijn verbroken en nutteloos gemaakt, en het is aldaar geschied**:**

1. In Juda en Israël, ten gunste van dat volk nabij God. Zolang de krijgswapenen gebruikt werden tegen andere volken, beantwoordden zij aan het doel, maar als zij tegen dat heilig volk gericht werden, dan werden zij terstond verbroken. De Chaldeer omschrijft het aldus: Toen het huis van Israël Zijn wil deed, heeft Hij Zijn majesteit onder hen gesteld, en daar verbrak Hij de pijlen van hun boog, terwijl zij zich dicht aan Zijn dienst hielden, waren zij groot en veilig, ging alles goed met hen. Of:

2. In de tabernakel, Zijn woonstede, verbrak Hij de pijlen van de boog, het geschiedde op het slagveld, en toch wordt het gezegd in het heiligdom geschied te zijn, omdat het geschiedde in verhoring van hun gebed, dat Gods volk daar tot Hem had opgezonden, en ter vervulling van de beloften, die Hij hun daar gedaan had, zie van beide het voorbeeld in 2 Kronieken 20:5, 14. Openbare voorspoed is evenzeer te danken aan hetgeen gedaan is in de kerk als aan hetgeen gedaan wordt in het leger.

Deze overwinning nu strekte grotelijks:

A. Tot onvergankelijke eer van de God Israëls, vers 5. Gij zijt, en hebt U getoond te zijn, doorluchtiger en heerlijker dan de roofbergen,

a. dan de groten en machtigen van de aarde in het algemeen, die hoog zijn en zich vastgeworteld wanen als bergen, maar in werkelijkheid roofbergen zijn, verdrukkend voor allen, die rondom hen zijn. Het is hun roem en hun heerlijkheid om te verwoesten, het is uw heerlijkheid om te verlossen.

b. Dan onze aanvallers in het bijzonder. Toen zij de steden van Juda belegerden, wierpen zij hoogten er tegen op, richtten zij er geschut tegen, maar Gij zijt meer instaat om ons te beschermen dan zij om ons te kwellen. In de zaak, waarin de vijanden van de kerk trots gehandeld hebben, zal God blijken boven hen te zijn.

B. Tot eeuwige schande van Israëls vijanden, vers 6, 7. Het waren stouthartigen, mannen van grote moed en van vastberadenheid, opgeblazen door hun vorige overwinningen, in woede ontstoken tegen Israël, zeker van voorspoed en welslagen, het waren dappere mannen, krachtig, geschikt voor de dienst, die wagenen en paarden hadden, welke toen van grote waarde werden geacht in de krijg, en op welke men vertrouwde, Psalm 20:8. Maar die gehele krijgsmacht was van generlei nut als zij tegen Jeruzalem gericht was.

a. De stouthartigen hebben zichzelf beroofd en ontwapend zo lezen het sommigen, als het Gode behaagt, kan Hij maken dat Zijn vijanden zichzelf verzwakken en verderven. Zij hebben geslapen, niet de slaap van de rechtvaardigen, die ontslapen in Jezus, maar hun slaap, de slaap van de zondaren, die ontwaken zullen tot eeuwige versmaadheid en schande.

b. De dappere mannen kunnen hun handen niet meer vinden dan de stouthartigen hun moed en geestkracht kunnen vinden. Gelijk de stoutmoedigen ontmoedigd worden, zo worden de sterken verlamd, en kunnen niet eens hun handen vinden, om hun eigen hoofd te redden en nog veel minder om hun vijanden te schaden.

c. Van de wagenen en paarden kan in waarheid gezegd worden dat zij in slaap zijn gezonken, als dit met de bestuurders dier wagenen en met de ruiters alzo was. God heeft slechts het woord gesproken als de God van Jakob, die verlossingen gebiedt voor Israël, en op Zijn schelden zijn tezamen wagen en paard in slaap gezonken, toen de mannen door de verderfengel dood op de grond werden gelegd, waren paard en wagen niet langer geducht. Zie de kracht van Gods schelden. Met welk een welbehagen kunnen wij, Christenen dit alles toepassen op de voorrechten en weldaden, die wij genieten door de Verlosser! Het is door Hem, dat God bekend is, het is in Hem, dat Zijn naam groot is, aan Hem hebben wij het te

danken dat God een tabernakel, een woonstede heeft in Zijn kerk. Hij was het, die de sterk-gewapende overwonnen heeft, overheden en machten heeft uitgetogen en in het openbaar tentoongesteld**.**

PSALM 76:8-13
In de glorierijke overwinning, waarmee God Zijn kerk bevoorrecht en gezegend heeft spreken hier drie dingen.

I. Verschrikking voor Gods vijanden, vers 8-10. "Gij, vreeslijk zijt Gij, voor Uw majesteit moet eerbied worden betoond, aan uw soevereiniteit moet men zich onderwerpen, Uw gerechtigheid moet door hen, die U hebben beledigd, worden gevreesd." Laat de gehele wereld door deze gebeurtenis leren ontzag te hebben voor de grote God.

1. Laat allen vrezen voor Zijn toorn tegen de vermetele goddeloosheid van de zondaren, wie zal voor Uw aangezicht bestaan van de tijd Uws toorns af? Als God een verterend vuur is, hoe kunnen dan kaf en stoppelen voor Hem bestaan, al is het ook dat "Zijn toorn maar een weinig ontbrandt?" Psalm 2:12.

2. Laat allen Zijn ijver vrezen voor de verdekte onschuld en de benadeelde zaak van Zijn eigen volk, "Gij deedt een oordeel horen uit de hemel, toen Gij opstondt ten oordeel om alle zachtmoedigen van de aarde te verlossen, vers 9, 10 en toen de aarde vreesde en stil werd wachtende op hetgeen de uitkomst, het gevolg, zou zijn van deze Uw glorierijke verschijningen." Gods volk zijn "de zachtmoedigen van de aarde," Zefanja 2:3, "de stillen in het land," Psalm 35:20, die alle onrecht kunnen dragen, maar er geen kunnen doen. Hoewel de zachtmoedigen van de aarde door hun zachtmoedigheid blootgesteld zijn aan schade en nadeel, zal God toch vroeg of laat verschijnen tot hun verlossing en hun zaak voorstaan. Als God komt om alle zachtmoedigen van de aarde te verlossen dan zal Hij een oordeel doen horen uit de hemel, Hij zal de wereld doen weten dat Hij toornig is op de verdrukkers Zijns volks, en hetgeen hun aangedaan wordt beschouwt als Hemzelf te zijn aangedaan.
De rechtvaardige God schijnt lang te zwijgen, maar vroeg of laat zal Hij Zijn oordeel doen horen. Als God Zijn oordeel spreekt uit de hemel, dan is het voor de aarde tijd om zich tot eerbiedig zwijgen te bereiden. De aarde vreesde en werd stil, zoals stilte uitgeroepen wordt als het hof zijn zitting gaat houden. "Laat af, en weet dat Ik God ben," Psalm 46:11. Zwijg, "alle vlees, voor het aangezicht des Heeren, want Hij is ontwaakt, ten oordeel", Zacharia 2:13. Zij, die onderstellen dat deze psalm geschreven werd bij gelegenheid van de vernietiging van Sanheribs leger, nemen aan dat het neerkomen van de verderfengel, die het oordeel uitvoerde vergezeld ging van donder, waarmee God het oordeel deed horen uit de hemel, en dat de aarde vreesde, dat is: dat er een aardbeving was, maar spoedig voorbij was. Maar dit alles is volstrekt onzeker.

II. Troost voor Gods volk, vers 11. Wij leven in een zeer toornige, tergende wereld, dikwijls gevoelen wij veel en zijn geneigd om nog meer te vrezen, van de toorn des mensen, die grenzeloos schijnt te zijn. Maar het is ons een grote troost

1. dat, in zover God het toelaat dat de toorn des mensen te eniger tijd losbreekt, Hij er loffelijk door wordt gemaakt, Hij zal er Zijn eigen doeleinden door doen dienen, de grimmigheid des mensen zal U loffelijk maken, niet alleen doordat zij beteugeld wordt, bestraft en beschaamd wordt, als zij genoodzaakt zal zijn haar machteloosheid te bekennen, maar zelfs door de vrijheid, die haar voor een wijle gegeven wordt. De moeilijkheden, die Gods volk te verduren hebben door de toom hunner vijanden, strekken tot heerlijkheid van God en Zijn genade, en

hoe meer de heidenen woeden en samenspannen legen de Heere en Zijn Gezalfde, hoe meer God geloofd zal worden, omdat Hij "Zijn Koning gezalfd heeft over Sion, de berg Diner heiligheid," in weerwil van hen Psalm 2:1, 6. Als de hemelse heirscharen het tot het onderwerp maken van hun lofliederen, dat God Zijn grote kracht heeft aangenomen en als koning heeft geheerst, hoewel de volken toornig zijn geworden, dan brengt de toorn des mensen luister bij aan de lof van God.

2. Dat aan hetgeen Hem niet loffelijk maakt niet toegelaten zal worden uit te breken, het overblijfsel van de grimmigheden zult Gij opbinden. Mensen moeten nooit zonde toelaten, omdat zij haar niet kunnen tegenhouden als zij willen, maar God kan het. Hij kan perken stellen aan de toorn des mensen, zoals Hij het doet aan de woedende, schuimende zee: Tot hiertoe zal zij komen, en niet verder, en hier zullen haar trotse golven tot staan worden gebracht. God heeft het overblijfsel van Sanheribs grimmigheid opgebonden, want Hij heeft een haak in zijn neus gelegd en een gebit in zijn lippen, Jesaja 37:29, en hoewel Hij hem toeliet groot te spreken, heeft Hij hem weerhouden van te doen wat hij van zins was.

III. Plicht voor allen, vers 12, 13. Laat allen zich onderwerpen aan deze grote God en Zijn getrouwe onderdanen worden. Merk op**:**

1. De plicht, die van ons allen geëist wordt, van allen, die om Hem heen zijn, afhankelijk van Hem zijn, het nodig hebben om tot Hem te naderen, en wie heeft dit niet? Daarom wordt aan een ieder van ons geboden hulde te doen aan de Koning van de koningen: Doet gelofte en betaalt ze, doet Hem de eed van trouw, en maakt er een gewetenszaak van om die te houden. Belooft de zijnen te zijn, en houdt wat gij beloofd hebt. Verbindt uw zielen met een verbintenis aan Hem want dat is de aard van een gelofte, en leeft dan naar de verplichtingen, die gij op u genomen hebt, want het is beter geen geloften te doen, dan ze te doen en ze niet te betalen. En, Hem tot onze Koning aangenomen hebbende, laat ons Hem geschenken brengen, als onderdanen aan hun souverein, 1 Samuel 10:27. "Zendt het lam aan de heerser des lands" Jesaja 16:1. Niet dat God enigerlei geschenk nodig heelt, dat wij Hem kunnen brengen, of er bevoordeeld door van worden, maar aldus moeten wij Hem eer geven en erkennen dat wij alles van Hem hebben ontvangen. Onze gebeden en lofzeggingen, en inzonderheid ons hart, zijn de geschenken, die wij de Heere onze God moeten brengen.

2. De reden voor deze plicht: Geeft aan een ieder wat hem toekomt, vreze aan wie de vreze toekomt, en komt zij niet toe aan God? Ja.
a. Hij behoort gevreesd te worden. Hij is de vreze, aldus is het woord, Zijn naam is heerlijk en vreeslijk, en Hij is het gepaste voorwerp van onze vreze, bij Hem is ontzaglijke majesteit. De God van Abraham wordt de vreze Izaks genoemd, Genesis 31:42, en ons is geboden Hem tot onze vreze te maken Jesaja 8:13. Als wij Hem geschenken brengen dan moeten wij Hem beschouwen als grotelijks te vrezen, want Hij is vreeslijk uit Zijn heiligdommen.
b. Hij zal gevreesd zijn, zelfs door hen, die denken dat het hun kroonrecht is gevreesd te worden, vers 13. Hij zal de geest van de vorsten als druiven afsnijden, Hij zal hem even gemakkelijk afsnijden als wij een bloem afsnijden van haar stengel of een tros druiven van de wijnstok. Hij kan de stoutmoedigsten de moed benemen en hen lafhartig maken, want Hij is, of zal zijn, de koningen van de aarde vreeslijk, en vroeg of laat zal Hij, indien zij niet zo wijs zijn om zich te onderwerpen aan Hem, hen noodzaken om tevergeefs tot de rotsen en bergen te roepen om op hen te vallen en hen te verbergen voor Zijn toorn, Openbaring 6:16. Daar er niet te strijden valt met God, is het evenzeer onze wijsheid als onze plicht om ons aan Hem te onderwerpen**.**

PSALM 77

1 Een psalm van Asaf, voor de opperzangmeester, over Jeduthun. (77:2) Mijn stem is tot God, en ik roep; mijn stem is tot God, en Hij zal het oor tot mij neigen. 2 (77:3) Ten dage mijner benauwdheid zocht ik de HEERE; mijn hand was des nachts uitgestrekt, en liet niet af; mijn ziel weigerde getroost te worden. 3 (77:4) Dacht ik aan God, zo maakte ik misbaar; peinsde ik, zo werd mijn ziel overstelpt. Sela. 4 (77:5) Gij hieldt mijn ogen wakende; ik was verslagen, en sprak niet. 5 (77:6) Ik overdacht de dagen vanouds, de jaren der eeuwen. 6 (77:7) Ik dacht aan mijn snarenspel; in de nacht overleide ik in mijn hart, en mijn geest onderzocht: 7 (77:8) Zal dan de Heere in eeuwigheden verstoten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn? 8 (77:9) Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op? Heeft de toezegging een einde, van geslacht tot geslacht? 9 (77:10) Heeft God vergeten genadig te zijn? Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten? Sela. 10 (77:11) Daarna zeide ik: Dit krenkt mij; maar de rechterhand des Allerhoogsten verandert. 11 (77:12) Ik zal de daden des HEEREN gedenken; ja, ik zal gedenken Uw wonderen vanouds her; 12 (77:13) En zal al Uw werken betrachten, en van Uw daden spreken. 13 (77:14) O God! Uw weg is in het heiligdom; wie is een groot God, gelijk God? 14 (77:15) Gij zijt die God, Die wonder doet; Gij hebt Uw sterkte bekend gemaakt onder de volken. 15 (77:16) Gij hebt Uw volk door Uw arm verlost; de kinderen van Jakob en van Jozef. Sela. 16 (77:17) De wateren zagen U, o God! de wateren zagen U, zij beefden; ook waren de afgronden beroerd. 17 (77:18) De dikke wolken goten water uit; de bovenste wolken gaven geluid; ook gingen Uw pijlen daarheen. 18 (77:19) Het geluid Uws donders was in het ronde; de bliksemen verlichtten de wereld; de aarde werd beroerd en daverde. 19 (77:20) Uw weg was in de zee, en Uw pad in grote wateren, en Uw voetstappen werden niet bekend. 20 (77:21) Gij leiddet Uw volk, als een kudde door de hand van Mozes en Aaron.

Overeenkomstig de methode van vele andere psalmen begint deze psalm met droeve klachten, maar eindigt met troostrijke bemoedigingen. De klachten schijnen persoonlijke grieven te betreffen, maar de bemoedigingen hebben betrekking om de openbare aangelegenheden, de kerk, zodat het onzeker is of de psalm geschreven werd met het oog op een persoonlijk of een openbaar belang. Indien het persoonlijke moeilijkheden waren, waaronder de psalmist zuchtte dan leert het ons dat van hetgeen God gewrocht heeft voor Zijn kerk in het algemeen, gebruik kan worden gemaakt tot vertroosting van particuliere gelovigen, indien het een openbare ramp was, waarover hij hier treurt, dan toont zijn spreken erover met zoveel gevoel alsof het zijn eigen per soonlijk leed gold hoezeer de belangen van de kerk Gods ons ter harte moeten gaan, zodat wij ze tot de onze maken. Een van de rabbijnen zegt: Deze psalm spreekt in het dialect van de gevangenen, en daarom denken sommigen dat hij geschreven werd tijdens de Babylonische gevangenschap.

I. De psalmist klaagt hier over de diepe indrukken, die door zijn moeilijkheden teweeggebracht waren op zijn gemoed, en de verzoeking, waarin hij was om aan hulp en uitkomst te wanhopen, vers 2-11.
II. Hij moedigt zich aan om te hopen dat ten laatste alles wel zal zijn door de herinnering aan Gods vroegere verschijning ter hulpe Zijns volks, waarvan hij verscheidene voorbeelden noemt, vers 12- 21. In het zingen van deze psalm moeten wij beschaamd zijn over ons zondig wantrouwen van God, Zijn voorzienigheid en belofte, en Hem de eer geven van Zijn macht en goedheid door een dankbaar gedenken aan hetgeen Hij tevoren voor ons gedaan heeft, en een goedsmoeds steunen op Hem voor de toekomst**.**

PSALM 77:1-11 Wij hebben hier de levendige voorstelling van een Godvruchtig man, die onder overheersende droefgeestigheid is gekomen, in die ruisende kuil is gevallen en

wegzinkt in dat modderig slijk, maar worstelt om er uit te komen. Neerslachtige heiligen, die bezwaard van geest zijn, kunnen in deze spiegel hun eigen gelaat zien. De strijd, die de psalmist te strijden heeft gehad met zijn droefheid en vrees, schijnt voorbij te zijn geweest toen hij deze psalm schreef om hem te vermelden, want hij zegt: mijn stem is tot God, en Hij zal het oor tot mij neigen, vers 2, waarvan hij de troostrijke bewustheid niet had zolang de strijd duurde, zoals hij haar later gehad heeft, maar hij vermeldt het aan het begin van zijn verhaal, om reeds dadelijk te kennen te geven dat zijn ellende niet in wanhoop is geëindigd, want God had hem verhoord, en eindelijk wist hij dat God hem verhoord had. Merk op:

I. Zijn treurige gebeden. In lijden zijnde, bad hij, Jakobus 5:13, en in zware strijd zijnde, bad hij te ernstiger, vers 2. mijn stem is tot God, en ik roep, mijn stem is tot God. Hij was vol van klachten, maar hij richtte ze tot God en verkeerde ze alle in gebeden, luid uitgesproken gebeden, zeer ernstige en zeer dringende gebeden. Aldus gaf hij lucht aan zijn smart en verkreeg enige verlichting, en aldus sloeg hij de rechte weg in om verlichting te verkrijgen, vers 3. Ten dage mijner benauwdheid zocht ik de Heere. Dagen van benauwdheid moeten dagen zijn van gebed, inzonderheid dagen van inwendige benauwdheid, als God zich van ons schijnt teruggetrokken te hebben, dan moeten wij Hem zoeken, Hem zoeken totdat wij Hem vinden. Ten dage van zijn benauwdheid zocht hij niet de afleiding van met zijn zaken bezig te zijn, of van vermaak, om op die wijze zijn treurigheid van zich af te schudden maar hij zocht God, Zijn gunst en genade. Zij, die neerslachtig van geest zijn, moeten niet denken dat te kunnen wegdrinken, of te kunnen weglachen, zij moeten het wegbidden. mijn hand was des nachts uitgestrekt, en liet niet af, waarmee het aanhoudende dringen van zijn gebeden te kennen wordt gegeven. Vergelijk Psalm 143:5, 6.

II. Zijn treurige smart. Smart kan met recht treurig genoemd worden**:**

1. Als zij zonder tussenpozen is, zodanig was de zijne. Mijn zweer, of wond, etterde in de nacht of bloedde inwendig, en hield niet op, neen, ook niet in de tijd, bestemd voor rust en slaap.

2. Als zij geen vertroosting toelaat, en ook dit was met hem het geval, mijn ziel weigerde getroost te worden, hij was niet gezind om te luisteren neer hen, die zijn vertroosters wilden zijn. "Als edik op salpeter is hij, die liedekens zingt bij een treurig hart", Spreuken 25:20. En evenmin had hij lust om te denken aan de dingen die hem tot vertroosting konden wezen, hij deed ze verre van zich als iemand, die zich toegeeft in smart. Zij, die om enigerlei reden in smart zijn, benadelen niet alleen zichzelf maar beledigen God, als zij weigeren getroost te worden.

III. Zijn treurig peinzen, hij staarde zolang op zijn leed, persoonlijk of openbaar leed, waarin het ook moge bestaan hebben, dat**:**

1. De methoden, die hem verrichting hadden moeten Verzorgen, zijn smart slechts vermeerderden, vers 4.

a. Men zou gedacht hebben dat de herinnering aan God hem had moeten vertroosten, maar zo was het niet. "Ik dacht aan God en was beroerd,' zoals Job, "hierom word ik voor Zijn aangezicht ontroerd, ik aanmerk het en vrees voor Hem," Job 23:15. Als hij zich God voor de geest bracht, dan bepaalden zijn gedachten zich slechts bij Zijn gerechtigheid, en toorn, en ontzaglijke majesteit, en zo werd God zelf een verschrikking voor hem.

b. Men zou gedacht hebben dat het hem verlichting zou gegeven hebben, om zijn ziel uit te storten voor God, maar zo was het niet. hij klaagde, en toch was zijn ziel overstelpt, zij zonk weg onder de last.

2. De middelen voor zijn tegenwoordige verlichting waren hem ontzegd, vers 5. Hij kon geen slaap genieten, die als hij rustig en verkwikkend is, een parenthesis voor onze smarten en zorgen. " Gij hieldt mijn ogen wakende door uw verschrikkingen, hij was zat van woelingen tot aan de schemertijd." Hij kon niet spreken vanwege de wanorde in zijn denkbeelden en de beroering van zijn geest, hij zweeg zelfs van het goede, terwijl zijn hart heet was in zijn binnenste, hij was op het punt van "te bersten zoals een nieuwe lederzak,' Job 32:19, en toch zo ontroerd, dat hij niet kon spreken om zich te verkwikken. Nooit drukt de smart de geest zo ter neer, als wanneer zij gesmoord wordt.

IV. Zijn treurige overdenkingen, vers 6, 7. "Ik overdacht de dagen vanouds, en vergeleek ze met de tegenwoordige dagen, en door onze vroegere voorspoed worden onze tegenwoordige rampen slechts verzwaard, want wij zien de wonderen niet, die onze vaders ons verteld hebben. Neerslachtige mensen zijn geneigd om maar altijd aan de dagen vanouds te denken, aan de jaren van de oude tijd, en ze te verheerlijken ter rechtvaardiging van hun eigen onbehaaglijkheid en ontevredenheid onder de tegenwoordige staat van zaken. Maar zeur niet "dat de vorige dagen beter geweest zijn dan deze," want gij weet niet of zij dit al of niet geweest zijn, Prediker 1:10. En zo moet het lieflijke, dat wij verloren hebben, ons niet ondankbaar maken voor het goede, dat ons gelaten is, of ongeduldig onder het kruis, dat ons is opgelegd. Inzonderheid bracht hij zich zijn liederen in de nacht voor de geest, de vertroostingen, die hem onder zijn vroegere smarten hadden ondersteund, en hem vroeger in zijn eenzaamheid hadden opgebeurd. Deze liederen herdacht hij, en hij beproefde of hij ze niet wederom kon zingen, maar hij was er niet voor gestemd, en de herinnering er aan deed "zijn ziel slechts in hem uitstorten," Psalm 42:5. Zie Job 35:10.

V. Zijn treurige vrees en bekommernis. Ik overlegde in mijn hart, vers 7. Welaan, mijn ziel, wat zal het einde wezen van dit alles? Wat kan ik ervan denken, wat kan ik als gevolg ervan verwachten? Ik heb naarstig gezocht naar de oorzaken van mijn leed, vragende waarom God met mij twistte, en wat er de gevolgen van zouden zijn. En ik begon aldus te redeneren: Zal dan de Heere in eeuwigheid verstoten, zoals Hij het nu doet? Hij is thans niet goedgunstig, zal Hij voortaan niet meer goedgunstig zijn Hij is thans niet goedertieren, houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op? Thans faalt Zijn belofte, heeft de toezegging een einde van geslacht tot geslacht? God is thans niet genadig, maar heeft Hij vergeten, genadig te zijn ? Zijn barmhartigheden zijn ons onthouden, in wijsheid misschien, maar zijn zij toegesloten, toegesloten in toorn? Vers 8-10. Dit is de taal van een troosteloze, verlaten ziel, die in duisternis wandelt en geen licht heeft, een toestand, niet ongemeen zelfs voor hen, die "de Heere vrezen en naar de stem Zijns knechts horen," Jesaja 50:10.

Hij kan hier beschouwd worden**:**

1. Als zuchtende onder een zwaar leed-God verborg Zijn aangezicht voor hem en onthield hem de gewone tekenen van Zijn gunst. Geestelijke droefheid is meer dan alle andere smartelijk voor een Godvruchtige ziel, niets wondt en doorvlijmt hem zo als de vrees, dat God toornig is, het onthouden van Zijn gunst, het opschorten van Zijn belofte, hierdoor wordt de geest verslagen, en wie kan dat dragen?

2. Als worstelende met een sterke verzoeking. In een dag van de wolk en van de donkerheid kan Gods volk in verzoeking zijn om tot wanhopige gevolgtrekkingen te komen omtrent hun eigen geestelijke staat en de toestand van Gods kerk en koninkrijk in de wereld, en voor beide alles maar als verloren op te geven. Wij kunnen in verzoeking zijn om te denken dat God ons verlaten heeft, ons heeft verstoten, dat het verbond van de genade ons faalt, en dat Gods barmhartigheden ons voor eeuwig onthouden zullen worden. Maar wij moeten aan zodanige gedachten geen gehoor geven. Als vrees en neerslachtigheid zulke korzelige, gemelijke

vragen doen, laat het geloof er dan op antwoorden met de Schrift: "Zal de Heere in eeuwigheid verstoten? Dat zij verre", Romeinen 11:1. Nee, "de Heere zal Zijn volk niet begeven," Psalm 94:14. Zal Hij niet meer goedgunstig zijn? Dat zal Hij wel, want "als Hij bedroefd heeft, zo zal Hij zich ontfermen,' Klaagliederen 3:32. Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op Neen, Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid, gelijk zij van eeuwigheid is zo is zij tot in eeuwigheid Psalm 103:17. Heeft de toezegging een einde? Neen, het is onmogelijk dat God liege, Hebreeën 6:18. Heeft God vergeten genadig te zijn? Neen, Hij kan zichzelf niet verloochenen, en Zijn eigen naam, onder welke Hij zich bekend gemaakt heeft, is genadig en barmhartig, Exodus 34:6. Heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten? Neen, zij "zijn allen morgen nieuw," Klaagliederen 3:23, en daarom: "Hoe zal Ik u overgeven, o Efraïm?" Hoséa 11:8, 9.
Aldus voer hij voort met zijn sombere, treurige vrees, toen hij zich plotseling inhield met dat woord: sela. "Sta stil, houd op, ga niet verder, laat ons niets meer van deze vermoedens des ongeloofs horen," en toen bestrafte hij zichzelf, vers 11. Ik zei: Dit is mijn zwakheid. Spoedig bemerkt hij dat hij niet wel had gesproken, en daarom: Waarom buigt gij u neer, o mijn ziel? Ik zei: Dit is mijn beproeving," zo lezen het sommigen dit is de ramp, die mij treft, en ik moet haar dragen, zo goed ik kan, iedereen heeft zijn beproeving, zijn doorn in het vlees, en dit is de mijne, het kruis, dat ik moet opnemen.
Of liever. "Dit is mijn zonde, het is mijn ongerechtigheid, de plaag van mijn eigen hart." Deze twijfelingen en vrees komen voort uit gebrek aan en zwakheid van geloof, en het bederf van een gemelijk gemoed. Wij allen weten datgene van onszelf, waarvan wij moeten zeggen: "Dit is onze zwakheid, een zonde, die ons lichtelijk omringt."
Moedeloosheid en wantrouwen van God onder beproeving zijn maar al te dikwijls de zwakheid van Godvruchtige mensen, en als zodanig moeten wij er van spreken met smart en schaamte, zoals de psalmist er hiervan spreekt: Dit is mijn zwakheid. Als dit te eniger tijd in ons werkt, dan moeten wij het opkomen ervan aldus onderdrukken, en de boze geest niet toelaten te spreken. Wij moeten de opstand van het ongeloof wegredeneren zoals de psalmist het hier doet, maar ik zal gedenken de Jaren van de rechterhand des Allerhoogsten. Hij had de jaren van de eeuwen overdacht, vers 6, de zegeningen, tevoren genoten, de herinnering waaraan zijn smart slechts verzwaarde, maar nu beschouwde hij ze als de jaren van de rechterhand des Allerhoogsten, dat die zegeningen in de oude tijden kwamen van de Oude van dagen van de macht en souvereine beschikking van de rechterhand van Hem, die God, boven allen te prijzen is in eeuwigheid, en dit stelde hem tevreden immers, mag de Allerhoogste met Zijn rechterhand de veranderingen niet maken, die Hij wil?

Psalm 77:12-21
De psalmist herstelt zich hier uit de grote benauwdheid, waarin hij verkeert, en brengt zijn vrees, dat God Zijn volk zou verstoten, tot zwijgen door te gedenken aan de grote dingen, die Hij tevoren voor hen gedaan had, hij had tevergeefs getracht er zich mee tot kalmte te brengen, vers 6, 7, maar hij beproefde het nogmaals, en toen bevond hij dat het niet tevergeefs was. Het is goed om te volharden in het gebruiken van de geschikte middelen om ons geloof te versterken, al is het ook dat zij niet terstond een goede uitwerking hebben, ik zal gedenken, ik zal gewis gedenken wat God vanouds voor Zijn volk gedaan heeft, totdat ik daarvan een gelukkige uitkomst kan afleiden van deze tegenwoordige duistere beschikkingen, vers 12, 13. De daden des Heeren voor Zijn volk zijn wonderen geweest. Zij zijn vermeld voor ons, opdat wij ze gedenken. Opdat wij het voordeel zullen hebben van dit gedenken, moeten wij ze bepeinzen, er bij verwijlen in onze gedachten, en ervan spreken, ten einde onszelf en anderen er nog verder over in te lichten. Het rechte gedenken van de daden Gods zal een krachtig tegengif zijn tegen wantrouwen in Zijn belofte en van Zijn goedheid, want Hij is God en

verandert niet. Als Hij begint, zal Hij voleinden en de hoofdsteen voortbrengen. Er waren twee dingen in het algemeen, die hem zeer bevredigden.

I. Dat Gods weg is in het heiligdom, vers 14. Hij is in heiligheid, zoals sommigen het lezen. Als wij de bijzondere moeilijkheden niet kunnen oplossen, welke ontstaan kunnen uit onze opvattingen en verklaringen van de Goddelijke voorzienigheid, dan zijn wij hier toch zeker van in het algemeen, dat God heilig is in al Zijn werken, dat zij Hem allen waardig zijn en in overeenstemming met de eeuwige reinheid en rechtheid van Zijn wezen. Hij heeft heilige doeleinden in alles wat Hij doet, en zal geheiligd worden in iedere beschikking van Zijn voorzienigheid. Zijn weg is overeenkomstig Zijn belofte, die Hij gesproken heeft in Zijn heiligheid en bekend gemaakt heeft in het heiligdom, wat Hij gedaan heeft is overeenkomstig hetgeen Hij gezegd heeft, en kan er door verklaard worden, en uit hetgeen Hij gezegd heeft, kunnen wij gemakkelijk afleiden dat Hij Zijn volk niet zal verstoten tot in eeuwigheid. Gods weg is voor het heiligdom en ten voordele ervan. Alles wat Hij doet is bestemd tot welzijn van de kerk.

II. Dat Gods weg is in de zee. Hoewel God heilig, rechtvaardig en goed is in alles wat Hij doet, kunnen wij toch geen verklaring af rekenschap geven van de redenen van Zijn handelingen, geen stellig oordeel hebben over Zijn voornemen en bedoelen, Zijn pad is in de grote wateren, en Zijn voetstappen werden niet bekend. vers 20. Gods wegen zijn als de diepe wateren, die niet gepeild kunnen worden Psalm 36:7 als de weg van een schip in de zee, die niet nagespeurd kan worden, Spreuken 30:18, 19. InGods handelingen moet altijd berust worden, maar er kan niet altijd een verklaring van worden gegeven. Hij noemt enige bijzonderheden, waarvoor hij teruggaat tot aan de kindsheid van de Joodse kerk, en waaruit hij afleidt

1. Dat er geen God is, die vergeleken kan worden met de God Israëls, vers 14. Wie is een groot God, gelijk God! Laat ons eerst aan God de eer geven van de grote dingen, die Hij voor Zijn volk gedaan heeft, en Hem daarin groot erkennen boven alle vergelijking, en dan kunnen wij voor onszelf de vertroosting nemen van hetgeen Hij gedaan heeft en er ons mee bemoedigen.
2. Dat Hij een God is van almachtige kracht, vers 15. " Gij zijt die God, die wonderen doet, boven de macht van enig schepsel. Gij hebt zichtbaar en buiten alle tegenspraak uw sterkte bekend gemaakt onder de volken." Wat God voor Zijn kerk gedaan heeft is een voortdurende bekendmaking van Zijn almachtige kracht, want daarin heeft Hij Zijn eeuwige arm ontbloot.

a. God heeft Israël uitgevoerd uit Egypte, vers 16. Dit was het begin van Zijn goedertierenheid over hen, en meest jaarlijks door hen herdacht worden in het Pascha. "Gij hebt Uw volk door Uwen arm, uitgestrekt in zoveel wonderen, verlost uit de hand van de Egyptenaren." Hoewel zij bevrijd werden door kracht, worden zij toch gezegd verlost, of opgelost, te zijn, alsof het was geschied voor een losprijs, omdat het een type was van de grote verlossing, die in de volheid des tijds gewrocht werd door Christus' bloed. Zij, die verlost werden, worden niet alleen de kinderen van Jakob genoemd, aan wie de belofte gegeven was, maar ook van Jozef, die een zeer vast en levendig geloof had in de vervulling ervan, want toen hij stervende was heeft hij melding gemeukt van het heengaan van de kinderen Israëls uit Egypte, en heeft hij bevel gegeven van zijn gebeente.
b. Hij heeft de Rode Zee voor hen gekliefd, vers 17. De wateren weken terug, en terstond was er een pad doorheen gemaakt, alsof zij God zelf gezien hadden aan het hoofd van de heirscharen Israëls, en zich uit ontzag voor Hem hadden teruggetrokken. Niet slechts de oppervlakte, maar ook de diepten van de wateren, de afgronden waren beroerd en openden zich ter rechter- en ter linkerzijde in gehoorzaamheid aan Zijn woord van bevel.

c. Hij verdelgde de Egyptenaren. De dikke wolken goten water uit over hen, vers 18, terwijl de vuurkolom als een regenscherm boven het leger Israëls het beschutte tegen die stortregen, waarin, als bij de zondvloed, de wateren boven het uitspansel samenwerkten met die, welke beneden het uitspansel waren, om de oproerlingen te verdelgen. Toen gaven de bovenste wolken geluid, ook gingen uw pijlen daarheen, hetgeen verklaard is in vers 19, het geluid Uws donders was in het ronde, werd gehoord in de hemel, dat is het geluid, dat door de lucht klonk. De bliksemen verlichtten de wereld, dat zijn de pijlen, die daarheen gingen, waardoor het heir van de Egyptenaren terneer geveld werd van schrik en ontsteltenis, en de aarde, of de aangrenzende kust, beroerd werd en daverde. Aldus was Gods weg in de zee ter vernietiging van Zijn vijanden, zowel als ter behoudenis van Zijn volk, en toch werden, toen de wateren terugkeerden naar haar plaast, Zijn voetstappen niet bekend, er werd geen kenteken gesteld op die plaats, zoals later er een in de Jordaan opgericht werd, Jozua 4:9. In de geschiedenis van Israëls tocht door de Rode Zee lezen wij van geen donderen en bliksemen en aardbeving, maar er konden zulke tentoonspreidingen van de verschrikking Gods bij die gelegenheid geweest zijn, en Josefus zegt dat zij er geweest zijn. Het kan echter ook zien op de donderen, bliksemen en de aardbeving bij de berg Sinaï, toen de wet gegeven werd.

d. Hij heeft Zijn volk Israël onder Zijn eigen leiding en bescherming genomen, vers 21. Gij leiddet Uw volk als een kudde. Daar zij zwak en hulpeloos waren, onderhevig om als een kudde schapen te verdwalen, en aan roofdieren waren blootgesteld, is God met al de zorg en tederheid van een herder voor hen heengegaan, opdat zij niet zouden bezwijken. De wolk- en vuurkolom leidde hen, maar daar wordt hier geen nota van genomen, wel van Mozes en Aaron door wier hand God hen geleid heeft, zij hadden het niet kunnen doen zonder God, maar God deed het met en door hen. Mozes was hun regeerder, Aaron hun hogepriester, zij waren leidslieden, opzieners en heersers van Israël, en door hen heeft God hen geleid. De rechte en gelukkige administratie van de twee grote instellingen van overheid en bediening van de Godsdienst is wel niet zo’n groot wonder, maar toch wel een even grote zegen voor ieder volk, als de wolk- en vuurkolom voor Israël in de woestijn. De psalm eindigt plotseling zonder deze aloude voorbeelden van Gods macht toe te passen op de tegenwoordige benauwdheid van de kerk, zoals men had kunnen verwachten. Maar zodra de Godvruchtige man deze dingen begon te overpeinzen, bevond hij dat hij zijn doel had bereikt, de "opening van deze zaak gaf hem licht," Psalm 119:130, plotseling en verwonderlijk was zijn vrees verdwenen, zodat hij niet verder behoefde te gaan, hij "ging zijns weegs, en hij at, en zijn aangezicht was hem zodanig niet meer."

PSALM 78

1 Een onderwijzing van Asaf. O mijn volk! neem mijn leer ter oren; neigt ulieder oor tot de redenen mijns monds. 2 Ik zal mijn mond opendoen met spreuken; ik zal verborgenheden overvloediglijk uitstorten, vanouds her; 3 Die wij gehoord hebben en weten ze, en onze vaders ons verteld hebben. 4 Wij zullen het niet verbergen voor hun kinderen, voor het navolgende geslacht, vertellende de loffelijkheden des HEEREN, en Zijn sterkheid, en Zijn wonderen, die Hij gedaan heeft. 5 Want Hij heeft een getuigenis opgericht in Jakob, en een wet gesteld in Israël; die Hij onze vaderen geboden heeft, dat zij ze hun kinderen zouden bekend maken; 6 Opdat het navolgende geslacht die weten zou, de kinderen, die geboren zouden worden; en zouden opstaan, en vertellen ze hun kinderen; 7 En dat zij hun hoop op God zouden stellen, en Gods daden niet vergeten, maar Zijn geboden bewaren; 8 En dat zij niet zouden worden gelijk hun vaders, een wederhorig en wederspannig geslacht; een geslacht, dat zijn hart niet richtte, en welks geest niet getrouw was met God. 9 (De kinderen van Efraim, gewapende boogschutters, keerden om ten dage des strijds.) 10 Zij hielden Gods verbond niet, en weigerden te wandelen in Zijn wet. 11 En zij vergaten Zijn daden, en Zijn wonderen, die Hij hun had doen zien. 12 Voor hun vaderen had Hij wonder gedaan, in Egypteland, in het veld van Zoan. 13 Hij kliefde de zee, en deed er hen doorgaan; en de wateren deed Hij staan als een hoop. 14 En Hij leidde hen des daags met een wolk, en de gansen nacht met een licht des vuurs. 15 Hij kliefde de rotsstenen in de woestijn, en drenkte hen overvloedig, als uit afgronden. 16 Want Hij bracht stromen voort uit de steenrots, en deed de wateren afdalen als rivieren. 17 Nog voeren zij wijders voort tegen Hem te zondigen, verbitterende de Allerhoogste in de dorre wildernis. 18 En zij verzochten God in hun hart, begerende spijs naar hun lust. 19 En zij spraken tegen God, zij zeiden: Zou God een tafel kunnen toerichten in de woestijn? 20 Ziet, Hij heeft de rotssteen geslagen, dat er wateren uitvloeiden, en beken overvloediglijk uitbraken, zou Hij ook brood kunnen geven? Zou Hij Zijn volke vlees toebereiden? 21 Daarom hoorde de HEERE, en werd verbolgen; en een vuur werd ontstoken tegen Jakob, en toorn ging ook op tegen Israël; 22 Omdat zij in God niet geloofden, en op Zijn heil niet vertrouwden. 23 Daar Hij de wolken van boven gebood, en de deuren des hemels opende; 24 En regende op hen het Man om te eten, en gaf hun hemels koren. 25 Een iegelijk at het brood der Machtigen; Hij zond hun teerkost tot verzadiging. 26 Hij dreef de oostenwind voort in de hemel, en voerde de zuidenwind aan door Zijn sterkte; 27 En regende op hen vlees als stof, en gevleugeld gevogelte als zand der zeeen; 28 En deed het vallen in het midden zijns legers, rondom zijn woningen. 29 Toen aten zij, en werden zeer zat; zodat Hij hen hun lust toebracht. 30 Zij waren nog niet vervreemd van hun lust; hun spijs was nog in hun mond, 31 Als Gods toorn tegen hen opging, dat Hij van hun vetsten doodde, en de uitgelezenen van Israël neervelde. 32 Boven dit alles zondigden zij nog, en geloofden niet, door Zijn wonderen. 33 Dies deed Hij hun dagen vergaan in ijdelheid, en hun jaren in verschrikking. 34 Als Hij hen doodde, zo vraagden zij naar Hem, en keerden weder, en zochten God vroeg; 35 En gedachten, dat God hun Rotssteen was, en God, de Allerhoogste, hun Verlosser. 36 En zij vleiden Hem met hun mond, en logen Hem met hun tong. 37 Want hun hart was niet recht met Hem, en zij waren niet getrouw in Zijn verbond. 38 Doch Hij, barmhartig zijnde, verzoende de ongerechtigheid, en verdierf hen niet; maar wendde dikwijls Zijn toorn af, en wekte Zijn ganse grimmigheid niet op. 39 En Hij dacht, dat zij vlees waren, een wind, die heengaat en niet wederkeert. 40 Hoe dikwijls verbitterden zij Hem in de woestijn, deden Hem smart aan in de wildernis! 41 Want zij kwamen alweder, en verzochten God, en stelden de Heilige Israëls een perk. 42 Zij dachten niet aan Zijn hand, aan de dag, toen Hij hen van de wederpartijder verloste; 43 Hoe Hij Zijn tekenen stelde in Egypte, en Zijn wonderheden in het veld van Zoan; 44 En hun vloeden in bloed veranderde, en hun stromen, opdat zij niet zouden drinken. 45 Hij zond een vermenging van ongedierte onder hen, dat hen verteerde, en vorsen, die hen verdierven. 46 En Hij gaf hun gewas de kruidworm, en hun

arbeid de sprinkhaan. 47 Hij doodde hun wijnstok door de hagel, en hun wilde vijgebomen door vurigen hagelsteen. 48 Ook gaf Hij hun vee de hagel over, en hun beesten aan de vurige kolen. 49 Hij zond onder hen de hittigheid Zijns toorns, verbolgenheid, en verstoordheid, en benauwdheid, met uitzending der boden van veel kwaads. 50 Hij woog een pad voor Zijn toorn; Hij onttrok hun ziel niet van de dood; en hun gedierte gaf Hij aan de pestilentie over. 51 En Hij sloeg al het eerstgeborene in Egypte, het beginsel der krachten in de tenten van Cham. 52 En Hij voerde Zijn volk als schapen, en leidde hen, als een kudde, in de woestijn. 53 Ja, Hij leidde hen zeker, zodat zij niet vreesden; want de zee had hun vijanden overdekt. 54 En Hij bracht hen tot de landpale Zijner heiligheid, tot dezen berg, dien Zijn rechterhand verkregen heeft. 55 En Hij verdreef voor hun aangezicht de heidenen, en deed hen vallen in het snoer hunner erfenis, en deed de stammen Israëls in hun tenten wonen. 56 Maar zij verzochten en verbitterden God, de Allerhoogste, en onderhielden Zijn getuigenissen niet. 57 En zij weken terug, en handelden trouweloos, gelijk hun vaders; zij zijn omgekeerd, als een bedriegelijke boog. 58 En zij verwekten Hem tot toorn door hun hoogten, en verwekten Hem tot ijver door hun gesneden beelden. 59 God hoorde het en werd verbolgen, en versmaadde Israël zeer. 60 Dies verliet Hij de tabernakel te Silo, de tent, die Hij tot een woning gesteld had onder de mensen. 61 En Hij gaf Zijn sterkte in de gevangenis, en Zijn heerlijkheid in de hand des wederpartijders. 62 En Hij leverde Zijn volk over ten zwaarde, en werd verbolgen tegen Zijn erfenis. 63 Het vuur verteerde hun jongelingen, en hun jonge dochters werden niet geprezen. 64 Hun priesters vielen door het zwaard, en hun weduwen weenden niet. 65 Toen ontwaakte de Heere, als een slapende, als een held, die juicht van de wijn. 66 En Hij sloeg Zijn wederpartijders aan het achterste; Hij deed hun eeuwige smaadheid aan. 67 Doch Hij verwierp de tent van Jozef, en de stam van Efraim verkoos Hij niet. 68 Maar Hij verkoos de stam van Juda, de berg Sion, dien Hij liefhad. 69 En Hij bouwde Zijn heiligdom als hoogten, als de aarde, die Hij gegrond heeft in eeuwigheid. 70 En Hij verkoos Zijn knecht David, en nam hem van de schaapskooien; 71 Van achter de zogende schapen deed Hij hem komen, om te weiden Jakob, Zijn volk, en Israël, Zijn erfenis. 72 Ook heeft hij hen geweid naar de oprechtheid zijns harten, en heeft hen geleid met een zeer verstandig beleid zijner handen.

Deze psalm is historisch, hij bevat een verhaal van de grote zegeningen, die God aan Israël had geschonken, de grote zonden, waarmee zij Hem getergd hadden, en de vele tekenen van Zijn misnoegen over hun zonden, waaronder zij geweest zijn. In de vorige psalm begon de dichter Gods wonderen vanouds te herhalen ter eigen bemoediging in een moeilijke tijd, daar brak hij plotseling af, maar hier neemt hij het onderwerp weer op tot stichting van de kerk, en weidt er zeer over uit, aantonende, niet alleen hoe goed God voor hen geweest is, hetgeen een onderpand was voor nog verdere zegeningen en weldadigheden, maar ook hoe slecht zij zich tegenover Hem hebben gedragen, hetgeen Hem rechtvaardigde in Zijn kastijden van hen, zoals Hij toen deed en alle klachten erover verbood. Hier is:

I. De inleiding tot deze kerkgeschiedenis, er de aandacht voor gebiedende van de tegenwoordige tijd, en haar ter bestudering aanbevelende aan de navolgende geslachten, vers 1-8.
II. De geschiedenis zelf van Mozes tot op David, zij is in de vorm van een psalm of lied, teneinde beter in het geheugen opgenomen te worden en aan het nageslacht te worden overgeleverd, en opdat zij door het zingen ervan meer getroffen zouden worden door de dingen, die hier worden verhaald, dan door een gewoon geschiedverhaal in proza. De algemene strekking van de psalm hebben wij in vers 9-11, waar nota wordt genomen van de tegenwoordige bestraffing, waaronder zij waren, vers 9, de zonde, die hen onder deze bestraffing bracht, en de vroegere goedertierenheden Gods over hen, waardoor deze zonde zozeer verzwaard werd, vers 11, Aangaande de bijzonderheden wordt ons hier gezegd**:**

1. Welke wonderen God voor hen gewrocht heeft, toen Hij hen heeft uitgevoerd uit Egypte, vers 12-16, voorziening voor hen makende in de woestijn, vers 23-29, hun vijanden plagende en verdervende, vers 43-53, en hen eindelijk in het bezit stellende van het beloofde land, vers 54, 55.

2. Hoe ondankbaar zij waren jegens God voor Zijn gunsten, en aan hoevele en grote tergingen zij zich schuldig maakten. Hoe zij tegen God murmureerden en Hem wantrouwden, vers 17-20, en slechts berouw en onderwerping veinsden toen Hij hen strafte, vers 34-37 Hem aldus verzoekende en smart aandoende vers 40-42. Hoe zij God beledigden door hun afgoderijen nadat zij in Kanaän waren aangekomen, vers 56-58.

3. Hoe God hen rechtvaardig heeft gestraft voor hun zonden, vers 21, 22, hun zonde tot hun straf makende in de woestijn vers 29-33, en nu onlangs, toen de ark door de Filistijnen was genomen vers 59-64. Hoe genadiglijk God hen had gespaard en in goedertierenheid tot hen was wedergekeerd niettegenstaande hun tergingen. Hij had hun tevoren vergeven, vers 38, en nu onlangs de oordelen weggenomen, die zij zelf over zich hadden gebracht, en hen tot een gelukkige vestiging van kerk en staat doen komen, vers 65-72. Gelijk de algemene strekking van de psalm ons bij het zingen ervan nuttig kan zijn, om ons in herinnering te brengen wat God voor ons gedaan heeft, voor ons en voor Zijn kerk in vroegere tijden, en wat wij gedaan hebben tegen Hem, zo kunnen ons ook de bijzonderheden van nut wezen, om ons te waarschuwen tegen deze zonden van ongeloof en ondankbaarheid, waaraan Israël zich schuldig heeft gemaakt, en die tot onze lering in de geschiedenis zijn vermeld. Deze dingen zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden, 1 Korinthe 11:11, Hebreeën 4:11**.**

PSALM 78:1-8 Deze verzen, die de inleiding bevatten tot deze geschiedenis, tonen aan dat de psalm beantwoordt aan het opschrift, hij is inderdaad Maschil, een psalm ter onderwijzing. Indien wij het onderricht, dat hij geeft, niet aannemen, dan is dit onze schuld.

I. De psalmist vraagt aandacht voor wat hij geschreven heeft, vers 1. O mijn volk, neemt mijn wet ter oren. Sommigen houden dit voor de woorden van de psalmist. David, als koning, of Asaf in zijn naam, als zijn staatssecretaris, of als secretaris van de lieflijke zanger Israëls, roept hier zijn volk op als het volk, dat onder zijn opzicht was gesteld, aan zijn zorg was toevertrouwd, om te horen naar zijn wet. Hij noemt zijn onderricht zijn wet of zijn edict, zodanig was deszelfs gebiedende kracht, elke goede waarheid, ontvangen in het licht en de liefde ervan, zal kracht van wet hebben voor het geweten, maar dat was niet alles: David was koning, en hij wilde zijn koninklijke macht aanwenden tot stichting van zijn volk. Indien God door Zijn genade grote mannen tot Godvruchtige mannen maakt, dan zullen zij instaat zijn om meer goed te doen dan anderen, omdat hun woord wet zal zijn voor allen, die hen omringen, die dus gehoor moeten geven, moeten luisteren, want waartoe is de Goddelijke openbaring tot onze oren gebracht, indien wij er ons oor niet toe willen neigen, ons niet verootmoedigen, ons niet er toe verbinden om er naar te horen en er acht op te slaan? Of wel: de psalmist, een profeet zijnde, spreekt als Gods mond, en zo noemt hij hen mijn volk, en eist onderwerping aan hetgeen gezegd is als aan een wet. "Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeente zegt," Openbaring 2:7.

II. Er worden verscheidene redenen gegeven waarom wij naarstig moeten acht geven op hetgeen hier verhaald wordt.

1. De zaken, waarover gehandeld wordt, zijn van groot gewicht, verdienen aandacht en nadenken, vers 2. Ik zal mijn mond opendoen met spreuken, met hetgeen verheven en

ongemeen maar zeer voortreffelijk is en onze aandacht ten volle waardig. Ik zal verborgenheden overvloedig uitstorten, die evenzeer uw aandacht eisen als de raadselen waarmee Oosterse vorsten en geleerden elkanders vernuft op de proef stelden. Het worden duistere gezegden genoemd, niet omdat zij moeilijk te verstaan zijn, maar omdat zij grotelijks bewonderd en zorgvuldig nagegaan moeten worden. Dit wordt gezegd vervuld te zijn in de gelijkenissen, die onze Heiland heeft voorgesteld, Mattheüs 13:35 en die, evenals deze, voorstellingen waren van de staat van het koninkrijk Gods onder de mensen.

2. Het zijn de monumenten van de oudheid, duistere gezegden vanoudsher, die onze vaders ons verteld hebben, vers 3. Het zijn dingen van ontwijfelbare zekerheid, wij hebben ze gehoord en geweten, en er kan aan de waarheid ervan niet getwijfeld worden. Het Evangelie van Lukas wordt genoemd "een verhaal van de dingen, die onder ons volkomen zekerheid hebben, Lukas 1:1, dat zijn ook de dingen, die hier verhaald worden. De eer, die wij aan onze ouders en voorouders verschuldigd zijn, legt ons de plicht op om acht te geven op hetgeen onze vaders ons verteld hebben, en in zover het waar en goed schijnt te wezen, het met zoveel te meer eerbied te ontvangen en ter harte te nemen.

3. Zij moeten aan het nageslacht worden overgeleverd, en ons is de last opgedragen om dit met grote zorgvuldigheid te doen, vers 4, omdat onze vaders ze ons verteld hebben, zullen wij ze niet verbergen voor hun kinderen. Onze kinderen worden de hunne genoemd, want zij waren in zorg voor het zaad huns zaads en beschouwden het als het hunne. En als wij onze kinderen de kennis van God leren, dan betalen wij aan onze ouders iets van hetgeen wij hun verschuldigd zijn voor het onderwijs, dat wij van hen hebben ontvangen. Indien wij nu zelf geen kinderen hebben, dan moeten wij de dingen Gods vertellen aan hun kinderen, aan de kinderen van anderen. Onze zorg moet wezen voor het nageslacht in het algemeen, en niet alleen voor onze eigen nakomelingen, en voor het toekomende geslacht, voor de kinderen, die geboren zullen worden, zowel als voor het volgende opkomende geslacht, en de kinderen, die geboren zijn. Wat wij aan onze kinderen hebben over te leveren is niet alleen de kennis van talen, kunsten en wetenschappen, vrijheid en eigendom, maar inzonderheid de loffelijkheden des Heeren, en Zijn sterkte, blijkende in de wonderen, die Hij gedaan heeft. Onze grote zorg moet wezen om onze Godsdienst, het grote pand, dat ons toevertrouwd werd, zuiver en ongeschonden over te geven in de handen van hen, die ons opvolgen. Er zijn twee dingen, waarvan wij de volledige en heldere kennis als erfgoed aan onze erfgenamen moeten nalaten.

A. De wet van God, want deze werd gegeven met de uitdrukkelijken last om haar naarstig aan hun kinderen te onderwijzen, vers 5. Hij heeft een getuigenis, of verbond, opgericht in Jakob en een wet gesteld in Israël. Hij gaf hun geboden en beloften, die Hij "hun gebood, dat ze hun kinderen zouden bekend maken," Deuteronomium 6:7, 20. De kerk van God moest niet zoals de geschiedschrijver van het Romeinse gemenebest zegt, "res unies aetatis een zaak voor één eeuw," wezen maar van het een geslacht tot het andere bewaard blijven, en daarom heeft God, gelijk Hij gezorgd heeft voor een opvolging van bedienaren van de Godsdienst in de stam van Levi en het huis van Aaron, ook bepaald dat ouders hun kinderen moeten onderwijzen in de kennis van Zijn wet, en als deze opgegroeid zijn, dan moeten zij opstaan om ze hun kinderen te vertellen, vers 6, opdat, als het ene geslacht van Gods dienstknechten en aanbidders voorbijgegaan is, een ander geslacht zal komen, en de kerk, evenals de aarde, zal staan in eeuwigheid, en Gods naam onder de mensen zal zijn als de dagen van de hemelen.

B. De wegen van Gods voorzienigheid met hen, beide in genade en oordeel. Het voorgaande schijnt om der wille hiervan vermeld te zijn. Daar God bevolen heeft dat Zijn wetten aan het

nageslacht bekend gemaakt zullen worden, is het een vereiste dat met haar ook Zijn werken bekend gemaakt zullen worden -de vervulling van de beloften, gedaan aan de gehoorzamen, en de bedreigingen gericht tegen de ongehoorzamen. Laat deze verteld worden aan onze kinderen en kindskinderen.

a. Opdat zij aangemoedigd zullen worden om zich naar de wil van God te gedragen, vers 7. Opdat zij, niet vergetende de wonderen, die God in vroegere tijden gewrocht heeft, hun hoop op God zullen stellen, Zijn geboden zullen houden, zich Zijn gebod tot regel zullen stellen en Zijn verbond tot hun steun. Diegenen alleen kunnen met vertrouwen hopen op Gods heil, die er een gewetenszaak van maken om Zijn geboden te doen. De daden Gods, behoorlijk overdacht zijnde, zullen ons zeer versterken in ons besluit, beide om onze hoop op God te stellen en om Zijn geboden te bewaren, want Hij is machtig om ons in beide te helpen en te schragen.
b. Opdat zij gewaarschuwd zouden zijn om het voorbeeld hunner vaderen niet te volgen, vers 8. Dat zij niet zouden worden geluk hun vaders, een wederhorig en weerspannig geslacht. Zie hier:

Ten eerste, wat het karakter hunner vaderen was, hoewel zij het zaad van Abraham waren, opgenomen in het verbond met God, en, voorzoveel wij weten, het enige belijdende volk, dat Hij toen had in de wereld, waren zij toch wederhorig en weerspannig, wandelden zij in tegenheid met God, in lijnrechte tegenspraak met Zijn wil. Wel beleden zij in betrekking tot Hem te staan, maar zij hebben hun hart niet gericht, hun hart was niet in hun verbintenis aan God, zij weren niet innig in hun aanbidding van Hem, en daarom was hun geest niet getrouw met God, maar bij alle gelegenheden van God afgegaan. Geveinsdheid is de grote weg naar de afval, zij, die hun hart niet richten, zullen niet getrouw zijn met God, maar zijn veranderlijk.

Ten tweede. Wat de last was aan de kinderen, dat zij niet moesten worden geluk hun vaders. Zij, die van slechte, goddeloze voorouders afstammen, zullen, indien zij slechts op het Woord en de daden Gods willen letten, reden genoeg zien om niet in hun voetstappen te treden. Het zal geen verontschuldiging zijn voor een ijdele wandel, dat hij van de vaderen is overgeleverd, 1 Petrus 1:18, want wat wij van hen weten, dat kwaad was, moet een waarschuwing voor ons wezen om bevreesd te zijn voor hetgeen verderfelijk was voor hen, zoals wij de handelingen zullen schuwen, die voor hun gezondheid en hun bezittingen verderflijk zijn geweest**.**

PSALM 78:9-39 In deze verzen:

I. Beschouwt de psalmist de bestraffingen van de Voorzienigheid, waaronder het volk van Israël was geweest, en die het zelf over zich gebracht had door trouweloos te handelen met God, vers 9-11. De kinderen van Afrem, in welke stam Silo gelegen was, zijn, hoewel zij goed-gewapende boogschutters waren, omgekeerd ten dage des strijds. Dit schijnt te zien op de schandelijke nederlaag, die de Filistijnen hun hebben toegebracht in de dagen van Eli toen deze de ark hebben genomen, 1 Samuel 4:10,11. Daarvan begint de psalmist hier te spreken en na een lange uitweiding keert hij er toe terug, vers 61. Wel kon deze gebeurtenis aldus vers in het geheugen zijn in Davids tijd meer dan veertig jaren daarna, want de ark, die in die gedenkwaardige veldslag genomen was, is wel spoedig uit de gevangenschap uitgevoerd, maar niet uit haar afgelegen verblijfplaats tevoorschijn gebracht, voordat David haar van Kirjath Jearim naar zijn eigen stad heeft gebracht. Merk op**:**

1. De schandelijke lafhartigheid van de kinderen Efraïms, die krijgshaftige stam, zo vermaard om zijn strijdbare helden, Jozua's stam. De kinderen van die stam, hoewel even goed als ooit

gewapend, keerden om toen zij de vijand het hoofd moesten bieden. Krijgswapenen doen de mensen geen dienst zonder een krijgshaftige geest, en die is weg als God weggegaan is. Zonde maakt de mensen tot lafaards, ontneemt hun de moed.

2. De oorzaken van hun lafhartigheid, die niet minder schandelijk waren. Deze waren: a. Een schandelijke verbreking van Gods wet en van hun verbond met Hem, vers 10, zij warend trouweloos en verraderlijk, want zij hielden Gods verbond niet, waren wederhorig en weerspannig, zoals zij in vers 8. beschreven zijn, want zij weigerden volstrekt en bepaald in Zijn weg te wandelen, en in werkelijkheid zeiden zij Hem in Zijn aangezicht dat zij niet door Hem geregeerd wilden worden.
b. Een schandelijke ondankbaar heid aan God voor de gunsten, die Hij hun bewezen had, zij vergaten Zijn daden en Zijn wonderen, Zijn wonderwerken, die zij hadden moeten bewonderen, vers 11. Ons vergeten van Gods daden is op de bodem van onze ongehoorzaamheid aan Zijn wetten.

II. Hieruit neemt hij aanleiding om precedenten te raadplegen, en dit te vergelijken met de zaak hunner vaderen, die even weinig acht sloegen op Gods zegeningen over hen, en ondankbaar waren jegens hun stichter en grote weldoener en daarom onder Zijn misnoegen lagen. Het verhaal in deze verzen is zeer merkwaardig want het spreekt van een soort van worsteling tussen Gods goedheid en des mensen slechtheid, en hoe ten laatste de barmhartigheid roemt tegen het oordeel.

1. God heeft grote dingen gedaan voor Zijn volk Israël, toen Hij hen voor het eerst tot een volk had gevormd. Voor hun vaderen had Hij wonderen gedaan, ze niet alleen gedaan voor hun ogen, zodat zij ze zagen, maar tot hun behoeve, en zij waren zo vriendelijk en zo groot, dat men zou denken dat zij nooit vergeten konden worden. Wat hij in het land van Egypte voor hen gedaan heeft, wordt hier slechts even vermeld, vers 12, maar later wordt er opnieuw van gesproken, vers 43 Hier gaat hij voort om aan te tonen: a. Hoe Hij een weg voor hen maakte door de Rode Zee, en hun de moed gaf om er door heen te gaan ofschoon de wateren boven hun hoofd stonden als een hoop, vers 13. Zie Jesaja 63:12,13, waar van God gezegd wordt, dat Hij hen als het ware bij de hand door de afgronden geleid heeft, opdat zij niet zouden struikelen.
b. Hoe Hij hen voorzag van een gids om hen door de onbetreden paden van de woestijn heen te voeren, vers 14. Hij leidde hen stap voor stap, des daags een wolk, die hen ook beschutte tegen de hitte, en de gehele nacht met een licht des vuurs, dat misschien de lucht verwarmde, de nachtelijke duisternis tenminste minder schrikwekkend maakte, en misschien ook de wilde dieren op een afstand hield, Zacharia 2:5.
c. Hoe Hij hun leger voorzag van drinkwater in een dor en dorstig land, waar geen water was, niet door de flessen des hemels te openen, (dat zou een gewone wijze van doen zijn geweest) maar door een rots te openen, vers 15, 16. Hij kliefde de rotsstenen in de woestijn, die water opleverden, hoewel zij ze noch van de wolken boven, noch van de bronnen beneden konden ontvangen. Uit de droge en harde rots gaf Hij hun te drinken, niet gedistilleerd, droppel voor droppel als uit een distilleerkolf, maar in stromen, afdalende als rivieren, en als uit de grote afgronden. God geeft overvloedig en is rijk in genade, Hij geeft tijdig en soms doet Hij ons het gebrek aan zegeningen gevoelen opdat wij er te beter de waardij van leren kennen. Dit water, hetwelk God aan Israël gaf uit de rots was zoveel kostelijker, omdat het een geestelijke drank was en dat de rots Christus was.

2. Toen God aldus begon hen te zegenen, begonnen zij Hem te beledigen, vers 17, Nog voeren zij wijders voort tegen Hem te zondigen, nog meer dan in Egypte, hoewel zij daar

slecht genoeg waren, Ezechiël 20:8. Zij verdroegen de ellende hunner slavernij beter dan de moeilijkheden van hun verlossing, en hebben nooit tegen hun aandrijvers gemurmureerd zoals zij tegen Mozes en Aaron gemurmureerd hebben, alsof zij "verlost waren om al deze gruwelen te doen," Jeremia 7:10. Gelijk soms de zonde oorzaak neemt door het gebod, zo neemt zij op andere tijden oorzaak door de verlossing om nog meer zondig te worden. Zij verbitterden de Allerhoogste, hoewel Hij de Allerhoogste is, en zij wisten niet tegen Hem opgewassen te zijn, verbitterden zij Hem toch en trotseerden zij zelfs Zijn gerechtigheid. En dat wel in de woestijn, waar Hij hen in Zijn macht had, en hun belang dus eiste om Hem te behagen, en waar Hij hun zoveel genade betoonde, en zij dus uit dankbaarheid verplicht waren Hem te behagen, en toch deden en zeiden zij daar wat zij wisten tergend voor Hem te zijn. Ze verzochten God in hun hart, vers 18. Hun zonde begon in hun hart en vandaar had zij haar boosaardigheid. "Altijd dwalen zij met het hart," Hebreeën 3:10. Aldus verzochten zij God, stelden Zijn geduld op de proef tot het uiterste, en zeiden zij feitelijk dat Hij hun maar Zijn ergst moest doen.

Op tweeërlei wijs tergden en verbitterden zij Hem.
a. Door te vragen, of liever te eisen, hetgeen Hem niet had goedgedacht hun te geven, begerende spijze naar hun lust. God had hun spijs gegeven naar hun honger in het manna gezond, aangenaam voedsel, en dat wel in overvloed. Hij had hun spijs gegeven naar hun geloof, "van de koppen des leviathans, die Hij verpletterd had," Psalm 74:14. Maar dit alles hielp niet, zij moeten spijs hebben naar hun lust, lekkernijen en verscheidenheid van spijzen om aan hun weelderige lusten te voldoen. Niets is tergender voor God dan ontevredenheid met hetgeen ons toebeschikt is, en toegeven aan de begeerten van het vlees.
b. Door Zijn macht te wantrouwen, om hun te geven wat zij begeerden. Dit was in waarheid God verzoeken. Zij tartten Hem hun vlees te geven, en zo Hij het niet deed, dan zouden zij zeggen dat het was, omdat Hij het niet kon niet omdat Hij het niet goed voor hen oordeelde, vers 19. Zij spraken tegen God. Zij, die perken stelden aan Gods macht, spraken tegen Hem. Het was zo beledigend mogelijk voor God, dat zij zeiden: Zou God een tafel kunnen toerichten in de woestijn? Zij hadden manna, maar zij vonden niet dat hun een tafel was toegericht, tenzij er gekookt en gebraden vlees op was, er een eerste, tweede en derde gerecht op kwam zoals in Egypte, waar zij vlees en vis hadden met de saus er bij, Exodus 16:3, Numeri 11:5, vleesschotels en fruit. Welk een onredelijk, onverzadelijk ding is weelde! Zo hoge gedachten hadden deze epicuristen van een welvoorziene tafel, dat zij waanden dat God zelf hun die in de woestijn niet kon geven, terwijl toch "al het gedierte des wouds en al het gevogelte van de bergen Zijner zijn," Psalm 50:10, 11.
Hun ongeloof aan Gods macht was zoveel erger omdat zij terzelfder tijd erkenden dat Hij voor hen gedaan had hetgeen even groot was, vers 20. Zie, Hij heeft de rotssteen geslagen, dat er wateren uit vloeiden, waarvan zij en hun vee dronken. En wat is gemakkelijker: een tafel toe te richten in de woestijn, dat een rijk man doen kan, of water uit een rots te doen voortkomen, waartoe de grootste potentaat op aarde niet bij machte is? Nooit heeft ongeloof, hoewel het altijd onredelijk is, zo ongerijmd een vraag gedaan: "Kan Hij, die een rots tot stromen waters heeft doen smelten, ook brood geven?" Of kan Hij, die brood heeft gegeven, ook vlees bezorgen? Is er iets te moeilijk voor de Almacht? Wanneer de gewone krachten van de natuur eens overschreden zijn, dan heeft God Zijn arm ontbloot, en dan moeten wij tot de slotsom komen dat voor Hem niets onmogelijk is. Al is het nog zo iets groots, dat wij vragen, betaamt het ons toch te erkennen: Heere, zo Gij wilt, Gij kunt.

3. God was rechtvaardig vertoornd over deze terging, en zeer misnoegd op hen, vers 21. Daarom hoorde de Heere, en werd verbolgen. God is getuige van al onze murmureringen en ons wantrouwen. Hij hoort ze en is zeer misnoegd er over. "Een vuur werd ontstoken tegen

Jakob en toorn ging ook op tegen Israël," Numeri 11:1. Of, het kan ook verstaan worden van het vuur van Gods toorn, dat ontbrandde tegen Israël. Voor ongelovigen is God zelf een verterend vuur. Zij die niet willen geloven in de kracht van Gods genade, zullen de kracht gevoelen van Zijn gramschap, en zullen moeten erkennen dat het vreeslijk is om in Zijn handen te vallen. Nu wordt ons hier gezegd:

A. Waarom God zo vertoornd was over deze terging, vers 22. Omdat hieruit bleek dat zij in God niet geloofden, zij schonken geen geloof aan openbaring, die Hij van zichzelf aan hen gedaan had, want zij durfden zich niet aan Hem toevertrouwen, zij vertrouwden niet op zijn heil, dat Hij voor hen had begonnen te werken, want anders zouden zij de voortgang ervan niet aldus in twijfel hebben getrokken. Diegenen kunnen niet gezegd worden op Gods heil te vertrouwen als hun gelukzaligheid ten laatste, die het niet van zich kunnen verkrijgen om op Zijn voorzienigheid te vertrouwen voor het brood huns bescheiden deels op weg er heen. Wat hun ongeloof verzwaarde was de ervaring, die zij gehad hebben van de macht en goedheid van God, vers 23-25.
Hij had hun onloochenbare bewijzen gegeven van Zijn macht, niet alleen op aarde beneden, maar in de hemel boven, daar Hij de wolken van boven gebood, als Degene, die ze geschapen heeft, ze in het aanzijn gebood te komen, Hij maakte het gebruik er van, dat Hem behaagde. Gewoonlijk dragen zij door hun regenbuien er toe bij dat de aarde koren voortbrengt, maar thans hebben zij, daar God het gebood, zelf koren doen neerkomen, weshalve dit hier hemels koren genoemd wordt, want de hemel kan het werk doen zonder de aarde, maar de aarde niet zonder de hemel. God, die de sleutelen van de wolken heeft, opende de deuren des hemels, dat is meer dan de "vensteren te openen," waarvan toch als van een grote zegen wordt gesproken, Maleachi 3:10. Aan allen, die door geloof en gebed vragen, zoeken en kloppen, zullen deze deuren te allen tijde geopend worden, want de God des hemels is rijk in barmhartigheid voor allen, die Hem aanroepen, Hij houdt niet slechts een goed huis, maar Hij houdt open huis. Terecht kon God het ten kwade duiden dat zij Hem wantrouwden, nu Hij zo goed en liefderijk voor hen is geweest, dat Hij op hen het manna regende om te eten, degelijk voedsel, dagelijks ter bestemder tijd, genoeg voor allen, genoeg voor ieder. De mens at engelenbrood, spijze zoals de engelen haar zouden eten als zij voedsel nodig hadden, en er dankbaar voor zouden zijn, of liever, zoals het door de dienst van de engelen gegeven werd, en (zoals de Chaldeer het leest) gelijk het van de woonstede van de engelen neerkwam. Iedereen, zelfs het minste kind van Israël, at dit brood van de machtigen, de zwakste maag kon het verteren, en toch was het zo voedzaam, dat het krachtig voedsel was voor sterke mannen, en hoewel het zo goed was, werden zij er toch niet in beperkt, werd het hun niet op bekrompen wijze verstrekt, want Hij zond hun teerkost tot verzadiging. Als zij weinig opzamelden, lag dit aan henzelf, en toch hadden zij ook dan geen gebrek, Exodus 16:18. Hoewel er in de dagelijkse voorziening, die God voor ons maakt en altijd voor ons gemaakt heeft van dat wij in de wereld kwamen, niet zo'n wonder gelegen is als hierin, is er toch niet minder goedertierenheid en genade in, en derhalve een grote verzwaring van ons wantrouwen van God.

B. Hoe Hij Zijn toorn over die terging te kennen gaf. Niet door hun te onthouden wat zij met zoveel onstuimigheid begeerden, maar door het hun toe te staan.
a. Twijfelden zij aan Zijn macht? Hij gaf hun spoedig het zeer merkbare bewijs dat Hij een tafel kon toerichten in de woestijn. Hoewel de winden schijnen te blazen waarheen zij willen, kon Hij toch, als Hem dit behaagde, hen tot spijsbezorgers maken om voorraad aan te brengen, vers 26. Hij dreef de oostenwind voort in de hemel, en voerde de zuidenwind aan door Zijn sterkte, hetzij een zuid-oostenwind, of een oostenwind, eerst om de kwakkelen aan te voeren van die zijde en toen een zuidenwind om er nog meer van aan te voeren uit die

hoek, zodat Hij vlees op hen regende, en dat wel van de fijnste soort, geen rundvlees, maar wild gevogelte, en in grote overvloed, als stof, als zand van de zeeën, vers 27, zodat de geringste Israëliet er genoeg van kon hebben, en het kostte hun niets, neen niet eens de moeite om het van de bergen te halen, want Hij deed het vallen in het midden zijns legers, rondom zijn woningen, vers 28. Wij hebben het verhaal ervan in Numeri 11:31, 32. Zie hoe goed God is, zelfs voor de bozen en ondankbaren, en verwonder u dat Zijn goedheid hun slechtheid niet overwint. Zie hoe weinig reden wij hebben om over Gods liefde te oordelen naar gaven van Zijn milddadigheid zoals deze, lekkere brokskens zijn geen tekenen van Zijn bijzondere gunst. Christus heeft aan Zijn discipelen, die Hij liefhad, droog brood gegeven, maar aan Judas, die Hem verried, gaf Hij het brood, dat in de schotel (met saus) gedoopt was.

b. Hebben zij Zijn gerechtigheid getrotseerd, en roemden zij dat zij hun zin hadden gekregen? Die kwakkelen zijn hun duur te staan gekomen, want hoewel Hij hen hun lust toebracht, waren zij nog niet vervreemd van hun lust, vers 29, 30. Hun begeerte was onverzadelijk, zij waren zat, maar niet tevreden, want zij wisten niet wat zij wilden, dat is de aard van de lust, hij is met niets tevreden, en hoe meer er aan wordt toegegeven, hoe meer hij wil hebben. Zij, die zich toegeven in hun lusten, zullen er nooit van vervreemd worden. Of het geeft te kennen dat Gods milddadigheid hen niet beschaamd maakte over hun ondankbaar lusten, zoals geschied zou zijn indien er nog eerbesef in hen was overgebleven. Maar wat was er het gevolg van? Hun spijs was nog in hun mond, als een lekker broksken onder de tong gehouden, als Gods toorn tegen hen opging, dat Hij van hun vetsten doodde, vers 31, hen, die het weelderigst en vermetelst waren. Zie Numeri 11:33, 34. Zij werden gemest als schapen tot stichting, de slachter neemt de vetsten het eerst. Wij kunnen onderstellen dat er sommige vrome, vergenoegde Israëlieten waren, die met mate van de kwakkelen gegeten hebben en er geen schade van ondervonden hebben, want het was niet de spijs, die hen vergiftigde, maar hun eigen lusten. Laat epicuristen en zinnelijke lieden hier hun oordeel lezen, het einde van hen, "die van de buik een god maken, is verderf," Filipp. 3:19. De voorspoed van de zotten zal hen verderven, en hun verderf zal zoveel groter zijn.

4. De oordelen Gods hebben hen niet verbeterd, en evenmin als Zijn het doel bereikt vers 32. Boven dit alles zondigden zij nog zij murmureerden en twistten met God en Mozes evenveel als ooit tevoren. "God was verbolgen en sloeg hen, evenwel gingen zij afkerig heen in de weg huns harten," Jesaja 57:17, zij geloofden niet door Zijn wonderen. Hoewel Zijn daden van de gerechtigheid even grote wonderen waren en even grote bewijzen van Zijn macht als Zijn daden van genade, hebben zij toch niet bij hen uitgewerkt dat zij God vreesden, noch hen er van overtuigd dat het van het grootste belang voor hen was om Hem tot hun vriend te maken. Die harten zijn wel zeer verhard, die noch vertederd worden door Gods genade, noch verbroken worden door Zijn oordelen.

5. Daar zij volhardden in hun zonden, ging God voort met Zijn oordelen, maar het waren oordelen van een andere aard, die niet plotseling, maar langzaam werkten. Hij strafte hen thans niet met zulke hevige ziekten, als die was, welke hun vetsten doodde, maar met een langwijlige kwaal, vers 33. Dies deed Hij hun dagen vergaan in ijdelheid in de woestijn, en hun jaren in moeite. Door een onherroepelijk vonnis waren zij veroordeeld om acht en dertig moeizame jaren in de woestijn door te brengen, die inderdaad verteerd werden in ijdelheid, want in al die jaren waren zij geen stap nader bij Kanaän gekomen, maar teruggedreven, en zo hebben zij heen en weer gedwaald als in een doolhof, en geen enkele slag geslagen voor de verovering ervan. En niet alleen in ijdelheid, maar in moeite want hun dode lichamen waren veroordeeld om in de woestijn te vallen, en daar zijn zij ook allen, behalve Jozua en Kaleb, omgekomen. Zij, die nog zondigen, moeten verwachten nog in moeite te zijn. En de reden,

waarom wij onze dagen in zoveel ijdelheid en moeite doorbrengen, en met zo weinig nut, is dat wij niet leven door geloof.

6. Onder deze bestraffingen beleden zij berouw, maar zij waren er niet hartelijk, niet oprecht in.
a. Hun belijdenis was zeer schoonschijnend, vers 34, 35. Als Hij hen doodde, of veroordeelde om gedood te worden, zo vroegen zij naar Hem, zij beleden hun schuld en vroegen om vergeving. Toen sommigen gedood werden, hebben anderen in verschrikking tot God geroepen om genade, en beloofd dat zij zich zouden beteren, goed en gehoorzaam zouden zijn, zij keerden weer en zuchten God vroeg. Zo zou men gedacht hebben dat zij werkelijk begeerden Hem te vinden. En zij wendden dit voor, omdat zij, hoe zij het tevoren ook vergeten hadden, thans gedachten dat God hun rotssteen was, en daarom wilden zij, nu zij Hem nodig hadden, de toevlucht tot Hem nemen en bij Hem schuilen, en nu gedachten zij dat de hoge God hun verlosser was, die hen uit Egypte had uitgevoerd, en tot wie zij dus met vrijmoedigheid konden komen. Beproevingen worden gezonden om ons God te doen gedenken als onze rotssteen en onze verlosser, want in voorspoed zijn wij maar al te licht geneigd Hem te vergeten.
b. Zij waren niet oprecht in hun belijdenis, vers 36, 37. Zij vleiden Hem met hun mond, alsof zij dachten door schone woorden Hem te bewegen het vonnis te herroepen en het oordeel weg te nemen, met het stille voornemen om hun woord te breken als het gevaar voorbij was. "Zij hebben zich niet bekeerd met hen gehele hart, maar valselijk", Jeremia. 3:10. Al hun betuigingen, gebeden en beloften werden hun op de pijnbank afgeperst, het was duidelijk dat zij niet meenden wat zij zeiden, want zij bleven er niet bij, zij ontdooiden in de zon, maar bevroren in de schaduw, zij hebben God slechts gelogen met hun tong, want hun hart was niet recht met Hem, zoals bleek in de uitkomst, want zij waren niet getrouw in Zijn verbond. Zij waren niet oprecht in hun verbetering, want zij waren niet getrouw, en door te denken dat zij aldus de hart doorgrondenden God konden bedriegen, hebben zij Hem evenzeer beledigd als door alles wat zij tegen Hem gesproken hadden.

7. Hierop heeft God in ontferming over hen de oordelen doen ophouden, die bedreigd en ten dele uitgevoerd waren, vers 38, 39. Doch Hij, barmhartig zijnde, verzoende de ongerechtigheid. Men zou gedacht hebben dat die geveinsde bekering de maat hunner ongerechtigheid vol zou doen worden. Wat kon tergender zijn dan aldus de heilige God te liegen, dan aldus "een deel van de prijs terug te houden" het voornaamste deel? Handelingen 5:3. En toch, Hij, barmhartig zijnde, verzoende de ongerechtigheid, in zover dat Hij hen niet verdierf, hen niet uitroeide, om geen volk te zijn, zoals Hij rechtvaardig had kunnen doen, maar spaarde hun leven, totdat zij een ander geslacht opgebracht hadden, dat in het beloofde land zou ingaan. "Verderf ze niet, want daar is een zegen in", Jesaja 65:8. Dikwijls wendde Hij Zijn toorn af, want Hij is meester van Zijn toorn, en wekte Zijn gehele grimmigheid niet op, om met hen te handelen naar zij het verdienden. En waarom deed Hij het niet? Niet omdat hun verderf enigerlei verlies voor Hem geweest zou zijn maar,
a. Omdat Hij barmhartig was, en, toen Hij ging verderven, "werd al Zijn berouw tezamen ontstoken," en Hij zei: "Hoe zou Ik u overgeven, o Efraïm, u overleveren, o Israël?" Hoséa 11:8.
b. Omdat, hoewel zij niet gedachten dat Hij hun rotssteen was, Hij gedacht dat zij vlees waren. Hij nam in aanmerking de verdorvenheid van hun natuur, die hen tot kwaad neigde, en het behaagde Hem om dat als een verontschuldiging te gebruiken om hen te sparen, hoewel het in werkelijkheid geen verontschuldiging was voor hun zonde, Genesis 6:3. Hij nam de zwakheid en broosheid hunner natuur in aanmerking, en hoe gemakkelijk het zou zijn hen te verpletteren. Zij zijn als een wind, die heengaat en niet wederkeert. Zij kunnen spoedig

weggenomen worden, maar als zij weggegaan zijn, dan zijn zij onherroepelijk weg, en wat zal er dan van het verbond met Abraham worden? Zij zijn vlees, zij zijn wind, en daarnaar kan men gemakkelijk redeneren dat zij rechtvaardig en terstond uitgeroeid kunnen worden er zou niets aan worden verloren, maar Gods redenering is hier vlak tegenover, Hij zal hen niet verderven, want de ware reden is: Hij is vol van ontferming, vers 38**.**

PSALM 78:40-72

De stof en strekking van deze paragraaf zijn dezelfde als die van de vorige, aantonende welke grote gunsten en zegeningen God aan Israël had bewezen, hoe tergend zij geweest waren, welke oordelen Hij over hen had gebracht om hun zonden, en hoe Hij toch ten laatste in het oordeel gedacht aan ontferming en genade. Laat hen, die genade van God hebben ontvangen er niet door aangemoedigd worden om te zondigen, want de zegeningen die zij ontvangen, zullen hun zonden verzwaren, en er de straf voor verhaasten, maar laat hen, die onder de Goddelijke bestraffingen zijn wegens hun zonden, niet ontmoedigd zijn om berouw te hebben en zich te bekeren, want hun kastijdingen zijn middelen tot bekering en zullen de genade niet weerhouden, die God voor hen heeft weggelegd. Merk op:

I. De zonden van Israël in de woestijn worden hier overdacht en besproken, omdat zij geschreven zijn tot onze waarschuwing, vers 40, 41. Hoe dikwijls verbitterden zij Hem in de woestijn! Niet eenmaal, of tweemaal, maar menigmaal, en de herhaling van de terging was, zowel als de plaats, vers 17, een verzwaring ervan. God hield er rekening van hoe dikwijls zij Hem hebben verbitterd, hoewel zij dat niet deden, "zij hebben Mij nu tienmaal verzocht", Numeri 14:22. Door Hem te verbitteren hebben zij Hem niet zozeer vertoornd, als wel smart aangedaan want Hij beschouwde hen als Zijn kinderen Israël is Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, en het ongehoorzame, oneerbiedige gedrag van kinderen grieft tedere ouders meer dan het hen vertoornt, zij trekken het zich aan als een grote onvriendelijkheid, Jesaja 1:2. Zij deden Hem smart aan, omdat zij Hem in de noodzakelijkheid brachten om hen te straffen, hen te beproeven, dat Hij niet gaarne, niet van harte deed. Nadat zij zich voor Hem verootmoedigd hadden, kwamen zij al weer en verzochten God zoals tevoren, en stelden de Heilige Israëls een perk, Hem voorschrijvende welke bewijzen Hij moest geven van Zijn macht en tegenwoordigheid onder hen, welke methoden Hij moest volgen om hen te leiden en voor hen te voorzien. Zij beperkten Hem tot hun wijze en hun tijd, alsof Hij niet opmerkte dat zij met Hem twistten. Het is verwaandheid in ons om de Heilige Israëls een perk te stellen, want de Heilige zijnde, zal Hij doen wat het meest strekt tot Zijn eer, en de Heilige Israëls zijnde, zal Hij doen wat het meest strekt tot hun welzijn, en wij zullen beide Zijn wijsheid aanklagen en onze eigen hoogmoed en dwaasheid aan de dag leggen, als wij het beproeven om Hem voor te schrijven. Wat hun stellen van een perk aan God voor de toekomst veroorzaakte, was hun vergeten van Zijn vroegere gunsten, vers 42. Zij dachten niet aan Zijn hand, hoe sterk zij is, en hoe zij voor hen uitgestrekt was aan de dag, toen Hij hen van de wederpartijder verloste, van Farao, de grote wederpartijder, die hun verderf zocht. Er zijn dagen die merkwaardig gemaakt zijn door grote verlossingen, welke nooit moeten vergeten worden, omdat de herinnering er aan ons in onze grootste ellende en benauwdheid een bemoediging zou zijn.

II. De zegeningen van God aan Israël geschonken, waaraan zij niet dachten toen zij God verzochten en Hem een perk stelden, deze lijst van de wonderen, die God voor hen gewrocht leeft, begint hoger en strekt zich verder uit in de latere tijd dan de vorige, vers 12. en verv.

1. Deze begint met hun verlossing uit Egypte, en de plagen door welke God de Egyptenaren genoodzaakt heeft om hen te laten trekken, dat waren de tekenen, die God gesteld heeft in

Egypte, vers 43, Zijn wonderheden in het veld van Zoan, dat is: in het land van Zoan zoals wij zeggen: in zo'n land. Verscheidene plagen van Egypte worden hier gespecificeerd, die luide de macht verkondigen van God en Zijn gunst jegens Israël, zowel als verschrikking voor Zijn en hun vijanden. Zoals:

A. Het veranderen van de wateren in bloed. Zij hadden zich dronken gemaakt met het bloed van Gods volk, namelijk van de kinderkens, en nu gaf God hun bloed te drinken, want zij waren het waardig, vers 44.
b. De vliegen en vorsen, een vermenging van ongedierte, zwermen van insecten, die hen verteerden, hen verdierven, vers 45. Want God kan de zwakste en verachtelijkste gedierten tot werktuigen maken van Zijn toorn, als dit Hem behaagt, wat hun ontbreekt in kracht, kan Hij vergoeden in aantal.
c. De plaag van de sprinkhanen, die hun gewas verslonden, hetgeen waarvoor zij gearbeid hadden, vers 46. Zij worden "het grote heir Gods" genoemd, Joel 2:25.
d. De hagel, die hun bomen vernielde, inzonderheid hun wijnstokken, de zwakste van de bomen, vers 47, en hun vee, inzonderheid hun kudden schapen, die gedood werden door hete bliksemschichten, vers 48, en de vorst of bevroren regen zoals de betekenis is van het woord die zo hevig was, dat hij zelfs de wilde vijgeboom vernielde.
e. De dood van de eerstgeborenen was de laatste en zwaarste van de plagen van Egypte waardoor Israëls verlossing voltooid werd, zij was het eerst bedoeld, Exodus 4:23, maar het laatst volvoerd, want indien zachter middelen het werk hadden gedaan, dan zou die plaag voorkomen zijn, maar zij wordt hier uitvoerig beschreven, vers 49-51.

(1). De toorn Gods was er de oorzaak van, toorn tot het uiterste kwam nu over de Egyptenaren. Farao's hart dikwijls verhard zijnde, nadat het door de mindere oordelen voor een wijle verzacht was geworden, heeft God nu al Zijn verbolgenheid opgewekt, want Hij zond onder hen de hittigheid Zijns toorns, toorn in de hoogste mate, toorn en verbolgenheid de oorzaak, verdrukking en benauwdheid de uitwerking Romeinen 2:8, 9. Die zond Hij onder hen van uit de hoogte en spaarde niet, en zij konden niet "vlieden van Zijn hand," Job 27:22. Hij woog een pad voor Zijn toorn, Hij wierp hem niet in onzekerheid of onbestemdheid onder hen, maar bij gewicht, Zijn toorn werd met de grootste nauwkeurigheid gewogen in de weegschaal van Zijn gerechtigheid, want ook in Zijn hevigst misnoegen heeft Hij nooit aan een van Zijn schepselen onrecht gedaan, en dit zal Hij ook nooit doen, het pad van Zijn toorn is altijd gewogen.
(2). De engelen Gods waren de werktuigen, die voor deze executie gebruikt werden. Hij zond boze engelen onder hen, vers 49, zij waren niet boos in hun eigen natuur, maar in betrekking tot de boodschap, op welke zij uitgezonden waren, het waren verderfengelen, of engelen van de straf, die door het gehele land van Egypte trokken met orders in overeenstemming met de gewogen paden van Gods toorn, niet om allen te doden, maar alleen de eerstgeborenen. Goede engelen worden voor zondaren boze engelen- zij, die de hoge God tot hun vijand maken, moeten niet verwachten dat de heilige engelen hun vrienden zullen zijn.
(3). De executie zelf was zeer streng: Hij onttrok hun ziel niet van de dood, maar liet de dood in triomf onder hen rijden, en gaf hun leven aan de pestilentie over, die de levensdraad onmiddellijk afsneed, Hij sloeg al het eerstgeborene in Egypte, vers 51, Het beginsel van de krachten, de hoop hunner onderscheidene geslachten. Kinderen zijn de kracht hunner ouders, en de eerstgeborenen zijn het beginsel, of het voornaamste van hun kracht. Aldus heeft God, omdat Israël kostelijk was in Zijn ogen, "mensen in hun plaats gegeven en volken in plaats van hun ziel", Jesaja 43:4. Door deze plagen over de Egyptenaren heeft God een weg bereid voor Zijn volk om uit te gaan als schapen, onderscheidende tussen hen en de Egyptenaren, zoals de herder onderscheidt tussen schapen en bokken, Zijn eigen merk op deze schapen

getekend hebbende door het bloed des lams, dat op de posten hunner deuren gesprenkeld was. Hij voerde Zijn volk als schapen, die niet wisten waar zij gingen, en leidde hen als een kudde in de woestijn, zoals een herder zijn kudde leidt, met alle mogelijke zorg en tederheid, vers 52. Hij leidde hen zeker, of in veiligheid, hoewel langs gevaarlijke paden, zodat zij niet vreesden, dat is: niet behoefden te vrezen, want aan de Rode Zee waren zij voorzeker wel bevreesd, Exodus 14:1 maar er werd tot hen gezegd en voor hen gedaan wat hun vrees krachtdadig tot zwijgen bracht, want de zee had hun vijanden overdekt, die er zich in waagden om hen te vervolgen, vers 54. Het was een voetpad voor hen, maar een graf voor hun vervolgers.

2. Het verhaal loopt tot aan hun vestiging in Kanaän, vers 54. Hij bracht hen tot de landpale van Zijn heiligheid, tot het land, in het midden waarvan Hij Zijn heiligdom oprichtte, dat als het ware het middelpunt de kroon en roem ervan was, gelukkig het land, dat de landpale is van Gods heiligheid, het was het geluk van dat land dat God er bekend was, en dat daar Zijn heiligdom en Zijn woning was, Psalm 76:2, 3. Het gehele land in het algemeen, en Sion in het bijzonder, was de berg, die Zijn rechterhand verkreeg, die Hij zich door Zijn eigen macht had afgezonderd. Zie Psalm 44:4. "Hij deed hen rijden op de hoogten van de aarde," Jesaja 58:14, Deuteronomium 32:13. Zij vonden de Kanaänieten in het volle en rustige bezit van dat land, maar God verdreef voor hun aangezicht de heidenen, ontnam hun, als Heere van de gehele aarde niet alleen hun recht erop, maar voerde zelf de oordelen tegen hen uit, als de Heere van de heirscharen, verdreef hen, en deed Zijn volk Israël treden op hun hoogten, deed hen vallen in het snoer hunner erfenis, deed de stammen in hun tenten wonen, in de huizen van hen, die zij verdelgd hadden. God zou de onbewoonde, onbebouwde woestijn (die misschien van dezelfde uitgestrektheid was als Kanaän), tot vruchtbare grond hebben kunnen maken, en hen daar geplant kunnen hebben, maar het land, dat Hij voor hen bestemd had moest een type wezen van de hemel, en daarom moest het de roem zijn van alle landen, ook moest er strijd om gevoerd worden, want het koninkrijk van de hemelen wordt geweld aangedaan.

III. De zonden van Israël nadat zij in Kanaän gevestigd waren, vers 56-58. De kinderen waren gelijk hun vaderen, en brachten hun oud bederf in hun nieuwe woningen, hoewel God zoveel voor hen gedaan had. Nog verzochten en verbitterden zij God, de Allerhoogste. Hij gaf hun Zijn getuigenissen, maar zij onderhielden ze niet, zij begonnen zeer goed, maar zij weken terug, gaven aan God goede woorden, maar handelden trouweloos, en waren als een bedrieglijke boog, die de pijl naar het wit schijnt te zullen schieten, maar breekt als hij gespannen wordt, breekt en de pijl aan des schutters voeten laat vallen, of hem misschien in zijn gelaat doet terugspringen. Er was geen vat op hen, er kon in hun beloften en betuigingen geen vertrouwen worden gesteld. Soms scheen ze toegewijd te zijn aan God, maar spoedig keerden zij zich ter zijde, en verwekten Hem tot toorn door hun hoogten, en verwekten Hem tot ijver door hun gesneden beelden. Afgoderij was de zonde, die hen zeer lichtelijk heeft omringd, en hoewel zij er dikwijls berouw over betuigden, zijn zij er toch even dikwijls weer in vervallen. Het was geestelijk overspel, hetzij om afgoden te aanbidden of om God te aanbidden door beelden, alsof Hij een afgod ware, en daarom wordt van hen gezegd dat "zij Hem er door tot ijver hebben verwekt," Deuteronomium 32:16, 2l.

IV. De oordelen Gods, die om deze zonden over hen gebracht werden. Hun plaats in Kanaän kon hen niet meer in een zondige weg beveiligen dan hun afstamming van Israël: "Uit alle geslachten des aardbodems heb ik ulieder alleen gekend, daarom zal Ik uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken," Amos 3:2. Afgoderij wordt onder de heidenen voorbijgezien, maar niet onder Israël.

1. God was misnoegd op hen, vers 59. God hoorde het, Hij hoorde het geroep hunner ongerechtigheid, dat tot Hem opging, en werd verbolgen, Hij nam het zeer euvel op, Hij versmaadde Israël zeer, Hij verafschuwde hen, die Hij grotelijks had bemind, in wie Hij zich had verlustigd. Zij, die het volk waren geweest van Zijn keus, werden het geslacht Zijns toorns. Zonden met opgeheven hand, inzonderheid afgoderijen, maken zelfs Israëlieten verfoeilijk voor Gods heiligheid, en stellen hen bloot aan Zijn gerechtigheid.

2. Hij verliet Zijn tabernakel onder hen, en nam de sterkte weg, die op die heerlijkheid was, vers 60, 61. God verlaat ons nooit voordat wij Hem verlaten, trekt zich nooit van ons terug, voordat wij Hem van ons verdreven hebben. Hij is een ijverig God, geen wonder dus dat een volk, hetwelk Hij zich had ondertrouwd, verafschuwd en verworpen wordt, dat Hij weigert langer met hen saam te wonen, als zij de boezem eens vreemden hebben omhelsd. De tabernakel te Silo was de tent, die Hij tot een woning gesteld had onder de mensen, waarin God waarlijk bij de mensen op de aarde wilde wonen, maar toen Zijn volk Hem trouweloos verliet, heeft Hij hen rechtvaardig verlaten, en toen was de eer weggegaan. Israël heeft weinig vreugde in de tabernakel zonder de tegenwoordigheid Gods erin.

3. Hij gaf het alles in de handen des vijands. Zij, die door God worden verlaten, worden een gemakkelijke prooi voor de verdervende. Filistijnen zijn de gezworen vijanden van het Israël Gods, en niet minder van Israëls God, en toch zal God gebruik van hen maken om een gesel te zijn voor Zijn volk.
a. God laat hun toe om de ark gevankelijk weg te voeren, haar mee te voeren als een trofee van hun overwinning, om te tonen dat Hij niet alleen de tabernakel, maar zelfs de ark had verlaten, die nu niet langer een teken zal zijn van Zijn tegenwoordigheid, vers 61. Hij gaf Zijn sterkte in de gevangenis, alsof zij verzwakt en overwonnen was, en Zijn eer viel onder de smaad van in des vijands hand te zijn gelaten. Wij hebben de geschiedenis hiervan in 1 Samuel 4:11. Toen de ark tot een vreemde was geworden onder de Israëlieten, was het niet te verwonderen dat zij gevangen werd gemaakt door de Filistijnen.
b. Hij laat toe dat de heirscharen Israëls verslagen worden door de Filistijnen vers 62, 63. Hij leverde Zijn volk over ten zwaarde, ten zwaar de Zijner eigen gerechtigheid en van des vijands woede, want Hij werd verbolgen tegen Zijn erfenis, en deze Zijn verbolgenheid was het vuur, dat hun jongelingen verteerde in de bloei hunner jaren door het zwaard, of door ziekte, en zo'n verwoesting onder hen aanrichtte dat hun jonge dochters niet werden geprezen, niet ten huwelijk werden gegeven, dat eerlijk is onder allen, omdat er geen jonge mannen voor haar waren, aan wie zij gegeven konden worden, en vanwege de benauwdheid en de rampen, waaronder Israël gebukt ging, en die zo zwaar waren, dat de vreugde van huwelijksplechtigheden en feesten ontijdig en ongepast werden geoordeeld, en er gezegd werd: Zalig zijn de buiken, die niet gebaard hebben. Algemene verwoestingen brengen schaarsheid van mannen teweeg, "Ik zal maken dat een man dierbaarder zal zijn dan dicht goud," Jesaja 13:12, zodat "zeven vrouwen een man zullen aangrijpen", Jesaja 4:1, 3:25. Maar dit was nog niet het ergste,
c. Zelfs de priesters die de ark droegen, Hofni en Pinehas, vielen door het zwaard, rechtvaardig was het dat zij vielen, want zij hadden zich vervloekt gemaakt en grotelijks tegen de Heere gezondigd. En hun priesterschap was zo weinig hun bescherming, dat het hun zonde heeft verzwaard en hun val heeft verhaast, rechtvaardig zijn zij gevallen door het zwaard, omdat zij zonder er toe geroepen of gemachtigd te zijn naar het slagveld waren gegaan. Wij stellen ons buiten Gods bescherming als wij buiten onze plaats en roeping gaan, buiten de weg van onze plicht. Toen de priesters vielen, hebben hun weduwen niet geweend, vers 64. Al de plechtigheden van de rouw waren verloren en begraven in wezenlijke, degelijke smart, de

weduwe van Pinehas is, in plaats van de dood haars mans te bewenen, zelf gestorven toen zij haar zoon Ikabod had genoemd, 1 Samuel 4:19 en verv.

V. Gods wederkeren tot hen in genade, en Zijn genaderijke verschijningen voor hen. Wij lezen niet van hun berouw en hun wederkeren tot God, maar God "werd verdrietig over de arbeid van Israël," Richteren 10:16, en dacht aan Zijn eigen eer, "Hij schroomde de toorn des vijands, dat hun tegenpartijen zich vreemd zouden houden," Deuteronomium 32:27. En daarom ontwaakte de Heere toen als een slapende, vers 65 als een held, die juicht van de wijn, niet alleen als iemand, die uit de slaap wordt opgewekt en zich herstelt uit de sluimering, waardoor hij door te drinken overvallen was, en dan opmerkt wat hij geheel en al veronachtzaamd scheen te hebben, maar als een die reeds verkwikt is door de slaap, en wiens hart vrolijk is door het sober en matig gebruik van wijn, en daarom des te meer levendig en krachtig is en geschikt voor het werk. Toen God de ark van Zijn sterkte in gevangenschap had overgegeven, heeft Hij spoedig daarna de arm van Zijn sterkte uitgestrekt om haar te verlossen, Zijn kracht opgewekt om grote dingen te doen voor Zijn volk.

1. Hij plaagde de Filistijnen, die de ark in gevangenschap hielden, vers 66. Hij sloeg hen met spenen in de achterste delen, woedde hen van achteren, alsof zij voor Hem vluchtten, zelfs toen zij dachten meer dan overwinnaars te zijn. Hij deed hun smaadheid aan, en zij zelf droegen er toe bij om het tot een eeuwige schande en versmaadheid te maken, door de gouden beelden van hun spenen, die zij met de ark zonden als een schuldoffer, 1 Samuel 6:5, als "in perpetuam rei memoriam als een eeuwig gedenkteken." Vroeg of laat zal God zich verheerlijken door versmaadheid te brengen over Zijn vijanden, wanneer zij zich het meest verheffen op hun voorspoed.

2. Hij voorzag in een nieuwe vestiging voor Zijn ark, nadat zij enige maanden in gevangenschap was geweest en sommige jaren in afzondering. Hij verwierp inderdaad de tent van Jozef, Hij heeft de ark nooit naar Silo in de stam van Efraïm teruggezonden, vers 67. De ruinen van die plaats waren een blijvend gedenkteken van de Goddelijke gerechtigheid. "Gaat nu heen naar mijn plaats, die te Silo was, en ziet wat Ik daaraan gedaan heb," Jeremia 12:7. Maar Hij heeft de eer van Israël niet ganselijk weggenomen, het verplaatsen van de ark is niet haar wegneming. Silo heeft haar verloren, maar niet Israël. God zal een kerk in de wereld hebben en een koninkrijk onder de mensen hoewel van deze of die plaats de kandelaar geweerd kan worden, ja meer, de verwerping van Silo is de verkiezing van Sion, gelijk lang daarna de val van de Joden de rijkdom was van de heidenen, Romeinen 11:12. Toen God de stam van Efraïm niet verkoos, van welke stam Jozua was, verkoos Hij de stam van Juda, vers 68, omdat van die stam Jezus moest zijn, die groter is dan Jozua. Kirjath Jearim, de plaats waarheen de ark gebracht werd na haar verlossing uit de handen van de Filistijnen, was in de stam van Juda, daar nam zij bezit van die stam, maar vandaar werd zij naar Sion gebracht, de berg, die Hij liefhad, vers 68, die schoon van gelegenheid, een vreugde van de gehele aarde was- daar bouwde Hij Zijn heiligdom als hoogten, als de aarde. Wel heeft David slechts een tent voor de ark gespannen, maar voor de tempel was het plan reeds beraamd, en er werden toebereidselen voor gemaakt, en door zijn zoon werd hij voleindigd.

En dat was:
a. Een zeer statige plaats. Hij werd gebouwd als de paleizen van vorsten en de groten van de aarde, ja hij overtrof die alle in glans en pracht. Salomo heeft hem gebouwd, en toch wordt hier gezegd: God heeft hem gebouwd want zijn vader had hem geleerd, misschien wel met het oog op deze onderneming, dat, "zo de Heere het huis niet bouwt, deszelfs bouwlieden tevergeefs arbeiden" Psalm 127:1, die een psalm is voor Salomo.

b. Een vaste plaats, zoals de aarde, hoewel zij niet zolang moest duren als de aarde, was zij toch, zolang als zij duurde, even vast als de aarde, die God draagt door het woord van Zijn kracht, en zij werd niet voor altijd vernietigd voordat de Evangelietempel was opgericht, die duren zal zolang de zon en de maan zijn zullen Psalm 89:37, 38, en waartegen de "poorten van de hel niet zullen overmogen."

3. Hij stelde een goede regering over hen aan, en een monarch naar Zijn hart. Hij verkoos Zijn knecht David uit al de duizenden van Israël, en gaf de scepter in zijn hand uit wiens lenden Christus zou voortkomen, en die een type van Hem was, vers 70. Merk betreffende David hier op:
A. De geringheid van zijn begin. Wel was hij van hoge afkomst, want hij stamde af van de vorst van de stam van Juda, maar zijn opvoeding was gering, hij was niet opgeleid om een geleerde of een krijgsman te zijn, maar om een schaapherder te wezen, hij was van de schaapskooien genomen, evenals Mozes, want God schept er behagen in om de nederigen en naarstigen te eren, de armen op te heffen uit het stof, om hen onder de vorsten te doen zitten, en soms vindt Hij diegenen het meest geschikt voor een openbaar handelen, die het begin van hun tijd in eenzaamheid en overpeinzing hebben doorgebracht. Aan de Zone Davids werd Zijn geringe afkomst verweten: "Is deze niet de timmerman?" David werd genomen hij zegt niet van het leiden van de rammen, maar van het volgen van de lammeren, vers 71, inzonderheid van de dragende schapen, hetgeen te kennen gaf dat hij onder alle goede hoedanigheden van een herder het merkwaardigst was wegens zijn tederheid en ontferming voor diegenen van zijn kudde, die haar het meest nodig hadden. Deze gemoedsgesteldheid maakte hem geschikt voor de regering en maakte hem tot een type van Christus, die, als Hij "Zijn kudde weidt gelijk een herder, met zeer bijzondere zorg de zogenden zachtkens leidt," Jesaja 40:11.

B. De grootheid van zijn verhoging. God verhoogde hem om te weiden Jakob, Zijn volk, vers 71. Het was een grote eer, die God hem aandeed door hem te verhogen om koning te zijn, inzonderheid om koning te zijn over Jakob en Israël, Gods bijzonder volk, dat Hem dierbaar was, maar daarbij was het een groot vertrouwen, dat in hem gesteld werd toen hij belast werd met de regering over hen die Gods eigen erfdeel waren. God verhoogde hem op de troon, opdat hij hen zou weiden, niet om zichzelf te verrijken, om goed te doen, niet om zijn eigen familie te bevorderen. Het is de last, die aan alle onderherders, zowel magistraten als leraren gegeven is, om de kudde Gods te weiden.

C. Het geluk van zijn bestuur. Zo groot een ambt aan David opgedragen zijnde, heeft hij genade van de Heere verkregen om zowel bekwaam als getrouw te worden bevonden in de uitoefening ervan, vers 72. Ook heeft hij hen geweid, hij regeerde en onderwees hen, bestuurde en beschermde hen:

a. Op zeer eerlijke wijze, hij deed het naar de oprechtheid zijns harten, niets anders bedoelende dan de eer Gods en het welzijn des volks, dat aan zijn zorg was toevertrouwd. De beginselen van zijn godsdienst waren de grondstellingen van zijn regering, die hij voerde, niet naar vleselijke staatkunde, maar naar Godvruchtige oprechtheid, door Gods genade. In alles wat hij deed had hij goede bedoelingen, zonder bijoogmerken.
b. Zeer omzichtig, hij deed het met een zeer verstandig beleid van zijn handen, hij was niet slechts zeer oprecht in wat hij beraamde maar zeer verstandig in hetgeen hij deed, en hij koos de geschiktste middelen om zijn doeleinden tot stand te brengen, want zijn God onderrichtte hem van de wijze. Gelukkig het volk, dat onder zo’n regering is! Met goede redenen maakt de psalmist dit tot het voleindigende, kronende voorbeeld van Gods gunst jegens Israël, want

David was een type van Christus, de grote en goede herder die eerst vernederd en daarna verhoogd werd, en van wie voorzegd was dat Hij vervuld zou zijn van "de Geest van de wijsheid en des verstands, " en dat Hij "met gerechtigheid zou richten en met rechtmatigheid zou bestraffen," Jesaja 11:2-4. Op de oprechtheid Zijns harten en het beleid van Zijn handen kunnen al Zijn onderdanen volkomen vertrouwen, en "van de grootheid van Zijn heerschappij en Zijns volks zal geen einde zijn."

PSALM 79 1

Een psalm van Asaf. O God! Heidenen zijn gekomen in Uw erfenis; zij hebben de tempel Uwer heiligheid verontreinigd; zij hebben Jeruzalem tot steenhopen gesteld. 2 Zij hebben de dode lichamen Uwer knechten aan het gevogelte des hemels tot spijs gegeven; het vlees Uwer gunstgenoten aan het gedierte des lands. 3 Zij hebben hun bloed rondom Jeruzalem als water vergoten; en er was niemand, die hen begroef. 4 Wij zijn onze naburen een smaadheid geworden; een spot en schimp dien, die rondom ons zijn. 5 Hoe lang, HEERE? Zult Gij eeuwiglijk toornen? Zal Uw ijver als vuur branden? 6 Stort Uw grimmigheid uit over de heidenen, die U niet kennen, en over de koninkrijken, die Uw Naam niet aanroepen. 7 Want men heeft Jakob opgegeten, en zij hebben zijn liefelijke woning verwoest. 8 Gedenk ons de vorige misdaden niet; haast U, laat Uw barmhartigheden ons voorkomen; want wij zijn zeer dun geworden. 9 Help ons, o God onzes heils! ter oorzake van de eer Uws Naams; en red ons, en doe verzoening over onze zonden, om Uws Naams wil. 10 Waarom zouden de heidenen zeggen: Waar is hun God? Laat de wraak des vergoten bloeds Uwer knechten onder de heidenen voor onze ogen bekend worden. 11 Laat het gekerm der gevangenen voor Uw aanschijn komen; behoud overig de kinderen des doods, naar de grootheid Uws arms. 12 En geef onze naburen zevenvoudig weder in hun schoot hun smaad, waarmede zij U, o Heere! gesmaad hebben. 13 Zo zullen wij, Uw volk en de schapen Uwer weide, U loven in eeuwigheid, van geslacht tot geslacht; wij zullen Uw roem vertellen.

Indien deze psalm geschreven werd met het oog op een bijzondere gebeurtenis dan verwijst hij hoogstwaarschijnlijk naar de verwoesting van Jeruzalem en de tempel, en de treurige verwoesting, aangericht onder het Joodse volk door de Chaldeen onder Nebukadnezar. Hij is gezet in dezelfde toonaard als ik dit zo uitdrukken mag als de Klaagliederen van Jeremia, en deze wenende profeet ontleende er twee verzen aan, vers 6, 7, en maakte er gebruik van in zijn gebed, Jeremia 10:25. Sommigen denken dat hij lang tevoren geschreven was door de Geest van de profetie, bereid ten gebruike van de kerk in die dag van de wolk en van de donkerheid. Anderen denken dat hij toen geschreven werd door de Geest van het gebed, hetzij door een profeet Asaf genaamd, of door een andere profeet voor de zonen Asafs. Wat nu ook de bijzondere gelegenheid moge geweest zijn: wij hebben hier:

I. Een voorstelling van de zeer treurigen toestand van het volk van God in die tijd, vers 1-5.
II. Een gebed tot God om redding en uitkomst, en dat er met hun vijanden afgerekend zal worden, vers 6, 7, 10, 12, dat hun zonden vergeven mogen worden, vers 8, 9, en dat zij verlost mogen worden, vers 11.
III. Een pleitgrond in de bereidheid van Zijn volk om Hem te loven, vers 13. In tijden van vrede en voorspoed van de kerk kan het zingen van deze psalm ons een aanleiding zijn om God te danken dat wij niet aldus vertreden en beledigd worden. Maar hij is inzonderheid geschikt voor een dag van vertreding en verlegenheid ter opwekking van onze begeerten naar God, en ter aanmoediging van ons geloof in Hem als de beschermheer van de kerk.

PSALM 79:1-5

Wij hebben hier een droeve klacht, ingediend bij het hof des hemels. De wereld is vol van klachten, en dat is ook de kerk, want zij lijdt niet alleen met haar, maar door haar, van haar, gelijk een lelie onder de doornen. Er wordt geklaagd bij God, tot wie zullen kinderen heengaan met hun verdriet en hun leed dan tot hun vader, tot een vader, die instaat en bereid is hen te helpen? Er wordt geklaagd over heidenen, die, vervreemd zijnde van het burgerschap Israëls, er de gezworen vijanden van waren. Zij kenden noch erkenden God, daar God hen echter als aan een keten had, beroept de kerk zich zeer gevoeglijk op Hem tegen hen, want Hij is de koning van de volken om hen te beheersen, recht te doen onder de heidenen, en de koning van de heiligen, om hen te begunstigen en te beschermen.

I. Zij klagen hier over de toom van de vijanden en het geweld van de verdrukker, uitgeoefend**:**

1. Tegen plaatsen, vers 1. Zij deden al het kwaad, dat zij konden:

a. Tegen het Heilige Land, zij hebben het aangevallen, er vijandige invallen in gedaan, "heidenen zijn gekomen in uw erfenis, om haar te plunderen en te verwoesten." Kanaän was aan de vrome Israëlieten dierbaarder als Gods erfenis dan als hun eigen erfenis, als het land, waarin God bekend en Zijn naam groot was, dan als het land, waarin zij geboren en opgevoed waren, en dat zij en hun voorouders lang in bezit gehad hebben. Schade, toegebracht aan de Godsdienst, moet ons meer bedroeven, dan die aan het gewone recht, ja dan die aan ons eigen recht wordt toegebracht. Wij moeten het beter kunnen dragen dat onze erfenis verwoest wordt, dan dat Gods erfenis verwoest wordt. Deze psalmist had er in de vorige psalm als een voorbeeld van Gods grote gunst jegens Israël melding van gemaakt, dat Hij "de heidenen voor hun aangezicht had verdreven," Psalm 78:55. Maar zie welk een verandering door de zonde was teweeggebracht: thans wordt het aan de heidenen toegelaten invallen bij hen te doen en hen te overweldigen.

b. Tegen de heilige stad. Zij hebben Jeruzalem tot steenhopen gesteld, tot puinhopen, of tot hopen, zoals men ze op graven stelt, (naar sommigen denken). De inwoners waren begraven onder het puin van hun eigen huizen, hun woningen werden hun grafstenen, hun langdurig tehuis.

c. Aan het heilig huis, dat heiligdom, hetwelk God gebouwd heeft als hoge paleizen, en dat men dacht vast gevestigd te zijn als de aarde, was met de grond gelijk gemaakt, zij hebben de tempel Uwer heiligheid verontreinigd, door er binnen te komen en hem te verwoesten. Gods eigen volk had hem verontreinigd door hun zonden, en daarom liet God aan hun vijanden toe om hem te verontreinigen door hun onbeschoftheid.

2. Tegen personen, tegen de lichamen van Gods volk, verder kon hun boosaardigheid niet reiken.

a. Zij waren verkwistend met hun bloed, hebben hen zonder barmhartigheid gedood, hun oog spaarde niet, zij schonken geen lijfsgenade, vers 3. Zij hebben hun bloed rondom Jeruzalem als water vergoten, overal waar zij hen aantroffen, in alle toegangen van de stad, allen, die uitgingen of inkwamen, werden opgewacht, om met het zwaard te worden gedood. Zeer veel mensenbloed werd vergoten, zodat de waterbeken stroomden van bloed. En zij vergoten het met niet meer aarzeling of leedwezen dan wanneer het water geweest ware, weinig denkende dat van elke droppel rekenschap gevraagd zal worden ten dage wanneer God de bloedstortingen zoeken zal.

b. Zij mishandelden hun dode lichamen, na hen gedood te hebben wilden zij niemand van hen laten begraven. Ja meer, hen die reeds begraven waren, de dode lichamen van Gods dienstknechten, het vlees van Zijn gunstgenoten, tegen wier naam en nagedachtenis zij inzonderheid verwoed waren hebben zij opgegraven, om hen het gevogelte des hemels en het gedierte des lands tot spijs te geven, of ten minste, hebben zij hen, die zij gedood hadden, er

aldus aan blootgesteld, zij hingen hen op in ketenen, hetgeen zeer bijzonder smartelijk was voor de Joden, omdat God hun een uitdrukkelijk gebod hiertegen had gegeven, als iets dat wreed was, Deuter. 21:23. Deze onmenselijke behandeling van Christus getuigen is voorzegd, Openbaring 11:9, en aldus waren zelfs dode lichamen getuigen tegen hun vervolgers. Hiervan wordt melding gemaakt, (zegt ***Augustinus,*** De Civitate Dei, lib. 1, Cap. 12) niet als een voorbeeld van de ellende van de vervolgden, (want de lichamen van de heiligen zullen verrijzen in heerlijkheid, al werden zij ook aan de vogelen des hemels tot spijs gegeven) maar van de boosaardigheid van de vervolgers.

3. Tegen hun namen, vers 4. "Wij, de overlevenden, zijn onze naburen een smaadheid geworden, allen leggen zij er zich op toe om ons met smaad en verachting te overladen, ons bespottelijk en hatelijk te maken, ons onze zonden voor de voeten te werpen, ons te smaden om ons lijden, onze betrekking tot God en onze verwachting van Hem te loochenen, zodat wij die, die rondom ons zijn, een spot en schimp zijn geworden. " Als Gods belijdend volk ontaardt van hetgeen zij zelf en hun vaderen geweest zijn, dan moeten zij verwachten dat hun dit gezegd zal worden, en het zal goed wezen, indien een rechtvaardig verwijt ons tot ware bekering brengt. Maar het is het lot geweest van het Israël van het Evangelie om onrechtvaardig tot een spot en schimp te worden gemaakt, de apostelen zelf waren als aller afschrapsel geacht.

II. Zij verwonderen zich meer over Gods toorn, vers 5. Dien ontwaren zij in de toorn hunner naburen, en hierover klagen zij het meest. Hoe lang, Heere, zult Gij eeuwiglijk toornen Dit geeft te kennen, dat zij niets meer begeerden, dan dat God verzoend met hen zou wezen, dat Zijn toorn afgekeerd zou worden en dan zou het overblijfsel van de grimmigheid van de mensen opgebonden worden. Zij, die Gods gunst meer begeren dan het leven, kunnen niet anders dan Zijn toorn vrezen als erger dan de dood, en hem afbidden**.**

PSALM 79:6-13

De gebeden, die hier tot God worden opgezonden, zijn zeer gepast voor de tegenwoordige treurige toestand van de kerk, en zij hebben er pleitgronden aan toegevoegd om er kracht aan bij te zetten, welke pleitgronden merendeels aan de eer Gods zijn ontleend.

1. Zij bidden dat God Zijn toorn van hen zal afkeren, en hem richten zal tegen hen, die hen vervolgden en mishandelden, vers 6. Stort uw grimmigheid uit, de volle fiolen ervan, over de heidenen, laat hen de droesem er van uitpersen en hem drinken. Dit gebed is feitelijk een profetie, waarin de toorn van God geopenbaard is van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen. Merk hier op:
a. Het karakter van hen, tegen wie hij bidt, het zijn dezulken, die God niet kennen en Zijn naam niet aanroepen. De reden waarom de mensen God niet aanroepen, is dat zij Hem niet kennen, niet weten hoe machtig en bereid Hij is om hen te helpen. Zij, die in onbekendheid met God volharden en het gebed veronachtzamen, zijn de goddelozen, die leven zonder God in de wereld. Er zijn koninkrijken, die God niet kennen, het Evangelie niet gehoorzamen, maar noch hun menigte, noch hun samengevoegde krachten, zullen hen tegen Zijn rechtvaardige oordelen beveiligen.
b. Hun misdaad: Zij hebben Jakob opgegeten, vers 7. Dat is misdadig genoeg in de schatting van Hem, die acht dat wie Zijn volk aanraakt, Zijn oogappel aanraakt. Zij hebben Jakob niet slechts beroerd, maar verslonden, niet slechts inbreuk gemaakt op zijn woonstede, het land Kanaän, maar haar verwoest door haar te plunderen en te ontvolken.
c. Hun veroordeling. Stort uw grimmigheid over hen uit, weerhoud hen niet slechts van nog meer kwaad te doen, maar reken met hen af voor het kwaad, dat zij reeds gedaan hebben.

2. Zij bidden om de vergeving hunner zonden, die zij erkennen de oorzaak te zijn van hun rampen. Hoe onrechtvaardig de mensen ook waren, God was rechtvaardig dat Hij hun toeliet te doen wat ze deden. Zij bidden:

A. Dat God hun de vorige misdaden niet zou gedenken, vers 8, hetzij hun eigen vroegere ongerechtigheden, dat Hij hen, nu zij oud zijn, de misdaden hunner jonkheid niet zal doen erven, of de vorige misdaden van hun volk, de zonden hunner voorouders. In de Babylonische gevangenschap werden vorige misdaden in rekening gebracht, maar God belooft dit niet weer te doen, Jeremia 31:29, 30, en zo bidden zij, Gedenk ons de vorige zonden niet. Sommigen denken dat dit terugziet op het gouden kalf, omdat God gezegd heeft: "Ten dage Mijns bezoekens, zo zal Ik hun zonde over hen bezoeken," Exodus 32:34. Indien de kinderen door berouw en verbetering van hun leven de erfenis van de zonde hunner ouders tenietdoen, dan kunnen zij in het geloof bidden dat God ze niet tegen hen zal gedenken. Als God de zonde vergeeft, dan delgt Hij haar uit en gedenkt haar niet meer.
B. Dat Hij verzoening zal doen over de zonden, waaraan zij zich onlangs hebben schuldig gemaakt en waardoor hun gemoed en geweten verontreinigd waren geworden. Red ons, en doe verzoening over onze zonden, vers 9. Redding uit benauwdheid wordt geschonken in liefde, en is inderdaad een zegen, als zij gegrond is op vergeving van zonde en daaruit voortvloeit, daarom moeten wij vuriger zijn in het gebed tot God om de wegneming van onze zonden, dan om de wegneming van onze beproevingen, en de vergeving ervan is de grond en de lieflijkheid van onze uitreddingen.

3. Zij bidden dat God verlossing en heil voor hen zal werken, en hun moeilijkheden tot een goed einde zal brengen, en dat wel spoedig: haast U, laat Uw barmhartigheden ons voorkomen, vers 8. Zij hadden geen andere hoop dan op Gods barmhartigheden, Zijn ontfermingen, hun toestand was zo deerniswaardig, dat zij zich als de geschikte voorwerpen beschouwden van het Goddelijk mededogen, en zo wanhopig schier, dat zij, indien Gods genade niet spoedig tussenbeide trad om hun algeheel verderf te voorkomen, verloren zouden zijn. Dit vuurt hen aan in hun dringend smeken: Heere, help ons Heere, red ons, help ons onder onze benauwdheden, opdat wij ze goed en naar behoren dragen, help ons uit de benauwdheden, opdat de moed ons niet begeve. Verlos ons van zonde, bewaar ons opdat wij niet bezwijken.

Zij pleiten op drie dingen:
A. Op de grote ellende waarin ze verkeerden. "Wij zijn zeer naar beneden gebracht vers 8, en, in de diepte zijnde zullen wij verzinken, zo Gij ons niet te hulp komt." Hoe meer wij naar beneden zijn gebracht, hoe meer hulp wij nodig hebben van de hemel, en hoe meer de macht van God in ons op te heffen verheerlijkt zal worden.
B. Hun steunen en getrouwen op Hem. Gij zijt de God onzes heils, die alleen instaat zijt ons te helpen, het heil is des Heeren, van wie wij hulp verwachten, want in de Heere alleen is het heil Zijns volks." Zij, die God tot de God huns heils stellen, zullen Hem aldus bevinden.
C. Het belang van Zijn eigen eer in hun toestand. Zij pleiten op generlei verdienste van henzelf, maar: "Help ons, ter oorzake van de eer Uws naams, vergeef ons om Uws naams wil." De beste aanmoedigingen in het gebed zijn die, welke alleen in God gelegen zijn en in de dingen, waardoor Hij zich bekend heeft gemaakt.
Er wordt in dit pleiten op twee dingen gewezen.

a. Dat Gods naam en eer er grotelijks onder zouden lijden, indien Hij hen niet redde, want zij, die hen bespotten, lasterden God, alsof Hij zwak was en hen niet kon helpen. of zich terugtrok

omdat Hij hen niet wilde helpen. Daarom pleiten zij: Waarom zouden de heidenen zeggen: Waar is hun God? Hij heeft hen verlaten, heeft hen vergeten, en dit hebben zij nu van hun aanbidden van een God, die zij niet zien kunnen. "Ni praete nubes, et coeli numen adorant Jun. Zij aanbidden geen andere Godheid dan de wolken en de lucht." Hetgeen hun tot lof was (dat zij een God aanbidden die alomtegenwoordig is), werd nu verkeerd tot hun en ook Zijn, versmaadheid, alsof zij een God dienden, die nergens is. "Heere," zeggen zij, Doe het blijken dat Gij zijt, door het te doen blijken dat Gij met en voor ons zijt, zodat, als ons gevraagd wordt: Waar is uw God? wij instaat zijn om te zeggen: Hij is nabij ons in al hetgeen, waarvoor wij Hem aanroepen, en gij ziet dat Hij dat is in hetgeen Hij voor ons doet."

b. Dat Gods naam en eer grotelijks bevorderd zouden worden indien Hij hen verloste, Zijn genade zou verheerlijkt worden in de verlossing van hen, die ellendig en hulpeloos waren. Door Zijn eeuwige arm tot hun behoeve te onbloten, zal Hij zich een eeuwige naam maken, en hun verlossing zal een type en afschaduwing zijn van de grote verlossing, die in de volheid des tijds gewerkt zal worden door Messias, de Vorst, tot eer en roem van Gods naam. 4. Zij bidden dat God hen zal wreken op hun vijanden: a. Om hun wreedheid: "Laat de wraak des vergoten bloeds" (overeenkomstig de aloude wet, Genesis 9:6), "onder de heidenen bekend worden, laat hen er zich van bewust worden dat de oordelen, die over hen gebracht zijn, straffen zijn voor het onrecht, dat zij ons gedaan hebben, laat dit onder onze ogen bekend worden, en laat hierdoor God bekend worden onder de heidenen, als de God, "wiens de wrake is," Psalm 94:1 en de God, die de zaak Zijns volks omhelst. Aan hen, die zich dronken hebben gemaakt met het bloed van de heiligen, zal bloed te drinken worden gegeven want zij zijn het waardig.

c. Voor hun onbeschoftheid en hun minachting, vers 12. "Geef onze naburen zevenvoudig weer in hun schoot hun smaad, waarmee zij U, O Heere, gesmaad hebben. Laat hun de smaad en de beledigingen, die zij in woorden en daden aan het volk van God, aan Hemzelf, aan Zijn naam en eer, aangedaan hebben, met interest worden vergolden." Wij moeten het aan God overlaten, of Hij de smaad, waarmee de mensen ons gesmaad hebben, hun al of niet zal vergelden, en moeten bidden dat Hij hun vergeven zal, maar wij mogen bidden in het geloof dat God de smaad, waarmee zij Hem gelasterd hebben, zevenvoudig in hun boezem zal wedergeven, zodat Hij hun hart treft ten einde hen te vernederen en tot bekering te brengen. Dit gebed is een profetie van dezelfde strekking als die van Henoch, "om te straffen alle goddelozen vanwege al de harde woorden, die zij tegen Hem gesproken hebben,' Judas: 15, die Hij in hun boezem zal wedergeven door eeuwige verschrikkingen bij de herinnering eraan.

5. Zij bidden dat God een weg ter ontkoming zal vinden voor Zijn arme gevangenen inzonderheid voor de ter dood veroordeelde gevangenen, vers 11. Het lot van hun broederen, die in de handen des vijands waren gevallen, was zeer treurig, zij werden in strenge gevangenschap gehouden, en omdat zij niet durfden hun gekerm laten horen, gaven zij lucht aan hun smart door stille verzuchtingen. Al hun ademhalen was zuchten, en dat was ook hun gebed. Zij waren aangewezen om ter dood te worden gebracht, als schapen ter slachting en hadden al zelf in zichzelf het vonnis des doods.
Die treurige zaak beveelt de psalmist:
a. Aan het Goddelijk mededogen: Laat het gekerm van de gevangenen voor Uw aanschijn komen, het behage U kennis te nemen van hun zuchten.
b. Aan de Goddelijke macht: "naar de grootheid Uws arms, waarmee geen schepsel kan strijden, behoud overig de kinderen des doods van de dood, waartoe zij verwezen zijn." De uiterste nood van de mens is Gods gelegen tijd om voor Zijn volk te verschijnen. Zie 2 Korinthe 1:8-10. Eindelijk. Zij beloven de vergelding des lofs voor de verhoring van hun

gebed, vers 13. Zo zullen wij U loven in eeuwigheid. Merk op: a. Hoe zij zich verlustigen in hun betrekking tot God. "Wij zijn verdrukt en naar de diepte gebracht, maar toch zijn wij de schapen Uwer weide, die met dat al toch niet door U verstopt en of verlaten zijn, wij zijn de Uwen, behoud ons." b. Hoe zij zich vleien met de gelegenheid van God te loven voor hun redding, die zij begeerden en welkom zouden heten, omdat deze hun de stof zou bieden voor dankzegging aan God, en hen zou stemmen voor dat uitnemende werk, het werk des hemels.
c. Hoe zij zich verplicht achten, niet slechts om thans Gode dank toe brengen, maar om van geslacht tot geslacht Zijn roem te vertellen, dat is: om alles te doen wat zij konden, beide om de gedachtenis van Gods gunsten jegens hen te doen voortleven en om hun nakomelingen aan te sporen om dit werk des lofs voort te zetten.
d. Hoe zij hierop pleiten bij God: "Heere, verschijn voor ons tegen onze vijanden, want als zij tegen ons overmogen, dan zullen zij U smaden, vers 12, maar als wij verlost worden, dan zullen wij U loven. Heere, wij zijn Uw volk, dat Gij geformeerd hebt om Uwen lof te vertellen, als wij nu uitgeroeid worden, vanwaar zal U dan deze hulde, deze schatting gebracht worden?" De levens, die geheel aan Gods lof zijn toegewijd staan voorzeker onder Zijn bescherming**.**

PSALM 80

1 Voor de opperzangmeester, op Schoschannim; een getuigenis, een psalm van Asaf. (80:2) O Herder Israëls! neem ter ore, Die Jozef als schapen leiddet; Die tussen de cherubim zit, verschijn blinkende. 2 (80:3) Wek Uw macht op voor het aangezicht van Efraim, en Benjamin, en Manasse, en kom tot onze verlossing. 3 (80:4) O God! breng ons weder, en laat Uw aanschijn lichten, zo zullen wij verlost worden. 4 (80:5) O HEERE, God der heirscharen! hoe lang zult Gij roken tegen het gebed Uws volks? 5 (80:6) Gij spijst hen met tranenbrood, en drenkt hen met tranen uit een drieling. 6 (80:7) Gij hebt ons onze naburen tot een twist gesteld, en onze vijanden spotten onder zich. 7 (80:8) O God der heirscharen! breng ons weder, en laat Uw aangezicht lichten; zo zullen wij verlost worden. 8 (80:9) Gij hebt een wijnstok uit Egypte overgebracht, hebt de heidenen verdreven, en hebt denzelven geplant; 9 (80:10) Gij hebt de plaats voor hem bereid, en zijn wortelen doen inwortelen, zodat hij het land vervuld heeft. 10 (80:11) De bergen zijn met zijn schaduw bedekt geweest, en zijn ranken waren als cederbomen Gods. 11 (80:12) Hij schoot zijn ranken uit tot aan de zee, en zijn scheuten tot aan de rivier. 12 (80:13) Waarom hebt Gij zijn muren doorgebroken, zodat allen, die de weg voorbijgaan, hem plukken? 13 (80:14) Het zwijn uit het woud heeft hem uitgewroet, en het wild des velds heeft hem afgeweid. 14 (80:15) O God der heirscharen! keer toch weder; aanschouw uit de hemel, en zie, en bezoek dezen wijnstok, 15 (80:16) En de stam, dien Uw rechterhand geplant heeft, en dat om de zoon, dien Gij U gesterkt hebt! 16 (80:17) Hij is met vuur verbrand; hij is afgehouwen; zij komen om van het schelden Uws aangezichts. 17 (80:18) Uw hand zij over de man Uwer rechterhand, over des mensen zoon, dien Gij U gesterkt hebt. 18 (80:19) Zo zullen wij van U niet terugkeren; behoud ons in het leven, zo zullen wij Uw Naam aanroepen. 19 (80:20) O HEERE, God der heirscharen! breng ons weder; laat Uw aanschijn lichten, zo zullen wij verlost worden.

De inhoud van deze psalm is tamelijk gelijk aan die van de vorige. Sommigen denken dat hij geschreven werd bij gelegenheid van de verwoesting en de gevankelijke wegvoering van de tien stammen, gelijk de vorige bij die van de gevankelijke wegvoering van de twee stammen. Maar vele waren de benauwdheden van het Israël Gods, vele, die wellicht niet vermeld zijn in de gewijde geschiedenis, waarvan sommige de aanleiding tot het schrijven van deze psalm geweest kunnen zijn, die geschikt is om gezongen te worden ten dage van Jakobs leed, en indien wij bij het zingen ervan oprechte liefde uitdrukken voor de kerk en hartelijke

belangstelling in hetgeen haar betreft, met een vast vertrouwen op Gods macht om haar uit de grootste benauwdheden te redden, dan zullen wij de Heere psalmen met ons hart.

I. Hier vraagt de psalmist om de tekenen van Gods tegenwoordigheid en gunst onder hen vers 2-4.
II. Klaagt hij over de tegenwoordige Bestraffingen, waar zij onder zijn, vers 5-8.
III. Schildert hij de tegenwoordige verwoesting van de kerk door de gelijkenis van een wijnstok en een wijngaard, die gebloeid hebben, maar nu verwoest waren, vers 9-17. Hij eindigt met een gebed tot God om genade voor hen te bereiden, en hen te behoeden voor penarie, vers 18-20. Evenals vele voorafgaande en volgende psalmen heeft ook deze betrekking op de openbare belangen van het Israël Gods, die ons meer aan het hart moeten liggen dan enigerlei belang van onszelf**.**

PSALM 80:1-8

In de naam van de kerk wendt de psalmist zich hier in het gebed tot God ten behoeve van de tegenwoordige treurige toestand van Israël.

I. Hij bidt om Gods gunst voor hen, vers 2, 3, die is alles in alles voor het heiligdom, wanneer dit in verwoest en verlaten toestand is, en die moet in de eerste plaats worden gezocht. Merk op:
a. Als hoedanig hij in zijn gebed God beschouwt, namelijk als de herder van Israël, die hij "de schapen van Zijn weide" genoemd heeft, Psalm 79:13, onder wiens leiding en zorg Israël zich bevond, zoals schapen onder de zorg en leiding zijn van de herder. Christus is de grote en goede herder, aan wiens hoede en zorg wij in het geloof de schapen kunnen toevertrouwen, die Hem gegeven waren. Hij leidt Jozef als een kudde, vers 2, in de beste weiden en buiten de weg des gevaars. Indien Jozef Hem niet even gehoorzaam volgt als de schapen hun herder volgen, dan is dit zijn eigen schuld. Hij woont tussen de cherubim, waar Hij bereid is smeekbeden te ontvangen, en aanwijzingen te geven, het verzoendeksel was tussen de cherubim, en het is zeer troostrijk om in het gebed tot God op te zien, als zittende op een troon van de genade, en dat dit voor ons zo is, hebben wij te danken aan de grote verzoening, want het verzoendeksel was de genadetroon.
b. Wat hij van God verwacht en begeert: dat Hij gehoor zal geven, luisteren zal naar het geroep hunner ellende en van hun gebeden, dat Hij blinkende zal verschijnen in Zijn eigen heerlijkheid en ten gunste van Zijn volk, dat Hij zich tonen zal, hen met goedheid zal aanzien, dat Hij Zijn kracht zal opwekken en haar zal aanwenden, het was geweest alsof zij sluimerde: "Heere, wek haar op", er was veel tegenstand tegen Zijn zaak, en de vijanden dreigden haar te overweldigen, Heere, wek des te meer Uw kracht op, en kom tot onze verlossing. Wees een krachtige hulp voor Uw volk, Heere, doe dit voor het aangezicht van Efraïm, Benjamin en Manasse", dat is: "voor de ogen van al de stammen Israëls, laat hen het zien tot hun overtuiging en voldoening." Misschien worden deze drie stammen genoemd omdat het de stammen waren, die het eskadron vormden van het leger Israëls, dat op hun tocht door de woestijn het naast op de tabernakel volgde, zodat voor hen de ark van Gods sterkte zich verhief om hun vijanden te verstrooien.

2. Hij klaagt over Gods misnoegen tegen hen.
A. God was toornig, en dat vreest hij meer dan wat het ook zij, vers 5. Het was grote toom, hij vreesde dat God toornig was tegen het gebed Zijns volks, niet alleen dat Hij toornig was in weerwil van hun gebeden, door welke zij hoopten Zijn toorn van hen af te wenden, maar dat Hij toornig was op hun gebeden, hoewel het Zijn eigen volk was, dat ze bad. Dat God toornig is op de zonden Zijns volks en op de gebeden van Zijn vijanden, is niet vreemd, maar dat Hij

toornig zou zijn op de gebeden Zijns volks, dat voorzeker is wel vreemd. Hij stelde niet slechts uit om ze te verhoren (dat doet Hij dikwijls in liefde), maar Hij was misnoegd op hen. Indien Hij werkelijk toornig is op de gebeden Zijns volks, dan kunnen wij er zeker van zijn dat het is omdat wij kwalijk bidden Jakobus 4:3. Zij bidden, maar zij worstelen niet in het gebed, hun bedoelingen zijn niet goed, of er is de een of andere verborgen zonde, die aangehouden wordt, zij heffen geen reine handen op, maar heffen handen op met toorn en twijfel. Maar het is misschien slechts hun vrees, Hij schijnt toornig te zijn op hun gebed, terwijl Hij het in werkelijkheid niet is, want aldus wil Hij hun lijdzaamheid en hun volharding in het gebed op de proef stellen, zoals Christus de Kananese vrouw op de proef heeft gesteld toen Hij zei: "Het is niet betamelijk het brood van de kinderen te nemen enden hondekens voor te werpen."

B. Het was toorn, die lang aanhield: "Hoe lang zult Gij toornig zijn? Wij zijn voortgegaan met bidden, en toch ziet Gij ons toornig aan." Die tekenen van Gods misnoegen, die zolang aanhielden, waren hun tot smart en tot schaamte.
a. Tot smart, vers 6. Gij spijst hen met tranenbrood, van dag tot dag eten zij hun spijs in tranen, dat is de edik, waarin hun bete gedoopt is, Psalm 42:4. Er waren hun tranen te drinken gegeven, niet slechts nu en dan een teug uit die bittere beker, maar in overvloedige mate. Er zijn velen, die hun tijd doorbrengen in smart, die toch hun eeuwigheid zullen doorbrengen in vreugde.
b. Het was hun tot schaamte. Door hen toornig aan te zien heeft God hen hun naburen tot een twist gesteld, zij streden er om wie hen het meest aan verachting zou blootstellen, en zij werden zo goedkoop en gemakkelijk hun tot een prooi gemaakt, dat de twist er alleen over liep wie van hen het genot en voordeel zou hebben van hen te beroven en te plunderen. Hun vijanden lachten onder elkaar als zij zagen in welk een schrik en angst zij verkeerden, de ellende, waartoe zij gebracht waren, en de teleurstellingen, die zij hadden ondervonden. Als God misnoegd is op Zijn volk, dan moeten wij verwachten hen in tranen te zien, terwijl hun vijanden juichen en triomferen.

3. Hij bidt vurig om bekerende genade, teneinde Gode welbehaaglijk te worden. O God, breng ons weer, vers 4. O God van de heirscharen, breng ons weer, vers 8, en laat dan Uw aangezicht lichten, zo zullen wij verlost worden. Het is het refrein van het lied, want wij hebben het wederom in vers 20. Zij zijn zich bewust dat zij van God en hun plicht zijn afgedwaald, zich terzijde hebben afgewend op zondige wegen, en dat dit God er toe gebracht heeft om Zijn aangezicht voor hen te verbergen en hen over te geven in de handen hunner vijanden, en daarom begeren zij hun werk te beginnen van de rechte zijde: "Heere, wend ons tot U in de weg van bekering en verbetering van ons leven, en dan zult Gij ongetwijfeld tot ons wederkeren in een weg van genade en verlossing."
Merk op:
a. Er is geen heil dan in Gods gunst. "Laat Uw aanschijn lichten, laat ons Uw liefde hebben en het licht Uws aangezichts, en dan zullen wij verlost worden.
b. Er is geen gunst van God te verkrijgen tenzij wij tot Hem bekeerd worden. Wij moeten van de wereld en het vlees wederkeren tot God, en dan zal Hij Zijn aanschijn over ons doen lichten.
c. Er is geen bekering tot God dan door Zijn eigen genade. Wij moeten onze handelingen aanstellen om ons tot God te bekeren, Hoséa 5:4, en dan ernstig bidden om Zijn genade. "Bekeer me, en ik zal bekeerd zijn", pleitende op die genaderijke belofte, Spreuken 1:23,. "Keert u tot mijn bestraffing, zie Ik zal Mijn Geest ulieden overvloedig uitstorten." Het gebed hier is om een nationale bekering, naar deze methode moeten wij bidden om nationale

zegeningen, opdat hetgeen verkeerd is verbeterd zal worden, en dan zullen onze grieven spoedig worden hersteld. Nationale heiligheid zal nationaal geluk verzekeren**.**

PSALM 80:9-20

De psalmist brengt hier zijn bede voor Gods Israël tot de troon van de genade, en pleit bij God om ontferming en genade voor hen. De kerk wordt voorgesteld als een wijnstok, vers 9, 15, en een wijngaard, vers 16. De wortel van deze wijnstok is Christus, Romeinen 11:18. De ranken zijn de gelovigen, Johannes 15:5. De kerk is als een wijnstok, zwak en ondersteuning behoevende met een onschoon, weinig-belovend uiterlijk, maar vruchtbaar en zich uitspreidende, vruchtbaar in zeer voortreffelijke vruchten. Wij hebben reden om de goedheid Gods te erkennen dat Hij zo'n wijnstok in de woestijn van deze wereld geplant heeft en hem tot op de huidige dag heeft behoed en bewaard. Merk hier nu op:

I. Hoe de wijnstok van de Oud-Testamentische kerk in het eerst geplant werd. Hij was met een hoge hand uit Egypte gebracht, de heidenen werden uit Kanaän verdreven om er plaats voor te maken, zeven volken werden verdreven om plaats te maken voor dat volk. Gij hebt voor zijn aangezicht geveegd zo lezen het sommigen in vers 10, om zuiver werk te maken, de volken werden weggevaagd als drek met de bezem des verderfs. God plaats voor hem gemaakt hebbende en hem geplant hebbende, deed hem door een gelukkige vestiging van hun regering, beide in kerk en staat, diep wortel schieten, en zo vastgeworteld was hij dat, hoe dikwijls hun naburen het ook beproefden om hem uit te rukken, dit hun nooit gelukt is.

II. Hoe hij zich uitspreidde en bloeide.

1. Het land Kanaän zelf was dicht bevolkt. In het eerst waren zij niet talrijk genoeg om het geheel te bevolken, Exodus 23:29. Maar in Salomo's tijd waren Juda en Israël velen als zand, dat aan de zee is in menigte, het land was van hen vervuld, en toch was dit land zo vruchtbaar, dat het niet overbevolkt was, vers 10. De bergen van Kanaän waren bedekt met hun schaduw, en hoewel de takken, evenals de ranken van de wijnstok, zich wijd uitbreidden, waren zij niet, gelijk deze, zwak, maar sterk als schone cederbomen. Israël had niet slechts overvloed van mannen, maar van helden.

2. Zij strekten hun veroveringen uit naar, en hun heerschappij over, de naburige landen, vers 12. Hij schoot zijn ranken uit tot aan de zee, tot aan de Grote Zee westwaarts, zuidwaarts tot aan de rivier van Egypte, noordwaarts tot aan de rivier van Damascus, of liever oostwaarts tot aan de Eufraat, Genesis 15:18. De grootheid van Nebukadnezar werd voorgesteld door een krachtige, groenende boom Daniel 4:20, 21. Maar het is opmerkelijk dat deze wijnstok hier geroemd wordt om zijn schaduw, zijn ranken en zijn scheuten, maar geen woord is er over zijn vruchten, want Israël was "een uitgeledigde wijnstok," Hoséa 10:1. God kwam en zacht naar druiven, maar zie, er waren "stinkende druiven," Jesaja 5:2. En als een wijnstok geen vruchten voortbrengt, dan is er geen boom die zo nutteloos en zo waardeloos is, Ezechiël 15:2-6

III. Hoe hij verteerd en verdorven werd, "Heere, Gij hebt grote dingen voor deze wijnstok gedaan, en waarom zal dit alles nu ongedaan gemaakt worden? Als het een plant was, die God niet geplant heeft, dan zou het niet vreemd zijn haar uitgeroeid te zien, maar zal God verlaten en begeven hetgeen Hij zelf in het aanzijn heeft geroepen? vers 13. Waarom hebt Gij dan zijn muren doorgebroken? Er was een goede reden voor deze verandering in Gods wijze van doen met hen: deze edele wijnstok was "veranderd in verbasterde ranken eens vreemden wijnstoks," Jeremia 2:21, tot smaad van zijn grote eigenaar, geen wonder dus dat Hij "zijn

omheining wegnam," Jesaja 5:5. Maar Gods vroegere gunsten jegens deze wijnstok worden als pleitgronden aangevoerd in het gebed tot God, en gebruikt als aanmoedigingen voor hun geloof, dat God hen met dat al toch niet geheel en al zal verstoten. Merk op**:**

1. De boosaardigheid en vijandschap van de heidense volken tegen Israël. Niet zodra had God hun muren doorgebroken en hen open en bloot gelaten, of troepen van vijanden stormden op hen aan, die op de gelegenheid hadden gewacht om hen te vernietigen. Zij die voorbijgingen, plukten hen. Het zwijn uit het woud en het wild gedierte des velds waren gereed om de wijnstok te verwoesten, vers 14. Maar

2. Zie ook het beslag, dat op deze wrede vijanden gelegd was, want voordat God hun muren had doorgebroken, konden zij geen blad van deze wijnstok afplukken. De duivel kon Job niet schaden zolang God "een omtuining rondom hem gemaakt heeft," Job 1:10. Zie hoe het ieders belang is om zich in de gunst van God te houden, want dan behoeft men het gedierte des velds niet te vrezen, Job 5-23. Als wij God er toe brengen om zich van ons terug te trekken, dan is onze schaduw van ons geweken, en dan zijn wij verloren. De treurige toestand van Israël wordt beschreven, vers 17. Hij is met vuur verbrand, hij is afgehouwen, het volk wordt behandeld als doornen en distelen, die nabij de vervloeking zijn en welker einde is het vuur, en niet langer als wijnstokken, die beschermd en gekweekt worden, zij komen om, niet door de woede van het wild gedierte en het zwijn, maar van het schelden Uws aangezichts-dat was het, dat zij vreesden en waaraan zij al hun rampen toeschreven. Het staat goed of slecht met ons al naar wij onder Gods goedkeuring of afkeuring zijn.

IV. Wat nu hun bede van God is.

1. Dat God de wijnstok zou helpen, vers 15, 16, dat Hij genadiglijk kennis zou nemen van hun toestand, en er voor zou doen wat Hij geschikt er voor oordeelde. keer tot ons weer, o God van de heirscharen, want Gij scheent van ons weg te zijn gegaan, aanschouw uit de hemel, waarheen Gij U hebt teruggetrokken, vanwaar Gij het onrecht ziet, dat ons wordt aangedaan, de plaats van macht, vanwaar Gij krachtdadige hulp kunt zenden, van de hemel, waar Gij Uwen troon des gerichts hebt bereid, waar wij ons op beroepen, en waar Gij een beter land hebt bereid voor hen, die waarlijk Israëlieten zijn, zie vandaar in genade op deze wijnstok neer en bezoek hem in genade. Neem onze beklagenswaardige toestand in overweging en ontferm U, en laat ons dan naar Uw goedvinden de vruchten genieten van Uw mededogen. Zie slechts op de wijngaard, of liever op de wortel, die uw rechterhand geplant heeft, en die, naar wij hopen, Uw rechterhand dus zal beschermen, de tak, die Gij U gesterkt hebt, vers 17, "om Uw lof te vertellen", Jesaja 43:21, opdat Gij door de vrucht ervan geëerd zoudt worden. Heere, hij is geformeerd door U en voor U, en daarom kan hij met ootmoedig vertrouwen aan U worden overgegeven, aan U en Uw zorg. Gods werk is volkomen. Het woord "ben", dat in onze vertaling overgezet is door tak betekent eigenlijk de zoon, die Gij U in Uw raad gesterkt hebt. Die tak moest voortkomen uit de stam Israël, "Mijn knecht, de Spruite, of de tak", Zacharia 3:8. En daarom moest Israël in het algemeen, en het huis van David in het bijzonder, bewaard, ondersteund en in wezen gehouden worden. Hij is de ware wijnstok, Johannes 15:1, Jesaja 11:1. Verderf hem niet, want er is een zegen in, Jesaja 65:8.

2. Dat Hij de wijngaardenier zou helpen, vers 18, 19. "Uw hand zij over de man Uwer rechterhand ", de koning (wie hij ook geweest zij) uit het huis van David, die thans in en uit moest gaan voor hun aangezicht. "Uwe hand zij over hem, niet alleen om hem te beschermen en te bedekken, maar om hem te erkennen, hem te sterken en hem voorspoed te geven. Wij hebben die uitdrukking in Ezra 7:28. "Zo heb ik mij gesterkt, naar de hand des Heeren mijns Gods over mij." Hun koning wordt de man van Gods rechterhand genoemd, daar hij de vertegenwoordiger was van hun staat, die Gode dierbaar was, als Zijn Benjamin, de zoon van

Zijn rechterhand, daar hij bestuurder hunner zaken, een werktuig was in Gods rechterhand van veel goeds voor hen, hen beschermende tegen henzelf en tegen hun vijanden, en hen leidende in de rechte weg, en daar hij onderherder was onder Hem, die de grote Herder Israëls was. Vorsten, die macht hebben, moeten gedenken dat zij menschenzonen zijn, zonen van Adam zo is het woord dat, zo zij sterk zijn, het God is, die hen sterk maakt, en hen aldus heeft gemaakt voor Hem, want zij zijn Zijn dienaren om de belangen te dienen van Zijn koninkrijk onder de mensen, en, zo zij dit in oprechtheid doen, dan zal Zijn hand over hen wezen. En wij behoren in het geloof te bidden dat dit zo zijn moge, er deze belofte bijvoegende, dat, zo God met onze regeerders is, hun nabij is met Zijn genade, wij Hem zullen aankleven, dan zullen wij van U niet terugkeren, nooit zullen wij een zaak verlaten, die wij door God zien omhelsd, waarvan Hij de beschermer is. Laat God onze leidsman wezen, en wij zullen Hem volgen. Aan dit gebed ook toevoegende: "Wek ons op, breng leven in ons, doe onze kwijnende moed herleven, dan zullen wij Uwen naam aanroepen. Wij zullen dit blijven doen bij alle gelegenheden, daar wij bevonden hebben dat het niet tevergeefs is om dit te doen." Wij kunnen Gods naam niet op de rechte wijze aanroepen, tenzij Hij ons levend maakt, maar Hij, die leven brengt in onze ziel, brengt levendigheid in ons gebed. Maar vele uitleggers, Joodse zowel als Christelijke passen dit toe op de Messias, de Zone Davids, de beschermer en verlosser van de kerk, de hoeder van de wijngaard.

a. Hij is de man van Gods rechterhand, om wie Hij bij Zijn rechterhand heeft gezworen, aldus de Chaldeer, die Hij aan Zijn rechterhand heeft verhoogd, en die in waarheid Zijn rechterhand is, de arm des Heeren, want Hem is alle macht gegeven.
b. Hij is die Mensenzoon, die Hij zich gesterkt heeft ter verheerlijking van Zijn naam en ter bevordering van de belangen Zijns koninkrijks onder de mensen.
c. Gods hand is over Hem in geheel Zijn onderneming om Hem er in door te helpen, Hem te beschermen en te bemoedigen, opdat het welbehagen des Heeren door Zijn hand gelukkiglijk zal voortgaan. d. De vastheid en standvastigheid van de gelovigen zijn geheel en uitsluitend te danken aan de genade en kracht, die in Jezus Christus voor ons zijn weggelegd, Psalm 68:29. In Hem wordt onze kracht gevonden, door welke wij bekwaam worden gemaakt om te volharden tot de einde. Laat over Hem Uw hand zijn, bij Hem, die een held is, hulp voor ons besteld worden, Psalm 89:20, laat Hem bekwaam worden gemaakt om volkomen zalig te maken, dat zal dit onze veiligheid zijn: zo zullen wij van U niet terugkeren. Eindelijk. De psalm besluit met dezelfde bede die hij tevoren reeds tweemaal heeft opgezonden, en toch is het geen ijdele herhaling, vers 20. Breng ons weer. De titel, aan God gegeven klimt, vers 4. O God, vers 8, o God van de heirscharen, vers 20, o Heere (Jehovah) God van de heirscharen. Als wij tot God komen om Zijn genade, Zijn welbehagen in ons, en Zijn goed werk in ons, dan moeten wij vurig bidden, volharden in het gebed, en te ernstiger bidden**.**

PSALM 81

1 Voor de opperzangmeester, op de Gittith, een psalm van Asaf. (81:2) Zingt vrolijk Gode, onze Sterkte; juicht de God van Jakob. 2 (81:3) Heft een psalm op, en geeft de trommel; de liefelijke harp met de luit. 3 (81:4) Blaast de bazuin in de nieuwe maan, ter bestemder tijd, op onze feestdag. 4 (81:5) Want dat is een inzetting in Israël, een recht van de God Jakobs. 5 (81:6) Hij heeft het gezet tot een getuigenis in Jozef, als Hij uitgetogen was tegen Egypteland; alwaar ik gehoord heb een spraak, die ik niet verstond; 6 (81:7) Ik heb zijn schouder van de last onttrokken; zijn handen zijn van de potten ontslagen. 7 (81:8) In de benauwdheid riept gij, en Ik hielp u uit; Ik antwoordde u uit de schuilplaats des donders; Ik beproefde u aan de wateren van Meriba. Sela. 8 (81:9) Mijn volk, zeide Ik hoor toe, en Ik zal onder u betuigen, Israël, of gij naar Mij hoordet! 9 (81:10) Er zal onder u geen uitlands god wezen, en gij zult u voor geen vreemden god neerbuigen. 10 (81:11) Ik ben de Heere, uw God, Die u heb

opgevoerd uit het land van Egypte; doe uw mond wijd open, en Ik zal hem vervullen. 11 (81:12) Maar Mijn volk heeft Mijn stem niet gehoord; en Israël heeft Mijner niet gewild. 12 (81:13) Dies heb Ik het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat zij wandelden in hun raadslagen. 13 (81:14) Och, dat Mijn volk naar Mij gehoord had, dat Israël in Mijn wegen gewandeld had! 14 (81:15) In kort zou Ik hun vijanden gedempt hebben, en Mijn hand gewend hebben tegen hun wederpartijders. 15 (81:16) Die de HEERE haten, zouden zich Hem geveinsdelijk onderworpen hebben, maar hunlieder tijd zou eeuwig geweest zijn. 16 (81:17) En Hij zou het gespijsd hebben met het vette der tarwe; ja, Ik zou u verzadigd hebben met honig uit de rotsstenen.

Men onderstelt dat deze psalm niet geschreven werd bij gelegenheid van een bijzonder voorval, maar voor de plechtigheid van een bijzondere inzetting, hetzij die van de nieuwe maan in het algemeen, of voor die van de gedachtenis des geklanks bij de nieuwe maan van de zevende maand, Leviticus 23:24, Numeri 29:1. Toen David, geleid door de Geest, het zingen van psalmen invoerde in de tempeldienst, was deze psalm bestemd voor die dag om er de rechte viering voor op te wekken. Al de psalmen zijn nuttig, maar als de ene psalm meer geschikt en gepast is voor de dag dan een andere, dan moeten wij die kiezen. Aan de twee grote bedoelingen van onze Godsdienstige bijeenkomsten, en die wij in ons bijwonen ervan op het oog moeten hebben, wordt in deze psalm beantwoord, namelijk eer te geven aan God en onderricht te ontvangen van God, de lieflijkheid des Heeren te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel. Dienovereenkomstig is deze psalm ons behulpzaam om op onze plechtige feestdagen: God te loven om hetgeen Hij is voor Zijn volk, vers 2-4, en om hetgeen Hij voor hen gedaan heeft, vers 50. 11. Om elkaar te onderwijzen en te vermanen betreffende onze verplichtingen jegens God, vers 9-11, het gevaar van van Hem af te vallen, en het geluk, dat wij zouden smaken zo wij ons slechts dicht bij Hem hielden, vers 14-17. Dit is, hoewel oorspronkelijk tot Israël gesproken, geschreven tot onze lering, en moet daarom met toepassing op onszelf worden gezongen**.**

PSALM 81:1-8

Als het volk van God bijeenvergaderd was op de plechtige dag, de feestdag des Heeren, dan moest hun gezegd worden dat zij werk te doen hadden, want wij gaan niet naar de kerk om te slapen, of er lui en ledig te zijn, er is te doen wat door de plicht van iederen dag geëist wordt, werk van de dag, dat op zijn dag gedaan moet worden. En hier,

I. Worden de aanbidders Gods opgewekt tot hun werk, wordt hen door het zingen van deze psalm geleerd om zichzelf en elkaar er toe op te wekken, vers 2-4. Wat wij te doen hebben is: Gode de eer te geven van Zijn naam, en dit moeten wij in al onze Godsdienstige vergaderingen als ons werk beschouwen.

1. Dit doende, moeten wij op God het oog hebben als onze sterkte, en als de God van Jakob, vers 2. Hij is de sterkte van Israël als een volk, want Hij is een God in verbond met hen, die hen krachtdadig zal beschermen, ondersteunen en verlossen, hun strijd strijdt, hen kloeke daden zal laten doen, daden van overwinning. Hij is de sterkte van iedere Israëliet, door Hem worden wij bekwaam gemaakt om door al onze dienst, ons lijden en onze strijd heen te gaan, tot Hem, als onze sterkte, moeten wij bidden, en wij moeten Zijn lof zingen als de God van al het worstelende zaad Jakobs, met hetwelk wij geestelijke gemeenschap hebben.

2. Wij moeten dit doen met al de uitdrukkingen van heilige blijdschap en triomf. Toen moest het gedaan worden door muziekinstrumenten, met de trommel, de harp en de luit, en door het blazen van de bazuin, sommigen denken dat dit was ter gedachtenis aan het bazuingeschal op

de berg Sinas, dat al luider en luider werd, het werd toen gedaan, en moet ook nu gedaan worden, door het zingen van psalmen en door het maken van een blij geklank. Het lieflijke van de harp en het ontzaglijke van de bazuin geven te kennen dat God aangebeden moet worden met vrolijkheid, met heilige blijdschap, met eerbied en Godvruchtige vreze. Luid zingen en juichen geven te kennen dat wij warm en vol liefde moeten zijn in het loven van God, dat wij van harte Zijn lof moeten verkondigen als degenen, die ons niet schamen om ons steunen en vertrouwen op Hem en onze verplichtingen aan Hem te erkennen, en dat wij ons met velen moeten verenigen in dat werk, met hoe meer hoe beter, want dan gelijkt het meer op de hemel.

3. Dit moet gedaan worden ter bestemder tijd. Geen tijd is verkeerd of onvoegzaam om God te loven, ("ik loof U zevenmaal des daags, ja te middernacht sta ik op om U te loven)" maar sommige tijden zijn bestemd, niet voor God om ons te ontmoeten (want Hij is altijd bereid), maar voor ons om elkaar te ontmoeten ten einde ons te verenigen in het loven van God. De plechtige feestdag moet een dag wezen van lofzegging, als wij de gaven van Gods milddadigheid ontvangen en er ons in verblijden, dan is het voegzaam dat wij Zijn lof zingen.

II. Zij worden hier bestuurd in hun werk.
1. Zij moeten opzien naar de Goddelijke inzetting, die nu waargenomen wordt. In alle Godsverering moeten wij het oog hebben op het gebod, vers 5. Dit is een inzetting in Israël, het was een wet van de God Jakobs, die voor al het zaad Jakobs bindend was. God te loven is niet slechts goed, goed voor ons allen om te doen, maar het is onze onafwijsbare plicht, die wij hebben te vervullen, het is op ons gevaar zo wij hem verzuimen of veronachtzamen, en in al onze Godsdienstige verrichtingen moeten wij het oog hebben op de inzetting als onze volmacht en onze regel: "Dit doe ik, omdat God het mij geboden heeft, en daarom hoop ik dat Hij mij zal aannemen." Dan geschiedt het in het geloof.

2. Zij moeten terugzien op die werkingen van de Goddelijke voorzienigheid, waarvan het de gedachtenis viering is. Deze plechtige dienst werd verordineerd tot een getuigenis, vers 6, een blijvend, overgeleverd bewijs om van de feiten te getuigen. Het was een getuigenis voor Israël, opdat zij zouden weten en gedenken wat God gedaan had voor hun vaderen, indien zij het niet wisten of het vergaten.
a. In de naam des volks roept de psalmist zich het werk, dat God in het algemeen voor Israël gedaan heeft, in de herinnering terug dat door dit en andere feesten herdacht werd, vers 6. Toen God uittoog tegen het land van Egypte om het te verwoesten, ten einde Farao te noodzaken Israël te laten trekken, heeft Hij plechtige feestdagen ingesteld, om als een inzetting ten eeuwigen dage in hun geslachten waargenomen te worden als een gedachtenis er aan, inzonderheid het Pascha, dat misschien als de feestdag bedoeld werd, vers 4. en juist ingesteld werd toen God door het land van Egypte toog om de eerstgeborenen te doden, en de huizen van de Israëlieten voorbijging, Exodus 12:23, 24. Hierdoor moest dat wonder in eeuwige gedachtenis worden gehouden, opdat alle tijden
en eeuwen er de goedheid en strengheid Gods in zouden zien. Sprekende in de naam van zijn volk, neemt de psalmist nota van deze verzwarende omstandigheid hunner sla vernij in Egypte, dat zij daar een taal hoorden, die zij niet verstonden, dat zij daar vreemdelingen waren in een vreemd land. De Egyptenaren en de Hebreën verstonden elkanders taal niet, want Jozef sprak tot zijn broeders door een tolk, Genesis 42:23, en de Egyptenaren worden gezegd voor het huis van Jakob een volk te zijn, "dat een vreemde taal had," Psalm 114:1. Om van een verlossing het genaderijke en heerlijke te meer in het licht te stellen, is het goed om te letten op alles wat het leed, waarvan wij verlost werden, te smartelijker heeft gemaakt.

b. In de naam van God brengt de psalmist het volk sommige bijzonderheden van de verlossing in de herinnering. Hier verandert hij de persoon, vers 7. God spreekt door hem, zeggende: Ik heb zijn schouder van de last onttrokken.

Laat hem op de feestdag hen eraan herinneren:
(1). Dat God hen uit het diensthuis heeft uitgevoerd, hun schouder van de last van de verdrukking heeft onttrokken, waaronder zij op het punt waren om te bezwijken, hun handen van de potten heeft ontslagen, of van de manden, waarin zij leem en tichelstenen droegen. Verlossing uit slavernij is een zeer merkbare zegen, die in eeuwige gedachtenis moet worden gehouden. Maar dit was niet alles.
(2). God had hen verlost bij de Rode Zee, toen zij in hun benauwdheid tot Hem riepen, en Hij hen redde en de raadslagen hunner vijanden tegen hen verijdelde, Exodus 14:10. Toen heeft Hij hun geantwoord met een wezenlijk antwoord uit de schuilplaats des donders, dat is: uit de vuurkolom, in werke Hij zag op het leger van de Egyptenaren, en het verschrikte, Exodus 14:24, 25. Of, het kan bedoeld zijn van de wetgeving op de berg Sinas, die de verborgen plaats was, want het was de dood om er op te zien, Exodus 19:21, en het was in de donder, dat God toen sprak. Zelfs de verschrikkingen van Sinaï waren gunstbetoningen jegens Israël, Deuteronomium 4:33. c. God had hun zeden verdragen in de woestijn: "Ik beproefde u aan de wateren van Meriba, daar hebt gij uw aard getoond, getoond welk een ongelovig, murmurerend volk gij waart, en toch bleef Ik u Mijn gunst betonen." Sela. Let hier op. Vergelijk Gods goedheid met der mensen slechtheid, en zij zullen tegenhangers van elkaar zijn. Indien zij nu op hun plechtige feestdagen aldus hun verlossing uit Egypte moesten gedenken, zoveel te meer moeten wij op de Christelijke sabbatdag de nog heerlijker verlossing gedenken, door Jezus Christus voor ons gewrocht, een verlossing uit een erger slavernij dan die van Egypte, en de vele genaderijke antwoorden, die Hij ons gegeven heeft niettegenstaande onze menigvuldige tergingen**.**

PSALM 81:9-17

God spreekt hier door de psalmist tot Israël, en in hen tot ons, op wie de einden van de eeuwen gekomen zijn.
I. Hij eist hun ernstige aandacht voor wat Hij zal gaan zeggen, vers 9. "Mijn volk hoor toe. Wie zal naar Mij horen zo Mijn volk het niet doet? Ik heb u gehoord en geantwoord, wilt gij nu naar Mij horen? Hoor wat gezegd wordt met de grootste plechtigheid en de ontwijfelbaarste zekerheid, want het is wat Ik onder u zal betuigen. Geef Mij niet slechts gehoor, maar luister naar Mij, laat u door Mij raden, door Mij besturen." Niets kon meer redelijk of meer terecht worden verwacht, en toch stelt God er het twijfelend of bij, "of gij naar Mij hoordet"! Het is in uw belang om dit te doen, en toch staat het te bezien of gij het doen zult, want uw nek is een ijzeren zenuw.

II. Hij herinnert hen aan hun verplichting jegens God, als de Heere, hun God en Verlosser, vers 11. Ik ben de Heere, uw God, die u heb opgevoerd uit het land van Egypte. Dit is de inleiding tot de tien geboden, en een krachtige reden om ze te houden, aantonende dat wij er toe gehouden en verplicht zijn, er naar ons belang en uit dankbaarheid toe verplicht zijn, en al die banden verbreken wij zo wij ongehoorzaam zijn.

III. Hij geeft hun een uittreksel beide van de geboden en van de beloften, die Hij hun gaf, als de Heere hun God, bij hun komst uit Egypte.

1. Het grote gebod was dat zij geen andere goden voor Zijn aangezicht zouden hebben vers 10. Er zal onder u geen uitlands god wezen, geen naast uw eigen God. Andere goden mochten

wel vreemde goden genoemd worden want het was zeer vreemd dat een volk, hetwelk de ware en levende God tot hun God had, nog naar anderen zou hunkeren. God is hierin een ijverig God, want Hij zal niet toelaten dat Zijn eer aan een ander wordt gegeven, en daarom moeten zij hierin op hun hoede zijn, Exodus 23:13.

2. De grote belofte was, dat God zelf als een algenoegzame God hen nabij zou wezen in alles waarvoor zij Hem aanroepen, Deuteronomium 4:7. Dat, zo zij Hem aankleven als hun machtige beschermer en heerser, zij Hem altijd hun milddadige weldoener zullen bevinden. Doe uw mond wijd open, en Ik zal hem vervullen, zoals de jonge raven, die roepen, hun mond wijd openen, en de ouden ze vullen. Zie hier: a. Wat onze plicht is: onze verwachtingen van God te wekken, en onze begeerten naar Hem uit te breiden. Van het schepsel kunnen wij niet te weinig, van God niet te veel verwachten. Wij zijn niet nauw in Hem, waarom zouden wij dan nauw zijn in ons eigen hart? b. Wat Gods belofte is: onze mond te verzadigen met het goede, Psalm 103:5. Er is in God genoeg om "onze schatkameren te vervullen," Spreuken 8:21 om "alle treurige ziel te vervullen," Jeremia 31:25 om in al onze behoeften te voorzien, aan al onze begeerten tegemoet te komen en ons volkomen gelukkig te maken. Zingenot brengt oververzadiging teweeg, maar schenkt geen voldoening, Jesaja 55:2, Goddelijke genietingen schenken voldoening, maar zullen nooit oververzadiging teweegbrengen. En wij kunnen genoeg van God hebben, zo wij er in het geloof om bidden. "Bid en u zal gegeven worden, Hij geeft mildelijk en verwijt niet." God verzekerde aan Zijn volk Israël dat het hun eigen schuld zal zijn, indien Hij voor hen niet even grote en goede dingen deed, als Hij voor hun vaderen gedaan had. Niets zou te goed, te veel geacht zijn om hun te geven, indien zij zich dicht aan God hadden gehouden. Hij zou "hun alzulks en alzulks nog gegeven hebben", 2 Samuel 12:8.

IV. Hij beschuldigt hen van grote minachting voor Zijn gezag als wetgever, en voor Zijn genade en gunst als hun weldoener, vers 12. Hij had veel voor hen gedaan, en wilde nog meer voor hen doen, maar het is alles tevergeefs: "Mijn volk heeft mijn stem niet gehoord, maar was doof voor alles wat ik zei." Hij klaagt over twee dingen**:**

1. Hun ongehoorzaamheid aan Zijn geboden. Zij hebben Zijn stem gehoord, zoals nooit een volk haar gehoord had, maar zij wilden er niet naar luisteren, wilden er niet door geleid worden, noch door de wet, noch door de reden ervan.

2. Hun afkeer van Zijn verbondsbetrekking tot hen: Israël heeft Mijner niet gewild. "Zij berustten niet in Mijn woord", zo heeft het de Chaldeer. God was bereid hun een God te zijn, maar zij waren niet bereid Hem een volk te zijn, Zijn voorwaarden stonden hen niet aan. "Ik zou hen vergaderd hebben, maar zij wilden niet." Zij hadden dus niets van Hem en waarom niet? Het was niet omdat zij het niet mochten, zij waren bepaaldelijk uitgenodigd om met God in verbond te zijn. Het was niet omdat zij het niet konden, want het woord was nabij hen, in hun mond, in hun hart. Het was zuiver en alleen, omdat zij het niet wilden. God noemt hen Zijn volk, want Hij had hen gekocht, zij waren aan Hem verbonden met duizend banden, en toch hebben zelfs zij niet naar Hem gehoord, Israël, het zaad van Jakob, Mijn knecht, heeft Mij verworpen, heeft Mijner niet gewild. Al de goddeloosheid van de goddeloze wereld komt voort uit de verdorven wil. De reden waarom de mensen niet Godsdienstig zijn, is omdat zij het niet willen wezen.

V. Hij rechtvaardigt zich hiermee ten opzichte van de geestelijke oordelen, die Hij over hen bracht, vers 13. Dies heb Ik het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat een gevaarlijker vijand en boosaardiger verdrukker voor hen zijn zou dan iemand uit de naburige volken ooit voor hen geweest is. God onttrok hun Zijn Geest, nam de teugel van

weerhoudende genade van hen weg, liet hen aan henzelf over, en dat wel terecht, zij willen doen wat zij willen, zo laat hen dan doen wat zij willen, "Efraïm is vergezeld met de afgoden, laat hem varen." Het is rechtvaardig in God om diegenen over te geven aan hun lusten, die er aan toegeven, er zich door laten leiden en regeren, want waarom zou Zijn Geest altoos twisten? Zijn genade behoort Hem, Hij is aan niemand iets verschuldigd, en toch, gelijk Hij Zijn genade nooit aan iemand gegeven heeft, die zeggen kon haar verdiend te hebben, zo heeft Hij haar ook nooit aan iemand ontnomen die haar niet eerst verbeurd had. Zij hebben Mijner niet gewild, dies heb Ik hen overgegeven, laat hen hun gang gaan, en zie wat nu volgt: zij wandelden in hun raadslagen, in de weg huns harten, en in het gezicht hunner ogen zowel in hun aanbidding als in hun levensgedrag. Ik liet hen over om te doen wat zij wilden, en toen deden zij alles wat slecht was, zij wandelden in hun raadslagen, en niet naar de raad van God, niet in Zijn raad. Daarom was God niet de werker van hun zonde, Hij liet hen niet over aan de lust huns harten en aan de raad van hun eigen hoofd indien zij niet wel handelen, dan ligt de schuld aan hun eigen hart, en dan komt hun bloed op hun eigen hoofd.

VI. Hij betuigt Zijn welwillendheid jegens hen in Zijn wens dat zij anders voor zichzelf gehandeld zouden hebben. Hij zag hoe treurig hun toestand was en hoe gewis hun verderf, als zij aan het goeddunken van hun hart zijn overgelaten, dat is nog erger dan aan Satan te zijn overgegeven, hetgeen leiden kan tot verbetering, 1 Timotheüs 1:20, en tot behoudenis, 1 Korinthe 5:5. Maar overgegeven te zijn aan het goeddunken van ons eigen hart, dat is verzegeld te zijn ter verdoemenis. Die vuil is, dat hij nog vuil worde, tot wat noodlottige afgrond zal zo iemand niet voortgejaagd worden! Nu ziet God hier op hen neer met ontferming, en toont dat het met weerzin was, dat Hij hen aldus aan hun dwaasheid en hun lot overliet. "Hoe zou Ik u overgeven, o Efraïm" Hoséa 11:8, 9. Zo ook hier: "Och, dat Mijn volk naar Mij gehoord had!" Zie Jesaja 48:18. Zo heeft Christus geweend over de hardnekkigheid van Jeruzalem: "Och of gij ook bekende", Lukas 19:42.

De uitdrukkingen hier zijn zeer aandoenlijk vers 14-17, bedoeld om aan te tonen**:**

1. Hoe God niet wil dat iemand omkomt, en begeert dat allen tot berouw en bekering zullen komen. Hij verlustigt zich niet in het verderf van zondige personen of volken.

2. Wat vijanden zondaars zijn van zichzelf en welk een verzwaring het zal zijn van hun rampzaligheid, dat zij op zulke gemakkelijke voorwaarden gelukzalig hadden kunnen zijn. Merk hier op:

A. De grote genade, die God voor Zijn volk had weggelegd en hun geschonken zou hebben indien zij gehoorzaam waren geweest.

a. Hij zou hun de overwinning hebben gegeven over hun vijanden, en spoedig hun ten onderbrenging voltooid hebben. Zij zouden niet slechts stand hebben gehouden, maar hun doel bereikt hebben tegen de nog overgebleven Kanaänieten, en hun inbreuk op hen makende en kwellende naburen, vers 15. Ik zou hun vijanden gedempt hebben, en het is alleen op God dat wij kunnen steunen voor de ten onderbrenging van onze vijanden. Ook zou Hij hun de kosten en de vermoeienissen van een langdurige, afmattende krijg bespaard hebben, Hij zou het spoedig gedaan hebben, want Hij zou Zijn hand gekeerd hebben tegen hun tegenstanders, en dan zouden deze voor hen niet hebben kunnen bestaan. Hij geeft te kennen hoe gemakkelijk Hij het gedaan zou hebben zonder enigerlei moeilijkheid, door het keren van Zijn hand, ja "met de adem van Zijn lippen zal Hij de goddeloze doden," Jesaja 11:4. Indien Hij slechts Zijn hand wendt, zullen die de Heere haten zich Hem geveinsdelijk onderwerpen, vers 16, en hoewel zij er niet toe gebracht worden om Hem lief te hebben, zullen zij Hem toch moeten vrezen, en bekennen dat Hij te sterk voor hen is, en dat het ijdel is om met Hem te

strijden. God is geëerd, en dat is ook Zijn Israël, door de onderwerping van hen, die in opstand tegen hen waren, al is het dan ook maar een geveinsde, gedwongen onderwerping.

b. Hij zou hun nageslacht hebben bevestigd en bestendigd, het op een vaste, duurzame grondslag hebben gevestigd. In weerwil van al de aanslagen hunner vijanden tegen hen, zou hun tijd eeuwig geweest zijn, en zij zouden nooit gestoord zijn in het bezit van het goede land, dat God hun gegeven had, en nog veel minder er uit geworpen zijn, buiten het bezit erven zijn gesteld.

c. Hij zou hun grote overvloed gegeven hebben van allerlei goed, vers 17, Hij zou hen gespijsd hebben met het vette van de tarwe, met het beste koren en van de beste soort. Tarwe was het voornaamste product van Kanaän, en zij hebben er zeer veel van uitgevoerd, Ezechiël 27:17. Hij zou hen niet alleen voorzien hebben van het beste soort van brood, maar hen verzadigd hebben met honing uit de rotsstenen. Behalve de kostbare voortbrengselen van de vruchtbare grond, zullen, opdat er in het gehele land geen onvruchtbaar plekje zou zijn, de rotsspleten nog dienen voor bijenkorven, waarin zij overvloed van honing zullen vinden. Zie Deuteronomium 32:13, 14. Kortom, Gods bedoeling was het hun op alle wijzen lieflijk te maken en hen gelukkig te doen zijn.

B. De plicht, die God van hen eiste als voorwaarde van al die zegeningen. Hij verwachtte niets meer dan dat zij naar Hem zouden horen, zoals een scholier naar zijn onderwijzer om zijn onderricht te ontvangen, zoals een dienstknecht naar zijn heer om zijn orders te ontvangen, en dat zij zouden wandelen in Zijn wegen, die wegen des Heeren, welke recht en lieflijk zijn, dat zij Zijn inzettingen zouden waarnemen, en zouden achtgeven op de wenken van Zijn voorzienigheid, hierin was niets onredelijks.

C. Merk op hoe de reden van het onthouden van deze zegeningen gelegen is in hun verzuimen van de plicht. Indien zij naar Mij gehoord hadden, ik zou hun vijanden gedempt hebben. Nationale zonde en ongehoorzaamheid is de grote en enige zaak, die nationaal heil en nationale verlossing tegenhoudt en belemmert. "Toen Ik Israël wilde genezen" en alles in orde zou gebracht hebben onder hen, "werd Efraïms ongerechtigheid ontdekt," Hoséa 7:1, en zo werd die genezing tegengehouden. Wij zeggen allicht: "Indien zo'n methode gevolgd was, zodanig een werktuig gebruikt was geworden wij zouden onze vijanden spoedig ten onder hebben gebracht," maar wij vergissen ons, indien wij gehoord hadden naar God en ons aan onze plicht hadden gehouden, dan zou de zaak geschied zijn, maar het is zonde, die onze ellende lang doet duren en de verlossing vertraagt. En dit is het, waarover God zelf klaagt, en Hij wenst dat het anders geweest ware. God wil dat wij onze plicht jegens Hem volbrengen, opdat wij instaat en bevoegd zijn, gunst van Hem te ontvangen. Hij schept er behagen in dat we Hem dienen, niet omdat dit Hem voordeel aanbrengt, maar omdat het ons er om zal welgaan.

PSALM 82

1 Een psalm van Asaf. God staat in de vergadering Godes; Hij oordeelt in het midden der goden; 2 Hoe lang zult gijlieden onrecht oordelen, en het aangezicht der goddelozen aannemen? Sela. 3 Doet recht de arme en de wees; rechtvaardigt de verdrukte en de arme. 4 Verlost de arme en de behoeftige, rukt hem uit der goddelozen hand. 5 Zij weten niet, en verstaan niet; zij wandelen steeds in duisternis; dies wankelen alle fondamenten der aarde. 6 Ik heb wel gezegd: Gij zijt goden; en gij zijt allen kinderen des Allerhoogsten; 7 Nochtans zult gij sterven als een mens; en als een van de vorsten zult gij vallen. 8 Sta op, o God! oordeel het aardrijk, want Gij bezit alle natiën.

Deze psalm betreft hoven van vorsten en gerechtshoven, niet alleen in Israël, maar ook bij andere volken, maar waarschijnlijk werd hij oorspronkelijk geschreven ten gebruike van de magistraten van Israël, het grote Sanhedrin en hun andere oudsten die plaatsen van macht innamen, en misschien wel onder Davids leiding.
Deze psalm heeft ten doel koningen verstandig te maken en de aardse rechters te onderrichten, zoals Psalm 2 en 10, hen hun plicht voor te houden, zoals 2 Samuel 23:3, hen te wijzen op hun gebreken, zoals Psalm 58-2.

Wij hebben hier:
I. De waardigheid van de magistratuur en haar steunen op God, vers 1.
II. De plicht van de magistraten, vers 3, 4.
III. De ontaarding van slechte magistraten, en het kwaad, dat zij doen, vers 2, 5.
IV. Hun vonnis uitgesproken, vers 6,7.
V. De begeerte en het gebed van alle Godvruchtigen, dat het koninkrijk Gods al meer en meer opgericht zal worden vers 8.
Hoewel magistraten dit zeer beslist op zichzelf moeten toepassen, kan een ieder onzer het toch zingen met verstand, als wij bij het zingen Gode eer geven, als voorzittende in al onze openbare aangelegenheden, voorziende in de bescherming van benadeelde onschuld, en bereid zijnde om de machtigsten te straffen in gerechtigheid, en als wij ons troosten met het geloof aan Zijn tegenwoordige regering en de hoop op Zijn toekomstig oordeel**.**

PSALM 82:1-5

I. Wij hebben hier Gods opperbestuur en macht over alle raadsvergaderingen en gerechtshoven uitgesproken en vastgesteld als een grote waarheid, die door vorsten en onderdanen geloofd moet worden, vers 1. God staat als opperbestuurder in de vergadering van de machtigen van de machtige, in "coetu fortis, in de raadsvergadering van de vorst," de opperste magistraat, en Hij oordeelt onder de goden, de mindere magistraten, beide de wetgevende en de uitvoerende macht van de vorsten zijn onder Zijn oog en Zijn hand. Merk hier op**:**

1. De macht en eer van magistraten, zij zijn de machtigen, zij zijn dit in gezag, voor het openbare welzijn. Het is een grote macht, die hun toevertrouwd is, en zij behoren machtig te zijn in wijsheid en moed. Zij wo rden in de Hebreeuwse spraakwijze goden genoemd, voor deze ondergeschikte regeerders wordt hetzelfde woord gebruikt als voor de soevereine Heerser van de wereld. Zij zijn elohim, engelen worden aldus genoemd, beide omdat zij groot zijn in sterkte en macht, en omdat het Gode behaagt van hen gebruik te maken in het bestuur van deze lagere wereld, en magistraten in een ondergeschikte hoedanigheid, zijn ook de dienaren van Zijn voorzienigheid in het algemeen, ter bewaring van vrede en orde in de menselijke maatschappij, en inzonderheid van Zijn gerechtigheid en goedheid in het straffen van boosdoeners en het beschermen van hen die weldoen.
Goede magistraten, die beantwoorden aan het doel van de magistratuur, zijn als God, iets van Zijn eer is op hen gelegd, zij zijn Zijn plaatsvervangers en een grote zegen voor ieder volk. "Een goddelijke spreuk is op de lippen des konings," Spreuken 16:10. Maar "de goddeloze heersende over een volk, is een brullende leeuw en een beer, die ginds en weer loopt," Spreuken 28:15.

2. Een goede regeringsvorm aangeduid, namelijk een gemengde monarchie, zoals de onze. Hier is de machtige, de Souverein, en hier is zijn vergadering, zijn geheime raad, zijn parlement, zijn rechterlijke macht, welker leden goden genoemd worden.

3. Gods onbetwistbare soevereiniteit in en over de gehele vergadering van de machtigen gehandhaafd. God staat, Hij oordeelt onder hen, zij hebben hun macht van Hem ontvangen en zijn aan Hem verantwoordelijk, door Hem regeren de koningen. Hij is tegenwoordig bij al hun debatten, gaat alles na wat zij zeggen en doen, en van hetgeen verkeerd gezegd en gedaan wordt zal hun rekenschap gevraagd worden, en dan zal wegens hun wanbestuur met hen afgerekend worden. God heeft hun hart in Zijn hand, en ook hun tong, en "Hij neigt het tot al wat Hij wil," Spreuken 21:1, zodat Hij een veto kan uitbrengen bij al hun besluiten, en Zijn raad zal bestaan, welke raadslagen er ook in het hart van de mensen mogen zijn. Hij maakt het gebruik van hen, dat Hem behaagt, en dient door hen Zijn eigen doeleinden, hoewel hun hart dit niet denkt, Jesaja 10:7.
Laat magistraten dit bedenken en van ontzag er voor vervuld worden. God is bij hen in het gericht 2 Kronieken 19:6, Deuteronomium 1:17. Laat onderdanen dit bedenken en er door vertroost worden, want goede vorsten en goede rechters, die welmenend zijn, zijn onder een Goddelijke leiding, en slechte, die nog zulke boze bedoelingen hebben, zijn onder een Goddelijk bedwang.

II. Een last, gegeven aan alle magistraten om goed te doen met hun macht, daar zij er rekenschap van zullen te geven hebben aan Hem, die hen er mee bekleed heeft, vers 3, 4. 1. Zij moeten de beschermers wezen van hen, die blootgesteld zijn aan onrecht, en de schutsheren van hen, die hulp en raad van node hebben. Doet recht de arme, die geen geld heeft om er zich vrienden of voorspraken door te verkrijgen, en de wees, die terwijl hij nog jong is en niet instaat om zichzelf te helpen, reeds allen verloren heeft, die de leidslieden hunner jeugd zouden geweest zijn. Gelijk magistraten in het algemeen vaders moeten zijn van hun land, zo moeten zij dat in het bijzonder van de wezen zijn. Worden zij goden genoemd? Hierin moeten zij volgelingen zijn van Hem, zij moeten de vaders zijn van de wezen. Job was dit, Job 29:12.

2. Zij moeten onpartijdig rechtspreken, rechtvaardig zijn jegens de verdrukte en de arme, aan wie, daar zij zwak en hulpeloos zijn dikwijls onrecht gedaan wordt, en die gevaar lopen van alles te verliezen, indien de magistraten niet "ex officio, ambtshalve" tussenbeide treden tot hun hulp. Indien een arme man een eerlijke rechtzaak heeft, dan moet zijn armoede geen schade of nadeel zijn voor zijn zaak, hoe groot en machtig zijn tegenpartijders ook mogen wezen.

3. Zij moeten hen redden, die reeds de verdrukkers in handen gevallen zijn, vers 4. Rukt hen uit der goddelozen hand, doet hun recht tegen hun tegenpartijen, Lukas 18:3. Dat zijn cliënten, van wie niets te halen valt, geen betaling voor hun bewezen diensten, geen invloed door hun gunst te bewijzen, en toch zijn deze het, voor wie rechters en magistraten belangstellende zorg moeten hebben, met wier welzijn zij te rade moeten gaan, wier zaak zij moeten handhaven.

III. Een beschuldiging, gericht tegen slechte magistraten, die hun plicht veronachtzamen, misbruik maken van hun macht, vergetende dat God in hun midden staat, vers 2, 5.
Merk op
1. Wat de zonde is, die hun hier ten laste wordt gelegd: zij oordelen onrecht, tegen de regelen van de billijkheid en de inspraak van hun eigen geweten, uitspraak doende tegen hen, die het recht aan hun zijde hebben, uit onwil of boosaardigheid, of voor hen, die een onrechtvaardige zaak hebben, uit gunstbetoon en partijdige genegenheid. Onrecht te doen is slecht, maar onrecht oordelen is nog veel slechter omdat het is: onrecht doen onder schijn van recht, tegen

zulke daden van onrecht is er geen beschutting voor de benadeelden, maar die het onrecht plegen worden er door aangemoedigd. Het was een even groot kwaad als ieder ander, dat Salomo onder de zon gezien heeft, toen hij "ter plaatse des gerichts goddeloosheid zag," Prediker 3:16, Jesaja 5:7. Zij hebben niet slechts de personen van de rijken aangenomen omdat zij rijk waren, hoewel dat al slecht genoeg is, maar, wat nog veel erger is zij hebben de personen van de goddelozen aangenomen, omdat zij goddeloos zijn, zij hebben hen niet alleen beschermd in hun goddeloosheid, maar hen er nog te meer om bemind en hun belangen bevorderd. Wee u, o land, als uw rechters zodanigen zijn!

2. Wat de oorzaak was van deze zonde. Er was hun duidelijk genoeg gezegd dat het hun plicht was de armen te beschermen en te verlossen, dit werd hun dikwijls gelast te doen, maar toch oordeelden zij onrecht, omdat zij niet wisten en niet wilden verstaan. Zij willen niet horen van hun plicht, zij willen zich de moeite niet geven om hem te bestuderen, of er zich op toe te leggen, zij hebben er geen begeerte naar om de zaken recht te bezien, maar worden geregeerd door eigenbelang, niet door rede of recht, een geschenk in het verborgene verblindt hen de ogen. Zij weten niet omdat zij niet willen verstaan, niemand is zo blind als zij, die niet willen zien. Zij hebben hun eigen geweten overbluft, en zo wandelen zij voort in duisternis, niet wetende, of er zich niet om bekommerende, wat zij doen of waar zij heengaan. Zij, die in duisternis wandelen, wandelen voort naar de eeuwige duisternis.

3. Wat de gevolgen waren van deze zonde: alle fondamenten van de aarde of des lands wankelen. Als het recht wordt verkeerd, welk goed is er dan nog te verwachten? "Het land en al zijn inwoners zijn versmolten," zoals de psalmist van een gelijksoortige toestand gezegd heeft, Psalm 75:4. Het wangedrag van openbare personen is een openbaar kwaad**.**

PSALM 82:6-8

Wij hebben hier**:**

1. Aardse goden vernederd, vers 6, 7. De waardigheid van hun ambt is erkend, vers 6. Ik heb wel gezegd: gij zijt goden. Zij waren geëerd met de naam en de titel van goden, God zelf heeft hen zo genoemd in de wet tegen oproerige woorden, Exodus 22:23 :De goden zult gij niet vloeken. En als hun deze titel uit de bron van eer komt wie kan hem dan betwisten? Maar wat is de mens, dat hij aldus groot geacht wordt? Hij noemde hen goden, omdat "het woord Gods tot hen geschied is", zo heeft onze Heiland het verklaard, Johannes 10:35, zij hadden een opdracht, een aanstelling van God, en werden door Hem afgevaardigd om de schilden van de aarde te zijn, de bewaarders van de openbare vrede, en om wrekers te zijn tot straf dengenen, die hem verstoren, Romeinen 13:4. In die zin zijn zij allen kinderen des Allerhoogsten. God heeft iets van Zijn eer op hen gelegd, en gebruikt hen in Zijn regering van de wereld, zoals David zijn zonen tot opperbestuurders had aangesteld, 2 Samuel 8:18 Of: "Omdat Ik gezegd heb: gij zijt goden, hebt gij de eer hoger opgevoerd dan bedoeld was, en hebt gij u ingebeeld kinderen des Allerhoogsten te zijn," zoals de koning van Babel, Jesaja 14:14 :"Ik zal de Allerhoogste gelijk worden, " en de vorst van Tyrus, Ezechiël 28:2, wiens hart zich verhief, zeggende: "ik ben God." Het is zeer moeilijk voor de mensen, als de hand Gods zoveel eer op hen legt en zij zoveel eer ontvangen als de kinderen van de mensen hun behoren te bewijzen, om er niet hoogmoedig op te zijn en er opgeblazen door te worden, zodat zij hoger over zichzelf denken dan hun betaamt. Maar hier volgt een vernederende gedachte: nochtans zult gij sterven als een mens.

Dit kan genomen worden, hetzij:

a. Als de straf van slechte magistraten, de zodanigen, die onrecht oordeelden, en door hun wanbeheer de fondamenten van de aarde deden wankelen. God zal met hen afrekenen, hen afsnijden te midden van hun pracht en voorspoed. zij zullen sterven zoals andere goddeloze mensen, en vallen gelijk een van de heidense vorsten. Het zal hen niet beveiligen dat zij Israëlieten zijn, evenmin als het hen beveiligt dat zij rechters zijn, of zoals een van de engelen, die gezondigd hebben, of gelijk een van de reuzen van de oude wereld. Vergelijk dit met hetgeen Elihu opmerkte betreffende de machtige verdrukkers van zijn tijd, "Hij klopt hen tezamen als goddelozen in een plaats waar aanschouwers zijn," Job 34:26. Laat hen, die misbruik maken van hun macht, weten dat God beide haar en hun leven van hen zal wegnemen, want in hetgeen, waarin zij trots gehandeld hebben, zal Hij tonen boven hen te zijn. Of,

b. Als het einde van de heerlijkheid van alle magistraten in deze wereld, laat hen niet opgeblazen zijn door hun eer, of hun werk veronachtzamen, maar laat de gedachte aan hun sterflijkheid beide vernederend zijn voor hun hoogmoed en een aansporing voor hen om hun plicht te doen. Gij wordt goden genoemd, maar gij zijt niet onsterflijk, gij zult sterven als een mens, als gewone mensen, en gelijk een hunner zult gij, o vorsten, valle n. Hoewel koningen en vorsten, al de rechters van de aarde, voor ons goden zijn, zijn zij voor God toch mensen, en als mensen zullen zij sterven, en al hun eer zal in het stof worden gelegd. "Mors sceptra ligonibus aequat. De dood mengt scepters en spaden dooreen."

2. De God des hemels verhoogd, vers 8. De psalmist acht het van weinig nut om met deze trotse verdrukkers te redeneren, zij waren doof voor alles wat hij hun zei, en bleven voortwandelen in duisternis. Daarom ziet hij op tot God, beroept zich op Hem, en bidt Hem om deze grote macht in Zijn eigen handen te nemen. Sta op o God, oordeel het aardrijk, en als hij bidt dat Hij het doen zal dan gelooft hij dat Hij het doen zal. Gij bezit alle natiën. Dit ziet:
a. Op het rijk van de voorzienigheid. God regeert de wereld, verheft en vernedert, richt op en werpt neer wie Hij wil. Hij bezit alle natiën, heeft een volstrekte heerschappij over hen, beschikt over hen zoals een man over zijn erfdeel beschikt. Dit moeten wij geloven, dat moet ons ter vertroosting wezen, namelijk dat de aarde niet zo overgegeven is in de handen van de goddelozen, van de goddeloze heersers, als wij in verzoeking zijn te denken, Job 9:24. God heeft zich de macht voorbehouden en beheerst hen. In dit geloof moeten wij bidden: "Sta op, o God, oordeel het aardrijk, verschijn tegen hen, die onrecht oordelen, en stel herders naar Uw hart aan over Uw volk." Er is een rechtvaardig God, tot wie wij de toevlucht kunnen nemen en op wie wij kunnen rekenen voor de krachtdadige hulp voor allen, die door onrechtvaardige rechters benadeeld zijn.
b. Het ziet op het rijk van de Messias. Het is een gebed om de verhaasting daarvan, dat Christus zal komen die de Rechter van de aarde is, en er wordt gepleit op deze belofte, dat God hem de heidenen zal geven tot Zijn erfdeel. Gij, 0 Christus, zult alle natiën beërven en bezitten, en over hen heersen. Laat de wederkomst van Christus al die wanorde herstellen. Er zijn twee woorden, waarmee wij ons en elkaar kunnen vertroosten met betrekking tot het wanbestuur onder de mensen. Het een is: "Halleluja, want de Heere de almachtige God heeft als Koning geheerst" Openbaring 19:6. Het andere is: "Ja, Ik kom haastelijk," Openbaring 22:20.

PSALM 83

1 Een lied, een psalm van Asaf. (83:2) O God! zwijg niet, houd U niet als doof, en zijt niet stil, o God! 2 (83:3) Want zie, Uw vijanden maken getier, en Uw haters steken het hoofd op. 3 (83:4) Zij maken listiglijk een heimelijken aanslag tegen Uw volk, en beraadslagen zich tegen Uw verborgenen. 4 (83:5) Zij hebben gezegd: Komt, en laat ons hen uitroeien, dat zij geen volk meer zijn; dat aan de naam Israëls niet meer gedacht worde. 5 (83:6) Want zij hebben in het hart tezamen beraadslaagd; tegen U hebben zij een verbond gemaakt; 6 (83:7) De tenten van Edom en der Ismaelieten, Moab en de Hagarenen; 7 (83:8) Gebal, en Ammon, en Amalek, Palestina met de inwoners van Tyrus. 8 (83:9) Ook heeft zich Assur bij hen gevoegd; zij zijn de kinderen van Lot tot een arm geweest. Sela. 9 (83:10) Doe hun als Midian, als Sisera, als Jabin aan de beek Kison; 10 (83:11) Die verdelgd zijn te Endor; zij zijn geworden tot drek der aarde. 11 (83:12) Maak hen en hun prinsen als Oreb en als Zeeb, en al hun vorsten als de ganse aarde.Zebah en als Zalmuna; 12 (83:13) Die zeiden: Laat ons de schone woningen Gods voor ons in erfelijke bezitting nemen. 13 (83:14) Mijn God! maak hen als een wervel, als stoppelen voor de wind. 14 (83:15) Gelijk het vuur een woud verbrandt, en gelijk de vlam de bergen aansteekt; 15 (83:16) Vervolg hen alzo met Uw onweder, en verschrik hen met Uw draaiwind. 16 (83:17) Maak hun aangezicht vol schande, opdat zij, o HEERE! Uw Naam zoeken. 17 (83:18) Laat hen beschaamd en verschrikt wezen tot in eeuwigheid, en laat hen schaamrood worden, en omkomen; 18 (83:19) Opdat zij weten, dat Gij alleen met Uw Naam zijt de HEERE, de Allerhoogste over de ganse aarde.

Deze psalm is de laatste van die, welke de naam Asaf in het opschrift hebben. Evenals de meeste van deze, is hij geschreven betreffende openbare aangelegenheden, de beledigingen van de vijanden van de kerk, die haar verderf zochten. Sommigen denken dat hij geschreven werd bij gelegenheid van de dreigende inval in het land van Juda in Josafats tijd door de Moabieten en Ammonieten, de kinderen Lots van wie hier gesproken wordt, vers 9, die aan het hoofd van de verbondenen waren, en van wie al de andere staten, die hier genoemd zijn, bondgenoten waren. Wij hebben de geschiedenis in 2 Kronieken 20:1 waar gezegd wordt dat de kinderen Ammons en met hen anderen tegen Josafat ten strijde kwamen. Anderen denken dat hij geschreven werd met het oog op al de bondgenootschappen van de naburige volken tegen Israël, van het begin tot het einde. De psalmist beroept zich hier:

I. Op Gods kennis, door een voorstelling van de bedoeling en het streven om Israël te verderven, vers 2-9.

II. Op Gods gerechtigheid en op zijn ijver voor Zijn kerk en Zijn eigen eer, in een vurig gebed om de aanslag te verijdelen, opdat de kerk bewaard, de vijanden vernederd en God verheerlijkt zal worden, vers 10-19. Bij het zingen ervan kunnen wij het toepassen op de vijanden van de Evangeliekerk, alle antichristelijke machten en partijen, aan God voorstellende hun bondgenootschappen tegen Christus en Zijn koninkrijk, en ons verblijdende in de hoop, dat al hun plannen verijdeld zullen worden en de poorten van de hel niet tegen de kerk zullen overmogen**.**

PSALM 83:1-9

Het Israël Gods was nu in gevaar en vrees en in grote benauwdheid, en toch wordt hun gebed een lied, een psalm genoemd, want het zingen van psalmen is niet ontijdig, neen, zelfs niet als de harpen aan de wilgen worden gehangen.

I. De psalmist bidt God om te verschijnen ten behoeve van Zijn beledigd en bedreigd volk, vers 2. " O God, zwijg niet, maar doe uitspraak voor ons tegen hen, die ons zo blijkbaar

onrecht doen." Aldus heeft Josafat gebeden bij gelegenheid van die inval, 2 Kronieken 20:11. "Zie dan, zij vergelden het ons, komende om ons uit uw erve, die Gij ons te erven gegeven hebt, te verdrijven." Soms schijnt God de ogen te sluiten voor de onrechtvaardige behandeling, die Zijn volk wordt aangedaan, Hij zwijgt alsof Hij het niet zag, niet opmerkte of er zich niet om bekommerde, Hij zwijgt alsof Hij zich strikt onzijdig wilde houden en wilde dat zij het maar samen zouden uitvechten, Hij is stil, verontrust de vijanden Zijns volks niet, biedt hun geen tegenstand, maar schijnt er bij te zitten als een versaagd man, als een held, die niet kan verlossen. Dan laat Hij ons toe om Hem aan te roepen, zoals hier: " O God, zwijg niet. Heere, spreek tot ons door uw profeten tot onze bemoediging, " (zoals Hij gedaan heeft bij gelegenheid van die inval 2 Kronieken 20:14 en verv.) Heere spreek tot ons door uw voorzienigheid, en spreek tegen onze vijanden, spreek verlossing voor ons, en teleurstelling voor hen." Gods spreken is Zijn handelen, want spreken en doen is voor Hem hetzelfde.

II. Hij geeft hier een bericht van het grote verbond van de naburige volken tegen Israël, en bidt God het te verbreken en er de plannen van te doen mislukken. Merk hier nu op**:**

1. Tegen wie dit verbond gericht was, tegen het Israël Gods, en dus in werkelijkheid ook tegen de God Israëls. Zo draagt de psalmist er zorg voor om God belang te doen stellen in hun zaak, niet twijfelende, of, zo het bleek dat zij voor God waren, God zou doen blijken dat Hij voor hen was, en dan konden zij al hun vijanden trotseren, immers, wie zou dan nog tegen hen kunnen zijn? "Heere, zegt hij, Zij zijn uw vijanden, en zij haten U." Alle goddelozen zijn Gods vijanden het bedenken des vleses is vijandschap tegen God maar inzonderheid goddeloze vervolgers, zij haten de aanbidders van God, omdat zij Gods heilige Godsdienst haten en de aanbidding van Hem. Dit was het, dat Gods volk zo ijverig tegen hen maakte zij streden tegen God, zij hebben in het hart tezamen beraadslaagd, tegen U hebben zij een verbond gemaakt, vers 6. Indien het alleen onze belangen gold, zouden wij het beter kunnen dragen, maar als de vijandschap tegen God zelf gericht is, dan is het tijd om te roepen: Help, Heere, o God, zwijg niet. Hij bewijst dat zij zich tegen God verbonden hebben, want zij zijn het tegen het volk van God, dat Hem dierbaar is, Zijn zoon, Zijn eerstgeborene, Zijn deel, het snoer van Zijn erve. Hij kan in waarheid gezegd worden tegen mij te strijden, die poogt mijn kinderen te verderven, mijn gezin uit roeien, tracht mijn bezitting te gronde te richten. "Heere," zegt de psalmist, "zij zijn uw vijanden, want zij beraadslagen zich tegen uw verborgenen". Gods volk zijn Zijn verborgenen, verborgen, want "hun leven is met Christus verborgen in God, de wereld kent hen niet," indien zij hen kenden, zij zouden hen niet haten, zoals zij hen haten. Zij zijn ook Zijn verborgenen ten opzichte van hun veiligheid. God neemt hen onder Zijn bijzondere bescherming, verbergt hen in het holle van Zijn hand, en toch, in trotsering van God en Zijn macht en belofte om Zijn volk te beveiligen, willen zij beraadslagen om hen te verderven, en "hen van hun hoogheid te verstoten," Psalm 62:4, en aldus hen tot een prooi te maken, die God zich "heeft afgezonderd," Psalm 4:4. Zij besluiten hen te verderven, die God besloten heeft te bewaren.

2. Hoe dit verbond werkt. Op de bodem ervan is de duivel, en daarom:
a. Wordt met veel geweld tewerk gegaan. uw vijanden maken getier, vers 3. "De heidenen woeden" Psalm 2:1. "De volken waren toornig," Openbaring 11:18. Zij zijn zeer luid in hun geroep tegen het volk, dat zij hopen door hun luide lasteringen terneer te kunnen werpen. Dit wordt aangevoerd als een reden waarom God niet zou zwijgen. "De vijanden spreken groot, spreken veel, Heere, laat hen niet alleen spreken, maar spreek Gij tot hen in Uwen toorn," Psalm 2:5.
b. Met veel hoogmoed en onbeschoftheid. Zij steken het hoofd op, in vast vertrouwen op hun welslagen, zij zijn zo hoog opgeheven, alsof zij de Allerhoogste reeds ver te boven waren gekomen en de almachtige konden overweldigen.

c. Met zeer veel slimheid en overleg, zij maken listiglijk een heimelijke aanslag, vers 4. In hun wijze van handelen ontwaart men de list van de oude slang, en zij wenden alle middelen, hoe laag ook of hoe slecht, aan om hun doel te bereiken. Zij "verdiepen zich om te slachten,' Hoséa 5:2, alsof zij de oneindige wijsheid konden verschalken.
d. Met grote eenstemmigheid. Welke tegenstrijdige belangen zij ook onder elkaar kunnen hebben, tegen het volk van God beraadslagen zij tezamen vers 6, dan is Satans koninkrijk niet tegen zichzelf verdeeld. Om deze onheilige krijg te kunnen voortzetten, leggen zij hun hoofden en hun hoornen bij elkaar en ook hun harten. "Fas est et ab hoste doceri, Zelfs een vijand kan onderrichten." Handelen de vijanden van de kerk met gemeen overleg om haar te vernietigen? Zijn de koningen van de aarde eens van zin om hun macht en eer aan het beest te geven? En zullen dan de vrienden van de kerk niet eensgezind zijn om haar belangen te dienen? Indien Herodes en Pilatus vrienden worden, teneinde zich te verenigen om Christus te kruisigen, dan voorzeker zullen Paulus en Barnabas, Paulus en Petrus spoedig vrienden worden, teneinde zich te verenigen om Christus te prediken.

3. Wat het is, waarop men het met dit bondgenootschap gemunt heeft. Zij beraadslagen, niet gelijk de Gibeonieten om een verbond met Israël te maken, teneinde zich door zo'n gewenst bondgenootschap te versterken, dat hun wijsheid zou geweest zijn. Zij beraadslagen, niet alleen om Israël te kortwieken, hen hun laatste veroveringen te ontrukken en de voortgang hunner zegevierende wapenen te stuiten, niet alleen om het evenwicht van de macht tussen hen en Israël in stand te houden, en te voorkomen dat hun macht al te groot wordt, dat is hun niet genoeg, zij bedoelen niets minder dan het algehele verderf van Israël, zij moeten met wortel en tak worden uitgeroeid, vers 5. "Komt, laat ons hen uitroeien, dat zij geen volk meer zijn, gelijk zij de zeven volken van Kanaän hebben uitgeroeid. Laat ons zorgen dat er wortel noch tak van hen overblijft, en laat ons hun land zo volkomen verwoesten, dat aan de naam Israëls niet meer gedacht worde) neen, zelfs niet in de geschiedenis," want met hen zullen zij ook al hun bijbels vernietigen, al hun registers en hun archieven verbranden. Zodanig is de vijandschap van het zaad van de slang tegen het zaad van de vrouw. Het is de geheime begeerte van de goddelozen, dat de kerk Gods niet bestaan zal in de wereld, dat er niet zo iets als godsdienst zij onder het mensdom, er het besef, het bewustzijn van uit hun eigen hart gebannen hebbende, wensen zij dat ook de gehele aarde ervan ontdaan zal zijn, dat al zijn wetten en inzettingen afgeschaft, al zijn bedwang, zijn verplichtingen, afgeschud zullen worden, en allen die hem prediken, belijden of beoefenen, gedood zullen worden. Daartoe zouden zij het gaarne brengen, indien het in hun macht ware, maar "die in de hemel woont zal lachen, de Heere zal hen bespotten."

4. Wie het waren, die dit bondgenootschap uitmaakten, de volken, die het gesloten hebben worden hier genoemd, vers 7-9 De Edomieten en Ismaelieten, beide volken afstammelingen van Abraham, staan vooraan, want de afvalligen van de kerk zijn haar bitterste en boosaardigste vijanden geweest, getuige Julianus. Dezen waren in de bloede aan Israël verwant, en toch in verbond tegen Israël. Gene banden van de natuur zijn zo sterk, of de geest van de vervolging heeft ze verbroken, de ene broeder zal de andere broeder overleveren tot de dood. Moab en Ammon waren de kinderen van de rechtvaardige Lot, maar als een bloedschender en dus een ontaard geslacht. De Filistijnen waren gedurende lange tijd een doorn in Israëls zijde geweest, en zeer kwellend voor hen. Hoe de inwoners van Tyrus die in Davids tijd Israëls standvastige bondgenoten zijn geweest, nu onder hun vijanden zijn gekomen, weet ik niet, maar dat Assur dat is: de Assyriërs, ook bij hen gevoegd zijn, is niet vreemd, of dat zij zoals de betekenis is van het woord de kinderen van Lot tot een arm geweest zijn. Zie hoe talrijk de vijanden van Gods kerk altijd geweest zijn, Heere, hoe zijn zij vermenigvuldigd, die haar benauwen! "Gods erfenis is een gesprenkelde vogel, de vogelen

zijn rondom tegen haar," Jeremia 12:9, waardoor de macht van God grotelijks verheerlijkt wordt daar Hij zich een kerk in de wereld bewaart in weerwil van de verenigde machten van de aarde en van de hel**.**

PSALM 83:10-19

In de naam van de kerk bidt de psalmist hier om de vernietiging van deze verbonden machten en in de naam van God voorzegt hij haar, want dit gebed, dat het zo zijn mocht, staat gelijk met een profetie, dat het zo zijn zal, en deze profetie reikt tot alle vijanden van de Evangeliekerk, wie zij ook zijn mogen, die Christus koninkrijk tegenstaan, zij kunnen hier hun oordeel lezen. In korte woorden komt het gebed hierop neer dat deze vijanden, die verbonden waren tegen Israël, teleurgesteld mogen worden in hun pogingen, en dat die pogingen op hun eigen verderf zullen uitlopen, en Gods Israël dus bewaard en bestendigd zal worden. Nu wordt dit hier opgehelderd:

I. Door enige precedenten. Laat datgene hun straf zijn, hetwelk het lot geweest is van anderen, die zich tevoren tegen Gods Israël gekant hebben. De nederlaag van vroegere vijandelijke verbintenissen kan als pleitgrond in het gebed tot God aangevoerd worden, en gebruikt worden als een aanmoediging voor ons eigen geloof en onze hoop, omdat God nog dezelfde is, die Hij altijd geweest is, dezelfde voor Zijn volk, en dezelfde tegen Zijn en hun vijanden, bij Hem is geen verandering.

1. Hij bidt dat hun legers evenals die van hun vorige vijanden verstrooid zullen worden, vers 10, 11. Doe hun als Midian, laat hen door hun eigen vrees en verschrikking verslagen worden, want zo is het leger van de Midianieten verslagen, veel meer dan door Gideons driehonderd mannen. Doe hun als aan het leger van Sisera, die generaal was onder Jabin, koning van Kanaän, dat God versloeg aan de beek Kison, Richteren 4:15, in welks nabijheid Endor lag, zij werden als mest van de aarde, hun dode lichamen werden weggeworpen als mest, op hopen gelegd, of uitgespreid om de grond vet te maken, zij werden als vuil vertreden door het kleine, maar zegevierende leger van Barak, en dit werd hier gevoegelijk als precedent gesteld, omdat Debora het als zodanig gesteld heeft voor de latere tijden, toen het nog pas gebeurd was, Richteren 5:31. "Alzo moeten omkomen al uw vijanden, o Heere," dat is: alzo zullen zij omkomen.

2. Hij bidt dat hun aanvoerders, evenals die in vorige tijden, verdaan zullen worden. Het gemene volk zou zo boosaardig niet geweest zijn, indien hun vorsten hen niet opgezet hadden, en daarom wordt inzonderheid tegen hen gebeden, vers 12, 13.
Merk op:
a. Waarin hun boosheid tegen de God Israëls bestond, zij zeiden: Laat ons de schone woningen Gods voor ons in erfelijke bezitting nemen, vers 13, waaronder wij kunnen verstaan het land Kanaän, dat een schoon lieflijk land was, Immanuels land was, of wel, de tempel, die inderdaad de schone, lieflijke woning Gods was, Jesaja 64:11, of zoals Dr. Hammond suggereert de lieflijke weidevelden, welke door deze Arabieren, die in vee handelden, zeer bijzonder gezocht werden. De vorsten en edelen wilden zich door deze oorlog verrijken, om hun geldgierigheid en eerzucht te bevredigen en hun legers moesten tot mest van de aarde gemaakt worden.
b. Wat hun lot zal zijn, zij zullen als Oreb en Zeeb gemaakt worden twee vorsten van de Midianieten, die, toen hun krijgsmacht verslagen was, door de Efraïmieten gegrepen en gedood werden toen zij poogden te vluchten, Richteren 7:25, en gelijk Zeba en Zalmuna, die door Gideon zelf gedood werden Richteren 8:2. "Laat deze onze vijanden een even gemakkelijke prooi voor ons worden, als deze het voor de toenmalige overwinnaars geweest

zijn." Wij mogen God niet voorschrijven wat Hij doen moet, maar wel mogen wij God duidden dat Hij in onze dagen met de vijanden van Zijn kerk zal handelen zoals Hij gehandeld heeft met de vijanden in de dagen onder vaderen.

II. Hij heldert het op door enige gelijkenissen en bidt**:**

1. Dat God hen als een rad zal maken, vers 13, dat zij voortdurend in beweging moeten zijn, onrustig, onbestemd, onbezonnen in al hun raadslagen en besluiten, dat zij gemakkelijk en snel zullen heenrollen naar hun verderf. Of, gelijk sommigen denken, dat zij door het oordeel Gods verbroken zullen worden, zoals het koren gebroken of uitgedorst werd door het rad, dat toen voor dorsen gebruikt werd. Aldus wordt een wijs koning, als hij de goddelozen verstrooit, gezegd "het rad over hen te brengen," Spreuken 20:26. Van hen, die op God vertrouwen, is het hart bereid, het is vast, maar het hart van hen, die tegen Hem strijden, is onvast, als een rad.

2. Dat zij voortgedreven zullen worden alk stoppelen, of kaf, door een sterke wind. Hoewel het rad gedurig omdraait, is het toch vast bevestigd aan zijn as, maar laat er in hen niet meer vastigheid zijn dan in de lichte stoppelen, die door de wind worden voortgedreven, terwijl niemand ze begeert te redden, maar iedereen ze gaarne kwijt wil wezen, Psalm 1:4. Zo zal "de goddeloze heengedreven worden in zijn kwaad, van de wereld verjaagd worden." 3. Dat zij verteerd zullen worden als hout door het vuur, of als distelen en doornen, als varen of brem op de bergen door de vlammen, vers 15. Als de stoppelen door de wind worden voortgedreven, zullen zij ten laatste onder de een of andere heg, of in de een of andere sloot blijven liggen, maar hij bidt dat zij niet slechts voortgedreven zullen worden als stoppelen, maar als stoppelen verbrand zullen worden. En dit zal het einde wezen van de goddelozen Hebreeën 6:8, en inzonderheid van alle vijanden van Gods kerk. De uitlegging van deze gelijkenissen hebben wij in vers 16. Vervolg hen alzo met Uw onweder, vervolg hen tot hun algeheel verderf, en verschrik hen met Uw draaiwind. Zie, hoe de zondaren rampzalig worden gemaakt, de storm van Gods toorn wekt verschrikking op in hun hart, en zo worden zij geheel en al rampzalig. God kan met de hoogmoedigste en vermetelste zondaren handelen, die Zijn gerechtigheid hebben getrotseerd, en hen zo angstig en bang maken als een sprinkhaan. Het is de pijniging van de duivelen, dat ze sidderen.

III. Hij heldert het op door de goede gevolgen van hun beschaming, vers 17-19. Hij bidt hier dat God, hun hart hebbende vervuld van verschrikking, hierdoor hun aangezicht zal bedekken met schaamte, zodat zij zich zullen schamen over hun vijandschap jegens het volk van God, Jesaja 26:11, zich zullen schamen over hun dwaasheid in het handelen tegen de Almacht zelf en tegen hun eigen wezenlijk belang. Zij deden wat zij konden om Gods volk te schande te maken, maar de schande zal ten laatste tot henzelf terugkeren.

1. Nu zou het begin van deze schaamte het middel kunnen wezen tot hun bekering: "laat hen teleurgesteld worden in hun pogingen, opdat zo, o Heere, Uwen naam zoeken. Laat hen tot staan worden gebracht, opdat zij tijd hebben om na te denken, te bedenken wie het is tegen wie zij strijden en hoe weinig zij tegen Hem bestand zijn, en zich daarom verootmoedigen, zich onderwerpen, naar vredesvoorwaarden verlangen. Laat hen er toe gebracht worden om Uwen naam te vrezen, en dat zal hen dan wellicht er toe brengen om Uwen naam te zoeken." Hetgeen wij vurig moeten begeren en van God bidden voor onze vijanden en vervolgers is, dat God hen tot berouw en bekering zal brengen, daartoe moeten wij naar hun vernedering verlangen, geen andere beschaming voor hen, dan die een stap is tot hun bekering.

2. Indien zij geen middel blijkt te zijn tot hun bekering, dan zal de voleinding van deze beschaming grotelijks strekken tot eer en verheerlijking van God, indien zij zich niet willen schamen en berouw hebben, zo laat hen te schande worden gemaakt en omkomen. Indien zij niet verschr ikt willen worden tot bekering hetgeen spoedig hun verschrikking tot een gelukkig einde zou brengen, zo laat hen verschrikt wezen tot in eeuwigheid, en nooit vrede hebben. Het zal strekken tot Gods eer, vers 19, dat andere mensen zullen weten en erkennen indien zijzelf het niet willen dat Gij alleen met Uwen naam zijt Jehovah, die onmededeelbare hoewel niet onuitsprekelijke, naam, de Allerhoogste over de gehele aarde. Gods triomfen over Zijn vijanden en de vijanden van Zijn kerk zullen onbetwistbare bewijzen zijn:
a. Dat Hij, overeenkomstig Zijn naam Jehovah, een uit zichzelf bestaand zelfgenoegzaam wezen is, dat in zichzelf alle macht heeft en alle volkomenheid.
b. Dat Hij de allerhoogste God is, vrijmachtig Heer over allen, boven alle goden, boven alle koningen, boven allen, die zich verheffen en er aanspraak op maken hoog te zijn.
c. Dat Hij dit is, niet alleen over het land Israëls, maar over de gehele aarde, zelfs over die volken van de aarde, die Hem niet kennen of erkennen, want Zijn koninkrijk heerst over alles. Dat zijn grote en ontwijfelbare waarheden, maar de mensen zijn er nauwelijks toe te bewegen om ze te willen kennen en geloven, daarom bidt de psalmist, dat het verderf van sommigen de overtuiging van anderen ten gevolge zal hebben. Het eindelijke verderf van al Gods vijanden in de grote dag, zal daar voor engelen en mensen het krachtdadig bewijs van zijn, als de eeuwige schande en versmaadheid tot welke de zondaren zullen opstaan Daniel 12:2, strekken zullen tot eeuwige eer en lof van God, wiens de wraak is.

PSALM 84

1 Voor de opperzangmeester, op de Gittith; een psalm, voor de kinderen van Korach. (84:2) Hoe liefelijk zijn Uw woningen, o HEERE der heirscharen! 2 (84:3) Mijn ziel is begerig, en bezwijkt ook van verlangen, naar de voorhoven des HEEREN; mijn hart en mijn vlees roepen uit tot de levenden God. 3 (84:4) Zelfs vindt de mus een huis, en de zwaluw een nest voor zich, waar zij haar jongen legt, bij Uw altaren, HEERE der heirscharen, mijn Koning, en mijn God! 4 (84:5) Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis wonen; zij prijzen U gestadiglijk. Sela. 5 (84:6) Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in U is, in welker hart de gebaande wegen zijn. 6 (86:7) Als zij door het dal der moerbezienbomen doorgaan, stellen zij Hem tot een fontein; ook zal de regen hen gans rijkelijk overdekken. 7 (84:8) Zij gaan van kracht tot kracht; een iegelijk van hen zal verschijnen voor God in Sion. 8 (84:9) HEERE, God der heirschar en! hoor mijn gebed; neem het ter oren, o God van Jakob! Sela. 9 (84:10) O God, ons Schild! zie, en aanschouw het aangezicht Uws gezalfden. 10 (84:11) Want een dag in Uw voorhoven is beter dan duizend elders; ik koos liever aan de dorpel in het huis mijns Gods te wezen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid. 11 (84:12) Want God, de HEERE, is een Zon en Schild; de HEERE zal genade en eer geven; Hij zal het goede niet onthouden dengenen, die in oprechtheid wandelen. 12 (84:13) HEERE der heirscharen! welgelukzalig is de mens, die op U vertrouwt.

Hoewel Davids naam in het opschrift van deze psalm niet vermeld is, hebben wij toch reden om te denken dat hij er de schrijver van was, omdat zijn voortreffelijke geest er zozeer in ademt, en omdat hij zo gelijkt op de 63sten psalm, die hij geschreven heeft. Men onderstelt dat David deze psalm geschreven heeft toen hij door Absaloms opstand genoodzaakt was zijn stad te verlaten, zijn afwezigheid ervan betreurde hij, niet zozeer omdat het de KONINKLIJKE stad was, als wel omdat het de HEILIGE stad was, getuige deze psalm, die de vrome verzuchting bevat van een Godvruchtige ziel, die naar gemeenschap met Hem verlangt. Hoewel hij in het opschrift niet aldus genoemd wordt, kan hij toch gevoegelijk beschouwd worden als een psalm, of lied, voor de sabbat, de dag onzer plechtige bijeenkomsten. Met innige Godsvrucht drukt de psalmist hier zijn genegenheid uit voor:

I. Gods inzettingen, zijn waardering ervan, vers 2, zijn begeerte er naar, vers 3,4 zijn overtuiging van het geluk van hen, die er van konden genieten, vers 5-8, en hoe hij zijn eigen geluk in de genieting ervan plaatste, vers 11.
II. Voor de God van de inzettingen, en zijn verlangen naar Hem vers 9, 10, zijn geloof in Hem, vers 12, en zijn overtuiging van het geluk van hen, die op Hem vertrouwen vers 13. Onder het zingen van deze psalm behoren dezelfde vrome genegenheden voor God in ons te werken, die David gehad heeft, en dan zal dat zingen zeer lieflijk zijn**.**

PSALM 84:1-8

De psalmist, door geweld weerhouden zijnde om Gods openbare inzettingen bij te wonen, is door het gemis er van meer dan ooit tot het besef gekomen van de waardij ervan. Let op:

I. De verwonderlijke schoonheid, die hij zag in deze. heilige inzettingen, vers 2. Hoe lieflijk zijn uw woningen, o Heere van de heirscharen! Sommigen denken dat hij God hier Heere van de heirscharen noemt, dat is, in bijzondere zin van de engelen, de hemelse heirscharen, vanwege de tegenwoordigheid van de engelen in Gods heiligdom, zij vergezelden de Shechina, en werden (naar sommigen denken) aangeduid door de cherubim. God is de Heere van deze heirscharen en Zijner is de tabernakel. Er wordt van gesproken in het meervoud, uw

woningen, uw tabernakelen, omdat er onderscheidene voorhoven aan waren, waar het volk de dienst bij woonde, en omdat de tabernakel zelf bestond uit het heilige en het heilige van de heiligen. Hoe beminnelijk zijn deze. Hoe lieflijk is het heiligdom in de ogen van allen, die in waarheid geheiligd zijn! Godvruchtige zielen zijn een verwonderlijke, onuitsprekelijke schoonheid in heiligheid en in heilig werk. Een tabernakel was een geringe woning, maar het nadeel van uitwendige omstandigheden maakt er heilige inzettingen volstrekt niet minder lieflijk om want de schoonheid van de heiligheid is geestelijk, en haar heerlijkheid is inwendig.

II. Het verlangen van zijn hart om weer tot het genot van de openbare inzettingen te komen, of liever tot God in die inzettingen, vers 3. Het was een algeheel verlangen, lichaam, ziel en geest deelden er in, hij was zich niet bewust van een gedachte, die hiermee in strijd was, het was een innig, vurig verlangen, als de begeerte van een eerzuchtige, of een geldgierige, of een wellustige. Hij verlangde, bezweek van verlangen, zijn hart en zijn vlees riepen met aandrang om weer een plaats te hebben in Gods voorhoven, hij was schier ongeduldig onder het uitstel. Maar het waren toch niet zozeer de voorhoven des Heeren, waarnaar hij zo verlangde, het was de levende God zelf, naar wie hij riep in het gebed. O dat ik Hem mocht kennen, wederom met Hem in gemeenschap mocht zijn! 1 Johannes 1:3. Inzettingen zijn ledige dingen, indien wij er God niet in ontmoeten.

III. Hoe hij de vogelkens hun geluk benijdt, die hun nest maken in de gebouwen, die belendden aan Gods altaren, vers 4. Dit is een sierlijke en verrassende uitdrukking van zijn genegenheid voor Gods altaren. Zelfs vindt de mus een huis en de zwaluw een nest voor zich. Door het natuurlijk instinct geleid voorzien deze vogeltjes zich van woningen in huizen, zoals andere vogels in bossen, zowel om er zelf in te rusten, als om er hun jongen in neer te leggen. David onderstelde dat sommigen van deze in de gebouwen waren rondom de voorhoven van Gods huis, en hij wenste zich onder hen te bevinden. Hij wilde liever in een vogelnest nabij Gods altaren wonen, dan in een paleis op een afstand ervan. Soms heeft hij gewenst "vleugelen te hebben als van een duif, om heen te vliegen naar de woestijn," Psalm 55:7, hier wenst hij de vleugelen te hebben van een mus, ten einde zonder ontdekt te worden naar Gods voorhoven te vliegen. En ofschoon te waken als een eenzame mus op het dak, de beschrijving is van een zeer treurige gemoedstoestand, Psalm 102:8, zou David toch blijde geweest zijn zo dit zijn lot mocht zijn, mits het in de nabijheid van Gods altaren was.
Het is beter God te dienen in de eenzaamheid, dan de zonde te dienen onder een grote menigte. Het woord voor mus betekent een klein vogeltje, en (indien ik een gissing mag wagen) misschien werden in Davids tijd, toen zoveel muziek, vocale en instrumentale, in de eredienst werd ingevoerd, zangvogels in kooien rondom de voorhoven van de tabernakel opgehangen, om de harmonie te voltooien, (want wij bevinden dat er van het zingen van vogels ter ere Gods nota wordt genomen, Psalm 104:12), en David benijdt deze hun geluk en zou gaarne van plaats met hen geruild hebben. Merk op: David benijdt het geluk niet van de vogels, die over de altaren heenvlogen en slechts een vluchtige blik hadden op Gods voorhoven, maar van die, welke er zich nesten hadden gemaakt. David acht het niet genoeg om in Gods huis te verwijlen als een reiziger, die er ingaat om er de nacht door te brengen, maar het moet zijn rust, zijn tehuis zijn, waar hij wil wonen. En hij neemt er nota van, dat deze vogels daar niet alleen nesten voor zich hebben, maar dat zij er hun jongen leggen, want zij, die zelf een plaats hebben in Gods voorhoven kunnen niet anders dan begeren dat ook hun kinderen in Gods huis en binnen Zijn muren een plaats en een naam zullen hebben, "dat zij hun geiten mogen weiden bij de woningen van de herders."
Sommigen geven een anderen zin aan dit vers, "Heere, door Uw voorzienigheid hebt Gij de vogelen nesten en rustplaatsen gegeven in overeenstemming met hun natuur, en zij kunnen er

vrijelijk heengaan, maar tot Uw altaar, dat mijn nest, mijn rustplaats is, waarnaar ik even verlangend ben als ooit een zwervende vogel naar zijn nest verlangd heeft, heb ik geen toegang. Heere, zult Gij dan beter voor Uw vogelen dan voor Uw kinderen voorzien? Gelijk een vogel is, die uit zijn nest omdoolt, zo ben ik! nu ik omdool van de plaats van Gods altaren, want dat is mijn plaats, Spreuken 27:8. Nooit zal ik rust hebben voordat ik tot mijn plaats ben wedergekeerd. Zij, wier zielen tehuis en in rust zijn in God, kunnen niet anders dan een vestiging begeren in de nabijheid van Zijn inzettingen. Er waren twee altaren, het een voor brandoffers en het andere voor reukwerk, en in zijn begeerte naar een plaats in Gods voorhoven heeft David het oog op beide, zoals wij in ons gaan tot God het oog moeten hebben op de verzoening en de voorbidding van Christus. Eindelijk, merk op hoe hij God beschouwt in zijn gebed: Gij zijt de Heere van de heirscharen, mijn Koning en mijn God. Waar zal een arm in benauwdheid verkerend onderdaan anders bescherming zoeken dan bij zijn koning? "En zal een volk zijn God niet zoeken?" Jesaja 8:19. Mijn Koning, mijn God, is Heere van de heirscharen, laat mij bij Hem en Zijn altaren leven en sterven.

IV. Hoe hij het geluk erkent van de bedienaren van de Godsdienst en van het volk in hun vrije toegang tot Gods altaren. "Welgelukzalig zijn zij o wanneer zal ik wederkeren om mee van die zaligheid te genieten?"

1. Welgelukzalig de bedienaren van de Godsdienst, de priesters en de Levieten, die hun woning hebben bij de tabernakel en er beurtelings dienst in doen, vers 5. Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis wonen, die er tehuis zijn, en wier werk daar is. Het is zo verre van hem om hen te beklagen wijl zij daar voortdurend bezig moesten zijn en tot voortdurende ernst verplicht waren, dat hij eerder hen dan de grootste vorsten van de wereld zou benijden. Er zijn zodanigen, die de gierigaard zegenen, maar hij zegent de Godsdienstige. Welgelukzalig zijn zij, die in Uw huis wonen niet omdat zij een goed loon hebben, namelijk een deel van elk offer, waardoor zij instaat zijn een goede tafel te houden, maar omdat zij goed werk hebben, zij prijzen U gestadiglijk, en als er een hemel op aarde is, dan bestaat hij in het prijzen van God, in het voortdurend loven van Hem. Pas dit toe op Zijn huis hierboven, Welgelukzalig zijn zij, die daar wonen, engelen en verheerlijkte heiligen, want zij hebben geen rust dag en nacht van God te loven. Laat ons dus zoveel van onze tijd als wij kunnen doorbrengen met dat gezegende werk, waarmee wij een blijde, zalige eeuwigheid hopen door te brengen.

2. Zalig het volk, de inwoners des lands, die wel niet gestadig in Gods huis wonen, zoals de priesters, maar er toch vrije toegang hebben, op de bestemde tijden van hun plechtige feesten, waarop alle mannen verplicht waren tegenwoordig te zijn, Deuteronomium 16:16. Het was zo ver van David om dit als een zware last te beschouwen, die hun opgelegd was, dat hij het geluk benijdt van hen, die ze aldus konden bijwonen, vers 6-8. De personen, die hij welgelukzalig noemt, worden hier beschreven.
A. Het zijn dezulken, die in de Godsdienst handelen naar een vastgeworteld beginsel van vertrouwen op God en van aanhankelijkheid aan Hem. Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in U is, die U tot zijn sterkte maakt en sterk op U steunt, die Uwen naam tot zijn sterke toren maakt, waar hij heenloopt om er veilig te zijn, Spreuken 18:10. "Welgelukzalig is de man, die de Heere tot zijn vertrouwen stelt," Psalm 40:5, 146:5. Diegenen zijn in waarheid welgelukzalig, die in de beoefening van de Godsdienst uitgaan en voortgaan, niet in hun eigen kracht want dan zal het werk zeer zeker verkeerd gaan maar in de kracht van de genade van Jezus Christus, uit wie onze bekwaamheid is. David wenste tot Gods tabernakelen terug te keren, ten einde zich daar in de Heere zijn God te versterken tot dienen en tot lijden.

B. Het zijn dezulken, die liefde hebben voor heilige inzettingen, in wier hart de wegen ervan zijn, vers 6, dat is: die, hun zaligheid gesteld hebbende in God als hun doel, zich verblijden in al de wegen, die naar dat doel heenleiden, in al de middelen, door welke hun genade wordt versterkt en hun gemeenschap met God in stand wordt gehouden. Zij wandelen niet slechts in die wegen, zij hebben ze in hun hart, zij nemen ze ter harte, geen zorg of belang, geen genot of genoegen ligt hun nader aan het hart dan deze. Zij, die het nieuwe Jeruzalem in het oog hebben, moeten de wegen, die er heenleiden, in hun hart hebben, moeten er acht op slaan, hun ogen moeten er op gericht zijn, zij moeten de paden ervan overdenken en bevreesd zijn om er ter rechter of ter linkerhand van af te wijken. Als wij Gods belofte tot onze sterkte maken dan moeten wij ons Gods Woord ten regel stellen en er naar wandelen.

C. Het zijn dezulken, die over alle moeilijkheden en bezwaren heenkomen om tot God te gaan in Zijn heilige inzettingen, vers 7. Als zij van uit het land opgaan om te aanbidden op de heilige feestdagen, dan gaat hun weg door menig dor en zandig dal (zeggen sommigen), waar zij schier omkomen van dorst, maar om dit ongerief te voorkomen, graven zij kleine kuilen om er het regenwater in te vergaderen en te bewaren, dat daar dan gereed ligt om hen en anderen te verkwikken. Als zij de kuilen maken, zal de regen van de hemel ze vullen, als wij bereid zijn om de genade van God te ontvangen, dan zal die genade ons niet worden onthouden, maar ten allen tijde genoeg voor ons wezen. Hun weg liep door menig tranendal, want dat is volgens sommigen de betekenis van het woord "bacha'" of wel waterachtige dalen, die in nat weer, als de regen de poelen vult, hetzij door het stijgen van het water of vanwege het modderige van de weg, onbegaanbaar waren, maar door de wateren naar sloten of kanalen te doen afvloeien, maakten zij er een weg doorheen ten gerieve van hen, die opgingen naar Jeruzalem. Er moet zorg worden gedragen om de wegen in goede staat te houden, die heenleiden naar de kerk zowel als die welke heenvoeren naar de markt. Maar dit alles heeft ten doel om aan te tonen: a. Dat zij de reis gaarne deden. Als zij de plechtige feesten te Jeruzalem moesten bijwonen dan lieten zij zich door geen ongunstig weer terughouden, noch door slechte wegen, zij hebben dit alles niet als een verontschuldiging gehouden, of aangevoerd om tehuis te blijven. Moeilijkheden op de weg van onze plicht zijn bedoeld om onze vastberadenheid op de proef te stellen, en hij, "die op de wind achtgeeft, zal niet zaaien." b. Dat zij zich zo goed zij konden een weg baanden naar Sion, waar die weg slecht was gaven zij zich moeite om hem beter te maken, en de moeilijkheden en ongemakken die niet weggenomen konden worden, hebben zij zo goed zij konden gedragen. Onze weg naar de hemel loopt door een dal van Baca, een tranendal, maar zelfs die weg kan tot een fontein worden gesteld, zo wij een goed gebruik maken van de gerieflijkheden, die God voorzien heeft voor de pelgrims naar de hemelse stad.

D. Het zijn de zodanigen, die steeds voorwaarts gaan, totdat zij aan het einde hunner reis gekomen zijn en niet achterblijven, vers 8. Zij gaan van kracht lot kracht. Hun gezelschap neemt toe, doordat zich uit iedere stad, door welke zij heentrokken, meerderen bij hen voegden, totdat zij zeer talrijk werden. Zij, die dichtbij waren, wachtten totdat zij, die verder weg woonden tot hen kwamen, zeggende: Komt, "wij zullen in het huis des Heeren gaan," Psalm 122:1, opdat zij gezamenlijk zouden optrekken ten teken van hun liefde voor elkaar. Of wel, in plaats dat de eenzame afzonderlijke personen vermoeid waren van de bezwaren en het vervelende van hun reis, waren zij levendiger en opgewekter hoe meer zij Jeruzalem naderden, en zo werden zij dan al sterker en sterker Job 17:9. Zo is ook beloofd dat zij, "die de Heere verwachten, de kracht zullen vernieuwen," Jesaja 40:31. Zelfs als zij zwak zijn, zijn zij daar sterk. Zij gaan van deugd lot deugd, (zo lezen het sommigen), het is hetzelfde woord, dat gebruikt is voor de deugdzame huisvrouw, zij, die voorwaarts streven in hun Christelijke loopbaan. zullen bevinden dat God aan hun genade nog genade toevoegt, Johannes 1:16. Zij

zullen veranderd worden van heerlijkheid tot heerlijkheid, 2 Korinthe 3:18, van de ene graad van heerlijke genade naar een andere, totdat eindelijk een ieder van hen zal verschijnen voor God in Sion, om Hem eer te geven en van Hem zegeningen te ontvangen. Zij, die toenemen in genade, zullen ten laatste volkomen zich in heerlijkheid. De Chaldeer geeft de lezing: Zij gaan van het huis des heiligdoms naar het huis van de leer, en de moeite, die zij zich gegeven hebben omtrent de wet, zal voor God komen, wiens majesteit in Sion woont. Wij moeten van de ene plicht tot de andere gaan, van het gebed naar het Woord, van het beoefenen van hetgeen wij geleerd hebben naar nog meer leren. Indien wij dit doen, dan zal het voordeel ervan gezien worden tot Gods eer en onze eeuwige vertroosting**.**

PSALM 84:9-13

1. Hier bidt de psalmist om gehoor en gunst bij God, zonder bepaald te noemen wat hij wenste, dat God voor hem zal doen. Hij behoefde niets meer te zeggen, nadat hij zo'n liefdevolle waardering had uitgesproken van Gods inzettingen, waarvan hij nu verbannen was. Al zijn begeerte lag uitgedrukt in die belijdenis, was duidelijk neergelegd voor God, zijn verlangen, zijn zuchten was voor Hem niet verborgen, daarom bidt hij, vers 9, 10, alleen maar dat God zijn gebed zal horen, het ter ore zal nemen, zijn toestand zal aanschouwen, zijn liefde zal aanzien, zijn aangezicht zal aanzien, om te zien waarheen het gericht was, en hoe er het verlangen zijns harten naar Gods voorhoven op te lezen was. Hij noemt zich (zoals velen denken) Gods gezalfde, want David was door Hem gezalfd en voor Hem gezalfd. In dit gebed**:**

1. Heeft hij het oog op God onder verschillende van Zijn heerlijke titels. Als de Heere van de heirscharen, die alle schepselen onder Zijn bevelen heeft en daarom alle macht heeft in hemel en op aarde, als de God Jakobs, een God, in verbond met Zijn eigen volk, een God die nooit tot het biddend zaad Jakobs gezegd heeft: zoekt Mij tevergeefs, en als God ons schild, die Zijn volk onder Zijn bijzondere bescherming neemt, ingevolge Zijn verbond met Abraham, hun vader, Genesis 15:1 :"Vrees niet, Abram, Ik ben u een schild." Toen David niet verborgen kon zijn in Gods tabernakel, Psalm 27:5, daar hij op een afstand ervan was, hoopte hij toch God zijn schild te bevinden, waar hij ook was.

2. Hij had het oog op de Middelaar, want ik versta veeleer van Hem deze woorden: "aanschouw het aangezicht van Uw Messias, Uwen Gezalfde", want van Zijn zalving heeft David gesproken in Psalm 45:7. In al onze gebeden tot God moeten wij begeren dat Hij op het aangezicht van Christus zal zien, ons zal aannemen om Zijnentwil, in Hem een welbehagen zal hebben in ons. Wij moeten zien met het oog des geloofs, en dan zal God met een oog van gunst zien het aangezicht van de Gezalfde die ons Zijn aangezicht doet zien, als wij zonder Hem het onze niet durven tonen.

II. Hij pleit op zijn liefde voor Gods inzettingen, en zijn betrouwen op God zelf.

1. Gods voorhoven waren zijn keus, vers 11. Zeer grote liefde koesterde hij voor heilige inzettingen, hij waardeerde ze boven alles, en hij drukte zijn waardering ervan uit: a. Door aan de tijd van Gods aanbidding de voorkeur te geven boven alle andere tijden. Een dag, doorgebracht in uw voorhoven door er de Godsdienstoefeningen bij te wonen, geheel onttrokken aan alle wereldlijke bezigheden of belangen, is beter dan duizend elders doorgebracht, niet dan duizend in uw voorhoven, maar dan duizend overal anders in de wereld, al is het ook te midden van de verlustigingen en genietingen van de kinderen van de mensen. Beter dan duizend, hij zegt niet dagen, gij kunt de zin aanvullen met jaren met eeuwen, zo gij wilt, en David zal er ook dan nog zijn toestemming aan geven. neen dag in uw

voorhoven, een sabbatdag, een heilige dag, een feestdag, al is het slechts een dag, zou mij zeer welkom zijn. "Ja meer," zoals sommigen van de rabbijnen het omschreven hebben "al zou ik er de volgende dag om moeten sterven, zou die ene dag toch lieflijker wezen dan jaren, doorgebracht in het bedrijf en genot van deze wereld. Een van deze dagen zal met zijn genietingen duizend dagen en twee tien duizend doen vluchten, beschaamd maken, als niet waardig om er mee vergeleken te worden."

b. Door aan de plaats van de aanbidding de voorkeur te geven boven iedere andere plaats, ik koos liever aan de dorpel in het huis mijns Gods te wezen dan lang te wonen in pracht en staatsie, als meester in de tent van de goddeloosheid, vers 11. Merk op: Hij noemt zelfs de tabernakel een huis, want de tegenwoordigheid Gods maakte zelfs deze gordijnen statiger dan een paleis en sterker dan een kasteel. Het is het huis mijns Gods. Het verbondsdeel, dat hij had in God als zijn God was de lieflijke snaar, die hij zo gaarne tokkelde, zij, en zij alleen, die op goede gronden God hun God kunnen noemen, verlustigen zich in de voorhoven van Zijn huis. Ik zou liever portier zijn in Gods huis dan een prins in de tenten, waar goddeloosheid heerst, liever aan de dorpel liggen zo luidt het oorspronkelijke, de plaats des bedelaars, Handelingen 3:2. "Het doet er niet toe", zegt David, Liever die plaats dan gene."
De Farizeeën beminnen de synagogen, mits zij er de koorgestoelten in hadden, Mattheüs 23:6, om er een groot aanzien te hebben, de vrome David is daarover niet in zorg zo hij slechts tot de dorpel wordt toegelaten zal hij zeggen: "Meester, het is goed hier te zijn." Sommigen lezen het: "ik zou liever aan een deurpost bevestigd zijn in het huis mijns Gods, dan in vrijheid te leven in de tenten van de goddeloosheid," in toespeling op de wet betreffende dienstknechten, die, zo zij niet vrij uit wilden gaan, zich het oor moesten laten doorboren aan de post van de deur, Exodus 21:5, 6. David had zijn Meester lief, en had zijn werk lief, zodat hij begeerde voor altijd aan deze dienst verbonden te zijn, er vrijer voor te zijn, maar er nooit vrij van uit te gaan, de banden des plichts verkiezende boven de grootste vrijheid om te zondigen. Zodanig een uiterst genoegen smaken heilige harten in heilige plichten, in hun schatting kan geen voldoening vergeleken worden bij de voldoening van gemeenschap met God.

2. God zelf was zijn hoop, zijn blijdschap, zijn alles. Hij had het huis zijns Gods lief, omdat zijn verwachting was van zijn God, en daar placht hij zijn hart voor Hem uit te storten. Zie:
a. Wat God is en zijn zal voor Zijn volk. God de Heere is een zon en schild. Wij zijn hier in duisternis, maar als God onze God is, dan zal Hij een zon voor ons wezen, om ons te verlichten en te verkwikken, ons te leiden en te besturen. Wij zijn hier in gevaar, maar Hij zal ons een schild zijn, om ons te beveiligen tegen de vurige pijlen, die in menigte om ons heenvlieden, met goedgunstigheid zal Hij ons kronen als met een rondas. Laat ons dus altijd wandelen in het licht des Heeren, en ons nooit buiten Zijn bescherming werpen, dan zullen wij Hem een zon bevinden om ons te voorzien van alle goed, en een schild om ons te beschutten tegen alle kwaad.
b. Wat Hij hun schenkt en zal schenken. De Heere zal genade en eer geven. Genade betekent beide Gods welwillendheid jegens ons, en Zijn goed werk in ons, eer betekent beide de eer, die Hij thans op ons legt door Zijn aanneming van ons tot zonen en de eer, die Hij voor ons heeft weggelegd in het erfdeel van zonen. God zal hun genade geven in deze wereld als een toebereiding tot de heerlijkheid en eer in de andere wereld als de volmaking van de genade, beide zijn Gods gave, zijn vrije gave. En gelijk van de ene kant God, waar Hij genade geeft, ook eer zal geven (want genade is het begin van de eer en is er het onderpand van, zo zal Hij, van de andere kant, hiernamaals aan niemand eer geven, aan wie Hij thans geen genade geeft, of die Zijn genade tevergeefs hebben ontvangen. En indien God genade en eer zal geven, de twee dingen, die samenwerken om ons gelukkig te maken in beide werelden, dan kunnen wij er zeker van zijn dat Hij het goede niet zal onthouden dengenen, die in oprechtheid wandelen.

c. Het is de aard, de hoedanigheid, van alle Godvruchtigen, dat zij in oprechtheid wandelen, dat zij God aanbidden in geest en waarheid, dat zij in eenvoudigheid en oprechtheid in de wereld verkeren, en de zodanigen kunnen er zeker van zijn dat God hun het goede niet zal onthouden, geen goed, dat nodig is voor hun reis door deze wereld. Verzeker u van genade en eer, en andere dingen zullen u toegeworpen worden, dit is een veelomvattende belofte, en zo'n verzekering van de vertroosting, het welzijn van de heiligen, dat, wat zij ook mogen begeren en denken nodig te hebben, en de oneindige wijsheid goed voor hen acht, hun voorzeker door de oneindige goedheid ter bestemder tijd gegeven zal worden. Laat het onze zorg wezen om in oprechtheid te wandelen, en laat ons dan op God vertrouwen om ons alles te geven wat goed voor ons is. Eindelijk. Hij noemt hen welgelukzalig die op God hun vertrouwen stellen, zoals hij gedaan heeft, vers 13. Zij zijn welgelukzalig, die vrije toegang hebben tot de inzettingen en de voorrechten genieten van Go ds huis. Maar al zijn wij daar nu ook van verstoken, wij zijn daarom nog niet buitengesloten van de zaligheid, zo wij op God vertrouwen. Indien wij niet naar het huis des Heeren kunnen gaan, dan kunnen wij door het geloof gaan tot de Heere van het huis, en in Hem zullen wij zalig zijn**.**

PSALM 85 *1 Een psalm, voor de opperzangmeester, onder de kinderen van Korach. (85:2) Gij zijt Uw lande gunstig geweest, HEERE! de gevangenis van Jakob hebt Gij gewend. 2 (85:3) De misdaad Uws volks hebt Gij weggenomen; Gij hebt al hun zonden bedekt. Sela. 3 (85:4) Gij hebt weggenomen al Uw verbolgenheid; Gij hebt U gewend van de hittigheid Uws toorns. 4 (85:5) Breng ons weder, o God onzes heils! en doe te niet Uw toornigheid over ons. 5 (85:6) Zult Gij eeuwiglijk tegen ons toornen? Zult Gij Uw toorn uitstrekken van geslacht tot geslacht? 6 (85:7) Zult Gij ons niet weder levend maken, opdat Uw volk zich in U verblijde? 7 (85:8) Toon ons Uw goedertierenheid, o HEERE, en geef ons Uw heII. 8 (85:9) Ik zal horen, wat God, de HEERE, spreken zal; want Hij zal tot Zijn volk en tot Zijn gunstgenoten van vrede spreken; maar dat zij niet weder tot dwaasheid keren. 9 (85:10) Zekerlijk, Zijn heil is nabij degenen, die Hem vrezen, opdat in ons land eer wone. 10 (85:11) De goedertierenheid en waarheid zullen elkander ontmoeten; de gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen. 11 (85:12) De waarheid zal uit de aarde spruiten, en gerechtigheid zal van de hemel neerzien. 12 (85:13) Ook zal de HEERE het goede geven; en ons land zal zijn vrucht geven. 13 (85:14) De gerechtigheid zal voor Zijn aangezicht heengaan, en Hij zal ze zetten op de weg Zijner voetstappen.*

De uitleggers zijn over het algemeen van gevoelen dat deze psalm geschreven werd na de terugkeer van de Joden uit hun gevangenschap in Babel, toen zij nog onder sommige van de tekenen van Gods misnoegen waren, om welker wegneming zij hier bidden. En uit niets blijkt, dat hij toen niet, evenals Psalm 137, geschreven kon zijn. Het zijn de openbare belangen, die de psalmist hier na aan het hart liggen, en de psalm is geschreven voor de grote vergadering. De kerk was hier als in een zondvloed, boven waren wolken, beneden waren golven en baren, alles was donker en droevig. De kerk is als Noach in de ark tussen leven en dood, tussen hoop en vrees. Dit zo zijnde:

I. Wordt hier in het gebed een duif uitgezonden. De beden zijn tegen zonde en toorn, vers 5, en om goedertierenheid en heil, vers 8. De pleitgronden zijn ontleend aan vroegere gunstbewijzen, vers 2- 4, en tegenwoordige benauwdheid, vers 6, 7.

II. Hier is de duif teruggekomen met een olijftak en goede tijding, de psalmist verwacht haar terugkomst, vers 9, en dan spreekt hij opnieuw van de gunsten aan Gods Israël bewezen, waarvan hij door de geest van de profetie de verzekering gaf aan anderen, en door de geest des geloofs de verzekering nam voor zichzelf, vers 10-14. Door het zingen van deze psalm

kunnen wij geholpen worden in ons bidden tot God, beide voor Zijn kerk in het algemeen en voor het land van onze geboorte in het bijzonder. Het eerste gedeelte kan ons van nut zijn om ons te leiden in onze begeerten, het laatste om ons aan te moedigen in ons geloof en onze hoop**.**

PSALM 85:1-8
De kerk, in beproeving en benauwdheid, wendt zich hier tot God, door Hem daarin geleid zijnde. Zo bereid is God om de gebeden Zijns volks te horen en te verhoren, dat Hij door Zijn Geest in het woord en in het hart hun de gebeden ingeeft en de woorden er voor in hun mond legt. Het volk van God in zeer terneergeslagen, zwakke toestand wordt hier geleerd hoe tot God te spreken.

I. Zij moeten met dankbaarheid de grote dingen erkennen, die God voor hen gedaan heeft, vers 2- 4. "Gij hebt voor ons en onze vaderen zo en zo gedaan." De bewustheid van tegenwoordige beproeving moet de herinnering aan vroegere zegeningen niet uitwissen, neen, zelfs als wij zeer naar de diepte zijn gebracht moeten wij gedenken aan onze vroegere ervaringen van Gods goedheid, die wij met dankbaarheid en tot Zijn lof hebben op te merken. Zij spreken er hier met welbehagen van**:**

1. Dat God zich hun ellende gunstig had betoond, het met liefde had aangezien als het Zijne-" Gij zijt Uwen lande gunstig geweest, als het Uwe, Gij hebt het onderscheidene gunsten betoond." De gunst van God is de bron en oorsprong van alle goed, en de bron van geluk voor volken zowel als voor particuliere personen. Het was door de gunst van God, dat Israël bezit verkreeg en behield van Kanaän, Psalm 44:4, en indien Hij hun niet zeer gunstig gebleven was, zij zouden reeds voorlang ten verderf zijn gebracht.

2. Dat Hij hen gered had uit de hand hunner vijanden, en hun de vrijheid had hergeven. " Gij hebt de gevangenis van Jakob gewend, en diegenen weer in hun eigen land gevestigd, die er uit verdreven waren, en die toen vreemdelingen geweest zijn in een vreemd land, gevangenen in het land hunner verdrukkers. De gevangenis van Jakob kan wel lang duren, maar ter bestemder tijd zal zij gewend worden.

3. Dat Hij niet met hen gehandeld heeft naar dat hun tergingen het verdiend hadden, vers 3. "De misdaad Uws volks hebt Gij weggenomen, en hen niet gestraft, zoals Gij het naar recht hadt kunnen doen. Gij hebt al hun zonden bedekt." Als God de zonde vergeeft dan bedekt Hij haar, en als Hij de zonde Zijns volks bedekt, dan bedekt Hij haar geheel. Het wenden hunner gevangenschap was een voorbeeld en blijk van Gods gunst jegens hen, toen zij gepaard ging met de vergeving van hun ongerechtigheid.

4. Dat Hij Zijn toorn tegen hen niet zover had uitgestrekt en zolang had behouden, als zij reden hadden te vrezen, vers 4. "Al hun zonde bedekt hebbende, hebt Gij al uw verbolgenheid weggenomen, " want als de zonde weggedaan is, houdt Gods toorn op, als wij gereinigd zijn, is God bevredigd. Zie wat de vergeving van zonde is: Gij hebt de misdaad Uws volks weggenomen, dat is: "Gij hebt U gewend van de hittigheid Uws toorns, zodat wij in zijn vlam niet verteerd werden. In ontferming over ons hebt Gij al Uw toorn niet opgewekt, maar toen een voorspraak in de bres stond, hebt Gij Uw toorn afgewend." II. Hen wordt geleerd om tot God te bidden om genade en goedertierenheid met betrekking tot hun tegenwoordige ellende. Dit wordt afgeleid uit het vorige: "Gij hebt wel gedaan aan onze vaderen, doe wel aan ons, want wij zijn de kinderen van hetzelfde verbond." 1. Zij bidden om beker ende genade, "Bekeer ons, o God onzes heils, vers 5, ten einde onze gevangenschap te wenden, wend ons af

van ongerechtigheid, wend ons tot U en tot onze plicht, bekeer ons, en wij zullen bekeerd zijn. Allen, die God wil behouden, zal Hij vroeg of laat bekeren. Zonder bekering geen zaligheid.

2. Zij bidden om de wegneming van de tekenen van Gods misnoegen, waaronder zij zich bevonden. "Doe teniet uw toornigheid over ons, zoals Gij hem menigmaal teniet gedaan hebt in de dagen van onze vaderen, toen Gij Uw toorn van hen hebt afgewend." Let op de methode. Eerst: wend ons tot U en doe dan Uw toorn over ons teniet." Als wij met God verzoend zijn, dan en niet eerder kunnen wij de vertroosting verwachten van Zijn verzoend zijn met ons.

3. Zij bidden om de openbaring van Gods welwillendheid jegens hen, vers 8. " Toon ons uw goedertierenheid, o Heere, betoon U genadig jegens ons, wees ons niet slechts genadig, maar laat ons de troostrijke bewijzen hebben van uw genade, laat ons weten dat Gij ons genadig zijt en genade voor ons hebt weggelegd."

4. Zij bidden dat God genadiglijk voor hen, en tot heerlijkheid voor Hemzelf, voor hen verschijnen zal. Geef ons Uw heil, geef het ons door uw belofte, en dan zult Gij het ongetwijfeld werken door uw voorzienigheid." De vaten van Gods goedertierenheid zijn de erfgenamen van Zijn heil, Hij betoont genade aan hen, aan wie Hij Zijn heil geeft, want het heil, de zaligheid, is uit genade.

III. Er wordt hen geleerd om in ootmoed met vrijmoedigheid bij God te klagen over hun tegenwoordige ellende, vers 6, 7, waar wij moeten letten**:**

1. Op hetgeen zij vrezen en afbidden. "Zult Gij eeuwiglijk tegen ons toornen? Wij zijn verloren zo Gij dit doet, maar wij hopen dat Gij het niet doen zult. Zult Gij Uwen toorn uitstrekken van geslacht tot geslacht. Neen Gij zijt genadig, traag tot toorn, en zeer snel bereid om genade te betonen, en zult niet eeuwiglijk twisten Gij hebt niet eeuwiglijk getoornd tegen onze vaderen, maar hebt U spoedig gewend van de hittigheid Uws toorns, waarom zult Gij dan in eeuwigheid toornen tegen ons? Zijn uw goedertierenheden niet nog even menigvuldig en krachtig als ooit tevoren? Tegen onboetvaardige zondaren zal God in eeuwigheid toornen want wat is de hel anders dan de toorn van God uitgestrekt van geslacht tot geslacht? Maar zal een hel op aarde het lot van Uw volk wezen?"

2. Wat zij begeren en hopen. "Zult Gij ons niet weer levend maken? vers 7, ons niet levend maken door vertroosting tot ons te spreken, ons levend maken door verlossingen, die voor ons worden gewerkt? Gij zijt voorheen Uwen lande gunstig geweest, en dat heeft het levend gemaakt, zult Gij niet wederom gunstig zijn, en het alzo wederom levend maken?" God had aan de kinderen van de gevangenschap "een weinig levens gegeven in hun Dienstbaarheid," Ezra 9:8. Hun terugkeer uit Babel was als een leven uit de doden, Ezechiël 37:11, 12. Welaan, Heere, zeggen zij, "zult Gij ons niet weer levend maken, en ten anderen male uw hand aanleggen om ons te vergaderen", Jesaja 11:11, Psalm 126:1, 4. "Uw werk Heere! behoud dat in het leven in het midden van de jaren," Hábakuk 3:2. "Maak ons weer levend," a. "Opdat Uw volk zich verblijde, en zo zullen wij er de vertroosting van hebben," Psalm 14:7. Geef hun leven, opdat zij blijdschap mogen hebben. b. Opdat zij zich verblijden in U, en zo zult Gij er de eer voor ontvangen." Indien God de bron is van al onze zegeningen, dan moet Hij het middelpunt wezen van al onze blijdschap**.**

PSALM 85:9-14

Wij hebben hier een antwoord op de gebeden en betogen, die in de vorige verzen vervat zijn.

I. In het algemeen is het een antwoord des vredes. De psalmist bemerkt dit spoedig, vers 9, want hij staat op zijn wachttoren om te horen wat God tot hem zal spreken, zoals de profeet, Hábakuk 2:1, 2. Ik zal horen wat God, de Heere, spreken zal. Dit geeft te kennen**:**

1. Het tot bedaren brengen van zijn hartstochten, zijn smart, zijn vrees en de beroering in zijn binnenste. "Stel u gerust, o mijn ziel, ten einde in ootmoedig zwijgen op God te wachten. Ik heb genoeg gesproken, of reeds te veel, nu zal ik horen wat God zal spreken en Zijn heilige wil welkom heten, Wat spreekt mijn Heere tot Zijn knecht?" Als wij willen dat God zal horen wat wij in het gebed tot Hem zeggen, dan moeten wij bereid zijn om te horen wat Hij tot ons zegt in Zijn Woord.

2. Het opwekken van zijn verwachting. Nu hij in het gebed is geweest ziet hij uit naar iets zeer groots en zeer goeds van de God, die het gebed hoort. Als wij gebeden hebben, moeten wij onze gebeden nazien en op een antwoord wachten, Merk hier op:
A. Wat het is, dat hij zich van God belooft in antwoord op zijn gebeden. Hij zal tot Zijn volk en tot Zijn gunstgenoten van vrede spreken. Er is een volk in de wereld, dat Gods volk is, Hem is afgezonderd, aan Hem onderworpen is en door Hem behouden zal worden. Al Zijn volk zijn Zijn gunstgenoten, geheiligd door Zijn genade, toegewijd aan Zijn eer. Soms kan het gebeuren dat deze geen vrede hebben, als er van buiten strijd en van binnen vrees is, maar vroeg of laat zal God tot hen van vrede spreken. Indien Hij geen uitwendige vrede gebiedt, zal Hij toch inwendig van de vrede spreken tot hun hart door Zijn Geest, die Hij tot hun oren had gesproken door Zijn woord en Zijn dienstknechten, en hun vreugde en blijdschap doen horen.
B. Welk gebruik hij maakt van deze verwachting.

a. Hij neemt er de vertroosting van, en dat moeten ook wij: "Ik zal horen wat God de Heere zal spreken, de verzekeringen van vrede horen, die Hij geeft in antwoord op het gebed." Als God van vrede spreekt, dan moeten wij er niet doof voor zijn, maar hem met alle dankbaarheid en in ootmoed ontvangen.
b. Hij waarschuwt de heiligen om de plicht te doen, waartoe zij geroepen zijn, maar dat zij niet weer tot dwaasheid keren, want het is op die voorwaarden, en geen andere, dat vrede verwacht moet worden. Tot hen, en alleen tot hen, wordt van vrede gesproken, die zich afkeren van de zonde, maar indien zij er toe wederkeren, dan is het op hun gevaar. Alle zonde is dwaasheid, maar inzonderheid afval, het is grote erge dwaasheid om zich tot de zonde te keren nadat men er zich van scheen afgewend te hebben, er toe weer te keren nadat God van vrede heeft gesproken. God is voor de vrede, maar als Hij spreekt zijn de zodanigen voor krijg.

II. Hier zijn de bijzonderheden van dit antwoord des vredes. Hij twijfelt niet, of binnen weinig tijds zal alles wel wezen, en daarom geeft hij ons het lieflijk vooruitzicht van de bloeiende toestand van de kerk in de laatste vijf verzen van de psalm, die de vrede en de voorspoed beschrijven, waarmee God de kinderen van de gevangenschap ten laatste zegenen zal, als zij na veel moeite en veel beroering eindelijk weer in hun land gevestigd zullen zijn. Maar het kan ook genomen worden**:**

1. Als een belofte aan allen, die God vrezen en gerechtigheid werken, dat zij gerust en gelukkig zullen zijn.

2. Als een profetie van het koninkrijk van de Messias, en de zegeningen, waarmee dat koninkrijk verrijkt zal worden. Hier is:
A. Hulp nabij, vers 10. "Zeker, Zijn heil is nabij, ons nabij, meer nabij dan wij denken, het zal spoedig gewerkt zijn, hoe groot onze moeilijkheden en benauwdheden ook zijn, als Gods tijd gekomen is, en die tijd is niet meer ver." Als het getal van de tichelstenen verdubbeld wordt,

dan komt Mozes. Het is nabij allen, die Hem vrezen, als benauwdheid nabij is, dan is het heil, de verlossing nabij, want God is krachtelijk bevonden een hulp in benauwdheden voor allen, die de Zijnen zijn, terwijl "het heil verre is van de goddelozen," Psalm 119:155. Dit kan gevoegelijk toegepast worden op Christus, de werker van het eeuwig heII. Het was de vertroosting van de Oud- Testamentische heiligen dat zij, hoewel zij het niet beleefden om de verlossing te zien in Jeruzalem, waarop zij wachtten, er toch zeker van waren dat zij nabij was en welkom zou wezen aan allen, die God vreesden.

B. Ere verzekerd. Opdat in ons land eer wone, opdat de aanbidding Gods onder ons gevestigd zij, want dat is de eer van een land. Als die weg is "Ichabod, de eer is weggevoerd", als zij blijft, dan blijft de eer. Dit kan zien op de Messias, die de eer, de heerlijkheid zou zijn van Zijn volk Israël, en gekomen is om onder hen te wonen, Johannes 1:14, om welke reden hun land Immanuelsland genoemd wordt Jesaja 8:8.
C. Zegeningen, genadegaven, elkaar ontmoetende en omhelzende, vers 11, 12 Goedertierenheid en waarheid, gerechtigheid en vrede kussen elkaar. Dit kan verstaan worden:

a. Van de verbetering des volks en van hun regering, waarin al deze genadegaven uitblinken. De regeerders en de geregeerden zullen allen goedertieren en waar zijn, rechtvaardig en vreedzaam-als er geen waarheid, geen goedertierenheid is, gaat alles ten verderf, Hoséa 4:1, Jesaja 59:14, 15. Maar als deze elkaar ontmoeten in het bestuur van alle zaken, als deze bedoeld worden, als deze de wet geven, als er zo’n overvloed is van waarheid, dat zij uit de aarde spruit als gras, dat zij neerkomt als regen van de hemel, dan gaat alles goed. Als in iedere samenkomst goedertierenheid en waarheid elkaar ontmoeten, in iedere omhelzing gerechtigheid en vrede elkaar kussen, en de gewone eerlijkheid inderdaad gewoon en algemeen is, dan woont eer in een land, gelijk de zonde van heersende oneerlijkheid een schande is voor ieder volk.

b. Van het wederkeren van Gods gunst en de voortduur ervan. Als een volk tot God wederkeert en Hem aankleeft in een weg van plicht, dan zal Hij tot hen wederkeren en bij hen blijven in een weg van genade. Sommigen verstaan dit aldus: des mensen waarheid en Gods goedertierenheid, des mensen gerechtigheid en Gods vrede ontmoeten elkaar. indien God ons waar jegens Hem bevindt, waar jegens elkaar, waar jegens onszelf, dan zullen wij Hem goedertieren bevinden. Als wij van de gerechtigheid een gewetenszaak maken dan zullen wij de vertroosting hebben van vrede.
Als de waarheid uit de aarde spruit, dat is zoals Dr. Hammond het verklaart uit het hart van de mensen, de geschikte grond voor haar om in te groeien, dan zal gerechtigheid, Gods goedertierenheid neerzien van de hemel zoals de zon op de wereld, als zij haar invloeden uitstort over de voortbrengselen van de aarde en ze koestert

c. Van de harmonie van de Goddelijke eigenschappen in de onderneming van de Messias. In Hem, die beide ons heil en onze eer is, ontmoeten goedertierenheid en waarheid elkaar. Gods goedertierenheid en waarheid, en Zijn gerechtigheid en vrede hebben elkaar gekust, dat is: de grote zaak van onze verlossing is zo goed beraamd, dat God arme zondaars genadig kan wezen en vrede met hen kan hebben, zonder onrecht te doen aan Zijn waarheid en gerechtigheid. Hij is waar in Zijn bedreigingen en rechtvaardig in Zijn regering, en toch is Hij zondaren genadig, en neemt Hij hen op in Zijn verbond. Christus brengt als Middelaar hemel en aarde weer tot elkaar, die de zonde onenig had gemaakt, door Hem spruit waarheid uit de aarde die waarheid, welke God eist in het binnenste, en dan ziet gerechtigheid neer van de hemel want God is rechtvaardig, en rechtvaardigt degenen, die uit het geloof van Jezus zijn,

of wel het geeft te kennen dat in het koninkrijk van de Messias deze genadegaven zullen bloeien en overal zullen heersen.

d. Grote overvloed van alles wat begerenswaardig is, vers 13. Ook zal de Heere het goede geven, alles wat Hij goed acht voor ons, alle goed komt van Gods goedheid, en als goedertierenheid, waarheid en gerechtigheid een soevereinen invloed uitoefenen op het hart en het leven van de mensen, dan kan alle goed worden verwacht. Indien wij aldus "de gerechtigheid van Gods koninkrijk zoeken, dan zullen alle andere dingen ons toegeworpen worden" Mattheüs 6:33. Als de eer van het Evangelie in ons land woont dan zal het zijn vrucht geven want de voorspoed van de ziel zal of uitwendige voorspoed medebrengen, of er het gebrek aan verzoeten, Psalm 67:7.

e. Een onfeilbare leiding op de rechte weg, vers 14. De gerechtigheid van Zijn belofte die Hij ons gedaan heeft, ons verzekerende van gelukzaligheid, de gerechtigheid van de heiligmaking, het goede werk, dat Hij in ons gewrocht heeft, zullen voor Zijn aangezicht heengaan om zijn weg te bereiden, beide om onze verwachtingen van Zijn gunst op te wekken en ons ervoor bevoegd en geschikt te maken, en zij zal ook voor ons aangezicht heengaan en onze gids wezen om ons op de weg van Zijn voetstappen te zetten, dat is, om onze hoop aan te moedigen en onze praktijk te leiden, opdat wij zullen uitgaan om Hem te ontmoeten, als Hij in de weg van de genade tot ons komt. Christus, de zon van de gerechtigheid, zal ons tot God brengen en ons op de weg stellen, die tot Hem heenleidt. Johannes de Doper, een prediker van de gerechtigheid, zal voor Christus heengaan om Zijn weg te bereiden. Gerechtigheid is een veilige gids beide om God te ontmoeten en om Hem te volgen.

PSALM 86

1. Een gebed van David. HEERE! neig Uw oor, verhoor mij; want ik ben ellendig en nooddruftig. 2 Bewaar mijn ziel, want ik ben Uw gunstgenoot, o Gij, mijn God! verlos Uw knecht, die op U betrouwt. 3 Zijt mij genadig, HEERE! want ik roep tot U de gansen dag. 4 Verheug de ziel Uws knechts; want tot U, HEERE! verhef ik mijn ziel. 5 Want Gij, HEERE! zijt goed, en gaarne vergevende, en van grote goedertierenheid allen, die U aanroepen. 6 HEERE! neem mijn gebed ter ore, en merk op de stem mijner smekingen. 7 In de dag mijner benauwdheid roep ik U aan, want Gij verhoort mij. 8 Onder de goden is niemand U gelijk, Heere! en er zijn geen gelijk Uw werken. 9 Al de heidenen, Heere! die Gij gemaakt hebt, zullen komen, en zullen zich voor Uw aanschijn neerbuigen, en Uw Naam eren. 10 Want Gij zijt groot, en doet wonderwerken; Gij alleen zijt God. 11 Leer mij, HEERE! Uw weg; ik zal in Uw waarheid wandelen; verenig mijn hart tot de vreze Uws Naams. 12 Heere, mijn God! ik zal U met mijn ganse hart loven, en ik zal Uw Naam eren in eeuwigheid; 13 Want Uw goedertierenheid is groot over mij; en Gij hebt mijn ziel uit het onderste des grafs uitgerukt. 14 O God! de hovaardigen staan tegen mij op, en de vergaderingen der tirannen zoeken mijn ziel; en zij stellen U niet voor hun ogen. 15 Maar Gij, Heere! zijt een barmhartig en genadig God, lankmoedig, en groot van goedertierenheid en waarheid. 16 Wend U tot mij, en zijt mij genadig, geef Uw knecht Uw sterkte, en verlos de zoon Uwer dienstmaagd. 17 Doe aan mij een teken ten goede, opdat het mijn haters zien, en beschaamd worden, als Gij, HEERE! mij geholpen, en mij getroost zult hebben.

Deze psalm heeft tot opschrift: Een gebed van David. Hij werd waarschijnlijk bij geen bijzondere gelegenheid geschreven, maar was een gebed, dat hij Zelf dikwijls gebruikte en anderen ten gebruike heeft aanbevolen, inzonderheid in een dag van beproeving. Velen denken dat David deze psalm schreef als type van Christus die in de dagen Zijns vleses gebeden en smekingen met sterke roeping en tranen geofferd heeft, Hebreeën 5:7. In dit gebed geeft David, naar de aard van die plicht

I. Eer aan God, vers 8-10, 12, 13.
II. Zoekt hij genade en gunst bij God, dat God zijn gebeden zal verhoren, vers 1, 6, 7, hem zal bewaren en redden, en hem genadig zal zijn, vers 2, 3, 16, dat Hij hem blijdschap, genade en kracht zal geven, hem eer zal aandoen vers 4, 11, 17. Hij pleit op Gods goedheid vers 5. De boosaardigheid van zijn vijanden, vers 14.
Bij het zingen hiervan moeten wij, evenals David, onze ziel tot God opheffen.

Psalm 86:1-7
Deze psalm werd uitgegeven onder de titel van Een gebed van David, niet alsof David al zijn gebeden gezongen heeft, maar in sommige van zijn liederen heeft hij gebeden ingelast, want een psalm kan de uitdrukking wezen van elke vrome zielsaandoening. Maar het is opmerkelijk hoe zeer eenvoudig de taal is van deze psalm, en hoe weinig dichterlijke beelden er in voorkomen in vergelijking met sommige andere psalmen, want de bloemen van het vernuft zijn geen gepaste versieringen van het gebed. Nu kunnen wij hier opmerken:

I. De beden, die hij tot God opzendt. Het is waar: het gebed kan ook wel eens een prediking zijn, maar het is zeer voegzaam dat, evenals in dit gebed, iedere zinsnede tot God gericht is, want zodanig is de aard van het gebed gelijk het hier beschreven wordt, vers 4. Tot U, Heere, verhef ik mijn ziel, zoals hij ook in Psalm 25:1 gezegd heeft. In alle delen van het gebed moet de ziel zich verheffen op de vleugelen des geloofs en van de heilige begeerte opgeheven zijn tot God, om de mededelingen van Zijn genade te ontvangen en in hoge verwachtingen van grote dingen van Hem zijn.

1. Hij bidt dat God aan Zijn gebeden een genadig gehoor zal verlenen, vers 1. Heere neig Uw oor, verhoor mij. Als God onze gebeden hoort dan wordt zeer gepast gezegd dat Hij Zijn oor neigt, tot hen neerbuigt, want het is een verwonderlijke neerbuigende goedheid in God, dat het Hem behaagt kennis te nemen van zulke geringe schepselen als wij zijn en van zulk gebrekkige gebeden als de onze zijn. Hij herhaalt dit in vers 6. Heere, neem mijn gebed ter gore, leen er een gunstig oor aan al wordt het ook slechts gefluisterd, gestameld merk op de stem mijner smekingen. Niet alsof God het nodig heeft dat Zijn aandoeningen opgewekt worden door iets, dat wij kunnen zeggen, maar aldus moeten wij uitdrukking geven aan onze begeerte naar Zijn gunst. De Zone Davids heeft met verzekerdheid en innig welbehagen gezegd: "Vader, Ik dank U dat Gij Mij gehoord hebt. Doch Ik wist dat Gij Mij altijd hoort," Johannes 11:41, 42.

2. Hij bidt dat God hem onder zijn bijzondere bescherming zal nemen, en aldus de werker zal wezen van zijn heil, zijn verlossing, vers 2. Bewaar mijn ziel, verlos Uwen knecht. Het was Davids ziel, die Gods dienstknecht was, want diegenen alleen dienen God op welbehaaglijke wijze die Hem dienen in geest en waarheid. Davids zorg betreft zijn ziel. Indien wij het verstaan van zijn natuurlijk leven, dan leert het ons dat het beste zelfbehoud daarin bestaat, dat wij ons overgeven in Gods bewaring en onze Schepper door geloof en gebed tot onze bewaarder maken. Maar het kan verslaan worden van zijn geestelijk leven, het leven van de ziel als onderscheiden van het lichaam. "Bewaar mijn ziel voor die ene boze en gevaarlijke zaak voor zielen, namelijk voor zonde, bewaar mijn ziel en red mij aldus." Al degenen die God wil behouden, bewaart Hij voor Zijn hemels koninkrijk.

3. Hij bidt dat God hem zal aanzien met een oog van medelijden en ontferming, vers 3. Wees mij genadig, Heere! Het is goedertierenheid in God om onze zonden te vergeven en ons te redden uit onze benauwdheid, die beide zalven zijn opgesloten in dit gebed o God, wees mij genadig. De mensen betonen geen genade, wij verdienen geen genade. maar, Heere, om der barmhartigheid wil, wees mij genadig

4. Hij bidt dat God hem zal vervullen met innerlijke vertroosting, vers 4. Verheug de ziel Uws knechts. Het is God alleen, die blijdschap in het hart kan geven en de ziel zich doen verheugen, en dan, maar niet eerder, is de blijdschap volkomen. Gelijk het de plicht is van hen, die Gods dienstknechten zijn, om Hem te dienen met blijdschap, zo is het hun voorrecht om vervuld te zijn met blijdschap en vrede in het geloven, en in het geloof kunnen zij bidden, niet alleen dat God hun ziel zal bewaren, maar dat Hij hun ziel zal verheugen, en de blijdschap des Heeren zal hun sterkte zijn. Merk op: als hij bidt: Verheug mijn ziel, dan voegt hij er bij: want tot U, Heere, verhef ik mijn ziel. Wij kunnen vertroosting van God verwachten, als wij zorg dragen om onze blijdschap met God te onderhouden. Het gebed kweekt blijdschap.

II. De pleitgronden, die hij aanvoert.
1. Hij pleit op zijn betrekking tot God en zijn deel aan Hem. "Gij zijt mijn God, aan wie ik me toegewijd heb en op wie ik vertrouw, en ik ben Uw knecht, vers 2, en daarom verwacht ik bescherming van U."

2. Hij pleit op zijn ellende, zijn benauwdheid: Verhoor mij, want ik ben ellendig en nooddruftig, daarom heb ik uw hulp van node daarom zal niemand anders mij horen of helpen." God is des armen mans Koning, het is Zijn heerlijkheid om de zielen van de

nooddruftige te verlossen. Zij, die arm van geest zijn, die zich ledig en nooddruftig zien, zijn zeer welkom aan de God van de genade.

3. Hij pleit op Gods goedertierenheid jegens allen, die Hem aanroepen, vers 5. Tot U verhef ik mijn ziel in begeerte en verwachting, want Gij, Heere, zijt goed, en waar zullen bedelaars anders gaan dan naar de deur van hem, die een goed huis houdt? De goedheid van Gods aard is een grote bemoediging voor ons in ons spreken tot Hem. Zijn goedheid blijkt in twee dingen: in geven en vergeven.
a. Hij is een zondevergevend God, Hij kan niet slechts vergeven, maar Hij is bereid te vergeven, meer bereid om te vergeven dan wij om berouw te hebben en ons te bekeren. "Ik zei: Ik zal belijdenis doen van mijn overtredingen voor de Heere, en Gij vergaf de ongerechtigheid mijner zonde," Psalm 32:5.
b. Hij is een God, die het gebed hoort, Hij is groot, groot van ontferming, rijk en milddadig voor allen, die Hem aanroepen. Hij heeft hetgeen waarmee Hij in al hun noden kan voorzien en is zeer ruim en vrij om die voorziening te schenken.

4. Hij pleit op het goede werk, dat God in hem gewrocht heeft, waardoor Hij hem bevoegd heeft gemaakt om de tekenen van Zijn genade te ontvangen. Er waren door de Goddelijke genade drie dingen in hem gewerkt, die hij beschouwde als onderpanden van alle goed.
a. Een gelijkvormigheid met God, vers 2. Ik ben heilig, en daarom: bewaar mijn ziel, want hen, die door de Geest geheiligd zijn, zal Hij bewaren. Hij zegt dit niet in hoogmoed of verwaandheid, maar in nederige dankbaarheid aan God. Ik ben een, die Gij begunstigt, zo heeft het de kanttekening, een, die Gij U afgezonderd hebt. Als God een goed werk van genade in ons begonnen heeft, dan moeten wij erkennen dat het de tijd van de minne is en dat wij genade in Zijn ogen hebben gevonden, en die God in Zijn genade en gunst heeft opgenomen, zal Hij ook onder Zijn bescherming nemen. "Al zijn heiligen zijn in uw hand" Deuteronomium 33:3. Merk op: Ik ben ellendig en nooddruftig, vers 1, en toch, ik ben heilig, vers 2, heilig, en toch ellendig en nooddruftig, arm in de wereld, maar rijk in geloof. Zij, die in hun grootste armoede hun reinheid behouden, kunnen ervan verzekerd zijn dat God hun vertroostingen zal bewaren, hun ziel zal bewaren.
b. Een vertrouwen op God, verlos Uwen knecht, die op U betrouwt. Zij, die heilig zijn, moeten toch niet op zichzelf vertrouwen, of op hun eigen gerechtigheid, maar alleen op God en Zijn genade. Zij, die op God vertrouwen, kunnen verlossing van Hem verwachten.
c. Een gezindheid om gemeenschap te oefenen met God. Hij hoopt dat God zijn gebed zal verhoren, omdat Hij hem tot bidden had geneigd.

(1). Om aan te houden in het gebed: ik roep tot U de gehele dag, vers 3, en alle dagen. Zo is het onze plicht om altijd te bidden, zonder ophouden te bidden, te volharden in het gebed, en dan kunnen wij hopen dat onze gebeden verhoord zullen worden, die we in de tijd van de benauwdheid hebben opgezonden indien wij op andere tijden, ja op alle tijden die plicht nauwgezet betracht hebben. Het is troostrijk als een beproeving de raderen van het gebed in beweging vindt, en dat zij dan niet pas in beweging gezet behoeven te worden.
(2). Om innig met God te zijn in het gebed, om zijn ziel tot Hem te verheffen, vers 4. Wij kunnen hopen dat God ons zal ontmoeten met Zijn genade, als wij in onze gebeden onze ziel als het ware, uitzenden om Hem te ontmoeten.
(3). Om in een bijzonderen zin vurig te zijn in het gebed tot God, als hij in beproeving was vers 7. In de dag mijner benauwdheid roep ik U aan, geef ik mijn zaak aan U over, want Gij zult mij verhoren, en ik zal niet tevergeefs roepen, zoals zij, die riepen: "o Baäl, antwoord ons, maar daar was geen stem, en geen antwoord en geen opmerking," 1 Koningen 18:29.

PSALM 86:8-17
David gaat hier voort met bidden.

I. Hij geeft eer aan God, want wij behoren Hem te loven in onze gebeden, Hem toeschrijvende het koninkrijk, de kracht en de heerlijkheid in ootmoedige en eerbiedige aanbidding.

1. Als een wezen van ongeëvenaarde volkomenheid, zodat niemand is gelijk Hij, niemand bij Hem vergeleken kan worden vers 8. Onder de goden, de valse goden, die de heidenen aanbaden, de engelen, de koningen van de aarde onder die allen is niemand U gelijk, Heere niemand is zo wijs, zo machtig, zo goed, en er zijn geen gelijk uw werken hetgeen een onweerlegbaar bewijs is dat niemand Hem gelijk is, Zijn eigen werken loven Hem, en onze beste manier van Hem te loven is te erkennen, dat niemand Hem gelijk is.

2. Als de bron van alle bestaan en het middelpunt van alle lof, vers 9. "Al de heidenen, Heere, die Gij gemaakt hebt, allen uit een bloede hebt gemaakt, hebben hun bestaan, hun aanzijn van U, en daarom zullen zij komen, en zullen zich voor Uw aanschijn neerbuigen en Uwen naam eren." Dit werd ten dele vervuld in de menigte van proselieten tot de Joodse Godsdienst in de dagen van David en Salomo, maar zou zijn volkomen vervulling hebben in de dagen van de Messias, toen sommigen uit alle koninkrijk en volk krachtdadig toegebracht zouden worden om God te loven, Openbaring 7:9. Het was door Christus dat God alle volken gemaakt heeft, want zonder Hem is geen ding gemaakt, dat gemaakt is, en daarom zullen door Christus en door de kracht van Zijn Evangelie en genade alle volken toegebracht worden om voor Gods aangezicht te aanbidden. Jesaja 66:23.

3. Als een wezen, dat oneindig groot is, vers 10. "Alle volken zullen U aanbidden, omdat Gij als Koning van de volken groot zijt, uw soevereiniteit is volstrekt en onbetwistbaar, Uw majesteit ontzaglijk en ondraaglijk, Uw macht algemeen en onweerstaanbaar, Uw rijkdom groot en onuitputtelijk, Uw heerschappij grenzeloos en onbetwistbaar, en ten bewijze van dit alles doet Gij wonderwerken, welke alle volken bewonderen, en waarvan zij gemakkelijk kunnen afleiden dat Gij, alleen God zijt, dat niet slechts niemand is als Gij, maar dat er niemand is buiten U." Laat ons altijd grote gedachten koesteren van deze grote God en vervuld zijn van heilige bewondering voor die God, die wonderen doet, en laat Hem alleen ons hart hebben die alleen God is.

4. Als een wezen, dat oneindig goed is. De mens is slecht, zeer goddeloos en snood, vers 14, van hem is geen barmhartigheid te wachten, maar Gij, Heere, zijt een barmhartig en genadig God, vers 15, dit is de eigenschap, waardoor Hij Zijn naam bekend heeft gemaakt, Exodus 34:6, 7, en door welke ook wij Hem bekend moeten maken. Het is Zijn goedheid, die over al Zijn werken is en daarom moet zij door ons geprezen worden, en dit is onze troost met betrekking tot de boosheid van de wereld, waarin wij leven, dat hoe slecht deze ook zij, God toch goed is. De mensen zijn wreed, maar God is genadig, de mensen zijn vals, maar God is getrouw. God is niet alleen goedertieren, maar groot van goedertierenheid, en in Hem roemt de barmhartigheid tegen het oordeel. Hij is lankmoedig jegens ons, hoewel wij Zijn gunst verbeuren en Hem tot toorn verwekken, en Hij is groot van goedertierenheid en waarheid, even getrouw in het volbrengen als Hij vrij was in het beloven.

5. Als een liefderijke vriend en milddadige weldoener. Wij moeten God loven als goed in zichzelf, maar wij doen dit met het meeste gevoel, als wij bemerken hoe goed Hij geweest is jegens ons. Daarbij verwijlt de psalmist met het meeste welbehagen, vers 12, 13. In vers 9. had hij gezegd: Al de heidenen, Heere, zullen zich voor Uw aanschijn neerbuigen en Uwen

naam eren. Het is voor een Godvruchtige een blijdschap om te denken dat anderen God zullen loven en verheerlijken, maar het is zijn grootste zorg en zijn lieflijkst genot om dit zelf te doen, Wat anderen ook mogen doen," zegt David "Heere, mijn God, ik zal U loven, niet alleen als de Heere, maar als mijn God, en ik zal het doen met mijn gehele hart, ik zal bereid zijn om het te doen, er hartelijk in zijn, ik zal het doen met blijmoedigheid en opgewektheid, in oprechtheid Uw eer er mee op het oog hebbende, want ik zal Uwen naam eren, niet maar voor een tijd, maar in eeuwigheid. Ik zal het doen zolang als ik leef, en hoop het te doen tot in eeuwigheid." Met goede redenen besluit hij om aldus ijverig te zijn in het loven van God, daar God hem zeer bijzondere gunsten had betoond. Want uw goedertierenheid is groot over mij. De bron van de genade is onuitputtelijk, de stromen van de genade zijn onnoemelijk rijk, als wij van Gods goedertierenheid jegens ons spreken, dan voegt het ons haar aldus groot te maken. uw goedertierenheid is groot over mij.
Van de grootheid van Gods goedertierenheid geeft hij dit voorbeeld: Gij hebt mijn ziel uit het onderste des grafs uitgerukt, verlost uit de dood, uit zo grote dood, zoals Paulus 2 Korinthe 1:10, uit de eeuwige dood, zoals zelfs sommigen van de Joodse schrijvers het verstaan David wist verdiend te hebben om vanwege zijn zonde in de zaak van Uria voor eeuwig in de diepste hel te worden geworpen, maar Nathan verzekerde hem dat "de Heere zijn zonde heeft weggenomen," en door dat woord was hij uitgerukt uit de diepste hel, en hierin was Gods goedertierenheid groot over hem. Zelfs de beste heiligen hebben het te danken niet aan hun eigen verdienste maar aan de genade van God, dat zij uit de diepste hel verlost zijn, en de gedachte daaraan behoort hun hart grotelijks te verruimen in het loven van Gods goedertierenheid, die zij verplicht zijn voor altijd te verheerlijken. Zo heerlijk, zo genadig een verlossing van eeuwige rampzaligheid, eist met volle recht de vergelding van eeuwige lof.

II. Hij bidt vurig om genade en barmhartigheid van God. Hij klaagt over de rusteloze, ingewortelde boosaardigheid van zijn vijanden tegen hem, vers 14. "Heere, wees Gij voor mij, want er zijn velen tegen mij." Dan neemt hij nota van hun aard en karakter, het waren hovaardigen, die met minachting op de arme David neerzagen. (Velen worden door hun hoogmoed tot vervolgers gemaakt.) Het waren mannen des gewelds, die terecht of te onrecht zich met geweld van alles meester maakten. Het waren schrikwekkende, geduchte mannen (aldus sommigen, die alles deden wat zij konden om allen rondom hen te verschrikken. Hij neemt nota van hun aantal, er zijn vergaderingen van hen, het waren mannen, die macht hadden, in hoven en raadsvergaderingen bijeenkwamen, of mannen van veel omgang, die in clubs vergaderden. Maar, vergaderd zijnde, waren zij het meest in staat om kwaad te doen. Hij neemt nota van hun vijandschap tegen David: zij staan tegen mij op in openbare rebellie, zij complotteren niets slechts, maar, zoveel zij kunnen, brengen zij hun complotten ten uitvoer, en het plan is niet slechts David te onttronen, maar hem te vernietigen, zij zoeken mijn leven, willen mij doden zij zoeken mijn ziel, om mij te verdoemen, indien dit in hun macht ware." Eindelijk. Hij neemt nota van hun vervreemding, hun verre zijn van God, dat op de bodem was van hun vijandschap tegen David. Zij stellen U niet voor hun ogen, en welk goed kan men verwachten van hen, die geen vreze Gods voor hun ogen hebben? "Heere, verschijn tegen hen, want het zijn Uw vijanden, zowel als de mijne."

Zijn beden zijn**:**

1. Om de werkingen van Gods genade in hem, vers 11. Hij bidt dat God hem zal geven:
a. Een verstandig hart, dat Hij hem nopens zijn plicht zal inlichten en onderwijzen, " leer mij, Heere, Uwen weg, de weg, waarin Gij wilt dat ik zal wandelen. Als ik er in twijfel over ben, maak mij dan duidelijk wat ik doen moet laat mij uw stem horen, zeggende: Dit is de weg." Jesaja 30:21. David was wel onderwezen in de dingen Gods, en toch was hij zich bewust meerder onderricht van node te hebben en menigmaal kon hij op zijn eigen oordeel niet

vertrouwen. Leer mij, Heere, Uwen weg ik zal in uw waarheid. wandelen. Men zou denken dat het zou wezen: Leer mij uw waarheid, dan zal ik in Uwen weg wandelen, maar het komt op hetzelfde neer, het is de weg van de waarheid, die God onderwijst, en die weg moeten wij kiezen in die weg moeten wij wandelen. Christus is de weg en de waarheid, en wij moeten beide van Christus leren en in Hem wandelen. Wij kunnen in Gods weg en waarheid niet wandelen, tenzij Hij ons leert, en zo wij verwachten dat Hij ons zal leren, dan moeten wij besluiten om ons door Zijn onderricht te laten leiden, Jesaja 2:3.

b. Een oprecht hart, "Verenig mijn hart tot de vreze Uws Naams, maak mij oprecht in de Godsdienst, een geveinsde heeft een dubbel hart, laat het mijn eenvoudig zijn, en geheel voor God, niet verdeeld tussen Hem en de wereld, niet van Hem afdwalende." Ons hart is geneigd tot afdwalen, zijn gaven en krachten gaan uit naar duizend vreemde dingen, daarom hebben wij Gods genade van node om het te verenigen, ten einde God te dienen met alles wat in ons is, en dat alles is nog weinig genoeg om in Zijn dienst te worden gebruikt. "Laat mijn hart vast zijn voor God, bestendig en trouw naar Hem, en ijverig om Hem te dienen, dat is een verenigd hart."

2. Om de tekenen van Gods gunst jegens hem, vers 16, 17. Hij bidt hier om drie dingen.
a. Dat God van vrede en vertroosting tot hem zal spreken. "Wend U tot mij, als tot een, die Gij liefhebt, en voor wie Gij tedere vriendelijke zorg hebt. Mijn vijanden keren zich tegen mij, mijn vrienden wenden zich van mij af. Heere, wend Gij U tot mij, en ontferm U over mij, wees mij genadig, het zal een troost voor mij zijn om te weten dat Gij medelijden met mij hebt."
b. Dat God verlossing voor hem zal werken en hem in veiligheid zal stellen: "geef Uwen knecht uw sterkte, leg kracht in mij, opdat ik mijzelf helpe, en wend Uw sterkte voor mij aan, opdat ik verlost worde uit de handen van hen, die mijn verderf zoeken." Hij pleit op de betrekking, waarin hij tot Hem staat. "Ik ben Uw knecht, ik ben dit door geboorte, als de zoon Uwer dienstmaagd, geboren in Uw huis, en daarom zijt Gij mijn rechtmatige eigenaar en bezitter, van wie ik bescherming kan verwachten. Ik ben de Uwe, verlos mij." De kinderen van Godvruchtige ouders, die reeds vroeg de Heere waren opgedragen en toegewijd, kunnen hier bij Hem op pleiten, als zij onder de tucht komen van Zijn gezin, dan hebben zij recht op de voorrechten ervan.
c. Dat God hem eer zal aandoen. " Doe aan mij een teken ten goede, doe het blijken voor anderen, zowel als voor mijzelf, dat Gij mij goed doet, en nog meer goed voor mij bestemd hebt. Schenk mij enige ontwijfelbare, heerlijke voorbeelden van uw gunst jegens mij, opdat het mijn haters zien en beschaamd worden over hun vijandschap jegens mij, waartoe zij wel reden zullen hebben als zij bemerken, dat Gij, Heere, mij geholpen en getroost zult hebben, en dat zij dus gestreden hebben tegen God in hun tegenstaan van een man, die Hij erkent en zegent, en dat zij tevergeefs gepoogd hebben hem te verderven en te kwellen, die door God zelf geholpen en getroost wordt." De blijdschap van de heiligen zal de schande wezen hunner vervolgers.

PSALM 87

1 Een psalm, een lied voor de kinderen van Korach. Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid. 2 De HEERE bemint de poorten van Sion boven alle woningen van Jakob. 3 Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods! Sela. 4 Ik zal Rahab en Babel vermelden, onder degenen, die Mij kennen; ziet, de Filistijn, en de Tyrier, met de Moor, deze is aldaar geboren. 5 En van Sion zal gezegd worden: Die en die is daarin geboren; en de Allerhoogste Zelf zal hen bevestigen. 6 De HEERE zal hen rekenen in het opschrijven der volken, zeggende: Deze is aldaar geboren. Sela. 7 En de zangers, gelijk de speellieden, mitsgaders al mijn fonteinen, zullen binnen u zijn.

De voorgaande psalm was zeer duidelijk en gemakkelijk te begrijpen, maar in deze vinden wij dingen, die duister en moeilijk te verstaan zijn. Het is een lofdicht op Sion, als een type van de Evangeliekerk, op welke hetgeen hier gesproken wordt zeer toepasselijk is. Om der wille des tempels wordt hier aan Sion de voorkeur gegeven:

I. Boven het overige van het land Kanaän, daar het met de bijzondere tekenen van Gods gunst is gekroond, vers 1-3.

II. Boven iedere andere plaats of land, hoe ook genaamd, als bevattende uitnemender mannen en bevoorrecht zijnde met overvloediger zegeningen van God, vers 4-7. Sommigen denken dat hij geschreven werd om de blijdschap van Gods volk uit te drukken toen Sion in bloeiende toestand was. Anderen denken dat hij geschreven werd om hun geloof en hun hoop aan te moedigen, toen Sion in puin lag, en na de gevangenschap herbouwd moest worden, hoewel niemand er naar vraagt, Jeremia 30:17. Dit is Sion, waar niemand naar vraagt, maar God had grote dingen ervoor gedaan, en grote, heerlijke dingen er van gesproken, die alle hun vervulling zullen hebben in de Evangeliekerk, waarop wij dus bij het zingen van deze psalm het oog moeten hebben**.**

PSALM 87:1-3

Sommigen houden de eerste woorden van de psalm voor een deel van het opschrift, het is een psalm, of lied, waarvan de heilige bergen het onderwerp zijn, de tempel, in Sion gebouwd op de berg Moria. Dat is de grondslag van de inhoud, het begin van de psalm. Of wij kunnen onderstellen dat de psalmist nu de tabernakel of tempel op het oog had, er de heerlijkheid van beschouwde, en toen eindelijk lucht gaf aan deze uitdrukking, die verwijst, niet naar wat hij tevoren had geschreven, maar naar hetgeen, waaraan hij heeft gedacht. Iedereen wist wat hij bedoelde, toen hij zo plotseling, zo opeens, zei: Zijn grondslag is op de bergen van de heiligheid. Tot lof van de tempel worden hier drie dingen opgemerkt.

1. Dat hij gefundeerd was op de bergen van de heiligheid, vers 1. De kerk heeft een fondament, zodat zij niet kan verzinken, of wankelen. Christus zelf is er het fondament van, dat God gelegd heeft. Het Jeruzalem hierboven is een stad, die fondamenten heeft. Het fondament is op de bergen, het is hoog gebouwd, "de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op de top van de bergen, Jesaja 2:2. Het is stevig, solide gebouwd, de bergen zijn rotsachtig, en op een rots is de kerk gebouwd. De wereld is gegrond op de zeeën, Psalm 24:2, die aan voortdurende eb en vloed onderhevig zijn, en een zeer zwak fondament zijn, Babel was gebouwd in een vlakte, waar de grond verrot was, maar de kerk is gebouwd op de eeuwige bergen, de altoosdurende heuvelen, want eerder zullen de bergen wijken en de heuvelen wankelen, dan dat het verbond van Gods vrede teniet gedaan zal worden, en daarop is de kerk gebouwd, Jesaja 54:10. Het fondament is op de bergen van de heiligheid. Heiligheid is de kracht en vastigheid van de kerk, deze is het, die haar steunt en voor zinken

bewaart, niet zozeer dat zij gebouwd is op bergen, als wel dat zij gebouwd is op bergen van de heiligheid, op de belofte van God, ter bevestiging waarvan Hij gezworen heeft bij Zijn heiligheid, op de heiligmaking des Geestes, die de zaligheid verzekert van al de heiligen.

2. Dat God er een bijzondere genegenheid voor heeft te kennen gegeven, vers 2. De Heere bemint de poorten van Sion, van de tempel van de huizen van de leer, (aldus de Chaldeeër) boven alle woningen van Jakob, hetzij in Jeruzalem of overal elders in het land. Van Sion had God gezegd: "Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen." Daar ontmoette Hij zijn volk en sprak met hen, ontving hun hulde en toonde hun de tekenen van Zijn gunst, en uit dit alles kunnen wij afleiden hoezeer Hij deze poorten beminde. God heeft liefde voor de woningen van Jakob, heeft een genaderijk welgevallen aan Godsdienstige gezinnen, en neemt de aanbidding aan van hun huisgodsdienst. Meer nog bemint Hij de poorten van Sion, niet slechts meer dan sommige, maar meer dan alle woningen van Jakob. God werd in de woningen van Jakob aangebeden, en de Godsdienstoefening van het gezin is de plicht van het gezin, die volstrekt niet veronachtzaamd moet worden, maar als zij in mededinging komt met de openbare godsdienstoefening, dan moet aan deze de voorkeur worden gegeven.

3. Dat er veel van gesproken is in het woord van God, vers 3. Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o stad Gods! Wij moeten over zaken en personen oordelen naar zij zich voordoen en naar de schatting ervan in en door de Schrift. Veel slechte dingen werden gesproken van de stad Gods door haar vijanden om haar gering en gehaat te maken, maar door Hem, wiens oordeel dies zijn wij zeker naar waarheid is, zijn er heerlijke dingen van gesproken. Van de tempel heeft God gezegd: "Mijne ogen en Mijn hart zullen daar te allen dage zijn. Ik heb dit huis verkoren en geheiligd, opdat Mijn naam daar zij tot in eeuwigheid," 2 Kronieken 7:16. "Schoon van gelegenheid, een vreugde van de gehele aarde is de berg Sion," Psalm 48:3. Dat zijn heerlijke dingen. Maar nog heerlijker dingen zijn gesproken van de Evangeliekerk, zij is de bruid van Christus, de gekochte door Zijn bloed, "een heilig volk, een verkregen volk, een koninklijk priesterdom, en de poorten van de hel zullen tegen haar niet overmogen." Laten wij ons voor de kerk van Christus niet schamen, ook niet in haar nederigste, geringste toestand, noch hunner, die er toebehoren, noch onze betrekking tot haar loochenen, al wordt die ons nog zozeer tot versmaadheid gerekend, daar zulke heerlijke dingen van haar gesproken zijn, en geen jota of tittel er van ter aarde zal vallen**.**

PSALM 87:4-7

Sion wordt hier vergeleken met andere plaatsen en boven deze verkoren, de kerk van Christus is heerlijker en voortreffelijker dan alle volken van de aarde.

1. Er wordt erkend dat ook andere plaatsen haar heerlijke dingen hebben, vers 4. Ik zal Rahab vermelden, dat is Egypte, en Babel, onder degenen die mij kennen, en om mij heen zijn en met wie ik spreek over openbare aangelegenheden, ziet Filistia, Tyrus en Ethiopië of liever Arabië, "wij zullen zien, dat deze aldaar geboren was, deze of die beroemde man, uitblinkende in kennis en deugd, kan aangewezen worden als een inboorling van die landen, hier en daar een, die een proseliet, een aanbidder van de ware God wordt. Maar sommigen geven er een andere zin aan, zij beschouwen het als een profetie of belofte van de toebrenging van de heidenen tot de kerk, en hun vereniging met de Joden tot een lichaam. God zegt: "Ik zal Egypte en Babel rekenen tot hen, die Mij kennen. Ik zal hen evenzeer Mijn volk achten te zijn als Israël, als zij het Evangelie van Christus zullen ontvangen hebben, en hen erkennen als geboren in Sion, aldaar wedergeboren, even vrijelijk toegelaten tot de voorrechten van Sion als geboren Israëlieten." Zij die vreemdelingen en bijwoners waren, worden "medeburgers van de heiligen," Eféze 2:19. Een bekeerling uit de heidenen staat op gelijke

voet met een geboren Jood. Vergelijk Jesaja 19:23-25. "De Heere van de heirscharen zal hen zegenen, zeggende: Gezegend zij Mijn volk de Egyptenaars, en de Assyriërs het werk Mijner handen, en Israël Mijn erfdeel."

2. Er wordt bewezen dat de heerlijkheid van Sion die allen ver overtreft, in menigerlei opzicht, want:
A. Sion zal veel grote en Godvruchtige mannen voortbrengen, die vermaard zullen zijn in hun geslacht, vers 5. Van Sion zal door al haar naburen gezegd worden: Die en die is daarin geboren, vele mannen van naam, beroemd om hun wijsheid en godsvrucht, en inzonderheid om hun bekendheid met de woorden van God en de gezichten des Almachtigen. Vele profeten en koningen, die groter gunstgenoten zullen zijn van de hemel en een groter zegen voor de aarde dan ooit in Egypte of Babel gekweekt werden. De helden van de kerk staan verre boven die van de heidense volken, en hun namen, opgeschreven in de hemel, zullen met helderder glans schitteren dan die in de geschiedenisrollen van de volken ter eeuwige gedachtenis staan opgetekend. Een man, een man, is daar geboren waaronder sommigen Christus verstaan, die man, die zoon des mensen, die schoner is dan de mensenkinderen, Hij was geboren te Bethlehem, nabij Sion, en was de heerlijkheid van Zijn volk Israël. De grootste eer, die ooit het Joodse volk was aangedaan was dat uit hen, "zoveel het vlees aangaat Christus is, Romeinen 9:5. Of wel, dit kan toegepast worden op de bekering van de heidenen. Van Sion zal gezegd worden dat de wet, die van Sion is uitgegaan, het Evangelie van Christus, een middel zal zijn om vele zielen voor God geboren te doen worden, en het Jeruzalem, dat van boven is, zal als hun aller moeder erkend worden.

B. Sions belang zal versterkt en bevestigd worden door een almachtige kracht. De Allerhoogste zelf zal het op zich nemen, om haar te bevestigen, die het krachtdadig doen kan. De toetreding van proselieten uit onderscheidene volken zal zo weinig twist en verdeeldheid teweegbrengen, dat zij grotelijks zal bijdragen tot Sions sterkte, want, God zelf haar gegrond hebbende op een eeuwigdurend fondament, zal zij, welke beroeringen er ook zijn zullen van staten en koninkrijken, en hoe hemel en aarde ook bewogen worden, niet wankelen, maar vast en onbewogen blijven tot in eeuwigheid.

C. Sions zonen zullen met eer in de registers vermeld worden, vers 6. De Heere zal hen rekenen in het opschrijven van de volken, als Hij een lijst maakt van Zijn onderdanen, zeggende: Deze is aldaar geboren, is dus een onderdaan van geboorte, door de eerste geboorte, in Zijn huis geboren zijnde door de tweede geboorte, wedergeboren zijnde door Zijn Geest. Als God komt om met de kinderen van de mensen af te rekenen, teneinde aan ieder hunner te vergelden naar Zijn werken, dan zal Hij zien wie in Sion was geboren en bijgevolg de voorrechten van Gods heiligdom heeft genoten, welker de aanneming was tot kinderen, en de heerlijkheid, en de verbonden, en de wetgeving, en de dienst van God, Romeinen 9:4, 3:1, 2. Want aan hen was veel gegeven, en daarom zal van hen veel geëist worden, en dienovereenkomstig zal de rekening zijn, vijf talenten moeten door hen, aan wie zij gegeven werden, goed gebruikt worden. Ik weet uw werken en waar gij woont, en waar gij geboren waart. Sela. Laat hen, die in Sion wonen, hierop letten en leven naar hun belijdenis.

D. Sions liederen zullen met blijdschap en gejuich worden gezongen. Zowel de zangers als de speellieden zullen daar wezen om God te loven, vers 7. Het was zeer tot eer van Sion en is zeer tot eer van de Evangeliekerk, dat God daar gediend en aangebeden wordt met verheuging. Zijn werk wordt gedaan, wordt gedaan met blijmoedigheid, zie Psalm 68:26. "Al Mijn fonteinen zullen binnen u zijn, o Sion", zegt God. Hij heeft schatten van genade neergelegd in Zijn heilige inzettingen, daar zijn de fonteinen, waaruit deze beekjes hun

oorsprong nemen, welke "de stad Gods verblijden," Psalm 46:5. Dat zegt de psalmist die acht dat de fonteinen, waaruit zijn dorre dorstige ziel bevochtigd moet worden, in het heiligdom zijn, in het Woord en in de inzettingen, en in gemeenschap met de heiligen. De fonteinen van de blijdschap van een vleselijk gezin, van de wereldling, liggen in rijkdom en genot maar de fonteinen van de vreugde van een begenadigde ziel liggen in het Woord van God en in het gebed. Christus is de ware tempel, al onze fonteinen zijn binnen in Hem, en uit Hem vloeien al onze stromen. Het is des Vaders welbehagen geweest, en ook alle gelovigen hebben daar een welbehagen in dat in Hem al de volheid wonen zou**.**

PSALM 88

1 Een lied, een psalm voor de kinderen van Korach, voor de opperzangmeester, op Machalath Leannoth; een onderwijzing van Heman, de Ezrahiet. (88:2) O HEERE, God mijns heils! bij dag, bij nacht roep ik voor U. 2 (88:3) Laat mijn gebed voor Uw aanschijn komen; neig Uw oor tot mijn geschrei. 3 (88:4) Want mijn ziel is der tegenheden zat, en mijn leven raakt tot aan het graf. 4 (88:5) Ik ben gerekend met degenen, die in de kuil neerdalen; ik ben geworden als een man, die krachteloos is; 5 (88:6) Afgezonderd onder de doden, gelijk de verslagenen, die in het graf liggen, die Gij niet meer gedenkt, en zij zijn afgesneden van Uw hand. 6 (88:7) Gij hebt mij in de ondersten kuil gelegd, in duisternissen, in diepten. 7 (88:8) Uw grimmigheid ligt op mij; Gij hebt mij neergedrukt met al Uw baren. Sela. 8 (88:9) Mijn bekenden hebt Gij verre van mij gedaan, Gij hebt mij hun tot een groten gruwel gesteld; ik ben besloten, en kan niet uitkomen. 9 (88:10) Mijn oog treurt vanwege verdrukking; HEERE! ik roep tot U de gansen dag; ik strek mijn handen uit tot U. 10 (88:11) Zult Gij wonder doen aan de doden? Of zullen de overledenen opstaan, zullen zij U loven? Sela. 11 (88:12) Zal Uw goedertierenheid in het graf verteld worden, Uw getrouwheid in het verderf? 12 (88:13) Zullen Uw wonderen bekend worden in de duisternis, en Uw gerechtigheid in het land der vergetelheid? 13 (88:14) Maar ik, HEERE! roep tot U, en mijn gebed komt U voor in de morgenstond. 14 (88:15) HEERE! waarom verstoot Gij mijn ziel, en verbergt Uw aanschijn voor mij? 15 (88:16) Van der jeugd aan ben ik bedrukt en doodbrakende; ik draag Uw vervaarnissen, ik ben twijfelmoedig. 16 (88:17) Uw hittige toornigheden gaan over mij; Uw verschrikkingen doen mij vergaan. 17 (88:18) de gansen dag omringen zij mij als water; tezamen omgeven zij mij. 18 (88:19) Gij hebt vriend en metgezel verre van mij gedaan; mijn bekenden zijn in duisternis.

Deze psalm is een klaagzang, een van de treurigste van al de psalmen, en hij eindigt niet zoals de treurpsalmen gewoonlijk eindigen, met een vooruitzicht op vertroosting en blijdschap, maar van het begin tot het einde is het een en al wee en ellende. Het zijn niet de openbare aangelegenheden, waar de psalmist over treurt en klaagt er wordt geen melding gemaakt van de beproevingen van de kerk, neen, het is over persoonlijk leed, benauwdheid van geest, smart, beide over uitwendige beproevingen en de herinnering aan zonde en vrees voor Gods toorn. Hij wordt tot de boetpsalmen gerekend, en het is goed als onze vrees aldus in het rechte kanaal wordt geleid en onze wereldlijke grieven ons tot droefheid naar God brengen. In deze psalm hebben wij

I. De grote Bedruktheid van geest, waar de psalmist onder leed vers 4-7.
II. De toorn Gods, die de oorzaak was van deze gedruktheid, vers 8, 16-19.
III. De boosheid van zijn vrienden, vers 9, 19.
IV. Zijn zich wenden tot God in het gebed, vers 2, 3, 10, 14.

V. Zijn ootmoedig klagen en pleiten bij God, vers 11, 13. Zij, die in benauwdheid van geest zijn kunnen deze psalm zingen met gevoel, die het niet zijn, behoren hem te zingen met dankbaarheid, God lovende dat zij zich niet in die toestand bevinden**.**

PSALM 88:1-10

Te oordelen naar het opschrift van deze en de volgende psalm schijnt Heman de schrijver te zijn geweest van de ene, en Ethan die van de andere. Er waren twee die deze namen droegen, en zonen waren van Zerah, de zoon van Juda, 1 Kronieken 2:4, 6. Er waren twee anderen van die naam, die vermaard waren om hun wijsheid, 1 Koningen 4:31, waar om Salomo's wijsheid te verheerlijken, gezegd is dat hij "wijzer was dan Heman en Ethan." Of de Heman en Ethan, die Levieten en zangers waren van de liederen Sions, dezelfden waren weten wij niet met zekerheid, noch wie van dezen, noch of iemand van dezen, de schrijver was van deze psalmen. Er was een Heman, die een van de voornaamste zangers was, en de ziener of profeet des konings in de woorden Gods wordt genoemd, 1 Kronieken 25:5. Waarschijnlijk was ook deze een ziener, en toch kon hij geen vertroosting voor zichzelf zijn, een onderwijzer en vertrooster van anderen, en toch de vertroosting van zichzelf wegdoende. De allereerste woorden van de psalm zijn de enige woorden van troost en steun in de gehelen psalm. Er is niets dan wolken en donkerheid om hem heen, maar eer hij zijn klacht begint, noemt hij God de God zijns heils, hetgeen te kennen geeft dat hij tot God opzag om heil en op Hem vertrouwde als de werker ervan.

Nu zien wij de psalmist hier**:**

1. Als een man van het gebed, iemand, die ten allen tijde in het gebed was, maar inzonderheid nu hij in beproeving en lijden was, want: Is iemand in lijden? dat hij bidde. Het is zijn vertroosting, dat hij had gebeden, het is zijn klacht, dat hij, niettegenstaande zijn bidden nog in lijden is. Hij was:

a. Zeer ernstig in het gebed: "Ik roep voor U, vers 2, ik strek mijn handen uit tot U, vers 10, als iemand, die U wil aangrijpen, de genade zoekt te grijpen met een heilige vrees van haar te zullen missen."

b. Hij was zeer dikwijls en aanhoudend in het gebed: "ik roep tot U de gehele dag, vers 10, ja bij dag, bij nacht," vers 2, want aldus behoort men altijd te bidden en niet te vertragen, Gods uitverkorenen roepen dag en nacht tot Hem, niet slechts des morgens en des avonds, beginnende ieder e dag en elke nacht met gebed, maar dag en nacht doorbrengende in het gebed. Dit is inderdaad altijd te bidden, en wij zullen welslagen in het gebed als wij volharden in de gebede.

c. Hij richtte zijn gebed tot God, en van Hem begeerde en verwachtte hij een antwoord, vers 3. "Laat mijn gebed voor Uw aanschijn komen, om door U aangenomen te worden, niet voor het aanschijn van mensen, om van hen gezien te worden, zoals de gebeden van de Farizeeën." Hij verlangt niet dat de mensen ze zullen horen, maar, Heere, neig Uw oor tot mijn geschrei geef er het antwoord op, dat U behaagt."

2. Hij was een man van smarten, en daarom houden sommigen hem in deze psalm voor een type van Christus, wiens klachten aan het kruis, en soms ook tevoren, tamelijk gelijk zijn aan die in deze psalm. Hij roept: mijn ziel is van de tegenheden zat, vers 4. Zo zei Christus: "Nu is mijn ziel ontroerd, " en in Zijn doodsbenauwdheid: "Mijn ziel is geheel bedroefd," zoals de psalmist hier, tot de dood toe, want hij zegt: mijn leven raakt tot aan het graf. Heman was een zeer wijs man, en een goed man, een man Gods, en ook een zanger, en men kan dus onderstellen dat hij een man was van een blijmoedige geest, en toch was hij nu een man van een treurig gemoed, ontroerd van hart en op de rand van de wanhoop. Innerlijke smart is de

zwaarste smart, door welke soms de besten van Gods heiligen gekweld werden. De geest des mensen, ook van de grootsten van de mensen, zal niet altijd zijn ziekte ondersteunen, maar er soms onder kwijnen en wegzinken, en wie zal dan een verslagen geest opheffen?

3. Hij beschouwde zich als een stervende wiens hart ging breken van droefheid, vers 6. " Afgezonderd onder de doden, gelijk de verslagenen, die in het graf liggen, om wier verrotting en vergaan niemand zich bekommert, ja, die Gij niet meer gedenkt om hun dode lichamen te verzorgen of te beschermen, zodat zij een gemakkelijke prooi worden van wormen en bederf, zij zijn afgesneden van uw hand, die eens gebruikt werd om hen te ondersteunen eens tot hen was uitgestrekt, maar dat is nu niet meer nodig, zij zijn er van afgesneden en er door afgesneden, "want God zal tot de aardhoop Zijn hand niet uitstrekken," Job 30:24. " Gij hebt mij in de onderste kuil gelegd, zo laag mogelijk, mijn toestand is laag, mijn moed is gezonken, in duisternissen, in diepten, wegzinkende, geen weg ziende ter ontkoming, tot het uiterste gebracht, en gereed om maar alles als verloren op te geven." Zo ontzettend zwaar kunnen Godvruchtige mensen beproefd zijn, en zo diep treurige opvatting kunnen zij hebben nopens hun ellende, en zo sombere, wanhopige gevolgtrekkingen zijn zij gereed te maken omtrent het einde ervan, door de kracht van de droefgeestigheid en de zwakheid van hun geloof.

4. Het meest klaagde hij over Gods misnoegen tegen hem, die gal en alsem mengde in zijn beproeving en ellende, vers 8. uw grimmigheid ligt zwaar op mij- indien hij in zijn beproeving de gunst en liefde van God had kunnen opmerken, zij zou licht op hem gelegen hebben, maar zij lag zwaar, zeer zwaar op hem, zodat hij op het punt was er onder weg te zinken. De indrukken van deze toorn op zijn gemoed waren Gods baren, die over hem heengingen, de een na de andere, zodat hij nauwelijks van de ene sombere gedachte bekomen was of hij werd aangevallen door een andere, deze baren liepen hem aan met gedruis en geweld, niet sommige van Gods baren, maar alle werden gebruikt om hem te kwellen en neer te drukken. Zelfs de kinderen van Gods liefde kunnen zich soms voor kinderen des toorns houden, en geen uitwendige beproeving kan zo zwaar op hen drukken, als de vrees daarvoor, namelijk om kinderen des toorns te zijn.

5. Zijn beproeving werd nog verzwaard doordat zijn vrienden hem verlieten en zich als vreemden voor hem hielden. Als wij in droefheid zijn, dan is het een troost om diegenen om ons heen te hebben, die ons beminnen en medegevoel met ons hebben, maar deze Godvruchtige man had zodanigen niet, hetgeen hem aanleiding geeft, niet om hen te beschuldigen of hun trouweloosheid, ondankbaarheid en onmenselijkheid ten laste te leggen, maar om bij God te klagen, met het oog op Zijn hand in dit deel van Zijn beproeving, vers 9. mijn bekenden hebt Gij verre van mij gedaan. Gods voorzienigheid had hen van hem weggedaan of hen onbekwaam gemaakt om hem van dienst te zijn, of hun genegenheid voor hem doen ophouden, want ieder schepsel is datgene voor ons (en niets meer) wat God het doet zijn. Als oude bekenden schuw van ons worden en zij, van wie wij vriendelijkheid verwachtten, onvriendelijk blijken te zijn, dan moeten wij dit dragen met dezelfde geduldige onderworpenheid aan Gods wil, waarmee wij andere beproevingen dragen, Job 19:13.
Ja, zijn vrienden waren niet slechts van hem vervreemd, maar zij haatten hem, omdat hij arm en in ellende was. " Gij hebt mij hun tot een grote gruwel gesteld, zij zijn niet slechts schuw van mij, maar walgen van mij, en zij zien niet slechts met minachting, maar met afschuw op mij neer." Laat niemand een zodanige beproeving vreemd achten als Heman, die zo vermaard was om zijn wijsheid, toch, toen hij onder de afkeuring van de wereld lag, veronachtzaamd werd als een vat, waaraan men geen lust heeft.

Eindelijk. Hij beschouwde zijn toestand als hulpeloos en jammerlijk. " Ik ben besloten en kan niet uitkomen, een gevangene, in de boeien van Gods toorn, en er was geen weg ter ontkoming." Daarom zinkt hij weg onder zijn ellende, want er is geen waarschijnlijkheid dat hij er uit verlost zal worden. Aldus beweent hij zich, vers 10. Mijn oog treurt vanwege verdrukking. Soms geeft wenen verlichting aan een ontroerd gemoed. Maar het wenen moet het bidden niet in de weg staan. Wij moeten met tranen zaaien, mijn oog treurt, maar dagelijks roep ik tot U, laat gebeden en tranen samengaan, dan zullen zij tezamen aangenomen worden. Ik heb uw gebed gehoord, ik heb uw tranen gezien**.**

PSALM 88:11-19
In deze verzen:

I. Doet de psalmist zijn beklag bij God over de jammerlijke toestand, waarin hij zich bevindt, vers 11-13. "Zult Gij wonder doen aan de doden, hen weer in het leven terugroepen? Zullen zij die dood en begraven zijn, opstaan om U te loven? Neen, zij laten het aan hun kinderen over om in hun plaats op te staan om God te loven, niemand verwacht dat zij dit zullen doen, en waartoe zouden zij opstaan? Waarvoor zouden zij leven dan om God te loven? Het leven, waartoe wij in het eerst geboren waren, en het leven, waartoe wij ten laatste op hopen te staan, moet aldus doorgebracht worden. Maar zal uw goedertierenheid in het graf verteld worden, hetzij door hen, of aan hen, die daar begraven liggen? Zal Uw getrouwheid aan Uw belofte verteld worden in het verderf? Zullen uw wonderen bekend worden in de duisternis, of er gewerkt worden? en uw gerechtigheid in het graf, dat het land is van de vergetelheid, waar de mensen zich niets meer herinneren, en zelf niet meer herdacht worden? Afgescheiden zielen kunnen wel Gods wonderen kennen, en Zijn getrouwheid, gerechtigheid en goedertierenheid vertellen, maar gestorven lichamen kunnen dit niet, zij kunnen noch Gods gunsten ontvangen in vertroosting noch ze vergelden in lof. Nu willen wij niet onderstellen dat deze klachten en betogingen de taal zijn van de wanhoop, alsof hij dacht dat God hem niet kon helpen, of niet wilde helpen, en nog veel minder spreekt er ongeloof in de opstanding van de doden ten laatste dage uit, maar aldus pleit hij bij God om spoedige hulp en verlossing te verkrijgen: "Heere, Gij zijt goed, Gij zijt getrouw, Gij zijt rechtvaardig, deze Uw eigenschappen zullen bekend gemaakt worden in mijn verlossing, maar indien zij niet verhaast wordt, zal het te laat zijn, want ik zal dood wezen en niet meer te helpen zijn, dood en niet instaat om vertroosting te ontvangen." Job heeft dikwijls hierop gepleit, Job 7:8, 10:21.

II. Hij besluit te volharden in het gebed en nog te meer omdat de verlossing werd uitgesteld, vers 14. "Tot U heb ik menigmaal geroepen, en er vertroosting in gevonden en daarom zal ik dit blijven doen: Maar ik Heere, roep tot U, en mijn gebed komt U voor in de morgenstond." Hoewel onze gebeden niet terstond verhoord worden, moeten wij daarom het gebed niet nalaten, want het gericht zal nog tot een bestemde tijd zijn, dan zal Hij het op het einde voortbrengen en niet liegen. God stelt de verhoring uit om ons geduld en onze volharding in het gebed op de proef te stellen. Hij besluit God vroeg te zoeken, in de morgenstond, als zijn geest opgewekt is, en voordat het werk en de drukte van de dag beginnen, in de morgenstond, nadat hij door zorgen en treurige gedachten in de stilte en de eenzaamheid van de nacht gekweld en heen en weer geslingerd was. Mijn gebed komt U voor in de morgenstond. Niet alsof hij spoediger kon ontwaken om te bidden, dan God kon horen en verhoren, want Hij sluimert noch slaapt, maar het geeft te kennen dat hij vroeger dan gewoonlijk op zal zijn om te bidden, zou voorkomen, dat is: voor zijn gewone ure van het gebed tot God zou gaan. Hoe groter onze beproevingen zijn, hoe zorgvuldiger en ernstiger wij behoren te wezen in het gebed. "Mijn gebed zal zich U voorstellen, intijds voor U komen, en zal niet wachten op de aanmoediging van een begin van genade, maar naar U uitgaan in geloof en verwachting, zelfs

voor nog de dag is aangebroken." God voorkomt dikwijls onze gebeden en verwachtingen met Zijn zegeningen, laat ons Zijn zegeningen voorkomen met onze gebeden en verwachtingen.

III. Hij schrijft op wat hij in het gebed tot God zal zeggen.
1. Hij zal in ootmoed met God redeneren over de toestand van ellende en beproeving, waarin hij zich nu bevindt, vers 15. Heere waarom verstoot Gij mijn ziel? Wat is het dat U er toe brengt om mij te behandelen als een verstotene? Doe mij weten waarover Gij met mij twist." Hij zegt het met verwondering, dat God een oude dienstknecht zou verstoten, iemand zou verstoten, die besloten was Hem niet te verlaten. Geen wonder dat de mensen mij verstoten, maar Heere, waarom doet Gij het, wiens genadegaven en roepingen onberouwelijk zijn? Waarom verbergt Gij Uw aanschijn voor mij, als iemand die toornig op mij is, die of geen gunst voor mij heeft, of haar mij niet wil doen kennen?" Niets smart een kind van God zoveel als dat God Zijn aangezicht voor hem verbergt, en er is ook niets dat hij zo vreest, als dat God zijn ziel zei verstoten. Als de zon bewolkt is, dan verduistert dit de aarde, maar als de zon de aarde verliet, welk een kerkerhol zou de aarde dan zijn!

2. Hij zal met nederigheid de klachten herhalen, die hij tevoren gedaan heeft, totdat God hem genadig is. Hij stelt aan God twee dingen voor als zijn grieven.
A. Dat God een verschrikking voor hem was. Ik draag uw vervaarnissen, vers 16. Voortdurend was hij in schrik en angst voor de toorn Gods tegen hem en zijn zonden, en voor de gevolgen van die toorn. Het maakte hem beangst om aan God te denken, er aan te denken om in Zijn handen te vallen, om voor Hem te verschijnen en zijn vonnis van Hem te vernemen. Hij sidderde bij de gedachte aan Gods misnoegen op hem, en het ontzaglijke van Zijn majesteit. Zelfs zij, die bestemd zijn voor Gods gunst kunnen voor een tijd lijden onder Zijn verschrikkingen. De geest van de aanneming is eerst een geest van de dienstbaarheid tot vrees. Job klaagt dat "de verschrikkingen Gods zich tegen hem zetten," Job 6:4. De psalmist verklaart zich hier nader en zegt ons wat hij bedoelt met Gods verschrikkingen, namelijk Zijn hittige toornigheden.
Laat ons zien welke ontzettende indrukken deze verschrikkingen op hem maakten, en hoe diep zij hem wondden.

a. Zij hadden hem bijna het leven benomen. "Ik ben er zo door gekweld en gedrukt, dat ik er schier van sterf, de geest geef. uw verschrikkingen doen mij vergaan," vers 17. Wat is de hel, die uitwendige afsnijding, waardoor veroordeelde zondaren voor eeuwig afgesneden zijn van God en de zaligheid, anders dan Gods verschrikkingen, die aan hun schuldig geweten knagen?
b. Zij hadden hem bijna van het verstand beroofd, ik draag uw vervaarnissen en ben twijfelmoedig. Die treurige uitwerking hebben de verschrikkingen des Heeren op velen gehad, en op sommige Godvruchtigen, die daardoor hun ziel niet meer konden bezitten, een allertreurigste toestand, waarmee men diep medelijden moet hebben.
c. Dit had lang geduurd. Van van de jeugd aan draag ik uw vervaarnissen. Van zijn kindsheid af was hij gekweld door zwaarmoedigheid, met smart grootgebracht onder de tucht van die schoot. Als wij onze dagen beginnen met smart, en de dagen van onze treuring zeer lang hebben aangehouden, laat ons dit dan niet vreemd vinden, maar laat de verdrukking lijdzaamheid werken. Het is opmerkelijk dat Heman, die een zo wijs en Godvruchtig man geworden is, beproefd was, op het punt was van te sterven, Gods verschrikkingen heeft gedragen van zijn jeugd aan, aldus hebben velen bevonden dat het goed voor hen was, het juk te dragen in hun jeugd, dat smart veel beter voor hen was dan lachen voor hen geweest zou zijn, en dat zij zeer verdrukt zijnde in hun jeugd, en dikwijls op het punt van te sterven, door de genade Gods zo’n gewoonte hadden verkregen van in een ernstige gemoedstoestand te verkeren, en zo gespeend waren van de wereld, dat de beproeving van groot nut voor hen

geweest is gedurende al hun dagen. Soms worden zij, die door God bestemd zijn voor uitnemende diensten, door deze beproevingen, dit diepgaand lijden, er toe bereid.
d. Zijn ellende was nu ten top gestegen. Gods verschrikkingen omringden hem, zodat hij van alle kanten door allerlei leed en beproeving als besprongen werd en hem nergens een gunstige wind tegenwoei. Zij stormden op hem aan als golven en baren van een watervloed en dat wel dagelijks en de gehele dag, zodat hij geen rust, geen verademing had, geen heldere tussenpozen, geen glimp van hoop. Zodanig was de rampspoedige toestand van een zeer wijs en Godvruchtig man. Hij was zo omringd van verschrikkingen, dat hij geen plaats ter beschutting kon vinden.

B. Dat geen vriend, die hij in de wereld had, hem tot troost was, vers 19. Gij hebt vriend en metgezel verre van mij gedaan, sommigen zijn dood, anderen op verre afstand en velen zijn misschien onvriendelijk. Na de vertroostingen van de godsdienst komen die van de vriendschap en van de gezellige samenleving, daarom staat zonder vrienden te zijn schier gelijk voor zoveel het dit leven betreft met zonder troost te wezen, en voor hen, die vrienden gehad hebben maar ze hebben verloren, is de ramp nog zoveel te zwaarder. Daarmee besluit de psalmist zijn klacht alsof dit het was, dat zijn leed volkomen maakte. Indien onze vrienden verre van ons gedaan zijn door verstrooiende leidingen van Gods voorzienigheid, ja indien wij door de dood van onze bekenden in duisternis zijn, dan hebben wij reden om dit als een zware beproeving te beschouwen, maar dan moeten wij er de hand Gods in erkennen en ons er aan onderwerpen.

PSALM 89

1 Een onderwijzing van Ethan, de Ezrahiet. (89:2) Ik zal de goedertierenheid des HEEREN eeuwiglijk zingen; ik zal Uw waarheid met mijn mond bekend maken, van geslacht tot geslacht. 2 (89:3) Want ik heb gezegd: Uw goedertierenheid zal eeuwiglijk gebouwd worden; in de hemelen zelve hebt Gij Uw waarheid bevestigd, zeggende: 3 (89:4) Ik heb een verbond gemaakt met Mijn uitverkorene; Ik heb Mijn knecht David gezworen: 4 (89:5) Ik zal uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen, en uw troon opbouwen van geslacht tot geslacht. Sela. 5 (89:6) Dies loven de hemelen Uw wonderen, o HEERE! ook is Uw getrouwheid in de gemeente der heiligen. 6 (89:7) Want wie mag in de hemel tegen de HEERE geschat worden? Wie is de HEERE gelijk, onder de kinderen der sterken? 7 (89:8) God is grotelijks geducht in de raad der heiligen, en vreselijk boven allen, die rondom Hem zijn. 8 (89:9) O HEERE, God der heirscharen! wie is als Gij, grootmachtig, o HEERE! en Uw getrouwheid is rondom U. 9 (89:10) Gij heerst over de opgeblazenheid der zee; wanneer haar baren zich verheffen, zo stilt Gij ze. 10 (89:11) Gij hebt Rahab verbrijzeld als een verslagene; Gij hebt Uw vijanden verstrooid met de arm Uwer sterkte. 11 (89:12) De hemel is Uwe, ook is de aarde Uwe; de wereld en haar volheid, die hebt Gij gegrond. 12 (89:13) Het noorden en het zuiden, die hebt Gij geschapen; Thabor en Hermon juichen in Uw Naam. 13 (89:14) Gij hebt een arm met macht; Uw hand is sterk, Uw rechterhand is hoog. 14 (89:15) Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Uws troons; goedertierenheid en waarheid gaan voor Uw aanschijn heen. 15 (89:16) Welgelukzalig is het volk, hetwelk het geklank kent; o HEERE! zij zullen in het licht Uws aanschijns wandelen. 16 (89:17) Zij zullen zich de gansen dag verheugen in Uw Naam, en door Uw gerechtigheid verhoogd worden. 17 (89:18) Want Gij zijt de heerlijkheid hunner sterkte; en door Uw welbehagen zal onze hoorn verhoogd worden. 18 (89:19) Want ons schild is van de HEERE, en onze koning is van de Heilige Israëls. 19 (89:20) Toen hebt Gij in een gezicht gesproken van Uw heilige, en gezegd: Ik heb hulp besteld bij een held; Ik heb een verkorene uit het volk verhoogd. 20 (89:21) Ik heb David, Mijn knecht, gevonden; met Mijn heilige olie heb Ik hem gezalfd; 21 (89:22) Met welken Mijn hand vast blijven zal; ook zal hem Mijn arm versterken. 22 (89:23) De vijand zal hem niet dringen, en de zoon der ongerechtigheid zal hem niet onderdrukken. 23 (89:24) Maar Ik zal zijn wederpartijders verpletteren voor zijn aangezicht, en die hem haten, zal Ik plagen. 24 (89:25) En Mijn getrouwheid en Mijn goedertierenheid zullen met hem zijn; en zijn hoorn zal in Mijn Naam verhoogd worden. 25 (89:26) En Ik zal zijn hand in de zee zetten, en zijn rechterhand in de rivieren. 26 (89:27) Hij zal Mij noemen: Gij zijt mijn Vader! mijn God, en de Rotssteen mijns heils! 27 (89:28) Ook zal Ik hem ten eerstgeborenen zoon stellen, ten hoogste over de koningen der aarde. 28 (89:29) Ik zal hem Mijn goedertierenheid in eeuwigheid houden, en Mijn verbond zal hem vast blijven. 29 (89:30) En Ik zal zijn zaad in eeuwigheid zetten, en zijn troon als de dagen der hemelen. 30 (89:31) Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten, en in Mijn rechten niet wandelen; 31 (89:32) Indien zij Mijn inzettingen ontheiligen, en Mijn geboden niet houden; 32 (89:33) Zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen. 33 (89:34) Maar Mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen. 34 (89:35) Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen, en hetgeen uit Mijn lippen gegaan is, zal Ik niet veranderen. 35 (89:36) Ik heb eens gezworen bij Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege! 36 (89:37) Zijn zaad zal in der eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon. 37 (89:38) Hij zal eeuwiglijk bevestigd worden, gelijk de maan; en de Getuige in de hemel is getrouw. Sela. 38 (89:39) Maar Gij hebt hem verstoten en verworpen; Gij zijt verbolgen geworden tegen Uw gezalfde. 39 (89:40) Gij hebt het verbond Uws knechts te niet gedaan; Gij hebt zijn kroon ontheiligd tegen de aarde. 40 (89:41) Gij hebt al zijn muren doorgebroken; Gij hebt zijn vestingen neergeworpen. 41 (89:42) Allen, die de weg voorbijgingen, hebben hem beroofd; zijn naburen is hij tot een smaad geweest. 42 (89:43) Gij hebt de rechterhand zijner wederpartijders

verhoogd; Gij hebt al zijn vijanden verblijd. 43 (89:44) Gij hebt ook de scherpte zijns zwaards omgekeerd, en hebt hem niet staande gehouden in de strijd. 44 (89:45) Gij hebt zijn schoonheid doen ophouden; en Gij hebt zijn troon ter aarde neergestoten. 45 (89:46) Gij hebt de dagen zijner jeugd verkort; Gij hebt hem met schaamte overdekt. Sela. 46 (89:47) Hoe lang, o HEERE! zult Gij U steeds verbergen, zal Uw grimmigheid branden als een vuur? 47 (89:48) Gedenk van hoedanige eeuw ik ben; waarom zoudt Gij aller mensenkinderen tevergeefs geschapen hebben? 48 (89:49) Wat man leeft er, die de dood niet zien zal, die zijn ziel zal bevrijden van het geweld des grafs? Sela. 49 (89:50) HEERE! waar zijn Uw vorige goedertierenheden, die Gij David gezworen hebt bij Uw trouw? 50 (89:51) Gedenk, HEERE! aan de smaad Uwer knechten, dien ik in mijn boezem draag, van alle grote volken. 51 (89:52) Waarmede, o HEERE! Uw vijanden smaden, waarmede zij de voetstappen Uws gezalfden smaden. 52 (89:53) Geloofd zij de HEERE in eeuwigheid! Amen, ja, amen.

Vele psalmen, die beginnen met klacht en gebed, eindigen met blijdschap en lofzegging, maar deze begint met blijdschap en lofzegging en eindigt met klachten en smekingen, want de psalmist verhaalt Gods vroegere gunsten en dan verzwaart hij met de beschouwing ervan het tegenwoordige leed. Het is onzeker wanneer hij geschreven werd, maar in het algemeen kan men aannemen dat het een tijd was, toen het huis van David zijn glans had verloren. Sommigen denken dat het in de tijd was van de Babylonische ballingschap, toen koning Zedekia overwonnen en vernederd werd door Nebukadnezar, en dan houden zij het er voor dat het opschrift niets anders betekent, dan dat de psalm gezet was op de melodie van een lied van Ethan, de zoon van Zerah, genaamd MaschII. Anderen onderstellen dat hij geschreven werd door Ethan van wie melding wordt gemaakt in de geschiedenis van Salomo, die deze glorierijke vorst overleefd hebbende, aldus de grote smaadheid betreurde, welke onder de volgende regering aan het huis van David door de tien stammen werd aangedaan.

I. In het blijde, lieflijke gedeelte van de psalm geeft de psalmist eer aan God, en neemt vertroosting voor zichzelf en zijn vrienden. Dit doet hij op meer beknopte wijze, melding makende van Gods goedertierenheid en waarheid in vers 2, en van zijn verbond in vers 5, maar meer uitvoerig in de volgende verzen, waarin hij:

1. De heerlijkheid en volmaaktheid van God aanbidt, vers 6-15.
2. Zich verblijdt in de gelukzaligheid van hen, die in gemeenschap met Hem worden toegelaten, vers 16-19.
3. Al zijn hoop bouwt op Gods verbond met David, als type van Christus, vers 20-38.

II. In het treurige gedeelte van de psalm klaagt hij over de tegenwoordige toestand van de vorst en de koninklijke familie, vers 39-46, hij klaagt er over bij God, vers 47-50, en besluit dan met een gebed om herstel, vers 51, 52. Bij het zingen van deze psalm moeten vrij hoge gedachten hebben van God, een levendig geloof in Zijn verbond met de Verlosser, en medegevoel met het deel van de kerk, dat in beproeving en lijden is**.**

PSALM 89:1-5

De psalmist heeft een zeer treurige klacht te doen over de jammerlijke toestand, waarin het geslacht van David zich toen bevond, en toch begint hij de psalm met lofliederen, want in alles, in iedere staat of toestand moeten wij God danken, en aldus de Heere eren in de valleien, Jesaja 24:15. Als wij in moeite en lijden zijn, denken wij verlichting te krijgen door klagen, maar wij doen meer, wij verkrijgen blijdschap door te loven. Laat onze klachten dan verkeerd worden in dankzeggingen, en in deze verzen vinden wij datgene, dat ons stof zal bieden tot lof en dank ook in de zwaarste, donkerste tijden, hetzij voor ons persoonlijk, of in het algemeen, voor land en volk.

1. Hoe het ook zij, de eeuwige God is goed en getrouw,. vers 2. Hoewel wij het moeilijk kunnen vinden om de tegenwoordige donkere, droevige beschikkingen van Gods voorzienigheid in overeenstemming te brengen met Zijn goedertierenheid en waarheid, moeten wij ons toch houden aan dit beginsel, dat Gods goedertierenheden onuitputtelijk zijn, en Zijn waarheid onaantastbaar is, en dit moet ons een oorzaak zijn van blijdschap en lofzegging. "lk zal de goedertierenheden des Heeren eeuwiglijk zingen, een loflied zingen tot Gods eer, een lieflijk lied tot mijn eigen vertroosting, en maschil, een onderwijzend lied, tot stichting van anderen." Wij kunnen Gods goedertierenheden eeuwiglijk zingen, zonder dat het onderwerp uitgeput raakt of vervelend wordt. Wij moeten zingen van Gods goedertierenheden, zolang wij leven, anderen er toe opleiden om er van te zingen als wij heengegaan zijn, en hopen er van te zingen in de hemel tot in alle eeuwigheid, en dit is: de goedertierenheden des Heeren eeuwiglijk zingen, met mijn mond, en met mijn pen, (want ook daardoor spreken wij) zal ik uw waarheid bekend maken van geslacht tot geslacht, uit mijn eigen ervaring en waarneming aan de nakomelingschap verzekerende dat God getrouw is aan ieder woord, dat Hij heeft gesproken, opdat zij leren "hun hoop op God te stellen," Psalm 78:7.

2. Hoe het ook zij, het eeuwig verbond is vast en zeker, vers 3-5.
Hier hebben wij:
A. Het geloof en de hoop van de psalmist. "De dingen hebben thans een donker aanzien, het huis van David wordt met algehele uitroeiing bedreigd, maar ik heb gezegd en het woord van God machtigt mij om het te zeggen dat de goedertierenheid eeuwiglijk gebouwd zal worden." Daar Gods goedertierenheid, de goedheid van Zijn wezen, de stof moet zijn van ons lied, vers 2, zoveel te meer dan nog de goedertierenheid, die ons opgebouwd is in het verbond, zij neemt nog steeds toe, zoals een huis, waaraan men bezig is te bouwen, en zij zal tot in eeuwigheid onze rust blijven, zoals een huis, dat gebouwd is. Zij zal eeuwiglijk gebouwd worden, want de eeuwige woningen, waarop wij hopen in het Nieuwe Jeruzalem, zijn van die bouw. Indien de goedertierenheid voor eeuwig gebouwd zal worden, dan zal de tabernakel van David, die vervallen was, weer opgericht worden uit zijn puin, en wederom gebouwd worden als in de dagen vanouds Amos 9:11. De goedertierenheid zal eeuwiglijk gebouwd worden, omdat Gij in de hemelen zelf uw waarheid bevestigd hebt. Hoewel wij in onze verwachtingen in een bijzonder opzicht teleurgesteld zijn, zijn daarom Gods beloften niet teniet gedaan, zij zijn bevestigd in de hemelen zelf, dat is, in Zijn eeuwige raad, zij zijn verheven boven de veranderingen van dit lagere gebied en buiten het bereik van de tegenstand van hel en aarde. De vastheid van de materiëlen hemel is een zinnebeeld van de waarheid van Gods Woord, de hemel kan omfloerst zijn door dampen, die opstijgen uit de aarde, maar hij kan niet aangeraakt, niet veranderd worden.

B. Een uittreksel van het verbond, waarop dit geloof en deze hoop gebouwd zijn. Ik heb het gezegd, zegt de psalmist, want God heeft het gezworen, opdat de erfgenamen van de belofte volkomen zeker zullen zijn van de onveranderlijkheid van Zijn raad. Hij voert God sprekende in, vers 4, erkennende tot vertroosting van Zijn volk: "lk heb een verbond gemaakt, en dus zal Ik het houden." Het verbond is gemaakt met David, het verbond van het koningschap is met hem gemaakt als de vader van zijn geslacht en met zijn zaad door hem, en om Zijnentwil, voorstellende het verbond van de genade, gemaakt met Christus als Hoofd van de kerk, en met alle gelovigen als Zijn geestelijk zaad. David wordt hier Gods uitverkorene en Zijn knecht geroemd, en gelijk God niet veranderlijk is om op Zijn eigen keuze terug te komen, zo is Hij ook niet onrechtvaardig om iemand te verstoten, die Hem heeft gediend. Er zijn twee dingen, die de psalmist aanmoedigen om zijn geloof te bouwen op dit verbond.

a. De bekrachtiging ervan, het werd bevestigd met een eed. De Heere heeft gezworen en het zal Hem niet berouwen.
b. De bestendigheid ervan. De zegeningen van het ver bond waren niet slechts aan David zelf verzekerd, maar gingen door erfrecht over in zijn geslacht, er was beloofd dat zijn geslacht bestendigd zou worden: "Ik zal Uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen zodat aan David geen zoon zal ontbreken om op zijn troon te regeren," Jeremia 33:20, 21, en dat het altijd een koninklijk geslacht zal blijven. Ik zal uw troon opbouwen van geslacht tot geslacht. Die belofte heeft haar vervulling alleen in Christus, van het zaad Davids, die leeft tot in eeuwigheid, aan wie God de troon van Zijn vader David gegeven heeft, en van de grootheid van Zijn heerschappij en Zijns vredes zal geen einde zijn. Van dit verbond zal de psalmist uitvoeriger spreken, vers 20 en verv.

PSALM 89:6-15
Deze verzen zijn vol van de lof van God. Merk op:
I. Waar en door wie God geprezen moet worden.
1. God moet geprezen worden door de engelen hierboven. De hemelen loven uw wonderen, o Heere, vers 6, dat is: "De heerlijke bewoners van de bovenwereld bezingen voortdurend Uwen lof. Looft de Heere, Zijn engelen" Psalm 103:20. De werken Gods zijn wonderen, zelfs voor hen, die er het best mee bekend zijn en er het meest mee vertrouwd zijn, hoe meer Gods werken gekend worden, hoe meer zij bewonderd en geprezen worden. Dit moet ons de hemel doen liefhebben, ons doen verlangen om daar te zijn, en daar zullen wij niets anders te doen hebben dan God en Zijn wonderen te loven.

2. God wordt geloofd door de vergaderingen van Zijn heiligen op aarde de lofzang is in stilheid tot Hem in Sion en hoewel zij ver tekort schieten bij de lof van de engelen, behaagt het Gode toch om er nota van te nemen, en acht Hij zich er door geëerd. "Uw getrouwheid en de waarheid Uwer belofte, die rots, waarop de kerk gebouwd is, zullen geprezen worden in de vergadering van de heiligen, die aan deze getrouwheid hun alles verschuldigd zijn, en wier blijvende troost het is, dat er een belofte is, en dat Hij, die beloofd heeft, getrouw is."
Van Gods heiligen op aarde wordt verwacht dat zij Hem loven, wie zal het doen, als zij het niet doen? Laat ieder heilige Hem loven, maar inzonderheid de vergadering van de heiligen, als zij bijeenkomen, laat hen zich verenigen in God te loven, hoe meer van hen hoe beter, dan gelijkt het meer op de hemel.
Van de eer, (Gode bewezen door de vergadering van de heiligen, spreekt hij nogmaals in vers 8. God is grotelijks geducht in de raad van de heiligen. Heiligen moeten bijeenkomen ter Godsverering, ten einde openlijk hun betrekking tot God te erkennen en elkaar op te wekken om Hem eer te geven, en door de gemeenschap met God te onderhouden ook de gemeenschap van de heiligen te onderhouden. In Godsdienstige bijeenkomsten heeft God de tegenwoordigheid van Zijn genade beloofd, maar wij moeten er ook de tegenwoordigheid van Zijn majesteit zien, opdat de gemeenzaamheid tot welke wij toegelaten zijn, geen de minste minachting zal teweegbrengen, want Hij is vreeslijk in Zijn heiligdommen, en daarom grotelijks te duchten. Een heilig ontzag voor God moet ons aangrijpen en ons vervullen in al ons naderen tot God, zelfs in het verborgen, waaraan zeer wel nog iets toegevoegd kan worden door het plechtige van de openbare bijeenkomst. God moet geëerbiedigd worden boven allen, die rondom Hem zijn, vers 8, die voortdurend bij Hem zijn als Zijn dienaren, of om een bijzondere reden tot Hem naderen. Zie Leviticus 10:3. Diegenen alleen dienen God op Hem welbehaaglijke wijze, die Hem dienen "met eerbied en Godvruchtigheid," Hebreeën 12:28.

II. Wat het is God te loven. Het is Hem te erkennen als een wezen van ongeëvenaarde volmaaktheid, waaraan niemand gelijk is, en waarmee niemand vergeleken kan worden, vers 7. indien er wezens zijn, die er aanspraak op kunnen maken met God te wedijveren, dan moeten zij voorzeker onder de engelen gevonden worden, maar allen staan zij oneindig ver bij Hem achter. Wie mag in de hemel tegen de Heere geschat worden, zodat hij een deel kan opeisen van de eerbied en de aanbidding, die Hem alleen toekomen, of met Hem kan wedijveren om de hulde van de kinderen van de mensen te ontvangen? Zij zijn kinderen van de sterken, maar wie hunner kan bij de Heere vergeleken worden? Edelen zijn de gelijken van vorsten, er is enige gelijkheid tussen hen, maar er is geen gelijkheid tussen God en de engelen, zij zijn Zijn gelijken niet. "Bij wie zult gijlieden Mij vergelijken, die Ik gelijk zij? zegt de Heilige", Jesaja 40:25.
Hierop wordt nogmaals de nadruk gelegd, vers 9. Wie is als Gij grootmachtig? Geen engelen, geen aardse potentaat, hoe ook genaamd, is bij God te vergelijken, of heeft een arm gelijk Hij, of kan gelijk Hij met de stem donderen. uw getrouwheid is rondom U, dat is: "Uwe engelen, die rondom U zijn, U opwachten met hun lof en gereed zijn om op Uw boodschappen, Uw werk, uit te gaan, zijn allen getrouw." Of liever, "in alles wat Gij doet, naar alle zijden, betoont Gij U getrouw aan Uw woord, boven hetgeen vorst of potentaat, hoe ook genaamd, is." Onder de mensen ziet men maar al te dikwijls dat zij, die het meest instaat zijn om hun woord te breken er het minst zorg voor dragen om het te houden, maar God is beide sterk en getrouw, Hij kan alles doen, maar zal toch nooit onrecht doen.

III. Waar wij in onze lof Gode de eer van moeten geven. Er worden hier verscheidene dingen genoemd.
1. Het gebied, of de macht van God over de onbedwingbaarste schepselen, vers 10. Gij heerst over de opgeblazenheid van de zee, niets is verschrikkelijker of dreigender dan deze, de mens is volstrekt onmachtig om haar te beteugelen, zij kan met zich hoger opblazen niet verder komen, niet harder bruisen, niet meer schade aanrichten dan God haar toelaat, wanneer haar baren zich verheffen, kunt Gij ze terstond tot bedaren brengen en de storm in windstilte verkeren." Dit wordt hier aangevoerd als een daad van almacht, wie was de de Heere Jezus wie "de winden en de zee gehoorzaam waren?" 2. De overwinningen, die God behaald heeft over de vijanden van Zijn kerk, Zijn beheersen van de bruisende zee, Zijn stillen van haar baren, was hier een zinnebeeld van, vers 11. Gij hebt Rahab verbrijzeld, menige trotsen vijand, zoals daar de betekenis van is, inzonderheid Egypte, dat soms Rahab genoemd wordt, hebt Gij verbrijzeld als een verslagene, die volstrekt onmachtig is om nog langer het hoofd te bieden. Het hoofd verbrijzeld zijnde, hebt Gij de overigen verstrooid met de arm Uwer sterkte. God heeft meer dan een wijze om met Zijn vijanden en de vijanden van Zijn kerk te handelen. Wij denken dat Hij hen terstond zal doden, maar soms verstrooit Hij hen, ten einde hen heen te zenden als monumenten van Zijn gerechtigheid, Psalm 59:12. De herinnering aan het verbrijzelen van Egypte is een troost voor de kerk met betrekking tot de tegenwoordige macht van Babylon, want God is nog dezelfde.

3. Het onbetwistbare recht van eigendom dat Hij heeft op al de schepselen van de boven en benedenwereld, vers 12, 13. "De mensen worden geëerd om hun uitgestrekte bezittingen maar de hemel is Uwe, o Heere, ook is de aarde Uwe, daarom loven wij U, daarom vertrouwen wij op U, daarom zullen wij niet vrezen wat de mens ons doen kan. De wereld en haar volheid, al de rijkdom, die zij bevat, al de inwoners ervan, zij zijn allen uw want Gil hebt ze gegrond." En die ze gegrond heeft, kan er met recht aanspraak op maken er de eigenaar van te zijn. Hij specificeert: a. De verst verwijderde delen van de wereld, het noorden en het zuiden, de landen, die om de twee polen liggen, onbewoond en weinig bekend zijn, "Gij hebt ze geschapen, en daarom kent Gij ze, draagt Ge er zorg voor, en ontvangt er de schatting van lof

van." Van het noorden wordt gezegd, dat het uitgebreid is over het woeste, maar van de volheid, die ook daar nog is, is God de eigenaar. b. De hoogste plaatsen van de wereld, hij noemt de twee hoogste bergen van Kanaän, Thabor en Hermon, (de een gelegen naar het westen, de andere naar het oosten), "dezen juichen in Uwen naam, want zij zijn onder de zorg Uwer voorzienigheid, en zij brengen offeranden voort voor Uw altaar." De heuvelen worden gezegd zich te verheugen in hun vruchtbaarheid, Psalm 65:13. Thabor wordt algemeen verondersteld de hoge berg in Galiléa te zijn, op welks top Christus van gedaante werd veranderd, en toen mocht hij in waarheid gezegd worden zich te verheugen in de stem, die toen gehoord werd: "Deze is Mijn geliefde Zoon."

4. De macht en gerechtigheid, de goedertierenheid en waarheid, waarmee Hij de wereld regeert en de zaken van de kinderen van de mensen bestuurt, vers 14, 15.
a. God is machtig om alles te doen, want Hij is de Heere, God almachtig. Zijn arm, Zijn hand is met macht, is sterk, beide om Zijn volk te behouden, en om Zijn en hun vijanden te verderven, niemand kan de kracht van Zijn machtige hand weerstaan, of er het gewicht van dragen. Zijn rechterhand is hoog, om de hoogsten te bereiken, zelfs hen, die "hun nest stellen tussen de sterren", Amos 9:2, 3, Obadja: 4. Zijn rechterhand is verheven in hetgeen Hij gedaan heeft, want op duizenderlei wijze heeft Hij Zijn macht doen uitblinken, Psalm 118:16.
b. Nooit heeft Hij gedaan, nooit zal Hij doen, iets dat hetzij onrechtvaardig of onverstandig is, want gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Zijns troons. Geen van al Zijn voorschriften of raadsbesluiten was ooit in strijd met de regelen van de billijkheid of van de wijsheid, en nooit heeft iemand God van onrechtvaardigheid of dwaasheid kunnen beschuldigen. Sommigen lezen het: gerechtigheid en gericht zijn het toebereiden van Zijn troon, de toebereidselen voor Zijn regering in Zijn raadsbesluiten van eeuwigheid, en de bevestiging ervan in hun gevolgen tot in eeuwigheid zijn alle gerechtigheid en gericht.
c. Altijd doet Hij wat liefderijk is voor Zijn volk en in overeenstemming met het woord, dat Hij heeft gesproken. "Goedertierenheid en waarheid gaan voor Uw aanschijn heen als voorlopers om de weg voor U te bereiden, goedertierenheid in het beloven, waarheid in het volbrengen, waarheid in het houden van Uw woord, goedertierenheid in nog meer te doen dan Gij beloofd hebt." Hoe prijzenswaardig zijn die eigenschappen in grote mannen, hoeveel te meer dan niet in de grote God, in wie zij volmaakt zijn! Psalm 89:16-19 De psalmist had uitvoerig de zaligheid aangetoond van de God Israëls, en nu toont hij hier de zaligheid van het Israël Gods. Evenals niemand gelijk is aan de God van Jeshurun zo ook: Welgelukzalig zijt gij, o Israël, wie is U gelijk, inzonderheid als type van het Israël des Evangelies, bestaande uit alle gelovigen, wier gelukzaligheid hier beschreven wordt.

1. Heerlijke ontdekkingen worden hun gedaan, en blijde tijdingen van het goede worden hun gebracht. Zij horen, zij kennen het blijde geklank, vers 16.
Dit kan een toespeling zijn:
a. Op het gejuich van een overwinnend leger, het geklank eens konings, Numeri 23:21. Israël heeft de tekenen van Gods tegenwoordigheid onder hen in hun oorlogen, het geruis van een gang in de toppen van de moerbeziënbomen was in waarheid een blij geklank 2 Samuel 5:24 en dikwijls hebben zij bij hun terugkeer uit de krijg de aarde doen weerklinken van hun zegezangen, dat waren blijde klanken.
Het kan ook een toespeling zijn:
b. Op het geklank, dat over de offers werd gemaakt, en op de plechtige feestdagen, Psalm 81:2-4. Het was Israëls geluk, dat er de vrije en openlijke belijdenis van Gods heilige Godsdienst onder hen was, en dat zij overvloedige blijdschap hadden in hun offeranden.
Het kan ook een toespeling zijn:

c. Op het bazuingeschal van het jubeljaar. Een blij geklank was dit voor dienstknechten en schuldenaars, aan wie het vrijlating verkondigde. Het Evangelie is in waarheid een blij geklank, een gejuich van overwinning, van vrijheid, van gemeenschap met God, en het geruis eens overvloedigen regens, welgelukzalig het volk, dat het hoort, en het kent, en het welkom heet.

2. Er zijn hun bijzondere tekenen van Gods gunst geschonken: o Heere, zij zullen in het licht Uws aanschijns wandelen, zij zullen zich laten regeren door Uw leiding, zich laten leiden door Uw oog, en zij zullen zich verlustigen in Uw vertroostingen, zij zullen de gunst van God hebben, zij zullen weten dat zij haar hebben, en dat zal hun tot voortdurende blijdschap en verheuging zijn, zij zullen door al de oefeningen heengaan van een heilig leven onder de machtige invloeden van Gods goedertierenheden, die hun plicht aangenaam voor hen zal maken, er hen oprecht in zal doen zijn, zich dit als hun doel voor ogen stellende: de Heere welbehaaglijk te wezen. Wij wandelen dan in het licht des Heeren, als wij al onze vertroostingen aan de gunst van God ontlenen en ons zeer zorgvuldig bewaren in Zijn liefde.

3. Nooit ontbreekt hun stof tot blijdschap. Zalig is Gods volk want in Zijn naam, in alles waardoor Hij zich bekend heeft gemaakt, zal het indien het niet door eigen schuld dat verhindert zich de gehele dag verheugen. Zij, die zich verblijden in Christus Jezus, die God tot hun blijdschap en verheuging maken, hebben genoeg om tegen hun smart te kunnen opwegen, en daarom is hun blijdschap vervuld, 1 Johannes 1:4, en blijvend, het is hun plicht om zich te allen tijde te verblijden.

4. Hun betrekking tot God is hun eer en hun waardigheid, zij zijn gelukkig, want zij zijn verhoogd. Gewis in de Heere, in de Heere Christus, hebben zij gerechtigheid en sterkte, en zo worden zij door Hem aan het Goddelijke welbehagen aanbevolen, en daarom zal in Hem het gehele zaad Israëls zich beroemen, Jesaja 45:24, 25. Zo is het ook hier, vers 17, 18.
a. Door uw gerechtigheid zullen zij verhoogd worden, en niet door een gerechtigheid van henzelf. Wij zijn verhoogd uit gevaar, en tot eer, zuiver en alleen door de gerechtigheid van Christus, die een kleed is beide tot sieraad en tot beschutting.
b. Gij zijt de heerlijkheid hunner sterkte, dat is: Gij zijt hun sterkte, en het is hun heerlijkheid, dat Gij dit zijt, en het is hetgeen, waarin zij roemen. Gode zij dank, die ons allen tijd doet triomferen.
c. "In uw gunst, waarop wij door Christus hopen zal onze hoorn verhoogd worden", de hoorn duidt schoonheid, overvloed en macht aan, die hebben zij, die begenadigd zijn in de Geliefde. Tot welke hogere bevordering kan de mens komen in deze wereld, dan om Gods gunstgenoot te zijn?

5. Hun betrekking tot God is hun bescherming en veiligheid, vers 19. "Want ons schild is van de Heere, en onze koning is van de Heiige Israëls." Indien God onze heerser is, dan zal Hij onze beschermer zijn, en wie is hij die ons dan kan schaden?" Het was het geluk van Israël, dat God zelf hun bolwerken heeft opgericht, en dat het aan Hem was om een koning over hen aan te stellen. Zo vatten sommigen het op. Of liever, dat Hij zelf een vurige muur rondom hen was, en als de Heilige de oorsprong en het middelpunt van hun heilige godsdienst, was Hij hun Koning, en aldus hun heerlijkheid in het midden van hen. Christus is de Heilige Israëls, "dat Heilige", en in niets is dit bijzondere volk meer gezegend geweest dan hierin, dat Hij de geboren Koning van de Joden was. Nu wordt deze zegen, dit hoge voorrecht van Gods Israël, hier aangevoerd als hetgeen zo moeilijk overeen te brengen was met hun tegenwoordige rampspoedige toestand.

PSALM 89:20-38
Er was tevoren melding gemaakt van het verbond, dat God met David en zijn zaad gemaakt had, vers 4, 5, maar in deze verzen wordt er over uitgeweid, wordt er bij God op gepleit om een gunst voor het koninklijke geslacht, dat nu geheel in het verderf was gestort. Maar het ziet gewis op Christus, en is in Hem veel meer vervuld dan in David, ja sommige passages hier kunnen nauwelijks op David toegepast worden, maar moeten alleen van Christus verstaan worden, die derhalve David onze koning genoemd wordt, Hoséa 3:5, en zeer groot en dierbaar zijn de beloften, die hier aan de Verlosser gedaan zijn, welke een sterk fondament zijn voor het geloof en de hoop van de verlosten om op te bouwen. De vertroostingen onzer verlossing vloeien voort uit het verbond van de verlossing, al onze fonteinen zijn daarin, Jesaja 55:3. Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden Davids, Handelingen 13:34. Nu hebben wij hier een bericht van deze gewisse weldadigheden. Merk op:

I. Welke zekerheid wij hebben van de waarheid van de belofte, die ons kan aanmoedigen om er op te bouwen. Er wordt ons hier gezegd**:**
1. Hoe het gesproken was, vers 20. Gij hebt in een gezicht gesproken tot Uwen heilige, Gods belofte aan David, waar hier bijzonder naar verwezen wordt, werd gesproken in een gezicht tot Nathan de profeet, 2 Samuel 7:12-17. Toen, de heilige Israëls hun koning was, vers 19, toen heeft Hij David als Zijn onderkoning aangesteld. Maar tot alle profeten, deze heiligen, heeft Hij in een gezicht gesproken van Christus, en inzonderheid tot Hemzelf, die van eeuwigheid af in Zijn schoot was, en volkomen bekend was met het gehele plan van de verlossing, Mattheüs 11:27.

2. Hoe zij gezworen en bekrachtigd werd vers 36. Ik heb eens gezworen bij mijn heiligheid, deze kostelijke, dierbare eigenschap. Door te zweren bij Zijn heiligheid, zwoer Hij bij zichzelf, want Hij zou even spoedig ophouden te bestaan als ophouden heilig te zijn. Zijn eenmaal zweren is genoeg. Hij behoeft niet nogmaals te zweren, zoals David gedaan heeft 1 Samuel 20:17, want Zijn woord en eed zijn twee onveranderlijke dingen. Gelijk Christus priester gemaakt was, zo was Hij ook koning gemaakt "door een eed," Hebreeën 7:21, want Zijn koningschap en Zijn priesterschap zijn beide onveranderlijk.

II. De keus van de persoon, aan wie de belofte gegeven is, vers 20, 21. David was koning door Gods eigen verkiezing, en dat is ook Christus, en daarom worden beide Gods Koningen genoemd, Psalm 2:6. David was een held, een man van moed en geschikt voor zaken, hij was verkoren uit het volk, niet uit de vorsten, maar uit de herders. God vond hem, verhoogde hem, heeft hulp op hem gelegd en gebood Samuël hem te zalven. Maar dit moet inzonderheid toegepast worden op Christus.

1. Hij is een held, een machtige, in alle opzichten bevoegd en bekwaam voor het grote werk, dat Hij op zich ging nemen, instaat om volkomen te verlossen, volkomen zalig te maken, machtig in kracht, want Hij is de Zoon van God, machtig in liefde, want uit ervaring kan Hij medelijden hebben met hen, die verzocht worden. Hij is de sterke God. Jesaja 9:5.

2. Hij is verkoren uit het volk, een oneer been van ons been, ons vlees en bloed deelachtig geworden. Verordineerd voor mensen is Hij genomen van onder de mensen, opdat Zijn verschrikking ons niet zou beroeren.

3. God heeft Hem gevonden, Hij is een Zaligmaker ons door God zelf beschikt, want de zaligheid is van het begin tot het einde zuiver en alleen Gods doen. Hij heeft verzoening

gevonden, Job 33:24. Wij zouden nooit iemand hebben kunnen vinden, die geschikt was voor dit grote werk, Openbaring 5:3, 4.

4. God heeft hulp op Hem gelegd, heeft Hem niet alleen geholpen, maar hulp in Hem weggelegd voor ons, het als een last op Hem gelegd om de gevallen mens weer op te helpen het uitverkoren overblijfsel naar de hemel te helpen. "In Mij is uw hulp," Hoséa 13:9.

5. Hij heeft Hem verhoogd door Hem te stellen tot profeet, priester en koning van Zijn kerk, Hem te bekleden met macht, Hem op te wekken van de doden en Hem aan Zijn rechterhand te stellen. Dien God verkiest en gebruikt, zal Hij verhogen.

6. Hij heeft Hem gezalfd, Hem bevoegd gemaakt voor Zijn ambt en er Hem aldus in bevestigd, door Hem de Geest te geven, niet met mate, maar zonder mate, oneindig ver boven Zijn medegenoten. Hij wordt Messias, of Christus, de Gezalfde genoemd.

7. In dit alles bestemde Hij Hem tot Zijn knecht ter vervulling van Zijn eeuwig voornemen en de bevordering van de belangen Zijns koninkrijks onder de mensen.

III. De beloften, gedaan aan deze verkorene, aan David in het type, en de Zone Davids in het antitype, waarin niet alleen genaderijke, maar heerlijke dingen van Hem gesproken zijn.

a. Dat God hem zal bijstaan en zal sterken in Zijn onderneming, vers 22. Met welke mijn hand niet alleen zijn zal, maar vast zal blijven door de belofte, zo vast zal blijven, dat Hij er door bevestigd zal worden in al Zijn ambten, zodat geen er van teniet gedaan zal worden, hoewel zij door de mens van de zonde allen overweldigd en bestreden zullen worden. Christus had zeer veel zwaar werk te doen en harde behandeling te verduren, maar Hij, die Hem de opdracht gegeven had, gaf Hem genoegzame kracht voor de uitvoering ervan. Ook zal hem Mijn arm versterken, om onder al Zijn moeilijkheden staande te blijven. Geen goed werk kan mislukken in de handen van hen, die God zelf op zich neemt te versterken.

b. Dat Hij zal zegevieren over Zijn vijanden, zodat zij Hem niet zullen dringen, vers 23. De zoon van de ongerechtigheid zal hem niet onderdrukken. Hij, die in de beginne de vrede heeft verbroken, zal zich stellen tegen Hem, die het op zich heeft genomen om vrede te maken en zal doen wat hij kan om dit plan te doen mislukken, maar hij kon slechts Zijn verzenen vermorzelen, verder kon hij Hem niet dringen of onderdrukken. Christus is borg geworden voor onze schuld, en daardoor hebben Satan en de dood gedacht voordeel over Hem te behalen, maar Hij heeft aan de eis van Gods gerechtigheid voldaan, en toen konden zij Hem niet dringen, hadden zij niets van Hem te eisen. "De overste van deze wereld komt, en heeft aan Mij niets," Johannes 14:30. Ja, zij zullen niet alleen niet tegen Hem overmogen maar voor Zijn aangezicht vallen, vers 24. ik zal zijn wederpartijders verpletteren voor zijn aangezicht, de overste van deze wereld zal buitengeworpen worden, overheden en machten zullen uitgetogen worden, en van de dood zelf zal Hij de dood wezen, en van de hel, dat is het graf, het verderf, Hoséa 13:14. Sommigen passen dit toe op het verderf, dat God over het Joodse volk heeft gehecht, dat Christus vervolgd en ter dood heeft gebracht. Maar al de vijanden van Christus, die Hem haten, en niet willen dat Hij koning over hen zal zijn, zullen voor Zijn aangezicht gedood worden, Lukas 19:27.

c. Dat Hij de grote borg en Middelaar zal zijn van het verbond tussen God en de mens, dat God Hem genadig en getrouw zal zijn, en in Hem ook ons genadig en getrouw zal wezen, vers 25 : mijn getrouwheid en mijn goedertierenheid zullen met hem zijn. Zij waren met David,

God bleef hem genadig, en zo betoonde Hij zich getrouw, zij waren met Christus, God heeft al Zijn beloften aan Hem vervuld. Maar dat is niet alles: Gods genade en getrouwheid jegens ons zijn in Christus, het is in Hem dat al de beloften van God ja en amen zijn. Zodat, indien arme zondaren hopen op het voordeel van de getrouwheid en de genade van God, zo laat hen weten dat het is in Christus, het is in Zijn hand gegeven, en tot Hem moeten zij zich wenden om het te verkrijgen, vers 29. Ik zal hem mijn goedertierenheid in eeuwigheid houden, opdat Hij er over beschikke, in het kanaal van Zijn middelaarschap zullen al de stromen van de Goddelijke goedheid blijven vloeien. "Daarom is het de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus, die wij verwachten ten eeuwigen leven," Judas: 21, Johannes 17:2. En gelijk door Hem de genade Gods tot ons vloeit, zo is het ook door Hem dat de belofte van God ons vast blijft, Mijn verbond zal hem vast blijven, beide het verbond van de verlossing gemaakt met Hem, en het verbond van de genade gemaakt met ons in Hem. Daarom is het nieuwe verbond altijd nieuw en bevestigd, wijl het in de handen van een Middelaar gelegd is, Hebreeën 8:6. Het verbond staat vast omdat het op die grondslag rust. En het is tot eeuwige eer van de Heere Jezus, dat de grote zaak tussen God en de mens Hem in handen is gegeven, dat de Vader al het oordeel aan Hem heeft overgegeven, opdat allen Hem zullen eren, Johannes 5:22,23. Daarom wordt hier gezegd, in Mijn naam zal zijn hoorn verhoogd worden, het zal Zijn heerlijkheid wezen, dat Gods naam in het binnenste van Hem is, Exodus 23:21, en dat Hij in de naam van God handelt. "Ik doe gelijkerwijs Mij de Vader geboden heeft."

d. Dat zijn koninkrijk grotelijks uitgebreid zal worden, vers 26. Ik zal zijn hand in de zee zetten, hij zal heerschappij hebben over de zeeën en over de eilanden van de zee, en zijn rechterhand in de rivieren. Davids koninkrijk strekte zich uit tot aan de Grote zee en de Rode zee, tot de rivier van Egypte en de Eufraat. Maar het is in het koninkrijk van Messias, dat dit zijn volledige vervulling heeft en meer en meer zal hebben, "als de koninkrijken van de wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijn Christus," Openbaring 11:15, en "de eilanden zullen wachten naar Zijn leer."

e. Dat hij God erkennen zal als zijn Vader, en God hem erkennen zal als Zijn Zoon Zijn, eerstgeborene, vers 27, 28. Dit is een verklaring van die woorden in Nathans boodschap betreffende Salomo, want ook hij was een type van Christus, zowel als David, "Ik zal hem zijn tot een vader, en hij zal Mij zijn tot een Zoon," 2 Samuel 7:14 en van weerszijden zal die betrekking erkend worden.
(1). Hij zal tot Mij roepen: Gij zijt mijn Vader, vers 27. Het is waarschijnlijk dat Salomo dit gedaan heeft, maar wij zijn er zeker van dat Christus het gedaan heeft in de daden Zijns vleses, toen Hij sterke roepingen tot God geofferd heeft, en Hem "heilige Vader, rechtvaardige Vader" genoemd heeft, en ons geleerd heeft ons tot Hem te wenden, als "onze Vader, die in de hemelen is". Christus heeft in Zijn doodsbenauwdheid tot God geroepen: "Gij zijt Mijn Vader," Mattheüs 26:39, 42. Mijn Vader! En aan het kruis: ‘Vader vergeef het hun. Vader, in Uw handen beveel ik Mijn geest."
Hij zag ook op Hem als zijn God, en daarom was Hij Hem volkomen gehoorzaam, en in geheel Zijn onderneming onderworpen aan Zijn wil Hij is "Mijn God en uw God," Johannes 20:17, en als de Rots Zijns heils, die Hem zal ondersteunen en doorhelpen in Zijn onderneming, en Hem meer dan overwinnaar zal doen zijn, namelijk een volkomen Zaligmaker. En daarom heeft Hij met onversaagde moed en vastberadenheid "het kruis verdragen en de schande veracht," Want Hij wist dat Hij beide gerechtvaardigd en verheer1ijkt zou worden.
(2). Ik zal hem ten eerstgeboren zoon stellen.

1. Ik zie niet hoe dit op David toegepast kan worden, het is Christus' kroonrecht om de "eerstgeborene aller creatuur" te zijn, en als zodanig erfgenaam van alles," Kolossensen 1:15, Hebreeën 1:2, 6. Toen aan Christus "alle macht werd gegeven in hemel en op aarde," en "Hem alle dingen van Zijn Vader overgegeven waren," heeft Hij Hem tot Zijn Eerstgeborene gesteld, en Hem verreweg hoger, groter en achtbaarder gemaakt dan de koningen van de aarde want Hij is de Koning van de koningen, "engelen, machten en krachten zijn Hem onderdanig gemaakt," 1 Petrus 3:22.

2. Met betrekking tot zijn zaad. Gods verbonden hebben altijd het zaad van hen, met wie het verbond gemaakt werd, opgenomen, ook met dit verbond is dit zo, vers 30, 37, zijn zaad zal in eeuwigheid zijn, en daarmee zijn troon. Dit nu zal onderscheidenlijk verstaan worden, naar wij het toepassen op Christus of op David.
A. Als wij het toepassen op David, dan hebben wij onder zijn zaad zijn opvolgers te verstaan, Salomo en de volgende koningen van Juda, die uit Davids lenden zijn voortgekomen. Er wordt ondersteld dat zij kunnen ontaarden, niet zullen wandelen in de geest en de voetstappen van hun vader David. In dat geval moeten zij verwachten onder de Goddelijke bestraffingen te komen, zoals die, waaronder het huis van David zich toen bevond, vers 39. Maar laat dit hen bemoedigen, dat zij, hoewel getuchtigd wordende toch niet verstoten of onterfd zouden worden. Dit verwijst naar dat deel van Nathans boodschap: "als hij misdoet zal Ik hem met een menschenroede en met plagen van de mensenkinderen straffen, maar mijn goedertierenheid zal van hem niet wijken", 2 Samuel 7:14,15. In zover zijn Davids zaad en zijn troon in eeuwigheid gezet, dat zijn geslacht, in weerwil van de goddeloosheid van velen van zijn nakomelingen, die de schande waren van zijn huis toch lang in stand bleef, de koninklijke waardigheid heeft behouden, zolang Juda een koninkrijk bleef, waren Davids nakomelingen er koning van, en het koningschap over dat rijk is nooit in een ander geslacht overgegaan, zoals dat van de tien stammen eerst in Jerobeams handen was, toen in die van Baesa enz., en dat het geslacht van David in aanzien bleef, totdat die Zoon van David kwam, wiens troon tot in eeuwigheid zal zijn, Lukas 1:27, 32, 2:4,11.
Indien Davids nakomelingen in latere tijden God en hun plicht gingen verlaten, zich tot de wegen van de zonde zouden keren, dan zou God verwoestende oordelen over hen brengen en verderf over hun geslacht, maar toch zou Hij Zijn goedertierenheid niet wegnemen van David noch Zijn verbond met hem verbreken, want in de Messias, die uit zijn lenden zou voortkomen, zullen alle deze beloften ten volle vervuld worden. Zo heeft de apostel, toen de Joden verworpen waren, aangetoond dat Gods verbond met Abraham niet verbroken was, omdat het vervuld was in zijn geestelijk zaad, de erfgenamen van de gerechtigheid des geloofs, Romeinen 11:7.

B. Indien wij Het toepassen op Christus, dan hebben wij onder Zijn zaad Zijn onderdanen te verstaan, alle gelovigen, Zijn geestelijk zaad, de kinderen, die God Hem heeft gegeven, Hebreeën 2:13. Dat is het zaad, dat in eeuwigheid gezet zal worden, en Zijn troon in het midden ervan, in de kerk, in het hart, als de dagen van de hemelen. Tot het einde toe zal Christus een volk in de wereld hebben om Hem te dienen en te eren. Hij zal zaad zien, Hij zal de dagen verlengen. Dit heilig zaad zal in eeuwigheid gezet zijn in de verheerlijkte staat, als de tijd en de dagen niet meer zijn zullen, en Christus' troon en koninkrijk bestendigd zullen zijn, het koninkrijk van Zijn genade zal de eeuwen verduren van de tijd, en het koninkrijk van Zijn heerlijkheid zal zijn tot in de eindeloze eeuwen van de eeuwigheid.

C. De duur van Christus koninkrijk wordt hier twijfelachtig gemaakt door de zond en en beproevingen van Zijn onderdanen, hun ongerechtigheden en rampen bedreigen het met de ondergang. Dit geval wordt hier gesteld, opdat wij er niet aan geërgerd worden als het een feit

zal zijn, maar wij kunnen het in overeenstemming brengen met de vastheid van het verbond, en ons in weerwil daarvan er toch van verzekerd houden.

Ten eerste. Er wordt ondersteld dat er veel verkeerds zal zijn in de onderdanen van Christus koninkrijk. Zijn kinderen kunnen Gods wet verlaten, vers 31, door verzuim of nalaten en Zijn inzettingen ontheiligen, vers 32, door bedrijf of doen. Er zijn vlekken, die vlekken zijn van Gods kinderen, Deuteronomium 32:5. Er is veel bederf in de ingewanden van de kerk, zowel als in het hart van hen, die er de leden van zijn, en dit bederf breekt uit.

Ten tweede. Er wordt hun hier gezegd dat zij er voor te lijden zullen hebben, vers 33. Ik zal hun overtredingen met de roede bezoeken hun overtredingen spoediger dan die van anderen. "Ulieden alleen heb Ik gekend daarom zal Ik uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken", Amos 3:2. Hun betrekking tot Christus zal hen er niet van vrijstellen om ter verantwoording te worden geroepen. Doch merk op wat voor Gods kinderen beproeving is.

1. Het is slechts een roede, geen bijl, geen zwaard, het is ter tuchtiging, niet ter verwoesting. Dit geeft zachtheid te kennen in de beproeving, het is een mensenroede, een roede zoals de mensen gebruiken om hun kinderen te kastijden, en het geeft een bedoeling ten goede te kennen in en door de beproeving, het is een roede, die een vreedzame vrucht van de gerechtigheid van zich geeft.

2. Het is een roede in de hand van God, Ik zal hen bezoeken Hij, die wijs is, en weet wat Hij doet, genadig is en doen zal wat het beste is.

3. Het is een roede, die zij nooit zullen gevoelen dan wanneer het zeer nodig is. Indien zij mijn inzettingen ontheiligen, zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, maar anders niet. Dan is het nodig om Gods eer te handhaven en hen te verootmoedigen en tot onderwerping te brengen.

4. De voortduring van Christus' koninkrijk wordt stellig en zeker gemaakt door de onverbreekbare belofte en de eed van God in weerwil van dit alles, vers 34. Maar mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wegnemen, niet geheel, niet voor altijd van hem wegnemen. "Niettegenstaande hun tergingen, zal Mijn verbond niet verbroken worden." Beproevingen zijn niet alleen bestaanbaar met verbondsliefde, maar voor het volk van God vloeien zij er uit voort. Davids zaad wordt gekastijd, maar daar volgt niet uit dat ze onterfd worden, zij kunnen terneergeworpen worden, maar zij zijn niet verstoten. Gods gunst blijft over Zijn volk.

1. Om Christus wil, in Hem is de genade voor ons weggelegd, en God zegt: Ik zal haar van hem niet wegnemen, vers 34. Ik zal aan David niet liegen, vers 36. Wij zijn onwaardig, maar Hij is waardig.

2. Om de wille des verbonds. In mijn getrouwheid zal Ik niet feilen, Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen. Het was ondersteld dat zij Gods inzettingen hadden ontheiligd, maar, zegt God, Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen. Wat gezegd en gezworen is, is dat God een kerk in de wereld zal hebben zolang de zon en de maan zijn zullen, vers 37, 38. De zon en de maan zijn getrouwe getuigen aan de hemel van de wijsheid, macht en goedheid van de Schepper, en zullen dit blijven zolang de tijd duurt, waarvan zij de maten zijn, maar het zaad van Christus zal voor eeuwig bevestigd zijn, als lichten van de wereld, terwijl de wereld bestaat, om er in te schijnen, en als zij ten einde is, dan zullen zij lichten zijn, schijnende in de hemel bij God**.**

PSALM 89:39-53

In deze verzen hebben wij:

I. Een zeer droeve klacht over de jammerlijke toestand, waarin het koninklijk geslacht thans verkeert, die de psalmist moeilijk vindt overeen te brengen met het verbond, dat God met David had gemaakt. "Gij hebt gezegd dat Gij uw goedertierenheid niet van hem zoudt wegnemen, maar Gij hebt hem verstoten." Soms is het niet gemakkelijk om de beschikkingen van Gods voorzienigheid overeen te brengen met Zijn beloften, en toch zijn wij er zeker van dat zij er mee verenigbaar zijn, want Gods werken vervullen Zijn woorden, maar zijn er nooit mee in tegenspraak.

1. Davids huis scheen Gods gunst, die zijn sterkte en schoonheid was, verloren te hebben. God heeft een welbehagen gehad in zijn gezalfde, maar nu was Hij verbolgen op hem, vers 39, Hij was in verbond getreden met het geslacht, maar nu had Hij voor zoveel de psalmist zien kon Zijn verbond teniet gedaan, niet slechts enige artikelen er van weggedaan, maar het geheel en al teniet gedaan, vers 40. Wij geven een verkeerde uitlegging aan de bestraffingen van de voorzienigheid Gods, als wij denken dat zij het verbond teniet doen. Toen de grote Gezalfde, Christus zelf, aan het kruis was, scheen God Hem verlaten en verstoten te hebben, verbolgen op Hem te zijn, en toch heeft Hij Zijn verbond met Hem niet teniet gedaan, want dat was vast tot in eeuwigheid.

2. De eer van het huis van David was weg, in het stof gelegd. Gij hebt zijn kroon, die altijd als heilig beschouwd werd, ontheiligd door haar tegen de aarde te werpen om vertreden te worden, vers 40. Gij hebt zijn schoonheid doen ophouden (zo onzeker is alle aardse heerlijkheid, en zo spoedig kan zij verwelken) en Gij hebt zijn troon ter aarde neergestoten, niet slechts de koning onttroond, maar een einde gemaakt aan zijn koninkrijk, vers 45. Indien dit geschreven was in Rehabeams tijd, dan was dit waar ten opzichte van het grootste gedeelte van het koninkrijk, vijf delen van de zes, indien in Zedekia's tijd, dan was het nog opmerkelijker waar ten opzichte van het arme overblijfsel. Tronen en kronen zijn wankelende dingen en worden dikwijls in het stof gelegd, maar er is een kroon van de heerlijkheid, weggelegd voor het geestelijk zaad van Christus, die niet zal verwelken.

3. Het koninklijke huis was een prooi geworden voor al de naburen, die dit aloude, achtbare geslacht hoonden en bespotten, vers 41. Gij hebt al zijn muren doorgebroken, alles wat een verdediging of beschutting voor hen was, en inzonderheid die beschermende muur, die zij dachten door Gods genade en verbond om hen heen gebouwd te zijn, en Gij hebt zelfs zijn vestingen neergeworpen, zodat die eerder een smaad dan een bescherming voor hen waren. Allen, die de weg voorbijgaan, hebben hem beroofd, vers 42, en een gemakkelijke prooi van hem gemaakt, zie Psalm 80:13, 14. De vijanden voeren een beledigende taal, zijn naburen is hij tot een smaad geweest, die juichen in zijn val van een zo grote hoogte van eer. Ja ieder draagt er toe bij om de ramp te bevorderen, vers 43. "Gij hebt de rechterhand van zijn wederpartijders verhoogd, hun niet alleen macht gegeven, maar hen er toe geneigd om hun macht op die wijze te gebruiken." Als de vijanden van de kerk hun hand er tegen opheffen, dan moeten wij zien dat het God is die hun hand verhoogt, want zij konden geen macht betonen, indien deze hun niet van boven gegeven ware. Maar als God hun toelaat kwaad te doen aan Zijn kerk, dan doet hun dit genoegen. "Gij hebt al zijn vijanden verblijd, en is dit tot uw eer, dat zij, die U haten, het genoegen hebben om de tranen en de ellende te zien van hen, die U liefhebben?"

4. Het huis van David was niet bij machte om zichzelf te helpen, vers 44. "Gij hebt ook de scherpte zijns zwaards omgekeerd, en het stomp gemaakt, zodat het geen slachting meer kon aanrichten onder zijn vijanden, en wat nog erger is Gij hebt de scherpte van zijn geest

omgekeerd, hem de moed benomen, en hem niet, zoals Gij placht te doen, doen standhouden in de krijg." De geest des mensen is wat de Vader en Formeerder van de geesten hem doet zijn, en wij kunnen niet met kracht en vastberadenheid standhouden, dan voorzoveel het God behaagt ons te ondersteunen. Als der mensen moed het begeeft dan is het God, die hen moedeloos maakt, maar het is treurig gesteld met de kerk, als diegenen geen stand kunnen houden, die geroepen zijn om haar te verdedigen.

5. Het stond op het punt van een roemloze ondergang, vers 46. Gij hebt de dagen van zijn jeugd verkort, het staat uitgeroeid te worden als een jonkman in de bloei van zijn jaren. Dit schijnt een aanduiding te zijn dat de psalm in Rehabeams tijd geschreven was, toen het huis van David nog pas in zijn jeugd was, en toch reeds oud begon te worden en te vervallen. Aldus was het bedekt met schande, en het strekte zeer tot zijn smaad, dat een geslacht, hetwelk onder de eerste en tweede regering zo groot een aanzien had en zo'n voorname rol heeft gespeeld, onder de derde regering zo verminderd en vervallen was en zo gering een aanzien had, als het huis van David in de tijd van Rehabeam. Maar het kan toegepast worden op de gevangenschap in Babel, want in vergelijking met hetgeen verwacht was, was het toen nog de dag van de jeugd van dat koninkrijk. Hoe het zij, de dag van de jeugd van de koningen was toen op zeer merkwaardige wijze verkort, want het was in de dagen hunner jeugd, toen zij omstreeks dertig jaren oud waren, dat Jojachin en Zedekia gevankelijk naar Babel gevoerd werden.
Laat ons uit geheel die droeve klacht leren:
a. Wat de zonde aanricht in geslachten, in edele, koninklijke geslachten, in geslachten, in welke de godsdienst boven aan stond. Als het nageslacht ontaardt, dan onteert het zich, en de ongerechtigheid bezoedelt hun heerlijkheid.
b. Hoe geneigd wij zijn om de beloofde eer en het geluk van de kerk in iets uitwendigs te stellen, en te denken dat de belofte feilt en het verbond teniet gedaan is, indien wij daarin teleurgesteld worden, een vergissing, die thans niet te verontschuldigen is, nu onze Meester zo uitdrukkelijk verklaard heeft, dat Zijn koninkrijk niet van deze wereld is.

II. Een zeer aandoenlijke klacht hierover bij God. Op vier dingen pleiten zij bij God om genade.

1. Op de lange duur van hun ellende, vers 47. Hoelang, o Heere, zult Gij U steeds verbergen? Wat hun het meest smartte, was dat God zelf, als een die misnoegd is, hun niet verscheen door Zijn profeten om hen te vertroosten, niet voor hen verscheen in de weg van Zijn voorzienigheid om hen te verlossen, en dat Hij hen lang in het duister heeft gehouden, het scheen een eeuwige nacht, toen God zich had teruggetrokken, steeds verbergt Gij U. Ja, God heeft zich niet slechts voor hen verborgen, maar Hij scheen zich ook tegen hen te stellen. "Zal uw grimmigheid branden als een vuur? Hoelang zal dat vuur branden? Zal het nooit uitgeblust worden? Wat is de hel anders dan de toorn Gods, brandende tot in eeuwigheid? En is dat het deel van Uw gezalfde?
2. Op de kortheid van het leven en de zekerheid van de dood. "Heere, laat Uw toorn ophouden, en keer in genade tot ons weer, gedenkende hoe kort mijn tijd is en hoe gewis het einde van mijn tijd. Heere, daar mijn leven zo voorbijgaand is en eerlang ten einde zal zijn, laat het niet altijd zo ellendig, zo rampzalig wezen, dat ik liever geen bestaan zou willen hebben dan zo'n bestaan te moeten leiden." Job pleit aldus, Hoofdstuk 10:20, 21 En waarschijnlijk voert de psalmist dit aan in de naam van het huis Davids en de tegenwoordige vorst van dat huis, wiens dagen verkort waren, vers 46.

A. Hij voert de kortheid en ijdelheid van het leven aan, vers 48. Gedenk hoe kort mijn tijd is, hoe voorbijgaand ik ben, en dat ik dus niet instaat ben om de sterkte Uws toorns te dragen, en derhalve een geschikt voorwerp ben van Uw mededogen. Waarom zoudt Gij alle mensenkinderen tevergeefs geschapen hebben? Of, tot wat ijdelheid hebt Gij al de kinderen van Adam geschapen? Nu kan dit verstaan worden, hetzij
a. Als een grote waarheid uitsprekende. Indien de vorige goedertierenheden, waarvan gesproken is, vers 50, vergeten zijn, (die welke betrekking hebben op een ander leven) dan voorwaar, is de mens tevergeefs geschapen, daar de mens sterflijk is, indien er geen toekomende staat ware aan de andere kant van de dood, dan kunnen wij bereid zijn te denken dat de mens tevergeefs geschapen is, tevergeefs begiftigd werd met de edele krachten en vermogens van het verstand, vervuld van zulke grote plannen en voornemens en begeerten. Maar God zou de mens niet tevergeefs geschapen hebben, en daarom, Heere, gedenk aan die goedertierenheden. Of,

b. Als aanduidende een sterke verzoeking, waardoor de psalmist toen werd aangevallen. Het is zeker: God heeft niet alle mensen, heeft geen enkelen mens, tevergeefs geschapen, Jesaja 45:18. Want,

Ten eerste. Als wij denken dat God de mens tevergeefs geschapen heeft, omdat zoveeln een kort leven en langdurige beproevingen hebben in deze wereld, dan is het waar dat God hen zo gemaakt heeft, maar het is niet waar dat zij daarom tevergeefs gemaakt zijn. Want zij, wier dagen weinige zijn en vol van onrust, kunnen toch God verheerlijken en enig goed doen, hun gemeenschap met God onderhouden en naar de hemel gaan, en dan zijn zij niet tevergeefs geschapen.

Ten tweede. Indien wij denken dat God de mensen tevergeefs geschapen heeft, omdat de meeste mensen Hem noch dienen noch genieten dan is het waar, dat zij ten opzichte van zichzelf tevergeefs geschapen zijn, het zou beter voor hen zijn niet te zijn geboren dan niet te zijn wedergeboren, maar het was niet Gods schuld, dat zij tevergeefs geschapen waren, het was hun eigen schuld, ook zijn zij niet ten opzichte van Hem tevergeefs geschapen, want Hij heeft alles gewrocht om zijns zelfs wil, ook de goddeloze tot de dag des kwaads, en Hij zal verheerlijkt worden aan hen, door wie Hij niet verheerlijkt wordt.

b. Hij pleit op het algemene en onvermijdelijke van de dood, vers 49. "Wat man", (welk sterk man zoals de betekenis is van het woord) "leeft er, die de dood niet zien zal? Zelfs de koning uit het huis van David is niet vrijgesteld van het vonnis, niet gevrijwaard tegen de slag, Heere, daar hij onder de noodlottige noodzakelijkheid is van te moeten sterven, zo laat dan toch niet zijn gehele leven rampzalig zijn. Zal hij zijn ziel bevrijden van de hand des grafs? Neen, dat zal hij niet als zijn tijd van te sterven is gekomen. Laat hem dan niet in de hand des grafs overgeleverd worden door de ellende van een stervend leven, voordat zijn tijd gekomen is." Hier hebben wij te leren dat de dood het einde is van alle mensen. Onze ogen zullen weldra gesloten zijn in de dood, "er is geen ontheffing van die krijg," Prediker 8:8, ook zal er geen borgtocht van ons aangenomen worden, om ons uit de gevangenis des grafs te verlossen. Daarom is het zaak voor ons om ons te verzekeren van de gelukzaligheid aan de andere kant van de dood en het graf opdat wij, wanneer we bezwijken, ontvangen mogen worden in de eeuwige tabernakelen.

3. De volgende pleitgrond is ontleend aan de goedertierenheid, die God gehad heeft voor Zijn knecht David, en het verbond, dat Hij met hem heeft gemaakt, vers 50. "Heere, waar zijn Uw vorige goedertierenheden, die Gij aan David getoond hebt, ja meer, die Gij hem in Uw waarheid en trouw hebt gezworen? Zult Gij feilen te doen wat Gij hebt beloofd? Zult Gij wat Gij gedaan hebt ongedaan maken? Zijt Gij niet nog dezelfde? Waarom kunnen wij dan het

voordeel, de zegen, niet hebben van de vroegere gewisse weldadigheden Davids?" Gods onveranderlijkheid en trouw verzekeren ons, dat God hen niet zal verstoten, die Hij verkoren heeft en met wie Hij een verbond heeft gemaakt.

4. De laatste pleitgrond is genomen uit de onbeschaamdheid van de vijanden en de belediging, die aan de gezalfde Gods is aangedaan, vers 51, 52. "Gedenk, Heere, aan de smaad, en laat die van ons afgewenteld worden en wederkeren op onze vijanden."
a. Het waren Gods dienstknechten, die gesmaad werden, en de belediging, hun aangedaan, was een belediging van God zelf, inzonderheid wijl zij gesmaad werden omdat zij Hem dienden. De smaad, op Gods dienstknechten geworpen, drukte als een zware last op allen, aan wie de ere Gods ter harte ging:
b. Ik draag in mijn boezem de smaad van alle grote volken, en ben er door overstelpt, het gaat mij zeer ter harte, en ik ben nauwelijks instaat er goedsmoeds onder te blijven."
c. "Het zijn Uw vijanden, die ons aldus smaden, wilt Gij dan niet tegen hen als zodanigen verschijnen?"
d. "Zij hebben de voetstappen Uws gezalfden gesmaad. Zij spraken met minachting over alle stappen, die de koning gedaan heeft, dat is al de maatregelen, die hij in de loop van zijn regering genomen heeft, zij gingen hem na in al zijn bewegingen, teneinde hatelijke aanmerkingen te maken op alles wat hij gezegd of gedaan had. Of, indien wij het kunnen toepassen op Christus, des Heeren Messias, zij smaadden de Joden om Zijn voetstappen, het langzame van Zijn komst. Zij hebben het toeven van de Messias gesmaad, aldus Dr. Hammond.
Zij noemden Hem: Hij, die komen zou, maar omdat Hij nog niet gekomen was, omdat Hij nu niet kwam, om hen te verlossen uit de handen hunner vijanden toen zij niemand hadden om hen te verlossen, zeiden zij hun dat Hij nooit zou komen, dat zij maar niet langer naar Hem moesten uitzien. De spotters van het laatste van de dagen zullen evenzo de voetstappen smaden van de Messias, zeggende: Waar is de belofte Zijner toekomst? 2 Petrus 3:3, 4 In het smaden van de voetstappen van de gezalfde zien sommigen het vermorzelen van de verzenen van het zaad van de vrouw, of het lijden van Christus' volgelingen, die in Zijn voetstappen treden en die om Zijns Naams wil gesmaad worden.

Eindelijk. De psalm eindigt met lofzegging zelfs na deze droeve klacht, vers 53. *Geloofd zij de Heere in eeuwigheid! Amen, ja amen.* Zo stelt hij zich tegenover de smaad van zijn vijanden. Hoe meer anderen God lasteren, hoe meer wij Hem behoren te loven Aldus herziet hij zijn klacht, bestraft hij zich voor zijn twisten met Gods beschikkingen, het in twijfel trekken van Zijn beloften. Laat beide deze zondige hartstochten tot zwijgen worden gebracht met de lof van God. Hoe het ook zij, God is goed, en nooit zullen wij harde gedachten van Hem koesteren, God is getrouw, en nooit zullen wij Hem wantrouwen. Hoewel de eer en heerlijkheid van Davids huis bezoedeld zijn, zal dit onze troost wezen, dat God tot in eeuwigheid wordt geloofd en Zijn heerlijkheid niet kan tanen. Als wij de troost willen smaken van de vastheid van Gods belofte, dan moeten wij Hem de lof er voor geven, God lovende bemoedigen wij onszelf. Hier is een dubbel Amen, overeenkomstig de dubbele betekenis. Amen, zo is het, God is geloofd tot in eeuwigheid Amen, het zij zo, laat God tot in eeuwigheid worden geloofd. Hij begon de psalm met dankzegging voor hij zijn klacht aanhief, vers 2, en nu besluit hij hem met een lofzegging. Zij, die God danken voor hetgeen Hij gedaan heeft, kunnen Hem ook danken voor hetgeen Hij doen zal. God zal hen volgen met Zijn goedertierenheden, die Hem op de rechte wijze volgen met hun lofzeggingen.

PSALM 90

1 Een gebed van Mozes, de man Gods. HEERE! Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht. 2 Eer de bergen geboren waren, en Gij de aarde en de wereld voortgebracht hadt, ja, van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God. 3 Gij doet de mens wederkeren tot verbrijzeling, en zegt: Keert weder, gij mensenkinderen! 4 Want duizend jaren zijn in Uw ogen als de dag van gisteren, als hij voorbijgegaan is, en als een nachtwaak. 5 Gij overstroomt hen; zij zijn gelijk een slaap; in de morgenstond zijn zij gelijk het gras, dat verandert; 6 In de morgenstond bloeit het, en het verandert; des avonds wordt het afgesneden, en het verdort. 7 Want wij vergaan door Uw toorn; en door Uw grimmigheid worden wij verschrikt. 8 Gij stelt onze ongerechtigheden voor U, onze heimelijke zonden in het licht Uws aanschijns. 9 Want al onze dagen gaan heen door Uw verbolgenheid; wij brengen onze jaren door als een gedachte. 10 Aangaande de dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, of, zo wij zeer sterk zijn, tachtig jaren; en het uitnemendste van die is moeite en verdriet; want het wordt snellijk afgesneden, en wij vliegen daarheen. 11 Wie kent de sterkte Uws toorns, en Uw verbolgenheid, naardat Gij te vrezen zijt? 12 Leer ons alzo onze dagen tellen, dat wij een wijs hart bekomen. 13 Keer weder, HEERE! tot hoe lange? en het berouwe U over Uw knechten. 14 Verzadig ons in de morgenstond met Uw goedertierenheid, zo zullen wij juichen, en verblijd zijn in al onze dagen. 15 Verblijd ons naar de dagen, in dewelke Gij ons gedrukt hebt, naar de jaren, in dewelke wij het kwaad gezien hebben. 16 Laat Uw werk aan Uw knechten gezien worden, en Uw heerlijkheid over hun kinderen. 17 En de liefelijkheid des HEEREN, onzes Gods; zij over ons; en bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja, het werk onzer handen, bevestig dat.

De vorige psalm wordt ondersteld geschreven te zijn ten tijde van de Babylonische ballingschap, het is duidelijk dat deze geschreven werd tijdens de bevrijding uit Egypte, en toch zijn die twee psalmen, op zo verschillend tijdstip geschreven, naast elkaar geplaatst in deze verzameling van Goddelijke liederen. Deze psalm werd geschreven door Mozes zoals blijkt uit het opschrift, de oudste schrijver van de heilige Schriften. Wij vinden een lofzang van hem in Exodus 15, waarop gezinspeeld wordt in Openbaring 15:3 en een onderwijzend lied of leerdicht in Deuteronomium 32. Maar deze verschilt in aard van beide want hij wordt een gebed genoemd. Men onderstelt dat deze psalm geschreven werd, toen het vonnis over Israël werd uitgesproken in de woestijn wegens hun ongeloof, hun murmureren en hun rebellie, dat hun dode lichamen zouden vallen in de woestijn, dat zij verteerd zouden worden door ellende gedurende acht en dertig jaren, en dat geen hunner, die toen meerderjarig waren, in Kanaän zou komen. Deze psalm paste voor hun omwandelingen in de woestijn zoals het andere lied van Mozes passend was, Deuteronomium 31:19, 21, voor hun vestiging in Kanaän. De geschiedenis, waarop deze psalm schijnt te doelen, hebben wij in Numeri 14. Waarschijnlijk heeft Mozes dit gebed geschreven om dagelijks gebruikt te worden hetzij door het volk in hun tenten, of tenminste door de priesters bij de dienst in de tabernakel gedurende hun moeizaam omzwerven in de woestijn.

I. Mozes vertroost zichzelf en zijn volk met de eeuwigheid van God en hun deel in Hem, vers 1, 2.
II. Hij verootmoedigt zich en zijn volk bij de gedachte aan de broosheid van de mens, vers 3-5.
III. Hij onderwerpt zich en zijn volk aan het rechtvaardig vonnis, dat God over hen heeft uitgesproken, vers 7-11.
IV. Hij beveelt zich en zijn volk in het gebed aan Gods genade en goedertierenheid, en bidt om het wederkeren van Gods gunst over hen, vers 12-17.

Hoewel de psalm bij deze bijzondere gelegenheid geschreven schijnt te zijn, is deze zeer toepasselijk op de broosheid van het menselijk leven in het algemeen, en bij het zingen ervan kunnen wij hem gemakkelijk toepassen op de jaren van onze reis door de woestijn van deze wereld, en hij voorziet ons van overdenkingen en gebeden, die zeer gepast zijn bij een begrafenis**.**

PSALM 90:1-6

Deze psalm heeft tot opschrift een gebed van Mozes, waar en in welk boek het van Mozes' tijd bewaard werd totdat de verzameling van de psalmen gemaakt begon te worden, is onzeker, maar ingegeven zijnde door Gods Geest, was het onder Zijn bijzondere bescherming. Misschien was het geschreven in het boek van Jasher, dat is *het boek des oprechten*, of wel in het boek van de oorlogen des Heeren. Mozes heeft het volk Israël geleerd te bidden, en heeft woorden in hun mond gelegd, waarvan ze gebruik konden maken als zij zich tot God wendden. Mozes wordt hier de man Gods genoemd, omdat hij een profeet was, de vader van de profeten, en een uitnemend type van de grote Profeet. In deze verzen wordt ons geleerd**:**

1. Om Gode de lof te geven voor Zijn zorg over Zijn volk in alle tijden, vers 1. Heere, Gij zijt ons een woning geweest, een toevlucht, of hulp, van geslacht tot geslacht. Nu zij onder Gods misnoegen zijn gevallen, en Hij dreigde hen te zullen verlaten, pleiten zij op Zijn vroegere goedertierenheden jegens hun vaderen. Kanaän was een land van de vreemdelingschappen geweest voor hun vaderen, de patriarchen, die er in tenten gewoond hebben, maar toen was God hun een woning en waar zij ook heengingen, overal waren zij tehuis in Hem. Egypte was hun gedurende vele jaren een land van dienstbaarheid geweest, maar zelfs toen was God hun toevlucht, en in Hem leefde dit arme verdrukte volk en werd in het aanzijn gehouden. Ware gelovigen zijn tehuis in God, en dat is hun troost onder het zwoegen en zwerven, dat zij in deze wereld tot hun deel hebben. In Hem kunnen wij rusten en ons beschutten als in onze woning, onze toevlucht.

2. Gode de eer te geven van Zijn eeuwigheid, vers 2. Eer de bergen geboren waren, eer het hoogste deel van de stofjes van de wereld, zoals het uitgedrukt is in Spreuken 8:26 in wezen was, eer de aarde in barensnood kwam, of, zoals wij het kunnen lezen, eer Gij de aarde en de wereld geformeerd had, dat is voor het begin van de tijd, waart Gij in wezen, ja van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God, een eeuwig God, wiens bestaan, begin noch einde heeft met de tijd, en niet gemeten wordt naar de opvolgingen en wentelingen ervan, zonder begin van dagen, of einde des levens, of wisseling van tijd. Tegen al het leed, dat ontstaat uit onze eigen sterflijkheid, en de sterflijkheid van onze vrienden kan ons de onsterflijkheid Gods tot troost wezen, wij zijn stervende schepselen, en al ons genot en genoegen in de wereld is sterflijk, maar God is een eeuwig-levende God, en diegenen zullen Hem als zodanig bevinden die Hem tot hun God hebben.

3. Gods volstrekte soevereine heerschappij over de mens te erkennen, en Zijn onweerstaanbare, onbetwistbare macht om naar het Hem behaagt over hem te beschikken vers 3. Gij doet de mens wederkeren tot verbrijzeling, door het spreken van een woord als het U behaagt, tot verwoesting van het lichaam, van het aardse huis - en zegt: keert weer, gij mensenkinderen.

a. Als God de mens door ziekte, of door andere beproevingen, doet wederkeren tot verbrijzeling, roept Hij de mensen hierdoor om weer te keren tot Hem, dat is: om zich te bekeren van hun zonden en een nieuw leven te leiden. Deze God spreekt eenmaal, ja tweemaal. Bekeert u tot Mij, van wie gij afgevallen zijt, Jeremia 4:1.

b. Als God dreigt de mens te doen wederkeren tot verbrijzeling hen ter dood te brengen, en zij in zichzelf het vonnis des doods hebben, wekt Hij hen soms verwonderlijk weer op, en zegt, zoals de oude vertaling het heeft: Keert weer tot leven en gezondheid. Want God doodt en maakt levend, Hij kan in de kuil neerstoten en er uit verlossen.
c. Als God de mensen doet wederkeren tot verbrijzeling, dan geschiedt het overeenkomstig het vonnis, dat over allen is uitgesproken, hetwelk luidt: Keert weer, gij mensenkinderen, de een zowel als de ander, keert terug tot uw eerste beginselen, laat het lichaam wederkeren tot de aarde, "het stof tot het stof," Genesis 3:19, en laat de ziel wederkeren "tot God, die haar gegeven heeft," Prediker 12:7.
d. Ofschoon God alle mensen doet wederkeren tot verbrijzeling, zal Hij toch bij de algemene opstanding zeggen: Keert weer, gij mensenkinderen, wanneer, hoewel een man gestorven is, hij toch weer zal leven, en dan zult Gij roepen, en ik zal antwoorden, Job 14:14-15. Gij zult mij zeggen weer te keren en ik zal wederkeren. Het lichaam en de ziel zullen beide wederkeren en zich weer verenigen.

4. Om de oneindige onevenredigheid te erkennen, die er is tussen God en de mens, vers 4. Sommigen van de patriarchen hebben bijna duizend jaren geleefd, Mozes wist dit zeer wel, en had het in de geschiedenis vermeld, maar wat betekent hun lang leven bij Gods eeuwig leven? Voor ons zijn duizend jaren een lang tijdperk, dat wij niet kunnen verwachten te overleven, of, indien wij het konden, wij zouden er de herinnering niet van behouden, maar in uw ogen zijn als de dag van gisteren, als een dag, als de dag, die nog het meest vers in het geheugen is, ja zij zijn slechts als een nachtwaak, die slechts drie uur duurde. Duizend jaren zijn niets bij Gods eeuwigheid, zij zijn minder dan een dag, dan een uur bij duizend jaren. Er is tussen een minuut en een miljoen jaren nog enige proportie maar tussen die en de eeuwigheid is er geen. Het lange leven van de patriarchen was niets voor God, net zoveel als het leven van een kind, dat sterft op dezelfde dag als het geboren werd, tot het hunne. Al de gebeurtenissen van duizend jaren, hetzij in het verleden of in de toekomst, zijn voor de eeuwige Geest als tegenwoordig, als hetgeen gisteren geschied is, of in het laatste uur, het voor ons is, ja meer. Op de grote dag zal God tot hen, die Hij heeft doen wederkeren tot verbrijzeling, zeggen: Keert weer, staat op van de dood. Maar tegen de leer van de opstanding zou men kunnen zeggen dat het een lange tijd is sedert zij verwacht werd, en nog is zij niet gekomen. Laat dat geen bezwaar, geen moeilijkheid zijn, want duizend jaren zijn in Gods ogen slechts als een dag. "Nullum tempus occurrit Regi, Voor de Koning zijn alle tijdperken gelijk." Naar die strekking worden deze woorden aangehaald in 2 Petrus 3:8.

5. Om de broosheid te zien van de mens en zijn ijdelheid, zelfs in zijn beste staat vers 5, 6. Laat ons een blik slaan op al de kinderen van de mensen, en wij zullen zien:
a. Dat hun leven een stervend leven is, Gij voert hen heen weg, als met een overstroming vers 5, dat is: onophoudelijk vloeien zij heen op de stroom des tijds naar de oceaan van de eeuwigheid, de stroom blijft onophoudelijk vloeien, en zij worden er op medegevoerd. Zodra wij geboren zijn, beginnen wij te sterven, en iedere dag van ons leven brengt ons nader bij de dood, of wij worden met geweld en onweerstaanbaar medegevoerd als door een watervloed, als door een overstroming, die alles voor zich heen wegvaagt, of zoals de oude wereld weggevoerd werd door Noachs zondvloed. Hoewel God beloofd heeft de wereld niet nogmaals te doen overstromen, is toch de dood een voortdurende zondvloed.
b. Dat het een dromend leven is. De mensen worden heen weggevoerd als door een vloed en toch zijn zij als een slaap, zij geven geen acht op hun broosheid, en bespeuren niet hoe dicht zij tot de ontzaglijke eeuwigheid naderen. Gelijk mensen, die slapen, verbeelden zij zich grote dingen, tot de dood hen doet ontwaken, en een einde maakt aan de lieflijke droom.

Onopgemerkt gaat ons de tijd voorbij, zoals voor mensen, die slapen, en als hij voorbij is, is hij als niets.
c. Dat het een kort en voorbijgaand leven is, zoals van het gras, dat opgroeit en bloeit, in de morgen een groen en lieflijk aanzien heeft, maar in de avond snijden de maaiers het af, en onmiddellijk verdort het dan, verandert van kleur en verliest al zijn schoonheid. Weldra zal de dood ons veranderen, misschien plotseling, en het is een grote verandering, die de dood in weinig tijds in ons teweeg zal brengen. In zijn jeugd, zijn lentetijd, bloeit de mens slechts als het gras, dat zwak is en lang, en teer, en blootgesteld aan weer en wind, en dat, als de winter van de ouderdom komt, vanzelf zal verdorren, maar hij kan ook weggemaaid worden door ziekte of ramp, zoals het gras afgemaaid wordt in het midden van de zomer. Alle vlees is als gras.

PSALM 90:7-11
In de vorige verzen had Mozes de broosheid beweend van het menselijk leven in het algemeen, de kinderen van de mensen zijn als een slaap, en als het gras, maar hier leert hij het volk Israël op bijzondere wijze het vonnis des doods voor God te belijden, waaronder zij zich bevonden, en dat zij door hun zonden over zich gebracht hadden, hun delen in het algemene lot van de sterflijkheid was niet genoeg, zij zijn, zij moeten leven en sterven onder zeer bijzondere tekenen van Gods misnoegen. Hier spreken zij van zichzelf: Wij Israëlieten, vergaan door Uwen toorn, en door uw grimmigheid worden wij verschrikt, en onze dagen gaan heen.

1. Hier wordt hen geleerd te erkennen dat de toorn Gods de oorzaak is van al hun ellende. Wij vergaan, wij worden verschrikt, en het is door Uwen toorn, door uw grimmigheid, vers 7, onze dagen gaan heen door uw verbolgenheid, vers 9. De beproevingen van de heiligen komen dikwijls zuiver en alleen uit Gods liefde, zoals die van Job, maar de bestraffingen van zondaars, en van Godvruchtigen om hun zonden, moeten gezien worden als komende van Gods toorn, want God let op de zonden van Israël, en is er zeer misnoegd over. Wij zijn maar al te zeer gezind om de dood te beschouwen als niets meer dan een schuld aan de natuur, maar zo is het niet, indien de natuur des mensen haar oorspronkelijke reinheid en rechtheid had behouden, dan zouden wij er niets aan verschuldigd geweest zijn, wij zouden er geen schuld aan te betalen hebben gehad, neen het is een schuld aan de gerechtigheid Gods een schuld aan de wet. De zonde is ingekomen in de wereld, en door de zonde de dood. Vergaan wij door het verval van de natuur, zwakheld van de ouderdom, of door een chronische ziekte? Wij moeten het toeschrijven aan Gods toorn. Worden wij verschrikt door een onverwachte slag? Ook dat is de vrucht van Gods toorn, die aldus geopenbaard is van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen.

2. Hen wordt geleerd hun zonden te belijden, die de toorn Gods tegen hen hadden opgewekt, vers 8. Gij stelt onze ongerechtigheden voor U, onze heimelijke zonden. Het was niet zonder oorzaak, dat God toornig op hen was. Hij had gezegd: "Vertoornt Mij niet door uwer handen werk, en Ik zal u geen kwaad doen," maar zij hadden Hem vertoornd en zullen erkennen dat Hij, in dit strenge vonnis over hen uit te spreken, hen rechtvaardig strafte:
a. Voor hun openlijke minachting van Hem en de beledigingen, die zij Hem hadden aangedaan, Gij stelt onze ongerechtigheden voor U. God had hierin het oog op hun ongeloof en murmureren, hun wantrouwen van Zijn macht en hun minachten van het goede land, dit alles heeft Hij voor zich gesteld toen Hij dat vonnis over hen uitsprak, dat alles heeft het vuur van Gods toorn tegen hen doen ontbranden en het goede van hen onthouden.
b. Voor hun meer verborgen afwijken van Hem. Gij stelt onze heimelijke zonden, die, welke niet verder gaan dan het hart en op de bodem zijn van al de openlijke daden, in het licht Uws

aanschijns, Gij hebt deze ontdekt, en ze ook in rekening gebracht, en ze ons doen zien, daar wij ze tevoren hadden voorbij gezien. Heimelijke zonden zijn bekend aan God, en er zal voor afgerekend worden. Met hen, die in hun hart terugkeren naar Egypte, die in hun hart afgoden oprichten, zal gehandeld worden als met afvalligen en afgodendienaars. Zie de dwaasheid van hen die hun zonden pogen te bedekken, want zij kunnen ze niet bedekken.

3. Hen wordt geleerd om zichzelf te beschouwen als stervende en voorbijgaande, en evenmin te denken aan een lang leven als aan een aangenaam leven, want het raadsbesluit, dat tegen hen was uitgegaan, was onherroepelijk, vers 9. Al onze dagen gaan heen door uw verbolgenheid, onder de tekenen van Uw misnoegen en, hoewel wij niet geheel beroofd zijn van het overblijfsel van onze jaren, zullen wij die toch waarschijnlijk doorbrengen als een gedachte, als een verhaal, dat verteld wordt. De acht en dertig jaren, die daarna doorgebracht werden in de woestijn, waren geen onderwerp voor de gewijde geschiedenis, want weinig of niets wordt ons meegedeeld van hetgeen van het tweede tot het veertigste jaar met hen is voorgevallen. Nadat zij uit Egypte gekomen waren, werd hun tijd verbeuzeld; het was niet waard om het onderwerp te zijn van een geschiedverhaal, het was slechts een sprookje, dat verteld wordt want het was niets meer dan een tijdverdrijf, zoals het vertellen van sprookjes, waarmee zij die jaren in de woestijn doorbrachten. Gedurende al die tijd vergingen zij, terwijl een ander geslacht aan het opkomen was. Toen zij uit Egypte kwamen, "was er onder hun stammen niemand, die zwak was," Psalm 105:37, maar nu waren ze allen zwak. Hun blij vooruitzicht op een voorspoedig roemrijk leven in Kanaän had plaats gemaakt voor het treurig vooruitzicht op een vervelend moeizaam leven en een roemloze dood in de woestijn, zodat hun gehele leven thans even ijdel en onbeduidend was als ooit een winteravond-sprookje geweest is.
Dat is van toepassing op de staat van een ieder van ons in de woestijn van deze wereld. Wij brengen onze jaren door, wij brengen ze ten einde, ieder jaar en alle jaren, als een vertelsel dat men doet, als de adem van onze mond in de winter (naar sommiger opvatting) die spoedig verdwijnt, als een woord, dat spoedig gesproken is en dan vervliegt in de lucht. Het doorbrengen van onze jaren is als het doen van een verhaal, het vertellen van een geschiedenisje. Een jaar, dat voorbij is, is als een verhaal, dat verteld is. Sommige van onze jaren zijn als een aangenaam verhaal, andere als een tragische geschiedenis, de meeste zijn gemengd, maar alle kort en voorbijgaand, wat lang was in het doen, het geschieden, kan in weinig tijds verhaald worden. Onze jaren kunnen, als zij voorbij zijn gegaan, evenmin herroepen worden als het woord herroepen kan worden, dat wij hebben gesproken. Het verlies, de verkwisting van onze tijd door onze schuld en dwaasheid, kan aldus betreurd worden, wij behoorden onze jaren door te brengen, zoals men zaken doet, met zorg en vlijt, maar helaas, wij brengen ze door als met het vertellen van een sprookje, op ijdele, nutteloze, zorgelooste wijze, zonder er acht op te geven.
Elk jaar ging voorbij als een verhaal, dat verteld wordt, maar wat was het aantal ervan? Gelijk zij ijdel, nutteloos waren, zo waren zij ook weinige, vers 10, zeventig of tachtig op zijn hoogst, hetgeen verstaan kan worden, hetzij:

a. Van het leven van de Israëlieten in de woestijn. Allen, die geteld waren, toen zij uit Egypte kwamen, van twintig jaren oud en daarboven, moesten binnen acht en dertig jaren sterven. Zij hadden alleen diegenen geteld, die ten heir e konden uittrekken, van wie de meesten, naar wij kunnen onderstellen, tussen twintig en veertig jaren oud waren, en dus allen gestorven moesten zijn voor zij tachtig jaren oud waren, en velen voor dat zij zestig jaren oud waren, en misschien nog veel eerder, zodat hun leven ver achterbleef bij dat hunner vaderen. En wat hen betreft die zeventig of tachtig jaren oud werden, zij lagen onder het vonnis van wegtering, en daar zij er aan moesten wanhopen om ooit uit die woestijntoestand te komen was hun kracht

hun leven, niets dan moeite en verdriet dat anders door de blijdschap en de genietingen van Kanaän tot een nieuw leven zou zijn geworden. Zie welk werk de zonde doet. Of

b. Van het leven van de mensen in het algemeen sedert de dagen van Mozes. Voor Mozes' tijd leefden de mensen gewoonlijk honderd, of bijna en vijftig jaren, maar sedert zijn tijd is zeventig of tachtig de gewone levensduur, die slechts door weinigen overschreden wordt en door zeer velen niet wordt bereikt. Wij achten dat diegenen een mensenleeftijd hebben geleefd, en zo ruim een deel van leven gehad hebben als zij reden hadden te verwachten, die zeventig jaren oud zijn geworden, en hoe kort een tijd is dat, vergeleken bij de eeuwigheid? Mozes was de eerste, die Goddelijke openbaring in geschrifte heeft gebracht die tevoren door overlevering door de mensen werd gebracht, ook waren nu de wereld en de kerk tamelijk genoeg bevolkt, en daarom bestonden nu de redenen niet meer van vroeger voor de lange duur van het menselijk leven. Indien sommigen door een sterk lichaamsgestel de leeftijd van tachtig jaren bereiken, dan hebben zij van die kracht toch weinig vreugde of genot, zij dient slechts om hun ellende te verlengen en hun dood moeizamer te maken, want ook zelfs hun kracht is dan moeite en verdriet, veel meer dus hun zwakheid, want de jaren zijn gekomen in welke zij geen lust hebben. Of wel, het kan aldus genomen worden: Onze jaren zijn zeventig, en de jaren van sommigen zijn vanwege hun kracht tachtig, ma ar de breedte onzer jaren, (want dat is van de laatste woorden de betekenis, veeleer dan kracht) de gehele uitgestrektheid ervan van de kindsheid tot de ouderdom, is niets dan moeite en verdriet. In het zweet onzes aanschijns moeten wij brood eten, ons gehele leven is moeizaam en verdrietig, en misschien wordt het in het midden van de jaren, waarop wij rekenen afgesneden, en dan vliegen wij daarheen, en zo leven wij de helft van onze dagen niet ten einde.

4. Door dit alles wordt hen geleerd ontzag te hebben voor de toorn Gods, vers 11. Wie kent de sterkte Uws toorns?
a. Niemand kan haar ten volle begrijpen. De psalmist spreekt als iemand, die bevreesd is voor Gods toorn, verbaasd en ontzet is over de grootte en kracht ervan. Wie weet hoe ver de kracht van Gods toorn reiken kan, en hoe diep zij kan wonden? De engelen, die gezondigd hebben, kennen bij ervaring de kracht van Gods toorn, veroordeelde zondaren in de hel kennen haar, maar wie van ons kan haar ten volle begrijpen of beschrijven?
b. Weinigen denken er zo ernstig over als zij moesten. Wie kent haar zo, dat hij van die kennis een goed gebruik maakt? Zij, die spotten met de zonde en Christus licht achten, Hem niet tellen, kennen voorzeker de kracht niet van Gods toorn. Want gelijk uw vrees is, zo is uw verbolgenheid, vers 11. Gods toorn is gelijk aan de vrees, die de meest nadenkende en ernstigste mensen er voor hebben. Al hebben de mensen nog zo'n grote vrees voor Gods toorn, zij is niet groter dan er reden voor is en de aard van de zaak meebrengt. God heeft in Zijn woord Zijn toorn niet schrikkelijker voorgesteld dan het werkelijk is, ja, wat in de andere wereld gevoeld en ondervonden wordt, is oneindig erger dan wat in deze wereld gevreesd wordt. Wie is er onder ons, die bij dat verterend vuur wonen kan? Psalm 90:12-17 Dat zijn de beden van dit gebed, gegrond op de voorgaande overdenkingen en belijdenissen. Is iemand in lijden? Dat hij lere aldus te bidden. Zij worden hier geleid om te bidden om vier dingen.

1. Om een geheiligd gebruik van de treurige beschikking, waaronder zij nu waren. Veroordeeld zijnde, dat onze dagen verkort zullen worden: Heere, leer ons alzo onze dagen tellen, vers 12. Heere, geef ons genade om goed te bedenken, hoe weinige zij zijn, hoe kort een wijle wij nog in deze wereld te leven hebben." Het is een uitnemende kunst, om op de rechte wijze onze dagen te tellen, zodat wij ons niet misrekenen, zoals hij die nog op vele jaren rekende toen in diezelfde nacht zijn ziel van hem geëist werd. Wij moeten leven onder het voortdurend besef van de kortheid en onzekerheid van het leven en het snelle naderen van

de dood en de eeuwigheid. Wij moeten zo onze dagen tellen, dat wij er ons werk mee vergelijken, en er dienovereenkomstig dubbele vlijt aan besteden, als degenen, die geen tijd hebben om te beuzelen. Zij, die deze rekenkunst willen leren, moeten bidden om Goddelijk onderwijs, moeten tot God gaan en Hem vragen om hun door Zijn Geest te leren nadenken en hun een goed verstand te geven. Wij zullen onze dagen nuttig tellen, als er ons hart door geneigd wordt tot ware wijsheid, dat is tot het beoefenen van ernstige Godsvrucht. Godsdienstig te zijn is wijs te wezen. Dit is een zaak, waarvoor het nodig is dat wij er ons hart toe begeven, en wel met grote ernst, :en de gedachte aan de onzekerheid van ons verblijf hier beneden, en de stellige zekerheid van ons heengaan van hier, zal daar zeer veel toe bijdragen.

2. Om het afwenden van Gods toorn over hen. Het raadsbesluit was uitgegaan, en kon niet worden herroepen, het was niet te verhelpen: zij moeten sterven in de woestijn. Maar toch, Keer weer, Heere wees met ons verzoend, en het berouwe U over uw knechten, vers 13, zend ons tijdingen van vrede, om ons na die zo zware tijdingen weer te vertroosten. Hoe lang moeten wij op onszelf zien als zijnde onder Uwen toorn, en wanneer zal ons een teken gegeven worden van ons herstel in uw gunst? Wij zijn uw knechten, Uw volk Jesaja 64:9. Wanneer zult Gij uw handelwijze jegens ons veranderen? In antwoord op dit gebed en het uitspreken van hun berouw, Numeri 14:39, 40, is God in het volgende hoofdstuk voortgegaan met de wet op de offeranden, Numeri 15:1 en verv., hetgeen een teken was dat het Hem over Zijn knechten berouwde, want "zo de Heere lust had gehad hen te doden, Hij zou hun dit alles niet getoond hebben." 3. Om vertroosting en blijdschap in het wederkeren van Gods gunst over hen, vers 14, 15. Zij bidden om de genade Gods, want zij kunnen op generlei verdienste van henzelf pleiten. Ontferm U over ons, wees ons genadig, o Heere, is een gebed, waarop wij allen amen moeten zeggen. Laat ons bidden om vroegtijdige genade, de tijdige mededelingen van de Goddelijke genade, dat Gods goedertierenheden ons spoedig mogen voorkomen, in de morgenstond van onze dagen, als wij jong en bloeiend zijn, vers 6. Laat ons bidden om de ware verzadiging en het geluk, die alleen in de gunst en genade van God gevonden worden. Een Godvruchtige ziel zal, zo zij slechts verzadigd mag worden van Gods goedertierenheid er mee tevreden zijn, zal daar genoegen mee nemen, maar met niets minder.

Op twee dingen wordt gepleit ter versterking van die bede om Gods goedertierenheid.
a. Dat het een volle fontein zou wezen van toekomstige blijdschap en genietingen: "Verzadig ons met uw goedertierenheid, niet alleen opdat wij gerust en rustig kunnen zijn in onszelf, dat wij niet kunnen wezen zolang wij onder Uwen toorn liggen, maar opdat wij juichen en verblijd zijn in onze dagen, niet slechts voor een tijd, bij de eerste aanduidingen van uw gunst, maar al onze dagen, al moeten wij ze ook doorbrengen in de woestijn. Voor hen, die God tot hun voornaamste blijdschap maken, zal gelijk hun blijdschap vervuld kan zijn, 1 Johannes 1:4, zij ook voortdurend zijn, zelfs in dit tranendal. Het is hun eigen schuld, zo zij niet al hun dagen verblijd zijn, want Zijn goedertierenheid zal hen voorzien van blijdschap in verdrukking, en niets kan hen er van scheiden.
b. Dat dit dan genoegzaam zou opwegen tegen hun vorige ellende, " Verblijd ons naar de dagen, in dewelke Gij ons gedrukt hebt, laat de dagen van blijdschap in uw gunst even vele zijn als de dagen van onze smart onder Uw misnoegen geweest zijn, en even lieflijk als die somber geweest zijn. "Heere, Gij placht de ene tegenover de andere te maken," Prediker 7:14, doe het in ons geval, laat het genoeg zijn dat wij zolang van de beker van de grimmigheid hebben gedronken, geef nu de beker des heils, van de verlossingen, in onze handen." Gods volk acht het terugkeren van Gods goedertierenheden een genoegzame vergoeding voor al hun ellende.

4. Om de voortgang van Gods werk onder hen desniettemin, vers 16, 17.

A. Dat Hij zich zou openbaren door dat werk voort te zetten. "Laat Uw werk aan uw knechten gezien worden, laat het blijken dat Gij in ons gewerkt hebt om ons tot U terug te brengen en ons voor U geschikt te maken." Gods dienstknechten kunnen niet voor Hem werken, tenzij Hij op hen en in hen werkt beide het willen en het werken, en wij kunnen hopen dat de werkingen van Gods voorzienigheid blijkbaar zijn voor ons, als de werkingen van Zijn genade blijkbaar zijn aan ons. Laat Uw werk gezien worden, dan zal uw heerlijkheid er in blijken aan ons en aan hen, die na ons komen zullen." In het bidden om Gods genade moeten Gods eer en heerlijkheid ons doel wezen, en daarbij moeten wij het oog hebben op onze kinderen, zowel als op onszelf, dat ook zij mogen ervaren dat Gods heerlijkheid aan hen gezien worde, zodat zij naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd worden van heerlijkheid tot heerlijkheid. Misschien onderscheiden zij in dit gebed tussen henzelf en hun kinderen want die onderscheiding heeft God gemaakt in Zijn laatste boodschap aan hen, Numeri 14:31. "Uw dode lichamen zullen in deze woestijn vallen, maar uw kinderkens zal Ik in Kanaän brengen". "Heere," zeggen zij, " laat Uw werk aan ons gezien worden, om ons te verbeteren, en breng ons tot een betere gemoedsgesteldheid, en laat dan uw heerlijkheid gezien worden over onze kinderen, door aan hen de belofte te vervullen, waarvan wij het voorrecht en het voordeel verbeurd hebben."

B. Dat Hij hen steunen en sterken zal in de voortzetting ervan.
a. Dat Hij hen daarbij in gunst zal aanzien: De lieflijkheid des Heeren onzes Gods zij over ons. Laat het blijken dat God ons gunstig is, laat Gods inzettingen onder ons onderhouden worden, en de tekenen van Gods tegenwoordigheid bij Zijn inzettingen zijn, zo vatten sommigen het op. Wij kunnen deze bede toepassen beide op onze heiligmaking en onze vertroosting. Heiligheid is de schoonheid des Heeren onzes Gods, laat die over ons wezen in alles wat wij zeggen en doen, laat de genade van God in ons het licht van goede werken voortbrengen, ons aangezicht doen glinsteren, dat is de schoonheid, die God ons bijzet, en diegenen zijn in waarheid schoon, die aldus versierd zijn. En laat dan Goddelijke vertroostingen blijdschap in ons hart brengen en glans op ons aangezicht, en ook dat zal de schoonheid of lieflijkheid des Heeren als onze God over ons wezen.
b. Dat Hij er hen wel in zal doen slagen. Bevestig Gij het werk onzer handen over ons. Gods werken aan ons, vers 16, ontheft ons niet van de plicht om Hem te dienen met al onze krachten en onze eigen zaligheid te werken. Maar als wij alles gedaan hebben, moeten wij op God zien voor de goede uitslag, en Hem bidden om het werk van onze handen voorspoedig te maken en ons te doen bereiken wat wij beoogden voor Zijn eer. Wij zijn de Goddelijke hulp geheel onwaardig, maar wij zijn zo volkomen onbekwaam om iets zonder haar tot stand te brengen, dat het ons nodig is er vaak om te bidden, en aldus de bede te herhalen, ja het werk onzer handen bevestig dat, en maak Gij er ons bekwaam toe.

PSALM 91

1 Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen. 2 Ik zal tot de HEERE zeggen: Mijn Toevlucht en mijn Burg! mijn God, op Welken ik vertrouw! 3 Want Hij zal u redden van de strik des vogelvangers, van de zeer verderfelijke pestilentie. 4 Hij zal u dekken met Zijn vlerken, en onder Zijn vleugelen zult gij betrouwen; Zijn waarheid is een rondas en beukelaar. 5 Gij zult niet vrezen voor de schrik des nachts, voor de pijl, die des daags vliegt; 6 Voor de pestilentie, die in de donkerheid wandelt; voor het verderf, dat op de middag verwoest. 7 Aan uw zijden zullen er duizend vallen, en tien duizend aan uw rechterhand; tot u zal het niet genaken. 8 Alleenlijk zult gij het met uw ogen aanschouwen; en gij zult de vergelding der goddelozen zien. 9 Want Gij, HEERE! zijt mijn Toevlucht! de Allerhoogste hebt gij gesteld tot uw Vertrek; 10 U zal geen kwaad wedervaren, en geen plage zal uw tent naderen. 11 Want Hij zal Zijn engelen van u bevelen, dat zij u bewaren in al uw wegen. 12 Zij zullen u op de handen dragen, opdat gij uw voet aan geen steen stoot. 13 Op de fellen leeuw en de adder zult gij treden, gij zult de jongen leeuw en de draak vertreden. 14 Dewijl hij Mij zeer bemint, spreekt God, zo zal Ik hem uithelp en; Ik zal hem op een hoogte stellen, want hij kent Mijn Naam. 15 Hij zal Mij aanroepen, en Ik zal hem verhoren; in de benauwdheid zal Ik bij hem zijn. Ik zal er hem uittrekken, en zal hem verheerlijken. 16 Ik zal hem met langheid der dagen verzadigen, en Ik zal hem Mijn heil doen zien.

Sommigen van de ouden waren van mening dat Mozes de schrijver was niet alleen van de voorgaande psalm, die uitdrukkelijk gezegd wordt van hem te zijn, maar ook van de acht psalmen, die er op volgen. Maar dat kan niet want van de 95sten wordt uitdrukkelijk gezegd dat het van David is, en dus lang na Mozes geschreven werd. Hebreeën 4:7. Het is waarschijnlijk dat ook deze psalm door David geschreven werd. Het is een bevelschrift van bescherming voor alle gelovigen, uitgevaardigd, niet in de naam van David, of onder zijn grootzegel, hij had het zelf nodig, inzonderheid indien hij, gelijk sommigen gissen, geschreven was ten tijde van de pestilentie, die gezonden was wegens zijn tellen van het volk, maar in de naam van de koning van de koningen en onder het grootzegel des hemels. Merk op:

I. Het besluit van de psalmist om God tot zijn bewaarder te nemen, vers 2, waardoor hij leiding en bemoediging geeft aan anderen, vers 9.
II. De beloften, die hier in de naam van God gedaan zijn aan hen, die dit doen in oprechtheid.
1. Zij zullen onder de bijzondere zorg des hemels worden genomen, vers 1,4.
2. Zij zullen verlost worden van de boosheid van de machten van de duisternis, vers 3, 5, 6, en dat wel door onderscheidende bewaring, vers 7, 8.
3. Zij zullen de zorg zijn van de heilige engelen, vers 10-12.
4. Zij zullen triomferen over hun vijanden, vers 13.
5. Zij zullen de bijzondere gunstgenoten zijn van God zelf, vers 14-16.

Bij het zingen van deze psalm moeten wij ons stellen onder, en vertroosting vinden in, de bescherming Gods. Velen denken dat deze beloften in de eerste plaats voor Christus, als Middelaar, zijn, Jesaja 49:2, niet omdat de duivel een van deze beloften op Hem heeft toegepast, Mattheüs 4:6, maar omdat zij op Hem zeer toepasselijk zijn, en door Hem komende, zijn zij lieflijker en zekerder voor alle gelovigen**.**

PSALM 91:1-8

In deze verzen hebben wij:

I. Een grote waarheid, gesteld in het algemeen: Dat allen, die een leven leiden van gemeenschap met God, voortdurend veilig zijn onder Zijn bescherming en daarom te allen tijde een heilige kalmte en gerustheid kunnen behouden, vers 1. Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, zal vernachten in de schaduw des Almachtigen, hij die door het geloof God tot Zijn hoeder kiest zal in Hem alles vinden wat hij nodig heeft of kan begeren. Het is de aard van een ware gelovige, dat hij in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten hij is tehuis in God, keert terug tot God, en is in Hem als in zijn rust, hij maakt zich vertrouwd met het innerlijke van de Godsdienst en maakt van de dienst van God hartewerk, aanbidt binnen de voorhang, en is gaarne alleen met God om met Hem te spreken in de eenzaamheid. Het is het voorrecht en de vertroosting van hen, die dat doen, dat zij vernachten in de schaduw des Almachtigen, Hij beschut hen, en stelt zich tussen hen en alles wat hen zou kunnen schaden hetzij storm of zonneschijn. Zij zullen niet slechts een toelating nu en dan, maar een woning hebben onder Gods bescherming, Hij zal tot in eeuwigheid hun rust en hun toevlucht wezen.

II. De troostrijke toepassing hiervan door de psalmist op zichzelf, vers 2. Ik zal van de Heere zeggen, wat anderen ook van Hem mogen zeggen, ik zal van Hem zeggen "Hij is mijn toevlucht, ik kies Hem als zodanig en betrouw op Hem. Anderen stelden afgoden tot hun toevlucht, maar ik zal zeggen van Jehovah, de ware en levende God: Hij is mijn toevlucht, ieder ander is een toevlucht van de leugen. Hij is een toevlucht, die mij niet feilen zal, want Hij is mijn burg". Afgodendienaars noemden hun afgoden Mahuzzim, dit is hun "vastigheden van de sterkte," Daniel 11:39, maar hierin bedrogen zij zichzelf, alleen diegenen beveiligen zich, die de Heere hun God tot hun burg stellen. Daar er geen reden is om Zijn genoegzaamheid in twijfel te trekken, volgt hier zeer gepast: op Hem zal ik vertrouwen. Als Jehovah onze God is, onze toevlucht en onze burg, wat kunnen wij dan begeren dat wij niet zeer stellig in Hem zullen vinden? Hij is noch wispelturig, noch ontrouw, noch zwak, noch sterflijk, Hij is God en geen mens, en daarom is er geen gevaar dat wij teleurgesteld zullen worden in Hem. Wij weten wie wij vertrouwd hebben.

III. De grote bemoediging, die Hij geeft aan anderen, om evenzo te doen, niet alleen uit zijn eigen ervaring van de troost ervan (want daarin zou misleiding, begoocheling kunnen zijn) maar van de waarheid van Gods belofte, waarin geen misleiding is of kan wezen, vers 3, 4, en verv. Hij zal u redden. Zij, die zelf de vertroosting hebben bevonden van God tot hun toevlucht te hebben gesteld, kunnen niet anders dan begeren dat anderen het ook zullen doen. Nu is hier beloofd**:**

1. Dat de gelovigen bewaard zullen worden voor de onheilen, waar zij in onmiddellijk gevaar van zijn, en die hun noodlottig zouden wezen, vers 3. Hij zal u redden van de strik des vogelvangers, die ongezien wordt gelegd, en de onvoorzichtige prooi plotseling vangt, en van de zeer verderfelijke pestilentie, die de mensen onverhoeds aangrijpt, en tegen welke men niet op zijn hoede kan wezen. Deze belofte beschermt:

a. Het natuurlijk leven, en wordt dikwijls vervuld in onze bewaring voor die gevaren, welke zeer dreigend zijn, en zeer nabij, terwijl wij zelf er ons niet meer van bewust zijn dan de vogel van de strik des vogelvangers bewust is. Wij zijn het meer dan wij beseffen aan de zorg van de Goddelijke voorzienigheid verschuldigd, dat wij voor besmettelijke ziekten bewaard bleven en uit de handen van goddeloze en onredelijke mensen zijn gehouden.

b. Het geestelijk leven, dat door de Goddelijke genade beschermd werd tegen de verzoekingen van Satan, die als de strikken zijn van de vogelvanger, en tegen de besmetting van de zonde, die de zeer verderfelijke pestilentie is. Hij, die genade heeft gegeven om de heerlijkheid te zijn van de ziel, zal voor al die heerlijkheid een beschutting maken.

2. Dat God zelf hun beschermer zal zijn, zij moeten wel veilig wezen, die Hem tot hun hoeder hebben. Hij zal u dekken, vers 4, "Hij verbergt u", Psalm 31:21, en aldus houdt Hij u veilig, Psalm 27:5. God beschermt de gelovigen:
a. Met de grootste tederheid en liefde, te kennen gegeven in dat woord: Hij zal u dekken met Zijn vlerken, onder Zijn vleugelen zult gij betrouwen, hetgeen een toespeling is op de hen, "die haar kiekens vergadert onder haar vleugelen," Mattheüs 23:37. Door natuurlijk instinct beschermt zij ze niet slechts, maar roept zij ze onder haar bescherming, als zij ze in gevaar ziet houdt zij ze niet slechts veilig, maar koestert ze en houdt ze warm. Hierbij behaagt het de grote God de zorg te vergelijken, die Hij heeft voor Zijn volk, die hulpeloos zijn als de kiekens, en van wie gemakkelijk een prooi kan gemaakt worden, maar zij worden uitgenodigd om te betrouwen onder de vleugelen van de Goddelijke belofte en voorzienigheid, hetgeen de omschrijving is van een proseliet van de ware godsdienst, dat hij gekomen is om "onder de vleugelen van de God Israëls de toevlucht te nemen," Ruth 2:12.
b. Met de grootste kracht en macht, vleugelen en vlerken zijn, al worden zij ook met de grootste tederheid uitgespreid, toch zwak, en gemakkelijk door te breken, en daarom is erbij gevoegd: Zijn waarheid zal u een rondas en beukelaar zijn, een sterke beschutting. God is even bereid om Zijn volk te bewaren als de hen om haar kiekens te bewaren, en even machtig als een krijgsman in volle wapenrusting.

3. Dat Hij hen niet slechts voor kwaad zal behoeden, maar ook voor de vrees des kwaads, vers 5, 6. Hier is:
a. Groot gevaar ondersteld, het noemen ervan is reeds genoeg om ons te verschrikken, nacht en dag zijn wij er aan blootgesteld, en zij, die vreesachtig van aard zijn, zullen zich in geen van beide tijdsbestekken veilig achten. Als wij ons in ons slaapvertrek op onze legerstede hebben teruggetrokken, alles zo veilig om ons heen hebben gemaakt als wij konden, is er toch schrik, schrik des nachts, angst voor dieven en rovers, voor wind en storm, behalve nog de dingen, die schepselen zijn van de verbeelding, die dikwijls de verschrikkelijkste van allen zijn, wij lezen van de schrik des nachts, Hooglied 3:8. Er is ook een pestilentie die in de donkerheid wandelt, zo als die welke de eerstgeborenen van Egypte gedood heeft en het leger van de Assyriërs. Geen sloten of grendels kunnen ziekte buitensluiten, terwijl wij in ons lichaam de zaden ervan dragen. Maar gewis, overdag, als wij om ons heen kunnen zien, dan zijn wij toch niet zo in gevaar, dat zijn wij wel: er is een pijl) die ook des daags vliegt, en toch ongezien vliegt, er is een verderf dat op de middag verwoest, als wij wakker zijn en al onze vrienden om ons heen hebben, zelfs dan kunnen wij ons niet beveiligen, evenmin als zij ons kunnen beveiligen. Het was bij dag, dat de pestilentie verwoestte, die gezonden was om David te kastijden wegens zijn tellen van het volk, bij gelegenheid waarvan, naar sommigen denken, deze psalm geschreven werd. Maar:

b. Hier is aan de gelovigen grote veiligheid beloofd in het midden van dit gevaar: "Gij zult niet vrezen, " God zal door Zijn genade voor een ontrustend, wantrouwend vrezen behoeden (voor het vrezen waarin pijn is) te midden van de grootste gevaren. De wijsheid zal u ervoor behoeden om zonder oorzaak bevreesd te zijn, en het geloof zal u ervoor behoeden om bovenmate bevreesd te zijn. Gij zult niet vrezen voor de pijl, wetende dat, hoewel hij u kan treffen hij u toch niet kan schaden. Indien hij het natuurlijk leven wegneemt, zal dit toch wel verre van het geestelijk leven te schaden, er juist de volkomenheid van zijn." Een gelovige behoeft niet te vrezen, en daarom moet hij niet vrezen voor een pijl, voor generlei pijl, want de punt is ervan weg, het gif is er uit- o dood, waar is uw prikkel? Hij is ook onder Goddelijke leiding, en zal treffen waar God het bestelt, en nergens anders. Iedere kogel heeft zijn opdracht. Wat er ook gedaan wordt, de wil onzes hemelsen Vaders geschiedt, en wij hebben geen reden om daar bevreesd voor te zijn.

4. Dat zij op een onderscheidende wijze in algemene rampen bewaard zullen blijven vers 7. "Als de dood in triomf daar heenrijdt, en krankheden woeden, zodat duizenden en tienduizenden vallen, vallen door ziekte of door het zwaard in de krijg, vallen aan uw zijde, aan uw rechterhand, en het gezicht ervan genoeg is om u te verschrikken, en indien zij vallen door pestilentie, hun vallen zo dicht in uw nabijheid u waarschijnlijk zou kunnen aansteken, zal het toch tot u niet genaken, de dood niet, en de vrees des doods niet." Zij, die in tijden van algemeen bederf hun reinheid bewaren, kunnen in tijden van algemene verwoesting op God vertrouwen voor hun veiligheid. Als er menigten om ons heen sterven, moeten wij hierdoor wel opgewekt worden om ons te bereiden voor onze eigen dood, maar toch moeten wij dan niet "vrezen met enige verschrikking," 1 Petrus 3:6, ons niet door de vreze des doods van de dienstbaarheid onderwerpen zoals velen hun leven lang doen, Hebreeën 2:15. De besprenging met bloed beveiligde de eerstgeborenen van Israël toen duizenden vielen. Ja, er is aan het volk van God beloofd dat zij de voldoening zullen hebben, niet alleen van Gods beloften aan zich vervuld te zien, maar ook Zijn bedreigingen vervuld te zien aan degenen, die hen haten, vers 8. Alleenlijk zult gij het met uw ogen aanschouwen, en gij zult de vergelding van de goddelozen zien, hetgeen misschien verwijst naar het verderf over de eerstgeborenen van Egypte door de pestilentie, die beide de straf was van de verdrukkers en de bevrijding van de verdrukten, dit zag Israël, toen zij zichzelf ongedeerd zagen. Gelijk het de verdoemenis van de zondaars zal verzwaren als zij de beloning van de rechtvaardigen zullen aanschouwen, Lukas 13:28, zo zal het de zaligheid van de heiligen verhogen als zij met hun ogen het verderf van de goddelozen zullen aanschouwen, Jesaja 66:24, Psalm 58:11**.**

PSALM 91:9-16

Hier zijn nog meer beloften van dezelfde strekking als die in de vorige verzen, en zij zijn zeer groot en dierbaar, en vast al de zede.

I. Uit zijn eigen ervaring verzekert de psalmist Goddelijke bescherming aan alle gelovigen, en wat hij zegt is het woord van God, is hetgeen waarop wij kunnen steunen en bebouwen. Merk op**:**

1. De aard van hen, die het voordeel en de vertroosting zullen hebben van deze beloften, hij is tamelijk gelijk aan die in vers 1. Het zijn de zodanigen, die de Allerhoogste tot hun vertrek, hun woning hebben gesteld, vers 9, die voortdurend bij God zijn, in Hem rusten, Zijn naam beide tot hun tempel en tot hun hoog vertrek, hun vesting, maken, die wonen in liefde en dus wonen in God. Het is onze plicht om tehuis te zijn in God, Hem te verkiezen en dan ons leven te leiden in Hem als onze Woning met Hem te spreken, ons in Hem te verlustigen op Hem te getrouwen, en dan zal het ons voorrecht wezen in God tehuis te zijn. Wij zullen Hem welkom wezen, zoals een man welkom is in zijn eigen woning, zonder enige verhindering, beletsel of overlast, wij zullen dan ook veilig in Hem wezen, in allerlei vrede bewaard worden, Jesaja 26:3. Ten einde ons aan te moedigen om de Heere tot onze toevlucht te stellen en te hopen op veiligheid en voldoening in Hem wijst de psalmist op de vertroosting, die hij gesmaakt heeft door dit te doen: "Hij die gij tot uw vertrek hebt gesteld, is mijn toevlucht en ik heb Hem sterk en getrouw bevonden, en in Hem is plaats genoeg en beschutting genoeg voor u en voor mij." "In het huis mijn Vaders zijn vele woningen," wij behoeven er elkaar niet te verdringen, en nog minder elkaar naar buiten te dringen.

2. De beloften, die vast zijn voor allen, die aldus de Allerhoogste lot hun vertrek hebben gesteld.

A. Dat, wat er ook met hen zal gebeuren niets hen zal schaden, vers 10. "U zal geen kwaad wedervaren, als is het ook dat u moeite en verdriet wedervaren, zal er toch geen werkelijk kwaad in zijn, want zij zullen komen van de liefde Gods, en zullen geheiligd zijn, zij zullen komen, niet tot uw schade of nadeel maar tot uw welzijn, en hoewel zij voor het tegenwoordige geen zaak van vreugde, maar van droefheid zijn, zullen zij in het einde toch zo'n vreedzame vrucht van de gerechtigheid van zich geven, dat gij zelf zult erkennen dat u geen kwaad wedervaren is. Het is geen kwaad, niet enkel kwaad, er is een mengsel van goed in, en het brengt goed teweeg. Ja niet alleen uw persoon, maar ook uw tent, uw woning, zal onder de Goddelijke bescherming worden genomen, geen plage zal uw tent naderen, niets om aan u of de uw schade toe te brengen." "Nihil accidere bono viro mali potest. Een goed man kan geen kwaad overkomen."

B. Dat de engelen des lichts hun dienstbaar zullen zijn, vers 11, 12. Dit is een dierbare, kostelijke belofte, en spreekt zeer veel eer en troost tot de heiligen, noch is zij er ooit te slechter om, wijl zij aangehaald en misbruikt werd door de duivel in zijn verzoeking van Christus, Mattheüs 4:6. Merk op:
a. De last die aan de engelen betreffende de heiligen gegeven is. Hij, die de Heere is van de engelen, die hun het aanzijn heeft gegeven en hun wetten geeft, wiens zij zijn en wie zij dienen. Hij zal Zijn engelen van u bevelen, niet slechts van de kerk in het algemeen maar van iedere afzonderlijke gelovige. De engelen nemen de wacht des Heeren huns Gods waar, en dit is de last, de opdracht, die zij van Hem ontvangen. Het geeft de grote zorg te kennen, die God heeft over de heiligen, dat de engelen zelf tot hun dienst gebruikt worden. De last, de opdracht, luidt, dat zij u bewaren in al uw wegen. Hier is een beperking van de belofte. Zij zullen u bewaren in uw wegen, dat is: zolang als gij u houdt op de weg van uw plicht. Zij, die buiten de weg gaan, stellen zich buiten Gods bescherming. Dit woord heeft de duivel weggelaten, toen hij de belofte heeft aangehaald tot versterking van zijn verzoeking wetende hoezeer het in zijn nadeel was. Doch let nu op de uitgestrektheid van de belofte, het is: u te bewaren in al uw wegen, zelfs daar, waar geen blijkbaar gevaar is, hebben wij toch bewaring van node, en waar het gevaar het dreigendst, het meest nabij is, zullen wij haar hebben. Overal waar de heiligen heengaan, is de engelen opgedragen hen te behoeden, zoals kinderen aan de zorg van dienstboden worden toevertrouwd.

b. De zorg, die de engelen hebben voor de heiligen ingevolge die last. Zij zullen u op de handen dragen, hetgeen beide hun grote bekwaamheid en hun grote liefde aanduidt. Zij zijn instaat om de heiligen op te heffen buiten het bereik van gevaar, en zij doen het met al de tederheid en liefde waarmee de voedster het kindeke in haar armen draagt, er spreekt onze hulpeloosheid en hun hulpvaardigheid uit. Zij zijn neerbuigend in hun dienen, zij bewaren de voeten van de heiligen opdat zij die aan geen steen stoten, opdat zij niet struikelen en in zonde vallen en alzo in ellende komen.

c. Dat zij over de machten van de duisternis zullen zegevieren, vers 13. Op de felle leeuw en de adder zult gij treden. De duivel wordt een briesende leeuw genoemd, de oude slang, de rode draak, zodat de apostel naar die belofte schijnt te verwijzen als hij zegt: "de God des Redes zal de Satan haast onder uw voeten verpletteren," Romeinen 16:20. Christus heeft de kop van de slang vermorzeld, onze geestelijke vijanden uitgetogen, Coloss. 2:15, en door Hem zijn wij "meer dan overwinnaars," want Christus roept ons, zoals Jozua de oversten des krijgsvolks van Israël riep om hun voeten op de halzen van de koningen te zetten, om onze voeten op de halzen van onze overwonnen vijanden te zetten. Sommigen denken dat deze belofte haar volkomen vervulling erlangd heeft in Christus en de wonderdadige macht, die Hij gehad heeft over geheel de schepping, genezende de zieken, duivelen uitwerpende, en

inzonderheid dat Hij het in de opdracht aan Zijn discipelen gezet heeft, dat "zij slangen zullen opnemen," Markus 16:18 Het kan toegepast worden op de zorg van de Goddelijke voorzienigheid, door welke wij behoed worden tegen verslindende schadelijke dieren "het gedierte des velds zal met u bevredigd zijn" Job 5:23, ja, en dat wij wegen en middelen hebben om ze te temmen, Jakobus 3:7.

II. Hij voert God zelf in, sprekende woorden van vertroosting tot de heiligen, en de goedertierenheden verkondigende, die Hij voor hen heeft weggelegd, vers 14-16. Sommigen houden het ervoor, dat dit gezegd is tot de engelen, als de reden van de opdracht, die hun is gegeven betreffende de heiligen, alsof Hij gezegd had: Draagt zorg voor hen, want zij zijn Mij dierbaar. En nu moeten wij, evenals tevoren, opmerken**:**

1. Aan wie deze beloften toekomen. Zij worden aangeduid door drieerlei aard.

a. Het zijn de zodanige, die Gods naam kennen. Zijn aard, Zijn wezen, kunnen wij niet ten volle kennen, maar door Zijn naam heeft Hij zich bekend gemaakt, en daarmee moeten wij bekend worden.

b. Het zijn de zodanige, die Hem hun liefde gegeven hebben, en zij, die Hem recht kennen, zullen Hem liefhebben, zullen hun liefde voor Hem uitspreken met genot en verruiming des harten, Hem hun liefde wilden geven met het vaste besluit haar nooit aan een mededinger te geven.

c. Het zijn de zodanige, die Hem aanroepen, die door het gebed gemeenschap met Hem onderhouden, en zich in elke moeilijkheid tot Hem wenden.

2. Wat de beloften zijn, die God doet aan de heiligen.

a. Dat Hij hen ter bestemder tijd verlossen zal uit benauwdheid. Ik zal hem uithelpen, vers 14, en wederom in vers 15, een dubbele verlossing te kennen gevende, levende en stervende, een verlossing in benauwdheid en een verlossing uit benauwdheid. Indien God de mate en de duur van onze ellende in evenredigheid doet zijn met onze kracht, indien Hij er ons voor bewaart om in onze benauwdheid tegen Hem te overtreden, en onze dood onze ontheffing maakt van al onze moeite en lijden dan is deze belofte vervuld. Zie Psalm 34:20-2 Timotheüs 3:11, 4:18.

b. Dat Hij intussen in de benauwdheid bij hen zal zijn, vers 15. Indien Hij niet terstond een einde maakt aan hun beproevingen, zal Hij toch in hun benauwdheid genadiglijk met hen zijn, Hij zal kennis nemen van hun smart en hun ziel kennen in benauwdheden, Hij zal hen genadiglijk bezoeken door Zijn woord en Geest, en tot hen spreken, Hij zal hun partij nemen, hen ondersteunen en vertroosten, hun beproevingen aan hen heiligen, hetgeen het zekerste teken zal wezen dat Hij in hun benauwdheid bij hen is.

c. Dat Hij hierin hun gebeden zal verhoren: hij zal Mij aanroepen, Ik zal de geest van het gebed over hem uitstorten, en dan zal Ik hem verhoren, hem verhoren door beloften, Psalm 85:9, verhoren door leidingen Mijner voorzienigheid, tijdige hulp aanbrengende, en verhoren door genadegaven, hen "versterkende met kracht in hun ziel," Psalm 138:3. Aldus heeft Hij Paulus verhoord met "genade, die hem genoeg was", 2 Korinthe 12:9.

d. Dat Hij hen zal verhogen en eren. Ik zal hem op een hoogte stellen, buiten het bereik van moeite en ellende, boven het stormachtige gebied, en op een rots, boven de golven en baren, Jesaja 33:16. Door de genade Gods zullen zij instaat gesteld worden om met heilige minachting en onverschilligheid op de dingen van deze wereld neer te zien, en naar de dingen van de andere wereld op te zien met een heilige eerzucht en belangstelling en dan zijn zij op een hoogte gesteld. Ik zal hem verheerlijken, diegenen zijn waarlijk achtbaar, die door God geëerd worden door hen in verbond en gemeenschap met Hem op te nemen en hen te bestemmen voor Zijn koninkrijk en heerlijkheid, Johannes 12:26.

e. Dat zij een genoegzaamheid van leven zullen hebben in deze wereld. vers 16. Ik zal hem met langheid van de dagen verzadigen.

(1). Zij zullen lang genoeg leven, zij zullen in deze wereld blijven totdat zij het werk volbracht hebben, waartoe zij gezonden waren, en bereid zijn voor de hemel, en dat is lang genoeg. Wie zou wensen een dag langer te leven dan God enigerlei werk te doen heeft, dat hetzij door hem of aan hem gedaan moet worden?
(2). Zij zullen vinden dat het lang genoeg is, want God zal door Zijn genade hen spenen van de wereld en hen gewillig maken om haar te verlaten. Een mens kan jong sterven en toch vol zijn van dagen, "sater dierum, zat van te leven." Een goddeloos, wereldsgezind man is niet verzadigd, niet tevreden, neen, zelfs niet met een lang leven, nog roept hij: Geef, geef, maar hij, die zijn schat en zijn hart in een andere wereld heeft, heeft spoedig genoeg van deze, hij zou niet altijd willen leven.

f. Dat zij een eeuwig leven zullen hebben in de andere wereld, dit kroont de zegen: Ik zal hem Mijn heil doen zien; hem de Messias doen zien aldus sommigen. De vrome, oude Simeon was voldaan met zijn lang leven toen hij zeggen kon: "Mijne ogen hebben uw zaligheid gezien." Er was voor de Oud-Testamentische heiligen geen groter vreugde, dan om de dag van Christus te zien, al was het ook in de verte. Het is meer waarschijnlijk, dat het woord betrekking heeft op het betere land, dat is het hemelse, dat de aartsvaders begeerd en waarnaar zij uitgezien hebben, dat zal Hij hun doen zien, hen brengen in die zalige staat, de zaligheid die zozeer bestaat in datgene van aangezicht tot aangezicht te zien, dat wij hier slechts door een spiegel zien in een duistere rede, en intussen zal Hij hun er het vooruitzicht op geven. Sommigen denken dat al deze beloften in de eerste plaats zien op Christus, en in Zijn opstanding en verhoging haar vervulling gehad hebben**.**

PSALM 92

1 Een psalm, een lied, op de sabbatdag. (92:2) Het is goed, dat men de HEERE love, en Uw Naam psalmzinge, o Allerhoogste! 2 (92:3) Dat men in de morgenstond Uw goedertierenheid verkondige, en Uw getrouwheid in de nachten; 3 (92:4) Op het tiensnarig instrument en op de luit, met een voorbedacht lied op de harp. 4 (92:5) Want Gij hebt mij verblijd, HEERE! met Uw daden, ik zal juichen over de werken Uwer handen. 5 (92:6) O HEERE! hoe groot zijn Uw werken! zeer diep zijn Uw gedachten. 6 (92:7) Een onvernuftig man weet er niet van, en een dwaas verstaat ditzelve niet; 7 (92:8) Dat de goddelozen groeien als het kruid, en al de werkers der ongerechtigheid bloeien, opdat zij tot in der eeuwigheid verdelgd worden. 8 (92:9) Maar Gij zijt de Allerhoogste in eeuwigheid de HEERE! 9 (92:10) Want zie, Uw vijanden, o HEERE! want zie, Uw vijanden zullen vergaan; al de werkers der ongerechtigheid zullen verstrooid worden. 10 (92:11) Maar Gij zult mijn hoorn verhogen, gelijk eens eenhoorns; ik ben met verse olie overgoten. 11 (92:12) En mijn oog zal mijn verspieders aanschouwen; mijn oren zullen het horen, aangaande de boosdoeners, die tegen mij opstaan. 12 (92:13) De rechtvaardige zal groeien als een palmboom; hij zal wassen als een cederboom op Libanon. 13 (92:14) Die in het huis des HEEREN geplant zijn, dien zal gegeven worden te groeien in de voorhoven onzes Gods. 14 (92:15) In de grijzen ouderdom zullen zij nog vruchten dragen; zij zullen vet en groen zijn, 15 (92:16) Om te verkondigen, dat de HEERE recht is; Hij is mijn Rotssteen, en in Hem is geen onrecht.

Het is een ongegronde mening van sommigen van de Joodse schrijvers, die gewoonlijk zeer gul en grif zijn met hun gissingen, dat deze psalm geschreven en gezongen werd door Adam in de staat van de onschuld op de eerste sabbat. Dat is strijdig met de psalm zelf, die spreekt van werkers van de ongerechtigheid, toen de zonde dus nog niet in de wereld was gekomen. Het is waarschijnlijk dat David hem geschreven heeft, en daar hij bedoeld was voor de sabbatdag, wordt hier:

I. Het loven van God, het werk van de sabbatdag, aanbevolen, vers 2-4.
II. Gods werken, die aanleiding gaven voor de sabbat, worden hier bezongen als groot en ondoorgrondelijk in het algemeen, vers 5-7. In het bijzonder met betrekking tot de werken beide van de voorzienigheid en van de verlossing, zingt de psalmist Gode beide van goedertierenheid en van oordeel, het verderf van zondaren en de vreugde van de heiligen.

1. De goddelozen zullen worden verdelgd, vers 8,. maar God is eeuwig, vers 9.
2. Gods vijanden zullen vergaan, maar David zal verhoogd worden, vers 10, 11.
3. Davids vijanden zullen beschaamd worden, vers 12. maar al de rechtvaardigen zullen vruchtbaar zijn en bloeien, vers 13-16.

Bij het zingen van deze psalm moeten wij er ons in verlustigen Gode de eer te geven van Zijn naam, en juichen in Zijn werken**.**

PSALM 92:1-7

Deze psalm was bestemd om gezongen te worden of werd tenminste gewoonlijk gezongen in het huis des heiligdoms op de sabbatdag, die dag van de rust, die een ingestelde gedachtenisviering was van het werk van de schepping, van Gods rusten van dat werk en de bestendiging ervan in Zijn voorzienigheid, want de Vader werkt tot nu toe. De sabbatdag moet niet alleen een dag zijn van heilige rust, maar van heilig werk, en de rust is voor en leidt uit het werk. Het voegzame werk van de sabbat is God te loven, iedere sabbatdag moet een dankdag zijn, en daartoe moeten de andere diensten op die dag strekken, weshalve wij dit volstrekt niet als in een hoek moeten dringen. Een van de Joodse schrijvers verwijst hem naar het koninkrijk van de Messias en noemt hem: Een psalm of lied voor de toekomende eeuw, die een en al sabbat zal zijn. Door Christus genieten de gelovigen dat sabbatisme, die rust, welke overblijft voor het volk van God Hebreeën 4:9, het begin van de eeuwige sabbat. In deze verzen:

I. Worden wij geroepen en aangemoedigd om God te loven, vers 2-4. Het is goed dat men de Heere love. God te loven is een goed werk, het is goed op zichzelf, en goed voor ons, het is onze plicht, het is de schatting die wij aan onze Heer hebben te betalen, wij doen onrecht zo wij haar terughouden, het is ons voorrecht, dat wij toegelaten worden om God te loven, en de hoop hebben van er Hem welgevallig in te zijn, het is goed, want het is lieflijk en aangenaam, het is een werk, dat zijn eigen loon meebrengt, het is het werk des hemels. Het is goed om dankzegging te doen voor de zegeningen, die wij hebben ontvangen, want dat is het middel om nog meer zegeningen te verkrijgen, het is voegzaam de naam te zingen van Hem, die de Allerhoogste is, verhoogd boven alle lof en dank.

Merk hier nu op**:**

1. Hoe wij God moeten loven, wij moeten het doen door Zijn goedertierenheid en trouw te verkondigen. Overtuigd zijnde van Zijn heerlijke eigenschappen en volmaaktheden, moeten wij ze verkondigen, als degenen, die er zelf diep door zijn getroffen, en begeren dat anderen er evenzo door aangedaan zullen worden. Wij moeten verkondigen, niet alleen Zijn grootheid en majesteit, Zijn heiligheid en gerechtigheid, die Hem verheerlijken en ons vervullen van ontzag, maar ook Zijn goedertierenheid en Zijn getrouwheid, want Zijn goedheid is Zijn

heerlijkheid, Exodus 33:18, 19, en door deze maakt Hij Zijn naam bekend. Zijn goedertierenheid en waarheid zijn de grote steunpilaren van ons geloof en onze hoop, en de grote aanmoedigingen voor onze liefde en onze gehoorzaamheid, deze moeten wij dus verkondigen als onze pleitgronden in het gebed en als de stof de oorzaak, van onze blijdschap Dit werd toen gedaan niet alleen door te zingen, maar ook door er muziek aan toe te voegen, op het tiensnarig instrument, vers 4, maar het moest gedaan worden met een plechtige klank, niet met een vrolijk geluid, dat de geest allicht kon afleiden, maar op ernstige wijze, geschikt om hun aandacht te bepalen bij hetgeen zij deden.

2. Wanneer wij God moeten loven, in de morgenstond en in de nachten, niet alleen op de sabbatdagen, maar op elke dag, dat is het wat door de plicht van iedere dag wordt vereist. Wij moeten God loven, niet alleen in de openbare vergaderingen, maar ook in het verborgen en te midden van ons gezin, onszelf en hen, die ons omringen, wijzende op Zijn goedertierenheid en getrouwheid. Wij moeten elke dag beginnen en eindigen met God te loven, Hem dankzeggen iedere morgen, als wij nog fris en opgewekt zijn en voordat de werkzaamheden van de dag ons in beslag nemen, en iedere nacht, als wij weer tot rust en kalmte zijn gekomen. Iedere morgen moeten wij Hem dankzeggen voor de goedertierenheden van de nacht, en iedere nacht voor de zegeningen van de dag, uitgaande en inkomende moeten wij God loven.

II. Er wordt ons een voorbeeld gesteld in de psalmist zelf, beide om ons aan te sporen tot en ons te leiden in dat werk, vers 5. Want Gij hebt mij verblijd, Heere, met uw daden. Diegenen kunnen het best de plicht des lofs aanbevelen aan anderen, die zelf er het lieflijke van hebben ervaren. Gods werken, Gods daden, moeten geloofd worden, want menigmaal hebben zij mijn hart verblijd, en daarom: wat anderen er ook van mogen denken, ik moet er goed van denken en goed van spreken. Als God ons de blijdschap heeft gegeven van Zijn daden, dan is er alle reden waarom wij er Hem de eer van zullen geven. Heeft Hij ons hart verblijd? Zo laat ons dan Zijn lof heerlijk maken. Heeft God ons verblijd door de werken van Zijn voorzienigheid voor ons en het werk van Zijn genade in ons? En beide door het grote werk van de verlossing? Zo laat ons er dan aanmoediging aan ontlenen voor ons geloof en onze hoop. Dat is het wat de psalmist doet: ik zal juichen over de werken Uwer handen. Uit de blijde herinnering aan hetgeen God voor ons gedaan heeft komt ons een blij vooruitzicht op hetgeen Hij zal doen, en zo kunnen wij juichen in de zekerheid ervan, 2 Thessalonicenzen 2:13, 14.
Laat ons er stof aan ontlenen voor heilige aanbidding en bewondering van God, vers 6. O Heere, hoe groot zijn uw werken. Groot boven alle begrip of bevatting, boven alle uitdrukking! De voortbrengselen van grote macht en wijsheid, van groot belang en gewicht, daarbij vergeleken zijn der mensen werken niets. Wij kunnen de grootheid van Gods werken niet begrijpen, en daarom moeten wij ze met eerbied en ontzag bewonderen, verbaasd staan over hun pracht en heerlijkheid. Der mensen werken zijn klein en beuzelachtig, want hun gedachten zijn oppervlakkig, maar Heere, uw werken zijn groot, zodat zij niet gemeten kunnen worden, want uw gedachten zijn zeer diep, zij kunnen niet gepeild worden. Gods raad overtreft evenzeer het bedenksel van onze wijsheid, als Zijn werken de pogingen, of het streven, overtreffen van onze macht. "Zijn gedachten zijn hoger dan onze gedachten en Zijn wegen hoger dan onze wegen," Jesaja 55:9. "O diepten van Gods wijsheid en kennis," Romeinen 11:33. De grootheid van Gods werken moet ons leiden tot de beschouwing van de diepte van Zijn gedachten, de raad Zijns willens, waarnaar Hij alle dingen werkt. Hoe veelomvattend zijn Zijn gedachten, hoe wijd uitgestrekt zijn zij!

III. Wij worden vermaand om de werken Gods niet te veronachtzamen door ons te wijzen op de aard van hen, die dit wel doen, vers 7. Het zijn dwazen, zij zijn onvernuftig, die niet weten, niet verstaan hoe groot Gods werken zijn, er zich niet mee bekend willen maken noch Hem er

de eer voor willen geven, zij "letten niet op de daden des Heeren, noch op het werk van Zijn handen," Psalm 28:5, zij verstaan inzonderheid de betekenis niet van hun eigen voorspoed, waarvan gesproken wordt in vers 8, zij beschouwen hem als een onderpand van hun geluk, terwijl hij slechts een voorbereiding is van hun verderf. Indien er zoveeln zijn die de bedoelingen van Gods voorzienigheid niet kennen en er ook geen begeerte naar hebben om ze te kennen, dan hebben zij, die er door genade mee bekend zijn geworden, zoveel te meer reden om dankbaar te zijn**.**

PSALM 92:8-16

In vers 5 had de psalmist gezegd dat hij zal juichen over Gods werken, en nu doet hij het.

I. Hij juicht over Gods vijanden, vers 8, 10-12, juicht in het vooruitzicht van hun verderf, niet als in de rampzaligheid van zijn medeschepselen, maar als hetgeen strekken zal tot eer van Gods gerechtigheid en heiligheid. Hij is zeker van het verderf van de zondaren.

1. Hoewel zij bloeien, vers 8. als de goddelozen groeien als het gras in de lente zo talrijk, zo dicht bezaaid, zo groen en zo snel opwassende en alle de werkers van de ongerechtigheid bloeien in pracht en macht, en al de tekenen van uitwendige voorspoed, gerust en talrijk zijn, voorspoedig zijn in hun ondernemingen, dan zou men denken dat dit alles strekken zal tot hun geluk, dat het een stellig teken is van Gods gunst en een onderpand van iets dat even goed of nog beter is, en dat voor hen is weggelegd. Maar het is geheel anders, het is: opdat zij tot in der eeuwigheid verdelgd worden." De voorspoed van de zotten zal hen verderven," Spreuken 1:32. De schapen, die voor de slachtbank bestemd zijn, worden in de vetste weiden gebracht.

2. Hoewel zij stoutmoedig, vermetel zijn. Zij zijn uw vijanden, en zij hebben de onbeschaamdheid om zich als de zodanige te bekennen. Zij zijn tegen God, en zij strijden tegen God, zij zijn in opstand tegen Zijn kroon en waardigheid, en daarom is het gemakkelijk te voorzien dat zij zullen vergaan, want wie heeft ooit zijn hart verhard tegen God en is voorspoedig geweest? Al de onboetvaardige werkers van de ongerechtigheid zullen voor Gods vijanden gehouden worden, en als zodanig zullen zij vergaan en verstrooid worden. Christus acht diegenen Zijn vijanden te zijn, die niet willen dat Hij koning over hen zijn zal, en zij zullen voorgebracht en voor Zijn ogen gedood worden. De werkers van de ongerechtigheid zijn nu tezamen verenigd en nauw aan elkaar verbonden tegen God en Godsdienst, maar zij zullen verstrooid worden, onmachtig gemaakt om elkaar bij te staan tegen het rechtvaardig oordeel Gods. "In de toekomende wereld zullen zij gescheiden worden van de vergadering van de rechtvaardigen" aldus de Chaldeeër, Psalm 1:5.

3. Hoewel zij inzonderheid boosaardig gezind waren tegen de psalmist, en hij daarom in verzoeking zou kunnen zijn om hen te vrezen, triomfeert hij toch over hen, vers 12. "Mijn oog zal mijn verspieders aanschouwen, zal mijn lust zien aan mijn vijanden, die tegen mij opstaan. Ik zal hen niet alleen onmachtig zien om mij nog verder kwaad te doen, maar zien dat er met hen afgerekend wordt voor het kwaad, dat zij mij al gedaan hebben, en zo zullen zij of tot berouw en bekering of ten verderf worden gebracht, en dit was zijn lust aan hen. In het Hebreeuws staat alleen: "Mijn oog zal mijn verspieders aanschouwen, mijn ogen zullen het horen aangaande de boosdoeners." Hij zegt niet wat hij zal aanschouwen, of wat hij zal horen, maar hij zal datgene zien en horen, waarin God verheerlijkt zal worden en waarmee hij dus voldaan zal zijn. Misschien heeft dit betrekking op Christus, op Zijn overwinning over Satan, dood en hel, het verderf van hen, die Hem vervolgd en gekruisigd hebben en Zijn Evangelie hebben tegengestaan, en op het verderf, dat ten laatsten dage over de onboetvaardigen komen

zal. Zij, die tegen Christus opstaan, zullen vallen voor Zijn aangezicht en tot Zijn voetbank worden gezet.

II. Hij juicht in God, in Zijn heerlijkheid en genade.
1. In de heerlijkheid van God, vers 9. Maar Gij zijt de Allerhoogste, in eeuwigheid de Heere. De werkers van de ongerechtigheid, die tegen ons strijden, kunnen voor een tijd hoog zijn en denken dat zij zich met geweld van alles kunnen meester maken, maar Gij zijt hoog, de Allerhoogste in eeuwigheid, hun hoogheid zal vernederd, naar beneden gebracht worden, maar de uw is in eeuwigheid. Laat ons dan niet vrezen voor de hoogmoed en de macht van boze mensen, noch ontmoedigd worden door hun machteloze dreigementen, "want de mot zal hen opeten als een kleed, maar Gods gerechtigheid zal in eeuwigheid zijn," Jesaja 51:7,8.

2. In de genade van God, in Zijn gunst en de vruchten ervan.
A. Voor hemzelf, vers 11. "Gij, o Heere die zelf de Allerhoogste zijt, zult mijn hoorn verhogen. De grote God is de fontein van eer, en daar Hij tot in eeuwigheid de Allerhoogste is, zal Hij zelf Zijn volk tot in eeuwigheid verhogen, want Hij is "de roem van al Zijn gunstgenoten," Psalm 148:14. De goddelozen wordt verboden de hoorn te verhogen, Psalm 75:5. Maar zij, die God en de belangen van Zijn koninkrijk dienen met hun eer en macht, en ze aan Hem overgeven om ze te bewaren, ze te verhogen, ze te gebruiken, er over te beschikken naar het Hem behaagt, kunnen hopen dat Hij hun hoorn zal verhogen gelijk eens eenhoorns, tot de grootste hoogte, hetzij in deze of in de andere wereld, mijn hoorn zult Gij verhogen, als uw vijanden vergaan, want de rechtvaardigen zullen blinken gelijk de zijne, als de goddelozen tot versmaadheden en eeuwige afgrijzing gedoemd zijn. Hij voegt er bij: ik zal met verse olie overgoten worden, hetgeen duidt op een hernieuwde bevestiging in zijn ambt, waartoe hij gezalfd was, of wel op grote overvloed, zodat hij verse olie kon hebben zo dikwijls als hij wilde, of hernieuwde vertroostingen om hem op te wekken als de moed verflauwde. Genade is de zalving des Geestes, als deze gegeven wordt in een tijd van nood en ontvangen wordt uit de volheid, die in Christus Jezus is, dan zijn wij met verse olie overgoten. Sommigen lezen het: "Als ik oud word, dan zult Gij mij met verse olie zalven. Mijn ouderdom zult Gij verhogen door rijke genade, " aldus de zeventig. Vergelijk vers 15. In de grijze ouderdom zullen zij nog vruchten dragen. De vertroostingen van Gods Geest en de vreugde Zijns heils zullen een verfrissende olie zijn voor het grijze hoofd, welks kroon op de weg van de gerechtigheid wordt gevonden.

B. Voor al de heiligen. Zij worden hier voorgesteld als bomen van de gerechtigheid, Jesaja 61:3, Psalm 1:3. Merk op:
a. De goede plaats in welke zij gevestigd zijn, zij zijn geplant in het huis des Heeren, vers 14. De bomen van de gerechtigheid groeien niet vanzelf, zij zijn geplant, niet in gewone grond, maar in het paradijs, in het huis des Heeren. Bomen worden niet geplant in een huis, maar Gods bomen worden gezegd in Zijn huis geplant te zijn, omdat het van Zijn genade, door Zijn woord en Geest is, dat zij al het sap en al de kracht ontvangen, die hen in het leven behoudt en hen vruchtbaar maakt. Zij gronden zich in de heilige inzettingen, blijven er bij, zij staan onder de Goddelijke bescherming. en brengen allen hun vruchten voort tot Gods eer en heerlijkheid.

b. De goede staat, waarin zij gehouden zullen worden.
Er is hier beloofd:

Ten eerste. Dat zij zullen groeien, vers 13. Waar God ware genade geeft, geeft Hij meer genade. Gods bomen zullen hoger worden, als de cederen, de hoge cederen van de Libanon. Zij zullen dichter bij de hemel groeien en met heilige eerzucht opwaarts streven naar

de bovenwereld, zij zullen sterker worden, zoals de cederen, en geschikter om nuttig te zijn. Hij, die reine handen heeft, zal al sterker en sterker worden.

Ten tweede. Dat zij zullen bloeien, beide in de eer hunner belijdenis en in de vertroosting en blijdschap van hun eigen ziel. Zij zullen blijmoedig wezen, geëerd en geacht, door allen, die hen omringen. Zij "zullen groeien als een palmboom," die statig is, Hooglied 7:7, en grote takken heeft, Leviticus 23:40, Richteren 4:5. Dadels, de vruchten ervan, zijn zeer aangenaam, maar hij wordt hier inzonderheid vermeld als een boom, die altijd groen blijft. De goddelozen bloeien als het gras, vers 8, dat spoedig verdort, en de rechtvaardigen als de palmboom, die lang leeft, en in de winter niet verandert. Van de palmboom is gezegd: "Sub pondere crescit hoe meer hij naar beneden gedrukt wordt, hoe meer hij groeit," zo bloeien ook de rechtvaardigen onder de druk, onder hun lasten, hoe meer zij verdrukt worden, hoe meer zij vermenigvuldigen.

Geplant zijnde in het huis des Heeren, is daar hun wortel, zij groeien in de voorhoven onzes Gods, daar spreiden hun takken zich uit, hun leven is met Christus verborgen in God. Maar hun licht schijnt ook voor de mensen. Het is wenselijk dat zij, die een plaats hebben in Gods huis, er ook een naam hebben en binnen Zijn muren zijn, Jesaja 56:5.

Laat goede Christenen er naar streven om uit te munten, opdat zij uitnemend worden en bloeien en aldus de leer van God onze Zaligmaker in alles versieren, zoals bloeiende bomen de voorhoven van een huis versieren. En laat hen, die bloeien in Gods voorhoven, Hem de eer er voor geven, het is krachtens de belofte: zij zullen vet en groen zijn. Hun groen zijn van buiten komt van hun vettigheid van binnen, van "de wortel en de vettigheid des goeden olijfbooms, Romeinen 11:15. Zonder een levend beginsel van genade in het hart, zal de belijdenis niet lang bloeiend zijn, maar waar dit is, zal het blad niet afvallen, Psalm 1:3. "De bomen des Heeren worden verzadigd", Psalm 104:16. Zie Hoséa 14:6, 7.

Ten derde. Dat zij vruchtbaar zullen zijn indien er niets dan bladeren aan hen was, het zouden geen bomen van enigerlei waarde zijn, zij zullen nog vruchten dragen, de voortbrengselen van de heiligmaking, al de blijken van een levende Godsvrucht en een wandel, die nuttig is voor anderen, goede werken, door welke God verheerlijkt wordt en anderen worden gesticht. Dat zijn de vruchten van de gerechtigheid, en het is het voorrecht zowel als de plicht van de heiligen, om daarin overvloedig te zijn, en dit is een belofte zowel als een gebod. Er is beloofd dat zij in de grijze ouderdom nog vruchten zullen voortbrengen. Andere bomen houden, als zij oud zijn, op van vruchten te dragen, maar in de bomen Gods zal de kracht van de genade niet feilen tegelijk met de kracht van de natuur. De laatste dagen van de heiligen zijn soms hun beste dagen, en hun laatste werk hun beste werk.

Dit toont in waarheid aan dat zij oprecht zijn, volharding is het stelligste bewijs van oprechtheid. Maar hier wordt gezegd: om te verkondigen dat de Heere recht is, vers 16, dat Hij getrouw is aan Zijn beloften, getrouw aan ieder woord, dat Hij heeft gesproken, en het werk dat Hij begonnen heeft zal voleinden. Gelijk het door de belofte is, dat de gelovigen voor het eerst van de Goddelijke natuur deelachtig worden, zo is het door de belofte dat deze Goddelijke natuur in hen bewaard wordt, in hen blijft, en daarom is de kracht, die zij uitoefent, een bewijs dat de Heere recht is, en aldus zal Hij zich "bij de oprechte oprecht houden," Psalm 18:26. Hierin juicht de psalmist: "Hij is mijn rotssteen en in Hem is geen onrecht. Ik heb Hem gekozen voor mijn rotssteen, om er op te bouwen, in zijn kloven beschutting te zoeken, en op zijn top mijn voeten te stellen. Ik heb Hem een rotssteen bevonden, sterk en standvastig, en Zijn woord is zo vast als een rotssteen. Ik heb bevonden," en laat iedereen spreken naar zijn bevinding "dat in Hem geen onrecht is." Hij is even machtig, en zal even goed zijn, als Zijn woord zegt dat Hij is. Allen, die ooit op God vertrouwd hebben, hebben Hem getrouw en algenoegzaam bevonden, en nooit is iemand in zijn hoop op Hem beschaamd geworden.

PSALM 93

1 De HEERE regeert, Hij is met hoogheid bekleed; de HEERE is bekleed met sterkte, Hij heeft Zich omgord. Ook is de wereld bevestigd, zij zal niet wankelen. 2 Van toen af is Uw troon bevestigd, Gij zijt van eeuwigheid af. 3 De rivieren verheffen, o HEERE! de rivieren verheffen haar bruisen; de rivieren verheffen haar aanstoting. 4 Doch de HEERE in de hoogte is geweldiger dan het bruisen van grote wateren, dan de geweldige baren der zee. 5 Uw getuigenissen zijn zeer getrouw; de heiligheid is Uw huize sierlijk, HEERE! tot lange dagen.

Deze korte psalm stelt de eer in het licht van het koninkrijk Gods onder de mensen tot heerlijkheid van God, tot verschrikking van Zijn vijanden en tot vertroosting van al Zijn liefhebbende onderdanen. Hij heeft betrekking beide op het rijk van Zijn voorzienigheid, waarmee Hij de wereld in stand houdt en regeert, en inzonderheid op het rijk van Zijn genade, waardoor Hij de kerk beveiligt, heiligt en bewaart. Het bestuur over deze beide rijken is in de handen gegeven van de Messias, en aan Hem geeft de profeet hier ongetwijfeld getuigenis, aan Hem en aan Zijn koninkrijk, er van sprekende als tegenwoordig, omdat het zo gewis is, en omdat Hij, als het Eeuwige Woord zelfs voor Zijn vleeswording, Heere was over allen. Betreffende Gods koninkrijk worden hier heerlijke dingen gesproken.

I. Hebben andere koningen hun koninklijke klederen? Ook Hij heeft ze, vers 1.
II. Hebben zij hun troon? Ook Hij heeft die, vers 2.
III. Hebben zij vijanden, die zij ten onder brengen, en over welke zij zegevieren? Ook Hij heeft ze, vers 3, 4.
IV. Is het hun eer om getrouw en heilig te zijn? Dat is ook Zijn eer, vers 5. Bij het zingen van deze psalm vergeten wij onszelf, zo wij Christus vergeten, aan wie de Vader alle macht heeft gegeven in hemel en op aarde**.**

PSALM 93:1-5

Na het bestaan van God is er niets, dat voor ons meer van belang is om te geloven en te overdenken dan Gods heerschappij. Wij moeten geloven en belijden dat Jehovah God is, en dat Hij regeert, vers 1, niet alleen dat Hij van rechtswege koning is en de eigenaar van alle personen en zaken, maar ook feitelijk koning is, alle schepselen en al hun daden en handelingen bestuurt naar de raad Zijns willens. Dit is het wat hier en in vele andere psalmen wordt bezongen: De Heere regeert. Het is het lied van de Evangeliekerk, van de verheerlijkte kerk: "Hallelujah, de Heere, de almachtige God heeft als koning geheerst," Openbaring 19:6. Hier wordt ons gezegd hoe Hij regeert.

1. De Heere regeert in heerlijkheid: Hij is met hoogheid bekleed. De hoogheid van aardse vorsten is, vergeleken met de ontzaglijke majesteit Gods, slechts als het schijnsel van een glimpworpje, vergeleken bij de schittering van de zijn als zij uitgaat in haar kracht. Zijn de vijanden van Gods koninkrijk groot en geducht? Laat ons toch niet voor hen vrezen, want Gods majesteit zal de hunne verduisteren.

2. Hij regeert met macht. Hij is niet alleen bekleed met majesteit als een vorst in zijn hof maar Hij is ook bekleed met sterkte als een veldheer in zijn legerkamp. Hij heeft het vermogen om Zijn grootheid op te houden en haar in waarheid geducht te doen zijn. Zie Hem niet slechts bekleed met een koninklijk gewaad, maar bekleed met een wapenrusting, sterkte en heerlijkheid zijn Zijn kleding. Hij kan alles doen, en bij Hem is niets onmogelijk. Met deze sterkte heeft Hij zich omgord, zij is niet ontleend aan iemand anders, en de uitoefening ervan hangt ook niet af van iemand anders, Hij heeft haar in zichzelf en doet er mee al wat Hem

behaagt. Laat ons de kracht of macht niet vrezen van de mens, die ontleend en beperkt is, maar Hem vrezen, die macht heeft om te doden en in de hel te werpen. Aan deze macht is het te danken dat de wereld nog bestaat. Ook is de wereld bevestigd. Zij was dit in de beginne door de scheppende macht van God, toen Hij haar grondde op de zeeën, zij is het nog door de voorzienigheid, die alle dingen onderhoudt, en is een aanhoudende schepping. Zij is zo bevestigd, dat, of schoon "Hij de aarde aan een niet heeft gehangen," Job 26:7, deze toch niet bewogen kan worden, niet zal wankelen. Naar Zijn verordeningen blijven alle dingen nog tot heden staan. Voor de instandhouding van de krachten van de natuur en van de loop van de natuur moet de God van de natuur de eer ontvangen, en wij die er dagelijks het voordeel van genieten, zijn zeer onachtzaam en zeer ondankbaar, indien wij er Hem de eer niet voor geven. Hoewel God met hoogheid bekleed is, buigt Hij er zich toch toe neer om voor deze lagere wereld te zorgen en haar zaken te regelen en zo Hij de wereld bevestigd heeft, dan zal Hij nog temeer Zijn kerk bevestigen, zodat zij niet zal wankelen.

3. Hij heerst eeuwiglijk, vers 2. Vanouds af is Uw troon bevestigd. Gods recht om de wereld te regeren is gegrond op het feit, dat Hij haar gemaakt heeft, Hij, die er het aanzijn aan heeft gegeven, kan er ongetwijfeld ook wetten aan geven, en zo is dan Zijn recht op de regering onbetwistbaar. Uw troon is bevestigd, Zijn troon is bevestigd vanouds, van het begin des tijds, voordat er een andere heerschappij, overheid of macht opgericht was en hij zal voortduren als alle andere heerschappij en alle macht en kracht teniet zullen gedaan zijn, 1 Korinthe 15:24. Geheel het bestuur van Zijn regering was in Zijn eeuwige raad vastgesteld voordat de wereld was, want Hij doet alles naar Zijn eeuwig voornemen. De wagens van de voorzienigheid gingen uit van tussen bergen van koper, van de raadsbesluiten, die vast zijn als de eeuwige bergen, Zacharia 6:1. Gij zat van eeuwigheid, en daarom is Uw troon bevestigd vanouds: omdat God zelf van eeuwigheid is is ook Zijn troon met al de bepalingen en besluiten ervan van eeuwigheid, want in de eeuwigen Geest konden niet anders dan eeuwige gedachten zijn.

4. Hij heerst triomfantelijk, vers 3. en 4. Wij hebben hier:
A Een dreigende storm ondersteld. De rivieren verheffen, o Heere het vertoog of de klacht is tot God zelf gericht de rivieren verheffen haar bruisen, waaruit verschrikking spreekt, ja zij verheffen haar golven, waaruit werkelijk gevaar spreekt. Het is een toespeling op een onstuimige zee, zoals die waarmee de goddelozen vergeleken worden, Jesaja 57:20. De heidenen woeden, Psalm 2:1, en denken de kerk te verderven, haar te overstelpen als door een zondvloed, haar te doen zinken als een schip op zee. De kerk wordt gezegd als "door onweder voortgedreven te zijn," Jesaja 54:11, en "beken Belials verschrikken de heiligen," Psalm 18:4. Wij kunnen het toepassen op de beroering, die soms heerst in ons eigen hart door hartstochten en angsten, die de overhand hebben verkregen, de ziel in wanorde brengen en op het punt zijn van er de genade en vertroosting uit te verdrijven, maar zo de Heere er regeert, zullen zelfs de winden en zeeën Hem gehoorzaam zijn.
B. Een onbeweeglijk anker, uitgeworpen in deze storm, vers 4. De Heere in de hoogte is geweldiger. Laat dit ons hart gerust maken:

a. Dat God in de hoogte is, boven hen, hetgeen Zijn veiligheid aanduidt, ze kunnen Hem niet bereiken, Psalm 29:10. Het geeft ook Zijn soevereiniteit te kennen, zij worden beheerst en geregeerd door Hem, en in de zaak waarin zij gerebelleerd hebben, zijn zij overwonnen, ten onder gebracht. Exodus 18:11.
b. Dat Hij geweldiger, dat is machtiger is, grotere daden doet dan het bruisen van grote wateren. Zij kunnen noch Zijn rust noch Zijn heerschappij verstoren. Zij kunnen noch Zijn plannen noch Zijn bedoelingen verijdelen. Merk op: De macht van de vijanden van de kerk is slechts als het bruisen van grote wateren, er is meer gedruis dan substantie in, Farao, de

koning van Egypte is maar een gedruis, Jeremia 46:1,. De vrienden van de kerk zijn gewoonlijk meer verschrikt dan geschaad, God is geweldiger dan dit gedruis, Hij is machtig om de belangen Zijns volks ervoor te behoeden om door deze vele wateren in het verderf te worden gestort en het hart Zijns volks ervoor te behoeden om door hun gedruis te worden verschrikt. Hij kan, als het Hem behaagt, vrede gebieden voor de kerk, Psalm 65:8, vrede gebieden in de ziel, Jesaja 26:3. De onbeperkte heerschappij en onweerstaanbare macht van de grote Jehovah zijn zeer bemoedigend voor het volk van God met betrekking tot al het geraas en gewoel in de wereld, Psalm 46:2, 3.

5. Hij regeert in waarheid en heiligheid vers 5. Al Zijn beloften zijn onverbreekbaar getrouw: uw getuigenissen zijn zeer getrouw. Gelijk God machtig is om Zijn kerk te beschermen, zo is Hij ook getrouw aan de beloften, die Hij gedaan heeft voor haar veiligheid en overwinning. Zijn woord is gegeven, en alle heiligen kunnen er op vertrouwen. Al wat er betreffende het koninkrijk van de Messias voorzegd was, zal ter bestemder tijd vervuld worden. Deze getuigenissen, waarop het geloof en de hoop van de Oud-Testamentische heiligen gebouwd waren, zijn zeer vast, zeer getrouw en zullen niet falen. Al Zijn volk behoort nauwgezet rein te wezen, de heiligheid is Uwen huize sierlijk, Heere tot lange dagen. Gods kerk is Zijn huis, het is een heilig huis, gereinigd van de zonde, geheiligd door God, en gebruikt in Zijn dienst. Zijn heiligheid is zijn schoonheid, niets is sierlijker voor de heiligen dan Gods beeld gelijkvormig te zijn, en geheel en al toegewijd te zijn aan Zijn eer, en het is van dit huis de sterkte en de veiligheid. Het is de heiligheid van Gods huis, die het beveiligt tegen de vele wateren en hun gedruis waar reinheid is daar zal vrede zijn. De mode verandert, en wat in de ene tijd sierlijk is, is het niet op een andere tijd, maar heiligheid is de huize Gods en Zijn gezin altijd sierlijk evenals aan allen die er toe behoren, zij is altijd betamelijk en de aanbidders van de heilige God betaamt niets zo weinig als onheiligheid**.**

PSALM 94

1 O God der wraken! o HEERE, God der wraken! verschijn blinkende. 2 Gij, Rechter der aarde! verhef U; breng vergelding weder over de hovaardigen. 3 Hoe lang zullen de goddelozen, o HEERE! hoe lang zullen de goddelozen van vreugde opspringen? 4 Uitgieten? hard spreken? alle werkers der ongerechtigheid zich beroemen? 5 O HEERE! zij verbrijzelen Uw volk, en zij verdrukken Uw erfdeel. 6 De weduwe en de vreemdeling doden zij, en zij vermoorden de wezen. 7 En zeggen: De HEERE ziet het niet, en de God van Jakob merkt het niet. 8 Aanmerkt, gij onvernuftigen onder het volk! en gij dwazen! wanneer zult gij verstandig worden? 9 Zou Hij, Die het oor plant, niet horen? zou Hij, Die het oog formeert, niet aanschouwen? 10 Zou Hij, Die de heidenen tuchtigt, niet straffen, Hij, Die de mens wetenschap leert? 11 De HEERE weet de gedachten des mensen, dat zij ijdelheid zijn. 12 Welgelukzalig is de man, o HEERE! dien Gij tuchtigt, en dien Gij leert uit Uw wet, 13 Om hem rust te geven van de kwade dagen; totdat de kuil voor de goddeloze gegraven wordt. 14 Want de HEERE zal Zijn volk niet begeven, en Hij zal Zijn erve niet verlaten. 15 Want het oordeel zal wederkeren tot de gerechtigheid; en alle oprechten van hart zullen hetzelve navolgen. 16 Wie zal voor mij staan tegen de boosdoeners? Wie zal zich voor mij stellen tegen de werkers der ongerechtigheid? 17 Ten ware dat de HEERE mij een Hulp geweest ware, mijn ziel had bijna in de stilte gewoond. 18 Als ik zeide: Mijn voet wankelt; Uw goedertierenheid, o HEERE! ondersteunde mij. 19 Als mijn gedachten binnen in mij vermenigvuldigd werden, hebben Uw vertroostingen mijn ziel verkwikt. 20 Zou zich de stoel der schadelijkheden met U vergezelschappen, die moeite verdicht bij inzetting? 21 Zij rotten zich samen tegen de ziel des rechtvaardigen, en zij verdoemen onschuldig bloed. 22 Doch de HEERE is mij geweest tot een Hoog Vertrek, en mijn God tot een Steenrots mijner toevlucht. 23 En Hij zal hun ongerechtigheid op hen doen wederkeren, en Hij zal hen in hun boosheid verdelgen; de HEERE, onze God, zal hen verdelgen.

Deze psalm werd geschreven toen de kerk Gods in druk en ellende was, verdrukt en vervolgd werd en hij is een beroep op God, als rechter van hemel en aarde, en een bede tot Hem, om te verschijnen voor Zijn volk en tegen Zijn en hun vijanden. Deze psalm spreekt van twee dingen:

I. Van schuldigverklaring en verschrikking voor de goddelozen, de vervolgers, vers 1-11, hen wijzende op hun gevaar en hun dwaasheid, en met hen redenerende.
II. Van vertroosting en vrede tot de vervolgden, vers 12-23 hun verzekerende, beide uit Gods beloften en uit de eigen ervaring van de psalmist, dat hun ellende een goed einde zal nemen, en dat God ter bestemder tijd verschijnen zal tot hun blijdschap en tot beschaming van hen, die zich tegen hen stellen.
Bij het zingen van deze psalm moeten wij met heilige verontwaardiging zien op de hoogmoed van de verdrukkers en met heilig medelijden op de tranen, die zij veroorzaakt hebben, maar tegelijkertijd opwaarts zien tot de rechtvaardige Rechter met volkomen voldoening en met lieflijke hoop voorwaarts zien naar het einde van al deze dingen**.**

PSALM 94:1-11

In deze verzen hebben wij I. Een plechtig beroep op God tegen de wrede verdrukkers van Zijn volk, vers 1, 2. Dit spreekt genoeg verschrikking tot hen, dat de gebeden van Gods volk tegen hen gericht zijn, die dag en nacht tot Hem roepen om wraak over hun tegenstanders, en zal Hij hun niet haastelijk recht doen? Lukas 18:3, 7. Merk hier op**:**

1. De titels, die zij aan God geven ter bemoediging van hun geloof bij dat beroep. O God van de wraken, en Gij, Rechter van de aarde. Wij kunnen met vrijmoedigheid een beroep op Hem doen, want:
a. Hij is Rechter, opperste Rechter, alleen Rechter, van wie ieder oordeel voortkomt. Hij, die de wet geeft, spreekt overeenkomstig die wet over ieder mens een oordeel uit naar zijn werken. Hij heeft voorzeker magistraten verordineerd, die onder Hem wrekers moeten zijn, Romeinen 13:4, maar Hij is de opperste wreker, aan wie de magistraten zelf rekenschap verschuldigd zijn. Zijn troon is de laatste toevlucht, (het laatste ressort, zoals de wet zegt) voor de verdrukte onschuld. Hij is de algemene Rechter, niet slechts van deze of die stad, dit of dat land maar Rechter van de aarde, van de gehele aarde, niemand is vrijgesteld van Zijn rechtsgebied, noch kan tegen een beroep op Hem aangevoerd worden dat het "coram non judice" is dat het beroep gedaan wordt op iemand, die rechterlijk onbevoegd is.
b. Hij is rechtvaardig, gelijk Hij macht en gezag heeft, om onrecht te wreken zo is dit ook Zijn aard, Zijn eigenschap Zijn eer. Ook dit ligt opgesloten in de titel, die Hem hier gegeven is, en met zo grote nadruk is herhaald. O God van de wraken, die niet zult toelaten, dat macht altijd zegeviert over recht. Dit is een goede reden, waarom wij onszelf niet moeten wreken, want God heeft gezegd: mijn is de wraak, en het is een grote vermetelheid om zich Zijn kroonrecht aan te matigen en op Zijn rechterstoel te gaan zitten, Romeinen 12:19. Laat dit hen verschrikken die onrecht doen, hetzij met een bedekte hand om niet ontdekt te worden, of met opgeheven hand, om niet bedwongen of tegengestaan te worden. Er is een God, wiens de wrake is, die hen gewis ter verantwoording zal roepen, en laat het hen, die onrecht lijden, aanmoedigen om het in stilte te dragen, zich aanbevelende en overgevende aan Hem, die rechtvaardig oordeelt.

2. Wat het is, dat zij van God vragen:
a. Dat Hij zich verheerlijken zal, eer zal verkrijgen voor Zijn naam. Goddeloze vervolgers dachten dat God zich had teruggetrokken, de aarde had verlaten, "Heere", zeggen zij, "toon U, doe hen weten dat Gij bestaat, en dat Gij gereed zijt U sterk te betonen ten behoeve van hen, wier hart oprecht met U is." De vijanden dachten dat God overwonnen was, omdat Zijn volk het was, "Heere," zeggen zij, verhef U, wees verhoogd in Uw eigen sterkte. Verhef U om gezien te worden, om gevreesd te worden, en laat niet toe dat Uw naam vertreden wordt."
b. Dat Hij de verdrukkers zou vernederen: breng vergelding weer over de hovaardigen, dat is:, reken af met hen voor al hun onbeschaamdheid en de beledigingen, die zij Uw volk hebben aangedaan." Deze gebeden zijn profetieën, die verschrikking spreken tot al de kinderen des gewelds. De rechtvaardige God zal naar verdienste met hen handelen.

II. Een nederige klacht bij God over de hoogmoed en de wreedheid van de verdrukkers, en een ernstige bespreking met Hem over hen, vers 3-6. Waarbij wij hebben op te merken**:**
1. Het karakter van de vijanden over wie zij klagen. Zij zijn goddeloos, werkers van de ongerechtigheid, zij zijn slecht, zeer slecht, en daarom haten en vervolgen zij degenen, wier godsvrucht hen veroordeelt. Diegenen zijn in waarheid goddeloos, zijn werkers van de ongerechtigheid, dood voor alle eer en deugd, die wreed zijn jegens de onschuldigen en de rechtvaardigen haten.

2. Hun hoogmoedige wrede houding, waar zij over klagen.
a. Zij zijn onbeschoft, en smaken er genoegen in zich hoog en voornaam aan te stellen. Zij spreken groot en luid, zij snoeven, alsof hun tong en ook hun handen van hen waren, hun in eigendom toebehoorden, en zij aan niemand rekenschap verschuldigd waren van hetgeen zij zeggen of doen, en alsof de dag hun toebehoorde, en alsof zij er niet aan twijfelden, dat zij over God en godsdienst wel zullen zegevieren. Zij, die hoog spreken van zichzelf, snoeven en

roemen op zichzelf, hebben de neiging om op harde wijze te spreken van anderen, maar er zal een dag van afrekening komen voor al de harde woorden, die de goddeloze zondaren tegen God en Zijn waarheid, Zijn wegen en Zijn volk gesproken hebben, Judas: 15.
b. Zij zijn goddeloos, hebben er behagen in om Gods volk terneer te werpen omdat zij Gods volk zijn, vers 5. "O Heere zij verbrijzelen Uw volk, breken hun vergaderingen op, verbrijzelen hun bezittingen, hun gezin, doen alles wat zij kunnen om Uw erfdeel te kwellen, te verdrukken, uit te roeien." Gods volk is Zijn erfdeel, er zijn zodanigen, die het om Zijnentwil haten en zoeken te verderven. Dit is een zeer goede pleitgrond bij God in ons bidden voor de kerk. "Heere, het is het Uwe, Uw erfdeel. Gij hebt er een welbehagen in, Gij ontvangt er de schatting van lof en heerlijkheid van in deze wereld. Zult Gij dan toelaten, dat het door deze goddelozen vertreden wordt?" c. Ze zijn onmenselijk, vinden er behagen in om onrecht te doen aan hen, die het minst in staat zijn zichzelf te helpen, vers 6. Zij verdrukken en verarmen de weduwe en de vreemdeling niet slechts, maar doden hen, veronachtzamen de wezen niet slechts, maken hen niet slechts tot hun prooi, maar vermoorden hen, omdat zij zwak zijn en hulpeloos, en zij hen soms in hun macht hebben. Hen, die zij moesten beschermen tegen benadeling, benadelen zij het meest, misschien wel omdat God hen onder Zijn bijzondere zorg heeft genomen. Wie zou het mogelijk achten, dat iemand uit de kinderen van de mensen zo wreed kon wezen? 3. Een nederig pleiten bij God vanwege de lange duur van de vervolging. Heere, hoe lang zullen zij alzo doen?" En wederom: Hoe lang? Wanneer zal aan deze goddeloosheid van de goddelozen een einde komen?

III. Een beschuldiging van atheïsme ingebracht tegen de vervolgers, en een bestraffend vermaan aan hen daarom.

1. Hun atheïstische denkbeelden worden hier ontdekt, vers 7. Zij zeggen: "de Heere ziet het niet. Hoewel het geroep van hun goddeloosheid zeer groot en luid is, hoewel zij rebelleren tegen het licht van de natuur en de inspraak van hun eigen geweten, hebben zij toch de stoutheid van te zeggen: "De Heere ziet het niet, Hij zal niet slechts kleine fouten voorbijzien, maar ook voor grote misdaden de ogen sluiten." Of wel, zij denken dat zij het zo slim hebben aangelegd, misschien wel onder schijn van gerechtigheid en godsdienst, dat het niet als moord beschouwd zal worden. De God Jakobs hoewel Zijn volk voorgeeft zozeer in Zijn gunst te delen merkt het niet, beschouwt het niet als tegen de gerechtigheid te zijn, of tegen Zijn eigen volk, Hij zal er hen nooit ter verantwoording voor roepen. En zo loochenen zij dan Gods bestuur van de wereld, spotten met Zijn verbond, met Zijn volk, en trotseren het toekomend oordeel.

2. Zij worden hier overtuigd van dwaasheid en ongerijmdheid. Hij, die zegt, hetzij dat Jehovah, de levende God, niet ziet, of dat de God Jakobs het onrecht niet merkt, dat Zijn volk wordt aangedaan Nabal is zijn naam en dwaasheid is bij hem, en toch wordt hier met hem geredeneerd tot zijn overtuiging en bekering, ten einde zijn beschaming te voorkomen, vers 8. Aanmerkt, gij onvernuftigen onder het volk, en laat de rede, het verstand, u leiden." De atheïsten doen zich wel voor als vernuftige lieden, als wijsgeren en staatslieden maar in werkelijkheid zijn zij de onvernuftigen onder het volk, indien zij slechts wilden verstaan, zij zouden geloven. God spreekt, door de profeet, alsof Hij dacht dat het lang duurt eer de mensen, mensen willen zijn en zich aldus te tonen door verstand en nadenken, "gij dwazen, wanneer zult gij verstandig worden, zo verstandig, dat gij weet dat God alles wat gij zegt en doet ziet en bemerkt, en dan dienovereenkomstig spreekt en handelt, als degenen die er rekenschap van moeten geven?" Er zijn geen mensen zo slecht, of er moeten middelen worden gebruikt om hen tot bekering te brengen, er zijn geen mensen zo onvernuftig, zo dwaas, of het moet beproefd worden of zij niet verstandig gemaakt kunnen worden, zolang er

leven is is er hoop. Om de dwaasheid in het licht te stellen van hen, die Gods alwetendheid en gerechtigheid in twijfel stellen, wijst de psalmist:

A. Op de werken van de schepping, vers 9, op de formering van het menselijk lichaam, die gelijk zij bewijst dat er een God is, ook bewijst dat God op oneindige, alles overtreffende wijze al de volmaaktheden heeft in zichzelf, die in enigerlei schepsel worden gevonden. Zal Hij, die het oor plant (en het is geplant in het hoofd als een boom in de grond), niet horen? Voorzeker zal Hij horen, meer en beter dan wij het kunnen. Zou Hij, die het oog formeert (en hoe kunstig het geformeerd is boven enig ander deel van het lichaam, weten de ontleedkundigen, en ze laten het ons weten door hun ontledingen), niet zien? Kon Hij, zou Hij, die volmaaktheid geven aan een schepsel, dat haar niet heeft in zichzelf? De krachten van de natuur zijn ontleend aan de God van de natuur. Zie Exodus 4:11. De kennis van onszelf kan ons goed op weg brengen naar de kennis van God, indien wij door de kennis van ons eigen lichaam en de organen van de zintuigen tot de gevolgtrekking komen dat, als wij kunnen zien en horen, zoveel te meer nog God moet kunnen zien en horen, dan voorzeker kunnen wij dit ook door de kennis van onze eigen ziel en van haar edele gaven en vermogens. De goden van de heidenen hadden ogen en zagen niet, oren en hoorden niet, onze God heeft geen ogen of oren zoals wij ze hebben, en toch moeten wij tot de gevolgtrekking komen dat Hij beide ziet en hoort, omdat wij ons gezicht en gehoor van Hem hebben ontvangen en Hem verantwoordelijk zijn voor het gebruik dat wij er van maken.

B. Hij wijst op de werken van de voorzienigheid vers 10. Zou Hij, die de heidenen tuchtigt wegens hun veelgodendom en hun afgoderij, niet nog veel meer Zijn eigen volk straffen voor hun atheïsme en hun onheiligheid? Zal niet Hij, die de kinderen van de mensen tuchtigt wegens hun verdrukken en verongelijken van elkaar, hen niet straffen, die Zijn eigen kinderen zijn, en zich zo noemen en toch hen vervolgen, die dit in werkelijkheid zijn? Zullen wij niet onder Zijn bestraffing zijn, onder wiens regering de gehele wereld is? Ziet en aanschouwt Hij als Koning van de volken? En zal Hij dan niet nog veel meer als de God Jakobs merken? Dr. Hammond geeft hier een andere en zeer waarschijnlijke betekenis aan: Zal "Hij, die de heidenen onderricht," dat is: hun Zijn wet geeft "niet straffen, " zal Hij hen niet naar deze wet oordelen, en hen ter verantwoording roepen voor hun overtreding ervan? Tevergeefs is de wet gegeven, indien er geen oordelen zal zijn naar deze wet. En het is waar dat hetzelfde woord tuchtigen en onderwijzen betekent, omdat tuchtiging bestemd is om te onderwijzen en tuchtiging moet met veel onderwijs gepaard gaan.

C. Hij wijst op de werken van de genade. Zal Hij, die de mens wetenschap leert, niet weten? Hij heeft niet slechts als de God van de natuur het licht van de rede gegeven, maar als de God van de genade heeft Hij het licht van de openbaring gegeven, de mensen getoond wat ware wijsheid en verstand is, en zal Hij, die dat doet niet weten? Job 28:23, 28. Het stromen van de rivieren is een stellig teken van de volheid van de bron. Indien alle kennis van God komt, dan voorzeker is alle kennis in God. Met deze algemene leerstelling van Gods alwetendheid brengt hij niet alleen de atheïsten tot zwijgen, die zei: "De Heere ziet het niet, vers 7, Hij neemt geen kennis van hetgeen wij doen, maar hij wekt ook ons allen op om te erkennen dat God kennis zal nemen zelfs van hetgeen wij denken, vers 11. De Heere weet de gedachten des mensen, dat zij ijdelheid zijn.
a. Hij weet inzonderheid die gedachten betreffende Gods oogluikend toelaten van de goddeloosheid van de goddelozen en weet dat zij ijdelheid zijn, en Hij lacht over de dwaasheid van hen, die zich door zulke zotte gedachten stijven in de zonde.
b. Hij kent al de gedachten van de kinderen van de mensen, en weet dat zij meest ijdelheid zijn, dat het verdichtsel van der mensen hart boos is, alleen boos is, en dat wel voortdurend.

Zelfs in goede gedachten is er nog een wispelturigheid en onstandvastigheid, die wel ijdelheid genoemd kan worden. Het is zaak voor ons om streng de wacht te houden over onze gedachten, omdat God er zeer bijzonder kennis van neemt. Gedachten zijn voor God woorden, en ijdele gedachten zijn tergingen**.**

PSALM 94:12-23

De psalmist had verdrukking aangekondigd aan degenen, die Gods volk verdrukken, en nu verzekert hij rust aan degenen, die verdrukt worden. Zie 2 Thessalonicenzen 1:6, 7. Hij spreekt van vertroosting tot de lijdende heiligen, naar Gods beloften en uit zijn eigen ervaring.

I. Naar Gods beloften, wier inhoud is, niet alleen dat zij er voor behoed zullen worden om rampzalig te zijn, maar ook dat de zaligheid hun verzekerd is, vers 12. Welgelukzalig is de man, o Heere, die Gij tuchtigt. Hier ziet hij over de werktuigen van de ellende heen, en ziet de hand van God, die er een andere naam en een geheel ander aanzien aan geeft. De vijanden verbrijzelen Gods volk, vers 5, zij hebben niets minder op het oog, maar de eigenlijke zaak is dat God door hen Zijn volk tuchtigt, zoals de vader de zoon kastijdt, die hij liefheeft, en de vervolgers zijn slechts de roede, die Hij gebruikt. Hoe dit nu zij, zij menen het zo niet en hun hart denkt alzo niet, Jesaja 10:5-7.

Nu wordt hier beloofd**:**

1. Dat Gods volk nut en voordeel zal hebben uit hun lijden. Als God hen kastijdt, zal Hij hen onderwijzen en zalig is de mens, die aldus onder de Goddelijke tucht wordt genomen, want niemand onderwijst zoals God. De beproevingen van de heiligen zijn vaderlijke kastijdingen, bedoeld ter oneer onderrichting en verbetering. Als het onderwijs van het Woord en van de Geest samengaat met de bestraffingen van de voorzienigheid Gods, dan is dit een voorbeduiding van der mensen zaligheid, en het draagt er toe bij om hen gelukkig en zalig te maken, want dan zijn die bestraffingen tekenen van aanneming en middelen tot heiligmaking. Als wij gekastijd worden, dan moeten wij bidden om onderricht te worden, en in de wet zien, als de beste verklaring van Gods voorzienigheid. Het is niet de kastijding zelf, die goeddoet, maar het onderricht, dat er mee gepaard gaat, en er de verklaring van geeft.

2. Dat zij door hun lijden heen zullen zien, vers 13. Om hem rust te geven van de kwade dagen. Er is een rust, die overblijft voor het volk van God na de dagen van hun tegenspoed die, hoewel zij vele en langdurig kunnen zijn toch ter bestemder tijd geteld en voleindigd zullen worden, en niet altijd zullen duren. Hij, die de benauwdheid zendt, zal de rust zenden, ten einde hen te troosten naar de dagen, in dewelke Hij hen gedrukt heeft. God onderwijst Zijn volk door hun benauwdheden, ten einde hen toe te bereiden voor hun verlossing, en hun alzo rust te geven van hun moeite, verbeterd zijnde kunnen zij verrichting erlangen, en daar dan de beproeving haar werk gedaan heeft, kan zij opgeheven worden.

3. Dat ze het verderf zullen zien van hen die de werktuigen zijn geweest van hun lijden hetgeen een belofte is, niet om aan enigerlei hartstocht van hen bevrediging te geven, maar als uitlopende op de eer en heerlijkheid Gods, totdat de kuil voor de goddeloze gegraven wordt, of liever, terwijl de kuil voor de goddelozen gegraven wordt. God gebiedt vrede voor hen terzelfder tijd, dat Hij Zijn pijlen gereed maakt tegen de vervolgers.

4. Dat zij wel ter neergeworpen kunnen zijn, maar gewis niet zullen worden verlaten vers 14. Laat Gods lijdend volk hiervan verzekerd wezen, dat, wat hun vrienden ook mogen doen, God hen niet zal begeven, hen noch buiten Zijn verbond, noch buiten Zijn zorg zal stoten. Hij zal

hen niet verlaten, omdat zij Zijn erfdeel zijn, het recht waarop Hij niet prijs zal geven. Hiermee heeft Paulus zich vertroost, Romeinen 11:1. 5. Dat, hoe slecht het ook staat met de zaken er verbetering in komen zal, want het oordeel zal wederkeren tot de gerechtigheid, vers 15, de schijnbare wanorde in de handelingen van Gods voorzienigheid (want een wezenlijke is er nooit geweest) zal weer hersteld worden. Gods oordeel, Zijn regering heeft soms het aanzien, alsof zij op een afstand was van de gerechtigheid, daar de goddelozen voorspoedig zijn en de beste mensen de slechtste behandeling ondervinden, maar dit schijnbare onrecht zal hersteld worden, hetzij in deze wereld, of op zijn laatst in het oordeel van de grote dag, dat alles in orde en harmonie zal brengen. Dan zullen alle oprechten van hart het navolgen, zij zullen het volgen met hun lof en met algehele voldoening, zij zullen wederkeren tot een voorspoedige, bloeiende toestand, en uit de duisternis van de onbekendheid in het licht treden, zij zullen zich schikken naar de beschikkingen van de Goddelijke voorzienigheid en met een gepaste gezindheid des harten op al haar bewegingen acht geven. Zij "zullen de Heere achterna wandelen," Hoséa 11:10.
Dr. Hammond denkt dat dit bij uitnemendheid vervuld werd, eerst in de verwoesting van Jeruzalem, en later van het heidense Rome, in de kruisigers van Christus en de vervolgers van de Christenen, en in de rust die de gemeenten hierdoor verkregen, toen is het oordeel wedergekeerd tot de gerechtigheid, tot genade en goedertierenheid en gunst jegens Gods volk, dat toen evenzeer ondersteund werd als het eerst vertreden was geworden.

II. Uit zijn eigen ervaring en waarneming.
1. Hij en zijn vrienden waren verdrukt geworden door wrede, heerszuchtige mensen die de macht in handen hadden en haar misbruikten door alle Godvruchtigen te mishandelen. Zij waren zelf boosdoeners en werkers van de ongerechtigheid, vers 16, zij gaven zich over aan allerlei goddeloosheid en onzedelijkheid, en toen was hun troon een stoel van de schadelijkheden, vers 20. Hun aanzien, hun hoge rang diende om de zonde in eer te brengen, en hun gezag werd gebruikt om haar te steunen en om hun goddeloze doeleinden tot stand te brengen. Het is te betreuren dat ooit een troon, die een verschrikking moest wezen voor de boosdoeners, en een bescherming voor hen, die goeddoen, de zetel en de toevlucht wordt van de ongerechtigheid. Het is een stoel van de schadelijkheden, die door zijn raad, zijn staatkunde, moeite verdicht bij inzetting en haar door zijn gezag tot wet maakt en doet uitvoeren. De ongerechtigheid is vermetel genoeg zelfs als de menselijke wetten er tegen zijn, die dikwijls te zwak blijken om haar met kracht te beteugelen, maar hoe onbeschaamd, hoe boosaardig is zij niet, als zij door de wet wordt gesteund!
De ongerechtigheid is er niet beter, maar wel slechter om als zij bekrachtigd, goedgekeurd wordt door de wet, ook zal het hen, die haar bedrijven, niet verontschuldigen, als zij zeggen dat zij slechts deden, wat hun bevolen werd te doen. Deze werkers van de ongerechtigheid moeite verdicht hebbende bij inzetting, dragen er zorg voor om die inzetting, deze wet, ten uitvoer te leggen, want zij rotten zich samen tegen de ziel des rechtvaardigen, die de inzettingen van Omri niet durven onderhouden, noch de wet van het huis van Achab, en zij verdoemden onschuldig bloed wegens het overtreden van hun wetten. Zie een voorbeeld hiervan in Daniels vijanden, zij verdichtten moeite bij inzetting, toen zij een goddeloos edict uitlokten tegen het gebed, Daniel 6:8, en toen Daniel er niet aan wilde gehoorzamen, verzamelden zij zich tegen hem, vers 12, en verdoemden zijn onschuldig bloed om de leeuwen ten prooi te zijn. De grootste weldoeners van de mensheid zijn dikwijls aldus onder schijn van wet en recht als de grootste kwaaddoeners behandeld.

2. De verdrukking, die zij leden, was zeer zwaar en drukte ook hun geest terneer. Laat lijdende heiligen niet wanhopen, al is het ook dat zij onder de vervolging geheel verlegen en verslagen staan, zo was het hier met de psalmist: zijn ziel had bijna in de stilte gewoond, vers

17. Hij was ten einde raad, en wist niet wat te zeggen of te doen, hij gevoelde zich aan het einde des levens, gereed om neer te dalen in het graf, dat land van de stilte. In een dergelijke toestand heeft Paulus "het vonnis des doods in zichzelf" ontvangen, 2 Korinthe 1:8, 9. Hij zei: "Mijn voet wankelt, vers 18, het is niet te verhelpen, ik moet vallen, een van deze dagen zal ik door de hand van Saul omkomen, de hoop begeeft mij, ik heb niet meer zo'n vaste grond voor mijn geloof als ik placht te hebben." Zie Psalm 73:2. Hij had een menigte van verwarde, ingewikkelde denkbeelden over zijn toestand en over de verklaring, die er aan gegeven moest worden, alsmede over de maatregelen, die genomen moesten worden, hetgeen er het einde van zijn zou.

3. In deze benauwdheid verlangden zij naar hulp en uitkomst.
a. Zij zagen om zich heen om haar te vinden, maar werden teleurgesteld, vers 16. Wie zal voor mij staan tegen de boosdoeners? Heb ik ergens een vriend, die uit liefde voor mij wil optreden ten mijnen behoeve? Heeft de gerechtigheid een vriend, die in vrome verontwaardiging tegen de ongerechtigheid voor mijn benadeelde zaak zal opkomen?" Hij zag toe, maar er was niemand om te verlossen, niemand om te ondersteunen. Als aan de zijde van de verdrukkers macht is, dan is het niet te verwonderen dat de verdrukten geen vertrooster hebben, er niemand is, die hen durft erkennen, een goed woord voor hen durft spreken, Prediker 4:1. Toen Paulus voor Nero's stoel van de schadelijkheden was gebracht, is "niemand bij hem geweest", 2 Timotheüs 4:16.
b. Zij zagen er voor op, vers 20. Zij doen een nederig vertoog bij God: "Heere, zou zich de stoel van de schadelijkheden met U vergezelschappen? Zult Gij deze tirannen steunen in hun goddeloosheid? Wij weten dat Gij het niet zult." Een troon vergezelschapt zich met God als hij een troon van de gerechtigheid is en beantwoordt aan het doel, waarmee hij is opgericht, want door Hem regeren de koningen, en als zij voor Hem regeren, dan is hun oordeel Zijn oordeel en erkent Hij hen als Zijn dienaren, en allen, die hen weerstaan en zich tegen hen stellen, zullen over zichzelf een oordeel halen, maar als het een troon van de ongerechtigheid, een stoel van de schadelijkheden wordt, dan vergezelschapt hij zich niet langer met God. Verre zij het van de rechtvaardige en heilige God om de begunstiger te zijn van ongerechtigheid, zelfs in vorsten en in hen, die op tronen zitten, ja al waren het ook de stoelen, of tronen, van het huis van David.

4. Zij vonden hulp en uitkomst in God, en in Hem alleen, toen andere vrienden feilden, hadden zij in Hem een getrouw en machtig vriend, en het wordt allen lijdende heiligen aanbevolen om op Hem te vertrouwen.
A. God helpt in dringende nood, vers 17. "Toen ik bijna in stille had gewoond, is de Heere mij een hulp geweest, Hij heeft mij in het leven behouden, de moed in mij opgehouden en ten ware ik Hem tot mijn hulp gemaakt had door op Hem te vertrouwen, zou ik nooit mijn eigen ziel hebben kunnen blijven bezitten, maar levende in Hem door het geloof heb ik mijn hoofd boven water kunnen houden, heb ik adem verkregen, en iets om te zeggen."

B. Gods goedheid is de grote steun voor de wegzinkende moed, vers 18. "Als ik zei: mijn voet wankelt, glijdt uit naar zonde, naar het verderf, naar wanhoop, heeft uw goedertierenheid, o Heere, mij ondersteund, mij voor vallen behoed, en de aanslag verijdeld van hen die beraadslaagd hebben om mij van mijn hoogheid te verstoten, Psalm 62:5. Dat wij geestelijk gesteund worden, hebben wij dus niet alleen aan Gods macht te danken, maar ook aan Zijn ontferming. uw goedertierenheid, de gaven van uw genade, en mijn hoop op uw goedertierenheid ondersteunden mij. Gods rechterhand ondersteunt Zijn volk, als zij aan hun rechterhand zien en aan hun linkerhand en er niemand is om te ondersteunen. Wij zijn toebereid voor Zijn genaderijke ondersteuning, als wij ons bewust zijn van onze eigen

zwakheid en onmacht om te staan in onze eigen kracht en tot God komen om het te erkennen, en Hem te zeggen dat onze voet wankelt.

C. Goddelijke vertroostingen zijn de krachtdadige, afdoende hulp voor een ontroerd gemoed, vers 19. "Als de gedachten zich in mij vermenigvuldigden, gelijk een luidruchtige, woelige menigte werden, die elkaar stoten en verdringen, een weerstrevende, onhandelbare menigte, in die menigte van mijn treurige, bezorgde, vreesachtige gedachten, hebben uw vertroostingen mijn ziel verkwikt, en nooit zijn zij verkwikkender, dan wanneer zij zo ter rechter tijd komen, om mijn onrustige gedachten tot zwijgen te brengen en mijn hart gerust te doen zijn." De vertroostingen van de wereld bieden slechts weinig vertroosting aan de ziel als zij door treurige gedachten wordt verontrust, zij zijn liedekens bij een treurig hart, maar Gods vertroostingen zullen doordringen tot de ziel en niet slechts de verbeelding treffen, zij zullen de vrede en de lieflijkheid medebrengen, die de glimlachjes van de wereld niet geven kunnen en de afkeurende, donkere blikken van de wereld niet kunnen wegnemen.

5. God als de rechtvaardige rechter is en zal zijn de begunstiger en beschermer van het recht, de straffer en wreker van onrecht, daarvan had de psalmist beide de zekerheid en de ervaring.
a. Hij zal aan de benadeelden recht doen, vers 22. "Als niemand anders mij wil, of kan, of durft beschutten, is de Heere mijn hoog vertrek, om mij te bewaren voor het kwaad mijner beproevingen, mij er voor te bewaren om er onder weg te zinken, er door in het verderf gestort te worden, en is Hij de steenrots mijner toevlucht, in welks kloven ik een schuilplaats kan vinden, op welks top ik mijn voeten kan stellen, teneinde buiten het bereik te zijn van gevaar." God is de toevlucht Zijns volks, tot welke zij zich heen kunnen begeven, in wie zij veilig zijn. Hij is de rotssteen hunner toevlucht, zo sterk, zo vast, zo onwrikbaar zo onbeweeglijk als een rots, natuurlijke sterkten overtreffen soms door kunst gebouwde vestingen.

b. Hij zal afrekenen met hen, die onrecht doen, vers 23. Hij zal hun ongerechtigheid op hen doen wederkeren. Hij zal naar verdienste met hen handelen, en het kwaad, dat zij beraamd hebben tegen Gods volk, zal over henzelf gebracht worden, er volgt op: Hij zal hen in hun boosheid verdelgen. Een mens kan niet meer rampzalig zijn dan zijn eigen goddeloosheid hem maken zal, indien God haar aan hem bezoekt. De herinnering er aan zal hem doorpriemen, de vergelding er voor zal wezen dat hij verdelgd wordt. Met de blijde, triomfantelijke verzekering hiervan eindigt de psalm, ja, de Heere onze God, die onze partij neemt en ons voor de Zijnen erkent, zal hen verdelgen, hen afsnijden van alle gemeenschap met Hem en hen aldus volkomen rampzalig maken, en dan zullen hun pracht en macht hun van generlei nut of dienst zijn**.**

PSALM 95

1 Komt, laat ons de HEERE vrolijk zingen; laat ons juichen de Rotssteen onzes heils. 2 Laat ons Zijn aangezicht tegemoet gaan met lof; laat ons Hem juichen met psalmen. 3 Want de HEERE is een groot God; ja, een groot Koning boven alle goden; 4 In Wiens hand de diepste plaatsen der aarde zijn, en de hoogten der bergen zijn Zijne; 5 Wiens ook de zee is, want Hij heeft ze gemaakt; en Zijn handen hebben het droge geformeerd. 6 Komt, laat ons aanbidden en neerbukken; laat ons knielen voor de HEERE, Die ons gemaakt heeft. 7 Want Hij is onze God, en wij zijn het volk Zijner weide, en de schapen Zijner hand. Heden, zo gij Zijn stem hoort, 8 Verhardt uw hart niet, gelijk te Meriba, gelijk ten dage van Massa in de woestijn; 9 Waar Mij uw vaders verzochten, Mij beproefden, ook Mijn werk zagen. 10 Veertig jaren heb Ik verdriet gehad aan dit geslacht, en heb gezegd: Zij zijn een volk, dwalende van hart, en zij

kennen Mijn wegen niet. 11 Daarom heb Ik in Mijn toorn gezworen: Zo zij in Mijn rust zullen ingaan!

Ter verklaring van deze psalm kunnen we veel licht ontlenen aan de rede van de apostel, Hebreeën 3 en 4, waaruit blijkt, beide dat hij geschreven is door David, en bedoeld is voor de dagen van de Messias, want er is daar uitdrukkelijk gezegd, Hebreeën 4:7, dat de dag, van welke hier gesproken wordt, vers 7, verstaan moet worden van de Evangeliedag, waarin God tot ons spreekt door Zijn Zoon met een stem die wij moeten horen, en die ons een rust voorstelt behalve die van Kanaän. Bij het zingen van deze psalm is het de bedoeling:

I. De Heere te psalmzingen, daartoe worden wij opgewekt, en daarbij worden we geholpen, vers 1, 2, daar wij geroepen worden God te loven als een grote God, vers 3-5 en als onze genadige weldoener, vers 6, 7.

II. Dat wij onszelf en elkaar zullen leren en vermanen en wij worden opgewekt en vermaand om naar Gods stem te horen, vers 7, en ons hart niet te verharden, zoals de Israëlieten in de woestijn gedaan hebben, vers 8, 9, opdat we Gods toorn niet over ons brengen en falen om in te gaan tot Zijn rust, zoals dit met hen geweest is, vers 10, 11. Deze psalm moet gezongen worden met heilige eerbied voor Gods majesteit en ontzag voor Zijn gerechtigheid, met een begeerte om Hem te behagen, en met vreze om Hem te beledigen**.**

PSALM 95:1-7

Hier, gelijk ook dikwijls elders, wekt de psalmist zichzelf en anderen op om God te loven want het is een plicht, die met liefde volbracht moet worden, en het is ons zeer nodig om er toe opgewekt te worden, want dikwijls zijn wij er zeer in ten achter, zijn we er koud in. Merk op:

I. Hoe God geloofd moet worden.
1. Met heilige vreugde en zielsverlustiging in Hem. Het loflied moet een juichen zijn, vers 1, en wederom, in vers 2. Geestelijke blijdschap is het hart en de ziel van dankbare lof. Het is de wil van God zo neerbuigend is Zijn genade dat wij, als wij Hem eer geven als een oneindig volmaakt en volzalig wezen, terzelfder tijd ons in Hem zullen verblijden als onze Vader en Koning, en een God in verbond met ons.

2. Met nederigen eerbied en een heilig ontzag voor Hem, vers 6. "Laat ons aanbidden en neerbukken, laat ons knielen voor de Heere, zoals het hun betaamt, die weten welk een oneindige afstand er is tussen ons en God, hoezeer wij in gevaar zijn van Zijn toorn, en behoefte hebben aan Zijn genade." Hoewel de lichamelijke oefening alleen tot weinig nut is, is het toch voorzeker onze plicht om God te eren met ons lichaam door de uitwendige tekenen van eerbied, ernst en ootmoed bij onze godsdienstige verrichtingen.

3. Wij moeten God loven met onze stem uit de overvloed van een hart, dat vervuld is van liefde, blijdschap en dankbaarheid moeten wij Zijn lof uitspreken en zingen: Laat ons de Heere vrolijk zingen, laat ons juichen, als degenen, die zelf diep getroffen zijn door Zijn grootheid en goedheid, dit gaarne erkennen, en verlangen dat ook anderen er door getroffen zullen worden, gaarne het werktuig zouden willen zijn om ook in anderen hetzelfde liefdevuur te doen ontbranden.

4. Wij moeten God loven in samenstemming met anderen, in de plechtige vergaderingen: Komt, laat ons zingen, laat ons ons verenigen om de Heere te zingen, niet anderen zonder mij,

noch ik alleen, maar anderen met mij. Laat ons samenkomen voor Zijn aangezicht, in de voorhoven van Zijn huis, waar Zijn volk tot Hem pleegt te komen in de verwachting dat Hij zich aan hen zal openbaren. Wanneer wij ook in Gods tegenwoordigheid komen, altijd moeten wij komen met dankzegging voor het voorrecht, dat wij hiertoe toegelaten worden en wanneer wij ook dankzegging te doen hebben, altijd moeten wij er mee voor Gods aangezicht komen, ons stellen voor Zijn aangezicht, ons Hem voorstellen in de inzettingen, die Hij verordineerd heeft.

II. Waarom God geloofd moet worden, en wat het onderwerp van onze lof moet zijn. De stof ontbreekt ons niet, hoe goed zou het zijn als ons ook het hart er niet toe ontbrak. Wij moeten God loven**:**

1. Omdat Hij een groot God is, een soevereine Heer over allen, vers 3. Hij is groot, en daarom grotelijks te prijzen. Hij is oneindig, en in Hem zijn alle volmaaktheden.
a. Hij heeft grote macht: Hij is een groot Koning boven alle goden, boven alle magistraten, tot wie Hij gezegd heeft: Gij zijt goden, Hij bestuurt hen allen, dient door hen Zijn eigen doeleinden, en aan Hem zijn zij allen verantwoordelijk, boven alle nagemaakte, voorgewende goden, Hij kan doen wat geen hunner doen kan, Hij kan en zal hen allen ten onder brengen.

b. Hij heeft grote bezittingen. Inzonderheid wordt hier deze lagere wereld gespecificeerd. Wij achten hen groot, die grote grondbezittingen hebben, die zij tegenover de gehele wereld de hunne noemen, en die toch slechts een zeer onbeduidend deel zijn van het heelal. Hoe groot is dan niet die God, wiens de gehele aarde is met haar volheid, die niet alleen onder Zijn voeten is, daar Hij een onbetwistbare heerschappij heeft over alle de schepselen, hen in eigendom bezit, maar die in Zijn hand is daar Hij haar bestuurt en er over beschikt naar Zijn welgevallen vers 4. Zelfs de diepste plaatsen van de aarde, die buiten ons gezicht zijn, onderaardse bronnen en mijnen, zijn in Zijn hand, en de hoogten van de bergen, die buiten ons bereik zijn, met alles wat er op groeit en weidt, zijn Zijne. Dit kan in overdrachtelijke zin genomen worden: de geringsten van de mensenkinderen, die als de lage plaatsen van de aarde zijn, zijn niet beneden Zijn aandacht, Zijn kennisneming, en de grootsten, die als de hoogten van de bergen zijn, zijn niet boven Zijn toezicht. Alle kracht, die in enig schepsel gevonden wordt, is ontleend aan God, en wordt gebruikt voor Hem, vers 5. Wiens ook de zee is, en alles wat er in is, de golven volbrengen Zijn woord, zij is Zijne, want Hij heeft ze gemaakt, heeft haar wateren vergaderd en haar oevers vastgesteld, het droge, hoewel het aan de kinderen van de mensen is gegeven, is ook Zijne, want de eigendom ervan heeft Hij zich voorbehouden, het is Zijne, want Zijn handen hebben het geformeerd, toen Zijn woord het droge tevoorschijn deed komen.
Daar Hij de Schepper is van alles, is Hij ook de onbetwistbare eigenaar van alles. Daar dit een Evangeliepsalm is, kunnen wij zeer goed onderstellen dat het de Heere Jezus is, die wij hier geleerd worden te loven, Hij is een groot God, sterke God is een van Zijn titels, en God boven allen te prijzen tot in eeuwigheid. Als Middelaar is Hij een groot Koning boven alle goden, door Hem regeren de koningen, engelen, overheden en machten zijn Hem onderworpen, door Hem, als het Eeuwige Woord, zijn alle dingen gemaakt, Johannes 1:3, en het was voegzaam dat Hij de hersteller en verzoeker van alles zou wezen, die de Schepper was van alles, Colossenzen 1:16, 20. Aan Hem is alle macht gegeven in hemel en op aarde, en in Zijn hand zijn alle dingen overgegeven. Hij is het, die Zijn rechtervoet zet op de zee en de linker op de aarde, als soeverein Heer van beide, Openbaring 10:2, en daarom moeten wij Hem onze lofliederen zingen, en voor Hem moeten wij ons neerbukken, Hem moeten wij aanbidden.

2. Omdat Hij onze God is, Hij heeft niet slechts heerschappij over ons, zoals over alle schepselen, maar Hij staat in een bijzondere betrekking tot ons, vers 7. Hij is onze God en

daarom wordt van ons verwacht dat wij Hem zullen loven, wie zal Hem loven zo wij het niet doen? Waar heeft Hij ons anders voor gemaakt, dan om Hem tot een naam en tot lof te zijn?

A. Hij is onze Schepper en de oorsprong van ons bestaan. Wij moeten knielen voor de Heere, die ons gemaakt heeft, vers 6. Afgodendienaars knielen voor goden, die zij zelf gemaakt hebben, wij knielen voor een God, die ons en geheel de wereld gemaakt heeft, en die derhalve onze rechtmatige eigenaar is, want van Hem zijn wij, wij zijn niet van onszelf, behoren onszelf niet toe.
B. Hij is onze Heiland en de werker van onze zaligheid. Hij wordt hier de rotssteen onzes heils genoemd, vers 1, niet alleen de grondlegger, maar de grondslag zelf van dat wonderwerk, waarop het gebouwd is. De rotssteen is Christus, Hem moeten wij daarom onze lofliederen zingen, Hem, die op de troon zit en het Lam.
C. Daarom zijn wij de Zijnen, en onder alle mogelijke verplichtingen aan Hem, wij zijn het volk van Zijn weide en de schapen van Zijn hand, al de kinderen der mensen zijn dit, zij worden gevoed en geleid door Zijn voorzienigheid, die voor hen zorgt, hen leidt en bestuurt, zoals de herder de schapen. Wij moeten Hem loven, niet alleen omdat Hij ons gemaakt heeft maar omdat Hij ons bewaart en onderhoudt, onze adem en onze wegen zijn in Zijn hand. Al de kinderen van de kerk zijn dit in zeer bijzondere zin, Israël is het volk van Zijn weide, zij zijn de schapen van Zijn hand, en daarom eist Hij hun hulde op bijzondere wijze. De Evangeliekerk is Zijn kudde, Christus is er de grote en goede Herder van, wij, als Christenen, worden door Zijn hand in de grazige weiden geleid, door Hem worden wij beschermd en goed verzorgd, aan Zijn dienst en eer zijn wij als een bijzonder volk geheel en al toegewijd, en daarom moet Hem de heerlijkheid zijn in de gemeente (hetzij al of niet in de wereld) tot alle eeuwigheid**.**

PSALM 95:8-11

Het laatste gedeelte van deze psalm, dat begint in het midden van vers 7, is een vermaning aan hen, die Evangeliepsalmen zingen, om een Evangelieleven te leiden en de stem van Gods Woord te horen, want hoe kunnen zij anders verwachten dat Hij de stem hunner gebeden en psalmen zal horen? Merk op:

I. De plicht, die geëist wordt van allen die het volk van Christus' weide zijn en de schapen van Zijn hand. Hij verwacht dat zij Zijn stem zullen horen, want Hij heeft gezegd: mijn schapen horen mijn stem, Johannes 10:27. Wij zijn Zijn volk, zeggen zij. Zijt gij dit? Zo hoort dan Zijn stem. Indien gij Hem Meester of Heere noemt, zo doet hetgeen Hij zegt, en weest Zijn gewillig, gehoorzaam volk. Hoort de stem van Zijn leer, van Zijn wet, en in die beide, de stem Zijns Geestes, hoort en neemt ter harte, hoort en onderwerpt u. Hoort Zijn stem, en niet de stem van een vreemde. Indien gij Zijn stem hoort. Sommigen vatten het op als een wens, O, dat gij Zijn stem wilde horen! Dat gij zo verstandig waart, zo goed voor uzelf wildet handelen, zoals dat woord van Christus: "Och of gij ook bekende", Lukas 19:42 dat is: och, had gij het maar geweten! Christus' stem moet heden gehoord worden, daar legt de apostel grote nadruk op, het toepassende op de Evangeliedag. Terwijl Hij tot u spreekt, zie toe dat gij acht op Hem slaat, want die dag uwer goede gelegenheid zal niet altoos duren, maak er dus gebruik van "terwijl het heden genaamd wordt," Hebreeën 3:13, 15. De stem van Christus te horen is hetzelfde als te geloven. Zo gij heden door het geloof de Evangelieaanbieding aanneemt, dan is het wel, maar morgen kan het te laat zijn. In een zaak van zo groot belang en gewicht is niets zo gevaarlijk als uitstel.

II. De zonde, waartegen zij gewaarschuwd worden, als onbestaanbaar met het gelovig, gehoorzaam oor, dat geëist wordt, en die is: hardheid van hart. Zo gij Zijn stem wilt horen, en

uw voordeel wilt doen met hetgeen gij hoort, zo verhardt uw hart niet, want het zaad, dat op de rots gezaaid werd, heeft nooit vrucht voldragen. De Joden geloofden het Evangelie van Christus niet, omdat hun hart verhard was, zij waren niet overtuigd van het kwaad van de zonde en van hun gevaar vanwege de zonde, en daarom sloegen zij geen acht op de aanbieding van de zaligheid, zij wilden het juk van Christus niet op zich nemen, nie t toegeven aan Zijn eisen, en indien des zondaars hart verhard is, dan is dit zijn eigen schuld, het is zijn eigen doen en hij alleen moet er tot in eeuwigheid de schuld van dragen.

III. Het voorbeeld, dat hun ter waarschuwing wordt voorgehouden, namelijk dat van de Israëlieten in de woestijn. Wacht u van te zondigen zoals zij gezondigd hebben, opdat gij niet buitengesloten wordt van de eeuwige rust, zoals zij van Kanaän buitengesloten werden." Wees niet gelijk uw vaders, een wederhorig en weerspannig geslacht, Psalm 78:8. Zo ook hier: Verhardt uw hart niet, zoals gij, (dat is: uw voorouders), gedaan hebt, in de verbittering, of te Meriba, de plaats, waar zij met God en Mozes hebben getwist, Exodus 17:2-7, en ten dage van de verzoeking in de woestijn, vers 8. Zo dikwijls hebben zij God getergd door hun wantrouwen en hun murmureren, dat geheel de tijd van hun verblijf in de woestijn een dag van de verzoeking, of Massa, genoemd kan worden, de andere naam, die aan deze plaats gegeven werd, Exodus 17. 7, omdat zij de Heere verzochten, zeggende: Is de Heere in het midden van ons of niet? Dat was in de woestijn, waar zij geheel hulpeloos waren, geheel en al in Gods macht waren, en waar God hen wonderbaarlijk had geholpen en hun zulke merkbare tekenen had gegeven van Zijn gunst en zulke onmiskenbare bewijzen van Zijn macht, als nooit tevoren en nooit daarna een volk gehad heeft.
Dagen van verzoeking zijn dagen van terging, niets is beledigender voor God dan ongeloof aan Zijn belofte en wanhoop aan de vervulling ervan vanwege enige moeilijkheden, die er in de weg voor schijnen te liggen. Hoe meer ervaring wij gehad hebben van de macht en goedheid van God, hoe groter onze zonde is als wij Hem wantrouwen. Hoe, wat! Hem verzoeken in de woestijn, waar wij van Hem leven! Dat is even ondankbaar als ongeremd en onredelijk. Hardheid van hart is op de bodem van al ons wantrouwen van God en van ons twisten mèt Hem. Het is wel een hard hart, dat de indrukken niet ontvangt van de Goddelijke openbaringen, zich niet verenigt met de bedoelingen van de Goddelijke wil, dat niet vertederd wordt, zich niet wil buigen. De zonden van anderen moeten ons ter waarschuwing zijn, om niet in hun voetstappen te treden. De murmureringen van Israël zijn "beschreven tot waarschuwing van ons," 1 Korinthe 10:11.

Merk hier nu op:
A. De beschuldiging, in de naam van God ingebracht tegen de ongelovige Israëlieten vers 9, 10. Vele eeuwen daarna klaagt God hier over het slechte gedrag jegens Hem, in uitdrukkingen van hoog misnoegen.
a. Hun zonde was ongeloof, zij verzochten God, zij twijfelden of zij wel aan konden op Zijn woord, en drongen aan op nadere bewijzen en waarborgen, eer zij voorwaarts wilden gaan naar Kanaän, door het uitzenden van verspieders. Toen deze hen ontmoedigden, twijfelden zij aan Gods macht en belofte, en wilden een hoofd opwerpen, (= leider kiezen) om naar Egypte terug te keren Numeri 14:3, 4. Dit wordt weerspannigheid genoemd, Deuteronomium 1:26, 32.
b. Wat deze zonde verzwaarde, was dat zij Gods werk gezien hebben, gezien hebben wat Hij voor hen gedaan heeft door hen uit te voeren uit Egypte, ja wat Hij op die eigen dag voor hen deed, en iedere dag door hun brood uit de hemel te doen regenen, en in het water uit de rots, dat hen volgde. Ontwijfelbaarder bewijzen dan deze konden zij niet hebben van Gods tegenwoordigheid in hun midden, zelfs hun zien leidde hen niet tot geloven, omdat zij hun

hart verhardden, ofschoon zij gezien hadden hoe het Farao verging voor zijn verharden van zijn hart.
c. De oorzaken van hun zonde. Zie waaraan God het toeschreef: zij zijn een volk, dwalende van hart, en zij kennen mijn wegen niet. Der mensen ongeloof en wantrouwen van God, hun murmureringen en hun twisten met Hem zijn de uitwerkselen van hun onwetendheid en dwaling. Ten eerste. Van hun onwetendheid: zij kennen mijn wegen niet. Zij zagen Zijn werk, vers 9, en Hij heeft hun Zijn daden bekend gemaakt, Psalm 103:7, en toch kenden zij Zijn wegen niet, de wegen van Zijn voorzienigheid, die Hij met hen hield, of de wegen van Zijn geboden, waarin Hij wilde dat zij zouden wandelen, zij kenden ze niet, hadden er geen recht begrip van, en daarom keurden zij ze niet goed. De reden, waarom de mensen de wegen Gods veronachtzamen en verlaten, is dat zij ze niet kennen. Ten tweede. Van hun dwaling. Zij zijn dwalende van hart. Zij dwalen af van de weg, in hun hart keren zij terug naar Egypte. Zonden zijn dwalingen, dwalingen in de praktijk, dwalingen in het hart, de zodanigen zijn er en ze zijn even noodlottig als dwalingen van het hoofd. Als de verdorven neigingen het oordeel verkeren, en aldus de ziel buiten de wegen van plicht en gehoorzaamheid leiden, dan is er een dwaling van het hart.
d. Gods toorn over hun zonde, Veertig jaren heb Ik verdriet gehad aan dit geslacht. De zonden van Gods belijdend volk vertoornen Hem niet slechts, zij doen Hem ook verdriet, zij smarten Hem, inzonderheid hun wantrouwen van Hem, en God houdt er rekening van hoe dikwijls, Numeri 14:22, en hoe lang zij Hem grieven. Zie de lankmoedigheid Gods jegens tergende zondaars, veertig jaren heeft Hij verdriet aan hen gehad, en toch eindigden deze jaren in een triomfantelijke intocht in Kanaän van het volgende geslacht. Indien onze zonden God gegriefd hebben dan voorzeker behoren zij ons te grieven, en niets in de zonde moet ons zo smarten als dat.

B. Het vonnis, dat wegens hun zonde over hen uitgesproken werd vers 11. " Daarom heb Ik in Mijn toorn gezworen: zo zij in mijn rust zullen ingaan, zeg dan dat Ik veranderlijk en onwaar ben." Zie het uitvoerige vonnis in Numeri 14:21 en verv. Merk op: a. Vanwaar dit vonnis kwam: van de toorn Gods. Hij heeft plechtig gezworen in Zijn toorn, Zijn rechtvaardige, heilige toorn, maar laat de mensen daarom niet op onheilige wijze zweren in hun toorn, hun zondige toorn. God is niet onderhevig aan zulke hartstochten als waaraan wij onderhevig zijn, maar Hij wordt gezegd toornig, zeer toornig te zijn tegen de zonde en de zondaren, teneinde het boosaardige te tonen van de zonde en de rechtvaardigheid van Gods regering. Het is voorzeker iets kwaads, dat zo’n vergelding van de wraak verdient, als van een vertoornd God verwacht kan worden b. Hoe het luidde: Dat zij niet in Zijn rust zonden komen, de rust, die Hij voor hen bereid en bestemd had, een vestiging voor hen en de hunnen, dat geen van hen, die geteld werden toen zij uit Egypte kwamen, op de rol van de levenden geschreven zou staan bij de intocht in Kanaän, behalve Kaleb en Jozua.

C. Hoe het bekrachtigd werd, Ik heb het gezworen. Het was niet slechts een voornemen, maar een raadsbesluit, de eed toonde de onveranderlijkheid van Zijn raad, de Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen, iedere gedachte, of hoop, dat er nog genade voor hen was weggelegd, werd er door afgesneden. Gods bedreigingen zijn even vast als Zijn beloften. Nu kan die zaak van Israël toegepast worden op diegenen van hun nakomelingen, die in Davids tijd leefden, toen deze psalm geschreven werd. Laat hen Gods stem horen en hun hart niet verharden, zoals hun vaderen gedaan hebben, opdat, indien zij even hardnekkig waren als zij, God er niet toe gebracht zou worden, hun de voorrechten te ontzeggen van Zijn tempel te Jeruzalem, waarvan Hij gezegd had: Dit is mijn rust. Maar zij moet toegepast worden op ons, Christenen, omdat de apostel haar aldus toepast. Er is ons een geestelijke en eeuwige rust voorgesteld en beloofd, waarvan Kanaän een type was. Allen zijn wij in belijdenis tenminste

op weg naar die rust, maar velen die het schijnen, blijven achter en zullen er nimmer ingaan. En wat is het, dat een grendel aan hun deur maakt? Het is zonde, het is ongeloof, die zonde tegen het geneesmiddel, en dus is er geen beroep van dat vonnis. Zij, die, gelijk Israël, God wantrouwen, Hem, Zijn macht en Zijn goedheid, aan het knoflook en aan de uien van Egypte de voorkeur geven boven de melk en de honing van Kanaän, zullen rechtvaardig buitengesloten worden van Zijn rust. Zo zal hun oordeel wezen, zij zelf hebben het beslist. "Laat ons dan vrezen." Hebreeën 4:1.

PSALM 96

1 Zingt de HEERE een nieuw lied; zingt de HEERE, gij ganse aarde! 2 Zingt de HEERE, looft Zijn Naam; boodschapt Zijn heil van dag tot dag. 3 Vertelt onder de heidenen Zijn eer, onder alle volken Zijn wonderen. 4 Want de HEERE is groot, en zeer te prijzen; Hij is vreselijk boven alle goden. 5 Want al de goden der volken zijn afgoden; maar de HEERE heeft de hemelen gemaakt. 6 Majesteit en heerlijkheid zijn voor Zijn aangezicht, sterkte en sieraad in Zijn heiligdom. 7 Geeft de HEERE, gij geslachten der volken! geeft de HEERE eer en sterkte. 8 Geeft de HEERE de eer Zijns Naams; brengt offer, en komt in Zijn voorhoven. 9 Aanbidt de HEERE in de heerlijkheid des heiligdoms; schrikt voor Zijn aangezicht, gij ganse aarde. 10 Zegt onder de heidenen: De HEERE regeert; ook zal de wereld bevestigd worden, zij zal niet bewogen worden; Hij zal de volken richten in alle rechtmatigheid. 11 Dat de hemelen zich verblijden, en de aarde zich verheuge, dat de zee bruise met haar volheid. 12 Dat het veld huppele van vreugde met al wat er in is, dat dan al de bomen des wouds juichen. 13 Voor het aangezicht des HEEREN; want Hij komt, want Hij komt, om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten met gerechtigheid, en de volken met Zijn waarheid.

Deze psalm is een gedeelte van die, welke gegeven werd in de hand van Asaf en Zijn broederen, 1 Kronieken 16:7, waaruit blijkt dat David er de schrijver van was, en dat hij betrekking heeft op het opbrengen van de ark naar de stad Davids. Of die lange psalm eerst gedicht werd, en er deze later aan werd ontleend, of dat deze het eerst geschreven werd en de andere later naar aanleiding ervan werd samengesteld is niet zeker, dit is echter zeker, dat hij, hoewel hij bij de overbrenging van de ark gezongen werd, toch verder ziet naar het koninkrijk van Christus, en bedoeld is om de heerlijkheid van dat koninkrijk te bezingen, inzonderheid de toetreding van de heidenen er toe. Hier is:

I. Een roeping, gericht tot alle volken om God te loven, Hem te aanbidden en Hem eer te geven als een groot en heerlijk God, vers 1-9.
II. Kennis gegeven aan alle volken van Gods algemene regering en oordeel, dat de stof moet wezen van algemene blijdschap, vers 10-13/
Bij het zingen van deze psalm moet ons hart vervuld wezen van grote en hoge gedachten van de heerlijkheid Gods en de genade des Evangelies, en van algehele instemming met Christus' soevereine heerschappij, en van voldoening in de verwachting van het toekomend oordeel**.**

PSALM 96:1-9

Deze verzen zullen het best verklaard worden door vrome genegenheden, die in onze ziel voor God werken, met diepe eerbied voor Zijn majesteit en alles-overtreffende uitnemendheid. De oproep, die hier tot ons komt om God te loven, is zeer levendig, de uitdrukkingen zijn verheven en worden herhaald, en behoren in een dankbaar hart weerklank te vinden. Er wordt hier van ons geëist God te eren:

I. Met liederen, vers 1, 2. Drie maal worden wij opgeroepen om de Heere te zingen, zingt de Vader, de Zoon en de Heiligen Geest, zoals het in de beginne was, toen de morgensterren tezamen vrolijk zongen, zo is het nu in de strijdende kerk, en zo zal het altijd zijn in de triomferende kerk. Wij hebben reden om het dikwijls te doen, en wij hebben het nodig om er dikwijls aan herinnerd te worden, en er toe te worden opgewekt. Zingt de Heere, dat is: Looft Zijn naam, spreekt goed van Hem, opdat gij er anderen toe brengt om goed van Hem te denken.

1. Zingt een nieuw lied, een voortreffelijk lied, het voortbrengsel van nieuwe genegenheden, in het kleed van nieuwe uitdrukkingen. Wij spreken met minachting van een oud in de zin van een afgezaagd lied, maar het nieuwe van een lied is er een aanbeveling voor, want dan verwachten wij iets verrassends, iets treffends. Een nieuw lied is een lied voor nieuwe gunstbewijzen, voor de goedertierenheden, die elke morgen nieuw zijn. Een nieuw lied is een Nieuwtestamentisch lied, een loflied voor het nieuwe verbond en de kostelijke voorrechten van dat verbond. Een nieuw lied is een lied, dat altijd nieuw zal blijven, nooit oud zal worden en verdwijnen, het is een eeuwig lied, dat nooit verouderd zal zijn.

2. Laat geheel de aarde dit lied zingen, niet alleen de Joden, aan wie tot nu toe de dienst van God was toegewezen, die geen lied des Heeren konden zingen in (het niet wilden zingen voor) een vreemd land, maar laat de gehele aarde allen die van de aarde gekocht zijn, dit lied leren en het zingen, Openbaring 1-4:3. Dit is een profetie van de roeping van de heidenen, aan allen op aarde zal dit nieuwe lied in de mond worden gegeven, zij zullen beide reden en roeping hebben om het te zingen.

3. Laat het onderwerp van dit lied Zijn heil zijn, de grote verlossing, die door de Heere Jezus gewerkt moest worden, die moet verkondigd worden als de oorzaak van deze blijdschap en lof.

4. Laat deze liederen voortdurend worden gezongen, niet alleen op de tijden, bestemd voor de plechtige feesten, maar van dag tot dag, het is een onderwerp, dat nooit uitgeput kan raken. Laat de dag aan de dag deze spraak overvloedig uitstorten, opdat wij onder de invloed van Evangelische Godsverering het voorbeeld van een Evangelische wandel mogen geven.

II. Door prediking, vers 3. Vertelt onder de heidenen Zijn eer, onder alle volken Zijn wonderen.
1. Van het heil, de verlossing door Christus wordt hier gesproken als van een wonderwerk, waarin de heerlijkheid Gods schittert met heldere glans door die eer te vertellen verkondigen wij Gods heerlijkheid, zoals zij schittert in het aangezicht van Jezus Christus.
2. Dit heil was in Oud-Testamentische tijden zoals thans de gelukzaligheid van de hemel, een heerlijkheid, die geopenbaard moest worden, maar in de volheid des tijds werd datgene ten volle geopenbaard, zelfs aan kinderkens, hetwelk koningen en profeten begeerd hebben te zien, maar niet gezien hebben.
3. Wat toen geopenbaard was, werd alleen onder de Joden verteld, maar nu wordt het verteld onder de heidenen, onder alle volken, de volken, die lang in duisternis hebben gezeten zien nu dit grote licht. De opdracht aan de apostelen om het Evangelie te prediken aan alle creaturen is hier een afschrift van: Vertelt onder de heidenen Zijn eer

III. Met erediensten en aanbidding, vers 7-9. Hoewel in allen volke zij, die God vreesden en gerechtigheid werkten, Hem aangenaam waren, waren toch tot nu toe de verordineerde inzettingen alleen aan de joden bekend gemaakt, maar in Evangelietijden zullen de geslachten

van de volken uitgenodigd worden en toegelaten tot de dienst van God, en even welkom wezen als de Joden. Het voorhof van de heidenen zal niet langer een buitenste voorhof zijn, maar in gemeenschap wezen met het voorhof van Israël. De gehele aarde wordt hier opgeroepen om voor het aangezicht des Heeren te vrezen, Hem te aanbidden naar de door Hem verordineerde wijze. "Aan alle plaats zal Zijn naam reukwerk toegebracht worden," Maleáchi 1:11, Zacharia 14, 17, Jesaja 66:23. Dit sprak nu wel van vernedering voor de Joden, maar het opende het vooruitzicht op hetgeen zeer tot eer van God zou strekken en tot geluk van de mensheid. Let er nu op hoe de handelingen van de Godsvrucht hier beschreven worden.

1. Wij moeten de Heere geven. Niet alsof Gods iets nodig had, of iets van ons of van enig schepsel zou of kon ontvangen, wat niet reeds het zijn was, nog veel minder er door bevoordeeld kon worden, maar wij moeten in onze aanbidding en dienst Hem wedergeven wat wij van Hem hebben ontvangen, en het vrijwillig doen, als hetgeen wij geven, want God heeft de blijmoedige gever lief. Het is een schuld, een rente, een schatting, het is hetgeen betaald moet worden, en zo het niet betaald wordt, toch ingevorderd zal worden, maar als het uit heilige liefde voorkomt, behaagt het God om het als een gave van ons aan te nemen.

2. Wij moeten God erkennen als de soevereine Heere, en Hem dienovereenkomstig hulde brengen, vers 7. Geeft de Heere ere en sterkte, ere en heerschappij zoals sommigen het lezen. Als Koning is Hij bekleed met het gewaad van de heerlijkheid en omgord met de gordel van de macht, en die beide moeten wij Hem toekennen. Uw is het koninkrijk, en daarom is uw de kracht en de heerlijkheid. Geeft de eer aan God, neemt haar niet voor uzelf, en geeft haar ook aan geen schepsel.

3. Wij moeten de Heere de eer geven Zijns Naams, dat is van de openbaring, die het Hem behaagd heeft van zichzelf te doen aan de kinderen van de mensen. In al de daden en handelingen van de Godsverering is dit het, dat wij op het oog moeten hebben: God te eren, Hem iets van de eerbied te betonen, die wij Hem verschuldigd zijn, als het beste van alle wezens en als de bron van ons bestaan.

4. Wij moeten offer brengen in Zijn voorhoven. In de eerste plaats moeten wij onszelf brengen, "de offerande van de heidenen," Romeinen 15:16. Wij moeten altijd een offerande des lofs opofferen, Hebreeën 13:15, moeten dikwijls in de openbare Godsverering voor Gods aangezicht verschijnen, en nooit ledig tot Hem komen.

5. Wij moeten Hem aanbidden in de schoonheid van de heiligheid, vers 9, in de plechtige vergadering, waar de Goddelijke inzettingen worden waargenomen, waarvan de schoonheid haar heiligheid is, dat is: haar overeenstemming met de regel, wij moeten Hem aanbidden met een heilig hart, geheiligd door Gods genade, toegewijd aan de eer van God, gereinigd van de besmetting van de zonde.

6. Wij moeten vrezen voor Zijn aangezicht, al de handelingen van de aanbidding moeten verricht worden uit het beginsel van de vreze Gods, met heilig ontzag en eerbied. Te midden van al die oproepen om God te loven en Hem de eer te geven van Zijn naam worden hier heerlijke dingen van Hem gezegd beide als beweegredenen om te loven en als stof biedende voor Zijn lof. De Heere is groot, en daarom zeer te prijzen, vers 4, en te vrezen, groot en heerlijk voor Zijn dienaren, groot en vreeslijk voor Zijn tegenstanders. Zelfs het nieuwe lied maakt God bekend als groot zowel als goed want Zijn goedheid is Zijn heerlijkheid, en als het

eeuwig Evangelie gepredikt wordt, dan is het dit: "Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid," Openbaring 14:6, 7.
a. Hij is groot in Zijn heerschappij over allen, die voorwenden goden te zijn. Niemand durft met Hem wedijveren. Hij is vreeslijk boven alle goden, alle vorsten, die dikwijls na hun dood tot goden verheven werden, en zelfs bij hun leven als halfgoden vereerd werden, of liever, alle afgoden, de goden van de volken, vers 5. De gehele aarde opgeroepen zijnde, om het nieuwe lied te zingen, moeten zij er van overtuigd zijn, dat de Heere Jehovah, tot wiens eer zij het moeten zingen, de enig levende en ware God is, oneindig ver boven alle mededingers, Hij is groot, en zij zijn klein, Hij is alles, en zij zijn niets, dat is de betekenis van het woord, dat voor afgoden gebruikt is, want wij weten, dat "een afgod niets is in de wereld," 1 Korinthe 8:4.
b. Hij is groot in Zijn recht, zelfs ten opzichte van het edelste deel van de schepping, want het is Zijn eigen werk en ontleent aan Hem zijn bestaan. De Heere heeft de hemelen gemaakt, en al hun heir, zij zijn het werk van Zijn vingeren, Psalm 8:4, zo keurig, zo kunstig zijn zij gemaakt. De goden van de volken waren allen gemaakte goden, de schepselen van der mensen verbeelding, maar onze God is de Schepper van de zijnen, de maan en de sterren, die lichten des hemels, die zij zich verbeeldden goden te zijn en die zij als zodanig aanbeden.
c. Hij is groot in de openbaring van Zijn heerlijkheid, beide in de boven- en in de benedenwereld, onder Zijn engelen in de hemel, en onder Zijn heiligen op aarde, vers 6. Majesteit en heerlijkheid zijn voor Zijn aangezicht, in Zijn onmiddellijke tegenwoordigheid hierboven waar de engelen hun aangezicht bedekken, niet instaat zijnde om de verblindende glans van Zijn heerlijkheid te verduren. Sterkte en schoonheid zijn in Zijn heiligdom, beide in Zijn heiligdom hierboven en hierbeneden. In God is alles wat ontzaglijk is, en toch alles wat lieflijk is. Als wij tot Hem gaan in Zijn heiligdom, zullen wij Zijn schoonheid aanschouwen want God is liefde, en Zijn sterkte ervaren, want Hij is onze rotssteen. Laat ons dan uitgaan in Zijn kracht en ons verlustigen in Zijn schoonheid**.**

PSALM 96:10-13

Hier hebben wij instructies, gegeven aan hen, die het Evangelie moesten prediken aan de volken, ten opzichte van wat zij moeten prediken, of aan hen, die zelf het Evangelie hadden ontvangen, ten opzichte van hetgeen zij er aan hun naburen van moesten zeggen, wat ze moesten zeggen onder de heidenen, en het is een treffende profetie van de oprichting van Christus' koninkrijk op de puinhopen van het rijk des duivels, dat terstond na Zijn hemelvaart aanving, en waarmee voortgegaan zal worden totdat de verborgenheid Gods vervuld zal worden.

1. Laat gezegd worden dat de Heere regeert de Heere Christus regeert, die koning, die God over Zijn heilige berg Sion gesteld heeft. Zie, hoe dit eerst onder de heidenen gezegd werd door Petrus, Handelingen 10:42. Sommigen van de ouden hebben hier een verklaring aan toegevoegd, die langzamerhand in de tekst zelf ingeslopen is: "de Heere regeert van de boom" aldus wordt het aangehaald door ***Justinus Martyr, Augustinus*** en anderen, bedoelende het kruis, toen dit opschrift boven Zijn hoofd geschreven werd: "de koning van de joden." Het was omdat Hij gehoorzaam is geworden tot de dood, ja de dood des kruises, dat God Hem verhoogd heeft en Hem een naam heeft gegeven boven alle naam, een troon, hoger dan iedere andere troon. Sommigen van de heidenen zijn bijtijds gekomen om te vragen naar Hem, die de geboren koning van de Joden is, Mattheüs 2:2. Laat hen dan nu weten dat Hij gekomen is, en dat Zijn koninkrijk is opgericht.

2. Laat gezegd worden dat Christus regering de gelukkige bevestiging is van de wereld, ook zal de wereld bevestigd worden, zij zal niet bewogen worden. De natuurlijke wereld zal

bevestigd worden, het bestaan van de wereld en haar vastheid zijn te danken aan het middelaarschap van Christus. De zonde had er een schok aan gegeven, en nog bedreigt zij haar, maar Christus als Verlosser, ondersteunt alle dingen en houdt de loop van de natuur in stand. De wereld van het mensdom zal bevestigd worden, zal bewaard, in stand worden gehouden, totdat allen die van de verkiezing van de genade zijn, ingebracht zijn, hoewel het een schuldige, tergende wereld is. De Christelijke godsdienst, zover hij omhelsd en aangenomen is, zal staten en koninkrijken bevestigen en goede orde bewaren onder de mensen. De kerk in de wereld zal bevestigd worden aldus sommigen zodat zij niet bewogen kan worden, want zij is op een rots gebouwd, en de poorten van de hel zullen tegen haar niet overmogen, het is een koninkrijk, dat niet kan wankelen.

3. Laat hun gezegd worden dat Christus regering onbetwistbaar rechtvaardig en billijk zal zijn: Hij zal de volken richten in alle rechtmatigheid, vers 10, Hij zal de wereld richten met gerechtigheid en de volken met Zijn waarheid, vers 13. Richten is hier genomen voor regeren, en hoewel dit uitgestrekt kan worden tot het algemene oordeel van de wereld ten laatsten dage dat rechtvaardig zal zijn, Handelingen 17:31, heeft het toch meer onmiddellijk betrekking op Christus eerste komst, en de oprichting van Zijn koninkrijk in de wereld door het Evangelie. Hij zelf zegt: "Ik ben tot een oordeel in deze wereld gekomen," Johannes 9:39, 12:31, en verklaart dat Hem "al het oordeel is gegeven," Johannes 5:22, 27. Zijn regeren en richten met gerechtigheid en waarheid betekenen:
a. Dat al de wetten en verordeningen van Zijn koninkrijk in overeenstemming zullen wezen met de regelen en beginselen van de eeuwige waarheid en billijkheid, dat is: met de rechtheid en reinheid van de Goddelijke aard en wil.
b. Dat geheel het bestuur van Zijn regering rechtvaardig en getrouw zal wezen, overeenkomstig hetgeen Hij gezegd heeft.
c. Dat Hij in het hart en het geweten van de mensen zal heersen door de gebiedende kracht van de waarheid en de Geest van de gerechtigheid en heiligmaking. Toen Pilatus aan onze Heiland vroeg: Zijt Gij een koning? antwoordde Hij: "Hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik van de waarheid getuigenis geven zou", Johannes 18:37, want Hij regeert door waarheid, gebiedt over der mensen wil door hun oordeel naar waarheid voor te lichten.

4. Laat hun gezegd worden dat Zijn komst nadert, dat deze koning, deze rechter voor de deur staat, want Hij komt, want Hij komt. Henoch, de zevende van Adam, zei het: "Ziet de Heere komt," Judas: 14. Tussen dat tijdstip en Zijn eerste komst zijn vele eeuwen verlopen, en toch is Hij op de bestemde tijd gekomen, en even vast en zeker zal Zijn wederkomst zijn, hoewel het nu al lang geleden is sedert er gezegd is: "Ziet, Hij komt met de wolken," Openbaring 1, 7, en Hij nog niet gekomen is. Zie 2 Petrus : 3:4, en verv.

5. Laat hen geroepen worden om zich te verblijden in de eer, die op de Messias gelegd is, en dit grote pand, dat aan Zijn hand is toevertrouwd, vers 11, 12. Dat de hemelen zich verblijden en de aarde zich verheuge, dat de zee bruise met haar volheid, dat het veld huppele van vreugde met al wat er in is, dat dan al de bomen des wouds juichen. De taal is hier dichterlijk. De bedoeling is:
a. Dat de dagen van de Messias blijde dagen zullen zijn, en zover er aan Zijn regering en genade onderworpenheid is blijdschap zullen medebrengen. Wij hebben reden om aan die plaats, die ziel, geluk te wensen, waarin Christus toegelaten is. Zie hiervan een voorbeeld in Handelingen 8. Toen Samaria het Evangelie ontving, was er grote blijdschap in die stad, en toen de kamerling gedoopt was, reisde hij zijn weg met blijdschap vers 39.
b. Dat het ieders plicht is om Christus en Zijn koninkrijk welkom te heten, want hoewel zij komen overwinnende en opdat zij overwonnen, komen zij toch vreedzaam. Hosanna,

gezegend is Hij, die komt, en wederom: Hosanna, gezegend zij het koninkrijk van onze vader David, Markus 11:9-10. Laat niet alleen de dochter Sions zich verheugen, dat haar Koning komt, Zacharia 9:9, maar laat allen zich verheugen.
c. Dat geheel de schepping reden zal hebben om zich te verblijden over de oprichting van Christus koninkrijk, zelfs de zee en het veld, want gelijk door de zonde van de eerste Adam de gehele schepping aan de ijdelheid onderworpen werd, zo zal zij door de genade van de tweede Adam op de een of andere wijze, vroeg of laat, vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid van de verderfenis tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen Gods, Romeinen 8:20, 21.
d. Dat er, in de eerste plaats, blijdschap zal zijn in de hemel, blijdschap voor de engelen Gods, want toen de Eerstgeborene in de wereld kwam, zongen zij hun koorzangen tot Zijn lof, Lukas 2:14.
e. Dat God de heilige blijdschap en de lofliederen genadiglijk zal aannemen van allen die het koninkrijk van harte zijn toegedaan, ai is hun vermogen, hun bekwaamheid ook nog zo gering. De zee kan slechts bruisen, en hoe de bomen des wouds kunnen tonen dat zij zich verblijden, weet ik niet, maar Hij, die de harten doorzoekt, weet welke de mening des Geestes zij, en verstaat de taal, de stamelende taal van de zwaksten**.**

PSALM 97

1 De HEERE regeert, de aarde verheuge zich; dat veel eilanden zich verblijden. 2 Rondom Hem zijn wolken en donkerheid, gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Zijns troons. 3 Een vuur gaat voor Zijn aangezicht heen, en het steekt Zijn wederpartijen rondom aan brand. 4 Zijn bliksemen verlichten de wereld; het aardrijk ziet ze en het beeft. 5 De bergen smelten als was voor het aanschijn des HEEREN, voor het aanschijn des HEEREN der ganse aarde. 6 De hemelen verkondigen Zijn gerechtigheid, en alle volken zien Zijn eer. 7 Beschaamd moeten wezen allen, die de beelden dienen, die zich op afgoden beroemen; buigt u neer voor Hem, alle gij goden! 8 Sion heeft gehoord, en het heeft zich verblijd, en de dochteren van Juda hebben zich verheugd vanwege Uw oordelen, o HEERE! 9 Want Gij, HEERE! zijt de Allerhoogste over de gehele aarde; Gij zijt zeer hoog verheven boven alle goden. 10 Gij liefhebbers des HEEREN! haat het kwade; Hij bewaart de zielen Zijner gunstgenoten; Hij redt hen uit der goddelozen hand. 11 Het licht is voor de rechtvaardige gezaaid, en vrolijkheid voor de oprechten van hart. 12 Gij rechtvaardigen! verblijdt u in de HEERE, en spreekt lof ter gedachtenis Zijner heiligheid.

Deze psalm verwijlt bij hetzelfde onderwerp, en heeft dezelfde strekking als de vorige. Christus is de alfa en de omega van beide, zij zijn beide geschreven en moeten beide gezongen worden tot Zijn eer, en wij maken er niets van, zo wij er de Heere Jezus niet in psalmen met ons hart. Hij is het, die tot vreugde van geheel het mensdom regeert vers 1, en Zijn regering spreekt:

I. Verschrikking voor Zijn vijanden, want Hij is een vorst van onbuigzame gerechtigheid en onweerstaanbare macht, vers 2-7.
II. Vertroosting tot Zijn vrienden en getrouwe onderdanen, voortkomende uit Zijn soevereine heerschappij, de zorg, die Hij draagt voor Zijn volk en de voorziening, die Hij voor hen maakt, vers 8-12.
Bij het zingen van deze psalm moeten wij aangedaan zijn door de heerlijkheid van de verhoogde Verlosser, vrezen voor het lot van Zijn vijanden, en ons gelukkig achten zo wij behoren tot hen, die de Zoon kussen**.**

PSALM 97:1-7
Wat in de voorgaande psalm tot de heidenen gezegd moest worden, vers 10, wordt hier wederom gezegd, vers 1, en tot het onderwerp gemaakt van deze en van de 99ste psalm. De Heere regeert, dat is de grote waarheid, die hier wordt uitgesproken. De Heere Jehovah regeert, Hij, die de wereld gemaakt heeft, regeert haar, Hij, die het aanzijn gaf, geeft beweging en kracht, geeft wet en opdracht, oorzaak en gevolg, ieders oordeel komt voort van de Heere, van Zijn raad en voorzienigheid hangen alle openbare en bijzondere zaken en verrichtingen af. Wat Hij bedoeld en verordineerd heeft, brengt Hij zelf tot stand. De Heere Jezus regeert, het rijk van de voorzienigheid is ineengestrengeld met het Middelaarsrijk, en het bestuur over beide is in de hand van Christus, die deswege beide het hoofd van de kerk is en het hoofd boven alle dingen in de kerk. Het koninkrijk van Christus is zo ingericht, dat I. Het een zaak van vreugde kan wezen voor allen, en het ook zal wezen, indien zij zelf het niet verhinderen. De aarde verheuge zich, want hierdoor is zij bevestigd, Psalm 96:10, zij is geëerd en verrijkt, en ten dele verlost van de ijdelheid, waaraan zij door de zonde onderworpen werd.
Laat niet alleen het volk van Israël zich in Hem verheugen als Koning van de Joden, en de dochter Sions als haar Koning, maar laat de gehele aarde zich verheugen in Zijn verheffing, want de koninkrijken van de wereld zullen, meer of minder, vroeg of laat, Zijn koninkrijken worden, laat vele eilanden, de vele of grote eilanden, zich verblijden. Dit is toepasselijk op ons land, dat een groot eiland is, en waartoe vele andere behoren, maar in het algemeen spreekt dit van vertroosting tot de heidenen, wier landen "de eilanden van de volken" worden genoemd, Genesis 10:5. Er is in Christus genoeg voor de vele eilanden om zich in te verblijden, want hoewel velen in Hem gelukkig zijn geworden, is er toch nog plaats. Allen hebben reden om zich te verheugen in Christus' regering.

1. In de billijkheid ervan. Er is een onbetwistbare gerechtigheid in al de daden van zijn regering, beide op wetgevend en rechterlijk gebied. Soms zijn er inderdaad wolken en donkerheid rondom Hem, Zijn beschikkingen zijn geheel ondoorgrondelijk, zijn weg is in de zee en zijn pad in grote wateren, wij weten niet wat Hij voornemens is, waar Hij het op aanlegt, en het betaamt ook niet dat wij ingewijd worden in de geheimen van Zijn regering, er is een diepte in Zijn raad, die wij niet moeten willen peilen, maar toch gerechtigheid en gericht zijn de woning van Zijn troon, vers 2, een gouden draad van gerechtigheid loopt door het gehele weefsel van Zijn bestuur. Daarin woont Hij, want het is Zijn verblijf. Zijn woning. Daarin regeert Hij, want het is de woning van Zijn troon.
Zijn geboden zijn alle rechtvaardig. Gerechtigheid en gericht zijn de grondslag van Zijn troon aldus Dr. Hammond want Zijn troon is tot in eeuwigheid en altoos, omdat "Zijn scepter een scepter van de rechtmatigheid is," Psalm 45:7. De troon is gevestigd in gerechtigheid. Zelfs de hemelen verkondigen Zijn gerechtigheid, vers 6, zij is even zichtbaar en schitterend als de hemelen zelf. De engelen des hemels zullen haar verkondigen, die gebruikt worden als boden in het bestuur van Zijn regering, en er daarom meer van weten dan enigerlei andere schepselen. Zijn gerechtigheid is onbetwistbaar, want wie kan tegenspreken of betwisten wat "de hemelen zelf verkondigen?" Psalm 50:6.

2. In de uitgestrektheid ervan in de boven- en benedenwereld.
A. Alle mensen op aarde zijn onder Zijn bestuur, Hij wordt of door hen gediend, of Hij bedient zich van hen. Alle volken zien Zijn eer, of kunnen haar zien. De heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus werd in verre landen gezien, onder vele volken, meer of minder onder alle volken, het Evangelie werd voor zoveel wij weten, in alle talen gepredikt, Handelingen 2:5, 11. Onder alle natiën werden wonderen gewrocht, en aldus hebben alle volken Zijn eer gezien. "Hebben zij het niet gehoord?" Romeinen 10:18.

B. Alle engelen in de hemel zijn dit. Misschien zouden wij deze waarheid niet gevonden hebben in deze woorden, vers 7: Buigt u neer voor Hem, alle gij goden, indien wij er niet op gewezen waren door de apostel, die, naar de lezing van de Septuaginta van deze woorden, de Messias inleidt in de bovenwereld bij de hemelvaart, met deze last, dit bevel: "Dat alle engelen Gods Hem aanbidden," Hebreeën 1:6, waardoor wij de sleutel in handen krijgen tot deze gehele psalm, en waaruit wij zie n dat hij toegepast moet worden op de verhoogde Verlosser, die in de hemel is binnengegaan en aan de rechterhand Gods is, hetgeen aanduidt dat Hem alle macht is gegeven in hemel en op aarde, "engelen, machten en krachten Hem onderdanig gemaakt zijnde," 1 Petrus 3:22. Het toont de eer aan van Christus, dat Hij zulke aanbidders heeft, en de eer van alle goede Christenen, dat zij zulke medeaanbidders hebben.

II. Hoewel Christus regering een oorzaak van vreugde kan wezen voor allen, zal zij toch een oorzaak van verschrikking wezen voor sommigen, en dat is dan hun eigen schuld, vers 3-5, 7. Merk op**:**

1. Wanneer Christus' koninkrijk opgericht zou worden in de wereld. Na Zijn hemelvaart zal het vele vijanden hebben, en zal het zeer worden tegengestaan. Hij, die regeert tot blijdschap van de gehele aarde, heeft Zijn onderdanen, maar heeft ook Zijn vijanden vers 3, die niet slechts niet willen dat Hij Koning over hen zij, maar in het geheel niet willen dat Hij Koning zij, die niet slechts zelf het koninkrijk van de hemelen niet willen binnengaan, maar alles doen wat zij kunnen om te verhinderen dat anderen ingaan, Mattheüs 23:13. Dit werd vervuld in de vijandschap van de ongelovige Joden tegen het Evangelie van Christus en de heftige vervolging, die zij overal opwekten tegen de predikers en belijders ervan. Deze vijanden worden hier bergen genoemd vanwege hun hoogte en kracht en hun onverzettelijke halsstarrigheid. Het waren "de oversten van deze wereld, die de Heere van de heerlijkheid gekruist hebben" 1 Korinthe 2:8, Psalm 2:2.

2. De tegenstand van de Joden tegen de oprichting van Christus' koninkrijk liep op hun eigen verderf uit. Hun vervolging van de apostelen, en dat zij hun verboden om tot de heidenen te spreken, hebben hun zonde vervuld en de toorn over hen doen komen tot het einde. 1 Thessalonicensen 2:15, 16. Die toorn wordt hier vergeleken:

a. Bij verterend vuur, dat voor Zijn aangezicht heengaat en Zijn wederpartijders aan brand steekt, die zichzelf als kaf en stoppelen gemaakt hebben en "de doornen en distelen tegen Hem in oorlog stellen" Jesaja 27:4. Dit vuur des Goddelijke toorns zal niet slechts het afval op de bergen verbranden, maar de bergen zelf doen smelten als was, vers 5. Als onze God verschijnt als een verterend vuur, dan zullen zelfs rotsen als was voor Hem wezen. Zelfs de stoutmoedigste tegenstand zal voor het aanschijn des Heeren verslagen staan. Zijn blote tegenwoordigheid is genoeg om hem te beschamen, want Hij is de Heere van de gehele aarde, door wie alle kinderen van de mensen ter verantwoording worden geroepen. De mensen haten en vervolgen Gods volk, omdat zij denken dat Hij afwezig is, dat de Heere de aarde verlaten heeft, maar als Hij zich openbaart, dan versmelten zij.

b. Bij schrikkelijke bliksemen vers 4, die velen doen sidderen. De oordelen Gods, die over de vijanden van Christus' koninkrijk gebracht werden, waren van zo'n aard, dat de gehele wereld ze met schrik en ontsteltenis heeft opgemerkt. Het aardrijk ziet ze en het beeft, en de oren van allen, die hoorden, klonken. Dit werd vervuld in de verwoesting van Jeruzalem en het verderf van de Joodse natie door de Romeinen, omstreeks veertig jaren na Christus' opstanding, hetwelk gelijk vuur dat volk verteerde, en gelijk de bliksem, ontsteltenis bracht over al hun naburen, Deuteronomium 29:24, maar de hemelen verkondigen er Gods gerechtigheid in, en tot op de huidige dag zien alle volken Zijn eer in deze duurzame gedenktekenen van Zijn gerechtigheid: de verstrooide Joden.

3. Ook afgodendienaars zullen door de oprichting van Christus' koninkrijk beschaamd worden, vers 7, Beschaamd moeten wezen allen die de beelden dienen, de heidenwereld, "die degenen dienden, die van nature geen goden zijn," Galaten 4, 8, die roemen op afgoden als hun beschermers en weldoeners. Hebben zij, die afgoden dienden, hen geroemd, en zullen dan de dienstknechten van de levende God Hem wantrouwen of zich Zijner schamen?

Laat hen zich schamen, die de beelden dienen.
a. Dit is een gebed voor de bekering van de heidenen dat zij, die zo lang stomme afgoden gediend hebben, overtuigd mogen worden van hun dwaling, beschaamd zullen worden over hun dwaasheid, en door de kracht van Christus' Evangelie er toe gebracht mogen worden om de enig levende en ware God te dienen en zich evenzeer zullen schamen over hun afgoden, als zij er vroeger fier op waren. Zie Jesaja 2:20, 21.
b. Dit is een profetie van het verderf van hen, die niet bekeerd wilden worden van hun afgoderij. Zij zullen beschaamd worden door de verwoesting van het heidendom in het Romeinse rijk, hetgeen vervuld werd ongeveer drie honderd jaar na Christus, zo zeer tot verschrikking van de afgodendienaars, dat sommigen denken dat het de omwenteling was onder Konstantijn, die zelfs de machtigen tot de rotsen deed zeggen: "Valt op ons, en verbergt ons," Openbaring 6:15, 16. Dit gebed en deze profetie zijn nog van kracht tegen de antichristelijke afgodendienaars, die hier hun vonnis kunnen lezen: "Beschaamd moeten worden allen, die de beelden dienen." Zie Jeremia 48:13. Gelijk het koninkrijk van de Messias, evenals de wolk- en vuurkolom, een donkere zijde heeft die naar de Egyptenaren is gekeerd, zo heeft het ook een heldere zijde, die naar Gods Israël is gericht. Het is opgericht in weerwil van tegenstand, en toen zag het de aarde en beefde vers 4, maar Sion heeft gehoord en het heeft zich verblijd, zich zeer verblijd om te horen van de bekering van sommigen en van de beschaming van anderen, dat is: van de overwinning over allen, die Christus hebben tegengestaan. "Verheug u zeer, gij dochter Sions, zie, uw Koning zal u komen", Zacharia 9:9
En niet alleen Sion, waar de tempel was, maar zelfs de dochteren van Juda hebben zich verheugd, het gewone volk, de inwoners van de dorpen, zullen zich in Christus' overwinningen verblijden. Het gebed, vers 1, is, de aarde verheuge zich, maar het zijn slechts de kinderen van Sion, de dochteren van Juda, die zich verheugen. Allen behoren het koninkrijk van de Messias welkom te heten, maar weinigen doen het. Merk hier nu op: I. De redenen, gegeven voor Sions blijdschap in de regering van de Verlosser. De getrouwe dienstknechten Gods kunnen zich wel verheugen en blijde zijn.

1. Want God wordt verheerlijkt, en alles wat strekt tot Zijn eer is in hoge mate de blijdschap Zijns volks. Zij hebben zich verheugd vanwege uw oordelen, o Heere, waarin de oordelen Zijns monds zowel als de oordelen van Zijn hand verstaan kunnen worden, het woord van Zijn Evangelie en Zijn werken, gewrocht voor de verbreiding ervan, wonderen en wonderbare leidingen van de voorzienigheid Gods, want daarin moeten wij erkennen: Gij, Heere, zijt de Allerhoogste over de gehele aarde, vers 9. Gij hebt uw soevereiniteit geopenbaard in het rijk van de natuur, en Uw gebied over al haar krachten en uw heerschappij over alle volken, over alle harten, Gij zijt zeer hoog verheven boven alle goden, alle afgevaardigde goden, dat is vorsten, alle nagemaakte goden, dat is afgoden. De verhoging van Christus en de bevordering van Gods eer hierdoor onder de mensen zijn de blijdschap van alle heiligen.

2. Want er is zorg gedragen voor hun veiligheid. Zij, die Christus huldigen als hun Koning, zullen zeker zijn van Zijn bescherming, vorsten zijn de schilden van de aarde, Christus is een schild voor Zijn onderdanen, onder Zijn schaduw kunnen ze zich toevertrouwen en er zich in verblijden, want, vers 10, Hij bewaart de zielen Zijner gunstgenoten, Hij bewaart hun leven, zolang als Hij nog werk voor hen te doen heeft, en op wonderbaarlijke wijze redt Hij hen

menigmaal uit der goddelozen hand. Maar er is nog iets meer bedo eld dan hun leven, want zij, die Zijn discipelen willen wezen, moeten bereid zijn om hun leven over te geven en geen beding maken voor de beveiliging ervan. Het is de onsterfelijke ziel, die Christus bewaart, de inwendige mens, die al meer en meer vernieuwd kan worden als de uitwendige mens verdorven wordt. Hij zal de zielen van Zijn gunstgenoten bewaren voor zonde, voor afval en wanhoop onder hun grootste beproevingen, Hij redt hen uit der goddelozen hand, die hen zoeken te verslinden. "Hij zal hen bewaren tot Zijn hemels koninkrijk," 2 Timotheüs 4:18. Aldus veilig zijnde, hebben zij reden om zich te verheugen.

3. Want er is voorziening gemaakt voor hun vertroosting. Zij, die zich verblijden in Christus Jezus en in Zijn verhoging, hebben fonteinen van vreugde, die voor hen is weggelegd, en die fonteinen zullen vroeg of laat geopend worden, vers 11. Het licht is voor de rechtvaardige gezaaid, dat is: vrolijkheid voor de oprechten van hart. Aan de onderdanen van Christus' koninkrijk wordt gezegd dat zij in de wereld verdrukking hebben te verwachten, zij hebben te lijden van haar kwaadwilligheid, en zij moeten niet delen in haar vrolijkheid, maar laat hen, tot hun vertroosting, weten dat licht voor hen gezaaid is, het is voor hen bestemd en bereid, wat gezaaid is zal ter bestemder tijd opkomen, hoewel het, als een zaad dat in de winter gezaaid is, lang onder de grond kan blijven liggen, begraven en verloren kan schijnen, zal het toch een rijke, overvloedige oogst opleveren. Gods goedheid zal in de gezette weken een oogst bewaren. "Die met tranen zaaiden, zullen, zonder te falen, met gejuich maaien", Psalm 126:5, 6. Christus heeft, toen Hij afscheid nam van de discipelen, tot hen gezegd: "Gij zult bedroefd zijn, maar uw droefheid zal tot blijdschap worden," Johannes 16:20. Vrolijkheid is verzekerd aan de oprechten van hart, alleen aan hen, die oprecht zijn in de Godsdienst. De vreugde des huichelaars is voor een ogenblik. Er is geen kalmte, geen vrede, zonder duurzame oprechtheid.

II. De regelen, gegeven voor Sions blijdschap.
1. Laat het een reine en heilige blijdschap zijn. "Gij liefhebbers van de Heere Jezus, die Zijn verschijning liefhebt en Zijn koninkrijk, die Zijn woord en Zijn verhoging liefhebt, ziet toe dat gij het kwade haat, het kwaad van de zonde, alles wat aanstotelijk is voor Hem en u buiten Zijn gunst zou werpen." Ware liefde tot God zal zich tonen in een wezenlijk haten van alle zonde, als deze gruwelijke zaak, die de Heere haat." De blijdschap van de heiligen moet hen ook bevestigen in hun weerzin tegen zonde, en de vertroostingen Gods moeten hun de smaak benemen voor zingenot.

2. Laat de blijdschap eindigen in God, vers 12. Gij rechtvaardigen, verblijdt u in de Heere-laat al de stromen van vertroosting, die tot ons vloeien in het kanaal van Christus' koninkrijk, ons leiden tot de bron, en ons verplichten om ons te verblijden in de Heere. Alle lijnen van de vreugde moeten samenkomen in Hem als het middelpunt. Zie Fi1ip. 3:1, 4:4.

3. Laat haar zich uiten in lof en dankzegging, spreekt lof ter gedachtenis van Zijn heiligheid. Al wat ons stof geeft tot blijdschap moet ons stof wezen voor dankzegging, en inzonderheid Gods heiligheid. Zij, die zelf de zonde haten, zijn blijde dat God haar haat, in de hoop dat Hij dus niet zal toelaten dat ze heerschappij over hen heeft. Wij behoren zeer vervuld te zijn van de gedachtenis aan Gods heiligheid, de oneindige reinheid, rechtheid en volmaaktheid van de Goddelijke natuur. Wij moeten steeds indachtig zijn aan Zijn heilig verbond, dat Hij bevestigd heeft door te zweren bij Zijn heiligheid. Wij moeten dankzegging doen bij de herinnering aan Zijn heiligheid, Hem niet alleen de heerlijkheid er voor toebrengen als Zijn eer, maar er Hem dank voor zeggen als voor een gunst jegens ons, en een onuitsprekelijk voorrecht zal het wezen, indien wij door genade Zijn heiligheid deelachtig worden. Het is

Gods heiligheid, die de engelen boven alle andere hoedanigheden vieren, Jesaja 6:3. Heilig, heilig, heilig. De zondaren sidderen, maar de heiligen verblijden zich bij de gedachtenis van Gods heiligheid, Psalm 30:5**.**

PSALM 98

1 Een psalm. Zingt de HEERE een nieuw lied; want Hij heeft wonderen gedaan; Zijn rechterhand, en de arm Zijner heiligheid, heeft Hem heil gegeven. 2 De HEERE heeft Zijn heil bekend gemaakt; Hij heeft Zijn gerechtigheid geopenbaard voor de ogen der heidenen. 3 Hij is gedachtig geweest Zijner goedertierenheid, en Zijner waarheid aan het huis Israëls; en al de einden der aarde hebben gezien het heil onzes Gods. 4 Juicht de HEERE, gij ganse aarde! roept uit van vreugde, en zingt vrolijk, en psalmzingt. 5 Psalmzingt de HEERE met de harp, met de harp en met de stem des gezangs, 6 Met trompetten en bazuinengeklank; juicht voor het aangezicht des Konings, des HEEREN. 7 De zee bruise met haar volheid, de wereld met degenen, die daarin wonen. 8 Dat de rivieren met de handen klappen, dat tegelijk de gebergten vreugde bedrijven, 9 Voor het aangezicht des HEEREN, want Hij komt, om de aarde te richten; Hij zal de wereld richten in gerechtigheid, en de volken in alle rechtmatigheid.

Deze psalm heeft dezelfde strekking als de twee voorgaande, het is een profetie van het koninkrijk van de Messias, de oprichting ervan in de wereld en de toebrenging van de heidenen. De Chaldeeër noemt hem een profetische psalm. Hij stelt in het licht:

I. De heerlijkheid van de Verlosser, vers 1-3.
II. De blijdschap van de verlosten, vers 4-9
Als wij bij het zingen van deze psalm op de rechte wijze aan Christus deze eer geven, en op goede gronden deze blijdschap voor onszelf nemen dan zingen wij met verstand. Indien zij, die Christus dag van verre gezien hebben en alleen in de belofte, zich aldus moesten verblijden, hoeveel te meer reden hebben wij dan niet om dit te doen, die deze dingen vervuld zien en delen in het betere, dat God over ons voorzien heeft, Hebreeën 11:40**.**

PSALM 98:1-3

Wederom worden wij hier geroepen om de Heere een nieuw lied te zingen evenals tevoren Psalm 96:1. "zingt een aller-voortreffelijkst lied, het beste, dat gij hebt." Laat het lied van Christus' liefde, evenals dat van Salomo over dat onderwerp, een lied van de liederen zijn. Een loflied voor verlossende liefde is een nieuw lied, zo een als tevoren niet is gezongen, want dit is een geheimenis, die voor eeuwen en geslachten verborgen is gebleven. Bekeerlingen zingen een nieuw lied, dat zeer verschillend is van hetgeen zij hebben gezongen, zij veranderen hun verwondering, en veranderen hun blijdschap, en daarom veranderen zij van lied. Indien Gods genade een nieuw hart in ons binnenste geeft, dan zal zij daarmee een nieuw lied geven in onze mond. In het Nieuwe Jeruzalem zullen nieuwe liederen worden gezongen, die tot in eeuwigheid nieuw zullen zijn en nooit zullen verouderen. Last dit nieuwe lied gezongen worden tot eer van God, vanwege vier dingen.

1. De wonderen, die Hij gewrocht heeft, Hij heeft wonderen gedaan. Het werk van onze verlossing door Christus is een wonder. Als wij al de stappen ervan nagaan, van de beraming ervan, het desbetreffende raadsbesluit Gods van voor de grondlegging van de wereld, en de volvoering ervan met de eeuwige gevolgen, die er uit voortvloeien, als er geen tijd meer zijn zal, dan zullen wij zeggen dat God er wonderen in gedaan heeft. Het is geheel en al Zijn doen,

en het is wonderlijk in onze ogen. Hoe meer het bekend wordt, hoe meer het zal worden bewonderd.

2. De overwinningen, die Hij behaald heeft. Zijn rechterhand en de arm van Zijn heiligheid hebben Hem de overwinning verkregen, vers 2. Onze Verlosser is alle de moeilijkheden te boven gekomen, die in de weg onzer verlossing lagen, Hij heeft zich door alle een weg gebrand, en was niet ontmoedigd door het werk en het lijden, dat Hem was toegewezen. Hij heeft al de vijanden onderworpen, die er zich tegen gesteld hadden, heeft de overwinning behaald over Satan, hem ontwapend en hem uitgeworpen uit zijn sterkten, Hij heeft "de overheden en machten uitgetogen," Kolossensen 2:15, heeft de machtige de vangst ontnomen, Jesaja 49:24, en aan de dood zijn doodwonde toegebracht, Hij heeft een onbetwistbare en volkomen overwinning verkregen, niet alleen voor Hemzelf, maar ook voor ons, want door Hem zijn wij meer dan overwinnaars. Deze overwinning heeft Hij door zichzelf behaald, door Zijn eigen macht, want er was niemand om te helpen, niemand om te ondersteunen, niemand, die zich durfde wagen in Zijn dienst, maar Zijn rechterhand en de arm van Zijn heiligheid, die altijd uitgestrekt zijn met goed gevolg, omdat ze nooit anders uitgestrekt zijn dan in een goede zaak, hebben Hem de overwinning verkregen, hebben Hem hulp en verlossing verkregen. Gods kracht en getrouwheid, hier Zijn rechterhand en de arm van Zijn heiligheid genoemd, hebben de Heere Jezus hulp gebracht door Hem op te wekken uit de doden en Hem aan Gods rechterhand te verhogen. Aldus Dr. Hammond.

3. De ontdekkingen, die Hij aan de wereld gedaan heeft van het werk van de verlossing. Wat Hij voor ons gewrocht heeft, heeft Hij ons geopenbaard, en beide door Zijn Zoon. De Evangelieopenbaring is hetgeen, waarop het Evangeliekoninkrijk is gegrond. "Het woord, dat God gezonden heeft," Handelingen 10:36, de opening van het verzegelde boek, is hetgeen met lofliederen bezongen moet worden, Openbaring 5:8, omdat daardoor het mysterie aan het licht werd gebracht, dat lang verborgen was geweest in God.
Merk op:

a. Het onderwerp van deze ontdekking, Zijn heil en Zijn gerechtigheid, die dikwijls samengevoegd worden, zoals in Jesaja 61:10, 46:13, 51:5, 6, 8. Heil duidt de verlossing zelf aan, en gerechtigheid de weg, waardoor het verkregen werd door de gerechtigheid van Christus. Of wel, het heil omvat al onze Evangelie-voorrechten, en de gerechtigheid al onze Evangelie-plichten, beide zijn bekend gemaakt, want God heeft ze samengevoegd, en wij moeten ze niet scheiden. Of wel, gerechtigheid is hier genomen voor de weg van onze rechtvaardigmaking door Christus, die in het Evangelie geopenbaard is te zijn door het geloof, Romeinen 1:17.
b. De eenvoudigheid dier ontdekking, Hij heeft het openlijk getoond, niet in typen en afschaduwing, zoals onder de wet, maar het is geschreven als met een zonnestraal, opdat die voorbijgaat het kunne lezen. Leraren zijn verordineerd om het in duidelijke, verstaanbare taal te prediken.
c. De uitgestrektheid van deze ontdekking, zij is gedaan voor de ogen van de heidenen en niet alleen de Joden- al de einden van de aarde hebben gezien het heil onzes Gods, want tot de heidenen was het woord van de zaligheid gezonden.

4. De vervulling van de profetieën en beloften des Ouden Testaments hierin, vers 3. Hij is gedachtig geweest Zijner goedertierenheid en Zijner waarheid aan het huis Israëls. God had genade weggelegd voor het zaad van Abraham, en had hun vele en grote verzekeringen gegeven van de goedertierenheid, die Hij voor hen bestemde in de laatste dagen, en het was tengevolge daarvan dat Hij Zijn Zoon Jezus verwekt heeft, niet alleen om een licht te zijn tot

verlichting van de heidenen, maar ook om de heerlijkheid te zijn van Zijn volk Israël, want Hij heeft Hem in de eerste plaats gezonden om hen te zegenen. Van God wordt gezegd dat Hij, door Christus te zenden, barmhartigheid deed, die "beloofd was aan de vaderen, en gedachtig was aan Zijn heilig verbond", Lukas 1:72. Hij heeft het daarom gedaan, niet om enigerlei verdienste van hen**.**

PSALM 98:4-9
De oprichting van het koninkrijk van Christus wordt hier voorgesteld als een zaak van vreugde en lofzegging.

1. Laat al de kinderen van de mensen er zich in verblijden, want allen hebben zij er voordeel van, of kunnen het hebben. Telkens en nogmaals worden wij hier opgeroepen om op allerlei wijze onze vreugde er over uit te drukken, en er God de lof voor te geven. Juicht, zoals tevoren, Psalm 95:1, 2, roept uit van vreugde, als degenen, die aangedaan zijn door deze blijde tijdingen, en wensen dat ook anderen er door aangedaan zullen worden. Juicht en zingt vrolijk, Psalmzingt zingt Hosanna, Mattheüs 21:9, zingt Hallelujah, Openbaring 19:6. Laat Hem welkom wezen op de troon, zoals nieuwe koningen verwelkomd worden, met luid gejuich, met vreugdekreten totdat de aarde er van weerklinkt, zoals toen Salomo tot koning werd uitgeroepen, I Koningen 1:40. En laat het gejuich van de menigte begeleid worden door de zangers en speellieden Psalm 87:7, 68:26, zoals gebruikelijk is bij zulke plechtigheden.

a. Laat heilige liederen de nieuwe Koning worden toegezongen: "Psalmzingt de Heere met de harp, met de harp en met de stem des gezangs. Geeft uitdrukking aan uw vreugde, maakt haar aldus bekend, wekt haar aldus nog meer op, en verbreidt haar onder anderen."
b. Laat die lofliederen ondersteund worden door gewijde muziek, niet slechts door de zachte, lieflijke melodie van de harp, maar, daar het een zegevierend Koning is, wiens eer en roem bezorgen worden, en die uitgaat overwinnende en opdat Hij overwonne, zo laat Hem uitgeroepen worden onder de tonen van de krijgsmuziek, van trompetten en bazuingeklank, vers 6. Laat al die vreugde Gode gewijd zijn, en laat er uiting aan worden gegeven op een plechtige, Godsdienstige wijze, juicht de Heere, vers 4, Psalmzingt de Heere, vers 5, doet het voor het aangezicht des Konings, des Heeren, vers 6. Vleselijke vrolijkheid is vijandig aan deze heilige blijdschap.
Toen David huppelde voor de ark, zei hij dat het "was voor het aangezicht des Heeren," en de Godsvrucht van de bedoeling rechtvaardigde niet slechts wat hij deed, maar prees het aan. Telkenmale als wij voor het aangezicht des Heeren verschijnen, moeten wij ons in Hem verblijden, Deuteronomium 12:12, ons verblijden voor het aangezicht van de Heere Jezus, en voor Hem, niet alleen als de Heiland, maar als de Koning, de Koning van de koningen, de Koning van de kerk, en onze Koning.

2. Laat de mindere schepselen er zich in verblijden, vers 7-9. Dit is van gelijke strekking met hetgeen wij tevoren hadden, Psalm 96:11 13. De zee bruise, en laat dit niet, zoals het wel eens placht, een schrikwekkend geluid genoemd worden, maar een vreugdevol geluid, want de komst van Christus en het heil door Hem gewerkt hebben de eigenschap van de moeilijkheden en verschrikkingen van deze wereld geheel en al veranderd, zodat, als de rivieren haar bruisen verheffen, haar golven verheffen, wij dit niet moeten beschouwen of uitleggen als een aandruisen van de zee tegen ons, maar veeleer als een zich verheugen met ons. Dat de rivieren haar vreugde uiten, zoals de mensen het doen als zij in de handen klappen, en laat de bergen, die beefden van vrees voor het aangezicht Gods, toen Hij neerkwam op de berg Sinaï om de

wet te geven vreugde bedrijven voor Zijn aangezicht als het Evangelie gepredikt wordt, en dat woord des Heeren uitgaat van Sion op zachte lieflijke wijze.
Dat tegelijk de gebergten vreugde bedrijven voor het aangezicht des Heeren. Dit geeft te kennen dat het koninkrijk van Christus een zegen zal wezen voor geheel de schepping, en gelijk de mindere schepselen de eer verkondigen van de Schepper, Psalm 19:1, zo verkondigen zij ook de eer van de Verlosser, want door Hem zijn niet slechts alle dingen in wezen, maar bestaan ook in hun orde. Het geeft mee te kennen dat de kinderen van de mensen achterlijk zullen wezen in het bewijzen van hun eerbied aan de Verlosser, en dat Hij er daarom voor moet uitzien naar de zee en de rivieren die de stompzinnigheid en ondankbaarheid van het mensdom zullen beschamen.
En misschien moet hier gedacht worden aan de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, die wij, naar Zijn belofte verwachten, 2 Petrus 3:13, en deze tweede vermelding van Zijn komst, evenals in Psalm 96, kan wel in de eerste plaats betrekking hebben op Zijn wederkomst, wanneer al deze dingen gelouterd zullen zijn, dan zal Hij komen om de wereld te richten in gerechtigheid. In het vooruitzicht van die dag verheugen zich allen die geheiligd zijn, en zelfs de zee, de rivieren en de bergen zouden zich verblijden, indien zij het konden.
Men zou denken dat Vergilius het oog had op deze psalmen, zowel als op de orakelen van de Cumeaanse Sibylle, in zijn vierde eclogue, als hij daar of uit onwetendheid of met moedwillige onjuistheid op Asinius Pollio de aloude profetieën toepast, welker vervulling in die tijd verwacht werd, want hij leefde onder de regering van keizer Augustus even voor de geboorte van onze Heiland. Hij erkent dat zij de geboorte verwachtten van een kind van de hemel, dat een grote zegen zou wezen voor de wereld en de gouden eeuw zou herstellen: "Jam nova progenies caelo demittitur alto Een nieuw geslacht daalt van de hemel neer, " En dat zou de zonde wegnemen, "Te duce, si qua manent sceleris vestigia nostra, Irrita perpetua solvent formidine terras Uw invloed zal iedere smet van bederf uitwissen, en de wereld bevrijden van verschrikking."
Vele andere dingen zegt hij van dit langverwachte kind, die Ludovicus Vives in zijn aantekeningen op deze eclogue toepasselijk acht op Christus, en, evenals de psalmist hier, besluit hij met een vooruitzicht op het zich verblijden van geheel de schepping hierin: "Aspice, venturo laetentur utomnia saeclo. Zie, hoe deze beloofde eeuw allen doet juichen." En zo allen juichen en zich verblijden, waarom dan niet ook wij?

PSALM 99

1 De HEERE regeert, dat de volken beven; Hij zit tussen de cherubim; de aarde bewege zich. 2 De HEERE is groot in Sion, en Hij is hoog boven alle volken. 3 Dat zij Uw groten en vreselijken Naam loven, die heilig is; 4 En de sterkte des Konings, die het recht lief heeft. Gij hebt billijkheden bevestigd, Gij hebt recht en gerechtigheid gedaan in Jakob. 5 Verheft de HEERE, onze God, en buigt u neer voor de voetbank Zijner voeten; Hij is heilig! 6 Mozes en Aaron waren onder Zijn priesters, en Samuel onder de aanroepers Zijns Naams; zij riepen tot de HEERE, en Hij verhoorde hen. 7 Hij sprak tot hen in een wolkkolom; zij hebben Zijn getuigenissen onderhouden, en de inzettingen, die Hij hun gegeven had. 8 O HEERE, onze God! Gij hebt hen verhoord, Gij zijt hun geweest een vergevend God, hoewel wraak doende over hun daden. 9 Verheft de HEERE, onze God, en buigt u voor de berg Zijner heiligheid; want de HEERE, onze God, is heilig.

Nog altijd bezingen wij de heerlijkheid van het koninkrijk Gods onder de mensen, en worden wij evenals in de voorgaande psalmen, geroepen om Hem te loven. Maar die psalmen zagen voorwaarts naar de tijden van het Evangelie en profeteerden van de genade en vertroostingen van die tijden, deze psalm schijnt meer te verwijlen bij de Oud-Testamentische bedelingen, de

openbaring van Gods heerlijkheid en genade daarin. In de verwachting van het koninkrijk van de Messias en de Evangelische aanbidding moesten de Joden de Goddelijke leefregel, waar ze toen onder waren, en de inzettingen, die hun gegeven waren, niet veronachtzamen, maar er God in zien, regerende, en overeenkomstig de wet van Mozes aanbidden voor Zijn aangezicht. Profetieën van toekomstige goederen moeten onze waardering niet verminderen van de tegenwoordige goederen. Aan Israël kwam voorzeker de belofte toe, die zij verplicht waren te geloven, maar hun behoorden ook de wetgeving en de dienst van God, die zij ook verplicht waren nauwgezet in acht te nemen, Romeinen 9:4. En om dit te doen worden zij hier in deze psalm opgeroepen, waarin toch ook veel van Christus is, want de regering van de kerk was in de handen van het eeuwige Woord, voordat het vlees was geworden, en daarenboven waren ook de ceremoniële diensten typen en afschaduwingen van de Evangelische aanbidding. Van het volk van Israël wordt hier geëist om God te loven en te verhogen en voor Zijn aangezicht te aanbidden uit overweging van deze twee zaken:

I. De gelukkige inrichting van de regering waar zij onder waren, zowel voor heilige als voor burgerlijke zaken, vers 1-5.
II. Enige voorbeelden van het gelukkig bestuur ervan, vers 6-9. Bij het zingen van deze psalm moeten wij er ons toe zetten om de naam van God te verhogen, gelijk ons die bekend is gemaakt in het Evangelie, waartoe wij veel meer reden hebben dan zij, die onder de wet leefden**.**

PSALM 99:1-5

De grondslag van alle godsdienst is gelegd in deze waarheid, dat de Heere regeert. God bestuurt de wereld door Zijn voorzienigheid bestuurt de kerk door Zijn genade, en beide door Zijn Zoon. Wij moeten geloven, niet alleen dat de Heere leeft, maar ook dat de Heere regeert. Dit is de triomf van de Christelijke kerk, en hier was het de triomf van de Joodse kerk, dat Jehovah hun koning is, en daaruit wordt de vermaning afgeleid: dat de volken beven, dat is:
a. Laat zelfs de onderdanen van dit koninkrijk beven, want er was in de Oud-Testamentische bedeling veel verschrikking. Bij de berg Sinaï was Israël, en zelfs Mozes, geheel bevreesd en bevende, en toen was God vreeslijk uit Zijn heiligdommen, zelfs als Hij verscheen ten behoeve van Zijn volk, deed Hij vreeslijke, dat is ontzaglijke dingen. Maar wij zijn thans niet gekomen tot de "tastelijke berg en het brandende vuur," Hebreeën 12:18. Thans moet het zijn: De Heere regeert, de aarde verheuge zich, toen regeerde Hij meer door de kracht van heilige vreze, nu door de kracht van heilige liefde.
b. En nog veel meer: laat de vijanden van dit koninkrijk beven, want Hij zal hen of tot gehoorzaamheid brengen onder Zijn gouden scepter, of hen verpletteren met Zijn ijzeren roede. De Heere regeert, hoewel de volken in toorn er om ontstoken zijn, hoewel zij er zich om verteren van woede, maar ijdel is al hun tegenstand, Hij zal in weerwil van hen Zijn koning zalven over Sion, de berg van Zijn heiligheid, Psalm 2:6,. vroeg of laat zal Hij hen doen beven, Openbaring 6:15.
De Heere regeert, de aarde bewege zich. Zij, die zich aan Hem onderwerpen, zullen bevestigd worden en niet bewogen worden, Psalm 96:10, maar zij, die Hem tegenstaan, zullen bewogen worden. Hemel en aarde en alle volken zullen bewogen worden, maar het koninkrijk van Christus kan niet worden bewogen, de dingen "die niet beweeglijk zijn, blijven," Hebreeën 12:27. In dezelve is de eeuwigheid, Jesaja 64:5. Gods koninkrijk, opgericht onder Israël, wordt hier tot het onderwerp gemaakt van de lof van de psalmist.

1. God bestuurt de zaken van de Godsdienst, Hij zit tussen de cherubim, vers 1, als op Zijn troon om wet te geven door de orakelen, die daar overgeleverd werden, als op de genadetroon om smeekbeden te ontvangen. Het was de eer van Israël, dat onder hen de Shechina, of de

bijzondere tegenwoordigheid Gods was vergezeld van de heilige engelen, de tempel was het koninklijk paleis, en het heilige van de heiligen was de audiëntiezaal. De Heere is groot in Sion, vers 2, hier is Hij bekend en wordt Hij geprezen, Psalm 76:1, daar wordt Hij als groot zijnde gediend, meer dan overal elders, daar is Hij hoog boven alle volken, gelijk hetgeen hoog is, in het gezicht is gesteld, en er naar op wordt gezien, zo zijn de Goddelijke volmaaktheden op meer doorluchtige wijze door Hem geopenbaard in Sion dan overal elders. Laat hen daarom, die in Sion wonen en aldaar aanbidden, Uw grote en vreeslijke naam loven, en er U de eer van geven, want hij is heilig. De heiligheid van Gods naam maakt hem in waarheid groot voor Zijn vrienden en vreeslijk voor Zijn vijanden, vers 3. Deze is het, die zij hierboven aanbidden: Heilig, heilig, heilig.

2. Hij was alles in alles in hun burgerlijk bestuur, vers 4. Gelijk in Jeruzalem de getuigenis Israëls was, waarheen de stammen opgingen, zo waren daar ook "de stoelen des gerichts gezet," Psalm 122:4, 5. Hun regering was een theocratie, Hij heeft David verwekt om over hen te heersen (en sommigen denken dat deze psalm geschreven werd bij gelegenheid van zijn gelukkige en rustige bevestiging op de troon) en hij is de koning, wiens sterkte het recht liefheeft, vers 4. Hij is sterk, al zijn sterkte heeft hij van God, en zijn sterkte wordt niet misbruikt ter ondersteuning van enigerlei onrecht, zoals de macht van grote vorsten maar al te dikwijls daarvoor misbruikt wordt, maar zij heeft gerechtigheid lief, hij doet recht met zijn macht, en doet het met welbehagen.
En hierin was hij een type van Christus, aan wie God de troon Zijns vaders zal geven om recht en gerechtigheid te doen. Hij heeft macht om te verpletteren, maar zijn sterkte heeft gerechtigheid lief, hij regeert niet met harde strengheid, maar met gematigdheid, met wijsheid en met tederheid.
Het volk van Israël had een goed koning, maar hier wordt hen geleerd tot God op te zien als tot Hem, door wie hun koning regeert. Gij hebt billijkheden bevestigd. God heeft hun voortreffelijke wetten gegeven, door welke zij bestuurd werden. Gij hebt recht en gerechtigheid gedaan in Jakob. Hij heeft niet alleen dikwijls door Zijn onmiddellijke voorzienigheid Zijn eigen wetten met kracht gehandhaafd en ten uitvoer gelegd, maar zorg gedragen voor de bedeling des rechts onder hen door burgerlijke magistraten, die door Hem regeerden. Hun rechters richtten voor God, en hun oordeel was het Zijne, 2 Kronieken 19:6. Deze twee dingen samenvoegende zien wij waarin Israël gelukkig was boven ieder ander volk, zoals Mozes het beschreven heeft, Deuteronomium 4:7, 8, namelijk dat God hun zo nabij was, zittende tussen de cherubim, en dat zij zo rechtvaardige inzettingen en rechten hadden, door welke billijkheid gevestigd was, en God zelf heerste in Jakob, waaruit hij dit gebod afleidt aan dit gelukkige volk, vers 5: "verheft de Heere, onze God, en buigt u neer voor de voetbank van Zijn voeten, geeft Hem de eer van de goede regering, waar gij onder leeft, zoals zij nu gevestigd is beide in de kerk en de staat."
Hoe groter de openbare zegeningen zijn waarin wij delen, hoe meer verplicht wij zijn om deel te nemen aan de openbare huldiging van God, inzonderheid behoort de oprichting van het koninkrijk van Christus het onderwerp te zijn van onze lof. Als wij tot God naderen om Hem te aanbidden, moet ons hart vervuld zijn van hoge gedachten van Hem, en Hij moet verhoogd worden in onze ziel. Hoe meer wij onszelf vernederen en ons voor God neerbuigen, hoe meer wij God verhogen. Wij moeten ons neerbukken aan de voetbank van Zijn voeten, aanbidden bij Zijn ark, die de voetbank was van Zijn genadetroon tussen de cherubim. Of wel, wij moeten ons neerbuigen op het plaveisel van Zijn voorhoven, en wij hebben goede redenen om aldus eerbiedig te zijn, want hij is heilig, en Zijn heiligheid moet ontzag in ons wekken, zoals zij in de engelen zelf ontzag wekt, Jesaja 6:2, 3.

PSALM 99:6-9
Israëls geluk in Gods regering wordt hier nog nader aangetoond door enige bijzondere voorbeelden van Zijn bestuur, inzonderheid met betrekking tot hen die in hun dagen de voornaamste leidslieden, de werkzaamste en zegenrijkste regeerders waren van dat volk, Mozes Aaron en Samuël, in de eerste twee begon de theocratie of Godsregering (want zij werden gebruikt om Israël tot een volk te formeren), en in de laatste is die regeringsvorm in grote mate geëindigd, want toen het volk Samuël verwierp en hem drong om afstand te doen van de regering, werden zij gezegd God zelf te hebben verworpen, dat Hij niet zo onmiddellijk hun koning zou zijn, als Hij tot nu toe geweest zijn, 1 Samuel 8:7, want nu wilden zij een koning hebben zoals al de volken. Mozes wordt, zowel als Aaron, gezegd "onder Zijn priesters te zijn," want hij heeft het priesterambt uitgeoefend totdat Aaron in dat ambt bevestigd was, en hij was het, die Aaron en zijn zonen gewijd heeft. Daarom wordt hij door de joden "de priester van de priesters" genoemd. Nu valt betreffende deze drie regeerders op te merken**:**

1. De innige gemeenschap, die zij hadden met God, en de grote gunst, die Hij hun had betoond. Geen van al de volken van de aarde kon op zulke drie mannen wijzen als deze geweest zijn, die zo'n omgang hadden met de hemel, en die God bij name kende, Exodus 33:17. Hier is:
A. Hun onderhouden van Gods getuigenissen. Geen koninkrijk had mannen, die God eerden zoals deze drie mannen van het koninkrijk van Israël Hem geëerd hebben. Zij eerden Hem: a. Door hun gebeden. Samuël, hoewel hij niet onder Zijn priesters was, was toch onder de aanroepers Zijns Naams, en daarvoor waren zij allen vermaard. Zij riepen tot de Heere zij steunden niet op hun eigen wijsheid of kracht maar in iedere nood namen zij de toevlucht tot God, tot Hem was hun begeerte, en op Hem verlieten zij zich.

B. Door hun gehoorzaamheid. Zij hebben Zijn getuigenissen onderhouden en de inzettingen, die Hij hun gegeven had. Zij hebben nauwgezet hun plicht betracht, en in alles hebben zij zich Gods woord en wet ten regel gesteld, wetende dat zij, tenzij zij dit deden, niet konden verwachten dat hun gebeden verhoord zouden worden, Spreuken 28:9. Mozes deed alles naar het voorbeeld, dat hem getoond was er wordt dikwijls herhaald: naar alles wat God aan Mozes gebood, zo deed hij. Evenzo deden ook Aaron en Samuël. Dat waren de grootste en achtbaarste mannen, die het meest uitmuntten in het houden van Gods getuigenissen, en in zich te houden aan de regel van Zijn woord.

C. Gods genadig aannemen van hen. Hij verhoorde hen, heeft hun gegeven hetgeen waarvoor zij Hem hadden aangeroepen. Zij hebben allen verwonderlijk bij God overmocht in het gebed, op hun bepaald verzoek, hun bede, werden wonderen gedaan, ja meer, Hij verwaardigde zich niet alleen om te doen wat zij begeerden, zoals een vorst voor een smekeling, maar Hij oefende gemeenschap met hen, zoals een vriend zich gemeenzaam met zijn vriend onderhoudt, vers 7. Hij sprak tot hen in een wolkkolom. Hij heeft dikwijls tot Samuël gesproken, reeds in zijn kindsheid is het woord des Heeren tot hem gekomen, en waarschijnlijk heeft Hij soms tot hem gesproken door een schitterende wolk, die hem overschaduwde, in elk geval heeft Hij tot Mozes en Aaron dikwijls gesproken, in de vermaarde wolkkolom Exodus 16:10, Numeri 12:5. Israël wordt hier nu aan herinnerd, ter bevestiging van hun geloof, dat, hoewel zij niet iedere dag zulke waarneembare tekenen hadden van Gods tegenwoordigheid als de wolkkolom voor hen geweest is, het toch Gode heeft behaagd, om aan hen, die hun eerste grondleggers waren, en aan hem, die hun grote hervormer is geweest, zich aldus te openbaren.

2. De goede diensten, die zij aan Israël hebben bewezen. Zij hebben voorbede gedaan voor het volk, en ook voor hen hebben zij menig antwoord des vredes verkregen. Mozes stond in de scheur, en Aaron stond tussen de levenden en de doden, en toen Israël in benauwdheid was, riep Samuël voor hen tot de Heere 1 Samuel 7:9. Daarnaar wordt verwezen in vers 8. O Heere, onze God, Gij hebt hen verhoord, en op hun gebed, zijt Gij hun geweest een vergevend God, Gij hebt vergiffenis geschonken aan het volk, voor hetwelk zij hadden gebeden, en hoewel Gij wraak deed over hun daden, hebt Gij hen toch niet afgesneden, om niet meer Uw volk te zijn, zoals hun zonde verdiend had. "Gij zelf zijt hun een genadig God geweest aldus Dr. Hammond om hunnentwil en hebt op hun bede het volk gespaard, toen Gij op het punt waart om wraak te doen over hun daden, toen Uw toorn zozeer tegen hen ontstoken was, dat hij op het punt was om over hen los te barsten en hen te verdoen."
Dat waren sommige van de vele merkwaardige voorbeelden van Gods heerschappij over Israël, meer dan over ieder ander volk, waarvoor het volk wederom opgeroepen wordt om God te loven, vers 9. Verheft de Heere onze God om hetgeen Hij vroeger voor ons gedaan heeft, zowel als om hetgeen Hij nu onlangs voor ons deed, en buigt u voor de berg van Zijn heiligheid, waarop Hij nu Zijn tempel heeft, en waarover Hij weldra Zijn Koning zal zalven, Psalm 2:6, de eerste een type van de tweede. Laat al Gods Israël daar, als in het middelpunt van de eenheid, samenkomen ter aanbidding, want de Heere onze God is heilig, en verschijnt aldus niet alleen in Zijn heilige wet, maar ook in Zijn heilig Evangelie**.**

PSALM 100 *1 Een lofzang. Gij ganse aarde! juicht de HEERE. 2 Dient de HEERE met blijdschap, komt voor Zijn aanschijn met vrolijk gezang. 3 Weet, dat de HEERE is God; Hij heeft ons gemaakt (en niet wij), Zijn volk en de schapen Zijner weide. 4 Gaat in tot Zijn poorten met lof, in Zijn voorhoven met lofgezang; looft Hem, prijst Zijn Naam. 5 Want de HEERE is goed; Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid, en Zijn getrouwheid van geslacht tot geslacht.*

Het is met goede redenen dat velen deze psalm zeer dikwijls zingen in hun Godsdienstige bijeenkomsten, want hij is zeer geschikt, beide om in ons naderen tot God in heilige inzettingen Godvruchtige gedachten op te wekken en er uitdrukking aan te geven en als ons hart in de woorden is, dan zullen wij de Heere psalmen. De Joden zeggen dat hij geschreven werd om gezongen te worden bij hun dankoffers. Het kan zijn, maar wij zeggen, dat gelijk er niets in is, dat zeer bijzonder en alleen tot hun Godsdienstige instellingen behoort, zo ook het begin dat een oproep is aan alle landen om God te loven hem duidelijk tot de Evangeliekerk uitstrekt.

I. Wij worden hier opgeroepen om God te loven en ons in Hem te verblijden, vers 1, 2, 4.
II. Er wordt ons stof gegeven tot lofzegging, wij moeten Hem loven uit aanmerking van Zijn bestaan en Zijn betrekking tot ons, vers 3, en Zijn goedertierenheid en getrouwheid vers 5. Dat zijn eenvoudige en geheel gewone dingen en daarom des te meer geschikte stof voor onze oefeningen van de Godsvrucht**.**

PSALM 100:1-5
I. De vermaningen tot lofzegging zijn hier zeer dringend. De psalm beantwoordt ten volle aan zijn opschrift: Een lofpsalm. Hij begint met de oproep, die wij nu al verscheidene malen gehad hebben, vers 1. Gij gehele aarde juicht de Heere, gij alle landen, alle inwoners van de aarde. Als alle volken onderwezen zullen zijn en het Evangelie gepredikt zal wezen aan alle creaturen, dan zal aan die oproep ten volle voldaan worden. Maar als wij de voorgaande psalm houden (zoals wij hem verklaard hebben) voor een oproep aan de Joodse kerk om zich

te verblijden in het bestuur van Gods koninkrijk, waar zij onder waren, (gelijk de vier psalmen, die er voorafgingen zagen op de dagen van de Messias), dan zal deze psalm misschien bedoeld zijn op proselieten, die uit alle landen tot de Joodse Godsdienst overgingen.
Maar in elk geval hebben wij hier**:**
1. Een krachtige uitnodiging om God te aanbidden. Niet, dat God ons nodig heeft, of iets dat wij hebben of kunnen doen, maar het is Zijn wil dat wij de Heere zullen dienen, ons zullen toewijden aan Zijn dienst, en ons er mee bezig zullen houden, en dat we Hem niet alleen zullen dienen in alle gehoorzaamheid aan Zijn wet, maar voor Zijn aangezicht zullen komen in de inzettingen, die Hij verordineerd heeft, en waarin Hij beloofd heeft zich te zullen openbaren, vers 2, dat we zullen ingaan tot Zijn poorten en Zijn voorhoven. Aan het volk was het niet veroorloofd in het heilige te gaan daarin gingen alleen de priesters om de dienst te verrichten, maar laat het volk dankbaar zijn voor hun plaats in de voorhoven van Gods huis waar zij werden toegelaten en waar ze de dienst bijwoonden.

2. Grote aanmoediging, die ons gegeven is om blijmoedig te zijn in ons aanbidden van God, vers 2. Dient de Heere met blijdschap. Dit duidt een voorzegging aan, dat er in Evangelietijden zeer bijzonder reden zal wezen voor blijdschap, en deze wordt als een regel van de aanbidding voorgeschreven. Laat God met blijdschap worden gediend, Door heilige vreugde dienen wij in waarheid: het is een eer voor Hem, dat men zich in Hem verblijdt, en wij behoren Hem te dienen met heilige vreugde. Evangelische aanbidders behoren vreugdevolle aanbidders te zijn. Als wij God in oprechtheid dienen, zo laat ons Hem dienen met blijdschap wij moeten daar bereidwillig en ijverig in zijn, blijde wezen als wij geroepen worden "om in het huis des Heeren te gaan," Psalm 122:1, het voor de vertroosting van ons leven houden om gemeenschap te hebben met God, en wij moeten er aangenaam en vrolijk in zijn, moeten zeggen: Het is ons goed hier te wezen, tot God naderen in iedere plicht als tot "de God van de blijdschap onder verheuging," Psalm 43:4. Wij moeten voor Zijn aanschijn komen met vrolijk gezang en niet alleen met vrolijk gezang, maar met lofgezang, vers 4. Gaat in tot Zijn poorten met lof, wij moeten niet alleen onszelf vertroosten, maar God verheerlijken met onze blijdschap, Hem de lof geven voor hetgeen ons aangenaam is.
Weest Hem dankbaar en prijst Zijn naam, dat is:

a. Wij moeten het beschouwen als een gunst, dat wij toegelaten zijn tot Zijn dienst, en Hem danken dat wij vrijheid van toegang tot Hem hebben, verordineerde inzettingen hebben, en voortdurend in de gelegenheid zijn, om in die inzettingen tot Hem te naderen.
b. Wij moeten lof en dankzegging mengen onder al onze Godsdienstige verrichtingen, deze gouden draad moet door elke plicht lopen, Hebreeën 13:15 want het is het werk van de engelen. Dankt God in alles, in elke inzetting zowel als in iedere leiding van Zijn voorzienigheid. II. De stof en de beweegredenen tot lof zijn van groot gewicht, vers 3, 5. Weet wat God is in zichzelf, en wat Hij voor U is. Kennis is de moeder van de godsvrucht en van alle gehoorzaamheid, blinde offers zullen nooit een ziende God behagen. "Weet het, overweegt het en past het toe, dan zult gij ijveriger en gestadiger, inniger en ernstiger zijn in uw aanbidding van Hem."
Laat ons dan deze zeven dingen weten betreffende de Heere Jehovah, met wie wij in al de daden van de godsdienstige aanbidding te doen hebben.

1. Dat de Heere God is, de enig levende en ware God, dat Hij een oneindig volmaakt wezen is, uit zichzelf bestaande, en in zichzelf genoegzaam, en de bron van alle bestaan, Hij is God, en niet een mens zoals wij zijn. Hij is een eeuwige geest, onbegrijpelijk en onafhankelijk, de eerste oorzaak en het einddoel. De heidenen aanbaden het schepsel hunner eigen verbeelding,

de werklieden maakten het en daarom was het God niet, wij aanbidden Hem, die ons gemaakt heeft en geheel de wereld, Hij Is God, en alle andere voorgewende godheden zijn ijdelheid en een leugen, en Hij heeft over hen getriomfeerd.

2. Dat Hij onze Schepper is. Hij heeft ons gemaakt en niet wij. Ik bevind dat ik ben, maar kan niet zeggen: ik ben die ik ben, en derhalve moet ik vragen: Vanwaar ben ik? Wie heeft mij gemaakt? Waar is God, mijn maker? En het is de Heere Jehovah, Hij heeft ons het aanzijn gegeven, Hij is beide de formeerder van ons lichaam en de vader van onze geest. Wij hebben onszelf niet gemaakt, wij konden onszelf niet maken, het is Gods kroonrecht om de oorzaak te zijn van zichzelf, ons bestaan is afgeleid en afhankelijk.

3. Dat Hij daarom onze rechtmatige eigenaar is. Door een letter in het Hebreeuws te veranderen, lezen de Massoreten het: "Hij heeft ons gemaakt, en van Hem zijn wij," of "Hem behoren wij toe, " voeg die beide lezingen samen, en wij leren dat wij, omdat God ons gemaakt heeft en niet wij, daarom ook onszelf niet toebehoren, maar Hem. Hij heeft een onbetwistbaar recht van eigendom in ons en in alle dingen. Van Hem zijn wij, om door Zijn macht bewerkt te worden en toegewijd te worden aan Zijn eer en heerlijkheid.

4. Dat Hij onze soevereine regeerder is. Wij zijn Zijn volk, of onderdanen, en Hij is onze vorst, onze bestuurder en regeerder, die aan ons als sterflijke wezens wetten geeft, en ons ter verantwoording zal roepen voor hetgeen wij doen. De Heere is onze rechter, de Heere is onze wetgever, wij hebben de vrijheid niet om te doen wat wij willen, en moeten ons er altijd nauwgezet op toeleggen om te doen wat ons geboden is.

5. Dat Hij onze milddadige weldoener is. Wij zijn niet slechts Zijn schapen, waarop Hij recht heeft, maar de schapen van Zijn weide, waar Hij zorg voor draagt, "de kudde, die Hij weidt" zo kan het ook gelezen worden en daarom de schapen van Zijn hand, die tot Zijn beschikking zijn, omdat wij de schapen van Zijn weide zijn, Psalm 95:7. Hij, die ons gemaakt heeft, onderhoudt ons en geeft ons alle dingen rijkelijk te genieten.

6. Dat Hij een God is van oneindige genade en goedertierenheid, vers 5. De Heere is goed, en daarom doet Hij goed, Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid, het is een fontein die nooit kan opdrogen. De heiligen, die thans de geheiligde vaten van de barmhartigheid zijn, zullen tot in der eeuwigheid de verheerlijkte gedenktekenen van de goedertierenheid zijn.

7. Dat Hij een God is van onverbreekbare waarheid en trouw. Zijn getrouwheid is van geslacht tot geslacht, geen van Zijn woorden zal ter aarde vallen als verouderd of herroepen: de belofte is vast al de zade, van geslacht tot geslacht**.**

PSALM 101

1 Een psalm van David. Ik zal van goedertierenheid en recht zingen; U zal ik psalmzingen, o HEERE! 2 Ik zal verstandelijk handelen in de oprechten weg; wanneer zult Gij tot mij komen? Ik zal in het midden mijns huizes wandelen, in oprechtheid mijns harten. 3 Ik zal geen Belialsstuk voor mijn ogen stellen; ik haat het doen der afvalligen, het zal mij niet aankleven. 4 Het verkeerde hart zal van mij wijken; de boze zal ik niet kennen. 5 Die zijn naaste in het heimelijke achterklapt; dien zal ik verdelgen; die hoog van ogen is, en trots van hart, die zal ik niet vermogen. 6 Mijn ogen zullen zijn op de getrouwen in het land, dat zij bij mij zitten; die in de oprechten weg wandelt, die zal mij dienen. 7 Wie bedrog pleegt, zal binnen mijn huis niet blijven; die leugenen spreekt, zal voor mijn ogen niet bevestigd worden. 8 Allen morgen

zal ik alle goddelozen des lands verdelgen, om uit de stad des HEEREN alle werkers der ongerechtigheid uit te roeien.

David was ongetwijfeld de schrijver van deze psalm, er ademt de ware geest in van de man naar Gods hart. Het is een plechtige gelofte, die hij deed aan God, toen hij de zorg op zich nam voor een gezin en een koninkrijk. Of hij geschreven werd toen hij terstond na de dood van Saul aan de regering kwam, zoals sommigen denken, of toen hij over geheel Israël begon te regeren en de ark opbracht naar de stad Davids, zoals de mening is van anderen is van geen gewicht of belang. Het is een voortreffelijk plan voor het goede bestuur van een hof, of de instandhouding van deugd en godsvrucht en daardoor van goede orde. Maar het is ook toepasselijk op particuliere gezinnen, het is de psalm van de heer des huizes, het hoofd des gezins. Hij schrijft aan allen, die op een plaats zijn van macht, hetzij in ruimere of ergere kring, voor om hun macht te gebruiken tot straf van de kwaaddoeners, maar tot prijs dergenen die goeddoen. Hier is:

I. De algemene strekking van Davids gelofte, vers 1, 2.
II. De bijzonderheden ervan: dat hij allerlei kwaad zal verfoeien en tegengaan, vers 3-5, 7, 8, en de deugdzamen zal begunstigen en aanmoedigen, vers 6. Sommigen denken dat dit gevoeglijk toegepast kan worden op Christus de Zone Davids, die Zijn kerk, de stad des Heeren regeert naar deze regelen, en die gerechtigheid liefheeft en goddeloosheid haat. Bij het zingen van deze psalm behoren gezinnen, regeerders en geregeerden elkaar te vermanen en op te wekken om naar die regel te wandelen, opdat vrede over hen, en Gods tegenwoordigheid met hen zij**.**

PSALM 101:1-8 David stelt hier voor zichzelf en voor anderen een voorbeeld beide van een goed magistraat en een goed heer des huizes. Indien deze de plichten van hun plaats en roeping zorgvuldig volbrengen, dan zou dit zeer veel bijdragen tot een algemene hervorming van de zeden, een verbetering van de levenswandel. Merk op:

I. Het onderwerp, dat voor de psalm gekozen is, vers 1. Ik zal van goedertierenheid en recht zingen, dat is**:**
1. Van Gods goedertierenheid en recht, en dan ziet het terug op de beschikkingen van Gods voorzienigheid betreffende sedert hij voor het eerst tot koning was gezalfd. Gedurende die tijd was hem menige bestraffing ten deel gevallen, had hij vele ontberingen en moeilijkheden te verduren gehad van de ene kant, meer heeft hij toch van de andere kant vele wonderlijke verlossingen en uitreddingen ondervonden, hem werden gunsten geschonken zoals die van welke hij nu Gode zal zingen. De leidingen van Gods voorzienigheid met Zijn volk zijn gewoonlijk van gemengde aard goedertierenheid en recht. God heeft de ene tegenover het andere gesteld, en ze als Aprildagen gemaakt, regenbuien en zonneschijn. Zo was het met David en zijn gezin, toen er goedertierenheid was in het wederbrengen van de ark, was er recht in de dood van Uzza. Als God in Zijn voorzienigheid ons beproeft met een vermenging van goedertierenheid en recht, dan is het onze plicht om te zingen, Hem te psalmzingen, van het een zowel als van het andere, wij moeten door beide aangedaan zijn en voor beide dankzegging doen aan God.
De Chaldeeuwse Parafrase hierop is opmerkelijk: "Indien Gij mij goedertierenheid bewijst, of, indien Gij een oordeel over mij brengt, zal ik voor U, o Heere, mijn lofzangen voor die alle zingen." Hoe onze uitwendige toestand ook moge zijn, hij zij vreugdevol of smartelijk, altijd moeten wij eer geven aan God, Hem lofzingen, wij moeten ons noch door het lachen

van een voorspoedige toestand noch door de tranen van een toestand van beproeving en ellende buiten de stemming laten brengen om heilige liederen te zingen. Of,

2. Het kan verstaan worden van Davids goedertierenheid en recht. Hij wilde in deze psalm beloven goedertieren te zijn, en rechtvaardig of wijs, want recht wordt dikwijls genomen voor wijsheid. Recht te doen en barmhartigheid lief te hebben, dat is de hoofdsom van onze plicht. Hij wilde zich verbinden om deze nauwgezet te betrachten in de plaats en betrekking, waarin hij door God gesteld was en wel uit aanmerking van hetgeen God in Zijn voorzienigheid over hem beschikt had. Huiselijke zegeningen en huiselijke beproevingen zijn beide roepstemmen en aansporingen tot Godsdienst in het huis, in het gezin. David brengt zijn gelofte in een lied, of psalm, ten einde haar zoveel te beter in zijn eigen geheugen te bewaren, en haar dikwijls te herhalen, en opdat zij zoveel beter en gemakkelijker aan anderen meegedeeld zal kunnen worden, en in zijn geslacht bewaard zal blijven als een voorbeeld voor zijn zonen en opvolgers.

II. Het algemene besluit door David genomen om een zorgvuldig en nauwgezet gedrag te leiden in zijn hof, vers 2. Wij hebben hier**:**

1. Een goed voornemen betreffende zijn wandel betreffende zijn wandel in het algemeen, hoe hij zich in alles zal gedragen. Hij wilde leven naar een regel, niet vrij en naar het goeddunken van zijn eigen hart. Hoewel hij koning was, wilde hij zich door een plechtige gelofte verbinden om een goed levensgedrag te leiden, en betreffende Zijn wandel in zijn gezin in het bijzonder. Niet slechts hoe zijn wandel zou zijn als hij in het openbaar verscheen, als hij op de troon zat, maar hoe zijn wandel, zijn gedrag, zal wezen in zijn huis waar hij meer buiten het gezicht was van de wereld maar waar hij zich onder het oog van God wist. Het is niet genoeg om ons Godsdienstig voor te doen als wij uitgaan en onder de mensen komen, wij moeten ons ook door de Godsdienst laten regeren in ons eigen gezin. Zij, die openbare ambten bekleden, zijn er hierdoor niet van vrijgesteld om met zorg hun eigen gezin te regeren, het is hun veeleer ten plicht gesteld om een goed voorbeeld te geven en te tonen dat zij hun eigen huls wel regeren 1Tim. 3:4 Toen David de hand en vol had met de openbare aangelegenheden, kwam hij toch weer om zijn huis te zegenen, 2 Samuel 6:20.
Hij besluit:

a. Om met nauwgezetheid te handelen en in oprechtheid, ik zal verstandelijk handelen in de oprechte weg, in de weg van Gods geboden, dat is op een volmaakten weg, vers 2, want de wet des Heeren is volmaakt. Daarop zal hij wandelen met een volkomen hart, in alle oprechtheid, niet veinzende tegen God of de mensen. Als wij ons het Woord Gods ten regel stellen, en er door bestuurd worden, als de heerlijkheid Gods ons doel is, dan wandelen wij op de volmaakte weg met een volkomen hart.
b. Verstandelijk te handelen, met wijsheid en bedachtzaamheid. Ik zal verstandelijk handelen, ik zal mijzelf onderrichten op een volkomen wijze aldus sommigen. Ik zal met omzichtigheid wandelen. Wij moeten allen besluiten om te wandelen naar de regelen van de Christelijke wijsheid, op de wegen van de Christelijke Godsvrucht. Nooit moeten wij ons ter zijde afwenden van de volmaakte weg, onder voorwendsel van verstandelijk te handelen, maar terwijl wij ons op de goede weg houden, moeten wij voorzichtig zijn als de slangen.

2. Hier is een goed gebed. Wanneer zult Gij tot mij komen? Als iemand een eigen huis heeft, dan is het een begerenswaardige zaak voor hem, dat God tot hem zal komen en er bij hem zal wonen, en diegenen kunnen Gods tegenwoordigheid verwachten, die met een volkomen hart op een volmaakte weg wandelen. In het bericht, dat de gewijde geschiedschrijver geeft van David, 1 Samuel 18:14, zien wij hoe nauwkeurig dit overeenkomt met zijn voornemen en

gebed, en dat noch het een noch het ander ijdel was. Naar hij zich heeft voorgenomen, gedroeg David zich voorzichtig op al zijn wegen, en naar zijn gebed, was de Heere met hem.

III. Zijn bijzonder besluit om zelf geen kwaad te doen, vers 3. "Ik zal geen Belialsstuk voor mijn ogen stellen. Ik zal niets anders beogen dan hetgeen strekt tot eer van God en het openbare welzijn." Hij zal nooit een plan beramen om zich te verrijken door zijn onderdanen te verarmen, zijn eigen koninklijk kroonrecht uit te breiden door inbreuk te maken op hun eigendom. In al onze wereldlijke aangelegenheden moeten wij zorgdragen dat hetgeen, waar wij onze ogen op gericht houden, recht en goed is, maar geen verboden vrucht is, en dat wij nooit datgene zoeken, wat wij niet kunnen hebben zonder zonde. Het is de aard van een Godvruchtige, dat hij zijn ogen toesluit, dat hij het kwaad niet aanzie. Jesaja 33:15. Ja ik haat het doen van de afvalligen, van hen die afweken van de paden van de billijkheid, Job 31:7. Ik vermijd het niet slechts, ik verafschuw het, het zal mij niet aankleven. Indien enigerlei smet van onrecht op mijn handen zou komen, zal ze er spoedig van afgewassen worden."

IV. Zijn verder besluit om geen slechte dienaren te houden, noch de ondeugdzamen in zijn dienst te gebruiken. Hij zal hen niet steunen, hun generlei gunst betonen, uit vrees dat zij hierdoor verhard zouden worden in hun goddeloosheid en anderen zouden aanmoedigen om hun voorbeeld te volgen. Hij zal zelf geen omgang met hen hebben, hen niet toelaten in het gezelschap van zijn dienaren, uit vrees dat zijn gezin door de besmetting hunner zonde zou aangestoken worden. Hij zal geen vertrouwen in hen stellen, noen hen op enigerlei post van macht onder hem stellen, want zij, die zelf niet verbeterd willen worden, zullen gewis alles wat goed is in de weg staan. Als hij in bijzonderheden gaat treden noemt hij geen dronkaards, overspelers, moordenaars of Godslasteraars, hij liep geen gevaar van grove zondaars als deze in zijn huis toe te laten, hij behoefde ook geen bepaalde verbintenis aan te gaan om met de zodanige geen omgang, geen gemeenschap te hebben. Maar hij noemt zondaren, die minder aanstotelijk maar niet minder gevaarlijk waren, voor wie hij zeer bijzonder op zijn hoede moest wezen, en ten opzichte van wie hij verstandelijk moest handelen.

1. Hij wil niets van doen hebben met boosaardige lieden, personen van een gemelijke, haatdragende aard, die er niet voor terugdeinzen om kwaad te berokkenen aan hen, jegens wie zij een wrok koesteren, vers 4. Het verkeerde hart, iemand, die er behagen in schept gemelijk en verkeerd te zijn, zal van mij wijken, niet geschikt zijnde voor gezelschap, waarvan de band liefde is. De boze zal ik niet kennen." Dat is: "ik zal geen omgang met hem hebben want een weinig van de zuurdesem van de boosaardigheid en goddeloosheid zal het gehele deeg verzuren."

2. Noch met lasteraars en degenen, die er behagen in scheppen om in het geheim de goede naam hunner naasten te bekladden vers 5. "Die van zijn naaste in het geheim achterklapt, valse geruchten verzint of verspreidt ten nadele van zijn goede naam, die zal ik afsnijden van mijn gezin en mijn hof." Er zijn velen, die zich in de gunst trachten te dringen van vorsten door onware voorstellingen van personen en zaken, die, naar zij denken hun vorst zullen behagen, "een heerser, die op leugentaal acht geeft, al zijn dienaars zijn goddeloos," Spreuken 29:12. Maar David wil niet alleen niet naar hen luisteren, maar de bevordering voorkomen van hen, die door vleierij zijn gunst trachten te winnen, hij zal niet alleen hen straffen, die in open gerechtshof valse beschuldigingen inbrengen tegen iemand, maar ook hen, die anderen in het geheim belasteren. Ik wenste wel dat David aan deze zijn gelofte had gedacht in het geval van Mefibóseth en Ziba.

3. Noch met trotse, verwaande, eerzuchtige lieden, door niemand wordt in een gezin, in een hof, in een kerk meer kwaad aangericht, want door hovaardigheid maakt men niet dan gekijf, "daarom zal ik dien, die hoog van ogen is en trots van hart, niet vermogen. Ik zal hen niet dulden, die naar alle bevorderingen haken, want het is zeker dat hun doel niet is goed te doen, maar alleen zichzelf en hun familie te verrijken en van hoog aanzien te maken." God wederstaat de hovaardigen, en dat zal David ook doen.

4. Noch met trouweloze, bedrieglijke personen, die er geen bezwaar in zien om te liegen of bedrog te plegen, vers 7. "Wie bedrog pleegt kan zich wel indringen in mijn huis, in mijn gezin, maar zodra hij ontdekt is, zal hij binnen mijn huis niet blijven." Sommige groten weten gebruik te maken voor hun eigen doeleinden van dezulken, die handig zijn in het bedriegen en vinden hen geschikte werktuigen, maar David zal dezulken niet in zijn dienst gebruiken, die leugen spreekt zal voor mijn ogen niet bevestigd worden, maar zal met verontwaardiging uitgeworpen worden uit mijn huis. Hierin was David een man naar Gods hart, want hoge ogen en een valse tong zijn dingen, die de Heere haat, en hij was ook een type van Christus, die in de grote dag allen, die de leugen liefhebben en doen, uit Zijn tegenwoordigheid zal bannen, Openbaring 22:15.

V. Zijn besluit om aan hen, die verstandig en goed zijn, posten van vertrouwen te geven, vers 6. mijn ogen zullen zijn op de getrouwen in de lande. Voor de keus van zijn dienaren en staatsministers bleef hij in het land Israëls, hij wilde geen vreemdelingen gebruiken, niemand zal bevorderd worden dan geboren Israëlieten en die waarlijk Israëlieten zijn, de getrouwen in de lande, want zelfs in dat land waren er die niet getrouw waren. Op deze getrouwen zullen zijn ogen zijn, om hen te zoeken en te ontdekken, want zij waren bescheiden, hebben zich niet op de voorgrond gesteld, kwamen niet in de stad om naar hoge ambten te dingen maar leefden in afzondering op het land. Diegenen zijn gewoonlijk het meest geschikt voor ereambten en posten van vertrouwen, die er het minst verzot op zijn, er het minst naar haken, en daarom zullen verstandige vorsten hen zien uit te vorsen in hun plaatsen van afzondering, hen bij zich doen wonen, en hun een werkkring onder hen aanwijzen. Hij, die wandelt op een volmaakte weg die nauwgezet is in hetgeen hij zegt en doet, zal mij dienen, het koninkrijk moet doorzocht worden om eerlijke mannen te ontdekken, ten einde hen tot hovelingen te maken, en zo iemand beter is dan een ander, dan moet hij bevorderd worden. Dit was een goed besluit van David, maar hij heeft er zich of niet aan gehouden, of hij was misleid in zijn oordeel, toen hij Achitofel tot zijn rechterhand maakte. Om der wille van henzelf en van hun kinderen moeten hoofden van gezinnen er naar streven om dienstboden te nemen, van wie zij reden hebben te hopen dat zij God vrezen. De Zone Davids heeft Zijn ogen op de getrouwen in de lande, Zijn verborgenheid is met hen, en zij zullen bij Hem wonen. Saul koos tot zijn dienaren personen, die een goed, kloekmoedig voorkomen hadden, David koos dezulken, die Godvruchtig waren.

Eindelijk. Zijn besluit, om zijn ijver aan te wenden voor de hervorming, de verbetering van de zeden in stad en land, zowel als die van het hof, vers 8. "Ik zal vroegtijdig alle goddelozen des lands verdelgen, allen die ontdekt en schuldig verklaard zijn, het recht zal zijn loop tegen hen hebben." Hij wilde alles doen wat hij kon om al de goddelozen te verdelgen, zodat er niemand overbleef, van wie het bekend was dat hij een goddeloos leven leidde. Hij wilde het vroeg doen, hij wilde geen tijd verliezen, geen moeite sparen, hij wilde ijverig en voortvarend zijn, om de hervorming van de zeden te bevorderen, en de ondeugd tegen te gaan, en wie iets van belang in die zaak wil teweegbrengen, moet vroeg opstaan. Wat hij beoogde was niet slechts de beveiliging en bevestiging van zijn eigen regering en de vrede des lands, maar de eer van God in de reinheid van Zijn kerk. Om uit de stad des Heeren alle werkers van de

ongerechtigheid uit te roeien, niet alleen Jeruzalem, maar het gehele land was de stad des Heeren en dat is ook de Evangeliekerk. Het is het belang van de stad des Heeren om gezuiverd te zijn van de werkers van de ongerechtigheid, die haar en bezwalken en verzwakken, en daarom is het de plicht van allen om ieder op zijn plaats te doen wat zij kunnen voor zo goed een werk en er ijverig in te zijn. De dag komt, wanneer de Zone Davids alle werkers van de ongerechtigheid zal uitroeien, weren zal van het Nieuwe Jeruzalem, want daarin zal niemand komen, die ongerechtigheid doet**.**

PSALM 102

1 Een gebed des verdrukten, als hij overstelpt is, en zijn klacht uitstort voor het aangezicht des HEEREN. (102:2) O HEERE! hoor mijn gebed, en laat mijn geroep tot U komen. 2 (102:3) Verberg Uw aangezicht niet voor mij, neig Uw oor tot mij ten dage mijner benauwdheid; ten dage als ik roep, verhoor mij haastelijk. 3 (102:4) Want mijn dagen zijn vergaan als rook, en mijn gebeenten zijn uitgebrand als een haard. 4 (102:5) Mijn hart is geslagen en verdord als gras, zodat ik vergeten heb mijn brood te eten. 5 (102:6) Mijn gebeente kleeft aan mijn vlees, vanwege de stem mijns zuchtens. 6 (102:7) Ik ben een roerdomp der woestijn gelijk geworden, ik ben geworden als een steenuil der wildernissen. 7 (102:8) Ik waak, en ben geworden als een eenzame mus op het dak. 8 (102:9) Mijn vijanden smaden mij al de dag; die tegen mij razen, zweren bij mij. 9 (102:10) Want ik eet as als brood, en vermeng mijn drank met tranen. 10 (102:11) Vanwege Uw verstoordheid en Uw groten toorn; want Gij hebt mij verheven, en mij weder neergeworpen. 11 (102:12) Mijn dagen zijn als een afgaande schaduw, en ik verdor als gras. 12 (102:13) Maar Gij, HEERE! blijft in eeuwigheid, en Uw gedachtenis van geslacht tot geslacht. 13 (102:14) Gij zult opstaan, Gij zult U ontfermen over Sion, want de tijd om haar genadig te zijn, want de bestemde tijd is gekomen. 14 (102:15) Want Uw knechten hebben een welgevallen aan haar stenen, en hebben medelijden met haar gruis. 15 (102:16) Dan zullen de heidenen de Naam des HEEREN vrezen, en alle koningen der aarde Uw heerlijkheid. 16 (102:17) Als de HEERE Sion zal opgebouwd hebben, in Zijn heerlijkheid zal verscheen zijn, 17 (102:18) Zich gewend zal hebben tot het gebed desgenen, die gans ontbloot is, en niet versmaad hebben hunlieder gebed; 18 (102:19) Dat zal geschreven worden voor het navolgende geslacht; en het volk, dat geschapen zal worden, zal de HEERE loven; 19 (102:20) Omdat Hij uit de hoogte Zijns heiligdoms zal hebben neerwaarts gezien; dat de HEERE uit de hemel op de aarde geschouwd zal hebben; 20 (102:21) Om het zuchten der gevangenen te horen, om los te maken de kinderen des doods; 21 (102:22) Opdat men de Naam des HEEREN vertelle te Sion, en Zijn lof te Jeruzalem; 22 (102:23) Wanneer de volken samen zullen vergaderd worden, ook de koninkrijken, om de HEERE te dienen. 23 (102:24) Hij heeft mijn kracht op de weg ter neer gedrukt; mijn dagen heeft Hij verkort. 24 (102:25) Ik zeide: Mijn God! neem mij niet weg in het midden mijner dagen; Uw jaren zijn van geslacht tot geslacht. 25 (102:26) Gij hebt voormaals de aarde gegrond, en de hemelen zijn het werk Uwer handen; 26 (102:27) Die zullen vergaan, maar Gij zult staande blijven; en zij alle zullen als een kleed verouden; Gij zult ze veranderen als een gewaad, en zij zullen veranderd zijn. 27 (102:28) Maar Gij zijt Dezelfde, en Uw jaren zullen niet geëindigd worden. 28 (102:29) De kinderen Uwer knechten zullen wonen, en hun zaad zal voor Uw aangezicht bevestigd worden.

Sommigen denken dat David deze psalm geschreven heeft ten tijde van Absaloms opstand, anderen dat Daniël, Nehémia, of een andere profeet hem geschreven heeft ten gebruike van de kerk, toen zij in gevangenschap was in Babel, omdat hij van de verwoesting van Sion schijnt te spreken, en van een tijd, gesteld voor de wederopbouw ervan, die Daniel in de boeken gemerkt heeft, Daniel 9:2. Of misschien was de psalmist zelf in grote beproeving, waarover hij klaagt in het begin van deze psalmen, Maar (zoals in Psalm 77 en elders) zich vertroost door de gedachte aan Gods eeuwigheid en de voorspoed en de bestendigheid van de kerk, hoezeer zij thans ook benauwd en bedreigd wordt. Maar uit de toepassing van vers 26 en 27 op Christus, Hebreeën 10:1-12 blijkt duidelijk dat de psalm betrekking heeft op de dagen van de Messias, en spreekt of van Zijn beproeving, of van de beproeving van Zijn kerk om Zijnentwil. Wij hebben in de psalm:

I. Een droeve klacht, die de psalmist aanheft, hetzij voor zichzelf of in naam van de kerk, over grote beproevingen, die zeer drukkend waren, vers 2-12.

II. Tijdige vertroostingen in dit leed, ontleend:
1. Aan de eeuwigheid Gods, vers 13, 25, 28.
2. Aan een gelovig vooruitzicht op de verlossing, die God zelf ter bestemder lijd voor de beproefde kerk zal werken vers 14-23 en de voortduur ervan in de wereld vers 29. Als wij bij het zingen van deze psalm het niet nodig hebben om dezelfde klachten te doen kunnen wij toch naar aanleiding ervan medegevoel hebben met hen, die het wel nodig hebben, en dan zal het troostrijke deel van de psalm ons zoveel lieflijker zijn bij het zingen ervan.

PSALM 102:1-12
Het opschrift van deze psalm vers 1, is zeer opmerkelijk. Het is een gebed des verdrukten, het werd samengesteld door iemand, die zelf verdrukt was, verdrukt met de kerk en voor haar. Op hen, die hart hebben voor de algemene aangelegenheden, het algemene welzijn, drukken beproevingen van die soort meer dan op iemand anders. Het is geschikt voor een staat van beproeving, en is bestemd voor het gebruik van anderen, die in eenzelfde benauwdheid verkeren, want al wat tevoren geschreven is, is opzettelijk geschreven ten onze gebruike. Het gehele Woord van God is nuttig om ons te besturen in het gebed, maar hier, zoals dikwijls elders, heeft de Heilige Geest ons gebed voor ons opgesteld, heeft Hij woorden in onze mond gelegd, Hoséa 14:3. Hier is een gebed, in de handen gegeven van de verdrukten, laat hen niet hun handen, maar hun hart er toe zetten en het God aanbieden. Het is dikwijls het lot van de beste heiligen om verdrukt te zijn in deze wereld. Zelfs Godvruchtige mensen kunnen schier overstelpt zijn door hun beproevingen en op het punt zijn van er onder te bezwijken. Als wij in een toestand zijn van beproeving, en onze geest overstelpt is, dan is het onze plicht en ons belang om te bidden, en door het gebed onze klacht te storten voor het aangezicht des Heeren, hetgeen te kennen geeft dat God ons toestaat vrijmoedig bij Hem te zijn, dat Hij ons zowel vrijheid van spreken als vrijheid van toegang tot Hem geeft. Het geeft ook te kennen welk een verlichting het is voor een bedrukt gemoed om zich door een ootmoedige voorstelling van zijn grieven en zijn leed lucht te geven. Zulk een voorstelling hebben wij hier, waarin:

I. De psalmist nederig vraagt aan God om kennis te nemen van zijn beproeving, en van zijn gebed in zijn beproeving, vers 2, 3. Als wij bidden in onze beproeving,

1. Dan moet het ons grote verlangen zijn dat God ons genadiglijk zal horen, want als onze gebeden niet welbehaaglijk zijn aan God, dan zullen zij doelloos zijn voor onszelf. Laat ons dit dus op het oog hebben dat ons gebed tot God moge komen, in Zijn oren moge komen, Psalm 18:7, en laat ons te dien einde ons gebed opheffen en onze ziel er mee opheffen.

2. Dan kan het onze hoop zijn dat God ons genadiglijk zal horen, omdat Hij ons bevolen heeft Hem te zoeken, en beloofd heeft dat wij Hem niet tevergeefs zullen zoeken. Als wij in het geloof een gebed opzenden dan kunnen wij in het geloof zeggen: o Heere, hoor mijn gebed.
a. "Openbaar U aan mij, verberg Uw aangezicht niet voor mij in misnoegen ten dage mijner benauwdheid. Indien Gij mij al niet terstond verlost, zo laat mij dan toch weten dat Gij mij gunstig zijt, indien ik de werkingen Uwer hand voor mij niet zie, zo laat mij dan toch Uw vriendelijk aanschijn zien." Het verbergen van Gods aangezicht is voor een Godvruchtige benauwdheid genoeg, zelfs in zijn voorspoed, Psalm 30:8. Toen Gij Uw aangezicht verborg, werd ik verschrikt, maar als God Zijn aangezicht verbergt als wij in benauwdheid zijn, dan voorwaar is de toestand zeer treurig.

b. "Openbaar U voor mij, ten mijnen behoeve, hoor mij niet slechts, maar verhoor mij, geef mij de verlossing, die ik nodig heb en die ik zoek, verhoor mij haastelijk, namelijk ten dage

als ik roep. " Als de benauwdheid zwaar wordt, geeft God ons vrijheid om aldus dringend te zijn in ons gebed, maar toch moet het met ootmoed en lijdzaamheid zijn.

II. Hij stort een droeve klacht uit over de ellendige toestand, waarin hij door zijn beproevingen gekomen was.
1. Zijn lichaam was vermagerd en uitgeteerd, hij was een geraamte geworden, er was niets dan vel en been van hem over. Gelijk voorspoed en vreugde voorgesteld worden als het gebeente vet makende, de beenderen doende groenen als het tedere gras, zo worden grote ellende en smart hier voorgesteld door het tegenovergestelde daarvan: mijn gebeente is uitgebrand als een haard, vers 4, mijn gebeente kleeft aan mijn vlees, vers 5, ja mijn hart is geslagen en verdord als gras, vers 5, het raakt de levensdoelen, waarin een merkbaar verval is gekomen. Ik verdor als gras, vers 12, verschroeid zijnde door de brandende hitte mijner beproevingen. Indien wij aldus door lichaamskrankheid naar de diepte zijn gebracht, laat ons dit dan niet vreemd vinden, het lichaam is als gras, zwak en van de aarde, geen wonder dus dat het verdort.

2. Hij was zeer neerslachtig en bezwaard van geest. Hij was zo vervuld van de gedachte aan zijn beproevingen, dat hij vergat zijn brood te eten, vers 5, hij had geen lust in zijn noodzakelijk voedsel en had er ook geen smaak in. Als God Zijn aangezicht verbergt voor een ziel, dan zullen de genietingen van de zinnen geur noch sap meer hebben. Hij was altijd zuchtende en kermende, als iemand die bovenmate gedrukt is vers 6, en dit verteerde hem, ontnam hem alle moed, hij zocht de eenzaamheid, zoals droefgeestige lieden altijd doen, zijn vrienden verlieten hem, waren schuw van hem, en hij gaf al even weinig om hun gezelschap, vers 7, 8. "Ik ben een roerdomp van de woestijn gelijk geworden, die een klagend geluid maakt, ik ben geworden als een steenuil van de wildernissen, die gaarne in bouwvallen huist, ik waak en ben geworden als een eenzame mus op het dak. Ik breng mijn uren door peinzende over mijn verdriet en mijzelf beklagende."
Die aldus handelen als zij in kommer en droefheid zijn en er zich in toegeven om te klagen en te zuchten, benadelen zichzelf, zij weten niet wat zij doen, noch welk voordeel zij hierdoor geven aan de verzoeker. Als wij in beproeving zijn, dan moeten wij eenzaam zitten om onze wegen te overdenken, Klaagliederen 3:28, maar niet eenzaam zitten om ons toe te geven in overmatige smart.

3. Hij werd belasterd door zijn vijanden, allerlei kwaad werd tegen hem gesproken. Toen zijn vrienden van hem weggingen, hebben zijn vijanden zich tegen hem gesteld, vers 9. mijn vijanden smaden mij al de dag, waarmee zij bedoelden hem te grieven (want een edelaardig gemoed lijdt onder de smaad) en een blaam op hem te werpen voor de mensen. Als zij hem op geen andere wijze konden bereiken schoten zij deze pijlen op hem af, namelijk bittere woorden, daarin waren zij onvermoeid zij deden het al de dag, het was een gestadig druipen op hem. Zijn vijanden waren woedend, zij razen tegen mij, en zeer hardnekkig en onverzoenlijk, zij zweren tegen mij, zoals de Joden, die zich onder ede hadden verbonden om Paulus te doden. Of: Zij hebben tegen mij gezworen als beschuldigers, om mij het leven te benomen.

4. Hij vastte en weende onder de tekenen van Gods misnoegen, vers 10, 11. Ik eet as als brood, in plaats van mijn brood te eten, ben ik in stof en as gaan neerliggen, en ik vermeng mijn drank met tranen, als ik mij had moeten verkwikken door te drinken, heb ik mij slechts lucht gegeven door te wenen." En waarom? Hij zegt het ons in vers 11, vanwege uw verstoordheid. Het was niet zozeer de benauwdheid zelf, die hem benauwde, als wel de toorn Gods, die hij vreesde de oorzaak te zijn van zijn benauwdheid. Dit was de gal en alsem in de

beproeving en ellende, want Gij hebt mij verheven en mij weer neergeworpen, zoals hetgeen wij ter aarde werpen met het doel te vergruizelen: eerst heffen wij het op, ten einde het met te meer kracht neer te werpen. Of, Gij hebt mij voormaals verheven in eer en blijdschap en ongemene voorspoed, maar de herinnering daaraan verzwaart mijn tegenwoordig lijden en maakt het des te meer smartelijk." Wij moeten de hand Gods zien zowel in ons opgeheven als in ons neergeworpen worden, en zeggen: Geloofd zij de naam des Heeren, die gegeven en genomen heeft."

5. Hij beschouwde zich als een stervende. mijn dagen zijn vergaan als rook, vers 4, die snel verdwijnt. Of, zij zijn vergaan in rook waarvan niets overblijft, zij zijn als een afgaande schaduw, vers 12, als de avondschaduw die het naderen aankondigt van de nacht. Hoewel dit alles nu van persoonlijke ramp en van de psalmist schijnt te spreken en dus een gepast gebed is voor een particulier persoon die in verdrukking en lijden is, wordt het toch ondersteld een beschrijving te zijn van de beproevingen van de kerk Gods, waarmee de psalmist zijn medegevoel te kennen geeft, het openbare leed tot het zijn makende. Het mystieke lichaam van Christus is hier soms als het lichaam van de psalmist, verdord en verschroeid, ja als dorre doodsbeenderen. De kerk wordt somwijlen naar de woestijn gedrongen, schijnt verloren te zijn, geeft zichzelf onder de tekenen van Gods misnoegen, op als verloren**.**

PSALM 102:13-23

Aan vele zeer grote en dierbare beloften wordt hier gedacht, en zij worden bijeengebracht om op te wegen tegen de voorgaande klachten, want de oprechten gaat het licht op in de duisternis, zodat zij wel neergeworpen zijn, maar niet in wanhoop. Het staat slecht met de psalmist zelf, slecht met het volk van God, maar hij heeft vele gedachten, die hem verkwikken en vertroosten.

I. Wij zijn stervende schepselen, onze belangen en vertroostingen zijn stervende, maar God is een eeuwig levende God, vers 13. "Mijne dagen zijn als een afgaande schaduw, het is niet te verhelpen, de nacht komt over mij, maar Gij, Heere, blijft in eeuwigheid. Ons leven is voorbijgaande, maar het uw is bestendig, onze vrienden sterven, maar Gij, onze God, sterft niet, wat ons bedreigt, kan tot U niet genaken, onze namen zullen in het stof geschreven zijn en in vergetelheid komen, maar uw gedachtenis is van geslacht tot geslacht, tot het einde des tijde, ja tot in eeuwigheid zult Gij gekend en geëerd zijn." Een Godvruchtige bemint God meer dan zichzelf, en daarom kan hij de lieflijke gedachte aan de onveranderlijke volzaligheid van de eeuwige Geest doen opwegen tegen zijn eigen leed en zijn dood. God blijft in eeuwigheid, de getrouwe begunstiger en beschermer van Zijn kerk, en Zijn eer en eeuwige gedachtenis zeer gemoeid zijnde met haar belangen, kunnen wij er zeker van zijn dat deze niet veronachtzaamd zullen worden.

II. Het arme Sion is nu in benauwdheid, maar er zal een tijd komen voor zijn hulp en verlichting, vers 14. Gij zult opstaan, Gij zult U ontfermen over Sion, de hoop op verlossing is gegrond op de goedertierenheid Gods. "Gij zult U ontfermen over Sion, want het is een voorwerp geworden voor Uw mededogen." En op Gods macht: "Gij zult opstaan en U ontfermen, zult Uzelf opwekken om dit te doen, zult het doen in weerwil van de tegenstand van de vijanden van de kerk." De eer des Heeren van de heirscharen zal dit doen. Zeer bemoedigend is, dat er een gezette tijd is voor de verlossing van de kerk, die niet slechts eens komen zal, maar op de bestemde tijd komen zal, de tijd, die de oneindige wijsheid er voor bepaald heeft, en die daarom de beste tijd er voor is, de tijd, door de eeuwige waarheid er voor vastgesteld, en daarom is het een zekere een stellige, ontwijfelbare tijd, die niet vergeten of langer uitgesteld zal worden. Aan het einde van zeventig jaren zou de tijd om Sion genadig te

zijn door het te verlossen van de dochter van Babylon moeten komen, en hij is gekomen. Sion was nu in puin, namelijk de tempel, die in de stad Davids gebouwd was, Sion genadig te zijn betekent de wederopbouw van de tempel, zoals dit verklaard en uitgelegd is in vers 17. Dit wordt verwacht van de gunst van God, die alles wederom in orde zal brengen en van niets anders dan van deze, en daarom bidt Daniel: "Doe Uw aangezicht lichten over Uw heiligdom, dat verwoest is," Daniel 9:17. Het bouwen van Sion is zo groot een gunst voor een volk als zij slechts kunnen begeren. Geen zegen is meer begerenswaardig voor een vervallen staat, dan de herstelling van zijn kerkvoorrechten. Dit nu wordt hier gewenst, daarnaar wordt verlangd.

1. Omdat dit een grote blijdschap zou wezen voor Sions vrienden, vers 15. uw knechten hebben een welgevallen zelfs aan de stenen van de tempel, hoewel zij neergeworpen en verstrooid waren, en hebben medeleden met haar gruis, het puin en de afval van Sion. Merk hier op dat, hoewel de tempel verwoest was, de sternen ervan toch verkregen konden worden voor een nieuw gebouw, en er waren personen, die zich daarmee bemoedigden, want zij beminden dit puin. Zij, die de kerk van God waarlijk liefhebben, hebben haar lief als zij in verdrukking is, zowel als wanneer zij voorspoed heeft en het is een goede grond voor de hoop, dat God het puin van Sion genadig zal zijn, als Hij het in het hart van Zijn volk geeft om er medelijden mee te hebben, en dit tonen door hun gebed en hun streven, gelijk het ook een goede pleitgrond bij God is om genade voor Sion, dat er personen zijn, die in liefdevolle zorg over haar zijn, en die wachten op het heil des Heeren.

2. Omdat dit een goede invloed zal hebben op Sions naburen, vers 16. Het zal misschien een gelukkig middel zijn tot hun bekering, tot hun overtuiging tenminste, want dan zullen de heidenen de naam des Heeren vrezen, zij zullen hoge gedachten van Hem hebben en van Zijn volk, en zelfs de koningen van de aarde zullen getroffen zijn door Zijn heerlijkheid. Zij zullen betere gedachten hebben van de kerk Gods dan zij gehad hebben, als God door Zijn voorzienigheid haar aldus eert, zij zullen vrezen om er iets tegen te doen, als zij zien dat God haar partij neemt, ja meer, zij zullen zeggen, "Wij zullen met ulieden gaan want wij hebben gezien dat God met ulieden is," Zacharia 8:23. Aldus is gezegd dat "velen uit de volkeren des lands Joden werden, want de vrees van de Joden was op hen gevallen," Esther 8:17.

3. Omdat het strekken zou tot eer van Sions God, vers 17. Als de Heere Sion zal opgebouwd hebben: zij houden het voor zeker dat het geschieden zal, want God zelf heeft het op zich genomen, in Zijn heerlijkheid zal verscheen zijn, weshalve allen, die Zijn heerlijkheid tot hun hoogste doel hebben gesteld, het begeren en er om bidden. De stichting van de kerk zal de verheerlijking wezen van God, en daarom kunnen wij er zeker van zijn dat het ter bestemder tijd zal geschieden. Zij, die in het geloof bidden: "Vader, verheerlijk Uwen raam," kunnen hetzelfde antwoord op dat gebed ontvangen, dat aan Christus zelf door een stem van de hemel gegeven werd: "Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal hem wederom verheerlijken." III. Op de gebeden van Gods volk schijnt nu geen acht te worden geslagen, maar er zal op gelet worden en zij zullen ten zeerste worden aangemoedigd. Hij zal acht geven op het gebed desgenen, die geheel ontbloot is, vers 18. In vers 17. was gezegd dat God in Zijn heerlijkheid zal verschijnen, in zo'n heerlijkheid, dat zelfs koningen er ontzag voor zullen hebben, vers 16. Als de groten van de aarde in hun heerlijkheid verschijnen, dan zien zij allicht met minachting neer op degenen, die zich tot hen wenden, maar de grote God zal dit niet doen.

Merk op**:**

1. De geringheid van de smekelingen, zij zijn geheel ontbloot. Het is een sierlijk woord, dat hier gebruikt is, dat heide in de woestijn betekent, een lage struik, zoals de hysop aan de wand. Zij worden ondersteld in zeer nederige, geringe staat te zijn, verrijkt met geestelijke

zegeningen, maar arm in het goed van deze wereld, de armen, de zwakken, de verlatenen, de beroofden, zo onderscheidenlijk is dit woord overgezet. Of het kan ook het verbroken hart betekenen, dat God verwacht in allen, die tot Hem naderen, en dat Hij zal aanzien in genade. Dat zal hen op de knieën brengen, mensen die arm, geheel ontbloot zijn, moeten biddende mensen wezen, 1 Timotheüs 5:5.

2. De gunst van God jegens hen in weerwil van hun geringheid. Hij zal zich wenden tot hun gebed, er acht op geven, opmerkende zijn tot hun smeking, 2 Kronieken 6-40, en hun gebed niet versmaden. Er ligt hier meer in opgesloten dan uitgedrukt is. Hij zal het waarderen, er een welbehagen in hebben, en er een antwoord des vredes op geven, dat de grootste eer is die er aan bewezen kan worden. Maar het is aldus uitgedrukt, omdat anderen hun bidden versmaadden, zij zelf vrezen dat God het zal versmaden, en men heeft van Hem gedacht dat Hij het versmaadde, omdat hun beproeving zolang aanhield en hun gebed niet verhoord was. Als wij denken aan onze eigen geringheid en onwaardigheid, onze duisternis en dodigheid en het in velerlei opzicht gebrekkige van onze gebeden, dan hebben wij reden om te denken dat onze gebeden met minachting in de hemel ontvangen zullen worden, maar hier wordt ons het tegendeel verzekerd, want wij hebben een voorspraak bij de Vader en zijn onder de genade, niet onder de wet. Dit voorbeeld van Gods gunst jegens Zijn biddend volk, hoewel zij geheel ontbloot zijn zal een blijvende aanmoediging zijn tot het gebed, vers 19.
Dit zal beschreven worden voor het navolgende geslacht, opdat niemand wanhope al is het ook, dat hij geheel ontbloot is, noch zal denken dat zijn gebeden vergeten zijn omdat zij niet terstond werden verhoord. De ervaringen van anderen behoren een aanmoediging te zijn voor ons om God te zoeken en op Hem te vertrouwen. En indien wij de vertroosting hebben van de ervaring van anderen dan past het ons om er God de eer voor te geven Het volk, dat geschapen zal worden, zal de Heere loven voor hetgeen Hij gedaan heeft, beide voor hen en voor hun voorgangers, op velen, die nu nog niet geboren zijn, zal het lezen van de geschiedenis van de kerk de uitwerking hebben, dat zij proselieten worden. Het volk dat door Goddelijke genade opnieuw geschapen, wedergeboren zal worden, dat een soort van eerstelingen van Zijn schepselen zal wezen, zal de Heere loven voor de verhoring van hun gebed, toen zij meer ontbloot waren.

IV. De onrechtvaardig veroordeelde gevangenen schijnen als schapen voor de slachtbank bestemd, maar er zal gezorgd worden voor hun loslating, vers 20, 21. God heeft uit de hoogte Zijns heiligdoms neerwaarts gezien, van de hemel, waar Hij Zijn troon bereid heeft, die hoogste, die heilige plaats. Vandaar zag Hij neer op de aarde, en niets op deze aarde is voor Zijn alziend oog verborgen. Hij ziet neer, niet om de koninkrijken van de wereld en hun heerlijkheid te beschouwen, maar om daden van genade te doen om het zuchten van de gevangenen te horen (waar wij wel gaarne buiten het gehoor van zijn,) en hun zuchten niet alleen te horen, maar hen te helpen los te maken de kinderen des doods, als er tussen hen en de dood slechts een schrede is. Sommigen verstaan het van de bevrijding van de Joden uit de Babylonische gevangenschap. God heeft hun zuchten aldaar gehoord, zoals Hij het gehoord heeft, toen zij in Egypte waren, Exodus 3:7, 9, en neergekomen is om hen te verlossen. God neemt kennis, niet alleen van de gebeden van Zijn verdrukt volk, die de taal zijn van de genade, maar ook van hun zuchten, dat de taal is van de natuur. Zie het Goddelijk mededogen in zijn horen van het zuchten van de gevangenen, en de Goddelijke macht in het losmaken van de banden van de gevangenen, als zij ten dode gedoemd zijn, als zij geboeid en gekluisterd zijn. Wij hebben er een voorbeeld van in Petrus, Handelingen 12:6.

Voorbeelden als deze van de neerbuigende goedheid Gods en van Zijn mededogen zullen helpen**:**

1. Om de naam des Heeren te vertellen te Sion, en te doen blijken dat Hij beantwoordt aan Zijn naam, die Hij zelf bekend heeft gemaakt: De Heere God, genadig en barmhartig, en dit vertellen van Zijn naam te Sion, zal het onderwerp van Zijn lof zijn te Jeruzalem, vers 22. Als God door de leidingen van Zijn voorzienigheid Zijn naam bekend maakt, dan moeten wij door onze dankerkentenis er voor Zijn lof verkondigen, die de echo moet wezen van Zijn naam. God zal Zijn volk, dat gevangen is in Babel, bevrijden, opdat zij Zijn naam zullen vertellen te Sion, de plaats, die Hij verkoren heeft om er Zijn naam te stellen, en Zijn lof te verkondigen in Jeruzalem bij hun terugkomst aldaar. In het land hunner gevangenschap konden zij de liederen Sions niet zingen, Psalm 137:3, 4, en daarom heeft God hen wedergebracht te Jeruzalem, opdat zij die aldaar zouden zingen. Daarvoor geeft God vrijheid uit gevangenschap. Voer mijn ziel uit de gevangenis, om Uwen naam te loven, daarvoor geeft Hij leven uit de doden: "Laat mijn ziel leven en zij zal U loven," Psalm 119:175.

2. Zij zullen helpen om anderen aan te trekken tot de aanbidding van God, vers 23. Als het volk van God vergaderd zal zijn te Jeruzalem zoals zij er na hun terugkeer uit Babel vergaderd zijn geworden hebben velen uit de koninkrijken zich met hen verenigd om de Heere te dienen. Dit is vervuld geworden Ezra 6:21, waar wij vinden dat niet alleen de kinderen Israëls, die uit de gevangenschap waren wedergekomen, maar ook velen "die zich van de onreinheid van de heidenen des lands tot hen hadden afgezonderd, met blijdschap het feest van de ongezuurde broden hielden." Maar het kan nog verder zien, naar de bekering van de heidenen tot het geloof van Christus in de laatste dagen. Christus heeft de gevangenen vrijheid uitgeroepen, en opening van de gevangenis aan hen, die gebonden waren, opdat zij de naam des Heeren zouden vertellen in de Evangeliekerk waarin Joden en heidenen zich zullen verenigen**.**

PSALM 102:24-29

Wij kunnen hier opmerken:

I. Het dreigende gevaar, waarin de Joodse kerk zich bevond, om geheel teniet te gaan in de Babylonische gevangenschap, vers 24. Hij heeft mijn kracht op de weg terneer gedrukt. Zij waren gedurende vele eeuwen op de weg naar de vervulling van de grote belofte, gedaan aan hun vaderen betreffende de Messias, en even sterk er naar verlangende, als ooit een reiziger naar het einde van zijn reis heeft verlangd, de inzettingen van de wet leidden hen op de weg, maar toen de tien stammen verloren gingen in Assyrië, en de twee stemmen bijna verloren waren in Babel, was de kracht van dat volk verzwakt, en naar alle ogenschijn waren hun dagen verkort, want zij zeiden: "Onze verwachting is verloren, wij zijn afgesneden." Ezechiël 37:11. En wat komt er dan van de beloften, dat Silo uit Juda zal voortkomen, de ster zal opgaan uit Jakob, en de Messias uit het geslacht van David zal voortkomen? Indien zij falen, faalt de belofte. Hiervan spreekt de psalmist als in zijn eigen persoon.

Het is zeer toepasselijk op twee van de gewone beproevingen van deze tijd**:**

1. Ziekelijk te zijn, Lichaamskrankheid zal spoedig onze kracht terneer drukken op de weg, de wachters des huizes doen beven, en de sterke mannen zich doen krommen.

2. Om een kort leven te hebben. Waar het eerste gevoeld wordt, wordt dit gevreesd, als naar de loop van de natuur onze kracht verzwakt wordt in het midden onder dagen, wat kunnen wij dan anders verwachten, dan dat het getal van onze maanden in het midden zal worden afgesneden? En wat moeten wij dan anders doen dan dienovereenkomstig onze maatregelen nemen? Wij moeten er Gods hand in erkennen, want in Zijn hand is onze kracht, zijn onze tijden. En wij moeten het in overeenstemming achten met Zijn liefde, want het is dikwijls het

lot geweest van hen, die hun kracht goed besteed hebben, dat zij verzwakt werd, en van hen, die zeer slecht gemist konden worden dat hun dagen verkort werden.

II. Een gebed voor de voortduur ervan, vers 25 : Mijn God, neem mij niet weg in het midden mijner dagen, laat deze arme kerk niet afgesneden worden in het midden van de dagen die er voor bestemd zijn door uw belofte, laat haar niet afgesneden worden voordat de Messias is gekomen. "Verderf haar niet, want daar is een zegen in," Jesaja 65:8. Zij is een misdadigster, maar om de wille van de zegen, die in haar is, bidt zij om uitstel. Dit is een gebed voor de beproefden, en dat wij, met onderworpenheid aan de wil van God, in het geloof tot God kunnen opzenden, dat God ons niet zal wegnemen in het midden onzer dagen maar dat Hij, zo het goed is in Zijn ogen ons zal sparen om Hem nog verder te dienen en rijper te worden voor de hemel.

III. Een pleitgrond om aan dit gebed kracht bij te zetten, ontleend aan de eeuwigheid van de beloofde Messias, vers 26-28. De apostel haalt deze verzen aan, Hebreeën 1:10-12 en zegt ons: Hij zei dit tot de Zoon, en in die uitlegging hebben wij te berusten. Bij al de veranderingen, die over de kerk komen, en al de gevaren, die haar bedreigen, is het zeer troostrijk dat Jezus Christus dezelfde is gisteren en heden en in der eeuwigheid. uw jaren zullen niet geëindigd worden. En evenzo is het troostrijk bij het verval en de dood van ons eigen lichaam en het sterven van onze vrienden, dat God een eeuwig God is, en dat wij daarom in Hem, zo Hij de onze is, eeuwige vertroostingen kunnen hebben. Let in deze pleitgrond erop, hoe de eeuwigheid van de Schepper verduidelijkt of opgehelderd wordt, hij vergelijkt haar bij de veranderlijkheid van het schepsel, want het is alleen Gods kroonrecht om onveranderlijk te zijn.

1. God heeft de wereld gemaakt, en daarom was Hij voor haar in wezen, van eeuwigheid, de Zoon van God, het eeuwige Woord, heeft de wereld gemaakt. Er is uitdrukkelijk gezegd: "Alle dingen zijn door hetzelve gemaakt, en zonder hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is," en daarom "was het in de beginne van eeuwigheid, bij God, en was God," Johannes 1:1-3, Coloss. 1:16, Eféze 3:9, Hebreeën 1:1. Aarde en hemel en het heir van beide omvatten het heelal en zijn volheid, en deze ontlenen hun bestaan aan God door Zijn Zoon, vers 26. "Gij hebt voormaals de aarde gegrond, dat is: gegrond op de zeeën en de rivieren, en toch blijft zij, veel meer nog zal de kerk stand houden, die op een rots gebouwd is. De hemelen zijn het werk Uwer handen en door U worden al hun bewegingen en invloeden geleid en geregeld, derhalve is God de bron, niet alleen van alle bestaan, maar van alle macht en heerschappij. Zie hoe gevoegelijk alle macht aan de grote Verlosser toevertrouwd kon worden beide in hemel en op aarde, daar Hij als Schepper van beide, beide volkomen kent en op beide recht heeft.

2. God zal de wereld weer teniet doen, en daarom zal Hij bestaan tot in eeuwigheid, vers 27, 28. Zij zullen vergaan, want Gij zult ze veranderen door dezelfde almachtige kracht, die ze gemaakt heeft, en daarom zult Gij ongetwijfeld staande blijven, Gij zijt dezelfde. God en de wereld, Christus en het schepsel zijn mededingers naar de eerste en hoogste plaats in de ziel des mensen, de onsterflijke ziel. Nu zou men denken dat hetgeen hier gezegd wordt genoeg is om dit geschil terstond te beslechten voor God en Christus te doen beslissen. Want:
a. Een deel in de wereld, in het schepsel, verwelkt en sterft. Zij zullen vergaan, zij zullen niet zo lang duren als wij, de dag komt wanneer de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden, en wat zal er dan worden van hen, die er hun schat in hebben opgelegd? Hemel en aarde zullen als een kleed verouden, niet door langzaam verval, maar als de bestemde tijd er voor gekomen is, zij zullen ter zijde gelegd worden als een oud kledingstuk, dat wij niet

meer nodig hebben. Gij zult ze veranderen als een gewaad, en zij zullen veranderd zijn, niet vernietigd, maar veranderd, misschien zodat zij niet meer dezelfde zijn maar nieuwe hemelen en een nieuwe aarde zullen wezen. Zie Gods soevereine heerschappij over hemel en aarde, Hij kan ze veranderen naar het Hem behaagt, en wanneer het Hem behaagt, en de gestadige veranderingen, waaraan zij onderworpen zijn in de omwentelingen van dag en nacht, zomer en winter, zijn een onderpand van hun laatste verandering, als de hemelen en de tijd niet meer zijn.
b. Een deel in God is blijvend, is eeuwig, Gij zijt dezelfde, aan geen verandering onderhevig, en uw jaren zullen niet geëindigd worden, vers 28. Christus zal dezelfde wezen in de volbrenging, die Hij geweest is in de belofte, dezelfde voor Zijn kerk in gevangenschap, die Hij geweest is voor Zijn kerk in vrijheid. Laat de kerk geen verzwakking vrezen voor haar kracht, of verkorting van haar dagen, terwijl Christus zelf haar kracht is en haar leven, Hij is dezelfde, en Hij heeft gezegd: "Omdat Ik leef zult ook gij leven." In de volheid des tijds is Christus gekomen en heeft Zijn koninkrijk opgericht in weerwil van de macht van het Oud-Testamentische Babylon, en Hij zal het in weerwil van het Nieuw-Testamentische Babylon opgericht houden.

IV. Een troostrijke verzekering dat dit gebed verhoord zal worden, vers 29. De kinderen Uwer knechten zullen blijven, daar Christus dezelfde is, zal de kerk blijven van het ene geslacht tot het andere in der eeuwigheid. Van het hoofd kunnen wij de altijddurendheid van het lichaam afleiden, hoewel het dikwijls zwak en ziek is, ja aan de poort des doods schijnt gekomen te zijn. Zij, die hopen "de heiligen des Allerhoogsten af te matten," Daniel 7:25, zullen zich bedrogen zien. Christus' dienstknechten zullen kinderen hebben, deze kinderen zullen een zaad hebben, een opvolging van belijders, de kerk, zowel als de wereld is onder de invloed van die zegen: Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt. Deze kinderen zullen blijven, niet in hun eigen persoon, want zij zullen sterven, maar in hun zaad, dat voor God bevestigd zal worden, dat is: in Hem en door Zijn genade, zolang de wereld bestaan zal, zal het erfrecht van de Godsdienst niet worden afgesneden, maar als het ene geslacht van Godvruchtigen heengaat, zal een ander opkomen en zo zal de troon van Christus tot in eeuwigheid zijn**.**

PSALM 103

1 Een psalm van David. Loof de HEERE, mijn ziel, en al wat binnen in mij is, Zijn heiligen Naam. 2 Loof de HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden; 3 Die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest; 4 Die uw leven verlost van het verderf, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden; 5 Die uw mond verzadigt met het goede, uw jeugd vernieuwt als eens arends. 6 De HEERE doet gerechtigheid en gerichten al dengenen, die onderdrukt worden. 7 Hij heeft Mozes Zijn wegen bekend gemaakt, de kinderen Israëls Zijn daden. 8 Barmhartig en genadig is de HEERE, lankmoedig en groot van goedertierenheid. 9 Hij zal niet altoos twisten, noch eeuwiglijk de toorn behouden. 10 Hij doet ons niet naar onze zonden, en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden. 11 Want zo hoog de hemel is boven de aarde, is Zijn goedertierenheid geweldig over degenen, die Hem vrezen. 12 Zo ver het oosten is van het westen, zo ver doet Hij onze overtredingen van ons. 13 Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen, die Hem vrezen. 14 Want Hij weet, wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde, dat wij stof zijn. 15 De dagen des mensen zijn als het gras, gelijk een bloem des velds, alzo bloeit hij. 16 Als de wind daarover gegaan is, zo is zij niet meer, en haar plaats kent haar niet meer. 17 Maar de goedertierenheid des HEEREN is van eeuwigheid en tot eeuwigheid over degenen, die Hem vrezen, en Zijn gerechtigheid aan kindskinderen; 18 Aan degenen, die Zijn verbond houden, en die aan Zijn bevelen denken, om die te doen. 19 De HEERE heeft Zijn troon in de hemelen

bevestigd, en Zijn Koninkrijk heerst over alles. 20 Looft de HEERE, Zijn engelen! gij krachtige helden, die Zijn woord doet, gehoorzamende de stem Zijns woords. 21 Looft de HEERE, al Zijn heirscharen! gij Zijn dienaars, die Zijn welbehagen doet! 22 Looft de HEERE, al Zijn werken! aan alle plaatsen Zijner heerschappij. Loof den HEERE, mijn ziel!

Deze psalm wekt meer op tot gebed dan tot verklaring of uitlegging, het is de voortreffelijkste lofpsalm en geschikt voor algemeen gebruik. De psalmist Wekt zichzelf, zijn eigen ziel, op om God te loven, vers 1, 2, voor Zijn gunst jegens hem in het bijzonder, vers 3-5, jegens de kerk in het algemeen, en jegens alle Godvruchtigen, jegens wie Hij rechtvaardig, goedertieren en getrouw is en zal bleven, vers 6-18,. en voor Zijn regering van de wereld, vers 19, Hij begeert de hulp van de heilige engelen en van alle Gods werken bij het loven van Hem, vers 20-22.
Onder het zingen van deze psalm moet ons hart zeer bijzonder zijn aangedaan door de goedheid van God, en verruimd zijn in liefde en dankbaarheid**.**

PSALM 103:1-5

David spreekt hier in zijn eigen hart, en het is geen dwaas, die aldus tot zichzelf spreekt en zijn eigen ziel opwekt tot hetgeen goed is. Merk op:

I. Hoe hij zichzelf aanspoort tot de plicht van God te loven, vers 1, 2.
1. Het is de Heere, die geprezen moet worden, van wie goed moet worden gesproken, want Hij is de bron van alle goed, wat er ook voor goeds is in de kanalen, het is aan Zijn naam, Zijn heilige naam, dat onze lof gewijd moet zijn, zegt lof ter gedachtenis van Zijn heiligheid.

2. Het is de ziel, die gebruikt moet worden voor het loven van God, en al wat binnen in ons is. Wij maken niets van onze Godsdienstige verrichtingen als wij er geen hartewerk van maken, indien hetgeen binnen in ons is, ja, indien niet al wat binnen ons is, er voor in het werk wordt gesteld. Dit werk vereist de inwendige mens, de gehele mens, en dat is nog weinig genoeg.

3. Ten einde Gode dank te kunnen betalen moet er een dankbare herinnering zijn aan al de zegeningen, die wij van Hem hebben ontvangen, vergeet geen van Zijn weldaden. Als wij er niet voor danken, dan vergeten wij ze, en dat is onrechtvaardig zowel als onvriendelijk, daar er toch in al de gunsten van God zoveel gedenkwaardigs is. "O mijn ziel, tot uw schande zij het gezegd, gij hebt vele van Zijn weldaden vergeten, maar gewis, gij zult ze niet alle vergeten, want gij behoorde er geen van vergeten te hebben."

II. Hoe hij zich van ruime stof voorziet voor zijn lof. "Welaan, mijn ziel, bedenk, ga eens na wat God voor u gedaan heeft."

1. Hij heeft uw zonden vergeven, vers 3. Hij heeft vergeven en vergeeft al uw ongerechtigheden." Dit wordt het eerst genoemd, omdat door de vergeving van zonde datgene uit de weg is geruimd, waardoor het goede ons werd onthouden, en omdat wij er door hersteld zijn in de gunst van God, die ons het goede schenkt. Bedenk wat de terging, de belediging was, het was ongerechtigheid, en toch werd zij vergeven, hoeveel de beledigingen waren, en toch werden zij allen vergeven. Hij heeft al onze overtredingen vergeven. Het is een voortdurende daad, Hij vergeeft nog, daar wij nog zondigen en nog berouw hebben van onze zonde.

2. "Hij heeft uw krankheden genezen." Het bederf van de natuur is de ziekte van de ziel, het is haar kwaal en bedreigt haar met de dood, deze is genezen in heiligmaking, als de zonde

gedood wordt, dan is de ziekte genezen, hoe gecompliceerd ook, zij is geheel genezen. Onze misdaden hadden de dood verdiend, maar God redt ons het leven door ze te vergeven. Deze twee gaan samen, want Gods werk is volmaakt en geschiedt niet ten halve. Als God door vergevende genade de schuld van de zonde wegneemt, dan zal Hij door vernieuwende genade er de kracht van breken. Waar Christus voor een ziel tot gerechtigheid is geworden, daar is Hij ook tot heiligmaking geworden, 1 Korinthe 1:30. 3. "Hij heeft u gered uit gevaar." Een mens kan in levensgevaar zijn niet alleen door zijn misdaden of zijn krankheden, maar ook door de macht van zijn vijanden, en daarom ervaren wij ook hierin de goedheid van God. Die uw leven verlost van het verderf, vers 4, van de verderver, van de hel aldus Chaldeeër, van de tweede dood. De verlossing van de ziel is zo kostelijk, zo groot, dat wij haar niet kunnen bewerken, zoveel groter dankbaarheid zijn wij verschuldigd aan God, die haar door Zijn genade tot stand heeft gebracht, aan Hem, die de eeuwige verlossing voor ons verkregen heeft. Zie Job 33:24, 28.

4. "Hij heeft u niet alleen verlost van dood en verderf, maar u waarlijk en volkomen gelukkig gemaakt met eer, genoegen en een lang leven."
A. Hij heeft u ware en grote eer gegeven, niets minder dan een kroon, Hij kroont u met Zijn goedertierenheid en barmhartigheden, en voor wat grotere waardigheid is een arme ziel vatbaar dan om bevorderd te worden in de liefde en gunst van God? Deze eer hebben al Zijn heiligen. Wat is de kroon van de heerlijkheid anders dan de gunst van God?
B. "Hij heeft u waar genoegen geschonken, Hij verzadigt uw mond met het goede, " vers 5. Het is alleen de gunst en genade van God, die verzadiging, voldoening kan geven aan de ziel, haar noden en behoeften kan vervullen, aan haar begeerten kan beantwoorden, "haar schatkameren kan vervullen," Spreuken 8:21, andere dingen kunnen wel oververzadigen, maar geen voldoening schenken, Prediker 6:7, Jesaja 55:2.
C. "Hij heeft u een vooruitzicht gegeven op en een onderpand gegeven van een lang leven, Hij vernieuwt uw jeugd als eens arends." De arend is een lang-levende vogel, en de natuurkundigen zeggen dat hij, als hij bijna honderd jaren is geworden, al zijn vederen afwerpt, (gelijk hij die grotendeels ieder jaar in de ruitijd verandert), en nieuwe er voor in de plaats krijgt, zodat hij dan weer jong wordt. Als God door de genade en vertroostingen van Zijn Geest Zijn volk opricht uit hun verval en hen vervult van nieuw leven en nieuwe blijdschap, dat hun een onderpand is van eeuwig leven en eeuwige blijdschap, dan kan van hen gezegd worden, dat zij tot de dagen hunner jonkheid wederkeren, Job 33:25.

PSALM 103:6-18

Tot nu toe heeft de psalmist slechts teruggezien op zijn eigen ervaringen, en daaraan stof ontleend voor zijn lof, nu ziet hij om zich heen en let ook op Gods gunsten jegens anderen, want in deze moeten wij ons verblijden en voor deze moeten wij dankzegging doen, al de heiligen worden gespijzigd aan dezelfde tafel en delen in dezelfde zegeningen.

I. God is waarlijk goed jegens allen, vers 6. Hij doet gerechtigheid en gerichten niet alleen aan Zijn eigen volk, maar al dengenen, die verdrukt worden, want zelfs in Zijn gewone voorzienigheid is Hij de beschermer van de verongelijkte onschuld, en op de ene of andere wijze zal Hij de zaak voorstaan van de benadeelden tegen hun verdrukkers. Het is Zijn eer de hovaardige te vernederen en de hulpelozen te helpen.

II. Hij is op bijzondere wijze goed jegens Israël, jegens ieder, die waarlijk een Israëliet is, dat is: die rein en oprecht van hart is.

1. Hij heeft zich in Zijn genade aan ons geopenbaard, vers 7. Hij heeft Mozes Zijn wegen bekend gemaakt, en door hem, Zijn daden aan de kinderen Israëls, niet alleen door zijn straf aan hen, die toen leefden, maar door zijn daden in de navolgende eeuwen. Goddelijke openbaring is een van de grootste van de Goddelijke gunsten, waarmee de kerk gezegend is, want God brengt ons weer tot Hem door zich aan ons te openbaren, en geeft ons alle goed door ons kennis te geven. Hij heeft Zijn daden en Zijn wegen, Zijn aard en Zijn methoden van met de kinderen van de mensen te handelen bekend gemaakt, opdat zij zouden weten wat van Hem te begrijpen en te verwachten is, aldus Dr. Hammond.
Of wel: door Zijn wegen kunnen wij Zijn geboden verstaan, de weg, waarop Hij wil dat wij zullen wandelen, en door Zijn daden, of voornemens, bedoelingen, dat de betekenis is van het woord, Zijn beloften en voornemens ten opzichte van hetgeen Hij met ons doen zal. Zo billijk handelt God met ons.

2. Hij is nooit hard en streng met ons geweest, maar altijd teder, vol van mededogen, en geheel bereid om ons te vergeven.
A. Het ligt in Zijn aard om dit te zijn, vers 8. Barmhartig en genadig is de Heere, dat was zijn weg, die Hij aan Mozes op de berg Horeb bekend heeft gemaakt, toen Hij aldus Zijn naam heeft uitgeroepen, Exodus 34:6-7 in antwoord op Mozes bede, Hoofdstuk 33:"Ik bid, indien ik genade gevonden heb in uw ogen, zo laat mij Uw weg weten, en ik zal U kennen." Het is Mijn weg, zegt God, om zonde te vergeven.
a. Hij is niet spoedig toornig, traag tot toorn, vers 8, niet uiterst gestreng om op te merken wat wij verkeerds doen, is niet terstond bereid om er ons voor te straffen. Hij heeft lang geduld met hen, die zeer tergend en zeer beledigend zijn, stelt het straffen uit teneinde ons tijd te geven om berouw te hebben en tot bekering te komen volvoert niet spoedig het vonnis van Zijn wet. Hij zou niet aldus lankmoedig, traag tot toorn kunnen wezen, indien Hij niet groot van goedertierenheid was, ja de Vader van de barmhartigheden was.
b. Hij is niet lang toornig, want, vers 9, Hij zal niet altoos twisten, hoewel wij altijd overtreden, en dus verdienen dat er met ons getwist wordt. Ofschoon Hij Zijn misnoegen tegen ons te kennen geeft wegens onze zonde door de bestraffingen van Zijn voorzienigheid en de verwijtingen van ons eigen geweten, en ons dus smart aandoet, zal Hij zich toch ontfermen en ons niet altijd in angst en smart houden, neen, zelfs niet wegens onze zonde, maar na de geest van de dienstbaarheid zal Hij, ons de geest van de aanneming geven. Hoe ongelijk zijn diegenen aan God, die altijd twisten, iedere gelegenheid te baat nemen om te twisten, en nooit van ophouden weten! Wat zou er van ons worden, indien God aldus met ons handelde? Hij zal niet eeuwiglijk de toorn behouden tegen Zijn eigen volk, maar hen met "eeuwige goedertierenheid" vergaderen, Jesaja 54:8, 57:16.

B. Wij hebben Hem aldus bevonden, wij, voor ons, moeten erkennen, dat Hij niet met ons gedaan heeft naar onze zonden, vers 10. De Schrift zegt zeer veel van de goedertierenheid Gods, en wij kunnen er ons zegel op zetten, dat het alles waar is, dat wij het ervaren hebben. Indien Hij geen lankmoedig God was, wij zouden reeds lang in de hel zijn, maar Hij heeft ons niet vergolden naar onze ongerechtigheden, dat zullen diegenen zeggen, die weten wat de zonde verdient. Hij heeft de oordelen niet over ons gebracht, die wij verdiend hebben, ons niet beroofd van de zegeningen en genietingen, die wij hadden verbeurd, hetgeen ons zoveel erger, niet zoveel beter, moet doen denken van de zonde, want "de goedertierenheid Gods moet ons tot bekering leiden," Romeinen 2:4.

3. Hij heeft onze zonden vergeven, niet alleen mijn ongerechtigheid, vers 3, maar onze overtredingen, vers 12. Wij nemen voor ons de vertroosting van Gods vergevende genade,

bewezen aan onszelf, maar wij moeten Hem tevens eer en dankzegging toebrengen voor de genade, die Hij aan anderen bewijst.
Merk op:
a. De alles overtreffende rijkdom van Gods genade, vers 11. Zo hoog de hemel is boven de aarde, (zo hoog, dat de aarde slechts een stipje is in die grote ruimte) zo hoog is Gods goedertierenheid boven de verdiensten van hen, die Hem het meest vrezen, zo ver boven hen, dat er in het geheel geen evenredigheid daartussen bestaat. Het beste volbrengen van der mensen plicht kan geen het minste teken van Gods gunst eisen, als iets dat hun verschuldigd is, en daarom zal al het zaad van Jakob zich met hem verenigen om te erkennen "geringer te zijn dan de minste van Gods weldaden," Genesis 32:10. Merk op: Gods goedertierenheid is aldus groot over degenen, die Hem vrezen, niet over degenen, die met Hem beuzelen. Wij moeten de Heere vrezen en Zijn goedheid.
b. De volheid van Zijn vergeving is een blijk van de rijkdom van Zijn genade, vers 12. Zo ver het oosten is van het westen, (de twee wereldstreken, die de grootste uitgestrektheid hebben, omdat zij geheel bekend en bewoond zijn, weshalve de geografen van daar hun lengtegraden berekenen) zover heeft Hij onze overtredingen van ons gedaan, zodat ze nooit tegen ons ingebracht zullen worden noch in het oordeel tegen ons zullen opstaan. De zonden van de gelovigen zullen niet meer gedacht worden, zullen niet voor hen genoemd worden, zij zullen gezocht, maar niet gevonden worden. Als wij ze volkomen nalaten, zal God ze volkomen vergeven.

4. Hij heeft medelijden met onze smarten vers 13, 14. Merk op:
a. Over wie Hij zich ontfermt: over degenen, die Hem vrezen, over alle Godvruchtigen, die in deze wereld voorwerpen kunnen worden van medelijden vanwege het leed, waartoe zij niet alleen geboren maar wedergeboren zijn. Of het kan verstaan worden van hen, die "de geest van de aanneming nog niet hebben ontvangen," maar nog beven voor Zijn Woord, over deze ontfermt Hij zich. Jeremia 31:18, 20.
b. Hoe Hij zich ontfermt, gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, en hun, naar het nodig is, goed doet. God is een Vader voor hen, die Hem vrezen, en erkent hen als Zijn kinderen, en als een vader is Hij teder jegens hen. De vader heeft medelijden met zijn kinderen, die zwak zijn in kennis, en onderricht hen, hij heeft medelijden met hen als zij ondeugend zijn, en verdraagt hen, heeft geduld met hen, Hij heeft medelijden met hen als zij ziek zijn, en vertroost hen, heeft medelijden met hen, als zij gevallen zijn, Jesaja 66:13 en richt hen weer op, heeft medelijden met hen als zij overtreden hebben, en vergeeft hun als zij berouw hebben, heeft medelijden met hen als hun onrecht wordt aangedaan, en verschaft hun recht alzo heeft de Heere medelijden met hen, die Hem vrezen, ontfermt Hij zich over hen.
c. Waarom Hij zich over hen ontfermt: omdat Hij weet wat maaksel zij zijn. Hij heeft alle reden om te weten wat maaksel wij zijn, want Hij heeft ons gemaakt, en zelf de mens gemaakt hebbende uit stof, gedenkt Hij dat het stof is, niet slechts naar zijn formering, maar ook naar het vonnis, dat over hem is uitgesproken: Stof zijt gij. Hij neemt de broosheid in aanmerking van ons lichaam, en de dwaasheid van onze ziel, hoe weinig wij kunnen doen, en dus verwacht Hij weinig van ons, hoe weinig wij kunnen dragen, en daarnaar regelt Hij dus wat Hij ons oplegt, en in dit alles blijkt de tederheid van Zijn mededogen.

5. Hij bestendigt Zijn genadeverbond, en hiermee heeft Hij hulp beschikt voor onze zwakheid, vers 15-18. Zie hier: 6. Hoe kort een mensenleven is, en van hoe onzekere duur. Zelfs het leven van grote en Godvruchtige mannen is dit, en noch hun grootheid noch hun Godsvrucht kan er de eigenschap van veranderen. De dagen des mensen zijn als het gras, dat uit de aarde groeit, er zich slechts een weinig boven verheft en spoedig verdort, en er dan weer toe terugkeert. Zie Jesaja 40:6,.

7. In zijn beste toestand schijnt de mens iets meer te zijn dan gras, hij bloeit en ziet er vrolijk uit, maar dan is hij slechts als een bloem des velds, die, hoewel een weinig onderscheiden van het gras, er toch mee zal verdorren. De bloem in de hof is gewoonlijk fraaier en kostbaarder, en hoewel het hare natuur is om te verdorren, zal ze toch, beschut zijnde door de tuinmuren door de zorg van de hovenier, een weinig langer duren, maar de bloem des velds (waarmee hier het leven vergeleken wordt) is niet alleen uit haar natuur verdorrende, maar ook blootgesteld aan koude windvlagen, en onderhevig om door de dieren des velds afgegeten of vertreden te worden. Des mensen leven wordt niet slechts vanzelf verteerd, maar zijn einde kan door duizenderlei voorvallen worden verhaast. Als de bloem prijkt in haar volle pracht, kan een vernielende rukwind onverwachts er over heengaan, en dan is zij niet meer, zij laat het hoofd hangen, laat de blaadjes vallen, verschrompelt, en haar plaats, die fier op haar was, kent haar niet meer. Zulk een ding is de mens, God neemt dit in aanmerking en heeft medelijden met hem, laat hem het zelf in aanmerking nemen en nederig wezen, van deze wereld afgestorven zijn, denken aan en verlangen naar een andere.

8. Hoe duurzaam Gods goedertierenheid is over Zijn volk, vers 17, 18, zij zal langer duren dan hun leven en hun tegenwoordige staat overleven. Merk op:
a. De beschrijving van hen, over wie deze goedertierenheid is. Het zijn dezulken die God vrezen, in waarheid Godsdienstig zijn uit beginsel.

Ten eerste. Zij leiden een leven van geloof, want zij houden Gods verbond, het aangegrepen hebbende, houden zij het vast, en willen het niet loslaten. Zij houden het vast als een schat, houden het als hun deel, en zouden er voor niets ter wereld afstand van willen doen, want het is hun leven.

Ten tweede. Zij leiden een leven van gehoorzaamheid, zij denken aan Zijn bevelen om die te doen, want anders houden zij Zijn verbond niet. Alleen diegenen zullen het voordeel hebben van Gods beloften die het nauw nemen met Zijn bevelen. Zie wie zij zijn, die een goed geheugen hebben, zowel als een goed verstand Psalm 111:10, zij, die denken aan Gods geboden, niet om er van te spreken, maar om ze te doen, en om er zich door te laten regeren.

b. Het voortduren van de goedertierenheid over de zodanigen, zij zal langer duren dan hun leven op aarde, en daarom behoeven zij er zich niet om te bekommeren als hun leven op aarde kort is, daar toch de dood zelf hun gelukzaligheid niet zal verkorten, noch er een verbreking van zal zijn. Gods goedertierenheid is beter dan het leven, want Zij zal het overleven.

Ten eerste. Voor hun ziel, die onsterflijk is, voor deze is zij van eeuwigheid tot eeuwigheid van eeuwigheid in het raadsbesluit ervan, tot eeuwigheid in de gevolgen ervan, in hun uitverkiezing van voor de grondlegging van de wereld, en hun verheerlijking als deze wereld niet meer zijn zal, want zij zijn voorverordineerd voor het erfdeel, Eféze 1:11, en verwachten de barmhartigheid Gods ten eeuwigen leven.

Ten tweede. Over hun zaad, dat bevestigd zal worden, Psalm 102:29. Dat de gerechtigheid, de trouw van Zijn belofte, zal zijn aan kindskinderen, mits zij in de voetstappen treden van de Godsvrucht hunner voorgangers en Zijn verbond houden, zoals deze het gehouden hebben, dan zal de goedertierenheid over hen bewaard blijven tot in het duizendste geslacht**.**

PSALM 103:19-22

I. Hier is de leer van de algemene voorzienigheid uitgesproken, vers 19. Het geluk van Zijn bijzonder volk heeft Hij verzekerd door belofte en verbond, maar de orde van het mensdom en van de wereld in het algemeen verzekert Hij door Zijn gewone voorzienigheid. De Heere heeft een troon, een troon der heerlijkheid, een troon van de regering. Hij, die alles gemaakt

heeft, bestuurt alles door Zijn woord en Zijn kracht. Hij heeft Zijn troon bevestigd, zodat hij niet kan wankelen, al de maatregelen van Zijn bestuur heeft Hij voorverordineerd, en Hij doet alles naar de raad Zijns willens. Hij heeft hem bevestigd in de hemelen boven ons, en buiten ons gezicht, want Hij "houdt het vlakke Zijns troons vast, Hij spreidt Zijn wolk daarover" Job 26:9, maar zelf kan Hij "door de donkere wolk heen oordelen," Job 22:13, vandaar dat gezegd wordt dat "de hemel heerst," Daniel 4:26 en wij worden er toe geleid om dit te bedenken door de invloed, die zelfs de zichtbare hemel uitoefent op deze aarde, Zijn gebied, Job 38:33, Genesis 1:16. Maar hoewel Gods troon in de hemel is en Hij daar Zijn hof houdt, en wij daarheen gewezen worden om tot Hem te gaan Onze Vader, die in de hemelen zijt, heerst toch Zijn koninkrijk over alles. Hij neemt kennis van al de inwoners en al de zaken van deze lagere wereld, en beschikt over alle personen en zaken naar de raad Zijns willens, tot Zijn eigen heerlijkheid, en niets is van Zijn rechtsgebied uitgezonderd.

II. De plicht van algemene lof en hulde die daarvan afgeleid is, indien allen onder Gods heerschappij zijn, dan moeten allen Hem hulde bewijzen.

1. Laat de heilige engelen Hem prijzen, vers 20, 21. Looft de Heere, Zijn engelen en wederom: Looft de Heere, al Zijn heirscharen, gij zijn dienaars. David had zichzelf en anderen opgewekt om God te loven en hier aan het einde roept hij de engelen op om dit te doen, niet alsof zij het nodig hadden om door ons opgewekt te worden om God te loven, zij doen het gestadig, maar aldus drukt hij zijn hoge gedachten uit van God als de aanbidding van de heilige engelen waardig zijnde, aldus spoort hij zichzelf en anderen aan tot die plicht door de overweging, dat het het werk is van engelen, en vertroost hij zich bij de bewustheid van zijn eigen zwakheid en tekortkoming in die plicht met de overweging dat er een wereld is van heilige engelen, die in Gods huis wonen en Hem steeds loven. Kortom: de zalige engelen zijn heerlijke, schitterende dienaren van de volzalige God.
Merk op:
A. Hoe bekwaam zij zijn voor de post, waarop zij zich bevinden. Zij zijn machtig want Zij zijn krachtige helden, zij zijn instaat om grote dingen tot stand te brengen, en onvermoeid met hun werk voort te gaan. En zij zijn even gewillig als bekwaam, zij zijn gewillig om hun werk te kennen, want zij doen Zijn woord, zij staan gereed om bevelen en instructies van hun grote Heere te ontvangen en "zien altijd Zijn aangezicht," Mattheüs 18:10, teneinde op de eerste aanduiding van Zijn wil te letten. Zij zijn gewillig om hun werk te doen. Zij doen Zijn geboden, vers 20, zij doen Zijn welbehagen, vers 21. Zij betwisten Zijn bevelen niet, maar begeven zich geredelijk tot de uitvoering ervan, Zij stellen het ook niet uit, maar komen snellijk gevlogen. Zij doen Zijn bevelen, zodra zij de stem Zijns Woords horen, aldus Dr. Hammond. Gehoorzamen is beter dan offerande, want engelen gehoorzamen maar offeren niet.
b. Wat hun dienst is, zij zijn Zijn engelen, Zijn dienaars, de Zijnen, want Hij heeft hen gemaakt, en heeft hen gemaakt voor Hemzelf, de Zijnen, want Hij gebruikt hen, ofschoon Hij hen niet nodig heeft, de Zijnen, want Hij is hun eigenaar en heer, zij behoren Hem toe, en zij staan Hem ten dienste. Alle schepselen zijn Zijn dienaars, maar niet zoals de engelen, die in de tegenwoordigheid van Zijn heerlijkheid zijn. Soldaten en zeelieden en alle goede onderdanen dienen de koning, maar niet op dezelfde wijze als de hovelingen, de staatsministers en de beambten van zijn huis.

(1). Nu en dan, bij sommige gelegenheden, dienen de engelen God in deze lagere wereld, zij doen Zijn bevelen, gaan uit op Zijn boodschappen, Daniel 9:21, voeren Zijn krijgen, 2 Koningen 6:17, en verrichten diensten tot welzijn van Zijn volk, Hebreeën 1:14.

(2). Zij loven Hem gestadig in de bovenwereld, hiermee begonnen zij intijds, Job 38:7, en nog is dit hun werk, waarvan zij "dag noch nacht rusten," Openbaring 4-8. Het is Gods heerlijkheid dat Hij zulke dienaren heeft, maar nog meer is het Zijn heerlijkheid, dat Hij hen niet nodig heeft en niet door hen bevoordeeld wordt.

2. Laat al Zijn werken Hem loven, vers 22, alle, aan alle plaatsen Zijner heerschappij, want daar zij allen Zijn werken zijn, zijn zij allen onder Zijn heerschappij, en zij zijn gemaakt en worden geregeerd om Hem te zijn tot een naam en een lof. Al Zijn werken, dat is: al de kinderen van de mensen in alle delen van de wereld, laat hen allen God loven, ja, en ook de mindere schepselen, die mee Gods werken zijn, laat hen Hem voorwerpelijk loven, daar zij het niet werkelijk kunnen, Psalm 145:10. Maar dit alles zal David er niet van vrijstellen om het te doen maar er hem veeleer toe opwekken om het met des te meer blijmoedigheid te doen, en deel te nemen aan dit concert, want hij eindigt zoals hij begon, vers 1, Loof de Heere, mijn ziel. God te loven en Hem eer te geven moet de alfa en omega zijn van al ons dienen. Hij begon met: Loof de Heere, mijn ziel! en toen hij nu deze voortreffelijke hymne had geschreven en gezongen tot Zijn eer, zei hij niet: mijn ziel, gij hebt de Heere geloofd, zit nu neer, en rust, maar: Loof de Heere, mijn ziel! al meer en meer. Als wij nog zoveel gedaan hebben in de dienst van God, moeten wij ons opwekken om nog meer te doen. Gods lof is een onderwerp, dat nooit uitgeput zal raken, en daarom moeten wij nooit denken dat dit werk afgedaan is, voor wij in de hemel komen, waar het tot in alle eeuwigheid gedaan zal worden**.**

PSALM 104

1 Loof de HEERE, mijn ziel! O HEERE, mijn God! Gij zijt zeer groot, Gij zijt bekleed met majesteit en heerlijkheid. 2 Hij bedekt Zich met het licht, als met een kleed; Hij rekt de hemel uit als een gordijn. 3 Die Zijn opperzalen zoldert in de wateren, Die van de wolken Zijn wagen maakt, Die op de vleugelen des winds wandelt. 4 Hij maakt Zijn engelen geesten, Zijn dienaars tot een vlammend vuur. 5 Hij heeft de aarde gegrond op haar grondvesten; zij zal nimmermeer noch eeuwiglijk wankelen. 6 Gij had ze met de afgrond als een kleed overdekt; de wateren stonden boven de bergen. 7 Van Uw schelden vloden zij, zij haastten zich weg voor de stem Uws donders. 8 De bergen rezen op, de dalen daalden, ter plaatse, die Gij voor hen gegrond hadt. 9 Gij hebt een paal gesteld, dien zij niet overgaan zullen; zij zullen de aarde niet weder bedekken. 10 Die de fonteinen uitzendt door de dalen, dat zij tussen de gebergten heen wandelen. 11 Zij drenken al het gedierte des velds; de woudezels breken er hun dorst mede. 12 Bij dezelve woont het gevogelte des hemels, een stem gevende van tussen de takken. 13 Hij drenkt de bergen uit Zijn opperzalen; de aarde wordt verzadigd van de vrucht Uwer werken. 14 Hij doet het gras uitspruiten voor de beesten, en het kruid tot dienst des mensen, doende het brood uit de aarde voortkomen. 15 En de wijn, die het hart des mensen verheugt, doende het aangezicht blinken van olie; en het brood, dat het hart des mensen sterkt. 16 De bomen des HEEREN worden verzadigd, de cederbomen van Libanon, die Hij geplant heeft; 17 Alwaar de vogeltjes nestelen; des ooievaars huis zijn de dennenbomen. 18 De hoge bergen zijn voor de steenbokken; de steenrotsen zijn een vertrek voor de konijnen. 19 Hij heeft de maan gemaakt tot de gezette tijden, de zon weet haar ondergang. 20 Gij beschikt de duisternis, en het wordt nacht, in denwelken al het gedierte des wouds uittreedt: 21 De jonge leeuwen, briesende om een roof, en om hun spijs van God te zoeken. 22 De zon opgaande, maken zij zich weg, en liggen neer in hun holen. 23 De mens gaat dan uit tot zijn werk, en naar zijn arbeid tot de avond toe. 24 Hoe groot zijn Uw werken, o HEERE! Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt; het aardrijk is vol van Uw goederen. 25 Deze zee, die groot en wijd van ruimte is, daarin is het wriemelende gedierte, en dat zonder getal, kleine gedierten met grote. 26 Daar wandelen de schepen, en de Leviathan, dien Gij

geformeerd hebt, om daarin te spelen. 27 Zij allen wachten op U, dat Gij hen hun spijze geeft te zijner tijd. 28 Geeft Gij ze hun, zij vergaderen ze; doet Gij Uw hand open, zij worden met goed verzadigd. 29 Verbergt Gij Uw aangezicht, zij worden verschrikt; neemt Gij hun adem weg, zij sterven, en zij keren weder tot hun stof. 30 Zendt Gij Uw Geest uit, zo worden zij geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat des aardrijks. 31 De heerlijkheid des HEEREN zij tot in der eeuwigheid; de HEERE verblijde Zich in Zijn werken. 32 Als Hij de aarde aanschouwt, zo beeft zij; als Hij de bergen aanroert, zo roken zij. 33 Ik zal de HEERE zingen in mijn leven; ik zal mijn God psalmzingen, terwijl ik nog ben. 34 Mijn overdenking van Hem zal zoet zijn; ik zal mij in de HEERE verblijden. 35 De zondaars zullen van de aarde verdaan worden, en de goddelozen zullen niet meer zijn. Loof de HEERE, mijn ziel! Hallelujah!

Het is zeer waarschijnlijk dat deze psalm door dezelfde hand en op dezelfde tijd geschreven werd als de vorige, want gelijk die eindigde, zo begint deze met: Loof de Heere, mijn ziel! en evenzo eindigt hij ook. Wel is de stijl enigszins verschillend omdat het onderwerp verschillend is: het oogmerk van de vorige psalm was de goedheid van God Zijn barmhartigheid en ontferming te bezingen, en hiermee komt een lieflijke, aangename stijl overeen, het oogmerk van deze is de grootheid en majesteit en soevereine heerschappij van God te bezingen, hetgeen in de verhevenste bewoordingen van de poëzie moet geschieden. In de vorige psalm gaf David Gode de eer van Zijn verbondsgenade en liefde jegens Zijn volk, in deze geeft hij Hem de eer van Zijn werken van de schepping en voorzienigheid, Zijn heerschappij over en Zijn milddadigheid jegens al de schepselen. God werd daar geloofd als de God van de genade, hier als de God van de natuur. En deze psalm is geheel aan dit onderwerp gewijd, niet zoals psalm 19, die er mee begint, maar dan overgaat tot de beschouwing van de Goddelijke wet, noch zoals psalm 8, die daarvan slechts profetisch en met het oog op Christus gesproken heeft.
Bevoegde beoordelaars zijn van mening dat dit grootse gedicht alle Griekse of Latijnse gedichten over dergelijke onderwerpen zeer verre overtreft, niet alleen vanwege Godsvrucht en wijding, dat is onbetwistbaar, maar ook vanwege de hoge vlucht van de verbeelding, schitterende denkbeelden, verrassende wendingen en al de schoonheden en versieringen van taal en uitdrukking. Van vele grote dingen geeft de psalmist hier Gode de eer.

I. De glans en pracht van Zijn majesteit in de bovenwereld vers 1-4.
II. De schepping, van de zee en van het droge vers 5-9.
III. De voorziening door Hem gemaakt voor het onderhoud van al de schepselen overeenkomstig hun aard vers 10-18, en wederom vers 27, 28.
IV De regelmatige loop van zon en maan, vers 19-24.
V. Hetgeen waarmee de zee vervuld is, vers 25, 26.
VI. Gods soevereine macht over al de schepselen, vers 29-32. En eindelijk besluit hij met een lieflijk en vast voornemen om God te blijven loven, vers 33-35, waarmee wij ons bij het zingen van deze psalm van harte behoren te verenigen**.**

PSALM 104:1-9

Als wij ons tot enigerlei Godsdienstige handeling begeven, dan moeten wij "ons opmaken om er God in aan te grijpen," Jesaja 64:7- dat doet David hier. "Welaan, mijn ziel, waar zijt gij? Waar denkt gij aan? Hier is werk, dat gedaan moet worden, goed werk, engelenwerk, zet er u toe, laat al uw gaven en vermogens er voor gebruikt worden, loof de Heere, mijn ziel." In deze verzen:

I. Ziet de psalmist op naar de heerlijkheid Gods, schitterende in de bovenwereld, waarvan, hoewel het een van de dingen is, die niet gezien worden, het geloof het bewijs is. Met wat

eerbied en heilig ontzag begint hij zijn overdenking met deze erkentenis: o Heere, mijn God, Gij zijt zeer groot. Het is de blijdschap van de heiligen dat Hij, die hun God is, een groot God is, de grootheid van de vorst is de trots en het welbehagen van al Zijn goede onderdanen. De majesteit Gods is hier voorgesteld in onderscheidene zaken met toespeling op het grote aanzien, dat vorsten zich gaarne geven als zij in het openbaar verschijnen. Hun praal en pracht (zelfs van Oosterse koningen, die deze het meest tentoonspreidden) zijn, vergeleken bij de Zijne, slechts als het schijnsel van het glimwormpje in vergelijking met het licht van de zon, als zij uitgaat in haar kracht.

Vorsten hebben een groot aanzien**:**

1. In hun staatsieklederen, en wat zijn Gods staatsieklederen? Gij zijt bekleed met majesteit en heerlijkheid, vers 1. God wordt gezien in Zijn werken, en deze doen Hem kennen als oneindig wijs en goed en al wat groot is. Hij bedekt zich met het licht, als met een kleed, vers 2. God is licht, 1 Johannes 1:5, de "Vader van de lichten," Jakobus 1:17, "Hij woont in het licht, 1 Timotheüs 6:16, Hij bekleedt er zich mede. De woonplaats van Zijn heerlijkheid is in de hoogste hemelen het licht, dat op de eerste dag geschapen was, Genesis 1:3. Van alle zichtbare wezens komt licht het meest de natuur van een geest nabij, en daarom behaagt het Gode zich daarmee te bedekken, dat is: zich onder dat beeld of die gelijkenis, te openbaren, zoals mensen gezien worden in de klederen, waarmee zij zich bedekken, en alleen aldus, want Zijn aangezicht kan niet worden gezien.

2. In hun paleizen of tenten, als zij ten strijde uittrekken, en wat is Gods paleis, Zijn tent? Hij rekt de hemel uit als een gordijn, vers 2. Dat deed Hij in de beginne, toen Hij het uitspansel gemaakt heeft, dat in het Hebreeuws zijn naam er aan ontleent, dat het uitgebreid of uitgestrekt is, Genesis 1:7. Hij heeft het gemaakt als een afscheiding tussen de wateren, zoals een gordijn twee vertrekken van elkaar scheidt, en dat doet Hij nog, thans rekt Hij de hemel uit als een gordijn, houdt hem uitgerekt, en naar Zijn verordeningen blijft hij nog heden staan. De gebieden van de lucht zijn uitgestrekt rondom de aarde zoals een gordijn om een bed om het warm te houden, en toegetrokken tussen ons en de bovenwereld, om haar verblindend licht te temperen, want ofschoon God zich bedekt met het licht, zet Hij toch in ontferming over ons duisternis rondom zich als tenten, de wolken zijn Hem een verberging: De grote uitgestrektheid van deze tent kan ons doen bedenken hoe groot, hoe zeer groot Hij is, die hemel en aarde vervult. Hij zoldert Zijn opperzalen in de wateren, de wateren, die boven het uitspansel zijn, vers 3. zoals Hij de aarde gegrond heeft op de zeeën en rivieren, de wateren beneden het uitspansel. Water en lucht zijn vloeibare lichamen, maar door de Goddelijke macht worden zij even stevig en vast in haar plaats gehouden als een kamer door balken en planken en andere steunsels. Hoe groot een God is Hij, wiens audiëntiezaal aldus opgericht is!

3. In hun staatsiewagens en hun fraaie paarden, die aan hun intochten grote pracht bijzetten. Maar God maakt de wolken tot Zijn wagen, waarin Hij snel heenrijdt, ver buiten het bereik van tegenstand, als Hij te eniger tijd door ongewone beschikkingen van Zijn voorzienigheid in het bestuur van de wereld handelen wil. Hij is in een wolk, als Zijn wagen, neergekomen op de berg Sinaï om de wet te geven en op de berg Thabor om het Evangelie te verkondigen, Mattheüs 17:5, en Hij wandelt (met zachte doch statige tred) op de vleugelen des winds. Zie Psalm 18:11, 12. Hij gebiedt de winden, leidt ze naar zijn welbehagen, en dient er Zijn eigen doeleinden mede.

4. In hun gevolg van dienaren, en ook hier is God zeer groot want Hij maakt Zijn engelen geesten. Dit wordt aangehaald door de apostel Hebreeën 1:7, om de voorrang van Christus boven de engelen te bewijzen. De engelen worden hier gezegd Zijn engelen en Zijn dienaars

te zijn, want zij zijn onder Zijn heerschappij en tot Zijn beschikking, ze zijn winden en een vlammend vuur, dat is: zij verscheen in wind en vuur, aldus sommigen. Of zij zijn snel als winden en rein als vuurvlammen, of Hij maakt hen geesten, zo wordt het door de apostel aangehaald. Het zijn geestelijke wezens, en welk voertuig zij ook mogen hebben, dat strookt met hun aard, zeker is het dat zij geen lichaam hebben zoals wij. Geesten zijnde, zijn zij zoveel te meer verwijderd van de belemmeringen van onze natuur en zoveel te nader verwant aan de Goddelijke natuur. En zij zijn schitterend en levendig, en opstijgend als vuur, als een vlammend vuur. In Ezechiëls visioen liepen zij en keerden weer "als de gedaante van een weerlicht," Ezechiël 1:14. Vandaar dat zij serafim, branders, worden genoemd. Wat zij nu ook zijn, zij zijn wat God hen gemaakt heeft, wat Hij hen nog maakt of doet zijn. Zij ontlenen hun wezen aan Hem, het aanzijn hebbende, dat Hij hun gegeven heeft, ze worden door Hem in wezen gehouden, en Hij maakt het gebruik van hen, dat Hem goeddunkt.

II. Hij ziet neer en ziet rond naar de macht van God, uitblinkende in deze lagere wereld. Hij is niet zo vervuld met de heerlijkheid van Zijn hof, dat hij er het verwijderdste deel van Zijn gebied om vergeet of veronachtzaamt, neen, ook niet de zee en het droge.

1. Hij heeft de aarde gegrond, vers 5, hoewel "Hij haar hangt aan een niet," Job 26:7, "ponderibus librata suis in evenwicht gehouden door haar eigen zwaarte, " toch is zij even onwankelbaar alsof zij op de stevigste grondslagen was gevestigd. Hij heeft de aarde gebouwd op haar grondslag zodat zij, hoewel zij een gevaarlijke schok heeft ontvangen door de zonde van de mens, en de boosaardigheid van de hel er haar slagen op richt, toch nimmermeer noch eeuwiglijk zal wankelen, dat is: niet voordat het einde des tijds daar is, wanneer zij plaats zal moeten maken voor de nieuwe aarde.
Dr. Hammonds parafrase hierop is opmerkenswaardig. "God heeft voor de aarde zo vreemdsoortig een plaats bepaald, dat men, daar zij een zwaar lichaam is, zou denken dat zij ieder ogenblik zal kunnen vallen, maar toch moet zij, naar welke richting men ook zou denken dat zij zich zal bewegen en dit is strijdig met de aard van zo'n lichaam, opwaarts vallen, en bijgevolg kan zij niet anders te gronde gaan dan door in de hemel te vallen."

2. Hij heeft perken gesteld aan de zee, want ook deze is Zijne.
a. Hij bracht haar binnen perken bij de schepping. In het eerst was de aarde, die het zwaardere lichaam was, en dus natuurlijkerwijs moest zakken, overdekt met de afgrond, vers 6, de wateren stonden boven de bergen, en toen was zij ongeschikt tot een woonstede voor de mensen, waartoe zij bestemd was, en daarom zei God op de derde dag: "Dat de wateren van onder de hemel op een plaats vergaderd worden, en dat het droge gezien worde," Genesis 1:9. Dit bevel van God wordt hier Zijn schelden genoemd, alsof Hij het gaf omdat Hij misnoegd was wijl de aarde aldus met water was bedekt, en niet geschikt was voor de mens om er op te wonen. Er ging kracht uit met dat woord, en daarom wordt het hier ook de stem Zijns donders genoemd, die een krachtige stem is en verwonderlijke uitwerkingen heeft, vers 7. Van Uw schelden, alsof zij er zich door bewust werden dat zij buiten haar plaats waren, vloden zij, zij haastten zich weg, (zij riepen en niet tevergeefs tot de rotsen en bergen om hen te bedekken, zoals bij een andere gelegenheid gezegd is "de wateren zagen U, o God, de wateren zagen U en beefden," Psalm 77:17. Zelfs deze vloeibare lichamen ontvingen de indruk van Gods verschrikking. Maar was de Heere "ontstoken tegen de heidenen? Neen, het was tot verlossing Zijns volks," Hábakuk 3:8, 13. Zo heeft God hier de wateren gescholden om der wille der mensen, om plaats voor hem te maken, want "de mensen moesten niet gemaakt zijn als de vissen van de zee," Hábakuk 1:14, zij moeten lucht hebben om in te kunnen ademen.
Terstond daarom, en in allerijl, trokken de wateren zich terug, vers 8. Zij gaan zoals wij zeggen over berg en dal, gaan op over de bergen, en gaan af langs de dalen, zij zullen noch op

de vorige blijven staan, noch in de laatste blijven verwijlen, maar spoeden zich voort naar de plaats, die Gij voor hen gegrond had, en daar is hun het bed gespreid. Laat de onderdanigheid zelfs van de onvaste wateren ons gehoorzaamheid leren aan het woord en de wil van God, want zal onder al de schepselen alleen de mens weerstrevend zijn? Laat hun zich terugtrekken naar, en blijven in de plaats, die hun is toegewezen, ons leren om te berusten in de beschikkingen van die alwijze voorzienigheid, die de bepalingen van onze woning heeft verordineerd.

b. Hij houdt haar binnen perken, vers 9. Het is de wateren verboden over de paal te gaan, die hun gesteld is, zij mogen de aarde niet weer bedekken en daarom doen zij het niet. Eens hebben zij het gedaan in Noachs zondvloed, omdat God het hun gebood, maar nooit weer daarna, omdat Hij het hun verbiedt, beloofd hebbende de wereld niet nogmaals te laten overstromen. God zelf roemt in dit blijk van Zijn macht, Job 38:8 en verv. en gebruikt het als een argument bij ons om Hem te vrezen, Jeremia 5:22. Als dit behoorlijk overwogen en in gedachten gehouden werd, dan zou het de wereld ontzag doen hebben voor de Heere en Zijn goedheid: dat de wateren van de zee spoedig de aarde zouden bedekken, indien God ze niet bedwong en terughield**.**

PSALM 104:10-18

Eer hebbende gegeven aan God als de machtige beschermer van deze aarde in haar te behoeden voor overstroming, komt hij er nu toe om Hem te erkennen als haar milddadige Weldoener, die alle schepselen voorziet van hetgeen zij behoeven.

I. Hij voorziet hen van zoet water om te drinken, Hij zendt de fonteinen uit door de dalen, vers 10. Er is voorzeker water genoeg in de zee, dat is: genoeg om ons te overstelpen, er in te verdrinken, meer geen enkele droppel om ons te verkwikken, al zijn wij ook nog zo dorstig, want het is alles zo zout, en daarom heeft God genadiglijk voorzien in drinkbaar water. De natuurkundigen zijn het onderling oneens over de oorsprong van de bronnen, maar welke ook haar tweede of ondergeschikte oorzaken mogen zijn, hier is haar eerste oorzaak het is God, die de fonteinen zendt in de beken die tussen de gebergten heen wandelen, en toevoer ontvangen van het regenwater, dat er van afvloeit. Dezen drenken niet alleen de mens, en de schepselen, die tot zijn onmiddellijke dienst zijn gesteld, maar ook al het gedierte des velds, want waar God leven heeft gegeven, voorziet Hij ook in het levensonderhoud. Hij zorgt voor al de schepselen, zelfs de woudezels, die ontembaar zijn, en daarom van geen nut voor de mens, zijn welkom om hun dorst te lessen, en wij hebben geen reden om het hun te misgunnen, want voor ons is een betere voorziening gemaakt, hoewel wij als het veulen eens woudezels geboren zijn. Wij hebben reden om God te danken voor de overvloed van drinkwater, waarvan Hij het bewoonbare deel van Zijn aarde voorzien heeft, dat anders niet bewoonbaar zou zijn Datgene behoort als een grote zegen beschouwd te worden, waarvan het gebrek een grote beproeving zou zijn, en hoe meer algemeen die zegen is, hoe groter hij is, "usus communie aquarum Water is voor algemeen gebruik."

II. Hij voorziet voedsel beide voor mens en dier. De hemelen druipen vettigheid neer, zij zullen de aarde verhoren, maar God verhoort hen, Hoséa 2:21. Hij drenkt de bergen uit Zijn opperzalen, vers 13, uit de opperzalen, waarvan gesproken is in vers 3, die Hij zoldert in de wateren, deze voorraadschuren, de wolken die vruchtbare regenbuien neerzenden. De bergen, die niet gedrenkt worden door de rivieren, zoals Egypte door de Nijl, worden gedrenkt door de regen van de hemel die "de rivier Gods" wordt genoemd, Psalm 65:10, zoals ook Kanaän er door gedrenkt was, Deuteronomium 11:11,12. Zo wordt de aarde verzadigd van de vrucht van Zijn werken, hetzij van de regen, die zij indrinkt, de aarde weet, wanneer zij genoeg heeft,

jammer, dat er mensen zijn, die dit niet weten of van de voortbrengselen, die zij oplevert. Het is een voldoening voor de aarde om de vrucht te dragen van Gods werken ten voordele van de mens, want aldus beantwoordt ze aan het doel harer schepping. Het brood, dat God uit de aarde doet voortkomen is de vrucht van Zijn werken, waarvan de aarde verzadigd wordt. Merk op hoe verscheiden en hoe kostbaar haar voortbrengselen zijn, voor het vee is er gras, en de roofdieren, die niet van gras leven, voeden zich met die welke dit wel doen. Voor de mens is er kruid, een betere soort van gras en een maal van kruiden en wortelen is niet te verachten ja hij wordt voorzien van wijn en olie en brood, vers 15. Betreffende ons voedsel kunnen wij hier opmerken hetgeen ons beide nederig en dankbaar kan maken.

1. Wat ons nederig kan maken. Laat ons bedenken dat wij noodzakelijkerwijs afhankelijk zijn van God voor alles, wat tot ons levensonderhoud dient. Wij leven van aalmoezen, God moet ons verzorgen, want onze eigen handen volstaan niet voor ons, dat al ons voedsel voortkomt uit de aarde, om ons te herinneren dat wij zelf daaruit genomen zijn, en dat wij er toe moeten wederkeren, en dat wij derhalve niet moeten denken alleen bij brood te leven want dat zal slechts het lichaam voeden, maar in het woord van God moeten zijn om de spijze te vinden, die blijft tot in het eeuwige leven, en voorts, dat wij in dit opzicht lotgemeen zijn met de dieren, dezelfde aarde, dezelfde plek grond, die gras doet uitspruiten voor het vee, brengt koren voort voor de mens.

2. Om ons dankbaar te maken, Laat ons bedenken:
A. Dat God niet slechts voorziet voor ons, maar ook voor onze dienaars, er wordt inzonderheid gezorgd voor het vee, dat van nut is voor de mens. In grote overvloed groeit gras voor het vee, als de jonge leeuwen, die van geen nut zijn voor de mens, dikwijls hongeren en gebrek hebben.
B. Dat ons voedsel dicht bij ons is, gereed voor ons is, onze woonstede hebbende op de aarde, hebben wij daar onze voorraadschuren, en zijn niet afhankelijk van "de schepen eens koopmans, die het brood van verre aanbrengen," Spreuken 31:14.
C. Dat de voortbrengselen van de aarde ons niet slechts het noodzakelijke opleveren, maar ook hetgeen tot sieraad en verlustiging dient, zo goed is de meester, die wij dienen

a. Eist de natuur iets, dat haar onderhoudt en haar dagelijks verval herstelt? Hier is brood, dat het hart des mensen sterkt, en daarom de staf des levens wordt genoemd, laat niemand, die dat heeft, klagen over gebrek.
b. Gaat de natuur verder en begeert zij iets, dat aangenaam is? Hier is wijn, die het hart des mensen verheugt, de geest opwekt en vervrolijkt, als hij in soberheid en matigheid gebruikt wordt, opdat wij niet alleen ons werk kunnen doen maar het met blije mondigheid kunnen verrichten. Het is jammer dat datgene misbruikt wordt om het hart te bezwaren en de mensen ongeschikt te maken voor hun plicht, dat gegeven was tot opwekking van hun hart en om hen levendig te maken in hun plichtsbetrachting.
c. Heeft de natuur nog meer grillen en luimen, en verlangt zij ook naar iets dat tot sieraad dient? Ook dit komt haar voort uit de aarde, olie, die het aangezicht doet blinken, zodat het aangezicht niet alleen vrolijk, maar ook schoon is, en wij daardoor zoveel aangenamer zijn voor elkaar. Ja meer. God voorziet niet slechts de dieren van het voor hen geschikte voedsel maar ook de planten van het hunne, vers 16. De bomen des Heeren worden verzadigd, niet alleen de bomen van de mensen, waarvoor zij zorg dragen, waarop zij het oog hebben in hun boomgaarden en parken en andere omheinde plaatsen, maar Gods bomen, die in de woestijn groeien en alleen verzorgd worden door Zijn voorzienigheid, zij zijn verzadigd en hebben geen voedsel nodig, zelfs de cederen van de Libanon, een open woud, hoewel zij hoog en

zwaar zijn en veel sap nodig hebben om gevoed te worden, ontvangen genoeg van de aarde, het zijn bomen, die Hij geplant heeft, en die Hij daarom zal beschermen en verzorgen.
Wij kunnen dit toepassen op de bomen van de gerechtigheid, die de planting zijn des Heeren, geplant in Zijn wijngaard, deze zijn verzadigd, want wat God plant, zal Hij bewateren, en zij die "in het huis des Heeren geplant zijn, zullen groeien in de voorhoven onzes Gods," Psalm 92:14.

III. Hij draagt zorg dat zij geschikte woningen hebben om in te verblijven. Aan de mens heeft God verstand gegeven om voor zichzelf te bouwen, alsmede voor het vee, dat hem dient, maar er zijn sommige schepselen, die meer onmiddellijk door God van een woning of vestiging voorzien worden.

1. De vogelen. Sommige vogels maken instinctmatig hun nesten in de struiken in de nabijheid van rivieren, vers 12. Bij de fonteinen die tussen de gebergten heen wandelen, sommigen van het gevogelte des hemels hebben een woning, vanwaar zij hun stem geven van tussen de takken. Zij zingen naar hun bekwaamheid of vermogen tot eer van hun Schepper en weldoener, en hun zingen kan ons zwijgen beschamen. Onze hemelse Vader voedt ze, Mattheüs 6:26 en daarom zijn zij gerust en vrolijk, en zijn niet bezorgd tegen de morgen. De vogelen gemaakt zijnde om boven de aarde te vliegen zoals wij lezen in Genesis 1:20, maken hun nest in de hoogte, op de toppen van bomen vers 17. Het is alsof de natuur daar het oog op had in het planten van de cederen van de Libanon, om een schuilplaats te zijn voor de vogelen. Zij, wier vlucht hemelwaarts is, moeten geen gebrek hebben aan plaatsen van rust. Inzonderheid wordt melding gemaakt van de ooievaar, de dennenbomen, die zeer hoog zijn, zijn hun huis, hun kasteel.

2. De mindere diersoorten, vers 18. De steenbokken, die noch krachtig noch vlug genoeg zijn om zich in veiligheid te stellen, worden door hun instinct naar de hoge bergen geleid die hun tot een schuilplaats dienen, en de konijnen, die ook hulpeloze dieren zijn, vinden een schuilplaats in de rotsen, waar zij de roofdieren kunnen trotseren. Voorziet God aldus voor de mindere schepselen, en zal Hij zelf dan niet een toevlucht zijn voor Zijn eigen volk? Psalm 104:19-30 Hier wordt ons geleerd om God te loven en groot te maken:

I. Voor de regelmatige omwentelingen en opvolging van dag en nacht, en de heerschappij van zon en maan er over. De heidenen waren zo getroffen door het licht en de invloed van zon en maan, en haar nuttigheid voor de aarde, dat zij ze als godheden aanbaden, en daarom neemt de Schrift alle gelegenheden te baat om te tonen, dat de goden, die zij aanbaden, de schepselen en dienaren zijn van de ware God, vers 19. Hij heeft de maan gemaakt tot de gezette tijden, ter afmeting van de maanden, de regeling van de seizoenen voor het bedrijf van de landman, en van het getij. Nieuwe maan en volle maan, het wassen en afnemen van de maan, het geschiedt alles nauwkeurig naar de ordening Gods, zo is het ook met de zon want zij houdt zich even stipt aan de tijd en de plaats van haar op- en ondergang alsof zij een met rede begaafd wezen was en wist wat zij deed. Hierin gaat God te rade met het welzijn van de mens.

1. De schaduwen van de avond bevorderen de rust van de nacht, vers 20. Gij beschikt de duisternis en het wordt nacht, die, hoewel hij zwart is, toch bijdraagt tot de schoonheid van de natuur, en als tegenhanger dient voor het licht van de dag. En onder de bescherming van de nacht treedt al het gedierte des wouds uit, om voedsel te zoeken, dat zij overdag niet durven, want God had "al het gedierte van de aarde onder de vrees en verschrikking van de mens gesteld, Genesis 9:2, hetgeen evenzeer bijdraagt tot de veiligheid van de mens als tot zijn eer. Zie hoe na verwant diegenen zijn aan de aard van de wilde dieren, die de schemering

waarnemen, Job 24:15, en gemeenschap hebben met de onvruchtbare werken van de duisternis, en vergelijk hiermee het gevaar van onwetendheid en droefgeestigheid, die beide als duisternis zijn voor de ziel. Als het vanwege een van deze twee toestanden nacht is, dan treedt al het gedierte des wouds uit, dan zullen Satans verzoekingen ons aanvallen, en het voordeel over ons hebben. Dan briesen de jonge leeuwen om een roof, en de natuurkundigen zeggen dat hun brullen de vreesachtige dieren verschrikt, zodat zij kracht noch moed hebben om voor hen te vluchten, dat zij anders wel zouden kunnen, en zo worden zij hun dan ten prooi. Zij worden gezegd hun spijs van God te zoeken, omdat zij hun niet door de zorg des mensen wordt bereid, maar onmiddellijk door de voorzienigheid Gods. Het briesen van de jonge leeuwen, evenals het roepen van de jonge raven, is, overgezet zijnde, hun spijs van God te vragen. Geeft God deze verklaring aan de taal van de natuur, zelfs van venijnige dieren en zal Hij dan niet veel meer een gunstige verklaring geven aan de taal van de genade in Zijn eigen volk, al bestaat zij dan ook slechts in onuitsprekelijke zuchtingen?

2. Het morgenlicht begunstigt het werk van de dag, vers 22, 23. De zon gaat op, (want, Gode zij dank, gelijk zij haar ondergang weet, zo weet zij ook haar opgang) en dan begeven de wilde dieren zich ter rust, zelfs onder hen is nog enige gezelligheid, want zij vergaderen zich tezamen en liggen neer in hun holen, vers 22, hetgeen een grote zegen is voor de mensen, die tussen zonsopgang en zonsondergang uit zijn, zoals het eerzame reizigers betaamt, er zorg voor gedragen is dat zij door geen wilde dieren worden aangevallen, want dan zijn zij weg van het veld, en de luiaard zal geen voorwendsel hebben om zich van het werk van de dag vrij te stellen, door te zeggen: er is een leeuw op de weg. Daarom gaat de mens dan uit tot zijn werk en naar zijn arbeid, de roofdieren kruipen naar buiten met vrees, de mens gaat vrijmoedig, onbeschroomd uit, als heerschappij voerende. De dieren kruipen steelsgewijze naar buiten op roof uitgaande en om kwaad te doen, de mens gaat uit om te arbeiden en om goed te doen. Er is het dagelijkse werk, dat gedaan moet worden op zijn eigen dag, waartoe de mens zich iedere morgen begeeft, want de lichten zijn voor ons ontstoken om er bij te werken, niet om er bij te spelen, en wij moeten eraan blijven tot aan de avond, het zal tijd genoeg zijn om te rusten als de nacht komt, waarin niemand werken kan.

II. Voor het vullen van de oceaan, vers 25, 26. Gelijk de aarde vol is van Gods schatten, wel voorzien van dieren, die goed verzorgd zijn, zodat slechts zelden een schepsel sterft van honger, zo is het ook met de zee, die groot en wijd van ruimte is, die een nutteloos deel schijnt te zijn van de aardbol, of tenminste niet beantwoordt aan de ruimte, die zij inneemt, maar God heeft haar hun plaats aangewezen en haar dienstbaar gemaakt aan de mens, beide voor de scheepvaart, (daar wandelen de schepen, waarin goederen naar ver verwijderde landen gebracht worden, snel, en veel goedkoper dan wanneer zij over land vervoerd worden, en ook om zijn voorraadschuur te zijn voor vis. God heeft de zee niet tevergeefs geschapen, evenmin als de aarde, Hij maakte haar om in bezit genomen te worden, want daarin is het wremelende gedierte, en dat zonder getal, kleine gedierten met grote, die tot uitgezochte spijs dienen voor de mens. In de geschiedenis van de schepping wordt inzonderheid de walvis genoemd, Genesis 1:21, die hier, evenals in Job 40:20, leviathan genoemd wordt. Hij is gemaakt om in de zee te spelen, hij heeft niets te doen, zoals de mens, die uitgaat tot zijn werk, hij heeft niets te vrezen, zoals de dieren des velds, die neerliggen in hun holen, en daarom speelt hij met de wateren. Het is jammer dat sommigen van de kinderen van de mensen, die edeler vermogens hebben en tot edeler doeleinden geschapen zijn, leven alsof zij in de wereld gezonden waren, zoals de leviathan in de wateren, om er te spelen, al hun tijd doorbrengende in tijdverdrijf. De leviathan wordt gezegd in de wateren te spelen, omdat hij zo goed gewapend is tegen alle aanvallen, dat hij ze trotseert, en "de drilling van de lans belacht", Job 41:20.

III. Voor de tijdige en overvloedige voorziening, die voor alle schepselen gemaakt is, vers 27, 28.

1. God is een milddadige weldoener voor hen, Hij geeft hen hun spijs, Hij doet Zijn hand open, zij worden met goed verzadigd. Hij onderhoudt het heir beide van de hemel en van de aarde, zelfs de geringste schepselen zijn niet beneden Zijn aandacht. Hij is mild in de gaven van Zijn goedheid, en is een groot en goed huishouder, die zo groot een gezin van het nodige voorziet.

2. Zij allen wachten op Hem, naar het natuurlijk instinct, dat God in hen gelegd heeft, zoeken ze hun voedsel, en op de geschikte tijd er voor, en willen geen ander voedsel en op geen andere tijd, dan de natuur het hun verordineert. Zij doen het hunne om het te verkrijgen, wat God hun geeft vergaderen zij en verwachten niet dat de voorzienigheid het hun in de mond zal leggen, en met hetgeen zij vergaderen zijn zij tevreden, zij worden met goed verzadigd, zij begeren niet meer dan hetgeen God geschikt voor hen vindt, hetgeen ons murmureren en onze ontevredenheid kan beschamen.

IV. Voor de volstrekte macht en soevereine heerschappij, die Hij heeft over alle schepselen waardoor de soort van ieder in wezen blijft, ofschoon de individuen van iedere soort dagelijks sterven. Zie hier**:**

1. Al de schepselen omkomende, vers 29. Gij verbergt Uw aangezicht, houdt Uw onderhoudende kracht terug, Uw in alles voorziende milddadigheid, en terstond worden zij verschrikt. leder schepsel is even afhankelijk van Gods gunst, als ieder heilige weet er afhankelijk van te zijn, en daarom met David zegt: "Toen Gij Uw aangezicht verborg, werd ik verschrikt," Psalm 30:8. Gods misnoegen tegen deze lagere wereld om de zonde des mensen is de oorzaak van al de ijdelheid en al de last waaronder de gehele schepping zucht. Gif neemt hun adem weg, hun adem, die in uw hand is, en dan, maar niet eerder, sterven zij, en keren weer tot hun stof, tot hun eerste beginselen. De geest van het dier, die afwaarts gaat, staat onder Gods bevel, zowel als de geest des mensen, die opwaarts gaat. Het sterven van vee was een van de plagen van Egypte en er wordt bijzonder nota van genomen bij de ondergang van de wereld door de zondvloed.

2. Allen behouden in een opvolging, vers 30. Gij zendt Uwen Geest uit zij worden geschapen. Dezelfde Geest, dezelfde Goddelijke wil en kracht, waardoor zij allen in de beginne werden geschapen, houdt nog de onderscheidene soorten van schepselen in wezen, op hun plaats en voor hun gebruik, hun nuttigheid zodat, hoewel het ene geslacht er van gaat, een ander komt, en van tijd tot tijd worden zij allen geschapen, nieuwe staan op in de plaats van de oude, en dit is een voortdurende schepping. Aldus wordt van dag tot dag het gelaat des aardrijks vernieuwd door het licht van de zon, die het iedere morgen opnieuw versiert, van jaar tot jaar door de voortbrengselen ervan, die het in elke lente verrijken, en er een geheel ander aanzien aan geven dan het in de winter had. De wereld is zo vol van schepselen, alsof geen ervan stierf, want de plaats van die gestorven zijn is weer ingenomen. Dit moet (zeggen de Joden) toegepast worden op de opstanding, waarvan iedere lente een zinnebeeld is, als een nieuwe verrijst uit de as van de oude. In het midden van zijn rede roept de psalmist in vervoering van bewondering van de werken Gods uit: Hoe menigvuldig zijn uw werken, o Heere! vers 24.
Zij zijn talrijk, zij zijn verschillend, van velerlei soort en van iedere soort, en toch hebt Gij ze alle met wijsheid gemaakt. Als mensen vele werken ondernemen en van verschillende soort, dan zullen gewoonlijk sommigen ervan veronachtzaamd zijn, niet gedaan zijn met dezelfde zorg, maar Gods werken, hoewel zij vele zijn, en van zeer verschillende soorten, zijn alle met wijsheid gemaakt, en met de grootste nauwkeurigheid, er is niet het minste gebrek aan. Hoe

nauwkeuriger men werken van kunst door een microscoop beziet, hoe grover zij schijnen, de werken van de natuur, door deze zelfde glazen beschouwd, schijnen fijner en nauwkeuriger. Zij zijn allen met wijsheid gemaakt, want zij zijn allen gemaakt om te beantwoorden aan het doel waarvoor zij ten goede van het heelal bestemd werden, tot heerlijkheid van de monarch van het heelal**.**

PSALM 104:31-35

De psalmist eindigt deze overdenking met**:**

1. Lof te spreken van God, hetgeen in deze psalm voornamelijk bedoeld is.

A. Hij moet geloofd worden,

a. als een groot God, en een God van weergaloze volmaaktheid. De heerlijkheid des Heeren zij tot in eeuwigheid, vers 31. Zij zal duren tot aan het einde des tijds in Zijn werken van de schepping en van de voorzienigheid, zij zal duren tot in eeuwigheid in de gelukzaligheid en aanbidding van heiligen en engelen. Des mensen heerlijkheid verwelkt, Gods heerlijkheid is eeuwig, schepselen veranderen, maar in de Schepper is geen verandering.

b. Als een genadig God, de Heere verblijde zich in Zijn werken. Hij heeft nog het welgevallen in de voortbrengselen van Zijn wijsheid, dat Hij gehad heeft toen Hij "alles zag wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed, en op de zevenden dag heeft gerust." Wij doen dikwijls hetgeen waarin wij ons bij nadere beschouwing niet kunnen verblijden, maar dat ons veeleer mishaagt en dat wij ongedaan wensen. Maar God verblijdt zich altijd in Zijn werken, omdat zij alle met wijsheid gemaakt zijn. Wij hebben berouw van onze daden van milddadigheid maar God heeft nooit berouw van de zijn Hij verblijdt zich in de werken van Zijn genade, Zijn genadegiften en roeping zijn onberouwelijk.

c. Als een God van almachtige kracht, als Hij de aarde aanschouwt, zo beeft zij, vers 32 niet instaat zijnde om Zijn toornige blik te verduren, zij beeft, zoals de Sinaï gebeefd heeft voor het aangezicht des Heeren. Als Hij de bergen aanroert, zo roken zij. De vulkanen, of brandende bergen, zoals de Etna, zijn zinnebeelden van de kracht van Gods toorn over hoogmoedige, onverootmoedigde zondaren. Indien een toornige blik en een aanraking zulke uitwerkingen teweegbrengen, wat zal dan het gewicht van Zijn zware hand niet doen, en de werking van Zijn uitgestrekte arm niet teweegbrengen? Wie kent de sterkte van Zijn toorn? Wie durft hem dan trotseren? God verblijdt zich in Zijn werken, omdat zij Hem alle onderworpen en gehoorzaam zijn, en evenzo zal Hij een welbehagen hebben in degenen, die Hem vrezen en die beven voor Zijn woord.

B. De psalmist zelf zal zeer ijverig zijn in Hem te loven vers 33. "Ik zal de Heere zingen in mijn leven, ik zal mijn God psalmzingen, ik zal Hem loven als Jehovah, de Schepper, en als mijn God, een God in verbond met mij, en dat wel niet alleen thans, maar zolang ik leef, en terwijl ik nog ben." Omdat wij ons leven en bestaan van God hebben, en van Hem afhankelijk zijn voor het onderhoud en het voortduren ervan, moeten wij zolang wij leven en ons bestaan hebben God blijven loven, en als wij geen leven, geen aanzijn hebben op aarde, dan hopen wij een beter leven en bestaan te hebben in een betere wereld, en daar dit werk op betere wijze te zullen doen, en in beter gezelschap.

2. Van blijdschap te spreken voor zichzelf vers 34. mijn overdenking van Hem zal zoet wezen, invloed ten goede oefenen, en daarom zal zij zoet wezen. Gedachten van God zullen het lieflijkst zijn als zij het krachtigst zijn. Goddelijke overdenkingen te hebben is een zeer lieflijke plicht voor allen, die geheiligd zijn. "Ik zal mij in de Heere verblijden, het zal mij een genot zijn Hem te loven, ik zal blijde zijn met iedere gelegenheid om Zijn heerlijkheid te

verkondigen, en ik zal mij altijd verblijden in de Heere, en in Hem alleen. Al mijn blijdschap zal haar middelpunt hebben in Hem, en in Hem zal zij volkomen wezen.

3. Van verschrikking te spreken voor de goddelozen, vers 35.
a. De zondaars zullen van de aarde verdaan worden, en de goddelozen zullen niet meer zijn. Zij, die de God van macht tegenstaan en tegen Hem strijden, zullen gewis verdaan worden, wie zich verhardt tegen de Almachtige kan niet voorspoedig zijn.
b. Zij, die rebelleren tegen het licht van zo'n overtuigend bewijs van Gods bestaan, en weigeren Hem te dienen, die alle schepselen dienen, zullen rechtvaardig verdaan worden. Zij, die deze aarde doen zuchten onder de last van hun goddeloosheid, welke God aldus vervult van Zijn schatten, verdienen om er van verdaan te worden, dat zij ervan worden uitgespuwd.
c. Zij, die zelf van harte begeren God te loven, kunnen niet anders dan een heilige verontwaardiging koesteren tegen hen die Hem lasteren en onteren, en een heilige voldoening smaken in het vooruitzicht van hun verderf, en van de eer, die God hierdoor zal verwerven. Ook dit moet hun stof zijn tot lof."
Als zondaars verdaan worden van de aarde laat dan mijn ziel de Heere loven, dat ik niet weggeraapt ben met de werkers van de ongerechtigheid, maar door de bijzondere genade Gods van hen ben onderscheiden. Als de goddelozen niet meer zijn, dan hoop ik God te loven tot in eeuwigheid, en daarom: looft de Heere, laat allen, die rondom mij zijn zich met mij verenigen in God te loven. Hallelujah, lofzingt Jehovah." Dit is de eerste maal dat wij het woord Hallelujah ontmoeten, en hier wordt het gebruikt bij gelegenheid van het verdaan worden van de goddelozen, en als wij het voor het laatst ontmoeten dan is het bij een zelfde gelegenheid, als het Nieuw-Testamentische Babylon verdaan wordt, dan is het refrein van het lied Hallelujah, Openbaring 19:1, 3, 4, 6.

PSALM 105

1 Looft de HEERE, roept Zijn Naam aan, maakt Zijn daden bekend onder de volken. 2 Zingt Hem, psalmzingt Hem, spreekt aandachtelijk van al Zijn wonderen. 3 Roemt u in de Naam Zijner heiligheid; het hart dergenen, die de HEERE zoeken, verblijde zich. 4 Vraagt naar de HEERE en Zijn sterkte; zoekt Zijn aangezicht gedurig. 5 Gedenkt Zijner wonderen, die Hij gedaan heeft, Zijner wondertekenen, en der oordelen Zijns monds. 6 Gij zaad van Abraham, Zijn knecht, gij kinderen van Jakob, Zijn uitverkorene! 7 Hij is de HEERE, onze God; Zijn oordelen zijn over de gehele aarde. 8 Hij gedenkt Zijns verbonds tot in der eeuwigheid, des woords, dat Hij ingesteld heeft, tot in duizend geslachten; 9 Des verbonds, dat Hij met Abraham heeft gemaakt, en Zijns eeds aan Izak; 10 Welken Hij ook gesteld heeft aan Jakob tot een inzetting, aan Israël tot een eeuwig verbond, 11 Zeggende: Ik zal u geven het land Kanaan, het snoer van ulieder erfdeel. 12 Als zij weinig mensen in getal waren, ja, weinig en vreemdelingen daarin; 13 En wandelden van volk tot volk, van het ene koninkrijk tot het andere volk; 14 Hij liet geen mens toe hen te onderdrukken; ook bestrafte Hij koningen om hunnentwil, zeggende: 15 Tast Mijn gezalfden niet aan, en doet Mijn profeten geen kwaad. 16 Hij riep ook een honger in het land; Hij brak allen staf des broods. 17 Hij zond een man voor hun aangezicht heen; Jozef werd verkocht tot een slaaf. 18 Men drukte zijn voeten in de stok; zijn persoon kwam in de ijzers. 19 Tot de tijd toe, dat Zijn woord kwam, heeft hem de rede des HEEREN doorlouterd. 20 De koning zond, en deed hem ontslaan; de heerser der volken liet hem los. 21 Hij zette hem tot een heer over zijn huis, en tot een heerser over al zijn goed; 22 Om zijn vorsten te binden naar zijn lust, en zijn oudsten te onderwijzen. 23 Daarna kwam Israël in Egypte, en Jakob verkeerde als vreemdeling in het land van Cham. 24 En Hij deed Zijn volk zeer wassen, en maakte het machtiger dan Zijn tegenpartijders. 25 Hij keerde hun hart om, dat zij Zijn volk haatten, dat zij met Zijn knechten listig handelden. 26 Hij zond Mozes, Zijn knecht, en Aaron, dien Hij verkoren had. 27 Zij deden onder hen de bevelen Zijner tekenen, en de wonderwerken in het land van Cham. 28 Hij zond duisternis, en maakte het duister; en zij waren Zijn woord niet wederspannig. 29 Hij keerde hun wateren in bloed, en Hij doodde hun vissen. 30 Hun land bracht vorsen voort in overvloed, tot in de binnenste kameren hunner koningen. 31 Hij sprak, en er kwam een vermenging van ongedierte, luizen, in hun ganse landpaal. 32 Hij maakte hun regen tot hagel, vlammig vuur in hun land. 33 En Hij sloeg hun wijnstok en hun vijgenboom, en Hij brak het geboomte hunner landpalen. 34 Hij sprak, en er kwamen sprinkhanen en kevers, en dat zonder getal; 35 Die al het kruid in hun land opaten, ja, aten de vrucht hunner landouwe op. 36 Hij versloeg ook alle eerstgeborenen in hun land, de eerstelingen al hunner krachten. 37 En Hij voerde hen uit met zilver en goud; en onder hun stammen was niemand, die struikelde. 38 Egypte was blijde, als zij uittrokken, want hun verschrikking was op hen gevallen. 39 Hij breidde een wolk uit tot een deksel, en vuur om de nacht te verlichten. 40 Zij baden, en Hij deed kwakkelen komen, en Hij verzadigde hen met hemels brood. 41 Hij opende een steenrots, en er vloeiden wateren uit, die gingen door de dorre plaatsen als een rivier. 42 Want Hij dacht aan Zijn heilig woord, aan Abraham, Zijn knecht. 43 Alzo voerde Hij Zijn volk uit met vrolijkheid, Zijn uitverkorenen met gejuich. 44 En Hij gaf hun de landen der heidenen, zodat zij in erfenis bezaten de arbeid der volken; 45 Opdat zij Zijn inzettingen onderhielden, en Zijn wetten bewaarden. Hallelujah!

Sommige van de lofpsalmen zijn zeer kort, andere zeer lang, om ons te leren, dat wij in onze Godsdienstige verrichtingen er meer acht op moeten geven hoe de werking is van ons hart, dan hoe de tijd voorbijgaat, en ons noch te veel moeten inspannen door de begeerte om lang te zijn, noch ons al te veel moeten beperken door kort te willen wezen, maar lang of kort moeten zijn al naar ons hart ons tot bidden dringt. Dit is een lange psalm, de algemene strekking is dezelfde als die van de meeste psalmen namelijk de heerlijkheid te vermelden, maar de stof

voor het onderwerp is verschillend. Telkenmale als wij komen tot de troon van de genade, kunnen wij, zo wij willen, ons voorzien uit het Woord van God (uit de geschiedenis van het Nieuwe Testament, zoals hier uit die van het Oude Testament) van nieuwe liederen, nieuwe denkbeelden zo overvloedig, zo verscheiden, zo onuitputtelijk is het onderwerp.
In de voorgaande psalm werd ons geleerd God te loven voor Zijn wondervolle werken in de gewone voorzienigheid met betrekking tot de wereld in het algemeen, in deze worden wij er toe geleid om Hem te loven voor Zijn bijzondere gunsten jegens Zijn kerk. Wij vinden de eerste elf verzen van deze psalm aan het begin van de psalm, die David had overgeleverd aan Asaf om gebruikt te worden (naar het schijnt) bij de dagelijkse dienst in het heiligdom, toen de ark gevestigd was in de plaats, die hij voor haar bereid had, waaruit blijkt wie de psalm geschreven heeft, alsmede wanneer en bij welke gelegenheid hij geschreven werd, 1 Kronieken 16:7, en verv. David heeft er mee bedoeld zijn volk te onderrichten nopens de verplichtingen, die op hen rustten, om hun heilige Godsdienst getrouw aan te kleven. Hier is de inleiding, vers 1-7, en de geschiedenis zelf in verscheidene punten.

I. Gods verbond met de patriarchen, vers 8-11.
II. Zijn zorg voor hen terwijl zij vreemdelingen waren, vers 12-15.
III. Zijn verwekken van Jozef om de herder en steen Israëls te zijn vers 16-22.
IV. De toeneming van Israël in Egypte en hun verlossing uit Egypte, vers 23-38.
V. De zorg, die God voor hen droeg in de woestijn en in hun vestiging in Kanaän, vers 39-45.
Bij het zingen hiervan moeten wij Gode de eer geven van Zijn wijsheid en macht, Zijn goedheid en getrouwheid, onszelf beschouwen als belanghebbende in de zaken van de Oud-Testamentische kerk, omdat aan haar de orakelen Gods waren overgegeven, die onze schat zijn, en omdat uit haar Christus is voortgekomen, en deze dingen alle hunlieden overkomen zijn tot voorbeelden**.**

PSALM 105:1-7

Wij worden hier krachtig opgewekt tot Godsdienstige handelingen, en vermaand om onszelf op te wekken om God te loven. Merk op**:**

1. De plichten, waartoe wij hier worden geroepen, zij zijn vele, maar de strekking van alle is: Gode de eer te geven van Zijn naam.
a. Wij moeten Gode dankzegging doen, vers 1, daar Hij altijd onze milddadige weldoener is geweest, en alleen eist dat wij Hem zullen danken voor Zijn gunsten, armzalige vergelding voor rijke gaven!
b. Roept Zijn naam aan daar wij afhankelijk van Hem zijn voor nog verdere gunsten. Het bidden om nog meerdere zegeningen wordt aangenomen als een erkenning voor vroegere weldaden. Omdat Hij Zijn oor tot mij geneigd heeft, zal ik Hem aanroepen.
c. Maakt Zijn daden bekend, vers 1, opdat anderen zich met u verenigen om Hem te loven. Spreekt aandachtig van al Zijn wonderen zoals wij spreken van dingen, waarvan we geheel vervuld zijn, waar wij zeer door getroffen werden terwijl wij wensen dat ook anderen ervan vervuld zullen wezen. Gods wonderen behoren het onderwerp te zijn van onze gemeenzame gesprekken met onze bloedverwanten en vrienden, en wij behoren ervan "te spreken als we in ons huis zitten en als wij op de weg gaan," Deuteronomium 6:7, niet bloot om ons te onderhouden, maar om ons op te wekken tot Godsvrucht, en ter bemoediging van ons eigen en anderer geloof in en hoop op God. Zelfs heilige dingen kunnen het onderwerp zijn van gewone gesprekken, mits er eerbied bij in acht worde genomen.
d. Zingt psalmen tot Gods eer, als degenen, die zich in Hem verblijden en van die blijdschap wensen te getuigen tot aanmoediging van anderen, en dat getuigenis over te leveren aan het

nageslacht, zoals gedenkwaardige zaken oudtijds overgeleverd werden door liederen, daar geschriften toen nog zeldzaam waren.

e. Roemt in de Naam van Zijn heiligheid. Laat hen, die geneigd zijn tot roemen, niet roemen op hun eigen talenten en verrichtingen, maar in hun bekendheid met God en de betrekking, waarin zij tot Hem staan, Jeremia 9:23, 24. Prijst Zijn heilige Naam, aldus sommigen, maar het komt op hetzelfde neer, want door in Hem te roemen, prijzen wij Hem. Zoekt Hem. Stelt uw geluk in Hem, en jaagt dan dat geluk na in al de middelen, die Hij verordineerd heeft. Zoekt de Heere en Zijn sterkte, dat is: de ark van Zijn sterkte, zoekt Hem in het heiligdom, in de weg, het middel, dat Hij verordineerd heeft om Hem te zoeken.
f. Zoekt Zijn sterkte dat is: Zijn genade, de sterkte Zijns Geestes om het goede in u te werken, dat wij niet anders kunnen dan door sterkte, die aan Hem ontleend is, en waar Hij om gebeden wil worden. Zoekt de Heere, en wees bekrachtigd, aldus is de lezing in verscheidene oude overzettingen. Zij, die versterkt willen worden naar de inwendige mens, moeten door geloof en gebed kracht van God ontvangen. Zoekt Zijn sterkte, en zoekt dan Zijn aangezicht, want door Zijn sterkte hopen wij bij Hem te overmogen om Zijn gunst te verkrijgen, zoals Jakob haar op die wijze verkregen heeft, Hoséa 12:4. "Zoekt Zijn aangezicht gedurig, zoekt Zijn gunst te hebben tot in eeuwigheid, en blijft het daarom zoeken tot aan het einde van uw proeftijd. Zoekt het terwijl gij leeft in deze wereld, en gij zult het hebben terwijl gij leeft in de andere wereld, en zelfs daar zult gij het altijd en eeuwiglijk zoeken in oneindige voortgang, en er tot in eeuwigheid voldaan mee zijn."
g. Het hart dergenen, die Heere zoeken, verblijde zich, vers 3, want zij hebben een goede keus gedaan, en houden zich op een goede wijze bezig, en zij kunnen er zeker van zijn dat hun arbeid niet tevergeefs zal wezen, want Hij zal niet alleen gevonden worden, maar bevonden worden te zijn een beloner dergenen, die Hem zoeken. Indien nu zij, die de Heere zoeken, reden hebben om zich te verblijden, veel meer reden hebben zij dan daartoe, die Hem hebben gevonden.

2. Enige argumenten om ons aan te sporen tot die plichten.
a. Bedenkt wat Hij gezegd en wat Hij gedaan heeft om ons voor altijd aan Hem te verbinden. Gij zult u onder de sterkste verplichtingen zien om Hem te danken en Zijn naam aan te roepen, als gij u de wonderen herinnert, die een diepe en blijvende indruk op u moeten maken, de wonderen van Zijn voorzienigheid, die Hij voor u gewrocht heeft, voor u en voor degenen, die voor u geweest zijn, de wondertekenen, die Hij gedaan heeft, die bij de nadenkenden en dankbar en in eeuwige herinnering zullen blijven, de wonderen van Zijn wet, die Hij voor u geschreven heeft, en die Hij u heeft toevertrouwd, de oordelen Zijns monds, zowel als de oordelen van Zijn hand, vers 5.
b. Denkt aan de betrekking, waarin gij tot Hem staat, vers 6. Gij zijt het zaad van Abraham Zijn knecht, gij zijt ingeborenen Zijns huizes en hierdoor hebt gij recht op het voorrecht van Zijn dienstknechten, op bescherming en verzorging, gij zijt ook gehouden om de plicht te doen van dienstknechten, uw Meester te dienen, te rade te gaan met Zijn eer, gehoorzaam te zijn aan Zijn bevelen, en te doen wat gij kunt om Zijn belangen te bevorderen. Gij zijt de kinderen van Jakob, Zijn uitverkorene, en gij zijt verkoren en bemind om der vaderen wil, en daarom behoort gij in de voetstappen te treden van hen, van wier eer gij de erfgenamen zijt. Gij zijt de kinderen van Godvruchtige ouders, ontaardt dan niet, gij zijt Gods kerk op aarde, wie zal Hem loven, zo gij het niet doet?
c. Denkt aan uw deel aan Hem: Hij is de Heere, onze God, vers 7. Wij betrouwen op Hem, zijn Hem toegewijd, en van Hem is onze verwachting. Zal niet een volk zijn God vragen? Jesaja 8:19, en zijn God niet prijzen?

d. Hij is Jehovah, onze God, Hij, die onze God is, is uit zichzelf bestaande en is zelfgenoegzaam, heeft een onweerstaanbare macht en onbetwistbare soevereiniteit. Zijn oordelen zijn over de gehele aarde, Hij regeert de gehele wereld met wijsheid, en schrijft alle volken de wet voor, zelfs aan hen, die Hem niet kennen. De aarde is vol van de bewijzen van Zijn macht**.**

PSALM 105:8-24

Hier wordt ons geleerd om voor het loven van God ver terug te zien, en Hem de eer te geven voor hetgeen Hij in vroegere eeuwen voor Zijn kerk gedaan heeft, inzonderheid toen zij geformeerd werd, waarvan diegenen, die in latere tijden leven, het voordeel genieten en waarvoor zij Hem dus dank behoren te zeggen. Wij kunnen ongetwijfeld even gepaste stof tot lofzegging ontlenen aan de geschiedenissen van de Evangeliën en van de Handelingen van de apostelen die betrekking hebben op de geboorte van de Christelijke kerk, als de psalmist hier zijn stof ontleent aan de geschiedenissen in Genesis en Exodus, die de geboorte verhalen van de Joodse kerk, en onze geschiedenis overschittert grotelijks de hunne. Twee zaken worden hier tot het onderwerp gemaakt van lof.

I. Gods belofte aan de aartsvaders, de grote belofte dat Hij aan hun zaad het land Kanaän tot een erfdeel zal geven, dat een type was van de belofte des eeuwigen levens, in Christus gedaan aan alle gelovigen. In al de wonderen die God gedaan heeft voor Israël, heeft Hij gedacht aan Zijn verbond, vers 8, en Hij zal het eeuwiglijk gedenken, het is het woord dat Hij ingesteld heeft tot in duizend geslachten. Zie hier de kracht van de belofte, het is het woord dat Hij geboden heeft, en dat uitwerking zal doen. Zie de duurzaamheid van de belofte, zij is bevolen tot in duizend geslachten, en het erfrecht er op zal niet afgesneden, niet vernietigd worden. In de parallelplaats is dit uitgedrukt als onze plicht, 1 Kronieken 16:15 :"Gedenkt tot in eeuwigheid Zijn verbond." God zal het niet vergeten en daarom moeten wij het ook niet. De belofte wordt hier een verbond genoemd, omdat er iets geëist werd aan des mensen zijde als voorwaarde van de belofte.

Merk op**:**

1. De personen, met wie dit verbond gemaakt werd met Abraham, Izak en Jakob, grootvader, vader en zoon, allen uitnemende gelovigen, Hebreeën 11:8, 9.

2. De bekrachtiging van het verbond, het was verzekerd bij alles wat heilig is. Is dat een zeker, waarop gezworen werd? Het is Zijn eed aan Izak en Abraham. Zie aan wie God bij zichzelf gezworen heeft, Hebreeën 6:13, 14. Is datgene zeker hetwelk wel geworden is? Hij heeft het Jakob tot een inzetting, een wet, gesteld, een wet, die nooit ingetrokken of herroepen zal worden. Is datgene zeker, hetwelk tot een wederzijds contract is geworden? Dit is bevestigd tot een eeuwig verbond, dat onverbreekbaar is.

3. Het verbond zelf. Ik zal u geven het land Kanaän, vers 11. De aartsvaders hadden er recht op, niet naar de weg van de voorzienigheid maar door de belofte, en hun zaad zal in het bezit ervan worden gesteld, niet langs de gewone weg van volken te vestigen, maar door wonderen. God zelf zal het hun geven, met Zijn eigen hand als het ware, het zal hun gegeven worden als hun erfdeel, dat God hun toewijst en afmeet, als het snoer van hun erfdeel, een gewis recht, krachtens hun geboorte, zal het tot hen komen door recht van afkomst, niet door aankoop, door de gunst van God, niet door enigerlei verdienste van henzelf. De hemel is het erfdeel, dat wij verkregen hebben, Eféze 1:11. En "dit is de belofte, die Hij ons beloofd heeft" (zoals Kanaän de belofte was, die Hij hun beloofd had) "namelijk het eeuwige leven," 1 Johannes 2:25, Titus 1:2.

II. De leidingen van Zijn voorzienigheid met de aartsvaders, terwijl zij wachtten op de vervulling van deze belofte, welke ons de zorg voorstellen, die God heeft voor Zijn volk in deze wereld, terwijl zij nog aan deze zijde van het hemelse Kanaän zijn, want deze dingen zijn hun overkomen tot voorbeelden en aanmoedigingen aan al de erfgenamen van de beloften, die evenals zij door het geloof leven.

1. Zij werden wonderbaarlijk beschermd en beschut, en zoals de Joodse geleerden het uitdrukken "vergaderd onder de vleugelen van de Goddelijke majesteit." Dit wordt verhaald in vers 12-15, waar wij kunnen opmerken.
A. Hoe ze waren blootgesteld aan onrecht van de mensen. Gods beloften aan de drie beroemde patriarchen, Abraham, Izak en Jakob waren zeer rijk, telkens en nogmaals heeft Hij hun gezegd dat Hij hun God wilde wezen, maar de vervulling ervan in deze wereld was er zo weinig in evenredigheid mede, dat Hij "indien Hij hun geen stad had bereid in de andere wereld, zich geschaamd zou hebben om hun God genoemd te worden," zie Hebreeën 11:16, omdat Hij altijd mild was, maar toch is Hij ook in deze wereld niet in gebreke jegens hen gebleven, maar om te doen blijken dat Hij ongemene dingen voor hen deed, heeft Hij hen op ongemene wijze op de proef gesteld.

a. Zij waren weinig, zeer weinig in aantal. Abraham werd geroepen, toen hij nog alleen was, Jesaja 51:2. Hij had slechts twee zonen, en een van deze werd uitgeworpen. Izak had ook slechts twee zonen, en een van deze was genoodzaakt om uit zijn land te vluchten, en er verscheidene jaren van weg te blijven. Jakob had er meer, maar sommigen van hen hebben, in plaats van hem tot een bescherming te zijn, hem blootgesteld aan gevaar, toen hij zoals hij zelf zegt, Genesis 34:30, weinig volks in getal was en dus zeer gemakkelijk met geheel zijn huis door de inboorlingen omgebracht had kunnen worden. (Gods uitverkorenen zijn slechts een klein kuddeke, weinigen, zeer weinigen, en toch worden zij staande gehouden.
b. Zij waren vreemdelingen, en des te meer waarschijnlijk stond hun mishandeling te wachten, en zoveel minder waren zij instaat om zichzelf te helpen. Hun Godsdienst maakte dat zij als vreemdelingen beschouwd werden, I Petrus 4:4 en dat ze als gesprenkelde vogels werden uitgejouwd, Jeremia 12:9. Hoewel het gehele land door de belofte het hunne was, hebben zij toch zo weinig aanspraak erop gemaakt dat zij beleden hebben er gasten en vreemdelingen in te zijn, Hebreeën 11:13. Zij wandelden van volk tot volk, van het een deel dezes lands naar een ander deel, (want het werd toen door onderscheidene natiën in bezit gehouden, Genesis 12:8, 13:3, 18), ja van het ene koninkrijk tot het andere volk, van Kanaän naar Egypte, van Egypte naar het land van de Filistijnen, hetgeen hen wel moest verzwakken en blootstellen aan gevaar, maar zij werden er door hongersnood toe genoodzaakt. Hoewel veelvuldige verplaatsingen of verhuizingen noch begerenswaardig noch aanbevelenswaardig zijn, is er toch soms een wettige en noodzakelijke reden voor, en dan kan dit het lot zijn van de besten van de mensen.

B. Hoe zij bewaard werden door de bijzondere voorzienigheid Gods, waarvan de macht en wijsheid des te meer groot gemaakt werden, naarmate zij op zo velerlei wijze aan gevaar waren blootgesteld, vers 14, 15. Zij waren niet bij machte zichzelf te helpen, en toch:
a. Aan niemand werd toegelaten hun onrecht te doen, aan hen, die hen haatten en hun gaarne kwaad gedaan zouden hebben, waren de handen gebonden, en zo konden zij niet wat zij wilden. Dit kan zien op Genesis 35:5, waar wij lezen dat "Gods verschrikking" (een onverklaarbaar bedwang) "was over de steden, die rondom hen waren," zodat Zij hoewel tot toorn verwekt, de zonen Jakobs niet achterna joegen.

b. Zelfs gekroonde hoofden, die het beproefden hun onrecht te doen, werden niet slechts er voor bestraft, maar in bedwang gehouden. Hij bestrafte koningen om hunnentwil, in dromen en visioenen, zeggende: "tast mijn gezalfden niet aan, het is op uw gevaar zo gij het doet, ja, het zal niet in uw macht zijn om het te doen, doet Mijn profeten geen kwaad." Farao, koning van Egypte werd geplaagd, Genesis 12:17, en Abimelech, koning van Gerar, werd scherp bestraft, Genesis 20:6, omdat hij onrecht deed aan Abraham. Zelfs koningen zijn onderhevig aan Gods bestraffingen als zij onrecht doen. Gods profeten zijn Zijn gezalfden, want zij hebben de zalving des Geestes, zij zijn gezalfd met deze olie van de vreugde, 1 Johannes 2:27. Zij, die het beproeven Gods profeten aan te raken met het doel om hun kwaad te doen, kunnen verwachten dat zij er op de ene of andere wijze van zullen horen. Gods gezalfde profeten zijn Hem dierbaarder dan zelfs gezalfde koningen. Jerobeams hand werd verdord toen hij haar uitstak tegen een profeet.

2. Zij werden op verwonderlijke wijze verzorgd en van het nodige voorzien. En ook hier:
A. Waren zij in de grootste nood. Zelfs in Kanaän, het land van de belofte, riep Hij een honger, vers 16. Alle oordelen komen op Gods roepen, en geen plaats is vrijgesteld van hun bezoek als God hen zendt met een opdracht. Om het geloof van de patriarchen te beproeven, brak God allen staf des broods zelfs in dat goede land, opdat zij duidelijk zouden zien dat God een beter land dan dat was voor hen bestemd had.
B. God heeft genadiglijk in hulp voor hen voorzien. Het was in gehoorzaamheid aan Zijn bevel, en in vertrouwen op Zijn belofte, dat zij nu vreemdelingen en bijwoners waren in Kanaän, en daarom zou het in strijd zijn geweest met Zijn eer, zo Hij had toegelaten dat hun kwaad zou overkomen, of dat hun enigerlei goed was onthouden. Gelijk Hij een Farao weerhield van hun onrecht te doen, zo heeft Hij een andere verwekt om hun vriendelijkheid te bewijzen, door Jozef te verhogen, van wiens geschiedenis wij hier een uittreksel hebben. Hij moest de herder, de steen Israëls wezen, en dat heilig zaad in het leven behouden Genesis 49:24, 50:20.

En te dien einde:
a. Werd hij vernederd, zeer vernederd, vers 17,18. God zond een man voor hun aangezicht heen, namelijk Jozef. Vele jaren voordat de honger begon, werd hij voor hun aangezicht heen gezonden, om hen in de hongersnood te spijzigen, zo ver vooruit zorgt de voorzienigheid Gods, en zo ver reikt zij. Maar in welke hoedanigheid ging hij naar Egypte, die voor de ontvangst van de kerk aldaar de weg moest bereiden? Niet in de hoedanigheid van gezant, niet eens als een agent of commissaris, hij werd derwaarts heen verkocht als een dienstknecht, om een slaaf te zijn gedurende zijn gehele leven, zonder vooruitzicht van ooit in vrijheid te worden gesteld. Dit was min genoeg, en men zou zeggen dat er weinig waarschijnlijkheid was dat hij ooit groot zou worden, tot aanzien zou komen, en toch werd hij toen nog meer naar de diepte gebracht, want hij werd een gevangene, vers 18. Men drukte zijn voeten in de stok, daar hem onrechtvaardig geen mindere misdaad ten laste was gelegd dan ontering van zijn eigen meesteres. Zijn ziel kwam in het ijzer, luidt de Hebreeuwse uitdrukking, dat is: het ijzer was hem zeer pijnlijk, en de valse beschuldiging, waardoor hij in de gevangenis kwam, was zeer bijzonder smartelijk, heeft hem diep gegriefd, doorboorde hem het hart, en toch was dit alles de weg tot zijn verhoging.

b. Hij werd verhoogd, zeer verhoogd. Hij bleef in de gevangenis, werd niet voor het gerecht gebracht, tot de tijd toe, door God bepaald voor zijn bevrijding, vers 19, toen Zijn woord kwam, zijn uitlegging van dromen bewaarheid werd, en het gerucht daarvan tot Farao's oren kwam door de opperschenker, en toen heeft hem het woord des Heeren gezuiverd. De macht van God gaf hem toekomende dingen te voorzeggen, wentelde de smaad af, die zijn meesteres

op hem gelegd had, want men kon niet denken dat God zodanig een macht aan een zo slecht man zou geven als men hem had voorgesteld. Gods woord doorlouterde hem, beproefde zijn geloof en zijn lijdzaamheid, en toen kwam het met macht om zijn bevrijding te gebieden. Er is een tijd gesteld, wanneer Gods woord zal komen ter vertroosting van allen, die erop vertrouwen, Hábakuk 2:3. "Op het einde zal Hij het voortbrengen en niet liegen." God gaf het woord en toen zond de koning en deed hem ontslaan, want het hart des konings is in de hand des Heeren.
Toen Farao bevond dat hij een gunstgenoot des hemels was, heeft hij hem,
Ten eerste ontslagen uit de gevangenis, vers 20, hij liet hem los. God heeft dikwijls door wonderbare wendingen van Zijn voorzienigheid de zaak van de verdrukte onschuld bepleit en doen zegevieren.
Ten tweede. Hij heeft hem bevorderd tot de hoogste ere-ambten, vers 21, 22, hij zette hem tot een heer over zijn huis en tot een heerser over al zijn goed. Hij stelde hem aan tot eerste staatsminister, tot president van zijn raad, om zijn vorsten te gebieden naar zijn lust en hen wijsheid te leren, en tot opperbevelhebber van zijn krijgsmacht, naar uw "woord zal al mijn volk geregeerd worden," Genesis 41:40. Hij maakte hem tot opperrechter, om zelfs zijn oudsten, zijn senatoren, te richten, en hen te straffen, die ongehoorzaam waren.

In dit alles was Jozef bestemd, om
1. Een vader te zijn voor de kerk, die toen bestond, om het huis Israëls er voor te behoeden om door de hongersnood om te komen. Hij werd groot gemaakt om goed te doen, inzonderheid aan de huisgenoten des geloofs.

2. Een type te zijn van Christus, die komen zou, die, omdat Hij zichzelf vernederd heeft en de gesteltenis eens dienstknechts heeft aangenomen, uitermate verhoogd is geworden, terwijl Hem al het oordeel is overgegeven. Jozef aldus vooraf gezonden zijnde en instaat gesteld om geheel het huis zijns vaders te onderhouden, kwam ook Israël in Egypte, vers 23 waar hij en al de zijnen zeer eervol onthaald en goed verzorgd werden gedurende vele jaren. Zo is ook voor de Nieuw Testamentische kerk een plaats bereid, zelfs in de woestijn, waar zij "gevoed wordt een tijd, en tijden, en een halve tijd," Openbaring 12:14.

3. Zij hebben zich wonderbaarlijk vermenigvuldigd, overeenkomstig de belofte, gedaan aan Abraham, dat zijn zaad zou wezen als het zand van de zee in menigte, vers 24. In Egypte deed Hij Zijn volk zeer wassen, zij vermenigvuldigden als vissen, zodat zij in weinig tijds machtiger werden dan hun tegenpartijders, en aldus geducht voor hen werden. Farao nam hier nota van, Exodus 1:9. "Zie, het volk van de kinderen Israëls is veel, ja machtiger dan wij". Als het God behaagt zal een weinigje volks tot duizenden worden, en Gods beloften kunnen wel langzaam werken, maar zij werken zeker**.**

PSALM 105:25-45

Na de geschiedenis van de patriarchen volgt hier de geschiedenis van het volk van Israël, toen zij tot een natie werden.

I. Hun verdrukking in Egypte, vers 25. Hij keerde het hart om van de Egyptenaren, die hen hadden beschermd, dat zij hen haatten en listiglijk met hen handelden. Gods goedheid jegens Zijn volk verbitterde de Egyptenaren tegen hen, en hoewel hun oude afkeer van de Hebreeën, (waarvan wij lezen in Genesis 43:32, 46:34) voor een wijle als in slaap gesust was begon hij zich nu heftiger dan ooit te openbaren. Vroeger haatten zij hen omdat zij hen verachtten, thans omdat zij hen vreesden. Zij handelden listiglijk met hen, stelden al hun overleg en behendigheid in het werk om wegen en middelen te vinden, om hen te verzwakken, hen uit te

putten en hun wasdom te verhinderen, zij maakten hun lasten zwaar, en hun leven bitter, en doodden hun zonen zodra zij geboren waren. De boosaardigheid is listig om te verderven. Satan heeft de listigheid van de slang met haar venijn. Het was God, die het hart van de Egyptenaren omkeerde tegen hen, want ieder schepsel is datgene voor ons, wat Hij het doet zijn, een vriend af een vijand. God is niet de werker van de zonden van de mensen maar Hij doet ze dienen tot Zijn eigen doeleinden.

II. Hun bevrijding uit Egypte, dat wonder, hetwelk, opdat het niet vergeten zou worden in de inleiding tot de tien geboden geplaatst is. Merk op**:**

1. De werktuigen, die voor deze verlossing gebruikt werden, vers 26. Hij zond Mozes, Zijn knecht, op deze boodschap uit, en voegde hem Aaron toe voor deze opdracht. Mozes was bestemd om hun wetgever te zijn en hun voornaamste magistraat, Aaron om hun hogepriester te zijn, en opdat het volk hen te meer zou eerbiedigen en zich te blijmoediger aan hen zou onderwerpen, heeft God gebruik van hen gemaakt als hun bevrijders.

2. De middelen om die bevrijding tot stand te brengen: dat waren de tien plagen van Egypte. Mozes en Aaron waren gehoorzaam aan de orders, die zij hadden ontvangen door hen op te roepen, zoals God het hun bevolen had, zij waren Zijn woord niet weerspannig, vers 28, zoals Jona, die, toen hij gezonden was om Gods oordelen aan te kondigen tegen Ninevé, naar Tharsen ging. Mozes en Aaron werden noch door een dwaze vrees voor Farao's toorn noch door een dwaas medelijden met de ellende van Egypte bewogen, om de plagen te verzachten of uit te stellen, die God hun bevolen had over de Egyptenaren te brengen, maar strekten hun hand uit om ze over hen te doen komen, zoals God het hun bevolen had.

Zij, aan wie opgedragen is om Gods oordelen uit te voeren, zullen bevinden dat hun tekortkoming er in opgenomen wordt als een weerstreven van Gods woord. De plagen van Egypte worden hier Gods tekenen en wonderwerken genoemd, vers 27, zij waren niet slechts bewijzen van Hem maar tekenen van Zijn toorn, en zij moesten met bewondering en heilig ontzag worden beschouwd. Zij toonden de woorden van Zijn tekenen zo luidt het oorspronkelijke, want iedere plaag ging gepaard met een verklaring of uitlegging, het waren geen stille tekenen, zoals de gewone werken van de schepping en voorzienigheid, maar sprekende tekenen, en zij spraken luid. Zij worden hier allen, of de meeste ervan, gespecificeerd, hoewel niet naar de orde, waarin zij over hen kwamen.

a. De plaag van de duisternis, vers 28. Dat was een van de laatste, hoewel zij hier het eerst genoemd wordt. God zond duisternis, en komende met een opdracht, kwam zij met grote kracht, Zijn gebod maakte het duister. En toen waren zij, dat is het volk van Israël, Gods woord niet weerspannig, een gebod, dat naar sommigen denken hun gegeven was, om allen onder hen te besnijden, die nog niet besneden waren, en toen waren hiervoor de drie dagen van duisternis hun een bescherming. De oude vertaling volgt de Septuaginta, en geeft de lezing: "Ze waren niet gehoorzaam aan Zijn woord," hetgeen zien kan op Farao en de Egyptenaren, die, in weerwil van de verschrikking van deze plaag het volk niet wilden laten trekken, maar er is hiervoor geen grond in het Hebreeuws.

b. Het keren van de Nijl (die zij als een god aanbaden) in bloed, benevens al hun andere wateren, waardoor hun vissen gedood werden, vers 29, en zo waren zij niet alleen van hun drank beroofd, maar ook van hun aangenaamste spijze, Numeri 11:5.

c. De vorsen, die het land in overvloed voortbracht, en die niet alleen in zo grote zwermen, maar met zoveel kracht en woede op hen afkwamen, dat zij niet instaat waren om ze uit de binnenste kameren te houden van hun koningen en aanzienlijke personen, wier hart vol was van ongedierte, walglijker en schadelijker dan deze vorsen, minachting van en vijandschap jegens God en Zijn Israël.

d. Een vermenging van ongedierte, of vliegen, vers 31, vervulde de lucht, en luizen vervulden hun klederen, Exodus 8:17, 24. God kan gebruik maken van de geringste, zwakste en verachtelijkste dieren, om trotse verdrukkers te straffen en te vernederen, voor wie de onmacht van deze werktuigen wel een zeer diepe vernedering moet wezen, zowel als een onloochenbaar bewijs van de almacht Gods.
e. Hagel verpletterde hun bomen, zelfs de sterkste bomen in hun landpalen, en vernielde hun wijnstokken en hun andere vruchtbomen, vers 33. In plaats van regen om hun bomen vruchtbaar te maken, gaf Hij hagel om ze te verpletteren, en daarmee donder en bliksem in zo'n mate, dat het vuur over de grond liep alsof het een stroom was van brandende zwavel, Exodus 9:23.
f. Sprinkhanen en kevers aten al het kruid op, dat ten dienste van de mens geschapen was, aten dus het brood uit hun mond vers 34, 35. Zie welk een verscheidenheid van oordelen God heeft om de trotse verdrukkers te straffen, die Zijn volk niet wilden laten trekken. God heeft niet tweemaal dezelfde plaag gebracht, maar als er wederom een nodig was, dan was het een nieuwe, want Hij heeft vele pijlen in Zijn pijlkoker. Sprinkhanen en kevers zijn Gods heir, en hoe zwak deze ieder op zichzelve ook moge wezen, Hij kan ze in zo grote menigte doen komen, dat zij geducht worden, Joel 1:4, 6.
g. Al de plagen genoemd hebbende, behalve die van de veepest en de zweren, besluit hij met die, welke de overwinning bracht, en dat was de dood van de eerstgeborenen, vers 36. Te middernacht werden zij, die de vreugde en de hoop waren van hun geslacht, de eerstelingen al hunner krachten, de bloem van hun land, allen door de verderfengel gedood. Zij wilden Gods eerstgeborene niet vrijlaten, en daarom heeft God bij wijze van weerwraak de hunnen gegrepen en noodzaakte hen hierdoor om de Zijnen te laten gaan, maar het was te laat om de hunnen te redden, want als God oordeelt, zal Hij overwinnen, en zij, die tegen Hem strijden, zullen gewis het onderspit delven.

3. De zegeningen, waarmee deze verlossing gepaard ging. In hun dienstbaarheid:
a. Waren zij verarmd, maar rijk en vermogend trokken zij uit. God heeft hen niet slechts uitgevoerd, maar Hij voerde hen uit met zilver en goud, vers 37. God machtigde hen om de bijdragen hunner naburen te vragen en te verzamelen, die in werkelijkheid slechts een deel waren van de betaling voor de diensten, die zij hun hadden bewezen, en Hij neigde het hart van de Egyptenaren om hun te geven waar zij om vroegen. Hun rijkdom behoorde Hem toe, en daarom mocht Hij, en hun hart was in Zijn hand, en daarom kon Hij hem aan de Israëlieten geven.
b. Het leven was hun bitter en zuur gemaakt, lichaam en geest waren gebroken door hun slavernij, en toch, toen God hen uitvoerde, was er onder hen niemand die zwak was, niemand die ziek of ook maar ziekelijk was onder hun stammen. Zij gingen uit in dezelfde nacht, toen de plaag de eerstgeborenen van Egypte wegvaagde, en toch trokken zij allen uit in goede gezondheid en hebben geen van de krankheden van Egypte medegenomen. Voorzeker was het iets ongehoords, dat onder zoveel duizenden niemand ziek was! Zo vals was de voorstelling, die door de vijanden van de Joden in latere eeuwen van deze zaak gegeven was, namelijk dat zij allen aangetast waren door melaatsheid of een andere walglijke kwaal, en dat de Egyptenaren hen daarom uit hun land verdreven hebben.
c. Zij waren vertreden en beledigd, en toch werden zij met eer uitgevoerd, vers 38. Egypte was blijde als zij uittrokken, want God had hen op zo wonderbare wijze erkend en hun zaak voorgestaan, dat de verschrikking van Israël op hen was gevallen, en zij zich verslagen en overwonnen erkenden. God kan en zal Zijn kerk tot een lastige steen maken voor allen, die zich daarmee beladen, zodat zij zich gelukkig zullen achten, die hem uit de weg komen, Zacharia 12:3. Als God oordeelt, zal Hij overwinnen.

d. Zij hadden hun dagen doorgebracht in smart en met zuchten vanwege hun dienstbaarheid, meer nu voerde Hij hen uit met vrolijkheid en gejuich, vers 43. Toen Egypte's smartkreet luid was, wijl al hun eerstgeborenen gedood waren, waren Israëls vreugdekreten even luid, beide als zij terug zagen op het land, waaruit zij waren verlost en als zij voorwaarts zagen naar het lieflijke land, waar zij zich heenspoedden. God heeft thans een nieuw lied in hun mond gegeven.

4. De bijzondere zorg, die God voor hen droeg in de woestijn.
a. Om hen te beschutten, behalve het gewelf des hemels beschikte Hij hun nog een ander verwelfsel. Hij breidde een wolk uit tot een deksel, vers 39, die hun niet alleen tot zonnescherm diende, maar ook een staatsiegordijn voor hen was. Een wolk is dikwijls (Gods tent geweest, Psalm 18:12, en nu was het die van Israël, want ook zij waren verborgenen.
b. Voor hun leiding en verkwikking in de duisternis beschikte Hij een vuurkolom om de nacht te verlichten, opdat zij nooit in verlegenheid zouden zijn. God voorziet genadiglijk tegen alle verdrietelijkheden van Zijn volk en schenkt hun hulp in elke toestand voor de dag en voor de nacht, totdat zij komen waar het tot in eeuwigheid dag zal zijn.
c. Hij spijzigde hen met het nodige voedsel en met lekkernijen. Soms voorzag Hij hun tafel van wild gevogelte, vers 40. Het volk bad en Hij deed kwakkelen komen, en als zij niet aldus onthaald werden, heeft Hij hen toch verzadigd met hemels brood, diegenen zijn in waarheid moeilijk te voldoen, die niet aldus verzadigd willen worden. De mens at engelenbrood, en dat wel voortdurend en zonder dat het hun iets kostte. En evenals er in iedere bete, die zij aten, een wonder was, zo was er ook een wonder in iedere droppel, die zij dronken, Hij opende een steenrots, en er vloeiden wateren uit, vers 41.
In de gewone voorzienigheid komt het water van de hemel en brood uit de aarde maar voor Israël brengt Gods macht brood uit de wolken en water uit de rotsen, zo ver is het er vandaan dat de God van de natuur aan de wetten en de loop van de natuur gebonden is. Het water vloeide niet slechts terstond naar buiten, maar het stroomde voort als een rivier overvloedig en gestadig, en vergezelde hun leger op al hun reizen, vandaar dat gezegd wordt, dat "de steenrots hen volgde," 1 Korinthe 10:4, en hetgeen dit wonder nog verhoogde, was dat deze rivier Gods (zoals zij in waarheid genoemd kan worden) door dorre plaatsen ging, en daar toch niet door het zand van de woestijn van Arabië verzwolgen werd en teloorging, zoals men had kunnen verwachten. Hierop doelt de belofte: "Ik zal rivieren leggen in de wildernis, om Mijn volk, Mijn uitverkorene, drinken te geven", Jesaja 43:19, 20.

5. Hun intocht ten laatste in Kanaän, vers 44. Hij gaf hun de landen van de heidenen, stelde hen in het bezit van hetgeen, waarop zij lang gehoopt hadden, en voor hetgeen de Kanaänieten zich moeite hadden gegeven, daar had Israël het genot van, zij bezaten in erfenis de arbeid van de volken, en het vermogen des zondaars is voor de rechtvaardige weggelegd. De Egyptenaars hadden lang hun arbeid beërfd, en nu bezaten zij in erfenis de arbeid van de Kanaänieten. Zo zal soms de ene vijand van de kerk de schuld moeten betalen van de andere vijand.

6. De redenen, waarom God dit alles voor hen gedane heeft.
a. Omdat Hij Zijn woord wilde vervullen, vers 42. Zij waren onwaardig en ondankbaar, en toch heeft Hij deze grote dingen tot hun gunste gedaan, omdat Hij dacht aan Zijn heilig woord Zijn verbond aan Abraham Zijn knecht, en Hij geen tittel of jota daarvan ter aarde wilde laten vallen, zie Deuteronomium 7:8.
b. Omdat Hij wilde dat zij Zijn inzettingen zouden onderhouden, en het was de grootste liefde, die Hij hun kon bewijzen, om hen daaraan te binden. Hij stelde hen in het bezit van Kanaän, niet opdat zij in overvloed en weelde, in gerustheid en eer zouden leven, en een grote

rol zouden spelen onder de volkeren van de wereld, maar opdat zij Zijn inzettingen zouden onderhouden en Zijn wetten zouden bewaren opdat zij, geformeerd zijnde tot een volk, onder Gods onmiddellijk bestuur zouden zijn, en de geopenbaarde Godsdienst de grondslag zou zijn van hun staatsinrichting, opdat zij, daar hun een goed land gegeven was, uit de opbrengsten ervan offeranden zouden brengen op Gods altaar, en opdat zij, daar God hun goed gedaan had, met des te meer blijmoedigheid Zijn wet zouden ontvangen, tot de slotsom komende, dat ook deze bestemd was tot hun welzijn en ze zich bewust zouden zijn van hun verplichting om uit dankbaarheid in gehoorzaamheid aan Hem te leven. Wij zijn geschapen, wij worden onderhouden, wij zijn verlost opdat wij zouden leven in gehoorzaamheid aan de wil van God, en het Hallelujah, waarmee deze psalm besluit, kan genomen worden, beide als een dankbare erkentenis van Gods gunsten en een blijmoedige instemming met de bedoeling ervan. Heeft God zoveel gedaan voor ons, en verwacht Hij evenwel zo weinig van ons? Looft de Heere!

PSALM 106

1 Hallelujah! Looft de HEERE, want Hij is goed, want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 2 Wie zal de mogendheden des HEEREN uitspreken, al Zijn lof verkondigen? 3 Welgelukzalig zijn zij, die het recht onderhouden, die te aller tijd gerechtigheid doet. 4 Gedenk mijner, o HEERE! naar het welbehagen tot Uw volk, bezoek mij met Uw heil; 5 Opdat ik aanschouwe het goede Uwer uitverkorenen; opdat ik mij verblijde met de blijdschap Uws volks; opdat ik mij beroeme met Uw erfdeel. 6 Wij hebben gezondigd, mitsgaders onze vaderen, wij hebben verkeerdelijk gedaan; wij hebben goddeloos gehandeld. 7 Onze vaders in Egypte hebben niet gelet op Uw wonderen; zij zijn der menigte Uwer goedertierenheid niet gedachtig geweest; maar zij waren wederspannig aan de zee, bij de Schelfzee. 8 Doch Hij verloste hen om Zijns Naams wil, opdat Hij Zijn mogendheid bekend maakte. 9 En Hij schold de Schelfzee, zodat zij verdroogde, en Hij deed hen wandelen door de afgronden, als door een woestijn. 10 En Hij verloste hen uit de hand des haters, en Hij bevrijdde hen van de hand des vijands. 11 En de wateren overdekten hun wederpartijders; niet een van hen bleef over. 12 Toen geloofden zij aan Zijn woorden; zij zongen Zijn lof. 13 Doch zij vergaten haast Zijn werken, zij verbeidden naar Zijn raad niet. 14 Maar zij werden belust met lust in de woestijn, en zij verzochten God in de wildernis. 15 Toen gaf Hij hen hun begeerte; maar Hij zond aan hun zielen een magerheid. 16 En zij benijdden Mozes in het leger, en Aaron, de heilige des HEEREN. 17 De aarde deed zich open, en verslond Dathan, en overdekte de vergadering van Abiram. 18 En een vuur brandde onder hun vergadering, een vlam stak de goddelozen aan brand. 19 Zij maakten een kalf bij Horeb, en zij bogen zich voor een gegoten beeld. 20 En zij veranderden hun Eer in de gedaante van een os, die gras eet. 21 Zij vergaten God, hun Heiland, Die grote dingen gedaan had in Egypte; 22 Wonderdaden in het land van Cham; vreselijke dingen aan de Schelfzee. 23 Dies Hij zeide, dat Hij hen verdelgen zou, ten ware Mozes, Zijn uitverkorene, in de scheure voor Zijn aangezicht gestaan had, om Zijn grimmigheid af te keren, dat Hij hen niet verdierf. 24 Zij versmaadden ook het gewenste land; zij geloofden Zijn woord niet. 25 Maar zij murmureerden in hun tenten; naar de stem des HEEREN hoorden zij niet. 26 Dies hief Hij tegen hen Zijn hand op, zwerende, dat Hij hen neervellen zou in de woestijn; 27 En dat Hij hun zaad zou neervellen onder de heidenen, en hen verstrooien zou door de landen. 28 Ook hebben zij zich gekoppeld aan Baäl-peor, en zij hebben de offeranden der doden gegeten. 29 En zij hebben de Heere tot toorn verwekt met hun daden, zodat de plaag een inbreuk onder hen deed. 30 Toen stond Pinehas op, en hij oefende gericht, en de plaag werd opgehouden. 31 En het is hem gerekend tot gerechtigheid, van geslacht tot geslacht tot in eeuwigheid. 32 Zij maakten Hem ook zeer toornig aan het twistwater, en het ging Mozes kwalijk om hunnentwil. 33 Want zij verbitterden zijn geest, zodat hij wat onbedachtelijk voortbracht met zijn lippen. 34 Zij hebben die volken niet verdelgd, die de HEERE hun gezegd had; 35 Maar zij vermengden zich met de heidenen, en leerden derzelver werken. 36 En zij dienden hun afgoden, en zij werden hun tot een strik. 37 Daarenboven hebben zij hun zonen en hun dochteren de duivelen geofferd. 38 En zij hebben onschuldig bloed vergoten, het bloed hunner zonen en hunner dochteren, die zij de afgoden van Kanaän hebben opgeofferd; zodat het land door deze bloedschulden is ontheiligd geworden. 39 En zij ontreinigden zich door hun werken, en zij hebben gehoereerd door hun daden. 40 Dies is de toorn des HEEREN ontstoken tegen Zijn volk, en Hij heeft een gruwel gehad aan Zijn erfdeel. 41 En Hij gaf hen in de hand der heidenen, en hun haters heersten over hen. 42 En hun vijanden hebben hen verdrukt, en zij zijn vernederd geworden onder hun hand. 43 Hij heeft hen menigmaal gered; maar zij verbitterden Hem door hun raad, en werden uitgeteerd door hun ongerechtigheid. 44 Nochtans zag Hij hun benauwdheid aan, als Hij hun geschrei hoorde. 45 En Hij dacht tot hun beste aan Zijn verbond, en het berouwde Hem naar de veelheid Zijner goedertierenheden. 46 Dies gaf Hij hun barmhartigheid voor het aangezicht van allen, die hen gevangen hadden. 47 Verlos ons, HEERE, onze God! en

verzamel ons uit de heidenen, opdat wij de Naam Uwer heiligheid loven, ons beroemende in Uw lof. 48 Geloofd zij de HEERE, de God Israëls, van eeuwigheid en tot in eeuwigheid; en al het volk zegge: Amen, Hallelujah!

Wij moeten eer geven aan God door belijdenis te doen, niet alleen van Zijn goedheid, maar van onze slechtheid, die als tegenhangers dienen van elkaar, onze slechtheid doet Zijn goedheid zoveel te schitterender uitkomen, en Zijn goedheid stelt onze slechtheid in een zoveel hatelijker licht voor. De voorgaande psalm was een geschiedenis van Gods goedheid jegens Israël, deze is een geschiedenis van hun rebellie en hun tergingen en toch begint en eindigt hij met Hallelujah, want zelfs smart om zonde moet ons niet ontstemmen voor de lof van God. Sommigen denken dat hij geschreven werd tijdens de Babylonische gevangenschap en de verstrooiing van het Joodse volk, vanwege het gebed aan het slot vers 47. Ik denk veeleer dat hij geschreven werd door David terzelfder tijd als de voorgaande psalm, omdat wij het eerste vers en de laatste twee verzen vinden in de psalm, die David aan Asaf heeft overgeleverd bij het opbrengen van de ark naar de plaats, die hij voor haar bereid had, 1 Kronieken 16:34-36. Verzamel ons, en red ons van de heidenen, want wij kunnen onderstellen dat in Sauls tijd, toen David genoodzaakt was om te zwerven, er een grote verstrooiing van vrome Israëlieten geweest is. In deze psalm hebben wij,

I. De inleiding tot de geschiedenis, eer sprekende van God, vers 1, 2, vertroosting voor de heiligen, vers 3. en der gelovigen verlangen naar Gods gunst, vers 4, 5.
II. Het verhaal zelf van Israëls zonden, verzwaard door de grote dingen, die God voor hen gedaan heeft, het verhaal waarvan er bijgevoegd is. Hun tergingen aan de Rode Zee vers 6-12, hun lusten, vers 13-15, hun muiterij vers 16-18, hun aanbidding van het gouden kalf, vers 19-23 hun murmureren, vers 24-27, hun zich koppelen aan Baäl-Peor, vers 28-31, hun twisten met Mozes, vers 32, 33, hun zich vermengen met de heidenen van Kanaän, vers 34-39. Hieraan is het verhaal toegevoegd dat God hen bestraft heeft om hun zonden, maar hen toch gered heeft van verderf, vers 40-46.
III. Het slot van de psalm met gebed en lofzegging, vers 47, 48. Het kan nuttig voor ons zijn om deze psalm te zingen, opdat we, indachtig gemaakt zijnde aan onze zonden, de zonden van ons land en de zonden van onze vaderen, ons verootmoedigen voor God, maar toch niet wanhopen aan genade, die zelfs het rebellerende Israël dikwijls bij God heeft gevonden**.**

PSALM 106:1-5

Hier wordt ons geleerd**:**

1. God te loven, vers 1, 2. Looft de Heere, dat is:
a. Brengt Hem dank voor Zijn goedheid, de openbaring ervan aan ons en de vele voorbeelden en bewijzen ervan. Hij is goed, en Zijn goedertierenheid is in eeuwigheid, laat ons daarom onze verplichtingen aan Hem erkennen, en Hem onze beste genegenheden en diensten wijden.

b. Geeft Hem de eer van Zijn grootheid, Zijn mogendheden, de bewijzen van Zijn almachtige kracht, waarmee Hij grote dingen gedaan heeft, die niet weerstaan kunnen worden. wie kan ze uitspreken? Wie is waardig om dit te doen? Wie is er toe in staat? Zij zijn zoveel, dat zij niet geteld kunnen worden, zo geheimenisvol, dat zij niet kunnen worden beschreven, als wij het meeste wat wij kunnen gezegd hebben van de mogendheden des Heeren, dan is er nog de helft niet van gezegd, er is nog meer van te zeggen. het is een onderwerp, dat niet uitgeput kan raken. Wij moeten Zijn lof verkondigen, wij kunnen er iets van verkondigen, maar wie kan hem geheel verkondigen? De engelen zelf kunnen het niet. Dit zal er ons niet van vrijstellen

om te doen wat wij kunnen, maar er ons toe opwekken en aansporen om te doen alles wat wij kunnen.

2. Om het volk van God te loven, hen welgelukzalig te achten en te noemen, vers 3. Zij, die het recht onderhouden, zijn welgelukzalig, want zij zijn geschikt om gebruikt te worden voor het loven van God. Gods volk zijn zij, wier beginselen gezond zijn, zij onderhouden het recht, zij houden zich aan de regelen van recht en Godsdienst, en hun handelingen komen daarmee overeen, zij doen gerechtigheid, zijn rechtvaardig jegens God en jegens alle mensen, en hierin zijn zij standvastig, zij doen het te aller tijd, in al hun handel en wandel, ieder ogenblik, in alle voorkomende gevallen, en hierin volharden zij tot de einde.

3. Onszelf te loven, dat is gelukkig te achten in de gunst van God, er onze gelukzaligheid in te plaatsen, haar dientengevolge met alle ernst te zoeken, zoals de psalmist het hier doet, vers 4, 5.
a. Hij heeft het oog op de goedertierenheid van God als de bron van alle gelukzaligheid: " Gedenk mijner, o Heere, om mij de goedertierenheid en genade te geven, die ik nodig heb, naar het welbehagen tot Uw volk." Gelijk er een volk in de wereld is, dat in bijzondere zin Gods volk is, zo is er een bijzondere gunst, een bijzonder welbehagen, dat God in dat volk heeft, waarin alle Godvruchtige zielen wensen te delen, en wij behoeven niets meer te begeren dan dat om ons gelukkig te maken.
b. Hij heeft het oog op het heil Gods, de grote zaligheid, die van de ziel als de grond van alle geluk. Bezoek mij met Uw heII. "Schenk mij (zegt Dr. Hammond) die vergeving en genade, die ik behoef, en van niemand anders kan hopen dan van U." Laat dat heil mijn deel wezen tot in eeuwigheid, en het onderpand van mijn tegenwoordige vertroosting.
c. Hij heeft het oog op de gelukzaligheid van de rechtvaardigen, als hetgeen, waarin alle goed is opgesloten vers 5. "Opdat ik aanschouwe het goede Uwer uitverkorenen, en zo gelukkig ben als uw heiligen, en gelukkiger begeer ik niet te wezen." Gods volk wordt hier Zijn uitverkorenen genoemd, Zijn volk, Zijn erfdeel, want Hij heeft hen zich afgezonderd, hen onder Zijn regering genomen. Hij wordt door hen bediend, in hen verheerlijkt. De uitverkorenen Gods hebben een goed, dat hun bijzonder eigen is, de stof is beide van hun blijdschap en van hun roemen, dat hun genot en hun lof is. Gods volk heeft reden om een blijmoedig volk te zijn, en de gehele dag te roemen in hun God, en zij die deze blijdschap, die eer hebben, behoeven geen van de kinderen van de mensen hun genot en hun roem te benijden. De blijdschap van Gods volk en de roem van Zijn erfdeel kunnen aan iedereen voldoening schenken, want zij hebben eeuwige blijdschap en eer, die voor hen weggelegd is in de hemel**.**

PSALM 106:6-12

Hier begint een boetvaardige belijdenis van zonde, die zeer bijzonder op de rechte tijd gedaan werd, nu de kerk in benauwdheid was want aldus moeten wij God rechtvaardigen in alles wat Hij over ons brengt, erkennende dat Hij recht gedaan heeft, omdat wij goddeloos gehandeld hebben, en de herinnering aan vorig e zonden, om welke God Zijn volk toch niet heeft verstoten, is een aanmoediging voor ons om te hopen dat wij, ofschoon wij rechtvaardig om onze zonden worden gekastijd, toch niet ten enenmale verlaten zullen worden.

I. Gods verdrukt volk erkent zich hier schuldig voor God, vers 6. "Wij hebben gezondigd, mitsgaders onze vaderen, gelijk onze vaderen, in de gelijkheid van hun overtreding. Wij hebben aan die overgeërfde schuld nog toegedaan, en de mate van de ongerechtigheid onzer vaderen voldoende doen worden, om "de hittigheid van des Heeren toorn te vermeerderen," Numeri 32:14, Mattheüs 23:32. En zie, hoe zij hun last van zonden verzwaren, zoals het

boetelingen betaamt. "Wij hebben verkeerdelijk gedaan, gedaan hetgeen naar zijn aard zondig is, en wij hebben goddeloos gehandeld, wij hebben gezondigd met opgeheven hand, trots." Of dit is een belijdenis niet alleen van hun navolgen van, maar van hun delen in, de zonden hunner vaderen, Wij hebben gezondigd met onze vaderen want wij waren in hun lenden, en "wij dragen hun ongerechtigheden," Klaagliederen 5:7.

II. Zij betreuren de zonden hunner vaderen, toen zij voor het eerst tot een volk geformeerd werden, en daar kinderen daar dikwijls voor moeten lijden, is het zaak voor hen om er over te treuren, zelfs nog later dan in het derde of vierde geslacht. Zelfs wij behoren aanleiding te nemen uit de geschiedenis van Israëls rebellie, om te treuren over de verdorvenheid van de menselijke natuur, en haar ongeschiktheid om zelfs door de beste middelen verbeterd te worden. Merk hier op**:**

1. De verbazende stompzinnigheid te midden van de gunst, die God hun schonk, vers 7, in Egypte begrepen zij Zijn wonderen niet. Zij zagen ze, maar zij begrepen er de betekenis en bedoeling niet van. "Zalig zijn zij, die niet gezien hebben, en toch hebben verstaan". Zij dachten dat de plagen van Egypte bedoeld waren voor hun verlossing, terwijl zij ook bedoeld waren voor hun onderricht en hun overtuiging, niet alleen om hen uit de Egyptische slavernij weg te rakken, maar ook om hen van hun neiging tot de Egyptische afgoderij te genezen, door de soevereine macht en heerschappij van de God Israëls boven alle goden te doen blijken, en Zijn bijzondere zorg over hen. Wij verliezen het voordeel van de leidingen van Gods voorzienigheid door ze niet te begrijpen. En gelijk hun verstand traag was, zo was ook hun geheugen ontrouw. Men zou denken dat zulke verbazingwekkende gebeurtenissen nooit vergeten konden worden, en toch, zij gedachten ze niet, tenminste de menigte van Gods goedertierenheden zijn zij niet gedachtig geweest. God wordt gewantrouwd omdat Zijn gunsten niet gedacht worden.

2. Hun verkeerdheid, die uit deze stompzinnigheid voortkwam. Zij waren weerspannig aan de zee, bij de Schelfzee. De weerspannigheid was hun wanhoop aan verlossing, (omdat het gevaar groot was) en hun wens dat zij maar in Egypte gelaten waren, Exodus 14:11,12. Met Gods voorzienigheid te twisten, te twijfelen aan Zijn macht, goedheid en getrouwheid, zijn zo grote tergingen van Hem als welke andere ook. De plaats verzwaarde de misdaad, het was aan de zee, bij de Schelfzee, toen zij nog pas uit Egypte waren gekomen, en de wonderen, die God voor hen had gewrocht, hun nog vers in het geheugen lagen, toch doen zij Hem verwijten, alsof er in al die macht geen genade, geen zegen was, maar dat Hij hen slechts uit Egypte had uitgevoerd om hen in de woestijn te doden. Nooit lagen zij zo onmiddellijk in Gods macht als aan de Rode Zee, en toch hebben zij haar daar getrotseerd en Hem tot toorn verwekt.

3. Het grote heil, de verlossing, die God in weerwil van hun weerspannigheid voor hen gewerkt had, vers 8-11.
a. Hij baande hun een weg door de zee, Hij schold de Schelfzee omdat zij hun in de weg stond en hun tocht vertraagde, en terstond verdroogde zij, zoals bij de schepping op Gods schelden de wateren vloden, Psalm 104:7. Ja Hij heeft hun niet slechts een weg bereid, maar door de wolk- en vuurkolom deed Hij ben wandelen door de zee, en onder geleide van Mozes voerde Hij hen er even gemakkelijk doorheen als door een woestijn. Hij moedigde hen aan om die stappen te doen, bracht hun vrezen tot zwijgen, toen deze hun gevaarlijkste en dreigendste vijanden waren. Zie Jesaja 63:12-14.

b. Hij stelde zich tussen hen en hun vervolgers, en belette deze om hen af te snijden zoals zij voornemens waren. De Israëlieten waren allen te voet, en de Egyptenaren hadden allen paarden en wagens, waarmee zij hen waarschijnlijk snel konden achterhalen, maar God

verloste hen uit de hand des haters, Farao, die hen nooit had bemind, maar hen nu te meer haatte vanwege de plagen, die om hunnentwil over hem gekomen waren. Hij bevrijdde hen van de hand des vijands, die uitgestrekt was om hen te grijpen, God verloste hen, vers 10, stelde zich, als het ware in de vuurkolom tussen de vervolgden en de vervolgers.

c. Om de zegen te voltooien en de verlossing in een overwinning te verkeren, werd de Rode Zee, die voor hen een voetpad was, een graf voor de Egyptenaren, vers 11. De wateren overdekten hun wederpartijders, om hen te doen sterven, maar niet om hun schande te verbergen, want met de opkomende vloed werden hun dode lichamen op de oever geworpen, Exodus 14:30. Niet een van hen bleef levend over om de tijding te brengen van hetgeen er van de overigen was geworden. En waarom heeft God dit voor hen gedaan?
Ja, waarom heeft Hij hen niet evenals hun vijanden overdekt vanwege hun ongeloof en hun murmureren? Hij zegt het ons, vers 8, het was om Zijns Naams wil, dat Hij het deed, hoewel zij het niet verdienden, want hun onverdienstelijkheid kon geen verandering brengen in Zijn plannen en bedoelingen, Zijn maatregelen niet verbreken, noch Hem Zijn beloften doen terugnemen, noch Hem doen falen in de vervulling ervan. Hij deed dit voor Zijn eigen eer en heerlijkheid, opdat Hij Zijn mogendheid bekend maakte, niet alleen in het klieven van de zee, maar in het te doen in weerwil van hun tergingen. Mozes bidt, Numeri 14:17, 19: "Laat toch de kracht des Heeren groot worden," en "vergeef toch de ongerechtigheid dezes volks." De kracht van de God van de genade in het vergeven van zonde en het sparen van zondaren moet evenzeer bewonderd worden als de kracht van de God van de natuur in het klieven van de zee.

4. De goede indruk, die dit voor het ogenblik op hen maakte, vers 12. Toen geloofden zij aan Zijn woorden, en erkenden dat God in waarheid met hen was, en hen in goedertierenheid over hen had uitgevoerd uit Egypte, en niet met de bedoeling om hen in de woestijn te doden, "toen vreesde het volk de Heere en geloofde in de Heere, en aan Mozes, Zijn knecht," Exodus 14:31. Toen zongen zij Zijn lof in dat lied van Mozes, dat bij die grote gelegenheid geschreven werd, Exodus 15:1. Zie op wat genadige en barmhartige wijze God soms het ongeloof van Zijn volk tot zwijgen brengt, en hun vrees in lofzegging verkeert, en aldus is het geschreven: "Die dwalende van geest zijn, zullen tot verstand komen, en de murmureerders zullen de lering aannemen", Jesaja 29:24**.**

PSALM 106:13-33

Dit is een kort begrip van de geschiedenis van Israëls tergingen in de woestijn, en van de toorn Gods tegen hen vanwege deze tergingen, en dit kort begrip is wederom verkort door de apostel met toepassing op ons, Christenen, 1 Korinthe 10:5 en vervolg, want deze dingen "zijn beschreven tot waarschuwing van ons," opdat wij niet evenals zij zondigen, en niet evenals zij zullen lijden.

I. De oorzaak van hun zonde was een niet letten op de werken en het woord van God vers 13.
1. Zij letten niet op hetgeen Hij voor hen gedaan had, zij vergaten haast Zijn werken en verloren de indruk, die zij op hen gemaakt hadden. Zij, die de zegeningen Gods over hen niet weten te benutten, en er niet naar streven om de weldaden, die zij hebben ontvangen, enigermate te vergelden, vergeten ze in werkelijkheid. Dit volk heeft ze ras vergeten, God nam hier nota van, Exodus 32:8. Zij zijn haast afgeweken. Zij haastten en vergaten Zijn werken, is de lezing in de kanttekening, waaruit sommigen opmaken dat hier van twee onderscheidene voorbeelden hunner zonde gesproken wordt. Zij haastten, vooruitlopende op hun verwachtingen van Gods beloften. Zij dachten weldra in Kanaän te zijn, en omdat zij er niet zo spoedig in waren twijfelden zij of ze er wel ooit in komen zouden en twistten met al de moeilijkheden, die zij op hun weg ontmoetten, terwijl toch "wie gelooft, niet zal haasten,"

Jesaja 28:16. En daarbij vergaten zij Zijn werken, die de onloochenbare bewijzen waren van Zijn wijsheid, macht en goedheid, en ontkenden de gevolgtrekking met evenveel zekerheid, alsof de voorafgaande stelling hun nooit bewezen was. Dit wordt nogmaals vermeld, vers 21, 22, zij vergaten God hun Heiland, zij vergaten dat Hij hun Heiland, hun Verlosser was geweest. Zij, die Gods werken vergeten, vergeten God zelf, die zich door Zijn werken bekend maakt. Zij vergaten wat slechts weinige dagen tevoren geschied was, waarvan zij, naar wij kunnen onderstellen zelfs toen gesproken moeten hebben, toen zij omdat zij er geen goed gebruik van maakten gezegd worden ze te hebben vergeten. Het was wat God voor hen gedaan had in Egypte in het land van Cham, en bij de Schelfzee dingen, die ook wij na zoveel eeuwen niet kunnen of niet behoren te vergeten. Zij worden grote dingen genoemd, (want hoewel de grote God niets doet, dat klein of min is doet Hij toch sommige dingen, die in zeer bijzondere zin groot zijn) wonderwerken buiten de gewone weg van de voorzienigheid, en derhalve opmerkelijk en gedenkwaardig, vreeslijke dingen, ontzagwekkend voor hen en schrikkelijk voor hun vijanden, en toch spoedig vergeten, zelfs wonderen, die gezien werden, gingen voorbij als een verhaal, dat verteld wordt.

2. Zij gedachten niet aan hetgeen God tot hen gezegd had. Zij verbeidden naar Zijn raad niet, gaven geen acht op Zijn woord, hoewel zij Mozes hadden, die Zijn mond bij hen was, zij namen besluiten waaromtrent zij Hem niet raadpleegden, en deden eisen zonder om Zijn goedkeuring te vragen. Zij wilden terstond in Kanaän zijn, en hadden geen geduld om Gods tijd af te wachten, uitstel was hun ondraaglijk en daarom werden de moeilijkheden beschouwd als onoverkomelijk. Dit wordt uitgelegd in vers 24, zij geloofden Zijn woord niet, Zijn belofte, dat Hij hen meester zou maken van Kanaän, en vers 25 naar de stem des Heeren hoorden zij niet, die hun raad gaf, waarop zij niet wilden wachten, niet alleen door Mozes en Aaron, maar door Kaleb en Jozua, Numeri 14:6, 7 en verv. Zij die Gods raad niet willen verbeiden, zullen rechtvaardig overgegeven worden aan de lust en het goeddunken van hun eigen hart, om te wandelen naar hun eigen raad.

II. Vele van hun zonden worden hier genoemd, evenals de tekenen van Gods misnoegen, waaronder zij vielen vanwege die zonden.
1. Zij wilden vlees hebben, en wilden toch niet geloven dat God het hun kon geven, vers 14. Zij werden belust met lust in de woestijn. Zij hadden overvloed van brood, maar niets kon hen tevreden stellen, of zij moesten vlees te eten hebben. Zij werden nu geheel en al door wonderen onderhouden, zodat dit een hatelijke aanmerking was op de wijsheid en goedheid van hun Schepper. Waarschijnlijk waren zij nu ook nog slechts op zeer kleine afstand van Kanaän, en toch hadden zij geen geduld om op lekkernijen te wachten totdat zij er in waren, zij hadden kudden van runderen en schapen maar wilden ze niet slachten, God meest hun vlees geven, zoals Hij hun brood gaf, of zij zullen Hem niet geloven, geen goed woord voor Hem over hebben. Zij verlangden niet slechts naar vlees, maar werden er met lust naar bevangen. Een begeerte, zelfs naar geoorloofde dingen, wordt, als ze overmatig en heftig is, zondig, en daarom wordt dit "lust hebben tot het kwaad" genoemd, 1 Korinthe 10:6, hoewel de kwakkelen als Gods gave, iets goeds waren, en er als zodanig van wordt gesproken, Psalm 105:40. Maar dit was nog niet alles. Zij verzochten God in de woestijn, waar zij zo'n ervaring hadden van Zijn goedheid en macht, en stelden het in twijfel of Hij hun hierin kon en wilde ter wille zijn. Zie Psalm 78:19, 20. Hoe heeft God hun nu Zijn misnoegen hierover getoond?
Dit wordt ons gezegd in vers 15. Hij gaf hen hun begeerte, maar gaf haar in toorn en met een vloek, want Hij zond aan hun zielen een magerheid, Hij gaf hun onrust in hun gemoed, en verschrikking van geweten, en zelfverwijt, veroorzaakt door de lichaams ziekte, die het gevolg was van hun gulzigheid, zoals dronkaards soms hebben na hun ongebondenheid. Of wel, dit is genomen voor de grote plaag, die de Heere over hen bracht, toen "het vlees nog

tussen hun tanden was," zoals wij lezen in Numeri 11:33. Het was de vertering van het leven. Hetgeen, waar in hartstocht om gevraagd wordt, zal dikwijls in toorn worden gegeven. Velen, die alle dagen vrolijk en prachtig leven en wier lichaam gezond en vet is, hebben tegelijkertijd een magerheid in hun ziel, geen liefde tot God, geen dankbaarheid, geen honger naar het brood des levens, en dan moet de ziel wel mager zijn. Diegenen vergeten aller-ongelukkigst zichzelf, die hun lichaam onthalen op allerlei goed, maar hun ziel laten verhongeren. God geeft de goede dingen van dit leven in liefde, als Hij er genade bij geeft om Hem in het gebruik ervan te verheerlijken, want dan "zal de ziel in vettigheid zich verlustigen," Jesaja 55:2.

2. Zij twistten met de regering, die God over hen gesteld had, beide in de kerk en in de staat, vers 16. Ze benijdden Mozes in het leger, zij benijdden zijn gezag als opperbevelhebber van de heirscharen Israëls en opperrechter in hun gerechtshoven, zij benijdden Aaron zijn macht als heilige des Heeren, gewijd tot het ambt van hogepriester, en Korach maakte aanspraak op dit ambt, terwijl Dathan en Abiram als oversten van de stam van Ruben, Jakob's oudste zoon, er naar dongen om de voornaamste magistraten te zijn naar het zo zeer bewonderde recht van de eerstgeboorte. Diegenen bereiden verderf voor zichzelf, die hen benijden, op wie God eer gelegd heeft, en zich wederrechtelijk meester maken van ambten, die nooit voor hen bestemd waren. En rechtvaardig zal verachting uitgestort worden over hen, die de heiligen des Heeren smaden en verachten. Hoe heeft God Zijn ongenoegen hierover getoond? Het wordt ons gezegd, en het is genoeg om ons te doen sidderen, vers 17,18.

Wij hebben de geschiedenis in Numeri 16:32, 35.
a. Zij, die het burgerlijk gezag beledigden, werden gestraft door de aarde, die zich opende en hen verslond, als niet geschikt om op Gods grond te gaan, omdat zij zich niet wilden onderwerpen aan Gods regering.
b. Zij, die het kerkelijk gezag wilden overweldigen in de dingen, die bij God te doen zijn, leden de wraak des hemels, want een vuur van de Heere verteerde hen, en zo werden zij die onrechtmatig de offerdienst wilden verrichten, zelf aan de Goddelijke gerechtigheid geofferd. De vlam stak de goddelozen aan brand, want hoewel zij wedijverden met Aaron de heilige des Heeren, voor heiligheid, Numeri 16:3, 5, heeft God hen veroordeeld als goddelozen, en hen als zodanig afgesneden, gelijk Hij ter bestemder tijd de mens van de zonde, die boze, zal verderven, niet tegenstaande zijn trotse aanspraken op heiligheid.

3. Zij maakten en aanbaden het gouden kalf, en dat wel bij Horeb, waar de wet was gegeven en God uitdrukkelijk had gezegd: gij zult u noch een gesneden beeld maken, noch er u voor neerbuigen, en zij deden beide. Zij maakten een kalf en zij bogen zich voor een gegoten beeld, vers 19. Hierin hebben zij de twee grote lichten, die God gemaakt heeft om over de kleine wereld te heersen, getrotseerd en beledigd.
a. Het licht van de menselijke rede, want zij veranderden hun eer, hun God, tenminste de openbaring van Hem, die altijd in een wolk was geweest (hetzij een donkere of een schitterende) zonder enige zichtbare gedaante, in de gedaante van Apis, een van de afgoden van Egypte, een os, die gras eet, niets kon grover, meer ergerlijk ongerijmd zijn dan dit, vers 20. Afgodendienaars zijn ten enenmale verdwaasd, op de ergerlijkste manier verkleinen zij God door Hem voor te stellen in de gedaante van een dier, en zichzelf door die voorstelling te aanbidden. Wat hier gezegd wordt het veranderen te zijn van hun eer wordt door Paulus verklaard in Romeinen 1:23 als te zijn "het veranderen van de heerlijkheid des onverderfelijken Gods."
b. Dat van de Goddelijke openbaring, die hun geschonken was, niet alleen in de woorden die God tot hen gesproken heeft, maar in de werken, die Hij voor hen gewrocht heeft,

wonderwerken, die luide verkondigden dat de Heere Jehovah de enig ware en levende God is, en alleen aangebeden moet worden vers 21, 22. Hierover toonde God Zijn misnoegen door het raadsbesluit bekend te maken, dat Hij hen verdelgen zou, zodat zij geen volk zouden zijn gelijk zij, voor zoveel dit aan hen lag, in werkelijkheid Hem hadden afgesneden, zodat Hij geen God was. Hij sprak van hen te verdelgen, vers 23, en voorzeker zou Hij het gedaan hebben, indien Mozes, Zijn uitverkorene, niet in de scheur voor Zijn aangezicht gestaan had, vers 23. Indien hij niet tijdig tussenbeide ware getreden, om als voorspraak bij God te handelen, nopens het verderf dat God over hen ging brengen, en heerlijk had overmocht om Gods toorn van hen af te wenden. Zie de kracht van het gebed, en de invloed, die Gods uitverkorenen hebben in de hemel. Zie de barmhartigheid van God, en hoe gemakkelijk Zijn toorn zelfs van een tergend, weerstrevend volk wordt afgewend. Zie hier een type van Christus, Gods uitverkorene, in wie Zijn ziel een welbehagen heeft, die in de scheur stond voor Zijn aangezicht, om Zijn toorn af te wenden van een tergende wereld, en tot in eeuwigheid leeft om voorbede te doen.

4. Zij schonken geloof aan het bericht van de boze verspieders betreffende het land Kanaän in tegenspraak met de belofte van God vers 24 :Zij versmaadden ook het gewenste land. Kanaän was een gewenst land, omdat het een goed land was, Deuteronomium 8:7. Zij onderschatten het toen zij dachten dat het niet waard was om er iets voor te wagen, neen, zelfs niet onder de leiding van God zelf en er dus voor waren om een hoofd te kiezen, en weer te keren naar Egypte. Gods woord betreffende het land geloofden zij niet, maar zij murmureerden in hun tenten, en beschuldigden laaghartig God van de bedoeling hen herwaarts gebracht te hebben om hen tot een proef van de Kanaänieten te maken, Numeri 14:2. En toen zij herinnerd werden aan Gods macht en belofte, was het zover van hen naar die stem des Heeren dat zij hen, die tot hen spraken, poogden te stenigen, Numeri 14:10.
Het hemelse Kanaän is een goed, lieflijk land, er is ons een belofte gegeven dat wij het zullen binnengaan, maar er zijn velen, die het versmaden, die er de aanbieding van veronachtzamen en afwijzen, die boven hetzelve de voorkeur geven aan de rijkdom en de genietingen van deze wereld, en de moeite en het gevaar van dit leven er niet voor over hebben om het te verkrijgen. Ook dit heeft God zozeer mishaagd, dat Hij tegen hen Zijn hand ophief, bij wijze van bedreiging, om hen neer te vellen in de woestijn of liever bij wijze van te zweren, want Hij heeft gezworen in Zijn toorn, dat zij in Zijn rust niet zullen ingaan, Psalm 95:11, Numeri 14:28, ja, en Hij dreigde dat Hij ook hun kinderen zou neervellen onder de heidenen, en hen verstrooien zou door de landen, vers 26, 27, dat het gehele volk verstrooid en onterfd zou worden,. maar Mozes heeft overmocht om genade te verkrijgen voor hun zaad, en dat zij Kanaän zouden binnengaan. Zij, die Gods gunsten en inzonderheid het goede land, versmaden, verbeuren Zijn gunsten, en zullen voor eeuwig van het goede land worden buitengesloten.

5. Zij waren schuldig aan een grote zonde in de zaak van Peor, en dit was de zonde van het nieuwe geslacht, toen zij al bij de grens van Kanaän waren, vers 28. Ook hebben zij zich aan Baäl Peor gekoppeld, en zo vervielen zij beide in afgoderij en overspel, in lichamelijke en geestelijke hoererij, Numeri 25:1, 3. Zij, die dikwijls deelgenomen hebben aan het altaar van de levende God, hebben nu de offeranden van de doden gegeten, van de afgoden van Moab, die dode beelden waren, of dode mensen, die tot goden werden verheven, of offeranden aan de helse goden ten behoeve van hun dode vrienden. Aldus hebben ze de Heere tot toorn verwekt met hun daden, vers 29, in minachting van Hem en Zijn inzettingen, Zijn geboden en Zijn bedreigingen. De ongerechtigheid van Peor was zo groot, dat lang daarna gezegd is dat zij "er niet van gereinigd zijn," Jozua 22:17. God betuigde Zijn misnoegen hierover:

a. Door een plaag onder hen te zenden, die binnen weinig tijds vier en twintig duizend van deze onbeschaamde zondaars wegvaagde
b. Door Pinehas op te wekken, om zijn macht als magistraat aan te wenden ter onderdrukking van de zonde en de besmetting er van te stuiten. In zijn ijver voor de Heere van de heirscharen stond hij op en oefende gericht aan Zimri en Kozbi, zondaren van de eerste rang, zondaren van voorname stand in de maatschappij, hij voerde de wet aan hen uit, en die dienst was Gode zo welbehaaglijk, dat de plaag terstond werd opgehouden, vers 30. Door deze en andere dergelijke daden van openbare gerechtigheid bij die gelegenheid, Numeri 25:4, 5, hield de schuld op van nationaal te zijn, toen de bevoegde beambten hun plicht deden, liet God het aan hen over en hield het werk niet langer in Zijn eigen handen door de plaag. Nationale gerechtigheid voorkomt nationale oordelen. Daar Pinehas zich hierin bijzonder onderscheiden heeft, werd hem bijzondere eer aangedaan, want hetgeen hij gedaan had werd hem tot gerechtigheid gerekend van geslacht tot geslacht, vers 30, en ter beloning ervan werd het priesterschap erfelijk verklaard in zijn geslacht. Hij zal verzoening doen door de offeranden te offeren, die zo kloekmoedig een verzoening gedaan heeft zo lezen het sommigen in vers 30, door de zondaren op te offeren. Het is de eer van de heiligen om te ijveren tegen de zonde.

6. Zij bleven murmureren tot aan het einde van hun omwandelingen, want in het veertigste jaar vertoornden zij God bij het twistwater, vers 32, hetgeen doelt op de geschiedenis in Numeri 20:3- 5. En hetgeen hun zonde nu verzwaarde, was dat het Mozes kwalijk ging om hunnentwil, want ofschoon hij de zachtmoedigste mens op aarde was, was hun geroep en geschreeuw toen zo tergend, dat het hem in drift ontstak, en daar hij nu zeer oud was geworden en op dit ogenblik niet op zijn hoede was, heeft hij wat onbedachts voortgebracht met zijn lippen, vers 33, en niet gesproken zoals het hem toen betaamde, want hij zei in drift: "hoort toch, gij wederspannigen, zullen wij water voor ulieden uit deze steenrots hervoorbrengen?" Dit was Mozes' zwakheid, en het is beschreven ter onzer waarschuwing, opdat we leren, als wij geprikkeld en getergd worden, onze mond met een breidel te bewaren, Psalm 39:2-4, en ons te wachten met onze geest om aan de toorn niet te veel plaats te geven, want als het gemoed verbitterd en geprikkeld is, dan is het zelfs voor hen, die veel wijsheid en genade hebben, zeer moeilijk om niet onbedacht te spreken. Maar het wordt het volk ten laste gelegd als hun zonde. Zij verbitterden zijn geest met hetgeen, waarmee zij God zelf tot toorn verwekten. Wij zijn verantwoordelijk, niet alleen voor onze eigen hartstochten, maar ook voor de hartstochten, die wij bij anderen daardoor opwekken, inzonderheid bij hen, die, indien zij niet ten uiterste getergd en geprikkeld waren, kalm en zachtmoedig zouden zijn. God toonde Zijn misnoegen over deze hun zonde door Mozes en Aaron van Kanaän buiten te sluiten wegens hun wangedrag bij deze gelegenheid, en hiermee:
a. Heeft God Zijn toorn geopenbaard tegen alle drift en hartstochtelijkheid van die aard, zelfs in Zijn beste en meest geliefde dienstknechten. Indien Hij voor een onbedacht woord zo streng handelt met Mozes, wat verdient dan de zonde van hen, die zoveel hoogmoedige, boze woorden hebben gesproken? "Indien dit aan het groene hout gedaan is, wat zal aan het dorre geschieden"
b. God ontnam hun de zegen van Mozes, leiding en regering, op een tijd, toen ze die het meest nodig hadden, zodat zijn dood meer een straf was voor hen dan voor hem. Het is rechtvaardig in God om diegenen van onze betrekkingen en vrienden van ons weg te nemen die een zegen voor ons zijn, als wij gemelijk en tergend voor hen zijn en hun geest smart aandoen.

PSALM 106:34-48

I. Het verhaal besluit hier met een bericht van Israëls gedrag in Kanaän, dat van dezelfde aard was als hun gedrag in de woestijn, en van Gods handelingen met hen, waarin steeds gerechtigheid en goedertierenheid uitblonken.

1. Zij waren zeer tergend voor God. De wonderen en weldadigheden, die hen vestigden in Kanaän, hebben geen dieper en blijvender indruk op hen gemaakt dan die, door welke zij uit Egypte waren bevrijd, want toen zij nog pas in Kanaän gevestigd waren, verdierven zij zich en verlieten God. Let op het graduele van hun afval.
a. Zij spaarden de volken, die door God ten verderf waren gewild, vers 34. Toen zij in het bezit waren van het goede land, dat God hun beloofd had, hadden zij geen ijver tegen de goddeloze inwoners, die de Heere hun bevolen had uit te roeien, medelijden voorwendende, maar God is zo barmhartig, dat geen mens barmhartiger behoeft te zijn dan Hij is.
b. Toen zij hen spaarden, vleiden zij zich dat zij toch nooit in enigerlei gevaarlijke verwantschap met hen zouden komen, maar de weg van de zonde gaat bergafwaarts, nalaten baant de weg voor doen. Toen zij verzuimd hadden de heidenen te verdelgen, is het volgende nieuws, dat wij van hen horen: zij vermengden zich met de heidenen, zij sloten verbonden met hen, werden gemeenzaam met hen, zodat zij hun werken leerden, vers 35. Hetgeen verrot is, zal eerder hetgeen gezond is bederven, dan er door genezen of gezond gemaakt te worden.
c. Toen zij zich met hen vermengden, en sommigen van hun werken leerden, die onschuldige vermaken scheen, dachten zij dat zij zich toch nooit met hen zouden verenigen in hun aanbidding, maar langzamerhand hebben zij ook dat geleerd, vers 36. Zij dienden hun afgoden, op dezelfde wijze en met dezelfde gebruiken of plechtigheden, waarmee deze hen dienden. En zij werden hun tot een strik, die zonde sleepte andere na zich, en bracht de oordelen Gods over hen, waarvan zij zich wel bewust moesten wezen, maar zij konden niet meer tot zichzelf konen, wisten zich niet los te maken uit de strik.
d. Toen zij zich met hen verenigd hadden in sommige van hun afgoderijen, waarin zij dachten dat het minste kwaad was, hebben zij weinig gedacht dat zij zich ooit schuldig zouden maken aan die wrede en onmenselijke afgoderij: het offeren van hun levende kinderen aan dode afgoden, maar eindelijk zijn zij ook hiertoe gekomen, vers 37, 38 waarin Satan triomfeerde over zijn aanbidders, en zich onthaalde op bloed en moord. Zij hebben hun zonen en hun dochteren delen van henzelf de duivelen opgeofferd, en hebben moord, de onnatuurlijkste moord, bij hun afgoderij gevoegd, men kan er niet zonder afschuw aan denken.
Zij vergoten onschuldig bloed, het onschuldigste bloed, want het was het bloed van kinderkens, ja het was het bloed hunner zonen en hunner dochteren. Zie de kracht van de geest, die werkt in de kinderen van de ongehoorzaamheid, en zie zijn boosaardigheid. Het begin van de afgoderij en van de bijgelovigheid is, evenals dat van het krakeel, gelijk een, die het water opening geeft, en er is geen slechtheid, waarvoor zij, die er zich toe begeven, zullen terugdeinzen, want God "heeft hen rechtvaardig overgegeven in een verkeerden zin," Romeinen 1:28.

Ten dele was hun zonde hun straf want hierdoor: a. Benadeelden zij hun land. Het land is door deze bloedschulden ontheiligd geworden, vers 38. Dat goede land, dat heilige land werd onaangenaam, onbehaaglijk voor henzelf, en ongeschikt om de vriendelijke tekenen te ontvangen van Gods gunst en tegenwoordigheid, die bestemd waren om er de eer van te zijn.
b. Zij deden onrecht aan hun eigen geweten, vers 39. Zij hebben gehoereerd door hun daden, en zo hebben zij hun eigen gemoed verdorven, hebben zij zich ontreinigd door hun werken, zich hatelijk gemaakt in de ogen van de heilige God en misschien ook wel voor hun eigen geweten.

2. God bracht zijn oordelen over hen. Wat konden zij anders verwachten? Want Hij is een ijverig God.
A. Dies is de toorn des Heeren ontstoken tegen Zijn volk, vers 40. De toorn Gods, dat verterende vuur, was tegen hen ontstoken, want hun heeft Hij het meer ten kwade geduid dan

aan de heidenen, die Hem nooit gekend hadden, ja Hij walgde van hen, Hij heeft een gruwel gehad aan Zijn erfdeel, waarin Hij eens een welbehagen heeft gehad, doch de verandering was niet in Hem, maar in hen. Dat is het ergste in de zonde, dat het ons walglijk maakt voor God, en hoe nader iemand tot God staat in belijdenis, hoe walglijker hij is indien hij tegen Hem rebelleert, het is zoals een mesthoop aan onze deur.

B. Toen werden zij aangevallen door hun vijanden, en daar hun schaduw van hen geweken was, werden zij hun tot een gemakkelijke prooi, vers 41, 42. Hij gaf hen in de hand van de heidenen. Merk hier op hoe de straf beantwoordt aan de zonde. Zij vermengden zich met de heidenen en leerden hun werken, van hen namen zij gewillig de besmetting van de zonde over, en daarom heeft God rechtvaardig gebruik van hen gemaakt als de werktuigen hunner kastijding. Zondaars zien zich ten verderf gebracht door hen, door wie zij zich lieten verleiden. Satan, die een verzoeker is, zal een pijniger zijn. De heidenen haatten hen, afvalligen verliezen al de liefde van Gods zijde, en verkrijgen er geen van Satans zijde, en toen zij, die hen haatten, over hen heersten, en zij in onderwerping aan hen gebracht werden, was het geen wonder dat zij hen verdrukten en hen met hardheid regeerden, en aldus heeft God hun het verschil doen kennen tussen Zijn dienst en de dienst van de koninkrijken van de landen, 2 Kronieken 12:8.

C. Als God hun enige verlichting schonk, gingen zij toch voort met hun zonden, en zo bleef dan ook hun benauwdheid aanhouden, vers 43. Dit verwijst naar de dagen van de richteren, toen God hun dikwijls verlossers verwekt heeft, maar toch vielen zij dan weer terug in de afgoderij, en verbitterden God door hun raad, hun afgodische daden, zodat zij God er toe brachten om hen aan de een of andere verdrukker over te leveren, zodat zij ten laatste om hun ongerechtigheid zeer naar de diepte werden gebracht. Zij, die zichzelf verkleinen en verlagen door de zonde, en zich niet door berouw willen verootmoedigen, worden rechtvaardig verlaagd en vernederd en door de oordelen Gods naar de diepte gebracht.

D. Eindelijk riepen zij tot God, en toen is God in gunst tot hen wedergekeerd, vers 44-46. Zij werden gekastijd voor hun zonden, maar niet verdelgd, neergeworpen meer niet verstoten. God verscheen voor hen:
a. Als een God van genade, die hun kommer aanzag. Hij zag hun benauwdheid aan, als Hij hun geschrei hoorde. Hij hoorde hun geschrei met medelijden, Exodus 3:7, en zag hun tergingen voorbij, want hoewel Hij gezegd had en reden had om het te zeggen, dat Hij hen wilde verdelgen, berouwde het Hem naar de veelheid van Zijn goedertierenheden, en vernietigde Hij het vonnis, hoewel Hij geen mens is dat het Hem berouwen zou, alsof Hij van zin veranderde, is Hij toch een genadig God, die zich over ons ontfermt, en dan Zijn wijze van doen verandert.
b. Als een God van waarheid en trouw, Hij dacht tot hun beste aan Zijn verbond, en vervulde ieder woord, dat Hij had gesproken, en daarom, slecht als zij waren, wilde Hij niet met hen breken, omdat Hij Zijn belofte niet wilde breken.
c. Als een God van macht, die alle harten in Zijn hand heeft, en ze neigt waarheen Hij wil. Hij gaf hun barmhartigheid voor het aangezicht van allen, die hen gevangen hadden en hen hadden gehaat en hen met hardheid hadden geregeerd. Hij heeft niet slechts het overblijfsel van de toorn hunner vijanden opgebonden, opdat die hen niet geheel zou verteren, maar Hij stortte medelijden zelfs in hun harde hart, en maakte hen toegevend, hetgeen meer was dan door menselijke kunst van de krachtigste welsprekendheid teweeggebracht kon worden. God kan leeuwen in lammeren verkeren, en zo iemands wegen de Heere behagen, zal Hij maken dat zelfs zijn vijanden medelijden met hem hebben en met hem bevredigd worden. Als God zich ontfermt, zal de mens ook medelijden hebben. "Tranquillas Deus tranquillat omnia. Als

God met ons verzoend is, zal hierdoor alles bevredigd zijn." II. De psalm besluit met gebed en lofzegging.

1. Gebed voor de voltooiing van de verlossing Zijns volks. Zelfs toen de Heere de gevangenen Zijns volks wederbracht, was het toch nog nodig te bidden: "O Heere, wend onze gevangenis," Psalm 126:1, 4. Zo ook hier: vers 47. Verlos ons, Heere, Heere, onze God, en verzamel ons uit de heidenen. Wij kunnen onderstellen, dat velen, die in de tijd van de Richteren genoodzaakt waren om, zoals Naomi, Ruth 1:1, de wijk te nemen naar vreemde landen, in het begin van Davids regering nog niet waren teruggekeerd, daar Sauls tijd niet moedgevend was, en daarom was het tijdig en gepast om te bidden Heere, vergader de verstrooide Israëlieten uit de heidenen, opdat zij de naam Uwer heiligheid loven, niet alleen dat zij reden mogen hebben om te loven en te danken, en harten mogen hebben om te danken, maar dat zij de gelegenheid mogen hebben om het te doen in de voorhoven van het huis des Heeren, waarvan zij nu gebannen waren, en zich aldus mogen beroemen in Uwen lof, tegenover hen, die hen in minachting honend hebben opgeroepen de liederen des Heeren te zingen in een vreemd land.

2. Lof voor het begin en de voortgang ervan, vers 48. Geloofd zij de Heere, de God Israëls, van eeuwigheid en tot in eeuwigheid. Hij is een gezegende God van eeuwigheid, en zal dit zijn tot in eeuwigheid, laat Hem dan als zodanig door al Zijn aanbidders geloofd en geprezen worden. Laat de priesters dit zeggen, en laat dan al het volk amen zeggen, amen, Hallelujah, ten teken van hun hartelijke instemming met deze gebeden, lofzeggingen en belijdenissen van zonde. Naar deze regel bevinden wij, dat het volk als deze psalm, of ten minste de slotverzen ervan, gezongen werden, Amen zei, en de Heere loofde door te zeggen Hallelujah. Het is zeer passend om door deze twee veelbetekenende woorden instemming te betuigen met des leraars gebeden en lofzeggingen, die hij, als de mond van de gemeente, Gode aanbiedt, overeenkomstig Zijn wil, zeggende Amen op de gebeden, en Hallelujah bij de lofzeggingen.

PSALM 107

1 Looft de HEERE, want Hij is goed; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 2 Dat zulks de bevrijden des HEEREN zeggen, die Hij van de hand der wederpartijders bevrijd heeft. 3 En Hij die uit de landen verzameld heeft, van het oosten en van het westen, van het noorden en van de zee. 4 Die in de woestijn dwaalden, in een weg der wildernis, die geen stad ter woning vonden; 5 Zij waren hongerig, ook dorstig; hun ziel was in hen overstelpt. 6 Doch roepende tot de HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, heeft Hij hen gered uit hun angsten; 7 En Hij leidde hen op een rechten weg, om te gaan tot een stad ter woning. 8 Laat hen voor de HEERE Zijn goedertierenheid loven, en Zijn wonderwerken voor de kinderen der mensen; 9 Want Hij heeft de dorstige ziel verzadigd, en de hongerige ziel met goed vervuld; 10 Die in duisternis en de schaduw des doods zaten, gebonden met verdrukking en ijzer; 11 Omdat zij wederspannig waren geweest tegen Gods geboden, en de raad des Allerhoogsten onwaardig verworpen hadden. 12 Waarom Hij hun het hart door zwarigheid vernederd heeft; zij zijn gestruikeld, en er was geen helper. 13 Doch roepende tot de HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, verloste Hij hen uit hun angsten. 14 Hij voerde hen uit de duisternis en de schaduw des doods, en Hij brak hun banden. 15 Laat hen voor de HEERE Zijn goedertierenheid loven, en Zijn wonderwerken voor de kinderen der mensen; 16 Want Hij heeft de koperen deuren gebroken, en de ijzeren grendelen in stukken gehouwen. 17 De zotten worden om de weg hunner overtreding, en om hun ongerechtigheden geplaagd; 18 Hun ziel gruwelde van alle spijze, en zij waren tot aan de poorten des doods gekomen. 19 Doch roepende tot de HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, verloste Hij hen uit hun angsten. 20 Hij zond Zijn woord uit, en heelde hen, en rukte hen uit hun kuilen. 21 Laat hen voor de HEERE Zijn goedertierenheid loven, en Zijn wonderwerken voor de kinderen der mensen. 22 En dat zij lofofferen offeren, en met gejuich Zijn werken vertellen. 23 Die met schepen ter zee afvaren, handel doende op grote wateren; 24 Die zien de werken des HEEREN, en Zijn wonderwerken in de diepte. 25 Als Hij spreekt, zo doet Hij een stormwind opstaan, die haar golven omhoog verheft. 26 Zij rijzen op naar de hemel; zij dalen neer tot in de afgronden; hun ziel versmelt van angst. 27 Zij dansen en waggelen als een dronken man, en al hun wijsheid wordt verslonden. 28 Doch roepende tot de HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, zo voerde Hij hen uit hun angsten. 29 Hij doet de storm stilstaan, zodat hun golven stilzwijgen. 30 Dan zijn zij verblijd, omdat zij gestild zijn, en dat Hij hen tot de haven hunner begeerte geleid heeft. 31 Laat hen voor de HEERE Zijn goedertierenheid loven, en Zijn wonderwerken voor de kinderen der mensen; 32 En Hem verhogen in de gemeente des volks, en in het gestoelte der oudsten Hem roemen. 33 Hij stelt de rivieren tot een woestijn, en watertochten tot dorstig land. 34 Het vruchtbaar land tot zouten grond, om de boosheid dergenen, die daarin wonen. 35 Hij stelt de woestijn tot een waterpoel, en het dorre land tot watertochten. 36 En Hij doet de hongerigen aldaar wonen, en zij stichten een stad ter woning; 37 En bezaaien akkers, en planten wijngaarden, die inkomende vrucht voortbrengen. 38 En Hij zegent hen, zodat zij zeer vermenigvuldigen, en hun vee vermindert Hij niet. 39 Daarna verminderen zij, en komen ten onder, door verdrukking, kwaad en droefenis. 40 Hij stort verachting uit over de prinsen, en doet hen dwalen in het woeste, waar geen weg is. 41 Maar Hij brengt de nooddruftige uit de verdrukking in een hoog vertrek, en maakt de huisgezinnen als kudden. 42 De oprechten zien het, en zijn verblijd, maar alle ongerechtigheid stopt haar mond. 43 Wie is wijs? Die neme deze dingen waar; en dat zij verstandelijk letten op de goedertierenheden des HEEREN.

In de twee voorgaande psalmen had de psalmist de wijsheid, macht en goedheid van God bezongen in zijn handelingen met zijn kerk in het bijzonder, thans let hij op sommige van de voorbeelden van zijn voorzienige zorg over de kinderen van de mensen in het algemeen, inzonderheid in hun benauwdheden, want Hij is niet alleen Koning van de heiligen, maar ook

Koning van de volken niet alleen de God van Israël, maar de God van de gehele aarde en de algemene Vader van geheel de mensheid. Hoewel dit nu inzonderheid betrekking kan hebben op Israëlieten in hun persoonlijke hoedanigheid, waren er toch van de zodanigen, die niet behoorden tot het burgerschap Israëls, maar toch aanbidders waren van de ware God, en zelfs zij, die beelden aanbaden, hadden toch enige kennis van een opperste Numen, tot wie als ze in dringende nood waren, zij opzagen boven al hun valse goden. En voor dezen, die baden in hun benauwdheid, heeft God zeer bijzonder zorg gedragen.

I. Hij noemt sommige van de meest gewone rampen van het menselijk leven, en toont aan hoe God hen, die er onder lijden, ondersteunt in verhoring van hun gebed.

1. Ballingschap en verstrooiing, vers 2-9.
2. Gevangenschap, vers 10-16.
3. Ziekte van lichaam, vers 17-22.
4. Gevaar op zee: vers 23-32. Dezen zijn genomen voor alle gelijksoortige gevaren, in welke zij, die tot God riepen. Hem altijd bevonden hebben een hulp te zijn in benauwdheden.

II. Hij noemt de verscheidenheid en wisselvalligheden van de gebeurtenissen betreffende volken en geslachten, in welke alle Gods hand gezien moet worden door Zijn eigen volk met blijde erkentenis van Zijn goedheid, vers 33-43.

Als wij ons in deze of dergelijke benauwdheden bevinden, dan zal het troostrijk zijn om deze psalm te zingen met toepassing op onszelf, maar zo wij ons daar niet In bevinden, anderen bevinden er zich wel in of hebben er zich in bevonden, en het betaamt ons Gode de eer te geven van hun verlossing, want wij zijn elkanders leden**.**

PSALM 107:1-9

I. Hier is een algemene oproep aan alle mensen om Gode dank te zeggen, vers 1. Laat allen, die deze psalm zingen of biddend overdenken, er zich toe zetten om de Heere te danken, en zij, die geen bijzondere reden hebben tot lof en dank, kunnen zich genoegzaam van de stof er toe voorzien uit de algemene goedheid van God. Hij is goed in de bron, in de stromen is Zijn goedheid tot in eeuwigheid en faalt nooit.

II. Een bijzondere eis hiervoor gedaan aan de bevrijden des Heeren, hetgeen wel geestelijk toegepast kan worden op hen, die deel hebben aan de grote Verlosser, en door Hem bevrijd zijn van de zonde en de hel. Van alle mensen hebben zij het meeste reden om te zeggen dat God goed is en dat Zijn goedertierenheid tot in eeuwigheid is, deze zijn de kinderen Gods die verstrooid waren, en om welke uit alle landen tot een te vergaderen, Christus gestorven is, Johannes 11:52, Mattheüs 24:31. Maar hier schijnt het bedoeld te zijn van een tijdelijke bevrijding, die voor hen gewrocht werd toen zij in hun benauwdheid tot de Heere riepen, vers 6. Is iemand in lijden? Dat hij bidde. Bidt iemand? God zal gewis horen en helpen. Als de benauwdheden op het hoogste zijn gekomen, dan is dit des mensen tijd om te roepen, zij, die tevoren slechts een gebed fluisterden, zullen dan luide roepen, en dan is het Gods tijd om te hulp te komen.

1. Zij waren in eens vijands land, maar God heeft hun bevrijding gewerkt. Hij heeft hen van de hand des wederpartijders bevrijd, vers 2, niet door kracht of geweld, misschien, Zacharia 4:6, noch voor prijs of geschenk, Jesaja 15:13, maar door de Geest Gods werkende op de geest van mensen.

2. Zij waren verstrooid als verworpelingen, maar God heeft hen vergaderd uit alle landen, waarheen zij in de dag van de wolk en van de donkerheid verstrooid waren. Zie

Deuteronomium 30:4, Ezechiël 34:12. God kent degenen, die de Zijnen zijn, en weet waar hen te vinden.

3. Zij waren verlegen, verbijsterd, hadden geen weg om op te gaan, geen verblijfplaats om in uit te rusten, vers 4. Toen zij verlost waren uit de hand des wederpartijders en verzameld waren uit de landen, waren zij in gevaar om op hun terugreis door de dorre, onvruchtbare woestijnen om te komen, daar er geen begane weg in was en geen gezelschap gevonden werd. Het was een eenzame weg, geen herberg, geen gerieflijkheden voor de reiziger, geen bewoonde stad, waar zij nachtverblijf en voedsel konden vinden. Maar God heeft hen op de rechten weg geleid, vers 7, leidde hen naar een herberg, ja leidde hen naar een tehuis, opdat zij zouden gaan naar een stad ter woning, een bewoonde stad, ja die zij zelf zouden bewonen. Dit kan zien op arme reizigers in het algemeen, die inzonderheid, wier weg door de woestijn van Arabië liep, waarin zij, naar wij kunnen onderstellen, dikwijls verdwaald waren, en toch zijn velen in die benauwdheid wonderbaarlijk geholpen en gered, zodat slechts weinigen omkwamen. Wij behoren acht te geven op Gods goede hand over ons op onze reizen, uitgaande en inkomende, ons leidende op onze weg, en plaatsen voor ons voorziende beide om ons in te verversen en in uit te rusten.
Of wel het ziet zoals sommigen denken op de omwandelingen van de kinderen Israëls gedurende veertig jaren in de woestijn. Er wordt gezegd, Deuteronomium 32:10, hij voerde hen rondom, en toch heet het hier: Hij leidde hen op een rechten weg. Gods weg kan ons wel een omweg toeschijnen, meer aan het einde zal hij blijken de rechte weg te zijn. Het is van toepassing op onze toestand in deze wereld, wij zijn hier als in een woestijn, hebben hier geen blijvende stad, maar wonen als gasten en vreemdelingen in tenten, maar wij zijn onder de leiding van een wijze en goede voorzienigheid, en als wij ons daaraan overgeven en toevertrouwen, dan zullen wij in de rechte weg geleid worden naar een stad, die fondamenten heeft.

4. Zij waren op het punt van honger om te komen, vers 5. Hun ziel was in hen overstelpt, zij waren uitgeput van vermoeienis, op het punt van te bezwijken uit gebrek aan voedsel. Zij, die gedurig overvloed hebben, elke dag ten volle verzadigd worden, weten niet hoe ellendig het is om honger en dorst te lijden en geen voorraad van spijs en drank te hebben. Dit was soms het geval met Israël in de woestijn, en misschien van andere arme reizigers, maar Gods voorzienigheid vindt middelen om de dorstige ziel te verzadigen en de hongerige ziel met goed te vervullen, vers 9. In Israëls gebrek werd tijdig voorzien, en velen zijn wonderbaarlijk geholpen toen zij op het punt waren van om te komen. Dezelfde God, die ons heeft geleid, heeft ons gevoed, ons leven lang, tot op de huidigen dag. Hij heeft de ziel van voedsel voorzien en de hongerige ziel met goed vervuld. Zij, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, naar God, de levende God, en naar gemeenschap met Hem, zullen overvloedig verzadigd worden met het goede van Zijn huis, beide in genade en eer. Voor dit alles nu worden zij, die genade ontvangen hebben, opgeroepen om Gode dank te zeggen, Hem te loven, vers 8. Laat hen (die aldus genadiglijk door God geholpen en gered zijn) voor de Heere Zijn goedertierenheid loven Zijn goedertierenheid jegens hen in het bijzonder, en Zijn wonderwerken voor de andere kinderen der mensen. Gods werken van genade zijn wonderwerken, werken van wonderbare kracht, in aanmerking genomen de zwakheid, en van wonderbare genade, in aanmerking genomen de onwaardigheid van hen, aan wie Hij genade bewijst. Het wordt van hen, die genade van God ontvangen, verwacht dat zij Hem lof en dank zullen vergelden. Wij moeten Gods goedheid erkennen jegens de kinderen der mensen, zowel als jegens de kinderen van God, jegens anderen, zowel als jegens onszelf.

PSALM 107:10-16

Wij moeten nota nemen van de goedheid Gods jegens gevangenen en gebondenen. Merk op**:**

1. De beschrijving van deze ellende. Gevangenen worden gezegd in duisternis te zitten in donkere kerkerholen, in strenge gevangenschap Het geeft te kennen dat zij eenzaam, verlaten en troosteloos zijn, zij zitten in schaduw des doods, hetgeen niet slechts grote ellende en benauwdheid aanduidt, maar ook groot gevaar. Dikwijls zijn gevangenen ter dood veroordeeld, zij wanhopen aan bevrijding. Zij zijn gebonden met verdrukking, en menigmaal met ijzer, zoals Jozef. Zo zwaar een ramp is gevangenschap, hetgeen ons de vrijheid moet doen waarderen, en er ons dankbaar voor moet maken.

2. De oorzaak van deze beproeving, vers 11. Het is omdat zij weerspannig waren geweest tegen de woorden Gods. Moedwillige zonde is rebellie tegen de woorden Gods, het is een tegenspreken van Zijn waarheden en een verbreking van Zijn wetten. De raad des Allerhoogsten hebben zij onwaardig verworpen, zij dachten dat zij hem niet nodig hadden, en dat hij hun toch ook geen nut of voordeel kon aanbrengen, en zij, die niet geraden willen worden, kunnen niet worden geholpen. Zij, die de profetie verachten, die geen acht slaan op de waarschuwingen van hun consciëntie verwerpen onwaardig de raad des Allerhoogsten, en hierom zijn zij gebonden met verdrukking, zowel om hen te straffen voor hun rebellie als om er hen van te doen aflaten.

3. Het doel van deze beproeving, en dit was hun hart te vernederen, vers 12, hen te verootmoedigen voor de zonde, hen klein te maken in hun eigen ogen, elke hoogmoedige gedachte neer te werpen. Van beproevingen moet gebruik gemaakt worden als middelen tot verootmoediging, en wij verliezen er niet slechts het nut en voordeel van, maar wij werken Gods bedoelingen tegen en wandelen in tegenheid met Hem, als ons hart onverootmoedigd en onverbroken blijft, er even hoogmoedig en hard onder is. Is de bezitting verminderd door allerlei zwarigheid? Nemen eer en aanzien af? Zijn zij, die zich verhoogd hebben, gevallen, en is er niemand om hen te redden of te helpen? Laat dit de geest er dan toe brengen om belijdenis te doen van zonde, er de straf voor aan te nemen, en nederig om genade te smeken.

4. De plicht in die staat van beproeving, en deze is: te bidden, vers 13. Zij riepen tot de Heere in de benauwdheid, die zij hadden, en Hij verloste hen uit hun angsten. Tevoren hadden zij Hem misschien veronachtzaamd. Gevangenen hebben tijd om te bidden, die, toen zij in vrijheid waren, daar geen tijd voor konden vinden, zij zien dat zij Gods hulp nodig hebben, die vroeger dachten dat ze het zeer wel buiten Hem konden stellen. Het gevoel doet de mensen roepen, als zij in benauwdheid zijn, maar de genade leert en leidt hen, om tot de Heere te roepen, van wie de beproeving komt en die alleen vermag haar weg te nemen.

5. Hun verlossing uit de benauwdheid: roepende tot de Heere in de benauwdheid, die zij hadden, verloste Hij hen uit hun angsten, vers 13. Hij bracht hen uit de duisternis in het licht, in het welkome licht, dat toen dubbel lieflijk en aangenaam was, Hij voerde hen uit de schaduw des doods in de vertroosting en genieting van het leven, en hun vrijheid was hun als leven uit de doden, vers 14. Waren zij gebonden? Hij brak hun banden. Waren zij in versterkte kastelen gekerkerd? Hij heeft de koperen deuren gebroken en de ijzeren grendelen in stukken gehouwen, waarmee die deuren toegesloten waren. Hij heeft ze niet weggeschoven, maar in stukken gebroken. Als God verlossing wil maken, dan worden de grootste moeilijkheden als niets geacht. Evenals koperen deuren en ijzeren grendelen Hem niet kunnen buitensluiten van Zijn volk (Hij was met Jozef in de gevangenis), zo kunnen zij hen ook niet insluiten als de tijd, de bestemde tijd, hunner verlossing gekomen is.

6. De dankerkentenis, die geëist wordt van hen, wier banden God verbroken heeft, vers 15. Laat hen voor de Heere Zijn goedertierenheid loven, en aanleiding nemen uit hun eigen ervaring ervan om Hem te loven voor de goedertierenheid, waarvan de aarde vol is, de wereld en die daarin wonen.

PSALM 107:17-22

Lichaamskrankheid is ook een van de rampen dezes levens, die ons gelegenheid geeft om de goedertierenheid des Heeren te ervaren in onze herstelling, en daarvan spreekt de psalmist in deze verzen, waar wij kunnen opmerken:

I. Dat wij door onze zonden ziekte brengen over onszelf en dan is het onze plicht om te bidden, vers 17-19.

1. Het is de zonde van de ziel, die de oorzaak is van de ziekte. De zotten worden om de weg hunner overtreding en om hun ongerechtigheden geplaagd. Aldus worden zij gekastijd om de zonden, die zij bedreven hebben, en aldus worden zij genezen van hun boze neiging tot zonde. Als wij geen zonde kenden, wij zouden geen ziekte kennen, maar de overtreding van ons leven en de ongerechtigheid van ons hart maken haar noodzakelijk. Zondaren zijn zotten, zij doen onrecht aan henzelf, handelen in strijd met hun eigen belangen, niet alleen hun geestelijke, maar ook hun wereldlijke belangen. Zij benadelen de gezondheid van hun lichaam door hun onmatigheid, brengen hun leven in gevaar door toe te geven aan hun lusten. Deze hun weg is hun dwaasheid, en zij hebben de roede van de kastijding nodig om de dwaasheid van hen uit te drijven, die in hun hart gebonden is.

2. De uitwerking van ziekte is lichaamszwakte, vers 18. Als de mensen ziek zijn gruwt hun ziel van alle spijs zij hebben niet slechts geen begeerte neer spits en geen kracht om het te verteren, maar zij walgen ervan, en hier kunnen zij hun zonde lezen in hun straf, zij die het meest belust waren op de spijs, die vergaat, zullen, als zij ziek zijn, er van gruwen, de lekkernijen, waarop zij verzot waren, worden verafschuwd, van hetgeen, waarvan zij te veel gebruikten, kunnen zij nu niets gebruiken, het gewone gevolg van overmatigheid in spijs en van dronkenschap. En als de maag niet werkt is het leven een last, zij waren tot aan de poorten des doods gekomen, in hun eigen schatting en in de schatting van allen, die hen omringden, bevinden zij zich aan de rand des grafs, gereed om aan het verderf te worden overgegeven.

3. Dan is het de geschikte tijd om te bidden om te roepen tot de Heere, vers 19. Is iemand ziek? Dat hij bidde, dat er voor hem gebeden worde. Het gebed is een zalf voor iedere wond.

II. Dat het door de macht en genade van God is, dat wij uit ziekte worden opgericht, en dan is het onze plicht om dankbaar te zijn. Vergelijk hiermee Job 33:18, 28.

1. Als zij, die ziek zijn, tot de Heere roepen, geeft Hij hun een antwoord des vredes. Zij roepen tot Hem, en Hij verlost hen uit hun angsten, vers 19, Hij neemt hun leed, hun smart weg, en voorkomt hun vrees.

a. Hij doet het gemakkelijk, Hij zond Zijn woord uit en heelde hen, vers 20. Dit kan toegepast worden op de wondere genezingen, door Christus gewrocht toen Hij op de aarde was, door slechts een woord te spreken, Hij zei: "Word rein, word gezond," en het werk was geschied. Het kan ook toegepast worden op de geestelijke genezingen, gewerkt door de Geest van de genade in de wedergeboorte, Hij zendt Zijn woord uit en geneest de zielen, overtuigt ze van zonde, bekeert en heiligt ze, en dat alles door het woord. In de gewone gevallen van herstel uit ziekte spreekt God slechts in Zijn voorzienigheid, en het is geschied.

b. Hij doet het krachtdadig. Hij rukt hen uit hun verdervingen, vers 20, opdat zij noch vernield zullen worden, noch benauwd door de vrees ervoor. Niets is te moeilijk voor die God, die doodt en levend maakt, in het graf brengt en weer opwekt uit het graf, die de mens bijna tot verbrijzeling doet wederkeren en toch zegt: Keert weer, gij mensenkinderen.

2. Als zij, die ziek waren, hersteld zijn, dan moeten zij Gode een antwoord des lofs geven vers 21, 22. Laat hen voor de Heere Zijn goedertierenheid loven, aan wie God aldus een nieuw leven heeft geschonken, en het doorbrengen in Zijn dienst, dat zij lofoffer offeren, niet slechts een dankoffer brengen op het altaar maar een dankbaar hart aan God. Dankzeggingen zijn de beste dankoffers, en zullen de Heere meer behagen dan een os of stier, en laat hen Zijn wonderwerken vertellen met gejuich tot Zijn eer, en ter bemoediging van anderen. De levende, de levende, die zal Hem loven**.**

PSALM 107:23-32

Hier roept de psalmist hen op om eer te geven aan God, die verlost zijn uit gevaren op zee. Hoewel de Israëlieten niet veel koophandel dreven, hebben hun naburen, de Tyriërs en Sidoniers, zich daar wel veel mee bezig gehouden, en voor hen was misschien dit gedeelte van de psalm geschikt en bedoeld.

I. Veel van de macht Gods wordt ten allen tijde gezien in de zee, vers 23, 24. Zij blijkt aan hen, die met schepen ter zee afvaren, zoals zeelieden, kooplieden, vissers of passagiers, handel doende op grote wateren, en geen anderen voorzeker zullen zich daar wagen, dan die er zaken te doen hebben. Onder al de aangename dingen van Salomo lezen wij van geen pleziervaartuig, maar zij, die op zaken, geoorloofde zaken, uitgaan, kunnen zich in het geloof aan de bescherming Gods toevertrouwen. Die zien de werken des Heeren en Zijn wonderwerken die des te meer verbazingwekkend zijn, omdat de meesten geboren en getogen zijn op het land, en hetgeen op zee voorvalt nieuw voor hen is. De diepte zelf is een wonder: haar grote uitgestrektheid, haar zoetheid, haar eb en vloed. De grote verscheidenheid van levende wezens in de zee is verwonderlijk. Laat hen, die naar zee gaan, door al de wonderen, die zij er aanschouwen, er toe geleid worden om de oneindige volmaaktheden van die God te overdenken en te bewonderen wiens de zee is, want Hij heeft haar gemaakt en heerst over haar.

II. Inzonderheid wordt zij gezien in stormen op zee, die veel schrikkelijker zijn dan stormen op het land. Merk hier op**:**

1. Hoe gevaarlijk en vreeslijk een storm op zee is. De wonderen beginnen gezien te worden in de diepte als God spreekt en een stormwind doet opstaan, die Zijn woord doet, Psalm 148:8. Hij doet de winden opkomen, zoals een vorst door zijn oproeping troepen op de been brengt. Satan geeft voor de overste te zijn van de macht van de lucht, maar hij geeft het slechts voor zonder grond van recht, de machten van de lucht zijn onder Gods bevel, niet onder de zijne. Als de wind stormachtig wordt, dan verheft hij de golven van de zee omhoog, vers 25. Dan worden de schepen als kaatsballen heen en weer geworpen op de toppen van de golven, zij schijnen op te rijzen naar de hemel, en dan leggen zij zich weer, alsof zij neerdalen lot in de afgronden, vers 26. Een vreemdeling, die dat nooit gezien heeft, zou het niet mogelijk achten dat een schip tegen zo'n storm bestand is, hij zou verwachten dat de volgende golf het voor goed naar de diepte slingert en het er in doet verdwijnen, maar God, die de mens onderrichtte van de wijze om schepen te maken die zich verwonderlijk boven water houden bewaart hen door Zijn bijzondere voorzienigheid, opdat zij op bewonderenswaardige wijze aan het doel beantwoorden. Als de schepen aldus heen en weer geslingerd worden, versmelt de ziel des

zeemans van angst en als de storm zeer zwaar is, dan kunnen zelfs bevaren zeelieden hun vrees noch van zich afschudden noch verdelen, zij dansen en waggelen als een dronken man, de gehele bemanning van het schip is in verwarring, zij zijn ten einde raad dat hun wijsheid wordt verslonden en zij zijn op het punt van zich reddeloos verloren te achten, Jona 1:5 en vervolg.

2. Hoe gepast is het om op zulke tijden te bidden. Zij, die naar zee gaan, moeten zulke gevaren verwachten als hier beschreven zijh en de beste wijze om er zich op te bereiden is om zich te verzekeren van vrijheid van toegang tot de troon van de genade, want dan zullen zij roepen tot de Heere, vers 28. Er is een spreekwoord onder ons: "Laat hen, die willen leren bidden, naar zee gaan", ik zeg, laat hen, die naar zee willen gaan, leren bidden, zich gewennen om te bidden, ten einde met te meer vrijmoedigheid tot de troon van de genade te komen als zij zich in benauwdheid bevinden. Zelfs heidense zeelieden hebben, toen zij zich in een storm bevonden, een ieder tot zijn god geroepen, maar zij, die de Heere tot hun God hebben, hebben een dadelijke en krachtige hulp in deze en iedere andere tijd van nood zodat zij, als zij ten einde raad zijn, niet aan het einde zijn van hun geloof.

3. Hoe wonderbaar God soms verschijnt voor hen, die in nood zijn op zee, in verhoring van hun gebed. Hij voert hen uit hun angsten buiten het gevaar, en:
a. De zee is stil, Hij doet de storm stilstaan, vers 29. De wind legt zich, en dient slechts om door zacht suizen de golven weer te doen inslapen, zodat de oppervlakte van de zee effen en kalm is. Hierdoor heeft Christus zich bewezen meer dan mens te zijn, daar zelfs de winden en de zeeën Hem gehoorzaamden.
b. De zeelieden zijn gerustgesteld, zij zijn verblijd omdat zij gestild zijn, het geraas en gedruis is tot zwijgen gebracht zij zijn gerust, vrij van de vrees des kwaads. Kalmte na een storm is een zeer begerenswaardige zaak en uiterst aangenaam.
c. De reis wordt nu voorspoedig, Hij leidt hen tot de haven hunner begeerte, vers 30. Zo voert Hij Zijn volk veilig heen door al de stormen en orkanen, die zij op hun reis hemelwaarts ontmoeten, en doet hen ten laatste in de haven hunner begeerte aanlanden.

4. Hoe terecht er van allen, die veilig de zee zijn overgegaan, verwacht wordt, en inzonderheid van hen, die uit grote gevaren op zee gered werden, dat zij dit met dankbaarheid tot eer van God zullen erkennen. Laat hen het doen in hun binnenkamer en in hun gezin. Laat hen voor de Heere Zijn goedertierenheid loven jegens henzelf en jegens anderen vers 31. Laat hen het doen in het openbaar vers 32, in de gemeente des volks en in het gestoelte van de oudsten, laat hen daar de gedenktekenen oprichten van hun redding, tot eer van God en om anderen aan te moedigen om op Hem te vertrouwen**.**

PSALM 107:33-43

De psalmist had Gode de eer gegeven van de hulp, die Hij door Zijn voorzienigheid verleend heeft aan personen, die in nood en benauwdheid verkeerden, en nu geeft hij Hem de eer van de omwentelingen en de verbazingwekkende veranderingen, die Zijn voorzienigheid soms in de zaken van de mensen doet plaatshebben.

I. Hij geeft enige voorbeelden van die omwentelingen.
1. Vruchtbare landen worden dor en onvruchtbaar, en dorre, woeste landen worden vruchtbaar. Veel van de gerieflijkheden en aangenaamheid van dit leven hangt af van de grond, waarop wij wonen.
a. Nu heeft de zonde van de mens dikwijls de vruchtbaarheid van de grond geschaad en hem ondienstig gemaakt, vers 33, 34. Land, besproeid door rivieren, wordt soms in een woestijn

verkeerd, en hetgeen vol is geweest van watertochten, heeft nu niet eens rivieren, het is tot een dorstig land geworden, dat geen vochtigheid genoeg heeft om iets van waarde voort te brengen. Menig vruchtbaar land is tot zoute grond geworden, niet zozeer uit natuurlijke oorzaken als wel door het rechtvaardig oordeel van God, die aldus de boosheid strafte dergenen, die daarin wonen, zoals het dal van Sodom de Zoutzee geworden is. Als het land slecht is, dan is het omdat de inwoners slecht zijn. Rechtvaardig wordt de grond onvruchtbaar gemaakt voor hen, die Gode geen vrucht voortbrengen, maar met hun koren en most Baäl dienen.
b. De goedheid van God heeft dikwijls de onvruchtbaarheid van de bodem verbeterd, en een woestijn, het dorre land, tot watertochten gesteld, vers 35. Het land van Kanaän, dat eens vanwege zijn vruchtbaarheid de roem van alle landen was, wordt gezegd heden een onvruchtbare, onnutte, waardeloze plek grond te zijn, zoals dit ervan voorzegd was, Deuteronomium 29:23. Ons land dat vroeger grotendeels een onbebouwde woestijn was, is nu vol van allerlei goed, en er is overvloediger eer gegeven aan hetgeen gebrek aan dezelve had. Laat de plantages in Amerika en de kolonies, die daar gevestigd zijn, vergeleken met veel verwoeste landen in Azië en Europa, die vroeger beroemd waren, hier de uitlegging van geven.

2. Arme, onaanzienlijke families worden verhoogd en verrijkt, terwijl welgestelde families verarmen en tot verval geraken. Als wij rondzien in de wereld, zien wij velen grotelijks toenemen, wier begin klein was, en wier voorouders gering waren en geen voorname rol hebben gespeeld in de wereld, vers 36, 38. Zij, die hongerig waren, wonen in een vruchtbaar land, waar zij wortel schieten, een vestiging verkrijgen, en een stad ter woning stichten voor henzelf en voor de hunnen na hen. Gods voorzienigheid gaf hun goed land in handen en zij bouwden er op. Steden ontstonden uit opkomende geslachten. Maar daar landerijen geen dienst kunnen doen aan de mensen, als er geen woningen op zijn, moeten zij een stad ter woning stichten, en evenzo zullen woningen hoe gerieflijk ook, niet kunnen baten zonder landerijen, en daarom moeten zij de akkers bezaaien en wijngaarden planten, vers 37, want de koning zelf wordt van het veld gediend. Maar de akkers, hoewel bevoorrecht met watertochten, zullen geen inkomende vrucht voorbrengen, tenzij zij bezaaid worden, der mensen vlijt moet samengaan met de zegen Gods, en dan zal Gods zegen de vlijt van de mensen kronen. De vruchtbaarheid van de grond moedigt de vlijt van de mensen aan en behoort hen dus tot vlijt aan te sporen, en gewoonlijk zal, door de zegen van God, de hand van de vlijtigen rijk maken vers 38.

a. Hij zegent hen, zodat zij binnen weinig tijds zeer vermenigvuldigen, en hun vee vermindert Hij niet. Gelijk in de beginne, zo is het nog, dat door de zegen van God de aarde en alle schepselen "vruchtbaar zijn en zich vermenigvuldigen," Genesis 1:22, en wij zijn van God afhankelijk voor de vruchtbaarheid van het vee zowel als voor de vruchtbaarheid van de grond. Het vee zou op velerlei wijze verminderen indien God het slechts toeliet, en de mensen zouden er spoedig onder lijden.
b. Wij zien velen, die aldus plotseling zijn opgekomen, even plotseling wederom afnemen en tot niet worden, vers 39. Daarna verminderen zij en komen ten onder door verdrukking, kwaad en droefenis, en zo eindigen zij hun dagen in even nederige omstandigheden als zij ze begonnen zijn, of wel: hun kinderen na hen verliezen even snel als zij hebben gewonnen, en verstrooien wat zij bijeenvergaderd hebben. Wereldlijke rijkdom is een onzeker iets, en dikwijls zullen zij, die er veel van hebben, eer zij het weten zo gerust en zinnelijk er door worden, dat zij hem eer zij het weten weer verliezen. Vandaar dat zij bedrieglijke rijkdommen en onrechtvaardige mammon genoemd worden. God heeft velerlei middelen om de mensen

arm te maken, Hij kan het doen door verdrukking, kwaad en droefenis, zoals Hij Job beproefd heeft, en hem zeer naar de diepte heeft gebracht.

3. Zij, die hoog en groot zijn in de wereld, worden vernederd, en zij, die gering en veracht waren, worden tot eer bevorderd, vers 40, 41. Wij hebben:
a. Vorsten onttroond gezien en in zeer armoedige omstandigheden gebracht. Hij stortte verachting over hen uit, zelfs onder degenen, die hen vroeger vergood hadden. Hen, -die zichzelf verhogen, zal God vernederen, en te dien einde zal Hij hen verdwaasd doen worden. Hij doet hen dwalen in het woeste, waar geen weg is. Hij verijdelt hun raadslagen, waardoor zij zich in hun macht en pracht dachten staande te houden, en drijft hen blindelings voort, zodat zij niet weten waarheen zich te keren of te wenden, wat te doen of aan te vangen. Wij hebben dit tevoren ontmoet, Job 12:24, 25.
b. Personen van lage rang en afkomst worden verhoogd tot posten van eer, vers 41. "Maar Hij brengt de nooddruftigen uit de verdrukking in eer hoog vertrek, verheft de geringe uit het stof, om te doen zitten bij de prinsen," 1 Samuel 2:8, Psalm 113:7, 8. Zij die verdrukt en vertreden waren, zijn niet slechts verlost, maar in een hoog vertrek gesteld, buiten het bereik van hun moeilijkheden, boven hun vijanden, en zij hebben heerschappij over hen, aan wie zij onderworpen waren geweest. Hetgeen hun eer nog vermeerdert en hen versterkt in hun verheffing, is de menigte hunner kinderen. Hij maakt de huisgezinnen als kudden van schapen, zo talrijk, zo nuttig, zo gezellig onder elkaar, zo nederig, zachtmoedig en vreedzaam. Hij, die hun spijze zendt, zendt hun monden: Welgelukzalig is de man, die zijn pijlkoker gevuld heeft met pijlen, want hij zal met vrijmoedigheid spreken met de vijanden in de poort, Psalm 127:5. God moet erkend worden zowel in het oprichten als in het opbouwen van gezinnen. Laat de vorsten niet benijd en de armen niet veracht worden, want God heeft velerlei middelen om in de toestand van beide verandering te brengen.

II. Hij maakt enig gebruik van deze opmerkingen, zulke verbazingwekkende omkeringen zijn nuttig**:**
1. Tot vertroosting van de heiligen, zij nemen deze beschikkingen waar met genoegen, vers 42. De oprechten zien het en verblijden zich in de verheerlijking van Gods eigenschappen en de openbaring van Zijn heerschappij over de kinderen van de mensen. Het is voor een Godvruchtige een grote vertroosting om te zien hoe God de kinderen der mensen leidt en bestuurt, hen bewerkt zoals de pottenbakker het leem, om door hen Zijn eigen doeleinden te dienen, de geminachte deugd bevorderd te zien en de goddeloze hoogmoed in het stof te zien vernederd, het onbetwistbaar te zien aangetoond dat er een God is, die op de aarde richt.

2. Om aan zondaren het zwijgen op te leggen: alle ongerechtigheid stopt haar mond. Het zal een volkomen overtuiging zijn van de dwaasheid van de atheïsten en van hen, die de Goddelijke voorzienigheid loochenen, en in zover praktisch atheïsme op de bodem is van alle zonde, zal het in werkelijkheid alle ongerechtigheid de mond stoppen. Als zondaren zien hoe hun straf beantwoordt aan hun zonde en hoe rechtvaardig God met hen handelt door hun Zijn gaven te ontnemen, die zij hadden misbruikt dan zullen zij geen woord hebben in te brengen want God zal gerechtvaardigd zijn, rein zijn in Zijn richten.

3. Ter voldoening van allen betreffende Gods goedertierenheid, vers 43. Wie is wijs, die neme deze dingen waar, deze onderscheidene beschikkingen van de Goddelijke voorzienigheid, zij zullen de goedertierenheden Gods verstaan, vers 43.
a. Hier is een begerenswaardig doel voorgesteld, namelijk de goedertierenheden des Heeren recht te verstaan. Het is van groot nut voor ons in de Godsdienst, om ten volle verzekerd te

wezen van de goedertierenheid Gods, er uit ervaring mee bekend te zijn, zodat Zijn goedertierenheid voor onze ogen is, Psalm 26:3.
b. Een gepast middel voorgeschreven om dit doel te bereiken, en dat is: behoorlijk te letten op de voorzienigheid Gods. Wij moeten deze dingen bewaren, ze overleggen in ons hart, Lukas 2:19. Een aanbeveling van het gebruik van dit middel als een blijk van ware wijsheid: Wie is wijs, laat hem hierdoor zijn wijsheid doen blijken en er gebruik van maken. Een verstandig letten op de leidingen van Gods voorzienigheid zal er zeer veel toe bijdragen om van de mens een goed Christen te maken**.**

PSALM 108
1 Een lied, een psalm van David. (108:2) O God! mijn hart is bereid; ik zal zingen en psalmzingen, ook mijn eer. 2 (108:3) Waak op, gij luit en harp! ik zal in de dageraad opwaken. 3 (108:4) Ik zal U loven onder de volken, o HEERE! en ik zal U psalmzingen onder de natiën. 4 (108:5) Want Uw goedertierenheid is groot tot boven de hemelen, en Uw waarheid tot aan de bovenste wolken. 5 (108:6) Verhef U, o God! boven de hemelen, en Uw eer over de ganse aarde. 6 (108:7) Opdat Uw beminden bevrijd worden; geef heil door Uw rechterhand, en verhoor ons. 7 (108:8) God heeft gesproken in Zijn heiligdom, dies zal ik van vreugde opspringen; ik zal Sichem delen, en het dal van Sukkoth zal ik afmeten. 8 (108:9) Gilead is mijn, Manasse is mijn, en Efraïm is de sterkte mijns hoofds; Juda is mijn wetgever. 9 (108:10) Moab is mijn waspot; op Edom zal ik mijn schoen werpen; over Palestina zal ik juichen. 10 (108:11) Wie zal mij voeren in een vaste stad? Wie zal mij leiden tot in Edom? 11 (108:12) Zult Gij het niet zijn, o God! Die ons verstoten hadt, en Die niet uittoogt, o God! met onze heirkrachten? 12 (108:13) Geef Gij ons hulp uit de benauwdheid; want des mensen heil is ijdelheid. 13 (108:14) In God zullen wij kloeke daden doen, en Hij zal onze wederpartijders vertreden.

Deze psalm begint met lof en eindigt met gebeden in die beide werkt het geloof.

I. David brengt hier dank aan God voor goedertierenheden jegens hemzelf, vers 2-6.
II. Hij bidt God om zegen voor het land, pleitende op Gods beloften, vers 7-14. Het eerste gedeelte is genomen uit Psalm 57, 8 en verv. het laatste uit Psalm 60:6 en verv, en beide met zeer weinig verandering, om ons te leren dat wij in het gebed dezelfde woorden mogen gebruiken, die wij tevoren gebruikt hebben, mits met nieuwe aandoening des harten. Het geeft ook te kennen dat het niet alleen geoorloofd, maar soms ook geschikt en doelmatig is, om sommige verzen uit de ene psalm samen te voegen met sommige verzen uit een andere psalm, om tot eer van God te worden gezongen.
Bij het zingen van deze psalm moeten wij eer geven aan God en vertroosting nemen voor onszelf**.**

PSALM 108:1-6 Hier kunnen wij leren God te loven uit het voorbeeld van een, die een meester was in deze kunst.
1. Wij moeten God loven met bereidheid des harten, ons hart moet werkzaam zijn in deze plicht, (want anders maken wij er niets van) en het moet er toe opgewekt worden, vers 2. o God, mijn hart is bereid, en dan zal ik zingen en psalmzingen. Afdwalende gedachten moeten verzameld worden en bij het werk worden gehouden.

2. Wij moeten God loven met vrijheid van uitdrukking. Ik zal Hem loven met mijn eer, dat is: met mijn tong. Onze tong is onze eer, en zij is dit nooit meer dan wanneer zij gebruikt wordt

om God te loven. Als ons hart deze goede rede opgeeft, dan moet onze tong als de pen eens vaardigen schrijvers zijn. Davids bedrevenheid in de muziek was zijn eer, het maakte hem beroemd, en die gave moet aan de lof van God worden gewijd, daarom volgt hier: Waak op, gij luit en harp. In welke gave of talent wij ook uitmunten wij moeten er God mee loven.

3. Wij moeten God loven met vurigheid van liefde, en ons er toe opwekken om het te doen, opdat het op levendige, hartelijke wijze gedaan worde, en niet met onverschilligheid, vers 3. Waak op, gij luit en harp, laat het niet op eentonige, slaperige wijze geschieden, maar laat de melodie levendig en opgewekt zijn. Ik zelf zal in de dageraad opmaken om het te doen met alles wat binnen in mij is, en dat al is nog weinig genoeg. Warme gebeden en lofzeggingen eren God.

4. Wij moeten God loven in het openbaar als degenen, die zich niet schamen om onze verplichtingen aan Hem te erkennen en ons dankbaar besef van Zijn gunst, en begeren dat ook anderen door Gods goedheid getroffen zullen zijn, vers 4. Ik zal U loven. onder de volken van de Joden, ja meer, ik zal U psalmzingen onder de natiën van de aarde. In welk gezelschap wij ons ook bevinden, wij moeten alle gelegenheden waarnemen om goed te spreken van God, en wij moeten niet bevreesd zijn om psalmen te zingen, al is het ook, dat onze buren ons kunnen horen, want het zou wezen alsof wij ons onze Meester schaamden.

5. Wij moeten in onze lof op bijzondere wijze de goedertierenheid en waarheid van God grootmaken, vers 5. Zijn goedertierenheid in het beloven, Zijn waarheid en trouw in het volbrengen. De hemelen zijn groot, maar de goedertierenheid Gods is ruimer, meer omvattend, het uitspansel is hoog en schitterend, maar de waarheid Gods is hoger en heerlijker. Wij kunnen niet verder zien dan het uitspansel en de wolken, wat wij ook mogen zien van Gods goedertierenheid en waarheid, er is nog meer te zien, er is nog meer weggelegd, om in de andere wereld gezien te worden.

6. Daar wij nu bevinden dat wij zo gebrekkig zijn in het verheerlijken van God, moeten wij Hem bidden dat Hij zichzelf zal verheerlijken, alles te doen, alles te beschikken tot Zijn eer, om Zijn naam groot te maken, vers 6. Verhef U, o God, boven de hemelen, hoger dan zelfs de engelen U kunnen verheffen met hun lof, en uw eer worde verbreid over de gehele aarde. Vader, verheerlijk Uwen naam, Gij hebt hem verheerlijkt en zult hem wederom verheerlijken. Dat moet onze eerste bede zijn: Uw naam worde geheiligd**.**

PSALM 108:7-14

Hier kunnen wij leren hoe te bidden, zowel als hoe te loven.

1. In ons bidden moeten wij denken aan het algemene welzijn, en de belangen van de kerk Gods op het hart dragen voor de troon van de genade, vers 7. Zij is Gods beminde, en daarom moeten ook wij haar liefhebben, en daarom moeten wij bidden om haar bevrijding, en achten dat ons gebed verhoord is indien God geeft waar wij om vragen voor Zijn kerk, al is het ook dat Hij uitstelt om ons te geven waar we Hem om vragen voor onszelf. Geef heil voor uw kerk, en dan verhoort Gij mij, dan heb ik wat ik begeerde. De gehele aarde worde met Gods heerlijkheid vervuld en de gebeden van David, de zoon van Isaï hebben een einde Psalm 72:19, 20, meer begeert hij niet.

2. Wij moeten in het gebed geloof oefenen in de macht en belofte van God. In Zijn macht: geef heil door uw rechterhand, die machtig is om te behouden, en in Zijn belofte: God heeft gesproken in Zijn heiligheid, vers 8) in Zijn heilig woord, waarop Hij gezworen heeft bij Zijn heiligheid, en daarom zal ik van vreugde opspringen, vers 8. Wat Hij beloofd heeft, zal Hij

volbrengen, want het is het woord beide van Zijn waarheid en Zijn macht. Een werkzaam geloof kan zich verblijden in hetgeen God gezegd heeft, al is het nog niet geschied, want bij Hem zijn zeggen en doen niet twee, al zijn zij dit dikwijls bij ons.

3. Wij moeten in het gebed ons de vertroosting toe-eigenen van hetgeen God ons verschaft en op ons gevestigd heeft. God heeft aan David beloofd hem te geven:
a. Het hart van zijn onderdanen, en daarom beschouwt hij de onderscheidene delen des lands reeds als het zijne. Sichem en Sukkoth, Gilead en Manasse, Efraïm en Juda, zij zijn allen mijn, vers 9. Met zo'n verzekerdheid kunnen wij spreken van de vervulling van hetgeen God beloofd heeft aan de Zone Davids, Hij zal Hem, zonder te falen, de heidenen geven tot Zijn erfdeel en de einden van de aarde tot Zijn bezitting, want aldus heeft Hij gesproken in Zijn heiligheid, ja, en van al de particuliere personen die Hem gegeven zijn, zal Hij er geen verliezen, evenals David, zal ook Hij het hart hebben van Zijn onderdanen, Johannes 6:37.
b. De nek van Zijn vijanden, dit is beloofd, en daarom beschouwt David Moab, Edom, en Palestina reeds als het zijne, vers 10. Over Palestina zal ik juichen, hetgeen Psalm 60:10 verklaart en opheldert: "juich over mij, o gij Palestina!" hetgeen naar sommiger oordeel gelezen moet worden: "o mijn ziel, juich over Palestina." Zo is de verhoogde Verlosser aan Gods rechterhand gesteld, in de volle verzekerdheid, dat ter bestemder tijd Zijn vijanden gesteld zullen worden tot een voetbank van Zijn voeten, hoewel Hem "nu nog niet alle dingen onderworpen zijn, Hebreeën 2:8.

4. Wij moeten aangemoedigd zijn door het begin van de zegen, en hopen op de voltooiing ervan, vers 10, 11. "Wie zal mij voeren in een vaste stad, die nog niet veroverd is? Wie zal mij meester doen worden van het land van Edom, dat nog niet onderworpen is?" Deze vraag moest voorzeker behandeld worden in zijn geheime raad, of in een krijgsraad: Welke methoden zij moesten aanwenden om de Moabieten te onderwerpen, en alzo dat land ten onder te brengen. Maar hij brengt die vraag in zijn gebed, en geeft de zaak over in Gods handen: Zult Gij het niet zijn, o God? Voorzeker zult Gij het zijn. Het is waarschijnlijk dat hij met te meer verzekerdheid sprak van de verovering van Edom vanwege de aloude Godsspraak betreffende Jakob en Ezau, dat de oudste de jongsten zou dienen, en de zegen van Jakob, door welke hij tot een heer over Ezau gesteld was, Genesis 27, 37.

5. Wij moeten in het gebed niet ontmoedigd worden, ons aangrijpen van God niet opgeven, al is het ook dat God ons in Zijn voorzienigheid misnoegen betoond heeft. "Hoewel Gij ons hadt verstoten, zult Gij nu toch uittrekken met onze heirkrachten, vers 12. Gij zult ons wederom vertroosten naar de dagen, in welke Gij ons gedrukt hebt." Rampspoedige gebeurtenissen zijn soms bedoeld ter beproeving van de standvastigheid van ons geloof en ons gebed, waarin wij behoren te volharden, welke moeilijkheden er zich ook voordoen op onze weg, en niet verslappen.

6. Wij moeten hulp zoeken van God en alle vertrouwen op het schepsel laten varen, vers 13. Heere, geef Gij ons hulp uit de benauwdheid, maak onze plannen voorspoedig, en verijdel de raadslagen van onze vijanden tegen ons." Het is niet ontijdig om te spreken van benauwdheid terzelfder tijd dat wij spreken van overwinning en juichen, inzonderheid als het is om ons aan te vuren in het gebed om hulp van de hemel, en dan is dit een goede pleitgrond: want des mensen hulp is ijdelheid. Zij is dit in werkelijkheid, en daarom is het met ons gedaan zo Gij ons niet helpt, wij zien dit in, en daarom steunen wij op U om hulp te verkrijgen, en hebben zoveel te meer reden om haar te verwachten.

7. Wij moeten geheel en al steunen en betrouwen op de gunst en genade van God, beide voor kracht en voor voorspoed in ons werk en onze krijg, vers 13.
a. Wij moeten het onze doen, maar wij kunnen niets uit onszelf, het is alleen in God, dat wij kloeke daden zullen doen. Paulus erkent dat zelfs hij niets vermag, niets dat nuttig is, dan door Christus, die hem kracht geeft, Filipp. 4:13.
b. Als wij ook nog zo ons best gedaan hebben, kunnen wij toch door generlei verdienste of kracht van onszelf welslagen, het is God zelf, die onze wederpartijders zal vertreden, want met al onze dapperheid zijn wij er niet toe instaat. Wat we ook doen, wat wij ook verkrijgen, God moet er al de eer voor ontvangen**.**

PSALM 109

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. O God mijns lofs! zwijg niet. 2 Want de mond des goddelozen en de mond des bedrogs zijn tegen mij opengedaan; zij hebben met mij gesproken met een valse tong. 3 En met hatelijke woorden hebben zij mij omsingeld; ja, zij hebben mij bestreden zonder oorzaak. 4 Voor mijn liefde, staan zij mij tegen; maar ik was steeds in het gebed. 5 En zij hebben mij kwaad voor goed opgelegd, en haat voor mijn liefde. 6 Stel een goddeloze over hem, en de satan sta aan zijn rechterhand. 7 Als hij gericht wordt, zo ga hij schuldig uit, en zijn gebed zij tot zonde. 8 Dat zijn dagen weinig zijn; een ander neme zijn ambt; 9 Dat zijn kinderen wezen worden, en zijn vrouw weduwe. 10 En dat zijn kinderen hier en daar omzwerven, en bedelen, en de nooddruft uit hun verwoeste plaatsen zoeken. 11 Dat de schuldeiser aansla al wat hij heeft, en dat de vreemden zijn arbeid roven. 12 Dat hij niemand hebbe, die weldadigheid over hem uitstrekke, en dat er niemand zij, die zijn wezen genadig zij. 13 Dat zijn nakomelingen uitgeroeid worden; hun naam worde uitgedelgd in het andere geslacht. 14 De ongerechtigheid zijner vaderen worde gedacht bij de HEERE, en de zonde zijner moeder worde niet uitgedelgd. 15 Dat zij gedurig voor de HEERE zijn; en Hij roeie hun gedachtenis uit van de aarde. 16 Omdat hij niet gedacht heeft weldadigheid te doen, maar heeft de ellendigen en de nooddruftigen man vervolgd, en de verslagene van hart, om hem te doden. 17 Dewijl hij de vloek heeft liefgehad, dat die hem overkome, en geen lust gehad heeft tot de zegen, zo zij die verre van hem. 18 En hij zij bekleed met de vloek, als met zijn kleed, en dat die ga tot in het binnenste van hem als het water, en als de olie in zijn beenderen. 19 Die zij hem als een kleed, waarmede hij zich bedekt, en tot een gordel, waarmede hij zich steeds omgordt. 20 Dit zij het werkloon mijner tegenstanders van de HEERE, en dergenen, die kwaad spreken tegen mijn ziel. 21 Maar Gij, o HEERE Heere! maak het met mij om Uws Naams wil; dewijl Uw goedertierenheid goed is, verlos mij. 22 Want ik ben ellendig en nooddruftig, en mijn hart is in het binnenste van mij doorwond. 23 Ik ga heen gelijk een schaduw, wanneer zij zich neigt; ik worde omgedreven als een sprinkhaan. 24 Mijn knieën struikelen van vasten, en mijn vlees is vermagerd, zodat er geen vet aan is. 25 Nog ben ik hun een smaad; als zij mij zien, zo schudden zij hun hoofd. 26 Help mij, HEERE, mijn God! verlos mij naar Uw goedertierenheid. 27 Opdat zij weten, dat dit Uw hand is, dat Gij het, HEERE! gedaan hebt. 28 Laat hen vloeken, maar zegen Gij; laat hen zich opmaken, maar dat zij beschaamd worden; doch dat zich Uw knecht verblijde. 29 Laat mijn tegenstanders met schande bekleed worden, en dat zij met hun beschaamdheid zich bedekken, als met een mantel. 30 Ik zal de HEERE met mijn mond zeer loven, en in het midden van velen zal ik Hem prijzen. 31 Want Hij zal de nooddruftige ter rechterhand staan, om hem te verlossen van degenen, die zijn ziel veroordelen.

Of David deze psalm heeft geschreven toen hij vervolgd werd door Saul, of toen zijn zoon Absalom tegen hem rebelleerde, of bij gelegenheid van een andere moeilijkheid waarin hij zich bevond, is onzeker, en of de bijzondere vijand, tegen wie hij bidt, Saul of Doeg of

Achitofel, of een andere vijand die niet in de geschiedenis genoemd is geweest zij kunnen wij niet vaststellen, maar zeker is het, dat hij bij het schrijven van deze psalm het oog gehad heeft op Christus, op zijn lijden en zijn vervolgers, want de verwensing in vers 9. is toegepast op Judas, Handelingen 1:20. De overige gebeden tegen zijn vijanden waren geen uitdrukkingen van hartstocht, maar ingevingen van de Geest van de profetie.

I. Hij brengt een klacht in bij het hof des hemels over de boosheid en lage ondankbaarheid van zijn vijanden en hij doet een beroep op de rechtvaardige God, vers 1-5.
II. Hij bidt tegen zijn vijanden en wenst hun ondergang vers 6-20.
III. Hij bidt voor zichzelf dat God hem zal helpen en ondersteunen in zijn droeve toestand, vers 21- 39.
IV. Hij besluit met een vreugdevolle verwachting, dat God voor hem zal verschijnen, vers 30, 32. In het zingen van deze psalm moeten wij ons troosten met het gelovig vooruitzicht op de stellige verwoesting van al de vijanden van Christus en zijn kerk, en de zekere verlossing van allen die op God vertrouwen, en zich dicht bij Hem houden**.**

PSALM 109:1-6

Het is voor alle Godvruchtigen een onuitsprekelijke vertroosting dat, wie ook tegen hen mogen zijn, God toch voor hen is, en dat zij zich tot Hem kunnen wenden als tot een, die belang stelt in hun zaken en ze zal behartigen. Zo is het hier met David.

1. Hij beroept zich op Gods oordeel, vers 1. "O God mijns lofs, zwijg niet, maar laat mijn recht van voor Uw aangezicht uitgaan, Psalm 17:2. Stel niet uit om uitspraak te doen in het beroep, dat op U gedaan is." God zag wat zijn vijanden tegen hem deden, maar scheen het voorbij te zien en te zwijgen. "Heere", zegt hij, "blijf dit niet altijd doen." De titel die hij aan God geeft, is opmerkelijk. "O God mijns lofs, God, in wie ik roem, en niet in enigerlei wijsheid of kracht van mijzelf van wie ik alles heb, waarvoor ik loof, God die ik geloofd en geprezen heb, en die ik zal loven, die ik tot in eeuwigheid hoop te loven." Hij noemt God "de God van zijn goedertierenheid," Psalm 59:11, hier noemt hij Hem de God zijns lofs. In zover God de God is van onze goedertierenheden, moeten wij Hem tot de God onzes lofs maken, indien alles van Hem is en van Hem komt, dan moet ook alles tot Hem en voor Hem wezen.

2. Hij klaagt over zijn vijanden, aantonende dat zij zodanigen waren, dat het recht voor God is om tegen hen te verschijnen.
a. Zij waren zeer boosaardig, zij zijn goddeloos, zij verlustigen er zich in om kwaad te doen, vers 2. Hun woorden zijn hatelijke woorden, vers 3. Zij koesterden een onverzoenlijke haat tegen een Godvruchtig man, omdat hij Godvruchtig is. "Zij doen hun mond tegen mij open om mij te verslinden, en strijden tegen mij om mij te verdoen, zo zij het slechts konden."
b. Zij waren bekende leugenaars, en een leugenaar is een van de zeven dingen, die de Heere haat. "Zij zijn vals in hun betuigingen van vriendelijkheid, daar zij tegelijkertijd achter mijn rug met een valse tong tegen mij spreken." Zij waren even vals in hun vleierijen als in hun lasteringen.
c. Zij waren slim en rusteloos in hun plannen. "Zij hebben mij omsingeld, zodat, waar ik ook de blik heen richtte, ik niets anders zag dan wat tegen mij was."
d. Zij waren onrechtvaardig, hun beschuldigingen tegen hem en hun oordeel over hem waren zonder grond: "zij hebben mij bestreden zonder oorzaak, ik heb hen nooit getergd, nooit reden gegeven om mij te haten." En wat het ergste was van alles:
e. Zij waren zeer ondankbaar en vergolden hem kwaad voor goed, vers 5. Menige vriendelijkheid had hij hun bewezen, en hij was steeds bereid om hun van dienst te zijn, en toch kon hij er hen niet toe brengen om hun boosaardigheid jegens hem op te geven,

integendeel, zij werden er te meer om verbitterd, daar zij er hem niet toe konden brengen hun gelegenheid tegen hem te geven, vers 4. Voor mijn liefde staan zij mij tegen. Hoe meer hij poogde hen te bevredigen hoe meer zij hem haatten. Wij kunnen er ons over verbazen dat het mogelijk is, dat iemand zo slecht kan zijn, daar hier echter zoveel voorbeelden van zijn, moet het ons niet verwonderen, dat iemand zo slecht is tegen ons.

3. Hij besluit zich dicht aan zijn plicht te houden, en zich daarmee te troosten: Maar ik begeef mij tot het gebed. "Ik gebed" zo is het in het oorspronkelijke. "Ik ben voor het gebed, ik ben een man van het gebed, en maak werk van het gebed, ik bemin en waardeer het gebed, ik oefen mij in bidden, als ik bid, ben ik in mijn element." Een Godvruchtig man is een en al gebed, hij volhard in het gebed, zoals de apostelen, Handelingen 6:4. Als Davids vijanden hem valselijk beschuldigden, hem verkeerd voorstelden, dan wendde hij zich tot God, en door het gebed gaf hij Hem zijn zaak over. Hoewel zij hem voor zijn liefde tegenstonden, bleef hij toch voor hen bidden. Als anderen ons mishandelen en beledigen, moeten wij toch niet falen in onze plicht jegens hen, noch "zondigen tegen de Heere door af te laten van te bidden voor hen," 1 Samuel 12:23. Hoewel zij hem haatten en vervolgden om zijn Godsdienst, bleef hij die toch aankleven, zij lachten om zijn vroomheid, maar zij konden er hem niet van weglachen: Laat hen zeggen wat zij willen: ik begeef mij tot liefde. Hierin was David een type van Christus, die omsingeld was door hatelijke woorden en liegende woorden, wiens vijanden Hem niet slechts zonder oorzaak vervolgden, maar Hem vervolgden om Zijn liefde en Zijn goede werken, Johannes 10:32, en toch begaf Hij zich tot bidden, heeft Hij voor hen gebeden: Vader, vergeef hun.
David doelt hier op een bijzonder persoon, die erger was dan de overige van zijn vijanden, de aanvoerder van hen was, en, op Godvruchtige wijze, niet uit haat of wraakzucht, maar in heilige ijver voor God en tegen de zonde, en met het oog op Christus' vijanden, inzonderheid op Judas, die Hem verried, wiens zonde groter was dan van Pilatus, die Hem veroordeelde, Johannes 19:11, bidt hij om zijn verderf en voorzegt het, hij voorziet dat hij ten enenmale rampzalig zal zijn, dat hij, zoals onze Heiland hem noemde, een zoon van de verderfenis zal wezen.
Calvijn spreekt van een verfoeilijke heiligschennis, die in zijn tijd onder de Franciscanen en andere monniken gepleegd werd. Indien iemand een wrok had tegen zijn naaste, dan mocht hij sommigen van hen huren om hem iedere dag te vloeken, dat dan geschiedde in de woorden van deze verzen. Inzonderheid verhaalt hij, dat van een dame in Frankrijk, die in twist en onenigheid leefde met haar enige zoon, en enige monniken gehuurd heeft om hem in deze woorden te vervloeken. Groter goddeloosheid kan men zich niet voorstellen, dan om een duivelse haat lucht te geven in de taal van de Heilige Schrift het vuur van de twist aan te stoken met kolen van Gods altaar gestolen, om vuur van de hemel te roepen met een tong, die door hellevuur ontstoken is.

I. De vervloekingen hier zijn ontzettend. Wee, duizendwerf wee, de mens tegen wie God Amen er op zegt, en zij zijn alle in volle kracht tegen de onverzoenlijke vijanden en vervolgers van Gods kerk en volk, die zich niet bekeren om Gode heerlijkheid te geven. Hier is van deze slechte mens voorzegd**:**

1. Dat hij als misdadiger veroordeeld zal worden met al de ontzettende plechtigheid van een gerechtelijk onderzoek en vonnis, vers 6, 7. Stel een goddeloze over hem, om even wreed en verdrukkend jegens hem te zijn als hij het voor anderen geweest is want God maakt dikwijls de ene goddeloze tot een gesel voor de andere, om de verstoorders te verstoren, en om valselijk te handelen met hen, die valselijk gehandeld hebben. Stel de boze over hem, zo lezen het sommigen, dat is Satan, gelijk hier volgt, en dan is dit vervuld geworden in Judas, in wie de Satan is ingegaan, om hem eerst voort te zwepen naar de zonde, en toen naar wanhoop.

Stel zijn eigen boos hart over hem, stel zijn eigen geweten tegen hem, laat dit hem vervolgen met verwijtingen, de Satan sta aan zijn rechterhand, worde losgelaten tegen hem om hem te bedriegen, zoals hij Achab misleid heeft tot zijn verderf, en hem dan te beschuldigen en te weerstaan, en dan zal hij gewis veroordeeld worden, daar hij geen deel heeft aan die voorspraak, die alleen zeggen kan: "De Heere schelde u, gij Satan," Zacharia 3:1, 2. Als hij voor de rechterstoel van de mensen geoordeeld wordt, laat dan zijn gewone kunstenarijen om aan het gerecht te ontkomen, hem van geen dienst zijn, maar laat zijn zonde hem vinden, en laat hem schuldig uitgaan, Hij zal evenmin aan Gods gericht ontkomen, maar daar veroordeeld worden als de dag van onderzoek en van de vergelding gekomen zal zijn. Zijn gebed zij tot zonde, zo als het geroep van een boosdoener, die veroordeeld is, niet alleen geen gehoor vindt maar beschouwd wordt als een belediging van het hof. De gebeden van de goddeloze worden zonde, omdat zij verzuurd zijn door de zuurdesem van de geveinsdheid en boosaardigheid, en dat zullen zij ook in de grote dag zijn, omdat het dan te laat zal wezen om te roepen: Heere, Heere, doe ons open. Laat alles tegen hem gekeerd worden, tot zijn nadeel worden aangewend, zelfs zijn gebeden.

2. Dat hij, veroordeeld zijnde, als een bekend kwaaddoener ter dood gebracht zal worden.
a. Dat hij zijn leven zal verliezen en het getal van zijn maanden in het midden zal worden afgesneden door het zwaard van de gerechtigheid. Dat zijn dagen weinig zijn, of verkort worden, gelijk een veroordeeld misdadiger slechts nog weinige dagen te leven heeft, vers 8, zulke bloeddorstige en bedrieglijke mensen zullen hun dagen niet ter helft brengen.
b. Dat bijgevolg over zijn ambt en zijn waardigheden beschikt zal worden ten gunste van anderen, een ander neme zijn ambt. Dit heeft Petrus toegepast op het aanstellen van een ander is de plaats van Judas in het heilig college van de apostelen, door de keus van Matthias, Handelingen 1:20. Zij, die ontrouw zijn in het ambt en werk, dat hun opgedragen is, zullen rechtvaardig uit hun ambt ontzet worden en dan zal het aan een ander gegeven worden die er zich getrouw in betoont.
c. Dat zijn gezin, van hun hoofd beroofd, tot de bedelstaf zal worden gebracht, dat zijn vrouw door zijn ontijdige dood tot een weduwe, zijn kinderen tot wezen worden gemaakt, vers 9. Goddeloze mensen brengen door hun goddeloze praktijken verderf over hun vrouwen en kinderen, die zij behoorden te verzorgen. Maar indien zijn kinderen, nadat zij hun vader verloren hadden, genoeg hadden om van te leven, dan konden zij nog een genoegelijk bestaan leiden, maar neen, zij zullen omzwerven en bedelen, zij zullen geen huis hebben om in te wonen, geen bestendige verblijfplaats, en niet weten wanneer zij een maal eten kunnen krijgen, en uit hun verwoeste plaatsen uitgaan met vrezen en beven, zoals dieren uit hun hol, om hun nooddruft te zoeken, vers 10, daar zij de bewustheid hebben, dat geheel het mensdom reden heeft om hen te haten om huns vaders wil.
d. Dat zijn bezitting te gronde gericht zal worden, zoals de bezittingen van boosdoeners verbeurd worden verklaard, vers 11. Dat de schuldeiser beslag legge op al wat hij heeft, en dat de vreemden zijn arbeid roven hetzij om zijn misdaden, of voor zijn schulden Job 5:4, 5.
e. Dat zijn nakomelingen rampzalig zullen zijn. Voor wezen, die niets bezitten, wordt soms goed gezorgd door hen, wier hart God geneigd heeft om medelijden met hen te hebben. Daar deze boze mens echter nooit barmhartigheid betoond heeft, zal er niemand zijn, die weldadigheid over hem uitstrekt, door zijn wezen genadig te zijn als hij heengegaan is, vers 12. Het gaat aan kinderen van slechte ouders dikwijls slecht om de goddeloosheid hunner ouders, de ingewanden van der mensen barmhartigheid zijn voor hen toegesloten, hetgeen echter niet moest wezen, want waarom moeten kinderen lijden voor hetgeen hun schuld niet is, maar wel hun ongeluk?
f. Dat zijn gedachtenis eerloos zal zijn, in schande en vergetelheid begraven zal worden, vers 13. Dat zijn nakomelingen uitgeroeid worden, laat zijn einde ter verwoesting zijn aldus Dr.

Hammond, en hun naam worde uitgedelgd in het andere geslacht, of herdacht worden met verachting en toorn, en dat er een onuitwisbare schandvlek op ruste, vers 15. Zie hier wat het is dat sommigen naar een schandelijke dood voortjaagt, de huisgezinnen en bezittingen van anderen te gronde richt, hen en de hunnen verachtelijk en hatelijk maakt, een erfdeel van armoede, schande en ellende nalaat aan hun nakomelingen: het is zonde, deze boze, verderfelijke zaak.
De geleerde Dr. Hammond past dit toe op de laatste verstrooiing en verwoesting van het Joodse volk wegens hun kruisiging van Christus, hun vorsten en hun volk worden uitgeroeid, hun land tot een woestenij gemaakt, hun nakomelingen tot vluchtelingen en zwervelingen gemaakt.

II. De grond of oorzaak van deze vervloekingen toont aan dat zij rechtvaardig zijn, hoewel zij zeer hard en streng klinken.
1. Ten einde de roepingen van wraak over des zondaars nageslacht te rechtvaardigen, wordt hier de zonde van zijn voorouders in rekening gebracht, vers 14, 15. De ongerechtigheid van zijn vaderen en de zonde van zijn moeder. Deze bezoekt God dikwijls zelfs aan de kindskinderen, en hierin is Hij niet onrechtvaardig, als goddeloosheid lang in het bloed was, is het niet meer dan billijk dat er zich de vloek mee vermengt. Zo werd al het onschuldige bloed, dat op aarde vergoten is, van dat van de rechtvaardige Abel af, geëist van dat vervolgende geslacht hetwelk door Christus ter dood te brengen de mate hunner vaderen vervulde, en een reeks van wraakoefeningen tengevolge heeft gehad, even lang als de reeks van misdaden, die er aan vooraf gingen, en waarin zij zelf hebben toegestemd door te zeggen: "Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen."

2. Ten einde de inroeping van wraak over de zondaar zelf te rechtvaardigen wordt hem hier zich eigen zonde ten laste gelegd, die luid om wraak geroepen heeft.
a. Hij heeft wreedheid bemind, zo geef hem dan bloed te drinken, vers 16. Hij heeft niet gedacht weldadigheid te doen, heeft niet gedacht aan hetgeen hem geneigd zou kunnen hebben om barmhartigheid te betonen, niet gedacht aan de voorwerpen van medelijden, die hem voorgesteld waren, maar hij vervolgde de armen, die hij had moeten beschermen en ondersteunen, en de verslagene van hart heeft gedood, die hij had moeten vertroosten en genezen. Hier voorzeker is een wreed man, die niet waard is om te blijven leven.

b. Hij heeft de vloek liefgehad, zo laat die hem dan overkomen, vers 17-19. Hen, die buiten het bereik waren van zijn wreedheid vervolgde hij met zijn vervloekingen, die wel machteloos en bespottelijk waren, maar toch wederkeren zullen op zijn hoofd. Hij heeft geen lust gehad tot de zegen, hij vond er geen behagen in om anderen het goede toe te wensen, noch om anderen te zien welvaren, voor niemand had hij een goed woord over of een vriendelijke wens, veel minder nog was hij gezind om anderen een goede dienst te bewijzen, zo laat dan alle goed verre van hem zijn. Hij heeft zich bekleed met vervloeking, vers 18, hij was er fier op als op een ornament, dat hij allen, die hem omringden, kon verschrikken met de vervloekingen, waarmee hij zo vrijgevig was, hij vertrouwde er op als op een wapenrusting, die hem beveiligde tegen hen, wier aanvallen hij vreesde. Zo laat hem er dan genoeg van hebben. Hield hij zoveel van vervloeken? Zo laat dan Gods vloek uitgaan tot zijn binnenste als water, en hem doen opzwellen alsof hij waterzuchtig was, en laat die als olie doordringen tot zijn beenderen. Het woord van de vloek is levend en krachtig, en gaat door tot de verdeling van de samenvoegselen en des mergs, het werkt krachtdadig, het hecht zich aan de ziel, het is iets doorvlijmends, en er is geen tegengif voor.
Laat die hem van alle zijden omringen als een kleed, vers 19. Laat Gods vervloeking van hem zijn schande zijn, zoals zijn vervloeken van zijn naaste zijn roem, zijn trots was, laat die hem

aankleven als een gordel, en laat hem er zich nooit van kunnen ontdoen. Laat die hem wezen als het water van de isoleringen, dat de buik deed zwellen en de heup deed vervallen. Dit wijst op het algehele verderf van Judas, en de geestelijke oordelen, die over de Joden zijn gekomen wegens hun kruisigen van Christus. De psalmist besluit zijn vervloekingen met een ontzettend Amen, hetgeen betekent, niet alleen: "ik wens dat het zo zijn zal". maar "ik weet dat het zo zal zijn." Dit zij het werkloon mijner tegenstanders van de Heere, vers 20. En dit zal het werkloon zijn van al de tegenstanders van de Heere Jezus, Zijn vijanden, die niet willen dat Hij Koning over hen zij, zullen voorgebracht worden en voor Zijn ogen worden gedood. En eenmaal zal Hij verdrukking vergelden dengenen, die Zijn volk verdrukken**.**

PSALM 109:21-31

David, Gods toorn aangekondigd hebbende tegen Zijn vijanden, neemt nu hier Gods vertroostingen voor zichzelf, maar op zeer nederige wijze, en zonder in het minst te roemen.

1. Hij stort zijn klacht uit voor God betreffende de treurige toestand, waarin hij zich bevond, en die waarschijnlijk aan zijn vijanden de gelegenheid gaf om over hem te juichen en hem te horen, "ik ben ellendig en nooddruftig, en daarom een geschikt voorwerp van medelijden, en een die uw hulp nodig heeft en afsmeekt."

a. Hij was ontroerd in zijn gemoed vers 22, mijn hart is in het binnenste van mij doorwond, niet slechts gebroken door uitwendige moeilijkheden, die soms de geest afmatten en neerdrukken, maar doorwond door een besef van schuld, en een verslagen geest, wie zal die opheffen. Wie kan hem genezen?

b. Hij gevoelde zijn einde naderen, ik ga ineen gelijk een schaduw wanneer zij zich neigt, ik ben reeds zo goed als heengegaan. Het leven des mensen, op zijn best genomen, is als een schaduw, soms is het als de schaduw van de avond, de voorbode van de naderende nacht, als de schaduw wanneer zij zich neigt.

c. Hij was onvast, omgedreven als een sprinkhaan, zijn geest is dobberend, aarzelend, telkens zinnende clip nieuwe raadslagen, in zijn uitwendige toestand was geen vastheid, hij was als een veldhoen op de bergen.

d. Zijn lichaam was uitgeteerd, vers 24. mijn knieën struikelen door vasten hetzij door gedwongen vasten, uit gebrek aan voedsel toen hij vervolgd werd, of uit gebrek aan eetlust toen hij ziek was, of door vrijwillig vasten als hij zijn ziel kwelde met vasten, hetzij vanwege zonde, of uit droefheid, zijn eigene, of die van anderen, Psalm 35:19, 69:11. "Mijn vlees is vermagerd, zodat er geen vet aan is, het vet, dat het had, heeft het verloren, zodat ik een geraamte ben geworden er is niets aan mij dan vel en been." Maar het is beter deze magerheid te hebben in het lichaam, terwijl de ziel gezond is en welvaart dan magerheid te hebben in de ziel, terwijl het lichaam op allerlei goed onthaald wordt.

e. Hij werd bespot en gesmaad door zijn vijanden, vers 25, zijn vroomheid en zijn beproevingen gaven hun stof tot lachen, om die beide is de ziel van Gods volk de spot van de weelderigen zat geweest. In dit alles was David een type van Christus, die in Zijn vernedering aldus doorwond werd en aldus gesmaad, hij was ook een type van de kerk, die dikwijls verdrukt, door onweder voortgedreven, ongetroost is.

2. Hij bidt om genade voor zichzelf, in het algemeen, vers 21. "Maar Gij, o Heere HEERE, maak het met mij, verschijn voor me en handel voor mij." Indien God voor ons is, dan zal Hij meer dan overvloedig voor ons doen boven al wat wij kunnen bidden of denken. Hij schrijft God niet voor wat Hij voor hem doen zal, maar laat het over aan Zijn wijsheid. "Heere, doe voor mij wat goed is in uw ogen. Doe Gij wat Gij weet, dat voor mij is, werkelijk voor mij is in het gevolg en de uitkomst, hoewel het voor het ogenblik tegen mij schijnt te zijn." Meer in het bijzonder bidt hij, "Help mij, Heere mijn God, verlos mij vers 26. Help mij in mijn

benauwdheid, verlos mij uit mijn benauwdheid, verlos mij van zonde, help mij om mijn plicht te doen." Hij bidt, vers 28 Zegen Gij, hoewel zij vloeken.
Hier
a. Veracht hij de vloek zonder oorzaak van zijn vijanden, Laat hen vloeken. Van Simeï zei hij: Laat hem vloeken. Zij kunnen slechts hun boosaardigheid aan de dag leggen, zij kunnen hem niet meer kwaad doen dan de mus door weg te zwerven, of de zwaluw door te vliegen, Spreuken 26:2.
b. Hij acht dat de zegen van God genoegzaam tegen hun vloeken kan opwegen. Zegen Gij, en dan doet het er niet toe dat zij vloeken. Als God ons zegent, behoeven wij er ons niet om te bekommeren dat er iemand is die ons vloekt, want hoe kunnen zij vloeken die God niet vloekt, ja, die Hij zegent? Numeri 23:8. Der mensen vloeken zijn machteloos. Gods zegeningen zijn alvermogend, en zij die door ons onrechtvaardig gevloekt worden kunnen in het geloof Gods zegen verwachten Zijn bijzondere zegen, en er om bidden. Toen de Farizeeën de arme man uitwierpen om zijn belijden van Christus, heeft Christus hem gevonden, Johannes 9:35. Als de mensen zonder grond of oorzaak al het kwaad van ons zeggen dat zij kunnen, en al het kwaad dat zij kunnen ons toewensen, dan kunnen wij getroost ons hart tot God opheffen in deze bede: Laat hen vloeken, maar zegen Gij. Hij bidt: dat zich Uw knecht verblijde, vers 28. Zij, die Gods zegen weten te waarderen, zullen, zo zij er slechts zeker van zijn, zich erin verblijden.

3. Hij bidt dat zijn vijanden beschaamd zullen worden, vers 28, met schande bekleed zullen worden, vers 29 dat zij zich met hun beschaamdheid zaken bedekken, dat zij aan zichzelf overgelaten zullen worden om te doen hetgeen hen aan gevaar blootstelt en hun dwaasheid voor alle mensen openbaar maakt, of liever, dat zij teleurgesteld zullen worden in hun plannen en ondernemingen tegen David en hierdoor bedekt worden met schande, zoals de tegenstanders van de Joden het geweest zijn, Nehémia 6:16. Ja hij bidt hierom: dat zij tot bekering gebracht mogen worden, dat het voornaamste is, dat wij van God voor onze vijanden moeten begeren. Zondaren brengen in waarheid schande over zichzelf, maar het zijn ware boetelingen, die zich werkelijk schamen en zich met hun eigen schande bedekken.

4. Hij pleit op Gods heerlijkheid, op de eer Zijns Naams: Maak het mij, om Uws naams wil, vers 21, inzonderheid op de eer van Zijn goedertierenheid, waardoor Hij Zijn naam bekend heeft gemaakt: "dewijl uw goedertierenheid goed is, verlos mij, het is hetgeen, waar Gij zelf u in verlustigt, en waar ik op betrouw. Verlos mij niet naar mijn verdienste, want ik heb er gene, maar naar uw goedertierenheid laat deze de bron, de reden, de mate zijn van mijn verlossing."
Eindelijk. Hij besluit de psalm met blijdschap, de blijdschap des geloofs, blijdschap in de verzekerdheid dat zijn tegenwoordige strijd eindigen zal in overwinning.
a. Hij belooft God dat hij Hem zal loven, vers 30. Ik zal de Heere met mijn mond zeer loven, niet alleen met man hart, maar met mijn mond, ik zal Hem loven, niet alleen in het verborgen, maar in het midden van velen."
b. Hij belooft zichzelf dat hij oorzaak zal hebben om God te loven, vers 31. Hij zal de nooddruftige ter rechterhand staan, als zijn beschermer en voorspraak om zijn zaak te bepleiten tegen zijn beschuldigers, en hem vrij te doen uitgaan om hem te verlossen van degenen, die zijn ziel veroordelen en haar zouden doden, indien zij het konden. God was Davids beschermer in zijn lijden en Hij was ook met de Heere Jezus in het zijn "Hij stond tot zijn rechterhand," zodat Hij niet heeft gewankeld, Psalm 16:8, Hij beschermde Zijn ziel tegen hen, die beweerden er de rechters over te zijn, en ontving haar in Zijn handen. Laat allen, die lijden naar de wil van God, hun ziel Hem aanbevelen.

PSALM 110

1 Een psalm van David. De HEERE heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten. 2 De HEERE zal de scepter Uwer sterkte zenden uit Sion, zeggende: Heers in het midden Uwer vijanden. 3 Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkracht, in heilig sieraad; uit de baarmoeder des dageraads zal U de dauw Uwer jeugd zijn. 4 De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek. 5 De HEERE is aan Uw rechterhand; Hij zal koningen verslaan ten dage Zijns toorns. 6 Hij zal recht doen onder de heidenen; Hij zal het vol dode lichamen maken; Hij zal verslaan dengene, die het hoofd is over een groot land. 7 Hij zal op de weg uit de beek drinken; daarom zal Hij het hoofd omhoog heffen. Deze psalm is zuiver Evangelie, hij handelt alleen en geheel en al over Christus de Messias, beloofd aan de vaderen, en door hen verwacht Het is duidelijk dat de Joden vanouds, zelfs de slechtsten van hen, hem zo verstaan hebben, hoe de hedendaagse Joden ook gepoogd hebben hem te bederven en er ons van te beroven, want toen de Heere Jezus aan de Farizeeën een vraag voorstelde nopens de eerste woorden van deze psalm, waar Hij het voor toegestemd en aangenomen hield, dat David in de geest Christus zijn Heere noemt, hoewel Hij zijn zoon was, verkozen zij liever te zwijgen, en dus te erkennen in het nauw gebracht te zijn, dan het in twijfel te stellen of David inderdaad van de Messias gesproken heeft want zij hebben die duidelijke, onomstotelijke waarheid toegegeven, hoewel zij voorzagen, dat dit op hun schande zou uitlopen, Mattheüs 22:41 en verv. Ongetwijfeld is het dus van Hem, dat de profeet hier spreekt, en van niemand anders. Christus, als onze Verlosser, oefent het ambt uit van profeet, priester en koning, beide in betrekking tot zijn vernedering en zijn verhoging, en van ieder van deze hebben wij hier een bericht.

I. Zijn profetisch ambt, vers 2.
II. zijn priesterlijk ambt, vers 4,
III. Zijn koninklijk ambt, vers 1, 3, 5, 6.
IV. zijn staat van vernedering en van verhoging, vers 7.
Bij het zingen van deze psalm moeten wij geloof oefenen in Christus, ons geheel aan Hem onderwerpen, aan Zijn genade en Zijn regering, en roemen in Hem als onze profeet priester en koning, door wie wij hopen bestuurd, onderwezen en verlost te worden tot in eeuwigheid, en als de profeet, priester en koning van geheel de kerk, die heersen zal totdat Hij alle tegenstaande heerschappij en macht teniet gedaan zal hebben, en het koninkrijk aan God en de Vader zal overgegeven hebben**.**

PSALM 110:1-4 Sommigen hebben deze psalm Davids geloofsbelijdenis genoemd, schier al de artikelen van het Christelijk geloof worden er in gevonden. De titel noemt hem Davids psalm, want in het gelovig voorzien van de Messias, looft hij God en vertroost zichzelf. Veel meer nog kunnen wij dit bij het zingen ervan, voor wie datgene vervuld is, en dus ook duidelijker geopenbaard, wat hier voorzegd wordt. Heerlijke dingen worden hier van Christus gesproken, die ons verplichten om te bedenken hoe groot Hij is.

I. Hij is Davids Heere, daar moeten wij inzonderheid nota van nemen, omdat Hij zelf dat doet, Mattheüs 22:43. "David heeft Hem in de Geest zijn Heere genoemd." En gelijk de apostel de waardigheid van Melchizédek, en in hem van Christus, hierdoor bewijst dat zo groot een man als Abraham was, hem tienden gegeven heeft, Hebreeën 7:4, zo kunnen wij de waardigheid van de Heere Jezus hiermee bewijzen, dat zo groot een man als David was, Hem zijn Heere genoemd heeft, door Hem erkent deze koning zich te regeren, en Hem welbehaaglijk te zijn zoals een dienstknecht aan zijn heer. Sommigen denken dat hij Hem zijn Heere noemt omdat

Hij de Heere was, die uit hem zou voortkomen, zijn Zoon en toch zijn Heere. Zo noemt Hem Zijn moeder haar Zaligmaker, Lukas 1:47. Zelfs Zijn ouders waren Zijn onderdanen, Zijn verlosten.

II. Door het raadsbesluit van God zelf wordt Hij tot soeverein Heer gesteld. De Heere Jehovah, heeft tot Hem gezegd: Zit als een koning. Hij ontvangt van de Vader deze eer en heerlijkheid, 2 Petrus 1:17, van Hem, die de fontein is van de eer en macht, en neemt haar niet voor zichzelf. Daarom is Hij rechtmatig Heere en Zijn recht erop is onbetwistbaar, want wat God gezegd heeft kan niet worden tegengesproken. Daarom is Hij Heere tot in eeuwigheid, want wat God gezegd heeft kan niet ongezegd worden gemaakt. Hij zal gewis bezit nemen en houden van dat koninkrijk, hetwelk de Vader hem overgegeven heeft, en niemand kan het verhinderen.

III. Hij moest tot de hoogste eer worden bevorderd en bekleed worden met volstrekte soevereine macht, beide in hemel en op aarde. Zit aan Mijn rechterhand. Zitten is een houding van rust, na Zijn dienen en Zijn lijden is Hij ingegaan tot de rust van al Zijn arbeid. Het is een houding van regeren, Hij zit om wetten te geven, om het oordeel uit te spreken, het is een blijvende houding, Hij zit als koning tot in eeuwigheid. Aan de rechterhand Gods te zitten geeft beide Zijn waardigheid en Zijn heerschappij te kennen, de eer, die Hem is aangedaan, en het werk en ambt, dat Hem opgedragen is van de Vader. Al de gunsten, die van God tot de mens komen, en al de diensten, die van de mens tot God komen, gaan door Zijn handen.

IV. Al Zijn vijanden zijn ter bestemder tijd gezet tot een voetbank van Zijn voeten, niet voor de bestemde tijd, maar dan moet Hij ook heersen in de heerlijkheid van de Middelaar hoewel in zekere zin het werk van de Middelaar dan ten einde is. Zelfs Christus heeft vijanden, die strijden tegen Zijn koninkrijk en Zijn onderdanen, Zijn eer en Zijn belangen in de wereld, er zijn van de zodanigen, die niet willen dat Hij Koning over hen zij. Deze vijanden zullen tot Zijn voetbank gezet worden Hij zal hen onderwerpen, over hen zegevieren. Hij zal het gemakkelijk doen, even gemakkelijk als wij een voetbank op haar plaats zetten, Hij zal door dit te doen het zich gemakkelijk maken, zoals iemand, die neerzit met een voetbank onder zijn voeten. Hij zal hen tot onderwerping brengen op een wijze, die Hem het meest tot eer verstrekt en hun tot altijddurende schande, Hij zal de "goddelozen vertreden," Maleáchi 4:3. God de Vader heeft het ondernomen om dit te doen. Ik zal hen tot uw voetbank zetten, Ik, die het doen kan. Het zal niet terstond worden gedaan. Al Zijn vijanden zijn nu aan een keten, maar nog niet tot Zijn voetbank gezet. Dit wordt opgemerkt door de apostel, Hebreeën 2:8, "nu zien wij nog niet dat Hem alle dingen onderworpen zijn." Christus zelf moet wachten op de voltooiing van Zijn overwinningen en triomfen. Hij zal heersen totdat het geschied is, en al hun macht en boosaardigheid zullen niet de minste stoornis veroorzaken aan Zijn regering. Zijn zitten aan Gods rechterhand is Hem een onderpand, dat Hij ten laatste Zijn voeten op de nek van Zijn vijanden zal zetten.

V. Dat Hem een koninkrijk opgericht zal worden in de wereld, beginnende te Jeruzalem, vers 2. " De Heere zal. de scepter Uwer sterkte zenden uit Sion, waardoor Uw koninkrijk opgericht, onderhouden en bestuurd zal worden." De Messias zal, als Hij gezeten is aan de rechterhand van de Majesteit in de hemelen, een kerk hebben op aarde, en er het oog op hebben, want Hij is Koning over Sion, de berg van Gods heiligheid, Psalm 2:6, in tegenstelling met de berg Sinaï, die berg van de verschrikking waarop de wet was gegeven, Hebreeën 12:18, 24 Galaten 4:24, 25. Het koninkrijk van Christus ontstond te Sion, de stad Davids, want Hij was de Zone Davids, en moest de troon hebben van Zijn vader David. Met de scepter van Zijn sterkte of zijn sterke scepter, wordt Zijn eeuwig Evangelie bedoeld, en de

kracht des Heiligen Geestes die er mee vergezeld gaat, de prediking en de arm des Heeren, Jesaja 53:1, Romeinen 1:16, het Evangelie, komende in woord en in kracht en in de Heilige Geest, 1 Thessalonicensen 1:5. Door het woord en de Geest van God moesten eerst zielen tot de gehoorzaamheid aan God worden gebracht, en daarna worden bestuurd en geregeerd naar de wil van God. Deze sterke scepter heeft God uitgezonden, Hij heeft Zijn Geest uitgestort, en gaf aan hen, die het woord predikten, beide volmacht en bekwaamheid er toe, Hij maakte hen bekwaam en bevoegd tot de bediening des Geestes, Galaten 3:5. Hij werd gezonden uit Sion, want daar was de Geest gegeven en de prediking van het Evangelie aan alle volken moest beginnen van Jeruzalem. Zie Lukas 24:47, 49. Uit Sion moet de wet uitgaan des geloofs, Jesaja 2:3. Het Evangelie van Christus door God gezonden zijnde, is krachtig door God om wonderen te doen, 2 Korinthe 10:4. Het is de scepter van Christus' sterkte.
Volgens sommigen is dit niet alleen een toespeling op de scepter van een vorst, de heerlijkheid van Christus aanduidende, uitblinkende in het Evangelie, maar ook op de staf eens herders, aanduidende de tedere zorg die Christus draagt voor Zijn kerk, want Hij is beide de grote en de goede Herder.

VI. Dat Zijn koninkrijk, opgericht zijnde, gehandhaafd en in stand gehouden zal worden in de wereld, in weerwil van al de tegenstand van de machten van de duisternis.

1. Christus zal heersen, zal wetten geven en er Zijn onderdanen door regeren, Hij zal hen volmaken, zal hen gerust en gelukkig maken, Hij zal Zijn eigen wil doen, Zijn eigen raad volbrengen en Zijn invloed onder de mensen handhaven. Zijn koninkrijk is van God, en het zal bestaan. Zijn kroon is gevestigd op Zijn hoofd.

2. Hij zal heersen in het midden van Zijn vijanden. Hij zit in de hemel in het midden van Zijn vrienden, Zijn troon der heerlijkheid aldaar is omringd van niemand anders dan van Zijn getrouwe aanbidders, Openbaring 5:11. Maar op aarde heerst Hij in het midden van Zijn vijanden, en Zijn troon der heerschappij hier is omringd van hen, die Hem haten en tegen Hem strijden. Christus' kerk is een lelie onder de doornen, en Zijn discipelen worden uitgezonden als schapen in het midden van de wolven, Hij weet waar zij wonen, namelijk waar de troon des Satans is, Openbaring 2:13, en het strekt Hem tot eer, niet alleen dat Hij stand houdt, maar Zijn doel bereikt, in weerwil van de boosaardige listen en machten van hel en aarde, die de rots niet kunnen doen wankelen, waarop Zijn kerk gebouwd is. Groot is de waarheid en zij zal zegevieren.

VII. Dat Hij zeer vele onderdanen zal hebben, die Hem tot een naam en een lof zijn zullen, vers 3.
1. Dat zij Zijn eigen volk zullen zijn, op hetwelk Hij een onbetwistbaar recht heeft. Zij zijn Hem gegeven door de Vader, die hun het leven en het aanzijn heeft geschonken, en aan wie hun leven en hun aanzijn verbeurd was. "Zij waren Uwe, en Gij hebt Mij dezelven gegeven" Johannes 17:6. Zij zijn door Hem verlost, Hij heeft hen zich tot een bijzonder volk verkregen, Titus 2:14. Zij zijn de Zijnen reeds voordat zij zich aan Hem overgeven door het geloof, Hij had veel volks in Korinthe voordat zij nog bekeerd waren, Handelingen 18:10.

2. Dat zij een gewillig volk zullen zijn, met toespeling op dienstknechten, die hun dienst kozen, en er niet als gevangenen inkwamen, zij hebben hun meesters lief en willen niet vrij uitgaan. Of het kan een toespeling wezen op soldaten, die vrijwillig dienst genomen hebben en niet geprest waren. "Hier ben ik, zend mij", of op offeranden, die vrijwillige offeranden waren, en niet uit noodzaak geofferd werden, wij stellen ons voor als levende offeranden. Christus volk is een gewillig volk. De bekering van een ziel bestaat in haar gewillig zijn om

van Christus te wezen, onder Zijn juk te komen, en met een volkomen voldoening in Zijn belangen te delen en ze voor te staan.

3. Dat zij dit zullen zijn ten dage van Zijn heirkracht, ten dage Uwer monstering zo lezen het sommigen. Als Gij krijgsvolk aanwerft, zult Gij een menigte van vrijwilligers zien, die ijverig zijn om zich te laten inschrijven, laat uw banier slechts worden opgericht en "de heidenen zullen er naar vragen", Jesaja 11:10, 60:3. Of als Gij hen ten strijde aanvoert, zullen zij gewillig zijn "om het Lam te volgen waar het ook heengaat," Openbaring 14:4. Ten dage Uwer heirscharen, aldus sommigen. Wanneer de eerste predikers van het Evangelie uitgezonden worden als Christus heirscharen om de afvallige mensen ten onder te brengen en het rijk van de afvallige engelen te verwoesten, dan zullen allen, die Uw volk zijn, gewillig wezen, dat zal Uw tijd wezen om Uw koninkrijk op te richter.
Ten dage Uwer sterkte, zo vatten wij het op. Er is een algemene kracht, die met het Evangelie uitgaat tot allen, geschikt om hen gewillig te maken om Christus volk te zijn, voortkomende uit het oppergezag van zijn grote auteur, en de innerlijke voortreffelijkheid van de dingen zelf, die er in vervat zijn, behalve no g door de onloochenbare wonderen, die gewrocht werden voor de bevestiging ervan. En er is ook nog een bijzondere kracht, de kracht des Geestes die uitgaat met de kracht des Woords naar het volk van Christus, die de uitwerking heeft om hen gewillig te maken. De eerste laat de zondaren zonder enigerlei reden tot verontschuldiging, de laatste laat de heiligen zonder enigerlei reden tot roemen. Wie ook gewillig zijn om Christus volk te wezen, het is de vrije en machtige genade van God, die ben gewillig maakt.

4. Dat zij dit zullen wezen in de schoonheid van de heiligheid, dat is:
a. Ze zullen door de schoonheid van de heiligheid tot Hem gelokt worden, door het gezicht, dat hun gegeven zal worden op Zijn schoonheid, zullen zij zo bekoord wezen, dat zij zich aan Hem onderwerpen die de heilige Jezus is, en door de schoonheid van de kerk, die het heilig volk is
b. Zij zullen door Hem toegelaten worden tot de schoonheid van de heiligheid, als geestelijke priesters, om te dienen in Zijn heiligdom, want door het bloed van Jezus hebben wij vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom.
c. Zij zullen Hem dienen in het schone gewaad, of de sieraden van de genade en van de heiligheid. Heiligheid is de livrei van Christus huis, en is Zijn huize sierlijk tot lange dagen. Christus krijgsknechten zijn allen aldus gekleed, dat zijn de kleuren die zij dragen. De heirlegers in de hemel volgen Hem, gekleed met wit en rein fijn lijnwaad, Openbaring 19:14.

5. Dat zeer vele volken Hem toegewijd zullen zijn. In de menigte des volks is des konings heerlijkheid, en dat zal de heerlijkheid wezen van deze koning. Uit de baarmoeder des dageraads zal u de dauw uwer jeugd zijn, overvloed van jongbekeerden, zoals de dauwdroppelen op een zomermorgen. In de eerste dagen van het Evangelie, in de morgen van het Nieuwe Testament, de jeugd van de kerk, zijn grote menigten toegestroomd tot Christus, er waren "menigten van degenen, die geloofden, een overblijfsel van Jakob, dat als een dauw was van de Heere," Micha 5:6.
Of aldus: "Uit de baarmoeder des dageraads, van hun vroegste kindsheid af hebt Gij de dauw van de jeugd van Uw volk, hun hart en hun liefde, als zij nog jong zijn, het is uw jeugd, omdat zij U gewijd is." De dauw van de jeugd is het beeld van een talrijk, doorluchtig, veelbelovend geslacht van jonge lieden, die Christus toestromen, hetgeen voor de wereld zijn zal als dauw voor het aardrijk om het vruchtbaar te maken. De dauw van onze jeugd in de morgenstond van onze dagen moet onze Heere Jezus geheiligd zijn.

6. Dat Hij niet alleen koning, maar ook priester zijn zal, vers 4. Dezelfde Heere, die gezegd heeft: Zit aan mijn rechterhand, heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt priester, dat is: wees priester, want door het woord van Zijn eed was Hij geheiligd.
a. Onze Heere Jezus Christus is priester, Hij was in dit ambt gesteld en heeft het getrouw bediend, Hij is "gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn, opdat Hij offere gaven en slachtofferen voor de zonden," Hebreeën 5:1, om verzoening te doen voor onze zonden en onze diensten Gode welbehaaglijk te maken. Hij is Gods dienstknecht bij ons, en onze voorspraak bij God, en zo is Hij de middelaar tussen ons en God.
b. Hij is priester in eeuwigheid, Hij was in Gods eeuwige raad bestemd om priester te zijn, Hij was priester voor de Oud-Testamentische heiligen, en zal tot aan het einde des tijds priester zijn voor alle gelovigen, Hebreeën 13:8. Hij wordt gezegd priester te zijn tot in eeuwigheid, niet alleen omdat wij geen andere bedeling van de genade te wachten hebben dan die door het priesterschap van Christus, maar omdat de gezegende vruchten en gevolgen ervan zullen blijven tot in eeuwigheid.
c. Hij is priester gemaakt met een eed hetgeen de apostel aanvoert om de uitnemendheid te bewijzen van Zijn priesterschap boven dat van Aaron, Hebreeën 7:20, 21. De Heere heeft gezworen, om aan te tonen dat in de aanstelling geen stilzwijgend voorbehoud was van een macht om te herroepen, want het zal Hem niet berouwen, zoals ten opzichte van Eli's priesterschap, 1 Samuel 2:30. Dit was bedoeld voor de eer van Christus en de vertroosting van de Christenen, het priesterschap van Christus is bevestigd door de hoogste bekrachtiging, opdat het een onwankelbaar fondament zal zijn voor ons geloof en onze hoop om op te bouwen, Hij is een priester, niet naar de ordening van Aaron, maar naar de ordening van Melchizédek, die, gelijk zij eerder was, ook in menig opzicht hoger was dan die van Aaron, en een levendige voorstelling is van Christus priesterschap.
Melchizédek was priester op zijn troon, en dat is ook Christus, Zacharia 6:13 koning van de gerechtigheid en koning des vredes, Melchizédek had geen opvolger, en Christus ook niet, Zijn priesterschap is onveranderlijk. De apostel geeft een uitvoerige verklaring van deze woorden, Hebreeën 7, en grondt er zijn betoog op over het priesterambt van Christus, dat, naar hij aantoont, geen nieuw denkbeeld was, maar gegrond was op dit zeer vaste woord van de profetie. Want, gelijk het Nieuwe Testament het Oude Testament verklaart, zo wordt het Nieuwe Testament bevestigd door het Oude Testament, en Jezus Christus is de alfa en omega van beide**.**

PSALM 110:5-7

Hier zien wij onze grote Verlosser:
I. Zijn vijanden ten onder brengende vers 5, 6, ten einde hen tot Zijn voetbank te maken, vers 1. Onze Heere Jezus zal gewis alle tegenstand tegen Zijn koninkrijk tenietdoen, en allen ten verderf brengen, die deze tegenstand bieden en er in volharden. Hij zal hun, die tegen Hem strijden, wie zij ook zijn mogen, te sterk zijn, evenals ook allen, die strijden tegen Zijn onderdanen en de belangen van Zijn koninkrijk onder de mensen, hetzij door vervolging of door verkeerde krakelingen. Merk hier op**:**
1. De overwinnaar. De Heere, Adonai, de Heere Jezus, Hij aan wie al het oordeel is overgegeven, zal Zijn zaak handhaven tegenover Zijn vijanden. De Heere is aan uw rechterhand, o kerk, aldus sommigen, dat is: de Heere is Zijn volk nabij, is hun een krachtdadige hulp, Hij is aan hun rechterhand, om hen te sterken en te helpen, Hij zal tegen Zijn en hun vijanden verschijnen, zie Psalm 109:31. "Hij zal de nooddruftige ter rechterhand staan," Psalm 16, 8. Sommigen merken op dat, als Christus gezegd wordt aan de rechterhand van Zijn kerk te staan om Zijn werk te doen, dit te kennen geeft dat, zo wij wensen dat Hij voor ons zal verschijnen, wij ons moeten inspannen, 2 Samuel 5:24. Of liever: Aan uw

rechterhand, o God, verwijzende naar vers 1, in de waardigheid en heerschappij, waartoe Hij verhoogd is. Christus' zitten aan Gods rechterhand spreekt evenzeer van verschrikking voor Zijn vijanden als van geluk voor Zijn volk.

2. De tijd, bepaald voor deze overwinning ten dage Zijns toorns, dat is de tijd, die er voor bepaald is, als de maat hunner ongerechtigheid vol is, en zij rijp zijn voor het verderf. Als de dag van Zijn lankmoedigheid ten einde is dan komt de dag Zijns toorns. Christus heeft toorn, zowel als genade. Het is zaak voor ons, om de Zoon te kussen, want Hij kan toornig zijn, Psalm 2:12. En wij lezen van de toorn des Lams, Openbaring 6:16. Er is een dag des toorns vastgesteld, een jaar van de vergeldingen van Sions twistzaak, het jaar van de verlosten. De tijd is vastgesteld voor de verwoesting van bijzondere vijanden, en als die tijd gekomen is dan zal het geschieden, hoe onwaarschijnlijk dit ook geacht werd, maar de grote dag Zijns toorns zal aan het einde des tijds wezen, Openbaring 6:17.

3. De omvang van deze overwinning.
a. Zij zal zeer hoog reiken. Hij zal koningen verslaan. De voornaamsten van de mensen, die zich tegen Christus stellen, zullen voor Zijn aangezicht ten val worden gebracht. Zij zijn koningen van de aarde, heersers, die gewoon zijn hun doel te bereiken en hun wil te doen gelden, maar tegenover Christus zullen zij dit niet kunnen, zij maken zich slechts belachelijk door het te beproeven, Psalm 2:2-5. Al is hun macht onder de mensen ook nog zo onbeperkt, Christus zal hen ter verantwoording roepen, al is hun kracht ook nog zo groot, hun staatkunde ook nog zo diep, Christus zal hun te sterk zijn, zal in hetgeen, waarin zij trots handelen, boven hen zijn. Satan is de overste van deze wereld, de dood is de koning van de verschrikking, en wij lezen van koningen, die krijg voeren tegen het Lam, maar zij zullen ten onder gebracht en verpletterd worden.
b. Zij zal zeer ver reiken. De trofeeën van Christus' overwinningen zullen opgericht worden onder de heidenen, en in vele landen, overal waar er vijanden van Hem zijn, zal niet alleen Zijn oog maar Zijn hand hen ontdekken, hen vinden Psalm 21:9, en Zijn toorn zal hen volgen. Hij zal alle heidenen richten, Joel 3:2.

4. De billijkheid van deze overwinning, Hij zal recht doen onder de heidenen. Het is geen militaire executie, die in der haast geschiedt, maar een rechterlijke, eer Hij veroordeelt en doodt zal Hij richten, Hij zal doen blijken dat Zij zelf dit verderf over zich gebracht hebben, zelf de steen hebben gerold, die op hen wederkeert, opdat Hij rechtvaardig zij in zijn spreken en de hemelen Zijn gerechtigheid verkondigen. Zie Openbaring 19:1, 2.

5. De uitwerking van deze overwinning, het zal het volkomen en algeheel verderf van Zijn vijanden zijn. Hij zal hen verslaan, door wonden en de wonde, die Hij toebrengt, is ongeneeslijk. Hij zal de hoofden wonden over vele landen vers 6. Dit schijnt te verwijzen naar de eerste belofte van de Messias, Genesis 3:15, dat Hij "de kop van de slang zal vermorzelen." Hij zal het hoofd wonden van Zijn vijanden, Psalm 68:22, zo lezen het sommigen, Hij zal hem wonden, die het hoofd is over vele landen, hetzij Satan, of de antichrist, die de Heere verdoen zal met de adem Zijns monds. Hij zal zo'n verwoesting aanrichten onder Zijn vijanden, dat Hij de plaats vol dode lichamen zal maken. De verslagenen des Heeren zullen talrijk zijn. Zie Jesaja 34:3 en verv, Ezechiël 39:12, 14, Openbaring 14:20, 19:17, 18. Het vullen van de dalen (zo lezen het sommigen) met dode lichamen wijst misschien op het vullen van de hel (die soms vergeleken wordt met het dal van Hinnom, Jesaja 30:33, Jeremia 7:32) met veroordeelde zielen, want dat zal het deel wezen van hen, die in hun vijandschap tegen Christus volharden.

II. Wij zien hier de Verlosser Zijn vrienden behoudende en hen vertroostende, vers 7. Ten hun voordele**:**

1. Zal Hij vernederd worden. Hij zal op de weg uit de beek drinken, die bittere beker die de Vader in Zijn hand geeft gegeven. Hij zal zo vernederd en verarmd zijn, en daarbij zo ijverig bezig in Zijn werk, dat Hij modderig water zal drinken uit de poelen op de weg. Zo verstaan het sommigen. Het water van de toorn Gods, stromende in het kanaal van de vloek van de wet, was de beek op de weg, op de weg van Zijn onderneming, over welke Hij gaan moest, of, dat stroomde op de weg van onze verlossing en haar tegenhield, die tussen ons en de hemel lag. Christus dronk uit deze beek, toen Hij een vloek voor ons is geworden, en daarom is Hij, toen Hij inging tot Zijn lijden, "over de beek Kedron gegaan," Johannes 18:1. Hij heeft grote teugen gedronken uit deze zwarte beek (dat is de betekenis van de naam Kedron), deze bloedige beek, zo gedronken uit de beek op de weg dat Hij haar uit de weg van onze verlossing en zaligheid heeft weggenomen.

2. Zal Hij verhoogd worden. Daarom zal Hij het hoofd omhoog heffen. Toen Hij stierf boog Hij het hoofd, Johannes 19:30, maar spoedig heeft Hij het hoofd opgeheven door Zijn eigen kracht in Zijn opstanding. Hij heeft het hoofd opgeheven als een overwinnaar, ja meer dan overwinnaar. Dit geeft niet alleen Zijn verhoging te kennen, maar ook Zijn juichend zegevieren, niet slechts Zijn verheffing, maar Zijn triomferen, Coloss. 2:15. De overheden en de machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar tentoongesteld. David heeft, als type van hem hierin, gezegd: Nu zal mijn hoofd verhoogd worden boven mijn vijanden, Psalm 27:6. Zijn verhoging was het loon van Zijn vernedering. Omdat Hij zichzelf vernederd heeft, heeft God Hem uitermate verhoogd, Filipp. 2:9. Omdat Hij uit de beek op de weg gedronken heeft, heeft Hij Zijn hoofd opgeheven, en hierdoor ook het hoofd opgeheven van Zijn getrouwe volgelingen, die zo zij met Hem lijden, ook met Hem zullen heersen**.**

PSALM 111

1 Hallelujah! Aleph. Ik zal de HEERE loven van ganser harte; Beth. In de raad en vergadering der oprechten. 2 Gimel. De werken des HEEREN zijn groot; Daleth. zij worden gezocht van allen, die er lust in hebben. 3 He. Zijn doen is majesteit en heerlijkheid; Vau. en Zijn gerechtigheid bestaat in der eeuwigheid. 4 Zain. Hij heeft Zijn wonderen een gedachtenis gemaakt; Cheth. de HEERE is genadig en barmhartig. 5 Teth. Hij heeft dengenen, die Hem vrezen, spijs gegeven; Jod. Hij gedenkt in der eeuwigheid aan Zijn verbond. 6 Caph. Hij heeft de kracht Zijner werken Zijn volke bekend gemaakt; Lamed. hun gevende de erve der heidenen. 7 Mem. De werken Zijner handen zijn waarheid en oordeel; Nun. al Zijn bevelen zijn getrouw. 8 Samech. Zij zijn ondersteund voor altoos en in eeuwigheid; Ain. zijnde gedaan in waarheid en oprechtheid. 9 Pe. Hij heeft Zijn volke verlossing gezonden; Tsade. Hij heeft Zijn verbond in eeuwigheid geboden; Koph. Zijn Naam is heilig en vreselijk. 10 Resch. De vreze des HEEREN is het beginsel der wijsheid; Schin. allen, die ze doen, hebben goed verstand; Thau. Zijn lof bestaat tot in der eeuwigheid.

Deze en verscheidene volgende psalmen schijnen door David geschreven te zijn ten dienste van de kerk voor de plechtige feesten, en niet bij een bijzondere gelegenheid. Dit is een lofpsalm, zijn opschrift is *Hallelujah! Looft de Heere,* aanduidende dat wij ons tot het gebruik van deze psalm moeten wenden met een hart, dat gezind en bereid is om God te loven. De psalm is alfabetisch samengesteld, iedere volzin begint met een onderscheidene letter van het Hebreeuwse alfabet, ieder vers bevat twee volzinnen, en de laatste twee hebben ieder drie. De psalmist wekt ons op om God te loven

I. Hij geeft er zelf het voorbeeld van, vers 1.
II. Hij voorziet ons van stof daartoe uit de werken van God.
1. De grootheid van Zijn werken en de heerlijkheid ervan.
2. De rechtvaardigheid ervan.
3. De goedheid ervan.
4. De kracht ervan.
5. De overeenstemming ervan met Zijn woord van belofte.
6. De eeuwigdurendheid ervan. Deze opmerkingen zijn dooreengemengd, vers 2, 9. Hij beveelt de heilige vreze Gods aan en een nauwgezette gehoorzaamheid aan Zijn geboden als de beste manier om God te loven, vers 10**.**

PSALM 111:1-5

et opschrift van de psalm is Hallelujah, en de psalmist heeft het oog op zijn opschrift, (hetgeen ieder schrijver behoort te doen) en houdt zich aan zijn tekst.

1. Hij besluit om zelf God te loven, vers 1. De plichten, waartoe wij anderen oproepen, moeten wij zelf volbrengen, en daartoe moeten wij onszelf opwekken. Ja meer, wat anderen ook doen, of zij al of niet God willen loven, wij moeten besluiten dat wij en ons huis het doen zullen, wij en onze harten, want dat is hier het besluit van de psalmist: Ik zal de Heere loven van ganser harte. Mijn hart, mijn gehele hart toegewijd zijnde aan Zijn eer, zal het voor dit werk worden gebruikt en dat wel in de raad van de oprechten, de kabinetsraad, en in de vergadering van de Israëlieten. Wij moeten God loven in de eenzaamheid, in de binnenkamer, in de huiselijke kring, en in het openbaar, in de kleinere en grotere bijeenkomsten, en in de voorhoven van het huis des Heeren, maar altijd is dit het lieflijkst als wij het doen in samenstemming met de oprechten, die er van harte mee instemmen. De bijzondere bijeenkomsten tot Godsdienstige doeleinden moeten in stand worden gehouden, zowel als de openbare en meer gemengde vergaderingen.

2. Hij beveelt ons de werken des Heeren aan als een gepast onderwerp van onze overdenking als wij Hem loven de beschikkingen van Zijn voorzienigheid in de wereld, de kerk, en ten opzichte van particuliere personen.
a. Gods werken zijn zeer prachtig, groot gelijk Hij zelf is, er is niets in, dat gering of onbeduidend is, zij zijn de voortbrengselen van oneindige wijsheid en macht, en dit moeten wij reeds op de eerste aanblik ervan zeggen, eer wij er nog een nader onderzoek naar instellen, namelijk dat de werken des Heeren groot zijn, vers 2. Er is iets verbazingwekkende in, iets dat ons vervult van ontzag. Van al de werken des Heeren wordt gesproken als van één, vers 3. Het is Zijn doen, zo treffend is de schoonheid en de harmonie van Gods voorzienigheid, en zo bewonderenswaardig concentreren zich al haar beschikkingen in een plan, neem het alles tezamen, en het is wonderschoon en heerlijk, en zoals het Hem betaamt.
b. Zij zijn onderhoudend en leerrijk voor de weetgierigen. Zij worden gezocht van allen die er lust in hebben. Allen, die God waarlijk liefhebben, vinden behagen in Zijn werken, achten alles goed wat Hij doet, en nergens verwijlen zij in hun gedachten met meer genot bij dan bij de werken van God, hoe meer wij ze beschouwen, hoe aangenamer wij er door verrast worden. Zij, die behagen scheppen in de werken Gods, zullen zich niet vergenoegen met een vluchtige of oppervlakkige beschouwing ervan, maar zullen ze vlijtig onderzoeken en waarnemen. Bij het bestuderen zowel van de natuurlijke historie, als van de staatkundige geschiedenis moet dit ons doel zijn: de grootheid en heerlijkheid van Gods werken te ontdekken. Deze werken van God, die nederig en naarstig onderzocht worden, zullen gezocht worden, zij die zoeken, zullen vinden, (zo lezen het sommigen), zij worden gevonden van

allen, die er lust in hebben of gevonden in al hun delen, bedoeling en belangen aldus Dr. Hammond, want de verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vrezen, Psalm 25:14.

3. Zij zijn alle rechtvaardig en heilig, Zijn gerechtigheid bestaat in eeuwigheid. Wat Hij ook doet, nooit heeft Hij onrecht gedaan aan Zijn schepselen, en nooit zal Hij het doen, en "derhalve zal wat God doet in eeuwigheid zijn," Prediker 3:14.

4. Zij zijn bewonderenswaardig en gedenkwaardig, geschikt om in gedachten te worden gehouden en om in de geschiedenis te worden vermeld. Veel van hetgeen wij doen is zo onbeduidend, dat het niet geschikt is om ervan te spreken, het allerbeste is om het maar te vergeten, maar van Gods werken moet nota worden genomen, en het verhaal ervan moet bewaard blijven, vers 4. Hij heeft Zijn wonderen een gedachtenis gemaakt, Hij heeft gedaan wat waardig is om herdacht te worden, en dat wel herdacht moet worden, en Hij heeft wegen en middelen verordineerd, om sommigen ervan in gedachtenis te houden, zoals de verlossing van Israël uit Egypte door het Pascha. Hij heeft zich door Zijn wonderwerken een gedachtenis gesticht zo lezen het sommigen. Door hetgeen God met Zijn heerlijke arm gedaan heeft, heeft Hij zich een eeuwige naam gemaakt. Zie Jesaja 63:12.

5. Zij zijn goed, daarin toont de Heere dat Hij genadig en barmhartig is. Evenals van de werken van de schepping, zo moeten wij ook van de werken van de voorzienigheid zeggen: Zij zijn alle niet alleen zeer groot, maar ook alle zeer goed.
Dr. Hammond acht dat dit de naam is, die Hij zich door Zijn wonderwerken gemaakt heeft, dezelfde, die Hij voor Mozes heeft uitgeroepen: de Heere God is genadig en barmhartig, Exodus 34:6. Gods vergeven van de zonde is het meest wondervolle van al Zijn werken, en het moet tot Zijn ere in gedachtenis worden gehouden. Nog een ander voorbeeld van Zijn genade en mededogen is dat Hij dengenen, die Hem vrezen, spijze heeft gegeven, vers 5. Hij geeft hen hun dagelijks brood, het brood huns bescheiden deels, dat doet Hij ook voor anderen door de gewone voorzienigheid, maar aan hen, die Hem vrezen, geeft Hij het door het verbond en ingevolge van de belofte want er volgt op: Hij gedenkt in eeuwigheid aan Zijn verbond, zodat zij zelfs in gewone zegeningen verbondsliefde kunnen proeven en smaken. Sommigen achten dat dit ziet op het manna, waarmee God Zijn volk Israël in de woestijn gespijzigd heeft. Anderen menen dat het ziet op de roof van de Egyptenaren verkregen, toen zij met grote have uittrokken, overeenkomstig de belofte, Genesis 15:14. Toen God de koppen des leviathans verpletterd heeft, heeft Hij hem tot spijze gegeven aan Zijn volk, Psalm 74:14. "Hij heeft dengenen, die Hem vrezen buit gegeven", zo heeft het de kanttekening, Hij heeft hen niet slechts gevoed, maar verrijkt, hen hun vijanden tot een prooi gegeven.

6. Dat zijn onderpanden van hetgeen Hij overeenkomstig Zijn belofte doen zal. Hij gedenkt in eeuwigheid aan Zijn verbond, want nooit heeft Hij er een tittel van ter aarde laten vallen en dat zal Hij ook nooit. Hoewel Gods volk zijn zwakheden heeft en dikwijls Zijn geboden vergeet, zal Hij toch in eeuwigheid gedenken aan Zijn verbond, Psalm 111:6-10 Er wordt ons geleerd eer te geven aan God**:**

1. Voor de grote dingen, die Hij voor Zijn volk gedaan heeft, vanouds en nu onlangs. Hij heeft de kracht van Zijn werken Zijn volke bekend gemaakt, vers 6, in hetgeen Hij voor hen gewrocht heeft, menigmaal heeft Hij hun bewijzen gegeven van Zijn almacht en hun getoond wat Hij doen kan, en dat niets te moeilijk voor Hem is. Twee dingen worden genoemd om de kracht Zijner werken te tonen.
a. Het bezit dat God aan Israël gaf van het land Kanaän, hun gevende de erve van de heidenen. Dit deed Hij in Jozua's tijd, toen de zeven volken ten onder werden gebracht, en in Davids tijd, toen velen van de naburige volken aan Israël werden onderworpen en aan David

schatplichtig werden. Hierin toonde God Zijn vrijmacht, dat Hij naar Zijn welgevallen beschikte over koninkrijken, en Zijn macht, door Zijn beschikkingen ten uitvoer te brengen. Indien God de erve van de heidenen tot het erfdeel van Israël wil maken, wie kan dan Zijn recht daartoe betwisten, en wie kan Zijn hand keren?
b. De vele verlossingen die Hij voor Zijn volk gewrocht heeft, toen zij zich door hun ongerechtigheden verkocht hadden in de hand hunner vijanden, vers 9. Hij heeft Zijn volke verlossing gezonden, niet alleen uit Egypte in het eerst, maar dikwijls daarna, en deze verlossingen waren typen van de grote verlossing, die in de volheid des tijds door de Heere Jezus gewerkt zou worden, die verlossing in Jeruzalem, waar zoveeln naar uitgezien hebben.

2. Voor de vastheid van Zijn woord en van Zijn werken, die ons de zekerheid geven van de grote dingen, die Hij voor ons doen zal.
a. Wat God gedaan heeft, zal nooit ongedaan worden gemaakt. Hij zelf zal het niet ongedaan maken, vers 7. De werken Diner handen zijn waarheid en oordeel, vers 8. Zij zijn gedaan in waarheid en oprechtheid. Alles, wat Hij doet, is in overeenstemming met de eeuwige regelen en redenen van de billijkheid, het geschiedt alles naar de raad van Zijn wijsheid en het voornemen van Zijn wil, het is alles goed gedaan, en daarom is er niets in te veranderen of te verbeteren, het is alles vast en onveranderlijk. Bij het begin van Zijn werk kunnen wij staat maken op Zijn voleinding ervan, werk, dat waar is, zal duurzaam zijn, zal noch vermolmen noch wegzinken onder het gewicht dat er op gelegd wordt.
b. Wat God gezegd heeft, zal nooit herroepen worden. Al Zijn bevelen zijn getrouw. Zij zijn alle recht, en daarom zijn zij ook alle bestendig. Zijn doeleinden, de regel van Zijn daden, zullen alle vervuld worden. Zou Hij het zeggen en niet doen, of spreken en niet bestendig maken? Ongetwijfeld zal Hij het. Hetzij Hij licht gebiedt of duisternis, het geschiedt zoals Hij het bevolen heeft. Zijn geboden, de regel van onze daden en handelingen, zijn ontwijfelbaar recht en goed, en daarom onveranderlijk en niet te herroepen. Zijn beloften en bedreigingen zijn alle gewis, en zullen vervuld worden, en het ongeloof van de mens zal ze niet krachteloos of zonder uitwerking doen zijn. Zij zijn bevestigd, ondersteund voor altoos en in eeuwigheid, en de Schrift kan niet gebroken worden.
De alwijze God behoeft nooit veranderingen te brengen in Zijn raadsbesluiten, noch is Hij genoodzaakt nieuwe maatregelen te beramen, hetzij ten opzichte van Zijn wetten of van de handelingen van Zijn voorzienigheid. Alles is gezegd, gelijk als alles gedaan is, in waarheid en oprechtheid, en daarom is het onveranderlijk. Der mensen dwaasheid en leugen maken hen ongestadig in al hun wegen, maar de oneindige wijsheid en waarheid sluiten alle herroepingen alle intrekking buiten. Hij heeft Zijn verbond in eeuwigheid geboden. Gods verbond is geboden, want Hij heeft het gemaakt als een, die een onbetwistbaar gezag heeft om voor te schrijven wat wij moeten doen en wat wij moeten verwachten, en een ontwijfelbare macht, beide om te volbrengen wat Hij heeft beloofd in de zegeningen van het verbond en wat Hij heeft bedreigd in de vervloekingen ervan, Psalm 105:8.

3. Voor de instelling van de Godsdienst onder de mensen. Omdat Zijn naam heilig en vreeslijk is, en Zijn vreze het beginsel is van de wijsheid, zal Zijn lof bestaan tot in eeuwigheid, Hij zal tot in eeuwigheid geloofd en geprezen worden:
A. Omdat de ontdekkingen van de Godsdienst Hem zozeer tot eer verstrekken. Beschouw wat Hij van zichzelf in Zijn Woord en in Zijn werken bekend heeft gemaakt en gij zult zien dat God groot is en grotelijks is te vrezen, want Zijn naam is heilig, Zijn oneindige reinheid en rechtheid blinken uit in alles, waardoor Hij zich bekend heeft gemaakt, en omdat Hij heilig is, is Hij vreeslijk, en moet Hij met heilige eerbied en ontzag genoemd worden. Wat heilig is, is eerbiedwaardig, de engelen hebben het oog op Gods heiligheid, als zij hun aangezicht voor

Hem bedekken, en niets strekt de mens zo tot eer als zijn heiligmaking. Het is in Zijn heiligdommen, dat God vreeslijk is, Psalm 68:36, Leviticus 10:3.
B. Omdat de voorschriften van de Godsdienst zo bevorderlijk zijn aan der mensen geluk. Wij hebben reden om God te danken dat de zaak zo goed beraamd is, dat onze eerbied voor Hem en onze gehoorzaamheid aan Hem evenzeer ons belang zijn als onze plicht.

a. Onze eerbied voor Hem is dit: De vreze des Heeren is het beginsel van de wijsheid. Het is niet alleen verstandig dat wij God vrezen, omdat Zijn naam vreeslijk en Zijn aard heilig is, maar het is ook voordelig voor ons. Het is wijsheid, het zal ons leiden om te spreken en te handelen zoals het ons betaamt en ons wezenlijk nuttig en voordelig is. Het is het hoofd van de wijsheid, dat is, zoals wij het lezen het begin van de wijsheid, de mensen beginnen nooit wijs te zijn voor zij beginnen God te vrezen, alle ware wijsheid heeft haar oorsprong in ware Godsdienst en heeft er haar grondslag in. Of, zoals sommigen het verstaan, het is de voornaamste wijsheid en de voortreffelijkste, de eerste in waardigheid. Het is de principiële wijsheid en het beginsel van de wijsheid om God te aanbidden, Hem eer te geven als onze Vader en onze meester. Zij handelen goed, die altijd handelen onder de heerschappij van Zijn heilige vreze.
b. Onze gehoorzaamheid aan Hem is dit: Allen, die Zijn geboden doen, hebben goed verstand Waar de vreze des Heeren in het hart heerst, daar zal een gestadige, nauwgezette zorg zijn om Zijn geboden te houden, niet om er van te praten, maar om ze te doen, en de zodanigen hebben goed verstand.

Ten eerste. Zij worden goed verstaan, hun gehoorzaamheid wordt genadiglijk aangenomen als een duidelijke aanwijzing van de gezindheid huns harten, dat zij in waarheid God vrezen. Vergel. Spreuken 3:4. "Vind gunst en goed verstand in de ogen Gods en van de mensen." God en de mensen zullen op hen zien als welmenend en zullen hen hun goedkeuring geven, die nauwgezet hun plicht betrachten, al hebben zij ook hun dwalingen en vergissingen, wat eerlijk bedoeld is, zal goed worden opgenomen.
Ten tweede. Zij verstaan goed.

1. Het is een teken dat zij goed verstaan. De gehoorzaamsten worden aangenomen als de verstandigsten. Diegenen verstaan zichzelf en hun belangen het best, die Gods wet tot hun regel nemen en er in alles door bestuurd worden. Een groot verstand hebben zij, die Gods geboden kennen en er geleerd over kunnen spreken, maar een goed verstand hebben zij, die ze doen en er naar wandelen.

2. Het is het middel om nog beter te verstaan. Een goed verstand zijn zij voor allen, die ze doen, de vreze des Heeren en de wetten daarvan geven een goed verstand en zijn in staat om hen wijs te maken tot zaligheid. "Zo iemand wil deszelfs wil doen, die zal al duidelijker en helderder de leer van Christus kennen", Johannes 7:17. Allen, die ze doen hebben goede voorspoed, aldus de kanttekening, overeenkomstig hetgeen beloofd was aan Jozua, indien hij zou waarnemen om te doen naar hetgeen geschreven is in de wet, Jozua 1:8 " Dan zult gij uw wegen voorspoedig maken, en alsdan zult gij verstandiglijk handelen". Wij hebben reden om God te loven, Hem te loven tot in eeuwigheid, omdat Hij de mens zo gezegend een middel heeft gegeven om gelukkig te zijn. Sommigen achten dat de laatste woorden meer van toepassing zijn op de goede, dat is, de Godvruchtige mens, die de Heere vreest, dan op de goede God: Zijn lof bestaat tot in eeuwigheid. Het is misschien "niet van de mensen maar het is uit God", Romeinen 2:29, en de lof, die uit God is, blijft tot in eeuwigheid, als de lof van de mensen verwelkt en vergaan is.

PSALM 112

1 Hallelujah! Aleph. Welgelukzalig is de man, die de HEERE vreest; Beth. die groten lust heeft in Zijn geboden. 2 Gimel. Zijn zaad zal geweldig zijn op aarde; Daleth. het geslacht der oprechten zal gezegend worden. 3 He. In zijn huis zal have en rijkdom wezen; Vau. en zijn gerechtigheid bestaat in eeuwigheid. 4 Zain. de oprechten gaat het licht op in de duisternis; Cheth. Hij is genadig, en barmhartig, en rechtvaardig. 5 Teth. Wel dien man, die zich ontfermt en uitleent; Jod. hij beschikt zijn zaken met recht. 6 Caph. Zekerlijk, hij zal in der eeuwigheid niet wankelen; Lamed. de rechtvaardige zal in eeuwige gedachtenis zijn. 7 Mem. Hij zal voor geen kwaad gerucht vrezen; Nun. zijn hart is vast, betrouwende op de HEERE. 8 Samech. Zijn hart, wel ondersteund zijnde, zal niet vrezen; Ain. totdat hij op zijn wederpartijen zie. 9 Pe. Hij strooit uit, hij geeft de nooddruftige; Tsade. zijn gerechtigheid bestaat in eeuwigheid; Koph. zijn hoorn zal verhoogd worden in eer. 10 Resch. De goddeloze zal het zien, en hij zal zich vertoornen; Schin. hij zal met zijn tanden knersen en smelten. Thau. de wens der goddelozen zal vergaan.

Evenals de vorige is ook deze psalm alfabetisch samengesteld, en evenals de vorige heeft hij tot titel of opschrift, Hallelujah, ofschoon hij handelt over het geluk van de heiligen, omdat dit toch tot eer van God strekt, en van alles, waar wij het genot van hebben, moet Hij de lof ontvangen. Het is een uitlegging van het laatste vers van de vorige psalm, en toont ten volle aan hoezeer het onze wijsheid is om God te vrezen en Zijn geboden te doen. Wil hebben hier

I. De aard van een rechtvaardige, vers 1.
II. De zaligheid van de rechtvaardigen.
1. Er is geluk weggelegd voor hun nakomelingen, vers 2. Er is een zegen, Geschonken aan henzelf.
    a. Uitwendig een innerlijke voorspoed, vers 3.
    b. Vertroosting, lieflijkheid, vers 4.
    c. Wijsheid, vers 5.
    d. Vastheid. vers 6-8.
    e. Eer, vers 6, 9.
III. De rampzaligheid van de goddelozen, vers 10. Zodat ons goed en kwaad voorgesteld worden, de zegen en de vloek.
Bij het zingen van deze psalm moeten wij niet alleen onszelf en elkaar vermanen om te beantwoorden aan de beschrijving van het karakter, dat hier van de gelukzaligen gegeven wordt, maar ook onszelf en elkaar vertroosten met de voorrechten en zegeningen, die hier aan de heiligen verzekerd worden**.**

PSALM 112:1-5

De psalmist begint met ons op te roepen om God te loven, maar onmiddellijk begeeft hij er zich toe om het volk van God te loven, want welke eer of heerlijkheid ook erkend wordt in hen te zijn, zij komt van God en moet tot Hem wederkeren gelijk Hij hun lof is, zo zijn zij de Zijne. Wij hebben reden om de Heere te loven dat er een volk in de wereld is, dat Hem vreest en dient, en dat dit volk gelukkig is, en beide zijn geheel en uitsluitend aan de genade Gods te danken. Nu hebben wij hier**:**

1. Een beschrijving van hen, die gelukzalig genoemd worden en aan wie deze beloften gegeven zijn.
A. Zij hebben goede beginselen en een Godvruchtige gezindheid. Diegenen hebben de voorrechten van Gods onderdanen, niet die roepen: Heere, Heere, maar die in waarheid Zijn regering welgezind zijn.

a. Het zijn de zodanigen, die ontzag hebben voor God, steeds eerbied hebben voor Zijn majesteit, achting koesteren voor Zijn wil. De gelukzalige man is hij, die de Heere vreest, vers 1.
b. Het zijn dezulken, die een welgevallen hebben aan hun plicht. Hij, die de Heere vreest als een vader met de gezindheid van een kind, niet van een slaaf, heeft grote lust in Zijn geboden, heeft er een welbehagen in evenals in de billijkheid en goedheid ervan, zij zijn geschreven in zijn hart, het is zijn keus om er aan onderworpen te zijn, en hij noemt ze een zacht, aangenaam juk, het is zijn verlustiging om Gods geboden te onderzoeken, er door lezen, horen en nadenken, omgang mee te hebben, Psalm 1:2. Hij verlustigt zich niet alleen in Gods beloften, maar in Zijn geboden, en acht zich gelukkig onder Gods regering, zowel als in Zijn gunst. Het is hem een genot om in de weg van zijn plicht te worden gevonden, en hij is in zijn element als hij in de dienst van God is. Hierin verlustigt hij zich meer dan in de bezigheden en genietingen van deze wereld. En wat hij doet in de Godsdienst, doet hij uit beginsel omdat hij lieflijkheid ziet in de Godsdienst, en er ook voordeel in vindt.

B. Zij zijn eerlijk en oprecht in hun betuigingen en bedoelingen. Zij worden de oprechten genoemd, vers 2, 4, die werkelijk zo goed zijn als zij schijnen te wezen, en getrouw handelen met God en de mensen. Er is geen ware Godsdienst zonder oprechtheid, dat is Evangelievolmaaktheid.

C. Zij zijn beide rechtvaardig en vriendelijk in hun handelingen, hij is genadig en barmhartig, vers 4, durft niemand onrecht doen maar doet aan een ieder al het goed, dat hij kan, en dat wel uit een beginsel van medelijden en vriendelijkheid. In de vorige psalm is van God gezegd: Hij is genadig en barmhartig, en hier wordt het gezegd van de Godvruchtige, want hierin moeten wij navolgers Gods zijn als geliefde kinderen, barmhartig zijn, gelijk Hij barmhartig is. Hij is barmhartig, en toch recht vaardig, hij is op eerlijke wijze gekomen aan hetgeen, waar hij goed mee doet, de Heere haat de roof in het brandoffer, en dat doet ook hij. Er wordt een voorbeeld gegeven van zijn weldadigheid, vers 5. Hij ontfermt zich en leent uit. Soms is er evenveel barmhartigheid in uitlenen als in geven, daar het de ontlener aanspoort beide tot naarstigheid en tot eerlijkheid. Hij ontfermt zich en leent, Psalm 37:26. Hij doet het uit een recht beginsel, niet zoals de woekeraar leent tot zijn eigen voordeel, ook niet bloot uit edelmoedigheid, maar uit zuivere barmhartigheid. Hij doet het op de rechte wijze, niet morrend, maar vriendelijk, met een blijmoedig gelaat.

2. De zaligheid, welke hier verzekerd wordt aan hen, die aan deze karakterbeschrijving beantwoorden. Zaligheid, alle zaligheid, voor de man, die de Heere vreest. Wat de mensen ook van hen mogen zeggen of denken, God zegt, dat zij zalig zijn, en Zijn zeggen, dat zij dit zijn, maakt dat zij het zijn.
A. De nakomelingen van een Godvruchtige zal het er om zijn Godsvrucht te beter om gaan, vers 2. Zijn zaad zal geweldig zijn op aarde. Misschien zal hij zelf niet zo heel groot zijn in de wereld, er niet zo’n aanzien in hebben als zijn zaad na hem, om zijnentwil. De Godsdienst heeft menige familie tot aanzien gebracht, haar niet misschien tot hoge bevordering doen komen, maar haar wel en solide gevestigd. Als de Godvruchtigen zelf zalig zijn in de hemel, genieten hun nakomelingen misschien eer en aanzien op de aarde, en zullen zelf erkennen dat het is krachtens een zegen, die van hen is neergedaald. Het geslacht van de oprechten zal gezegend worden, als zij in hun voetstappen treden, zij zullen te meer gezegend zijn om hun betrekking tot hen: "beminden om der vaderen wil," Romeinen 11:28, want aldus luidt het verbond: "Ik zal u tot een God zijn en uw zaad na u," 17:7, en terwijl "het zaad van de boosdoeners in eeuwigheid niet genoemd zal worden," Jesaja 14:20. Laat de kinderen van

Godvruchtige ouders dit voorrecht hogelijk waarderen, en zich wachten van iets te doen om de zegen te verbeuren, die voor het geslacht van de oprechten is weggelegd.

B. Zij zullen voorspoedig zijn in de wereld, inzonderheid zal hun ziel wel varen, vers 3.
a. Zij zullen gezegend wezen met uitwendige voorspoed in zoverre het goed voor hen is. Have en rijkdom zullen in het huis des oprechten wezen, niet tot in zijn hart, want hij behoort niet tot hen, in wie de liefde tot het geld heerst, misschien ook niet zozeer in zijn hand, (want hij begint pas de bezitting te vermeerderen) maar in zijn huis, zijn gezin zal rijk worden als hij is heengegaan. Maar
b. Wat nog veel beter is: zij zullen gezegend worden met geestelijke zegeningen, die de ware rijkdom zijn. Zijn rijkdom zal in zijn huis wezen, want dat moet hij aan anderen laten, maar van zijn gerechtigheid zal hij zelf de vertroosting smaken zij bestaat in eeuwigheid. Genade is beter dan goud, want ze is duurzamer. Hij zal have en rijkdom hebben, en toch bij zijn Godsdienst inlijven, en in zijn staat van voorspoed zal hij nog vasthouden aan zijn oprechtheid terwijl velen, die haar vasthielden in de storm, haar afwerpen in de zonneschijn. Wereldlijke voorspoed is dan een zegen, wanneer de mensen er niet door verkoelen in hun Godsvrucht, maar er in blijven volharden, en als deze blijvend is in de familie en samengaat met de have en de rijkdom, als de erfgenamen van des vaders bezittingen ook zijn deugden erven, dan is dat in waarheid een gelukkige familie. Hoe dit nu zij, de gerechtigheid van de Godvruchtige bestaat in eeuwigheid in de onverwelkelijke kroon van de gerechtigheid.
c. Zij zullen in hun beproeving vertroosting hebben vers 4. De oprechten gaat het licht op in de duisternis. Hierin ligt opgesloten dat Godvruchtigen beproevingen kunnen hebben, de belofte stelt hen hiervan niet vrij, in de gewone rampen van het menselijk leven zullen zij delen, maar "wanneer zij in duisternis zijn gezeten, zal hun de Heere een licht zijn," Micha 7:8. Zij zullen ondersteund en vertroost worden onder hun ellende, hun geest zal helder zijn als hun uitwendige toestand bewolkt is, "Sat lucis intus: Er is licht genoeg van binnen." Omringd door de Egyptische duisternis hadden de Israëlieten licht in hun woningen. Zij zullen ter bestemder tijd, misschien wel als zij het het minst verwachten, verlost worden uit hun ellende, als de nacht het donkerst is, breekt de dag aan, ja ten tijde des avonds, als de nacht verwacht werd, zal het licht wezen.
d. Zij zullen wijsheid hebben voor het bestuur van al hun zaken, vers 5. Hij, die goed doet met zijn bezittingen, zal ze door de voorzienigheid Gods vermeerderen, niet door een wonder, maar door zijn eigen beleid, hij beschikt zijn zaken met recht, en "zijn God onderricht hem van de wijze, Hij leert hem," Jesaja 28:26. Het behoort tot het karakter van een Godvruchtige, dat hij zijn verstand gebruikt in het bestuur van zijn zaken, in het verkrijgen en behouden, opdat hij wat hebbe om te geven. Het kan verstaan worden van de zaken van zijn liefdadigheid, hij ontfermt zich en leent uit maar hij doet het met wijsheid, opdat zijn liefdadigheid niet misplaatst zij, niet verkeerd worde aangewend, hij geeft aan de rechte personen wat recht en geschikt is om hun te geven, en op de rechte tijd en in de rechte evenredigheid. En het maakt een deel uit van de belofte aan hem, die aldus zijn zaken beschikt met recht, dat God hem meer zal geven. Zij, die het meest hun wijsheid gebruiken, zien het meest hoe nodig zij hun is, en vragen haar van God, die beloofd heeft haar mild te geven, Jakobus 1:5. Hij zal zijn woorden besturen met oordeel, zo is het in het oorspronkelijke, en er is niets, waarvoor wij meer wijsheid van node hebben, dan in het regeren van de tong, zalig hij, aan wie God deze wijsheid geeft**.**

PSALM 112:6-10

In deze verzen hebben wij**:**

1. De voldoening van de heiligen en hun bestendigheid. Het is het geluk en voorrecht van een Godvruchtige, dat hij in der eeuwigheid niet zal wankelen, vers 6. Satan en zijn werktuigen

pogen hem te doen wankelen, maar zijn fondament is vast, en hij zal niet wankelen, tenminste niet wankelen lot in eeuwigheid, wordt hij ook al geschud voor een tijd, hij zal toch spoedig zijn vastheid herkrijgen.
a. Een Godvruchtige zal een gevestigde naam, een goede naam, hebben, en dat is een grote voldoening voor hem. Hij zal een goede naam hebben, een naam voor goede dingen, bij God en goede mensen. De rechtvaardige zal in eeuwige gedachtenis zijn, vers 6, in deze zin: zijn gerechtigheid (de gedachtenis ervan) bestaat in eeuwigheid, vers 9. Er zijn van de zodanigen, die alles doen wat zij kunnen om zijn goede naam te bezwalken, hem met smaad te overladen, maar zijn oprechtheid zal aan het licht worden gebracht en de eer ervan zal hem overleven. Sommigen, die op uitnemende wijze rechtvaardig zijn geweest, worden in eeuwige gedachtenis gehouden op aarde, overal waar de Schrift wordt gelezen, wordt gesproken van hun goede daden, tot hun gedachtenis. En de gedachtenis van menige Godvruchtige, die reeds lang gestorven is, wordt nog gezegend, maar in de hemel zal hun gedachtenis waarlijk tot in eeuwigheid zijn, en de eer hunner gerechtigheid zal daar bestaan tot in eeuwigheid met de beloning ervan in de onverwelkelijke kroon van de heerlijkheid. Zij, die op aarde vergeten en veracht zijn, worden daar herdacht en geëerd, en hun gerechtigheid "wordt bevonden te zijn tot lof en eer en heerlijkheid," 1 Petrus 1:7, dan, op zijn laatst, zal de hoorn van een Godvruchtige verhoogd worden in ere, zoals van de eenhoorn als hij overwinnaar is.
In hun hoogmoed verheffen de goddelozen thans hun hoorn, maar zij zullen allen afgehouwen worden, Psalm 75:6, 11. In hun ootmoed en vernedering hebben de Godvruchtigen hun "hoorn in het stof gedaan," Job 16:15, maar de dag komt, wanneer hij zal verhoogd worden in ere. Hetgeen inzonderheid tot eer strekt van de Godvruchtigen is hun weldadigheid jegens de armen. Hij strooit uit, hij geeft de nooddruftige. Hij heeft zijn liefdadigheid niet in een richting laten gaan, haar niet aangewend voor enkele personen, voor wie hij een bijzondere belangstelling koesterde, maar haar verspreid, een deel gegeven aan zeven, ja ook aan acht, hij heeft gezaaid aan alle wateren, en door aldus uit te strooien heeft hij toegenomen, en dit is zijn gerechtigheid, die bestaat tot in eeuwigheid. Aalmoezen worden gerechtigheid genoemd, niet omdat zij ons zullen rechtvaardigen door vergoeding te doen voor onze boze daden, maar omdat zij goede daden zijn, die wij gehouden en verplicht zijn te verrichten, zodat wij, als wij niet liefdadig zijn, niet "rechtvaardig zijn, dan onthouden wij het goed aan hen, aan wie het toekomt," Spreuken 3:27. De eer hiervan bestaat tot in eeuwigheid, want er zal nota van genomen worden in de grote dag. "Ik ben hongerig geweest en gij hebt Mij te eten gegeven." Dit wordt aangehaald als een beweegreden voor en een aanmoediging tot liefdadigheid, 2 Korinthe 9:9.

b. Een Godvruchtige zal een vaste geest hebben, en dat is een veel grotere voldoening, want zo zal een mens aan zichzelf alleen roem hebben, en niet aan een ander. Zeker, hij zal niet wankelen, wat er ook moge gebeuren, noch bewogen worden van zijn plicht, noch van zijn vertroosting, want hij zal niet vrezen, zijn hart is vast, vers 7, 8. Dit maakt een deel uit beide van het karakter en van de vertroosting van de Godvruchtigen. Het is hun streven om hun hart te bewaren in vertrouwen op God en aldus kalm te blijven, kalm en rustig, en God heeft hun beide oorzaak beloofd om dit te doen en genade om het te kunnen doen.

Merk op:
(1). Het is de plicht en het belang van Gods volk om voor geen kwaad gerucht te vrezen, niet bevreesd te zijn om slechte tijdingen te vernemen, en als zij ze wel vernemen, niet in verwarring er door te geraken, niet de schrikwekkende verwachting te koesteren van nog erger te zullen horen, maar wat er ook gebeure, wat er ook dreige, met Paulus te kunnen zeggen: "ik acht op geen ding, ook zal ik niet vrezen, al veranderde de aarde haar plaats," Psalm 46:3.

(2). De vastheid van het hart is een soeverein geneesmiddel tegen de ontrustende vrees van boze tijdingen. Als wij onze gedachten kalm houden, ons meester laten blijven van onze gedachten, als onze wil onderworpen is aan de heilige wil van God, ons humeur gelijkmatig is onder al de ongelijkheid en ongestadigheid van de omstandigheden, dan zijn wij wel versterkt tegen de beroeringen van de vreesachtigen.
(3). Vertrouwen op de Heere is het beste en zekerste middel om het hart vast te maken. Door het geloof moeten wij het anker uitwerpen in de belofte, in het Woord van God en aldus tot Hem wederkeren, en in Hem blijven als in onze rust. Het hart van de mens kan tot zijn voldoening nergens vastheid in hebben dan in de waarheid Gods en daar vindt het vaste grond.
(4). Zij, wier hart vast is door het geloof, zullen geduldig wachten totdat zij hun doel bereikt hebben zijn hart wel ondersteund zijnde, zal niet vrezen totdat hij op zijn wederpartijen zie, totdat hij in de hemel komt, waar hij Satan zal zien en al zijn geestelijke vijanden vertreden onder zijn voeten, zoals Israël de Egyptenaren dood aan de oever van de zee gezien heeft. Totdat hij op zijn verdrukkers ziet, aldus Dr. Hammond totdat hij veilig op hen ziet, hen stoutmoedig in het aangezicht ziet, daar hij nu niet langer in hun macht is. Het zal de voldoening voltooien van de heiligen als zij terugzien op al hun leed en al hun moeite, en dan instaat zijn om te zeggen met Paulus, toen hij een opsomming gaf van de vervolgingen, die hij had geleden: "de Heere heeft mij uit alle verlost," 2 Timotheüs 3:11.

2. De ergernis van de goddelozen, vers 10. Twee dingen zullen hen kwellen.
a. De gelukzaligheid van de rechtvaardigen, de goddelozen zullen de rechtvaardigen in voorspoed en eer zien en zich vertoornen. Het zal hun verdrieten te zien, dat hun onschuld aan het licht gebracht is, hun neere staat wordt aangezien, en hen, die zij hebben gehaat en veracht, wier verderf zij gezocht hebben, de gunstgenoten des hemels te zien, en bevorderd om "heerschappij over hen te hebben," Psalm 49:15, dat zal hen doen knersen met hun tanden en smelten, dat is wegkwijnen. Dit is dikwijls vervuld geworden in deze wereld. Het geluk van de heiligen is de nijd van de goddelozen, en die nijd strekt tot verrotting van hun beenderen. Maar het volkomenst zal het vervuld worden in de andere wereld, als het veroordeelde zondaren zal doen knersen met hun tanden, om Abraham van verre te zien en Lazarus in zijn schoot, om al de profeten in het koninkrijk Gods te zien, en zichzelf te zien buitengeworpen.
b. Hun eigen belangstelling, de wens van de goddelozen zal vergaan. Hun wens gold enig en uitsluitend de wereld en het vlees, en deze heersten over hen, en daarom is, als deze vergaan hun vreugde weg en hun verwachting ervan afgesneden tot hun eeuwige beschaming, hun hoop is als het huis van de spin**.**

PSALM 113

1 Hallelujah! Looft, gij knechten des HEEREN! looft de Naam des HEEREN. 2 De Naam des HEEREN zij geprezen, van nu aan tot in der eeuwigheid. 3 Van de opgang der zon af tot haar neergang, zij de Naam des HEEREN geloofd. 4 De HEERE is hoog boven alle heidenen, boven de hemelen is Zijn heerlijkheid. 5 Wie is gelijk de HEERE, onze God? Die zeer hoog woont. 6 Die zeer laag ziet, in de hemel en op de aarde. 7 Die de geringe uit het stof opricht, en de nooddruftige uit de drek verhoogt; 8 Om te doen zitten bij de prinsen, bij de prinsen Zijns volks. 9 Die de onvruchtbare doet wonen met een huisgezin, een blijde moeder van kinderen. Hallelujah!

Deze psalm begint en eindigt met Hallelujah, want evenals vele andere, is hij bestemd om het grote en goede werk van God te loven te bevorderen.

I. Wij worden hier geroepen en aangespoord om God te loven, vers 1-3.
II. Wij worden hier voorzien van stof tot lof, er worden ons woorden voor in de mond gegeven, bij het zingen waarvan wij met heilige vreze en liefde Gode de eer moeten geven van:

1. De verheffing van Zijn heerlijkheid en grootheid vers 4, 5.
2. De neerbuigendheid van Zijn genade en goedheid vers 6-9, die elkaar grotelijks ophelderen opdat wij door beide diep getroffen zullen worden**.**

PSALM 113:1-9
In deze psalm
I. Worden wij vermaand om eer te geven aan God, Hem de eer te geven Zijns Naams. De uitnodiging is zeer dringend: Looft de Heere, en wederom, en nogmaals: Looft Hem looft Hem, geloofd zij Zijn naam, want hij is te prijzen, vers 1-3.
Dit geeft te kennen**:**
1. Dat het een noodzakelijke en zeer uitnemende plicht is, zeer welbehaaglijk aan God, en dat het een ruime plaats inneemt in de Godsdienst.

2. Dat het een plicht is, waarin wij zeer overvloedig moeten zijn, en waarmee wij ons dikwijls moeten bezighouden.

3. Dat het werk is, waarin wij zeer ten achteren zijn en waartoe wij opgewekt en aangevuurd moeten worden, door gebod op gebod en regel op regel.

4. Dat zij, die zichzelf veel bezighouden met het loven van God, er anderen toe zullen uitlokken, zowel omdat zij het gewicht beseffen van het werk, en er al de hulp voor nodig is, die zij krijgen kunnen, (er is werk voor alle harten, alle handen, en die allen zich nog weinig genoeg), en omdat zij er een genot in smaken, waarin zij al hun vrienden wensen te doen delen.
Merk op:

A. Van wie God lof ontvangt, van Zijn eigen volk, zij worden hier opgeroepen om God te loven, als degenen, die aan de oproeping gehoor zullen geven. Looft, gij knechten des Heeren. Zij hebben de meeste reden om Hem te loven want zij, die bij Hem zijn als Zijn dienstknechten, kennen Hem het best en ontvangen het meest van Zijn gunsten, het is hun plicht om Hem te loven, het werk, dat van hen, als Zijn dienstknechten, geëist wordt, het is gemakkelijk en aangenaam werk om goed te spreken van hun Meester, en Hem al de eer aan te doen, die zij kunnen, wie zal het doen, als zij het niet doen? Sommigen verstaan het van de Levieten, maar, indien dat ook alzo is, alle Christenen zijn een koninklijk priesterdom om de deugden te verkondigen desgenen die hen geroepen heeft. Zie 1 Petrus 2:9. De engelen zijn de dienstknechten des Heeren, zij behoeven door ons niet opgeroepen te worden om God te loven, maar het is een troost voor ons, dat zij het beter doen dan wij het kunnen.

B. Wanneer Hij lof behoort te ontvangen.
a. In alle eeuwen. Van nu aan tot in eeuwigheid, vers 2, laat dit werk niet met ons sterven maar laat ons het doen in een betere wereld en laat hen, die na ons komen, het doen in deze. Laat ons zaad niet ontaarden, maar laat God geloofd worden door alle navolgende geslachten, en niet alleen door het tegenwoordige. Wij moeten in onze dag de Heere loven door met de psalmist te zeggen: Geloofd zij Zijn naam van nu aan tot in eeuwigheid.

b. In alle plaatsen, van de opgang van de zon af tot haar neergang, door geheel de bewoonbare wereld, laat allen, die van de weldaad genieten van de opgang van de zon, (en deze moeten er op rekenen dat de zon ondergaan zal) de Vader van de lichten danken voor dat licht. Gods naam is te prijzen, hij behoort geprezen te worden door alle volken, want in iedere plaats van het oosten tot het westen worden de duidelijke bewijzen en voortbrengselen gezien van Zijn wijsheid, macht en goedheid, en het is te betreuren dat zo groot een deel van het mensdom in onwetendheid omtrent Hem verkeert, en aan anderen de lof geeft, die Hem alleen toekomt. Maar er is misschien meer in opgesloten, gelijk het vorige vers ons een blik gaf op het koninkrijk van de heerlijkheid, te kennen gevende dat Gods naam tot in eeuwigheid geloofd zal worden, (als de tijd niet meer is, en dat het loven van God het werk des hemels zal zijn) zo geeft dit vers ons een blik op het koninkrijk van de genade in de Evangeliebedeling ervan, als de kerk niet langer beperkt zal zijn tot het Joodse volk, maar zich zal verbreiden over geheel de wereld, als in iedere plaats "zijn naam geestelijk reukwerk zal toegebracht worden," Maleáchi 1:11, dan zal van de opgang van de zon tot haar neergang de naam des Heeren geloofd worden, door sommigen in alle landen.

II. Hier wordt ons gezegd waarvoor wij Hem eer en heerlijkheid moeten geven.
1. Laat ons met het oog des geloofs opwaarts zien, en zien hoe hoog Zijn heerlijkheid is in de bovenwereld, en dat vermelden tot Zijn lof, vers 4, 5. We moeten in onze lof Zijn naam verheffen, want Hij is hoog, Zijn heerlijkheid is hoog.
a. Hoog boven alle heidenen, boven hun koningen, hoe statig ook en hoe prachtig, hun volk, hoe talrijk ook. Of het van een aardse koning al of niet waar is, dat hij "major singulis" is, groter is dan afzonderlijke personen, maar "minor universis," minder is dan het geheel, daarover zullen wij niet twisten, maar wij zijn er zeker van, dat het niet waar is van de Koning der koningen. Neem alle volkeren bij elkaar, Hij is boven ze allen, voor Hem zijn zij "als een druppel van een emmer, en als een stofje van de weegschaal," Jesaja 40:15, 17. Laat alle volken hoog denken en spreken van God, want Hij is hoog boven hen allen.
b. Hoog boven de hemelen, de troon van Zijn heerlijkheid is in de hoogste hemelen, hetgeen ons hart moet opheffen in Hem te loven Klaagliederen 3:41. Zijn heerlijkheid is boven de hemelen, boven de engelen, Hij is boven hetgeen zij zijn, hun glans en heerlijkheid is niets, vergeleken bij de Zijne, boven hetgeen zij doen, want zij staan onder Zijn bevel en doen Zijn welbehagen, en zelfs boven hetgeen zij zeggen kunnen dat Hij is. Hij is verheven boven alle lof en prijs, niet alleen van ons, maar ook van hen. Daarom moeten wij in heilige bewondering uitroepen: Wie is gelijk de Heere onze God? Wie van al de vorsten en potentaten van de aarde? Wie van al de schitterende en zalige geesten hierboven? Niemand kan Hem evenaren, niemand durft zich met Hem vergelijken. God moet geprezen worden als alles overtreffend, onvergelijkelijk groot, oneindig groot, want Hij woont zeer hoog, en van die hoogte ziet Hij alles, bestuurt Hij alles, en trekt met recht alle lof tot zich.

2. Laat ons om ons heen zien met een oog van waarneming, en zien hoe uitgestrekt Zijn goedheid is in de lagere wereld, en dit vermelden tot Zijn lof. Hij is een God, die zich verhoogt om te wonen, die zich vernedert in de hemel en op de aarde, vers 4. Sommigen denken dat hier een transpositie is: Hij verhoogt zich om te wonen in de hemel, Hij vernedert zich om te zien op aarde, maar de zin is duidelijk genoeg zo als wij het nemen, merk slechts op: God wordt gezegd zich te verhogen en zich te vernederen, beide zijn Zijn eigen daad, en Hij is uit zichzelf bestaande, zodat Hij beide de fontein is van Zijn eigen eer en de oorsprong van Zijn eigen genade. Gods neerbuigende goedheid blijkt:
A. In de kennis, die Hij neemt van de wereld beneden Hem, Zijn heerlijkheid is boven de heidenen en boven de hemelen, en toch worden geen van beide door Hem veronachtzaamd. "God is groot, nochtans versmaadt Hij niet," Job 36:5. Hij vernederd zich om te zien al Zijn

schepselen, al Zijn onderdanen, hoewel Hij oneindig ver boven hen is. In aanmerking genomen de volmaaktheid, genoegzaamheid en gelukzaligheid van de Goddelijke natuur, moet het als een daad van verwonderlijke, neerbuigende goedheid erkend worden, dat het Gode behaagt om in Zijn eeuwige raad en in het bestuur van Zijn algemene voorzienigheid beide aan de heirlegers des hemels en aan de inwoners van de aarde te gedenken, Daniel 4:35. Zelfs in deze heerschappij vernedert Hij zich.
a. Het is neerbuigende goedheid in Hem om op de dingen in de hemel te zien, vers 6, om het aanzijn te ondersteunen, de bewegingen te leiden, de lof en de diensten aan te nemen van de engelen zelf, want Hij heeft hen niet nodig, wordt door hen niet bevoordeeld.
b. Veel groter nog is Zijn neerbuigende goedheid om te zien op de dingen, die op de aarde zijn, de kinderen van de mensen te bezoeken, hen te beschouwen, hun zaken te regelen en te besturen en nota te nemen van hetgeen zij zeggen en doen, ten einde de aarde te vervullen van Zijn goedheid, en ons aldus het voorbeeld te geven van neer te bukken om goed te doen, van kennis te nemen van en belang te stellen in onze minderen. Indien het nu zo'n neerbuigendheid is in God om te zien op de dingen in de hemel en op de aarde, welk een verbazende neerbuigendheid was het dan niet in de Zone Gods om van de hemel neer te komen op de aarde, onze natuur aan te nemen, ten einde "hen te zoeken en zalig te maken, die verloren waren!" Hierin, voorwaar, heeft Hij zichzelf vernederd.

B. In de bijzondere gunst, die Hij soms betoont aan de geringste van de inwoners van deze lagere wereld. Hij ziet niet slechts de grote dingen op de aarde, maar de geringste, de dingen, die voorname mensen gewoonlijk voorbijzien. En Hij ziet ze niet slechts, maar Hij doet er wonderen voor, dingen, die zeer verrassend zijn, buiten de weg zijn van Zijn gewone voorzienigheid en aaneenschakeling van oorzaken, hetgeen aantoont dat de wereld niet geregeerd wordt door de loop van de natuur, want die zou altijd door hetzelfde kanaal lopen maar door de God van de natuur, die er behagen in schept om dingen te doen, die wij niet verwachtten.
a. Zij, die lang in geringe toestand hebben verkeerd, worden soms plotseling opgeheven en achtbaar gemaakt, vers 7, 8. Die de geringe uit het stof opricht en de nooddruftige uit de drek verhoogt om te doen zitten bij de prinsen zijns volks.

Ten eerste. Aldus verheerlijkt God soms zichzelf, Zijn wijsheid, macht en soevereiniteit als Hij een groot werk te doen heeft, verkiest Hij diegenen ervoor te gebruiken, van wie men dit het minst gedacht zou hebben, zij zelf hebben er even weinig aan gedacht als anderen, en zo werden zij dan tot de hoogste post van eer verheven. Gideon wordt genomen van zijn dorsen, Saul van zijn zoeken naar de ezelinnen, en David van het weiden van de schapen. De apostelen worden van hun vissersbedrijf tot vissers van de mensen gemaakt. De schat des Evangelies is in aarden vaten gelegd, en de zwakken en dwazen van de wereld worden verkoren om er de predikers van te zijn, om de wijzen en sterken te beschamen, 1 Korinthe 1:27, 28, opdat de uitnemendheid van de kracht zij van God, en allen zullen zien dat de verhoging van Hem komt.

Ten tweede. Zo beloont God soms de uitnemende Godsvrucht en lijdzaamheid van Zijn volk, die lang gezucht hebben onder de last van armoede en versmaadheid. Toen Jozefs deugd beproefd was en openbaar werd, is hij uit het stof van de gevangenis opgericht om te zitten bij prinsen. Zij, die wijs zijn, zullen zulke wisselingen van de voorzienigheid opmerken, en er de goedertierenheid des Heeren door verstaan. Sommigen hebben dit toegepast op het werk van de verlossing door Jezus Christus, en dat wel niet ongepast, want door Hem worden arme, gevallen mensen opgericht uit het stof (een van de Joodse rabbijnen past het toe op de opstanding van de doden), ja uit de drek van de zonde, om hen te doen zitten bij prinsen, bij de engelen deze vorsten van Zijn volk. Die strekking heeft het lied van Hanna, 1 Samuel 2:6-8.

b. Zij, die lang onvruchtbaar zijn geweest, worden soms plotseling vruchtbaar gemaakt, vers 9. Dit kan terugzien op Sara en Rebekka, Rachel Hanna en de moeder van Simson, of voorwaarts zien naar Elizabeth, en er zijn vele zulke voorbeelden geweest, waarin God de verdrukking van Zijn dienstmaagden heeft aangezien en haar versmaadheid heeft weggenomen. Hij doet de onvruchtbare huishouden, vers 9, bouwt het gezin niet slechts op, maar vindt daardoor iets te doen voor de hoofden van het gezin. Zij, die het genot en het voorrecht hebben van een gezin, moeten er de zorg voor op zich nemen. Kinderen telen en het huis regeren zijn samengevoegd, 1 Timotheüs 5:14. Als God de onvruchtbare in een huisgezin zet, dan verwacht Hij dat zij de gangen van haar huis beschouwt, Spreuken 31:27. Zij wordt gezegd een blijde moeder van kinderen te zijn, niet alleen omdat in gewone gevallen de smart, de benauwdheid vergeten is om de blijdschap, dat een mens ter wereld is gekomen, maar omdat er bijzondere blijdschap is, als er een kind wordt geboren aan hen, die lang kinderloos geweest zijn, zoals Lukas 1:14, daarom behoort er ook bijzondere dankzegging te zijn. Hallelujah, Looft de Heere.
Maar in dit geval moet er verheug zijn met beving, want hoewel de droeve moeder blijde is gemaakt, kan de blijde moeder weer een treurende moeder worden, zo de kinderen of van haar weggenomen worden, of haar tot bitterheid worden. Dit kan dus toegepast worden op de Evangeliekerk onder de heidenen, waarvan de opbouw voorgesteld wordt door die gelijkenis, Jesaja 54:1. "Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt," Galaten 4:27, waarvoor wij, (die, zondaren zijnde uit de heidenen, kinderen zijn van de eenzame) reden hebben om te zeggen: Hallelujah, Looft de Heere**.**

PSALM 114

1 Toen Israël uit Egypte toog, het huis Jakobs van een volk, dat een vreemde taal had; 2 Zo werd Juda tot Zijn heiligdom, Israël Zijn volkomene heerschappij. 3 De zee zag het, en vlood; de Jordaan keerde achterwaarts. 4 De bergen sprongen als rammen, de heuvelen als lammeren. 5 Wat was u, gij zee! dat gij vloodt? gij Jordaan! dat gij achterwaarts keerdet? 6 Gij bergen, dat gij opsprongt als rammen? gij heuvelen! als lammeren? 7 Beef, gij aarde! voor het aangezicht des Heeren, voor het aangezicht van de God Jakobs; 8 Die de rotssteen veranderde in een watervloed, de keisteen in een waterfontein.

De verlossing van Israël uit Egypte heeft hun kerk en volk In het aanzijn geroepen, die toen gegrond en geformeerd werden, dat wonderwerk moet daarom in eeuwige gedachtenis worden gehouden. God heeft er in geroemd in de inleiding tot de tien geboden en in Hoséa 11:1. "Ik heb Mijn zoon uit Egypte geroepen." In deze psalm wordt zij in levendige tonen van lof bezongen, daarom werd hij dus zeer gevoegelijk in het grote Hallelujah opgenomen, het loflied, dat de Joden aan het einde van de avondmaaltijd op het paasfeest plachten te zingen. Nooit moet het worden vergeten:

I. Dat zij uit de slavernij waren gebracht, vers 1.
II. Dat God Zijn tabernakel onder hen heeft opgericht, vers 2.
III. Dat de zee en de Jordaan voor hun aangezicht verdeeld werden, vers 3, 5.
IV. Dat de aarde beefde bij de wetgeving, toen God neerkwam op de berg Sinas, vers 4, 6, 7.
V. Dat God hun water gaf uit de rots, vers 8. Bij het zingen van deze psalm moeten wij Gods macht en goedheid erkennen in hetgeen Hij voor Israël gedaan heeft, en het toepassen op het nog veel grotere wonderwerk, onze verlossing door Christus, en onszelf en anderen aanmoedigen om ook in de grootste benauwdheid op God te vertrouwen.

Psalm 114:1-8
De psalmist herdenkt hier de dagen vanouds, de jaren van de rechterhand des Allerhoogsten, en de wonderen, die hun vaders hun verteld hebben, Richteren 6:13. Want gelijk de tijd de schuld van de zonde niet uitslijt, zo moet hij ook de bewustheid niet doen verflauwen van genade en zegen. Laat het nooit vergeten worden**:**
1. Dat God Israël uit het diensthuis heeft uitgevoerd met een sterke hand en een uitgestrekten arm. Israël toog uit Egypte, vers 1. Zij zijn niet heimelijk weggeslopen, ook zijn zij niet verjaagd of uitgedreven, maar zij gingen openlijk heen, trokken uit met alle tekenen van eer. Zij togen weg van een barbaars volk, dat hen barbaars had behandeld, van een volk, dat een vreemde taal had, Psalm 81:6. De Israëlieten schijnen hun eigen taal zuiver behouden te hebben onder henzelf, en hadden geen lust om de taal hunner verdrukkers te leren. Door zich aldus van hen te onderscheiden, hadden zij een onderpand van hun verlossing.

2. Dat Hij zelf hun burgerlijke en Godsdienstige staatsinrichting ontworpen heeft, vers 2. Juda werd tot Zijn heiligdom, Israël Zijn volkomen heerschappij. Toen Hij hen verloste uit de hand hunner verdrukkers, was het opdat zij Hem zouden dienen, beide in heiligheid en in gerechtigheid, in de plichten van de Godsdienstige aanbidding, en in gehoorzaamheid aan de zedelijke wet, in geheel hun wandel. Laat Mijn volk trekken, opdat zij Mij dienen.
Ten dien einde:

a. Heeft Hij Zijn heiligdom onder hen opgericht, waarin Hij hun de bijzondere tekenen gaf van zijn tegenwoordigheid, en beloofde hun hulde te ontvangen en hun schatting. Zalig het volk, dat Gods heiligdom in zijn midden heeft. Zie Exodus 25, 8, Ezechiël 37:26, en veel meer nog zalig zij, die gelijk Juda hier Zijn heiligdommen zijn, Zijn levende tempelen, op wie heiligheid de Heere geschreven is.
b. Hij richtte Zijn heerschappij onder hen op, was zelf hun Wetgever en hun Rechter, en hun regering was een theocratie, de Heere was hun Koning. Geheel de wereld is Gods gebied, Zijn heerschappij, maar Israël was het in zeer bijzondere zin. Wat Gods heiligdom is, moet Zijn heerschappij wezen, alleen diegenen hebben de voorrechten van Zijn huis, die zich onderwerpen aan de wetten ervan, en Christus heeft ons verlost, ten einde ons in de dienst van God te brengen en er ons voor altijd aan te verbinden.

3. Dat bij hun komst uit Egypte de Rode Zee voor hen gekliefd werd, beide tot hun redding en tot verderf van hun vijanden, en bij hun intocht in Kanaän werd de Jordaan voor hen verdeeld, tot hun eer en tot beschaming en verschrikking van hun vijanden, vers 2. De zee zag het, zag daar dat Juda Gods heiligdom was en Israël Zijn heerschappij en daarom vlood zij, want niets kon ontzagwekkender zijn. Dat was het, dat de Jordaan achterwaarts dreef, een onoverkomelijke dam was voor zijn stromen, God was aan het hoofd van dat volk, en daarom moeten zij voor hen wijken, plaats voor hen maken, zij moeten tegen hun natuur achterwaarts gaan, als God het woord spreekt. Om dit helder voor te stellen vraagt de psalmist in dichterlijke stijl, vers 5: Wat was u, gij zee, dat gij vloodt? en hij voorziet de zee van een antwoord, vers 7, het was voor het aangezicht des Heeren.
Dit is bedoeld om uit te drukken:
A. De werkelijkheid van het wonder, dat het niet was door de kracht van de natuur of door enigerlei natuurlijke oorzaak, maar het was voor het aangezicht des Heeren, die het woord sprak.
B. De zegen van het wonder: Wat was u? Was het een dartele luim? Was het slechts om de mensen te vermaken? Neen, het was voor het aangezicht van de God Jakobs, het was in vriendelijkheid voor het Israël Gods, ter verlossing van dat uitverkoren volk, dat God

"ontstoken was tegen de rivieren en verbolgen was tegen de zee", zoals de profeet spreekt, Hábakuk 3:8-13, Jesaja 51:10, 63:11 en verv.
C. De verrassing van het wonder. Wie zou aan zo iets gedacht hebben? Zal de loop van de natuur worden veranderd, haar fundamentele wet worden opgeheven, om aan Gods Israël een dienst te bewijzen? Wel mogen "de vorsten Edoms verbaasd wezen, en beving de machtigen van de Moabieten bevangen," Exodus 15:15.
D. De eer, die hierdoor Israël was aangedaan, aan wie geleerd werd te triomferen over de zee en de Jordaan te beschouwen als onmachtig om voor hen te bestaan. Er is geen zee zo diep, geen Jordaan zo breed, of zij zullen, als Gods tijd voor de verlossing Zijns volks gekomen is, gekliefd en achterwaarts gedreven worden, als zij hun in de weg staan.

Pas dit toe:
a. Op het planten van de Christelijke kerk in de wereld. Wat scheelde aan Satan en de machten van de duisternis, dat zij sidderden en zich onderwierpen, Markus 1:34. Wat scheelde aan de heidense orakelen, dat zij verstomden? Wat scheelde aan hun afgoderijen, dat zij wegstierven voor het Evangelie, versmolten als sneeuw voor de zon? Wat scheelde aan de vervolgers en tegenstanders van het Evangelie, dat zij hun zaak opgaven om hun schuldig hoofd te verbergen, en tot de rotsen en bergen riepen om een schuilplaats? Openbaring 6:15. Het was voor het aangezicht des Heeren, en de kracht, die uitging van het Evangelie.
b. Op het werk van de genade in het hart. Wat verandert de stroom in een wedergeboren ziel? Wat doet de lust en het verderf vlieden, achterwaarts keren, zodat vooroordelen worden weggenomen en de gehele mens vernieuwd werd? Het is voor het aangezicht van Gods Geest, dat de overleggingen "terneer worden geworpen," 2 Korinthe 5:10.

4. Dat de aarde schudde en beefde toen God neerkwam op de berg Sinaï, om de wet te geven, vers 4. De bergen sprongen als rammen, en toen kon het de heuvelen wel vergeven worden dat zij sprongen als lammeren, hetzij als zij verschrikt zijn, of als zij spelen en dartelen. Dezelfde macht, die de vloeibare wateren deed stilstaan, schudde de vaste bergen en deed ze beven, want alle krachten van de natuur zijn onder het bedwang van de God van de natuur. Voor God zijn bergen en heuvelen slechts als rammen en lammeren, zelfs de grootste en meest rotsachtige zijn voor Hem even handelbaar als rammen en lammeren het zijn voor de herder. Het beven van de bergen voor het aangezicht des Heeren kan de stompzinnigheid en verstoktheid van de kinderen van de mensen beschamen, die bij de tentoonspreiding van Zijn heerlijkheid onbewogen blijven. De psalmist vraagt de bergen en heuvelen wat hun deerde dat zij aldus sprongen? Hij antwoordt in hun plaats, evenals voor de zee en de Jordaan. Het was voor het aangezicht des Heeren, voor wie niet alleen de bergen, maar de aarde zelf wel mag beven, vers 7, daar zij om de zonde van de mens onder de vloek was gelegd. Zie Psalm 104:32, Jesaja 64:3, 4. Hij, die de heuvelen en bergen aldus deed opspringen, kan, als het Hem behaagt, de kracht en de moed van Zijn hoogmoedigste tegenstanders doen verdwijnen en hen doen sidderen.

5. Dat God hen voorzag van water uit de rots, dat hen volgde door de droge en zandige woestijn. Wel mag de aarde en al haar inwoners beven voor die God, die de rotssteen veranderde in een watervloed, vers 8, en wat kan Hij niet doen, die dat gedaan heeft? Dezelfde almachtige kracht, die wateren verkeerd heeft in een rots, om een muur te zijn voor Israël, Exodus 14:22, verkeerde de rots in water om voor Israël een fontein te wezen. Gelijk zij door wonderen beschermd waren zo werd ook door wonderen, blijvende wonderen, voorzien in hun behoeften, want zodanig was dit water voor hen, de fontein van wateren, waarin de rots, de keiachtige rots, verkeerd was, en die steenrots was Christus, 1 Korinthe

10:4. Want Hij is een fontein van levend water voor Zijn Israël, van wie zij ontvangen genade voor genade.

PSALM 115

1 Niet ons, o HEERE! niet ons, maar Uw Naam geef eer, om Uwer goedertierenheid, om Uwer waarheid wil. 2 Waarom zouden de heidenen zeggen: Waar is nu hun God? 3 Onze God is toch in de hemel, Hij doet al wat Hem behaagt. 4 Hunlieder afgoden zijn zilver en goud, het werk van des mensen handen; 5 Zij hebben een mond, maar spreken niet; zij hebben ogen, maar zien niet; 6 Oren hebben zij, maar horen niet; zij hebben een neus, maar zij rieken niet; 7 Hun handen hebben zij, maar tasten niet; hun voeten, maar gaan niet; zij geven geen geluid door hun keel. 8 Dat die hen maken hun gelijk worden, en al wie op hen vertrouwt. 9 Israël! vertrouw gij op de HEERE; Hij is hun Hulp en hun Schild. 10 Gij huis van Aaron! vertrouw op de HEERE; Hij is hun Hulp en hun Schild. 11 Gijlieden, die de HEERE vreest! vertrouwt op de HEERE; Hij is hun Hulp en hun Schild. 12 De HEERE is onzer gedachtig geweest, Hij zal zegenen; Hij zal het huis van Israël zegenen, Hij zal het huis van Aaron zegenen. 13 Hij zal zegenen, die de HEERE vrezen, de kleinen met de groten. 14 De HEERE zal de zegen over ulieden vermeerderen, over ulieden en over uw kinderen. 15 Gijlieden zijt de HEERE gezegend, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft. 16 Aangaande de hemel, de hemel is des HEEREN; maar de aarde heeft Hij de mensenkinderen gegeven. 17 De doden zullen de HEERE niet prijzen, noch die in de stilte neergedaald zijn. 18 Maar wij zullen de HEERE loven van nu aan tot in der eeuwigheid. Hallelujah!

In vele vertalingen uit de oudheid is deze psalm bij de onmiddellijk voorafgaande gevoegd inzonderheid in de Septuaginta en de Vulgata, maar in het Hebreeuws is het een afzonderlijke psalm. Er wordt ons in geleerd eer te geven:

I. Aan God, en niet aan onszelf, vers 1-11.
II. Aan God, en niet aan afgoden, vers 2-8. Wij moeten eer geven aan God,
    1. Door op Hem te vertrouwen, op Hem en Zijn belofte en zegen, vers 9-15.
    2. Door Hem te loven vers 16-18.

Sommigen denken dat deze psalm geschreven werd bij gelegenheid van een grote benauwdheid, waarin de kerk Gods zich bevond toen de vijanden beledigend en dreigend waren, in welk geval de kerk niet zozeer haar klacht uitstort voor God als wel haar vertrouwen in God stelt, en hierin juicht. Met ditzelfde heilige triomferen behoren wij deze psalm te zingen.

PSALM 115:1-8

Er is hier genoegzaam gezorgd beide om de eigenwaan van ons hart en het smalen van afgodendienaars tot zwijgen te brengen.
I. Het roemen is hier voor altijd buitengesloten, vers 1. Laat geen hoge dunk van onze eigen verdiensten noch in ons gebed, noch in onze lofzegging een plaats hebben, maar laat beide zich concentreren in Gods heerlijkheid.

1. Hebben wij enigerlei zegen ontvangen, enigerlei dienst verricht, enigerlei succes verkregen? Wij moeten er de eer van niet voor onszelf nemen, maar haar geheel en uitsluitend toeschrijven aan God. Wij moeten ons niet verbeelden dat wij door onze eigen kracht iets voor God kunnen doen, of door onze gerechtigheid iets van God kunnen verdienen, al het goede, dat wij doen, wordt gedaan door de kracht van Zijn genade, en al het goede, dat wij

hebben, is de gave van Zijn genade, en daarom moet Hij er al de lof voor ontvangen. Zeg niet: "de sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verkregen," Deuteronomium 8:17. Spreek niet in uw hart, zeggende: "De Heere heeft om mijn gerechtigheid deze grote en vriendelijke dingen voor mij gedaan," Deuteronomium 9:4. Neen, al onze zangen moeten in die lage toonaard gezet en gezongen worden. Niet ons, o Heere! en wederom, niet ons, maar Uwen naam zij al de eer gegeven, want welk goed ook gewrocht wordt in ons of voor ons, het is om Zijner goedertierenheid en Zijner waarheid wil, omdat Hij Zijn goedertierenheid wil verheerlijken en Zijn belofte wil vervullen. Al onze kronen moeten neergeworpen worden aan de voeten van Hem, die op de troon zit, want dat is er de geschikte plaats voor.

2. Zoeken wij een zegen en worstelen wij er om met God? Wij moeten onze aanmoediging in het gebed alleen van God hebben meer het oog hebben op Zijn heerlijkheid dan op ons voordeel ervan. "Heere, doe zo en zo voor ons, niet opdat wij er de eer en de vertroosting van zullen hebben, maar opdat uw goedertierenheid en waarheid er de eer van zullen hebben." Dit moet ons hoogste en laatste doeleinde zijn in onze gebeden, en daarom is het de eerste bede in het gebed onzes Heeren als die al de overige tot leidraad strekt, Uw naam worde geheiligd, en te die einde, geef ons heden ons dagelijks brood. Ook dit moet ons tevreden stellen indien onze gebeden niet naar de letter verhoord worden. Wat er ook van ons worde: Uwen naam geef eer. Zie Johannes 12:27, 28.

II. Aan het smalen van de vijanden wordt hier voor altijd het zwijgen opgelegd, en het wordt terecht op hen teruggeworpen.

1. De psalmist klaagt over het smalen van de heidenen, vers 2. Waarom zouden de heidenen zeggen: Waar is nu hun God Waar om zeggen zij het? Weten zij niet dat onze God alomtegenwoordig is door Zijn voorzienigheid, en altijd nabij ons is door Zijn belofte en genade?" "Waarom laat God hun toe dit te zeggen? Ja, waarom is Israël zo naar de diepte gebracht, dat zij een schijn van reden hebben om dit te zeggen? Heere, verschijn tot onze hulp, opdat Gij Uw eigen naam verheerlijkt."

2. Hij geeft een direct antwoord op deze vraag, vers 3. "Vragen zij: waar is onze God? Wij kunnen hun zeggen weer Hij is." a. In de bovenwereld, waar de tegenwoordigheid is van Zijn heerlijkheid. Onze God is toch in de hemel, waar de goden van de heidenen nooit geweest zijn, in de hemel, en dus buiten het gezicht, maar hoewel Zijn majesteit ongenaakbaar is, volgt hier nog niet uit, dat Zijn bestaan in twijfel kan worden getrokken.
b. In de lagere wereld zijn de voortbrengselen van Zijn macht, Hij doet al wat Hem behaagt, naar de raad Zijns willens, Hij heeft een soevereine heerschappij en een algemene, onweerstaanbare invloed. Vraagt gij waar Hij is? Hij is aan het begin en het einde van alles, en niet ver van een ieder van ons.

3. Hij doet de vraag tot hen wederkeren. Zij vroegen: Waar is de God van Israël? omdat Hij niet gezien wordt. En nu vraagt hij: Wat zijn de goden van de heidenen? omdat zij gezien worden.
a. Hij toont aan dat hun goden wel geen vormloze, maar toch gevoelloze, onbewuste dingen zijn. In het eerst hebben afgodendienaars de zon en de maan aangebeden, Job 31:26, hetgeen al erg genoeg was, maar niet zo erg als hetgeen, waar zij nu toe gekomen zijn (want slechte mensen worden al erger en erger), en dat was het aanbidden van beelden, vers 14. De materie ervan was zilver en goud, uit de aarde gegraven, (de mens vond ze armzalig en vuil in een mijn, Herbert) geschikte zaken om geld van te maken, maar niet om er goden van te maken. De kunstenaar bewerkte ze, zij zijn schepselen van der mensen ijdele verbeelding en het werk

van des mensen handen, en daarom kan er geen Goddelijkheid in zijn. Indien de mens het werk is van Gods handen (en zeer zeker is hij dat, en het was zijn eer dat hij naar het beeld Gods gemaakt was), dan is het ongerijmd te denken dat datgene God kan zijn, hetwelk het werk is van der mensen handen, of dat het iets anders dan een ontering van God kan zijn om Hem te maken naar het beeld van de mens. Het argument is onweerlegbaar, "Een werkmeester heeft het gemaakt, dus is het geen God," Hoséa 8:6. Deze afgoden worden hier voorgesteld als de bespottelijkste dingen, iets dat iets wil schijnen, maar in werkelijkheid niets is, meer geschikt voor een speelgoedwinkel dan voor een tempel, voor kinderen om mee te spelen dan voor mensen om ze te aanbidden.
De schilder, de graveur, de beeldhouwer hebben hun werk goed genoeg gedaan, zij maakten ze met ogen, oren en neuzen, met handen en voeten, maar zij konden geen leven in hen brengen, en daarom ook geen gevoel. Zij zouden beter doen met een geraamte te aanbidden, want daarin is tenminste eens leven geweest dan een beeld dat geen leven in zich heeft, geen leven in zich kan hebben. Zij spreken niet om degenen, die hen raadplegen te antwoorden, de listige priester moet die taak voor hen verrichten. In het beeld van Baäl was geen stem en geen antwoorder, zij zien niet, zien niet hoe hun aanbidders zich voor hen neerbuigen, voor hen neerknielen, veel minder nog zien zij hun lasten en hun behoeften. Zij horen niet, horen hun gebeden niet, al worden zij ook nog zo luid uitgesproken. Zij rieken niet, rieken hun wierook niet, al is die ook nog zo sterk of nog zo lieflijk. Zij tasten niet, tasten de geschenken niet, die hun worden aangeboden, en veel minder nog hebben zij iets om aan hun aanbidders te schenken, zij kunnen hun handen niet uitstrekken tot de nooddruftigen. Zij gaan niet, kunnen geen stap doen om hun, die zich tot hen wenden, te hulp te komen. Ja zij kunnen niet eens geluid geven door hun keel, zij bezitten niet het minste teken van leven, maar zijn, nadat de priester voorwendde hen gewijd en een godheid in hen gebracht te hebben, even dood als zij tevoren geweest zijn.

b. Daaruit leidt hij de zotheid af van hun aanbidders, vers 8. Zij, die hen tot beelden maken, tonen hun vernuft, en ongetwijfeld zijn zij verstandige mensen, maar zij, die hen tot goden maken, tonen hun domheid en dwaasheid, en zij zijn hun gelijk even gevoelloze, botte, plompe dingen als deze afgoden. Zij zien de onzichtbare dingen niet van de ware en levende God in de werken van de schepping, zij horen de stem niet van de dag en de nacht, die in iedere spraak en taal Zijn eer verkondigen, Psalm 19:2, 3. Door die dwaze poppen te aanbidden, maken zij zich al meer en meer aan hen gelijk, en plaatsen zij zich op een groter afstand van alles dat geestelijk is, zinken zij al dieper en dieper in het slijk van de zinnen, en daarbij brengen ze God er toe, om hen "over te geven in een verkeerde zin", Romeinen 1:28. Zij, die op hen vertrouwen, handelen zeer dwaas, zeer onredelijk, evenals zij, zijn zij gevoelloos, hulpeloos, nutteloos, en zij zullen dit zelf tot hun eigen beschaming bevinden. Wij zullen weten waar onze God is, en dat zullen ook zij tot hun schade, als hun goden vergaan zijn, Jeremia 10:3-11, Jesaja 44:9 en verv**.**

PSALM 115:9-18

In deze verzen:
I. Worden wij, een ieder van ons, ernstig vermaand om op God te vertrouwen, en ons vertrouwen op Hem niet aan het wankelen te laten brengen door de beledigingen en het smalen van de heidenen vanwege onze tegenwoordige beproeving of benauwdheid. Het is dwaasheid om op dode beelden te vertrouwen, maar het is wijsheid om te vertrouwen op de levende God, want Hij is hun, die op Hem vertrouwen een hulp en een schild. Een hulp, om hen te voorzien van en voort te doen gaan in hetgeen goed is, en een schild om hen te beschermen en te versterken tegen alles wat kwaad is. En daarom**:**

1. Laat Israël vertrouwen op de Heere, het volk in zijn geheel ten opzichte van hun openbare belangen, en ieder afzonderlijk Israëliet met betrekking tot zijn bijzondere aangelegenheden, laat hen het aan God overaten om die voor hen te regelen, en geloven dat Hij alles ten beste voor hen schikken zal en hun tot een hulp en een schild zal zijn.

2. Laat de priesters, de knechten des Heeren, en allen, die van het huis van Aaron zijn, vertrouwen op de Heere, vers 10. zij worden door de vijanden het meest benijd en belasterd, en daarom draagt God zeer bijzonder zorg voor hen. Zij behoren aan anderen het voorbeeld te geven van een blijmoedig vertrouwen op God en van een getrouw aankleven van Hem ook in de moeilijkste tijden.

3. Laat de proselieten, die niet van het zaad Israëls zijn, meer de Heere vrezen, Hem aanbidden en hun plicht jegens Hem nauwgezet betrachten, op Hem vertrouwen, want Hij zal hen niet begeven en niet verlaten, vers 11. Overal waar een eerbiedige vreze Gods is, daar kan een blijmoedig geloof in Hem zijn, zij, die eerbied hebben voor Zijn Woord, kunnen er op vertrouwen. II Wij worden grotelijks bemoedigd om op God te vertrouwen, en er is ons goede reden gegeven waarom wij ons volkomen en gerust op Hem kunnen verlaten.
Denk**:**
1. Aan hetgeen wij ervaren hebben, vers 12. De Heere is ons gedachtig geweest. Hij is dit altijd en op zeer opmerkelijke wijze geweest en bij alle gelegenheden. Hij heeft gedacht aan onze toestand, aan onze noden en behoeften, aan onze lasten, Hij is onze gebeden gedachtig geweest, van Zijn beloften aan ons en van de verbondsbetrekking tussen Hem en ons. Al onze vertroostingen, alles wat ons lieflijk is, vloeit voort uit Gods gedachten aan ons, Hij is ons gedachtig geweest, hoewel wij Hem hadden vergeten. Laat dit ons aansporen om op Hem te vertrouwen, dat wij Hem getrouw hebben bevonden.

2. Wat wij kunnen verwachten. Uit hetgeen Hij voor ons gedaan heeft kunnen wij afleiden dat Hij ons zal zegenen, Hij, die onze hulp en ons schild geweest is, zal het nog zijn, Hij, die aan ons gedacht heeft in onze nederheid, zal ons niet vergeten, Hij is nog dezelfde, Zijn macht en goedheid zijn nog dezelfde, en Zijn belofte is onverbreekbaar zodat wij reden hebben om te hopen dat Hij die ons gered heeft, ons redt, ons ook nog zal redden en verlossen. Maar dit is nog niet alles: Hij zal ons zegenen, Hij heeft beloofd dat Hij dit doen zal, Hij heeft een zegen uitgesproken over Zijn volk. Als God ons zegent, dan spreekt Hij niet alleen goed tot ons, maar dan doet Hij goed aan ons, die Hij zegent, zijn gezegend. Er is inzonderheid beloofd, dat Hij het huis Israëls zal zegenen, Hij zal het gemenebest zegenen, zal Zijn volk zegenen in hun burgerlijke belangen. Hij zal het huis van Aäron zegenen, de kerk de bedienaren van de Godsdienst, Hij zal Zijn volk zegenen in hun Godsdienstige belangen. Het was de plicht van de priesters, hun ambtsplicht, om het volk te zegenen, Numeri 6:23, maar God zegende hen en zegende aldus hun zegening.
Ja meer. Hij zal zegenen die de Heere vrezen, vers 13. al zijn zij ook niet van het huis van Israël of van het huis van Aaron, want het was een waarheid, voordat Petrus het vernomen had, dat "in allen volke die God vreest en gerechtigheid werkt Hem aangenaam is," en door Hem gezegend wordt, Handelingen 10:34, 35 Hij zal zegenen de kleinen met de groten, jong en oud. God heeft zegen weggelegd voor hen, die reeds intijds Godvruchtig worden, en voor hen, die oude discipelen zijn, voor hen, die arm zijn in de wereld, en voor hen, die er een hoog aanzien in hebben. De grootsten, de voornaamste hebben Zijn zegen van node, en aan de geringsten van hen, die Hem vrezen zal hij niet ontzegd worden. Beiden de zwakken in genade en de sterken zullen door God gezegend worden, de lammeren en de schapen van Zijn kudde. Er is beloofd: De Heere zal u vermeerderen vers 14. u doen toenemen. Wien God zegent vermeerdert Hij, dat was een van de eerste en oudste zegeningen: Zijt vruchtbaar en

vermenigvuldigt. Gods zegen geeft vermeerdering, vermeerdering in getal, het gezin opbouwende, vermeerdering van have, de bezitting en de eer doende toenemen, inzonderheid een vermeerdering van geestelijke zegeningen door Goddelijke wasdom. Hij zal u zegenen met toeneming in kennis en wijsheid, in genade en heiligheid en blijdschap, diegenen zijn in waarheid gezegend, die God aldus doet toenemen, die wijzer en beter gemaakt worden, en geschikter voor God en de hemel.

Er is beloofd dat dit:
a. Een gestadige, voortdurende toeneming zal zijn. "Hij zal u al meer en meer doen toenemen," zodat gij, zolang gij leeft, steeds zult toenemen, totdat gij, als het schijnende licht, tot volmaaktheid komt, Spreuken 4:18.
b. Een erfelijke toeneming zult zien, u en uw kinderen, u in uw kinderen. Het is voor ouders een troost hun kinderen te zien toenemen in wijsheid en kracht. Er is een zegen beloofd voor het zaad van hen, die God vrezen, zelfs reeds in hun kindsheid. Want gijlieden zijt de Heere gezegend, vers 15, gij en uw kinderen zijt dit, "allen, die hen zien zullen, zullen hen kennen dat zij zijn een zaad dat de Heere gezegend heeft," Jesaja 61:9. Zij die de gezegenden des Heeren zijn, hebben genoeg aanmoediging om te vertrouwen op de Heere als hun hulp en hun schild, want Hij is het, die de hemel en de aarde gemaakt heeft, daarom zijn Zijn zegeningen vrij, want zelf behoeft Hij niets, en daarom zijn zij rijk, want alles heeft Hij voor ons onder Zijn gebied, indien wij Hem vrezen en op Hem vertrouwen Hij, die de hemel en de aarde gemaakt heeft kan ongetwijfeld hen gelukkig maken, die op Hem vertrouwen, en Hij zal het.

III. Wij worden opgewekt om God te loven door het voorbeeld van de psalmist, die de psalm eindigt met een besluit om te volharden in zijn lof.
1. God moet geloofd worden, vers 16. Hij is grotelijks te prijzen, want,
a. Zijn heerlijkheid is groot. Zie, hoe statig Zijn paleis is en de troon, die Hij bereid heeft in de hemel, aangaande de hemel, de hemel is des Heeren, Hij is de rechtmatige eigenaar van al de schatten van licht in de bovenwereld, de betere wereld, en is in het volle bezit ervan, want Hij is zelf schitterend en oneindig zalig.
b. Zijn goedheid is groot en wijd uitgestrekt, want de aarde heeft Hij de mensen kinderen gegeven, daar Hij haar, toen Hij haar gemaakt heeft, bestemd heeft voor hun gebruik, om er hun spijs en drank en een woning op te doen vinden. Niet, dat Hij er niet nog de opperbezitter van is, de aarde is des Heeren, mitsgaders haar volheid, maar Hij heeft die wijngaard verhuurd aan deze ondankbare landlieden, en van hen verwacht Hij de pacht en de diensten. Want hoewel Hij hun de aarde gegeven heeft, is Zijn oog toch op hen, en Hij zal hun rekenschap vragen van het gebruik, dat zij ervan gemaakt hebben.
Calvijn klaagt dat goddeloze mensen in zijn tijd deze Schriftuurplaats verdorven hebben, er als het ware een grap van hebben gemaakt, en sommigen doen hetzelfde in onze dagen, daar zij aldus redeneren: God heeft de aarde aan de mensenkinderen gegeven, en nu ziet Hij er ook niet meer naar om, evenmin als naar hen, die er op wonen, zij mogen er mee doen wat zij willen, haar als hun deel beschouwen, zij is, als het ware, als een prooi onder hen geworden, laat hem, die kan, er zich meester van maken. Het is zeer te betreuren dat zo’n voorbeeld van Gods goedheid jegens de mens, en zo’n bewijs als er in gelegen is van des mensen verplichting aan God, aldus misbruikt wordt. Het is zeker, dat God van de hoogste hemelen alle kinderen van de mensen aanschouwt, aan hen heeft Hij de aarde gegeven, maar aan de kinderen Gods is de hemel gegeven.

2. De doden zijn niet instaat om Hem te loven, vers 17, noch die in de stilte neergedaald zijn. Wel leeft de ziel in een staat van afzondering van het lichaam, en is instaat om God te loven, en de zielen van de gelovigen, nadat zij verlost zijn van de last van het vlees, loven ook

werkelijk God, want zij gaan op naar het land van volmaakt licht en voortdurende werkzaamheid, maar het dode lichaam kan God niet loven, de dood maakt een einde aan ons verheerlijken van God in deze wereld van beproeving en strijd, aan al onze diensten te velde, het graf is een land van duisternis en stilte, waar geen werk, noch verzinning is. Dit voeren zij aan als een pleitgrond bij God in hun bede om verlossing van hun vijanden. "Heere, indien zij vermogen ons te doden, dan zullen de afgoden overwonnen hebben, en er zal niemand zijn om U te loven, Uw naam te dragen en te getuigen tegen de aanbidders van de afgoden." De doden prijzen de Heere niet, zoals wij het doen in de werkzaamheid en ter vertroosting van dit leven. Zie Psalm 30:10, 88:11.

3. Daarom voegt het ons om Hem te loven vers 18. Maar wij, wij, die leven, zullen de Heere loven, wij, en die na ons komen, zullen dit doen, van nu aan tot in eeuwigheid, tot aan het einde der tijden, wij en zij, tot wie wij gaan, van nu aan tot in eeuwigheid. De doden loven de Heere niet, en daarom zullen wij het zoveel naarstiger doen.
a. Anderen zijn dood, en hierdoor is een einde gemaakt aan hun dienst, en daarom zullen wij alle krachten inspannen om zoveel te meer voor God te doen, ten einde hun ledige plaats aan te vullen. Mijn knecht Mozes is gestorven, zo maak gij, Jozua, u nu op.
b. Wijzelf moeten weldra heengaan naar het land van de stilte, maar terwijl wij leven zullen wij de Heere loven, zullen wij onze tijd goed gebruiken, en het werk werken desgenen, die ons in de wereld gezonden heeft om Hem te loven, eer de nacht komt en omdat de nacht komt, waarin niemand werken kan. De Heere zal ons zegenen, vers 12, Hij zal ons goeddoen, en daarom zullen wij Hem loven en goed van Hem spreken. Armzalige vergelding voor zulke ontvangsten! En wij zullen het niet alleen zelf doen, maar ook anderen opwekken om het te doen, Hallelujah, prijst de Heere, prijst Hem met ons, prijst Hem in uw plaatsen, zoals wij het doen in de onze, prijst Hem als wij zijn heengegaan, opdat Hij tot in eeuwigheid worde geprezen Hallelujah**.**

PSALM 116

1 Ik heb lief, want de HEERE hoort mijn stem, mijn smekingen; 2 Want Hij neigt Zijn oor tot mij; dies zal ik Hem in mijn dagen aanroepen. 3 De banden des doods hadden mij omvangen, en de angsten der hel hadden mij getroffen; ik vond benauwdheid en droefenis. 4 Maar ik riep de Naam des HEEREN aan, zeggende: Och HEERE! bevrijd mijn ziel. 5 De HEERE is genadig en rechtvaardig, en onze God is ontfermende. 6 De HEERE bewaart de eenvoudigen; ik was uitgeteerd, doch Hij heeft mij verlost. 7 Mijn ziel! keer weder tot uw rust, want de HEERE heeft aan u welgedaan. 8 Want Gij, HEERE! hebt mijn ziel gered van de dood, mijn ogen van tranen, mijn voet van aanstoot. 9 Ik zal wandelen voor het aangezicht des HEEREN, in de landen der levenden. 10 Ik heb geloofd, daarom sprak ik; ik ben zeer bedrukt geweest. 11 Ik zeide in mijn haasten: Alle mensen zijn leugenaars. 12 Wat zal ik de HEERE vergelden voor al Zijn weldaden aan mij bewezen? 13 Ik zal de beker der verlossingen opnemen, en de Naam des HEEREN aanroepen. 14 Mijn geloften zal ik de HEERE betalen, nu, in de tegenwoordigheid van al Zijn volk. 15 Kostelijk is in de ogen des HEEREN de dood Zijner gunstgenoten. 16 Och, HEERE! zekerlijk ik ben Uw knecht, ik ben Uw knecht, een zoon Uwer dienstmaagd; Gij hebt mijn banden losgemaakt. 17 Ik zal U offeren een offerande van dankzegging, en de Naam des HEEREN aanroepen. 18 Ik zal mijn gelofte de HEERE betalen, nu, in de tegenwoordigheid van al Zijn volk. 19 In de voorhoven van het huis des HEEREN, in het midden van u, o Jeruzalem! Hallelujah!

Dit is een psalm van dankzegging, het is niet zeker of David hem geschreven heeft bij een bijzondere gelegenheid, of na een algemene beschouwing van de vele genadige uitreddingen,

die God voor hem gewrocht heeft, uit zes benauwdheden en zeven, welke verlossingen hem vele zeer levendige uitdrukkingen van Godsvrucht, liefde en dankbaarheid ontlokken. Met dezelfde vrome aandoeningen moeten wij onze ziel tot God opheffen als wij deze psalm zingen. Merk op

I. De grote benauwdheid en het gevaar waarin de psalmist zich bevond, en die hem bijna tot wanhoop hebben gedreven, vers 3, 10, 11.
II. Hoe hij zich in die benauwdheid tot God wendt, vers 4.
III. Zijn ervaring van Gods goedheid jegens hem in antwoord op zijn gebed: God hoorde hem vers 1, 2, ontfermde zich over hem, vers 5, 6, verloste hem vers 8.
IV. Zijn zorg om de goedheid Gods jegens hem te erkennen, vers 12.

1. Hij zal God liefhebben, vers 12.
2. Hij zal Hem blijven aanroepen, vers 2, 13, 17.
3. Hij zal in Hem rusten, vers 7.
4. Hij zal wandelen voor Zijn aangezicht, vers 9.
5. Hij zal zijn geloften van dankzegging betalen, waarin hij Gods tedere zorg over hem zal erkennen, en dat wel in het openbaar, vers 13-15, 17-19.

Eindelijk: Hij zal Gods getrouwe dienstknecht blijven tot aan het einde zijns levens, vers 16. Deze uitingen van een heilige ziel tonen aan dat zij zeer gelukkig is**.**

PSALM 116:1-9

In dit deel van de psalm hebben wij:
I. Een algemeen bericht van Davids ervaring, en zijn vrome besluiten, vers 1, 2, die, als het ware, de inhoud zijn van de gehele psalm en er een denkbeeld van geven.

1. Hij had Gods goedheid ervaren in antwoord op zijn gebed, de Heere hoort mijn stem, mijn smekingen. David had in zijn benauwdheid nederig en dringend genade van God afgesmeekt, en God had hem gehoord, had genadiglijk zijn gebed aangenomen, en hem een antwoord des vredes gegeven. Hij neigt Zijn oor tot mij, dit geeft Zijn bereidwilligheid te kennen om het gebed te horen, Hij legt, als het ware, Zijn oor aan de mond van het gebed om het te horen, al wordt het slechts gefluisterd in onuitsprekelijke zuchtingen. Hij luistert en hoort toe, Jeremia 8:6. Maar het geeft ook te kennen dat het een verwonderlijke neerbuigendheid is in God om het gebed te horen, het is Zijn oor te buigen. Heere, wat is de mens, dat God zich aldus tot hem neerbuigt!

2. Uit aanmerking hiervan besloot hij zich geheel aan God en Zijn eer toe te wijden.
a. Hij zal God te meer liefhebben. Hij begint de psalm ietwat plotseling met een belijdenis van hetgeen, waarvan zijn hart vervuld was. Ik heb de Heere lief, zoals Psalm 18:2, en zeer gepast begint hij hiermee volgens het eerste en grote gebod, en Gods doel in al Zijn gaven aan ons. lk heb Hem alleen lief en niets buiten Hem, dan hetgeen ik liefheb om Zijnentwil. Gods meedogende liefde jegens ons eist met volle recht onze wederliefde en ons welbehagen in Hem.
b. Hij zal het gebed te meer liefhebben. dies zal ik Hem aanroepen. Onze ervaringen van Gods goedheid jegens ons in de verhoring van ons gebed zijn sterke aanmoedigingen voor ons om te volharden in het gebed, wij hebben niettegenstaande onze onwaardigheid en onze gebrekkigheid in het bidden, voorspoed gehad op ons gebed, waarom zouden wij er dan niet mee voortgaan? God verhoort het gebed om het ons te doen liefhebben, en verwacht dit van ons uit dankbaarheid voor Zijn gunst. Waarom zouden wij in een ander veld gaan om op te lezen, als het ons in dit veld zo goed gegaan is? Neen, ik zal de Heere aanroepen in mijn dagen, zolang als ik leef, tot de laatste dag. Zolang als wij voortgaan te leven, moeten wij

voortgaan met bidden ú deze ademtocht moet ons bijblijven tot onze laatste ademtocht, omdat wij er dan afscheid van zullen nemen, en tot aan die tijd hebben wij er voortdurend behoefte aan. II. Een meer bijzonder verhaal van Gods genadige handelingen met hem, en de goede indruk, die hierdoor op hem teweeggebracht werd.

1. God heeft zich in Zijn handelingen met hem een goede God betoond, en daarom getuigt hij dit van Hem, en vermeldt het voor het nageslacht, vers 5, de Heere is genadig en rechtvaardig. Hij is rechtvaardig, en heeft mij geen onrecht gedaan door mij te beproeven, Hij is genadig en was zeer goedertieren in mij te ondersteunen en te verlossen. Laat ons allen van God spreken zoals wij Hem bevonden hebben, en hebben wij Hem ooit anders dan goed en genadig bevonden? Neen, onze God is barmhartig, barmhartig jegens ons, en het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat wij niet vernield zijn.
Ga Davids ervaringen eens na:

A. Hij was in grote benauwdheid en ellende vers 3. De smarten des doods hadden mij omvangen, dat is: zulke smarten als waarschijnlijk mijn dood zouden veroorzaken, ja die voor doodsbenauwdheid werden gehouden, zeer hevige lichaamspijnen misschien, of benauwdheid van geest, hier angsten der hel genoemd, gewetensangst, voortkomende uit bewustzijn van schuld. De smarten des doods zijn grote smarten, en de angsten der hel grote angsten. Zo laat ons dan naarstigheid doen om ons te bereiden voor de eerste, ten einde aan de laatste te kunnen ontkomen. Deze omgaven hem van alle zijden, zij grepen hem aan, hielden hem vast, zodat hij niet kon ontkomen, van buiten was strijd, van binnen vrees. "Ik vond benauwdheid en droefenis, ze vonden mij niet slechts, maar ik vond haar." Zij die droefgeestig zijn, hebben veel smart van hun eigen vinding, benauwdheid, die zij zichzelf aandoen, door aan hun verbeelding en hartstocht toe te geven, dit is soms de zwakheid geweest van Godvruchtigen. Als wij door de leiding van Gods voorzienigheid in een slechte toestand zijn gekomen, laat ons hem dan niet door onze eigen onvoorzichtigheid nog slechter maken.

B. In zijn benauwdheid nam hij door gelovig en vurig gebed de toevlucht tot God, vers 4. Hij zegt ons dat hij bad: maar ik riep de naam des Heeren aan, toen hij tot het uiterste was gebracht, maakte hij gebruik hiervan, niet als het laatste redmiddel maar als het oude en enige middel, dat hij altijd als een zalf had bevonden voor iedere wond. Hij zegt ons wat zijn gebed was. het was kort maar ter zake: Och Heere, bevrijd mijn ziel, red mij van de dood, en bewaar mij voor zonde, want deze is dodelijk voor de ziel. Beide de nederigheid en de vurigheid van zijn gebed komen uit in deze woorden: o Heere, ik smeek. Als wij tot de troon van de genade komen, dan moeten wij er komen als bedelaars om een aalmoes, om noodzakelijk voedsel.
De volgende woorden, vers 5, de Heere is genadig, kunnen als een deel van zijn gebed worden beschouwd, als een pleitgrond om kracht bij te zetten aan zijn bede en ter aanmoediging van zijn geloof en zijn hoop, "Heere, bevrijd mijn ziel, want Gij zijt genadig en barmhartig, en daarop alleen steun ik om hulp te erlangen."

C. In antwoord op dit gebed kwam God met tijdige en afdoende hulp. Uit ervaring bevond hij dat God genadig en barmhartig is, en in Zijn mededogen de eenvoudige bewaart, vers 6. Omdat zij eenvoudig en oprecht zijn en zonder bedrog, bewaart God hen, zoals Hij Paulus bewaard heeft, die in de wereld verkeerd heeft, niet in vleselijke wijsheid, maar in eenvoudigheid en oprechtheid. Ofschoon zij eenvoudig zijn, zwak en hulpeloos, zichzelf niet kunnen redden, mensen van geen diepte en van weinig beradenheid, maar God bewaart hen, omdat zij zich aan Hem toevertrouwen en niet op hun eigen genoegzaamheid steunen. Zij, die zich door het geloof onder Gods bescherming stellen, zijn veilig. Laat David zijn eigen ondervinding verhalen.

a. God heeft hem ondersteund onder zijn benauwdheden. "Ik was uitgeteerd, was in diepte van ellende verzonken, en toen heeft Hij mij verlost. Hij heeft mij geholpen om het ergste te dragen en het beste te hopen, mij geholpen om te bidden, want anders zou mijn begeerte gefaald hebben, Hij heeft mij geholpen om te wachten, want anders zou mijn geloof hebben opgehouden. Ik was een van de eenvoudigen, die God bewaart, "de ellendige, die riep, en de Heere hoorde," Psalm 34:7. Gods volk is nooit zo naar de diepte gebracht, of er zijn eeuwige armen onder hen, en zij, die aldus ondersteund worden, kunnen niet verzinken. Ja het is in de tijd van nood, van zeer dringende nood, dat God verkiest te hulp te komen, Deuter. 32:36.

b. God heeft hem uit zijn benauwdheid verlost, vers 8. Gij hebt gered, hetgeen of het voorkomen betekent van het gevaar, de ellende, waarin hij op het punt was te geraken, of zijn verlossing uit de benauwdheid waarin hij reeds was. God heeft genadiglijk gered:

Ten eerste, zijn ziel van de dood. Het is Gods grote goedertierenheid jegens ons dat wij levend zijn, en die goedertierenheid is te meer merkbaar als wij op het punt waren om te sterven, maar toch gespaard en opgericht werden, juist wederkerende tot verbrijzeling, maar toen de order ontvangende om weer te keren. Dat een leven, hetwelk zo dikwijls verbeurd werd en zo dikwijls aan gevaar was blootgesteld, toch nog verlengd werd, is een wonder van genade. De verlossing van de ziel van de geestelijke en eeuwige dood moet inzonderheid dankbaar erkend worden door allen, die thans geheiligd zijn en weldra verheerlijkt zullen wezen.

Ten tweede. Zijn ogen van tranen, dat is: zijn hart van bovenmatige smart. Het is een grote genade om bewaard te worden hetzij voor de oorzaken van smart, het kwaad, dat de smart veroorzaakt, of in elk geval van door onmatige smart te worden verslonden. Als God hen, die neergebogen zijn, vertroost, de zak ontbindt van de treurenden en hen met blijdschap omgordt, dan redt Hij hun ogen van tranen hetgeen toch niet volkomen zal geschieden voor wij komen tot die wereld, waar God alle tranen van onze ogen zal afwissen.

Ten derde. Zijn voet van aanstoot, van in zonde te vallen, en daardoor in ellende. Het is een grote genade, als onze voeten bijna uitgeweken zijn, dat God onze rechterhand vat, Psalm 73:2, 23, zodat, als wij in verzoeking komen, wij er toch niet door overwonnen worden. Of, "Gij hebt mijn voeten bewaard van in het graf te vallen, toen ik daar reeds een voet in had." 2. In zijn dankerkentenis aan God toonde David zich een Godvruchtig man. God had dit alles voor hem gedaan, en daarom:

A. Zal hij een leven leiden van verlustiging in God, vers 7. mijn ziel keer weer tot uw rust.
a. Neem rust, en wees gerust, verontrust u niet zo door wantrouwend vrezen, als gij somwijlen gedaan hebt. Stel u gerust en verheug u, God heeft goedertieren met u gehandeld, en daarom behoeft gij niet te vrezen dat Hij ooit hard met u zal handelen."
b. "Rust in God. Keer tot Hem weer als tot uw rust, en zoek die rust niet in het schepsel welke alleen in Hem gevonden wordt." God is de rust van de ziel, alleen in Hem kan zij gerust wonen, tot Hem derhalve moet zij wederkeren en in Hem moet zij zich verblijden, Hij heeft aan ons welgedaan. Hij heeft overvloedig voorzien in hetgeen ons aangenaam en ter verkwikking is, en ons aangemoedigd om daarvoor tot Hem te komen, te allen tijde, bij alle gelegenheden, laat ons dus hiermee tevreden zijn. Keer weer tot de rust, die Christus geeft aan hen, die vermoeid en belast zijn, Mattheüs 11:28. Keer weer tot uw Noach, zijn naam betekent rust, zoals de duif, toen zij geen rust vond, tot de ark is weergekeerd. Ik ken geen woord, dat meer geschikt is om er des nachts onze ogen mee te sluiten als wij gaan slapen, noch om ze er mee te sluiten in de dood, die langdurige slaap, dan dit woord: mijn ziel, keer weer tot uw rust.

B. Hij zal een leven leiden van toewijding aan God, vers 9. Ik zal wandelen voor het aangezicht des Heeren in de landen der levenden dat is: in deze wereld, zolang als ik er in zal blijven leven. Het is onze grote plicht om voor het aangezicht des Heeren te wandelen, om alles wat wij doen, te doen zoals het ons betaamt in Zijn tegenwoordigheid en onder Zijn oog, ons Hem welbehaaglijk te maken als aan de heilige God, door onderworpenheid aan Zijn wil als onze soevereine Heere, en door een blijmoedig vertrouwen in Hem als een algenoegzaam God. "Ik ben God de Almachtige, wandel voor Mijn aangezicht." Genesis 17:1. Wij moeten wandelen waardiglijk de Heere tot alle behaaglijkheid. De gedachte, dat wij in het land van de levenden zijn, behoort ons daartoe op te wekken.
Wij zijn gespaard en in het land van de levenden gelaten door de macht en lankmoedigheid en barmhartigheid onzes Gods, en daarom moeten wij nauwgezet onze plicht jegens Hem betrachten. Het land van de levenden is een land van goedertierenheid, waarvoor wij dankbaar moeten zijn, het is een land van gelegenheid, die wij moeten waarnemen. Kanaän wordt het land van de levenden genoemd, Ezechiël 26:20, en zij, wier lot is in zo'n dal des gerichts, hebben het zeer bijzonder nodig, om de Heere gedurig voor zich te stellen. Indien God onze ziel gered heeft van de dood, dan moeten wij wandelen voor Zijn aangezicht. Een nieuw leven moet in werkelijkheid een nieuw leven zijn**.**

PSALM 116:10-19

De Septuaginta en andere overzettingen uit de oudheid maken deze verzen tot een afzonderlijke psalm, onderscheiden van de voorgaande, en sommigen hebben hem de martelaarspsalm genoemd, vanwege vers 15, naar ik veronderstel. David doet hier belijdenis van drie dingen.

1. Zijn geloof, vers 10. Ik heb geloofd, daarom sprak ik, hetgeen aangehaald wordt door de apostel, 2 Korinthe 4:13, met toepassing op hemzelf en zijn mededienstknechten, die hoewel zij om Christus wil leden, zich niet schaamden om Hem te belijden. David geloofde het wezen, de voorzienigheid en de belofte van God, inzonderheid de verzekering, die God hem heeft gegeven door Samuël, dat hij zijn herdersstaf zou verwisselen voor een scepter. In het geloof hieraan heeft hij veel hardheid geleden en daarom sprak hij, sprak hij tot God door het gebed, vers 4, door lofzegging, vers 12. Zij die in God geloven, zullen zich tot Hem wenden, zullen tot Hem spreken. Hij sprak tot zichzelf, omdat hij geloofde, zei hij tot zijn ziel: Keer weer tot uw rust. Hij sprak tot anderen, zei aan zijn vrienden wat zijn hoop was, en wat de grond was van zijn hoop, hoewel het Saul tegen hem verbitterde en hij er zeer door bedrukt was. Zij, die geloven met het hart, moeten belijden met de mond, tot heerlijkheid Gods, ter aanmoediging van anderen en om hun eigen oprechtheid te doen blijken, Handelingen 9:19, 20. Zij, die leven in de hoop op het koninkrijk der heerlijkheid, moeten noch vrezen noch zich schamen om Hem te belijden, die het voor hen verkregen heeft, Mattheüs 10-32.

II. Zijn vrees. Ik ben zeer bedrukt geweest en toen zei ik in mijn haasten, (ietwat roekeloos en onbedachtzaam, in mijn verbazing, aldus sommigen, toen ik in ontsteltenis was, in mijn vlucht, aldus anderen, toen Saul mij najoeg), alle mensen zijn leugenaars, allen, met wie hij te doen had, Saul en al zijn hovelingen, zijn vrienden, die naar hij dacht, hem bijgestaan zouden hebben, hadden hem verlaten en verstoten toen hij in ongenade was gevallen aan het hof. En sommigen denken dat hij het inzonderheid bedoelde van Samuël, die hem het koninkrijk had beloofd, maar hem had bedrogen, want, zegt hij, "een van deze dagen zal ik door de hand van Saul omkomen," 1 Samuel 27:1. Merk op**:**

1. Het geloof zelfs van de beste heiligen is niet volmaakt, noch ook altijd even sterk en werkzaam. David geloofde, en sprak wel, vers 10, maar nu heeft hij door ongeloof verkeerd gesproken.

2. Als wij ons onder zware beproeving en groot leed bevinden, dan zijn wij er licht aan onderhevig, inzonderheid als de beproeving en het leed lang aanhouden, om moede te worden, moedeloos te worden en schier te wanhopen aan uitkomst. Laat ons dan niet hard zijn in onze afkeuring van anderen, maar zorgvuldig over onszelf waken, als wij in moeite of benauwdheid zijn, Psalm 39:2, 4.

3. Als Godvruchtige mensen iets zeggen, dat verkeerd is, dan is het in hun haasten, overvallen zijnde door een verzoeking, niet in voorbedachten rade, zoals de goddeloze, die "wandelt in de raad van de goddelozen," Psalm 1:1, "en tegen zijn broeders spreekt," Psalm 50, 19, 20.

4. Wat wij in ons haasten zeggen, dat verkeerd is, moeten wij door berouw herroepen zoals David, Psalm 31:23 en dan zal het niet als beschuldiging tegen ons worden ingebracht. Sommigen houden het er voor dat dit geen roekeloos, haastig gezegde van David was. Hij was zeer bedrukt, grotelijks beproefd en genoodzaakt te vluchten, maar hij vertrouwde niet op de mens, stelde geen vlees tot zijn arm. "Neen", zei hij, " alle mensen zijn leugenaars, gelijk de gemene lieden ijdelheid zijn, zo zijn de grote lieden leugen, en daarom was mijn vertrouwen alleen in God, en in Hem kan ik niet worden teleurgesteld." In deze zin schijnt de apostel het op te vatten, Romeinen 3:4. "God zij waarachtig, maar alle mensen leugenachtig" in vergelijking met God. Alle mensen zijn wispelturig en onstandvastig, onderhevig aan verandering, zo laat ons dan aflaten van de mens en God aankleven.

III. Zijn dankbaarheid, vers 12. en verv. God is beter voor hem geweest dan zijn vrees en had hem genadiglijk verlost uit zijn benauwdheid, en, uit aanmerking hiervan**:**

1. Vraagt hij welke vergelding hij hiervoor doen kan, vers 12. Wat zal ik de Heere vergelden voor al Zijn weldaden aan mij bewezen? Hier spreekt hij:

a. Als iemand, die zich bewust is vele zegeningen van God te hebben ontvangen, al Zijn weldaden. Deze psalm schijnt geschreven te zijn bij gelegenheid van een zeer bijzondere weldaad, vers 6, 7, maar in die ene zag hij vele, en die ene bracht hem vele in de herinnering, en daarom denkt hij nu aan al de weldaden, die God hem had bewezen. Als wij van Gods weldaden spreken dan behoren wij ze te verheerlijken, er met hoge lof van te spreken.

b. Als iemand, die zeer begerig is om er zijn dankbaarheid voor te kunnen uitdrukken. Wat zal ik de Heere vergelden? Niet alsof hij dacht dat hij iets zou kunnen doen in evenredigheid met hetgeen hij had ontvangen. Wij kunnen niet meer wanen Gode een beloning te kunnen geven, dan wanen enigerlei gunst van Hem te kunnen verdienen, maar hij wenste iets te doen, dat Gode welbehaaglijk was als de uitdrukking van een dankbaar gemoed. Hij vraagt God: Wat zal ik vergelden vraagt de priester, vraagt zijn vrienden, of liever, vraagt zichzelf, en spreekt in zijn eigen hart er over. Vele weldaden van God ontvangen hebbende, behoren wij te vragen: Wat zullen wij vergelden?

2. Hij besluit wat hij zal vergelden.

A. Hij zal op Godvruchtige en plechtige wijze zijn lofzeggingen en gebeden tot God opzenden, vers 13, 17. "Ik zal de beker van de verlossingen opnemen, ik zal de drankoffers offeren, voorgeschreven door de wet ten teken van mijn dankbaarheid aan God, en mij met mijn vrienden verheugen in Gods goedheid jegens mij." Dit wordt genoemd de beker van de verlossingen, omdat hij gedronken werd ter gedachtenis aan de verlossing. De vrome Joden hadden soms een beker van de dankzegging bij hun maaltijden, waarvan de heer des huizes,

het hoofd van het gezin, het eerst dronk met dankzegging aan God, en allen, die met hem aan tafel waren, na hem dronken. Maar sommigen verstaan het niet van de beker, die hij aan God wilde offeren, maar van de beker die God in zijn hand zou geven.
Ik zal aannemen:

Ten eerste. De beker van de beproeving. Vele goede Schriftverklaarders verstaan het van die beker, die bittere beker, die toch geheiligd is aan de vromen, zodat hij voor hen "een beker van de verlossing is," Filipp. 1:19. Dit zal mij ter zaligheid redden, het is een middel voor geestelijke gezondheid. Davids lijden was een type van Christus' lijden, en wij hebben in het onze gemeenschap met het zijne, en zijn beker was in waarheid een beker van de verlossing. "Daar God mij zo vele weldaden heeft bewezen, zal ik elke beker, die Hij in mijn hand geeft, geredelijk aannemen en er niet over twisten, Zijn heilige wil is mij welkom." Hierin sprak David de taal van de Zone Davids, Johannes 18:11. "De drinkbeker, die mij de Vadergegeven heeft, zal Ik die niet drinken?"

Ten tweede. De beker van de vertroosting, "ik zal de weldaden, die God mij bewijst, ontvangen als uit Zijn hand en er Zijn liefde in proeven, als hetgeen het deel is niet alleen van mijn erve in de andere wereld, maar van mijn beker in deze."

Ten derde. Ik zal U offeren een offerande van dankzegging, de dankoffers, die God eiste, Leviticus 7:11, 12 en verv. Zij, wier hert waarlijk dankbaar is, zullen dit tonen in dankoffers. Wij moeten eerst onszelf aan God geven, als levende offeranden, Romeinen 12:1, 2 Korinthe 8:5 en dan wat wij hebben te koste leggen aan Zijn eer in werken van Godsvrucht en barmhartigheid. Weldadigheid en mededeelzaamheid, dat zijn offeranden, die de Heere welbehaaglijk zijn, Hebreeën 13:15, 16, en die moeten samengaan met de dankzegging en de aanroeping Zijns Naams. Indien God milddadig is geweest jegens ons, dan is het wel het minste dat wij in vergelding daarvoor kunnen doen, milddadig te zijn voor de armen, Psalm 16:2,3. Waarom zouden wij Gode offeren wat ons niets kost?

B. Ik zal de naam des Heeren aanroepen. Dit had hij beloofd, vers 2, en hier herhaalt hij het, vers 13, en wederom, vers 17. Als wij vriendelijkheid hebben ontvangen van een mens gelijk wij zelf zijn, dan zeggen wij hem dat wij hopen hem nooit meer lastig te zullen vallen, maar het behaagt God om de gebeden Zijns volks te beschouwen als een eer Hem aangedaan, als een genot, niet als een last, en daarom moeten wij uit dankbaarheid voor vroegere weldaden Hem zoeken voor nog verdere zegeningen en voortgang met Hem aan te roepen.

C. Hij zal altijd goede gedachten van God blijven koesteren, als teder zorgdragende voor het leven en het welzijn van Zijn volk, vers 15. Kostelijk is in de ogen des Heeren de dood van Zijn gunstgenoten, zo kostelijk, dat Hij noch Saul, noch aan Absalom, noch aan een ander van Davids vijanden de voldoening van zijn dood zal geven, hoe vurig zij die ook wensen. In de diepte van zijn ellende en in zijn groot gevaar had David zich met deze waarheid vertroost, daar zij in de uitkomst voor hem gebleken is en bevestigd werd, en nu vertroost hij er anderen mede, die zich in dezelfde toestand van beproeving en gevaar bevinden. God heeft zelfs in deze wereld een volk, die Zijn heiligen, Zijn gunstgenoten zijn, Zijn barmhartigen, die barmhartigheid van Hem hebben ontvangen, en om Zijnentwil barmhartigheid betonen. De gunstgenoten Gods zijn sterflijk en stervende, ja er zijn zodanigen die hun dood begeren en alles doen wat zij kunnen om hem te verhaasten, en soms ook werkelijk hun dood veroorzaken, maar hij is kostelijk in de ogen des Heeren, hun leven is dit, 2 Koningen 1:13, hun bloed is dit, Psalm 72:14.
Soms voorkomt God op wonderdadige wijze de dood van Zijn heiligen als er tussen hen en de dood slechts een schrede is, Hij draagt bijzondere zorg voor hun dood, om er al de omstandigheden van tot hun beste te regelen, en wie hen doodt, zullen, hoe licht zij er over denken, er duur voor moeten betalen, als er onderzoek zal worden gedaan naar het bloed van

de heiligen, Mattheüs 23:35. Hoewel niemand het ter harte neemt als de rechtvaardigen omkomen, zal God doen blijken dat Hij het ter harte neemt. Dit behoort ons gewillig te maken om te sterven, voor Christus te sterven, als wij er toe geroepen worden, dat onze dood geregistreerd zal worden in de hemel, en laat dan voor ons kostelijk zijn hetgeen kostelijk is voor God.

D. Hij zal zich verplichten om gedurende al zijn dagen Gods dienstknecht te zijn. Gevraagd hebbende: Wat zal ik vergelden? geeft hij hier zichzelf over aan God, dat meer is dan alle brandoffers en slachtoffers, vers 16. Och Heere zeker ik ben Uw knecht. Hier is: a. De betrekking, waarin David belijdt tot God te staan, "ik ben Uw knecht, ik verkies dit te zijn, ik besluit dit te zijn, ik wil leven en sterven in Uw dienst." Hij had Gods volk, dat Hem dierbaar is, Zijn gunstgenoten genoemd, maar als hij er toe komt om dit op zichzelf toe te passen, dan zegt hij niet: Zeker, ik ben Uw gunstgenoot (dat scheen te hoog een titel voor hemzelf) maar, ik ben Uw knecht. David was een koning, en toch roemt hij erin, dat hij Gods knecht is. Het is voor de grootste koningen op aarde geen verkleining maar een eer om dienstknechten te zijn van de God des hemels. David gebruikt hier geen plichtpleging bij God, zoals het gebruikelijk is onder de mensen om te zeggen: ik ben uw dienaar, mijnheer. Neen, Heere, waarlijk, ik ben Uw knecht, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik dit ben. En hij herhaalt het, als iets waaraan hij gaarne dacht, en waarbij hij besloten had te blijven: Ik ben Uw knecht, ik ben Uw knecht. Laat anderen de meester dienen, die zij willen, waarlijk ik ben Uw knecht.

E. De grond van die betrekking. Op tweeërlei wijze kwamen de mensen er toe dienstknechten te zijn.

Ten eerste. Door geboorte. "Heere, ik was geboren in Uw huis, ik ben de zoon Uwer dienstmaagd, en daarom Uw dienstknecht." Het is een grote zegen om kinderen te zijn van Godvruchtige ouders, daar dit ons tot onze plicht noodzaakt, en er kan bij God op gepleit worden om genade.

Ten tweede. Door verlossing. Hij, die de loslating bewerkt heeft van een gevangene nam hem tot zijn dienstknecht. "Heere, Gij hebt mijn banden losgemaakt, die smarten of banden des doods, die mij hadden omvangen Gij hebt er mij van ontslagen, en daarom ben ik Uw knecht, heb ik aanspraak op uw bescherming, evenzeer als ik verplicht ben tot Uw werk." De eigen banden, die Gij hebt losgemaakt, zullen mij te vaster aan U verbinden. Bisschop Patrick.

F. Hij zal er een gewetenszaak van maken om zijn geloften te betalen, en te volbrengen wat hij had beloofd, hij zal niet alleen de lofofferen offeren, die hij had beloofd, maar al de andere verplichtingen nakomen, die hij ten dage van zijn benauwdheid tegenover God op zich had genomen, vers 14. mijn geloften zal ik de Heere betalen, en wederom, vers 18, Ik zal mijn geloften de Heere betalen, nu in de tegenwoordigheid van al Zijn volk. Geloften zijn schulden, die betaald moeten worden, want het is beter geen geloften te doen, dan geloften te doen en ze niet te betalen.
a. Nu, terstond. Hij wil niet, zoals slechte schuldenaars, er de betaling van uitstellen, om nog een dag uitstel verzoeken, maar ik zal het nu doen.
b. In het openbaar. Hij zal zijn lofzeggingen niet haastig en in een hoek doen, maar de dienst, die hij voor God heeft te verrichten, zal hij in de tegenwoordigheid van al het volk verrichten, niet om er mee te pralen, maar om te tonen dat hij zich de dienst van God niet schaamt, en opdat anderen uitgelokt zouden worden om er zich met hem in te verenigen. Hij zal zijn geloften betalen in de voorhoven van de tabernakel, waar een wolk van Israëlieten de dienst bij woonde, in het midden van Jeruzalem, ten einde de Godsvrucht nog meer in eer te brengen.

PSALM 117

1 Looft de HEERE, alle heidenen; prijst Hem, alle natiën! 2 Want Zijn goedertierenheid is geweldig over ons, en de waarheid des HEEREN is in der eeuwigheid! Halleluja!

Deze psalm is kort en lieflijk. Ik denk dat wij hem zo dikwijls zingen omdat hij zo kort is, maar als wij hem goed begrepen en overdachten, dan zouden wij hem nog vaker zingen omdat hij zo lieflijk is inzonderheid voor ons, zondaren uit de heidenen, op wie hij een zeer gunstig oog werpt. Hier is:

I. Een plechtige oproep, gericht tot alle volken, om God te loven, vers 1.
II. Gepaste stof aangeduid voor die lof, vers 2. Wij worden voorwaar spoedig moede van weldoen, indien wij bij het zingen van deze psalm de vrome genegenheden niet in ons hart behouden waarmee de geestelijke offeranden des lofs ontstoken en brandende moeten gehouden worden**.**

PSALM 117:1-2

Er is zeer veel Evangelie in deze psalm. De apostel heeft ons voorzien van de sleutel er toe: Romeinen 15:11, waar hij hem aanhaalt als een bewijs, dat het Evangelie gepredikt moest worden aan en ontvangen zou worden door de heidense volken, dat voor de Joden nog zo'n grote steen des aanstoots was. Waarom zou het hen moeten ergeren, als er gezegd en zo dikwijls door henzelf gezongen werd: Looft de Heere, alle gij heidenen prijst Hem, alle natiën. Sommigen van de Joodse schrijvers erkennen dat deze psalm verwijst naar het koninkrijk van de Messias, ja een hunner koestert de waan dat hij uit twee verzen bestaat om aan te duiden dat God in de dagen van de Messias door twee soorten van volken verheerlijkt zal worden, door de Joden overeenkomstig de wet van Mozes, en door de heidenen overeenkomstig de zeven geboden van de zonen Noachs, en die tezamen toch een kerk zullen uitmaken, zoals deze twee verzen een psalm vormen.

Wij hebben hier**:**

1. De grote uitgestrektheid van de Evangeliekerk, vers 1. Gedurende vele eeuwen was God alleen in Juda bekend en werd Zijn naam alleen daar geprezen. De kinderen van Levi en het zaad Israëls prezen Hem, meer de overige volken "prezen goden van hout en steen," Daniel 5:4, terwijl generlei eer of hulde bewezen werd aan de levende en ware God ten minste, voor zoveel wij weten, niet openlijk. Maar hier worden alle natiën harten opgeroepen om de Heere te prijzen, hetgeen niet toegepast kan worden op Oud-Testamentische tijden, beide omdat die roeping toen tot geen van de heidense volken was uitgegaan, en nog veel minder tot allen in een taal, die zij verstonden, en omdat tenzij het volk des lands tot de Joodse Godsdienst overging en zich aan de besnijdenis onderwierp, zij niet toegelaten werden om met hen de Heere te loven. Maar het bevel is uitgegaan dat het Evangelie van Christus aan alle volken gepredikt zal worden, door Hem zal de middelmuur des afscheidsels gebroken worden en zullen zij, die verre waren, nabij worden gebracht. Dat was de verborgenheid, die gedurende vele eeuwen in de profetie verborgen was, maar eindelijk in de vervulling geopenbaard werd namelijk dat "de heidenen zijn medeërfgenamen" Efeze 3:3, 6.

Merk hier op:
a. Wie in de kerk toegelaten zullen worden: alle heidenen alle natiën. De oorspronkelijke woorden zijn dezelfde, die gebruikt zijn voor "de heidenen die woeden,' en "de volken, die ijdelheid bedenken" tegen Christus, Psalm 2:1. Zij, die vijanden zijn geweest van Zijn

koninkrijk, zullen Zijn gewillige onderdanen worden. Het Evangelie des koninkrijks moest aan de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, Mattheüs 24:14, Markus 16:15. Alle natiën zullen geroepen worden, en op sommigen van alle natiën zal die roeping kracht van uitwerking hebben, en zij zullen onderwezen en tot discipelen gemaakt worden.
b. Hoe hun toelating tot de kerk voorzegd is, door een herhaalde roeping om Hem te loven. De boodschap van het Evangelie aan alle natiën gezonden zijnde, behoort dit hun allen reden te geven om God te loven, de inrichting van de Evangelie-inzettingen zal hun allen vrijheid en gelegenheid geven om God te loven, en de kracht van de Evangeliegenade zal hun harten geven om Hem te loven. Diegenen zijn hoog bevoorrecht, die God uitnodigt door Zijn Woord en neigt door Zijn Geest, om Hem te loven en Hem alzo tot een naam en een lof te zijn. Zie Jeremia 13:11.

2. De ondoorgrondelijke rijkdom van de Evangeliegenade, die de stof moet zijn van onze lof, vers 2. In het Evangelie schitteren de glorierijke hoedanigheden van God, Zijn genade en Zijn waarheid het glansrijkst in zichzelf en het troostrijkst voor ons, en waar de apostel deze psalm aanhaalt, neemt hij er nota van als van de twee grote dingen voor werke de heidenen God moeten verheerlijken, Romeinen 15:8, 9, voor "de waarheid Gods" en "voor Zijn goedertierenheid." Wij die het Evangelie bezitten, hebben reden om de Heere te loven.
a. Voor de kracht van Zijn genade: Zijn goedertierenheid is geweldig over ons, zij is machtig tot vergeving van machtig vele zonden, Amos 5:12, en voor het werken van een machtige verlossing.
b. Voor de eeuwigheid van Zijn waarheid. De waarheid des Heeren Is in eeuwigheid. Het was goedertierenheid, zuivere goedertierenheid jegens de heidenen, dat het Evangelie tot hen gezonden werd, het was barmhartige vriendelijkheid overmogende voor hen boven hetgeen zij verdienden, en daarin is de waarheid des Heeren, van Zijn belofte, gedaan aan de vaderen, tot in eeuwigheid, want hoewel de Joden verhard en uitgeworpen zijn is de belofte toch vervuld in de gelovige heidenen, het geestelijk zaad van Abraham. Gods goedertierenheid is de bron van al onze vertroostingen, en Zijn waarheid de grond van al onze hoop daarom moeten wij voor beide de Heere loven**.**

PSALM 118

1 Looft de HEERE, want Hij is goed; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 2 Dat Israël nu zegge, dat Zijn goedertierenheid in der eeuwigheid is. 3 Het huis van Aaron zegge nu, dat Zijn goedertierenheid in der eeuwigheid is. 4 Dat degenen, die de HEERE vrezen, nu zeggen, dat Zijn goedertierenheid in der eeuwigheid is. 5 Uit de benauwdheid heb ik de HEERE aangeroepen; de HEERE heeft mij verhoord, stellende mij in de ruimte. 6 De HEERE is bij mij, ik zal niet vrezen; wat zal mij een mens doen? 7 De HEERE is bij mij onder degenen, die mij helpen; daarom zal ik mijn lust zien aan degenen, die mij haten. 8 Het is beter tot de HEERE toevlucht te nemen, dan op de mens te vertrouwen. 9 Het is beter tot de HEERE toevlucht te nemen, dan op prinsen te vertrouwen. 10 Alle heidenen hadden mij omringd; het is in de Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb. 11 Zij hadden mij omringd, ja, zij hadden mij omringd; het is in de Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb. 12 Zij hadden mij omringd als bijen; zij zijn uitgeblust als een doornenvuur; het is in de Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb. 13 Gij hadt mij zeer hard gestoten, tot vallens toe, maar de HEERE heeft mij geholpen. 14 De HEERE is mijn Sterkte en Psalm, want Hij is mij tot heil geweest. 15 In de tenten der rechtvaardigen is een stem des gejuichs en des heils; de rechterhand des HEEREN doet krachtige daden. 16 De rechterhand des HEEREN is verhoogd; de rechterhand des HEEREN doet krachtige daden. 17 Ik zal niet sterven, maar

leven; en ik zal de werken des HEEREN vertellen. 18 De HEERE heeft mij wel hard gekastijd; maar Hij heeft mij ter dood niet overgegeven. 19 Doet mij de poorten der gerechtigheid open, ik zal daardoor ingaan, ik zal de HEERE loven. 20 Dit is de poort des HEEREN, door dewelke de rechtvaardigen zullen ingaan. 21 Ik zal U loven, omdat Gij mij verhoord hebt, en mij tot heil geweest zijt. 22 De steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden. 23 Dit is van de HEERE geschied, en het is wonderlijk in onze ogen. 24 Dit is de dag, dien de HEERE gemaakt heeft; laat ons op denzelven ons verheugen, en verblijd zijn. 25 Och HEERE! geef nu heil; och HEERE! geef nu voorspoed. 26 Gezegend zij hij, die daar komt in de Naam des HEEREN! Wij zegenen ulieden uit het huis des HEEREN. 27 De HEERE is God, Die ons licht gegeven heeft. Bindt het feest offer met touwen tot aan de hoornen van het altaar. 28 Gij zijt mijn God, daarom zal ik U loven; o mijn God! ik zal U verhogen. 29 Loof de HEERE, want Hij is goed; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.

Het is waarschijnlijk dat David deze psalm geschreven heeft, toen hij na menigen storm, de moeilijkheid eindelijk teboven was gekomen, en het volle bezit had verkregen van het koninkrijk, waartoe hij gezalfd was geworden. Nu wekt hij zijn vrienden op om zich met hem te verenigen, niet alleen in een blijde erkenning van Gods goedheid en een blijmoedig vertrouwen op die goedheid voor het vervolg maar in een gelovige verwachting van de Messias van wiens koninkrijk en van Zijn verhoging er toe het zijn een type was. Het is zeker dat de profeet in het laatste gedeelte van de psalm van Hem getuigt, Christus zelf past het op zichzelf toe, Mattheüs 21:42 en het eerste gedeelte van de psalm kan zonder de Schrift te verwringen, op Hem en Zijn onderneming worden toegepast. Sommigen denken dat hij eerst bestemd was voor de plechtigheid van de overbrenging van de ark naar de stad Davids, en later op het Loofhuttenfeest gezongen werd.

I. David roept allen, die om hem heen zijn, op, om Gode de eer te geven van Zijn goedertierenheid, vers 1-4.
II. Hij moedigt zichzelf en anderen aan om op God te vertrouwen, naar de ervaring, die hij had van Gods macht en ontferming in de grote en vriendelijke dingen' die Hij voor hem gedaan heeft, vers 5- 18.
III. Hij doet dankzegging voor zijn verheffing op de troon, daar het een afschaduwing was van de verhoging van Christus, vers 19-23.
IV. Het volk, de priesters en de psalmist zelf juichen in het vooruitzicht van het koninkrijk van de Verlosser, vers 24-29. Bij het zingen van deze psalm moeten wij God verheerlijken voor Zijn goedheid, Zijn goedheid jegens ons, en inzonderheid Zijn goedheid jegens ons in Jezus Christus**.**

PSALM 118:1-18

Het blijkt hier, evenals dikwijls elders, dat Davids hart vervuld was van de goedertierenheid Gods. Hij beminde het om er aan te denken, beminde het om ervan te spreken, en hij begeerde grotelijks dat God er de lof voor zou ontvangen, en dat anderen er de vertroosting van zouden hebben. Hoe meer ons hart doordrongen is van Gods goedertierenheid, hoe meer het verruimd zal zijn in alle gehoorzaamheid. In deze verzen**:**

1. Verheft hij Gods goedertierenheid in het algemeen, en roept hij anderen op om haar te erkennen uit hun eigen ervaring ervan, vers 1. Looft de Heere, want Hij is niet alleen goed in zichzelf, maar goed jegens u, en Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid, niet alleen in de eeuwige bron, God zelf, maar in de nimmer falende stromen van die goedertierenheid, welke parallel lopen met de langste lijn van de eeuwigheid, en in de uitverkoren vaten van de

genade, die er de altijddurende gedenktekenen van zijn. Israël en het huis Aärons, en allen, die God vrezen, werden opgeroepen om op God te vertrouwen, Psalm 115:9-11, hier worden zij opgeroepen om te belijden dat Zijn goedertierenheid in eeuwigheid is, en zich aldus aan te moedigen om op Hem te vertrouwen, vers 2-4. Priesters en volk, Joden en proselieten, moeten allen Gods goedertierenheid erkennen en zich allen verenigen in hetzelfde lied. Als zij niets meer kunnen zeggen, zo laat hen dit zeggen voor Hem, dat Zijn goedertierenheid tot in eeuwigheid is, dat zij haar al hun dagen hebben ervaren, en er op vertrouwen voor het goede, dat tot in eeuwigheid zal zijn. De lof en dank van allen, die in waarheid de Heere vrezen, zal Hem even welbehaaglijk zijn, als die van het huis van Israël of van het huis van Aaron.

II. Hij bewaart een verhaal van Gods genaderijke handelingen met hem in het bijzonder, dat hij mededeelt aan anderen, opdat zij daaraan beide lofliederen zullen ontlenen en versterking voor hun geloof, en God van beide de eer zal ontvangen. David was in zijn tijd door zeer vele en grote moeilijkheden heengegaan, waardoor hij grote ervaring verkreeg van Gods goedertierenheid.

Laat ons daarom hier opmerken**:**

1. De grote benauwdheid en het gevaar waarin hij zich had bevonden, tot verheerlijking van Gods goedertierenheid jegens hem in zijn tegenwoordige verhoging. Er zijn velen, die, als zij verhoogd zijn, niet gaarne horen of spreken van hun vroegere ongunstige omstandigheden, maar David neemt alle gelegenheden te baat om aan zijn eerdere staat te gedenken. Hij was in benauwdheid, vers 5, in de engte gebracht, er waren velen, die hem haatten, vers 7, en dat kon niet anders dan smartelijk wezen voor iemand met zo'n edel gemoed, die er naar streefde om ieders genegenheid te winnen. Alle heidenen hadden mij omringd, vers 10. Al de volken, die rondom Israël woonden, hebben het er op toegelegd om David onrust te bezorgen toen hij pas de troon had bestegen, Filistijnen, Moabieten, Syriërs, Ammonieten enz. Wij lezen van zijn vijanden van rondom, zij hadden zich tegen hem verbonden, en gedacht alle hulp en bijstand voor hem af te snijden. Deze poging van zijn vijanden om hem te omsingelen, wordt herhaald, vers 11. Zij hadden mij omringd, ja zij hadden mij omringd, hetgeen te kennen geeft dat zij boosaardig en heftig waren, en voor een tijd overmacht hadden in hun pogingen tegen hem, en dat zij, in wanorde gebracht zijnde, zich weer verzamelden en voortgingen met hun plannen. Zij hadden mij omringd als bijen, zo talrijk waren zij, zo luidruchtig, zo kwellend, zij kwamen op hem aangevlogen, kwamen in zwermen op hem af, vielen hem aan met hun venijnige angels, maar het was tot hun eigen verderf, zoals de bij, naar men zegt, haar leven verliest met haar angel. "Animamque in vulnere ponit zij legt haar leven in de wond". Heere, hoe zijn mijn tegenpartijders vermenigvuldigd!

Op tweeërlei wijze was David in moeilijkheid gebracht.

a. Door het kwaad, dat de mensen hem deden, vers 13. Gij, o vijand, hadt mij zeer hard gestoten, ten einde mij te doen vallen in zonde en in verderf. Stotende hebt gij mij gestoten zo is het in het oorspronkelijke, zodat ik op het punt was van te vallen. Satan is de, grote vijand, die hard stoot door zijn verzoekingen, om ons neer te werpen, ons van onze hoogheid te verstoten, ten einde ons van God te doen afvallen en van onze vertroosting in Hem, en indien God ons niet had ondersteund door Zijn genade, zijn stoten zouden ons noodlottig geweest zijn.

b. Door de beproevingen, die God hem oplegde, vers 18. De Heere heeft mij wel hard gekastijd. De mensen stieten hem om hem te verderven, God had hem gekastijd om hem te onderrichten, zij stieten hem met de boosaardigheid van vijanden, God kastijdde hem met de liefde en tederheid van een vader. Misschien doelt hij op dezelfde benauwdheid, die God, de werker ervan, bedoelde tot zijn nut, opdat hij van Zijn heiligheid zou deelachtig worden,

Hebreeën 12:10, 11. Evenwel, de mensen, die er de werktuigen voor waren, meenden het niet zo, en hun hart heeft alzo niet gedacht, maar zij hadden in hun hart om te verdelgen en uit te roeien, Jesaja 10:7. Wat de mensen bedoelen voor het grootste kwaad bedoelt God voor het grootste goed, en het is gemakkelijk te zeggen wiens raad zal bestaan. God zal de benauwdheid heiligen aan Zijn volk, daar zij Zijn kastijding is, en het goede, dat Hij bedoelt doen komen, en Hij zal hen bewaren voor de benauwdheid, die uit het stoten van de vijanden voortkomt, en hen beveiligen tegen het kwaad, dat zij bedoelen, en dan behoeven wij niet te vrezen. Dit bericht, hetwelk David geeft van zijn benauwdheden, is zeer toepasselijk op onze Heere Jezus. Er waren velen, die Hem haatten, Hem haatten zonder oorzaak. Zij hadden Hem omringd, Joden en Romeinen omringden hem, zij hebben Hem zeer hard gestoten, de duivel deed dit toen hij Hem verzocht, Zijn vervolgers deden dit toen zij Hem smaalden, ja de Heere zelf heeft Hem zeer hard gekastijd, Hem verbrijzeld, smart aangedaan, opdat door Zijn striemen ons genezing zou worden.

2. De gunst, die God hem schonk in zijn benauwdheid.
a. God hoorde zijn gebed, vers 5. "Hij verhoorde mij door verruiming, Hij deed meer voor mij, dan ik in staat was te vragen, Hij verruimde mijn hart in het gebed, en gaf mij ruimer dan waar ik om vroeg." Hij heeft mij verhoord, stellende in de ruimte, waar ik ruimte had om mij te bewegen, ruimte om mij te verblijden, ruimte om in te kunnen gedijen, en die ruimte was zoveel aangenamer omdat ik er in gebracht werd uit mijn benauwdheid, Psalm 4:2.
b. God had de plannen van zijn vijanden tegen hem verijdeld, zij zijn uitgeblust als een doornenvuur, vers 12, dat voor een wijle heftig brandt, een groot geraas maakt en een grote vlam van zich geeft, maar dadelijk uitgaat, en het kwaad niet kon doen, dat het dreigde te doen, zodanig was de woede van Davids vijanden, zo is "het lachen van de dwaas als het geluid van de doornen ondereen pot," Prediker 7:6, en zodanig is de toorn van de dwaas, die daarom niet te vrezen is, evenmin als zijn lachen te benijden is, maar die beide deerniswaardig zijn. Zij hebben hem hard gestoten, maar de Heere heeft hem geholpen, vers 13, hem geholpen om zijn voeten voor aanstoot te bewaren en standvastig te blijven. Onze geestelijke vijanden zouden reeds voor lang onze ondergang bewerkt hebben, indien God niet onze helper ware geweest.
c. God heeft zijn leven bewaard toen er slechts een schrede was tussen hem en de dood, vers 18. "Hij heeft mij wel hard gekastijd, maar Hij heeft mij ter dood niet overgegeven, want Hij heeft mij niet overgegeven in de wil mijner vijanden." Hier schijnt Paulus op te doelen: "als stervende, en ziet wij leven, als getuchtigd, en niet gedood," 2 Korinthe 6:9. Daarom moeten wij, als wij hard gekastijd worden, niet terstond aan het leven wanhopen, want soms schijnt God de mensen weer te doen keren tot verbrijzeling, en zegt dan toch: Keert weer, leeft. Ook dit is van toepassing op de Heere Jezus Christus, God verhoorde Hem en stelde Hem in de ruimte, bluste het vuur uit van de toorn van Zijn vijanden, dat slechts henzelf verteerde, want door de dood heeft Hij teniet gedaan degene, die het geweld des doods had, Hij heeft Hem heengeholpen door Zijn onderneming, en in zoverre heeft Hij Hem ter dood niet overgegeven, dat Hij Hem niet in het graf heeft gelaten, niet heeft toegelaten dat Hij verderving zou zien. De dood had geen heerschappij over Hem.

3. Het gebruik, dat hij van deze gunst heeft gemaakt.
A. Het heeft hem aangemoedigd om op God te vertrouwen. Uit eigen ervaring kon hij zeggen: Het is beter, verstandiger, aangenamer en veiliger, tot de Heere toevlucht te nemen, dan op de mens te vertrouwen, het is redelijker en zal beter uitkomen op de Heere te vertrouwen, dan op de mens, ja dan op prinsen te vertrouwen, vers 8-9. Hij, die zich aan Gods leiding en regering overgeeft met een volkomen vertrouwen op Gods wijsheid macht en goedheid, is zekerder

van veiligheid en rust, dan wanneer alle koningen en potentaten van de aarde het op zich nemen om hem te beschermen.

B. Het stelde hem instaat om in dat vertrouwen te juichen en te triomferen.
a. Hij juicht en roemt in God en in zijn betrekking tot Hem, vers 6. "De Heere is bij mij. Hij is een rechtvaardig God, en daarom neemt Hij mijn rechtvaardige zaak aan en zal haar voorstaan." Als wij aan Gods zijde zijn, dan is Hij aan de onze, als wij voor Hem en met Hem zijn, dan is Hij voor en met ons, vers 7. "De Heere is bij mij en verdedigt mij, onder degenen die mij helpen. Hij is voor mij onder mijn helpers. Hij is alles voor hen en voor mij, en zonder Hem zou ik mijzelf niet kunnen helpen, zou geen vriend, die ik in de wereld heb, mij kunnen helpen." Aldus in vers 14. De Heere is mijn sterkte en psalm, ik maak Hem aldus, zonder Hem ben ik zwak en treurig, maar op Hem steun ik als mijn sterkte, zowel voor doen als voor lijden, en in Hem verlustig ik mij als mijn psalm, waardoor ik uiting geef aan mijn blijdschap en verlichting heb van mijn smart, en Hem aldus makende, bevind ik Hem aldus. Hij versterkt mijn hart met Zijn genade, en verblijdt mijn hart met Zijn vertroostingen." Indien God onze sterkte is, dan moet Hij onze psalm zijn, indien Hij al ons werk in ons werkt, dan moet Hij alle lof en eer van ons hebben. God is soms de sterkte van Zijn volk als Hij niet hun psalm is, zij hebben geestelijke steun als zij geen geestelijke blijdschap of verlustiging hebben, maar als Hij beide voor ons is, dan hebben wij grotelijks reden om in Hem te juichen en te triomferen, want als Hij onze sterkte en onze psalm is, dan is Hij niet alleen onze Zaligmaker, maar onze zaligheid, want onze sterkte zijnde, beschermt en bewaart Hij ons tot de zaligheid, en onze psalm zijnde, is dit een voorsmaak en onderpand van de zaligheid.

b. Hij triomfeert over zijn vijanden. Nu zal zijn hoofd boven hen verhoogd worden, want

Ten eerste. Hij is er zeker van, dat zij hem niet kunnen schaden. "God is voor mij, en dus zal ik niet vrezen wat een mens mij doen kan." vers 6. Hij kan hen trotseren, en wordt door hun aanslagen tegen hem niet ontrust." Zij kunnen niets tegen mij doen, dan hetgeen God hun toelaat te doen. Zij kunnen mij niet wezenlijk schaden, want zij kunnen geen scheiding maken tussen mij en God, zij kunnen niets doen dan hetgeen God mij zal doen medewerken ten goede. De vijand is een mens, een afhankelijk schepsel, wiens macht beperkt Is en onderworpen aan een hogere macht, en daarom zal ik hem niet vrezen." Wie zijt gij dat gij vreest voor de mens, die sterven zal?" Jesaja 51:12. De apostel haalt dit aan met toepassing op alle Christenen, Hebreeën 13:6. Zij kunnen vrijmoedig zeggen, even vrijmoedig als David zelf: De Heere is mij een helper, en ik zal niet vrezen wat mij een mens doen zal, laat hem zijn ergst doen.

Ten tweede. Hij is er zeker van dat hij hun ten laatste te sterk zal wezen: "ik zal mijn lust zien aan degenen, die mij haten, vers 7, ik zal hen teleurgesteld zien in hun plannen tegen mij, ja meer: in de naam des Heeren zal ik hen verhouwen, vers 10-12. Ik vertrouw in de naam des Heeren dat ik hen zal verderven, en in Zijn naam zal ik tegen hen uitgaan, steunende op Zijn kracht, door Hem gevolmachtigd, en met het oog op Zijn heerlijkheid, niet vertrouwende op mijzelf, of mijzelf wrekende." Aldus ging hij uit tegen Goliath in de naam van de God Israëls, 1 Samuel 17:45. David zegt dit als type van Christus, die over de machten van de duisternis heeft getriomfeerd, hen heeft uitgetogen en in het openbaar tentoongesteld.

c. Hij triomfeert in de zekerheid van de voortduur van zijn welvaart, van zijn overwinning en zijns levens.

Ten eerste. Van zijn welvaart, vers 15. In de tenten van de rechtvaardigen is een stem des gejuichs en des heils, inzonderheid in de mijne, in mijn gezin. De woningen van de rechtvaardigen in deze wereld zijn slechts tenten, gering en beweeglijk, wij hebben hier geen

stad, geen blijvende stad. Maar deze tenten zijn voor hen aangenamer dan de paleizen van de goddelozen het voor hen zijn, want in het huis, waar de Godsdienst heerst**:**
1. Is heil, veiligheid tegen kwaad, een voorsmaak van de eeuwige zaligheid, die aan dit huis geschied is, Lukas 19:9.
2. Waar heil is, daar is reden tot juichen. Heilige blijdschap wordt de vreugde des heils genoemd, want daarin is overvloedige reden tot vreugde.
3. Waar blijdschap is, daar behoort de stem des gejuichs gehoord te worden, lof en dankzegging. Laat God gediend worden met blijdschap en verheuging des harten, en laat de stem van dat gejuich dagelijks gehoord worden in ons gezin tot verheerlijking van God en tot aanmoediging van anderen.

Ten tweede. Van deze overwinning. De rechterhand des Heeren doet krachtige daden, vers 15, en is verhoogd, want (gelijk sommigen het lezen) zij heeft mij verhoogd. De rechterhand van Gods kracht is ten dienste van Zijn volk, en zij werkt krachtdadig voor hen, en daarom zegevierend. Immers, welke moeilijkheid kan stand houden voor Gods kracht? Wij zijn zwak en handelen slechts kleinmoedig, lafhartig voor onszelf, maar God is machtig en doet krachtige daden voor ons, met ijver en vastberadenheid, Jesaja 63:5, 6. Er is bezieling zowel als kracht in alle Gods werkingen voor Zijn volk. En als Gods rechterhand krachtige daden doet voor ons heil, dan behoort zij verhoogd te worden in onze lof. Ten derde. Van zijn leven, vers 17. "Ik zal niet sterven door de handen mijner vijanden, die mij naar het leven staan, maar leven en de werken des Heeren vertellen. Ik zal le ven als een gedenkzuil van Gods goedertierenheid en macht, Zijn werken zullen in mij openbaar worden, en ik zal het tot mijn levenswerk maken om God te loven en groot te maken, dit beschouwende als het doel mijner bewering." Het is niet de moeite waard om voor enigerlei ander doel te leven, dan om Gods werken te vertellen, tot Zijn eer en tot aanmoediging van anderen om Hem te dienen. Zodanigen waren de triomfen van de Zone Davids in de zekerheid, die Hij had van het welslagen van Zijn onderneming, en dat het welbehagen des Heeren door Zijn hand gelukkig zou voorgaan**.**

PSALM 118:19-29

Wij hebben hier een treffende profetie van de vernedering en verhoging van onze Heere Jezus, van Zijn lijden, en de heerlijkheid daarna volgende. Petrus heeft dit aldus op de overpriesters en schriftgeleerden toegepast, en niemand hunner kon hem beschuldigen van het verkeerd toe te passen, Handelingen 4:11.
Merk hier nu op:

I. De woorden, waarmee deze kostelijke profetie ingeleid wordt, vers 19-21.
1. De psalmist begeert toegang tot Gods heiligdom, om er de heerlijkheid te bezingen van Hem, die komt in de naam des Heeren. Doet mij de poorten van de gerechtigheid open. Zo werden de poorten des tempels genoemd, omdat zij gesloten waren voor de onbesnedenen en het de vreemdeling verboden was er toe te naderen, daar de offeranden, die er geofferd werden, offeranden der gerechtigheid genoemd werden. Zij, die in gemeenschap met God wensen te komen in heilige inzettingen, moeten God nederig om toegang verzoeken. En als de poorten van de gerechtigheid ons geopend zijn, dan moeten wij daardoor ingaan, moeten, in zoverre het ons geoorloofd is, het heilige der heiligen binnengaan, en de Heere loven. Wat wij binnen de poorten Gods te doen hebben, is God te loven, wij moeten dus verlangen dat de poorten des hemels ons geopend zullen worden, opdat wij ingaan zullen en wonen in Gods huis hierboven, waar wij Hem steeds zullen loven.

2. Hij ziet zich de toegang vergund, vers 20. Dit is de poort des Heeren, de poort die Hij verordineerd heeft, door welke de rechtvaardigen zullen ingaan, alsof Hij zei: "De poort, aan welke gij geklopt hebt, is geopend, en gij zijt welkom. Klop en u zal opengedaan worden." Sommigen zien in deze poort Christus, door wie wij in gemeenschap worden opgenomen met God en onze lof wordt aangenomen. Hij is de weg, er is geen komen tot de Vader dan door Hem, Johannes 14:6. Hij is de deur van de schapen, Johannes 10:9, Hij is de poort des tempels, door wie, en door wie alleen, de rechtvaardigen, en deze alleen, zullen ingaan en komen tot Gods gerechtigheid, zoals de uitdrukking is Psalm 69:28. De psalmist juicht in de ontdekking dat de poort van de gerechtigheid, die zo lang gesloten was en waaraan zo lang geklopt is geworden, nu eindelijk geopend is.

3. Hij belooft dankzegging te doen aan God voor deze gunst, vers 21. Ik zal U loven. Zij die Christus dag op zo'n grote afstand gezien hebben, vonden reden om God te loven voor dit vooruitzicht, want in Hem zagen zij dat God hen had gehoord, de gebeden had gehoord van de Oud-Testamentische heiligen om de komst van de Messias, die hun heil zou wezen.

II. De profetie zelf, vers 22, 23. Dit kan betrekking hebben op Davids verhoging, hij was de steen, die Saul en zijn hovelingen hadden verworpen, maar door de wondervolle voorzienigheid Gods was hij tot de hoeksteen van het gebouw gemaakt. Maar het ziet voornamelijk op Christus, en hier hebben wij**:**

1. Zijn vernedering. Hij is de steen, die de bouwlieden verworpen hebben, Hij is "de steen die zonder hand van de berg werd afgehouwen" Daniel 2:34. Hij is een steen, niet alleen vanwege kracht en vastheid en duurzaamheid maar ook voor leven in het gebouw van de geestelijke tempel, en "een dierbare kostelijke steen," 1 Petrus 2:6, want het fundament van de Evangeliekerk moet van saffieren zijn, Jesaja 54:11. Deze steen werd verworpen door de bouwlieden, door de oversten en het volk van de Joden, Handelingen 4:8, 10, 11. Zij weigerden Hem te erkennen als de steen, de beloofde Messias, zij wilden hun geloof niet op Hem bouwen, zich niet bij Hem voegen, zij wilden geen gebruik van Hem maken, maar gingen voort te bouwen zonder Hem, zij hebben Hem "verloochend voor het aangezicht van Pilatus," Handelingen 3:13, toen zij zeiden: "Wij hebben geen koning dan de keizer". Zij vertraden deze steen, wierpen hem onder het puin en afval van de stad, ja zij struikelden er over. Dit was een smaad voor Christus, maar het bleek het verderf te zijn van hen, die Hem alzo licht geacht hebben. De verwerpers van Christus worden verworpen door God.

2. Zijn verhoging. Hij is tot een hoofd des hoeks geworden, Hij is bevorderd tot de hoogste trap beide van eer en van nuttigheid om boven allen en alles in allen te zijn. Hij is de hoofdsteen in het fundament, waarin Jood en heiden verenigd zijn, om een heilig huis op te bouwen. Hij is de voornaamste hoeksteen, waarin het gebouw voltooid is, en die in allen de eerste moet zijn, als de overste leidsman en voleinder onzes geloofs. Zo uitermate heeft God hem verhoogd, omdat Hij zichzelf vernederd heeft, en wij moeten Hem in overeenstemming met Gods bedoeling tot de grond maken van onze hoop, het middelpunt van onze eenheid en het doel van ons leven. Het leven is mij Christus.

3. De hand van God in dit alles. Dit is van de Heere geschied, het is Van de Heere, het is het voortbrengsel van Zijn raad, beide de vernedering en de verhoging van de Heere Jezus, waren Zijn doen, Handelingen 2:23, 4:27,28. Hij zond Hem, verzegelde Hem, Zijn hand ging met Hem door geheel Zijn onderneming, en van het begin tot het einde heeft Hij Zijns Vaders wil gedaan, en dit behoort wonderlijk te zijn in onze ogen. Christus naam is Wonderlijk en de verlossing, die Hij gewrocht heeft, is het verbazingwekkendere van alle Gods wonderwerken. Het is hetgeen de engelen begerig zijn in te zien, en dat zij tot in alle eeuwigheid zullen

bewonderen, veel meer nog behoren wij het te bewonderen, die er alles aan verschuldigd zijn. Buiten alle twijfel, de verborgenheid van de Godzaligheid is groot.

III. De blijdschap, waarmee deze profetie ontvangen is, en het gejuich, waarmee zij bekend gemaakt werd.
1. Laat de dag met grote blijdschap tot eer van God worden gevierd, vers 24. Dit is de dag, die de Heere gemaakt heeft. De gehele tijd van de Evangeliebedeling, deze welaangename tijd, deze dag des heils, is wat de Heere hem gemaakt heeft, het is een voortdurend feest, dat met blijdschap gevierd moet worden. Of het kan zeer gevoegelijk verstaan worden van de Christelijke sabbat, die wij heiligen ter gedachtenis aan Christus' opstanding, toen de verworpen steen begon verhoogd te worden. En zo:
a. Is hier de leer van de Christelijke sabbat: het is de dag, die de Heere gemaakt heeft, merkwaardig heeft gemaakt, heilig heeft gemaakt, onderscheiden heeft van andere dagen gemaakt heeft voor de mens, daarom wordt hij de dag des Heeren genoemd, want hij draagt Zijn beeld en opschrift.
b. De plicht van de sabbat, het werk van de dag, dat het gedaan moet worden op zijn dag: laat ons op hem ons verheugen en verblijd zijn, niet alleen in de inzetting van de dag, dat er zo'n dag ingesteld is, maar in de aanleiding ervan dat Christus tot een hoofd des hoeks is geworden. Daar behoren we ons in te verblijden beide als Zijn eer en ons voordeel. Sabbatdagen moeten dagen van verheuging zijn, en dan zijn zij ons als dagen des hemels. Zie welk een goede meester wij dienen, die, een dag ingesteld hebbende voor Zijn dienst, bepaalt dat hij in heilige vreugde doorgebracht moet worden.

2. Laat ons de verhoogde Verlosser ontmoeten met blijde hosanna's, vers 25, 26.
a. Laat Hem de toejuichingen hebben des volks, zoals dit gebruikelijk is bij de inhuldiging van een vorst. Laat iedereen van Zijn trouwe onderdanen juichen van vreugde. Och Heere, geef nu heil. Dit is als Vivat Rex; Leve de koning en duidt op hartelijke vreugde wegens zijn komst op de troon, een algehele voldoening over Zijn regering en een ijvervolle genegenheid voor haar eer en haar belangen. Hosanna betekent *Behoud nu.*
a. "Heere, ik bid U, behoud me, laat deze Zaligmaker mijn Zaligmaker zijn, en te dien einde mijn regeerder, laat mij onder Zijn bescherming worden genomen en erkend als een van Zijn gewillige onderdanen. Zijn vijanden zijn mijn vijanden, Heere, ik smeek U, behoud, red mij van hen. Doe mij delen in de voorspoed die Zijn koninkrijk met zich brengt voor hen die het aannemen. Laat mijn ziel gezond zijn en welvaren in de vrede en de gerechtigheid, die Zijn regering met zich brengt, Psalm 72:3. Laat mij de overwinning behalen over de lusten, die krijg voeren tegen mijn ziel, en laat de Goddelijke genade voortgaan in mijn hart, overwinnende en opdat zij overwonne." b. "Heere, ik bid U, bewaar Hem, de Zaligmaker zelf, zend Hem voorspoed in al Zijn ondernemingen, geef voorspoed aan Zijn Evangelie, en laat het krachtig zijn door God tot neerwerping van de sterkten, en om de zielen tot haar trouw aan Hem te brengen. Laat Zijn naam geheiligd worden, Zijn koninkrijk komen, Zijn wil geschieden", laat er aldus gedurig voor Hem worden gebeden, Psalm 72:15. Als wij op de dag des Heeren blij zijn en ons verheugen in Zijn koninkrijk, dan moeten wij bidden dat het al meer en meer zal worden bevorderd en worden bevestigd op de puinhopen van het rijk des duivels. Toen Christus Zijn openbare intocht deed in Jeruzalem, werd Hij aldus begroet door hen, die het goede voor Hem wensten, Mattheüs 21:9. Hosanna de Zone Davids, leve koning Jezus, Hij heerse en regere tot in eeuwigheid.

b. Laat de priesters, de dienaren des Heeren, het hunne doen in deze grote plechtigheid, vers 26.

(1). Laat hen de vorst zegenen met hun lof. Gezegend zij hij, die daar komt in de naam des Heeren. Jezus Christus is Hij, die komt, "ho erchomenos," Hij die komen zou en zal wederkomen, Openbaring 1:8. Hij komt in de naam des Heeren met een opdracht van Hem, om voor Hem te handelen, Zijn wil te doen en Zijn eer te zoeken, en daarom moeten wij zeggen: Gezegend zij Hij, die komt, wij moeten ons er in verblijden dat Hij gekomen is, wij moeten goed van Hem spreken, Hem bewonderen, Hem hogelijk eren en achten als een, aan wie wij eeuwige verplichting hebben, Hem de gezegende Jezus noemen, gezegend tot in eeuwigheid, Psalm 45:3. Wij moeten Hem welkom heten in ons hart, zeggende, "Kom in, Gij gezegende des Heeren, kom in door uw genade en Uw Geest en neem bezit van mij als Uw eigendom." Wij moeten Zijn getrouwe dienstknechten zegenen, die komen in Zijn naam en hen ontvangen om Zijnentwil, Jesaja 52:7, Johannes 13:20. Wij moeten bidden voor de uitbreiding en stichting van Zijn kerk, voor het rijpen van de dingen voor Zijn wederkomst, en dan, dat Hij, die gezegd heeft: Ja, Ik kom haastelijk, alzo zal komen.

(2). Laat hen het volk zegenen met hun gebeden, Wij zegenen ulieden uit het huis des Heeren. Christus dienstknechten zijn niet slechts gevolmachtigd, maar aangesteld om in Zijn naam een zegen uit te spreken over al Zijn trouwe onderdanen, die Hem en Zijn regering in oprechtheid liefhebben, Eféze 6:24. Wij verzekeren u dat ge in en door Jezus Christus gezegend zijt, want Hij is gekomen om u te zegenen. Gij zijt "gezegend uit het huis des Heeren met geestelijke zegeningen in de hemel," Eféze 1:3, en daarom hebt gij reden om Hem te zegenen, die u aldus gezegend heeft.

3. Laat dankoffers geofferd worden tot Zijn eer, die voor ons het grote zoenoffer geofferd heeft, vers 27. Hier is:
a. Het voorrecht, dat wij hebben door Jezus Christus, de Heere is God, die ons licht gegeven heeft. God is Jehovah, is bekend bij die naam, een God, die volbrengt wat Hij heeft beloofd en voleindt wat Hij heeft begonnen. Hij heeft ons licht gegeven, Hij heeft ons de kennis gegeven van zichzelf en van Zijn wil, Hij heeft ons bescheen aldus sommigen, het licht Zijns aangezichts over ons verheven, Hij heeft ons aanleiding gegeven tot blijdschap en verheuging, hetgeen licht is voor de ziel, door ons het vooruitzicht te geven op eeuwig licht in de hemel.
b. De plicht, die door dit voorrecht wordt geëist: Bindt het feestoffer met touwen, opdat, als het geslacht is, het bloed ervan op de hoornen des altaars gesprengd worde volgens het voorschrift van de wet. Of misschien was het de gewoonte hoewel wij daar nergens elders van lezen om het offer aan de hoornen des altaars te binden, terwijl de dingen in gereedheid werden gebracht om het te slachten. Of dit kan hier een bijzondere betekenis hebben: het offer, dat wij Gode moeten offeren uit dankbaarheid voor verlossende liefde, bestaat in onszelf, niet om geslacht te worden op het altaar, maar om "levende offeranden" te zijn, Romeinen 12:1, om gebonden te worden aan het altaar, als geestelijke offeranden van gebed en lofzegging, waarin ons hart vast verbonden moet zijn, zoals het offer met touwen aan de hoornen van het altaar gebonden was, om niet terug te deinzen. Eindelijk. De psalmist besluit met zijn eigen dankerkentenis voor de Goddelijke genade, en hij roept anderen op, om er zich met hem in te verenigen, vers 28, 29.

(1). Hij zal zelf God loven en er naar streven om Hem te verhogen in zijn hart en in het hart van anderen, en dat wel om zijn verbondsbetrekking tot Hem en zijn deel aan Hem. " Gij zijt mijn God, op wie ik steun en aan wie ik toegewijd ben, die mij erkent en die door mij erkend wordt, daarom zal ik U loven."
(2). Hij wil dat allen, die om hem heen zijn, God zullen danken voor de verkondiging van deze grote blijdschap voor al het volk, dat er een Verlosser is, namelijk Christus de Heere. Het is in Hem, dat God goed is voor de mens en dat Zijn goedertierenheid tot in eeuwigheid is, in

Hem is het verbond van de genade gemaakt, en in Hem is het bevestigd en tot een eeuwig verbond gemaakt. Hij eindigt deze psalm zoals hij hem is begonnen, vers 1, want Gods heerlijkheid moet de alfa en de omega, het begin en het einde zijn van al onze gebeden tot Hem, van alles wat wij tot Hem zeggen en van Hem vragen. Uw naam worde geheiligd, en Uwer is de heerlijkheid. En dit besluit gevoegelijk een profetie van Christus. De engelen doen dankzegging voor de verlossing van de mens. "Ere zij God in de hoogste hemelen," Lukas 2:14, want er is "vrede op aarde," waarop wij moeten antwoorden met onze hosanna's zoals zij het gedaan hebben, Lukas 19:38. Vrede zij in de hemel jegens ons door Christus, en daarom: heerlijkheid in de hoogste plaatsen.

PSALM 119

1 Aleph. Welgelukzalig zijn de oprechten van wandel, die in de wet des HEEREN gaan. 2 Welgelukzalig zijn zij, die Zijn getuigenissen onderhouden, die Hem van ganser harte zoeken; 3 Ook geen onrecht werken, maar wandelen in Zijn wegen. 4 HEERE! Gij hebt geboden, dat men Uw bevelen zeer bewaren zal. 5 Och, dat mijn wegen gericht werden, om Uw inzettingen te bewaren! 6 Dan zou ik niet beschaamd worden, wanneer ik merken zou op al Uw geboden. 7 Ik zal U loven in oprechtheid des harten, als ik de rechten Uwer gerechtigheid geleerd zal hebben. 8 Ik zal Uw inzettingen bewaren; verlaat mij niet al te zeer. 9 Beth. Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij dat houdt naar Uw woord. 10 Ik zoek U met mijn gehele hart, laat mij van Uw geboden niet afdwalen. 11 Ik heb Uw rede in mijn hart verborgen, opdat ik tegen U niet zondigen zou. 12 HEERE! Gij zijt gezegend; leer mij Uw inzettingen. 13 Ik heb met mijn lippen verteld al de rechten Uws monds. 14 Ik ben vrolijker in de weg Uwer getuigenissen, dan over allen rijkdom. 15 Ik zal Uw bevelen overdenken, en op Uw paden letten. 16 Ik zal mijzelven vermaken in Uw inzettingen; Uw woord zal ik niet vergeten. 17 Gimel. Doe wel bij Uw knecht, dat ik leve en Uw woord beware. 18 Ontdek mijn ogen, dat ik aanschouwe de wonderen van Uw wet. 19 Ik ben een vreemdeling op de aarde, verberg Uw geboden voor mij niet. 20 Mijn ziel is verbroken vanwege het verlangen naar Uw oordelen te aller tijd. 21 Gij scheldt de vervloekte hovaardigen, die van Uw geboden afdwalen. 22 Wentel van mij versmaadheid en verachting, want ik heb Uw getuigenissen onderhouden. 23 Als zelfs de vorsten zittende tegen mij gesproken hebben, heeft Uw knecht Uw inzettingen betracht. 24 Ook zijn Uw getuigenissen mijn vermakingen, en mijn raadslieden. 25 Daleth. Mijn ziel kleeft aan het stof; maak mij levend naar Uw woord. 26 Ik heb U mijn wegen verteld, en Gij hebt mij verhoord; leer mij Uw inzettingen. 27 Geef mij de weg Uwer bevelen te verstaan, opdat ik Uw wonderen betrachte. 28 Mijn ziel druipt weg van treurigheid; richt mij op naar Uw woord. 29 Wend van mij de weg der valsheid, en verleen mij genadiglijk Uw wet. 30 Ik heb verkoren de weg der waarheid, Uw rechten heb ik mij voorgesteld. 31 Ik kleef vast aan Uw getuigenissen; o HEERE! beschaam mij niet. 32 Ik zal de weg Uwer geboden lopen, als Gij mijn hart verwijd zult hebben. 33 He. HEERE! leer mij de weg Uwer inzettingen, en ik zal hem houden ten einde toe. 34 Geef mij het verstand, en ik zal Uw wet houden; ja, ik zal ze onderhouden met gansen harte. 35 Doe mij treden op het pad Uwer geboden, want daarin heb ik lust. 36 Neig mijn hart tot Uw getuigenissen, en niet tot gierigheid. 37 Wend mijn ogen af, dat zij geen ijdelheid zien; maak mij levend door Uw wegen. 38 Bevestig Uw toezegging aan Uw knecht, die Uw vreze toegedaan is. 39 Wend mijn smaadheid af, die ik vreze, want Uw rechten zijn goed. 40 Zie, ik heb een begeerte tot Uw bevelen; maak mij levend door Uw gerechtigheid. 41 Vau. En dat mij Uw goedertierenheden overkomen, o HEERE! Uw heil, naar Uw toezegging; 42 Opdat ik mijn smader wat heb te antwoorden, want ik vertrouw op Uw woord. 43 En ruk het woord der waarheid van mijn mond niet al te zeer, want ik hoop op Uw rechten. 44 Zo zal ik Uw wet steeds onderhouden, eeuwiglijk en altoos. 45 En ik zal wandelen in de ruimte, omdat ik Uw bevelen gezocht heb. 46 Ook zal ik voor koningen spreken van Uw getuigenissen, en mij niet schamen. 47 En ik zal mij vermaken in Uw geboden, die ik liefheb. 48 En ik zal mijn handen opheffen naar Uw geboden, die ik liefheb, en ik zal Uw inzettingen betrachten. 49 Zain. Gedenk des woords, tot Uw knecht gesproken, op hetwelk Gij mij hebt doen hopen. 50 Dit is mijn troost in mijn ellende, want Uw toezegging heeft mij levend gemaakt. 51 De hovaardigen hebben mij boven mate zeer bespot; nochtans ben ik van Uw wet niet geweken. 52 Ik heb gedacht, o HEERE! aan Uw oordelen vanouds aan, en heb mij getroost. 53 Grote beroering heeft mij bevangen vanwege de goddelozen, die Uw wet verlaten. 54 Uw inzettingen zijn mij gezangen geweest, ter plaatse mijner vreemdelingschappen. 55 HEERE! des nachts ben ik Uws Naams gedachtig geweest, en heb Uw wet bewaard. 56 Dat is mij geschied, omdat ik Uw bevelen bewaard heb. 57 Cheth. De HEERE is mijn deel, ik heb gezegd, dat ik Uw woorden zal bewaren. 58 Ik heb Uw aanschijn ernstelijk gebeden van ganser harte, wees mij genadig naar Uw toezegging. 59 Ik heb mijn wegen bedacht, en heb mijn voeten gekeerd tot Uw getuigenissen. 60 Ik heb gehaast, en niet vertraagd Uw geboden te onderhouden. 61 De goddeloze hopen hebben mij beroofd; nochtans heb ik Uw wet niet vergeten. 62 Te middernacht sta ik op, om U te loven voor de rechten Uwer gerechtigheid. 63 Ik ben een gezel van allen, die U vrezen, en van hen, die Uw bevelen onderhouden. 64 HEERE! de aarde is vol van Uw goedertierenheid; leer mij Uw inzettingen. 65 Teth. Gij hebt bij Uw knecht goed gedaan, HEERE, naar Uw woord. 66 Leer mij een goeden zin en wetenschap, want ik heb aan Uw geboden geloofd. 67 Eer ik verdrukt werd, dwaalde ik, maar nu onderhoud ik Uw woord. 68 Gij zijt goed en goeddoende; leer mij Uw inzettingen. 69 De hovaardigen hebben leugens tegen mij gestoffeerd; doch

ik bewaar Uw bevelen van ganser harte. 70 Hun hart is vet als smeer; maar ik heb vermaak in Uw wet. 71 Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest, opdat ik Uw inzettingen leerde. 72 De wet Uws monds is mij beter, dan duizenden van goud of zilver. 73 Jod. Uw handen hebben mij gemaakt, en bereid; maak mij verstandig, opdat ik Uw geboden lere. 74 Die U vrezen, zullen mij aanzien, en zich verblijden, omdat ik op Uw woord gehoopt heb. 75 Ik weet, HEERE! dat Uw gerichten de gerechtigheid zijn, en dat Gij mij uit getrouwheid verdrukt hebt. 76 Laat toch Uw goedertierenheid zijn om mij te troosten, naar Uw toezegging aan Uw knecht. 77 Laat mij Uw barmhartigheden overkomen, opdat ik leve, want Uw wet is al mijn vermaking. 78 Laat de hovaardigen beschaamd worden, omdat zij mij met leugen neergestoten hebben; doch ik betracht Uw geboden. 79 Laat hen tot mij keren, die U vrezen, en die Uw getuigenissen kennen. 80 Laat mijn hart oprecht zijn tot Uw inzettingen, opdat ik niet beschaamd worde. 81 Caph. Mijn ziel is bezweken van verlangen naar Uw heil; op Uw woord heb ik gehoopt. 82 Mijn ogen zijn bezweken van verlangen naar Uw toezegging, terwijl ik zeide: Wanneer zult Gij mij vertroosten? 83 Want ik ben geworden als een lederen zak in de rook; doch Uw inzettingen heb ik niet vergeten. 84 Hoe vele zullen de dagen Uws knechts zijn? Wanneer zult Gij recht doen over mijn vervolgers? 85 De hovaardigen hebben mij putten gegraven, hetwelk niet is naar Uw wet. 86 Al Uw geboden zijn waarheid; zij vervolgen mij met leugen, help mij. 87 Zij hebben mij bijna vernietigd op de aarde, maar ik heb Uw bevelen niet verlaten. 88 Maak mij levend naar Uw goedertierenheid, dan zal ik de getuigenis Uws monds onderhouden. 89 Lamed. O HEERE! Uw woord bestaat in der eeuwigheid in de hemelen. 90 Uw goedertierenheid is van geslacht tot geslacht; Gij hebt de aarde vastgemaakt, en zij blijft staan; 91 Naar Uw verordeningen blijven zij nog heden staan, want zij allen zijn Uw knechten. 92 Indien Uw wet niet ware geweest al mijn vermaking, ik ware in mijn druk al lang vergaan. 93 Ik zal Uw bevelen in der eeuwigheid niet vergeten, want door dezelve hebt Gij mij levend gemaakt. 94 Ik ben Uw, behoud mij, want ik heb Uw bevelen gezocht. 95 De goddelozen hebben op mij gewacht, om mij te doen vergaan; ik neem acht op Uw getuigenissen. 96 In alle volmaaktheid heb ik een einde gezien; maar Uw gebod is zeer wijd. 97 Mem. Hoe lief heb ik Uw wet! Zij is mijn betrachting de gansen dag. 98 Zij maakt mij door Uw geboden wijzer, dan mijn vijanden zijn, want zij is in eeuwigheid bij mij. 99 Ik ben verstandiger dan al mijn leraars, omdat Uw getuigenissen mijn betrachting zijn. 100 Ik ben voorzichtiger dan de ouden, omdat ik Uw bevelen bewaard heb. 101 Ik heb mijn voeten geweerd van alle kwade paden, opdat ik Uw woord zou onderhouden. 102 Ik ben niet geweken van Uw rechten, want Gij hebt mij geleerd. 103 Hoe zoet zijn Uw redenen mijn gehemelte geweest, meer dan honig mijn mond! 104 Uit Uw bevelen krijg ik verstand, daarom haat ik alle leugenpaden. 105 Nun. Uw woord is een lamp voor mijn voet, en een licht voor mijn pad. 106 Ik heb gezworen, en zal het bevestigen, dat ik onderhouden zal de rechten Uwer gerechtigheid. 107 Ik ben gans zeer verdrukt, HEERE! maak mij levend naar Uw woord. 108 Laat U toch, o HEERE! welgevallen de vrijwillige offeranden mijns monds, en leer mij Uw rechten. 109 Mijn ziel is gedurig in mijn hand; nochtans vergeet ik Uw wet niet. 110 De goddelozen hebben mij een strik gelegd; nochtans ben ik niet afgedwaald van Uw bevelen. 111 Ik heb Uw getuigenissen genomen tot een eeuwige erve, want zij zijn mijns harten vrolijkheid. 112 Ik heb mijn hart geneigd, om Uw inzettingen eeuwiglijk te doen, ten einde toe. 113 Samech. Ik haat de kwade ranken, maar heb Uw wet lief. 114 Gij zijt mijn Schuilplaats en mijn Schild; op Uw Woord heb ik gehoopt. 115 Wijkt van mij, gij boosdoeners! dat ik de geboden mijns Gods moge bewaren. 116 Ondersteun mij naar Uw toezegging, opdat ik leve; en laat mij niet beschaamd worden over mijn hope. 117 Ondersteun mij, zo zal ik behouden zijn; dan zal ik mij steeds in Uw inzettingen vermaken. 118 Gij vertreedt al degenen, die van Uw inzettingen afdwalen, want hun bedrog is leugen. 119 Gij doet alle goddelozen der aarde weg als schuim, daarom heb ik Uw getuigenissen lief. 120 Het haar mijns vleses is te berge gerezen van verschrikking voor U, en ik heb gevreesd voor Uw oordelen. 121 Ain. Ik heb recht en gerechtigheid gedaan; geef mij niet over aan mijn onderdrukkers. 122 Wees borg voor Uw knecht ten goede; laat de hovaardigen mij niet onderdrukken. 123 Mijn ogen zijn bezweken van verlangen naar Uw heil, en naar de toezegging Uwer rechtvaardigheid. 124 Doe bij Uw knecht naar Uw goedertierenheid, en leer mij Uw inzettingen. 125 Ik ben Uw knecht, maak mij verstandig, en ik zal Uw getuigenissen kennen. 126 Het is tijd voor de HEERE, dat Hij werke, want zij hebben Uw wet verbroken. 127 Daarom heb ik Uw geboden lief, meer dan goud, ja, meer dan het fijnste goud. 128 Daarom heb ik al Uw bevelen, van alles, voor recht gehouden; maar alle valse pad heb ik gehaat. 129 Pe. Uw getuigenissen zijn wonderbaar, daarom bewaart ze mijn ziel. 130 De opening Uwer woorden geeft licht, de slechten verstandig makende. 131 Ik heb mijn mond wijd opengedaan, en gehijgd, want

ik heb verlangd naar Uw geboden. 132 Zie mij aan, wees mij genadig, naar het recht aan degenen, die Uw Naam beminnen. 133 Maak mijn voetstappen vast in Uw Woord, en laat geen ongerechtigheid over mij heersen. 134 Verlos mij van des mensen overlast, en ik zal Uw bevelen onderhouden. 135 Doe Uw aangezicht lichten over Uw knecht, en leer mij Uw inzettingen. 136 Waterbeken vlieten af uit mijn ogen, omdat zij Uw wet niet onderhouden. 137 Tsade. HEERE! Gij zijt rechtvaardig, en elkeen Uwer oordelen is recht. 138 Gij hebt de gerechtigheid Uwer getuigenissen, en de waarheid hogelijk geboden. 139 Mijn ijver heeft mij doen vergaan, omdat mijn wederpartijders Uw woorden vergeten hebben. 140 Uw woord is zeer gelouterd, en Uw knecht heeft het lief. 141 Ik ben klein en veracht, doch Uw bevelen vergeet ik niet. 142 Uw gerechtigheid is gerechtigheid in eeuwigheid, en Uw wet is de waarheid. 143 Benauwdheid en angst hebben mij getroffen, doch Uw geboden zijn mijn vermakingen. 144 De gerechtigheid Uwer getuigenissen is in der eeuwigheid; doe ze mij verstaan, zo zal ik leven. 145 Koph. Ik heb van ganser harte geroepen: verhoor mij, o HEERE! ik zal Uw inzettingen bewaren. 146 Ik heb U aangeroepen, verlos mij, en ik zal Uw getuigenissen onderhouden. 147 Ik ben de morgen schemering voorgekomen, en heb geschrei gemaakt; op Uw woord heb ik gehoopt. 148 Mijn ogen komen de nacht waken voor, om Uw rede te betrachten. 149 Hoor mijn stem naar Uw goedertierenheid, o HEERE! maak mij levend naar Uw recht. 150 Die kwade praktijken najagen, genaken mij, zij wijken verre van Uw wet. 151 Maar Gij, HEERE! zijt nabij, en al Uw geboden zijn waarheid. 152 Vanouds heb ik geweten van Uw getuigenissen, dat Gij ze in eeuwigheid gegrond hebt. 153 Resch. Zie mijn ellende aan, en help mij uit, want Uw wet heb ik niet vergeten. 154 Twist mijn twistzaak, en verlos mij, maak mij levend, naar Uw toezegging. 155 Het heil is verre van de goddelozen, want zij zoeken Uw inzettingen niet. 156 HEERE! Uw barmhartigheden zijn vele; maak mij levend naar Uw rechten. 157 Mijn vervolgers en mijn wederpartijders zijn vele, maar van Uw getuigenissen wijk ik niet. 158 Ik heb gezien degenen, die trouweloos handelen, en het verdroot mij, dat zij Uw woord niet onderhielden. 159 Zie aan, dat ik Uw bevelen lief heb, o HEERE! maak mij levend naar Uw goedertierenheid. 160 Het begin Uws woords is waarheid, en in der eeuwigheid is al het recht Uwer gerechtigheid. 161 Schin. De vorsten hebben mij vervolgd zonder oorzaak; maar mijn hart heeft gevreesd voor Uw woord. 162 Ik ben vrolijk over Uw toezegging, als een, die een groten buit vindt. 163 Ik haat de valsheid, en heb er een gruwel van; maar Uw wet heb ik lief. 164 Ik loof U zevenmaal des daags, over de rechten Uwer gerechtigheid. 165 Die Uw wet beminnen, hebben groten vrede, en zij hebben geen aanstoot. 166 O HEERE! ik hoop op Uw heil, en doe Uw geboden. 167 Mijn ziel onderhoudt Uw getuigenissen, en ik heb ze zeer lief. 168 Ik onderhoud Uw bevelen en Uw getuigenissen, want al mijn wegen zijn voor U. 169 Thau. O HEERE! laat mijn geschrei voor Uw aanschijn genaken, maak mij verstandig naar Uw woord. 170 Laat mijn smeken voor Uw aanschijn komen, red mij naar Uw toezegging. 171 Mijn lippen zullen Uw lof overvloedig uitstorten, als Gij mij Uw inzettingen zult geleerd hebben. 172 Mijn tong zal spraak houden van Uw rede, want al Uw geboden zijn rechtvaardigheid. 173 Laat Uw hand mij te hulp komen, want ik heb Uw bevelen verkoren. 174 O HEERE! ik verlang naar Uw heil, en Uw wet is al mijn vermaking. 175 Laat mijn ziel leven, en zij zal U loven, en laat Uw rechten mij helpen. 176 Ik heb gedwaald als een verloren schaap; zoek Uw knecht, want Uw geboden heb ik niet vergeten.

Deze psalm staat op zichzelf, hij gelijkt op geen van de andere, overtreft ze alle, en schittert met de helderste glans. Hij is veel langer dan de andere, meer dan twee maal zo lang als een van hen. Het is niet het doen van lange gebeden, dat Christus afkeurt, maar het doen er van om een schijn van vroomheid te hebben, hetgeen aanduidt dat zij op zichzelf goed en aanbevelenswaardig zijn. Het schijnt mij toe dat dit een verzameling is van Davids vrome uitroepen en invallende gedachten, de plotselinge verheffingen van zijn ziel tot God die hij opschreef, zoals zij voorkwamen, en die hij in het laatste gedeelte van zijn tijd uit zijn dagboek heeft bijeengebracht, er vele gelijksoortige woorden aan heeft toegevoegd, en er deze psalm uit heeft samengesteld, waarin slechts zelden samenhang bestaat tussen de verzen, evenals Salomo's spreuken is het een juweelkistje vol gouden ringen, geen keten van gouden schakels. En wij kunnen niet alleen uit het voorbeeld van de psalmist leren om ons te gewennen om zulke vrome uitroepingen te doen als een voortreffelijk middel om gedurige gemeenschap te onderhouden met God, en het hart in toon en neiging te houden voor de meer

gezette en plechtige oefeningen van de Godsvrucht, maar wij moeten ook gebruik maken van de woorden van de psalmist zowel om Godvruchtige aandoeningen bij ons op te wekken als om er uitdrukking aan te geven. Wat sommigen van deze psalm gezegd hebben, is waar: hij, die hem met aandacht leest zal er of door verwarmd, of door beschaamd voorden.

I. Deze psalm is op zeer eigenaardige wijze samengesteld. Hij is verdeeld in twee en twintig afdelingen overeenkomende met het aantal letters van het Hebreeuwse alfabet, en iedere afdeling bestaat uit acht verzen, al de verzen van de eerste afdeling beginnen met Alef, al de verzen van de tweede afdeling met Beth, en zo vervolgens zonder te haperen door de gehele psalm.
Aartsbisschop Tillotson zegt: Er schijnt meer dichterlijke bekwaamheid en welluidendheid in te zijn, dan wij thans gemakkelijk kunnen begrijpen. Sommigen hebben hem het alfabet van de heiligen genoemd, en het ware te wensen dat wij hem even vast in het geheugen hadden, als de eigen letters van ons alfabet, even gemakkelijk als ons A.B.C. Misschien heeft de schrijver het nuttig gevonden voor zichzelf, om deze methode te volgen daar het hem verplichtte om naar gedachten te zoeken ten einde iedere afdeling vol te maken en de letter waarmee hij moest beginnen, kon hem leiden tot een woord, welk woord hem dan een goede volzin kon ingeven, en dat alles is nog weinig genoeg om iets goeds op te wekken in de dorre grond van ons hart. In elk geval zal dit echter nuttig zijn voor hen, die de psalm van buiten willen leren, en hem bij voorkomende gelegenheden gemakkelijk in het geheugen terug te roepen, door de letter komt men op het eerste woord, en dat zal dan het gehele vers in de gedachten brengen.
Aldus kunnen jonge lieden hem gemakkelijk van buiten leren, en hem zoveel beter tot in hoge ouderdom in het geheugen behouden. Mochten er personen zijn, die dit afkeuren als kinderachtig en beuzelachtig, omdat acrostichons thans niet meer in zwang zijn, zo laat hen weten dat de koninklijke psalmist hun afkeuring veracht, hij is een onderwijzer van kinderkens, en indien deze methode hun van nut kan zijn, dan zal hij er zich gaarne toe neerbuigen, indien dit gering is, dan zal hij nog geringer zijn.

II. De algemene strekking van de psalm is de wet te verheerlijken, de voortreffelijkheid en nuttigheid van de Goddelijke openbaring in het licht te stellen en haar ons aan te bevelen, niet alleen voor ons vermaak, om ons er mee te onderhouden, maar om ons te besturen, door het eigen voorbeeld van de psalmist die bij ervaring spreekt van de weldaad, het nut en voordeel ervan, en van de goede indruk, die erdoor op hem werd teweeggebracht, waarvoor hij God looft en van het begin tot het einde vurig bidt voor de voortduur van Gods genade in hem, om hem te besturen en op te wekken op de weg van zijn plicht. Er zijn in deze psalm tien onderscheidene woorden waarbij de Goddelijke openbaring genoemd wordt, en ze zijn synoniem, ieder hunner uitdrukking gevende aan het volle begrip ervan (beide hetgeen ons zegt wat God van ons verwacht, en hetgeen ons zegt wat wij kunnen verwachten van Hem) en van het stelsel van Godsdienst dat er op gegrond is en er door bestuurd wordt.

De dingen, vervat in de Schrift, en die er aan ontleend zijn, worden hier genoemd:
1. Gods WET, omdat ze door Hem, als onze Soeverein, zijn vastgesteld.
2. Zijn WEG, omdat zij de regel zijn beide van Zijn voorzienigheid en van onze gehoorzaamheid.
3. Zijn GETUIGENISSEN, omdat zij plechtig verklaard zijn aan de wereld, en zonder tegenspraak betuigd zijn.
4. Zijn GEBODEN, omdat zij gegeven zijn met gezag, en naar de betekenis van het woord ons overgegeven zijn als een toevertrouwd pand.
5. Zijn VOORSCHRIFTEN, omdat zij ons voorgeschreven zijn.

6. Zijn WOORD, of gezegde, omdat het de openbaring is van Zijn wil, en Christus, het eeuwige Woord, er alles in alles in is.
7. Zijn OORDELEN, omdat zij gevormd zijn in oneindige wijsheid en omdat het daarnaar is, dat wij moeten oordelen en geoordeeld moeten worden.
8. Zijn GERECHTIGHEID, omdat zij allen heilig, rechtvaardig en goed zijn de regel en maatstaf van de gerechtigheid.
9. Zijn INZETTINGEN, omdat zij bepaald en vastgesteld zijn en van altijddurende verplichting.
10. Zijn WAARHEID of GETROUWHEID, omdat de beginselen, waarop de Goddelijke wet gegrond is eeuwige waarheden zijn.

Ik denk, dat er in geheel die lange psalm slechts één vers is, het is vers 122 waarin niet het een of ander van deze tien woorden voorkomt, alleen in drie of vier zijn zij gebruikt van Gods voorzienigheid of Davids wijze van handelen, zoals vers 75, 84, 122, en 132, daarin worden zij Gods NAAM genoemd.
Davids grote eerbied en genegenheid voor het Woord van God zijn te meer bewonderenswaardig, in aanmerking genomen, hoe weinig hij ervan bezat in vergelijking met hetgeen wij hebben, niet meer in geschrifte misschien dan de eerste boeken van Mozes, die slechts de dageraad waren van deze dag, hetgeen ons kan beschamen, die de volle openbaring van de Schrift bezitten en er toch zo koud en onverschillig voor zijn. Bij het zingen van deze psalm kunnen al de vrome genegenheden van een geheiligde ziel in werking gesteld worden, zo'n verscheidenheid en zo'n overvloed van stof is er in. Hier vinden wij hetgeen waarin wij eer moeten geven aan God beide als onze Bestuurder en onze grote Weldoener, datgene waarin wij onszelf en elkaar kunnen onderwijzen en vermanen zo menigvuldig zijn de instructies, die wij hier vinden voor Godsdienstig leven, en datgene waarin wij onszelf en elkaar kunnen bemoedigen en vertroosten, zo talrijk zijn de lieflijke ervaringen van iemand, die zo'n leven heeft geleid. Hier is het een of ander, dat voor de toestand past van ieder Christen. Is iemand in lijden? Is iemand goedsmoeds?
Beiden zullen hier vinden wat geschikt voor hen is. En het is er zo ver vandaan dat het een vervelende herhaling zou zijn van dezelfde zaak, zoals het diegenen zou kunnen toeschijnen, die er met oppervlakkigheid op zien, dat wij, zo wij de psalm behoorlijk overdenken, schier in ieder vers een nieuwe gedachte zullen ontdekken, en iets zeer levendigs en opwekkends. En evenals vele andere psalmen van David leert ons deze, om in onze gebeden, zowel in de binnenkamer als wanneer wij samenzijn met anderen, kernachtig te wezen, korte zinrijke volzinnen te gebruiken. De genegenheden inzonderheid van zwakkere Christenen, zullen eerder opgewekt en gaande gehouden worden door korte uitdrukkingen, waarvan de zin weinig plaats inneemt, dan door lange uitgewerkte volzinnen**.**

PSALM 119:1-3

De psalmist toont hier dat Godvruchtige mensen gelukkige mensen zijn, zij zijn in waarheid zaligen zij zullen dit wezen. Geluk is de zaak, die wij allen begeren en najagen. Hij zegt hier niet waarin het bestaat, het is genoeg voor ons om te weten wat wij moeten doen en moeten zijn om er toe te geraken, en dat wordt ons hier gezegd. Alle mensen zouden gelukkig willen wezen, maar weinigen slaan er de rechte weg voor in, God heeft ons hier de rechte weg voorgesteld, en wij kunnen er zeker van zijn, dat die weg uitloopt op geluk, al is hij ook ruw en hobbelachtig. Allerlei soort van zaligheid is voor de rechtvaardigen. Let nu op het karakter van deze gelukkige mensen. Zij zijn gelukkig**:**

1. Die de wil van God tot de regel maken van hun handelingen, en zich in geheel hun wandel door die regel laten leiden, zij gaan wandelen, in de wet des Heeren, vers 1. Gods woord is

een wet voor hen, niet alleen voor deze of die bijzondere zaak, maar in al hun doen en laten. Zij wandelen binnen de heiningen van die wet, door welke zij niet heen durven breken, door iets te doen, dat zij verbiedt, en zij wandelen in de paden van die wet, waar zij niet durven beuzelen, maar zich strekken tot hetgeen voor is, en jagen naar het wit, iedere stap doende naar de regel, en nooit wandelende in het wilde of op avontuur. Dit is wandelen in Gods wegen, vers 3, de wegen, die Hij voor ons afgebakend heeft, en ons bevolen heeft om er in te wandelen. Het zal ons nergens toe dienen om de Godsdienst tot het onderwerp te maken van onze gesprekken, wij moeten hem tot de regel maken van onze wandel, wij moeten wandelen in Zijn wegen, niet in de weg van de wereld, of van ons eigen hart, Job 23:10, 11, 31:7.

2. Die eerlijk en oprecht zijn in hun Godsdienst, oprecht zijn van wandel, onbevlekt zijn in de weg, vers 1, die zich niet slechts rein houden van de besmetting van de zonde, dadelijke, werkelijke zonde, onbesmet van de wereld, maar gewoonlijk oprecht zijn in hun bedoelingen, in wier geest geen bedrog is, die werkelijk zo goed zijn als zij schijnen te wezen, wier wandel in overeenstemming is met hun belijdenis.

3. Die getrouw zijn aan het pand, dat hun toevertrouwd is, als Gods belijdend volk. Het was de eer van de Joden, dat hun de woorden Gods waren toevertrouwd, en zalig zijn zij, die dat heilig pand zuiver en volkomen bewaren, die Zijn getuigenissen onderhouden als een schat van onschatbare waardij, ze bewaren als de appel van hun oog, ze zo bewaren, dat zij zelf de vertroosting er van meevoeren naar een andere wereld, en de kennis en belijdenis ervan nalaten aan hen, die na hen komen in deze wereld. Zij, die in de wet des Heeren willen wandelen, moeten Zijn getuigenissen Zijn waarheden, onderhouden, diegenen zullen niet lang bij goede praktijken blijven, die niet vasthouden aan goede beginselen. Of met Zijn getuigenissen kan Zijn verbond worden bedoeld, de ark des verbonds wordt ark van de getuigenis genoemd, diegenen houden het verbond niet met God, die Zijn geboden niet houden.

4. Die een eenvoudig oog hebben op God als hun voorname goed en hun hoogste doel in alles, wat zij in de Godsdienst doen, vers 2. Zij zoeken Hem van ganser harte. Zij zoeken niet zichzelf en hun eigen belangen, maar alleen God, dat is het wat zij bedoelen, namelijk dat God verheerlijkt zal worden in hun gehoorzaamheid, en dat zij gelukkig zullen zijn in Gods goedkeuring en welbehagen. Hij is en zal zijn de beloner, het loon, van allen die Hem aldus naarstig zoeken, Hem zoeken met het hart, want dat is het wat God eist en verwacht, en van ganser harte, want als het hart verdeeld is tussen Hem en de wereld, dan is het gebrekkig.

5. Die zorgvuldig alle zonden mijden, vers 3. Zij werken geen onrecht, zij geven zich niet toe in enigerlei zonde, zij bedrijven haar niet zoals degenen, die de dienstknechten zijn van de zonde, maken er geen gewoonte, geen beroep van, ze zijn zich bewust van veel ongerechtigheid, die hen belemmert in de wegen Gods, maar niet van die ongerechtigheid, welke hen wegtrekt, wegvoert, van die wegen. Zalig en heilig zijn zij, die zich aldus oefenen, om altijd een onergerlijk geweten te hebben**.**

PSALM 119:4-6

Hier wordt ons geleerd**:**

1. Te erkennen dat wij onder de hoogste verplichtingen zijn om in Gods wet te wandelen. De verzoeker zou de mensen de gedachte willen inblazen, dat het hun vrijstaat het Woord van God al of niet tot hun regel te maken, dat dit wel goed zou kunnen zijn, maar toch niet zo noodzakelijk is als men hun wel wil doen geloven. Hij heeft onze eerste ouders geleerd om

het gebod in twijfel te stellen: "Heeft God gezegd: gij zult niet eten?" En daarom is het zaak voor ons, om daar wel bevestigd in te zijn, vers 4. Gij hebt geboden dat men uw bevelen zeer bewaren zal de Godsdienst tot onze regel te maken, ze zeer te bewaren, de Godsdienst te maken tot ons levenswerk, hem zorgvuldig en voortdurend te behartigen. Wij zijn er toe gehouden en verplicht, en moeten gehoorzamen, het is op ons gevaar zo wij het niet doen.

2. Tot God op te zien om wijsheid en genade om het te kunnen doen, vers 5. Och dat mijn wegen dienovereenkomstig gericht werden, niet alleen dat alle voorvallen en gebeurtenissen, ons betreffende, door de voorzienigheid Gods zo geregeld en geleid worden, dat zij ons in de dienst van God niet hinderen, maar ons veeleer helpen, maar dat ons hart onder de invloed van Gods Geest zo geleid en bestuurd wordt, dat wij Gods geboden nergens in overtreden, niet alleen, dat onze ogen gericht worden om Gods inzettingen te zien, maar ons hart gericht wordt om ze te houden. Zie hoe de begeerte en het gebed van een Godvruchtige nauwkeurig overeenstemmen met de wil en het gebod van een goede God. "Gij wilt, dat ik Uw geboden zal houden, en, Heere, ik wens, ik begeer ze te houden." Dit is de wil van God, namelijk onze heiligmaking, en het behoort ook onze wil te zijn.

3. Om ons aan te moedigen op de weg van onze plicht met het vooruitzicht van het genot en de vertroosting, die wij erop zullen vinden, vers 6. Het is de ontwijfelbare hoedanigheid van iedere Godvruchtige, dat hij merkt op alle geboden Gods. Hij merkt op het gebod, beschouwt het als zijn voorschrift, tracht er zich naar te gedragen, betreurt het als hij erin tekort komt, en wat hij doet in de Godsdienst, doet hij met een nauwgezet acht geven op het gebod, omdat dit zijn plicht is. Hij merkt op al de geboden, op het een zowel als op het andere, omdat zij allen gesteund zijn door hetzelfde gezag, Jakobus 2:10, en allen gericht zijn op hetzelfde doel: de verheerlijking van God in onze zaligheid. Zij, die oprechte eerbied hebben voor het ene gebod, zullen een algemene eerbied betonen voor alle geboden, voor de geboden van beide testamenten en beide tafelen van de wet, voor het verbod en voor het gebod, voor die, welke beide de inwendige en de uitwendige mens betreffen, beide het hoofd en het hart, op het verbod, dat de lieflijkste en meest winstgevende zonde verbiedt, en op het gebod, dat de zwaarste en gevaarlijkste plichten voorschrijft. Zij, die in oprechtheid merken op alle geboden Gods zullen niet beschaamd worden, zij zullen niet alleen teruggehouden worden van datgene te doen, hetwelk zal uitlopen op hun schande, maar Zij hebben vrijmoedigheid tot God, kunnen met vrijmoedigheid toegaan tot de troon van de genade, 1 Johannes 3:21. Ze zullen eer hebben bij de mensen, hun eerlijkheid zal hun eer zijn, zij zullen ruimte en kloekmoedigheid hebben in hun eigen ziel, ze zullen niet beschaamd wezen om tot zichzelf in te keren noch om over zichzelf na te denken, want hun hart zal hen niet veroordelen. David spreekt dit met toepassing op zichzelf, zij die oprecht zijn, hun de vertroosting nemen van hun oprechtheid, evenals: "Zo ik goddeloos ben, wee mij," zo ook: "indien ik oprecht ben, zal het wel met mij zijn."

Psalm 119:7-8.

1. Davids streven om zich te volmaken in zijn Godsdienst, en zich (zoals wij zeggen) meester te maken van de zaak. Hij hoopt de rechten van Gods gerechtigheid te zullen leren. Hij wist veel, maar hij strekte zich nog naar hetgeen voor is, en begeerde meer te weten, als wetende dat hij het nog niet verkregen had, maar in zoverre volmaaktheid bereikbaar is in deze wereld, wil hij er naar jagen en niet achterblijven. Zolang wij leren moeten wij leerlingen zijn in Christus' school en neerzitten aan Zijn Zijne voeten, maar we moeten er naar streven om vergevorderde scholieren te zijn en in de hoogste klasse te komen. Gods rechten zijn allen rechtvaardig, en daarom is het wenselijk, niet alleen ze te leren, maar er geleerd in te zijn, machtig te zijn in de Schriften.

2. Het gebruik dat hij van die Goddelijke geleerdheid maken wil. Hij wenste geleerd te zijn in Gods wetten, niet om zich een naam te maken en invloed te verkrijgen onder de mensen, of om zich het hoofd te vullen met onderhoudende bespiegelingen, maar:
a. Om aan God de eer te geven van zijn geleerdheid ik zal U loven als ik de rechten uwer gerechtigheid geleerd zal hebben, te kennen gevende dat hij niet kon leren zo God hem niet onderwees, en dat Goddelijke onderwijzingen zeer bijzondere zegeningen zijn, waarvoor wij reden hebben om dankbaar te wezen. Hoewel Christus om niet school houdt, zonder geld en zonder prijs onderwijst, verwacht Hij toch dat Zijn scholieren Hem zullen danken voor Zijn woord en Zijn Geest, het is een zegen, die voorzeker wel waardig is om er voor te danken, om iets zo voordeligs te leren als de Godsdienst is. Diegenen hebben een goede les geleerd, die geleerd hebben om God te loven, want dat is het werk van engelen, het werk des hemels. Het is gemakkelijk om God te prijzen in woorden en met de tong, maar alleen diegenen zijn goed geleerd in deze verborgenheid, die geleerd hebben om Hem te loven in oprechtheid des harten innig voor Hem te zijn in hun lof, oprecht Zijn eer op het oog te hebben in hun levenswandel, zowel als in hun oefeningen van de Godsvrucht. God neemt alleen de lof aan van de oprechten.
b. Dat hij zelf onder de heerschappij dier geleerdheid zal komen. Als ik de rechten Uwer gerechtigheid geleerd zal hebben zal ik uw inzettingen bewaren. Wij kunnen ze niet bewaren, of wij moeten ze geleerd hebben, maar wij leren ze tevergeefs, zo wij ze niet bewaren. Diegenen hebben Gods inzettingen goed geleerd, die tot het volle besluit komen, om ze in de kracht van Zijn genade te bewaren.

3. Zijn gebed tot God om hem niet te verlaten. " Verlaat mij niet, laat mij niet aan mijzelf over, onttrek Uw Geest en Uw genade niet van mij, want dan zal ik Uw inzettingen niet bewaren." Godvruchtige mensen zien dat zij verloren zijn, indien God hen verlaat, want dan zal de verzoeker hun te sterk zijn. "Hoewel Gij mij schijnt te verlaten, dreigt mij te zullen verlaten, en U voor een tijd van mij terugtrekt, zo laat die verlating toch niet volstrekt en voor altijd zijn, want dat is de hel. Verlaat mij niet al te zeer, want, wee mij, zo God van mij wijkt." Psalm 119:9 1. Hier is een gewichtige vraag gedaan: door welk middel kan het volgende geslacht beter gemaakt worden dan het tegenwoordige is? Waarmee zal de jongeling zijn pad zuiver houden, of reinigen? Het te reinigen duidt aan dat het verontreinigd is. Behalve nog het oorspronkelijk bederf, dat wij allen met ons in de wereld gebracht hebben (en waarvan wij tot op de huidige dag nog niet gereinigd zijn) zijn nog velerlei bijzondere zonden, waaraan jonge lieden blootgesteld zijn, door welke zij hun pad verontreinigen, "begeerlijkheden van de jonkheid", 2 Timotheüs 2:22, deze maken hun pad aanstotelijk voor God en onterend voor hen zelf. Het is zaak voor jonge lieden om hun weg te reinigen hun hart vernieuwd te krijgen, hun leven te hervormen, te verbeteren zich te reinigen en rein te houden van het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid opdat ze beide een goede consciëntie en een goede naam zullen hebben. Er zijn slechts weinig jonge lieden, die zelf vragen door welk middel zij hun reinheid kunnen herkrijgen en behoeden, en daarom doet David de vraag voor hen.

2. Een bevredigend antwoord op die vraag. Jonge mensen kunnen hun pad met goed gevolg reinigen, door er acht op te geven naar het Woord van God. En het is de eer van het Woord van God, dat het zo’n aandacht heeft en van zo’n nut is beide voor afzonderlijke personen en voor de gehele gemeenschap, welker welvaren of geluk zeer veel gelegen is in de deugd van haar jongelingschap.
a. Jonge lieden moeten zich het Woord van God ten regel stellen, moeten er zich mee bekend maken en het besluit nemen om er zich naar te gedragen, dat zal meer doen voor het reinigen van hun pad dan de wetten van vorsten of de zedenlessen van wijsgeren.

b. Zij moeten die regel zorgvuldig toepassen en er gebruik van maken, zij moeten achtgeven op hun weg, hem onderzoeken bij het licht van Gods Woord, dit Woord tot hun toetssteen en maatstaf maken. Wat er verkeerds in hun weg is, moeten zij naar die regel verbeteren, en naar dat kompas hun koers richten. Gods Woord zal niets doen zonder onze waakzaamheid en een voortdurend acht geven er op en op onze weg, teneinde ze met elkaar te vergelijken. Het verderf van jonge lieden ontstaat uit hun leven naar het goeddunken huns harten, zonder zich aan enige regel te storen, of doordat zij zich valse regelen kiezen voor hun levensgedrag, laat hen het pad onder hun voeten beschouwen en er op wandelen naar de regelen van de Schrift, dan zullen zij er de vertroosting en de eer van hebben, hier en tot in eeuwigheid**.**

PSALM 119:10

1. Hier is Davids ervaring van een goed werk, dat God in hem gewrocht had, waarvan hij de vertroosting neemt en er bij God op pleit. "Ik heb U gezocht, U gezocht als mijn orakel, U gezocht als mijn geluk, mijn zaligheid, U gezocht als mijn God, immers "zal een volk zijn God niet zoeken?" Jesaja 8:9. Indien ik U nog niet gevonden heb, heb ik U toch gezocht, en nooit hebt Gij gezegd: Zoek Mij tevergeefs, en Gij zult het ook tot mij niet zeggen, want ik heb U gezocht met mijn gehele hart, U alleen gezocht, U naarstig gezocht."
2. Zijn gebed om de bewaring van dat werk. "Gij, die mijn hart geneigd hebt om Uw geboden te zoeken, laat mij niet van dezelve afdwalen." De besten zijn zich bewust van hun neiging om af te dwalen, en hoe meer genot we gevonden hebben in het houden van Gods geboden, hoe meer bevreesd wij er voor moeten zijn ervan af te dwalen, en hoe vuriger wij zullen zijn in het gebed tot God om Zijn genade en onze afdwalingen te voorkomen**.**

PSALM 119:11

Hier is**:**

1. Davids nauwkeurige toepassing van Gods woord op zichzelf. Hij heeft het in zijn hart verborgen, het daar weggelegd, om het gereed bij de hand te hebben, telkenmale als hij het nodig heeft, hij legde het weg als hetgeen waar hij hoge prijs op stelde en warme genegenheid voor had, en dat hij vreesde te zullen verliezen, of er van beroofd te worden. Gods Woord is een schat, die wel waard is om opgelegd te worden, en hij kan nergens anders opgelegd worden dan in ons hart. Als wij die schat alleen maar in ons huis en in onze handen hebben, dan kunnen vijanden hem van ons wegnemen, indien wij Gods Woord alleen maar in ons hoofd hebben, dan kan ons geheugen falen, maar als de indruk ervan blijft in onze ziel, dan is het veilig.

2. Het goede gebruik, dat hij ervan wilde maken: opdat ik tegen U niet zondigen zou. Godvruchtige mensen zijn bang om te zondigen, en zijn in zorg om het te voorkomen en de beste manier om het te voorkomen, is Gods Woord in ons hart te verbergen, ten einde op iedere verzoeking te antwoorden zoals onze Meester met: "Er is geschreven, " Gods geboden te stellen tegenover de heerschappij van de zonde, Zijn beloften tegenover haar verlokkingen, en Zijn bedreigingen tegenover haar dreigementen**.**

PSALM 119:12

Hier**:**

1. Geeft David eer aan God: "Heere, Gij zijt gezegend. Gij zijt oneindig gelukzalig in Uzelf, en hebt mij en mijn diensten niet nodig, meer het behaagt U U er door geëerd te achten, help mij daarom, en neem mij dan aan." Al onze gebeden moeten met lofzeggingen vermengd zijn.

2. Hij vraagt genade van God, "leer mij Uw inzettingen. Geef mij in alles mijn plicht te kennen en te doen. Gij zijt de bron van alle zegen en alle zaligheid, o laat mij die druppel hebben uit deze bron, deze zegen van die zaligheid. Leer mij Uw inzettingen, opdat ik moge weten hoe U te zegenen, die een gezegende God zijt, en opdat ik in U gezegend moge zijn."

Psalm 119:13-16
1. David ziet terug met vertroosting op de eerbied, die hij het Woord Gods heeft bewezen. Hij had het getuigenis van zijn geweten: a. Dat hij anderen gesticht had met hetgeen hem uit het Woord van God geleerd was, vers 3. Ik heb met mijn lippen verteld al de rechten Uws monds. Dit deed hij, niet alleen als koning, orders gevende en recht sprekende naar het Woord van God, noch alleen als profeet door zijn psalmen, maar in zijn gewone gesprekken. Aldus toonde hij hoe vervuld hij was van het Woord van God, en hoe fier hij was op zijn bekendheid er mede, want het is uit de overvloed des harten dat de mond spreekt. Aldus deed hij goed met zijn kennis, hij heeft Gods Woord niet verborgen voor anderen, maar heeft het tot hun behoeve weggelegd in zijn hart, en uit die goed schat zijns harten bracht hij goede dingen voort, zoals de heer des huizes, die uit zijn schat nieuwe en oude dingen voortbrengt. Zij, wier hart met het brood des levens gevoed is, behoren met hun lippen velen te voeden. Hij had gebeden, vers 12, dat God hem zou leren, en hier pleit hij bij God, zeggende, Heere, ik heb getracht een goed gebruik te maken van de kennis, die Gij mij gegeven hebt, vermeerder haar daarom," want wie heeft die zal gegeven worden.
b. Dat hij er zich in had verlustigd, "Heere, leer mij uw inzettingen, want ik begeer geen groter genot dan ze te kennen en waar te nemen vers 14. Ik heb me verheugd in de weg Uwer getuigenissen, heb mij verblijd in een gestadige gehoorzaamheid aan U, niet alleen in de bespiegelingen en geschiedenissen van Uw Woord, maar in de geboden ervan, en in de weg van ernstige Godsvrucht, die zij mij afbakenen, ik ben daar vrolijker in dan over allen rijkdom, meer dan ooit een wereldling vrolijk is over de toeneming van zijn rijkdom. In de weg van Gods geboden kan ik in waarheid zeggen: Ziel neem rust." In de ware Godsdienst is alle rijkdom, de onnaspeurlijke rijkdom van Christus.

2. Hij ziet voorwaarts met een heilig besluit om zijn genegenheid voor het Woord van God nooit te laten verkoelen, wat hij doet, zal hij nog doen, 2 Korinthe 11:12. Zij, die vermaak hebben gevonden in de wegen Gods, zullen er waarschijnlijk op blijven voortgaan.
a. Hij zal er veel bij verwijlen in zijn gedachten, vers 15. Ik zal uw bevelen overdenken. Hij sprak er niet slechts over met anderen (velen doen dit alleen om hun kennis en hun gezag te tonen) maar hij sprak er over tot zijn eigen hart, in zijn eigen gedachten overleggende wat hij aan anderen had meegedeeld, of nog zou mededelen. Gods Woord moet veel en dikwijls het onderwerp zijn van onze gedachten.
b. Hij wil ze altijd voor ogen hebben. Ik zal op uw paden letten, zoals de reiziger letten moet op zijn weg, waarvan hij bevreesd is af te dwalen. Wij overdenken Gods geboden niet met goed gevolg, als wij ze ons niet voorstellen als onze regel, en als onze goede gedachten geen goede werken teweegbrengen.
c. Hij zal steeds vermaak scheppen in gemeenschapsoefening met God en in gehoorzaamheid aan Hem. Het is niet maar voor een tijd, dat hij zich verheugt in dit licht, maar ik zal nog, ik zal steeds mijzelf vermaken in uw inzettingen, niet alleen er aan denken, maar ze doen, met genot en vermaak, vers 16. David vond meer genot in Gods inzettingen dan in de genoegens van zijn hof, of de eer van zijn legerkamp, meer dan in zijn zwaard of in zijn harp. Als de wet in het hart geschreven is, dan wordt plicht een genot.
d. Hij zal nooit vergeten wat hij van de dingen Gods heeft geleerd. " Uw woord zal ik niet vergeten. Ik zal het niet alleen niet geheel en al vergeten, maar ik zal er aan indachtig zijn, als

ik het nodig heb." Zij, die Gods Woord overdenken, en er zich in verlustigen, lopen niet veel gevaar van het te vergeten**.**

PSALM 119:17

Hier wordt ons geleerd**:**

1. Dat wij ons leven aan Gods barmhartigheid hebben te danken. David bidt: Doe wel bij mij dat ik leve. Het was Gods weldaad, die ons leven gaf, ons dit leven gaf, en dezelfde weldaad, die er voortduring aan gaf, en er al de steun en lieflijkheid aan gaf, als die ons onthouden worden, sterven wij of, hetgeen daaraan gelijk is, dan wordt ons leven verbitterd en worden wij het moede. Indien God naar streng recht met ons handelt, sterven wij, komen wij om, komen wij allen om, indien dit verbeurde leven bewaard en verlengd wordt, dan is het omdat God bij ons weldoet, naar Zijn genade niet naar hetgeen wij verdienen. Het voortduren van het nuttigste leven is aan Gods weldadigheid te danken, en daarop moeten wij blijven steunen.

2. Dat wij daarom ons leven door moeten brengen in de dienst van God. Het leven is daarom een kostelijke zegen, omdat het de gelegenheid geeft om God te gehoorzamen in deze wereld, waar zo weinigen zijn, die Hem verheerlijken, en dit had David op het oog. Niet "dat ik leve en rijk worde, leve en vrolijk zij, maar dat ik leve en Uw woord beware, zelf het waarneem, en het overlevere aan anderen die daarna komen, en, hoe langer ik leef, hoe beter ik dat doen zal**.**

PSALM 119:18

Merk hier op**:**

1. Dat er wonderen zijn in Gods wet, die wij allen moeten begeren te aanschouwen, daar dit voor ons allen van groot belang is. Het zijn niet slechts vreemde dingen, die zeer verrassend en onverwacht zijn, maar voortreffelijke dingen, die op zeer hoge prijs gesteld moeten worden, dingen, die gedurende lange tijd verborgen waren voor de wijzen en verstandigen maar nu aan kinderkens zijn geopenbaard. Indien er wonderen waren in de wet, nog veel meer zijn er in het Evangelie, waar Christus alles in alles is, wiens naam Wonderlijk is. Wel mogen wij, die er zo groot belang bij hebben, begeren deze wonderen te aanschouwen, als zelfs de engelen begerig zijn ze in te zien, 1 Petrus 1:12.

2. Zij, die de wonderen van Gods wet en Evangelie wensen te zien, moeten Hem bidden hun ogen te ontdekken en hun verstand te geven. Van nature zijn wij blind voor de dingen Gods, totdat door Zijn genade ons de schellen van de ogen vallen, en zelfs zij, in wier hart God gezegd heeft: Er zij licht, hebben het nodig om nog verder verlicht te worden moeten nog God bidden om hun ogen al meer en meer te openen, opdat zij, die in het eerst mensen als bomen zagen wandelen, er toe komen om alles klaar en duidelijk te zien, en hoe meer God onze ogen opent, hoe meer wonderen wij in het Woord van God zullen zien, die wij tevoren niet gezien hebben**.**

PSALM 119:19

Hier hebben wij**:**

1. Davids erkenning van zijn toestand. Ik ben een vreemdeling op de aarde. Wij allen zijn dit, en alle Godvruchtigen erkennen dat zij dit zijn, want de hemel is hun tehuis, en de wereld is slechts hun herberg, het land hunner vreemdelingschap. David was een man, die evenveel wist van de wereld, en er even goed bekend in was, als de meeste mensen. God heeft hem een huis gebouwd, hem bevestigd op de troon, vreemdelingen hadden zich aan hem onderworpen,

en volken, die hij niet heeft gekend, dienden hem, hij had een naam als de naam van de groten, en toch noemt hij zich een vreemdeling Wij zijn allen vreemdelingen op aarde en moeten ons als zodanig beschouwen.

2. De bede, die hij daarom opzendt tot God. Verberg uw geboden voor mij niet. Hij bedoelt meer. "Heere, toon mij uw geboden, laat mij nooit gebrek kennen aan het Woord van God, maar geef mij, zolang als ik leef, toe te nemen in de kennis ervan. Ik ben een vreemdeling, en daarom heb ik een gids nodig, een wacht, een metgezel, een vertrooster. Laat mij Uw geboden steeds voor ogen hebben, want zij zullen dit alles voor mij wezen, alles wat een arme vreemdeling kan begeren. Ik ben hier een vreemdeling en moet weldra heengaan, laat mij door uw geboden voorbereid worden op mijn vertrek van hier." Psalm 119:20 David had gebeden dat God zijn ogen zou ontdekken, vers 18, en hem Zijn wet zou openen, vers 19, en nu pleit hij op de vurigheid van zijn verlangen naar kennis en genade, want het is het vurige gebed, dat veel vermag.

1. Zijn begeerte was dringend. mijn ziel is verbroken vanwege het verlangen naar uw oordelen, of, zoals sommigen het lezen: "Zij wordt geheel ingenomen door verlangen naar uw oordelen, geheel de stroom van haar begeerten vloeit in dit kanaal. Ik zal mijzelf geheel verbroken, geheel verloren achten, als ik het Woord Gods ontbeer, er de leiding, omgang en vertroosting van moet missen." 2. Dat was voortdurend zo, te aller tijd. Het was niet maar nu en dan, als hij in een goede stemming was, dat hij zoveel liefde koesterde voor het Woord van God, het is de gewone gezindheid van een geheiligde ziel om te hongeren naar het Woord van God als naar het noodzakelijk voedsel, zonder hetwelk men niet kan leven**.**

PSALM 119:21

Hier is**:**

1. Het treurig karakter van goddeloze mensen. Hun gemoedsgesteldheid is slecht, zij zijn hovaardig, zij verheerlijken zichzelf boven anderen, en dat is nog niet alles. Zij verheerlijken zichzelf tegen God, stellen hun wil in mededinging met en tegenover de wil van God, alsof hun hart, hun tong, hun alles, hun eigendom was. Er is hoogmoed op de bodem van iedere moedwillige zonde, en de strekking hunner wetten is niet beter. Zij dwalen af van uw geboden, zoals Israël, dat dwalende van hart was. Zij dwalen in hun oordeel, en omhelzen beginselen, die in strijd zijn met Uw geboden, en dan is het niet te verwonderen dat zij dwalen in de praktijk en moedwillig van de goede weg afwijken. Dat is het uitwerksel van hun hoogmoed, want zij zeggen: "Wie is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen?" Zoals Farao, Wie is de Heere?

2. De ongelukkige toestand van de zodanigen. Zij zijn gewis vervloekt, want God wederstaat de hovaardigen, en zij, die de geboden van de wet van zich afwerpen, leggen zich onder de vloek ervan, Galaten 3:10, en Hij, die hen nu van verre ziet, zal weldra tot hen zeggen: Gaat weg, gij vervloekten. De trotse zondaren zegenen zichzelf, God vervloekt hen, en hoewel de verschrikkelijkste uitwerkselen van die vloek bewaard blijven voor de andere wereld, worden zij toch dikwijls reeds in deze wereld zeer streng bestraft. Gods voorzienigheid werkt hen tegen, kwelt hen, en in hetgeen zij trots gehandeld hebben, toont God dat Hij boven hen is. En deze bestraffingen zijn een voorbode van erger. David nam nota van de bestraffingen, waaronder trotse mensen waren, en het deed hem zoveel vaster het woord van God aankleven, en zoveel vuriger bidden dat hij van Gods geboden niet zou afdwalen. Aldus ontvangen heiligen goeds uit Gods oordelen over zondaren**.**

PSALM 119:22

Hier**:**

1. Bidt David tegen smaad en verachting van mensen, dat die van hem afgewenteld zullen worden. Dit duidt aan dat zij op hem lagen, en dat noch zijn grootheid, noch zijn Godsvrucht er hem tegen kon beveiligen om gesmaad en belasterd te worden. Sommigen verachtten hem en poogden hem te verlagen, anderen smaadden hem en poogden hem hatelijk te maken. Het is dikwijls het lot geweest van hen, die goeddeden, dat er kwaad van hen werd gesproken. Het geeft te kennen dat zij zwaar op hem drukten. Harde en vuile woorden breken wel geen beenderen, maar voor iemand van een teder en edel gemoed zijn zij toch zeer smartelijk. Daarom bidt David: "Heere wentel ze van mij af, opdat ik daardoor niet van mijn plicht word weggedreven, of er door ontmoedigd word om in mijn plicht te volharden." God heeft aller mensen harten en tongen in Zijn hand, en kan liegende lippen doen verstommen, en een goede naam, die in het stof vertreden werd, weer oprichten. Op Hem kunnen wij ons beroepen als op de handhaver van recht en de wreker van onrecht, en wij kunnen staat maken op Zijn belofte, dat Hij onze gerechtigheid zal doen voorkomen als het licht Psalm 37:6. Smaad en verachting kunnen ons verootmoedigen en ons goeddoen, en dan worden zij van ons afgewenteld.

2. Hij pleit op zijn gestadig blijven bij het woord en de weg van God. Want ik heb uw getuigenissen onderhouden. Hij pleit niet slechts op zijn onschuld, dat hij onrechtvaardig veroordeeld werd, maar:

a. Dat hij gesmaad werd voor goeddoen. Hij werd veracht en bespot om zijn nauwgezetheid en ijver in de Godsdienst, zodat het om de wil van Gods naam was, dat hij smaadheid leed, en daarom kon hij met te meer vrijmoedigheid God bidden om voor hem te verschijnen. Als de smaad thans niet van Gods volk afgewenteld wordt, zal hij weldra in zoveel groter eer voor hen verkeren.

b. Dat hij zich van zijn goeddoen niet had laten wegspotten. "Heere, wentel van mij versmaadheid, want ik heb in weerwil van die versmaadheid, uw getuigenissen onderhouden." Als wij in een dag van beproeving vasthouden aan onze oprechtheid, dan kunnen wij er zeker van zijn dat alles goed zal eindigen**.**

PSALM 119:23

Zie hier**:**

1. Hoe David zelfs door aanzienlijke mannen beledigd en mishandeld werd, die zijn karakter en toestand beter hadden moeten kennen en edelmoediger hadden behoren te wezen. Vorsten hebben zittende in raadsvergadering, of om recht te spreken, tegen mij gesproken. Zelfs hetgeen vorsten zeggen is niet altijd recht, maar het is treurig, als het recht aldus in alsem verkeerd wordt, als zij, die de beschermers van de onschuldigen behoren te wezen, hun verraders worden. Hierin was David een type van Christus, want het waren de oversten van deze wereld, die de Heere van de heerlijkheid gesmaad en gekruist hebben, 1 Korinthe 2:8.

2. Welke methode hij volgde om onder alle laster kalm en gerust te zijn: hij heeft Gods inzettingen betracht, hij ging voort met zijn plicht te doen en sloeg geen acht op hen, hij was als een dove, hij hoorde niet, als zij tegen hem spraken vond hij in het Woord van God datgene, dat voor hem sprak, tot hem sprak van vertroosting, en toen heeft hij op geen van deze dingen geacht. Zij, die genot smaken in gemeenschap met God, kunnen de afkeuring van mensen, zelfs van vorsten, gemakkelijk verachten**.**

PSALM 119:24
David verklaart hier zijn overpeinzing van Gods inzettingen, vers 23, die hem van zo groot nut was toen vorsten, zittende, tegen hem spraken.

1. Heeft de beproeving hem treurig gemaakt? Het Woord van God vertroostte hem en was zijn vermakingen, meer dan de genoegens van zijn hof, of van zijn legerkamp, van de stad of van het land dit waren. Soms blijken de vertroostingen van het Woord van God het lieflijkst, als andere genietingen verbitterd zijn geworden.

2. Heeft zij hem in verwarring en verlegenheid gebracht? Wist hij niet wat te doen toen de vorsten tegen hem spraken? Gods getuigenissen waren zijn raadslieden, en zij rieden hem om het geduldig te dragen en zijn zaak aan God over te geven. Gods getuigenissen zullen de beste raadslieden zijn, zowel voor vorsten als voor particulieren, zij zijn de mannen van mijn raad, zo is het in het oorspronkelijke. Er zal meer veiligheid en voldoening gevonden worden in deze te raadplegen, dan in een menigte van andere raadslieden. Merk hier op: zij, die willen dat Gods getuigenissen hun vermakingen zullen zijn, moeten ze tot hun raadslieden nemen en zich door hen laten raden, en laat hen, die ze tot hun raadslieden nemen voor nauwgezet wandelen, ze tot hun vermakingen nemen in aangenaam, troostrijk wandelen**.**

PSALM 119:25
Hier is**:**
1. Davids klacht. Wij zouden gedacht hebben dat zijn ziel opwaarts streefde ten hemel, maar hij zegt zelf: Mijn ziel kleeft aan het stof wentelt zich niet slechts in het stof, maar kleeft aan het stof, dat een klacht is, hetzij a. Over zijn bederf, zijn neiging tot de wereld en het lichaam (welke beide stof zijn) en dat hetwelk er op volgt: een dodigheid voor heilige plichten, als hij het goede wilde doen, lag het kwade hem bij. God heeft aangeduid dat Adam niet alleen sterflijk, maar zondig was, toen hij zei: Gij zijt stof, Genesis 3:19. Davids klacht hier is als die van Paulus, over het lichaam des doods dat hij met zich omdroeg. De overblijfselen van inwonend bederf zijn een zware, smartelijke last voor een Godvruchtige ziel. Of, b. Over zijn beproevingen, hetzij beroering van geest of uitwendige ellende, van buiten was strijd, van binnen vrees, en beide tezamen legden hem in het stof des doods, Psalm 22:16, en zijn ziel kleefde er aan.

2. Zijn bede om hulp en zijn pleitgrond om aan die bede kracht bij te zetten. " Maak mij levend naar Uw woord. Breng door Uw voorzienigheid leven in mijn zaken, breng door Uw genade leven in mijn genegenheden. Als wij ons dof gevoelen, dan moeten wij tot God gaan en Hem bidden ons te verlevendigen. Hij heeft het oog op Gods Woord als een middel tot levendmaking, want de woorden die God spreekt zijn geest en leven voor hen, die ze aannemen, en als een aanmoediging om te hopen dat God hem levend zal maken, genade en vertroosting beloofd hebbende aan alle heiligen en inzonderheid aan David. Gods Woord moet onze gids en onze pleitgrond zijn in ieder gebed**.**

PSALM 119:26-27
Wij hebben hier**:**
1. De innige vertrouwelijkheid en vrijmoedigheid, die er was tussen David en zijn God. David had zijn toestand blootgelegd, zijn hart voor God geopend: "Ik heb U mijn wegen verteld, en in alle U erkend, U met mij genomen in al mijn voornemens en ondernemingen." Zo sprak Jeftha al zijn woorden en spreidde Hizkia zijn brieven uit voor het aangezicht des

Heeren. Ik heb U mijn wegen verteld, mijn behoeften, en lasten en moeilijkheden, die ik op mijn weg ontmoet, of mijn zonden, mijn bijpaden, ik heb er een openhartige belijdenis van gedaan en Gij hebt mij verhoord, met geduld geluisterd naar alles wat ik te zeggen had en kennis genomen van mijn toestand." Het is voor een Godvruchtige ziel een onuitsprekelijke vertroosting om te denken met wat tederheid al haar klachten ontvangen worden door een genadig God, 1 Johannes 5:14, 15.

2. Davids vurige begeerte dat die vertrouwelijkheid zal voortduren, niet door visioenen en stemmen van de hemel, maar door het Woord en de Geest in de gewone weg, leer mij Uw inzettingen, dat is: Doe mij de weg verstaan van Uw geboden. Nu hij wist dat God het vertellen van zijn wegen gehoord had, zegt hij niet: Heere, maak mij nu mijn lot bekend, laat mij weten wat de uitkomst zal zijn," maar: "Heere, leer mij nu mijn plicht, doe mij weten wat Gij wilt dat ik doen zal, zoals de zaak nu staat." Zij, die in al hun wegen God erkennen, kunnen in het geloof bidden dat Hij hun paden recht zal maken En het zekerste middel om onze gemeenschap met God te onderhouden, is Zijn inzettingen te leren en met verstand te wandelen op de weg van Zijn geboden. Zie 1 Johannes 1:6, 7.

3. Het goede gebruik, dat hij hiervan wil maken tot eer van God en tot stichting van anderen. "Laat mij een goed verstand hebben van de weg Uwer bevelen, geef mij een heldere duidelijke kennis van Goddelijke dingen, dan zal ik met des te meer verzekerdheid en goed gevolg Uw wonderen betrachten." Wij kunnen met te meer vrucht spreken van Gods wonderen, de wonderen van de voorzienigheid, en inzonderheid van de wonderen van verlossende liefde, als wij de weg van Gods bevelen verstaan en op die weg wandelen**.**

PSALM 119:28-29

Hier is**:**

1. Davids voorstelling van zijn smarten: Mijn ziel druipt weg van treurigheid, hetgeen van dezelfde strekking is als vers 25, mijn ziel kleeft aan het stof. Treurigheid in het hart van de mens doet het smelten, wegdruipen als een kaars waarvan het vet afloopt. De berouwhebbende ziel smelt weg van droefheid over de zonde, en ook de lijdzame ziel kan wegsmelten onder beproeving, en dan is het in haar belang om zich voor God uit te storten.

2. Zijn bede tot God om genade.

a. Dat God hem instaat zou stellen om zijn beproeving goed en naar behoren te dragen en dat Hij er hem genadiglijk in ondersteunen zal. " Versterk mij naar Uw woord. Versterk mij met kracht in mijn ziel, die evenals het brood des levens het hart des mensen sterkt voor alles wat het Gode behaagt hem op te leggen. Sterk mij om mijn plichten te doen, de verzoekingen te weerstaan en staande te blijven onder de lasten van een staat van beproeving, opdat de moed niet fale. Sterk mij naar dat woord, Deuteronomium 33:25, uw sterkte zal zijn als uw dagen.

b. Dat God er hem voor zal bewaren om ongeoorloofde, slinkse middelen aan te wenden om aan zijn moeilijkheden te ontkomen, vers 29, Wend van mij de weg van de valsheid, de weg van liegen. David was zich bewust van een neiging tot die zonde, hij had, in verlegenheid zijnde, Achimelech bedrogen, 1 Samuel 21:2, en Achis, vers 13, en hoofdst. 27:10. Grote moeilijkheden zijn grote verzoekingen om een leugen te bemantelen met de schijn van vroom bedrog en noodzakelijk zelfbehoud, daarom bidt David dat God hem zou beletten om wederom in deze zonde te vallen, opdat die geen gewoonte bij hem zou worden. Een gewoonte van liegen, bedriegen en veinzen is hetgeen waarvoor ieder Godvruchtige bevreesd is, en voor ons allen is het zeer nodig, om God te bidden er ons voor te bewaren.

c. Dat hij steeds onder de leiding en bescherming mocht wezen van Gods regering: verleen mij genadiglijk Uw wet, verleen mij die om mij terug te houden van de weg van de valsheid. David had met zijn eigen hand de wet geschreven, want de koning was verplicht om er eigenhandig een afschrift van te maken voor zijn eigen gebruik, Deuteronomium 17:18, maar hij bidt dat zij in zijn hart mocht geschreven zijn, want dan alleen hebben wij haar tot ons nut. "Verleen haar mij al meer en meer." Zij, die de wet van God kennen en beminnen, kunnen niet anders dan begeren haar meer en beter te kennen en lief te hebben. Verleen haar mij genadiglijk, hij vraagt het als een bijzonder teken van Gods gunst. Wij behoren Gods wet te beschouwen als een schenking, een gave, een onuitsprekelijke gave, haar te waarderen, en er om te bidden, en er dienovereenkomstig voor te danken. De Goddelijke code van inzettingen en bevelen is in werkelijkheid een handvest van voorrechten, en God is in waarheid hun genadig, die Hij in waarheid Godvruchtig maakt door hun Zijn wet te geven**.**

PSALM 119:30-32

Merk hier op**:**

1. Dat zij, die met goed gevolg iets willen doen met hun Godsdienst, hem eerst tot hun ernstige en wel overwogen keuze moeten maken. Dat heeft David gedaan. Ik heb verkoren de weg van de waarheid, de beginselen, waarop hij gegrond is, zijn eeuwige waarheid, en hij is de enig ware weg tot gelukzaligheid. Wij moeten kiezen om in die weg te wandelen, niet omdat wij geen andere weg kennen maar omdat wij geen betere kennen, die veilig en goed is. Laat ons die weg verkiezen tot onze weg, waarop wij zullen wandelen, hoe nauw hij ook is.

2. Dat zij, die de weg van de waarheid hebben verkoren, voortdurend acht moeten geven op het Woord van God als de regel, waarnaar zij moeten wandelen, Uw rechten heb ik mij voorgesteld zoals hij, die leert schrijven, zijn voorbeeld voor zich legt, en de werkman zijn model voor zich heeft ten einde nauwkeurig zijn werk te verrichten. Gelijk wij het Woord van God in ons hart moeten hebben door er ons steeds naar te gedragen, zo moeten wij het in ons oog hebben, door er bij alle voorkomende gelegenheden op te letten, ten einde nauwgezet en naar de regel te wandelen.

3. Dat zij, die de Godsdienst tot hun keus en regel maken er zeer waarschijnlijk getrouw aan zullen zijn. " Ik kleef vast aan uw getuigenissen, met een onveranderde genegenheid en een vast besluit, ten allen tijde en in alle beproevingen. Ik heb ze verkoren, en daarom kleef ik ze vast aan." De verkiezende Christen zal waarschijnlijk de standvastige Christen zijn. Zij, die Christen zijn bij geval, wenden zich om als de wind verandert.

4. Dat zij, die het woord van God aankleven, in het geloof kunnen bidden en verwachten om Gode welbehaaglijk te zijn, want dat bedoelt David, als hij bidt O Heere, beschaam mij niet, laat mij nooit toe datgene te doen, waardoor ik mijzelf beschaam, en wijs mijn diensten niet af, want dat zou mij ten uiterste beschamen."

5. Dat God, hoe meer zegeningen Hij ons geeft, des te meer plichtsbetrachting van ons verwacht, vers 32. Hier hebben wij:

a. Zijn besluit om krachtig voort te gaan in de Godsdienst. Ik zal de weg Uwer geboden lopen. Zij, die naar de hemel gaan, behoren zich te spoeden, voorwaarts te streven. Het is zaak voor ons om de tijd uit te lopen en ons moeite te geven, blijmoedig voort te gaan met ons werk, wij lopen dan de weg van onze plicht, als wij er gereed voor zijn en hij ons lieflijk is, en alle last afleggen, Hebreeën 12:1.

b. Zijn vertrouwen op God voor genade, om dit te doen. "Ik zal overvloedig zijn in Uw werken, als Gij mijn hart verwijd zult hebben." Door Zijn Geest verruimt God het hart van Zijn volk, als Hij hun wijsheid geeft, want deze wordt een "wijd begrip des harten" genoemd, 1 Koningen 4:29, als Hij de liefde Gods uitstort in het hart en er blijdschap in geeft. De blijdschap des Heeren behoort raderen te brengen in onze gehoorzaamheid**.**

PSALM 119:33-34

Hier**:**

1. Bidt David vurig dat God zelf zijn onderwijzer zal wezen. Hij had profeten en wijze mannen en priesters om zich heen, en hij was zelf wel onderwezen in de wet van God, toch bidt hij om door God onderwezen te worden wetende dat niemand "een leraar is gelijk Hij" Job 36:22. Merk hier op:

a. Waarin hij wenst onderwezen te worden, niet in de begrippen of de taal van Gods inzettingen, maar in de weg ervan. "De weg of de wijze van ze toe te passen op mijzelf, en om er mij door te laten regeren, leer mij de weg van mijn plicht, die Uw inzettingen voorschrijven en laat mij in elk twijfelachtig geval weten wat Gij wilt dat ik doen zal, laat mij het woord horen desgenen, die achter mij is, zeggende: "Dit is de weg, wandelt in denzelven," Jesaja 30:21.

b. Hoe hij begeert onderwezen te worden, op zo'n wijze, als waarop geen mens hem kan onderwijzen. Heere, geef mij het verstand. Als de God van de natuur heeft Hij ons verstandelijke vermogens gegeven, maar hier wordt ons geleerd te bidden, dat Hij als de God van de genade ons het verstand zal geven om die gaven en vermogens te gebruiken voor de grote dingen, die tot onze vrede dienen, waarvan wij door de verdorvenheid van onze natuur afkerig zijn, geef mij verstand, een verlicht verstand, want het is evengoed in het geheel geen verstand te hebben, als een verstand te hebben, dat niet geheiligd is. Ook zal de geest van de openbaring in het Woord niet beantwoorden aan het doel, zo wij de geest van de wijsheid niet in ons hart hebben. Dat is het, wat wij aan Christus te danken hebben, want "de Zoon van God is gekomen, en heeft ons het verstand gegeven," 1 Johannes 5:20.

2. Hij belooft van harte dat hij een goed leerling zal zijn, indien God hem wilde onderwijzen, dan was hij er zeker van met goede uitslag te zullen leren. "Ik zal Uw wet houden, en dat zal ik nooit doen, tenzij ik van God geleerd worde, en daarom wens ik daarin onderwezen te worden." Als God door Zijn Geest ons een recht en goed verstand geeft, dan zullen wij: a. Standvastig zijn in onze gehoorzaamheid, " ik zal hem houden ten einde toe, tot het einde mijns levens, hetgeen het stelligste bewijs zal zijn van mijn oprechtheid. Het zal de reiziger niet baten om voor een wijle zijn weg te houden, indien hij hem niet houdt tot aan het einde van zijn reis.

b. Hartelijk zijn in onze gehoorzaamheid. ik zal ze onderhouden met ganser harte, met genot en vermaak, met kracht en vastberadenheid. De weg, waarop het gehele hart gaat, is de weg, waarop de gehele mens gaat, en dat moet de weg wezen van Gods geboden, voor het houden waarvan de gehele mens vereist wordt**.**

PSALM 119:35-36

Tevoren had hij God gebeden om zijn verstand te verlichten, ten einde zijn plicht te kennen en er geen vergissing in te begaan. Hier bidt hij God zijn wil te buigen en de werkzame krachten van zijn ziel te verlevendigen ten einde zijn plicht te doen, want het is God die in ons werkt beide het willen en het werken zowel als om te verstaan wat goed is. Merk hier op**:**

1. De genade, waar hij om bidt.

a. Dat God hem bekwaam zal maken, om zijn plicht te doen, "doe mij treden, bekrachtig mij tot ieder goed werk." Daar wij van onszelf niet bekwaam zijn, moeten wij steunen op de genade Gods, want al onze bekwaamheid is uit Hem. God geeft Zijn Geest in het binnenste van ons, en doet ons aldus "wandelen in Zijn inzettingen" Ezechiël 36:27, en dit is het, waar David hier om bidt.
b. Dat God hem gewillig zou maken om zijn plicht te doen, en door Zijn genade de tegenzin zou overwinnen, die hij er van nature voor koesterde. " Neig mijn hart tot uw getuigenissen, tot de dingen, die uw getuigenissen voorschrijven. Niet alleen: maak mij gewillig om mijn plicht te doen, als hetgeen ik doen moet, weshalve ik er mij zo goed mogelijk van kwijten moet, omdat mijn belang dit meebrengt, maar maak mij verlangend om mijn plicht te doen, als hetgeen overeenkomt met mijn nieuwe natuur, en in werkelijkheid voordelig voor mij is." De plicht wordt met genot en verlustiging verricht, als het hart er toe geneigd is. Het is Gods genade, die ons er toe neigt, en hoe meer wij er ons onwillig voor bevinden, hoe vuriger wij om die genade moeten bidden.

2. De zonde, waartegen hij bidt, en die is gierigheid. Neig mijn hart tot Uw getuigenissen, en dood de neiging tot gierigheid, die in mij is." Dat is een zonde, die zich stelt tegen alle getuigenissen Gods, want de liefde tot het geld is op de bodem van veel zonde, ja van alle zonde, diegenen dus, die de liefde Gods in zich geworteld willen hebben, moeten de liefde tot de wereld uit hun hart ontworteld zien te krijgen, want de vriendschap van de wereld is een vijandschap Gods. Zie op wat wijze God handelt met de mensen, niet door dwang, neen Hij trekt hen met mensenzelen, een neiging in hen werkende tot hetgeen goed is, en een afkeer van hetgeen kwaad is.

3. Zijn pleitgrond om kracht bij te zetten aan zijn bede. "Heere, breng mij tot en houd mij op de weg Uwer getuigenissen, want daarin heb ik lust, en daarom bid ik vurig om genade om op die weg te wandelen. Gij hebt die lust in de weg Uwer geboden in mij gewerkt, zult Gij nu ook niet de bekwaamheid in mij werken om op die weg te wandelen en aldus Uw eigen werk kronen?"

Psalm 119:37
1. Hier bidt David om weerhoudende genade, dat hij teruggehouden mocht worden van hetgeen hem hinderen en belemmeren zou op de weg van zijn plicht. Wend mijn ogen af, dat zij geen ijdelheid zien. De eer, de genoegens en de winsten van de wereld zijn de ijdelheden, die door hun voorkomen zeer velen aftrekken van de paden van Godsdienst en vroomheid, het oog zal, als het op deze dingen gericht is, het hart besmetten met de liefde ervoor, en zo wordt het dan vervreemd van God en van de dingen Gods, en daarom moeten wij, gelijk wij een verbond behoren te maken met onze ogen, hun gelastende om niet af te zwerven naar, en nog veel minder gericht te blijven op, hetgeen gevaarlijk is, Job 31:1, God bidden, dat Hij door Zijn voorzienigheid de ijdelheid buiten ons gezicht zal laten blijven, en ons door Zijn genade zal weerhouden om ons in het zien ervan te verlustigen.

2. Hij bidt om weerhoudende genade, dat hij niet alleen teruggehouden zal worden van alles wat zijn voortgang op de weg hemelwaarts zou kunnen verhinderen, maar de genade zou verkrijgen, die nodig is om hem erop voorwaarts te doen gaan, maak mij levend in Uwen weg. Maak mij levend om de tijd uit te lopen, gebruik te maken van de gelegenheden, voorwaarts te streven, en elke plicht met levendigheid en vurigheid van geest te volbrengen." IJdelheid te aanschouwen maakt ons dodig, vertraagt onze tred, een reiziger, die op ieder voorwerp, dat zich voordoet aan zijn ogen, blijft staan staren, zal niet vorderen op de weg.

maar als onze ogen afgewend worden van hetgeen ons zou kunnen afleiden, dan zal ons hart bewaard worden van hetgeen ons zou kunnen beroeren**.**

PSALM 119:38

Hier is**:**

1. De hoedanigheid van een Godvruchtige die het werk is van Gods genade in hem, hij is Gods knecht, onderworpen aan Zijn wet gebruikt in Zijn werk. Hij is Zijn vreze toegedaan, overgegeven aan Zijn leiding en beschikking, vervuld van hoge gedachten van Hem, houdt zich bezig met al die daden van Godsvrucht die de strekking hebben om Hem te verheerlijken. Diegenen zijn in waarheid Gods dienstknechten, die, hoewel zij hun zwakheden en gebreken hebben, toch in oprechtheid de vreze Gods zijn toegedaan, en zich in al hun neigingen en handelingen door die vreze laten leiden, zij zijn aan de Godsdienst verbonden en toegewijd.

2. Het vertrouwen van een Godvruchtige in God, zijn steunen op het woord van Gods genade aan hem. Zij, die Gods knechten zijn kunnen in het geloof en met nederige vrijmoedigheid bidden dat God Zijn toezegging aan hen zal bevestigen, dat Hij ter bestemder tijd Zijn beloften aan hen zal vervullen, en hun intussen de verzekerdheid zal doen hebben dat zij vervuld zullen worden. Wat God beloofd heeft, daar moeten wij om bidden, wij behoeven niet zo eerzuchtig te zijn om meer te vragen, wij behoeven niet zo bescheiden te zijn om minder te vragen**.**

PSALM 119:39

Hier**:**

1. Bidt David tegen smaadheid, evenals tevoren, vers 22. David was zich bewust datgene gedaan te hebben, hetwelk de vijanden des Heeren grotelijks zou kunnen doen lasteren, zijn eigen eer zou kunnen verkleinen en tot versmaadheid zou kunnen zijn van zijn geslacht. En nu bidt hij dat het Gode, die aller mensen hart en tong in Zijn hand heeft, mocht behagen om dit te voorkomen, hem te verlosser van al zijn overtredingen en hem niet tot een smaad des dwazen te stellen, hetgeen hij vreesde, Psalm 39:9. Of wel, hij bedoelt de smaad, die zijn vijanden onrechtvaardig op hem geworpen hadden. Laat hun liegende lippen verstommen.

2. Hij pleit op de goedheid van Gods rechten. "Heere, Gij zijt gezeten op de troon, en Uw rechten zijn goed, rechtvaardig en vriendelijk voor hen, aan wie onrecht is geschied, en daarom beroep ik mij van de onrechtvaardige veroordeling van de mensen op U." Het is weinig om door de mensen geoordeeld te worden, terwijl Hij, die ons oordeelt, de Heere is. Of wel: "Uw woord en Uw wegen en Uw heilige Godsdienst zijn zeer goed, maar de smaadheden, op mij geworpen, zullen op hen vallen, en daarom Heere, wend ze af, laat in mij de Godsdienst niet gewond worden." Psalm 119:40 Hier**:**

1. Belijdt David zijn vurige genegenheid voor het woord van God: Ik heb een begeerte naar Uw bevelen, ik heb ze niet alleen bemind en mij verlustigd in hetgeen ik reeds verkregen heb, maar ik heb vurig begeerd ze meer te kennen, ze beter te volbrengen, en streef nog voorwaarts naar de volkomenheid." Als wij eens de lieflijkheid van Gods bevelen gesmaakt hebben, dan zal dit ons doen verlangen om er nog inniger mee bekend te worden. Hij beroept zich op God betreffende deze zijn vurige begeerte naar Zijn bevelen. Zie ik heb ze aldus bemind, heb er aldus naar verlangd, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik aldus gezind ben."

2. Hij bidt om genade om hem bekwaam te maken ten einde naar die belijdenis te handelen. "Gij hebt dit smachtend verlangen in mij gewerkt, breng leven in mij om het te blijven

koesteren, maak mij levend in Uw gerechtigheid, in Uw rechtvaardige wegen, naar Uw rechtvaardige belofte." Waar God het willen heeft gewerkt, zal Hij ook het werken, het volbrengen werken en waar Hij de begeerte heeft gewerkt, zal Hij aan de begeerte voldoen**.**

PSALM 119:41-42

Hier is**:**

1. Davids gebed om het heil des Heeren "Heere, Gij zijt mijn Zaligmaker, ik ben ellendig in mijzelf, ellendig en ongelukkig, en Gij alleen kunt mij gelukkig maken, laat Uw heil over mij komen, verhaast de tijdelijke verlossing uit mijn tegenwoordige benauwdheid, en spoed mij voort naar het eeuwig heil door er mij de hoedanigheden voor te geven en de troostrijke voorsmaak ervan."

2. Davids vertrouwen op de genade en belofte van God voor dat heII. Dat zijn de twee pilaren, waarop onze hoop is gebouwd, en zij zullen ons niet begeven.

a. De genade van God. Dat mij Uw goedertierenheden overkomen namelijk Uw heII. Ons heil moet toegeschreven worden aan Gods goedertierenheid, en niet aan enigerlei verdienste van onszelf. Het eeuwige leven moet verwacht worden als "de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus", Judas: 21 "Heere, door het geloof heb ik Uw goedertierenheden op het oog, laat mij door het gebed verkrijgen dat zij over mij komen."

b. De belofte van God. "Laat Uw heil over mij komen naar Uw toezegging, naar Uw woord van belofte. Ik vertrouw op Uw woord en daarom kan ik de vervulling verwachten van de belofte." Het is ons niet alleen vergund om op Gods woord te vertrouwen, maar ons vertrouwen er op is de voorwaarde, waarop wij er nut en voordeel van kunnen hebben.

3. Davids verwachting van de goede verzekerdheid, die deze genade en belofte van God hem geven zou." " Opdat ik mijn smader wat heb te antwoorden', hem namelijk die mij smaadt om mijn vertrouwen op God, alsof dit mij zou teleurstellen." Als God hen, die op Hem betrouwden, uit hun benauwdheid redt dan brengt Hij hiermee krachtdadig hen tot zwijgen, die "de raad des ellendigen zouden willen beschamen, omdat de Heere zijn toevlucht is", Psalm 14:6, en hun smaad zal voor altijd tot zwijgen worden gebracht als het heil van de heiligen voltooid is, want dan zal het onbetwistbaar blijken dat het niet tevergeefs is om op God te vertrouwen**.**

PSALM 119:43-44

Hier is**:**

1. Davids nederige bede om de tong van de geleerden, opdat hij ter rechter tijd een woord zou weten te spreken tot eer van God. Ruk het woord van de waarheid van mijn mond niet al te zeer. Hij bedoelt: Heere, laat het woord van de waarheid altijd in mijn mond zijn, laat mij de wijsheid en de moed hebben, die nodig zijn om mij in staat te stellen beide om mijn kennis te gebruiken ter onderrichting van anderen en om, gelijk de goede heer des huizes, uit mijn schat nieuwe en oude dingen voort te brengen en belijdenis van mijn geloof af te leggen telkenmale, als ik er toe geroepen word." Het is ons nodig God te bidden dat wij nooit zullen vrezen, of ons zullen schamen om voor Zijn waarheden en wegen uit te komen, Hem nooit zullen verloochenen voor de mensen. David bevond dat hij soms in verlegenheid was, het woord van de waarheid kwam hem niet zo geredelijk als het moest, maar hij bidt: Heere, laat het niet geheel en al van mij genomen worden, laat er altijd zoveel van gereed in mijn hart en in mijn mond zijn, als nodig is voor de behoorlijke volbrenging van mijn plicht."

2. Zijn nederige belijdenis van het hart des oprechten, zonder hetwelk de tong van de geleerden, hoe nuttig die ook is voor anderen, ons van geen dienst zal zijn, a. David berijdt zijn vertrouwen op God: "Heere, maak mij vaardig en machtig in de Schriften, want ik hoop

op Uw rechten, op de rechten van Uw mond, en zo die niet gereed bij de hand zijn, dan is mijn steun, mijn bescherming van mij geweken.
b. Hij spreekt zijn besluit uit om in de kracht van Gods genade in zijn plicht te volharden: "Zo zal ik Uw wet steeds onderhouden. Als ik Uw woord niet alleen in mijn hart, maar ook in mijn mond heb, dan zal ik doen al wat ik moet doen, volkomen wezen in al Uw wil." Aldus zal "de mens Gods volmaakt zijn, tot alle goed werk volmaakt toegerust", 2 Timotheüs 3:17, Coloss. 3:16. Merk op hoe hij besluit Gods wet te onderhouden:

Ten eerste: Steeds, zonder te beuzelen. God moet iedere dag met gestadige gehoorzaamheid gediend worden, iedere dag en de gehele dag.

Ten tweede. Eeuwiglijk en altoos, zonder te verslappen, wij moeten nooit vertragen in goeddoen. Als wij Hem dienen tot aan het einde van onze tijd op aarde, dan zullen wij Hem in de hemel tot de eindeloze eeuwen van de eeuwigheid dienen, dan zullen wij Zijn wet onderhouden eeuwiglijk en altoos. Of aldus: "Heere, laat mij het woord van de waarheid in mijn mond hebben, opdat ik dat heilig pand aan het opkomende geslacht kunne overleveren, 2 Timotheüs 2:2, en het aldus door hen weer overgeleverd worde aan de volgende eeuwen, zo zal uw wet eeuwiglijk en altoos onderhouden worden, van het een geslacht tot het andere," overeenkomstig deze belofte: "Mijn woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, die zullen van uw mond niet wijken, noch van de mond uws zaads, noch van de mond van het zaad uws zaads," Jesaja 59:21**.**

PSALM 119:45-48

In deze verzen kunnen wij opmerken**:**

1. Welk een liefde voor Gods wet David in zijn hart heeft waargenomen. Ik heb Uw bevelen gezocht, vers 45. Ik begeer mijn plicht te kennen en te doen, en diensvolgens raadpleeg ik Uw Woord. Ik doe alles wat ik kan om te weten wat de wil des Heeren is, en de aanduidingen of wenken van Zijn bedoeling te ontdekken. Ik zoek Uw geboden, die ik liefheb, vers 47, 48. Ik stem er niet alleen mee in als zijnde goed, maar ik schep er behagen in als zijnde goed voor mij." Allen, die God liefhebben, beminnen Zijn regering, en daarom beminnen zij al Zijn geboden.

2. Wat hij hiervan verwachtte. In de kracht van Gods genade stelt hij er zich vijf dingen van voor.
a. Dat hij vrij en gerust zal zijn in het volbrengen van zijn plicht. Ik zal wandelen in de ruimte, of in vrijheid, bevrijd van hetgeen kwaad is, onbelemmerd door de boeien van mijn eigen bederf, vrij voor hetgeen goed is het doende, niet door dwang, maar gewillig en gaarne." De dienst van de zonde is een volkomen slavernij, de dienst van God is volmaakte vrijheid. Losbandigheid is de dienstbaarheid onder de grootsten tiran, nauwgezetheid van wandel is vrijheid ook voor de geringste gevangenen, Johannes 8:32, 36, Lukas 1:74, 75.
b. Dat hij vrijmoedig en kloekmoedig zal zijn in het doen van zijn plicht. Ook zal ik voor koningen spreken van Uw getuigenissen. Eer David ten troon was verheven, zijn er koningen voor hem geweest, zoals Saul en Achis, maar indien hij voor hen geroepen werd om reden te geven van de hoop, die in hem was, dan zou hij spreken van Gods getuigenissen en belijden dat hij daarop zijn hoop bouwde, dat hij die tot zijn raad, zijn wachters, zijn kroon, zijn al maakte. Wij moeten nooit bevreesd zijn om voor onze Godsdienst uit te komen, al zou dit ons ook blootstellen aan de toorn van koningen, maar er van spreken als van hetgene, waarmee wij wensen te leven en te sterven, zoals de drie jongelingen voor Nebukadnézar, Daniel 3:16, Handelingen 4:20. Nadat David op de troon was gekomen, zijn koningen soms zijn metgezellen geweest, zij bezochten hem en hij bracht hun tegenbezoek, maar hij heeft uit inschikkelijkheid voor hen, niet over alles gesproken, behalve over de Godsdienst, uit vrees van hen anders te beledigen, en om het gesprek aangenaam voor hen te maken. Neen, Gods

getuigenissen zullen het voornaamste onderwerp zijn van zijn gesprekken met de koningen, niet alleen om te tonen dat hij zich zijn Godsdienst niet schaamde, maar om hen erin te onderwijzen, en hen er toe te brengen om hem te omhelzen. Het is goed voor koningen om van Gods getuigenissen te horen, en het zal de gesprekken van de vorsten versieren om ervan te spreken.
c. Dat hij opgewekt en goedsmoeds zijn plicht zal vervullen, vers 47. Ik zal mij vermaken in Uw geboden, in die te overdenken, en in die waar te nemen, ik zal nooit zo tevreden zijn met mijzelf, als wanneer ik doe hetgeen welbehaaglijk is aan God." Hoe meer wij ons verlustigen in de dienst van God, hoe meer wij naderen tot de volmaaktheid, waarnaar wij moeten streven.
d. Dat hij naarstig en krachtig zal zijn in zijn plichtsbetrachting, Ik zal mijn handen opheffen naar Uw geboden, hetgeen niet slechts een heftig verlangen er naar aanduidt, maar een ernstig streven om ze waar te nemen, Psalm 143:6. "Ik zal ze aangrijpen, als iemand, die bevreesd is ze te verliezen of ze los te laten." Ik zal mijn handen op het gebod leggen, het niet alleen loven, maar volbrengen, ja ik zal er mijn handen naar opheffen, ik zal al de kracht, die ik bezit, aanwenden om het te doen." De handen, die slap neerhangen door traagheid en moedeloosheid zullen opgeheven worden, Hebreeën 12:12.
e. Dat hij bedachtzaam zal zijn in het beoefenen van zijn plicht, vers 48. "Ik zal Uw inzettingen betrachten, mij niet slechts vermaken met er aan te denken als onderwerpen van bespiegeling, maar bedenken hoe ik ze op de beste wijze kan waarnemen." Hieruit zal blijken dat wij in waarheid Gods geboden liefhebben als wij er ons beide met ons hart en onze handen op toeleggen**.**

PSALM 119:49

In zijn gebed tot God om goedertierenheid en genade waarop hij hoopte naar het Woord, dat hem leidde en bestuurde in zijn bidden, pleit David op twee dingen.

1. Dat God hem de belofte had gegeven, waarop hij hoopte. Heere, ik verlang niets meer dan dat Gij gedenkt het woord, tot Uw knecht gesproken, dat Gij zult doen wat Gij gezegd hebt." Zie 1 Kronieken 17:23. "Gij zijt wijs, en daarom zult Gij volbrengen wat Gij voorgenomen hebt en Uw raad niet veranderen. Gij zijt getrouw, en daarom zult Gij doen wat Gij beloofd hebt en Uw woord niet breken." Zij, die Gods beloften tot hun deel maken, kunnen ze met nederige vrijmoedigheid tot hun pleitgrond maken. "Heere, is dat het woord niet, dat Gij gesproken hebt, en zult Gij het niet nakomen?" Genesis 32:9, Exodus 33:12.

2. Dat God, die hem de belofte had gegeven in het Woord, door Zijn genade hoop in hem gewrocht had op die belofte, en hem grote verwachtingen ervan heeft doen koesteren. Heeft God begeerten in ons opgewekt naar geestelijke zegeningen, meer dan naar tijdelijk goed en zal Hij dan niet zo vriendelijk zijn om die begeerten te vervullen? Heeft Hij ons vervuld van hoop op die zegeningen, en zal Hij dan niet zo rechtvaardig zijn om die hoop te verwezenlijken? Hij, die door Zijn Geest geloof in ons gewerkt heeft, zal naar ons geloof voor ons werken en ons niet teleurstellen**.**

PSALM 119:50

Hier is Davids ervaring van voordeel en weldaad, ontvangen door het Woord.
1. Als een middel tot zijn heiligmaking. Uw woord heeft mij levend gemaakt. Het heeft mij levend gemaakt toen ik dood was in zonde, het heeft mij menigmaal verlevendigd als ik dodig was voor mijn plicht, het heeft mij opgewekt tot hetgeen goed is als ik er onwillig voor was, en het heeft mij levendig gemaakt in het goede als ik er koud en onverschillig voor was."

2. En daarom als een middel tot zijn vertroosting, als hij in lijden was en iets nodig had om hem te ondersteunen. Omdat Uw woord mij op andere tijden levend heeft gemaakt, heeft het mij toen vertroost." Er is in het Woord van God zeer veel, dat van vertroosting spreekt in lijden, maar alleen diegenen mogen het op zichzelf toepassen, die enigermate de levendmakende kracht van het Woord hebben ervaren. Als het ons door genade heilig maakt, dan is er genoeg in om ons onder alle omstandigheden en alle gebeurtenissen stil en gerust te maken**.**

PSALM 119:51

David zegt ons hier en het zal ons nuttig zijn om het te weten**:**

1. Dat hij bespot is geworden om zijn Godsdienst. Hoewel hij een man van eer was, een man van grote wijsheid, en zijn land uitnemende diensten had bewezen, hebben de hovaardigen, omdat hij een vroom, nauwgezet man was, hem toch bovenmate zeer bespot. Zij staken de draak met hem, en deden alles wat zij konden om hem aan spot en minachting bloot te stellen. Zij lachten hem uit om zijn bidden en noemden het femelarij, om zijn ernst en noemden het dromerij, om zijn nauwgezetheid en noemden het stijfheid. Zij waren de hovaardigen, die zaten in het gestoelte van de spotters, en zij lieten zich er op voorstaan.

2. Maar dat hij toch niet van zijn Godsdienst weggespot was. "Zij hebben alles gedaan wat zij konden om er mij van weg te schamen, maar op geen van deze dingen heb ik acht gegeven, maar om dit alles ben ik van Uw wet toch niet afgeweken, maar indien dit gering is zoals hij zei toen Michal hem bespotte dan zal ik mij nog geringer houden dan alzo." Hij had de wet niet alleen niet geheel verlaten maar hij was er zelfs niet van afgeweken. Nooit moeten wij terugdeinzen voor een plicht, noch een gelegenheid om goed te doen laten voorbijgaan, uit vrees van door de mensen gesmaad te worden. De reiziger vervolgt zijn weg, al wordt hij door de honden aangeblaft. Diegenen kunnen weinig voor Christus lijden, die om Zijnentwil geen hard woord kunnen verdragen**.**

PSALM 119:52

Toen David bespot werd om zijn Godsdienst, heeft hij niet alleen vastgehouden aan zijn oprechtheid, maar**:**

1. Hij troostte zich, hij heeft de smaad niet slechts gedragen, maar hem blijmoedig gedragen, het heeft zijn vrede niet verstoord, het verbrak de rust zijns gemoeds niet. Het was hem een troost te denken dat het om Godswil was, dat hij versmaadheid leed, en dat zijn ergste vijanden geen gelegenheid tegen hem vinden konden, behalve in de zaak zijns Gods, Daniel 6:5. Zij, die bespot worden om hun getrouwheid aan Gods wet, kunnen zich hiermee troosten, dat in het einde de versmaadheid van Christus meerdere rijkdom voor hen zal blijken te zijn dan de schatten van Egypte.

2. Waar hij zich mee troostte was de gedachte aan Gods oordelen vanouds, de leidingen van Gods voorzienigheid met Zijn volk in vroegere tijden, beide in genade jegens hen en in gerechtigheid tegen hun vervolgers. Gods oordelen vanouds, in onze eigen vroegste tijden en in de dagen onzer vaderen, moeten door ons herdacht worden tot onze vertroosting en aanmoediging op de weg van God, want Hij is nog dezelfde**.**

PSALM 119:53

Hier in:

1. Het karakter van goddelozen, hij bedoelt hen, die openlijk en grovelijk goddeloos zijn, zij verlaten Uw wet. Iedere zonde is een overtreding van de wet, maar een voortdurend, moedwillig en openlijk zondigen is een algeheel verlaten ervan.

2. De indruk, die de goddeloosheid van de goddelozen op David maakte, zij verschrikte hem, zij bracht hem in ontsteltenis, hij beefde bij de gedachte aan de oneer, die Gode hierdoor werd aangedaan, de voldoening, die daardoor aan Satan werd gegeven, en het kwaad, dat erdoor aan de zielen van de mensen werd gedaan. Hij vreesde de gevolgen ervan, beide voor de zondaren zelf, (en hij riep: raap mijn ziel niet weg met de zondaren, mijn vijand zij als de goddeloze) en voor de belangen van Gods koninkrijk onder de mensen, die, naar hij vreesde, hierdoor grotelijks schade zouden lijden." Grote beroering heeft mij bevangen vanwege hun boze plannen tegen mij." De zonde is een zeer afschuwelijk ding in de ogen van allen, die geheiligd zijn, Jeremia 5:30, 23:14, Hoséa 6:10, Jeremia 2:12**.**

PSALM 119:54 Hier is**:**

1. Davids toestand, hij was in de plaats van zijn vreemdelingschappen, hetgeen verstaan kan worden, hetzij van zijn bijzondere beproeving, hij was dikwijls heen en weer geslingerd en genoodzaakt te vluchten, of als zijn deel en lot, dat hij met allen gemeen had, deze wereld is de plaats onzer vreemdelingschappen, de plaats, waar wij vreemdelingen in zijn, zij is onze tent, onze herberg, wij moeten ons als gasten en vreemdelingen op aarde gedragen, die hier niet tehuis zijn, en hier ook niet lang moeten blijven. Zelfs Davids paleis is slechts de plaats van zijn vreemdelingschappen.

2. Zijn troost in die toestand. "Uw inzettingen zijn mij gezangen geweest, waarmee ik mij vermaakt heb, zoals reizigers hun gedachten plegen af te leiden van hun vermoeidheid, en iets van de verveling hunner reis wegnemen door nu en dan een aangenaam lied te zingen. David was de lieflijke zanger Israëls, en hier wordt ons gezegd van waar hij zijn liederen had, zij waren alle ontleend aan het Woord van God. Gods inzettingen waren hem even gemeenzaam bekend als de liederen, die iemand gewoon is te zingen, en die gebruikte hij op zijn eenzame pelgrimsreize. Zij waren hem zo lieflijk als liederen, en gaven blijdschap in zijn hart, meer dan zij hebben, die "op het geklank van de luit kwinkeleren", Amos 6:5. Is dan iemand in lijden? Laat hem zingen van Gods inzettingen, en eens beproeven of hij aldus zijn smart niet wegzingen kan, Psalm 138:5**.**

PSALM 119:55-56

Hier is**:**

1. Davids omgang met het Woord van God, hij bewaarde het in zijn hart, en bij iedere gelegenheid bracht hij het zich te binnen. Gods naam is de ontdekking, die Hij van zichzelf aan ons gedaan heeft in en door Zijn Woord. Dat is Zijn gedachtenis van geslacht tot geslacht en daarom moeten wij hem altijd in gedachtenis houden, gedenk hem in de nacht, op uw legerstede, als gij niet slapen kunt en tot uw hart spreekt. Als anderen sliepen gedacht David aan Gods naam, en door de les gedurig op te zeggen, maakte hij er zich meer mee vertrouwd. In de nacht van de beproeving riep hij zich dit voor de geest.

2. Hoe hij er een gewetenszaak van maakte om er zich naar te gedragen. Het behoorlijke gedenken van Gods naam, die voor Zijn wet geplaatst is, zal een grote invloed op ons hebben voor ons waarnemen van de wet. Des nachts ben ik Uws Naams gedachtig geweest en daarom was ik zorgzaam om Uw wet te bewaren de gehele dag. Hoe troostrijk zal de herinnering

wezen, als ons eigen hart voor ons getuigen kan dat wij aldus Gods naam gedachtig zijn geweest en Zijn wet hebben bewaard.

3. Het voordeel dat hij er door verkreeg vers 56. Dat is mij geschied omdat ik Uw bevelen bewaard heb. Sommigen verstaan dit in onbepaalde zin: Dit had ik, ik had hetgeen mij voldeed, ik had alles wat aangenaam en lieflijk is, omdat ik Uw bevelen bewaard heb. Allen, die van de Godsdienst werk gemaakt hebben, zullen erkennen dat hij voordelig voor hen is uitgekomen, en dat zij er onuitsprekelijk veel bij gewonnen hebben. Anderen brengen het in verband met hetgeen onmiddellijk voorafgaat. "Ik had de vertroosting van Uw wet te bewaren, omdat ik haar onderhouden heb." Gods werk brengt zijn eigen loon mede. Een hart om gehoorzaam te zijn aan de wil van God is een kostelijk loon voor gehoorzaamheid, en hoe meer wij doen, hoe meer wij kunnen doen en zullen doen in de dienst van God, de rank, die vrucht draagt, wordt gereinigd, opdat zij meer vrucht drage, Johannes 15:2**.**

PSALM 119:57

Hieruit kunnen wij afleiden wat het karakter is van een Godvruchtige.
1. Hij maakt de gunst van God tot zijn gelukzaligheid. De Heere is mijn deel. Anderen plaatsen hun geluk in de rijkdom en de eer van deze wereld, hun deel is in dit leven, zij zien niet verder, zij begeren niets meer, dat is hun goed, Lukas 16:25. Maar allen, die geheiligd zijn, nemen de Heere tot het deel hunner erve en huns bekers, en met niets minder zullen zij tevreden zijn. David kan zich hiervoor op God beroepen: "Heere, Gij weet, dat ik U verkoren heb tot mijn deel, en op U betrouw om mij gelukkig te maken." 2. Hij maakt de wet van God tot zijn regel: "ik heb gezegd dat ik Uw woorden zal bewaren, en wat ik gezegd heb zal ik door Uw genade ook doen en er tot het einde toe bij blijven." Zij, die God tot hun deel nemen, moeten Hem nemen tot hun vorst en Hem trouw zweren. en beloofd hebbende Zijn woord te bewaren, moeten we onszelf dikwijls herinneren aan onze belofte, Psalm 39:2**.**

PSALM 119:58

In het vorige vers had David zijn verbond met God overdacht, hier herdenkt hij zijn gebeden tot God en hernieuwt ze Merk op**:**

1. Waar hij om bad. God tot Zijn deel genomen hebbende, smeekte hij vurig om Zijn gunst, als een, die wist dat hij haar verbeurd had, haar onwaardig was, geheel verloren was zonder haar, maar voor altijd gelukkig zou zijn indien hij haar verkreeg. Wij kunnen om Gods gunst niet vragen als om de betaling van een schuld, maar moeten er nederig om smeken, smeken dat God niet alleen verzoend met ons zal zijn, maar ons zal aannemen en Zijn aanschijn over ons zal verheffen. Hij bidt: Wees mij genadig in de vergeving van hetgeen ik verkeerd gedaan heb, en in mij de genade te geven om in het vervolg beter te doen."

2. Hoe hij bad. Van ganser harte, als een, die de zegen, waar hij om bad, wist te waarderen. De begenadigde ziel is zeer bijzonder gesteld op Gods gunst, en daarom bidt zij er om met aandrang: ik zal U niet laten gaan tenzij dat Gij mij zegent.

3. Waar hij op pleitte: op de belofte van God: " Wees mij genadig naar Uw toezegging. Ik begeer Uw beloofde genade en vertrouw op de belofte ervan." Zij, die zich laten regeren door de geboden van het Woord en besloten hebben om ze te houden, vers 57, kunnen pleiten op de beloften van het woord en er zich de vertroosting van toe-eigenen**.**

PSALM 119:59-60

David had gezegd dat hij Gods woorden zal bewaren, vers 57, en het was wel gezegd, en nu zegt hij ons hier hoe en op wat wijze hij dat besluit ten uitvoer zal brengen.

1. Hij bedacht zijn wegen, hij bedacht van tevoren wat hij doen zou, de gang zijns voets wegende, Spreuken 4:26, teneinde zeker te wandelen en niet in het wilde, hij dacht na over hetgeen hij gedaan had, ging zijn voorbijgegane leven eens na, en herdacht de paden waarop hij gewandeld had, de stappen die hij gedaan, de maatregelen die hij genomen had. Het woord heeft de betekenis van een vaste, blijvende gedachte. Sommigen houden het voor een toespeling op hen die borduurwerk maken, die zeer zorgzaam en nauwkeurig het minste foutje bedekken, of op hen, die hun rekening opmaken en bij zichzelf nagaan: Wat ben ik schuldig? Wat bezit ik? Ik heb niet gedacht aan mijn rijkdom, zoals de gierigaard, Psalm 49:12, maar aan mijn wegen, niet aan wat ik heb, maar aan hetgeen ik doe. Wat wij doen, zal ons volgen naar een andere wereld, als hetgeen wij hebben achtergelaten moet worden. Velen zijn scherp genoeg in hun opmerkingen over de wegen van anderen, die toch nooit aan hun eigen wegen denken, maar een ieder beproeve zijn eigen werk.

2. Hij heeft zijn voeten gekeerd tot Gods getuigenissen, hij besloot het Woord Gods tot zijn regel te maken, en naar die regel te wandelen. Hij keerde terug van de bijpaden, waarnaar hij was afgeweken, keerde terug tot Gods getuigenissen, hij richtte er niet slechts zijn oog op, maar richtte zijn voeten, zijn neigingen naar de liefde tot Gods Woord, en zijn wandel naar de beoefening ervan. De neiging van zijn ziel was naar Gods getuigenissen en zijn wandel werd er door bestuurd. Boetvaardige gedachten moeten vrome besluiten teweegbrengen.

3. Hij deed dit terstond, zonder weifelen, vers 60. Ik heb gehaast en niet vertraagd. Als wij onder overtuiging van zonde zijn, dan moeten wij het ijzer smeden terwijl het heet is, en niet denken aan uitstel om er gevolg aan te geven, zoals Felix gedaan heeft, tot een meer gelegen tijd, als wij tot plicht geroepen worden, dan moeten wij geen tijd verliezen, maar er ons toe begeven zolang als het heden genaamd wordt. Nu kan het bericht, dat David hier geeft van zichzelf, betrekking hebben op zijn standvastige, dagelijkse gewoonte, hij overdacht zijn wegen des nachts, richtte zijn voeten tot Gods getuigenissen in de morgen, en het goede, dat zijn hand vond om te doen, deed hij zonder uitstel. Of het kan betrekking hebben op zijn eerste bekendheid met God en Godsdienst, toen hij begon de ijdelheid van de kindsheid en van de jeugd af te werpen en zijn Schepper te gedenken, die gezegende verandering was door Gods genade aldus gewrocht. De bekering begint in ernstig nadenken, in toezien, Ezechiël 18:25, Lukas 15:17. Het nadenken moet eindigen in een grondige bekering. Met welk nut hebben wij onze wegen overdacht, als wij onze voeten niet in allerijl tot Gods getuigenissen richten?

Psalm 119:61

Hier is**:**

1. De boosaardigheid van Davids vijanden tegen hem, het waren goddelozen, die hem haatten om zijn Godsvrucht, er waren benden of troepen van tegen hem verbonden, zij deden hem al het kwaad dat zij konden, zij beroofden hem, gepoogd hebbende zijn goede naam weg te nemen, vers 51, hadden zij het nu op zijn bezittingen gemunt, en beroofden hem ervan, hetzij door plundering in tijd van oorlog, of door boeten en verbeurdverklaringen onder schijn van wet. Saul heeft waarschijnlijk zijn goederen in bezit genomen, Absalom nam bezit van zijn paleis, de Amalekieten plunderden Ziklag. Wereldse rijkdom is hetgeen waarvan wij beroofd kunnen worden. David kon hoewel hij een krijgsman was, de zijn niet behouden. Dieven breken door en stelen.

2. Het getuigenis van Davids geweten voor hem dat hij, toen hij van alles beroofd was, aan zijn Godsdienst heeft vastgehouden, zoals Job gedaan heeft toen de benden van de Chaldeeën en de Sabeeërs hem beroofden. Nochtans heb ik Uw wet niet vergeten. Geen zorg of smart moet Gods Woord uit ons geheugen verdrijven of ons troostrijk genot erin verhinderen. En nooit moeten wij om enigerlei moeilijkheid, die wij op Gods wegen ondervinden, van die wegen te erger denken of vrezen dat wij ten laatste bij onze Godsdienst tekort zullen komen, al is het ook dat wij er thans verliezen door lijden**.**

PSALM 119:62

Hoewel David in deze psalm veel in het gebed is, heeft hij daarom de plicht van lof en dankzegging niet veronachtzaamd, want zij, die veel bidden, zullen veel hebben om voor te danken. Zie**:**

1. Hoe Gods hand beschouwd wordt in zijn dankzegging. Hij zegt niet: "Ik zal U loven om Uw gunsten jegens mij, waarvan ik de weldaad geniet," maar "Voor de rechten Uwer gerechtigheid, al de beschikkingen Uwer voorzienigheid in wijsheid en billijkheid, waarvan Gij de eer hebt." Wij moeten dankzegging doen voor de handhaving van Gods eer en de vervulling van Zijn woord in alles, wat Hij in het bestuur van de wereld doet.

2. Hoezeer Davids hart gezet was op die dankzegging, hij wilde te middernacht opstaan om God te loven. Grote en goede gedachten hielden hem wakker en verkwikten hem in plaats dat de slaap hem verkwikte, en zo ijverig was hij voor de eer van God, dat hij, als anderen rustten op hun legerstede, op zijn knieën was om God te bidden en te danken. Het was er hem niet om te doen om daarbij door de mensen gezien te worden, hij dankte God in het verborgen, waar onze hemelse Vader ziet. Hij had God geloofd in de voorhoven van het huis des Heeren, en toch wilde hij het ook doen in zijn slaapvertrek. De openbare Godsverering stelt ons niet vrij van de aanbidding Gods in het verborgen. Toen David bevond dat zijn hart aangedaan was door Gods rechten, heeft hij die aandoening zijns harten terstond Gode geofferd in werkelijke aanbidding, het niet uitstellende, uit vrees dat zij dan zou verkoelen. Doch let op zijn eerbied, hij bleef niet stil liggen om God te loven, maar stond op van zijn bed, misschien in de koude, in het donker, om het op plechtige wijze te doen. En zie hoe hij de tijd wist uit te kopen, als hij niet kon slapen, stond hij op om te bidden**.**

PSALM 119:63

David geeft dikwijls uitdrukking aan zijn grote liefde voor God, hier geeft hij uitdrukking aan zijn grote liefde voor het volk van God, en merk op**:**

1. Waarom hij hen liefhad, niet zozeer omdat zij zijn beste vrienden waren, zijn belangen het standvastigst waren toegedaan en het ijverigst waren om hem te dienen, maar omdat zij de zodanigen waren, die God vreesden en Zijn bevelen onderhielden, Hem dus eer deden en Zijn koninkrijk onder de mensen bevorderden. Onze liefde tot de heiligen is dan oprecht, als wij hen liefhebben om hetgeen wij van God in hen zien, en de dienst die zij voor Hem doen.

2. Hoe hij zijn liefde voor hen toonde, hij was een gezel van hen. Hij had niet slechts geestelijke gemeenschap met hen in hetzelfde geloof en dezelfde hoop, maar hij voegde zich bij hen in de waarneming van de heilige inzettingen in de voorhoven des Heeren, waar rijk en arm, vorst en boer, elkaar ontmoetten, hij deelde in hun vreugde en in hun smart, Hebreeën 10:33, hij ging gemeenzaam met hen om, deelde hun zijn ervaringen mede, en raadpleegde de hunne. Hij nam niet alleen de zodanigen, die God vreesden, tot zijn metgezellen, maar hij verwaardigde zich om een metgezel voor allen te zijn, voor allen en een ieder die dit deden,

waar en wanneer hij hen ook ontmoette. Hoewel hij koning was, wilde hij zich toch vergezellen met de armsten van zijn onderdanen, die God vreesden, Psalm 15:4, Jakobus 2:1**.**

PSALM 119:64

Hier**:**

1. Wijst David erop, dat God goed is voor alle schepselen naar hun behoeften en vatbaarheden, gelijk de hemel vol is van Gods heerlijkheid, zo is de aarde vol van Zijn goedertierenheid, vol van de blijken van Zijn ontferming en milddadigheid. Niet slechts het land Kanaän waar God gekend en aangebeden werd, maar de gehele aarde, in vele delen waarvan Hem geen hulde wordt gebracht, is vol van Zijn goedertierenheid, niet alleen de kinderen van de mensen, maar ook de mindere schepselen smaken Gods goedheid, Zijn barmhartigheden zijn over al Zijn werken.

2. Daarom bidt hij dat God goedertieren jegens hem zal wezen naar zijn behoefte en zijn vatbaarheid: "Leer mij Uw inzettingen. Gij voedt de jonge raven, die roepen, met spijs, die voor hen geschikt is, zult Gij mij dan niet spijzigen met geestelijk voedsel, het brood des levens, dat mijn ziel nodig heeft, en waar zij om roept, en zonder hetwelk zij niet leven kan? De aarde is vol van Uw goedertierenheid, en is de hemel het niet ook? Wilt Gij mij dan geen geestelijke zegeningen schenken in de hemel?" Een Godvruchtig hart zal aan alles een argument ontlenen, om kracht bij te zetten aan een bede om Goddelijk onderricht. Voorzeker, Hij, die Zijn vogelen niet zonder voedsel zal laten, zal Zijn kinderen niet zonder onderricht laten blijven**.**

PSALM 119:65-66

Hier**:**

1. Erkent David met dankbaarheid Gods genadige handelwijze met hem van het begin aan. Gij hebt bij Uw knecht goed gedaan. Hoe, of op wat wijze God ook met ons gehandeld heeft, wij moeten erkennen dat Hij goed bij ons gedaan heeft, meer dan wij het verdienden, geheel in liefde, en met het doel ons goed te doen. In vele gevallen heeft God goed bij ons gedaan boven hetgeen wij konden verwachten, Hij heeft goed gedaan bij al Zijn dienstknechten, geen hunner had ooit te klagen hard door Hem behandeld te zijn geworden. Gij hebt goed bij mij gedaan, niet slechts naar Uw goedertierenheid, maar naar Uw woord. Gods gunsten zien wij het best als wij ze vergelijken met de belofte, en ze uit die bron zien voortkomen.

2. Op deze ervaringen grondt hij een bede om Goddelijk onderricht, " Leer mij een goede zin en wetenschap, opdat ik enigermate vergelding doe naar de weldaad, die mij bewezen is." Leer mij een goede smaak dat is de betekenis van het woord, een goede smaak om de dingen te onderscheiden, die van elkaar verschillen, te onderscheiden tussen waarheid en leugen, goed en kwaad, want het oor proeft de woorden, gelijk het gehemelte de spijze smaakt. Wij moeten God bidden om een gezonde zin, opdat "onze zinnen geoefend worden," Hebreeën 5:14 Velen bezitten kennis, die weinig oordeel hebben, zij, die beide hebben, zijn goed versterkt tegen de strikken van Satan en wel toegerust voor de dienst van God en hun geslacht.

3. Deze bede wordt ondersteund door een pleitgrond: " Want ik heb Uw geboden geloofd, ze ontvangen, er mee ingestemd, dat zij goed zijn, en mij onderworpen aan hun heerschappij, en daarom, Heere, leer mij." Waar God een goed hart heeft gegeven, kan in het geloof ook om een goed hoofd gebeden worden**.**

PSALM 119:67

David zegt ons hier wat hij ondervonden heeft**:**

1. Van de verzoekingen aan een staat van voorspoed eigen: "Eer ik verdrukt werd, toen ik in vrede en overvloed leefde en geen smart kende, dwaalde ik, dwaalde ik af van God en mijn plicht." Zonde is afdwalen en wij zijn dan het meest geneigd om van God af te dwalen, als wij gerust zijn en denken thuis te zijn in deze wereld. Voorspoed is de ongelukkige gelegenheid voor veel ongerechtigheid, hij maakt dat de mensen met zichzelf ingenomen zijn, dat zij toegeven aan het vlees, God vergeten, de wereld liefhebben, en doof zijn voor de bestraffingen van het Woord. Zie Psalm 30:7. Het is goed voor ons om, als wij verdrukt worden, te gedenken hoe en waarin wij gedwaald hebben eer wij verdrukt werden opdat wij aan het doel van de verdrukking kunnen beantwoorden.

2. Van het voordeel van een staat van beproeving. "Nu onderhoud ik Uw woord, en zo ben ik van mijn dwalingen teruggekomen." God maakt dikwijls gebruik van beproevingen als een middel om diegenen tot Hem terug te brengen, die van Hem afgedwaald zijn. Geheiligde beproevingen verootmoedigen ons voor de zonde en tonen ons de ijdelheid van de wereld, zij verzachten het hart en openen het oor voor de tucht. De ellende, waarin de verloren zoon zich bevond, bracht hem eerst tot zichzelf, en toen tot zijn vader**.**

PSALM 119:68

Hier**:**

1. Looft David Gods goedheid, en geeft er Hem de eer van, Gij zijt goed en goeddoende. Allen, die enige kennis van God hebben, zullen erkennen dat Hij goeddoet, en dus tot de gevolgtrekking komen dat Hij goed is. De stromen van Gods goedheid zijn zo talrijk, en vloeien zo vol en krachtig heen tot alle schepselen, dat wij tot de gevolgtrekking moeten komen dat de bron, die in Hem zelf is, onuitputtelijk moet zijn. Wij kunnen er geen begrip van hebben hoeveel goed God doet elke dag, en nog veel minder kunnen wij begrijpen hoe goed Hij is. Laat ons het met bewondering, heilige liefde en dankbaarheid erkennen.

2. Bidt hij om Gods genade, vraagt hij om onder de invloed en de leiding ervan te zijn. Leer mij Uw inzettingen. "Heere, Gij doet goed aan allen, zijt de milddadige weldoener van alle schepselen, dit is het goed, dat ik U smeek aan mij te doen. Onderricht mij in mijn plicht, neig er mij toe, en maak er mij toe bekwaam. Gij zijt goed en goeddoende, Heere, leer mij Uw inzettingen, opdat ik goed zij en goed doe, een goed hart moge hebben, en een goed leven moge leiden. Het is een aanmoediging voor arme zondaars om te hopen dat God hen "Zijn weg zal leren, omdat Hij goed en recht is," Psalm 25:8**.**

PSALM 119:69-70

David zegt ons hier hoe hij zich gedroeg tegenover de hovaardigen en goddelozen, die hem omringden.

1. Hij vreesde hun boosaardigheid niet, en liet er zich niet door terughouden van zijn plicht. Zij hebben leugens tegen mij gestoffeerd daarmee bedoelden zij hem van zijn goede naam te beroven, ja alles wat wij hebben in de wereld, zelfs het leven, kan in gevaar worden gebracht door de zodanigen, die er geen gewetensbezwaar in zien om leugens te stofferen. De hovaardigen benijdden Davids roem, omdat die hen in de schaduw stelde, en daarom deden ze alles wat zij konden om hem te benadelen, zijn goede naam te bezwalken. Zij vonden er een

trots behagen in om hem te vertreden, daarom maakten zij zichzelf diets dat het geen zonde was om een bepaalde leugen te zeggen, als het hem aan verachting kon blootstellen. Hun goddeloos vernuft verzon leugens, verzon geschiedenissen, waar niet de minste schijn van waarheid in was, om hun boze plannen te dienen. En wat heeft David gedaan toen hij aldus belasterd werd? Hij wilde het geduldig dragen, hij zal gehoorzaam zijn aan het gebod, dat hem verbiedt schelden voor schelden te vergelden, en bleef zwijgend neerzitten. Vastberaden zal hij voortgaan met zijn plicht: "Laat hen zeggen wat zij willen, ik zal Uw bevelen bewaren en hun smaad niet vrezen."

2. Hij benijdde hun voorspoed niet en werd er niet door weggelokt van zijn plicht. Hun hart is vet als smeer. De hovaardigen zijn weeldig, Psalm 123:4, zij zijn vol van de wereld, van de rijkdom en de genoegens ervan, en dit maakt hen:
a. Ongevoelig, gerust en stompzinnig, zij zijn niet meer in staat om te gevoelen, zo wordt die uitdrukking gebruikt in Jesaja 6:10 : "Maak het hart dezes volks vet." Zij zijn ongevoelig voor de aanraking van het woord van God, of voor Zijn roede.
b. Zinnelijk en weelderig, "hun ogen puilen uit van vet", Psalm 73:7, zij wentelen zich in zinnelijke genietingen, en beschouwen die als hun voornaamste goed, veel goed moge het hun doen! Ik zou niet gaarne met hen ruilen, ik heb vermaak in Uw wet, ik bouw mijn veiligheid op de beloften van Gods Woord, en heb vermaak genoeg in gemeenschap met Hem, die oneindig te verkiezen is boven al hun genoegens." De kinderen Gods, die kennis hebben aan geestelijke genoegens, behoeven de kinderen van de wereld hun vleselijke genietingen niet te benijden**.**

PSALM 119:71

Zie hier**:**

1. Dat het het lot is geweest van de beste heiligen om verdrukt te worden. De hovaardigen en bozen leven in pracht en genot, terwijl David, ofschoon hij zich dicht bij God en zijn plicht hield, nog in verdrukking was. "Wateren eens vollen bekers worden uitgedrukt voor Gods volk", Psalm 73:10.

2. Dat het voordelig voor Gods volk is geweest om verdrukt te worden. David kon hier uit ervaring van spreken. Het is mij goed geweest. Menige goede les heeft hij geleerd door zijn verdrukking, tot menige goede plicht is hij er door gebracht, die anders niet geleerd zou zijn en ongedaan ware gebleven. God heeft hem bezocht met beproeving, opdat hij Zijn inzettingen zou leren- en aan die bedoeling werd beantwoord, de beproevingen hadden bijgedragen verbetering van zijn kennis en tot vermeerdering van zijn genade. Hij, die hem kastijdde, onderwees hem. De roede en de bestraffing geeft wijsheid**.**

PSALM 119:72

Dit is een reden, waarom David dacht dat, toen hij door zijn verdrukking Gods inzettingen leerde en de winst zozeer opwoog tegen het verlies, hij er in werkelijkheid door gewonnen heeft, want Gods wet, waarmee hij door zijn verdrukking bekend was geworden, was hem beter dan al het goud en zilver, dat hij door zijn verdrukking had verloren.

1. In vergelijking met hetgeen wij hebben, bezat David slechts weinig van het Woord van God, maar zie, hoe hogelijk hij het waardeerde, hoe onverschoonlijk is het dan in ons, die beide het Oude en het Nieuwe Testament compleet in bezit hebben, om het toch als iets vreemds te achten! Merk op: hij waardeerde de wet, omdat het de wet was van Gods mond, de openbaring van Zijn wil, bekrachtigd door Zijn gezag.

2. In vergelijking met wat wij hebben, bezat David zeer veel goud en zilver, maar zie hoe weinig hij het waardeerde, zijn rijkdom was toegenomen, maar hij heeft er zijn hart niet op gezet, maar wel op het Woord van God. Dat was hem beter, verschafte hem meer genoegen, beter onderhoud en een beter erfdeel, dan al de schatten, die hij bezat. Zij, die Davids Psalmen en Salomo's Prediker hebben gelezen en geloofd, kunnen niet anders dan aan het Woord van God de voorkeur geven boven al de rijkdom van deze wereld**.**

PSALM 119:73

Hier**:**

1. Aanbidt David God als de God van de natuur en de oorsprong van zijn bestaan. uw handen hebben mij gemaakt en bereid, Job 10:8. Iedere mens is even waarlijk het werk van Gods handen als de eerste mens het geweest is, Psalm 139:15, 16. "Uwe handen hebben mij niet slechts gemaakt en mij het aanzijn gegeven, anders zou ik nooit bestaan hebben, maar zij hebben mij bereid, mij dit aanzijn gegeven, dit edele en voortreffelijke aanzijn, begiftigd met deze krachten en vermogens," en wij moeten erkennen dat wij op een heel vreeslijke wijze wonderbaarlijk gemaakt zijn.

2. Wendt hij zich tot God als de God van genade, en bidt Hem de oorsprong te zijn van zijn nieuw en beter bestaan. God heeft ons gemaakt om Hem te dienen en te genieten, maar door de zonde hebben wij ons onbekwaam gemaakt voor Zijn dienst en ongeschikt om Hem te genieten, en wij moeten een nieuwe en Goddelijke natuur deelachtig worden, want anders zouden wij tevergeefs de menselijke natuur hebben, daarom bidt David: Heere, daar Gij mij door Uw kracht gemaakt hebt tot Uw heerlijkheid, maak mij opnieuw door Uw genade, opdat ik beantwoorde aan het doel mijner schepping, en tot enig nut moge leven, maak mij verstandig, opdat ik Uw geboden lere." De weg waarop, of het middel waardoor, God Zijn invloed op de mensen herkrijgt en behoudt is hen verstandig te maken want door die deur komt Hij in de ziel en neemt Hij er bezit van**.**

PSALM 119:74

Hier is**:**

1. Het vertrouwen van deze Godvruchtige in de hoop op Gods heil: Ik heb gehoopt op Uw woord, en ik heb bevonden dat het niet tevergeefs is om dit te doen, ik ben niet teleurgesteld in mijn verwachting ervan. Het is een hoop, die niet beschaamt, maar thans voldoening geeft en ten laatste genieting zal geven.

2. De vereniging van andere Godvruchtigen met hem in de blijdschap van dat heil: die U vrezen zullen mij aanzien en zich verblijden, zich verblijden mij verlicht te zien door mijn hoop in Uw Woord, en diensvolgens verlost naar mijn hoop." De vertroostingen, die sommigen van Gods kinderen hebben in God, en de gunsten, die zij van Hem hebben ontvangen, moeten stof tot blijdschap wezen voor anderen van hen. Paulus heeft dikwijls zijn hoop te kennen gegeven dat voor Gods genade aan hem door velen dankzegging zal worden gedaan. 2 Korinthe 1:1, 4:15. Of het kan in meer algemene zin worden genomen: Godvruchtige mensen zijn verheugd elkaar te zien, zij zijn inzonderheid blijde met en als ik dit eens zo zeggen mag fier op hen, die uitblinken door hun hoop in Gods Woord**.**

PSALM 119:75

Nog is David in verdrukking, en dit zijnde, erkent bij**:**

1. Dat zijn zonde rechtvaardig gestraft werd: Ik weet, Heere, dat Uw gerichten de gerechtigheid zijn, zij zijn de gerechtigheid zelf. Hoe het Gode ook moge behagen ons te beproeven, Hij doet ons geen onrecht, noch kunnen wij Hem van enigerlei ongerechtigheid beschuldigen, maar moeten erkennen dat het minder is dan wij verdienen. Wij weten dat God heilig is in Zijn aard, wijs en rechtvaardig is in al de handelingen van Zijn regering, en daarom kan het niet anders, of wij moeten in het algemeen weten dat Zijn gerichten de gerechtigheid zijn, hoewel er in sommige bijzondere gevallen moeilijkheden zijn, die wij niet gemakkelijk kunnen verklaren of oplossen.

2. Dat Gods belofte genadiglijk vervuld was. Het eerste kan ons doen zwijgen onder onze beproevingen en ons verbieden te morren, maar dit kan ons voldoen, ons tevreden maken en ons in staat stellen om ons te verblijden, want beproevingen zijn in het verbond, en daarom zijn zij niet bedoeld tot onze schade of nadeel, maar in werkelijkheid bedoeld tot ons welzijn. "Uit getrouwheid hebt Gij mij verdrukt, ingevolge het grote plan mijner verlossing." Het is gemakkelijker om in het algemeen te erkennen dat Gods gerichten de gerechtigheid zijn, dan het te erkennen als dit in ons eigen geval te pas komt, maar David onderschrijft het met toepassing op zichzelf: "mijn eigen beproevingen zijn rechtvaardig, en zijn mij in liefde toebeschikt."

Psalm 119:76-77

Hier is**:**

1. Een vurig gebed tot God om Zijn gunst. Zij, die in hun beproevingen Gods gerechtigheid erkennen (zoals David gedaan heeft, vers 75) kunnen in het geloof en met nederige vrijmoedigheid vurig bidden om de goedertierenheid Gods en om de tekenen en vruchten van die goedertierenheid in hun beproeving. Hij bidt om Gods goedertierenheid, vers 76, Zijn barmhartigheden, vers 77. Hij kan niets eisen, nergens aanspraak op maken als op een recht iets dat hem toekomt, maar alle steun onder zijn beproeving moet zuiver en alleen komen uit Gods goedertierenheid en barmhartigheid jegens een, die in ellende is, een, die in nood is. Laat deze over mij komen," dat is: het blijk en bewijs ervan, maak het duidelijk voor mij dat Gij mij liefhebt, goedertierenheid voor mij hebt weggelegd, en laat de uitwerkselen ervan komen, laat die mij hulp en verlossing brengen."

2. Het voordeel, dat hij zich van Gods goedertierenheid voorstelde: "Laat uw goedertierenheid zijn om mij te troosten, vers 76, die zal mij troosten als niets anders mij troosten kan, die zal mij troosten, welk leed mij ook overkomen is." Godvruchtige zielen ontlenen al hun vertroostingen aan een genadig God als de bron van alle zaligheid en blijdschap. " Laat mij Uw barmhartigheden overkomen, opdat ik leve, opdat ik verlevendigd moge worden, opdat het leven lieflijk voor mij gemaakt worde, want ik smaak er geen vreugde of genot in, zolang ik onder Gods misnoegen ben. In Zijn goedgunstigheid is leven, in Zijn toorn is de dood." Een Godvruchtige kan niet langer met voldoening leven dan hij tekenen van Gods gunst jegens hem heeft.

3. Zijn pleitgronden voor deze weldaad van Gods gunst. Hij pleit:
a. Op Gods belofte "Laat mij Uw goedertierenheid hebben naar Uw toezegging aan Uw knecht, de goedertierenheid, die Gij beloofd hebt, en omdat Gij haar beloofd hebt." Onze Meester heeft Zijn woord verpand aan al Zijn dienstknechten, dat Hij goed voor hen zal zijn, en daarop kunnen zij bij Hem pleiten.
b. Op zijn vertrouwen en welbehagen in die belofte, Uw wet is al mijn vermaking, ik hoop op Uw woord en verblijd mij in die hoop." Zij, die zich verlustigen in de wet van God, kunnen rekenen op de gunst van God, want het zal hen voorzeker gelukkig maken**.**

PSALM 119:78-79

Hier toont David**:**

1. Hoe weinig hij zich om de kwaadwilligheid van de zondaren bekreunde. Er waren van de zodanigen, die vals en verraderlijk met hem handelden, die gemelijk waren en zich slecht jegens hem gedroegen, en alles wat hij zei en deed verkeerd voorstelden. Zelfs degenen, die geheel eerlijk en oprecht handelen, kunnen personen ontmoeten, die vals en verkeerd handelen. Maar David gaf er niet om want:

a. Hij wist, dat het zonder oorzaak was, en dat zij om zijn liefde hem tegenstonden. De smaad zonder oorzaak kan, evenals de vloek zonder oorzaak, gemakkelijk gering worden geacht, hij schaadt ons niet, en daarom behoren wij er geen acht op te slaan.

b. Hij kon bidden in het geloof, dat zij er beschaamd om zullen worden. Gods gunstige handelwijze met hem kon hen beschaamd maken bij de gedachte dat zij slecht met hem hadden gehandeld. "Laat hen beschaamd worden, laat hen of tot bekering, of ten verderf worden gebracht."

c. Hij kon voortgaan op de weg van zijn plicht en daar troost in vinden. "Hoe zij nu ook met mij handelen, ik betracht Uw geboden en verlustig mij er mede."

2. Hoezeer hij de welwillendheid van de heiligen waardeerde, en hoezeer hij wenste in hun goede mening te zijn aangeschreven, zijn invloed op hen te behouden en in gemeenschap met hen te zijn. Laat hen tot mij keren, die U vrezen. Hij bedoelt niet zozeer dat zij zijn partij zullen nemen, de wapenen zullen opvatten om zijn zaak te verdedigen, als wel dat zij hem zullen liefhebben, voor hem zullen bidden en zich met hem zullen vergezellen. Godvruchtige mensen begeren de vriendschap en het gezelschap van hen, die Godvruchtig zijn. Sommigen denken dat het te kennen geeft dat ze die God vreesden zich van David, hoewel hij koning was, hebben afgewend en van hem vervreemd werden, toen hij zich schuldig had gemaakt aan die vuile zonde in de moord op Uria, omdat zij zich over hem hebben geschaamd. Dit ontroerde hem, en daarom bidt hij: Heere, laat hen zich weer tot mij keren. Hij begeert inzonderheid het gezelschap van hen, die niet alleen eerlijk maar ook verstandig waren, die Uw getuigenissen kennen, een goed hoofd hebben zowel als een goed hart, en wier wandel stichtelijk is. Het is begerenswaardig om inniger en vertrouwelijker omgang te hebben met de zodanigen**.**

PSALM 119:80

Hier is**:**

1. Davids gebed om oprechtheid dat zijn hart oprecht zal zijn tot Gods inzettingen, niet verdorven of bedrieglijk, dat hij niet mocht rusten in de gedaante van de Godzaligheid, maar bekend zal zijn met en onderworpen aan de kracht er van, dat hij hartelijk en standvastig mocht wezen in de Godsdienst, en dat zijn ziel gezond mocht wezen.

2. Zijn vrees voor de gevolgen van geveinsdheid, opdat ik niet beschaamd worde. Schande is het deel van de geveinsden, hetzij hier, indien zij er zich van bekeren, of zo zij er zich niet van bekeren hiernamaals. " Laat mijn hart oprecht zijn, opdat ik met vrijmoedigheid tot de troon van de genade kunne komen, en in de grote dag mijn aangezicht kunne opheffen uit de gebreken."

Psalm 119:81-82

Hier zien wij de psalmist**:**

1. Verlangende naar hulp van de hemel: mijn ziel is bezweken, mijn ogen zijn bezweken, hij verlangt naar het heil des Heeren en naar Zijn toezegging, dat is: heil naar Gods toezegging. Hij is niet zo begerig naar de schepselen van de verbeelding, maar naar de voorwerpen des geloofs, verlossing uit de rampen, onder welke hij nu zucht, en van de twijfelingen en vrees, die hem drukten. Het kan verstaan worden van de komst van de Messias, en dan spreekt hij aldus uit naam van de Oud-Testamentische kerk, de zielen van de gelovigen bezweken van verlangen om dat heil te zien waarvan de profeten hebben getuigd, 1 Petrus 1:10, hun ogen bezweken van verlangen er naar. Abraham heeft het van verre gezien, evenzo ook anderen, maar zo van verre, op zo groot een afstand, dat hun ogen erdoor in spanning werden gehouden, zodat zij er niet gestadig op konden zien. David was nu onder overheersende gedruktheid, en is dit lang geweest, en daarom roept hij: Wanneer zult Gij mij vertroosten Vertroost mij met Uw heil, vertroost mij met uw toezegging.
Merk op:
a. Het heil en de vertroosting van Gods volk zijn hun verzekerd door het Woord der toezegging, die ter bestemder tijd gewis vervuld zal worden.
b. Het beloofde heil en de vertroosting kunnen lang uitgesteld worden, en zijn dit ook dikwijls, zodat de beproefde heiligen schier bezwijken en vallen in de verwachting ervan.
c. Al vinden wij de tijd ook lang eer de beloofde verlossing en vertroosting komen, moeten wij er toch ons oog op gericht houden, en besluiten om met niets minder tevreden te wezen. "Uw heil, Uw toezegging, Uw vertroosting, daarnaar gaat nog steeds mijn hart uit." 2. Wachtende op die hulp, verzekerd zijnde dat zij zal komen. Op Uw woord heb ik gehoopt, en, ware het niet door die hoop, mijn hart zou bezwijken. Al is het ook, dat de ogen bezweken, moet toch het geloof niet falen, want het gezicht zal nog tot een bestemde tijd zijn, dan zal Hij het op het einde voortbrengen en niet liegen**.**

PSALM 119:83

David bidt God zich te haasten om hem vertroosten.

1. Omdat zijn ellende groot was, en hij dus een voorwerp was van Gods medelijden. Heere, haast U om mij te helpen, want ik ben geworden als een lederen zak in de rook, een lederen zak, die, als hij enige tijd in de rook hangt, niet alleen zwart wordt van het roet, maar verdroogd en verschrompeld wordt. Zo was David uitgeteerd door ouderdom ziekte en smart. Zie hoe de beproeving de krachtigste en kloekste mensen neerbuigt! David placht roodachtig van aangezicht te zijn, fris als een roos, maar nu is hij verdord, zijn blozende gelaatskleur is weg, zijn wangen zijn gerimpeld. Zo wordt de schoonheid van de mens verteerd onder Gods bestraffingen, zoals een kleed, dat door de mot doorknaagd wordt. Als een lederen zak aldus gerimpeld en verschrompeld is door de rook, dan wordt hij weggeworpen, hij is nergens meer toe nut. Wie zal in zulke oude lederzakken wijn doen? Zo was David in zijn toestand van gedruktheid, hij werd beschouwd als een veracht, gebroken vat, waartoe men geen lust heeft. Als Godvruchtige mensen in een neerslachtige gemoedsgesteldheid zijn, dan verbeelden zij zich soms meer geminacht te zijn dan zij zijn.
2. Zijn beproeving, hoe groot die ook was, had hem zijn plicht niet doen verzaken, en daarom was hij nog binnen het bereik van Gods belofte, doch Uw inzettingen heb ik niet vergeten. Hoe onze uitwendige toestand ook zijn moge, in onze liefde tot het Woord van God moeten wij niet verkoelen, noch toelaten dat dit ons geheugen ontglipt, geen zorg, geen smart, moet dit uit ons hart verdringen. Gelijk sommigen drinken en de inzetting vergeten, Spreuken 31:5, zo zijn er anderen, die wenen en de inzetting vergeten, maar wij moeten in iedere toestand, in voorspoed en in tegenspoed, de dingen Gods in onze gedachten hebben, en als wij Gods

inzettingen gedachtig zijn, dan mogen wij bidden en hopen dat Hij onze smarten gedachtig zal zijn, al is het ook dat Hij ons voor een tijd schijnt te vergeten**.**

PSALM 119:84

Hier**:**

1. Bidt David tegen de werktuigen van zijn leed, dat God haasten zou om gerechtigheid te oefenen aan hen, die hem vervolgden. Hij bidt niet om de macht om zichzelf te wreken, (tegen niemand koesterde hij wrok) maar dat God de wraak, die van Hem is, zou oefenen, en het zou vergelden, Romeinen 12:19 als de God, die gezeten is op de troon, richtende gerechtigheid. De dag komt, en het zal een grote, schrikkelijke dag zijn wanneer God gerechtigheid zal oefenen aan al de trotse verdrukkers van zijn volk, verdrukking zal vergelden dengenen, die hen verdrukten. Henoch heeft dit voorzegd, Judas: 14, 15, op wiens profetie David hier misschien het oog had. Naar die dag moeten wij uitzien en wij moeten bidden dat de komst er van verhaast zal worden. Heere Jezus, kom haastelijk.

2. Hij pleit op de lange duur van zijn ellende. "Hoevele zullen de dagen Uws knechts zijn? De dagen mijns levens zijn slechts weinig in getal", aldus lezen het sommigen, laat hen dan niet alle rampspoedig zijn, haast U dus om voor mij te verschijnen tegen mijn vijanden eer dat ik heenga en niet meer ben." Of liever "De dagen mijner beproeving zijn vele, Gij ziet Heere, hoevele zij zijn, wanneer zult Gij in genade tot mij wederkeren? Soms worden de dagen van benauwdheid en ellende verkort om der uitverkorenen wil. O laat de dagen van mijn ellende verkort worden, ik ben Uw knecht, en daarom, gelijk de ogen eens dienstknechts op de hand zijns meesters zijn, zo zijn mijn ogen op U totdat Gij mij genadig zijt."

Psalm 119:85-87

Davids toestand was hierin een type en afschaduwing, beide van Christus en van de Christenen, dat hij zwaar vervolgd werd, gelijk er vele van zijn psalmen zijn, zo zijn er ook vele verzen van deze psalm, die hierover klagen, zoals ook de onderhavige verzen, waarin wij hebben op te merken**:**

1. Het bericht, dat hij geeft van zijn vervolgers en van hun boosaardigheid tegen hem.

a. Zij waren hoogmoedig, en in hun hoogmoed hebben zij hem vervolgd, er in roemende dat zij hem konden vertreden, hem, die zozeer geprezen werd, en hopende zich door zijn val te zullen verheffen.

b. Zij waren onrechtvaardig, Zij vervolgden hem met leugen, het was zo verre van hem, er hun reden voor gegeven te hebben, dat hij integendeel er zich op had toegelegd hen te verplichten, maar voor zijn liefde hebben zij hem haat vergolden.

c. Zij waren boosaardig, zij hebben putten voor hem gegraven, hetgeen aantoonde dat zij met voorbedachten rade tegen hem tewerk gingen, en dat wat zij deden in voorbedachte boosaardigheid geschiedde. Het geeft ook te kennen dat zij listig waren, het hoofd van de slang hadden zowel als zijn venijn, dat zij naarstig waren, en geen moeite zouden ontzien om hem kwaad te doen, en verraderlijk strikken voor hem te leggen in het verborgen, zoals jagers doen om wilde dieren te vangen, Psalm 35:7. Zodanig was de vijandschap van het zaad van de slang tegen het zaad van de vrouw.

d. Hierin toonden zij hun vijandschap tegen God zelf, de putten, die zij voor hem groeven, waren niet naar Gods wet, hij bedoelt dat zij zeer tegen Gods wet waren, die verbiedt kwaad te stichten tegen de naaste, en uitdrukkelijk gezegd heeft: Tast mijn gezalfde niet aan. De wet gebood dat, indien iemand een put groef, waardoor kwaad veroorzaakt werd, hij voor dat kwaad verantwoordelijk was, Exodus 21:33, 34, en veel meer nog als de put met boosaardige bedoeling gegraven wordt.

e. Zij hebben hun boze plannen tegen hem zoverre ten uitvoer gebracht, dat zij hem bijna vernietigd hebben op de aarde, er zeer na aan toe waren gekomen om hem met al zijn belangen in het verderf te storten. Het is mogelijk dat zij, die weldra volkomen zullen zijn in de hemel, voor het ogenblik bijna vernietigd zijn op de aarde, en het zijn de goedertierenheden des Heeren (en de boosaardigheden hunner vijanden in aanmerking genomen, is het een wonder van goedertierenheid), dat zij niet geheel vernield zijn, maar hoewel het braambos, waarin de Heere is, brandt, wordt het toch niet verteerd.

2. Hoe hij zich in zijn staat van vervolging tot God wendt.
a. Hoewel hij leed, erkent hij toch de waarheid en goedheid van zijn Godsdienst. "Hoe het ook zij, al Uw geboden zijn waarheid, en daarom, wat ik ook moge verliezen om mijn waarneming ervan, ik weet dat ik er toch niet door zal verliezen." Als de ware Godsdienst iets waard is, dan is hij alles waard en daarom ook waard om er voor te lijden. "De mensen zijn leugenachtig, ik bevind hen zo, de gemene lieden, de grote lieden zijn het, zij zijn niet te vertrouwen, maar al uw geboden zijn waarheid, daarop kan ik steunen en vertrouwen."
b. Hij bidt dat God hem zal bijstaan, hem zal helpen, "Zij vervolgen mij, help Gij mij, help mij onder mijn benauwdheden, opdat ik ze geduldig drage, zoals het mij betaamt, en nog vasthoud aan mijn oprechtheid, en help mij ter bestemder tijd uit mijn benauwdheden." God helpe mij, is een voortreffelijk, veelomvattend gebed, jammer dat het ooit lichtvaardig en als een stopwoord gesproken wordt.

3. Zijn getrouw volharden in zijn plicht in weerwil van al de boosaardigheid van zijn vervolgers, vers 87. Ik heb Uw bevelen niet verlaten. Wat zij beoogden, was hem van de wegen Gods weg te schrikken, maar zij konden het niet gedaan krijgen, veeleer zou hij alles verlaten wat hem dierbaar was in deze wereld, dan het Woord Gods te verlaten, liever wilde hij het leven verliezen, dan de vertroosting te moeten missen van zijn plicht te doen**.**

PSALM 119:88

Hier is**:**

1. David in zorg om in de weg van zijn plicht gevonden te worden. Zijn voortdurende begeerte is de getuigenis van Gods mond te onderhouden, haar te onderhouden als regel, haar aan te grijpen en vast te houden als zijn verwachting en zijn deel tot in eeuwigheid. Wat wij ook verliezen, die moeten wij houden.

2. David in gebed om Gods genade om hem daarin te helpen, Maak mij levend naar Uw goedertierenheid, te kennen gevende dat hij haar anders niet kan onderhouden. Wij kunnen niet voortgaan noch volharden op de goede weg tenzij God ons levend maakt, leven in ons brengt. Daarom wordt ons hier geleerd te vertrouwen op Gods genade voor kracht om ieder goed werk te doen, en er op te vertrouwen als genade, als zuiver en alleen de vrucht van Gods gunst. Tevoren had hij gebeden: Maak mij levend door Uw gerechtigheid, vers 40, maar hier: Maak mij levend naar uw goedertierenheid. Het stelligste teken van Gods goedheid jegens ons, is Zijn goed werk in ons**.**

PSALM 119:89-91

Hier**:**

1. Erkent de psalmist de onveranderlijkheid van Gods woord en van al Zijn raad. O Heere Uw woord bestaat in eeuwigheid. Gij zijt tot in eeuwigheid dezelfde zo lezen sommigen het. Gij zijt dezelfde en in U is geen verandering, en dit is er een bewijs van. "Uw woord, door hetwelk de hemelen gemaakt zijn, bestaat daar in de blijvende voortbrengselen ervan, " of

wel, het voortdurend bestaan van Gods woord in de hemelen is gesteld tegenover de veranderingen en omwentelingen hier op aarde. Alle vlees is gras, maar het woord onzes Gods bestaat in eeuwigheid. Het is vastgesteld in de hemel, in de verborgen raad Gods, die verborgen is in Hemzelf, ver buiten ons gezicht, en is onwankelbaar als de bergen van koper. En Zijn geopenbaarde wil is even vast als Zijn verborgen wil, gelijk Hij de gedachten van Zijn hart zal volbrengen, zo zal geen van Zijn woorden ter aarde vallen, want hier volgt: uw getrouwheid is van geslacht tot geslacht, de belofte is vast aan iedere eeuw van de kerk, en zij kan door het verloop van de tijd niet verouderen. De belofte, die op nog zo verre toekomst ziet, zal ter bestemder tijd vervuld worden.

2. Wijst hij ten bewijze hiervan op de standvastige loop van de natuur: Gij hebt de aarde vastgemaakt en zij blijft staan, zij is wat zij in de beginne gemaakt was, en waar zij in het eerst geplaatst was, in evenwicht gehouden door de eigen zwaarte, en in weerwil van de stuiptrekkingen in haar eigen ingewanden, de beroeringen van de zee, die er mee saamgestrengeld is, en de heftige schokken van de atmosfeer die haar omringt, blijft zij onbewogen vaststaan. Zij, de hemel en de aarde en al het heir van beide blijven naar Uw verordeningen nog heden staan, zij blijven op de plaats, waar Gij ze gesteld hebt, nemen de plaats in, die hun was toegewezen, en beantwoorden aan het doel, waartoe zij bestemd waren. De vastheid van de verordeningen van dag en nacht, van hemel en aarde, wordt aangevoerd om de eeuwigheid van Gods verbond te bewijzen, Jeremia 31:35,36, 33:20, 21. Het is krachtens Gods belofte aan Noach, Genesis 8:22, dat dag en nacht, zomer en winter, hun gestadige loop behouden. "Zij zijn tot heden staan gebleven, en zullen staan blijven tot aan het einde der tijden, handelende naar de verordeningen, die hun in het begin gegeven waren, want zij alle zijn Uw knechten, zij doen Uw wil en verkondigen Uw eer, en daarin zijn zij Uw knechten. Al de schepselen zijn in hun plaats en naar hun vermogen dienstbaar aan hun Schepper, en beantwoorden aan het doel van hun schepping. En zal dan de mens de enige rebel zijn, de enige, die van zijn trouw afvalt, en de enige onnutte last op de aarde zijn?

Psalm 119:92

Hier is**:**

1. De grote ellende, waarin David zich bevond, hij was in druk, op het punt van in die druk te vergaan, niet zozeer op het punt van te sterven, als wel om in wanhoop te vervallen, hij was op het punt om maar alles als verloren op te geven en zich als afgesneden van Gods aangezicht te houden. Daarom bewondert hij de goedheid Gods jegens hem, dat hij niet vergaan was, dat hij zijn ziel nog kon bezitten en door zijn rampen en benauwdheden niet buiten zijn zinnen was gebracht, maar inzonderheid, dat hij zich dicht bij zijn God kon houden, en er niet door van zijn Godsdienst was weggedreven. Hoewel we niet bewaard blijven van beproeving, hebben we toch, zo wij er voor bewaard worden om in onze beproeving te vergaan, geen reden om te zeggen: wij hebben tevergeefs ons hof gezuiverd, of, wat nuttigheid is het dat wij God gediend hebben? 2. Zijn steun in die druk. Gods wet was zijn vermaking.

a. Dat is zij vroeger geweest, en de herinnering daaraan was hem een troost, daar het hem een goed bewijs was van zijn oprechtheid.

b. Ook nu was zij hem dit in zijn beproeving, zij verschafte hem overvloedige stof tot vertroosting, en uit deze levensbronnen verkreeg hij levend water, als de waterbakken van het schepsel gebroken of opgedroogd waren, Zijn bekendheid en omgang met Gods wet en de overdenking ervan waren zijn kostelijke vermaking in eenzaamheid en smart. Als wij willen, zal de Bijbel ons ten allen tijde een aangename metgezel zijn**.**

PSALM 119:93

Hier is**:**

1. Een zeer goed besluit: Ik zal Uw bevelen in eeuwigheid niet vergeten, maar altijd de gedachtenis aan en de eerbied voor Uw Woord als mijn regel behouden. Het is een besluit voor de eeuwigheid, dat nooit veranderd zal worden. Het beste bewijs van onze liefde voor het Woord van God is het nooit te vergeten. Wij moeten besluiten dat wij nooit onze Godsdienst zullen verlaten, nooit, bij welke gelegenheid het ook zij, onze Godsdienst ter zijde zullen stellen maar er standvastig getrouw aan zullen blijven.

2. Een zeer goede reden hiervoor: want door dezelve hebt Gij mij levendgemaakt, zij zijn niet slechts levendmakend, maar:
a. "Zij zijn dit voor mij geweest, ik heb ze aldus bevonden." Diegenen spreken het best van de dingen Gods, die uit ervaring spreken, die zeggen kunnen dat door het Woord het geestelijk leven in hen begonnen is, in hen onderhouden en versterkt werd, in hen werd opgewekt en vertroost.
b. "Gij hebt ze aldus gemaakt." Zonder de genade Gods zou het Woord op zichzelf ons niet levend maken. De leraren kunnen slechts profeteren tot de dorre doodsbeenderen, zij kunnen er geen leven in brengen, maar gewoonlijk zal Gods genade werken door het Woord en er gebruik van maken als een middel tot levendmaking, en dit is een goede reden waarom wij het nooit moeten vergeten maar hogelijk moeten waarderen hetgeen waar God zoveel eer op gelegd heeft, en zeer moeten liefhebben hetgeen ons zo wel gedaan heeft, en, naar wij hopen, nog verder doen zal. Zie hier wat de beste hulp is voor een slecht geheugen, namelijk goede genegenheden, als wij levend gemaakt zijn door het Woord, zullen wij het nooit vergeten, ja het Woord, dat ons werkelijk levend maakt, opwekt tot onze plicht, wordt niet vergeten, al mogen ook de uitdrukkingen verloren gaan, zo slechts de indruk blijft, is alles wel**.**

PSALM 119:94

Hier**:**

1. Maakt David aanspraak op betrekking tot God. "ik ben Uwe, U toegewijd, door U erkend, uw in het verbond." Hij zegt niet: Gij zijt de mijn zoals Dr. Manton opmerkt hoewel dit er natuurlijkerwijs uit volgt, omdat dit een hogere aanspraak zou zijn, maar: ik ben Uwe, in nederiger termen uitdrukking gevende aan zijn onderwerping. Hij zegt ook niet: ik ben zo, maar, ik ben Uwe, niet pleitende op zijn eigen goede hoedanigheid, maar op Gods eigendomsrecht in hem, "ik ben Uwe, ik ben niet van mijzelf noch van de wereld." 2. Hij bewijst zijn aanspraak: "ik heb Uw bevelen gezocht, ik heb zorgvuldig onderzoek gedaan naar mijn plicht, en naarstig er naar gestreefd om hem te doen." Dat zal het beste bewijs zijn dat wij Gode toebehoren, al de Zijnen hebben nog wel geen volmaaktheid gevonden, maar zij zoeken haar.

3. Hij maakt gebruik van zijn aanspraak "ik ben Uwe, behoud mij, behoud mij, red mij van zonde, red mij van het verderf." Zij, die zich in oprechtheid aan God hebben overgegeven om de Zijnen te zijn, kunnen er zeker van wezen dat Hij hen zal beschermen en hen zal bewaren tot Zijn hemels koninkrijk**.**

PSALM 119:95

Hier**:**

1. Klaagt David over de boosaardigheid van zijn vijanden: De goddelozen, (en geen anderen dan dezulken zouden vijanden kunnen zijn van zo'n Godvruchtig man), hebben op mij

gewacht om mij te doen vergaan. Zij waren zeer wreed, en hadden het op niets minder gemunt dan op zijn verderf, zij waren zeer listig, en zochten alle gelegenheden om hem een onheil te berokkenen, en zij waren zeker, zij verwachtten zo lezen het sommigen hem te zullen verderven, zij dachten zeker te zijn van hun prooi.

2. Hij vertroost zich in het woord van God als zijn bescherming. "Terwijl zij mijn verderf beramen, neem ik acht op Uw getuigenissen die mij de zaligheid verzekeren." Gods getuigenissen zullen dan waarschijnlijk onze steun zijn, als wij er acht op nemen en erin onze gedachten bij verwijlen**.**

PSALM 119:96

Hier hebben wij Davids getuigenis, naar zijn eigen ervaring**:**

1. Van de ijdelheid van de wereld en haar ongenoegzaamheid om ons gelukkig te maken. Aan alle volmaaktheid heb ik een einde gezien. Arme volmaaktheid, waaraan men een einde ziet! Maar zo zijn al die dingen in deze wereld, die voor volmaakt doorgaan. David had in zijn tijd Goliath, de sterkste, overwonnen gezien, Asahel, de snelvoetigste, achterhaald gezien, Achitofel, de wijste, tot zot gemaakt gezien, Absalom, de schoonste, misvormd gezien, kortom: aan alle volmaaktheid had hij een einde gezien, hij zag het door het geloof, hij zeg het door waarneming, hij zag een einde aan de volmaaktheid van het schepsel, zowel ten opzichte van genoegzaamheid, die was gebrekkig en onvoldoende (er is datgene voor ons te doen, hetwelk het schepsel niet voor ons doen kan), en ten opzichte van duurzaamheid, zij zal onze tijd niet uithouden, want zij zal niet duren tot in eeuwigheid, dat wij wel zullen. De heerlijkheid van de mens is slechts als de bloem van het gras.

2. Van de volheid van het Woord van God en deszelfs genoegzaamheid, om ons voldoening te geven. Maar Uw gebod is zeer wijd. Het Woord van God past voor alle toestanden, voor alle tijden. De wet van God legt beslag op de gehele mens en is bestemd om ons geheel te heiligen. Er wordt in ieder gebod zeer veel geëist en zeer veel verboden. De Goddelijke belofte (want ook deze is gebod) strekt zich uit tot al onze lasten behoeften en grieven, en bevat datgene hetwelk ons deel en geluk zal zijn als wij aan alle volmaaktheid een einde hebben gezien**.**

PSALM 119:97

Hier is**:**

1. Davids onuitsprekelijke liefde voor het Woord van God, hoe lief heb ik Uw wet! Hij betuigt zijn genegenheid voor het Woord van God met een heilige deftigheid, hij vond een liefde er voor in zijn hart, waarover hij, in aanmerking nemende het bederf van zijn natuur en de verzoeking van de wereld, wel verwonderd moest wezen, evenals over de genade, die haar in hem gewerkt had. Hij beminde niet alleen de beloften, maar de wet, en hij verlustigde zich er in naar de inwendige mens.

2. Een onwraakbaar bewijs hiervan. Aan hetgeen wij liefhebben, denken wij gaarne. hieruit bleek dat David het Woord van God liefhad, dat zij zijn betrachting was. Hij las niet slechts het boek van de wet, maar bepeinsde het. Het was zijn betrachting niet alleen in de nacht, als hij in de stille en eenzaamheid was en niets anders te doen had, maar ook overdag als hij het druk had met allerlei zaken en veel gezelschap om zich heen had, ja de gehele dag waren goede gedachten gemengd onder zijn gewone gedachten, zo vervuld was hij van het Woord van God**.**

PSALM 119:98-100
Hier hebben wij een bericht nopens Davids geleerdheid, niet die van de Egyptenaren, maar die van de ware Israëlieten.

1. De goede methode, door welke hij haar verkregen had. In zijn jeugd gaf hij acht op zijn werk op het land als een herder, van zijn jeugd af gaf hij acht op zijn zaken aan het hof en in het leger, vanwaar had hij dan zijn geleerdheid? Hij zegt ons hier hoe hij er aan kwam: hij had haar van God als de werker, Gij hebt mij wijzer gemaakt, vers 98. Alle ware wijsheid is van God. Hij had haar door het Woord van God, als het middel, door Zijn geboden en Zijn getuigenissen. Dezen kunnen ons wijs maken tot zaligheid, en de mens Gods toebereiden tot alle goed werk.
a. David nam ze voor zijn vaste metgezellen: "zij zijn in eeuwigheid bij mij, ik heb ze altijd voor de geest, steeds voor ogen." Waar een Godvruchtige ook heengaat, overal neemt hij zijn Bijbel mede, indien niet in zijn handen dan toch in zijn hoofd en in zijn hart.
b. Deze nam hij tot het lieflijk onderwerp van zijn gedachten, zij waren zijn betrachting, niet alleen als onderwerp van bespiegeling om er zich mee te onderhouden, zoals geleerden hun begrippen en denkbeelden betrachten, maar als zaken van groot aanbelang, om er recht mee te handelen, zoals mannen van zaken denken aan hun handel ten einde hun zaken op de beste wijze te besturen.
c. Deze nam hij voor de gebiedende regelen voor al zijn daden, ik bewaar Uw bevelen. Ik maak er een gewetenszaak van om in alles mijn plicht te doen. De beste manier om in kennis toe te nemen, is om in ernstige Godsvrucht overvloedig te zijn en erin te volharden want zo iemand wil deszelfs wil doen die zal de leer van Christus kennen, zal er al meer en meer van weten, Johannes 7:17. De liefde tot de waarheid is een toebereiding voor het licht ervan, de reinen van hart zullen God zien.

2. Hoe uitnemend bedreven hij er in was geworden. Door Gods geboden te bestuderen en ze zich ten regel te stellen, leerde hij "zich voorzichtig te gedragen op alle zijn wegen,' 1 Samuel 18:14.
a. Hij overtrof in verstand al zijn vijanden, God heeft hem door dit middel wijzer gemaakt om hun plannen tegen hem te verijdelen, dan zij waren om ze te beramen. Hemelse wijsheid zal ten laatste over vleselijke staatkunde de overwinning behalen. Door de geboden te houden, verzekeren wij ons van God aan onze zijde, maken wij Hem tot onze vriend, en daarin zijn wij voorzeker wijzer dan zij, die Hem tot hun vijand maken. Door de geboden te houden behouden wij de vrede en de gemoedsrust, waarvan onze vijanden ons zouden willen beroven, en zo zijn wij wijs voor onszelf, wijzer dan zij voor zichzelf zijn, voor deze wereld, zowel als voor de toekomende wereld.
b. Hij is zijn leraren voorbijgestreefd, en had meer verstand dan zij allen. Hij kan diegenen bedoelen, die zijn leermeesters hadden willen zijn, die zijn gedrag afkeurden, en het op zich namen om hem voor te schrijven wat hij doen of laten moest. Door Gods geboden te houden, heeft hij zijn zaken zo bestuurd, dat het in de uitkomst bleek dat hij de rechte maatregelen had genomen, en zij de verkeerde. Of hij kan hen op het oog hebben, die zijn leermeesters hadden moeten zijn, de priesters en Levieten, die in de stoel van Mozes zaten, en wier lippen wetenschap hadden moeten bewaren, maar die de studie van de wet veronachtzaamden, en slechts op de eer, de inkomsten en de formaliteiten van hun Godsdienst acht gaven, terwijl David de Schrift vlijtig bestudeerde, en hen zodoende verre overtrof in kennis.
Of hij kan hen bedoelen, die in zijn jeugd zijn leraren zijn geweest, op het fundament, dat zij toen gelegd hadden, heeft hij zo goed voortgebouwd, dat hij met behulp van zijn Bijbel in staat was hen te onderwijzen, hen allen te onderwijzen. Hij was nu geen kindeke meer, dat

melk van node had, zijn geestelijke zinnen waren nu geoefend, Hebreeën 5:14. Het is geen blaam voor onze leraren, maar veeleer een eer voor hen, als wij zulke vorderingen maken, dat wij hen werkelijk overtreffen en hen niet meer nodig hebben. Door overdenking prediken wij tot onszelf, en zo komen wij er toe meer verstand te hebben dan onze leraren, want wij verstaan dan ons eigen hart, en dat kunnen zij niet.
c. Hij overtrof de ouden, hetzij die van zijn eigen tijd, evenals Elihu was hij jong, en zij waren zeer oud, (maar zijn houden van Gods geboden leerde hem meer wijsheid, dan de veelheid hunner jaren hen leerde, Job 32:7, 8), of die van vroegere tijden, hij zelf haalt het spreekwoord van de ouden aan, 1 Samuel 24:14. Maar het Woord van God deed hem de dingen beter verstaan dan hij ze door de overlevering verstaan kon, of door al de geleerdheid, die door de voorgaande eeuwen overgeleverd was. Kortom, het geschreven Woord is een zekerder gids naar de hemel dan al de geleerden en de vaders, de leraren en de ouden van de kerk, en de Heilige Schrift, wel bewaard, en waaraan wij ons houden, zal ons meer wijsheid leren dan al hun geschriften**.**

PSALM 119:101

Hier is**:**

1. Davids zorg om de wegen van de zonde te mijden, alk heb mijn voeten geweerd van alle kwade paden, waarheen zij op het punt waren af te wijken, maar ik weerhield mij en ging terug, zodra ik bemerkte dat ik in verzoeking kwam." Hoewel het een brede weg was, een groene weg, een aangename weg, een weg waar velen op wandelden, was het toch, daar het een zondige weg was, een kwade weg, en hij heeft er zijn voeten van geweerd, daar hij het einde van die weg voorzag. En zijn zorg was algemeen, hij schuwde elke kwade weg. "Door het woord Uwer lippen heb ik mij gewacht voor de paden des verdervers," Psalm 17:4.

2. Zijn zorg om op de weg van plicht gevonden te worden, opdat ik Uw woord zou onderhouden, en het nooit zou overtreden. Dat hij zich van zonde onthield, was: a. Een bewijs, dat hij er ernstig naar streefde om Gods Woord te onderhouden, en zich dat ten regel had gesteld.
b. Het was een middel om Gods Woord te onderhouden in zijn Godsdienstige handelingen, want wij kunnen niet met vertroosting of vrijmoedigheid tot God gaan in heilige plichten zodat wij Zijn Woord onderhouden, zolang wij onder schuld zijn, of ons op bijpaden bevinden**.**

PSALM 119:102

Hier is**:**

1. Davids standvastigheid in zijn Godsdienst. Hij was van Gods rechten niet geweken, hij had geen andere regel gekozen dan Gods Woord, en van die regel was hij niet moedwillig afgeweken. Een gestadig blijven op de wegen Gods, zware tijden van beproeving zal een goed bewijs zijn van onze oprechtheid.

2. De oorzaak van zijn standvastigheid, "want Gij hebt mij geleerd, het was Goddelijk onderwijs, dat ik ontving, ik was er van overtuigd dat de leer uit God was, en daarom hield ik er mij aan." Of liever, "het was Goddelijke genade in mijn hart, die mij instaat stelde om dat onderwijs aan te nemen." Al de heiligen zijn van God geleerd, want Hij is het die het verstand geeft, en zij, die van God geleerd zijn en zij alleen zullen tot het einde toe blijven bij de dingen, die zij geleerd hebben**.**

PSALM 119:103-104

1. Hier is het grote genot, dat David smaakte in het Woord van God: Het was zijn gehemelte zoet, meer dan honing zijn mond. Er is zo iets als geestelijke smaak, een innerlijk proeven en smaken van de Goddelijke dingen zo'n bewijs ervan door ervaring, als wij aan anderen niet geven kunnen. Wij zelf hebben Hem gehoord, Johannes 4:42. Aan die smaak is het Woord van God zoet, zeer zoet zoeter dan enigerlei zingenot. David spreekt alsof het hem aan woorden ontbrak om uitdrukking te geven aan de voldoening, die hem de ontdekkingen van de Goddelijke wil en genade schonken, geen genot of genoegen was daarmee te vergelijken.

2. Het heerlijke voordeel, dat hij door het Woord van God verkreeg.
a. Het hielp hem aan een goed hoofd. "Uit Uw bevelen krijg ik verstand om te onderscheiden tussen waarheid en leugen, goed en kwaad, zodat ik geen vergissing bega in mijn eigen levensgedrag, of in mijn raadgevingen aan anderen." b. Het hielp hem aan een goed hart. Daarom, omdat ik verstand heb gekregen van de waarheid haat ik alle leugenpaden, en ben ik vast besloten er niet naar af te wijken."
Merk hier op: de weg van de zonde is een leugenpad, het bedriegt en voert ten verderf allen, die er op wandelen. Het is een verkeerde weg, en toch schijnt hij iemand recht, Spreuken 14:12. Het is de aard van iedere Godvruchtige, dat hij de weg van de zonde haat, en hem haat omdat hij een leugenweg is. Hij weert er niet slechts zijn voeten van, vers 101, maar hij haat hem, heeft er een tegenzin in, is er bang voor. Zij, die de zonde haten als zonde, zullen alle zonde haten, haten iedere weg van de leugen, omdat iedere weg van de leugen ten verderf voert En hoe meer verstand wij verkrijgen door het Woord van God, hoe meer ingeworteld onze haat zal zijn tegen de zonde, want van het kwade te wijken is het verstand, Job 28:28, en hoe vaardiger wij zijn in de Schrift, hoe beter wij voorzien zijn van antwoorden op verzoeking**.**

PSALM 119:105

Merk hier op**:**

1. De aard van het Woord van God, en de grote bedoeling, waarmee het aan de wereld gegeven is. Het is een lamp en een licht, het ontdekt ons datgene betreffende God en onszelf, dat wij anders niet geweten konden hebben, het toont ons wat verkeerd is en gevaarlijk zal zijn, het leidt en bestuurt ons in ons werk en op onze weg, en zonder dat zou de wereld een duistere plaats zijn voorwaar! Het is een lamp, die we bij ons kunnen zetten, en in onze handen kunnen nemen voor ons particulier gebruik, Spreuken 6:23. Het gebod is een lamp, brandende gehouden met de olie des Geestes, het is gelijk de lampen in het heiligdom en zoals de vuurkolom voor Israël.

2. Het gebruik, dat wij ervan moeten maken. Het moet niet alleen een licht zijn voor onze ogen, opdat zij er zich in verlustigen, en om ons hoofd te vullen met bespiegelingen, maar een licht voor onze voeten, en op ons pad, om ons te besturen in onze wandel, beide voor de keus van onze weg in het algemeen, en voor de bijzondere stappen, die wij erop doen, opdat wij geen leugenweg inslaan, en opdat wij op de rechte weg geen verkeerde stappen doen. Wij hebben dan in waarheid besef van Gods goedheid jegens ons, in ons zo'n lamp om licht te geven als wij het tot een gids maken voor onze voeten**.**

PSALM 119:106

Hier is**:**

1. Davids denkbeeld van Godsdienst: het is: de rechten van Gods gerechtigheid te onderhouden. Gods geboden zijn Zijn rechten, de voorschriften van de oneindige wijsheid. Het zijn rechtvaardige rechten, in overeenstemming met de eeuwige regelen van de billijkheid, en het is onze plicht ze zorgvuldig te onderhouden.

2. De verplichting die hij op zich genomen heeft om Godsdienstig te zijn, zich door zijn eigen belofte verbindende tot hetgeen, waartoe hij reeds verbonden was door het gebod van God, en dat alles was nog weinig genoeg. "Ik heb gezworen, ik heb mijn hand opgeheven tot de Heere, en ik kan niet teruggaan, en dus moet ik voorwaarts gaan, ik zal het bevestigen." Het is goed voor ons om ons door een plechtige eed te verbinden om Godsdienstig te zijn. Wij moeten voor de Heere zweren, zoals onderdanen trouw zweren aan hun soeverein, hulde en trouw belovende, ons op God beroepende voor de oprechtheid van deze belofte, en ons onderhevig erkennende aan de vloek, indien wij de belofte niet nakomen. Wij moeten er dikwijls aan denken dat de geloften Gods op ons zijn, er aan denken dat wij gezworen hebben. Het moet ons een gewetenszaak zijn om de Heere onze eden te houden, een eerlijk man zal zijn woord gestand doen. En wij hebben ook niet gezworen tot onze schade, maar het zal tot onze ontzettende schade zijn, indien wij onze eed niet houden**.**

PSALM 119:107
Hier is**:**
1. De voorstelling, die David geeft van zijn treurige toestand: ik ben geheel zeer verdrukt bedroefd van geest, dat schijnt hij inzonderheid te bedoelen. Hij leed onder velerlei ontmoedigingen, van buiten was strijd, van binnen was vrees. Dit is dikwijls het lot van de beste heiligen, laat ons het dus niet vreemd achten, indien het soms het onze is.

2. Hoe hij in die toestand zijn toevlucht neemt tot God. Hij bidt om Zijn genade, "Heere, maak mij levend, maak mij opgewekt, maak mij blijmoedig, wek mij door beproevingen op tot groter naarstigheid in mijn werk, maak mij levend, verlos mij uit mijn ellende, hetgeen als een leven uit de doden voor mij zijn zal." Hij pleit op Gods belofte, richt daarnaar zijn begeerten, en grondt er zijn hoop op. Maak mij levend naar Uw woord. David had besloten zijn geloften aan God te betalen, vers 106, en daarom kon hij met nederige vrijmoedigheid aan God vragen om Zijn woord aan hem te vervullen**.**

PSALM 119:108 Twee dingen worden ons hier geleerd om voor te bidden met betrekking tot onze Godsdienstige verrichtingen.

1. Dat zij Gode welgevallig zullen zijn. Dat moeten wij op het oog hebben in alles wat wij doen in de Godsdienst, namelijk dat wij, hetzij inwonende of uitwonende, de Heere welbehaaglijk zullen zijn. David bidt hier vurig dat de vrijwillige offeranden zijns monds, niet die van zijn beurs maar van zijn mond, zijn gebeden en lofzeggingen, de Heere welgevallig zullen zijn, "de varren onzer lippen", Hoséa 14:3, "de vrucht van de lippen," Hebreeën 13-15, dat zijn de geestelijke offeranden, die alle Christenen, als geestelijke priesters, Gode moeten offeren, en het moeten vrijwillige offeranden zijn, want wij moeten ze overvloedig en met blijdschap offeren, en het is dat gewillige hart, hetwelk Gode welbehaaglijk is. Hoe meer gewilligheid en vrijwilligheid er is in de dienst van God, hoe welgevalliger het Hem is.

2. Hulp er voor. Leer mij Uw rechten. Wij kunnen Gode niets aanbieden, dat Hem welgevallig is, dan hetgeen het Hem behaagt ons te leren, en wij moeten de genade Gods in ons even vurig begeren, als de gunst van God jegens ons**.**

PSALM 119:109-110
Hier is**:**
1. David in gevaar zijn leven te verliezen. Er is slechts een schrede tussen hem en de dood, want de goddelozen hebben hem een strik gelegd. Saul heeft dit menigmaal gedaan, omdat hij hem haatte om zijn Godsvrucht. Overal waar hij was, bevond hij dat er het een of andere plan tegen hem beraamd was om hem van het leven te beroven want dat was het dat zij bedoelden. Wat zij door openlijk geweld niet konden teweegbrengen, hoopten zij door verraad gedaan te krijgen, hetgeen hem deed zeggen: Mijn ziel is gedurig in mijn hand. Zo was het niet slechts met hem als een mens (aldus is het waar van ons allen, waar wij ook zijn, overal zijn wij blootgesteld aan de slagen des doods, wat wij in onze handen dragen, kan ons gemakkelijk met geweld ontrukt worden, of het glijdt ons vanzelf door de vingers), maar als een krijgsman, een soldaat, die dikwijls zijn leven heeft gewaagd op de hoogten des velds, en inzonderheid als een man naar Gods hart, en als zodanig gehaat en vervolgd, "altijd in de dood overgegeven," 2 Korinthe 4:11. "de gehele dag gedood."

2. David, in weerwil van dit alles, niet in gevaar zijn Godsdienst te verliezen. Aldus ieder uur in gevaar zijnde, maar toch getrouw blijvende aan God en zijn plicht, wordt hij door geen van deze dingen bewogen, behoeft hij er geen acht op te slaan, want: a. Hij heeft de wet niet vergeten, en daarom zal hij er waarschijnlijk in volharden. Onder de vele zorgen voor zijn eigen veiligheid, vindt hij nog plaats in zijn hoofd en zijn hart voor het Woord van God, en heeft dit even vers in zijn geheugen als ooit, en waar dit rijkelijk woont, zal het een fontein van leverde wateren wezen.
b. Hij is nog niet afgedwaald van Gods bevelen, en daarom kan hij hopen dat hij het ook verder niet zal. Hij heeft menige schok verduurd en is staande gebleven, en de genade, die hem tot nu toe geholpen heeft, zal hem gewis niet falen, maar hem voor afdwalingen blijven behoeden**.**

PSALM 119:111-112
Op zeer hartelijke wijze besluit David, als een waar Israëliet, bij het Woord van God te blijven, er mee te leven en te sterven.

1. Hij besluit er al zijn eer, zijn genoegen, zijn geluk in te vinden. Uw getuigenissen, de waarheden, de beloften van Uw Woord, heb ik tot een eeuwige erve genomen, want zij zijn mijns harten vrolijkheid. Het tegenwoordig genot, dat hij erin vond, was een bewijs dat de goede dingen, die er in vervat zijn, in zijn schatting de beste dingen waren, de schat, waar hij zijn hart op had gezet.
a. Hij verwachtte een eeuwig geluk in Gods getuigenissen, het verbond, dat God met hem had gemaakt, was een eeuwig verbond, en daarom nam hij het tot een eeuwige erve. Indien hij nog niet kon zeggen: Zij zijn mijn erfdeel, kon hij toch wel zeggen: "Ik heb ze gekozen tot mijn erfdeel, en nooit zal ik mij vergenoegen met een deel in dit leven, Psalm 17:14, 15. Gods getuigenissen zijn een erfdeel voor allen, die de Geest van de aanneming hebben ontvangen, want indien zij kinderen zijn, dan zijn zij ook erfgenamen, zij zijn een erfdeel tot in eeuwigheid, en geen aards erfdeel is dit, 1 Petrus 1:4, al de heiligen beschouwen ze als zodanig, vergenoegen er zich mede, leven en teren er op, en daarom kunnen zij tevreden zijn met weinig in deze wereld.
b. Hij genoot er een tegenwoordige voldoening in: zij zijn mijns harten vrolijkheid, omdat zij mijn eeuwige erve zullen wezen. Het vereist het hart van een Godvruchtige om zijn deel te zien in de belofte van God en niet in de bezittingen van deze wereld.

2. Hij besluit er zich door te besturen en daarnaar zijn maatregelen te nemen, ik heb mijn hart geneigd om Uw inzettingen te doen. Zij, die de zegeningen willen hebben van Gods getuigenissen, moeten onder de banden komen van Zijn inzettingen. Wij moeten alleen in de weg van plicht troost verwachten, en die plicht moet gedaan worden:
a. Met volkomen welgevallen, "ik heb door de genade Gods mijn hart er toe geneigd, en de afkeer, die ik er voor had, overwonnen." Een Godvruchtige brengt zijn hart in zijn werk, en dan wordt het goed gedaan. Een Godvruchtige gezindheid om de wil van God te doen is het Gode welbehaaglijke beginsel van alle gehoorzaamheid.
b. Met standvastigheid. Hij wilde Gods inzettingen eeuwiglijk doen, onder alle omstandigheden, in de plicht van iedere dag, in een gestadig heilig wandelen, en dit ten einde toe, zonder het moede te worden. Dit is volharden in de Heere na te volgen**.**

PSALM 119:113

Hier is**:**

1. Davids vrees voor het opkomen van zonde, en het eerste begin ervan, ik haat ijdele gedachten. Hij bedoelt niet dat hij ze haatte in anderen, want daar kon hij ze niet onderscheiden, maar dat hij ze haatte in zijn eigen hart. Ieder Godvruchtige maakt een gewetenszaak van zijn gedachten, want voor God zijn ze woorden, ijdele gedachten zijn, hoe licht de meeste mensen ze ook achten, zondig en schadelijk, en daarom behoren wij ze hatelijk en schrikkelijk te achten, want zij leiden niet slechts het hart af van hetgeen goed is, maar doen de deur open voor alle kwaad, Jeremia 4:14. Ofschoon David niet kon zeggen dat hij vrij was van ijdele gedachten, kon hij toch wel zeggen dat hij ze haatte, hij moedigde ze niet aan, heette ze niet welkom, maar deed wat hij kon om ze buiten zijn hart te houden, of tenminste om ze ten onder te houden. Het kwade dat ik doe, doe ik niet met mijn wil, mijn toestemming.

2. Davids verlustiging in de heerschappij van de plicht. Uw wet heb ik lief, die deze ijdele gedachten verbiedt. Hoe meer wij de wet van God beminnen, hoe meer wij onze ijdele gedachten meester zullen worden, hoe hartelijker zij ons zullen zijn, daar zij in tegenspraak zijn met geheel de wet, en hoe meer wij er tegen waken zullen, opdat ze ons niet aftrekken van hetgeen wij liefhebben**.**

PSALM 119:114

Hier is**:**

1. Gods zorg over David om hem te beschermen en te verdedigen, waarmee hij zich vertroost als zijn vijanden zeer boosaardig tegen hem zijn. Gij zijt mijn schuilplaats en mijn schild. David heeft, als hij door Saul vervolgd werd, zich dikwijls naar natuurlijke sterkten begeven om er een schuilplaats te vinden, in de krijg beschutte hij zich met zijn schild, en nu was God die beide voor hem: een schuilplaats om hem te bewaren voor gevaar, en een schild om hem te bewaren in gevaar, zijn leven voor de dood en zijn ziel voor zonde. Godvruchtige mensen zijn veilig onder Gods bescherming. Hij is hun kracht en hun schild, hun hulp en hun schild, hun zijn en hun schild, hun schild en hun groot loon, en hier: hun schuilplaats en hun schild. Door het geloof kunnen zij tot Hem de toevlucht nemen en in Hem rusten als in hun schuilplaats, waar zij verborgen worden. Door het geloof kunnen zij Zijn macht stellen tegenover al de macht en boosaardigheid van hun vijanden, als hun schild om alle vurige pijlen uit te blussen.

2. Davids vertrouwen op God, hij is veilig, en daarom is hij gerust onder de bescherming Gods. "Ik hoop op Uw Woord, dat mij met U bekend heeft gemaakt, en mij van Uw goedheid en liefde jegens mij heeft verzekerd." Zij, die steunen en vertrouwen op Gods belofte, zullen het voordeel hebben van Zijn macht, en onder Zijn bijzondere bescherming worden genomen.

PSALM 119:115

Hier is:

1. Davids vast en bepaald besluit om een heilig leven te leiden, ik wil de geboden mijns Gods bewaren. Kloekmoedig besloten! als een heilige, als een krijgsman, want ware kloekmoedigheid bestaat in een vast besloten zijn tegen alle zonde en voor elke plicht. Zij, die Gods geboden willen houden, moeten dikwijls hun besluit vernieuwen om dit te doen. " Ik zal ze houden, wàt anderen ook mogen doen, dit zal ik doen, al ben ik ook alleen, al zijn allen om mij heen boosdoeners, al verlaten zij mij ook allen, wat ik ook tot nu toe gedaan moge hebben, voor het vervolg zal ik God dicht achteraan wandelen. Het zijn de geboden Gods, mijns Gods, en daarom zal ik ze houden. Hij is God en kan mij gebieden, mijn God, en Hij zal mij niets gebieden dan hetgeen mij ten goede is."

2. Zijn vaarwel aan slecht gezelschap ingevolge dit besluit: Wijkt van mij, gij boosdoeners. Hoewel David als een goed magistraat een schrik was voor boosdoeners, waren er toch velen van de zodanigen, zelfs aan het hof, zich indringende in zijn omgeving, deze verwerpt hij hier, besloten zijnde om geen omgang met hen te hebben. Zij, die besluiten de geboden Gods te houden, moeten geen gezelschap van boosdoeners om zich heen hebben, want slecht gezelschap is een grote hinderpaal voor een heilig leven. Wij moeten geen slechte mensen tot onze metgezellen kiezen, geen vertrouwelijke omgang met hen hebben, wij moeten niet doen zoals zij doen, noch doen zoals zij willen dat wij doen zullen, Psalm 1:1, Eféze 5:11.

PSALM 119:116-117

Hier:

1. Bidt David om ondersteunende genade, om deze genoegzame genade heeft hij de Heere tweemaal gebeden. Ondersteun mij, en wederom: Ondersteun mij. Hij ziet zich niet alleen onbekwaam om in eigen kracht voort te gaan op de weg van zijn plicht, maar in gevaar om in zonde te vallen, tenzij de Goddelijke genade dit voorkwam, en daarom bidt hij zo dringend om de genade om hem staande te houden in zijn oprechtheid, Psalm 41:13 hem voor vallen te bewaren, dat hij zich noch ter zijde zal afwenden om kwaad te doen, noch het moede zal worden om goed te doen. Wij blijven niet langer staan dan God ons staande houdt, en gaan niet verder dan Hij ons draagt.

2. Hij bidt vurig om die genade.

a. Hij pleit op de belofte van God, op zijn vertrouwen op die belofte, en op zijn verwachting ervan. "Ondersteun mij naar Uw toezegging, naar Uw woord, waarop ik hoop, en zo het niet vervuld wordt, dan zal ik beschaamd worden over mijn hoop, en een dwaas genoemd worden om mijn lichtgelovigheid." Maar zij, die hopen op Gods Woord, kunnen er zeker van zijn dat het Woord hun niet falen zal, en dat zij dus niet beschaamd zullen worden over hun hoop.

b. Hij pleit op de grote behoefte, die hij had aan Gods genade, en het grote voordeel, dat hij er uit zou erlangen. Ondersteun mij opdat ik leve, te kennen gevende, dat hij zonder de genade Gods niet leven kon, hij zou in zonde vallen, in de dood, in de hel, indien God hem niet ondersteunde, maar door Zijn hand ondersteund, zal hij leven, zijn geestelijk leven zal onderhouden worden en een onderpand zijn van het eeuwige leven. Ondersteun mij zo zal ik

behouden zijn, buiten gevaar zijn en buiten de vrees voor gevaar. Onze heilige veiligheid is gegrond op de Goddelijke ondersteuning.
c. Hij pleit op zijn besluit om in de kracht van deze genade in zijn plicht te volharden. "ondersteun mij, dan zal ik mij steeds in Uw inzettingen vermaken, er nooit mijn ogen noch mijn voeten van afwenden." Ik zal mij bezighouden met Uw inzettingen, aldus sommigen, ik zal achtgeven op Uw inzettingen aldus anderen. Indien Gods rechterhand ons ondersteunt, dan moeten wij in Zijn kracht voortgaan met onze plicht, beide met ijver en met vermaak**.**

PSALM 119:118-120
Hier zijn**:**
1. Gods oordelen over goddelozen, over hen, die van Zijn inzettingen afdwalen, zich naar andere regelen gedragen, en niet willen dat God Koning over hen zal zijn, over hen zal heersen. Alle afwijking van Gods inzettingen is gewis een dwaling, en zal blijken een noodlottige dwaling te zijn. Er zijn goddelozen der aarde, zij bedenken de dingen van de aarde, leggen hun schatten op in de aarde leven in genot en vermaak op de aarde, en zijn vreemdelingen voor en vijanden van de hemel en de hemelse dingen. Zie nu hoe God met hen handelt, opdat gij hen noch vreest noch benijdt.
a. Hij vertreedt hen allen, Hij brengt hen ten verderf, volkomen en smadelijk ten verderf, Hij maakt hen tot Zijn voetbank. Al zijn zij ook nog zo hoog, Hij kan hen naar beneden brengen, Amos 2:9, Hij heeft het menigmaal gedaan, en Hij zal het doen, want Hij wederstaat de hovaardigen, en zal triomferen over hen, die Zijn koninkrijk tegenstaan. Trotse vervolgers vertreden Zijn volk, maar vroeg of laat zal Hij hen vertreden.
b. Hij doet hen allen weg als schuim. Goddelozen zijn als schuim, dat, hoewel het onder het goede metaal gemengd is in het erts en van dezelfde substantie schijnt te zijn, er toch van afgescheiden moet worden. En in Gods schatting zijn zij waardeloze dingen, het schuim en uitvaagsel van de aarde, niet meer te vergelijken met de rechtvaardigen dan schuim met fijn goud. Er komt een dag wanneer zij weggedaan zullen worden van onder de rechtvaardigen, Mattheüs 13:49 zodat zij geen plaats zullen hebben "in hun vergadering," Psalm 1:5, hetgeen hen zal wegdoen in het eeuwige vuur, de geschiktste plaats voor het schuim. Soms zullen de goddelozen in deze wereld door de censuur van de kerk, of het zwaard van de magistraat, of de oordelen Gods "als schuim weggedaan worden," Spreuken 25:4, 5.

2. De redenen voor deze oordelen. God verwerpt hen, omdat zij van Zijn inzettingen afdwalen. Zij, die zich niet willen onderwerpen aan de bevelen van het Woord, zullen er de vloeken van gevoelen. En omdat hun bedrog leugen is, omdat zij zichzelf bedriegen door valse regelen te stellen tegenover Gods inzettingen, waarvan zij afdwalen, en omdat zij trachten anderen te bedriegen met hun geveinsd voorgeven van goed en hun listige plannen voor kwaad. Hun list is bedrog, aldus Dr. Hammond. Hun staatkunde bestaat in trouweloosheid en verraad, de God van de waarheid haat dit en zal het straffen.

3. Het gebruik dat David maakt van deze oordelen: hij merkte ze op en ontving er lering uit. Het verderf van de goddelozen droeg er toe bij: a. Om zijn liefde voor het woord van God te doen toenemen. "lk zie, wat er komt van de zonde, daarom heb ik Uw getuigenissen lief, zij waarschuwen en vermanen mij om mij te wachten voor zo'n gevaarlijk doen, mij te wachten voor de paden des verdervers" Psalm 17:4. Wij zien het Woord van God vervuld in de oordelen over zonde en zondaren, en daarom behoren wij het lief te hebben. b. Zijn vrees voor de toorn Gods. Het haar mijns vleses is te berge gerezen van verschrikking voor U. In plaats van te spotten met hen, die onder Gods misnoegen gevallen zijn, heeft hij zich verootmoedigd.

Wat wij lezen en horen van Gods oordelen over goddeloze mensen, behoort ons,

Ten eerste, van eerbied te vervullen voor Zijn vreeslijke majesteit, ons ontzag voor Hem in te boezemen, "Wie zou kunnen bestaan voor het aangezicht des Heeren, deze heiligen Gods?" 1 Samuel 6:20.

Ten tweede. Te doen vrezen om Hem te beledigen en ons bloot te stellen aan Zijn toorn. Godvruchtige mensen hebben het nodig om van zonde teruggehouden te worden door de verschrikkingen des Heeren, inzonderheid als het oordeel begint met het huis Gods en geveinsden openbaar worden en als schuim worden weggedaan**.**

PSALM 119:121-122

Hier beroept David zich op God**:**

1. Als zijn getuige, dat hij geen onrecht had gedaan, hij kon in waarheid zeggen: Ik heb recht en gerechtigheid gedaan, ik heb er een gewetenszaak van gemaakt om aan ieder te geven wat hem toekomt, en heb niemand door bedrog of geweld tekort gedaan." Neem hem als koning: "hij deed zijn gehele volk recht en gerechtigheid", 2 Samuel 8:15. Neem hem als particulier, hij kon er zich bij Saul zelf op beroepen, dat er "in zijn hand geen kwaad, noch overtreding was", 1 Samuel 24:12. Eerlijkheid is de beste staatkunde, en zal onze blijdschap wezen ten dage des kwaads.

2. Als zijn Rechter, opdat hem geen onrecht zou geschieden. Zelf recht gedaan hebbende aan anderen, die verdrukt waren, bidt hij dat God hem recht zal doen, hem zal wreken op zijn tegenstanders. " Wees borg voor Uw knecht ten goede, handel voor mij tegen hen, die mij zouden willen verderven." Hij is zich bewust dat hij zichzelf geen recht kon verschaffen, en daarom bidt hij dat God voor hem zal optreden. Christus is onze borg bij God, en zo Hij dit is, dan kunnen wij gerust zijn tegenover de gehele wereld, wie of wat zal ons schaden, als Gods macht en goedheid verbonden zijn voor onze bescherming en redding? Hij schrijft God niet voor wat Hij voor hem doen moet, alleen maar, het zij ten goede voor hem op zo'n wijze als de oneindige wijsheid liet het best oordeelt, alleen maar: geef mij niet over aan mijn verdrukkers. Hoewel David recht en gerechtigheid had gedaan, had hij toch vele vijanden, maar God tot zijn vriend hebbende, hoopte hij dat zij hun begeerte niet aan hem zouden kunnen doen, en in die hoop bidt hij nogmaals: Laat de hovaardigen mij niet onderdrukken. David, een van de besten van de mensen, was onderdrukt door de hovaardigen, die God van verre ziet, daarom is de toestand van de vervolgden beter dan die van de vervolgers, en dat zal ten laatste gezien worden**.**

PSALM 119:123

David, onderdrukt zijnde, wacht hier op en verlangt naar het heil des Heeren, dat hem gerust zal maken.

1. Hij moet wel denken dat het vertoeft te komen: Mijn ogen zijn bezweken van verlangen naar Uw heil. Zijn ogen zagen er naar uit, hadden er lang naar uitgezien, hij zag uit naar hulp van de hemel, en wij vergissen ons zo wij er ergens anders naar uitzien, maar zij kwam niet zo spoedig als hij verwachtte, zodat zijn ogen moede begonnen te worden, en hij soms op het punt was om te wanhopen, te denken dat, wijl het heil niet kwam toen hij er naar uitzag, het nooit zou komen. Het is dikwijls de zwakheid, zelfs van Godvruchtige mensen, om het moede te worden om op Gods tijd te wachten als hun tijd voorbij is**.**

PSALM 119:124-125

Hier is**:**

1. Davids bede om Goddelijk onderricht: "Leer mij Uw inzettingen, geef mij geheel mijn plicht te kennen, als ik in twijfel ben, en niet zeker weet wat mijn plicht is, bestuur mij dan en maak hem duidelijk voor mij, laat mij, nu ik in ellende ben, onderdrukt word, en mijn ogen schier bezweken zijn van verlangen naar Uw heil weten wat mijn plicht is in die toestand." In moeilijke tijden moeten wij meer begeren dat ons gezegd zal worden wat wij moeten doen dan wat wij hebben te verwachten, meer bidden om ingeleid te worden in de kennis van de geboden van de Schrift dan van de profetieën van de Schrift. Indien God, die ons Zijn inzettingen gaf, ons niet onderwijst, dan zullen wij ze nooit leren. Hoe God onderwijst wordt te kennen gegeven in de volgende bede: Maak mij verstandig, geef mij een nieuw verstand, geschikt om het Goddelijk licht te ontvangen, opdat ik uw getuigenissen zal kennen. Het is Gods kroonrecht om verstand te geven, het verstand zonder hetwelk wij Gods getuigenissen niet kunnen kennen. Zij, die het meest van Gods getuigenissen weten, begeren er meer van te weten, bidden God vurig om hen te leren, nooit denkende dat zij al genoeg weten.

2. Zijn pleitgronden om aan die bede kracht bij te zetten.
a. Hij pleit op Gods goedheid jegens hem. Doe met mij naar Uw goedertierenheid. De beste heiligen achten dit hun beste pleitgrond voor elke zegen. "Schenk hem mij naar Uw goedertierenheid", want wij verdienen geen gunst van God, kunnen er geen aanspraak op maken als op iets, dat ons verschuldigd is, maar wij zullen dan waarschijnlijk het meest gerust zijn, als wij ons op Gods goedertierenheid verlaten. Inzonderheid als wij tot Hem komen om onderricht, moeten wij er om bidden als om een gunst, en achten dat God wel bij ons doet door ons te onderwijzen.
b. Hij pleit op zijn betrekking tot God, "Ik ben Uw knecht, en heb werk voor U te doen, leer mij dan het te doen, het goed te doen." De dienstknecht heeft reden te verwachten dat, zo hij in verlegenheid is omtrent zijn werk, zijn meester hem zal onderrichten, en zo het in zijn macht is, hem verstand zal geven. "Heere," zegt David, "ik begeer U te dienen, toon mij hoe ik U dienen moet." Indien iemand besluit Gods wil te doen als Zijn dienstknecht, dan zullen hem Gods getuigenissen bekend gemaakt worden, Johannes 7:17, Psalm 25:14**.**

PSALM 119:126

Hier is**:**

1. Een klacht over vermetele goddeloosheid van de bozen. In heilige toorn er over geeft David er op nederige wijze een voorstelling van aan God. "Heere, er zijn zodanigen, die Uw wet verbroken hebben U en Uw regering getrotseerd hebben, en alles gedaan hebben wat zij konden om de verplichtingen, die Uw geboden opleggen, teniet te doen. Zij, die zondigen door zwakheid, overtreden de wet, maar zondaren met opgeheven hand verbreken de wet en doen haar teniet, zeggende: Wie is de Heere? Wat is de Almachtige, dat we Hem zouden vrezen? Het is mogelijk, dat een Godvruchtige zondigt tegen het gebod, maar een goddeloze zou het gebod weg willen zondigen, zou Gods wet willen opheffen en zijn eigen lusten ten troon willen verheffen. Dat is de zondigheid van de zonde en de boosheid van het vleselijk hart.

2. Een begeerte, dat God zal verschijnen om Zijn eigen eer te handhaven. "Het is tijd voor de Heere dat Hij werke, dat Hij iets doe tot krachtdadige weerlegging van atheïsten en ongelovigen, en om hen tot zwijgen te brengen, die hun mond tegen de hemel zetten." Gods tijd om te werken is als de ondeugd het vermetelst is en de mate van de ongerechtigheid vol is geworden. Nu zal Ik opstaan, zegt de Heere. Sommigen lezen het en het oorspronkelijke laat die lezing toe. Het is tijd om voor U te werken, Heere, het is tijd voor iedereen in zijn plaats,

om zich te stellen aan de zijde des Heeren, tegen de dreigende toeneming van onheiligheid en zedeloosheid. Wij moeten doen wat wij kunnen om de zinkende belangen van de Godsdienst te ondersteunen, en dan met dat al toch God bidden, om het werk in Zijn eigen handen te nemen**.**

PSALM 119:127-128

Evenals dikwijls in deze psalm, spreekt David hier zijn grote liefde uit voor het woord en de wet van God. De oprechtheid ervan zal ons blijken als wij letten op**:**

1. De mate van zijn liefde. Hij beminde zijn Bijbel meer dan zijn geld, meer dan goud, ja meer dan het fijnste goud. Goud, fijn goud, is hetgeen waar de meeste mensen hun hart op zetten, niets bekoort hen zo, niets verblindt hen meer de ogen als goud, het is fijn goud, iets zeer schoons in hun ogen, zij zullen hun ziel, hun God, hun alles wagen om het te verkrijgen en te behouden. Maar David zag dat het Woord van God veel beter beantwoordt aan alle doeleinden dan geld, want het verrijkt de ziel voor God, en daarom beminde hij het meer dan goud, want het had voor hem gedaan wat goud niet voor hem doen kon, en het zal hem dienst doen als de rijkdom van de wereld hem falen zal.

2. De grond van zijn liefde. Hij beminde al de geboden van God, omdat hij ze voor recht gehouden heeft, redelijk en rechtvaardig, geschikt voor het doel waarvoor zij gemaakt waren. Zij zijn alle zoals zij wezen moeten en er kan geen gebrek in worden gevonden, en wij moeten ze liefhebben, omdat zij Gods beeld dragen en de openbaringen zijn van Zijn wil. Indien wij aldus de wet toestemmen dat zij goed is, dan zullen wij er ons in verlustigen naar de inwendige mens.

3. De vrucht en het bewijs van deze liefde. Hij heeft alle valse pad gehaat. Daar de weg van de zonde in lijnrechte strijd is met Gods geboden, die goed zijn, is het een valse weg, en daarom zullen zij, die liefde en eerbied hebben voor Gods wet, hem haten en er niet mee van doen willen hebben**.**

PSALM 119:129

Zie hier hoe David gezind is ten opzichte van het Woord van God.

1. Hij bewonderde het als hoogst-voortreffelijk in zichzelf. Uw getuigenissen zijn wonderbaar. Het Woord van God geeft ons bewonderenswaardige ontdekkingen van God en Christus, en van een andere wereld, bewonderenswaardige bewijzen van Goddelijke liefde en genade. De majesteit van de stijl, de reinheid van de stof, de harmonie van de delen zijn alle wonderbaar, zijn uitwerking op het geweten van de mensen, zowel ter overtuiging als ter vertroosting, is wonderbaar, en het is een teken, dat wij niet bekend zijn met de getuigenissen Gods, of ze niet begrijpen indien wij ze niet bewonderen.

2. Hij kleefde ze aan, omdat zij van voortdurend nut voor hem waren, "daarom bewaart ze mijn ziel, als een schat van onschatbare waarde, die ik niet missen kan." Wij bewaren ze niet doelmatig of tot enigerlei nut, tenzij onze ziel ze bewaart, daar moeten zij neergelegd zijn zoals de tafelen van de getuigenis in de ark, daar moeten zij de voornaamste plaats innemen. Zij, die zien dat Gods Woord bewonderenswaardig is, zullen het hogelijk waarderen, het zorgvuldig bewaren, als hetgeen waarvan zij zich grote dingen voorstellen**.**

PSALM 119:130

Hier is**:**

1. Het grote nut en gebruik, waarvoor het Woord Gods bestemd was, namelijk licht te geven, dat is: verstand te geven, ons te doen verstaan wat ons van nut zal zijn op onze reis door deze wereld, en het is het uitwendige en gewone middel door hetwelk de Geest van God het verstand verlicht van allen, die geheiligd zijn. Gods getuigenissen zijn niet alleen wonderbaar om de grootheid ervan, maar nuttig als een licht in een duistere plaats.

2. Zijn genoegzaamheid om aan dit doel te beantwoorden.
a. Zelfs de opening van Gods woord geeft licht. Als wij beginnen aan het begin, en het voor ons nemen, dan zullen wij bevinden, dat reeds de eerste verzen van de Bijbel ons een verrassende, verbazingwekkende en toch bevredigende ontdekking doen van de oorsprong van het heelal, waaromtrent de wereld, zonder de Bijbel, in volstrekte duisternis zou zijn. Zodra het Woord van God tot ons inkomt, en een plaats in ons heeft, verlicht het ons, als wij beginnen het Woord van God te bestuderen, dan bemerken wij dat wij beginnen te zien. De eerste beginselen zelfs van de orakelen Gods, de eenvoudigste waarheden, de melk, bestemd voor de kinderkens, brengen een groot licht in de ziel, veel meer nog zal de ziel verlicht worden door de verheven verborgenheden, die erin gevonden worden. De verklaring of uitlegging van Uw woord geeft licht, het is dan het nuttigst, als de leraren hun werk doen en "de zin verklaren," Nehemia 8:9. Sommigen verstaan het van het Nieuwe Testament, dat de opening of ontvouwing is van het Oude, en licht zou geven nopens leven en onsterflijkheid.
b. Het zal zelfs de slechten, dat is de eenvoudigen, verstandig maken, want het wijst ons een weg naar de hemel, en wel zo duidelijk, dat zelfs de dwazen er niet op zullen dwalen**.**

PSALM 119:131
Hier is**:**
1. Davids begeerte naar het Woord van God ik heb verlangd naar Uw geboden. Toen hij gedwongen afwezig was van Gods inzettingen, verlangde hij om er weer toe terug te mogen keren. Toen hij van de inzettingen Gods genoot dronk hij het Woord van God gretig in, zoals nieuwgeboren ergens begerig zijn naar de melk. Als Christus een gestalte heeft gekregen in de ziel, dan zijn er Godvruchtige begeerten, welke onverklaarbaar zijn voor hen, die vreemdelingen zijn voor het werk.

2. De mate van die begeerte, blijkende in de uitlokking ervan: ik heb mijn mond wijd opengedaan en gehijgd, zoals iemand, die overweldigd is door hitte, of schier gesmoord is snakt naar verse lucht. Zo sterk, zo vurig moeten onze begeerten zijn naar God en de gedachtenis Zijns Naams. Ps. 42:1, 2, Lukas 12:50**.**

PSALM 119:132
Hier is**:**
1. Davids bede om Gods gunst voor hemzelf. "Zie mij genadiglijk aan, verhef over mij het licht Uws aanschijns, neem kennis van mij en van mijn aangelegenheden, en wees mij genadig, laat mij het zoete smaken van Uw genade en de gaven Uwer genade ontvangen." Zie hoe nederig zijn bede is, hij vraagt niet om de werkingen van Gods hand, maar slechts om het licht van Zijn vriendelijk aangezicht, een gunstrijke blik is hem genoeg, en daarvoor pleit hij niet op verdienste, hij smeekt slechts om genade.

2. Zijn erkenning van Gods gunst jegens al Zijn volk, naar Gij placht te doen aan degenen, die Uw naam liefhebben. Hetgeen te kennen geeft: a. Een pleitgrond voor genade, "Heere, ik ben een dergenen, die Uw naam liefhebben, U en Uw woord liefhebben, en voor dezulken placht

Gij vriendelijk te zijn, zult Gij dan minder goed voor mij zijn dan voor anderen van Uw volk?" Of, b. Een omschrijving van de gunst en genade, die hij begeerde, hetgeen Gij placht te schenken aan hen, die Uw naam liefhebben, "naar het welbehagen tot Uw volk, opdat ik aanschouwe het goede Uwer uitverkorenen," Psalm 106:4, 5. Hij begeert niets meer, niets beters, dan wat zijn naaste geniet en met minder zal hij niet tevreden zijn, gewoon aanzien, gewone zegeningen zijn hem niet genoeg, hij verlangt zulke, die weggelegd zijn voor degenen, die Hem liefhebben, zulke "die geen oog heeft gezien," 1 Korinthe 2:9. Gods handelingen met hen, die Hem liefhebben, zijn van zodanige aard, dat men naar geen betere behandeling behoeft te verlangen, want Hij zal hen waarlijk en voor eeuwig gelukkig maken. En zolang als God niet anders met ons handelt dan zoals Hij placht te handelen met hen, die Hem liefhebben, hebben wij geen reden tot klagen, 1 Korinthe 10:13**.**

PSALM 119:133

Hier bidt David om twee grote geestelijke zegeningen, en is in dit vers even begerig naar Gods goede werk in hem, als in het vorige vers naar Gods goedgunstigheid jegens hem. Hij bidt**:**

1. Om leiding op de weg van plicht " Regel mijn voetstappen in Uw Woord, mij op de rechte weg geleid hebbende, zo laat iedere stap, die ik doe op die weg, onder de leiding zijn van Uw genade." Wij behoren te wandelen naar regel, al de bewegingen van de ziel moeten niet slechts binnen de grenzen blijven, voorgeschreven door het Woord, zodat wij die niet overschrijden, maar blijven op de paden, voorgeschreven door het woord, zodat wij niet beuzelen, niet afdwalen. En daarom moeten wij God bidden, dat Hij door Zijn goede Geest dienovereenkomstig onze schreden regele.

2. Om verlossing van de macht van de zonde laat geen ongerechtigheid over mij heersen, opdat ik er in toestem, en er door gevangen word geleid. De heerschappij van de zonde moet door een ieder van ons gevreesd en afgebeden worden, en als wij er in oprechtheid tegen bidden, dan kunnen wij als antwoord op dit gebed deze belofte ontvangen: "de zonde zal over u niet heersen", Romeinen 6:14**.**

PSALM 119:134

Hier**:**

1. Bidt David om een rustig, vreedzaam leven te mogen leiden, en niet gekweld en ontrust te worden door hen, die er zich op toelegden om hem verdriet en onrust te bezorgen, verlos mij van des mensen overlast, de overlast van de mens, die God in bedwang kan houden, en wiens macht beperkt is, laat hen weten dat zij slechts mensen zijn, Psalm 9:21, en laat mij verlost worden uit de handen van de ongeschikte en boze mensen.

2. Hij belooft dat hij dan in alle godzaligheid en eerbaarheid zal leven. "Laat mij verlost worden uit de handen mijner vijanden, opdat ik God kunne dienen zonder vrees, dan zal ik Uw bevelen onderhouden." Niet dat hij Gods bevelen niet zou onderhouden, al zou hij nog verder in verdrukking blijven, maar dan zal ik Uw bevelen blijmoediger en met meer ruimte van hart onderhouden, daar mijn banden dan losgemaakt zijn. Wij kunnen dan tijdelijke zegeningen verwachten, als wij ze begeren om God beter te kunnen dienen**.**

PSALM 119:135

Evenals dikwijls elders noemt David zich hier Gods dienstknecht, een titel, waarin hij roemde, hoewel hij een koning was, zoals het een goed dienstknecht betaamt.

1. Hij is zeer begerig naar zijns Meesters gunst, daar hij die als zijn geluk, zijn hoogste goed beschouwt. Hij vraagt niet om koren en wijn, om zilver en goud, maar: " Doe Uw aangezicht lichten over Uw knecht, laat mij U welbehaaglijk zijn, en laat mij weten dat dit zo is. Vertroost mij met het licht van Uw aangezicht op iedere dag van de wolk en van de donkerheid, als de wereld mij dreigend aanziet, doe Gij dan Uw aangezicht over mij lichten".

2. Hij is zeer in zorg voor zijns Meesters werk, achtende dat dit zijn voornaamste aangelegenheid is, daar wil hij in onderwezen worden, ten einde het te doen, en het goed te doen, en er Gode welbehaaglijk in te zijn. Leer mij Uw inzettingen. Wij moeten even vurig en met evenveel aandrang bidden om genade als om vertroosting. Indien God Zijn aangezicht voor ons verbergt, dan is het omdat wij onachtzaam zijn geweest in het houden van Zijn inzettingen, ten einde dus bekwaam gemaakt te worden voor het wederkeren van Zijn gunst, moeten wij bidden om wijsheid om onze plicht te doen**.**

PSALM 119:136
Hier hebben wij David in droefheid.

1. Het is een grote smart, zo groot, dat zij hem tranen als waterbeken doet schreien. Gewoonlijk zal waar een Godvruchtig hart is, een wenend oog zijn, in gelijkvormigheid met Christus, die een Man van smarten is geweest. David had gebeden om vertroosting in Gods gunst, vers 135, nu pleit hij er op dat hij bekwaam was gemaakt voor die gunst, en er behoefte aan had, want hij was een van de treurigen in Sion, en dezulken zullen vertroost worden, Jesaja 61:3.

2. Het is droefheid naar God. Hij weende niet om zijn ellende, zijn beproevingen, hoewel die velen waren, maar om de oneer Gode aangedaan, omdat zij Uw wet niet onderhouden. Hetzij: omdat mijn ogen Uw wet niet onderhouden, zoals sommigen het opvatten. Het oog is de toegang en de uitgang van veel zonde, en daarom behoort het een wenend oog te zijn. Of liever, zij, namelijk die mij omringen, vers 139. De zonden van de zondaren zijn de smart van de heiligen. Wij moeten treuren om hetgeen wij niet kunnen verbeteren**.**

PSALM 119:137-138
Hier is**:**
1. De rechtvaardigheid van God, de oneindige rechtheid en volmaaktheid van Zijn natuur. Gelijk Hij is wat Hij is, zo is Hij wat Hij moet wezen, en zoals Hem in iedere handeling betaamt. Er is niets gebrekkigs, niets verkeerds in God, Zijn wil is de eeuwige regel van de billijkheid, en Hij is rechtvaardig, want Hij doet alles naar die regel.

2. De gerechtigheid van Zijn heerschappij. Hij regeert de wereld door Zijn voorzienigheid naar de beginselen van de gerechtigheid, en nooit heeft Hij aan Zijn schepselen onrecht gedaan en dat kan Hij ook nooit doen. Elkeen Uwer oordelen is recht, de beloften en de bedreigingen en de uitvoering van beide. Ieder woord van God is rein, en Hij zal er getrouw aan wezen. Hij begrijpt volkomen hoe het met iedere zaak gelegen is, en zal dienovereenkomstig oordelen.

3. De rechtvaardigheid van Zijn geboden die Hij gegeven heeft om de regel te zijn van onze gehoorzaamheid. " Uw getuigenissen, die Gij geboden hebt, welke ondersteund worden door Uw soeverein gezag, en waaraan Gij onze gehoorzaamheid eist, zijn zeer rechtvaardig en

getrouw, de gerechtigheid en getrouwheid zelf." Gelijk Hij handelt naar Hij is, zo vereist Zijn wet dat wij handelen gelijk wij zijn, en gelijk Hij is, dat wij rechtvaardig zijn voor onszelf en voor allen, met wie wij handelen, getrouw aan al de verbintenissen, die wij op ons genomen hebben beide jegens God en de mensen. Wat ons geboden wordt te doen is rechtvaardig, wat ons geboden wordt te geloven is getrouw, of waar. Het is voor ons geloof en onze gehoorzaamheid noodzakelijk, dat wij hiervan overtuigd zijn**.**

PSALM 119:139

Hier is**:**

1. De grote smaad, die goddeloze mensen op de Godsdienst geworpen hebben, mijn tegenstanders hebben Uw woorden vergeten. Zij hebben ze dikwijls gehoord, maar er zo weinig acht op geslagen, dat zij ze spoedig vergeten hebben, zij hebben ze gaarne vergeten, niet alleen uit achteloosheid hebben zij ze hun geheugen laten ontglippen, meer dit hebben ze moedwillig echter hun rug geworpen. Dit is op de bodem van al de goddeloosheid van de goddelozen, inzonderheid van hun boosaardigheid en vijandschap tegen het volk van God, zij hebben de woorden Gods vergeten, anders zouden zij zich wel intomen op hun zondige weg.

2. De grote belangstelling, die Godvruchtigen tonen in de Godsdienst. David beschouwde diegenen als zijn vijanden, die de woorden Gods vergaten, omdat zij vijanden waren van de Godsdienst, waarmee hij een verbond had aangegaan, een aanvallend en verdedigend verbond. En daarom heeft zijn ijver hem zelfs doen vergaan, toen hij hun goddeloosheden aanschouwde. Hij gevoelde er zo'n diepe verontwaardiging over, dat zijn hart er onder leed hij werd er door verslonden (zoals Christus' ijver, Johannes 2:17), alle mindere overwegingen werden er door verslonden, zodat hij zichzelf vergat. Mijn ijver heeft mij gedrukt, of gedrongen, aldus de lezing van Dr. Hammond, Handelingen 18:5. IJver tegen de zonde moet ons dringen om te doen wat wij kunnen om haar tegen te gaan in onze plaats, tenminste zelf zoveel te meer te doen in de Godsdienst. Hoe erger anderen zijn, hoe beter wij behoren te wezen**.**

PSALM 119:140

Hier is**:**

1. Davids grote genegenheid voor het Woord van God: Uw knecht heeft het lief. Ieder Godvruchtige, een dienstknecht Gods zijnde, bemint het Woord van Go d, omdat het hem zijns Meesters wil doet kennen en hem bestuurt in zijns Meesters werk. Waar genade is, daar is een warme genegenheid voor het Woord van God.

2. De grond en reden van die genegenheid. Hij zag dat het zeer gelouterd, dat is zeer rein was, en daarom had hij het lief. Onze liefde voor het Woord van God is dan een bewijs van onze liefde tot God, als wij het liefhebben om zijn reinheid, omdat het het beeld draagt van Gods heiligheid en bedoeld is om ons van Zijn heiligheid deelachtig te doen worden. Het gebiedt reinheid, en, gelijk het zelf gelouterd is van elk verdorven mengsel zo zal het als wij het ontvangen in het licht en de liefde ervan, ons reinigen van het schuim van wereldsgezindheid en van vleselijke lusten**.**

PSALM 119:141

Hier is**:**

1. David vroom, en toch arm. Hij was een man naar Gods hart, een, tot wiens eer de Koning van de koningen een welbehagen had, en toch klein en veracht in zijn eigen schatting en in de

schatting van vele anderen. Der mensen wezenlijke voortreffelijkheid kan hen niet altijd vrijwaren tegen verachting, ja dikwijls stelt zij hen bloot aan de minachting van sommigen, en altijd zal zij hen gering maken in hun eigen ogen. God heeft het dwaze van de wereld uitverkoren, en het is gemeenlijk het lot van Zijn volk geweest om een veracht volk te zijn.

2. David arm en toch vroom, klein en veracht om zijn stipte en ernstige Godsvrucht, maar zijn geweten kon voor hem getuigen, dat hij Gods bevelen niet heeft vergeten. Hij zal zijn Godsdienst niet van zich afwerpen, al is het dat hij erdoor aan verachting wordt blootgesteld, want hij wist dat die bedoeld was om zijn standvastigheid op de proef te stellen. Als wij klein en veracht zijn, dan is het ons te meer nodig om aan Gods bevelen te denken opdat wij die hebben om ons te ondersteunen in onze lage staat.

Psalm 119:142

Merk op**:**

1. Dat Gods Woord gerechtigheid is, en het is een eeuwige gerechtigheid, het is de regel van Gods oordeel, in overeenstemming met zijn eeuwige raadsbesluiten, en het zal Zijn uitspraak ten richtsnoer zijn voor de eeuwigheid. Het Woord van God zal ons oordelen, het zal ons oordelen in gerechtigheid, en daardoor zal onze eeuwige staat bepaald worden. Dit behoort ons van zeer grote eerbied te vervullen voor het Woord van God, dat het de gerechtigheid zelf is, de maatstaf van de gerechtigheid, en in zijn beloningen en straffen is het eeuwig.

2. Dat Gods Woord een wet is, en die wet is waarheid. Zie de dubbele verplichting waaronder wij zijn om ons door het Woord van God te laten regeren, er de kracht van te erkennen. Als de beginselen waar zijn, dan moet de praktijk er mee in overeenstemming zijn, want anders handelen wij niet op redelijke wijze. Wij zijn schepselen, en derhalve onderdanen en moeten door onze Schepper geregeerd worden en aan hetgeen Hij gebiedt zijn wij verplicht te gehoorzamen als aan een wet. Zie hoe deze verplichtingen, deze mensenzelen, als ineengestrengeld zijn, hier is waarheid gebracht tot het verstand, om er de opperste te zijn en de bewegingen van de gehele mens te besturen. Maar opdat het gezag daarvan niet zwak zal worden door het vlees, is hier een wet om de wil te binden en die tot onderwerping te brengen. Gods waarheid is een wet, Johannes 18:37, en Gods wet is de waarheid, dit verband moet niet, kan niet, door ons verbroken worden**.**

PSALM 119:143-144

Deze twee verzen zijn bijna een herhaling van de twee vorige, maar met verbeteringen.

1. Wederom belijdt hij zijn gestadig blijven bij God en zijn plicht, in weer wil van de vele moeilijkheden en ontmoedigingen, die hij op zijn weg ontmoette. In vers 141 had hij gezegd: ik ben klein en veracht, maar ik blijf toch bij mijn plicht, hier vindt hij zich niet alleen gering, maar ellendig, ongelukkig, in zoverre deze wereld hem ongelukkig maken kon. Benauwdheid en angst hebben mij getroffen, benauwdheid van buiten, angst van binnen, zij overvielen hem, zij troffen hem, zij hielden hem vast. In dit tranendal zijn smarten dikwijls het deel en lot van de heiligen, zij zijn bedroefd, door menigerlei verzoekingen. Daar had hij gezegd: doch Uw bevelen vergeet ik niet, hier voert hij zijn standvastigheid nog veel hoger op: doch Uw geboden zijn mijn vermakingen. Al die benauwdheid en angst hebben hem de smaak voor de vertroostingen van het Woord Gods niet ontnomen, hij kon ze nog genieten en er de vrede en het welgevallen in vinden, waarvan al de rampen van deze tegenwoordige tijd hem niet konden beroven. Er zijn verlustigingen, allerlei vermakingen in het Woord van God, waarvan de heiligen dikwijls het lieflijkste genot smeken, als zij in benauwdheid en angst zijn.

2. Evenals tevoren erkent hij wederom de eeuwige gerechtigheid van Gods Woord, vers 142. De gerechtigheid Uwer getuigenissen is in eeuwigheid en kan niet veranderd worden en als zij in haar kracht toegelaten wordt in een ziel dan is zij er een blijvend beginsel "een fontein van levend water," Johannes 4:14. Wij behoren veel en dikwijls na te denken over de billijkheid en eeuwigheid van het Woord van God. Hier voegt hij er bij wijze van gevolgtrekking bij:
a. Zijn bede om genade: doe ze mij verstaan. Zij, die veel weten van het Woord van God, moeten begeren er nog meer van te weten, want er is nog meer van te weten. Hij zegt niet: "Geef mij nog een nadere openbaring," maar, geef mij nog meer verstand, wat geopenbaard is moeten wij begeren te verstaan, en wat wij weten moeten wij wensen beter te weten, en wij moeten tot God gaan om een hart om te weten en te verstaan.
b. Zijn hoop op heerlijkheid, "Geef mij dit vernieuwde verstand, zo zal ik leven, eeuwig leven, eeuwig gelukkig zijn, en voor het tegenwoordige vertroost wezen in het vooruitzicht erop." "Dit is het eeuwige leven: God te kennen," Johannes 17:3**.**

PSALM 119:145-146

Hier zijn**:**

1. Davids goede gebeden, door welke hij God zocht om genade, hij vermeldt ze hier, niet om er op te roemen, of er op te vertrouwen, alsof er verdienste in was, maar om er met vertroosting aan te denken, dat hij de voorgeschreven weg had gevolgd om vertroosting te vinden. Merk hier op:
a. Dat hij innig was in zijn gebed tot God, hij bad van ganser harte, en het gebed is Gode niet anders welbehaaglijk, dan wanneer het uit het hart komt. Lippenwerk zonder meer is verloren werk.
b. Zijn gebed tot God was dringend, hij riep als een wie het ernst is, met vurigheid van liefde en een heilige kracht en onstuimigheid van begeerte. Hij heeft van ganser harte geroepen, al de vermogens van zijn ziel werden er geheel en al voor tewerk gesteld. Wij zullen dan waarschijnlijk welslagen bij God, als wij aldus worstelen in het gebed.
c. Dat hij zijn gebed tof God richtte: ik heb U aangeroepen. Tot wie zal een kind anders gaan dan tot zijn vader, als het iets scheelt?
d. Dat de grote zaak, waar hij om bad, verlossing was. Verlos mij. Een kort gebed, want wij vergissen ons als wij denken om de veelheid van ons spreken verhoord te zullen worden, een veelomvattend gebed: niet alleen "verlos mij van het verderf, maar maak mij gelukkig." Wij behoeven niets meer te begeren dan Gods heil, Psalm 50:23 en de dingen die er mee gepaard gaan, Hebreeën 6:9.
e. Dat hij ernstig aandrong op verhoring, niet slechts opzag in zijn gebeden, maar ze nazag, om te zien hoe ze zouden slagen, Psalm 5:4. "Here, verhoor mij, en doe mij weten dat Gij mij verhoort."

2. Davids goede besluiten, waardoor hij zich bond aan zijn plicht, toen hij genade van God begeerde. "Ik zal Uw getuigenissen onderhouden, ik heb besloten dat ik dit door Uw genade doen zal, " want, als wij ons oor afwenden van de wet te horen, dan kunnen wij geen antwoord des vredes verwachten op onze gebeden, Spreuken 28:9. Dit besluit wordt gebruikt als een nederige pleitgrond, vers 146. "Verlos mij van mijn zonden, mijn bederf, mijn verzoekingen, al de hinderpalen op mijn weg, opdat ik uw getuigenissen kan onderhouden." Wij moeten roepen om verlossing, niet om er de rust en vertroosting van te hebben, maar om de gelegenheid te hebben om God met des te meer blijmoedigheid te dienen**.**

PSALM 119:147-148

David verhaalt hier nog verder hoe hij overvloedig is geweest in de plicht van bidden en wel zeer tot zijn nut en vertroosting. Hij riep tot God, offerde Hem met grote eerbied zijn vrome genegenheden en gedachten. Merk op**:**

1. De steunsels van zijn Godsvrucht. Wat hem hielp in zijn bidden was:

a. Hoop op Gods Woord, die hem aanmoedigde om te volharden in den gebede, al kwam de verhoring ook niet terstond, "ik riep, en hoopte dat ik ten laatste wel zou slagen, omdat het gericht voor een bestemde tijd is, en dan zal Hij het voortbrengen en niet liegen. Ik heb gehoopt op Uw Woord, en ik wist dat het mij niet zou falen.

b. Overdenking van Gods Woord. Hoe inniger wij vertrouwd zijn met het Woord van God, hoe meer wij er in onze gedachten bij verwijlen, hoe beter wij in staat zullen zijn om tot God te spreken in Zijn eigen taal, en hoe beter wij zullen weten te bidden gelijk het behoort. Het Woord te lezen is niet genoeg, wij moeten het ook overdenken.

2. De uren van de oefeningen van zijn Godsvrucht. Hij voorkwam de morgenschemering, ja en ook de nachtwaken. Zie hier:

a. Dat David gewoon was vroeg op te staan, hetgeen er misschien toe bijgedragen heeft, dat hij zo'n voortreffelijk man is geworden. Hij behoorde niet tot hen, die zeggen: Nog een weinig slapens.

b. Dat hij de dag begon met God. Het eerste wat hij des morgens deed, voor hij enigerlei bezigheid tot zich toeliet, was te bidden als zijn geest nog fris was, en hij in de beste gemoedsstemming verkeerde. Als des morgens onze eerste gedachten aan God zijn gewijd, dan zal dit ons helpen om de gehele dag in Zijn vreze te blijven.

c. Dat zijn hart zo vervuld was van God en de zorgen en genietingen van zijn Godsdienst, dat weinig slaap voldoende voor hem was, zelfs in de nachtwaken, als hij uit zijn eerste slaap ontwaakte, wilde hij liever Gods Woord overdenken en bidden, dan zich wederom tot slapen te schikken. "De redenen van Gods mond heeft hij meer geacht dan zijn noodzakelijk voedsel," Job 23:12.

d. Dat hij de tijd wilde uitkopen voor oefeningen van de Godsvrucht. De gehele dag had hij het druk met allerlei zaken, maar dat zal niemand vrijstellen van gebed in het verborgene. Het is beter om, evenals David, de tijd van de slaap af te nemen om te bidden dan om voor het gebed geen tijd te kunnen vinden. En als wij des nachts bidden, dan is dit onze troost, dat wij nooit ontijdig tot de troon van de genade kunnen komen, want daar hebben wij ieder uur toegang. Baäl kan slapen, maar Israëls God sluimert nooit, en er zijn ook geen uren, wanneer niet tot Hem gesproken kan worden**.**

PSALM 119:149

Hier**:**

1. Wendt David zich met veel plechtigheid tot God om genade en vertroosting. Hij bidt God om zijn stem te horen, "Heere, ik heb iets tot U te zeggen, zal ik een genadig gehoor erlangen?" En wat heeft hij te zeggen? Wat is zijn bede en wat is zijn verzoek? Het is niet lang, maar het is veel in een klein bestek. "Heere, maak mij levend, wek mij op tot hetgeen goed is, maak er mij krachtig en levendig en blijmoedig in. Laat gewoonten van genade in daden overgaan."

2. Hij moedigt zich aan om te hopen dat hij zijn bede zal verkrijgen, want hij vertrouwt:

a. Op Gods goedertierenheid. "Hij is goed, daarom zal Hij goed voor mij wezen, voor mij, die hoop op Zijn goedertierenheid. Zijn goedertierenheid, aan mij betoond, zal er toe bijdragen om mij op te wekken en leven in mij te brengen."

b. Op Gods recht, dat is: Zijn wijsheid. "Hij weet wat ik behoef, en wat goed voor mij is, en daarom zal Hij mij levend maken." Of Zijn belofte, het woord door Hem gesproken, genade, verzekerd door het nieuwe verbond, maak mij levend naar de strekking van dat verbond**.**

PSALM 119:150-151

Hier is**:**

1. Davids vrees voor gevaar van zijn vijanden.

a. Zij waren zeer boosaardig en zeer overig in het najagen van hun boze plannen. Zij jagen kwade praktijken na, alle kwaad, van welke aard ook wensen zij te doen aan David, of aan zijn vrienden, zij wilden geen gelegenheid voorbij laten gaan om hem te schaden.

b. Zij waren zeer goddeloos, en hadden geen vreze Gods voor hun ogen. Zij wijken verre van Uw wet, zich zover zij slechts konden buiten het bereik stellende van haar overtuigingen en geboden. De vervolgers van Gods volk zijn de zodanigen, die God zelf gering achten, daarom kunnen wij er zeker van zijn, dat God het voor Zijn volk tegen hen zal opnemen.

c. Zij volgden hem dicht achteraan en hij was op het punt om in hun handen te vallen. Zij genaken mij, komen dichter bij mij zodat zij veld op hem wonnen, zij zaten hem op de hielen. Soms laat God het toe, dat de vervolgers sterk de overhand hebben over Zijn volk, zodat er, zoals David zei, maar een schrede is tussen hen en de dood, 1 Samuel 20:3. Misschien komt dit hier voor als een reden, waarom David zo vurig en dringend was in het gebed, vers 149. God laat ons in dreigend gevaar komen zoals Hij Jakob in gevaar liet komen, opdat wij, evenals hij, met Hem worstelen om een zegen.

2. Davids verzekerdheid van door God beschermd te zullen worden, "zij genaken om mij te verderven, meer Gij, Heere, zijt nabij om mij te redden, Gij zijt niet alleen machtiger dan zij, en daarom in staat om mij te helpen tegen hen, maar Gij zijt dichter bij mij dan zij, en daarom gereed om mij te helpen." Het is het geluk van de heiligen, dat, als benauwdheid nabij is, God nabij is, en geen benauwdheid kan scheiding maken tussen Hem en hen. Hij is nooit ver te zoeken, maar Hij is binnen het bereik van onze stem, en er zijn middelen onder Zijn bereik, Deuteronomium 4:7. Al Uw geboden zijn waarheid. De vijanden dachten de beloften, die God aan David gedaan had, te verijdelen, maar hij was er zeker van, dat dit niet in hun macht was, zij waren onverbreekbaar waar, en zullen onfeilbaar vervuld worden**.**

PSALM 119:152

Dit bevestigt wat hij gezegd had aan het einde van het vorige vers: al uw geboden zijn waarheid, hij bedoelt het verbond, het woord dat God geboden heeft aan duizend geslachten. Dit is vast, zo waar als de waarheid zelf. Want

1. God heeft het alzo gegrond, Hij heeft het geformeerd voor altoos, zo wel bewaard is het in alles, dat het wel zeker en vast moet wezen. de beloften zijn in eeuwigheid gegrond, zodat, als hemel en aarde voorbijgegaan zullen zijn, iedere tittel en jota van de belofte bestaan zal, 2 Korinthe 1:20.

2. David had het aldus bevonden, beide door een werk van Gods genade in het hart (een volle overtuiging in hem teweegbrengende van de waarheid van Gods woord, en hem in staat stellende er volkomen op te steunen en te vertrouwen) en door de werken van Zijn voorzienigheid ten zijnen behoeve, de belofte vervullende boven hetgeen hij had kunnen verwachten. Aldus wist hij vanouds, van de dagen van zijn jeugd, van dat hij begonnen was op te zien tot God, dat men op het woord van God zijn alles kon wagen. Deze verzekerdheid was bevestigd door de waarnemingen en ervaringen van zijn eigen leven, en dat van anderen,

die hem waren voorgegaan op de wegen Gods. Allen, die ooit met God hebben gehandeld en op Hem hebben vertrouwd, zullen erkennen dat zij Hem getrouw hebben bevonden**.**

PSALM 119:153-154

Hier**:**

1. Bidt David om hulp in benauwdheid. Is iemand in lijden? Dat hij bidde, dat hij bidde zoals David hier bidt.

a. Hij heeft het oog op Gods barmhartigheid, en bidt: "Zie mijn ellende aan, denk er aan en aan de bijzonderheden ervan, en zit niet stil alsof Gij er U niet om bekommert." God is nooit onverschillig voor de ellende Zijns volks, maar Hij wil dat "wij er Hem aan indachtig maken," Jesaja 43:26, dat wij onze toestand voor Hem blootleggen, en het dan aan Zijn ontfermende overweging overlaten om er in te handelen zoals Zijn wijsheid het geschikt oordeelt, op Zijn eigen tijd en op Zijn eigen wijze.

b. Hij heeft het oog op Gods macht, en bidt: Help mij uit, en wederom: " verlos mij zie mijn ellende aan, en voer mij uit mijn ellende." God heeft hulp beloofd, Psalm 50:15, en wij mogen er om bidden in onderworpenheid aan Zijn wil, en met het oog op Zijn eer, opdat wij Hem te beter dienen.

c. Hij heeft het oog op Gods gerechtigheid, en bidt: "twist mijn twistzaak, wees Gij mijn beschermer en pleitbezorger, en neem mij voor Uw cliënt." David had een rechtvaardige zaak, maar zijn tegenstanders waren talrijk en machtig, en hij liep gevaar van door hen terneer geworpen te worden, daarom bidt hij God om zijn oprechtheid aan het licht te brengen, en hun valse beschuldigingen te doen verstommen. Indien God de zaak Zijns volks niet voorstaat, niet bepleit, wie zal het dan wel doen? Hij is rechtvaardig, en zij vertrouwen zich aan Hem toe, en daarom zal Hij het doen, het krachtdadig doen, Jesaja 51:22, Jeremia 50:34.

d. Hij heeft het oog op Gods genade, en bidt: "Maak mij levend, Heere ik ben zwak, niet instaat om mijn ellende te dragen, mijn moed zal falen, bezwijken. O maak mij levend en vertroost mij, totdat de verlossing gewrocht is!"

2. Hij pleit op zijn vertrouwen op het woord van God en op Zijn leiding, Maak mij levend en verlos mij naar Uw toezegging, want Uw wet heb ik niet vergeten. Hoe inniger wij verbonden zijn aan Gods Woord, beide als onze regel en als onze steun, hoe meer verzekerdheid wij kunnen hebben van verlossing ter bestemder tijd**.**

PSALM 119:155

Hier is**:**

1. De beschrijving van goddeloze mensen niet alleen doen zij Gods inzettingen niet, maar zij zoeken ze ook niet, zij maken er zich niet mee bekend begeren niet te weten wat hun plicht is, stellen niet de minste poging in het werk om hem te doen. Diegenen zijn in waarheid goddeloos, die de wet van God niet waard achten om er onderzoek naar te doen er niet de minste acht op slaan, besloten zijnde een ongebonden leven te leiden en naar het goeddunken huns harten te wandelen.

2. Hun oordeel. Het heil is verre van hen. Zij hebben generlei goede grond om tijdelijke verlossing te verwachten. Laat dezulken niet denken dat zij iets van de Heere zullen ontvangen. Hoe kunnen zij verwachten met goede uitslag Gods gunst te zoeken als zij in tegenspoed zijn, die nooit Gods inzettingen gezocht hebben als zij in voorspoed waren? Het eeuwige heil is gewis verre van hen. Zij vleien zich met de waan dat het nabij is en dat zij naar de hemel gaan, maar zij dwalen het is verre van hen, zij hebben het van zich weggeworpen door de Heiland van zich weg te werpen, het is zo verre van hen, dat zij het niet

kunnen bereiken, en hoe langer zij volharden in de zonde hoe verder het van hen is, en terwijl het heil verre van hen is, is de verdoemenis nabij hen, zij sluimert niet, zie, de Rechter is aan de deur**.**

PSALM 119:156

Hier**:**

1. Bewondert David Gods genade. Heere, Uw barmhartigheden zijn vele. Gelijk de goedheid van God Zijn heerlijkheid is, zo is zij de blijdschap van al de heiligen. Zijn goedertierenheden zijn teder want Hij is vol van barmhartigheid, zij zijn vele, zij zijn groot, een fontein, die nooit uitgeput kan zijn, Hij is rijk in barmhartigheid voor allen, die Hem aanroepen. Hij had gesproken van de rampzaligheid van de goddelozen, vers 155, evenwel God is goed, er waren barmhartigheden genoeg in God om hen te behouden, indien zij de rijkdom dier goedertierenheid niet hadden versmaad. Zij, die van het oordeel des zondaars verlost zijn, zijn voor altijd gehouden en verplicht om Gods grote goedertierenheden te erkennen, door welke zij verlost zijn.

2. Hij bidt om Gods genade, levendmakende genade, naar Zijn rechten, naar de strekking van het nieuwe verbond, de vaste regel, naar welke Hij die genade toebedeelt. Of, naar Zijn wijze van doen met hen, die Zijn naam beminnen, vers 132**.**

PSALM 119:157

Hier is**:**

1. David omringd door moeilijkheden en gevaren. Mijn vervolgers en mijn wederpartijders zijn velen. Toen Saul, de koning, zijn vervolger en wederpartijder was, was het niet te verwonderen dat vele anderen het ook waren, op de verderfelijke wegen van misbruikt gezag zullen zeer velen gevonden worden. David, een openbaar persoon zijnde, had vele vijanden, maar daarbij had hij ook vele vrienden, die hem liefhadden en het goede voor hem wensten, laat hem de ene tegenover de andere stellen. Hierin was David een type beide van Christus en van Zijn kerk. De vijanden en de vervolgers van beide zijn velen, zeer velen.

2. David bevestigd op de weg van zijn plicht, in weerwil hiervan, "maar van Uw getuigenissen wijk ik niet, wetende dat, terwijl ik er aan vasthoud, God voor mij is, en dan doet het er niet toe wie tegen mij is." Een man, die standvastig de weg van zijn plicht bewandelt, kan wel vele vijanden hebben, maar hij behoeft hen niet te vrezen**.**

PSALM 119:158

Hier is**:**

1. Davids smart om de goddeloosheid van de goddelozen. Hoewel hij veel tehuis verkeerde, zag hij toch soms naar buiten, en dan kon het niet anders, of hij moest aan alle zijden de bozen zien wandelen. Hij zag de overtreders, hen wier zonden openlijk gepleegd werden, en het smartte hem te zien hoe zij God onteerden Satan dienden, de wereld verleidden, en hun eigen zielen ten verderf voerden, de overtreders zo talrijk, zo vermetel, zo onbeschaamd te zien, en zo ijverig om onvaste zielen in hun strikken te lokken. Dit alles kan niet anders dan smartelijk zijn voor hen, die eerbied hebben voor God, en aan wie het welzijn van het mensdom ter harte gaat.

2. De reden voor die smart. Het was hem een verdriet, niet dat zij kwellend voor hem waren, maar dat zij God beledigden. Het verdroot mij dat zij Uw woord niet onderhielden. Zij, die in

waarheid de zonde haten, haten haar als zonde, als overtreding van Gods wet, en een schending van Zijn Woord**.**

PSALM 119:159

Hier is**:**

1. Davids beroep op God betreffende zijn liefde tot Zijn bevelen. Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik ze liefheb, zie het dan aan, en handel met mij gelijk Gij pleegt te handelen met hen, die Uw woord beminnen, dat Gij vanwege Uw gehele naam groot gemaakt hebt." Hij zegt niet: Zie aan hoe ik Uw bevelen volbreng, hij was zich bewust dat hij in vele dingen tekort kwam, maar: "zie aan dat ik ze liefheb. Onze gehoorzaamheid is dan alleen Gode welbehaaglijk en lieflijk voor onszelf, als zij voortkomt uit een beginsel van liefde.

2. Zijn bede: Maak mij levend, wek mij op om mijn plicht te doen met kracht, maak mij levend en houd mij levend, niet naar enigerlei verdienste van mij, maar naar Uw goedertierenheid, " daaraan zijn wij ons leven verschuldigd, ja die is beter dan het leven zelf. Wij behoeven niet te begeren verder levend gemaakt te worden dan Gods goedertierenheid ons levend zal maken**.**

PSALM 119:160

David vertroost zich hier met de getrouwheid van Gods Woord, teneinde zichzelf en anderen aan te moedigen om er op te vertrouwen.

1. Het is tot nu toe altijd getrouw bevonden, en nooit heeft het iemand gefaald, die er op vertrouwd heeft. Het is waar van het begin. Van dat God begonnen is zich aan de kinderen van de mensen te openbaren, was alles wat Hij zei waar en betrouwenswaardig. Van het begin af is de kerk op deze rots gebouwd. Het heeft zijn vastheid en geldigheid niet door het verloop van de tijden verkregen, zoals vele regeringen, wier beste aanspraak op bevoegdheid op verjaring en langdurige gewoonte berust. "Quad initro non valet, tractu temporis convalscit Hetgeen, waaraan in het begin geldigheid ontbrak, heeft die in het verloop van tijd verkregen." Maar het begin van Gods woord was waar, zo lezen het sommigen, Zijn regering was op een vaste grondslag gevestigd. En allen die in iedere eeuw Gods Woord hebben ontvangen in geloof en liefde, hebben ieder gezegde erin vervat getrouw en alle aanneming waardig bevonden.

2. Het zal waar bevonden worden tot aan het einde, omdat het rechtvaardig is. Al het recht van Gods gerechtigheid is tot in eeuwigheid, onveranderlijk en van altijddurende verplichting, aller mensen eeuwig oordeel vaststellende**.**

PSALM 119:161

Hier laat David ons weten**:**

1. Hoe hij ontmoedigd werd in zijn plichtsbetrachting door mensenvrees. Vorsten hebben hem vervolgd. Zij beschouwden hem als een verrader en een vijand van de regering, en door dat denkbeeld gedreven, stonden zij hem naar het leven, en zeiden hem heen te gaan en andere goden te dienen, 1 Samuel 26, 19. Het is het gemene lot geweest van de beste mensen om vervolgd te worden, en de zaak is zoveel erger als vorsten de vervolgers zijn, want zij hebben niet slechts het zwaard in hun hand en kunnen dus des te meer kwaad doen, maar zij hebben de wet op hun hand en kunnen het doen onder schijn van recht en gerechtigheid. Het is treurig dat de macht, die de magistraten van God hebben, en die zij voor Hem behoren te

gebruiken, ooit tegen Hem gebruikt wordt. "Maar verwonder er u niet over," Prediker 5:7. Het was een troost voor David dat hij, toen vorsten hem vervolgden, in waarheid kon zeggen dat het zonder oorzaak was, hij heeft er hun nooit reden toe gegeven.

2. Hoe hij desniettemin door de vreze Gods bij zijn plicht werd gehouden. "Zij wilden mij vrees inboezemen voor hen en hun woord, wilden dat ik zou doen wat zij mij geboden, maar mijn hart heeft gevreesd voor Uw woord, en ik was besloten God te behagen en mij aan Hem te houden, wie daar ook misnoegd om mocht zijn." Iedere Godvruchtige ziel heeft ontzag voor het Woord van God, voor het gezag van deszelfs bevelen en de verschrikking van deszelfs bedreigingen, en voor hen is er in de macht en de toorn des mensen niets geduchtst. Wij moeten God gehoorzamen veeleer dan de mensen, en ons verzekeren van Gods gunst, al komen wij daardoor dan ook onder misnoegen en de afkeuring van de mensen, Lukas 12:4, 5. Het hart, dat vreest voor Gods woord, is gewapend tegen de verzoekingen, die voortkomen uit vervolging**.**

PSALM 119:162

Hier is**:**

1. Het genot, dat David in het Woord van God heeft gesmaakt. Hij is er vrolijk over, hij is blijde, dat God zo'n ontdekking heeft gedaan van Zijn wil, dat Israël gezegend was met dat licht toen andere volken in duisternis zaten, dat hij zelf er ingeleid was om het te verstaan, en er de kracht van had ervaren. Hij vond er genot in om het te lezen, het te horen, het te overdenken en alles wat hij er in vond was hem aangenaam. Zo-even had hij gezegd dat zijn hart voor Zijn woord heeft gevreesd, en toch zegt hij hier dat hij er vrolijk over is, hoe meer eerbied wij hebben voor het Woord van God, hoe meer blijdschap wij er in vinden zullen.

2. De mate van die vrolijkheid: als die een grote buit vindt. Dit onderstelt een overwinning over de vijand. Het is door veel tegenstand, dat een ziel er toe komt om vrolijk te zijn over Gods Woord. Maar behalve het genoegen en de eer van een overwinning, wordt er ook nog groot voordeel verkregen door de plundering van het slagveld, dat nog bijdraagt tot de vreugde. Door het Woord van God worden wij meer dan overwinnaars, dat is: wij verkrijgen een onuitsprekelijke, heerlijke winst**.**

PSALM 119:163

1. Liefde en haat zijn de voornaamste roerselen van de ziel, indien deze in de rechte richting gaan, zullen de overige bewegingen ze in die richting volgen. Ik haat de valsheid en heb er een gruwel van, hetgeen genomen kan worden voor alle zonde, in zover wij er trouweloos door handelen met God en onszelf bedriegen. Geveinsdheid is leugen, valse leer is leugen, trouwbreuk is leugen. Leugen in de handel of in de omgang is een zonde, die ieder Godvruchtige haat en verafschuwt, haat in dubbele mate vanwege de zeven dingen, die de Heere haat, een ervan is een valse tong, en een ander, een vals getuige, die leugen blaast, Spreuken 6:16. Iedereen haat het dat hem een leugen gezegd wordt, maar wij moeten het nog meer haten om een leugen te zeggen, omdat wij door het eerste slechts een belediging ontvangen van mensen, en door het laatste een belediging aandoen aan God.

2. Hij had een ingewortelde liefde voor het Woord van God, Uw wet heb ik lief. En daarom verafschuwde hij leugen, want leugen is in tegenspraak met geheel de wet van God, en de reden waarom hij de wet van God liefhad, was haar waarheid. Hoe meer wij de lieflijke schoonheid zien van de waarheid, hoe meer wij de afschuwelijke mismaaktheid zullen zien van leugen**.**

PSALM 119:164
In deze psalm is David vol van klachten maar deze hebben noch zijn lofzeggingen verdrongen, noch hem er voor ontstemd. In welke toestand een kind van God zich ook bevindt, er ontbreekt hem geen stof tot lof en daarom moet er hem het hart ook niet voor ontbreken. Zie hier**:**

1. Hoe dikwijls David God geloofd heeft: Zeven maal des daags, zeer dikwijls, niet alleen iedere dag, maar dikwijls op iedere dag. Velen denken dat eenmaal per week volstaat, of een of tweemaal per dag, maar David wilde God minstens zeven maal per dag loven. God te loven is een plicht, waarin wij zeer overvloedig behoren te wezen. Wij moeten God loven bij iedere maaltijd, Hem loven bij iedere gelegenheid, Hem danken in alles. Wij behoren God zevenmaal des daags te loven, want het onderwerp kan nooit uitgeput raken, en onze genegenheid behoort nooit te vernauwen. Zie vers 62.

2. Waarvoor hij God loofde over de rechten Uwer gerechtigheid. Wij moeten God loven voor Zijn geboden, die alle rechtvaardig en goed zijn, voor Zijn beloften en bedreigingen en de vervulling van beide in Zijn voorzienigheid. Wij moeten God loven zelfs voor onze beproevingen, indien wij er door Zijn genade goeds uit ontvangen**.**

PSALM 119:165
Hier is een bericht van het geluk van de Godvruchtigen, die bestuurd worden door een beginsel van liefde tot het Woord van God, die het zich ten regel stellen en er ook door geregeerd worden.

1. Zij zijn gerust, bezitten een heilige kalmte niemand heeft zoveel blijdschap als zij. Die Uw wet beminnen, hebben grote vrede, grote overvloedige voldoening in het betrachten van hun plicht, en genot in het denken er aan. ‘Het werk van de gerechtigheid zal vrede zijn," Jesaja 32: 17 zo’n vrede als de wereld niet geven of ontnemen kan. Zij kunnen in grote benauwdheid zijn van buiten, en toch inwendig grote vrede smaken, "sat lucis intus overvloed van inwendig licht" hebben. Zij, die de wereld liefhebben, hebben grote kwelling en teleurstelling want ze beantwoordt niet aan hun verwachting, zij, die Gods Woord beminnen, hebben grote vrede, want het overtreft hun verwachting, en zij hebben er een vaste grond in.

2. Zij zijn veilig en hebben een heilige gerustheid, zij hebben geen aanstoot, niets zal hun een ergernis, een strik, een struikelblok zijn om hen hetzij in schuld of smart te verstrikken. Geen gebeurtenis in de leiding van de voorzienigheid zal voor hen een onweerstaanbare verzoeking of een ondraaglijke beproeving zijn, hun liefde voor het Woord van God zal hen bekwaam maken beide om vast te houden aan hun oprechtheid en om hun gemoedsrust te behouden. Zij trekken voordeel uit hetgeen is, en zullen niet morren tegen hetgeen God doet. Niets zal hun tot schade of nadeel zijn, want alles zal hun medewerken ten goede en hen dus behagen, hen er mee verzoenen. Zij, in wie deze heilige liefde heerst, hebben geen neiging om zich door nodeloze zwarigheden in de war te laten brengen, of om aanstoot te nemen aan hun broederen, 1 Korinthe 13:6, 7**.**

PSALM 119:166
Hier is de gehele plicht van de mens, want er wordt ons geleerd**:**

1. Ons oog gericht te houden op Gods gunst als op ons doel: "O Heere, ik hoop op Uw heil, niet alleen tijdelijk, maar eeuwig heII. Daarop hoop ik als mijn geluk, mijn zaligheid, daar heb

ik mijn schat in weggelegd. Ik hoop erop als het Uwe, als een heil, door U bereid, door U beloofd, en dat bestaat in bij U te zijn. De hoop hierop heeft mij opgeheven boven de wereld, en mij ondersteund en staande gehouden onder al de lasten ervan."

2. Ons oog gericht te houden op God Woord als onze regel: ik doe Uw geboden. Ik leg er mij met mijn geweten op toe, om mij in alles te gedragen naar Uw wil. Merk hier op, hoe God deze twee samengevoegd heeft, en laat niemand ze willen scheiden. Wij kunnen niet op goede gronden hopen op Gods heil, tenzij wij er ons toe zetten om Zijn geboden te doen, Openbaring 22:14. Maar zij, die er in oprechtheid naar streven om Zijn geboden te doen, behoren goede hoop te koesteren op het heil, en die hoop zal het hart binden en ook verruimen om de geboden te doen. Hoe levendiger de hoop is, hoe opgewekter de gehoorzaamheid zal zijn**.**

PSALM 119:167-168

Davids geweten getuigt hier voor hem**:**

1. Dat zijn praktijken goed waren.

a. Hij beminde Gods getuigenissen, hij had ze zeer lief. Onze liefde voor het Woord van God moet een alles overtreffende liefde zijn, wij moeten het meer liefhebben dan de rijkdom en de genoegens van deze wereld, en het moet een overwinnende liefde zijn, die onze lusten ten onder zal houden en vleselijke neigingen zal uitroeien.

b. Hij onderhield ze, zijn ziel onderhield ze, de lichamelijke oefening is tot weinig nut in de Godsdienst, wij moeten er hartewerk van maken, of wij maken er niets van. De ziel moet geheiligd en vernieuwd worden, de ziel moet gebruikt worden in het verheerlijken van God, want Hij wil in de geest aangebeden worden. Wij moeten beide de geboden en de getuigenissen onderhouden, de geboden van God door onze gehoorzaamheid er aan, en Zijn beloften door ons vertrouwen er op.

2. Dat hij hierin geleid werd door een goed beginsel, "ik onderhoud Uw bevelen, omdat ik door het geloof Uw ogen altijd op mij gevestigd zie, al mijn wegen zijn voor U, Gij kent iedere stap, die ik doe, en Gij gaat alles wat ik doe en zeg nauwlettend na. Gij ziet alles wat ik goed doe en neemt het aan, Gij ziet alles wat ik verkeerd doe, en keurt het af. De gedachte, dat Gods oog te allen tijde op ons gevestigd is, moet ons zeer zorgzaam maken, om in alles Zijn bevelen te onderhouden, Genesis 17:1**.**

PSALM 119:169-170

Hier wordt**:**

1. Een algemene bede om gehoor bij God herhaald: Laat mijn geschrei voor Uw aanschijn genaken, en wederom: Laat mijn smeken voor Uw aanschijn komen. Hij noemt zijn gebed zijn geschrei, hetgeen er de vurigheid van aanduidt, en zijn smeken, dat er de nederigheid van te kennen geeft. Wij moeten tot God komen zoals bedelaars aan onze deur komen om een aalmoes. Hij wenst, dat zijn gebed tot God mocht komen, Hem mocht genaken, dat hij door het geloof genade en kracht en vurigheid van geest mocht verkrijgen, om zijn gebeden tot God op te zenden, dat geen schuld tussenbeide zou treden om scheiding te maken tussen hem en God, en dat God zijn gebeden genadiglijk zou ontvangen en er acht op zou geven. Zijn gebed, dat zijn smeking tot God mocht komen, geeft een diep besef van zijn onwaardigheid te kennen, en een heilige vrees dat hij tekort zou komen in zijn gebed, zodat het niet geschikt was om voor Gods aanschijn te komen. Geen van onze gebeden zou ook tot God kunnen komen, indien Jezus Christus niet als onze voorspraak tot God was toegetreden.

2. Hier zijn twee bijzondere beden, die hij tot God wil opzenden.
a. Dat God door Zijn genade hem wijsheid zou geven om zich naar behoren te gedragen onder zijn beproevingen. Maak mij verstandig, hij begeert wijsheid om zijn weg te verstaan: Geef mij U te kennen en mijzelf te kennen, geef mij mijn plicht jegens U te kennen.
b. Dat God door Zijn voorzienigheid hem zou redden uit zijn benauwdheden: Red mij, geef dat met de verzoeking ook de uitkomst kome, 1 Korinthe 10:13.

3. Dezelfde algemene pleitrede om aan die beden kracht bij te zetten: Naar Uw woord. Dit bestuurt en beperkt zijn begeerten. "Heere, maak mij verstandig naar Uw toezegging, red mij naar Uw woord, meer vraag ik niet. Dit is ook een bemoediging voor zijn geloof en zijn verwachting, Heere, waar ik om bid is hetgeen Gij hebt beloofd, en zult Gij Uw belofte niet vervullen?"

Psalm 119:171
Hier is**:**
1. Een grote gunst, die David van God verwacht, namelijk dat Hij hem Zijn inzettingen zal leren. Daar heeft hij in deze psalm dikwijls om gebeden, en er met onderscheidene argumenten op aangedrongen, nu hij tot het slot nadert van de psalm, spreekt hij er van als van iets, dat reeds toegestaan is. Zij, die op nederige wijze sterk aandringen bij God om Zijn genade, en met Jakob besluiten Hem niet te laten gaan tenzij Hij hen zegent met geestelijke zegeningen, kunnen nederig vertrouwen dat zij ten laatste verkrijgen zullen wat zij zo dringend begeren. De God Israëls zal hun geven hetgeen waar zij Hem om vragen.

2. Het dankbare besef, dat hij van die gunst belooft te zullen hebben. mijn lippen zullen Uw lof overvloedig uitstoffen, als Gij mij uw inzettingen zult geleerd hebben.
a. Dan zal hij reden hebben om God te loven. Zij, die van God geleerd zijn, hebben zeer veel reden tot dankbaarheid, want dit is de grond van al deze geestelijke zegeningen, die de beste zegeningen zijn en het onderpand van de eeuwige zegeningen.
b. Dan zal hij weten hoe God te loven, en er een hart voor hebben. Allen, die van God geleerd zijn, hebben deze geleerd, als God het verstand opent, het hart opent, en aldus de lippen opent, dan is het opdat de mond Zijn lof verkondige. Wij hebben niets tot enig nut geleerd, indien wij niet geleerd hebben God te loven.
c. Hij begeert zo vurig en dringend Goddelijk onderricht te ontvangen om God te kunnen loven. Zij, die bidden om Gods genade, moeten Gods eer op het oog hebben, Eféze 1:12**.**

PSALM 119:172
Merk hier op**:**
1. De goede kennis, die David had van het Woord van God, hij kende het zo goed, dat hij bereid was om met de grootste voldoening te erkennen, dat al Gods geboden niet slechts rechtvaardig, maar de rechtvaardigheid zelf zijn, de regel en maatstaf van de rechtvaardigheid.
2. Het goede gebruik, dat hij van die kennis besloot te maken. Mijn tong zal spraak houden van Uw rede, zal er niet slechts lof voor uiten tot eer van God, maar er van spreken tot onderricht en stichting van anderen, als hetgeen waarvan hij zelf vervuld was want uit de overvloed des harten spreekt de mond en als hetgeen, waarvan hij wenste dat ook anderen vervuld zouden zijn. Hoe meer wij zien van de rechtvaardigheid van Gods geboden, hoe ijveriger wij behoren te zijn om er anderen mee bekend te maken, opdat ze er door bestuurd zullen worden. Wij moeten het Woord van God altijd tot de bestuurder maken van onze gesprekken, zodat wij het nooit overtreden door een zondig spreken of door zondig zwijgen,

en wij moeten het dikwijls tot het onderwerp maken van onze gesprekken, opdat het velen voede en genade geve dien, die het horen**.**

PSALM 119:173-174

Hier**:**

1. Bidt David dat Goddelijke genade voor hem zal werken: Laat Uw hand mij te hulp komen. Hij bevindt dat zijn eigen handen niet voor hem volstaan, ook kan generlei schepsel hem tot enigerlei nut de helpende hand bieden daarom ziet hij op tot God in de hoop dat de hand, die hem had gemaakt, hem helpen zal want zo de Heere ons niet helpt, hoe kan enig schepsel ons dan helpen? Al onze hulp moet verwacht worden van Gods hand, van Zijn macht en goedheid.

2. Hij pleit op hetgeen de Goddelijke genade reeds in hem gewrocht heeft, als een onderpand van nog verdere genade, daar het er een bekwaammaking voor is. Hij pleit op drie dingen.
a. Dat hij de Godsdienst tot zijn ernstige wel overwogen keuze had gemaakt, ik heb uw bevelen verkoren. Ik nam ze tot mijn regel niet omdat ik geen anderen kende, maar omdat ik na proefneming geen betere kende. Diegenen zijn goed, en doen waarlijk goed, die goed zijn en goeddoen, niet bij geval, maar door keuze, en zij, die aldus Gods geboden of bevelen verkoren hebben, kunnen rekenen op de hulp van Gods hand in al hun diensten en onder al hun lijden.
b. Dat zijn hart op de hemel was gezet, ik verlang naar Uw heII. Toen David op de troon was gekomen, heeft hij genoeg in de wereld ontmoet, dat hem aanlokte om er in te blijven en hem te doen zeggen: "Het is goed hier te zijn, " maar toch zag hij verder, en verlangde hij naar iets beters in een andere wereld. Er is een eeuwig heil waarnaar de heiligen verlangen, en daarom bidden zij, dat Gods hand hen te hulp zal komen, om op de weg, die er heenleidt vorderingen te maken, er voorwaarts op te gaan c. Dat hij er behagen in vond om zijn plicht te doen, "Uw wet is al mijn vermaking, ik verlustig er mij niet alleen in, maar zij is mijn verlustiging, het grootste vermaak, dat ik heb in deze wereld." Zij, die blijmoedig zijn in hun gehoorzaamheid, kunnen in het geloof bidden om hulp van God om hen door te helpen in hun gehoorzaamheid, en zij, die Gods heil verwachten, moeten vermaak scheppen in Zijn wet, en hun hoop moet hun genot en verlustiging doen toenemen**.**

PSALM 119:175

Davids hart is er nog altijd op gezet om God te loven, en daarom**:**

1. Bidt hij dat God hem tijd zal geven om Hem te loven, "Laat mijn ziel leven, en zij zal U loven, laat mijn leven verlengd worden, opdat ik leve tot Uw eer." De reden, waarom een Godvruchtige wenst te leven, is dat hij God kunne loven in het land van de levenden, en iets kunne doen tot Zijn eer. Niet: Laat mij leven, opdat ik mijn land diene, leven om voor mijn gezin te zorgen, " maar: Laat mij leven, opdat ik God kunne loven in deze wereld van strijd en tegenstand." Als wij sterven, hopen wij naar een betere wereld te gaan om Hem te loven, en dat is aangenamer voor ons, maar hier is er meer behoefte aan ons. En daarom zouden wij niet langer begeren te leven, dan wij enige dienst kunnen doen voor God. Laat mijn ziel leven, laat mij geheiligd en vertroost zijn, dat is het leven van de ziel, en dan zal zij U loven. Onze ziel moet werkzaam zijn in het loven van God, en wij moeten bidden om genade en vrede ten einde geschikt te zijn om God te loven.

2. Hij bidt dat God hem kracht zal geven om Hem te loven, "Laat Uw rechten mij helpen, laat alle inzettingen en alle beschikkingen van de voorzienigheid" (beiden zijn Gods rechten) "mij helpen om God te verheerlijken, laat die de stof wezen van mijn lof, en laat die helpen om mij bekwaam te maken voor dit werk."

Psalm 119:176
Hier is**:**
1. Een boetvaardige belijdenis, ik heb gedwaald, of heen en weer gezworven, als een verloren schaap. Gelijk onbekeerde zondaars als verloren schapen zijn, Lukas 15:4, zo zijn zwakke, wankelmoedige heiligen als verloren schapen, Mattheüs 18:12, 13. Wij zijn geneigd om te dwalen als schapen, en geheel onbekwaam om, als wij afgedwaald zijn, de weg terug te vinden. Door te dwalen verliezen wij het genot van de grazige weiden, en stellen wij ons aan duizenderlei kwaad bloot.

2. Een gelovige bede: Zoek Uw knecht, zoals de goede herder een afdwalend schaap zoekt, om het terug te brengen, Ezechiël 34:12. "Heere, zoek mij, zoals ik mijn schapen placht te zoeken, als zij afgedwaald waren," want David is zelf een teder schaapherder geweest. Heere, erken mij als een van de Uwen, want hoewel ik een afgedwaald schaap ben, heb ik toch het merk, houd U bezig met mij, zorg voor me, zoek mij door het Woord, en het geweten, en de leidingen Uwer voorzienigheid, breng mij terug door uw genade." Zoek mij, dat is: Vind mij, want God zoekt nooit tevergeefs. Bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn.

3. Hij pleit op zijn gezindheid tot gehoorzaamheid, Ofschoon ik gedwaald heb, ben ik toch niet goddeloos van U afgeweken, Uw geboden heb ik niet vergelen." Aldus besluit hij de psalm met een boetvaardig bewustzijn van zijn eigen zonde en een gelovig vertrouwen op Gods genade. Daarmee zal een vroom Christen zijn plichten besluiten, zijn leven besluiten, boete doende, zich bekerende zal hij leven en sterven. Merk hier op: a. Het is de aard van de Godvruchtigen, dat zij Gods geboden niet vergeten, daar zij voldoening smaken in hun overtuigingen en vastberaden zijn in hun besluiten.
b. Zelfs zij, die door genade indachtig zijn aan hun plicht, kunnen niet anders dan erkennen dat zij er in menig opzicht van afgedwaald zijn.
c. Zij, die afgedwaald zijn van hun plicht, kunnen, indien zij er indachtig aan blijven, zich met ootmoedig vertrouwen aan de hoede en zorg van Gods genade overgeven**.**

PSALM 120

1 Een lied op Hammaaloth. Ik heb tot de HEERE geroepen in mijn benauwdheid, en Hij heeft mij verhoord. 2 O HEERE! red mijn ziel van de valse lippen, van de bedriegelijke tong. 3 Wat zal U de bedriegelijke tong geven, of wat zal zij U toevoegen? 4 Scherpe pijlen eens machtigen, mitsgaders gloeiende jeneverkolen. 5 O, wee mij, dat ik een vreemdeling ben in Mesech, dat ik in de tenten Kedars wone. 6 Mijn ziel heeft lang gewoond bij degenen, die de vrede haten. 7 Ik ben vreedzaam; maar als ik spreek, zijn zij aan de oorlog.

Deze psalm is de eerste van die vijftien, welke hier samengevoegd zijn onder de titel, of het opschrift van Liederen van de Optochten, of van de Opgangen. Het is goed dat het van geen groot gewicht is om te weten wat de eigenlijke betekenis is van dit opschrift, want er is nergens een verklaring van te vinden, ja zelfs niet bij de Joodse schrijvers, er zijn slechts gissingen hierover. Deze psalmen schijnen niet alle door dezelfde dichter samengesteld te zijn, en nog veel minder zijn zij van dezelfde tijd. Vier ervan zijn uitdrukkelijk aan David toegeschreven, een ervan wordt gezegd voor Salomo bestemd te zijn, en is misschien door hem geschreven, maar Psalm 126 en 129 schijnen van een veel latere datum te zijn, sommige ervan zijn geschikt voor de binnenkamer, zoals Psalm 120 en 130, sommige voor het gezin, zoals Psalm 127 en 128, sommige voor de openbare vergadering, zoals Psalm 122 en 134, en sommige voor onderscheidene gelegenheden, zoals Psalm 124 en 132. Het schijnt dus dat dit opschrift niet afkomstig is van de auteur maar van de uitgever.
Sommigen maken de gissing dat zij vanwege hun bijzondere voortreffelijkheid aldus genoemd zijn, gelijk het lied van de liederen, zo is ook het lied van de optochten, een zeer uitnemend lied, uitnemend in de hoogste mate. Anderen denken dat de titel wijst op de zangwijze, of op de muziekinstrumenten die de zang begeleidden of op de verheffing van de stem bij het zingen. Sommigen denken dat zij gezongen werden op de vijftien treden of trappen, waarmee men van het buitenste voorhof van de tempel naar het binnenste voorhof ging, anderen op evenzoveel pleisterplaatsen op de reis des volks toen zij terugkeerden uit de ballingschap.
Ik zal slechts opmerken**:**

1. Dat het alle korte psalmen zijn, (op een na zijn zij alle zeer kort, drie ervan bestaan ieder uit slechts drie verzen), en dat zij volgen op de Psalm, die verre weg de langste van alle is. Gelijk nu deze een psalm verdeeld is in vele afdelingen, zo zijn deze vele psalmen, die, kort zijnde, soms alle achter elkaar gezongen werden, en als het ware tot een psalm gemaakt werden, slechts met een pauze tussen ieder ervan, zoals vele treden een trap vormen.

2. Dat wij in de samenstelling ervan dikwijls ontmoeten wat men een climax of opgang noemt, het voorgaande woord wordt herhaald, en dan wordt tot iets hogers overgegaan, zoals in psalm 120: BIJ HEM, DIE DE VREDE HAATTE, IK VREDE, psalm 121:VANWAAR MIJN HULP KOMEN ZAL, MIJN HULP IS, UW BEWAARDER ZAL NIET SLUIMEREN-DE BEWAARDER ISRAÓLS, psalm 122 IN UW POORTEN, O JERUZALEM, JERUZALEM IS GEBOUWD, psalm 123, TOTDAT HIJ ONS GENADIG ZIJ, WEES ONS GENADIG.
En evenzo in de meeste er van, zo niet in alle. Misschien zijn zij om een van deze redenen liederen van de opgangen genoemd. Deze psalm wordt ondersteld geschreven te zijn door David bij gelegenheid dat Doëg hem en de priesters bij Saul beschuldigde omdat hij gelijkt op psalm 52, die bij deze gelegenheid geschreven werd, en omdat de psalmist klaagt dat hij uit de vergadering des Heeren was verdreven, en genoodzaakt was om zich onder een barbaars volk te begeven.

I. Hij bidt God hem te redden van het kwaad, dat door valse en boosaardige lieden tegen hem beraamd was, vers 1, 2.

II. Hij dreigt met de oordelen Gods tegen de zodanigen, vers 3, 4.
III. Hij klaagt over zijn boze naburen, die twistziek en kwellend waren, vers 5-7. Bij het zingen van deze psalm kunnen we ons, als wij te eniger tijd onrechtvaardig de gesel gevoelen van de valse tong, er mee troosten, dat beteren dan we zijn er onder geleden hebben**.**

PSALM 120:1-4 Hier is**:**
1. Verlossing van een valse tong, verkregen door het gebed. David vermeldt zijn eigen ervaring hiervan.
A. Hij was in benauwdheid gekomen, in grote benauwdheid, door valse lippen en een bedrieglijke tong. Er waren er, die zijn verderf zochten, en dit bijna hadden bewerkt door te liegen.
a. Door bij hem te liegen. Zij vleiden hem met betuigingen van vriendschap en beloften van hem vriendelijke diensten te bewijzen, teneinde zonder achterdocht te verwekken, met des te meer zekerheid hun plannen tegen hem te volvoeren, en de gelegenheid te hebben om zijn voornemens te verraden en hem kwaad te doen. Zij lachten hem toe en kusten hem, terwijl zij voornemens waren om hem te slaan aan de vijfde rib. De gevaarlijkste vijanden, tegen welke het het moeilijkst is om op zijn hoede te zijn, zijn de zodanigen, die hun boosaardige plannen volvoeren terwijl zij vriendschap voorwenden. De Heere verlosse iedere Godvruchtige van zulke boosaardige, valse lippen.
b. Door leugens te spreken van hem. Zij verzonnen valse beschuldigingen tegen hem, eisten van hem hetgeen hij niet wist. Dit is dikwijls het lot geweest, niet alleen van de onschuldigen, maar van de voortreffelijken van de aarde, die door valse lippen in grote benauwdheid waren gebracht, wier naam niet alleen beklad en hatelijk gemaakt werd in gesprekken, maar wier leven en alles wat hun dierbaar is in deze wereld in gevaar werd gebracht door valse getuigenissen voor het gericht. David is hierin een type geweest van Christus, die ook door valse lippen en bedrieglijke tongen belaagd is geworden.

B. In deze benauwdheid nam hij door gelovig en vurig gebed de tolvlucht tot God, ik riep tot de Heere. Geen beschutting hebbende tegen bedrieglijke tongen, beriep Hij zich op Hem, die aller mensen harten in Zijn hand heeft, macht heeft over het geweten van slechte mensen, en, als het Hem behaagt, hun tong kan breidelen. Zijn gebed was: "O Heere, red mijn ziel van de valse lippen, opdat mijn vijanden door deze gevloekte methode niet mijn ondergang bewerken." Hij, die zo vurig gebeden had om voor valsheid bewaard te blijven, Psalm 119:29, en haar zo van harte haatte in zichzelf, vers 163, kon met te meer vertrouwen bidden om bewaard te blijven van door anderen belopen en belasterd te worden en voor de kwade gevolgen daarvan.

C. Hij verkreeg een genaderijk antwoord op dit gebed, God verhoorde hem, zodat zijn vijanden, hoewel zij zeer ver waren gegaan in hun plannen, tenslotte werden teleurgesteld en niet bij machte waren om hem het kwaad te doen, dat zij tegen hem beraamd hadden. De God van de waarheid is de beschermer van Zijn volk tegen valse lippen, Psalm 37:6.

2. Het oordeel over een valse tong voorzegd door het geloof. Gelijk God Zijn volk zal bewaren van dit boze geslacht, zo zal Hij ook afrekenen met hun vijanden, Psalm 12:3, 7. De bedreiging is gericht tot de zondaar zelf, om zijn geweten te doen ontwaken, indien hij nog een geweten heeft, "Bedenk wat u gegeven zal worden, en wat u gedaan zal worden, o gij bedrieglijke tong door de rechtvaardige rechter van hemel en aarde." De zondaars zouden gewis niet durven doen zoals zij doen, indien zij wisten en wilden bedenken wat er het einde van zijn zal. Laat leugenaars bedenken wat hun gegeven zal worden, scherpe pijlen eens

machtigen, mitsgaders gloeiende jeneverkolen, zij zullen vallen en voor eeuwig blijven liggen onder de toorn van God, en rampzalig gemaakt worden door de tekenen van Zijn misnoegen, die snel tot hen zullen vliegen, zoals pijlen, en de zondaar zullen treffen eer hij het weet en niet ziet wie het is, die hem wondt. Dit is bedreigd tegen leugenaars, Psalm 64:8. "God zal hen haastig met een pijl schieten, hun plagen zijn er". Zij hebben God op een afstand van zich gezet maar Zijn pijlen kunnen hen van verre bereiken. Het zijn scherpe pijlen, en pijlen eens machtigen, des Almachtigen, want zij zullen door de sterkste wapenrusting heendringen en diep doordringen tot het hardste hart. De verschrikkingen des Heeren zijn Zijn pijlen, Job 6:4, en Zijn toorn wordt vergeleken bij gloeiende jeneverkolen, die niet opvlammen en knetteren zoals doornen onder een pot, maar een heftige hitte van zich geven, en zeer lang aanblijven, sommigen zeggen, wel een geheel jaar, zelfs als zij uitgegaan schijnen te zijn. Dat is het deel van de bedrieglijke tong, want allen, die de leugen doen en liefhebben, hebben hun deel in de poel des vuurs, dat eeuwig brandt, Openbaring 22:15**.**

PSALM 120:5-7

Hier klaagt de psalmist over de slechte nabuurschap waar hij heen was gedreven, en sommigen passen dit toe op de twee voorafgaande verzen, wat zal iemand er bij winnen om onder zulke boosaardige, bedrieglijke lieden te wonen? Niets dan scherpe pijlen en gloeiende jeneverkolen, al het kwaad van een boosaardige en bedrieglijke tong, Psalm 57:5. Wee mij, zegt David, dat ik genoodzaakt ben onder de zodanige te wonen, dat ik een vreemdeling ben in Mesech en Kedar. Niet dat David in het land van Mesech of Kedar woonde, we vinden hem nooit zo ver weg van zijn eigen land, maar hij woonde onder ruwe en barbaarse lieden, zoals de inwoners van Mesech en Kedar waren, zoals wij, als wij een slechte nabuurschap zouden willen beschrijven, zeggen zouden: Wij wonen onder Turken en heidenen, dit deed hem uitroepen: Wee mij!

1. Hij was genoodzaakt op een afstand te wonen van de inzettingen Gods. Terwijl hij in ballingschap was beschouwde hij zich als een vreemdeling en bijwoner, hij gevoelde zich nooit tehuis dan wanneer hij dicht bij Gods altaren was, en hij roept uit: "Wee mij, dat mijn vreemdelingschap aanhoudt, dat ik niet tehuis kan komen tot mijn plaats van de ruste, maar nog op een afstand word gehouden!" Aldus wordt het door sommigen gelezen. Een Godvruchtige kan zich niet tehuis gevoelen, zolang hij van Gods inzettingen verbannen is, deze niet onder zijn bereik heeft. En het is voor allen, die God liefhebben, een grote smart om verstoken te zijn van de middelen van de genade en van gemeenschapsoefening met God. Als zij zich in zo'n toestand bevinden, dan kunnen zij niet anders dan met David uitroepen: Wee mij!

2. Hij was genoodzaakt onder slechte mensen te wonen, die in menig opzicht lastig, ja kwellend voor hem waren. Hij woonde in de tenten Kedars, waar de schaapherders waarschijnlijk de kwade naam hadden van twistgierig te zijn, zoals de herders van Abraham en Lot. Het is een zware, smartelijke last voor een Godvruchtige om in het gezelschap gedrongen en gehouden te worden van hen, van wie hij hoopt voor altijd gescheiden te zullen zijn, zoals Lot in Sodom, 2 Petrus 2:8. Lang te wonen onder de zodanigen is in waarheid smartelijk, want zij zijn als doornen, kwellend en krabbend en scheurend, en zij zullen de oude vijandschap tonen, die er is in het zaad van de slang tegen het zaad van de vrouw. Zij, onder wie David woonde, waren de zodanigen, die niet slechts hem haatten, maar die vrede haatten, en er de oorlog aan verklaarden, en die op hun krijgswapenen konden schrijven niet: "Sic sequimur pacem, Aldus beogen wij de vrede," maar "Sic persequimur Aldus vervolgen wij." Misschien was het hof van Saul het Mesech en Kedar, waarin David woonde, en was Saul de man die hij bedoelde, die de vrede haatte, die David gaarne wilde verplichten, maar

het niet kon, omdat Saul, hoe meer dienst hij hem bewees, des te meer tegen hem verbitterd werd.
Zie hier:

a. Het karakter van een zeer goed man in David, die, hoewel hij een krijgsman was, in waarheid kon zeggen: ik ben vreedzaam, ik ben voor de vrede, want hij leefde vreedzaam met alle mensen, en in onvrede met niemand. Ik vrede, zo is het in het oorspronkelijke, "Ik heb de vrede lief, en jaag de vrede na, mijn neiging is tot vrede, en ik schep er behagen in. Ik bid om vrede, en streef naar vrede, wil, in het redelijke, alles doen, mij aan alles onderwerpen, van alles scheiden, om maar vrede te hebben. Ik ben voor vrede, en heb het doen blijken, dat ik dit ben." De wijsheid, die van boven is, is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam."
b. Het karakter van de slechtste mensen in Davids vijanden, die twist zochten met degenen die geheel vreedzaam waren. "Als ik spreek zijn zij voor de oorlog" en zoveel sterker voor de oorlog, hoe meer zij mij gezind zien voor de vrede." Hij sprak met alle mogelijke eerbied en vriendelijkheid, stelde schikkingen voor, sprak met verstand, met liefde, maar zij wilden hem niet eens geduldig aanhoren, maar riepen terstond: "Te wapen! te wapen!" zo woest en onverzoenlijk waren zij, en zo er op uit om kwaad te doen. Zodanigen waren Christus' vijanden, om Zijn liefde stonden zij Hem tegen, en voor Zijn goede woorden en goede werken stenigden zij Hem. Als wij zulke vijanden ontmoeten, dan moeten wij het niet vreemd vinden, en er de vrede niet minder om liefhebben, dat wij hem tevergeefs zoeken. Wordt van het kwade niet overwonnen, neen, zelfs niet van zo'n kwaad, maar streef er nog naar om het kwade te overwinnen door het goede**.**

PSALM 121

1 Een lied Hammaaloth. Ik hef mijn ogen op naar de bergen, vanwaar mijn hulp komen zal. 2 Mijn hulp is van de HEERE, Die hemel en aarde gemaakt heeft. 3 Hij zal uw voet niet laten wankelen; uw Bewaarder zal niet sluimeren. 4 Ziet, de Bewaarder Israëls zal niet sluimeren, noch slapen. 5 De HEERE is uw Bewaarder, de HEERE is uw Schaduw, aan uw rechterhand. 6 De zon zal u des daags niet steken, noch de maan des nachts. 7 De HEERE zal u bewaren van alle kwaad; uw ziel zal Hij bewaren. 8 De HEERE zal uw uitgang en uw ingang bewaren, van nu aan tot in der eeuwigheid.

Sommigen noemen dit DE PSALM VAN DE KRIJGSMAN, en zij geloven dat hij geschreven werd in het legerkamp, toen David zijn leven waagde op de hoogten des velde, en aldus vertrouwde dat God zijn hoofd zou bedekken ten dage van de wapening. Anderen noemen hem de PSALM DES REIZIGERS, (want er is geen sprake in van oorlogsgevaar), en zij denken dat David hem geschreven heeft als hij uitging, en hem bestemd heeft PRO VEHICULO VOOR HET VOERTUIG, tot geleide en gezelschap van een Godvruchtige op reis hetzij te land of ter zee.
Maar wij behoeven hem niet daarvoor alleen te gebruiken, waar wij ook zijn, tehuis of daar buiten, altijd zijn wij aan gevaar blootgesteld, meer dan wij denken of weten, en deze psalm leidt ons en moedigt ons aan om te rusten in God op Hem te vertrouwen, ons door het geloof onder Zijn bescherming te stellen, ons aan Zijn zorg toe te vertrouwen, hetgeen wij doen moeten met volkomen overgegevenheid en voldoening, als wij deze psalm zingen.

I. David verzekert zich hier van Gods hulp, vers 1, 2.
II. Hij verzekert er anderen van, vers 3-8**.**

PSALM 121:1-8

Deze psalm leert ons:

I. Te vertrouwen op God als een God van macht en een God, die algenoegzaam voor ons is. David heeft dit gedaan en er de weldaad van ervaren.

1. Wij moeten niet steunen op schepselen op mensen en middelen, op werktuigen en ondergeschikte oorzaken, noch vlees tot onze arm stellen: "Zal ik mijn ogen opheffen tot de bergen?" zo lezen het sommigen. "Komt vandaar mijn hulp? Zal ik steunen op de machten van de aarde, op de sterkte van de bergen, op vorsten en groten, die evenals bergen de aarde vervullen en hun hoofd ten hemel opheffen? Neen, "tevergeefs verwacht men het heil van de heuvelen en de menigte van de bergen," Jeremia 3:23. Nooit verwacht ik dat van hen mijn hulp komen zal, God alleen is mijn vertrouwen." We moeten onze ogen opheffen boven de bergen, zo lezen het sommigen, wij moeten over de werktuigen heenzien, en opzien tot God, die de werktuigen voor ons doet zijn wat zij zijn.

2. Wij moeten zien, dat al onze hulp in God is, in Zijn macht en goedheid, Zijn voorzienigheid en genade, en van Hem moeten wij haar verwachten "Mijn hulp is van de Heere, de hulp die ik begeer is die, welke Hij zendt, en van Hem verwacht ik haar op Zijn eigen wijze en Zijn eigen tijd. Als Hij niet helpt, kan geen schepsel helpen, als Hij helpt, kan geen schepsel hinderen of schaden."

3. Wij moeten hulp erlangen van God door geloof in Zijn beloften en door behoorlijk Zijn inzettingen waar te nemen: "ik hef mijn ogen op naar de bergen". Waarschijnlijk bedoelt hij de bergen, op welke de tempel gebouwd was, de berg Moria en de heilige berg Sion, waar de ark des verbonds is, het orakel en de altaren zijn. "Ik zal het oog hebben op de bijzondere tegenwoordigheid Gods in Zijn kerk en met Zijn volk Zijn tegenwoordigheid door belofte, en niet slechts op Zijn gewone, Zijn algemene tegenwoordigheid." Als hij op een afstand was, wilde hij heenzien naar het heiligdom, Psalm 28:2, 42:7, vanwaar mijn hulp komen zal, van het woord en het gebed, van het verborgene Zijns tabernakels. Mijn hulp is van de Heere, vers 2, van voor het aangezicht des Heeren.
"Hetgeen," zegt Dr. Hammond, "kan zien op Christus, verscheen in het vlees met wiens mensheid, waarmee de Godheid onafscheidelijk verbonden is, God altijd tegenwoordig is, en door Hem met ons, voor wie Hij, gezeten zijnde aan Gods rechterhand, steeds voorbede doet." Christus wordt genoemd de Engel Zijns aangezichts, die zijn volk heeft verlost, Jesaja 63:9.

4. Wij moeten ons in ons vertrouwen op God hiermee aanmoedigen, dat Hij de hemel en de aarde gemaakt heeft, en dat Hij, die dat gedaan heeft, alles doen kan. Hij heeft de wereld uit niets voortgebracht, Hij alleen, door het spreken van een woord, in weinig tijds, en het was alles zeer goed, zeer schoon en voortreffelijk, en daarom heeft Hij, hoe groot onze benauwdheden en moeilijkheden ook zijn, genoegzame macht om ons te steunen en te helpen. Hij, die hemel en aarde gemaakt heeft, is de soevereine Heere van beider heirscharen, en kan, naar het Hem behaagt gebruik van hen maken om Zijn volk te helpen, en hen, naar het Hem behaagt, weerhouden om Zijn volk te schaden.

II. Ons te vertroosten in God, als onze moeilijkheden en gevaren het grootst zijn. Hier wordt ons beloofd dat wij, zo wij op God ons vertrouwen stellen en ons houden op de weg van onze plicht, veilig zullen zijn onder Zijn hoede en bescherming, zodat geen werkelijk kwaad ons zal overkomen, geen andere beproeving ons zal treffen, dan die God goed voor ons acht, en die ons ten goede zal doen medewerken.

1. God zelf heeft op zich genomen om onze beschermer te zijn: de Heere is uw bedaarder vers 5. Welke last Hij Zijn engelen ook geeft om Zijn volk te bewaren, Hij heeft daarmee er zichzelf toch niet van ontheven zodat, hetzij ieder heilige al of niet een engel tot zijn beschermer heeft, wij hier zeker van zijn dat God zelf zijn beschermer is. Het is de oneindige wijsheid, die de veiligheid beraamt van hen, die zich onder Gods bescherming stellen, en het is de oneindige macht, die haar werkt. Diegenen moeten wel zeer goed bewaard zijn, die de Heere tot hun bewaarder hebben. Indien zij door beproeving tot Zijn gevangenen zijn gemaakt, dan is Hij toch hun bewaarder.

2. Hij, die de beschermer is van Zijn kerk in het algemeen, heeft zich verbonden om de bewaarder te zijn van iedere afzonderlijke gelovige, dezelfde wijsheid, dezelfde macht dezelfde beloften. "De bewaarder Israëls, vers 4. is uw bewaarder, vers 5. De herder van de kudde is de herder van ieder schaap, en zal er zorg voor dragen, dat niet een van hen, zelfs niet een van de kleinen, verloren ga.

3. Hij is een waakzame bewaarder, " De Bewaarder Israëls, uw Bewaarder, o Israëliet, zal niet sluimeren, noch slapen, dat heeft Hij nooit gedaan, dat zal Hij nooit doen, want Hij is nooit moede, niet alleen slaapt Hij niet, Hij sluimert niet eens, Hij heeft niet de minste neiging tot slapen." 4. Hij beschermt niet slechts hen, wier bewaarder Hij is, maar Hij verkwikt hen ook Hij is hun schaduw. Er is zeer veel genadige neerbuigende goedheid in dit beeld, het eeuwige wezen, die oneindige zelfstandigheid is, is wat Hij is ten einde tot Zijn volk van vertroosting te kunnen spreken, hun te beloven hun schaduw te zijn, zich zo dicht bij hen te houden als de schaduw bij het lichaam is, hen te beschutten tegen verschroeiende hitte, zoals "de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land," Jesaja 32:2. Onder deze schaduw kunnen zij met lust en gerustheid neerzitten, Hooglied 2:3.

5. Hij is altijd nabij Zijn volk om hen te beschermen en te verkwikken, en nooit verre van hen. Hij is hun bewaarder en hun schaduw aan hun rechterhand, zodat Hij nooit ver te zoeken is. De rechterhand is de werkende hand, laat hen zich slechts vaardig tot hun plicht wenden, en dan zullen zij God gereed vinden om hen bij te staan en hun voorspoed te geven, Psalm 16:8.

6. Hij is niet slechts aan hun rechterhand, "Hij zal ook de voeten van Zijn gunstgenoten bewaren," 1 Samuel 2:9. Hij zal het oog hebben op hun bewegingen, Hij zal uw voet niet laten wankelen. God zal er voor zorgen dat Zijn volk niet zal worden verzocht boven hetgeen zij vermogen, dat zij niet in zonde zullen vallen, hoewel zij daar na aan toe kunnen komen, Psalm 73:2, 23, niet in ellende of benauwdheid zullen komen, hoewel er velen zijn, die trachten hen te ondermijnen door bedrog, of terneer te werpen door geweld. Hij zal er hen voor bewaren om verschrikt te worden, zoals wij verschrikt zijn als wij uitglijden of struikelen en op het punt zijn van te vallen.

7. Hij zal hen beschermen tegen al de boze invloeden van de hemellichamen, vers 6. De zon zal u niet steken door haar hitte des daags, noch de maan door haar koude en vochtigheid des nachts. Zon en maan zijn grote zegeningen voor het mensdom, en toch zo groot een verandering is door de zonde teweeggebracht in de schepping, zon en maan, hoewel zij door een groot deel van het mensdom worden aangebeden, zijn dikwijls schadelijk voor het menselijk lichaam, menigmaal slaat God ons door haar, maar Zijn gunst zal zo tussenbeide treden, dat zij Zijn volk niet schaden. Hij zal hen nacht en dag welvaren Jesaja 27:3, zoals Hij Israël in de woestijn bewaard heeft door een wolkkolom bij dag, die hen beschutte tegen de hitte van de zon en een vuurkolom des nachts, die waarschijnlijk een zachte warmte uitstraalde over het gehele leger, opdat zij geen nadeel zouden ondervinden van de koude en

vochtigheid van de nacht, hun vader Jakob geklaagd hebbende, dat hem de hitte verteerde bij dag, en de vorst bij nacht, Genesis 31:40. Het kan in overdrachtelijke zin verstaan worden: "Gij zult niet geschaad worden door de openlijke aanvallen uwer vijanden, die even zichtbaar zijn als de verschroeiende stralen van de zon, noch door hun verborgen verraderlijke pogingen, die als het onmerkbare indringen zijn van de koude bij nacht."

8. Zijn bescherming zal hen in ieder opzicht veilig doen zijn: "De Heere zal u bewaren van alle kwaad, het kwaad van de zonde en het kwaad van de benauwdheid. Het kwaad, dat gij vreest, zal Hij voorkomen, en het kwaad, dat gij gevoelt, zal Hij heiligen, wegnemen of verlichten. Hij zal hen er voor bewaren om kwaad te doen, 2 Korinthe 13:7, en in zoverre van kwaad te lijden dat, in welke beproeving u ook overkome, geen kwaad zal zijn. Zelfs hetgeen doodt, zal niet schaden."

9. Het is inzonderheid het geestelijk leven, dat God onder Zijn bescherming zal nemen, uw ziel zal Hij bewaren. Alle zielen zijn Zijne, en de ziel is de mens, en daarom zal Hij ze met bijzondere zorg bewaren, opdat zij niet verontreinigd worde door de zonde en ontroerd worde door beproeving. Hij zal ze bewaren door ons in het bezit ervan te bewaren, en Hij zal ze er voor bewaren om voor eeuwig om te komen.

10. Hij zal ons bewaren op al onze wegen, "Hij zal uw uitgang en uw ingang bewaren. Gij zult op al uw reizen te land of ter zee onder Zijn bescherming zijn, uitgaande of tehuis komende, zoals Hij Israël in de woestijn bewaard heeft bij hun optrekken en bij hun rusten. Hij zal u voorspoedig maken in al uw zaken tehuis en daarbuiten, bij het begin en bij het beëindigen ervan. Hij zal u bewaren in leven en in sterven, bij uw uitgang en uw ingang terwijl gij leeft, en bij uw ingang als gij sterft, uitgaande naar uw arbeid in de morgen uwer dagen, en tehuis komende tot uw rust als de avond des ouderdoms u naar binnen roept," Psalm 104:23.

11. Hij zal voor ons blijven zorgen van nu aan tot in eeuwigheid. Het is een levenslange bescherming. "Hij zal u geleiden tot de dood toe, en u dan verbergen in het graf, verbergen in de hemel. Hij zal u bewaren tot Zijn hemels koninkrijk." God zal Zijn kerk en Zijn heiligen beschermen, al de dagen tot de voleindig van de wereld. De Geest die hun bewaarder en hun trooster is, zal bij hen blijven in eeuwigheid**.**

PSALM 122

1 Een lied Hammaaloth, van David. Ik verblijd mij in degenen, die tot mij zeggen: Wij zullen in het huis des HEEREN gaan. 2 Onze voeten zijn staande in uw poorten, o Jeruzalem! 3 Jeruzalem is gebouwd, als een stad, die wel samengevoegd is; 4 Waarheen de stammen opgaan, de stammen des HEEREN, tot de getuigenis Israëls, om de Naam des HEEREN te danken. 5 Want daar zijn de stoelen des gerichts gezet, de stoelen van het huis van David. 6 Bidt om de vrede van Jeruzalem; wel moeten zij varen, die u beminnen. 7 Vrede zij in uw vesting, welvaren in uw paleizen. 8 Om mijner broederen en mijner vrienden wil, zal ik nu spreken, vrede zij in u! 9 Om des huizes des HEEREN, onzes Gods wil, zal ik het goede voor u zoeken.

Deze psalm schijnt door David geschreven te zijn ten gebruike van het volk van Israël, als zij te Jeruzalem kwamen om op de drie plechtige feesten voor het aangezicht des Heeren te aanbidden. Het was in Davids tijd, dat Jeruzalem voor het eerst verkoren was om de stad te zijn waar God Zijns Naams gedachtenis stichten zou. Daar het iets nieuws was werd dit onder

andere middelen gebruikt, om het volk liefde te doen opvatten voor Jeruzalem als de heilige stad, hoewel ze nog slechts kort tevoren in de handen van de Jebusieten was. Merk op:

I. De blijdschap, waarmee zij moesten opgaan naar Jeruzalem, vers 1, 2.
II. De grote waardering, die zij voor Jeruzalem moesten hebben, vers 3-5.
II. De grote zorg, die zij moesten hebben voor Jeruzalem, en de gebeden, die zij tot God moesten opzenden voor haar welvaren, vers 6-9.
Bij het zingen van deze psalm moeten wij het oog hebben op de Evangeliekerk, die genoemd wordt het Jeruzalem, dat van boven is**.**

PSALM 122:1-5 Hier is**:**
1. Het genot, dat David en andere vrome Israëlieten vonden als zij tot God naderden om de openbare eredienst bij te wonen, vers 1, 2.
a. De uitnodiging, tot hen gericht, was zeer welkom. David zelf was verblijd en hij wenste dat ieder Israëliet zou zeggen dat hij verblijd was, als hij geroepen werd om in het huis des Heeren te gaan. Het is de wil van God, dat wij Hem in samenstemming met elkaar zullen aanbidden, dat velen zich zullen verenigen om tot Hem te gaan in de openbare inzettingen. Wij behoren God te aanbidden in ons eigen huis, maar dat is niet genoeg, wij moeten in het huis des Heeren gaan, om Hem daar onze hulde te brengen en de onderlinge bijeenkomsten niet nalaten. Wij moeten niet alleen samenstemmen met elkaar, maar elkaar opwekken, om naar de openbare Godsverering te gaan. Wij zullen gaan, niet: "ga gij, en bid voor ons, wij zullen tehuis blijven," maar: Wij zullen ook heengaan) Zacharia 8:21, niet: ga gij eerst, en wij zullen u op ons gemak volgen, " of, "wij zullen eerst gaan, en gij zult na ons komen, " maar, "wij zullen tezamen gaan, tot eer van God en tot onze wederzijdse stichting en aanmoediging." Wij zelf zijn traag en achterlijk, en anderen zijn dit ook, en daarom moeten wij elkaar opwekken en opscherpen tot het goede, zoals ijzer met ijzer gescherpt wordt. Zij, die zich verblijden in God, zullen zich verblijden in de oproep en in de gelegenheid om tot Hem te gaan. David zelf, die het even weinig nodig had als wie het ook zij, om in zijn ijver voor de Godsdienst aangespoord te worden, heeft het zo weinig als een belediging opgenomen als hij geroepen werd om in het huis des Heeren te gaan, dat hij er blijde mee was als met een hem betoonde vriendelijkheid. Wij moeten van onze Christelijke vrienden begeren dat zij, als zij een goed werk ter hand genomen hebben, er ons toe zullen oproepen om er hen behulpzaam in te zijn.

b. Hun vooruitzicht was zeer aangenaam. Zij spreken ervan met heilige blijdschap, als in vervoering van vreugde, vers 2. Onze voeten zijn staande in uw poorten, o Jeruzalem! Als zij, die van het land kwamen, de reis moeizaam vonden, vertroostten zij zich hiermee, dat zij weldra te Jeruzalem zijn zullen, en dat dit hun een vergoeding zal wezen voor de vermoeienissen hunner reis. Wij zullen daar staan als dienaren, het is begerenswaardig een plaatste hebben in Jeruzalem, al is het ook slechts onder hen, die daar staan, Zacharia 3:7, al is het ook op de plaats des dorpelwachters, Psalm 84:11. Wij hebben nu een rustplaats voor de ark, en waar zij is, zullen wij wezen.

2. De lof van Jeruzalem, zoals in Psalm 48:13.
a. Het is de schone stad, niet alleen om haar ligging, maar ook om haar bouw. Ze is gebouwd tot een stad, de huizen staan niet verstrooid, maar belendend aan elkaar, en de straten zijn ruim en fraai. Zij is eenvormig gebouwd, wel samengevoegd, de huizen sterken en steunen elkaar. Hoewel de stad verdeeld was in de boven- en benedenstad, wordt zij toch gezegd wel samengevoegd te zijn, daar de Jebusieten er volkomen uit verdreven waren, en zij dus geheel en al in het bezit was van Gods volk. Zij was een type van de Evangeliekerk die wel

samengevoegd is in heilige liefde en Christelijke gemeenschapsoefening, zodat zij geheel als een stad is.
b. Het is de plaats waar geheel Israël samenkomt, de plaats, waarheen de stammen opgaan, de algemene verenigingsplaats, en ze komen samen:

Ten eerste om onderricht van God te ontvangen, zij komen tot de getuigenis Israëls, om te horen wat God hun te zeggen heeft, en Zijn orakel te raadplegen.

Ten tweede. Om Gode heerlijkheid toe te schrijven, om de naam des Heeren te danken. Wij allen hebben reden om dit te doen, inzonderheid zij, onder wie de getuigenis Israëls is. Indien God tot ons spreekt door Zijn Woord, dan hebben wij reden om Hem te antwoorden door onze dankzegging. Zie op welke boodschap wij uitgaan, als wij ons tot de openbare eredienst begeven, het is om dankzegging te doen.
c. Het is de koninklijke stad, vers 5. Daar zijn de stoelen des gerichts gezet. Het volk had reden om Jeruzalem te beminnen, omdat daar het recht bedeeld werd door een man naar Gods hart. De burgerlijke belangen des volks waren even goed verzorgd en verzekerd als hun kerkelijke zaken, en zeer gelukkig waren zij in hun gerechtshoven, die in Jeruzalem gevestigd waren, zoals de onze in Westminsterhall. Merk op: Welk een schoon gezicht het was de getuigenis Israëls en de stoelen des gerichts zo dicht bij elkaar te zien, te zien hoe goede naburen zij van elkaar waren. Laat de getuigenis Israëls de stoelen des gerichts besturen, en laat de stoelen des gerichts de getuigenis Israëls beschermen**.**

PSALM 122:6-9

1. Hier roept David anderen op om het goede voor Jeruzalem te wensen, vers 6, 7. Bidt om de vrede van Jeruzalem, om haar welvaren, om al het goede voor haar, inzonderheid om de eensgezindheid van haar inwoners en hun bewaring tegen de invallen van vijanden. Dit kunnen wij in waarheid begeren, opdat wij in haar vrede zelf vrede hebben, en hierom moeten wij ernstig bidden, want het is de gave Gods, en Hij wil er om verzocht worden. Zij die niets anders kunnen doen voor de vrede van Jeruzalem, kunnen er voor bidden, hetgeen nog iets meer is dan hun welwillendheid te betuigen, het is het verordineerde middel om zegen te verkrijgen. Wij moeten, een ieder van ons, de vrede en het welvaren van de Evangeliekerk, inzonderheid in ons eigen land, ernstig begeren en er vurig om bidden.
Nu worden wij hier:

A. Aangemoedigd in ons bidden voor Jeruzalems vrede: wel moeten zij varen die u beminnen. Wij moeten bidden voor Jeruzalem, niet uit gewoonte, of omdat dit als het ware in de mode is, maar uit een beginsel van liefde voor Gods regering over de mensen, en der mensen aanbidding van God. In het streven naar het openbare welzijn bevorderen wij ook het onze, want zozeer bemint God de poorten van Sion, dat Hij allen zal liefhebben, die haar beminnen, en dus kunnen zij niet anders dan voorspoedig zijn, hun ziel zal ten minste welvaren door de inzettingen, die zij zo liefhebben.
B. Bestuurd in onze gebeden er voor, woorden in onze mond gelegd, vers 7. Vrede zij in uw vesting. Hij leert ons te bidden:
a. Voor al de inwoners in het algemeen, allen, die binnen haar muren zijn, van de geringste tot de aanzienlijkste. Vrede zij in uw forten, laat die nooit worden aangevallen, of, indien zij worden aangevallen, laat hen nooit veroverd worden, maar een krachtige beveiliging wezen voor de stad.
b. Voor de vorsten en regeerders in het bijzonder, welvaren zij in uw paleizen in de woningen van hen, die het roer van staat in handen hebben, de openbare zaken besturen, want indien zij voorspoed hebben, strekt dit tot welzijn van het algemeen. De armere klassen zijn licht

geneigd om de voorspoed van de paleizen te benijden, maar hier wordt hen geleerd ervoor te bidden.

2. Hij besluit dat hij, wat anderen ook mogen doen, zich een getrouw vriend van Jeruzalem zal betonen:
A. In zijn gebeden: "Ik zal nu spreken, thans, nu ik de stammen zo blijmoedig zie opgaan naar de getuigenis Israëls, en de zaak beslist is dat Jeruzalem de plaats moet wezen waar God Zijns Naams gedachtenis stichten wil, zal ik zeggen: Vrede zij in u." Hij heeft niet gezegd: "Laat anderen bidden voor de openbare vrede, de priesters en de profeten wier werk het is, en het volk, dat niets anders te doen heeft en ik zal er voor strijden en er voor regeren, neen, "ook ik zal er voor bidden."
B. In zijn streven, waarmee hij zijn gebeden zal ondersteunen. "Ik zal tot het uiterste van mijn vermogen het goede voor u zoeken." Al wat binnen de kring ligt van onze werkzaamheid voor het openbare welzijn moeten wij doen, want anders zijn wij niet oprecht in ons bidden er voor. Nu zou men kunnen zeggen: het is toch niet te verwonderen, dat David om het welvaren van Jeruzalem heeft gebeden, daarin stak geen bijzondere verdienste, het was zijn eigen stad, en de belangen van zijn familie, zijn gezin, waren er aan verbonden.
Dat is waar, maar hij betuigt dat dit toch niet de reden was waarom het welvaren van Jeruzalem hem zo ter harte ging, maar dat dit voortkwam uit zijn warme liefde:
a. Voor de gemeenschap van de heiligen, het is om mijner broederen en mijner vrienden wil, dat is: om de wille van alle ware Israëlieten, die ik beschouw als mijn broeders, zo noemt hij hen, 1 Kronieken 28:2, en die dikwijls zijn metgezellen waren geweest in de aanbidding Gods, waardoor mijn hart aan hen verbonden is.
b. Voor de inzettingen Gods, hij "had een welgevallen tot het huis zijns Gods," 1 Kronieken 29:3, hij smaakte groot genoegen in de openlijke eredienst, en om die reden wilde hij bidden om het welvaren van Jeruzalem. Onze belangstellende zorg voor het openbare welzijn is dan recht en goed, als zij voortkomt uit oprechte liefde tot Gods inzettingen en Zijn getrouwe aanbidders**.**

PSALM 123

1 Een lied op Hammaaloth. Ik hef mijn ogen op tot U, Die in de hemelen zit. 2 Zie, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand hunner heren; gelijk de ogen der dienstmaagd zijn op de hand harer vrouw; alzo zijn onze ogen op de HEERE, onze God, totdat Hij ons genadig zij. 3 Zijt ons genadig, o HEERE! zijt ons genadig, want wij zijn der verachting veel te zat. 4 Onze ziel is veel te zat des spots der weelderigen, der verachting der hovaardigen.

Deze psalm werd geschreven in een tijd, toen de kerk Gods zeer naar de diepte was gebracht en vertreden werd, sommigen denken dat het was toen de Joden gevangen waren in Babel, hoewel dat niet de enige tijd was, dat zij beledigd en vertreden werden door de hovaardigen. De psalmist begint, alsof hij alleen voor zichzelf sprak, vers 1, maar terstond daarna spreekt hij in naam van de kerk. Hier is:

I. Hun verwachting van genade van God, vers 1, 2.
II. Hun pleiten om genade bij God, vers 3, 4. Bij het zingen van deze psalm moeten wij met heilige zorg onze ogen opheffen tot God om Zijn gunst te verkrijgen, en dan met heilige minachting neerzien op de smaad van de mensen**.**

PSALM 123:1-4

I. Wij hebben hier de plechtige belijdenis van Gods volk van geloof en hoop in God, vers, 1, 2. Merk op**:**

1. De omschrijving, die hier van God wordt gegeven: die in de hemelen zit. Onze Heere Jezus heeft ons geleerd om bij ons gebed het oog te hebben op God, als "onze Vader, die in de hemelen is," niet alsof Hij daar beperkt of opgesloten is, maar omdat Hij daar inzonderheid Zijn heerlijkheid openbaart, zoals de koning aan zijn hof. De hemel is een plaats van uitzicht en een plaats van macht, Hij, die daar woont, aanschouwt vandaar al de rampen Zijns volks, en vandaar kan Hij hulp zenden om hen te redden. Soms schijnt het alsof God de aarde had verlaten, en dan vragen de vijanden van Gods volk: Waar is nu uw God? Maar dan kunnen zij met vertroosting in het hart antwoorden: Onze God is in de hemel. Gij die in de hemel zit, aldus sommigen, daar gezeten zijt als Rechter, want de Heere heeft Zijn troon in de hemelen bevestigd, en op die troon kan de benadeelde onschuld een beroep doen.

2. Hoe hier tot God wordt opgezien, de psalmist zelf hief zijn ogen tot Hem op. De ogen eens Godvruchtigen zijn gedurig op de Heere, Psalm 25:15, in ieder gebed heffen wij onze ziel, het oog van onze ziel, op tot God inzonderheid als wij in benauwdheid zijn, hetgeen hier het geval was. De ogen des volks waren op de Heere, vers 2. Wij bevinden dat genade tot een volk komt, als de "ogen van de mens gelijk als van al de stammen Israëls op de Heere zijn," Zacharia 9:1. De ogen des lichaams zijn hemelwaarts gericht. "Os homini sublime dedit: Aan de mens schonk Hij een rechtopgaande gestalte," om ons te leren waarheen wij de ogen des geestes moeten richten. Onze ogen wachten op de Heere, het oog van de begeerte en van het gebed, en het oog des vertrouwens, van de hoop en verwachting, het verlangende oog. Onze ogen moeten op God zijn, als de Heere en als onze God, totdat Hij ons genadig zij. Wij begeren genade van Hem, wij hopen dat Hij ons genade zal betonen, en wij zullen onze ogen op Hem gericht houden totdat wij genade van Hem verkregen hebben. Dit wordt verduidelijkt door een gelijkenis, vers 2. Onze ogen zijn op God, zoals de ogen van een dienstknecht op de hand zijns heren, of de ogen van de dienstmaagd op de hand harer vrouwe.

De ogen eens dienstknechts zijn:

a. Op zijns meesters besturende hand verwachtende dat hij hem zijn werk zal aanwijzen, en het voor hem in orde zal schikken, en hem tonen zal hoe hij het moet doen: Wat wilt gij dat ik doen zal.

b. Op zijn voorziening-makende hand. Dienstboden zien op hun heer of op hun vrouwe om het bescheiden deel hunner spijs te ontvangen, Spreuken 31:15. En tot God moeten wij opzien voor ons dagelijks brood, voor genade, die ons genoeg is, van Hem moeten wij haar met dankbaarheid ontvangen.

c. Op Zijn helpende hand. Indien de dienstknecht zijn werk zelf niet af kan, van wie anders moet hij dan hulp verwachten dan van zijn meester? En in de kracht van de Heere God moeten wij uitgaan en voortgaan.

d. Op zijn beschermende hand. Indien de dienstknecht tegenstand ontmoet in zijn werk, indien hem rekenschap wordt gevraagd van hetgeen hij doet, als hem onrecht wordt gedaan, als hij benadeeld wordt, wie anders zal hem dan ondersteunen en verdedigen dan zijn meester, die hem aan het werk gezet heeft? Het volk van God kan, als het vervolgd wordt zich beroepen op zijn Meester: Wij zijn de Uwen, behoud ons.

e. Op Zijn kastijdende hand. Als de dienstknecht zijn meester er toe brengt om hem te slaan, dan roept hij niet om hulp tegen zijn meester, maar hij ziet op de hand, die hem slaat, totdat zij zegt: "Het is genoeg, ik zal niet eeuwiglijk twisten." Het volk van God was nu onder Zijn bestraffing en tot wie anders zal het zich keren dan tot die die het slaat? Jesaja 9:12. Tot wie anders zullen zij hun smekingen richten dan tot hun Rechter? Zij zullen niet doen zoals Hagar

gedaan heeft, die van haar meesteres wegliep toen deze haar met enige strengheid behandelde, Genesis 16:6, maar zich onderwerpen aan en zich vernederen onder de machtige hand Gods.
f. Op Zijn belonende hand. De dienstknecht verwacht zijn loon van zijn meester zijn: wel, gij goede en getrouwe dienstknecht. Geveinsden hebben hun oog op de hand van de wereld, en zij hebben van haar hun loon, Mattheüs 6:2, maar ware Christenen hebben hun oog op God als hun beloner.

II. De ootmoedige smeekbede, die Gods volk tot Hem opzendt in hun rampspoedige toestand, vers 3, 4, waarin**:**

1. Zij smeken om genade, aan God niet voorschrijvende wat Hij voor hen doen moet, niet pleitende op eigen verdiensten, waarom Hij iets voor hen doen moet, maar roepende: Wees ons genadig, o Heere, wees ons genadig. Wij vinden weinig genade bij de mensen, hun barmhartigheden zijn wreed, er zijn bespottingen en geselen, maar dit is onze troost, dat bij de Heere genade is, en wij behoeven niets meer te begeren tot onze hulp en verlichting en om ons gerust te doen zijn, dan de genade van God. Waarin de benauwdheid der kerk ook moge bestaan, Gods genade is een soeverein geneesmiddel.

2. Zij leggen hun grieven bloot: Wij zijn de verachting veel te zat. Verachting is de wonde, de last, waar zij over klagen. Merk op:
a. Wie veracht werden: "Wij, die het oog hebben op U." Zij die door God worden geëerd, worden dikwijls veracht en vertreden door de wereld. Sommigen vertalen de woorden, die wij overzetten door de weelderigen en de hovaardigen in dier voege, dat er de personen mee bedoeld zijn, die gesmaad en veracht worden: "Onze ziel is ontroerd, ziende hoe zij, die vreedzaam en gerust zijn, en de voortreffelijken gesmaad en veracht worden." De heiligen zijn een vreedzaam volk en toch worden zij mishandeld, Psalm 35:20, zij zijn de heerlijken, de voortreffelijken van de aarde, en toch worden zij onderschat, Klaagliederen 4:1,.
b. Wie hen verachtte, de woorden nemende zoals wij ze lezen, zijn het de epicuristen, de weelderigen de vleselijk-gezinden, de zinnelijken, Job 12:5. De smaders zijn de zodanigen, die naar hun eigen begeerlijkheden wandelen en hun buik dienen, en de hovaardigen zijn dezulken, die God zelf trotseren en een hoge dunk hebben van zichzelf, zij vertreden Gods volk, denkende zichzelf te verheerlijken door hen te vernederen.
c. In welke mate zij veracht werden. Wij zijn er vol en oververzadigd van. Onze ziel is veel te zat des spots van de weelderigen. De vijanden dachten dat zij hen nooit genoeg konden zeggen om hen verachtelijk te maken, en zij moesten het wel ter harte nemen, het was een doodsteek in hun beenderen, Psalm 42:11. Spot en smaad zijn het lot geweest van Gods volk in deze wereld, zo was het, zo is het, en zo zal het waarschijnlijk wel altijd zijn. Ismaël bespotte Izak, hetgeen genoemd is hem te vervolgen en zo is het nu, Galaten 4:29. Met betrekking tot de smaad en de verachting van de mensen is het een oorzaak van vertroosting, dat er genade is bij God, genade voor onze goede naam, als hij door het slijk wordt gesleurd: "Hoor, o onze God, dat wij zeer veracht zijn."

PSALM 124

1 Een lied Hammaaloth, van David. Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, zegge nu Israël, 2 Ten ware de HEERE, Die bij ons geweest is, als de mensen tegen ons opstonden; 3 Toen zouden zij ons levend verslonden hebben, als hun toorn tegen ons ontstak. 4 Toen zouden ons de wateren overlopen hebben; een stroom zou over onze ziel gegaan zijn. 5 Toen zouden de stoute wateren over onze ziel gegaan zijn. 6 De HEERE zij geloofd, Die ons in hun tanden niet heeft overgegeven tot een roof. 7 Onze ziel is ontkomen, als een vogel uit de strik

der vogelvangers; de strik is gebroken, en wij zijn ontkomen. 8 Onze hulp is in de Naam des HEEREN, Die hemel en aarde gemaakt heeft.

Wij onderstellen dat David deze psalm geschreven heeft bij gelegenheid van een grote verlossing, die God voor hem en zijn volk gewrocht heeft uit een zeer dreigend gevaar, door hetwelk zij allen in het verderf gestort zouden zijn, of het door een inval van buitenlandse vijanden was, of door een binnenlands oproer, is niet zeker. Wat het ook geweest moge zijn, hijzelf schijnt diep getroffen te zijn door de goedheid Gods, en hij is zeer begerig dat ook anderen er door getroffen zullen worden, dat Hij hun een weg ter ontkoming had bereid. Hij is zeer zorgzaam om er Gode al de eer voor toe te kennen, en haar niet zichzelf toe te eigenen, zoals dit de gewoonte is van overwinnaars.

I. Hij stelt de grootte van het gevaar, waarin zij zich bevonden in het licht, en van het verderf, dat hen zo van nabij bedreigde vers 1-5.
II. Hij geeft God de eer van hun ontkoming, vers 6, 7, vergeleken met vers 1, 2.
III. Hij ontleent er moed aan om op God te vertrouwen, vers 8. Bij het zingen van deze psalm kunnen wij behalve de toepassing ervan op een bijzondere verlossing, gewrocht voor ons en ons volk in onze dagen en de dagen van onze vaderen, denken aan het grote werk van onze verlossing door Jezus Christus, waardoor wij van de machten van de duisternis verlost zijn**.**

PSALM 124:1-5

Het volk van God, hier opgeroepen zijnde om God te loven voor hun verlossing, moet nota nemen**:**

1. Van de boosaardigheid van de mensen, door welke zij aan de rand des verderfs zijn gebracht. Laat Israël zeggen dat er slechts een schrede was tussen hen en de dood, hoe ongeneeslijker de ziekte schijnt te zijn, hoe meer de bekwaamheid van de geneesheer uitkomt in de genezing. Merk op:
a. Vanwaar het gevaar dreigde, de mensen stonden legen ons op, schepselen van onze eigen soort, en toch er op uit om ons in het verderf te storten: "Homo homini lupus de mens is een wolf voor de mens." Geen wonder dat de rode draak, de briesende leeuw ons zoekt te verslinden, maar dat mensen dorsten naar het bloed van mensen, Absalom naar het bloed van zijn eigen vader, dat een vrouw dronken zou zijn van het bloed van de heiligen, dat is iets, waar wij met de apostel Johannes ons grotelijks over kunnen verwonderen. Van mensen kunnen wij menselijkheid verwachten, maar er zijn er, wier barmhartigheden wreed zijn. Maar wat was deze mensen? Wel, hun toorn was tegen ons ontstoken, vers 3, er was iets waar zij toornig om waren, en toen kon niets minder hun voldoen of bevredigen dan het verderf dergenen, tegen wie zij dit misnoegen hadden opgevat: grimmigheid en overloping van toorn is wreed. Hun toorn was ontstoken als een vuur, gereed om ons te verteren, zij waren trots, en de goddeloze vervolgt hittig in hoogmoed de ellendige. Zij waren stoutmoedig in hun aanval, zij stonden tegen ons op, stonden op in rebellie met het vaste besluit om ons levend te verslinden.
b. Hoe ver het ging, en hoe noodlottig het geweest zou zijn, indien het nog een weinig verder ware gegaan. "Wij zouden verslonden zijn als een lam door een leeuw, niet slechts gedood, meer verslonden, zodat er niets van ons overgebleven zou zijn, verslonden met zoveel haast, eer wij bemerkten, dat wij neervoeren levend ter helle. Wij zouden overstroomd zijn als laaggelegen landen bij een overstroming, of het zand door een hoge springvloed." Bij deze vergelijking blijft hij verwijlen met de opklimming, die dit lied kenmerkt als een lied van de opgangen, of van de verheffingen. Toen zouden ons de wateren overlopen hebben. Wat van ons? wel, een stroom zou over onze ziel gegaan zijn, over ons leven, ons genot, alles wat ons dierbaar is. Welke wateren? Wel, de stoute, dat is: de trotse wateren. God laat soms aan de

vijanden van Zijn volk toe om hen te overmogen, en dat wel zeer sterk, opdat Zijn macht zoveel schitterender zou uitkomen in hun verlossing.

2. Van de goedheid Gods, door welke zij gered werden, toen zij aan de rand des verderfs waren gekomen. "De Heere was bij ons. en indien Hij niet bij ons ware geweest, wij zouden verloren geweest zijn."
a. God was bij ons, Hij nam onze partij, omhelsde onze zaak en trad voor ons op. Hij was onze helper, Hij was krachtig bevonden een hulp, een hulp aan onze zijde, dicht bij ons. Hij was bij ons, niet alleen voor ons, maar onder ons, opperbevelhebber van onze krijgsmacht.
b. Dat God was Jehovah, daarop ligt de nadruk. Indien Hij niet Jehovah zelf ware geweest, een God van oneindige macht en volmaaktheid, die onze verlossing op zich had genomen, onze vijanden zouden ons overweldigd hebben." Welgelukzalig daarom het volk, welks God Jehovah is, een algenoegzame God. Dat Israël dit zegge tot Zijn eer, en besluite Hem nooit te verlaten**.**

PSALM 124:6-8

Hier verheerlijkt de psalmist de grote verlossing, die God nu onlangs voor hen gewrocht had.
1. Opdat hun hart des te meer verruimd zou zijn in dankbaarheid aan Hem. De Heere zij geloofd. God is de werker van al onze uitreddingen, en daarom moet Hij er de eer voor ontvangen. Wij onthouden Hem hetgeen Hem toekomt, indien wij Hem geen dankzegging doen. En wij zijn des te meer verplicht om Hem te loven, omdat wij zo ternauwernood ontkomen zijn, Wij werden verlost:
a. Als een lam uit de muil van een roofdier, God heeft ons in hun tanden niet overgegeven tot een roof, te kennen gevende dat zij geen macht hadden tegen Gods volk, dan die hun van boven gegeven was. Zij konden geen prooi zijn voor hun tanden, tenzij God hen overgaf, en zij werden gered, omdat God niet wilde toelaten dat zij in het verderf zouden gestort worden.
b. Als een vogel, een kleine vogel (het woord betekent een mus) uit de strik van de vogelvangers. De vijanden zijn zeer listig en zeer boosaardig, zij spannen strikken voor Gods volk om hen tot zonde te brengen en tot ellende en hen daarin te houden. Soms schijnen zij hun doel bereikt te hebben, Gods volk is gevangen in de strik, en het is even onmachtig om er zichzelf uit te helpen als een zwak onnozel vogeltje, en dan is het Gods tijd, om tot hun hulp te verschijnen, als alle andere vrienden falen. dan verbreekt God de strik en maakt de raad van de vijanden tot zotheid. De strik is gebroken, en wij zijn ontkomen. Izak werd gered toen hij gereed lag om geofferd te worden. Jehovah-jireh, op de berg des Heeren zal het voorzien worden.

2. Opdat hun hart, en het hart van anderen des te meer aangemoedigd zouden zijn, om in gelijke gevaren op God te vertrouwen, vers 8. Onze hulp is in de naam des Heeren. David heeft ons er op gewezen, Psalm 121:2, om op God te bebouwen voor hulp ten opzichte van onze persoonlijke aangelegenheden, Mijn hulp is van de Heere, hier ten opzichte van de openbare belangen: Onze hulp is in de naam des Heeren. Het is een troost voor allen, aan wie de belangen van Gods Israël na aan het hart liggen, dat Israëls God dezelfde is, die hemel en aarde gemaakt heeft, de wereld gemaakt heeft, en daarom een kerk in de wereld zal hebben, en die kerk in tijden van het grootste gevaar en de grootste nood beveiligen kan. Laat de vrienden van de kerk dus op Hem vertrouwen, en dan zullen zij niet beschaamd worden**.**

PSALM 125

1 Een lied Hammaaloth. Die op de HEERE vertrouwen, zijn als de berg Sion, die niet wankelt, maar blijft in eeuwigheid. 2 Rondom Jeruzalem zijn bergen; alzo is de HEERE

rondom Zijn volk, van nu aan tot in der eeuwigheid. 3 Want de scepter der goddeloosheid zal niet rusten op het lot der rechtvaardigen; opdat de rechtvaardigen hun handen niet uitstrekken tot onrecht. 4 HEERE! doe de goeden wel, en dengenen, die oprecht zijn in hun harten. 5 Maar die zich neigen tot hun kromme wegen, die zal de HEERE weg doen gaan met de werkers der ongerechtigheid. Vrede zal over Israël zijn!

Deze korte psalm kan saamgetrokken worden in deze woorden van de profeet: Zegt de rechtvaardige dat het hem wel gaan zal. Wee de goddeloze, het zal hem kwalijk gaan, Jesaja 3:10, 11. Aldus zijn ons leven en dood, de zegen en de vloek dikwijls voorgesteld in de psalmen, zowel als in de wet en de profeten.

I. Het is gewis wel met het volk van God, want,

1. Zij hebben de belofte van een goede God, dat zij bevestigd zullen zijn, vers 1, en veilig vers 2, en niet altijd in druk, vers 3.
2. Zij hebben de gebeden van een Godvruchtige, die verhoord zullen worden voor hen, vers 4.

II. Het gaat de goddelozen voorzeker kwalijk, inzonderheid de afvalligen vers 5. Sommigen van de Joodse rabbijnen zijn van mening, dat het betrekking heeft op de dagen van de Messias, hoe dit zij, wij, die leden zijn van de Evangeliekerk, kunnen gewis bij het zingen van deze psalm de vertroosting hebben van deze beloften en dit te meer als wij vrezen en ontzag hebben voor de bedreiging**.**

PSALM 125:1-3

Hier zijn drie zeer dierbare beloften, gedaan aan het volk van God, die, hoewel zij bestemd zijn om het welzijn van de kerk in het algemeen te verzekeren, door particuliere gelovigen op zichzelf toegepast kunnen worden, evenals dit ook met andere soortgelijke beloften gedaan kan worden.

1. Hier is: het karakter van Gods volk, aan wie deze beloften toekomen. Velen noemen zich Gods volk, die part noch deel hebben aan deze zaak. Maar diegenen zullen er het voordeel van hebben en kunnen er de vertroosting van smaken:

a. Die rechtvaardig zijn, vers 3, rechtvaardig voor Gods aangezicht, rechtvaardig jegens God, en rechtvaardig jegens alle mensen, om Zijnentwil gerechtvaardigd en geheiligd.

b. Die op de Heere vertrouwen, steunen op Zijn zorg, en zich toewijden aan Zijn eer. Allen, die met God handelen, moeten handelen op vertrouwen, en Hij zal alleen aan diegenen troost schenken, die Hem vertrouwen schenken en dit doen blijken door af te laten van op iets anders te vertrouwen, en hun alles met God wagen. Hoe meer onze verwachtingen alleen van God zijn, hoe hoger onze verwachtingen van Hem kunnen zijn.

2. Hier zijn de beloften zelf.

A. Dat hun hart vast zal zijn door het geloof, diegenen zullen in waarheid ondersteund worden, die op God steunen. Zij zullen wezen als de berg Sion. De kerk in het algemeen wordt de berg Sion genoemd, Hebreeën 12:22. En zij zal in dit opzicht als de berg Sion zijn, zij zal op een rots gebouwd wezen, en haar belangen zullen zo wel beveiligd zijn, dat de poorten van de hel niet tegen haar zullen overmogen. De vastheid van de kerk is de voldoening van hen die het goede voor haar wensen. Particuliere personen, die op God vertrouwen, zullen bevestigd worden, Psalm 112:7, hun geloof zal hun bevestiging zijn, Jesaja 7:9. Zij zullen wezen als de berg Sion, die vast is, daar het een berg is geschraagd door Gods voorzienigheid, en nog veel meer als een heilige berg, gesteund door Gods belofte.

a. Zij kunnen niet aan het wankelen worden gebracht door de overste van de macht van de lucht, door al zijn list en kracht niet. Zij kunnen niet tot wankelen worden gebracht in hun oprechtheid, noch in hun vertrouwen op God.
b. Zij bleven in eeuwigheid in de genade, die het onderpand is van hun eeuwig blijven in de heerlijkheid.

B. Dat zij, zich toevertrouwende aan God, veilig zullen zijn onder Zijn bescherming tegen al de aanvallen hunner vijanden. Gelijk Jeruzalem een natuurlijke vastheid en sterkte had in de bergen, die haar omringden, vers 2, (die bergen beschutten haar niet slechts tegen winden en stormen en braken er de kracht van, maar zij maakten er ook de toegang toe zeer moeilijk voor een vijand), zo'n beschutting en bescherming is Gods voorzienigheid voor Zijn volk.
Merk op:
a. De omvang ervan: de Heere is rondom Zijn volk, Hij omringt hen van alle zijden, er is geen opening in de omtuining van de bescherming, die Hij maakte rondom Zijn volk, door welke de vijand, die erom heen gaat, zoekende hun kwaad te doen, een ingang kan vinden, Job 1:10.
b. De voortduur er van, van nu aan tot in eeuwigheid. Bergen kunnen vermolmen "en vergaan en rotsen uit haar plaats verzet worden," Job 14:8, maar Gods verbond met Zijn volk kan niet verbroken worden, Jesaja 54:10, toch kan Zijn zorg voor hen ophouden. Dat er gezegd is dat zij blijven in eeuwigheid, vers 1, en dat God tot in eeuwigheid rondom hen is, geeft te kennen dat de beloften van de vastheid en heiligheid van Gods volk ten volle vervuld zullen worden in hun eeuwige staat. In de hemel zullen zij tot in eeuwigheid blijven, zullen zij "tot pilaren gemaakt zijn in de hemel onzes Gods, en niet meer daaruit gaan," Openbaring 3:12, en daar zal God zelf met Zijn heerlijkheid en gunst "rondom hen zijn tot in eeuwigheid."

C. Dat hun benauwdheid niet langer zal duren dan hun kracht zal strekken om er hen in te ondersteunen, vers 3.
a. Er wordt ondersteld dat de roede of scepter van de goddelozen over hen kan komen, op het lot van de rechtvaardigen kan vallen. De scepter hunner macht kan hen verdrukken, de roede huns toorns kan hen kwellen en pijnigen. Zij kan vallen op hun persoon, hun bezittingen, hun vrijheid, hun gezin, hun naam, op alles wat hun ten deel is gevallen, doch hun ziel kan zij niet bereiken.
b. Er is beloofd dat hoewel de roede van de goddelozen over hen kan komen, zij toch niet op hen zal rusten, zij zal er niet zolang op blijven als de vijanden bedoelden en als het volk van God vreest, maar God zal het bekorten in gerechtigheid, zodat Hij met de verzoeking ook de uitkomst zal geven.
c. Het wordt beschouwd als een reden voor deze belofte, dat, indien de benauwdheid al te lang aanhield, de rechtvaardigen zelf in verzoeking zouden zijn om hun handen tot onrecht uit te strekken, zich met goddelozen te verenigen in hun goddeloze praktijken, zullen spreken zoals zij spreken, zullen doen zoals zij doen. Er is gevaar dat zij, lang vervolgd wordende om hun Godsdienst, ten laatste hun Godsdienst moede zullen worden en bereid zullen zijn om hem maar op te geven, dat ze, lang in verwachting gehouden wordende van de beloofde zegeningen de belofte beginnen te wantrouwen, en er aan te denken om God te verlaten, daar zij Hem verdenken van hen verstoten te hebben. Zie Psalm 73:13, 14.
God weet wat maaksel Zijn volk is, en zal hun beproevingen in evenredigheid brengen met hun kracht door de zorg van Zijn voorzienigheid, zowel als hun kracht met hun beproevingen door de macht van Zijn genade. Verdrukking zou een wijze dol maken, inzonderheid als zij lang aanhoudt, daarom zullen om der uitverkorenen wil die dagen verkort worden, opdat, wat er ook van hun lot verloren ga in deze wereld, zij hun deel onder de uitverkorenen niet mogen verliezen.

PSALM 125:4-5 Hier is**:**

1. Het gebed, dat de psalmist opzendt voor het geluk van hen, die oprecht en standvastig zijn, vers 4. Heere, doe de goeden wel. Dit leert ons te bidden voor al de Godvruchtigen smeking te doen voor al de heiligen. En wij kunnen in het geloof voor hen bidden, verzekerd zijnde dat met hen, die weldoen, wel gehandeld zal worden. Zij, die zijn zoals zij behoren te wezen, zullen zijn zoals zij zouden wensen te wezen, mits zij oprecht van hart zijn, werkelijk zo goed zijn als zij schijnen te wezen, bij de oprechten houdt God zich oprecht. Hij zegt niet: Heere, doe wel aan de volmaakten, aan hen, die zondeloos en vlekkeloos zijn, maar aan hen, die oprecht en eerlijk zijn. Gods beloften moeten onze gebeden verlevendigen. Het is lieflijk om het goede te wensen aan wie God zich verbonden heeft wel te doen.

2. Het vooruitzicht, dat hij had van het verderf van geveinsden en afvalligen. Hij bidt daar niet om, ik heb de dodelijke dag niet begeerd, maar hij voorzegt het. Maar die zich neigen tot hun kromme wegen, de weg van de gerechtigheid hebben gekend, maar uit vrees voor de roede van de goddelozen er lafhartig en laaghartig van afgeweken zijn, en zich tot hun kromme wegen hebben geneigd, slinkse middelen hebben gebruikt om te voorkomen dat zij in moeilijkheden zouden geraken of om er zich uit te redden of zij, die in plaats van hun leven te beteren al erger en erger worden, hardnekkiger en meer vermetel worden in hun goddeloosheden. God zal hen weg doen gaan met de werkers van de ongerechtigheid, Hij zal hen hun deel toewijzen met de ergste zondaren. Zondige wegen zijn kromme wegen, zonde is het verkeerd maken van hetgeen recht is. Het oordeel van hen, die uit de rechte weg zich wenden tot die kromme wegen, zal hetzelfde wezen als dat van hen, die altijd op de kromme wegen gewandeld hebben, ja het zal nog ontzettender wezen, want zo enige plaats in de hel heter is dan een andere, dan zal zij het deel wezen van de geveinsden en de afvalligen. God zal hen weg doen gaan, hen doen voortleiden als gevangenen naar de plaats van de terechtstelling, Gaat weg, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, en zij zullen heengaan, al hun vorige gerechtigheid zal niet meer herdacht of genoemd worden. De laatste woorden: Vrede zal over Israël zijn, kunnen verstaan worden als een gebed. God beware Zijn Israël in vrede, als Zijn oordelen uitgaan om af te rekenen met de boosdoeners.

Wij lezen ze als een belofte: Vrede zal over Israël zijn, dat is:
a. Als zij die de wegen Gods trouweloos hebben verlaten, hun oordeel ontvangen in het verderf, dat over hen komt, zal van hen, die er getrouw aan hebben vastgehouden, het einde vrede wezen, al is het ook dat zij moeilijkheden ontmoeten op hun weg.
b. De verwoesting van hen, die op kromme wegen gaan, zal bijdragen tot de vrede en de veiligheid van de kerk, toen Herodes stierf wies en vermenigvuldigde het Woord Gods, Handelingen 12:23, 24.
c. De vrede en voorspoed van Gods Israël zal de kwelling en ergernis wezen van hen, die omkomen in hun ongerechtigheid, en zeer veel bijdragen tot hun pijniging, Lukas 13:28, Jesaja 65:13. "Mijne knechten zullen blijde zijn, doch gijlieden zult beschaamd zijn."

PSALM 126

1 Een lied Hammaäloth. Als de HEERE de gevangenen Sions wederbracht, waren wij gelijk degenen, die dromen. 2 Toen werd onze mond vervuld met lachen, en onze tong met gejuich; toen zeide men onder de heidenen: De HEERE heeft grote dingen aan dezen gedaan. 3 De HEERE heeft grote dingen bij ons gedaan; dies zijn wij verblijd. 4 O HEERE! wend onze gevangenis, gelijk waterstromen in het zuiden. 5 Die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. 6 Die het zaad draagt, dat men zaaien zal, gaat al gaande en wenende; maar voorzeker zal hij met gejuich wederkomen, dragende zijn schoven.

Het was in betrekking tot een grote en verbazingwekkende verlossing van Gods volk uit dienstbaarheid en verdrukking, dat deze psalm geschreven werd waarschijnlijk na hun terugkomst uit de Babylonische gevangenschap in de tijd van Ezra. Hoewel Babel hier niet genoemd is, zoals het in Psalm 137 genoemd is, was hun gevangenschap aldaar de merkwaardigste gevangenschap, zowel op zichzelve beschouwd, alsook omdat hun terugkeer er uit een afschaduwing is van onze verlossing door Christus. Hij is waarschijnlijk geschreven door Ezra, of door een van de profeten, die met de eersten waren opgetogen. Wij lezen van zangers uit de kinderen van Asaf, de vermaarde psalmist, die toen was teruggekeerd, Ezra 2:41. Daar het een lied van de opgangen is, waarin dezelfde dingen tweemaal herhaald worden met opklimming, vers 2, 3, is hij hier geplaatst onder de andere psalmen, die dit opschrift hebben.

I. Zij die uit de gevangenschap terug waren gekomen worden hier opgeroepen om dankbaar te zijn, vers 1-3.
II. Voor hen, die nog in gevangenschap waren gebleven, wordt hier gebeden, vers 4, en zij worden bemoedigd, vers 5, 6. Als wij deze psalm zingen, zal het gemakkelijk wezen om hem toe te passen hetzij op een bijzondere verlossing, gewerkt voor de kerk, of voor ons eigen land, of op het grote werk van onze verlossing door Christus**.**

PSALM 126:1-3

I. Zolang het volk van Israël gevangen was in Babel, waren hun harpen aan de wilgen gehangen, want toen riep God hen tot geween en tot rouwklage, maar nu hun gevangenis gewend is, nemen zij de harpen wederom ter hand, Gods voorzienigheid speelde voor hen op de fluit, en zij hebben gedanst. Aldus moeten wij ons regelen naar al de beschikkingen van Gods voorzienigheid en er door getroffen zijn. En nooit zijn de harpen meer welluidend gestemd, dan nadat zij om zo treurige reden in onbruik zijn gekomen. Als de zegen lang ontbeerd werd, is hij zoveel lieflijker als hij tot ons wederkeert.
Hier is**:**
1. De verlossing, die God voor hen gewerkt had: Hij had de gevangenen Sions wedergebracht. Het is mogelijk dat Sion in gevangenschap is tot straf van haar ontaarding, maar haar gevangenis zal wedergebracht worden als aan het doel is beantwoord. Om redenen van staat heeft Cyrus vrijheid uitgeroepen voor Gods gevangenen, en toch was het het doen des Heeren, overeenkomstig het woord, dat Hij vele jaren tevoren gesproken had. God heeft hen in gevangenschap gezonden, niet zoals schuim in het vuur wordt geworpen om het te verteren, maar als goud om gelouterd te worden. Merk op: de vrijlating van Israël wordt het wederbrengen van de gevangenschap Sions genoemd, van Sion, de heilige berg, waar Gods tabernakel en woning waren, want de wederherstelling van hun heilige belangen en de herleving van de openbare eredienst waren de grootste voordelen van hun terugkeer uit de gevangenschap.

2. De aangename verrassing, die dit voor hen was. Zij waren er verbaasd over, het kwam zo plotseling, dat zij er in het eerst door in verwarring kwamen, niet wetende wat er van te denken noch wat er de strekking van was. "Wij achtten ons als mensen, die dromen, wij dachten dat de tijding te kostelijk was om waar te kunnen zijn, en begonnen er aan te twijfelen of wij wel wakker waren, of het niet nu nog was," zoals het soms voor de profeten geweest is een voorstelling ervan in visioen, en niets meer, zoals Petrus het voor een wijle dacht van zijn bevrijding, Handelingen 12:9. Soms wordt het volk van God aldus voorkomen met de zegeningen van Zijn goedheid eer zij het weten. Wij waren als degenen, die tot gezondheid

zijn wedergekeerd, aldus Dr. Hammond, zo'n heerlijke aangename verandering was het voor ons, wil dachten ons in een nieuwe wereld. En de verrassing ervan bracht hen in vervoering van vreugde, zodat zij zich nauwelijks konden inhouden, binnen de palen van de welvoeglijkheid konden blijven, als zij er uitdrukking aan wilden geven. Onze mond werd vervuld met lachen en onze tong met gejuich. Aldus gaven zij lucht aan hun blijdschap, gaven zij eer aan hun God deden zij kond aan allen die rondom hen waren van de wonderen, die God voor hen gewrocht had. Zij, om wie men gelachen had, lachten nu zelf, een nieuw lied is in hun mond gegeven. Het was een lachen van blijdschap in God, niet van spotternij met hun vijanden.

3. De nota, die hun naburen ervan genomen hebben: men zei onder de heidenen, Jehovah, de God Israëls, heeft grote dingen gedaan voor dat volk, zoals onze goden niet voor ons kunnen doen. De heidenen hadden hun ramp opgemerkt, en er in gejuicht, Jeremia 22:8, 9, Psalm 137:7. Nu konden zij wel niet anders dan hun verlossing zien en haar bewonderen. Het deed eer komen over hen, die gesmaad en veracht waren geworden, en gaf hun een voornaam aanzien, en behalve dat, het strekte ook grotelijks tot eer van God, en ontwrong aan hen, die andere goden oprichten in mededinging met Hem, de erkenning van Zijn wijsheid, macht en voorzienigheid.

4. De erkenning, die zij zelf ervan deden vers 3. De heidenen waren slechts toeschouwers, en spraken er alleen van als van een nieuwstijding, zij hadden part noch deel aan de zaak, maar het volk van God sprak ervan als er in delende.
A. Met toepassing. " Hij heeft grote duigen voor ons gedaan, dingen, waar wij belang bij hebben, en het voordeel van erlangen." Zo is het troostrijk te spreken van de verlossing, die Christus gewrocht heeft, voor ons gewrocht heeft, die mij lief heeft gehad en zich voor mij heeft overgegeven.
B. Met aandoening, dies zijn we verblijd. De heidenen waren er verbaasd over, en sommigen vertoornd, maar wij zijn verblijd. Terwijl Israël afhoereerde van God, was het hun verboden zich te verblijden, Hoséa 9:1, maar nu de ongerechtigheid van Jakob uitgezuiverd was door de gevangenschap, en hun zonde was weggenomen, nu maakte God dat zij zich verblijdden. Het is het berouwhebbende volk, het volk, dat zich bekeert en betert, dat het zich verblijdende volk is en zijn zal.
Merk hier op:
a. Gods verschijningen voor Zijn volk moeten beschouwd worden als grote dingen.
b. God moet beschouwd worden als de werker van al de grote dingen, die voor de kerk gedaan worden.
c. Het is goed om op te merken hoe de verlossingen van de kerk voor ons zijn, opdat wij er ons in kunnen verblijden**.**

PSALM 126:4-6

Deze verzen zien voorwaarts naar de zegeningen, die nog ontbraken, zij, die uit de gevangenschap waren gekomen, waren nog in moeite en benauwdheid, zelfs in hun eigen land, Nehemia 1:3, en velen waren nog in Babel. Daarom verheugden zij zich met beving, en droegen zij de grieven op het hart, die nog hersteld moesten worden.
Wij hebben hier**:**
1. Een gebed om de voltooiing van hun verlossing, vers 4: "O Heere, wend onze gevangenis. Laat hen, die teruggekeerd zijn naar hun eigen land, ontheven worden van de lasten, waaronder zij nog zuchten. Laat het hart van hen, die nog in Babel zijn gebleven, opgewekt

worden, zoals het onze er toe opgewekt werd, om gebruik te maken van de vrijheid, die hun toegestaan is." Het begin van een zegen is een aanmoediging voor ons om te bidden om de voltooiing ervan. En zolang wij hier in deze wereld zijn, zullen wij nog altijd reden hebben om te bidden, zelfs dan als ons de meeste reden is gegeven tot lofzegging. En als wij zelf vrij en in voorspoed zijn, dan moeten wij onze broederen niet vergeten, die in moeite en onder bedwang zijn. Het samenbrengen van hen, die nog in gevangenschap waren, met hun broederen, die waren wedergekeerd, zou aan beide zijden even welkom wezen als waterstromen welkom zouden wezen in landen, die ver in het zuiden gelegen zijnde, dor en dorstig waren. Als koud water op een vermoeide ziel zou deze goede tijding uit dit verre land wezen, Spreuken 25, 25.

2. Een belofte, om hen aan te moedigen om er op te wachten, hun verzekerende dat, hoewel zij nu een treurige tijd hadden, alles toch goed zou eindigen. De belofte is in algemene bewoordingen uitgedrukt, opdat al de heiligen zich kunnen vertroosten in dit vertrouwen, dat de zaaitijd in tranen gewis eindigen zal in een oogsttijd van blijdschap, vers 5, 6.
a. Lijdende heiligen hebben een zaaitijd van tranen. Zij zijn dikwijls in tranen, zij delen in de rampen van het menselijk leven, en gewoonlijk is hun deel daaraan groter dan dat van anderen. Maar zij zaaien in tranen, zij volbrengen de plicht, die een staat van beproeving hun oplegt, en zo beantwoorden zij aan het doel van de beschikkingen van de Voorzienigheid over hen. Het wenen moet het zaaien niet in de weg staan. Als wij kwaad lijden, moeten wij goed doen. Ja, gelijk de grond door de regen toebereid wordt voor het zaad, en de landman soms verkiest in vochtige grond te zaaien, zo moeten wij van de tijd van de beproeving gebruik maken, daar hij ons toebereidt tot berouw en bekering, gebed en verootmoediging. Ja er zijn tranen, die zelf het zaad zijn, dat wij moeten zaaien, tranen van droefheid over de zonde, de zonde van onszelf en van anderen, tranen van medelijden met de beproefde kerk, en tranen van vertedering in het gebed en onder het Woord. Dat is kostelijk zaad, zoals dat hetwelk de landman zaait als het koren duur is en hij slechts weinig heeft voor zijn gezin, en het hem dus tranen kost om er van te scheiden, maar het toch onder de grond begraaft in de verwachting van het met winst terug te krijgen. Aldus zaait een Godvruchtige in tranen.

b. Zij zullen een oogst van blijdschap hebben. De benauwdheden van de heiligen zullen niet altoos duren, maar als die hun werk gedaan hebben, dan zullen zij een gelukkig einde nemen. De gevangenen in Babel hebben lang gezaaid met tranen, maar eindelijk werden zij uitgevoerd met gejuich, en toen oogstten zij het voordeel van hun geduldig lijden en brachten zij hun schoven mee naar hun eigen land in hun ervaringen van de goedheid Gods over hen. Job, en Jozef, en David, en vele anderen hadden oogsten van blijdschap na een smartelijke zaaitijd. Zij, die zaaien met tranen van droefheid naar God, zullen maaien met gejuich in de vreugde van een verzegelde vergevingen een gevestigde vrede. Zij, die in dit tranendal zaaien in de geest, zullen het eeuwige leven maaien, en dat, voorwaar, zal een blijvende oogst wezen. Zalig zijn die treuren, want zij zullen tot in eeuwigheid vertroost worden**.**

PSALM 127

1 Een lied Hammaaloth, van Salomo. Zo de HEERE het huis niet bouwt, te vergeefs arbeiden deszelfs bouwlieden daaraan; zo de HEERE de stad niet bewaart, te vergeefs waakt de wachter. 2 Het is te vergeefs, dat gijlieden vroeg opstaat, laat opblijft, eet brood der smarten; het is alzo, dat Hij het Zijn beminden als in de slaap geeft. 3 Ziet, de kinderen zijn een erfdeel des HEEREN; des buiks vrucht is een beloning. 4 Gelijk de pijlen zijn in de hand eens helds, zodanig zijn de zonen der jeugd. 5 Welgelukzalig is de man, die zijn pijlkoker met dezelve

gevuld heeft; zij zullen niet beschaamd worden, als zij met de vijanden spreken zullen in de poort.
Dit is een psalm voor het gezin, zoals onderscheidene vorige psalmen gedichten waren voor de staat of voor de kerk. Hij heeft tot opschrift: Voor Salomo, zoals wij het lezen, aan hem opgedragen door zijn vader. David leidt hem er toe om op te zien tot God, en te vertrouwen op Zijn voorzienigheid, zonder welke al zijn wijsheid, zorg en vlijt tot niets nut zouden zijn. Sommigen houden het er voor dat de psalm door Salomo zelf geschreven werd en dat het opschrift even goed gelezen kan worden: EEN LIED VAN SALOMO, die er zeer vele geschreven heeft, en zij vergelijken het met zijn Prediker, daar beider strekking gelijk is, namelijk de ijdelheid aan te tonen van wereldse zorg en de noodzakelijkheid om ons aan God te houden. Op Hem moeten wij vertrouwen:

I. Voor rijkdom, vers 1, 2.
II. Voor erfgenamen, om die hun rijkdom na te laten, vers 3-5.
Bij het zingen van deze psalm moeten wij het oog hebben op God voor voorspoed op al onze ondernemingen, en een zegen op al het goede, dat wij hebben en genieten, omdat ieder schepsel datgene voor ons is, wat Hij het voor ons doet zijn, en niets meer**.**

PSALM 127:1-5

Hier wordt ons geleerd om ten opzichte van alle zaken en belangen van dit leven het oog te hebben op Gods voorzienigheid. Salomo was beroemd om zijn wijsheid, en hij zou allicht de neiging kunnen hebben om op zijn eigen verstand en overleg te steunen, en daarom leert zijn vader hem om hoger te zien en God mee te nemen in zijn ondernemingen. Hij moest een man van zaken zijn, en daarom onderrichtte David hem ten opzichte van zijn zaken dat hij ze onder de leiding van de Godsdienst moest brengen. Als ouders hun kinderen onderwijzen moeten zij hun vermaningen tot hen richten naar hun staat en hun omstandigheden. Wij moeten het oog hebben op God:

I. In al de zaken en aangelegenheden van het gezin, zelfs van de koninklijke familie, want de huizen van de koningen zijn niet langer veilig dan God ze beschermt. Wij moeten steunen op Gods zegen en niet op ons eigen beleid.

1. Voor het grootbrengen van ons gezin. Zo de Heere het huis niet bouwt door Zijn voorzienigheid en Zijn zegen, tevergeefs arbeiden deszelfs bouwlieden daaraan, al zijn deze ook nog zo vernuftig. Wij kunnen het verstaan van het materiële huis: tenzij de Heere het bouwen zegent, is het tevergeefs dat de mensen bouwen, zij zullen evenmin voorspoed hebben als de torenbouwers van Babel, die bouwden in trotsering van de hemel, of als Hiel, die Jericho bouwde onder een vloek. Als het plan gemaakt wordt in hoogmoed en ijdelheid, of indien de fondamenten gelegd worden in verdrukking en onrecht, Habakuk 2:11, 12 dan bouwt God gewis daar niet. Indien God niet erkend wordt, dan hebben wij geen reden om Zijn zegen te verwachten, en zonder Zijn zegen komt alles tot niets.
Of liever: het kan verstaan worden van een familie tot aanzien te brengen, die gering was. De mensen doen dit door voordelige huwelijken aan te gaan, door ambten te verkrijgen, door aankoop van goederen, maar het is alles tevergeefs tenzij God een gezin bouwt, en de geringe verheft uit het stof. Het beste ontwerp zal mislukken, tenzij God het met voorspoed kroont, Maleáchi 1:4.

2. Voor de veiligheid van een gezin of een stad, want deze worden gespecificeerd, indien de wachters van een stad haar niet kunnen beveiligen, veel minder kan een heer des huizes zijn huis er voor bewaren dat er ingebroken wordt. Zo de Heere de stad niet bewaart tegen brand

tegen vijanden, zullen de wachters, die rondom de stad gaan of patrouilleren op haar muren, hoewel zij sluimeren noch slapen, tevergeefs waken, want een felle brand kan uitbreken, waarvan het kwaad zelfs door de spoedigste ontdekking ervan niet zou kunnen worden voorkomen. De wachter kan gedood worden, of de stad worden verraden, door duizenderlei ongevallen teloor gaan, die door de waakzaamste schildwachten of de voorzichtigste gouverneur niet voorkomen konden worden.

3. Voor de verrijking van een gezin, dat is een werk van tijd en van nadenken, maar kan niet geschieden zonder de gunst van God. Het is tevergeefs, dat gijlieden vroeg opstaat, laat opblijft, en u aldus in het ijverig najagen van de rijkdom van deze wereld de nodige rust en verkwikking voor het lichaam ontzegt. Gewoonlijk zullen zij, die vroeg opstaan, niet gaarne laat opblijven, en hen, die laat opblijven, kan men er niet gemakkelijk toe bewegen om vroeg op te staan, maar er zijn sommigen, die zo vol van ijver zijn voor deze wereld, dat zij beide zullen doen, zich van de slaap zullen beroven om zich zoveel te meer aan hun zaken en hun zorgen te kunnen wijden, en zij hebben al even weinig genot in hun spijs en drank als in hun rust, zij eten brood van de smarten. Het is een deel van het vonnis, dat over ons uitgesproken is, dat wij in het zweet onzes aanschijns brood zullen eten, maar deze gaan nog verder: "al hun dagen eten zij in duisternis," Prediker 5:16.
Voortdurend zijn zij vol van zorgen, die al hun genot verbitteren en hun leven hun tot een last maken. Dit alles is om geld te verkrijgen, en het is alles tevergeefs tenzij God hen voorspoedig maakt, want de rijkdom is niet altijd van de verstandigen, Prediker 9:11. Zij, die God liefhebben en door Hem worden bemind, zijn kalm van geest en leven gelukkig zonder de last van al die beslommeringen te hebben. Salomo werd "Jedid-Jah, beminde des Heeren" genoemd, 2 Samuel 12:25, hem was het koninkrijk beloofd, en toen was het tevergeefs voor Absalom om vroeg op te staan en het volk te vleien, en voor Adonia om zo'n beweging te maken en te zeggen: ik zal koning zijn. Salomo blijf stil zitten, en de beminde des Heeren zijnde, geeft Hij hem slaap en ook het koninkrijk. Overmatige zorg omtrent de dingen van deze wereld is ijdel en vruchteloos, wij vermoeien ons voor ijdelheid, als wij ze hebben en dikwijls vermoeien wij ons tevergeefs om ze te verkrijgen, Hagg. 1:6, 9.
Slaap voor het lichaam is Gods gave aan Zijn beminden. Wij zijn het verschuldigd aan Zijn goedheid dat onze slaap veilig is, Psalm 4:9, dat hij zoet is, Jeremia 31:25, 26. God geeft ons slaap, zoals Hij hem geeft aan Zijn beminden, als Hij ons ook genade bij geeft, om neer te liggen in Zijn vreze, (onze ziel wederkerende tot Hem als tot onze rust) en om, als wij ontwaken nog bij Hem te zijn en de verkwikking, die wij door de slaap verkregen hebben, te gebruiken in Zijn dienst. Hij geeft Zijn beminden slaap, kalmte van gemoed en tevredenheid, een lieflijk genot in hetgeen nu is, en een lieflijke verwachting van hetgeen komen zal. Onze zorg moet wezen onszelf te bewaren in de liefde Gods, en dan kunnen wij gerust wezen, hetzij wij veel of weinig van het goed van deze wereld hebben.

II. In de vermeerdering van ons gezin. Hij toont aan**:**

1. Dat kinderen een gave des Heeren zijn, vers 3. Als kinderen onthouden worden, dan is het God die ze onthoudt, Genesis 30:2. Als zij gegeven worden, is het God, die ze geeft, Genesis 33:5, en zij zijn voor ons wat Hij hen doet zijn, een vertroosting of een kruis. Salomo vermenigvuldigde de vrouwen in tegenspraak met de wet, maar wij lezen van niet meer dan een zoon die hij had, want zij, die kinderen begeren te hebben als een erfdeel des Heeren, moeten ze ontvangen op de wijze, waarop het Hem behaagt ze hun te geven door een wettig huwelijk met een vrouw, Maleáchi 2:15, teneinde een zaad Gods te zoeken. Maar zij zullen hoereren, maar niet uitbreken in menigte. Kinderen zijn een erfdeel en een beloning, en moeten dus als een zegening geacht worden, maar niet als een last, want Hij, die de monden zendt, zal spijze zenden als wij op Hem vertrouwen. Obed- Edom had acht zonen, omdat hij

de ark had geherbergd, 1 Kronieken 26:4. Kinderen zijn een erfdeel voor de Heere, zowel als van Hem. Zij zijn Mijn kinderen, zegt God, die gij Mij gebaard hebt, Ezechiël 16:20, en zij zijn ons dan het meest tot eer en tot troost, als zij de Heere toegerekend worden tot een geslacht, Psalm 22:31.

2. Dat zij een goede gave zijn, een grote steun en bescherming voor een gezin. Gelijk de pijlen in de hand van een held, die ze weet te gebruiken tot zijn eigen veiligheid en voordeel, zo zijn de zonen van de jeugd, kinderen, welke aan hun ouders geboren werden toen die nog jong waren. Die zijn de krachtigste, gezondste kinderen en volwassen tegen de tijd, wanneer de ouders hun diensten het meest nodig hebben. Of liever, kinderen, die zelf jong zijn, zij zijn het middel voor veel goeds voor hun ouders en hun familie, die zich door hen kunnen versterken tegen hun vijanden. Het gezin, waarin vele kinderen zijn, is als een pijlkoker vol van pijlen van verschillende grootte, naar wij kunnen onderstellen, maar allen nuttig op de een of anderen tijd.
Kinderen van verschillenden aanleg en bekwaamheden kunnen op onderscheidene wijze nuttig en dienstbaar zijn voor het gezin. Hij, die een talrijk kroost heeft, kan met stoutmoedigheid spreken met zijn vijanden in de poort in het gericht, in de strijd behoeft hij niet te vrezen daar hij zo velen heeft, die hem bijstaan met ijver en trouw en met de kracht van de jeugd 1 Samuel 2:4, 5. Merk hier op: zonen van de jeugd zijn pijlen in de hand, die met voorzichtigheid recht op het doelwit gericht kunnen worden, namelijk Gods eer en de dienst van hun geslacht. Maar later, als zij uitgegaan zijn in de wereld, dan zijn zij pijlen uit de hand, dan is het te laat om hen te buigen. Maar deze pijlen in de hand blijken maar al te dikwijls pijlen te zijn in het hart, een voortdurende smart voor hun Godvruchtige ouders, wier grauwe haar zij met droefenis ten grave doen neerdalen**.**

PSALM 128

1 Een lied Hammaäloth. Welgelukzalig is een iegelijk, die de HEERE vreest, die in Zijn wegen wandelt. 2 Want gij zult eten de arbeid uwer handen; welgelukzalig zult gij zijn, en het zal u welgaan. 3 Uw huisvrouw zal wezen als een vruchtbare wijnstok aan de zijden van uw huis; uw kinderen als olijfplanten rondom uw tafel. 4 Ziet, alzo zal zekerlijk die man gezegend worden, die de HEERE vreest. 5 De HEERE zal u zegenen uit Sion, en gij zult het goede van Jeruzalem aanschouwen al de dagen uws levens; 6 En gij zult uw kindskinderen zien. Vrede over Israël!

Evenals de vorige, is ook dit een psalm voor het gezin. In de vorige werd ons geleerd dat de voorspoed van de gezinnen afhangt van de zegen van God, in deze wordt ons geleerd dat het enige middel om die zegen te verkrijgen, die ons gezin vrede en voorspoed geeft, is te leven in de vreze Gods en in gehoorzaamheid aan Hem. Zij, die dit doen, zullen in het algemeen gezegend zijn, vers 1, 2, 4. In het bijzonder:

I. Zij zullen voorspoedig zijn in hun arbeid, vers 2.
II. Hun betrekkingen zullen aangenaam wezen, vers 3.
III. Zij zullen het beleven dat hun kinderen grootgebracht zijn, vers 6.
IV. Zij zullen de voldoening hebben om Gods kerk in bloeiende toestand te zien, vers 5, 6.
Wij moeten deze psalm zingen in het vaste geloof aan deze waarheid, dat Godsdienst en vroomheid zeer bevorderlijk zijn aan uitwendige voorspoed, God er de lof voor gevende dat het zo is, en dat wij het aldus bevonden hebben en onszelf en elkaar er mee aanmoedigende**.**

PSALM 128:1-6 Hier wordt aangetoond dat de Godzaligheid de belofte heeft des tegenwoordigen en het toekomende leven.

I. Telkens en nogmaals wordt het hier als een ontwijfelbare waarheid vastgesteld, dat zij die waarlijk heilig zijn, waarlijk gelukkig zijn. Zij, van wier gelukzalige staat wij hier verzekerd worden, zijn de zodanigen, die de Heere vrezen en in Zijn wegen wandelen, in hun hart een diepe eerbied koesteren voor God en dit tonen door zich steeds in alles te gedragen naar Zijn wil. Waar de vreze Gods een heersend beginsel is in het hart, daar zal de levenswandel er mee in overeenstemming zijn. Tevergeefs beweren wij tot hen te behoren, die de Heere vrezen, als wij er geen gewetenszaak van maken om ons te houden op Zijn weg, en niet te beuzelen op die weg en er niet van af te wijken. De zodanigen zijn welgelukzalig, vers 1, en zullen gezegend worden, vers 4. God heeft hen gezegend, en doordat Hij hen gezegend noemt, zijn zij het. Zij zijn thans gezegend, en zullen voor eeuwig gezegend, dat is zalig zijn. Deze zaligheid, voortkomende uit die zegen, wordt hier verzekerd**:**

1. Aan al de heiligen in het algemeen. Welgelukzalig is een iegelijk, die de Heere vreest, een iegelijk, wie hij ook zij, in allen volke, die God vreest en gerechtigheid werkt, is Hem aangenaam, en daarom is hij gezegend welgelukzalig. Of hij hoog is of gering, rijk is of arm in de wereld, zo de Godsdienst hem regeert en bestuurt, zal hij hem beschermen en verrijken.

2. Aan zo'n heilige in het bijzonder, alzo zal zeker de man gezegend worden, niet alleen het volk, de kerk in haar openbare hoedanigheid, maar de afzonderlijke persoon in zijn bijzondere belangen.

3. Wij worden hier aangemoedigd om dit op onszelf toe te passen, vers 2. "Welgelukzalig zult gij zijn, gij kunt u de belofte toeëigenen en er de vertroosting van smaken, er de weldaad en het voordeel van verwachten, alsof zij tot u met name gericht was, indien gij God vreest en in Zijn wegen wandelt, welgelukzalig zult gij zijn, dat is: het zal wel met u wezen, wat u ook overkome, er zal goeds uit voortkomen, het zal wel met u wezen, terwijl gij leeft, het zal nog beter met u wezen, als gij sterft, en het beste met u wezen in de eeuwigheid." Het wordt verzekerd met een aandachtsteken, vers 4. Zie, alzo zal zeker die man gezegend worden, zie het door geloof in de belofte, zie het door waarneming in de vervulling van de belofte, zie het met verzekerdheid, dat het zo zijn zal, want God is getrouw, en met bewondering dat het zo zijn zou, want wij verdienen geen gunst, geen zegen van Hem.

II. Er worden hier aan bijzondere personen beloften gedaan, waarop zij kunnen staatmaken, in zoverre het tot Gods heerlijkheid is en tot hun welzijn, en dat is genoeg.

1. Dat zij door de zegen van God een goed en eerlijk levensonderhoud zullen hebben. Er is niet beloofd dat zij op hun gemak zullen leven, zonder zorg en moeite, maar gij zult eten de arbeid uwer handen. Hier is een dubbele belofte:

a. Dat zij iets te doen zullen hebben, (want een lui leven is een ongelukkig, armzalig leven) kracht en gezondheid zullen hebben en geestvermogens om het te doen niet genoodzaakt zullen zijn om van anderen afhankelijk te zijn voor het noodzakelijke voedsel, en te leven zoals de onbekwame armen, van de arbeid van anderen. Het is evenzeer een zegen als een plicht om met stilheid werkende ons eigen brood te eten, 2 Thessalonicenzen 3:12.

b. Dat zij zullen welslagen in hun arbeid, dat zij en de hunnen wat zij verkrijgen zullen genieten, anderen zullen niet komen om hun het brood uit de mond te nemen, noch zal het hun ontnomen worden door verdrukkende heersers of invallende vijanden. God zal er niet in blazen, zoals Hij gedaan heeft, Haggai 1:9, en door Zijn zegen zal een weinig ver kunnen

reiken. Het is zeer aangenaam om de vruchten van onze eigen vlijt te genieten, evenals de slaap zo is ook het voedsel des arbeiders zoet.

2. Dat zij veel genot en genoegen zullen smaken in hun familiebetrekkingen. Gelijk een vrouw en kinderen een grote zorg zijn voor een man, zo zijn zij ook, indien zij door de genade Gods zijn wat zij wezen moeten, een zeer groot genot voor een man.
a. De vrouw zal wezen als een vruchtbare wijnstok aan de zijden van het huis, niet slechts als een uitgespreide wijnstok, die tot sieraad dient, maar als een vruchtbare wijnstok, die tot voordeel is, en door welks vrucht God en de mensen geëerd worden. Richteren 9:13. De wijnstok is een zwakke, tere plant, die ondersteund en gekoesterd moet worden, maar een zeer kostbare plant, en sommigen denken (omdat al de voortbrengselen ervan de nazireërs verboden waren) dat hij de boom van de kennis was. De plaats van de huisvrouw is in het huis van haar man, daar is haar werk, dat is haar kasteel. Waar is Sara uw huisvrouw? Zie, in de tent. Waar zou zij anders wezen? Haar plaats is aan de zijden van het huis, niet onder de voet om vertreden te worden, noch boven op het huis om te heersen, als zij daar wel is, dan is zij slechts als het gras op de daken in de volgenden psalm, maar aan de zijde van het huis, een ribbe zijnde uit de zijde des mans zal zij een liefhebbende vrouw zijn, zoals de wijnstok, die zich aan de zijde van het huis vasthecht, een gehoorzame vrouw, zoals de wijnplant, die buigzaam is, en groeit waar zij heengeleid wordt. Zij zal, evenals de wijnstok vruchtbaar zijn, niet slechts in kinderen, maar in de vruchten van wijsheid, en rechtvaardigheid, en een goed bestuur, welks takken over de muur lopen, Genesis 49:22, Psalm 80:12, als een vruchtbare wijnstok, niet onnut de grond beslaande of stinkende druiven voortbrengende of druiven van Sodom, maar goede vruchten.

b. De kinderen zullen zijn als olijfplanten, die waarschijnlijk mettertijd olijfbomen zullen worden, en hoewel van nature wild zijnde, toch in de goede olijfboom zijn ingeënt, en de wortels en de vettigheid ervan deelachtig zijn, Romeinen 11:17. Het is aangenaam voor ouders die een gedekte tafel hebben, al is het ook slechts met geheel gewoon voedsel, hun kinderen er rondom te zien, vele kinderen te hebben, genoeg om de tafel te omringen, ze tehuis te hebben, zodat zij dus niet verstrooid zijn noch de ouders met geweld van hen verdreven zijn. Job wijst er op als een voornaam bewijs van zijn vroegere voorspoed, dat zijn kinderen rondom hem waren, Job 29:5.
Ouders zien hun kinderen gaarne aan hun tafel om aangename tafelgesprekken levendig te houden, hen gezond en verlangend naar spijzen te zien en niet naar medicijnen, hen als olijfplanten te zien, recht en groen, het sap indrinkende van hun goede opvoeding en de waarschijnlijkheid biedende van mettertijd goede diensten te zullen bewijzen.

3. Dat zij het goede zullen hebben, dat God beloofd heeft en waar zij om bidden. De Heere zal u zegenen uit Sion, waar de ark des verbonds is, en waarheen de vrome Israëlieten zich begeven tot gebed en Godsverering. Zegeningen uit Sion zijn de beste zegeningen, die voortkomen, niet uit Gods gewone voorzienigheid, maar uit bijzondere genade, Psalm 20:3.

4. Dat zij lang zullen leven om het lieflijke te genieten van het opkomend geslacht. Wij zult uw kindskinderen zien, zoals Jozef, Genesis 50:23. Uw gezin zal gebouwd en in wezen worden gehouden, en gij zult het genoegen smaken van het te zien." Als kindskinderen goede kinderen zijn, zijn zij de kroon van de ouden, Spreuken 17:6, die gewoonlijk grote liefde voor hen koesteren.

5. Dat zij het welvaren zullen zien van Gods kerk en van hun vaderland, waar ieder, die God vreest, geen minder belang in stelt dan in de voorspoed van zijn eigen gezin. "Gij zult

gezegend zijn in Sions zegen, en u aldus gezegend achten. Gij zult het goede van Jeruzalem aanschouwen, zolang gij leeft, ofschoon gij lang leeft, en uw eigen gerieflijkheden en gemakken zullen niet voor u verbitterd worden door openbare rampen." Een Godvruchtige zou er weinig vertroosting in kunnen smaken om zijn kindskinderen te zien, zo hij daarbij ook niet vrede ziet over Israël en de hoop heeft om het erfdeel van de Godsdienst zuiver en ongeschonden na te laten aan hen, die na hem komen, want dat is het beste erfdeel**.**

PSALM 129

1 Een lied Hammaäloth. Zij hebben mij dikwijls benauwd van mijn jeugd af, zegge nu Israël; 2 Zij hebben mij dikwijls van mijn jeugd af benauwd; evenwel hebben zij mij niet overmocht. 3 Ploegers hebben op mijn rug geploegd; zij hebben hun voren lang getogen. 4 De HEERE, Die rechtvaardig is, heeft de touwen der goddelozen afgehouwen. 5 Laat hen beschaamd en achterwaarts gedreven worden, allen, die Sion haten. 6 Laat hen worden als gras op de daken, hetwelk verdort, eer men het uittrekt; 7 Waarmede de maaier zijn hand niet vult, noch de garvenbinder zijn arm; 8 En die voorbijgaan, niet zeggen: De zegen des HEEREN zij bij u! Wij zegenen ulieden in de Naam des HEEREN.

Deze psalm heeft betrekking op de openbare belangen van Gods Israël. Het is niet zeker wanneer hij geschreven werd, waarschijnlijk toen zij in gevangenschap waren in Babel, of omstreeks de tijd van hun terugkeer.

I. Zij zien met dankbaarheid terug op de verlossingen, die God tevoren voor hen en hun vaderen gewrocht heeft uit de velerlei benauwdheden, waarin zij zich van tijd tot tijd hadden bevonden, vers 1-4.
II. Zij zien voorwaarts met een gelovig gebed om een vooruitzicht van de verwoesting van al de vijanden van Sion, vers 5-8.
Bij het zingen van deze psalm kunnen wij hem in beiderlei zin toepassen op het Evangelie-Israël dat, evenals het Oud-Testamentische Israël, menige storm heeft doorstaan, en nog door vele vijanden wordt bedreigd**.**

PSALM 129:1-4

Er wordt hier gesproken van de kerk Gods in onderscheidene eeuwen, of liever, zij spreekt hier zelf als een enig persoon, die nu oud en grijs is, maar zich de vorige tijden herinnert en over die oude tijden nadenkt. Bij die terugblik wordt bevonden**:**

1. Dat de kerk dikwijls door haar vijanden op aarde grotelijks benauwd is geworden, Israël kan nu zeggen: "ik ben het volk, dat meer dan enig ander volk verdrukt is geworden, dat als een gesprenkelde vogel was, waar de vogelen van rondom tegen zijn," Jeremia 12:9. Weliswaar, zij hebben door hun zonden die benauwdheden zelf over zich gebracht, het was om hun zonden, dat God hen gestraft heeft, maar het was om het bijzondere van hun verbond en het eigenaardige van hun Godsdienst, dat hun naburen hen haatten en vervolgden. Daarom hebben zij mij dikwijls van mijn jeugd af benauwd. Gods volk heeft altijd vele vijanden gehad, en de toestand van de kerk is van haar kindsheid af dikwijls een toestand van beproeving geweest. Israëls jeugd was in Egypte, of in de tijd van de Richteren, toen werden zij benauwd, en meer of minder van toen aan altijd. De Evangeliekerk is van dat zij begon te bestaan, dikwijls benauwd geworden, getuige de vervolgingen, waaronder de eerste kerk gezucht heeft, vers 3. Ploegers hebben op man rug geploegd.
Wij lazen in Psalm 125:3 van de scepter, of de roede, van de goddelozen op het lot van de rechtvaardigen, waar wij eerder verwachtten dat de ploeg het voor hen aftekenen zou, hier

lezen wij van de ploeg van de goddelozen op de rug van de rechtvaardigen, waar wij eerder de roede verwacht zouden hebben. Maar men kan zeggen dat de metaforen zich hier kruisen, doch de zin, de betekenis van beide is gelijk en maar al te duidelijk, dat de vijanden van Gods volk hen altijd wreed behandeld hebben. Zij scheuren hen, zoals de landman de grond scheurt met zijn ploegschaar, om hen in stukken te scheuren en alles uit hen te halen wat zij kunnen, en aldus de heiligen des Allerhoogsten uit te putten, Daniel 7:25, zoals de grond uitgeput is, die lang bebouwd werd, zodat er gelijk wij zeggen het hart uit is.
Als God hun toeliet aldus te ploegen, dan bedoelde Hij het tot welzijn van zijn volk opdat hun braakland aldus omgeploegd zijnde, Hij er het zaad van Zijn genade in kon zaaien en er goede vruchten van kon oogsten, evenwel, de vijanden meenden het zo niet, en hun hart dacht het alzo niet, Jesaja 10:7. Zij hebben hun voren lang getogen, wisten nooit te eindigen, niets anders bedoelende dan het algehele verderf van de kerk. Onder de voren, die zij op de rug van Gods volk getogen hebben, verstaan velen de gesel slagen, die zij hun gaven. De snijders snijden op mijn rug zo lezen zij het. De heiligen hebben dikwijls geselen geproefd, (waarschijnlijk was dit ook het lot van de gevangenen in Babel) en bespottingen, Hebreeën 11:36, want wij lezen van de gesel van de tong, en zo is het vervuld in Christus, die Zijn rug gaf degene, die Hem sloeg, Jesaja 50:6. Of het kan zien op de verwoestingen, die zij in de steden Israëls hebben aangericht, om uwentwil zal Sion als een akker geploegd worden, Micha 3:12.

2. Dat de kerk altijd genadiglijk verlost is geworden door haar vriend in de hemel.
A. De plannen van de vijanden werden verijdeld. Zij hebben de kerk benauwd in de hoop haar te verderven, maar zij hebben hun doel niet bereikt, menige storm heeft zij doorstaan, menige schok heeft zij verduurd, en toch is zij nog in wezen, zij hebben niet tegen mij overmocht. Men kan er zich over verwonderen dat het schip het op zee heeft kunnen houden, als het door zoveel stormen heen en weer werd geslingerd en al de golven en baren er over heen zijn gegaan. Christus heeft Zijn kerk op een rots gebouwd, en de poorten van de hel hebben tegen haar niet overmocht, en dat zullen zij ook nimmer.
B. De macht van de vijanden was verbroken, God heeft de touwen van de goddelozen afgehouwen, heeft hun gareel, hun strengen, afgehouwen, en aldus hun ploegen verstoord, heeft hun gesels verbroken, en aldus hun geselen doen ophouden, heeft de banden van de eenheid verbroken, die hen saamverbonden hadden, heeft de banden van de gevangenschap verbroken, waarmee zij Gods volk vasthielden. God heeft velerlei middelen om goddelozen onbekwaam te maken om het kwaad te doen, dat zij voornemens waren te doen aan de kerk, en hun raad te schande te maken. Deze woorden: De Heere, die rechtvaardig is, kunnen betrekking hebben op de benauwdheden, of op de verlossingen van de kerk.
a. De Heere is rechtvaardig, dat Hij toelaat dat Israël benauwd wordt. Het volk van God is altijd bereid geweest te erkennen dat, hoe onrechtvaardig hun vijanden ook waren, God rechtvaardig was in alles dat hun overkomen is, Nehemia 9:33.
b. De Heere is rechtvaardig in niet toe te laten dat Israël ten verderf wordt gebracht, want Hij heeft beloofd het zich tot een volk te bewaren en Hij zal Zijn belofte getrouw nakomen. Hij is rechtvaardig in af te rekenen met hun vervolgers en hun verdrukking te vergelden, 2 Thessalonicenzen 1:6**.**

PSALM 129:5-8

De psalmist had gejuicht in de verijdeling van de vele plannen, die met de list van de hel beraamd waren om de kerk te verwoesten, en nu besluit hij zijn psalm, zoals Deborah haar lied geëindigd heeft: Alzo moeten omkomen al Uw vijanden, o Heere, Richteren 5:31.

1. Er zijn velen, die Sion haten, die Sions God haten, Zijn aanbidding en Zijn aanbidders haten, een afkeer hebben van Godsdienst en Godsdienstige mensen, van beide het verderf zoeken, en doen wat zij kunnen om te beletten dat God een kerk heeft in de wereld.

2. Wij behoren te bidden dat al hun aanslagen tegen de kerk zullen mislukken, dat zij er in beschaamd zullen worden, en met schande achterwaarts gedreven zullen worden als degenen, die hun onderneming niet konden volvoeren. Laat hen beschaamd worden staat gelijk met: zij zullen beschaamd worden. De ingeroepen en voorzegde beschaming wordt verduidelijkt door een gelijkenis. Terwijl Gods volk zal bloeien als de beladen palmboom of de vruchtbare olijfboom, zullen hun vijanden verdorren als gras op de daken. Als mensen zijn zij niet te vrezen, want zij zullen als hooi worden, Jesaja 51:12. Maar dewijl zij vijanden van Sion zijn, zijn zij zo gewis getekend voor het verderf, dat men met evenveel minachting op hen kan wederzien als op het gras op de daken, dat weinig is, en kort, en zuur, en nergens toe nut is.
a. Het vergaat snel, het verdort voordat het tot rijpheid is opgegroeid, daar het geen wortel heeft, en hoe hoger de plaats waar het is, dat misschien deszelfs hoogmoed is, hoe meer het blootgesteld is aan de verschroeiende hitte van de zon, en hoe eerder het bijgevolg zal verdorren. Het verdort eer men het uittrekt, zo lezen sommigen het. De vijanden van Gods kerk verdorren vanzelf, en blijven niet totdat zij door Gods oordelen worden uitgeroeid.
b. Het is voor niemand iets nut, en zo zijn ook zij slechts de onnutte lasten van de aarde, en hun plannen tegen Sion zullen nooit in enig hoofd tot rijpheid komen. En wat zij zich ook voorgespiegeld mogen hebben, zij zullen er evenmin iets door verkrijgen als de landman iets verkrijgt van het gras op zijn dak. Hun oogst zal maar een hoop van het gemaaide zijn in de dag van de ziekte en van de pijnlijke smart, Jesaja 17:11.

3. Geen verstandig man zal God bidden om deze maaiers te zegenen, vers 8. Merk op:
a. Het was een aloud en loffelijk gebruik, om niet alleen vreemdelingen en reizigers te groeten en goeden dag te wensen, maar inzonderheid om voor de arbeiders van de oogst om voorspoed te bidden. Zo heeft Boaz voor zijn maaiers gebeden: "De Heere zij met ulieden". Aldus moeten wij Gods voorzienigheid erkennen, onze welwillendheid betuigen aan onze naasten, hun naarstigheid loven, en het zal door God aangenomen worden als een vrome uitroep als het uit een vroom en oprecht hart komt.
b. Daar Godsdienstige uitdrukkingen heilig zijn, moeten zij nooit gebruikt worden in lichtzinnigheid of als een grapje. Gras maaien op het dak zou een spottende uitdrukking wezen en daarom zullen zij, die eerbied hebben voor de naam Gods er geen gebruik van maken, als een gewone wijze van groeten, want met heilige dingen moet niet gespot worden.
c. Het is gevaarlijk om de vijanden van de kerk onze goede wensen te laten hebben voor hun plannen tegen de kerk. "Indien wij tot hen zeggen: zij gegroet, dan hebben wij gemeenschap aan hun boze werken, 2 Johannes : 11: Als al gezegd is, dat die voorbijgaan niet zeggen: de zegen des Heeren zij bij u, en dat zij hun generlei achting betonen, dan ligt daar nog meer in opgesloten, namelijk dat alle wijze en goede lieden schande over hen zullen roepen, en God zullen bidden om hun plannen op niets te doen uitlopen. "Ik vervloekte zijn woning," Job 5:3.

PSALM 130

1 Een lied Hammaäloth. Uit de diepten roep ik tot U, o HEERE! 2 HEERE! hoor naar mijn stem; laat Uw oren opmerkende zijn op de stem mijner smekingen. 3 Zo Gij, HEERE! de ongerechtigheden gadeslaat; HEERE! wie zal bestaan? 4 Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt. 5 Ik verwacht de HEERE; mijn ziel verwacht, en ik hoop op Zijn Woord. 6 Mijn ziel wacht op de HEERE, meer dan de wachters op de morgen; de wachters op de

morgen. 7 Israël hope op de HEERE; want bij de HEERE is goedertierenheid, en bij Hem is veel verlossing. 8 En Hij zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheden.

Deze psalm handelt niet over tijdelijke belangen, persoonlijke noch openbare, maar heeft uitsluitend betrekking op de belangen van de ziel. Men rangschikt hem onder de zeven boetpsalmen, waarvan soms gebruik werd gemaakt door boetelingen bij hun wederopneming in de kerk. Als wij hem zingen past het ons hem toe te passen op onszelf. De psalmist geeft hier uitdrukking aan:

I. Zijn begeerte tot God, vers 1, 2.
II. Zijn berouw en zijn verootmoediging voor Gods aangezicht, vers 3, 4.
III. Zijn wachten op God, vers 5, 6.
IV. Zijn verwachting van God vers 7, 8. En gelijk in het water het aangezicht is tegen het aangezicht, alzo is het hart van de ene nederige boetvaardige tegen het hart van een andere**.**

PSALM 130:1-4

In deze verzen wordt ons geleerd**:**

1. Om tot God te blijven roepen, in welke toestand wij ons ook bevinden, al is die toestand ook nog zo treurig, vers 1. De beste mensen kunnen soms in de diepten zijn, in grote beproeving en benauwdheid, zich niet weten te keren of te wenden, in de diepten van benauwdheid, en bijna in de diepten van de vertwijfeling, hun moed is gezonken, zij zijn in duisternis, kwijnend, verslagen, ter neergebogen en ontrust. Maar het is ons voorrecht dat wij in de grootste diepten tot God mogen roepen en verhoord kunnen worden. Een gebed kan de hoogten des hemels bereiken, is het niet uit de diepten van de hel, dan toch wel uit de diepten van de grootste benauwdheid, waarin wij kunnen zijn in de wereld, het gebed van Jeremia uit de kerker, van Daniel uit de kuil van de leeuwen, van Jona uit de buik van de vis. Het is ons belang en onze plicht om tot God te roepen, want dat is het beste middel om te voorkomen dat wij al dieper en dieper wegzinken, en om ons "uit de ruisende kuil en het modderig slijk op te halen," Psalm 40:2, 3.

2. Om terwijl wij tot God blijven roepen, ons te verzekeren van een antwoord des vredes van Hem, want dat is het, waar David in het geloof om bidt, vers 2. Heere, hoor naar mijn stem, naar mijn klacht en mijn gebed, en laat Uw oren opmerkende zijn op de stem mijner smekingen.

3. Er wordt ons hier geleerd ons te verootmoedigen voor de gerechtigheid Gods, als zijnde schuldig in Zijn ogen en niet in staat om Hem op duizend onzer overtredingen te antwoorden, vers 3. Zo Gij, Heere, de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, wie zal bestaan? Er is kracht en nadruk in, dat hij God in zo weinige woorden tweemaal Heere noemt, Jah en Adonai, en er spreekt groot ontzag uit voor Gods heerlijke majesteit en vrees voor Zijn toorn. Laat ons hier leren:
a. Onze ongerechtigheden te bekennen, te erkennen dat wij ons voor God niet kunnen rechtvaardigen, ons niet onschuldig kunnen verklaren. Er is in onze ongerechtigheden iets opmerkelijks, iets dat aanleiding geeft tot aanmerkingen.
b. De macht en gerechtigheid van God te erkennen, die van zo'n aard is, dat zo Hij met ons in het gericht zou treden, er geen hoop voor ons zou zijn om te ontkomen. Zijn oog kan in de beste mens genoeg ontdekken, om er een veroordeling op te gronden, en als Hij tegen ons optreedt, dan kunnen wij niet bestaan, maar zullen zeker van voor Zijn aangezicht weggedaan worden. Indien God naar streng recht met ons handelt, dan zijn wij verloren, als Hij onze ongerechtigheden gadeslaat, dan zal Hij bevinden dat zij vele en groot zijn, zeer verzwarend

zijn en zeer tergend, en als Hij dan dienovereenkomstig met ons handelde, dan zou Hij ons alle hoop ontzeggen op Zijn gunst en ons besluiten onder Zijn toorn, en wat zouden wij dan kunnen doen om onszelf te helpen? Wij zouden aan Zijn wrekende hand niet kunnen ontkomen, haar niet kunnen weerstaan, er niet staande onder kunnen blijven.
c. Gods geduld en verdraagzaamheid te bewonderen. Het ware met ons gedaan indien Hij de ongerechtigheden gadesloeg, en Hij weet dit, en daarom verdraagt Hij ons. Het zijn de goedertierenheden des Heeren, dat we niet vernield zijn door Zijn toorn.

4. Er wordt ons geleerd op de vergevende genade van God te vertrouwen, en ons er mee te vertroosten als wij ons onderhevig zien aan Zijn gerechtigheid, vers 4. Hier is:
a. Gods genade ontdekt en er op gepleit door een boetvaardig zondaar. Maar bij U is vergeving. In al ons naderen tot God is het onze onuitsprekelijke troost, dat er bij Hem vergeving is,. want dat is hetgeen wij nodig hebben. Hij heeft zich instaat gesteld om de zonde te kunnen vergeven, Hij heeft zich doen kennen als genadig en barmhartig en de zonde vergevende, Exodus 34:6, 7. Hij heeft beloofd de zonden te vergeven van hen, die berouw hebben en zich bekeren. Nooit heeft iemand, die met Hem handelde, Hem onverzoenlijk bevonden maar wel gemakkelijk te verbinden en snel bereid om genade te betonen. Bij ons is ongerechtigheid, en daarom is het gelukkig voor ons, dal bij Hem vergeving is. Bij U is verzoening, zo lezen het sommigen. Jezus Christus is de grote verzoening, het rantsoen, dat God gevonden heeft, Hij is steeds bij Hem als onze voorspraak, en door Hem hopen wij vergeving te verkrijgen.
b. Onze plicht aangewezen in die ontdekking, en er uit afgeleid, bij U is vergeving, niet opdat men stoutmoedig bij U zij, maar opdat Gij gevreesd wordt, in het algemeen: opdat Gij aangebeden en gediend zult worden door de kinderen van de mensen, die, zondaren zijnde, niet met God zouden kunnen handelen, indien Hij niet een Meester ware, die zeer vele fouten voorbij kan zien. Maar het is ons een aanmoediging om in Zijn dienst te treden, dat wij niet om ieder vergrijp weggezonden zullen worden, ja voor geen enkel, zo wij er slechts berouw van hebben. Zij, die gezondigd hebben, worden hierdoor zeer bijzonder tot bekering geroepen, uitgenodigd om weer te keren tot de vreze Gods, namelijk dat Hij genadig en barmhartig is, en hen na hun berouw aannemen, Joel 2:13, Mattheüs 3:2. Wij moeten inzonderheid heilig ontzag en eerbied hebben voor Gods vergevende genade, Hoséa 3:5. Zij zullen vrezende komen tot de Heere en tot Zijn goedheid, en wij kunnen dan de weldaad verwachten van de vergeving, die bij God is, als wij haar tot het voorwerp maken van onze heilige vreze**.**

PSALM 130:5-8

1. De psalmist verbindt zich hier om op God te vertrouwen en op Hem te wachten vers 5, 6. Merk op:
A. Zijn steunen op God, uitgedrukt in een climax, daar het een lied is van de opgangen, " Ik verwacht de Heere, van Hem verwacht ik hulp en vertroosting, gelovende dat zij zullen komen, en besluitende om ze van niemand anders te verwachten, mijn ziel verwacht, ik verwacht Hem in oprechtheid, en niet slechts in belijdenis. Ik ben een verwachtende, en het is de Heere, die mijn ziel verwacht, de gaven van Zijn genade en de werkingen van zijn macht.
B. De grond van die verwachting, ik hoop op Zijn woord. Wij moeten alleen hopen op hetgeen Hij beloofd heeft in Zijn Woord en niet op de schepselen van onze eigen verbeelding, en wij moeten erop hopen omdat Hij het beloofd heeft, en niet om enigerlei mening omtrent onze eigen verdienste.
C. De mate van dat vertrouwen, meer dan de wachters op de morgen, die:

a. Wel verzekerd zijn dat de morgen komen zal, en zo ben ik er zeker van, dat Hij overeenkomstig Zijn belofte in genade tot mij zal wederkeren, want Gods verbond is vaster dan de ordeningen van dag en nacht, die zullen tot een einde komen, maar dat is eeuwig.
b. Zeer verlangend zijn dat Hij zal komen. Schildwachten, die de wacht houden op de muren, personen, die waken bij kranten, reizigers, die op weg zijn, verlangen naar het aanbreken van de dag, maar nog vuriger verlangt deze Godvruchtige naar de tekenen van Gods gunst en de bezoekingen van Zijn genade, en nog spoediger zal hij zich bewust worden van Zijn eerste verschijningen, dan zij van het aanbreken van de dag. Dr. Hammond leest het aldus: "Mijn ziel spoedt zich tot de Heere van de wachters in de morgen, de wachters in van de morgen, " en geeft er deze zin aan: "Dagelijks begeef ik mij vroeg in de morgen tot U, mijn gebeden tot U opzendende, mijn ziel voor U uitstortende, ten tijde wanneer de priesters het morgenoffer offeren."

2. Hij moedigt al het volk van God aan om evenzo op Hem te steunen en te vertrouwen: Israël hope op de Heere, en wachte op Hem niet slechts het volk als volk in het algemeen maar ieder Godvruchtige, die "zich toenoemt met de naam Israëls," Jesaja 44:5. Laat allen, die zich aan God wijden, zich goedsmoeds op Hem verlaten, vers 7, 8, en dat wel om twee redenen.
A. Omdat wij bij het licht van de natuur ontdekken dat bij Hem goedertierenheid is, dat de God Israëls een genadig God is, dat Hij de Vader van de barmhartigheden is. Bij Hem is goedertierenheid, zij is niet slechts eigen aan Zijn aard, maar zij is Zijn verlustiging, zij is bij Hem in al Zijn werken, in al Zijn raadsbesluiten.
B. Omdat wij bij het licht des Evangelies ontdekken dat bij Hem verlossing is, verlossing door Hem beraamd, om in de volheid des tijds gewerkt te worden, in de beginne was zij verborgen in God.

Zie hier:
a. De aard van deze verlossing: het is verlossing van zonde, van alle zonde, en daarom kan zij geen andere zijn dan de eeuwige verlossing, waarvan Jezus Christus de werker is geworden, want Hij is het, die "Zijn volk zaligmaakt van hun zonden," Mattheüs 1:21, die "hen verlost van alle ongerechtigheid," Titus 2:14, en "de goddeloosheden afwendt van Jakob," Romeinen 11:26. Hij is het die ons verlost beide van de veroordelende en van de heersende macht van de zonde.
b. De rijkdom van deze verlossing, het is veel verlossing, er is een algenoegzame volheid van verdienste en genade in de Verlosser, genoeg voor allen, genoeg voor ieder, genoeg voor mij, zegt de gelovige. In verlossing van zonde is verlossing begrepen van alle ander kwaad, en daarom is het veel verlossing.
c. De personen aan wie het voordeel van deze verlossing toekomt. Hij zal Israël verlossen, het Israël naar de geest, allen die in verbond zijn met God, zoals Israël het geweest is, en die waarlijk Israëlieten zijn, in wie geen bedrog is**.**

PSALM 131

1 Een lied Hammaäloth, van David. O HEERE! mijn hart is niet verheven, en mijn ogen zijn niet hoog; ook heb ik niet gewandeld in dingen mij te groot en te wonderlijk. 2 Zo ik mijn ziel niet heb gezet en stil gehouden, gelijk een gespeend kind bij zijn moeder! Mijn ziel is als een gespeend kind in mij. 3 Israël hope op de HEERE van nu aan tot in der eeuwigheid.

Deze psalm is Davids belijdenis van ootmoed, die hij nederig voor God heeft afgelegd met dankbaarheid aan God, en niet in verwaandheid. Het is waarschijnlijk, dat David (naar de mening, door vele uitleggers geopperd) deze betuiging gedaan heeft in antwoord op de laster van Saul en zijn hovelingen, die David voorstelden als een eerzuchtige, die, onder

voorwendsel van een Goddelijke beschikking, in de hoogmoed zijns harten naar het koninkrijk stond. Maar hij beroept zich op God, dat hij integendeel:

I. Naar niets hoogs of groots gestaan heeft, vers 1.
II. Dat hij zeer gerust en tevreden was in iedere toestand of staat, waarin God hem bracht vers 2, en daarom:
III. Moedigt hij alle Godvruchtigen aan om, evenals hij, op God te vertrouwen, vers 3.
Sommigen hebben het als een bezwaar ingebracht tegen het zingen van Davids psalmen, dat er velen zijn, die niet kunnen zeggen: Mijn hart is niet verheven, enz. Het is waar dat die er zijn, maar wij kunnen de psalm zingen met hetzelfde doel, waarmee wij hem lezen, namelijk om onszelf en elkaar te leren en te vermanen nopens hetgeen wij behoren te zijn, met leedwezen en berouw dat wij er in tekort gekomen zijn, en een ootmoedig gebed tot God, dat Hij ons door Zijn genade zal doen zijn wat wij behoren te zijn**.**

PSALM 131:1-3

Hier zijn twee dingen, die ons tot troost zullen wezen.

I. De bewustheid van onze oprechtheid. Het was Davids blijdschap, dat zijn hart voor hem kon getuigen, dat hij ootmoedig met God had gewandeld, in weerwil van de afkeuring, waaronder hij lag, en de verzoekingen, waaraan hij was blootgesteld.

1. Hij streefde niet naar een hoge staat, en was niet begerig om fortuin te maken in de wereld, indien God het zo beschikt had, zou hij vergenoegd al zijn dagen hebben kunnen doorbrengen, zoals hij ze in het begin heeft doorgebracht, namelijk in de schaapskooien. In drift heeft zijn eigen broeder hem van hoogmoed beschuldigd, 1 Samuel 17:28, maar de beschuldiging was ongegrond en onrechtvaardig. God, die het hart kent, wist:
A. Dat hij geen verwaande dunk had van zichzelf of van zijn eigen verdienste: o Heere, mijn hart is niet verheven. Nederige heiligen kunnen niet zo goed van zichzelf denken als anderen van hen denken, zij zijn niet op hun eigen schaduw verzot, zij verheerlijken hun eigen daden en verrichtingen niet. De liefde Gods heersende in het hart, zal overmatige eigenliefde ten onder houden.
B. Dat hij noch een minachtende, noch een eerzuchtige blik had. " Mijn ogen zijn niet hoog, hetzij om hen, die boven mij zijn met benijdende blikken aan te zien, of om met minachtende blikken neer te zien op hen, die mijn minderen zijn." Waar een trots hart is, zal gewoonlijk ook een trotse blik zijn, Spreuken 6:17, maar de ootmoedige tollenaar zal niet eens zijn ogen opheffen.
C. Dat hij zich niet bezighield met dingen die boven zijn staat waren, dingen, die te hoog voor hem waren. Hij begaf zich niet in studiën die te hoog waren. Hij overdacht Gods Woord maar vermaakte zich niet met spitsvondige bespiegelingen of met twistige samensprekingen noch begeerde hij wijs te zijn boven hetgeen geschreven is.
God en onze plicht te kennen is een geleerdheid, die hoog genoeg voor ons is. Hij hield zich niet bezig met dingen, die te groot voor hem waren, hij volgde zijn ooilammeren, en wierp zich niet op als een staatsman neen, ook niet als een krijgsman, want toen zijn broeders uittogen naar de krijg, bleef hij tehuis om de schapen te hoeden. Het is onze wijsheid, en het zal onze lof zijn, om op onze plaats te blijven, ons niet in te dringen in dingen, die wij niet gezien hebben, ons niet te bemoeien met dingen, die ons niet aangaan. Vorsten en geleerden moeten zich niet oefenen in dingen die te groot, te hoog zijn voor mensen, en zij die in nederiger staat zijn en niet dan geheel gewone bekwaamheden en vermogens bezitten, moeten niet staan naar hetgeen te hoog voor hen is en waarvoor zij niet geschikt zijn. Diegenen zullen de hun toekomende schande moeten dragen, die naar eer staan, welke hun niet toekomt.

2. Hij was tevreden met iedere staat, waarin God hem plaatste, vers 2. Ik heb mijn ziel gezet en stil gehouden gelijk een gespeend kind bij zijn moeder. Gelijk hij niet trots naar het koninkrijk had gestaan, zo heeft hij ook, nadat God het hem gegeven had, zich niet trots gedragen tegenover wie het ook zij, en hij heeft ook geen rusteloze pogingen aangewend om voor de bestemde tijd de troon te bestijgen. Neen hij was nederig als een kind, dat op de leeftijd is om gespeend te worden, even volgzaam en handelbaar, en even ver er vandaan om naar hoge dingen te staan, even volkomen ter beschikking Gods als het kind ter beschikking is van de moeder of de min, even ver van staatsie te voeren, hoewel hij gezalfd was om koning te zijn, of zich te laten voorstaan op zijn toekomstige verheffing, als een lam, dat nog op de arm gedragen wordt.
Onze Heiland heeft ons nederigheid geleerd door deze vergelijking, Mattheüs 18:3, wij moeten "worden als de kinderkens." Hij is even onverschillig geweest voor de rijkdom en de eer van deze wereld als een kind voor de borst, als het er volkomen van gespeend is. "Ik heb mij gelijk gesteld met een gespeend kind, en mij even rustig gehouden," zo leest Dr. Hammond het. Dit geeft te kennen dat ons hart van nature haakt naar werelds goed, zoals een kindeke haakt naar de borst, en er evenzo smaak in heeft, ernaar roept, er mee speelt, er niet buiten kan. Maar een ziel, die door de genade Gods geheiligd is, is ervan gespeend. Gods voorzienigheid doet alsem op de borst, en dat helpt om haar ervan te spenen: Het kind is misschien knorrig en gemelijk terwijl het gespeend wordt, en denkt verloren te zijn als het de borst kwijt is, maar in een dag of twee drie is het de borst vergeten, het leed is voorbij en het schikt zich zeer goed in de nieuwe wijze van voeding, geeft niet langer om melk, maar kan vaste spijze verdragen. Zo zal een begenadigde ziel stil zijn onder het verlies van hetgeen lief en dierbaar was, onder teleurstelling in hetgeen zij gehoopt had, en gerust zijn, wat er ook moge gebeuren, leven, getroost leven, op God en de verbondsgenade als schepselen slechts droge borsten blijken te zijn. Als onze toestand niet naar onze zin is dan moeten wij onze zin in overeenstemming brengen met onze toestand, dan zijn wij gerust en stil voor onszelf en voor allen, die ons omringen, dan is onze ziel stil als een gespeend kind, in ons.

II. Vertrouwen op God, en dit beveelt David aan geheel het Israël Gods, uit ervaring wetende hoe kostelijk en weldadig dit is, vers 3. Israël hope op de Heere, en blijve dit doen, van nu aan tot in eeuwigheid. Hoewel David zelf geduldig en kalm kon wachten op de kroon, die voor hem bestemd was, zou Israël, het volk welks lieveling hij was, misschien pogingen ten zijnen gunste willen aanwenden voordat de tijd er voor gekomen was, daarom tracht hij ook hen tot rust en kalmte te brengen, en zegt hun te hopen op de Heere, en dat zij ter bestemder tijd een gelukkige verandering zullen zien in de staat van zaken. Aldus is het goed dat men hope en stil zij op het heil des Heeren**.**

PSALM 132

1 Een lied Hammaaloth. O HEERE! gedenk aan David, aan al zijn lijden; 2 Dat hij de HEERE gezworen heeft, de Machtige Jakobs gelofte gedaan heeft, zeggende: 3 Zo ik in de tent mijns huizes inga, zo ik op de koets van mijn bed klimme! 4 Zo ik mijn ogen slaap geve, mijn oogleden sluimering; 5 Totdat ik voor de HEERE een plaats gevonden zal hebben, woningen voor de Machtige Jakobs! 6 Ziet, wij hebben van haar gehoord in Efratha; wij hebben haar gevonden in de velden van Jaar. 7 Wij zullen in Zijn woningen ingaan, wij zullen ons neerbuigen voor de voetbank Zijner voeten. 8 Sta op, HEERE! tot Uw rust, Gij en de ark Uwer sterkte! 9 Dat Uw priesters bekleed worden met gerechtigheid, en dat Uw gunstgenoten juichen. 10 Weer het aangezicht Uws Gezalfden niet af, om Davids, Uws knechts wil. 11 De HEERE heeft David de waarheid gezworen, waarvan Hij niet wijken zal, zeggende: Van de vrucht uws buiks zal Ik op uw troon zetten. 12 Indien uw zonen Mijn verbond zullen houden,

en Mijn getuigenissen, die Ik hun leren zal; zo zullen ook hun zonen tot in eeuwigheid op uw troon zitten. 13 Want de HEERE heeft Sion verkoren, Hij heeft het begeerd tot Zijn woonplaats, zeggende: 14 Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want Ik heb ze begeerd. 15 Ik zal haar kost rijkelijk zegenen, haar nooddruftigen zal Ik met brood verzadigen. 16 En haar priesters zal Ik met heil bekleden, en haar gunstgenoten zullen zeer juichen. 17 Daar zal Ik David een hoorn doen uitspruiten; Ik heb voor Mijn Gezalfde een lamp toegericht. 18 Ik zal zijn vijanden met schaamte bekleden; maar op hem zal zijn kroon bloeien.

Het is waarschijnlijk dat deze psalm geschreven werd door Salomo, ons gezongen te worden bij de inwijding van de tempel, die hij gebouwd heeft naar de last, hem door zijn vader gegeven, 1 Kronieken 28:2 en verv. Zijn last volbracht hebbende, bidt hij God om hetgeen hij gedaan had te zegenen.

I. Hij had het huis gebouwd ter eer en tot de dienst van God, en als hij er de ark in brengt, het teken van Gods tegenwoordigheid, wenst hij, dat God zelf zal komen om er bezit van te nemen, vers 8- 10. Met deze woorden eindigde Salomo zijn gebed, 2 Kronieken 6:41, 42.
II. Hij had het gebouwd ingevolge de orders, die hij van zijn vader had ontvangen, en daarom verwijst hij in Zijn pleitgronden om kracht bij te zetten aan zijn gebed naar David.

1. Hij pleit op Davids Godsvrucht, vers 1-7.
2. Hij pleit op Gods belofte aan David, vers 11-18. Het eerste dient tot inleiding van zijn gebed, het laatste volgt als een antwoord er op.

Bij het zingen van deze psalm moeten wij belangstellende zorg koesteren voor de Evangeliekerk, als de tempel Gods, en steunen op Christus, als David onze Koning, in wie de weldadigheden Gods gewisse weldadigheden zijn**.**

PSALM 132:1-10

In deze verzen hebben wij Salomo's gebed tot God om Zijn gunst jegens hem en zijn regering, en dat het bouwen van een huis voor Gods naam Hem welbehaaglijk mocht wezen. Merk op:

I. Waar hij op pleit, op twee dingen.
1. Dat hetgeen hij gedaan had geschied was ingevolge de vrome gelofte, die zijn vader David gedaan had, om een huis te bouwen voor God. Salomo was een wijs man, en toch pleit hij op geen verdienste van zichzelf: "Ik ben niet waardig, dat Gij dit voor mij zult doen, maar, Heere, gedenk aan David, met wie Gij een verbond hebt aangegaan" (zoals Mozes gebeden heeft: Gedenk aan Abraham, de eerste bewaarder van het verbond). "Gedenk aan al zijn lijden, al de rampen en benauwdheden van zijn leven, waar zijn zalving de aanleiding toe was, " of, zijn zorg voor de ark, welk een droefheid het voor hem was, dat de ark slechte in het midden van de gordijnen woonde, 2 Samuel 7:2. Gedenk aan zijn nederigheid en zachtmoedigheid, zo lezen het sommigen, aan al de Godvruchtige liefde, waarmee hij de volgende gelofte gedaan heeft. Het is niet verkeerd om God te vragen te gedenken aan die ons voorgegaan zijn in belijdenis, aan hun beproevingen, hun diensten en hun lijden, aan Gods verbond met hen, aan de ervaring, die zij hebben gehad van Zijn goedheid, aan hun zorg en hun gebeden voor hen, die na hen zouden komen.
Wij kunnen het toepassen op Christus, de Zone Davids, en op al Zijn lijden, "Heere, gedenk aan het verbond, gemaakt met Hem, gedenk aan al Zijn spijsofferen, Psalm 20:4, aan al Zijn lijden." Hij pleit inzonderheid op de plechtige gelofte, ' die David gedaan heeft, zodra hij bevestigd was in de regering en voordat hij nog wel gevestigd was in zijn eigen huis, dat hij een huis voor God zou bouwen.

Merk op:
a. Tegenover wie hij zich verbond. Hij heeft de Heere de Machtige Jakobs, gezworen. Geloften moeten gedaan worden aan God, die partij, belanghebbende, is zowel als getuige. De Heere is de Machtige Jakobs, de God Jakobs, en de Machtige, wiens macht aangewend wordt voor Jakobs bescherming en verlossing. Jakob is zwak, maar de God Jakobs is de Machtige.
b. Waartoe hij zich verbond: om een plaats te vinden voor de Heere, voor de ark, het teken van Zijn tegenwoordigheid. Hij had in de wet herhaaldelijk melding gemaakt gezien van de plaats, die God zou verkiezen om er Zijn naam te stellen, waarheen dan alle stammen zich zouden begeven. Toen hij op de troon was gekomen, was er een zodanige plaats niet. Silo was verlaten, en geen andere plaats was verkoren, en daarom werden de feesten des Heeren niet met de behoorlijke plechtigheid gevierd. "Welnu", zegt David, "ik zal zo'n plaats vinden om de plaats van algemene samenkomst te zijn voor al de stammen Israëls, een plaats ter woning voor de Machtige Jakobs, een plaats voor de ark, waar ruimte zal wezen voor de priesters en het volk, als zij opgaan ter aanbidding des Heeren."
c. Hoe ijverig hij ervoor was. Hij wilde zich niet vestigen in zijn nieuwe huis, hij wilde niet slapen op zijn bed, voor hij die zaak enigszins tot stand had gebracht, vers 3, 4. Er was lang over de zaak gesproken maar er was nog niets gedaan, totdat David, toen hij op een morgen uitging om de openbare zaken te behartigen, een gelofte deed, om nog voor de nacht tot een besluit te komen omtrent deze zaak, en de plaats te bepalen, waar de tent gespannen zou worden ter ontvangst van de ark bij het begin van zijn regering of liever, waar Salomo de tempel zou bouwen, die niet bepaald was voor het laatste gedeelte van zijn regering, toen de pestilentie ophield, die gezonden was als straf voor zijn telling van het volk, 1 Kronieken 22:1. Toen zei David: Dit is het huis des Heeren. En misschien was het bij gelegenheid van dat oordeel, dat hij die gelofte gedaan heeft, vrezende dat een van de redenen, waarom God met hem twistte, zijn traagheid was ten opzichte van deze zaak. Als noodzakelijk werk voor God gedaan moet worden, dan is het goed om ons een taak op te leggen, ons aan een tijdsbepaling te binden, omdat wij altijd neiging hebben om uit te stellen. Het is goed om des morgens ons werk voor de dag te regelen, ons verbindende dat wij het doen zullen eer wij gaan slapen, doch met het voorbehoud van Gods wil: zo de Heere wil en ik leef want wij weten niet wat de dag baren zal. inzonderheid in het grote werk van de bekering tot God moeten wij aldus zorgzaam, aldus ijverig zijn, wij hebben goede reden om te besluiten dat wij van de gerieflijkheden des levens niet zullen genieten, voor wij de grond gelegd hebben voor onze hoop op een beter leven.

2. Dat het ingevolge de verwachtingen was van het volk Israël, vers 6, 7.
a. Het volk vroeg naar de ark, zij klaagden over haar afwezigheid, haar gemis, 1 Samuel 7:2. Zij hebben er van gehoord in Efratha, te Silo, in de stam van Praam, hun werd gezegd, dat zij daar geweest is, maar zij was weg, zij vonden haar ten laatste in de velden van Jaar dat is in de velden van het woud, in Kirjath-Jearim, dat de stad van de wouden betekent. Vandaar heeft geheel Israël haar met grote plechtigheid in het begin van Davids regering gehaald, 1 Kronieken 13:6, zodat Salomo door dat huis te bouwen geheel Israël aan zich verplichtte, zij behoefden nu niet meer uit te gaan om de ark te zoeken, zij wisten nu waar haar te vinden.
b. Zij waren besloten haar te bezoeken. "Laat ons slechts een geschikte plaats hebben, en wij zullen in Zijn woningen ingaan, om Gode daar onze hulde te brengen, wij zullen ons neerbuigen voor de voetbank van Zijn voeten, als onderdanen en smekelingen, hetgeen wij uit gebrek aan zo'n plaats verzuimd hebben te doen in de dagen van Saul, 1 Kronieken 13:3.

II. Waar hij om bidt, vers 8-10.

1. Dat God zich zal verwaardigen, niet alleen om bezit te nemen van deze tempel, die hij gebouwd had, maar er in te wonen. Sta op Heere! tot Uw rust, en laat deze het zijn, Gij, en de ark Uwer sterkte, het onderpand Uwer tegenwoordigheid, Uwer machtige tegenwoordigheid.

2. Dat God aan de dienaren des heiligdoms genade zou geven om hun plicht te doen. Dat Uw priesters bekleed worden met gerechtigheid laat hen zich rechtvaardig betonen, beide in hun bestuur en in hun wandel, en laat beide naar de regel zijn. Gerechtigheid is het schoonste sieraad van een bedienaar van de Godsdienst. Heiligheid voor God en goedheid jegens alle mensen zijn klederen voor Gods dienstknechten, de noodzakelijkheid waarvan door niemand betwist wordt. "Zij zijn Uw priesters, en zullen dus hun betrekking tot U in oneer brengen, indien zij niet met gerechtigheid bekleed zijn.

3. Dat het volk van God het genot mocht hebben van de behoorlijke bediening van de inzettingen onder hen, dat Uw gunstgenoten juichen, zij deden dit toen de ark naar de stad Davids gebracht werd, 2 Samuel 6:15. Zij zullen het doen als de priesters bekleed zijn met gerechtigheid. Een getrouwe bediening van de Godsdienst is de blijdschap van de heiligen, zij is er de oorzaak van, zij bevordert haar, wij zijn medewerkers Uwer blijdschap, 2 Korinthe 1:24.

4. Dat Salomo's eigen gebed bij gelegenheid van de inwijding des tempels Gode welbehaaglijk mocht wezen. "Weer het aangezicht Uws gezalfden niet af, weiger mij niet hetgeen waar Ik om gevraagd heb, zend mij niet beschaamd van U weg.
a. Hij pleit er op, dat hij de gezalfde des Heeren is, en daarop pleit hij als type van Christus de grote gezalfde, die in Zijn tussenbeide treden pleit op Zijn bestemming voor Zijn ambt. Hij is Gods gezalfde, en daarom is het dat de Vader Hem altijd hoort.
b. Dat hij de zoon van David is. "Weer mijn aangezicht niet af, om Davids, Uws knechts, wil." En dit is de pleitgrond van de Christen, "Neem mij aan om Christus wil," (onze David) "in wie Gij een welbehagen hebt." Hij is David wiens naam betekent beminde, en wij zijn aangenomen in de Geliefde. Hij is "Gods dienstknecht, die Hij ondersteunt," Jesaja 42:1. Wij hebben geen eigen verdienste om op te pleiten, maar laat ons om Zijnentwil, in wie een volheid is van verdienste, gunst bij U vinden. Als wij bidden om de voorspoed van de kerk, kunnen wij met grote vrijmoedigheid bidden: laat om Christus wil, die de kerk gekocht heeft met Zijn eigen bloed, beide leraren en gemeente hun plicht doen**.**

PSALM 132:11-18

Dat zijn dierbare beloften, bevestigd door een eed, opdat hun erfgenamen een sterke vertroosting zouden hebben, Hebreeën 6:17, 18. Of wij ze nu nemen als pleitgronden in het gebed, of als antwoorden op het gebed, het komt alles op hetzelfde neer, de gelovigen weten op beiderlei wijzen gebruik te maken van de beloften, met dezelve te spreken tot God, en in dezelve te horen wat God de Heere zal spreken tot hen. Deze beloften hebben betrekking op de bevestiging beide van de kerk en van de staat, beide op de troon en het huis van David, en op de getuigenis Israëls, gevestigd op de berg Sion. De beloften betreffende de berg Sion zijn even toepasselijk op de Evangeliekerk, als die betreffende Davids zaad op Christus, en daarom kunnen wij pleiten op beide, en zijn zij zeer troostrijk voor ons. Hier is:

I. De keuze, die God gedaan heeft, van het huis Davids en van de berg Sion. Beiden waren Gods verordening.
1. God heeft Davids geslacht verkoren om het koninklijk geslacht te zijn, en zijn keuze bevestigd door een eed. De Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen, Hij zal er niet van afgaan. Heeft David de Heere gezworen dat hij Hem een huis zal bouwen? vers 2, de

Heere heeft aan David gezworen, dat Hij hem een huis zal bouwen, want God zal bij niemand van Zijn volk achterblijven in liefde of verzekeringen. De belofte, gedaan aan David, heeft betrekking:
A. Op een lange reeks van koningen, die uit zijn lenden zullen voortkomen en hem zullen opvolgen: Van de vrucht uws buiks zal Ik op uw troon zetten, hetgeen vervuld werd in Salomo, David heeft geleefd om dit met grote voldoening nog te zien, 1 Koningen 1:48. De kroon ging ook voorwaardelijk, bij erfrecht over in zijn geslacht tot in eeuwigheid. Indien uw zonen in de volgende eeuwen Mijn verbond zullen houden en Mijn getuigenissen, die Ik hen leren zal. God zelf neemt het op zich om hen te leren, en Hij deed het, zij hadden Mozes en de profeten, en alles wat Hij verwacht is dat zij zouden houden wat Hij hen geleerd had, er bij zouden blijven, en dan zullen ook hun zonen tot in eeuwigheid op uw troon zitten. Koningen zijn Gode welgevallig als zij zich goed gedragen, en hun opdracht van Hem geldt "quamdiu se bene gesserint, zolang zij zich goed gedragen." In de uitkomst bleek dat zij zich niet goed gedroegen, dat zij Gods verbond niet hielden, en zo ging het erfrecht eindelijk te loor, en is langzamerhand de scepter van Juda geweken.
b. Op een eeuwige opvolger, een Koning, die uit zijn lenden zou voortkomen, van de grootheid van wiens heerschappij en vrede geen einde zal zijn. Petrus past dit toe op Christus, ja hij zegt ons dat David zelf het aldus heeft begrepen, Handelingen 2:30. Hij wist dat God hem met ede gezworen had, dat Hij uit de vrucht van zijn lenden, zoveel het vlees aangaat, de Christus verwekken zou, om op zijn troon te zitten, en in de volheid des tijds heeft Hij het gedaan, heeft Hij Hem de troon Zijns vaders Davids gegeven, Lukas 1:32. Hij heeft aan de voorwaarde van de belofte voldaan, Hij heeft Gods verbond en Zijn getuigenis gehouden, Hij heeft de wil Zijns Vaders gedaan, en daarom zal aan Hem en Zijn geestelijk zaad de belofte vervuld worden, en de kinderen, die God Hem gegeven heeft, alle gelovigen, zullen zitten op Zijn troon tot in eeuwigheid, Openbaring 3:21.

2. God heeft de berg Sion verkoren om de heilige berg te zijn, en Zijn keuze bevestigd doordat Hij er zich in verlustigde, vers 13, 14. "Hij heeft Sion verkoren, Hij heeft het begeerd," Psalm 78:68. Hij verkoos hem tot woning voor Zijn ark, en zei ervan: Dit is Mijn ruste tot in eeuwigheid, niet slechts Mijn woonstede voor een tijd, zoals Silo het geweest is. Sion was de stad Davids, hij verkoos haar om de koninklijke stad te zijn, omdat God haar verkoos om de heilige stad te zijn. God zei: Hier zal Ik wonen, en daarom zei David: Hier zal Ik wonen, want hij bleef bij zijn beginsel: Het is mij goed nabij God te zijn. Sion moet hier beschouwd worden als type van de Evangeliekerk, die de berg Sion geroemd wordt, Hebreeën 12:22, en in haar heeft hetgeen hier van Sion gezegd is de volkomen vervulling. Sion was sedert lang reeds geploegd als een akker, maar de kerk van Christus is het huis des levenden Gods, 1 Timotheüs 3:15, en zij is zijn ruste tot in eeuwigheid, en zal gezegend worden met Zijn tegenwoordigheid al de dagen tot aan de voleinding van de wereld. Gods verlustiging in Zijn kerk, Zijn voortdurende tegenwoordigheid bij Zijn kerk, is de vertroosting en blijdschap van al haar leden.

II. De keurzegeningen, die God voor het huis Davids en de berg Sion heeft weggelegd. Dien God verkiest, zegent Hij.
1. God, de berg Sion verkoren hebbende, belooft Hij die te zegenen:

A. Met de zegeningen van het tegenwoordige leven, want de Godzaligheid heeft daar de belofte van, vers 15. De aarde zal haar gewas geven, waar de Godsdienst opgericht is, daar zal voorraad van brood wezen, en zegenende zal God het zegenen, Psalm 67:7. Hij zal het gewis en overvloedig zegenen. En een kleine voorraad met een overvloedige zegen er op, zal van meer dienst zijn en meer aangenaam dan een grote voorraad zonder die zegen. Gods volk

heeft een bijzondere zegen op geheel gewone genietingen, en die zegen maakt ze uiterst lieflijk. Maar de belofte gaat nog verder: haar nooddruftigen zal Ik met brood verzadigen. Sion heeft haar eigen armen te onderhouden, en er is beloofd dat God voor hen zal zorgen:

a. Door Zijn voorzienigheid zullen ze bewaard worden voor gebrek, zij zullen kost genoeg hebben. Als er schaarste is, zullen de armen er het eerst onder lijden, zodat het een stellig teken van overvloed is als zij genoeg hebben. Sions armen zullen geen gebrek lijden, want God heeft het alle kinderen van Sion ten plicht gesteld, om liefdadig te zijn jegens de armen, naardat zij het vermogen er toe hebben, en de kerk moet er voor zorgen dat zij niet veronachtzaamd worden, Handelingen 6:1.
b. Door Zijn genade zullen zij bewaard worden voor klagen, al hebben zij slechts droog brood, zullen zij toch verzadigd zijn. Sions armen hebben boven alle anderen reden om met weinig in deze wereld tevreden te zijn, omdat voor hen betere dingen bereid zijn. En dit kan geestelijk verstaan worden van de kost, de voorraad, die gemaakt is voor de ziel in het Woord en de inzettingen, God zal die overvloedig zegenen tot voedsel voor de nieuwe mens, en de armen van geest verzadigen met het brood des levens. Wat God voor ons heiligt, daar kunnen en zullen wij mee verzadigd worden.

B. Met de zegeningen van het toekomende leven, de dingen, die tot de Godzaligheid behoren, vers 16, dat een antwoord is op het gebed in vers 9.
a. Er was begeerd dat de priesters bekleed zouden worden met gerechtigheid, hier is beloofd dat God hen zal bekleden met heil) hen niet alleen zal behouden, maar hen en hun bestuur het middel zal doen zijn tot behoudenis van Zijn volk, zij zullen beide zichzelf behouden en degenen, die hen horen, en alzo toevoegen tot de gemeente die zalig zullen worden. Die God met gerechtigheid bekleedt, zal Hij ook met heil bekleden. Wij moeten bidden om gerechtigheid en dan zal God met haar ons ook heil geven.
b. Er was begeerd dat Gods gunstgenoten mochten juichen. God geeft meer dan wij vragen, en als Hij heil geeft, zal Hij overvloedige blijdschap geven.

2. Davids geslacht verkoren hebbende, belooft God ook dat met gepaste zegeningen te zegenen.
a. Met toenemende macht: Daar, in Sion, zal Ik David een hoorn doen uitspruiten, vers 17. De koninklijke waardigheid zal al meer en meer toenemen, voortdurend zal haar luister groter worden. Christus is de hoorn van de zaligheid, een overvloedige, krachtige zaligheid aanduidende, die God verwekt heeft en doen uitspruiten in het huis van Zijn knecht David. David had beloofd zijn macht te zullen gebruiken tot eer van God, de hoornen van de goddelozen te zullen afhouwen, en de hoornen van de rechtvaardigen te zullen verhogen, Psalm 75:11, ter beloning daarvan belooft God hier zijn hoorn te doen uitspruiten, want aan hen, die macht hebben en haar goed gebruiken, zal meer macht gegeven worden.
b. Duurzame eer. Ik heb voor mijn gezalfde een lamp toegericht. Gij doet mijn lamp lichten, Psalm 18:29, die lamp zal gewis helder branden, die God toericht. Een lamp is een opvolger, want als een lamp bijna uit is, kan er een andere aan aangestoken worden, want hierdoor zal aan David geen man ontbreken om voor God te staan. Christus is de lamp en het licht van de wereld.
c. Volkomen overwinning, zijn vijanden, die plannen tegen hem beraamd hebben, zal Ik met schaamte bekleden, als zij hun plannen verijdeld zien. Laat de vijanden van alle goede regeerders verwachten met schaamte bekleed te zullen worden, inzonderheid de vijanden van de Heere Jezus en Zijn regering, die in de grote dag zullen opstaan tot versmaadheden en tot eeuwige afprijzing.

d. Algemene voorspoed. Op hem zal zijn kroon bloeien, zijn regering zal al meer en meer zijn eer zijn. Deze belofte moest haar volkomen vervulling erlangen in Jezus Christus, wiens kroon van de eer en van de macht nooit zal verwelken, de bloemen ervan zullen nooit verdorren. De kroon van aardse vorsten "is niet van geslacht tot geslacht", Spreuken 27:24. Maar Christus' kroon is tot in alle eeuwigheid en de kronen, weggelegd voor Zijn getrouwe onderdanen, zijn onverwelkelijk**.**

PSALM 133

1 Een lied Hammaäloth, van David. Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook samenwonen! 2 Het is, gelijk de kostelijke olie op het hoofd, neerdalende op de baard, de baard van Aaron, die neerdaalt tot op de zoom zijner klederen. 3 Het is gelijk de dauw van Hermon, en die neerdaalt op de bergen van Sion, want de HEERE gebiedt aldaar de zegen en het leven tot in der eeuwigheid.

Deze psalm is een korte lofspraak op de eenheid en broederlijke liefde, die we, als wij de ellende van de onenigheid onder de mensen niet aanzagen, onnodig zouden achten. Maar wij kunnen niet te veel zeggen om de mensen te bewegen om eensgezind en in vrede met elkaar te leven. Sommigen maken de gissing dat David de psalm geschreven heeft toen de stammen tot eenheid waren gekomen, in eensgezindheid samenkwamen om hem koning te maken. Het is een psalm van algemeen gebruik en nut voor alle grotere of kleinere, burgerlijke en kerkelijke verenigingen. Hier is.

I. De leer vastgesteld van het geluk van broederlijke liefde vers 1.
II. De verklaring van die leerstelling door twee beelden of gelijkenissen, vers 2, 3.
III. Het bewijs ervan in een goede reden, die er voor gegeven is, vers 3, en dan wordt het ons overgelaten om de toepassing er van te maken, hetgeen wij moeten doen bij het zingen ervan, onszelf en elkaar opwekkende en aansporende tot heilige liefde. De inhoudsopgave van de psalm in onze Bijbels is kort maar zeer juist: "De weldaad, of het voordeel van de gemeenschap van de heiligen."

Psalm 133:1-3

1. Zie hier wat geprezen en aanbevolen wordt: broeders, die in eensgezindheid samenwonen, niet alleen niet twistende, elkaar niet verslindende, maar zich verlustigende in elkanders genegenheid, en door wederzijdse diensten elkanders welvaren bevorderende. Soms verkiest men als het beste middel om vrede te houden, om broeders ver van elkaar te doen wonen, dat kan ook wezenlijk vijandschap en strijd voorkomen, Genesis 13:9, maar het goede en lieflijke is voor broeders, die samenwonen, en aldus in eenheid te wonen, te wonen alsof zij een waren, zo lezen het sommigen, alsof zij slechts een hart, een ziel, een belang hadden. David had vele zonen bij vele vrouwen, waarschijnlijk heeft hij deze psalm geschreven tot hun onderricht, om hen in liefde aan elkaar te verbinden, en indien zij het gedaan hadden zou veel van het kwaad, dat in zijn gezin ontstond, gelukkig voorkomen zijn. De stammen Israëls hebben gedurende lange tijd afzonderlijke belangen gehad in de tijd van de Richteren, en dit had dikwijls kwade gevolgen, maar nu zij verenigd waren onder een algemeen hoofd, wilde hij hen doen beseffen hoe voordelig dit waarschijnlijk voor hen zijn zou, inzonderheid nu de ark op een bepaalde plaats gevestigd was, en daarmee de algemene verzamelplaats voor hen was aangewezen voor de openbare eredienst, en het middelpunt hunner eenheid. Laat hen dan nu in liefde wonen.

2. Hoe loffelijk en aanbevelenswaardig het is, hoe goed en lieflijk het is Het is goed op zichzelf, in overeenstemming met de wil van God, het is de gelijkvormigheid van de aarde

met de hemel. Het is goed voor ons, voor onze eer en onze behaaglijkheid, het is aangenaam en welbehaaglijk aan God en alle goede mensen, het schenkt voortdurend genot aan hen, die aldus in eensgezindheid leven. Ziet, hoe goed! Wij kunnen het goede en lieflijke er van bevatten noch uitdrukken. Ziet, het is iets zeldzaams, en daarom iets bewonderenswaardigs. Ziet en verwondert u dat er nog zoveel goeds en lieflijks is onder de mensen, zoveel van de hemel op deze aarde. Ziet, het is als iets beminnelijks, dat ons hart aantrekt. Ziet, het is een voorbeeldig iets, dat, waar het is, met een heilige wedijver door ons nagevolgd moet worden.

3. Hoe het lieflijke ervan duidelijk gemaakt wordt.
A. Het is geurig als de heilige zalfolie, die zeer welriekend was gemaakt en tot groot genot van de omstanders haar geuren verspreidde als ze uitgestort werd op het hoofd van Aaron of van de hogepriester, zijn opvolger, en wel zo overvloedig, dat zij van zijn gelaat afdroop op de kraag van zijn kleed, vers 2.
a. Dit was heilige zalf, en zo moet onze broederlijke liefde zijn, met een rein hart toegewijd aan God. Wij moeten liefhebben die uit God geboren zijn, om diens wil, die geboren heeft, 1 Johannes 5:1.
b. Deze zalf bestond uit een mengsel, naar Goddelijk voorschrift samengesteld, God heeft er de bestanddelen en de hoeveelheid van bepaald. Zo wordt de gelovigen geleerd God en elkaar lief te hebben, het is een genade, die Hij in ons werkt.
c. zij was zeer kostbaar, en mocht niet voor gewoon gebruik bereid worden. Zo is heilige liefde in de ogen Gods van grote waardij, en datgene is in waarheid kostbaar en kostelijk hetwelk dit is in de ogen Gods.
d. Zij was aangenaam, beide aan Aaron zelf en aan degenen die om hem heen waren, en aldus is heilige liefde, zij is als olie en reukwerk, die het hart verblijdt. Christus liefde voor de mensheid was een deel van die vreugdeolie, waarmee Hij gezalfd was boven Zijn medegenoten.
e. Aaron en zijn zonen werden niet toegelaten om voor het aangezicht des Heeren te dienen, voor zij met deze zalfolie gezalfd waren, en onze diensten zijn Gode niet welbehaaglijk zonder deze heilige liefde indien wij haar niet hebben, dan zijn wij niets 1 Korinthe 13:1, 2.

B. Het is vruchtdragend, het is nuttig zowel als aangenaam, het is gelijk de dauw, het brengt overvloedige zegeningen mede, zo talrijk als dauwdroppels. Het koelt de verschroeiende hitte af van der mensen hartstochten, zoals de avonddauw de lucht afkoelt en de aarde verkwikt. Het draagt zeer veel bij tot onze vruchtbaarheid in alles wat goed is, het bevochtigt het hart, maakt het week en geschikt om het goede zaad des Woords te ontvangen, zoals in tegenovergestelde zin kwaadheid en ledigheid ons ongeschikt maken om het te ontvangen, 1 Petrus 2:1. Het is gelijk de dauw van Hermon, een gewone berg, want broederlijke liefde is de schoonheid en het voordeel van de burgerlijke maatschappij, en die neerdaalt op de bergen van Sion, een heilige berg, want het draagt zeer veel bij tot de vruchtbaarheid van de Godsdienstige samenleving. Beide Hermon en Sion zullen verdorren zonder deze dauw. Van de dauw wordt gezegd, dat hij "naar geen man wacht, noch mensenkinderen verbeidt," Micha 5:6. En onze liefde tot onze broederen moet niet wachten op de hunne voor ons, dat is tollenaarsliefde, maar moet haar voorkomen, dat is Goddelijke liefde**.**

PSALM 133:3

A. Zij zijn door God gezegend, en dus waarlijk gezegend. Daar waar broeder en samenwonen gebiedt de Heere de zegen, een samengestelde zegen, waarin alle zegeningen begrepen zijn. Het is Gods kroonrecht om de zegen te gebieden, de mensen kunnen slechts om een zegen bidden. Zegeningen overeenkomstig de belofte zijn zegeningen die God gebiedt, want Hij

heeft Zijn verbond in eeuwigheid geboden. Zegeningen, die uitwerking doen, zijn geboden zegeningen, want Hij spreekt en het is er.
B. Zij zijn gezegend tot in eeuwigheid. De zegen, die God gebiedt over hen, die in liefde samenwonen, is leven tot in eeuwigheid, dat is de zegen van de zegeningen. Zij, die wonen in liefde, wonen niet alleen in God, maar wonen reeds in de hemel. Gelijk de volkomenheid van de liefde de zaligheid is van de hemel, zo is de oprechtheid van de liefde het onderpand van die zaligheid. Zij, die in liefde en vrede wonen zullen bevinden dat de God van de liefde en des vredes thans met hen is, en weldra zullen zij voor eeuwig bij Hem zijn in de wereld van eindeloze liefde en vrede. Hoe goed is het dan, en hoe lieflijk!

PSALM 134
1 Een lied Hammaäloth. Ziet, looft de HEERE, alle gij knechten des HEEREN! gij, die allen nacht in het huis des HEEREN staat. 2 Heft uw handen op naar het heiligdom, en looft de HEERE. 3 De HEERE zegene u uit Sion, Hij, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft.

Dit is het laatste van de vijftien liederen van de opgang, en als zij te eniger tijd allen tezamen in de tempeldienst gezongen werden, dan is het zeer gepast tot het slot er van gemaakt, want de bedoeling ervan is de leraren op te wekken om voort te gaan met hun werk in de nacht, als de plechtigheden van de dag voorbij zijn.
Sommigen maken deze psalm tot een dialoog
I. In vers 1. en 2 worden de priesters, of Levieten, die de gehele nacht op waren om de wacht waar te nemen van het huis des Heeren, opgeroepen om de tijd, terwijl zij op wacht waren, niet door te brengen in ijdele gesprekken, maar met handelingen van de Godsvrucht.
II. In het laatste vers bidden zij, die aldus opgeroepen waren om God te loven, voor hem, die er hun toe opgeroepen heeft, hetzij de hogepriester of de overste van de wacht. Of wel: zij, die deze dienst waarnamen, hebben elkaar opgewekt en vermaand en voor elkaar gebeden. Bij het zingen van deze psalm moeten wij beide onszelf opwekken om eer te geven aan God, en onszelf aanmoedigen om op genade en barmhartigheid van Hem te hopen**.**

PSALM 134:1-3 Deze psalm onderricht ons nopens een tweevoudig zegenen.

1. Ons zegenen van God, dat is: goed van Hem spreken, hetgeen ons hier geleerd wordt te doen, vers 1, 2.
a. Het is een oproep tot de Levieten om dit te doen, zij waren naar hun ambt de knechten des Heeren, aangesteld om te dienen in de heilige zaken, zij dienden in het heiligdom en namen de wacht van het huis des Heeren waar, Numeri 3:6 en verv. Sommigen van hen stonden des nachts in het huis des Heeren om de heilige dingen van de tempel te bewaken, opdat deze niet ontwijd zouden worden, en de kostbare dingen van de tempel, opdat zij niet geroofd zouden worden. Toen de ark nog in het midden van de gordijnen woonde, was het nog zoveel te meer nodig om er de wacht over te houden. Zij moesten er ook voor waken dat noch het vuur op het altaar, noch de lampen op de gouden kandelaar uitgingen. Waarschijnlijk was het de gewoonte dat sommige vrome Israëlieten bij hen opbleven, wij lezen van iemand, die "niet week uit de tempel, God dienende nachten dag," Lukas 2:37. Dezen worden nu hier opgeroepen om de Heere te loven. Aldus moeten ze zich wakker houden door zich aan het werk te houden, zo moeten zij de tijd uitkopen voor heilige oefeningen van de Godsvrucht, en hoe kunnen wij onze tijd beter doorbrengen dan in het loven van God? Het zou een zeer voortreffelijke spaarzaamheid zijn om de ledige ogenblikken van onze tijd te gebruiken voor heilige overdenkingen en korte gebeden, en het is voorzeker een redelijke eis om, als wij niets anders te doen hebben, met God te spreken. Zij, die in het huis des Heeren stonden, moesten gedenken waar zij waren, en dat heiligheid en heilig werk deze huize sierlijk is. Laat hen

daarom de Heere loven, laat hen het allen en eenstemmig doen, of ieder voor zich, laat hen dit doende hun handen opheffen, ten teken dat zij hun hart opheffen. "Laat hen hun handen opheffen. in heiligheid," aldus de lezing van Dr. Hammond, of in heiligmaking gelijk het betaamt als zij ze opheffen in het heiligdom, en laat hen gedenken dat, toen hun geboden werd zich te wassen eer zij ingingen om te dienen, hen hiermee geleerd was om in gebed en lofzegging heilige handen op te heffen.

b. Het is een oproep aan ons om het te doen, aan ons, die, als Christenen, onze God tot priesters gemaakt zijn en tot Levieten, Jesaja 66:21. Wij zijn de knechten des Heeren, wij hebben een plaats en een naam in Zijn huis, in Zijn heiligdom, wij staan voor Zijn aangezicht om Hem te dienen, zelfs bij nacht zijn wij onder Zijn oog, hebben wij toegang tot Hem. Laat ons daarom de Heere loven, en wederom: laat ons Hem loven, denken aan en spreken van Zijn heerlijkheid en goedheid, laat ons onze handen opheffen in gebed, in lofzegging, in geloften, laat ons ons werk doen met ijver en opgewektheid en met verheffing van ons hart. Deze vermaning wordt ingeleid met: Zie, een woord om de aandacht op te wekken. Ziet toe als gij voor God staat, en gedraagt u daarnaar.

2. Omtrent Gods zegenen van ons, dat is: aan ons weldoen, en hier wordt ons geleerd om dit te begeren, vers 3. Of het nu de wachters zijn, die hun hoofdman, de Levieten, die de hogepriester of wie anders hun hoofd was, zegenen, waarvoor velen het houden, omdat het in het enkelvoud staat: De Heere zegene u of dat de zegen door een uitgesproken wordt over velen: De Heere zegene u, een ieder van u in het bijzonder, u en u, u die God looft de Heere zegene u, is van geen belang. Wij kunnen er uit leren:
a. Dat wij niets meer behoeven te begeren om ons gelukkig te maken, dan om door de Heere te worden gezegend, want die Hij zegent zijn gezegend.
b. Dat zegeningen uit Sion, geestelijke zegeningen, de zegeningen van het verbond en van gemeenschap met God, de beste zegeningen zijn, die wij het meest moeten begeren.
c. Het is een grote bemoediging voor ons, als wij tot God komen om een zegen, dat Hij het is, die de hemel en de aarde gemaakt heeft, en daarom de zegeningen van beide tot Zijn beschikking heeft, hoge en lage waterwellingen.
d. Wij moeten niet alleen voor onszelf om deze zegeningen vragen, maar ook voor anderen niet alleen: de Heere zegene mij, maar: de Heere zegene u, aldus ons geloof betuigende in de volheid van de Goddelijke zegeningen, dat er genoeg is voor anderen zowel als voor ons, en ook onze welwillendheid voor anderen. Wij moeten bidden voor hen, die ons vermanen. Hoewel "de mindere gezegend wordt door meerdere," Hebreeën 7:7, moet toch voor de meerdere door de mindere worden gebeden**.**

PSALM 135

1 Hallelujah! Prijst de Naam des HEEREN, prijst Hem, gij knechten des HEEREN! 2 Gij, die staat in het huis des HEEREN, in de voorhoven van het huis onzes Gods! 3 Looft de HEERE, want de HEERE is goed; psalmzingt Zijn Naam, want Hij is liefelijk. 4 Want de HEERE heeft Zich Jakob verkoren, Israël tot Zijn eigendom. 5 Want ik weet, dat de HEERE groot is, en dat onze Heere boven alle goden is. 6 Al wat de HEERE behaagt, doet Hij, in de hemelen, en op de aarde, in de zeeen en alle afgronden. 7 Hij doet dampen opklimmen van het einde der aarde; Hij maakt de bliksemen met de regen; Hij brengt de wind uit Zijn schatkameren voort. 8 Die de eerstgeborenen van Egypte sloeg, van de mens af tot het vee toe. 9 Hij zond tekenen en wonderen in het midden van u, o Egypte! tegen Farao en tegen al zijn knechten. 10 Die veel volken sloeg, en machtige koningen doodde; 11 Sihon, de koning der Amorieten, en Og, de koning van Basan, en al de koninkrijken van Kanaän, 12 En Hij gaf hun land ten erve, ten erve aan Zijn volk Israël. 13 O HEERE! Uw Naam is in eeuwigheid; HEERE! Uw

gedachtenis is van geslacht tot geslacht. 14 Want de HEERE zal Zijn volk richten, en het zal Hem berouwen over Zijn knechten. 15 De afgoden der heidenen zijn zilver en goud, een werk van mensenhanden. 16 Zij hebben een mond, maar spreken niet; zij hebben ogen, maar zien niet; 17 Oren hebben zij, maar horen niet; ook is er geen adem in hun mond. 18 Dat die ze maken, hun gelijk worden, en al wie op hen vertrouwt. 19 Gij huis Israëls! looft de HEERE; gij huis Aarons! looft de HEERE. 20 Gij huis van Levi! looft de HEERE; gij die de HEERE vreest! looft de HEERE. 21 Geloofd zij de HEERE uit Sion, Die te Jeruzalem woont. Hallelujah!

Dit is een van de Hallelujah-psalmen, dat is er de titel of het opschrift van, en dat is er het Amen op, zijn alfa en omega.

I. Hij begint met een oproep om God te loven, inzonderheid met een oproep aan de knechten des Heeren om Hem te prijzen zoals in de vorige psalm, vers 1-3.
II. Hij gaat voort met ons stof tot lof aan de hand te doen. God moet geprezen worden**:**

1. Als de God Jakobs vers 4.
2. Als de God van de goden, vers 5.
3. Als de God van de gehele wereld, vers 6, 7.
4. Als een God die vreeslijk is voor de vijanden van Israël vers 8-11.
5. Als een God, die Israël genadig is zowel in hetgeen Hij voor hen gedaan heeft als in hetgeen Hu nog voor hen doen zal, vers 12-14.
6. Als de enig levende God, alle andere goden ijdelheid en een leugen zijnde, vers 15-18.

III. Hij eindigt met nog een vermaning aan alle personen, die God loven, vers 19-21. Bij het zingen van deze psalm moet ons hart, zowel als onze mond, vervuld zijn van de hoge lof van God**.**

PSALM 135:1-4

1. Hier is: de plicht tot welke wij geroepen worden: de Heere te prijzen, Zijn naam te psalmzingen, Hem te loven, en wederom Hem te loven. Wij moeten Hem niet alleen danken voor hetgeen Hij voor ons gedaan heeft, maar Hem loven voor hetgeen Hij is in zichzelf en gedaan heeft voor anderen, alle gelegenheden te baat nemen om goed te spreken van God, aan Zijn waarheid en Zijn wegen een goed woord te geven.

2. De personen, die geroepen worden om dit te doen: de knechten des Heeren de priesters en Levieten die staan in Zijn huis, en al de vrome Israëlieten, die staan in de voorhoven van Zijn huis, om daar te aanbidden, vers 2. Zij hebben de meeste reden om God te loven, die toegelaten zijn tot de voorrechten van Zijn huis, en zij zien er de meeste reden voor, die daar Zijn schoonheid aanschouwen en van Zijn milddadigheid genieten, van hen wordt het verwacht, want daartoe zijn zij in hun ambt. Wie zal Hem loven, als zij het niet doen?

3. De redenen, waarom wij God moeten loven.
a. Omdat Hij, die wij moeten loven, goed is, en goedheid is hetgeen, waar iedereen goed van zal spreken. Hij is goed voor allen, en daar moeten wij Hem de lof voor geven, Zijn goedheid is Zijn heerlijkheid, en wij moeten er melding van maken tot Zijn eer.
b. Omdat het werk zichzelf beloont: Psalmzingt Zijn naam, want Hij is lieflijk. Het wordt het beste gedaan met een blij gemoed, en wij zullen het genoegen smaken van onze plicht gedaan te hebben. Het is een hemel op aarde om God te loven, en het genot daarvan moet ons volkomen de smaak benemen voor de genietingen van de zonde.

c. Vanwege de bijzondere voorrechten van Gods volk, vers 4. De Heere heeft zich Jakob verkoren, en daarom is Jakob gehouden en verplicht om Hem te loven, want God heeft zich een volk verkoren, opdat zij Hem tot "een naam en lof zullen zijn," Jeremia 13:11, en daarom heeft Jakob overvloedige reden tot lof, aldus geëerd en onderscheiden zijnde. Israël is boven ieder ander volk Gods bijzonder eigendom, Exodus 19:5, Zijn "segullah," een volk, dat Hij zich toegeëigend heeft, waarin Hij een welbehagen heeft, het is kostelijk in Zijn ogen en verheerlijkt. Indien het zaad Jakobs Hem om deze onderscheidende, verbazingwekkende gunst niet looft, dan is het het onwaardigste, ondankbaarste volk onder de zon**.**

PSALM 135:5-14

De psalmist had ons de goedheid van God voorgesteld als gepaste stof voor onze blijmoedige lof, hier stelt hij ons de grootheid van God voor als een gepaste reden voor onze eerbiedige lofzeggingen, en daarover weidt hij het meest uit, omdat wij hier het minst aan denken.

I. Hij stelt de leer vast van Gods grootheid vers 5. De Heere is groot, in waarheid groot, die geen perk kent aan tijd noch plaats. Hij verklaart dit met volle verzekerdheid: "ik weet dat Hij dit is, weet het niet slechts door de blijken en bewijzen ervan waar te nemen, maar door geloof in de openbaring ervan. Ik weet het, ik ben er zeker van, ik weet het door mijn eigen ervaring van de Goddelijke grootheid, werkende in mijn ziel." Hij verklaart het met een heilige uittarting van alle voorgewende goden, al zouden zij zich ook tegen Hem verbinden, Hij is niet slechts boven een god, deze of die god, maar boven alle goden, oneindig ver boven hen, tussen Hem en hen is geen vergelijking te maken.

II. Hij bewijst dat Hij een groot God is door de grootheid van Zijn macht.

1. Hij heeft een volstrekte macht en kan doen wat Hij wil. Al wat de Heere behaagde, deed Hij, vers 6. en niemand kon Hem in bedwang houden of tot Hem zeggen: Wat doet Gij. Hij doet wat Hem behaagt omdat het Hem behaagt, en geeft geen rekenschap van Zijn daden.
2. Hij heeft een almachtige kracht en kan doen wat Hij wil, als Hij wil werken, kan niemand Hem hinderen.
3. Deze volstrekte almacht, dit alvermogen is van algemene uitgestrektheid, Hij doet wat Hem behaagt in de hemelen en op de aarde, in de zeeen en alle afgronden, die op de bodem van de zee of in de ingewanden van de aarde zijn. De goden van de heidenen kunnen niets doen, maar onze God kan alles doen en doet alles.

III. Hij geeft voorbeelden van Zijn grote macht.

1. In het rijk van de natuur, vers 7.

a. Al de krachten van de natuur bewijzen de grootheid van de God van de natuur, aan wie zij ontleend zijn en van wie zij afhankelijk zijn. De keten van natuurlijke oorzaken was niet slechts door Hem in de beginne geformeerd, maar wordt nog door Hem bewaard. Het is door Zijn macht dat de dampen uit de aarde opstijgen, het is de hitte van de zon, die ze doet opgaan, maar die kracht heeft zij van God, en daarom wordt er op gewezen als een voorbeeld van de heerlijkheid Gods, dat niets voor de hitte van de zon verborgen is, Psalm 19:7. Hij doet de dampen opklimmen niet alleen zo nder daarbij door ons geholpen te worden, maar zonder door ons gezien te worden van de einden van de aarde dat is: van de zeeën, door welke de aarde omringd is.

b. Hij is het, die uit deze dempen die alzo opgeklommen zijn, de regen formeert zodat de aarde niets verliest door de dampen die er uit opgegaan zijn, want zij keren met voordeel terug in vruchtbaar makende regenbuien.

c. Uit diezelfde dampen (zodanig is Zijn wondervolle macht) maakt Hij de bliksemen voor de regen, vers 7, door hen opent Hij de flessen van de hemel en schudt de wolken, opdat zij de

aarde bewateren. Hier zijn door de Goddelijke almacht vuur en water volkomen met elkaar verzoend. Zij komen tezamen, en toch blust het water het vuur niet uit, en het vuur lekt het water niet op, zoals het vuur van de hemel dat gedaan heeft, toen God het zo wilde, 1 Koningen 18:38.
d. Tot een ander doeleinde worden diezelfde uitwasemingen veranderd in winden, die blazen waarheen zij willen, van welk punt van het kompas zij willen, en het is er zo ver vandaan, dat wij ze besturen, dat wij niet eens weten vanwaar zij komen en waar zij heengaan, maar God brengt de wind uit Zijn schatkameren voort met evenveel nauwkeurigheid en plan als een voorzichtig vorst last geeft om geld uit zijn schatkist uit te geven.

2. In het rijk van de mensen, en hier maakt hij melding van de grote dingen, die God voormaals voor Zijn volk Israël gedaan heeft die blijken waren van Gods grootheid zowel als van Zijn goedheid, en bevestigingen van de waarheid van de Schriften van het Oude Testament, die begonnen geschreven te worden door Mozes, de persoon, die gebruikt werd om deze wonderen te werken. Let op Gods soevereine heerschappij en onweerstaanbare macht:
a. In Zijn uitvoeren van Israël uit Egypte, Farao vernederende door vele plagen waardoor Hij hem noodzaakte hen te laten trekken. Deze plagen worden tekenen en wonderen genoemd, omdat zij niet naar de gewone loop van de voorzienigheid kwamen, maar in ieder ervan iets wonderbaarlijke was. Zij werden gezonden tegen Farao en al zijn knechten, zijn onderdanen, maar de Israëlieten, die God riep om Zijn knechten, Zijn zonen Zijn eerstgeborenen, Zijn vrijgeborenen te zijn waren ervan vrijgesteld, en geen plaag heeft hun woning genaderd. De dood van de eerstgeborenen, beide van mensen en vee was de zwaarste van al de plagen, en die, door welke het doel bereikt werd.
b. In de vernietiging van de koninkrijken van Kanaän voor hun aangezicht. vers 10. Zij, die het land in bezit hadden, dat voor Israël bestemd was, hadden alles in hun voordeel om zich in het bezit ervan te kunnen handhaven: zij waren talrijk en krijgshaftig, saamverbonden tegen Israël, het waren grote volken. Maar als een groot volk een zwak en lafhartig vorst heeft, dan is het aan gevaar blootgesteld. Deze grote volken hadden echter machtige koningen en toch werden zij allen geslagen en gedood, Sihon en Og, en al de koninkrijken van Kanaän, vers 10, 11. Geen macht van hel of aarde kan de vervulling van Gods belofte verhinderen, als de tijd, de bestemde tijd ervoor gekomen is.
c. In hen te vestigen in het land van de belofte. Hij, die koninkrijken geeft aan wie het Hem behaagt ze te geven heeft Kanaän ten erfdeel gegeven aan Zijn volk Israël. Het kwam door erfrecht tot hen, want hun voorouders hadden er de belofte van, hoewel niet het bezit, en het ging als een erfdeel op hun nakomelingen over. Dit is lang tevoren geschied, maar God wordt er nu voor geloofd, en wel met goede reden, want de kinderen genoten er nu het voordeel van.

IV. Hij juicht in de bestendigheid van Gods heerlijkheid en genade.
1. Van Zijn heerlijkheid. O Heere, Uw naam is in eeuwigheid. Gods openbaringen van zichzelf aan Zijn volk hebben eeuwige vruchten en gevolgen. Al "wat God doet, zal in eeuwigheid zijn," Prediker 3:14. Zijn naam is in eeuwigheid in de gestadige en eeuwige lof van Zijn volk, Zijn gedachtenis is tot nu toe bewaard gebleven, en zal van geslacht tot geslacht in Zijn kerk bewaard blijven. Dit schijnt te verwijzen naar Exodus 3:15, waar, als God zich de God noemt van Abraham, Izak en Jakob Hij er bij voegt: Dit is Mijn naam eeuwiglijk en dat is Mijn gedachtenis van geslacht tot geslacht. God is altijd dezelfde voor Zijn kerk en zal dit altijd zijn, een genadig getrouw en wonderdoend God, en Zijn kerk is en zal altijd dezelfde zijn voor Hem: een dankbaar, Hem lovend volk, en aldus is Zijn naam tot in eeuwigheid.

2. Van Zijn genade. Hij zal vriendelijk wezen voor Zijn volk.
a. Hij zal hun zaak voorstaan tegen anderen, die met hen twisten, Hij zal Zijn volk richten, richten voor hen, niet toelaten dat zij ter neergeworpen worden.
b. Hij zelf zal niet eeuwiglijk met hen twisten, maar het zal Hem over Zijn knechten berouwen, Hij zal door hen verbeden worden, Hij zal in genade tot hen wederkeren, en er zich in verlustigen om hun goed te doen. Dit vers is genomen uit het lied van Mozes, Deuteronomium 32:36**.**

PSALM 135:15-21

Het doel van deze verzen is**:**

1. Het volk van God te wapenen tegen afgoderij, door hun te tonen wat soort van goden het waren, die de heidenen aanbaden, zoals wij dit tevoren hadden in Psalm 115:4 en verv.
a. Het waren goden van hun eigen maaksel, dit zijnde, konden zij geen macht hebben dan die hun makers hun gaven, welke macht konden hun makers dan van hen ontvangen? De beelden waren het werk van mensenhanden, en de godheden, die, naar men onderstelde, hen inlichtten, waren even zeer de schepselen van der mensen verbeelding.
b. Zij hadden de gestalte van dieren maar waren niet tot de minste daad of handeling instaat, ja zelfs niet van het dierlijk leven. Zij konden noch zien, noch horen, noch spreken, ja niet eens ademen, hen dus met ogen en oren, met een mond en met neusgaten te maken was zo'n bespotting, dat men er zich over moet verbazen hoe redelijke wezens zich zo konden laten bedriegen, dat zij van zulke voorgewende godheden iets goeds konden verwachten.
c. Hun aanbidders waren dus even stompzinnig als zij beide die hen gemaakt hebben om aangebeden te worden, en die op hen vertrouwden als zij gemaakt waren, waren even zinneloos, vers 18. Die hen maken zijn hun gelijk. Het aanbidden van zulke goden, die het voorwerp waren van de zinnen, en toch geen zinnen, geen zintuigen hadden, maakte de aanbidders zinnelijk en zinneloos. Laat de aanbidding van een God, die een Geest is, ons geestelijk en verstandig maken.

2. Om het volk van God tot ware vroomheid op te wekken in de aanbidding van de ware God, vers 19-21. Hoe ellendiger de toestand is van heidense volken, die afgoden aanbidden, hoe meer wij verplicht zijn om God te danken, dat wij beter weten. Laat ons daarom ons tot daden van Godsvrucht begeven, ons daarmee bezighouden. Looft de Heere, wederom en nogmaals: Looft de Heere. In de parallelplaats Psalm 115:9-11 wordt bij wijze van gevolgtrekking uit de machteloosheid van de afgoden op de plicht gewezen om op de Heere te vertrouwen, hier om Hem te loven, door ons vertrouwen te stellen op God geven wij Hem eer, en aan hen, die op God vertrouwen, zal geen stof ontbreken om Hem te danken en te loven. Alle personen, die God kennen, worden hier opgeroepen om Hem te loven: het huis Israëls, het volk in het algemeen, het huis Aärons en het huis van Levi, de knechten des Heeren, die Hem dienen in het heiligdom. en alle anderen, die de Heere vreesden, al waren zij niet van het huis Israëls. Laat God van allen eer ontvangen: geloofd zij de Heere. De schatting des lofs komt uit Sion, alle Gods werken loven Hem, maar Zijn heiligen zegenen Hem, en zij behoeven niet ver te gaan om hun schatting te betalen, want Hij woont te Jeruzalem, in Zijn kerk, waarvan zij leden zijn, zodat Hij altijd nabij hen is om hun schatting en hulde te ontvangen. Zijn neerbuigende goedheid, waardoor Hij onder de mensen op aarde wil wonen eist onze dankbaarheid en onze herhaalde Hallelujah's**.**

PSALM 136

1 Looft de HEERE, want Hij is goed; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid; 2 Looft de God der goden; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 3 Looft de Heere

der heren; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 4 Dien, Die alleen grote wonderen doet; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 5 Dien, die de hemelen met verstand gemaakt heeft; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 6 Dien, Die de aarde op het water uitgespannen heeft; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 7 Dien, Die de grote lichten heeft gemaakt; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 8 De zon tot heerschappij op de dag; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 9 De maan en sterren tot heerschappij in de nacht; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 10 Dien, Die de Egyptenaren geslagen heeft in hun eerstgeborenen; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 11 En heeft Israël uit het midden van hen uitgebracht; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 12 Met een sterke hand, en met een uitgestrekte arm; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 13 Dien, Die de Schelfzee in delen deelde; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 14 En voerde Israël door het midden van dezelve; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 15 Hij heeft Farao met zijn heir gestort in de Schelfzee; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 16 Die Zijn volk door de woestijn geleid heeft; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 17 Die grote koningen geslagen heeft; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 18 En heeft heerlijke koningen gedood; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 19 Sihon, de Amorietischen koning; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 20 En Og, de koning van Basan; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 21 En heeft hun land ten erve gegeven; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 22 Ten erve aan Zijn knecht Israël; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 23 Die aan ons gedacht heeft in onze nederigheid; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 24 En Hij heeft ons onze tegenpartijders ontrukt; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 25 Die allen vlees spijs geeft; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid. 26 Looft de God des hemels; want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid.

Deze psalm heeft hetzelfde doel als de voorgaande maar er is iets zeer bijzonders in de samenstelling ervan, want de laatste helft van ieder vers is hetzelfde en wordt geheel de psalm door herhaald: WANT ZIJN GOEDERTIERENHEID IS IN DER EEUWIGHEID en toch is het geen ijdele herhaling. Men erkent algemeen dat zulke refreinen de schoonheid van een lied zeer verhogen, en er toe bijdragen om het indrukwekkend en aandoenlijk te maken, en geen vers kan ook iets bevatten, dat gewichtiger is, of meer waardig om aldus herhaald te worden dan dit: dat GODS GOEDERTIERENHEID IN DER EEUWIGHEID IS, en dat dit hier zes en twintig maal herhaald wordt geeft te kennen**:**

1. Dat Gods goedertierenheden jegens Zijn volk aldus herhaald en voortgezet zijn van het begin tot het einde, met een voortgang in INFINITUM.

2. Dat wij in iedere bijzondere gunst de goedertierenheid Gods behoren op te merken, moeten zien dat zij nog aanhoudt, dat zij nog dezelfde is, die ze geweest is, en tot in eeuwigheid zijnde, altijd dezelfde zal blijven.

3. Dat de eeuwige duur van Gods goedertierenheid grotelijks tot zijn eer is, datgene is waarin hij roemt, in hoge mate de troost is van de heiligen en hetgeen, waarin zij roemen. Het is dus hetgeen, waarvan ons hart altijd vervuld moet wezen, zeer door getroffen moet zijn, zodat de menigvuldigste herhaling ervan, instede van ons te vervelen, ons te meer moet opwekken, omdat het tot in eeuwigheid het onderwerp zal zijn van onze lof. Deze hoogst voortreffelijke volzin, dat Gods goedertierenheid in der eeuwigheid is, wordt groot gemaakt boven al de waarheden betreffende God, niet alleen door de herhaling ervan hier, maar door de zeer merkbare tekenen van Gods welbehagen in het zingen ervan, beide in Salomo's tijd, toen, als zij deze woorden zongen: DAT ZIJN WELDADIGHEID IS TOT IN EEUWIGHEID het huis met een

wolk vervuld werd, 2 Kronieken 5:i3, en in Josafats tijd, toen God hun, als zij deze woorden zongen, de overwinning gaf, 2 Kronieken 20:21, 22, weshalve wij zeer gaarne moeten zingen: "Want Zijn gunst, alom verspreid, zal bestaan in eeuwigheid." Wij moeten God loven:

I. Als groot en goed in zichzelf, vers 1-3.
II. Als de Schepper van de wereld, vers 5-9.
III. Als Israëls God en Verlosser, vers 10-22.
IV. Als onze Verlosser, vers 23, 24.
V. Als de grote weldoener van geheel de schepping, en God boven allen te prijzen in der eeuwigheid, vers 25, 16**.**

PSALM 136:1-9

De plicht, tot welke wij hier telkens en nogmaals geroepen worden is: om Gode altijd een offerande des lofs op te offeren, niet de vruchten van onze grond of van ons vee, maar de vrucht van de lippen, die Zijn naam belijden, Hebreeën 13:15. Wij worden nooit zo ernstig en dringend opgeroepen om te bidden en ons te bekeren als om dankzegging te doen, want het is de wil van God, dat wij het overvloedigst zijn in de lieflijkste en aangenaamste oefeningen van de Godsvrucht, in datgene, hetwelk het werk des hemels is. Merk hier nu op**:**

1. Wie wij moeten loven, Hem, van wie wij alle goed ontvangen, de Heere, Jehovah Israëls God, vers 1, de God van de goden, de God, die engelen aanbidden, van wie magistraten hun macht ontvangen, en door wie alle voorgewende godheden overwonnen zijn en zullen worden, vers 2, de Heere van de heren de soeverein van alle soevereinen, de steun van allen die steunen, vers 3. In al onze aanbidding moeten wij het oog hebben op Gods uitnemendheid, als alles overtreffende, op Zijn macht en heerschappij als onbetwistbaar en oppermachtig.

2. Waar wij Hem voor moeten loven: niet zoals de Farizeeër, die alle lof en dankzegging deed eindigen in zijn eigen lof: O God, ik dank U dat ik zo en zo ben, maar ze uitsluitend richtende tot Gods eer.
A. Wij moeten God loven voor Zijn goedheid en genade, vers 1. Looft de Heere, niet alleen omdat Hij goed doet, maar omdat Hij goed is, al de stromen moeten nagegaan worden tot aan de bron, niet alleen omdat Hij barmhartig is jegens ons, maar omdat Zijn goedertierenheid in der eeuwigheid is, en uitgestrekt zal worden tot hen die na ons komen. Wij moeten God loven niet alleen voor de goedertierenheid, die ons thans bewezen wordt op aarde, maar voor die welke tot in eeuwigheid zal zijn in de heerlijkheid en blijdschap des hemels.
B. Wij moeten God loven voor de blijken van Zijn macht en wijsheid. In het algemeen vers 4. Hij alleen doet grote wonderen. Het bedenken is wonderbaar, daar het plan gemaakt is door de oneindige wijsheid, de uitvoering is wonderbaar, daar zij tot stand kwam door de oneindige macht. Hij doet wonderbare dingen, die buiten Hem door niemand gedaan worden en Hij doet ze zonder de hulp en de raad van iemand anders.

Meer in het bijzonder:
a. Hij heeft de hemelen gemaakt en ze uitgebreid en in hen zien wij niet alleen Zijn wijsheid en macht, maar wij smaken Zijn goedertierenheid in hun weldadige invloeden, zolang de hemelen er zijn, zolang is de goedertierenheid Gods in hen, vers 5.
b. Hij heeft de aarde opgeheven uit de wateren, toen Hij het droge tevoorschijn liet komen, opdat zij geschikt zou zijn tot een woonstede voor de mens en ook daarin is Zijn goedertierenheid tot in eeuwigheid, vers 6, want de aarde en al haar voortbrengselen heeft Hij de kinderen van de mensen gegeven.

c. Beide hemel en aarde gemaakt hebbende, heeft Hij in weerwil van de verre afstand, waarop zij van elkaar zijn een gemeenschap tussen hen ingericht door de schepping van zon, maan en sterren, die Hij aan het uitspansel geplaatst heeft om haar licht en haar invloeden op de aarde uit te storten vers 7-9. Deze, namelijk zon en maan, zijn de grote lichten genoemd, omdat zij ons aldus toeschijnen, want anders zijn er, naar de sterrenkundigen ons zeggen, sterren, die de maan in grootte overtreffen, daar de maan echter dichter bij ons is, schijnt zij ons groter toe. Zij worden gezegd heerschappij te voeren, niet alleen omdat zij de jaargetijden regelen of besturen, meer omdat zij nuttig zijn voor de wereld, en weldoeners zijn de beste heersers, Lukas 22:25. Maar het rijk is verdeeld: de zon heerst bij dag, de maan en de sterren heersen bij nacht, (de sterren tenminste) en toch zijn alle onderworpen aan Gods bestuur en beschikking. Deze heersers, die door de heidenen vergood werden, zijn dus de dienaars van de wereld en Gods onderdanen, zon, sta stil, en gij maan**.**

PSALM 136:10-22

De grote dingen, die God voor Israël gedaan heeft, toen Hij het tot een volk heeft geformeerd en Zijn koninkrijk onder hen heeft opgericht, worden hier, evenals dikwijls elders in de psalmen, vermeld als voorbeelden beide van de macht van God en van Zijn bijzondere goedheid jegens Israël. Zie Psalm 135:8 en verv.

1. Hij heeft hen uitgevoerd uit Egypte, vers 10-12. Dat was een goedertierenheid, die lang duurde voor hen, en onze verlossing door Christus, waarvan de bevrijding uit Egypte een type was, is in waarheid een goedertierenheid tot in eeuwigheid, want het is een eeuwige verlossing. Van al de plagen van Egypte wordt alleen de dood van de eerstgeborenen genoemd omdat zij de overwinnende plaag was, door deze heeft Go d, die in al de plagen de Israëlieten van de Egyptenaren onderscheiden heeft, hen eindelijk van hen uitgevoerd, niet door een list, maar met een sterke hand en een uitgestrekte arm, een arm ver uitgestrekt om grote dingen te doen. Evenals deze wonderen van genade de opdracht van Mozes om aan Israël de wet te geven hebben bewezen, zo hebben zij ook Israël onder de verplichting gesteld om aan die wet te gehoorzamen, Exodus 20:2.

2. Hij baande hun een weg door de Schelfzee, die hun bij hun uittocht in de weg stond. Door de macht, die Hij heeft, om de gewone loop van de natuur te beheersen en te leiden, heeft Hij de Schelfzee in twee delen verdeeld tussen welke Hij een weg geopend heeft, en Israël tussen die delen heeft doen doorgaan, nu zij op het punt waren om met Hem in verbond te komen, zie Jeremia 34:18. Hij heeft niet slechts de zee verdeeld, maar aan Zijn volk de moed gegeven om er doorheen te gaan toen zij verdeeld was, hetgeen een voorbeeld was van Gods macht over het hart van de mensen, zoals het verdelen van de zee een voorbeeld was van Zijn macht over de wateren. En om het een wonder te doen zijn van gerechtigheid, zowel als van genade, is diezelfde Schelfzee, die een gebaande weg was voor de Israëlieten, het graf geweest van hun vervolgers. Daar heeft Hij Farao en zijn heir afgeschud.

3. Hij heeft hen door een grote huilende woestijn heengevoerd, vers 16, daar leidde Hij hen en spijzigde Hij hen, hun leger werd geproviandeerd en versterkt door een aanhoudende reeks van wonderen veertig jaren lang. Hoewel zij daar toefden en omwandelden, waren zij er toch niet verdwaald of verloren. En hierin was de goedertierenheid Gods en het voortduren dier goedertierenheid des te meer opmerkelijk, omdat zij Hem dikwijls tot toorn hebben verwekt in de woestijn.

4. Hij heeft koningen geslagen voor hun aangezicht, om plaats voor hen te maken, vers 17, 18, hen niet onttroond en verbannen, maar hen geslagen en gedood, waarin Zijn toorn bleek

tegen hen, maar Zijn goedertierenheid, Zijn nimmer falende goedertierenheid, jegens Israël. En hetgeen dit groot maakte was, dat het grote koningen en beroemde koningen waren, maar God bracht hen even gemakkelijk ten onder alsof zij de zwaksten en geringsten van de mensenkinderen waren geweest. Het waren goddeloze koningen, en daarom heeft hun grootheid en luister hen niet beschermd tegen de gerechtigheid van God. Hoe groter en vermaarder zij waren, hoe meer Gods goedertierenheid jegens Israël uitblonk door zulke koningen aan hen over te geven. Inzonderheid worden Sihon en Og genoemd, omdat zij de eerste twee waren, die aan de andere kant van de Jordaan ten onder waren gebracht, vers 19, 20. Het is goed om in de bijzonderheden van Gods gunst te treden, en ze niet maar zo in het algemeen te beschouwen, en in iedere bijzonderheid te zien en te erkennen, dat Gods goedertierenheid tot in eeuwigheid is.

5. Hij stelde hen in het bezit van een goed land, vers 21, 22. Hij, wiens de aarde is en haar volheid, de wereld, en die daarin wonen, nam land van het ene volk, en gaf het aan een ander volk, naar het Hem behaagde. De ongerechtigheid van de Amorieten was nu volkomen, en daarom werd het hun ontnomen, Israël was Zijn knecht, en hoewel zij tergend waren geweest in de woestijn, had Hij toch dienst van hen op het oog, want hunner was de dienst van God. Gelijk Hij tot de Egyptenaren had gezegd: Laat Mijn volk uitgaan, zo zei Hij tot de Kanaänieten: Laat Mijn volk in, opdat zij Mij dienen. Hierin is Gods goedertierenheid tot in eeuwigheid voor hen, omdat het een beeld was van het hemelse Kanaän, de genade onzes Heeren Jezus Christus ten eeuwigen leven**.**

PSALM 136:23-26

Gods eeuwige goedertierenheid wordt hier geloofd**:**

1. In de verlossing van Zijn kerk, vers 23, 24, in de vele verlossingen, gewerkt voor de Joodse kerk, uit de handen hunner verdrukkers, toen zij in de jaren hunner dienstbaarheid in zeer nare staat waren, heeft God hun gedacht en hun verlossers verwekt, de Richteren en ten laatste David, door wie God hun rust gaf van al hun vijanden. Maar inzonderheid in de grote verlossing van de algemene kerk, waarvan deze verlossingen typen waren, hebben wij grote redenen om te zeggen: Hij heeft aan ons gedacht, aan ons, de kinderen van de mensen, in onze verloren staat, want Zijn goedertierenheid is in eeuwigheid. Hij heeft Zijn Zoon gezonden om ons te verlossen van zonde, dood en hel, en al onze geestelijke vijanden, want Zijn goedertierenheid is in eeuwigheid. Hij is gezonden om ons te verlossen, en niet de engelen, die gezondigd hebben, want Zijn goedertierenheid is in eeuwigheid.

2. In de voorziening, die Hij maakt voor alle schepselen, vers 25. Hij geeft spijze aan alle vlees. Het is een blijk van de goedertierenheid Gods en van Zijn goede voorzienigheid, dat Hij, overal waar Hij leven geeft, ook geschikte en genoegzame spijs geeft, en Hij is een goed huishouder, die in de behoeften van zo'n groot gezin voorziet.

3. In al Zijn heerlijkheid en al Zijn gaven, vers 26. Looft de God des hemels, dit duidt Hem aan als een glorierijk God, en geeft ook te kennen dat wij van de heerlijkheid van Zijn goedertierenheid nota moeten nemen in onze lofzeggingen, "de rijkdom van Zijn heerlijkheid is bekend gemaakt over de vaten der barmhartigheid," Romeinen 9:23. Het duidt Hem ook aan als de grote weldoener, want alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader van de lichten, van de God des hemels afkomende, en wij moeten elke stroom nagaan tot aan de bron, deze en die goedertierenheid kan wellicht voor een wijle duren, maar de goedertierenheid, die in God is, is in der eeuwigheid, is een onuitputtelijke bron**.**

PSALM 137

1 Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij, ook weenden wij, als wij gedachten aan Sion. 2 Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen, die daarin zijn. 3 Als zij, die ons aldaar gevangen hielden, de woorden eens lieds van ons begeerden, en zij, die ons overhoop geworpen hadden, vreugd, zeggende: Zingt ons een van de liederen Sions; 4 Wij zeiden: Hoe zouden wij een lied des HEEREN zingen in een vreemd land? 5 Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelve! 6 Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap! 7 HEERE! gedenk aan de kinderen van Edom, aan de dag van Jeruzalem; die daar zeiden: Ontbloot ze, ontbloot ze, tot haar fondament toe! 8 O dochter van Babel! die verwoest zult worden, welgelukzalig zal hij zijn, die u uw misdaad vergelden zal, die gij aan ons misdaan hebt. 9 Welgelukzalig zal hij zijn, die uw kinderkens grijpen, en aan de steenrots verpletteren zal.

Er zijn verscheidene psalmen, die men denkt geschreven te zijn in de latere dagen van de Joodse kerk, toen de profetie weldra zou ophouden en de canon van het Oude Testament afgesloten zou worden, maar geen ervan draagt zo klaar en duidelijk een late datum als deze, die geschreven werd toen het volk van God gevangen was in Babel, en door hun trotse verdrukkers beschimpt en gehoond werd, het was waarschijnlijk in de laatste dagen van hun gevangenschap, want nu zagen zij de verwoesting van Babel naderen met rasse schreden vers 8, die hun bevrijding zou teweegbrengen. Het is een treurige psalm, een treurzang, en de Septuaginta maakt hem tot een van de klaagliederen van Jeremia en noemt hem als de schrijver ervan.

I. De terneergebogen gevangenen kunnen geen genot vinden vers 1, 2.
II. Zij kunnen hun trotse verdrukkers niet terwille zijn, vers 3, 4.
III. Zij kunnen Jeruzalem niet vergeten, vers 5, 6.
IV. Zij kunnen aan Edom en Babel geen vergiffenis schenken, vers 7-9.
Bij het zingen van deze psalm moeten de aangelegenheden van de kerk in onze gedachten zijn, inzonderheid van dat deel ervan, dat in verdrukking is, de smarten van Gods volk moeten ons ter harte gaan, en wij moeten ons daarbij vertroosten met het vooruitzicht op de verlossing van de kerk en het verderf van de vijanden ter bestemder tijd, maar daarbij zeer zorgvuldig alle persoonlijke vijandschap of wrok uit ons hart verbannen en de zuurdesem van de boosaardigheid niet met onze offeranden vermengen**.**

PSALM 137:1-6

Wij hebben hier de dochter van Sion overdekt door een wolk en wonende bij de dochter van Babel, het volk van God in tranen, maar zaaiende met tranen. Let op, I. De treurige toestand, waarin zij waren met betrekking tot hun zaken en tot hun gemoedsgesteldheid.

1. Zij waren geplaatst aan de rivieren van Babel, in een vreemd land, ver weg van hun eigen land, vanwaar zij als krijgsgevangenen herwaarts waren gevoerd. Het land van Babylon was nu een huis van dienstbaarheid voor dat volk, zoals Egypte dat in het begin voor hen geweest is. Hun overwinnaars legerden hen aan de rivieren met de bedoeling hen daar aan het werk te zetten en te houden op hun galeien, of misschien kozen zij het als de somberste, naargeestigste plaats, en daarom het meest in overeenstemming met hun treurige gemoedsgesteldheid. Indien zij daar huizen moeten bouwen, Jeremia 29:5, dan zal het niet in de steden zijn, de plaatsen van samenkomst, maar aan de rivieren, de plaatsen van eenzaamheid, weer zij hun tranen met de waterstromen konden vermengen. Sommigen van hen vinden we bij de rivier Chebar, Ezechiël 1:3, anderen aan de vloed Ulai, Daniel 8:2.

2. Daar zaten zij neer om zich te verdiepen in hun smart, door aan hun rampen en ellende te denken. Jeremia had hen geleerd om onder dit juk "eenzaam te zitten en stil te zwijgen, en hun mond in het stof te steken," Klaagliederen 3:28, 29. Daar zaten wij, als degenen, die verwachtten er te zullen blijven, en tevreden waren, daar het de wil van God is dat het zo zijn zal.

3. Gedachten aan Sion persten tranen uit hun ogen, en het was geen plotselinge aandrang om te wenen, zoals wij die soms hebben door leed, dat ons onverwacht treft, maar het waren tranen, die door overdenking uit hun ogen vloeiden, daar zaten wij, ook weenden wij, tranen van nadenken. Wij weenden als wij gedachten aan Sion, de heilige berg, waarop de tempel gebouwd was. Hun liefde voor Gods huis verzwolg hun zorg voor hun eigen huizen. Zij gedachten aan Sions vroegere heerlijkheid, en het genot, dat zij smaakten in Sions voorhoven, Klaagliederen 1:7. "Jeruzalem is in de dagen harer ellende en harer veelvuldige ballingschap indachtig aan al haar gewenste dingen, die zij van oude dagen af gehad heeft." Psalm 42:5. Zij gedachten aan Sions tegenwoordige verwoesting, en ‘hadden medeleden met haar gruis", hetgeen een goed teken was, dat Gods tijd om haar genadig te zijn niet verre meer was, Psalm 102:14, 15.

4. Zij legden hun muziekinstrumenten ter zijde, vers 2. Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen.
a. De harpen, die zij tot hun eigen vermaak hadden bespeeld, legden zij weg, beide omdat het hun oordeel was dat zij ze nu niet moesten gebruiken, daar God hen thans riep tot geween en rouwklage, Jesaja 22:12, en omdat hun hart zo treurig was dat zij geen lust hadden om ze te gebruiken. Zij hebben hun harpen medegebracht met de bedoeling ze te gebruiken tot verlichting van hun smart, maar die smart bleek zo groot te zien dat zij er de proef niet van nemen konden, sommige mensen worden door muziek treurig gestemd "die liedekens zingt bij een treurig hart is als edik op salpeter."
b. De harpen, die zij gebruikten bij de aanbidding Gods, de harpen van de Levieten, hebben zij niet weggeworpen, hopende dat zij wel weer de gelegenheid zullen hebben om ze te gebruiken, al konden zij ze ook thans niet gebruiken. God had ander werk voor hen bereid door "hun feesten in rouw en hun liederen in weeklagen te veranderen," Amos 8:1. Alles is schoon op zijn tijd. Zij hebben hun harpen niet in de struiken verscholen, of in de holen van de rotsen, maar ze opgehangen, waar men ze zien kon, opdat het gezicht erop droefheid bij hen zou verwekken om die treurige verandering. Maar misschien hebben zij daar toch verkeerd aan gedaan, want God te loven is nooit ontijdig, het is Zijn wil dat wij zullen dankzeggen in alles. Jesaja 24:15-16.

II. De beledigingen, die hun vijanden hun aandeden, toen zij zich in die treurige tijd stand bevonden, vers 3. Zij hadden hen gevankelijk weggevoerd van hun eigen land, en hen toen in het land hunner gevangenschap beroofd, vers 3, daar zij het weinige, dat zij hadden, van hen wegnamen, maar dit was nog niet genoeg, om hun ellende nog te verzwaren, bespotten zij hen, zij eisten vreugde van ons en een lied.

1. Dit was zeer wreed en onmenselijk, zelfs met een vijand moet men in het ongeluk medelijden hebben, maar hem niet vertreden. Het toont een laaghartig gemoed om hen, die in benauwdheid zijn, te kwellen, door hun hetzij hun vroegere blijdschap of hun tegenwoordige smart voor de voeten te werpen, of diegenen tot vrolijkheid op te wekken, die, naar wij weten, er niet voor gestemd zijn: dit is aan die reeds beproefd zijn nog beproeving toe te voegen.

2. Het was zeer goddeloos. Geen andere liederen konden hun behagen dan de liederen Sions, waarmee God geëerd was geworden, zodat zij in deze eis God zelf smaadden, zoals Belsazar toen hij wijn dronk uit vaten van de tempel. Zij "spotten met hun rustdagen," Klaagliederen 1:7.

III. Het geduld, waarmee zij hun beledigingen verdroegen, vers 4. Zij hadden hun harpen ter zijde gelegd, en wilden ze niet weer ter hand nemen, neen, zelfs niet om zich aangenaam te maken bij hen, in wier macht zij zich bevonden, zij wilden die dwazen niet antwoorden naar hun dwaasheid. Aan goddeloze spotters moet men niet ter wille zijn, geen paarlen voor de zwijnen werpen. David heeft voorzichtig zelfs van het goede gezwegen, terwijl de goddeloze nog tegenover hem was, die, naar hij wist, spotten zou met hetgeen hij zei, er een grap van zou maken, Psalm 39:2, 3. De reden die zij gaven is zacht en vroom. Hoe zouden wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land? Zij zeggen niet: Hoe kunnen wij zingen, als wij in zo diepe smart zijn?" Indien dit alles ware, zij hadden er zich misschien toe kunnen dwingen, maar, het is het lied des Heeren, het is iets heiligs, het behoort tot de tempeldienst, en daarom durven wij het niet zingen in het land van een vreemdeling, onder afgodendienaars. Wij moeten gewone en nog veel minder onheilige vrolijkheid niet dienen met hetgeen Gode toebehoort, die soms geëerd wordt door een Godsdienstig zwijgen zowel als door Godsdienstig spreken.

IV. De genegenheid, die zij voortdurend behielden voor Jeruzalem, de stad hunner plechtigheden, zelfs nu zij in Babel waren. Hoewel hun vijanden hen bespotten, omdat zij zoveel van Jeruzalem spraken, is hun liefde er voor volstrekt niet verminderd, zij kunnen er om uitgelachen worden, maar toch zal die liefde niet uit hen weggelachen worden. vers 5, 6. Merk op

1. Hoe deze Godvruchtige gevangenen voor Jeruzalem gezind zijn.

a. Hun hoofd was er vol van, Jeruzalem was altijd in hun gedachten, zij gedachten aan haar, zij vergaten haar niet, hoewel zij lang afwezig van haar geweest zijn, velen van hen die stad nooit gezien hadden, noch iets van haar wisten anders dan van horen zeggen, en wat zij ervan gelezen hadden in de Schrift, was zij toch in hun handpalmen gegraveerd, en zelfs haar puinhopen waren steeds voor hen, hetgeen een bewijs was van hun geloof in de belofte van haar wederherstelling ter bestemder tijd. Bij hun dagelijkse gebeden openden zij hun vensters naar Jeruzalem, hoe konden zij haar dan vergeten?

b. Hun hart was er vol van, zij verhieven haar boven het hoogste hunner blijdschap, en daarom gedachten zij aan haar en konden haar niet vergeten. Aan wat wij liefhebben denken wij gaarne. Zij, die zich verblijden in God, maken om Zijnentwil Jeruzalem tot hun blijdschap en verheffen haar boven hetgeen hun hoogste blijdschap is, waarin dit ook moge bestaan. Een Godvruchtig man zal het openbare goed, het openbare welzijn, stellen boven ieder particulier goed, ieder persoonlijk belang of genot.

2. Hoe vast zij besloten die liefde steeds te behouden, hetgeen zij uitdrukken door een plechtige verwensing, een inroeping van kwaad over henzelf, indien zij er in faalden. Laat mij voor altijd onbekwaam zijn om te zingen, of om de harp te bespelen, indien ik in zover de Godsdienst van mijn land vergeet dat ik mijn liederen en mijn harpen gebruik om de kinderen van Babel te behagen, of om de goden van Babel te loven. Mijn rechterhand vergete haar kunst, vers 5. (dat de hand van een bekwaam musicus niet kan, of zij moet verdord zijn)" ja mijn tong kleve aan mijn gehemelte, indien ik geen goed woord heb te zeggen voor Jeruzalem waar ik ook ben." Hoewel zij Sions liederen niet durven zingen onder de Babyloniërs, kunnen zij ze toch niet vergeten, maar zodra het tegenwoordige bedwang opgeheven is, zullen zij ze even geredelijk zingen als ooit tevoren, niettegenstaande zij zolang in onbruik geweest zijn.

PSALM 137:7-9
De vrome Joden in Babel hadden zich bedroefd door te denken aan de puinhopen van Jeruzalem, nu verlustigen zij zich hier in het vooruitzicht van het verderf van haar onboetvaardige, onverzoenlijke vijanden, niet in een geest van wraakzucht, maar in heilige ijver voor de heerlijkheid Gods en de eer van Zijn koninkrijk.

1. Met de Edomieten zal gewis afgerekend worden, evenals met al de anderen, die medeplichtig waren aan de verwoesting van Jeruzalem, die er toe aangezet en meegeholpen hebben, "ten kwade geholpen hebben," Zacharia 1:15, en er in gejuicht hebben, die in de dag van Jeruzalem, de dag van haar oordeel, zeiden: 'Ontbloot ze, ontbloot ze, tot haar fundamenten toe." Weg er mede, weg er mede! laat geen steen op de andere blijven." Aldus hebben zij het leger van de Chaldeeën nog meer verwoed gemaakt, dat reeds verwoed genoeg was en er geen aansporing toe nodig had. Aldus hebben zij schande gelegd op Israël, dat nu beschouwd zal worden als een volk, waardig om uitgeroeid te worden, daar toch hun naaste buren hun zo slecht gezind waren. En dat alles was de vrucht van de oude vijandschap van Ezau tegen Jakob, omdat hij het geboorterecht en de zegen verkreeg, en een tak van die nog oudere vijandschap tussen het zaad van de vrouw en het zaad van de slang. Heere, gedenk aan hen, zegt de psalmist, hetgeen een beroepen is op Zijn gerechtigheid tegen hen. Verre zij het van ons, om onszelf te wreken, indien dit ooit in onze macht zou zijn, wij zullen het overlaten aan Hem, die gezegd heeft: Mijn is de wrake. Zij, die zich verblijden over rampen, inzonderheid over de rampen van Jeruzalem, zullen niet ongestraft blijven.
Zij, die in verbintenis zijn met vervolgers van Godvruchtige mensen, hen opwekken en aansporen tot hetgeen zij doen, en er behagen in scheppen, zullen er voorzeker eenmaal ter verantwoording voor worden geroepen, en God zal het tegen hen gedenken.

2. Babel is de voornaamste, en ook zij op haar beurt zal de beker van de zwijmeling hebben te drinken, ja de droesem ervan, vers 8, 9. O dochter van Babel! hoe trots en gerust gij ook zijt, door de Schrift van de waarheid weten wij maar al te goed, dat gij verwoest zult worden, of, zoals Dr. Hammond het leest: gij die de verwoester zijt. De verwoesters zullen verwoest worden, Openbaring 13:10, en misschien is het met betrekking hierop dat de mens van de zonde, het hoofd van het Nieuw Testamentische Babylon, de zoon des verderfs wordt genoemd, 2 Thessalonicenzen 2:3. De verwoesting van Babel voorzien zijnde als een stellige verwoesting: die verwoest zult worden, wordt ervan gesproken:
a. Als een rechtvaardige verwoesting: zij zal in haar eigen munt betaald krijgen. "Gij zult behandeld worden zoals gij ons behandeld hebt, even wreed en barbaars door de verwoesters behandeld worden, zoals gij ons behandeld hebt." Zie Openbaring 18:6. Laat diegenen geen barmhartigheid verwachten, die, toen zij de macht er toe hadden, geen barmhartigheid betoond hebben.
b. Als een algehele verwoesting. Zelfs de kinderkens van Babel zullen, als de stad stormenderhand wordt ingenomen en alles over de kling wordt gejaagd, door de verworden en onbarmhartige overwinnaar verpletterd worden. Als deze kleinen omkomen, zal niemand ontkomen. Zij zijn het zaad van een ander geslacht, zodat, indien zij gedood worden, het verderf niet alleen, zoals dat van Jeruzalem totaal, maar ook finaal zal wezen. Zij is als een molensteen in de zee verzonken, om nooit meer boven te komen. c. Als een verwoesting, die eer zal doen afstralen op de werktuigen ervan.
Welgelukzalig zullen zij wezen, die het doen, want zij volbrengen Gods raad, en daarom noemt Hij Cyrus, die dit gedaan heeft, Zijn knecht, Zijn herder, Zijn gezalfde, Jesaja 44:28, 45:1, en de krijgslieden, die er voor gebruikt werden, Zijn geheiligden, Jesaja 13:3. Zij maken plaats voor de verruiming van Gods Israël, en zalig zijn zij, die daar op enigerlei wijze

dienstbaar aan zijn. De val van het Nieuw- Testamentische Babel zal de triomf zijn van al de heiligen, Openbaring 19:1**.**

PSALM 138

1 Een psalm van David. Ik zal U loven met mijn gehele hart; in de tegenwoordigheid der goden zal ik U psalmzingen. 2 Ik zal mij neerbuigen naar het paleis Uwer heiligheid, en ik zal Uw Naam loven, om Uw goedertierenheid en om Uw waarheid; want Gij hebt vanwege Uw gansen Naam Uw woord groot gemaakt. 3 Ten dage, als ik riep, zo hebt Gij mij verhoord; Gij hebt mij versterkt met kracht in mijn ziel. 4 Alle koningen der aarde zullen U, o HEERE! loven, wanneer zij gehoord zullen hebben de redenen Uws monds. 5 En zij zullen zingen van de wegen des HEEREN, want de heerlijkheid des HEEREN is groot. 6 Want de HEERE is hoog, nochtans ziet Hij de nederige aan, en de verhevene kent Hij van verre. 7 Als ik wandel in het midden der benauwdheid, maakt Gij mij levend; Uw hand strekt Gij uit tegen de toorn mijner vijanden, en Uw rechterhand behoudt mij. 8 De HEERE zal het voor mij voleinden; Uw goedertierenheid, HEERE! is in eeuwigheid; en laat niet varen de werken Uwer handen.

Het blijkt niet wanneer of bij welke gelegenheid David deze psalm geschreven heeft, en het is van geen belang om er een onderzoek naar in te stellen, maar:
I. Hij ziet hier met dankbaarheid terug op de ervaringen, die hij heeft gehad van Gods goedheid jegens hem, vers 1-3.
II. Hij ziet met vertroosting voorwaarts in de hoop**:**
1. Dat anderen, evenals hij zullen voortgaan met God te loven, vers 4, 5.
2. Dat God zal voortgaan met hem goed te doen, vers 6-8.

Bij het zingen van deze psalm moeten wij op gelijke wijze ons toewijden aan de lof en de heerlijkheid Gods, en rusten in Zijn macht en goedheid**.**

PSALM 138:1-5

I. Hoe hij God wilde loven, vergelijk Psalm 111:1.

1. Hij zal Hem loven met oprechtheid en ijver, met mijn hart, met mijn gehele hart, met hetgeen binnen in mij is, en met al wat binnen in mij is, met oprechtheid van bedoeling, en vurigheid van liefde, de inwendige indrukken in overeenstemming zijnde met de uitwendige uitdrukkingen.

2. Met vrijmoedigheid en onverschrokkenheid, in de tegenwoordigheid van de goden zal ik U psalmzingen, in de tegenwoordigheid van de vorsten, de rechters en aanzienlijke personen hetzij die van andere volken, die hem bezochten of die van zijn eigen volk, die hem vergezelden of tot zijn hof behoorden. Zelfs in hun tegenwoordigheid zal hij God niet alleen loven met zijn hart, dat wij in ieder gezelschap doen kunnen door vrome uitroepen, maar indien het nodig is, zal hij Gods lof zingen. God te loven is een werk, waarvoor de grootste en aanzienlijkste mannen zich niet behoeven te schamen het is het werk van engelen, het werk des hemels. In de tegenwoordigheid van de engelen, zo verstaan het sommigen, in de Godsdienstige vergaderingen, waar engelen zeer bijzonder tegenwoordig zijn, 1 Korinthe 10:11.

3. Op de wijze, door God verordineerd: ik zal mij neerbuigen naar Uw heilige tempel, vers 2. Alleen de priesters gingen in de tempel, op het dichtst aanbad het volk slechts naar de tempel, en dat konden zij doen al waren zij op een afstand ervan. Christus is onze tempel, en naar Hem moeten wij zien met het oog des geloofs, als Middelaar tussen ons en God, in al onze lof

van Hem. De hemel is Gods heilige tempel, en daarnaar moeten wij onze ogen opheffen in al ons spreken met God. Onze Vader, die in de hemelen zijt.

II. Waar hij God voor wilde loven.
1. Voor de bron van al zijn genietingen om Uw goedertierenheid, en om Uw waarheid. Om Uw goedheid en Uw belofte, goedertierenheid verborgen in U, en goedertierenheid geopenbaard door U, dat God een genadig God is in zichzelf, en zich verbonden heeft om dit te zijn voor allen, die op Hem vertrouwen. Want Gij hebt Uw woord groot gemaakt, Uw belofte, die waarheid is boven Uw gehele naam. God heeft zich op velerlei wijze aan ons bekend gemaakt in de schepping en in de voorzienigheid, maar het duidelijkst door Zijn woord. De oordelen Zijns monds zijn groot gemaakt zelfs boven die van Zijn hand, en er worden grotere dingen door gedaan. De wonderen van de genade overtreffen de wonderen van de natuur, en wat van God ontdekt is door de openbaring, is veel groter dan hetgeen ontdekt wordt door het verstand. In hetgeen God voor David gedaan heeft kwam Zijn getrouwheid aan Zijn woord schitterender uit en strekte meer tot Zijn eer dan iedere andere van Zijn hoedanigheden. Sommige goede uitleggers verstaan dit van Christus, het essentiële Woord en van Zijn Evangelie, die groot gemaakt zijn boven al de ontdekkingen, die God tevoren van zich gedaan heeft aan de vaderen. Hij, die de wet groot en heerlijk gemaakt heeft, maakt het Evangelie nog boven haar groot.

2. Voor de stromen, die uit deze fontein vloeien, waarin hij zelf had geproefd en gesmaakt, dat de Heere goed is, vers 3. Hij is in verdrukking geweest, en hij gedenkt met dankbaarheid:
A. Aan de lieflijke gemeenschap, die hij toen met God gehad heeft. Hij riep, hij bad, bad vurig, en God verhoorde hem, gaf hem te verstaan dat zijn gebed was aangenomen, en dat hij ter bestemder tijd een antwoord des vredes zou ontvangen. De gemeenschap tussen God en Zijn heiligen wordt onderhouden door Zijn beloften en hun gebeden.
Bb. De lieflijke mededelingen, die hij van God had ontvangen: Gij hebt mij versterkt met kracht in mijn ziel. Dat was het antwoord op zijn gebed, want God geeft meer dan goede woorden, Psalm 20:7.
Merk op:
a. Het was een spoedig antwoord: als ik riep. Zij, die met de hemel handelen door gebed, worden rijk door spoedige antwoorden, "terwijl zij nog spreken zal Hij horen," Jesaja 65:24.
b. Het was een geestelijk antwoord, God gaf hem kracht in zijn ziel, en dat is een wezenlijk en kostelijk antwoord op het gebed des geloofs in dagen van beproeving. Indien God ons kracht geeft in onze ziel om de lasten te dragen, de verzoekingen te weerstaan, en de plichten te vervullen, die een staat van beproeving meebrengt, als Hij ons kracht geeft om door het geloof Hem vast te houden, de vrede te bewaren in ons eigen gemoed en geduldig de uitkomst te verbeiden, dan moeten wij erkennen dat Hij ons geantwoord heeft, en zijn wij gehouden en verplicht om Hem dankbaar te zijn.

III. Welke invloed hij hoopte dat zijn loven van God op anderen zou hebben, vers 4, 5.
1. David was zelf een koning, en daarom hoopte hij dat zijn ervaringen en zijn voorbeeld op koningen de uitwerking zouden hebben, om de Godsdienst te omhelzen en als koningen Godsdienstig worden, dan zullen hun koninkrijken er te beter om varen. Dit kon betrekking hebben op de koningen, die Davids naburen waren zoals Hiram en anderen, zij allen zullen U loven. Als zij David bezochten en als zij na zijn dood het aangezicht zochten van Salomo, (gelijk uitdrukkelijk gezegd wordt, 2 Kronieken 9:23, dat alle koningen van de aarde Salomo’s aangezicht zochten) hebben zij zich geredelijk in de aanbidding van de God Israëls met hem verenigd.

2. Het kan ook nog verder zien, namelijk op de roeping van de heidenen en het onderwijzen van alle volken door het Evangelie van Christus van wie gezegd is dat "alle koningen zich voor Hem zullen neerbuigen," Psalm 72:11. Nu is hier voorzegd:
a. Dat de koningen van de aarde de redenen van Gods mond zullen horen. Allen, die tot David kwamen, zouden ze van hem horen, Psalm 119:46. In de laatste dagen zullen de predikers van het Evangelie in de gehele wereld worden gezonden.
b. Dat zij zullen zingen in de wegen des Heeren vers 5, in de wegen van Zijn voorzienigheid en van Zijn genade over hen, zij zullen zich verblijden in God en Hem eer geven, hoe het Hem ook moge behagen met hen te handelen in de weg van hun plicht en gehoorzaamheid aan Hem. Zij, die wandelen in de wegen des Heeren hebben reden om in die wegen te zingen er in voort te gaan met grote blijmoedigheid, want het zijn wegen van lieflijkheid en het voegt ons er blijmoedig in te zijn, indien wij het zijn, dan is de heerlijkheid des Heeren groot. Het is zeer tot eer van God, dat koningen in Zijn wegen wandelen, en dat allen die erin wandelen erin zingen, en aldus aan de wereld bekendmaken, dat Hij een goede meester is, en dat Zijn werk zijn eigen loon meebrengt**.**

PSALM 138:6-8
David vertroost zich hier met drie dingen.

1. Met de gunst, die God betoont aan Zijn nederig volk, vers 6. Hoewel de Heere hoog is, geen van Zijn schepselen nodig heeft, en door geen hunner bevoordeeld kan worden, ziet Hij toch de nederige aan, ziet Hij de nederigen goedkeurend aan, een welbehagen in hen hebbende, ziet Hij hemel en aarde voorbij om een blik van genade op hen te slaan, Jesaja 57:15, 66:1, en vroeg of laat zal Hij eer op hen leggen, terwijl Hij de verhevenen van verre kent, hen kent, maar hen verstoot en verwerpt, hoe trots zij ook aanspraak maken op Zijn gunst. Dr. Hammond beschouwt dit als de hoofdsom van het Evangelie, dat de koningen van de aarde zullen horen en welkom heten: dat boetvaardige zondaren door God aangenomen zullen worden, maar de onboetvaardigen buitengeworpen zullen worden: getuige het voorbeeld van de Farizeeër en de tollenaar, Lukas 18.

2. De zorg, die God draagt voor Zijn beproefd, verdrukt volk, vers 7. David was een groot en goed man, en toch verwacht hij in het midden van de benauwdheid te wandelen, maar hij bemoedigt zich met de hoop:
a. Dat God hem zal vertroosten. "Als mijn vlees en hart op het punt zijn te bezwijken, zult Gij mij levend maken, mij gerust en blijmoedig maken onder mijn benauwdheid." Er is in Goddelijke vertroostingen genoeg om ons op te wekken, levend te maken, zelfs als wij in het midden van de benauwdheid wandelen, en op het punt zijn om te sterven van vrees.
b. Dat Hij hem zal beschermen, zijn zaak zal voorstaan. Uw rechterhand strekt Gij uit wel niet tegen mijn vijanden om hen te verdoen, maar dan toch tegen de toorn mijner vijanden, om die te weerhouden, er perken aan te stellen.
c. Dat Hij ter bestemder tijd verlossing voor hem zal werken: Uw rechterhand behoudt mij. Gelijk Hij een hand heeft om haar uit te strekken tegen Zijn vijanden, zo heeft Hij ook een hand om Zijn volk te behouden. Christus is de rechterhand des Heeren, die allen zal behouden, die Hem dienen.

3. De verzekering die wij hebben, dat God elk goed werk, dat Hij in en voor Zijn volk begonnen heeft, zal voleindigen, vers 8. De Heere zal het voor mij voleindigen.
A. Hij zal voor mij voleindigen wat het nodigste voor mij is, en Hij weet het best wat het nodigste is. Wij zijn bekommerd en ontrust over vele dingen, die ons niet aangaan maar Hij

weet welke dingen werkelijk van gewicht en belang voor ons zijn, Mattheüs 6:32, en Hij zal ze ten beste voor ons schikken.
B. Hetgeen, waar wij het meest bezorgd over zijn. Ieder Godvruchtige is het meest in zorg over zijn plicht tegenover God en zijn gelukzaligheid in God, dat de plicht getrouw volbracht zal worden en de zaligheid vast verzekerd zal zijn. En indien dat werkelijk de dingen zijn, waar ons hart het meest op gezet is, en waaromtrent wij het meest in zorg zijn, dan is er een goed werk in ons begonnen, en Hij, die het begonnen heeft, zal het voleindigen, daar kunnen wij zeker van zijn, Filipp. 1:6.

Merk op:
a. Welke grond de psalmist heeft voor dit vertrouwen: Uw goedertierenheid, Heere, is in eeuwigheid. Die had hij grotelijks tot het onderwerp gemaakt van zijn lof, Psalm 138:8, en daarom kan hij het nu met te meer verzekerdheid tot het onderwerp maken van zijn hoop. Want als wij aan God de eer geven van Zijn goedertierenheid, dan kunnen wij er voor ons de vertroosting van nemen. Onze hoop, dat wij zullen volharden, moet niet gegrond zijn op onze eigen kracht, want die zal ons begeven, maar op de goedertierenheid van God, want deze zal niet falen. Het is een goede pleitrede: Heere, Uw goedertierenheid is in eeuwigheid, laat mij er een gedenkteken van zijn."
b. Welk gebruik hij maakt van dit vertrouwen, het vervangt zijn gebed niet, maar wekt het op, maakt het vurig en dringend, hij verkeert zijn verwachting in een gebed. Laat niet varen de werken Uwer handen. "Heere, ik ben het werk Uwer handen, mijn ziel is dit, verlaat mij niet, mijn belangen zijn dit, laat Uw zorg er voor niet varen." Welk goeds er in ons is, het is het werk van Gods handen, Hij werkt in ons beide het willen en het volbrengen, als Hij het verlaat zal het falen, maar Zijn heerlijkheid als Jehovah, de volbrengende God, is zozeer gemoeid met de voortgang ervan ten einde toe, dat wij in het geloof kunnen bidden: "Heere, verlaat het niet." Die Hij liefheeft, heeft Hij lief ten einde toe, en Gods werk is volkomen.

PSALM 139

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. HEERE! Gij doorgrondt en kent mij. 2 Gij weet mijn zitten en mijn opstaan; Gij verstaat van verre mijn gedachten. 3 Gij omringt mijn gaan en mijn liggen; en Gij zijt al mijn wegen gewend. 4 Als er nog geen woord op mijn tong is, zie, Heere! Gij weet het alles. 5 Gij bezet mij van achteren en van voren, en Gij zet Uw hand op mij. 6 De kennis is mij te wonderbaar, zij is hoog, ik kan er niet bij. 7 Waar zou ik heengaan voor Uw Geest en waar zou ik heenvlieden voor Uw aangezicht? 8 Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar. 9 Nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee; 10 Ook daar zou Uw hand mij geleiden, en Uw rechterhand zou mij houden. 11 Indien ik zeide: De duisternis zal mij immers bedekken; dan is de nacht een licht om mij. 12 Ook verduistert de duisternis voor U niet; maar de nacht licht als de dag; de duisternis is als het licht. 13 Want Gij bezit mijn nieren; Gij hebt mij in mijner moeders buik bedekt. 14 Ik loof U, omdat ik op een heel vreselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn Uw werken! ook weet het mijn ziel zeer wel. 15 Mijn gebeente was voor U niet verholen, als ik in het verborgene gemaakt ben, en als een borduursel gewrocht ben, in de neerste delen der aarde. 16 Uw ogen hebben mijn ongevormden klomp gezien; en al deze dingen waren in Uw boek geschreven, de dagen als zij geformeerd zouden worden, toen nog geen van die was. 17 Daarom, hoe kostelijk zijn mij, o God, Uw gedachten! hoe machtig veel zijn haar sommen! 18 Zoude ik ze tellen? Harer is meer, dan des zands; word ik wakker, zo ben ik nog bij U. 19 O God! dat Gij de goddeloze ombracht! en gij, mannen des bloeds, wijkt van mij! 20 Die van U schandelijk spreken, en Uw vijanden ijdellijk verheffen. 21 Zou ik niet haten, HEERE! die U haten? en verdriet hebben in

degenen, die tegen U opstaan? 22 Ik haat hen met volkomen haat, tot vijanden zijn zij mij. 23 Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijn gedachten. 24 En zie, of bij mij een schadelijke weg zij; en leid mij op de eeuwigen weg.

Sommigen van de Joodse geleerden houden deze psalm voor de voortreffelijkste van al de psalmen van David, en het is voorzeker een zeer Godvruchtige overdenking van de leer van Gods alwetendheid waarvan ons hart dus bij het zingen van deze Psalm vervuld moet zijn.

I. Deze leerstelling wordt hier ten volle vastgesteld, vers 1-6.
II. Zij wordt bevestigd door twee argumenten.
I. God is alomtegenwoordig, derhalve weet Hij alles, vers 7-12.
II. Hij heeft ons gemaakt, en daarom kent Hij ons vers 13-16.
III. Uit deze leerstelling worden sommige gevolgtrekkingen afgeleid.

1. Het kan ons vervullen van een lieflijke bewondering voor God, vers 17, 18.
2. Van een heilige vrees voor en afschuw van zonde en zondaren, vers 19-22.
3. Van een heilige voldoening in onze eigen oprechtheid, waaromtrent wij ons op God kunnen beroepen, vers 23,24. Deze grote en blijkbare waarheid dat God ons hart en het hart van al de kinderen der mensen kent zou, indien wij er slechts geloof mee mengden, een grote invloed hebben op onze heiligheid en ons getroost en gelukkig doen leven**.**

PSALM 139:1-6

David spreekt hier de grote leerstelling uit, dat de God, met wie wij te doen hebben, ons volkomen kent, en dat al de bewegingen en handelingen, beide van onze inwendige en uitwendige mens, naakt en geopend voor Hem zijn.

1. Hij stelt deze leer in een toespraak tot God. Hij zegt het tot Hem, erkent het voor Hem, en geeft er Hem de eer van. Goddelijke waarheden hebben een even goed aanzien in het gebed als in de prediking, en een veel beter aanzien dan zij hebben in een twistgesprek. Als wij van God tot God spreken, dan zullen wij zeer in zorg zijn om met de uiterste oprechtheid, zowel als met de uiterste eerbied te spreken.

2. Hij stelt dit leerstuk vast bij wijze van toepassing op zichzelf. Het is niet: "Gij kent allen", maar, "Gij kent mij, dat te geloven is voor mij van het grootste belang, en dat te bedenken zal mij het nuttigste wezen." Wij weten deze dingen dan tot ons welzijn, ons nut en voordeel, als wij ze voor onszelf weten, Job 5:27. Als wij erkennen: Heere, alle zielen zijn Uwe," dan moeten wij er bijvoegen: "Mijn ziel is Uwe, Gij, die alle zonde haat, haat mijn zonde, die goed zijt voor allen, goed zijt voor Israël, zijt goed voor mij." Zo ook hier: "Gij doorgrondt en kent mij, kent mij even door en door als wij datgene kennen, hetwelk wij het nauwkeurigst onderzocht hebben." David was een koning, en het hart van koningen is ondoorgrondelijk voor hun onderdanen, Spreuken 25:3, maar dat is het niet voor hun soeverein.

3. Hij treedt in bijzonderheden, Gij kent mij waar ik ook ben, en wat ik ook doe, mij en alles wat mij behoort."
a. "Gij kent mij en al mijn bewegingen, Gij weet mijn zitten om te rusten, en mijn opstaan om aan de arbeid te gaan, in welke gemoedsstemming ik ga zitten, en waarin ik mij opwek om op te staan, waar mijn ziel rust in vindt als haar steun, wat zij bedoelt, en waar zij naar streeft als haar gelukzaligheid en haar einddoel. Gij kent mij als ik tehuis kom, hoe mijn wandel is voor mijn gezin, en als ik uitga, weet Gij op welke boodschap ik uitga." b. "Gij kent al mijn overleggingen, niets is meer verborgen en meer vluchtig dan de gedachte, zij is altijd

onbekend aan anderen, zij blijft dikwijls onopgemerkt voor onszelf, en toch verstaat Gij van verre mijn gedachten. Al zijn mijn gedachten ook nog zo vreemd en ver verwilderd van elkaar, Gij verstaat er de aaneenschakeling van, en kunt haar onderling verband ontdekken, als zoveeln ervan mijn aandacht ontsnappen, dat ik haar onderling verband niet zie." Of, "Gij verstaat ze van verre, zelfs voordat ik ze nog gedacht heb, en lang nadat ik ze gedacht heb en zelf ze vergeten heb." Of, "Gij verstaat ze van verre, van de hoogte des hemels ziet Gij ze in het diepst van het hart," Psalm 33:14.
c. "Gij kent mij en al mijn plannen en ondernemingen, Gij omringt mijn gaan en mijn liggen, " sommigen lezen het: Gij zift of want mijn pad ten einde volkomen te onderscheiden het goed en het kwaad, dat ik doe, zoals wij door ziften of wannen tussen koren en kaf onderscheiden. Al onze daden worden gezift door het oordeel Gods, Psalm 17:3. God neemt kennis van iedere stap, die wij doen en van iedere stap ter zijde. Al onze wegen zijn Hem bekend, vers 3, nauwkeurig bekend, Hij weet naar welke regel wij wandelen, naar welk doel wij heengaan, met welk gezelschap wij wandelen.
d. Gij kent mij in al mijn afzonderingen, Gij kent mijn neerliggen, als ik mij terugtrek van alle gezelschap, en nadenk over hetgeen gedurende de dag is voorgevallen, en ik mij ter ruste begeef, Gij weet wat er in mijn hart is, en met welke gedachten ik mij ter ruste begeef."
e. Gij kent mij, en weet alles wat ik zeg, vers 4. Er is geen woord op mijn tong, geen ijdel woord, geen goed woord, of Gij weet het, weet wat er mee bedoeld is uit welke gedachte het voortkwam, en met welke bedoeling het werd uitgesproken. Er is geen woord op mijn tong, op het punt van uitgesproken te worden, doch dat onderdrukt en teruggehouden werd, of Gij weet het." Heere, als er geen woord op mijn tong is, weet Gij toch alles, zo lezen het sommigen, want voor God zijn gedachten woorden.
f. "Gij kent mij in ieder deel van mij: Gij bezet mij van achteren en van voren, zodat ik, waar ik ook heenga, altijd onder Uw oog ben, en er niet aan kan ontkomen. Gij zet Uw hand op mij, zodat ik U niet kan ontvlieden." Waar wij ons ook bevinden, overal zijn wij onder het oog en de hand van God. Misschien is dit een toespeling op de wijze van doen van een arts, die zijn hand legt op zijn patiënt, om te weten hoe zijn pols klopt. God kent ons, zoals wij niet alleen weten wat wij zien, maar wat wij gevoelen. Al de heiligen zijn in Zijn hand.

4. Hij spreekt er van met bewondering vers 6. De kennis is mij te wonderbaar, zij is hoog a. Gij hebt een kennis van mij, zoals ik haar niet van mijzelf heb, noch kan hebben, ik kan geen kennis nemen van al mijn gedachten, noch zo'n oordeel over mijzelf hebben als Gij het van mij hebt." b. Het is een kennis, die ik niet kan begrijpen en nog veel minder kan beschrijven. Dat Gij alles weet, daar ben ik zeker van, maar hoe, zou ik niet kunnen zeggen." Wij kunnen door geen onderzoek of doorgronding ontdekken, hoe God ons doorgrondt en ontdekt, noch weten hoe wij bekend zijn**.**

PSALM 139:7-16

Het is van groot nut en belang voor ons, om de dingen, waarin wij onderwezen zijn, met zekerheid te weten, opdat wij ze niet alleen geloven, maar ook zeggen kunnen waarom wij ze geloven, en een reden te kunnen geven van de hoop, die in ons is. David is er zeker van dat God hem en al zijn wegen volkomen kent:

I. Omdat hij altijd onder Zijn oog is. Als God alomtegenwoordig is, dan moet Hij ook wel alwetend zijn, maar Hij is alomtegenwoordig: dit onderstelt de oneindigheid en grootheid van Zijn wezen, en daaruit volgt Zijn alomtegenwoordigheid. Hemel en aarde omvatten geheel de schepping, en de Schepper vervult beide, Jeremia 23:24, Hij kent en regeert beide niet slechts, maar Hij vervult beide. Ieder deel van de schepping is onder Gods ingeving en invloed. Ook

dit erkent David hier met toepassing op zichzelf, daar hij zich aldus open en bloot voor God ziet.

1. Geen vlucht kan ons uit Gods tegenwoordigheid brengen. " Waar zou ik heengaan voor Uw Geest, en waar zou ik heenvlieden voor Uw aangezicht, van Uw geestelijke tegenwoordigheid, van Uzelf, die een Geest zijt?" God is een Geest, en daarom is het dwaasheid te denken dat Hij, omdat wij Hem niet zien kunnen, ons niet kan zien. Waar zou ik heenvlieden voor Uw aangezicht? Niet dat hij begeerde van God weg te gaan, neen niets begeerde hij meer dan nabij God te zijn, hij stelt slechts het geval. "Gesteld eens dat ik zo dwaas ware om te denken aan Uw ogen te kunnen ontkomen, dat ik het ontzag voor U zou kunnen afschudden, gesteld eens dat ik er aan zou denken om van mijn gehoorzaamheid aan U af te vallen, of mijn afhankelijkheid van U te ontkennen, en voor mijzelf te willen zorgen, op eigen wieken te willen drijven. Helaas, waar kan ik heengaan?" Een heiden kon zeggen: "quicunque te flexeris, ibi Deum videbis occurentem tibi Waar gij u ook heen wendt, zult gij God zien, die u tegenkomt." Seneca. Hij noemt de verst-verwijderde en afgelegenste plaatsen, en rekent er op dat hij er God zal ontmoeten.

a. In de hemel. "Zo ik derwaarts opvoer, dat ik weldra hoop te doen: Gij zijt daar, en het zal mijn eeuwige zaligheid zijn om daar bij. U te wezen." De hemel is een zeer grote, ruime plaats, waar zich een talloos gezelschap bevindt, en toch is daar aan Gods oog niet te ontkomen in de een of andere hoek, of in het midden van een grote menigte. De inwoners van die wereld leven in een even noodzakelijke afhankelijkheid van God en zijn even open en bloot voor Zijn onderzoekend oog, als de inwoners van deze wereld.

b. In de hel, in Scheol, waaronder wij de diepten der aarde, haar middelpunt kunnen verstaan. Al zouden wij zo diep als wij kunnen graven onder de grond, om ons daar te verbergen, wij zouden ons vergissen, bedrogen en teleurgesteld uitkomen, God kent het pad, dat het oog van de kraai niet heeft gezien, en voor Hem is de aarde een en al oppervlakte. Of het kan verstaan worden van de staat van de doden. Als wij buiten het gezicht van de levenden worden weggebracht, dan zijn wij daarmee niet buiten het gezicht van de levende God, voor Zijn oog kunnen wij ons niet verbergen in het graf. Of, van de plaats van de veroordeelden bedde ik mij in de hel wel een ongerieflijke plaats om er zijn bed in te maken, waar geen rust is, dag noch nacht, toch zullen er duizenden hun bed in maken zie, Gij zijt daar in Uw macht en gerechtigheid. Gods toorn is het vuur dat daar voor eeuwig zal branden. c. In de verst verwijd erde hoeken van deze wereld. "Nam ik de vleugelen des dageraads, de stralen van het morgenlicht (de vleugelen van de zon genoemd Maleachi 4:2) die door niets in snelheid worden overtroffen, om er op heen te vlieden naar de uiterste delen van de zee, of van de aarde, Job 38:12-13, zou ik heenvlieden naar de verst-verwijderde en onbekendste, afgelegenste eilanden het ultima Thule, het einde van de wereld, het Terra incognita, het onbekende land ik zou U er vinden, ook daar zou Uw hand mij geleiden, zover als ik ga, en Uw rechterhand zou mij houden, zodat ik niet verder kan gaan, niet buiten Uw bereik kan gaan." God heeft Jona spoedig staande gehouden, toen hij naar Tarsis vluchtte voor het aangezicht des Heeren.

2. Geen sluier kan ons voor Gods oog verbergen, neen, zelfs de dikste duisternis niet vers 11, 12. Indien ik zei, de duisternis zal mij immers bedekken, als niets anders het kan, helaas, ik vind mij teleurgesteld, de gordijnen van de avond zullen mij niet meer dienst bewijzen dan de vleugelen van de morgen, de nacht is een licht om mij. Datgene, hetwelk dikwijls de ontsnapping van een vervolgde misdadiger begunstigt of de terugtocht van een verslagen leger, zal mij geen vriendelijkheid bewijzen als ik voor U vlied. Toen God onderscheid

maakte tussen het licht en de duisternis was het onder voorbehoud van dit, zijn kroonrecht, dat voor Hem de duisternis en het licht gelijk zullen zijn. Voor U verduistert de duisternis niet, want er is geen duisternis of schaduw des doods, waarin de werkers van de ongerechtigheid zich kunnen verbergen. Geen huichelachtig masker, geen vermomming, hoe schoonschijnend ook, kan enigerlei persoon of daad er voor behoeden om door God in het ware licht gezien te worden. De verborgen schuilhoeken van de zonde zijn voor God even open als de meest openbare schanddaden.

II. Omdat Hij het werk van Zijn handen is, hij, die het werktuig formeerde, kent er al de bewegingen van. God heeft ons gemaakt, en daarom zal Hij ons ongetwijfeld kennen, Hij zag ons toen wij geformeerd werden, kunnen wij dan, nu wij geformeerd zijn, voor Hem verborgen wezen? Bij dit argument blijft hij stilstaan, vers 13-16. Gij bezit mijn nieren, Gij zijt meester van mijn verborgenste gedachten en voornemens, van de innerlijkste schuilhoeken mijner ziel. Gij kent ze niet alleen, maar bestuurt ze, zoals wij hetgeen wij in bezit hebben besturen, en het bezit, dat Gij hebt van mijn nieren, is een rechtmatig bezit want Gij hebt mij in mijn moeders buik bedekt, Gij hebt mij gemaakt, Job 10:11. Gij hebt mij een geheimenis gemaakt, de ziel is voor allen verborgen, die om ons heen zijn, "wie van de mensen weet hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen?" 1 Korinthe 2:11. Vandaar dat wij lezen van de verborgen mens des harten. Maar het was God zelf, die ons aldus bedekt heeft, en daarom kan Hij, als het Hem behaagt, ons ontdekken, toen Hij ons voor geheel de wereld verborgen heeft, heeft Hij niet bedoeld ons voor zichzelf te verbergen.

Betreffende de formering van de mens, van een ieder van ons**:**

1. Wordt de eer ervan hieraan God gegeven, geheel en uitsluitend aan Hem, want Hij is het, die ons gemaakt heeft en niet wij. Ik zal U, de oorsprong van mijn bestaan, loven, mijn ouders waren er slechts de werktuigen van. Het werd gedaan:

a. Onder Goddelijk toezicht. Mijn ongevormde klomp, nog verborgen in de baarmoeder, ja toen die nog geformeerd werd, een ongevormd embryo was, was voor U niet verborgen, Uw ogen hebben hem gezien.

b. Door de Goddelijke werking. Gelijk het oog van God ons toen gezien heeft zo heeft Zijn hand ons bewerkt, wij waren Zijn werk.

c. Volgens het Goddelijk voorbeeld, in Uw boek waren al mijn leden geschreven. De eeuwige wijsheid vormde het plan, en door die almachtige kracht is het schone gebouw opgericht.

2. Heerlijke dingen worden er hier van gezegd, de generatie van de mens moet met dezelfde vrome eerbied beschouwd worden als zijn schepping in de beginne. Beschouw haar:

a. Als een groot wonder, dat echter in de gewone loop van de natuur gewerkt werd. Wij zijn op een heel vreeslijke wijze wonderbaarlijk gemaakt. Wij kunnen terecht verbaasd staan over de verwonderlijk schone samenstelling van deze levende tempelen, de samenstelling van ieder deel, en de harmonie van het geheel.

b. Als een grote verborgenheid, een verborgenheid van de natuur. Ook weet het mijn ziel zeer wel, dat het wonderlijk is, maar hoe het voor iemand anders te beschrijven, weet ik niet, want ik ben in het verborgene gemaakt en als een borduursel gewrocht in de baarmoeder, als in de neerste delen van de aarde, zo in afzondering, zo in het verborgen, zo ver buiten het gezicht.

c. Als een grote zegen, dat al onze leden in vervolg van tijd geformeerd werden, naar het in het boek van Gods wijze raad geschreven was, toen nog geen van die was. Indien er van onze leden sommige niet in Gods boek waren, dan zouden zij ook aan ons lichaam ontbroken hebben, maar door Zijn goedheid hebben wij al onze leden en al onze zinnen, het ontbreken van sommigen er van zou ons tot een last maken voor onszelf. Zie hoe grote redenen wij dus

hebben om God te danken voor onze schepping, en om tot de gevolgtrekking te komen dat Hij, die onze ongevormde klomp gezien heeft, ons, nu wij geformeerd zijn, ook ziet**.**

PSALM 139:17-24
Hier maakt de psalmist de toepassing op de leer van Gods alwetendheid, en wel op onderscheiden wijze.

1. Hij erkent met verwondering en dankbaarheid de zorg, die God voor hem gedragen heeft gedurende zijn gehele leven, vers 17,18. God, die hem kende, dacht aan hem, en Zijn gedachten over hem waren gedachten van liefde, "gedachten des vredes en niet des kwaads," Jeremia 29:11. Gods alwetendheid, die rechtvaardig over ons had kunnen waken, om ons kwaad te doen, is ten goede voor ons gebruikt, en heeft over ons gewaakt, om ons goed te doen Jeremia 31:28. Gods raadsbesluiten betreffende ons en ons welzijn, waren:
a. Kostelijk, bewonderenswaardig. Hoe kostelijk zijn zij mij. Zij zijn diep in zichzelf, zij kunnen niet gepeild, niet begrepen worden. Gods voorzienigheid heeft ver gereikt in haar beschikkingen betreffende ons, en heeft tot ons welzijn dingen tot stand gebracht, die verre boven onze verwachting waren. Zij zijn ons kostelijk, wij moeten er met grote eerbied aan denken, en toch ook met genot en dankbaarheid. Onze gedachten aan God moeten ons boven alle andere gedachten lieflijk en kostelijk zijn.
b. Bewonderenswaardig talrijk, hoe machtig vele zijn haar sommen! Wij kunnen er geen begrip van hebben hoevele Gods vriendelijke gedachten over ons geweest zijn, hoeveel goed Hij ons gedaan heeft, en hoe onderscheidene weldaden wij van Hem ontvangen hebben. Zouden wij ze tellen alleen de hoofden ervan, en nog veel meer de bijzonderheden ervan zij zijn talrijker dan het zand, en toch is ieder ervan groot en van groot belang en gewicht, Psalm 40:6. Wij kunnen de menigte van Gods ontfermingen niet begrijpen, die elke morgen nieuw zijn.
c. Voortdurend en gestadig. " Word ik des morgens wakker, zo ben ik nog bij U, onder Uw oog en Uw zorg, veilig en gerust onder Uw bescherming." Dit duidt ook het voortdurende besef aan, dat David had dat Gods oog op hem was. Word ik wakker zo ben ik nog bij U in mijn gedachten, en het zou er toe bijdragen om ons de gehele dag in de vreze Gods te houden, als, wanneer wij des morgens wakker worden, onze eerste gedachten aan Hem waren en als wij ons Hem dan voor ons stelden.

2. Uit deze leer leidt hij de gevolgtrekking af, dat verderf gewis het einde zal zijn van de zondaren. God kent al de goddeloosheden van de goddelozen, en daarom zal Hij er voor afrekenen met hen. "Gij, o God! zult gewis de goddelozen ombrengen, want al hun goddeloosheid ligt open voor U, hoe kunstig zij ook bemanteld is om haar voor het oog van de wereld te verbergen. Al is het ook dat Gij hen voor een wijle voorspoedig laat zijn! toch zult Gij hen voorzeker ten laatste ombrengen.
Merk nu op:
A. De reden, waarom God hen zal straffen namelijk omdat zij Hem op vermetele wijze beledigen en trotseren, vers 20. Zij spreken schandelijk van U, zij zetten hun mond tegen de hemel, Psalm 73:9, en zullen ter verantwoording worden geroepen voor de harde woorden, die zij tegen Hem gesproken hebben, Judas: 15. Zij zijn Zijn vijanden, en tonen hun vijandschap door Zijn naam ijdellijk te gebruiken, vers 20, gelijk wij onze minachting van iemand tonen als wij een scheldnaam maken van zijn naam, en hem nooit anders in spot en smaad noemen. Zij, die de heilige formules van zweren of van gebed ontheiligen door ze op ongepaste, oneerbiedige wijze te gebruiken, gebruiken Gods naam ijdellijk, en tonen hierdoor vijanden van Hem te zijn. Sommigen houden het voor een beschrijving van geveinsden. "Zij spreken van U ten kwade zij spreken van God, vroomheid voorwendende maar het is met een

boze bedoeling, als een dekmantel voor boosaardigheid, en, vijanden van God zijnde terwijl zij vriendschap voorwenden, gebruiken zij Zijn naam ijdellijk zweren zij valselijk."

B. Het gebruik, dat David maakte van dit zijn vooruitzicht van het verderf van de goddelozen.
a. Hij tart hen, "Gij mannen des bloeds, wijkt van mij, gij zult mij niet verleiden, want ik neem uw vriendschap niet aan, ik heb geen gemeenschap met u, en gij kunt mij niet in het verderf storten, daar ik onder Gods bescherming ben, Hij zal u noodzaken van mij te wijken."
b. Hij verfoeit hen, vers 21, 22. "Heere, Gij kent het hart, en kunt voor mij getuigen Zou ik niet haten die U haten? En wel omdat zij U haten? Ik haat hen omdat ik U liefheb en het haat om Uw gezegenden naam aldus gesmaad en beledigd te zien. Zou ik geen verdriet hebben in degenen, die tegen U opstaan, geen verdriet hebben om hun rebellie te zien en hun verderf te voorzien, waarin zij gewis eindigen zal?" De zonde wordt gehaat, en de zondaren worden betreurd door allen, die God vrezen. "Ik haat hen, ik haat het werk van de afvalligen," zoals hij zegt in Psalm 101:3, "met een oprechte en volkomen haat, ik houd hen, die vijanden van God zijn, voor mijn vijanden, en wil geen vertrouwelijke omgang met hen hebben,"

3. Hij beroept zich op God betreffende zijn oprechtheid, vers 23, 24.
A. Hij wenst dat God hem zou ontdekken waar hij onrecht in had. Zij, die oprecht zijn, kunnen zich troosten met Gods alwetendheid, daar deze hun oprechtheid ziet en haar kan getuigen, en zij kunnen met nederig vertrouwen Hem bidden hen te doorgronden en te kennen, ten einde hen aan henzelf te ontdekken want een Godvruchtige begeert het ergste omtrent zichzelf te weten en hen te ontdekken aan anderen. Hij, die eerlijke bedoelingen heeft, zou kunnen wensen een venster in zijn borst te hebben, opdat iedereen in zijn hart zou kunnen lezen. "Heere, ik hoop dat ik niet op een boze weg ben, maar zie of bij mij een schadelijke weg zij, of er nog een verdorven neiging in mij is overgebleven laat het mij dan zien, en roei haar van mij uit, want ik laat haar niet toe."
B. Hij begeert dat hij, zo hij op de rechte weg is, er op voortgeholpen zal worden, hetgeen Hij, die het hart kent, op krachtdadige wijze weet te doen. Leid mij op de eeuwige weg. De weg van de Godzaligheid is een eeuwige weg, hij is eeuwig waar en goed, welbehaaglijk aan God, en nuttig voor ons, en hij zal uitlopen in het eeuwige leven. Het is de weg van de oudheid, aldus sommigen, de goede oude weg. Al de heiligen begeren op deze weg gehouden en geleid te worden, opdat zij er niet van afdwalen, of hem moede worden.

PSALM 140

1 Een psalm van David, voor de opperzangmeester. (140:2) Red mij, HEERE! van de kwaden mens; behoed mij voor de man alles gewelds; 2 (140:3) Die veel kwaads in het hart denken, allen dag samenkomen om te oorlogen. 3 (140:4) Zij scherpen hun tong, als een slang; heet addervergift is onder hun lippen. Sela. 4 (140:5) Bewaar mij, HEERE! van de handen des goddelozen; behoed mij van de man alles gewelds; van hen, die mijn voeten denken weg te stoten. 5 (140:6) De hovaardigen hebben mij een strik verborgen, en koorden; zij hebben een net uitgespreid aan de zijde des wegs; valstrikken hebben zij mij gezet. Sela. 6 (140:7) Ik heb tot de HEERE gezegd: Gij zijt mijn God; neem ter ore, o HEERE! de stem mijner smekingen. 7 (140:8) HEERE, Heere, Sterkte mijns heils! Gij hebt mijn hoofd bedekt ten dage der wapening. 8 (140:9) Geef, HEERE! de begeerten des goddelozen niet; bevorder zijn kwaad voornemen niet; zij zouden zich verheffen. Sela. 9 (140:10) Aangaande het hoofd dergenen, die mij omringen, de overlast hunner lippen overdekke hen. 10 (140:11) Vurige kolen moeten op hen geschud worden; Hij doe hen vallen in het vuur, in diepe kuilen, dat zij niet weder opstaan. 11 (140:12) Een man van kwade tong zal op de aarde niet bevestigd worden; een boos man des gewelds, dien zal men jagen, totdat hij geheel verdreven is. 12 (140:13) Ik weet, dat de HEERE de rechtzaak des ellendigen, en het recht der nooddruftigen zal uitvoeren. 13 (140:14) Gewis, de rechtvaardigen zullen Uw Naam loven; de oprechten zullen voor Uw aangezicht blijven.

Deze en de vier volgende psalmen zijn van tamelijk dezelfde soort, en de strekking er van is gelijk aan die in vele psalmen, die wij aan het begin en het midden van het boek van de psalmen hebben aangetroffen hoewel in slechts weinige later. Zij waren geschreven door David (naar het schijnt) toen hij vervolgd werd door Saul, een ervan wordt gezegd zijn gebed te zijn toen hij in de spelonk was, en het is waarschijnlijk dat al de overige omstreeks dezelfde tijd geschreven zijn. In deze psalm:

I. klaagt David over de boosaardigheid van zijn vijanden, en bidt hij God om hem voor hen te bewaren, vers 2-6.
II. Bemoedigt hij zich in God als zijn God, vers 7,8.
III. Hij bidt om het verderf van zijn vervolgers, en profeteert het, vers 9-12.
IV. Hij verzekert aan al Gods volk, dat verdrukt en beproefd is, dat hun ellende ter bestemder tijd een goed einde zal nemen, vers 13,14, met welke verzekering wij onszelf en elkaar moeten vertroosten als wij deze psalm zingen**.**

PSALM 140:1-8

Evenals in andere dingen was David hierin een type van Christus, dat hij heeft geleden voordat hij heeft geheerst, vernederd was voordat hij werd verhoogd, en dat, gelijk er velen waren, die hem liefhadden en waardeerden en hem zochten te eren, er ook velen waren die hem haatten en benijdden en hem kwaad zochten te doen, zoals blijkt uit deze verzen, waarin**:**

1. Hij een karakterschets geeft van zijn vijanden, en hen schildert in hun eigen kleuren als gevaarlijke mensen, voor wie hij alle reden had om bevreesd te zijn, hoewel hij geen reden had om te denken dat de rechtvaardige God hen zou steunen. Er was een, die hun aanvoerder schijnt geweest te zijn, die hij de kwade mens noemt, vers 2, en de man alles gewelds, vers 5, waarschijnlijk bedoelt hij Saul. De Chaldeeuwse Parafrast noemt in vers 10. beide Doeg en Achitofel, maar tussen deze was een grote afstand van tijd. Mannen des gewelds zijn boze mensen. Maar behalve die waren er nog velen, die tegen David verbonden waren, en die hier voorgesteld worden als het ware zaad van de slang. Want:

a. Zij zijn zeer listig om kwaad te doen, zij hebben het in hun hart bedacht, vers 3, hebben met alle mogelijke list het plan beraamd. Zij hebben samengespannen om de voeten eens Godvruchtigen weg te stoten, vers 5. hem in zonde te doen vallen en in ellende te brengen, hem in het verderf te storten door zijn goede naam te belasteren, zijn belangen te schaden, hem het leven te benemen. Te dien einde hebben zij als geweldige jagers, een strik verborgen en koorden, en een net uitgespreid, vers 6, opdat hun plannen tegen hem, onontdekt blijvende, zoveel zekerder ten uitvoer gebracht zouden worden, en hij hun, eer hij het wist, in handen zou vallen. Grote vervolgers zijn dikwijls zeer behendige staatslieden geweest, waardoor zij dan nog geduchter werden, maar de Heere bewaart de eenvoudigen zonder al die kunstgrepen.
b. Zij zijn zeer boosaardig, zo vol van kwaadheid als Satan zelf. Zij scherpen hun tong als een slang, die zijn venijn instort met zijn tong, en er is in alles wat zij zeggen zoveel boosaardigheid, dat men zou denken dat er niets dan addervergif onder hun lippen is, vers 4. Met hun lasteringen en hun raadslagen bedoelden zij David ten verderf te brengen, doch in het geheim, zoals men door een slang of een adder in het gras gebeten wordt. Zij poogden ook hun boosaardigheid aan anderen mee te delen, en hen nog zeven maal meer kinderen van de hel te maken dan zij zelf waren. Een boosaardige tong maakt de mensen als de oude slang, en vergif onder hun lippen is een stellig teken van vergif in het hart.
c. Zij zijn saamverbonden, er zijn velen van hen, maar zij komen samen om tegen mij te oorlogen, vers 3. Zij die in niets anders samen overeen kunnen komen, komen overeen om een goed man te vervolgen. Herodes en Pilatus zullen zich hierin verenigen, en hierin gelijken zij op Satan, die niet tegen zichzelf verdeeld is, al de duivelen komen overeen in Beëlzebul.
d. Zij zijn hovaardig, vers 6, vol van eigenwaan, zeker van wel te zullen slagen, en ook hierin gelijken zij op Satan, wiens heersende, hem verdervende zonde hoogmoed was. De hoogmoed van vervolgers kan, hoewel hij voor het ogenblik de verschrikking is van de vervolgden, hun toch tot bemoediging zijn, want hoe hoogmoediger zij zijn, hoe sneller zij rijpen voor het verderf. Hovaardigheid is voor de verbreking en hoogheid des geestes voor de val.

2. Hij bidt God hem voor hen te bewaren van door hen verzwolgen te worden. Heere red mij, bewaar mij, behoed mij, vers 2, 5. Laat het hun niet gelukken om mij van het leven te beroven, mij van mijn eer en goede naam mijn invloed, mijn vertroosting te beroven, en te beletten dat ik tot de troon kom. Bewaar er mij voor om te doen zoals zij doen, of zoals zij willen dat ik doen zal, en zich vleien dat ik doen zal. Hoe meer boosaardigheid aan de dag komt in onze vijanden tegen ons, hoe vuriger wij God moeten bidden ons onder Zijn bescherming te nemen. In Hem kunnen de gelovigen rekenen op veiligheid, en er met alle gerustheid en kalmte van genieten. Die God bewaart zijn veilig. Indien Hij voor ons is, wie kan dan tegen ons zijn?

3. Hij triomfeert in God, en daardoor triomfeert hij in werkelijkheid over zijn vervolgers vers 7, 8. Toen zijn vijanden hun tong scherpten tegen hem, heeft hij toen de zijn tegen hen gescherpt? Neen, addervergif was onder hun lippen, maar genade was uitgestort op zijn lippen, getuige hetgeen hij hier tot de Heere zegt, want tot Hem zag hij op, tot Hem wendde hij zich, toen hij zich door de boosaardigheid van zijn vijanden in zo groot gevaar zag gebracht. En het is goed en gelukkig voor ons, dat wij een God hebben, tot wie wij ons kunnen wenden. Hij vertroostte zich:
a. Met zijn deel in God, "ik heb tot de Heere gezegd: Gij zijt mijn God, en zo Gij mijn God zijt, dan zijt Gij mijn schild en machtige beschermer." In moeilijke, gevaarvolle tijden, is het goed om aanspraak te maken op betrekking tot God, en Hem door het geloof aan te grijpen en ons aan Hem vast te houden.
b. In zijn toegang tot God. Het was zijn troost, dat hij niet alleen in verbond met God was opgenomen, maar ook in gemeenschap met Hem, dat hij vrijheid had om tot Hem te spreken

en een antwoord van Hem kon verwachten, en met ootmoedig vertrouwen zeggen kon: Neem ter ore, o Heere, de stem mijner smekingen.
c. In de verzekerdheid, die hij had van hulp van God en van gelukzaligheid in Hem, Heere, Jehovah, Adonai als Jehovah bestaat Gij uit en door Uzelf zijt Gij algenoegzaam, een oneindig volmaakt wezen, als Adonai zijt Gij mijn steun en stut, mijn bestuurder en regeerder, en daarom de sterkte mijns heils, mijn sterke Verlosser, ja niet alleen mijn Verlosser, mijn Heiland, maar mijn heil, van wie en in wie mijn heil is, niet alleen een sterke Verlosser, maar de sterkte mijner verlossing, mijns heils, op wie de kracht en klem mijner hoop is gelegd - alles in alles is om mij gelukkig te maken, en mij voor mijn zaligheid te bewaren.
d. In de ervaring, die hij vroeger heeft gehad van Gods zorg over hem, Gij hebt mijn hoofd bedekt ten dage van de wapening. Gelijk hij bij Saul er op gepleit heeft, dat hij ten diepste van zijn land menigmaal zijn leven gewaagd heeft op de hoogten des velds zo pleit hij nu bij God, dat Hij hem in die diensten wonderbaarlijk heeft beschermd, hem van een betere helm voorzien heeft om zijn hoofd te beschutten, dan Goliaths helm was. "Heere, Gij hebt mij behoed ten dage des strijds met de Filistijnen, laat mij nu niet vallen door de verraderlijke kuiperijen van trouweloze Israëlieten." God is even machtig om Zijn volk voor geheim bedrog als voor openlijk geweld te bewaren, en de ervaringen, die wij van Zijn macht en zorg gehad hebben in gevaren van de ene soort, kunnen ons aanmoedigen om op Hem te vertrouwen in gevaren van een andere aard, want des Heeren rechterhand kan door niets verkort worden**.**

PSALM 140:9-14

Hier is Davids gelovig voorzien:

I. Dat de vervolgers beschaamd en te schande gemaakt zullen worden.
1. Hun teleurstelling, daar bidt hij om, vers 9, dat hun lusten niet bevredigd zullen worden, hun lust van eerzucht, afgunst en wraakzucht. " Geef, Heere, de begeerten des goddelozen niet, maar stel hem er in teleur, laat hen het niet zien dat mijn invloed teniet gaat dat zij zo vurig begeren te zien, maar hoor de stem mijner smekingen. Hij bidt dat hun plannen niet tot uitvoering zullen komen, maar zullen mislukken, bevorder zijn kwaad voornemen niet, laat Gods voorzienigheid geen van zijn plannen begunstigen, maar die dwarsbomen, laat zijn kwaad voornemen geen voortgang hebben, houd zijn raderen tegen, houd hem staande op de weg." Aldus moeten wij bidden tegen de vijanden van Gods volk, dat zij in hun ondernemingen niet zullen slagen. Zo was Davids gebed tegen Achitofel, dat God zijn raad tot zotheid zou maken. De pleitgrond is: dat zij zich anders zouden verheffen, zich zouden laten voorstaan op hun voorspoed, alsof die een bewijs was dat God hen heeft begunstigd. Als trotse mensen voorspoed hebben, worden zij nog trotser, gedragen zij zich onbeschaamder tegenover God en nog beledigender tegenover Zijn volk. En daarom: Heere, maak hen niet voorspoedig."

2. Hun verderf. Daar bidt hij om (zoals wij het lezen), maar sommigen geven er de voorkeur aan om het te lezen als profetie, en het oorspronkelijke laat die lezing toe. Als wij het opvatten als een gebed, dat voortkomt uit de geest van de profetie en dan komt het alles op hetzelfde neer dan voorzegt hij het verderf: A. Van zijn eigen vijanden: Aangaande het hoofd dergenen, die mij omringen, en mijn verderf zoeken.
a. "De overlast hunner lippen zal hen overdekken, hun eigen hoofd overdekken, vers 10, het kwaad, dat zij mij hebben toegewenst, zal henzelf overkomen, hun vervloekingen zullen in hun eigen aangezicht teruggeblazen worden, en de plannen, die zij tegen mij beraamd hebben, zullen op hun eigen verderf uitlopen," Psalm 7:16, 17, Laat hen die door laster, verklikking, door verkeerde voorstelling te geven van hun naasten, door kwaadwillige verzinsels uit te

strooien, kwaad stichten, de gevolgen ervan vrezen, en bedenken hoe treurig hun toestand zal zijn als al het kwaad dat door hun toedoen teweeggebracht werd op henzelf neer zal komen.
b. Gods oordelen, die hier vergeleken worden bij vurige kolen, in toespeling op de verwoesting van Sodom, zullen op hen vallen, ja, zoals bij de zondvloed de wateren van boven en die van beneden samenkwamen om de wereld te overstelpen, de vensteren des hemels geopend en de fonteinen des groten afgronds opengebroken werden, zo zullen ook hier, om het verderf van de vijanden van Christus en van Zij n koninkrijk te voltooien, niet alleen gloeiende kolen op hen geworpen worden van boven, Job 20:23, 27:22, maar zij zelf zullen in het vuur geworpen worden beneden, hemel en hel, de troon van God, de Rechter, en de woede van Satan, de pijniger, zullen samentreffen om hen rampzalig te maken. En het vuur, waarin zij geworpen zullen worden, is geen oven des vuurs, waaruit zij misschien zouden ontkomen, maar het is in diepe kuilen, waaruit zij niet opstaan kunnen. Tofeth wordt gezegd diep en wijd te zijn, Jesaja 30:33.

B. Van alle anderen, die hun gelijken, vers 12.
a. Mensen van kwade tong, kwaadsprekers, moeten verwachten geschud te zullen worden, want zij zullen op de aarde niet bevestigd worden. Op hetgeen door leugen en bedrog, door laster en onrechtvaardige beschuldiging verkregen werd, zal geen voorspoed zijn, het zal niet duurzaam wezen. Goed, van ijdelheid gekomen, zal verminderd worden. Laat zulke mensen als Doeg niet denken dat zij lang zullen regeren, want zijn oordeel zal het hunne wezen, Psalm 2:5. Een valse tong is maar voor een ogenblik, maar een waarachtige lip zal bevestigd worden.
b. De boze Doeg moet verwachten vernietigd te zullen worden. Het kwaad zal de man des gewelds jagen, vers 12, zoals de bloedhond de moordenaar jaagt en vervolgt om hem te ontdekken, zoals de leeuw zijn prooi najaagt om haar te verscheuren. Kwaad aanstichtende mensen zullen aan het licht gebracht worden, in het verderf worden gestort, het verderf, dat hun bereid is, zal hen achterhalen en terneerwerpen. Het kwaad zal de zondaars vervolgen.

II. Hier is zijn voorzien van de verlossing en vertroosting van de vervolgden, vers 13, 14.
1. God zal hun recht doen door hen te verlossen, die, onrecht geleden hebbende, zich vertrouwend aan Hem overgeven. "Ik weet dat de Heere de rechtszaken, de rechtvaardige en benadeelde zaak van Zijn verdrukt volk, zal uitvoeren, zal handhaven, dat macht niet altijd zal zegevieren over recht, al is het slechts het recht van de ellendigen, van de armen, die slechts weinig hebben, waarop zij recht kunnen laten gelden." God is, en zal zijn, de beschermer van de verdrukte onschuld, en nog veel meer van de verdrukte Godsvrucht, zij, die Hem kennen, kunnen niet anders dan dit weten.

2. Zij zullen Hem recht doen (als ik dit eens zo zeggen mag) door Hem de eer toe te schrijven van hun verlossing. "Gewis, de rechtvaardigen, die er een gewetenszaak van maken om aan God te geven wat Hem toekomt, zowel als aan de mensen wat hun toekomt, zullen Uw naam loven, als zij bevinden dat hun zaak met ijver bepleit werd en met goed gevolg werd gehandhaafd."

De slotwoorden: De oprechten zullen voor Uw aangezicht blijven duiden Gods gunst over hen aan. Mij zult hen toelaten om voor Uw aangezicht te blijven, in genade hier, in heerlijkheid hiernamaals, en het zal hun veiligheid en gelukzaligheid zijn, en hun plicht jegens God. Zij zullen bij U zijn als dienstknechten, die zich bij hun meester ophouden, om hem eer te bewijzen en zijn bevelen te ontvangen. Dit is ware lof- en dankzegging, want het is een leven van dank en lof te leiden, en dit gebruik moeten wij maken van al onze verlossingen, al onze uitreddingen: wij moeten er God ijveriger en blijmoediger om dienen.

PSALM 141

1 Een psalm van David. HEERE! ik roep U aan, haast U tot mij; neem mijn stem ter ore, als ik tot U roep. 2 Mijn gebed worde gesteld als reukwerk voor Uw aangezicht, de opheffing mijner handen als het avondoffer. 3 HEERE! zet een wacht voor mijn mond, behoed de deur mijner lippen. 4 Neig mijn hart niet tot een kwade zaak, om enigen handel in goddeloosheid te handelen, met mannen, die ongerechtigheid werken; en dat ik niet ete van hun lekkernijen. 5 De rechtvaardige sla mij, het zal weldadigheid zijn; en hij bestraffe mij, het zal olie des hoofds zijn, het zal mijn hoofd niet breken; want nog zal ook mijn gebed voor hen zijn in hun tegenspoeden. 6 Hun rechters zijn aan de zijde der steenrots vrijgelaten geweest, en hebben gehoord mijn redenen, dat zij aangenaam waren. 7 Onze beenderen zijn verstrooid aan de mond des grafs, gelijk of iemand op de aarde iets gekloofd en verdeeld had. 8 Doch op U zijn mijn ogen, HEERE, Heere! op U betrouw ik, ontbloot mijn ziel niet. 9 Bewaar mij voor het geweld des striks, dien zij mij gelegd hebben, en voor de valstrikken van de werkers der ongerechtigheid. 10 Dat de goddelozen elk in zijn garen vallen, tezamen, totdat ik zal zijn voorbijgegaan.

David was in benauwdheid toen hij deze psalm schreef. waarschijnlijk vervolgd door Saul, die man des gewelds. Is iemand in benauwdheid: dat hij bidde, David deed dit, en werd er door vertroost.

I. Hij bidt om Gods genadige aanneming, vers 1, 2.
II. Om Zijn machtige bijstand, vers 3, 4.
III. Dat anderen het middel mochten zijn om goed te doen aan zijn ziel, zoals hij het hoopte te wezen voor de zielen van anderen, vers 5, 6.
IV. Dat God, nu hij en zijn vrienden in de uiterste nood waren gekomen, genadiglijk tot hun hulp en redding zou verschijnen, vers 7-10, Gods goedertierenheid en genade zijn ons even nodig als zij hem geweest zijn, en daarom moeten wij er nederig en vurig om bidden als we deze psalm zingen.

Psalm 141:1-4

Genade om aan te nemen wat wij goed doen, en genade om ons te bewaren voor kwaad te doen, zijn de twee dingen, om welke te bidden ons hier door Davids voorbeeld geleerd wordt.

1. David beminde het gebed, en hij vraagt aan God dat zijn gebeden gehoord en verhoord zullen worden, vers 1, 2. David riep tot God, zijn roepen duidt vurigheid aan in het gebed hij bad als iemand, wie het ernst was. Zijn roepen tot God duidt geloof en standvastigheid aan in het gebed. En wat begeerde hij als welslagen van zijn gebed?
a. Dat God er kennis van zal nemen: "neem mijn stem ter ore, laat mij een genadig gehoor verleerd worden." Zij, die roepen in het gebed, kunnen hopen dat hun gebed gehoord zal worden, niet om het luide ervan, maar om het levendige en vurige ervan.
b. Dat Hij hem zal bezoeken, tot hem zal komen: haast U tot mij. Zij, die Gods genadige tegenwoordigheid weten te waarderen, zullen er dringend om vragen, en zijn op nederige wijze ongeduldig als Hij vertoeft te komen. Hij, die gelooft, zal niet haasten, maar hij, die bidt, kan Hem vurig en dringend vragen om zich te spoeden.
c. Dat Hij er een welgevallen in zal hebben dat hij bidt, dat hij zijn handen tot Hem opheft in het gebed, hetgeen beide de verheffing en de verruiming aanduidt van zijn begeerte, en de uitgangen van zijn hoop en verwachting, het opheffen van de handen de opheffing van het hart betekenende en gebruikt wordende in plaats van de opheffing van de offers, die opgeheven en bewogen werden voor het aangezicht des Heeren. Het gebed is een geestelijke

offerande, het is het offeren van de ziel en haar beste genegenheden aan God. Nu bidt hij dat dit Gode voorgesteld zal worden, tot Hem zal opgaan als het reukwerk, dat dagelijks op het gouden altaar gebrand werd, en als het avondoffer, dat hij noemt, veeleer dan het morgenoffer, misschien omdat dit een avondgebed was, of met het oog op Christus, die in de avond van de wereld en in de avond van de dag zich als een zoenoffer zou opofferen en de geestelijke offeranden van de dankerkentenis zou instellen, de vleselijke inzettingen van de wet opgeheven zijnde. Zij, die bidden in het geloof, kunnen verwachten dat het Gode meer zal behagen dan een os of stier. David was nu van Gods voorhoven verbannen, en kon het offeren van het offer en het reukwerk niet bijwonen, en daarom bidt hij dat zijn gebed in de plaats ervan aangenomen zou worden. Het gebed is een lieflijke reuk voor God, evenals reukwerk, dat echter geen geur had zonder vuur, en zo heeft ook zonder het vuur van heilige liefde en ijver het gebed geen geur.

2. David was in vrees te zondigen, en hij bidt God om voor zonde bewaard te blijven wetende dat zijn gebeden niet aangenomen zouden worden indien hij geen zorg droeg om te waken tegen de zonde, wij moeten Gods genade in ons even ernstig begeren als Zijn gunst over ons.
a. Hij bidt dat hij niet onbedacht en als bij verrassing zondige woorden zal spreken, vers 3. Heere, zet een wacht voor mijn mond, en, daar de natuur mijn lippen tot een deur gemaakt heeft voor mijn woorden, zo laat de genade die deur bewaken, opdat er geen woord uitga, dat op enigerlei wijze tot oneer van God zou zijn, of tot schade van anderen." Godvruchtige mensen weten hoe groot het kwaad is van de zonden van de tong, en hoe geneigd zij er toe zijn. Als vijanden tergend zijn, zijn wij in gevaar om te ver te gaan in onze toorn erover, en onbedachts te spreken, zoals Mozes, hoewel hij de zachtmoedigste van de mensen was. En daarom dringen zij er vurig en ernstig bij God op aan, dat Hij hun verkeerd of onbedacht spreken zal voorkomen, wetende dat geen waakzaamheid of vast voornemen van henzelf volstaan zou om hun tong in toom te houden, en nog veel minder hun hart, zonder de bijzondere genade van God. Wij moeten onze mond met een breidel bewaren, maar dat is niet genoeg, wij moeten God bidden om hem te bewaren. Nehemia bad tot de Heere als hij een wacht uitzette, en dat moeten ook wij, want zonder Hem waakt de wachter tevergeefs.
b. Dat hij tot geen zondige praktijken geneigd mocht worden, vers 4. Neig mijn hart niet tot een kwade zaak, welke neiging er in mijn hart is tot zonde laat haar niet slechts weerhouden, maar door Goddelijke genade worden gedood. Het voorbeeld van hen, die om ons heen zijn, en de tergingen van hen, die tegen ons zijn, kunnen verdorven neigingen bij ons opwekken en tevoorschijn doen komen, wij zijn bereid te doen zoals anderen doen, en te denken dat, als wij beledigingen ontvangen hebben, wij ze terug mogen geven, dat wij schade mogen toebrengen aan hen, die ons benadeeld hebben, en daarom is het ons nodig te bidden dat wij nooit aan onszelf overgelaten mogen worden om een boos werk te werken, hetzij in verbintenis met of in tegenstand van mannen, die ongerechtigheid werken. Zolang wij in zulk een zondige wereld leven, en zo'n boos hart met ons omdragen, is het ons nodig te bidden dat wij door geen verlokking getrokken, noch door enigerlei neiging er toe gedreven worden om een zondige daad te doen.
c. Dat hij door geen zondige genoegens verstrikt zal worden, dat ik niet ete van hun lekkernijen. Laat mij niet toe dat ik mij bij hen voeg in hun feesten en hun ontspanningen, opdat ik niet ook verlokt worde tot hun zonden." Beter is een gerecht van groen moes buiten de weg van de verzoeking, dan een gemeste os erin. Zondaren geven voor lekkernijen te vinden in de zonde, gestolen wateren zijn zoet, verboden vruchten zijn een lust voor de ogen maar zij, die bedenken hoe spoedig de lekkernijen van de zonde in gal en alsem zullen verkeren, hoe gewis zij namelijk de zonde ten laatste bijten zal als een slang en steken als een adder, zullen bang zijn voor deze lekkernijen, en God bidden om ze door Zijn voorzienigheid

van hun ogen weg te doen, en hen door Zijn genade er een afkeer van te laten hebben. Godvruchtige mensen zullen zelfs tegen het zoet van de zonde bidden**.**

PSALM 141:5-10

I. David wenst hier dat hem zijn fouten onder het oog gebracht zullen worden, zijn vijanden verweten hem hetgeen niet waar was waarover hij dus wel moest klagen, maar terzelfder tijd wenst hij dat zijn vrienden hem zullen bestraffen voor hetgeen werkelijk verkeerd in hem was, inzonderheid indien er iets in hem was, dat ook maar de minste aanleiding kon geven tot en de minste schijn van recht kon geven aan die verwijtingen vers 5. De rechtvaardige sla mij, het zal weldadigheid zijn. De rechtvaardige God zo lezen sommigen het. "Ik zal de bestraffingen van Zijn voorzienigheid welkom heten, en zo weinig geneigd zijn om er mee te twisten, dat ik ze als tekenen van Zijn liefde zal beschouwen en aannemen, en ze zal gebruiken als middelen van de genade, en bidden zal voor hen, die de werktuigen zijn van mijn leed." Maar algemeen houdt men het voor bestraffingen, hem gegeven door rechtvaardige mensen, en het betaamt hun, die zelf rechtvaardig zijn, om de onrechtvaardigheid van anderen te bestraffen, en van hen zal men dit ook het best dragen. Indien de bestraffing rechtvaardig is, dan moeten wij, al komt zij ook van een onrechtvaardige, er toch een goed gebruik van maken, en er gehoorzaamheid door leren. Hier wordt ons geleerd hoe wij de bestraffingen van de rechtvaardigen en wijzen moeten ontvangen.

1. We moeten wensen bestraft te worden voor alles wat verkeerd in ons is, of verkeerds door ons gedaan wordt. "Heere, geef het in het hart van de rechtvaardigen mij te slaan en te bestraffen. Indien mijn eigen hart mij niet slaat, zoals het moest doen, laat mijn vrienden het dan doen, laat mij nooit onder het ontzettend oordeel vallen van met rust gelaten te worden in zonde."

2. Wij moeten het houden voor een bewijs van vriendschap, het niet slechts geduldig dragen, maar het als een weldadigheid beschouwen, want "de bestraffingen van de tucht zijn de weg des levens," Spreuken 6:23, zijn middelen goed voor ons, om ons tot bekering te brengen van de zonden, die wij begaan hebben, en om een terugvallen in zonde te voorkomen. Bestraffingen snijden wel, maar zij genezen, en daarom zijn zij veel begerenswaardiger dan de kussen eens vijands, Spreuken 27:6, of het gezang van de dwazen, Prediker 7:5. David heeft God gedankt voor Abigaëls tijdige vermaning, 1 Samuel 25:32.

3. Wij moeten achten dat wij daardoor geholpen en genezen zijn, het zal olie des hoofds zijn, olie voor een wonde, om haar te verzachten en te sluiten, het zal mijn hoofd niet breken, zoals sommigen denken, die liever hun hoofd zouden laten breken dan zich hun fouten onder het oog te laten brengen. "Maar," zegt David, "ik ben niet van dat gevoelen, het is mijn zonde, die mijn hoofd gebroken heeft, die mijn beenderen gebroken heeft, Psalm 51:10. De bestraffing is een voortreffelijke olie om de kneuzingen te helen, die de zonde mij toegebracht heeft. Het zal mijn hoofd niet breken, mocht het slechts er toe bijdragen om mijn hart te verbreken." 4. Wij moeten de weldaad van hen, die aldus in getrouwheid met ons handelen, aldus vriendschappelijk met ons zijn, tenminste vergelden door ons gebed voor hen in hun tegenspoeden, en hierdoor tonen dat wij hun bestraffing vriendelijk hebben opgenomen.
Dr. Hammond geeft een geheel andere lezing van dit vers. "Smaad zal mij, die rechtvaardig ben, verbrijzelen en mij bestraffen, maar die giftige olie zal mijn hoofd niet breken, zal mij niet verderven, zal mij het kwaad niet doen, dat er mee bedoeld werd, want toch zal mijn gebed zijn in hun kwaad, er in voortduren, dat God mij voor hen bewaren zal, en mijn gebed zal niet vruchteloos zijn."

II. David hoopt dat zijn vervolgers er nog eens toe komen zullen, dat zij het kunnen dragen dat men hen hun fouten onder het oog brengt zoals hij bereid was om op de zijn opmerkzaam gemaakt te worden, vers 6.
"Als hun rechters", (Saul en zijn beambten, die David richtten en veroordeelden, en zelf alleen rechters wilden zijn), "neergeworpen zijn in steenachtige plaatsen onder de rotsen in de woestijn, dan zullen zij mijn woorden horen, want zij zijn aangenaam." Sommigen denken dat dit ziet op Sauls vertedering, toen hij wenend zei: Is dit uw stem, man zoon David? 1 Samuel 24:17, 26:21. Wij kunnen het ook meer in het algemeen opvatten: zelfs rechters, hoe groot en hooggeplaatst zij ook zijn, kunnen ter neergeworpen worden, zij, die het hoogste aanzien in de wereld hebben, gaan niet altijd op effen gemakkelijke wegen er doorheen. En zij, die tevoren het Woord van God geminacht hebben zullen er genot in vinden en er blijde mee zijn als zij in beproeving komen, want deze opent het oor voor onderricht. Als de wereld bitter is, dan is het Woord zoet. De verdrukte onschuld kan geen gehoor verkrijgen bij hen, die in pracht en weelde leven, maar als deze zelf ter neergeworpen worden, dan zullen zij met meer medelijden aan de beproefden denken.

III. David klaagt over de grote nood, waarin hij en zijn vrienden gekomen waren, vers 7. Onze beenderen zijn verstrooid aan de mond des grafs, uit hetwelk zij opgeworpen waren, zo lang zijn wij dood geweest, of in hetwelk zij op het punt zijn van geworpen te worden, zo dicht zijn wij bij de kuil, en zij zijn even weinig geteld als spaanders onder de houthakkers, die onverschillig op een hoop geworpen worden, gelijk als wanneer iemand hout klooft en verdeelt op de aarde, vers 7. Sommigen lezen: gelijk iemand, die op de aarde klooft en snijdt, met toespeling op de ploeger, die de aarde met zijn ploegschaar openscheurt, Psalm 129:3. Kunnen deze dorre beenderen leven?

IV. David geeft zich over aan God en steunt op Hem om verlossing te verkrijgen: "Doch op U zijn mijn ogen, vers 8, want, hoe treurig de toestand ook is, Gij kunt al de grieven herstellen, van U verwacht ik hulp, hoe slecht het ook staat met de zaken, en op U betrouw ik." Zij, die hun ogen op God gericht hebben, kunnen op Hem hopen.

V. Hij bidt dat God hem zal helpen en ondersteunen naar de nood het vereist.
a. Dat Hij hem zal vertroosten, ontbloot mijn ziel niet laat mij zien waar mijn hulp is.
b. Dat Hij de plannen van zijn vijanden tegen hem zal voorkomen, vers 9. Bewaar mij van gevangen te worden in de strik, die zij voor mij gespannen hebben, geef mij hem te ontdekken en te vermijden. Al is de valstrik ook nog zo kunstig gelegd, God kan en zal Zijn volk bewaren van er in te vallen.
c. Dat God in Zijn gerechtigheid de plannen van zijn vijanden tegen henzelf zal keren, en in genade hem er voor zal bewaren van door hen in het verderf te worden gestort, vers 10. Dat de goddelozen elk in zijn gaten vallen, het net, dat zij naar hun bedoeling voor mij gespreid hebben, maar dat zij, naar verdiensten, voor zichzelf hebben gespreid. "Nec lex est justior alla quam necis artifices arte perire sua Geen wet kan rechtvaardiger zijn, dan dat de werkers van verwoesting door de werktuigen van de verwoesting, die zij zelf gemaakt hebben omkomen." Allen, die zich voor Gods rechterstoel hebben te verantwoorden, worden vastgehouden aan de koorden van hun eigen ongerechtigheid. Maar laat mij terzelfder tijd vrij worden. De verstrikking van de goddelozen blijkt soms de ontkoming te zijn van de rechtvaardigen.

PSALM 142

1 Een onderwijzing van David, een gebed, als hij in de spelonk was. (142:2) Ik riep met mijn stem tot de HEERE; ik smeekte tot de HEERE met mijn stem. 2 (142:3) Ik stortte mijn klacht uit voor Zijn aangezicht; ik gaf te kennen voor Zijn aangezicht mijn benauwdheid. 3 (142:4)

Als mijn geest in mij overstelpt was, zo hebt Gij mijn pad gekend. Zij hebben mij een strik verborgen op de weg, dien ik gaan zou. 4 (142:5) Ik zag uit ter rechterhand, en ziet, zo was er niemand, die mij kende, er was geen ontvlieden voor mij; niemand zorgde voor mijn ziel. 5 (142:6) Tot U riep ik, o HEERE! ik zeide: Gij zijt mijn Toevlucht, mijn Deel in het land der levenden. 6 (142:7) Let op mijn geschrei, want ik ben zeer uitgeteerd; red mij van mijn vervolgers, want zij zijn machtiger dan ik. 7 (142:8) Voer mijn ziel uit de gevangenis, om Uw Naam te loven; de rechtvaardigen zullen mij omringen, wanneer Gij wel bij mij zult gedaan hebben.

Deze psalm is een gebed, dat hij in substantie tot God opzond toen hij door Saul genoodzaakt was een toevlucht te zoeken in een spelonk, en later in deze vorm heeft opgeschreven. Hier is:

I. De klacht, waarmee hij tot God gaat, vers 2, 3 over de list, de sterkte en de boosaardigheid van zijn vijanden vers 4, 7, en de koelheid en onverschilligheid van zijn vrienden, vers 5.
II. zijn vertroosting van God, die zijn toestand kende vers 4, en zijn toevlucht was, vers 6.
III. zijn verwachting van God, dat Hij hem zal verhoren en verlossen, vers 7, 8.
IV. zijn verwachting van de rechtvaardigen, dat zij zich met hem zullen verenigen in lofzegging, vers 8. zij, die naar lichaam en ziel in benauwdheid zijn, in kommer zijn omtrent hun bezittingen, kunnen bij het zingen van deze psalm indien zij hem enigermate in Davids geest en gezindheid zingen, zijn klacht bevestigen en delen in zijn vertroostingen**.**

PSALM 142:1-4

Of het in de spelonk van Adullam was of in die van Engedi, dat David dit gebed tot God heeft opgezonden, is van geen belang. Het is duidelijk dat hij in nood was. Het was een smaad voor zo'n groot krijgsman, zo'n voorname hoveling, dat hij voor zijn veiligheid de toevlucht moest nemen tot zulke middelen, en het was een grote verschrikking voor hem om zo hittiglijk nagejaagd te worden, om ieder ogenblik de dood te verwachten, maar hij had de tegenwoordigheid van geest om dit gebed te bidden, en waar hij ook was, overal had hij zijn Godsdienst bij zich. Gebeden en tranen waren zijn wapenen, en als hij zijn handen niet durfde uitstrekken naar zijn vorst dan hief hij ze op tot zijn God. Er is geen spelonk zo diep of zo donker, of wij kunnen er onze gebeden uit opzenden, en in het gebed onze ziel opheffen tot God. Hij noemt dit gebed Maskil, een psalm van onderwijzing, vanwege de goede lessen, die hij zelf in de spelonk had geleerd, op zijn knieën had geleerd, en die hij nu aan anderen wenste te leren. Merk in deze verzen op:

I. Hoe David zijn klacht uitstort voor God vers 2, 3. Toen het gevaar voorbij was, schaamde hij zich niet (zoals kleine geesten er zich voor schamen) om te erkennen dat hij in angst was geweest, en dat hij zich in zijn benauwdheid tot God had gewend. Laat mannen van de hoogste rang het geen verkleining voor zich achten om tot God te roepen als zij in benauwdheid zijn, tot Hem te roepen zoals kinderen tot hun ouders als er iets is, dat hen verschrikt. David stortte zijn klacht uit, hetgeen een vrije en volledige klacht aanduidt, hij was er uitvoerig in, trad in bijzonderheden. Zijn hart was vol van zijn grieven, vol tot barstens toe, maar hij gaf zich verrichting door ze voor God uit te storten, en dit deed hij met grote vurigheid. Hij riep tot de Heere met zijn stem, met de stem zijn geestes, (zoals sommigen denken) want verborgen zijnde in de spelonk, durfde hij niet met hoorbare stem spreken, opdat dit niet tot zijn ontdekking zou leiden, maar innerlijk bidden heeft een stem voor God, en Hij hoort de zuchtingen, die onuitsprekelijk zijn, of die men niet durft uiten Romeinen 8:26. In deze klacht legt David twee dingen bloot voor God.

1. Zijn benauwdheid. Hij legde als het ware een nota over, of leverde een vertoog in nopens zijn toestand, ik gaf te kennen voor Zijn aangezicht mijn benauwdheid, en al de bijzonderheden ervan. Hij heeft aan God niets voorgeschreven, ook heeft hij Hem zijn benauwdheid niet te kennen gegeven alsof God er anders onbekend mee zou zijn maar als een, die zijn vertrouwen op God stelt, begeert in gemeenschap met Hem te zijn, en zich gaarne geheel en al voor alles aan Hem wil onderwerpen, zich naar Zijn goedvinden wil gedragen, hij ontboezemde zich voor Hem, legde Hem nederig de zaak voor, en toen liet hij haar goedsmoeds aan Hem over. Wij zijn licht geneigd om onze verdrietelijkheden al te veel voor onszelf bloot te leggen, ze ons nog erger voor te stellen dan zij zijn, er op te blijven staren, hetgeen geen nut doet, terwijl wij, door ze aan God te tonen, onze zorgen op Hem konden werpen, die voor ons zorgt, zodat wij dan verlicht en getroost kunnen worden. En wij moeten ons ook geen klacht bij onszelf en bij anderen veroorloven, die wij niet in alle betamelijkheid en oprechte Godsvrucht voor God kunnen brengen.

2. Zijn begeerte. Toen hij deze klacht deed heeft hij zijn smeking tot de Heere opgezonden, vers 2, geen hulp eisende alsof die hem verschuldigd was, maar er nederig om smekende als een gunst. Klagers moeten smekelingen zijn, want God wil er om gebeden zijn. II. Waar hij over klaagde, "op de weg die ik gaan zou, geen gevaar vermoedende, hebben zij mij een strik verborgen, om mij te vangen." Saul gaf zijn dochter Michal aan David, om "hem ten valstrik te zijn," 1 Samuel 18:21. Daarover klaagt hij bij God dat alles met boze bedoeling tegen hem gedaan werd. Indien hij buiten zijn weg ware gegaan en de valstrikken had aangetroffen, hij zou het zichzelf te wijten hebben gehad, maar als hij ze vond op de weg van zijn plicht, dan kon hij dit met nederige vrijmoedigheid aan God klagen.

III. Wat hem te midden van deze klachten tot troost was, vers 4. Als mijn geest in mij overstelpt was, op het punt was van te bezwijken, onder de last van smart en angst, als ik ten einde raad was, gereed om in wanhoop te vervallen, zo hebt Gij mijn pad gekend, toen was het een genot voor mij om te denken dat Gij het kent. Gij kendet mijn oprechtheid, het rechte pad, waarop ik gewandeld heb, en dat ik niet ben wat mijn vervolgers van mij zeggen, Gij hebt ook mijn toestand gekend in al de bijzonderheden ervan, toen mijn geest zozeer in mij overstelpt was, dat ik mijn toestand niet duidelijk kon blootleggen, was het mij tot troost dat Gij hem kendet, Job 23:10. "Gij hebt hem gekend, beschermd en beveiligd," Psalm 31:8, Deuteronomium 2:7**.**

PSALM 142:5-8

De psalmist zegt ons hier tot onze lering**:**

1. Hoe hij verstoten en verlaten werd door zijn vrienden, vers 5. Toen hij in gunst was aan het hof, scheen hij grote invloed te hebben, maar toen hij vogelvrij was verklaard en het voor iedereen gevaarlijk was om hem te herbergen getuige het lot van Achimelech toen was er niemand, die hem wilde kennen, werd hij door iedereen geschuwd. Hij zag uit ter rechterhand naar een voorspraak, Psalm 109:31, de een of andere vriend, die een goed woord voor hem zou spreken. Maar nadat Jonathans optreden voor hem deze bijna het leven heeft gekost, was niemand meer bereid om zijn onschuld te verdedigen, maar waren allen bereid om te zeggen dat zij van de zaak niets afwisten. Hij zag rond of iemand hem zijn deur wilde openen, maar er was geen ontvlieden voor hem, onder al zijn oude vrienden was er geen, die hem voor een enkele nacht wilde herbergen of hem tot een schuilplaats wilde leiden, waar hij veilig kon zijn. Hoevele Godvruchtigen zijn niet teleurgesteld door zulke zwaluwvrienden, die wegtrekken als de winter komt. Davids leven was zeer kostbaar, maar toch, toen hij onrechtvaardig vogelvrij was verklaard, was er niemand, die zorgde voor zijn ziel, dat is voor

zijn leven, die een hand wilde uitsteken om het te beschermen. Hierin was hij een type van Christus die in Zijn lijden voor ons door alle mensen, zelfs door Zijn eigen discipelen, werd verlaten zodat Hij de wijnpers alleen heeft getreden want "er was niemand, die hielp, niemand, die ondersteunde," Jesaja 63:5.

2. Hoe hij voldoening vond in God, vers 6. Liefhebbers en vrienden stonden van verre, en het was nutteloos om tot hen te roepen, "Maar," zegt hij, Tot U riep ik, o Heere! tot U, die mij kent en voor mij zorgt, als niemand anders het wil, Gij zult mij begeven noch verlaten, al doen de mensen het ook", want God is standvastig in Zijn liefde. David deelt ons mee wat hij in de spelonk tot God heeft gezegd: "Gij zijt mijn toevlucht, mijn deel in het land van de levenden, ik reken er op dat Gij dit voor mij zijn zult, mijn toevlucht om mij er voor te behoeden om rampzalig te zijn, mijn deel om mij gelukkig te maken. De spelonk, waarin ik mij bevind, is slechts een armzalige toevlucht, Heere, Uw naam is de sterke toren, waar ik heenloop, daarin alleen acht ik mij veilig. De kroon, waarop ik hoop, is slechts een armoedig deel, ik kan nooit denken goed voorzien en verzorgd te zijn voordat ik weet dat de Heere mijn deel is, het deel mijner erve en mijns bekers".
Zij, die in oprechtheid de Heere tot hun God nemen, zullen Hem beide als een toevlucht en een deel algenoegzaam bevinden, zodat, gelijk geen kwaad hen zal schaden, ook geen goed hun zal ontbreken, en zij kunnen in nederigheid aanspraak maken op hun deel. Heere, Gij zijt mijn toevlucht en mijn deel- al het andere is slechts een toevlucht van de leugenen en een deel zonder waardij. Gij zijt dit in het land van de levenden, zolang ik leef en ben, hetzij in deze wereld of in een betere. Er is genoeg in God om te voorzien in al de behoeften en noden van deze tegenwoordige tijd, wij leven in een wereld van gevaren en gebrek, maar welk gevaar behoeven wij te vrezen, indien God onze toevlucht is, of welk gebrek, als Hij ons deel is De hemel, die alleen verdient het land van de levenden genoemd te worden, zal voor alle gelovigen beide een toevlucht en een deel zijn.

3. Hoe hij in deze voldoening tot God spreekt, vers 7, 8. "Heere, let genadiglijk op mijn geschrei, het geschrei mijner verdrukking, het geschrei mijner smeking, want ik ben zeer uitgeteerd, en indien Gij mij niet helpt zal ik geheel verzinken, red mij van mijn vervolgens, hetzij doordat Gij hun de handen bindt, of doordat Gij hun hart omwendt, verbreek hun macht of verijdel hun plannen, weerhoud hen, of red mij, want zij zijn machtiger dan ik, en het zal Uw eer zijn om het voor de zwakste op te nemen. Red mij van hen, of zij zullen mij in het verderf storten, want zelf ben ik nog niet tegen hen opgewassen. Heere, voer mijn ziel uit de gevangenis, breng mij niet slechts veilig uit deze spelonk, maar voer mij uit al mijn in verwarring brengende omstandigheden." Wij kunnen dit geestelijk toepassen, de zielen van de Godvruchtigen zijn dikwijls in de engte door twijfelingen en vrees, als verstijfd en verlamd door de zwakheid van het geloof en het heersende bederf. Dan is het hun plicht en belang om zich tot God te wenden, en Hem te bidden om hen in vrijheid te stellen, hun hart te verruimen, opdat zij de weg van zijn geboden lopen.

4. Hoezeer hij verwachtte dat zijn verlossing tot eer van God zou zijn.
a. Door zijn eigen dankzeggingen, waarin zijn tegenwoordige klachten verkeerd zullen worden. "Voer mijn ziel uit de gevangenis, niet opdat ik dan van mijzelf en mijn vrienden zal kunnen genieten en gerust en op mijn gemak zal kunnen leven, neen, ook niet opdat ik dan mijn land zal kunnen beveiligen, maar om Uw naam te loven." In al onze gebeden tot God om verlossing uit ellende en benauwdheid moeten wij daar het oog op hebben, dat wij er gelegenheid door hebben om God te loven en tot Zijn lof te leven. Dat is het heerlijkste in tijdelijke zegeningen, dat zij ons van stof voorzien tot lof en ons de gelegenheid bieden om de uitnemende plicht van God te loven te volbrengen.

b. Door de dankzegging van velen voor hem 2 Korinthe 1:11. "Als ik verruimd zal zijn, zullen de rechtvaardigen mij omringen, om mijnentwil zullen zij U een kroon des lofs maken, aldus de Chaldeer. Zij zullen tot mij komen om mij geluk te wensen met mijn bevrijding, mijn ervaringen van mij te vernemen, en om maskil onderwijs van mij te ontvangen, zij zullen mij omringen om zich met mij te verenigen in dankzegging, omdat Gij wel bij mij gedaan zult hebben." De zegeningen van anderen moeten ons stof geven om God te loven, en de dankzegging van anderen voor ons moeten wij begeren, en er ons in verblijden**.**

PSALM 143

1 Een psalm van David. O HEERE! hoor mijn gebed, neig de oren tot mijn smekingen; verhoor mij naar Uw waarheid, naar Uw gerechtigheid. 2 En ga niet in het gericht met Uw knecht; want niemand, die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn. 3 Want de vijand vervolgt mijn ziel, hij vertreedt mijn leven ter aarde; hij legt mij in duisternissen, als degenen, die over lang dood zijn. 4 Daarom wordt mijn geest overstelpt in mij, mijn hart is verbaasd in het midden van mij. 5 Ik gedenk aan de dagen vanouds; ik overleg al Uw daden; ik spreek bij mijzelven van de werken Uwer handen. 6 Ik breid mijn handen uit tot U; mijn ziel is voor U als een dorstig land. Sela. 7 Verhoor mij haastelijk, HEERE! mijn geest bezwijkt; verberg Uw aangezicht niet van mij, want ik zou gelijk worden dengenen, die in de kuil dalen. 8 Doe mij Uw goedertierenheid in de morgenstond horen, want ik betrouw op U; maak mij bekend de weg, dien ik te gaan heb, want ik hef mijn ziel tot U op. 9 Red mij, HEERE! van mijn vijanden; bij U schuil ik. 10 Leer mij Uw welbehagen doen, want Gij zijt mijn God! Uw goede Geest geleide mij in een effen land. 11 O HEERE! maak mij levend, om Uws Naams wil; voer mijn ziel uit de benauwdheid, om Uw gerechtigheid. 12 En roei mijn vijanden uit, om Uw goedertierenheid, en breng hen om, allen, die mijn ziel beangstigen; want ik ben Uw knecht.

Deze psalm is evenals de voorgaande, een gebed van David, en vol van klachten over de benauwdheid en het gevaar, waarin hij zich bevond, waarschijnlijk toen hij door Saul werd vervolgd. Hij heeft in die beproeving niet slechts gebeden, maar zeer veel en zeer dikwijls gebeden, niet telkens wederom hetzelfde, maar met nieuwe gedachten. In deze psalm:

I. Klaagt hij over zijn ellende door de verdrukking van zijn vijanden, vers 3, en de zwakheid van zijn geest, die op het punt was van er onder weg te zinken, in weerwil van de goede maatregelen, die hij nam om staande te kunnen blijven, vers 4, 5-11.
II. Hij bidt vurig
1. Dat God hem zou verhoren, vers 1-7.
2. Dat Hij niet met hem zou doen naar zijn zonden, vers 2.
3. Dat Hij zijn aangezicht niet voor hem zou verbergen, vers 7, maar hem Zijn gunst zal betonen, vers 8.
4. Dat Hij hem zou leiden en besturen op de weg van zijn plicht vers 8, 10, en er hem levend in zou maken, vers 11.
5. Dat Hij hem verlossen zou uit zijn benauwdheden, vers 9, 11.
6. Dat Hij te bestemder tijd met zijn vervolgers zou afrekenen vers 12.
Wij kunnen dit bij het zingen er van te gereder en gemakkelijker op onszelf toepassen, omdat de meeste gebeden in deze psalm om geestelijke zegeningen zijn, die wij allen te allen tijde nodig hebben, goedertierenheid en genade**.**

PSALM 143:1-6

I. Hier bidt David nederig om gehoord te worden, vers 1, niet alsof hij er aan twijfelde, maar hij begeerde het vurig en was er in zorg over, want zijn gebed opgezonden hebbende, blikte

hij het na om te zien hoe het zou slagen Hábakuk 2:1. Hij is een smekeling bij zijn God, en hij bidt dat hem wat hij vraagt toegestaan zal worden. Hoor mijn gebed, neig de oren tot mijn smekingen. Hij tekent beroep aan tegen zijn vervolgers, en hij bidt dat zijn zaak onderzocht zal worden, en dat God er uitspraak in zal doen naar Zijn waarheid en naar Zijn gerechtigheid, als de rechter en beoordelaar van recht en onrecht. Of, verhoor mijn smekingen naar Uw waarheid, naar de beloften die Gij hebt gedaan, en waaraan Gij recht zult doen. Wij hebben geen gerechtigheid van onszelf om op te pleiten, en daarom moeten wij pleiten op Gods gerechtigheid, het woord van de belofte, dat Hij ons vrijwillig gegeven heeft, en waarop Hij ons heeft doen hopen.

II. Hij bidt ootmoedig dat er niet naar streng recht met hem gehandeld zal worden, vers 2. Hij schijnt hiermee zijn pleitrede in vers 1. verhoor mij naar Uw gerechtigheid, zo niet te verbeteren, dan toch te verklaren. "Ik bedoel," zegt hij, De rechtvaardige beloften van het Evangelie, niet de rechtvaardige bedreigingen van de wet, indien ik verhoord word naar de gerechtigheid van dit verbroken verbond van de staat van de onschuld, dan ben ik volkomen verloren", en daarom:
a. Is zijn bede: "Ga niet in het gericht met Uw knecht, handel niet met mij naar streng recht, zoals ik verdien dat er met mij gehandeld wordt." In dit gebed moeten wij erkennen Gods dienstknechten te zijn, gehouden en verplicht om Hem te gehoorzamen, aan Hem verantwoordelijk te zijn en zeer begerig om Zijn gunst te verkrijgen, en wij moeten ons Hem welbehaaglijk maken. Wij moeten erkennen dat wij dikwijls tegen Hem overtreden hebben, tekort zijn gekomen in onze plicht jegens Hem, dat Hij rechtvaardig een onderzoek zou kunnen instellen naar onze overtredingen, en overeenkomstig de wet tegen ons zou kunnen handelen, en dat, indien Hij dit deed het oordeel, de uitspraak, gewis tegen ons zou zijn. Wij hebben generlei recht om wijziging van die uitspraak te eisen, het recht moet zijn loop hebben, het vonnis ten uitvoer worden gebracht, en dan zijn wij verloren. Maar wij moeten ons bemoedigen met de hoop dat er genade en vergeving is bij God, en Hem vurig bidden om het voordeel, de weldaad dier goedertierenheid. Ga niet in het gericht met Uw knecht, want Uw knecht gaat in het gericht met zichzelf, en indien wij onszelf oordelen dan zullen wij niet geoordeeld worden.
b. Zijn pleitrede is: niemand die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn, want niemand kan op onschuld pleiten, noch op enigerlei gerechtigheid voor hemzelf, het zij dat hij niet gezondigd heeft, of dat hij niet verdient te sterven van zijn zonden, of dat hij van zichzelf enigerlei genoegdoening kan aanbieden ja indien God in het gericht met ons treedt zullen wij Hem niet een uit duizend kunnen antwoorden, Job 9:3, 15:20. Eer David om de wegneming van zijn leed bidt, bidt hij om de vergeving van zijn zonde, en daarvoor vertrouwt hij zuiver en alleen op genade.

III. Hij klaagt over de overmacht van zijn vijanden over hem, vers 3. "Saul, deze grote vijand, heeft mijn ziel vervolgd, mijn leven gezocht met rusteloze vijandschap en boosaardigheid, en hij is zo ver gegaan met zijn vervolging, dat hij mijn leven vertreedt ter aarde, hoewel ik nog niet onder de aarde ben, ben ik toch ter aarde neergeworpen, en dat is er dus het naaste aan toe, hij heeft mij genoodzaakt om in duisternis te wonen, vers 3, niet slechts in duistere spelonken, maar in duistere gedachten, en sombere angsten, in wolken van neerslachtigheid, hulpeloos en hopeloos als degenen, die over lang dood zijn. Heere, laat mij genade vinden bij U, want ik vind geen genade bij de mensen. Zij veroordelen mij, maar, Heere, veroordeel Gij mij niet. Ben ik niet een voorwerp van medelijden voor U, geschikt om verdedigd te worden, en is mijn vijand niet een voorwerp van Uw misnoegen, geschikt om tegen opgetreden te worden?

IV. Hij betreurt de gedruktheid van zijn geest, die door zijn uitwendig leed veroorzaakt is, vers 4. Daarom wordt mijn geest overstelpt in mij, en ben ik schier in wanhoop gedompeld als er van buiten strijd en van binnen vrees is, en deze vrees een nog groter tiran is dan Saul zelf, en niet zo gemakkelijk te ontlopen. Het is soms het lot van de beste mensen, dat hun geest voor een tijd schier overstelpt is in hen en hun hart mistroostig is, en ongetwijfeld is dit hun zwakheid. David was niet slechts een groot heilige, maar een groot krijgsman, en toch was zelfs hij soms op het punt om in de dag des tegenspoeds te bezwijken. Huilt, gij dennen, dewijl de cederen gevallen zijn.

V. Hij neemt de geschikte middelen te baat ter verruiming van zijn ontroerd gemoed. Hij had geen krachten om ze te verzamelen tegen de verdrukking van de vijand, maar als hij van niets anders bezit kan houden, dan zal hij toch doen wat hij kan om bezit te houden van zijn ziel en innerlijke vrede te bewaren. Te dien einde 1. Ziet hij terug, en gedenkt aan de dagen vanouds, vers 5, aan Gods vroegere verschijningen voor Zijn verdrukt volk, en in het bijzonder voor hem. Het is voor het volk van God dikwijls een verlichting geweest als zij in druk waren, om te denken aan de wonderen, waarvan hun vaders hun verteld hebben, Psalm 77:6, 12.

2. Hij ziet rond, en let op de werken van God in de zichtbare schepping, en Gods regering van de wereld door Zijn voorzienigheid. Ik overleg al Uw daden. Velen zien ze, maar zien er de voetstappen niet in van Gods wijsheid, macht en goedheid, en daarom ontvangen zij er het voordeel, het goede niet van, dat zij ervan ontvangen konden, omdat zij ze niet bepeinzen, niet overleggen, zij verwijlen niet bij dat rijke onderwerp, maar stappen er van af, alsof zij het uitgeput hadden, als zij er nog nauwelijks aan begonnen zijn, ik peins over, of ik spreek bij mijzelf over de werken Uwer handen, hoe groot, hoe goed zij zijn! Hoe meer wij nadenken over de macht van God, hoe minder wij het aangezicht of de kracht van de mens zullen vrezen, Jesaja 51:12, 13.

3. Hij ziet met vurige begeerten op tot God en Zijn gunst, vers 6. Ik breid mijn handen uit tot U, als een, die om een aalmoes vraagt en vol verwachting is iets groots te zullen ontvangen, gereed staande om het aan te grijpen en het welkom te heten. Mijn ziel dorst naar U, is voor U zo luidt het oorspronkelijke geheel voor U, zij is als een dorstig land, dat dor en droog zijnde door overmatige hitte, smacht naar regen. Zo behoef ik, zo smeek ik de steun en de verkwikking van de Goddelijke vertroostingen onder mijn beproevingen, en niets anders kan mij verlichting schenken. Dat is het beste wat wij kunnen doen als onze geest in ons overstelpt is, en met recht bezwijken diegenen onder hun last, die dit gerede middel niet willen aanwenden om zich verlichting te verschaffen**.**

PSALM 143:7-12

Hier deelt David ons mee wat hij zei, toen hij zijn handen uitbreidde tot God. Hij begint niet slechts als iemand, wie het ernst is, maar als iemand, die haast heeft: " Verhoor mij haastelijk en vertoef niet langer, want mijn geest bezwijkt. Ik ben op het punt van in onmacht te vallen geef mij een hartsterking spoedig, spoedig of het is met mij gedaan." Het was geen haasten van ongeloof, maar van vurig verlangen en heilige liefde, Haast U tot mijn hulp, O God. David bidt hier om drie dingen.

I. Om de tentoonspreiding van Gods gunst jegens hem, dat God een welbehagen in hem zou hebben, en hem dit zou doen weten, dit verkiest hij boven ieder ander goed, Psalm 4:7.
1. Hij vreest Gods misnoegen, " Verberg Uw aangezicht niet van mij, Heere, wees niet toornig op mij, wend U niet van mij af, zoals wij ons afwenden van iemand, op wie wij misnoegd zijn. Heere, laat mij niet onder de vrees blijven voor Uw toorn, of in twijfel omtrent

Uw gunst, als ik Uw gunst heb, laat dit dan niet voor mij verborgen zijn." Zij, die de waarheid van de genade hebben, kunnen niet anders dan begeren er ook het bewijs van te hebben. Hij voert het rampzalige van zijn toestand aan indien God zich van Hem terugtrekt: Heere, laat mij niet onder Uw toorn zijn, want dan ben ik als degenen, die in de kuil dalen, in het graf dalen, ik ben als een dode, zwak en bleek, Uw toornige blikken zijn erger dan de dood, of in de hel, in de bodemloze afgrond." Zelfs zij, die door genade verlost zijn van in de kuil neer te dalen, kunnen soms, als de verschrikkingen Gods zich tegen hen rusten, er uitzien als degenen, die in de kuil neerdalen. Mistroostige heiligen hebben soms tegen de toorn Gods beroepen alsof zij veroordeelde zondaren waren, Job 6:4, Psalm 88:7.

2. Hij smeekt om Gods gunst, vers 8. Doe mij Uw goedertierenheid in de morgenstond horen. Hij kan niet anders dan denken dat God liefde voor hem heeft, dat Hij hem iets goeds, iets vriendelijks te zeggen heeft, enige goede, troostrijke woorden, maar het tegenwoordige gewoel in zijn zaken en de ontroering van zijn geest verdoofden deze lieflijke fluisterstemmen, en daarom bidt hij: "Heere, spreek niet slechts vriendelijk tot mij, maar doe het mij horen, doe mij vreugde en blijdschap horen," Psalm 51:10. God spreekt tot ons door Zijn Woord en door Zijn voorzienigheid, en in beide moeten wij begeren en er naar streven om Zijn goedertierenheid te horen Psalm 107:43, opdat wij ons die gedurig voorstellen. "Doe ze mij horen in de morgenstond, iedere morgen, laat mijn gedachten als ik wakker word, voor Gods goedertierenheid wezen, opdat de zoete smaak ervan mij de gehele dag bijblijve." Zijn pleitgrond is: want ik betrouw op U, en op U alleen, ik verwacht troost van niemand anders." Het is een gewone zaak, dat Gods goedertierenheid gewerkt wordt voor degenen, die op kiem betrouwen.

II. De werkingen van Gods genade in hem. Deze begeert hij even vurig als de gunst van God jegens hem en die moeten ook wij vurig begeren. Hij bidt**:**

1. Dat hij verlicht zal worden met de kennis van Gods wil, en dat is het eerste werk des Geestes ten opzichte van Zijn andere werken, want God handelt met de mensen als rederijke schepselen. Voor dat doel zijn hier drie beden. a. Maak mij bekend de weg, die ik te gaan heb. Zij, die van harte wensen recht te wandelen voor God, zijn soms in grote verlegenheid, daar zij niet weten wat de rechte weg is, er in twijfel over zijn. Laat hen dan met vrijmoedigheid tot de troon van de genade komen en God bidden om hun door Zijn Woord en Geest en voorzienigheid de weg te tonen en te voorkomen dat zij Hem missen. Een Godvruchtige vraagt niet wat soort van weg het is, waarop hij moet wandelen, of op welke weg het het aangenaamste is om er op te wandelen, maar wat de rechte weg is, waarop hij behoort te wandelen. Hij pleit: "ik hef mijn ziel tot U op, om naar Uw wil gevormd te worden." Hij wenste niet slechts met aandrang maar met onpartijdigheid zijn plicht te kennen, en die dat doen, zullen onderricht worden.
b. "Leer mij Uw welbehagen doen, niet slechts: toon mij wat Uw wil, Uw welbehagen is, maar leer mij hoe het te doen, hoe mijn hand met schranderheid en bedrevenheid ervoor te gebruiken om mijn plicht te doen." Het is de begeerte en het streven van al Gods getrouwe dienstknechten om Zijn wil te kennen en te doen, en er volkomen in te zijn. Hij pleit: "Gij zijt mijn God, en daarom mijn orakel, van wie ik raad kan verwachten, mijn God en daarom mijn bestuurder, mijn regeerder, wiens wil ik wens te doen." Als wij in oprechtheid God aannemen tot onze God, dan kunnen wij er gerust op aan dat Hij ons leren zal Zijn wil te doen, zoals een meester zijn dienstknecht.
c. Leid mij in het land van de oprechtheid, vers 10. in de gemeenschap van de heiligen, het lieflijke land van de oprechten, of, in een gevestigde manier van heilig te leven, die mij zal leiden naar de hemel, het land van de oprechtheid, waar de heiligheid volmaakt zal wezen, en hij die heilig is nog heilig zijn zal. Wij moeten begeren veilig geleid te worden naar de hemel,

niet alleen omdat die het land is van de gelukzaligheid, maar omdat hij het land is van de oprechtheid, het is de volkomenheid van de genade. Wij kunnen de weg niet vinden, die ons heenvoert naar dat land, tenzij God hem ons wijst, niet gaan op die weg, tenzij Hij ons bij de hand neemt en ons leidt, zoals wij degenen leiden, die zwak, of kreupel, of vreesachtig, of slecht van gezicht zijn, zo nodig is de genade van God, niet alleen om ons op de goede weg te brengen maar om er ons op te houden en er ons op te doen voortgang. De pleitrede is: Uw Geest is goed en machtig om mij goed te maken, goed en bereidwillig om hen te helpen, die verlegen en ten einde raad zijn. Uw goede Geest geleide mij, zo lezen sommigen het. Zij, die de Heere tot hun God hebben, hebben Zijn Geest tot hun gids, en het is beide hun aard en hun voorrecht, dat zij door de Geest geleid worden.

2. Hit bidt dat hij levend gemaakt zal worden om Zijn wil te doen, vers 11. O Heere maak mij levend, wek mijn genadegaven op opdat zij werkzaam zullen zijn, wek mijn Godsvrucht op, opdat zij levendig zij, wek mij op tot mijn plicht, en maak er mij levendig in en dat wel om Uws naams wil. De beste heiligen vinden zich soms dof en dodig en traag, en daarom bidden zij God hen levend te maken III. Het optreden van Gods voorzienigheid voor hem, dat God op Zijn eigen tijd en Zijn eigen wijze**:**

1. Hem rust zal geven van zijn ellende en benauwdheid, vers 9. " Red mij, Heere, van mijn vijanden opdat zij hun wil niet aan mij doen, want bij U schuil ik. Ik vertrouw op U om mij te verdedigen in mijn benauwdheid en er mij daarom uit te verlossen." Bewaringen zijn onderpanden van verlossing, en diegenen zullen God hun schuilplaats bevinden, die Hem door het geloof aldus maken, vers 11. Voer mijn ziel uit de benauwdheid om Uw gerechtigheid, om de wille Uwer belofte, ja om de wille Uwer goedertierenheid, want sommigen verstaan door gerechtigheid vriendelijkheid en goedheid. Verlos mij niet slechts van mijn uitwendige benauwdheid, maar van de benauwdheid mijner ziel, de benauwdheid, die dreigt mijn geest in mij te overstelpen. In welke benauwdheid ik ook ben, laat mijn hart niet ontroerd zijn, Johannes 14:1.

2. Dat Hij afrekenen zal met hen, die de werktuigen waren van zijn ellende, vers 12. "Roei mijn vijanden uit om Uw goedertierenheid jegens mij, opdat ik niet langer in vrees voor hen zij, breng hen allen om, allen, wie zij ook zijn, hoe talrijk, hoe machtig zij ook zijn, die mijn ziel beangstigen, en haar kwellen, want ik ben Uw knecht, en ben besloten dit te blijven, en daarom kan ik verwachten door U erkend en beschermd te worden." Dit gebed is een profetie van de algehele verwoesting van al de onboetvaardige vijanden van Jezus Christus en Zijn koninkrijk, die niet willen dat Hij Koning over hen zal zijn, die Zijn Geest smart aandoen en Zijn ziel kwellen door Zijn volk te kwellen, in wier benauwdheid Hij benauwd is**.**

PSALM 144

1 Een psalm van David. Gezegend zij de HEERE, mijn Rotssteen, Die mijn handen onderwijst ten strijde, mijn vingeren ten oorlog; 2 Mijn Goedertierenheid en mijn Burg, mijn Hoog Vertrek en mijn Bevrijder voor mij, mijn Schild, en op Wien ik mij betrouwe; Die mijn volk aan mij onderwerpt! 3 O HEERE! wat is de mens, dat Gij hem kent, het kind des mensen, dat Gij het acht? 4 De mens is der ijdelheid gelijk; zijn dagen zijn als een voorbijgaande schaduw. 5 Neig Uw hemelen, HEERE! en daal neer; raak de bergen aan, dat zij roken. 6 Bliksem bliksem, en verstrooi hen; zend Uw pijlen uit, en verdoe hen. 7 Steek Uw handen van de hoogte uit; ontzet mij, en ruk mij uit de grote wateren, uit de hand der vreemden; 8 Welker mond leugen spreekt, en hun rechterhand is een rechterhand der valsheid. 9 O God! ik zal U een nieuw lied zingen; met de luit en het tiensnarig instrument zal ik U psalmzingen. 10 Gij, Die de koningen overwinning geeft, Die Zijn knecht David ontzet van het boze zwaard; 11 Ontzet mij en red mij van de hand der vreemden, welker mond leugen spreekt, en hun rechterhand is een rechterhand der valsheid; 12 Opdat onze zonen zijn als planten, welke groot geworden zijn in hun jeugd; onze dochters als hoekstenen, uitgehouwen naar de gelijkenis van een paleis. 13 Dat onze winkelen vol zijnde, de enen voorraad na de anderen uitgeven; dat onze kudden bij duizenden werpen, ja, bij tienduizenden op onze hoeven vermenigvuldigen. 14 Dat onze ossen wel geladen zijn; dat geen inbreuk, noch uitval, noch gekrijs zij op onze straten. 15 Welgelukzalig is het volk, dien het alzo gaat; welgelukzalig, is het volk, wiens God de HEERE is.

De vier voorgaande psalmen schijnen door David geschreven te zijn voor zijn komst op de troon toen hij door Saul vervolgd werd, deze schijnt daarna geschreven te zijn, toen hij toch nog in benauwdheid was (want er is in deze wereld geen toestand, die het voorrecht heeft vrijgesteld te zijn van benauwdheid). De naburige volken deden hem overlast en veroorzaakten hem onrust, inzonderheid de Filistijnen, 2 Samuel 5:17. In deze psalm:

I. Erkent hij met blijdschap en dankbaarheid de grote goedheid van God in hem aan de regering te brengen, vers 1-4.
II. Hij bidt God hem te helpen tegen de vijanden, die hem dreigden, vers 5-8, en wederom in vers 11.
III. Hij verblijdt zich in de zekerheid van de overwinning over hen te zullen behalen, vers 9-10.
IV. Hij bidt om de voorspoed van zijn eigen rijk en verblijdt zich in de hoop hierop, vers 12-15.
Bij het zingen van deze psalm kunnen wij Gode de eer geven van onze geestelijke voorrechten en verhogingen, en van Hem hulp vragen tegen onze geestelijke vijanden, wij kunnen bidden om de voorspoed van onze ziel, van ons gezin en van ons land, en, naar de mening van sommigen van de Joodse schrijvers de psalm beschouwen als betrekking hebbende op de Messias en Zijn koninkrijk**.**

PSALM 144:1-8

I. David erkent zijn afhankelijkheid van God en zijn verplichtingen aan Hem, vers 1, 2. Een gebed om verdere goedertierenheid begint zeer gepast met dankzegging voor vroegere zegeningen, en als wij op God wachten om ons te zegenen, dan moeten wij onszelf opwekken om Hem te zegenen. Hij geeft God de eer voor twee dingen.

1. Voor hetgeen Hij voor hem was. Gezegend zij de Heere, mijn Rotssteen, vers 1, mijn goedertierenheid en mijn Burg, vers 1. Hij heeft zich in het verbond verbonden om dit te zijn, en ons aangemoedigd om dienovereenkomstig op Hem te steunen. Al de heiligen, die Hem

door het geloof tot de hunne gemaakt hebben, hebben bevonden dat Hij niet alleen aan hun verwachtingen beantwoordt, maar ze overtreft. David spreekt er hier van als de reden van zijn vertrouwen, als hetgeen hem gerust deed zijn, en als de oorzaak van zijn blijdschap, en hetgeen waarin hij roemde. Zie hoe hij de woorden vermenigvuldigt om uitdrukking te geven aan zijn voldoening in God en van zijn deel in Hem.
a. "Hij is mijn sterkte op wie ik steun, en van wie ik kracht erlang beide voor mijn werk en voor mijn strijd, mijn rotssteen om op te bouwen, en om een toevlucht in te vinden." Zelfs als wij zwak zijn, kunnen wij krachtig zijn in de Heere en in de sterkte van Zijn macht.
b. Mijn goedertierenheid, niet slechts goed voor mij, maar mijn hoogste goed, in wiens gunst ik mijn gelukzaligheid vind, en die de oorsprong is van alle goedheid, die in mij is, en van wie alle goede gave en alle volmaakte gift komt."
c. "Mijn burg en mijn hoog vertrek, in wie ik mij even veilig acht als een vorst in zijn kasteel of zijn versterkte plaats." David had vroeger een toevlucht gevonden in vestingen te Engedi 1 Samuel 23:29, die misschien natuurlijke sterkten waren. Nu onlangs had hij zich meester gemaakt van de burg Sion, die versterkt was door kunst, en hij woonde in de burg, 2 Samuel 5:7, 9, maar daar steunde of vertrouwde hij niet op. "Heere," zegt hij, "Gij zijt mijn burg en mijn hoog vertrek." De Goddelijke eigenschappen en beloften zijn sterkten voor de gelovige, die natuurlijke sterkten of door kunst gemaakte sterkten ver overtreffen.
d. Mijn bevrijder, en zoals het in het oorspronkelijke met nadruk is: mijn bevrijder voor mij "niet slechts een bevrijder aan wie ik deel heb maar die mij altijd nabij is, en al mijn verlossingen tot mijn wezenlijk voordeel doet zijn."
e. "Mijn schild, om mij te beschutten tegen de boze pijlen, die mijn vijanden op mij afschieten, niet slechts mijn burg in mijn eigen land, maar mijn schild daarbuiten, op het oorlogsveld." Waar een gelovige ook heengaat, overal draagt hij zijn bescherming met zich. Vrees niet, Abram, Ik ben uw schild.

2. Wat Hij voor hem gedaan heeft.
a. Hij was opgeleid om een schaapherder te zijn, en schijnt noch door zijn ouders, noch door hemzelf, voor iets anders bestemd te zijn geweest. Maar God had hem tot een krijgsman gemaakt, zijn handen waren gewoon de herdersstaf te hanteren en zijn vingeren om de harp te tokkelen, maar God onderwees zijn handen ten krijg en zijn vingeren ten oorlog, omdat Hij hem bestemde om Israëls kampioen te zijn, en waar God de mensen toe roept, daarvoor vindt Hij hen of maakt Hij hen bekwaam. Laat krijgslieden Gode de eer geven voor al hun militaire bekwaamheid, Hij, die de geringste landman leert van de wijze, waarop hij zijn beroep moet uitoefenen, onderwijst de grootste veldheer zijn krijgskunde. Het is te betreuren dat iemand, wiens vingers God ten strijde heeft geleerd tegen Hem strijdt en tegen Zijn koninkrijk onder de mensen. Diegenen hebben bijzondere reden om God met dankbaarheid te erkennen, die blijken bekwaam te zijn tot diensten waaraan zij zelf nooit gedacht zouden hebben.
b. God had hem tot een soevereine vorst gemaakt, had hem geleerd de scepter te voeren zowel als het zwaard te hanteren, te heersen zowel als te strijden, de moeilijker en edeler kunst van de twee. Hij onderwerpt mijn volk aan mij. De voorzienigheid Gods moet erkend worden in het onderworpen maken van het volk aan hun vorst, waardoor orde en welvaart in samenleving bewaard blijven. Er was inzonderheid de hand Gods in, dat het volk van Israël geneigd was om aan David onderworpen te zijn, ingevolge de belofte, die God hem gedaan had, en dat was een afschaduwing van die grote daad van de Goddelijke genade: het brengen van zielen tot onderworpenheid aan de Heere Jezus, waardoor zij gewillig gemaakt worden ten dage van zijn heirkracht.

II. Hij bewondert Gods neerbuigende goedheid jegens de mens en in het bijzonder jegens hemzelf, vers 3, 4. "O Heere, wat is de mens, welk een arm, zwak schepsel is hij dat Gij hem

kent, dat Gij hem acht, dat hij zo onder Uw kennis en zorg is, dat Gij teer acht slaat op een van dat onwaardig, nietig geslacht, zoals Gij op mij acht hebt geslagen." In aanmerking genomen de velerlei schande, die op het mensdom ligt, hebben wij reden om de eer te bewonderen, die God aan het mensdom in het algemeen heeft aangedaan, aan sommigen van hen, aan de heiligen, op zeer bijzondere wijze, zoals aan David, en aan de Messias, op wie deze woorden worden toegepast, Hebreeën 2:6, die daarom uitermate verhoogd was, omdat Hij zichzelf vernederd heeft, om in gedaante gevonden te worden als een mens, en Hem macht heeft gegeven ook gericht te houden, omdat Hij des mensen zoon is. Een dergelijke vraag doet David in Psalm 8:5, en daar geeft hij een verklaring of opheldering van het wonder door de gedachte aan de grote waardigheid, die God op de mens gelegd heeft: met eer en heerlijkheid hebt Gij hem gekroond, vers 6. Hier stelt hij het in het licht door te wijzen op de nietigheid en sterflijkheid van de mens, in weerwil van de waardigheid, die op hem gelegd is, vers 4. De mens is der ijdelheid gelijk, hij is zo broos, zo zwak, zo hulpeloos, door zo velerlei zwakheden omvangen, en zijn verblijf hier is zo kort en onzeker, dat hij geheel en al der ijdelheid gelijk is. Ja, hij is de ijdelheid zelf, hij is dit in zijn beste toestand. In zijn dagen is weinig substantie, in aanmerking genomen hoevele gedachten en zorgen door de onsterflijke ziel aan het arme sterflijke lichaam worden gewijd, zij zijn als een voorbijgaande schaduw, duister en voorbijgaande, eindigende met de zon en als deze ondergaat zich oplossende in schaduw. Zij zijn als een schaduw, die voorbijgaat, en er is niets aan verloren. David rangschikt zichzelf onder hen, die aldus gering en verachtelijk zijn.

III. Hij bidt God hem te versterken en voorspoed te geven tegen de vijanden, die hem hebben aangevallen, vers 5-8. Hij zegt niet wie zij waren, voor wie hij vreesde, maar zegt: Verstrooi hen, verdoe hen. God wist wie hij bedoelde, al heeft hij hen niet genoemd. Maar naderhand beschrijft hij hen, vers 7, 8. Het zijn vreemden, slechte naburen van Israël, heidenen voor wie hij verplicht was vreemd te zijn, en met wie hij geen verbond mocht sluiten, en die zich daarom vreemd gedragen jegens ons. Niettegenstaande de voorspoed, waarmee God Davids wapenen tegen hen gezegend had, waren Zij toch kwellend en verraderlijk, mensen, in wie men geen vertrouwen kon stellen, men kan niet aan op hun woord, want hun mond spreekt leugen, ja, als zij er de hand op geven of u de hand bieden om u te helpen, dan zijn zij niet te vertrouwen, want hun rechterhand is een rechterhand der valsheid. Tegen de zodanigen kunnen wij ons niet verdedigen, maar wij kunnen vertrouwen op de God van de waarheid en gerechtigheid, die de leugen haat om ons tegen hen te verdedigen.

1. David bidt dat God zal verschijnen, iets buitengewoons zal doen ter overtuiging van hen die aan hun drekgoden de voorkeur gaven boven de God Israëls, vers 5. Neig Uw hemelen, Heere, en maak het duidelijk, dat zij inderdaad Uwer zijn, dat Gij er de Heere van zijt Jesaja 64:1. Laat Uw voorzienigheid mijn vijanden dreigen, hen donker aanzien zoals de wolken donker en dreigend de aarde aanzien als zij zwaar zijn en laag hangen, zwanger zijn van een storm. Strijd tegen hen, die strijden tegen ons, zodat het duidelijk blijkt dat Gij voor ons zijt. Raak de bergen aan, onze sterke, statige vijanden, dat zij roken. Openbaar U door de dienst van de engelen, zoals Gij op de berg Sinaï gedaan hebt.

2. Dat Hij tegen zijn vijanden zou verschijnen, dat Hij tegen hen van de hemel zou strijden, zoals Hij soms gedaan heeft door bliksemen, die Zijn pijlen zijn, Zijn vurige pijlen, tegen welke het hardste stalen harnas niet bestand is, zo alles doordringend is de kracht van de bliksem, dat Hijzelf deze pijlen zou afschieten, die, daarvan zijn wij zeker, het doel nimmer missen zal. Dat Hij verschijnen zou voor hem, vers 7. Hij bidt om hun verderf, ter bevordering van zijn eigen verlossing en de rust van zijn volk. " Steek Uw hand, zend Uw macht, van de hoogte uit, want daarheen zien wij uit naar hulp, ontzet mij, en ruk mij uit deze

grote wateren, die op het punt zijn van mij te overstelpen." Gods tijd om Zijn volk te hulp te komen, is als zij verzinken en alle andere hulp faalt**.**

PSALM 144:9-15
De methode in dit laatste gedeelte van de psalm is gelijk aan die in het eerste, eerst geeft hij eer aan God, en dan smeekt hij genade en zegeningen van Hem af.

I. Hij looft God voor de ervaringen, die hij heeft gehad van Zijn goedertierenheid jegens hem, en de aanmoediging, die hij heeft om nog verdere goedertierenheid van Hem te verwachten, vers 9, 10. Te midden van zijn klachten over de macht en de valsheid van zijn vijanden is hier een heilig juichen in zijn God, O God ik zal U een nieuw lied zingen, een loflied voor nieuwe goedertierenheden, voor de barmhartigheden, die geen einde hebben. Nieuwe gunsten roepen tot nieuwe dankzeggingen, ja wij moeten God danken voor de zegeningen, op welke wij hopen door Zijn belofte, zowel als voor die, welke wij ontvangen hebben door Zijn voorzienigheid, 2 Kronieken 20, 20, 21. Hij zal zijn lofliederen begeleiden door muziek, om zijn heilige blijdschap in God uit te drukken en haar nog meer op te wekken, hij zal God loven met een tiensnarig instrument, op de beste wijze achtende dat alles nog weinig genoeg is om de lof van God te verkondigen. Hij zegt ons wat dit nieuwe lied zijn zal, vers 10. Hij is het, die de koningen verlossing geeft.

Dit geeft te kennen**:**
1. Dat grote koningen niet zichzelf kunnen verlossen zonder Hem. Koningen hebben hun lijfwachten, hebben over legers te gebieden, en hebben alle middelen om zich te beveiligen, die men kan bedenken, maar met dat al is het toch God, die hun verlossing en heil geeft, en hen beveiligt door die middelen, welke Hij niet nodig heeft, Hij zou hen ook zonder deze verlossing kunnen geven, Psalm 33:16. Koningen zijn de beschermers van hun volk maar het is God, die hun beschermer is. Hoe veel dienst zijn zij Hem dan niet verschuldigd met hun macht, die hun al hun heil geeft!

2. Dat goede koningen, die Zijn dienstknechten zijn ten goede voor hun onderdanen, door Hem beschermd en verlost zullen worden. Hij heeft zich verbonden om heil te geven aan die koningen, die Zijn onderdanen zijn en voor Hem regeren, getuigen de grote dingen, die Hij gedaan heeft voor David, Zijn knecht, die Hij menigmaal ontzet heeft van het boze zwaard, waaraan Sauls boosaardigheid en zijn eigen ijver in de dienst van zijn land hem dikwijls blootgesteld heeft. Dit kan zien op Christus, de Zone Davids, en dan is het in waarheid een nieuw lied, een Nieuw- Testamentisch lied, God heeft Hem verlost van het boze zwaard, Hem ondersteund als Zijn knecht, en Hem tot overwinnaar gesteld over al de machten van de duisternis, Jesaja 42:1, 49:8. Aan Hem heeft Hij heil en verlossing gegeven, niet alleen voor Hemzelf maar voor ons, Hem verwekkende om een hoorn der zaligheid te zijn.

II. Hij bidt om het voortduren van Gods gunst, vers 11.
1. Dat hij van de openbare vijanden verlost mocht worden, vers 11. Hier herhaalt hij zijn gebed en pleitgrond van vers 7, 8. Zijn vervolgers waren nog van dezelfde aard, vals en verraderlijk, die een eerlijk man gewis zullen bedriegen en hem te sterk zullen zijn. "Daarom, Heere, verlos Gij mij van hen, want het is een vreemd soort mensen." 2. Dat hij de openbare vrede en voorspoed mocht zien. "Heere, geef ons de overwinning opdat wij rust hebben, die wij nooit zullen hebben zolang het in de macht van onze vijanden is om ons kwaad te doen." Als koning spreekt David hier de ernstige begeerte uit naar het welzijn van zijn volk, waarin

hij een type was van Christus, die krachtigdadiglijk en afdoend voorziet in het goede voor Zijn uitverkorenen.
Wij hebben hier:

A. De bijzondere omschrijving van de algemene voorspoed, die David voor zijn volk begeert.
a. Een veelbelovend kroost, vers 12. Dat onze zonen en dochteren alles zullen zijn wat wij hen wensen te zijn." Hij bedoelt niet alleen die van zijn eigen gezin, maar die van zijn onderdanen, die het zaad zijn van het volgende geslacht. Het draagt zeer veel bij tot het geluk van ouders in deze wereld, om hun kinderen in goede omstandigheden te zien.

Ten eerste. Het is aangenaam om onze zonen te zien als planten, welke groot geworden zijn in hun jeugd, als olijfplanten, Psalm 128:3, de planting des Heeren, Jesaja 61:3, hen te zien als planter, niet als onkruid, niet als doornen, hen te zien als planten, die groeien en bloeien, niet verdord of verzengd zijn, hen gezond van lichaamsgestel te zien, met een vlugge bevatting en neigingen tot Godsvrucht, en die waarschijnlijk in hun dag Gode vrucht zullen toebrengen, hen te zien in hun jeugd, hun groeitijd, toenemende in alles wat goed is, wijzer en beter wordende, totdat zij sterk zijn in de geest.

Ten tweede. Niet minder begerenswaardig is het, onze dochters te zien als hoekstenen, of hoekpilaren, uit gehouwen naar de gelijkenis van een paleis of tempel. Door dochters worden families verbonden en aan elkaar verwant tot hun wederzijdse sterkte, zoals de delen van een gebouw aan elkaar verbonden worden door de hoekstenen, en als zij beide naar lichaam en ziel schoon en bevallig zijn, dan zijn ze uitgehouwen, of gepolijst naar de gelijkenis van een schoon en sierlijk gebouw. Als wij onze dochters goed gevestigd zien, gesteund door wijsheid en voorzichtigheid, als wij haar door het geloof verbonden zien aan Christus als de hoofdsteun versierd met de genadegaven van Gods Geest die polijsten hetgeen van nature ruw is, vrouwen zien worden, die de Godzaligheid belijden, als wij haar gereinigd en Gode geheiligd zien als levende tempelen, dan achten wij ons gelukkig in haar.

b. Grote overvloed. Talrijke gezinnen vermeerderen misschien meer de zorg dan het vermaak of genot, als er niet genoeg is om ze te onderhouden, en daarom bidt hij om toeneming van de welvaart met de toeneming van het gezin.

Ten eerste. Dat hun voorraadschuren wel gevuld zullen zijn met de vruchten en voortbrengselen van de aarde, dat onze winkelen vol zijn, zoals die van de goede heer des huizes, die uit zijn schat nieuwe en oude dingen voortbracht, de dingen, die nieuw het beste zijn heeft hij in deze staat, die welke het best zijn, als zij bewaard worden, heeft hij in die staat, zodat zij de ene voorraad na de anderen uitgeven, ze hebben voor onszelf en voor onze vrienden, opdat wij in overvloed levende, toch niet in weelde leven, want dan misbruiken wij onze overvloed, maar blijmoedig en nuttig leven, opdat wij, overvloed hebbende dankbaar zullen zijn aan God, edelmoedig zullen zijn voor onze vrienden, en barmhartig, milddadig jegens de armen, immers, waartoe zou het anders dienen onze voorraadschuren vol te hebben? Jakobus 5:3.

Ten tweede. Dat hun vee grotelijks zou toenemen, dat onze kudden bij duizenden werpen, ja bij tienduizenden op onze hoeve vermenigvuldigen. Veel van de rijkdom van hun land bestond in hun kudden, Spreuken 27:26, hetzelfde kan ook van onze rijkdom gezegd worden, want anders zou wol niet het voornaamste voortbrengsel van ons land zijn. De toeneming van ons vee is een zegen, waarin God erkend moet worden.

Ten derde. Dat hun dieren, die voor arbeid bestemd zijn, er geschikt voor zullen wezen. Dat onze ossen sterk zijn om te arbeiden in het ploegen, dat zij vol en vlezig zijn, naar de lezing van sommigen, in goede toestand om te werken. Niemand van ons is gemaakt om lui en ledig te zijn en daarom moeten wij bidden om gezondheid voor het lichaam, niet dat wij op ons gemak en voor ons genoegen kunnen leven, maar sterk mogen zijn om te arbeiden,

opdat wij het werk doen van onze plaats en onze dag, want anders zijn wij erger dan de dieren, immers, als deze sterk zijn, dan is het om te arbeiden.

c. Een ongestoorde vrede.

Ten eerste. Dat er geen oorlog zij. Dat er geen inbreuk, geen inval zij van buitenlandse vijanden, noch een uitval of uitgang zij van deserteurs. Laat onze vijanden geen invallen bij ons doen, en laat het niet nodig zijn dat wij uitgaan om tegen hen te strijden. Oorlog, hetzij die ten aanval of ter verdediging wordt gevoerd, brengt vele en velerlei rampen teweeg.

Ten tweede. Dat er geen verdrukking noch verdeeldheid zij, geen klachten in onze straten, vers 14, dat het volk geen reden hebbe tot klagen, hetzij over hun regering, of over elkaar, noch zo gemelijk zij om zonder reden te klagen. Het is begerenswaardig om aldus rustig en vreedzaam te kunnen wonen.

B. Zijn opmerking naar aanleiding van deze beschrijving van de voorspoed des volks, die hij zozeer begeerde, vers 15. *Welgelukzalig is het volk, die het alzo gaat, maar zo is het zelden, en nooit lang, welgelukzalig is het volk, wiens God de Heere is*. Van de betrekking eens volks tot God als hun God wordt hier gesproken hetzij: a. als van hetgeen, dat de fontein is waaruit al die zegeningen voortkomen. Welgelukzalig zijn de Israëlieten, indien zij getrouw blijven aan de Heere als hun God, want dan kunnen zij verwachten dat het hun alzo gaan zal. Nationale Godsvrucht zal gewoonlijk nationale voorspoed teweegbrengen, want natiën als zodanig, in hun nationale hoedanigheid, zijn alleen voor beloningen en straffen vatbaar in dit leven. Of, b. Hetgeen verre boven al deze genietingen te verkiezen is. De psalmist begon met te zeggen wat de meesten zeggen: Welgelukzalig is het volk, dat het alzo gaat, zij zijn gezegend, die voorspoed hebben in de wereld, maar terstond verbetert hij zijn uitspraak, ja veeleer: welgelukzalig is het volk diens God de Heere is, dat Zijn gunst, Zijn liefde en genade heeft naar de inhoud van het verbond, al is het ook dat zij geen overvloed hebben van het goede van deze wereld. Gelijk dit alles en nog veel meer ons niet gelukkig kan maken, tenzij de Heere onze God is, zo kan, indien Hij onze God is, het gebrek er aan, of het verlies erven, ja het tegenovergestelde er van ons niet rampzalig maken**.**

PSALM 145

1 Een lofzang van David. Aleph. O mijn God, Gij Koning! ik zal U verhogen, en Uw Naam loven in eeuwigheid en altoos. 2 Beth. Te allen dage zal ik U loven, en Uw Naam prijzen in eeuwigheid en altoos. 3 Gimel. De HEERE is groot en zeer te prijzen, en Zijn grootheid is ondoorgrondelijk. 4 Daleth. Geslacht aan geslacht zal Uw werken roemen; en zij zullen Uw mogendheden verkondigen. 5 He. Ik zal uitspreken de heerlijkheid der eer Uwer majesteit, en Uw wonderlijke daden. 6 Vau. En zij zullen vermelden de kracht Uwer vreselijke daden; en Uw grootheid, die zal ik vertellen. 7 Zain. Zij zullen de gedachtenis der grootheid Uwer goedheid overvloediglijk uitstorten, en zij zullen Uw gerechtigheid met gejuich verkondigen. 8 Cheth. Genadig en barmhartig is de HEERE, lankmoedig en groot van goedertierenheid. 9 Teth. De HEERE is aan allen goed, en Zijn barmhartigheden zijn over al Zijn werken. 10 Jod. Al Uw werken, HEERE, zullen U loven, en Uw gunstgenoten zullen U zegenen. 11 Caph. Zij zullen de heerlijkheid Uws Koninkrijks vermelden, en Uw mogendheid zullen zij uitspreken. 12 Lamed. Om de mensenkinderen bekend te maken Zijn mogendheden, en de eer der heerlijkheid Zijns Koninkrijks. 13 Mem. Uw Koninkrijk is een Koninkrijk van alle eeuwen, en Uw heerschappij is in alle geslacht en geslacht. 14 Samech. De HEERE ondersteunt allen, die vallen, en Hij richt op alle gebogenen. 15 Ain. Aller ogen wachten op U; en Gij geeft hen hun spijs te zijner tijd. 16 Pe. Gij doet Uw hand open, en verzadigt al wat er leeft, naar Uw welbehagen. 17 Tsade. De HEERE is rechtvaardig in al Zijn wegen, en goedertieren in al Zijn

werken. 18 Koph. De HEERE is nabij allen, die Hem aanroepen, allen, die Hem aanroepen in der waarheid. 19 Resch. Hij doet het welbehagen dergenen, die Hem vrezen, en Hij hoort hun geroep, en verlost hen. 20 Schin. De HEERE bewaart al degenen, die Hem liefhebben; maar Hij verdelgt alle goddelozen. 21 Thau. Mijn mond zal de prijs des HEEREN uitspreken, en alle vlees zal Zijn heiligen Naam loven in der eeuwigheid en altoos.

De vijf voorgaande psalmen waren alle van gelijke strekking, alle vol van GEBEDEN, deze en de vijf volgende, tot aan het einde van het boek zijn ook alle van gelijke strekking, alle vol van LOFZEGGINGEN, en hoewel alleen deze tot opschrift heeft: EEN LOFZANG VAN DAVID, hebben wij reden om te denken dat zij alle van hem waren, zowel als al de vorige gebeden. En het is opmerkelijk**:**

1. Dat op vijf psalmen van gebed, zes psalmen van lofzegging volgen, want zij, die veel in het gebed zijn, zullen geen gebrek aan stof hebben om te loven. Onze dankzegging voor goedertierenheid, als wij haar ontvangen hebben, moet zelfs onze smeking erom overtreffen. In zijn laatste bidpsalm had David beloofd God te zullen loven, Psalm 144:9, en hier vervult bij zijn belofte.

2. Dat het boek van de psalmen besluit met psalmen des lofs, een en al lof, want lof is het besluit van de gehele zaak, daarin komen al de psalmen als in een middenpunt bijeen. En het geeft te kennen dat het volk van God tegen het einde van hun leven overvloedig moet zijn in lof, te meer, omdat zij bij het einde van hun leven hopen heen te gaan naar de wereld van eeuwige lofzegging, en hoe dichter zij bij de hemel komen, hoe meer zij zich aan het werk des hemels behoren te gewennen. Dit is een van de psalmen die alphabetisch is samengesteld, zoals Psalm 25, 34 enz., ten einde gemakkelijker van buiten geleerd en in het geheugen bewaard te worden. De Joodse schrijvers roemen deze psalm terecht als een ster van de eerste grootte in deze schitterende constellatie en sommigen van hen hebben er een buitensporig gezegde over, niet ongelijk aan sommige van de Roomse bijgelovigheden, namelijk: Dat al wie deze psalm voortdurend drie maal daags zingt, voorzeker gelukzalig zal zijn in de toekomende wereld. In deze psalm:

I. Wekt David zichzelf en anderen op om God te loven, vers 1, 2, 4-7, 10-12.
II. Wendt hij zich tot die dingen, welke geschikte stof bieden tot lof: Gods grootheid, vers 3, Zijn goedheid, vers 8. 9 de bewijzen van beide in de regering van Zijn koninkrijk, vers 13, het rijk van de voorzienigheid, vers 14-16, het rijk van de genade, vers 17-20, en dan eindigt hij met een besluit om God te blijven loven, vers 21 van welk besluit ons hart moet vervuld zijn als wij deze psalm zingen**.**

PSALM 145:1-9

Het opschrift: Een lofzang van David, kan te kennen geven, niet alleen dat hij de schrijver ervan was, maar dat hij er zic h bijzonder in verlustigde en hem dikwijls gezongen heeft, hij vergezelde hem overal waar hij heenging. In dit eerste gedeelte van de psalm worden Gods heerlijke hoedanigheden bezongen, zoals in het laatste gedeelte Zijn koninkrijk en het bestuur er over. Merk op:

I. Wie gebruikt zullen worden om Gode eer te geven.
1. Wat anderen ook mogen doen, de psalmist zelf zal overvloedig zijn in de lof van God. Tot dit goede werk wekt hij zichzelf hier op en zijn hart is er verruimd in. Wat hij doet, dat zal hij doen, daar hij er al meer en meer voldoening in vindt, het was zijn plicht, zijn verlustiging. Merk op:

A. Hoe hij dit werk zelf uitdrukt, Ik zal U verhogen en Uw naam loven, vers 1. "Ik zal goed van U spreken, gelijk Gij U bekend gemaakt hebt, en daarin zal ik mijn eigen hoge gedachten van U uitdrukken, en trachten dezelfde gedachten op te wekken in anderen." Als wij met eer van God spreken, dan wordt dit genadiglijk verklaard en aangenomen als een verhogen van Hem. En wederom, in vers 2. Ik zal U loven en Uw naam prijzen. Die herhaling geeft de vurigheid te kennen van zijn liefde voor dit werk, de vastheid van zijn voornemen om er overvloedig in te zijn, en zijn veelvuldig volbrengen van dit voornemen. Wederom: vers 5, Ik zal uitspreken de heerlijkheid van de eer Uwer majesteit, en vers 6, Uw grootheid, die zal ik vertellen. Hij wil de eer geven aan God, niet alleen in zijn plechtige Godsdienstige verrichtingen, maar ook in zijn gewone gesprekken. Indien het hart vol is van God, dan zal uit de overvloed daarvan de mond spreken, bij alle gelegenheden met eerbied spreken tot Zijn lof. Welk onderwerp van gesprekken kunnen wij vinden, dat edeler en ruimer, aangenamer en nuttiger is, dan de heerlijkheid van God?

B. Hoe hij zijn besluit uitdrukt, om erin te volharden.
a. Hij zal standvastig zijn in dat werk: Te allen dage zal ik U loven. Het loven van God moet ons dagelijks werk wezen. Geen dag moet voorbijgaan, al is het ook nog zo'n drukke dag of zo'n treurige dag, zonder God te loven. Wij moeten het als het meest noodzakelijke van ons dagelijks werk beschouwen en de kostelijkste van onze dagelijkse genietingen. Iedere dag zegent God ons, doet Hij ons wel, daarom is er reden dat wij Hem iedere dag zullen loven, wel van Hem zullen spreken.
b. Hij zal er mee voortgaan, ik zal Uw naam loven in eeuwigheid en altoos vers 1, en wederom in vers 2. Dit geeft te kennen:

Ten eerste. Dat hij besloten had voort te gaan met dit werk tot aan het einde zijns levens, door geheel zijn eeuwigheid in deze wereld.

Ten tweede. Dat de psalmen, die hij geschreven heeft, door de kerk gebruikt zullen worden om God te loven tot aan het einde der tijden, 2 Kronieken 29:30. Ten derde. Dat hij hoopte God tot in alle eeuwigheid te loven in de andere wereld. Zij, die er hun voortdurend werk van maken op aarde, zullen er hun eeuwige zaligheid in vinden in de hemel.

2. Hij twijfelt niet of ook anderen zullen ijverig zijn in dit werk.
a. "Zij zullen er nu mee instemmen, zij zullen er zich met mij in verenigen, als ik Uw grootheid vertel, zullen zij de kracht Uwer vreeslijke daden vermelden vers 6. Zij zullen de gedachtenis van de grootheid Uwer goedheid overvloedig uitstorten, vers 7. Zij zullen God loven met sierlijke vloeiendheid, schoner en beter dan de verwonderlijkste welsprekendheid. Davids ijver zal velen tot ijver aansporen.
b. Zij zullen er mee voortgaan als ik heengegaan ben, en dat wel in onafgebroken opvolging van geslachten, vers 4. Geslacht aan geslacht zal Uw werken roemen. Het geslacht dat heengaat zal ze vertellen aan het opkomend geslacht. Zij zullen verhalen wat zij in hun dagen gezien hebben, en wat zij van hun vaders hebben gehoord, zij zullen volledig en nauwkeurig Uw mogendheden verkondigen, Psalm 78:3. En het opkomend geslacht zal het voorbeeld volgen van het geslacht, dat heengegaan is, zodat de dood van de aanbidders van God de aanbidding niet zal verminderen, want een nieuw geslacht zal opstaan in hun plaats om dat goede werk voort te zetten, meer of minder, en tot aan het einde van de tijd, wanneer het overgelaten zal worden om het te doen in die wereld, waarin geen opvolging is van geslachten.

II. Waarvan we Gode de eer moeten geven.
1. Van Zijn grootheid en Zijn grote werken. Wij moeten verkondigen dat de Heere groot is, Zijn tegenwoordigheid is oneindig, Zijn macht onweerstaanbaar, de schittering van Zijn glans

ondraaglijk, Zijn majesteit ontzaglijk, Zijn heerschappij onbeperkt, Zijn soevereiniteit onbetwistbaar, en daarom is het ontwijfelbaar dat de Heere groot is, en indien Hij groot is, dan is Hij ook zeer te prijzen, dan moeten wij Hem loven met al wat binnen in ons is, met al onze krachten en met alle mogelijke plechtigheid. Zijn grootheid kan wel niet bevat of begrepen worden, want zij is ondoorgrondelijk, wie kan begrijpen of uitdrukken hoe groot God is? Maar daarom moet zij zoveel temeer geloofd en geprezen worden, als wij door ons onderzoeken en nadenken de bodem niet kunnen vinden, dan moeten wij neerzitten aan de rand en de diepte bewonderen, Romeinen 11:33. God is groot, want a. Zijn majesteit is heerlijk in de bovenwereld, boven de hemelen, waar Hij Zijn heerlijkheid gesteld heeft, en als wij Zijn grootheid vertellen, dan moeten wij niet nalaten te spreken van de eer van Zijn majesteit, de glans van de heerlijkheid van Zijn majesteit, vers 5, hoe glansrijk Hij schittert in de bovenwereld, zodat de ogen van de engelen zelf er door verblind worden, weshalve zij genoodzaakt zijn hun aangezicht te bedekken, niet in staat zijnde om er de glans van te verdragen.
b. Zijn werken in de lagere wereld zijn heerlijk, Zijn bewaren, onderhouden en besturen van al de schepselen tonen aan dat de Schepper zeer groot is. Als wij dus Zijn grootheid vertellen, dan moeten wij op de ontwijfelbare bewijzen ervan letten en Zijn mogendheden verkondigen, vers 4, spreken van Zijn wonderlijke daden, vers 5, de kracht van Zijn vreeslijke daden, vers 6. Wij moeten God zien, handelende en werkende in alle de zaken van deze lagere wereld, onderscheidene werktuigen worden ervoor gebruikt, maar in alle gebeurtenissen is God de opperbestuurder, Hij is het die alle dingen volbrengt. Veel van Zijn macht wordt gezien in de werkingen van Zijn voorzienigheid, het zijn machtige daden, die door de kracht van geen schepsel geëvenaard kunnen worden, en veel van Zijn gerechtigheid, het zijn vreeslijke daden, ontzaglijk voor de heiligen, vreeslijk voor de zondaren. Alle gelegenheden moeten wij te baat nemen om van deze te spreken, de vinger Gods, Zijn hand, Zijn arm in alles opmerkende, opdat wij er ons over verwonderen.

2. Van Zijn goedheid, die is Zijn heerlijkheid, Exodus 33:19. Daarin roemt Hij, Exodus 34:6, 7, en daar moeten wij Hem de eer van geven, zij zullen de gedachtenis Uwer goedheid overvloedig uitstorten, vers 7. Gods goedheid is grote goedheid, de schat ervan kan nooit uitgeput worden, ja nooit worden verminderd, want Hij zal altijd even rijk zijn in genade als Hij ooit geweest is. Het is een gedenkwaardige goedheid, wij moeten haar altijd voor ogen, altijd in onze gedachten hebben, er de gedachtenis aan bewaren, want zij is waardig om in eeuwige gedachtenis te worden gehouden, en de gedachtenis, die wij hebben van Gods goedheid behoren wij te uiten, wij moeten haar overvloedig uitstorten, als degenen, die er vol van zijn, zeer vol tot overvloeiens toe, en wij moeten begeren, dat anderen er mee bekend gemaakt en er door getroffen zullen worden. Telkenmale als wij van Gods grote goedheid spreken, moeten wij niet vergeten om terzelfder tijd te zingen van Zijn gerechtigheid, want gelijk Hij genadig is om hen te belonen die Hem getrouwelijk dienen, zo is Hij rechtvaardig om hen te straffen, die tegen Hem rebelleren. Onpartijdige en onbuigzame gerechtigheid is even gewis in God als onuitputtelijke goedheid, en van beide tezamen moeten wij zingen, Romeinen 11:22.

A. Er is een fontein van goedheid in Gods wezen, vers 8. De Heere is genadig jegens hen, die Hem dienen, Hij is vol van barmhartigheid voor hen, die Hem nodig hebben, Hij is lankmoedig jegens hen, die Hem beledigd hebben, en groot van goedertierenheid voor allen, die Hem zoeken en hun smeking tot Hem richten. Hij is bereid om te geven en bereid om te vergeven meer dan wij bereid zijn om te vragen, dan wij bereid zijn tot berouw en bekering.
B. Er zijn stromen van goedheid in al de beschikkingen van Zijn voorzienigheid, vers 9. Gelijk Hij goed is, zo doet Hij ook goed. Hij is aan allen goed, aan al Zijn schepselen, van de

hoogste engelen tot de nietigste worm, aan allen, behalve aan duivelen en veroordeelde zondaren, die zich buitengesloten hebben van Zijn goedheid. Zijn barmhartigheden zijn over al Zijn werken.

a. Al Zijn werken, al Zijn schepselen ontvangen de vruchten van Zijn barmhartige zorg en goedheid, zij strekt zich uit over allen, niets dat Hij heeft gemaakt haat Hij.

b. De werken van Zijn genade overschitteren al Zijn andere werken, en maken Hem meer bekend dan al de andere. In niets zal Gods heerlijkheid zo voor altijd uitblinken als in de vaten van de barmhartigheid, die Hij bereid heeft tot heerlijkheid. Aan de Goddelijke goedheid zullen de eeuwige hallelujahs van al de heiligen gewijd zijn**.**

PSALM 145:10-21

De grootheid en goedheid van Hem, die "optimus et maximes" het beste en grootste is van alle wezens, werden in het vorige gedeelte van de psalm bezongen, nu wordt ons hier in deze verzen geleerd om Hem de eer te geven van Zijn koninkrijk, in het bestuur waarvan Zijn grootheid en goedheid zo helder uitblinken. Merk hier, evenals tevoren, op:

I. Van wie de schatting des lofs verwacht wordt, vers 10. Alle Gods werken zullen Hem loven, alle bieden zij ons stof tot lof, en zo prijzen zij Hem naar hun bekwaamheid en vermogen, zelfs van hen, die weigeren Hem eer te geven, zal Hij toch eer verkrijgen, maar Zijn gunstgenoten zullen Hem zegenen, niet alleen omdat zij bijzondere zegeningen van Hem hebben, die andere schepselen niet hebben, maar omdat zij Hem werkelijk loven, terwijl andere schepselen Hem slechts als voorwerpen loven. Zij zegenen Hem omdat zij de schatting van lof van de mindere schepselen verzamelen en haar in de schatkist hierboven storten. Al Gods werken loven Hem zoals het schone gebouw de bouwheer looft, of de goed-uitgevoerde schilderij de schilder looft, maar Zijn gunstgenoten zegenen Hem, zoals de kinderen van wijze, tedere ouders opstaan en hen gezegend noemen. Van al Gods werken hebben de heiligen, het werkstuk van Zijn genade de eerstelingen van Zijn schepselen, de meeste redenen om Hem te zegenen.

II. Waarvoor deze lof gegeven moet worden: Zij zullen spreken van Zijn koninkrijk. Het koninkrijk Gods onder de mensen is iets, waaraan dikwijls gedacht moet worden en waarvan dikwijls moet worden gesproken. Gelijk hij tevoren de grootheid en goedheid van God in het algemeen had verheerlijkt en grootgemaakt, zo verheerlijkt hij die hier met toepassing op Zijn koninkrijk.

Aanmerk dan**:**

1. De grootheid van Zijn koninkrijk, het is in waarheid groot, want al de koningen en koninkrijken van de aarde zijn onder Zijn bestuur en heerschappij. Om de grootheid van Gods koninkrijk aan te tonen, wijst hij op:

a. De pracht ervan. Indien wij door het geloof een blik slaan binnen de voorhang, dan zullen wij de heerlijkheid Zijns koninkrijks zien, en gelovende zullen wij haar vermelden, vers 11, en de glorierijke majesteit er van roemen, vers 12, want Hij heeft Zijn troon bereid in de hemelen, en hij is hoog en verheven, en omringd van een ontelbaar heir van engelen. Het hof van Salomo en dat van Ahasveros waren prachtig, maar vergeleken bij de heerlijke majesteit van Gods koninkrijk, waren zij slechts als glimwormpjes bij de zijn. De overweging hiervan moet ons vervullen van ontzag bij al ons naderen tot God.

b. De macht erven. Als zij de heerlijkheid van Gods koninkrijk vermelden, dan moeten zij spreken van Zijn mogendheid, de uitgestrektheid ervan, van Zijn macht, waardoor Hij alles

kan doen en alles doet wat Hem behaagt, vers 11, en laat hen als bewijs ervan, Zijn mogendheden bekend maken, vers 12, opdat de mensen kinderen genodigd worden om zich als Zijn gewillige onderdanen aan Hem te onderwerpen, en zich aldus onder de bescherming van zo'n machtige potentaat te stellen.
c. De altijddurendheid ervan, vers 13. De tronen van aardse vorsten wankelen, en de bloemen aan hun kroon verwelken, monarchieën komen aan een einde, maar, Heere, Uw koninkrijk is een koninkrijk van alle eeuwen. God zal de wereld regeren tot aan het einde der tijden, wanneer de Middelaar, aan wie thans het bestuur van Zijn koninkrijk is toevertrouwd, het aan God, de Vader, zal overgeven, opdat Hij tot in eeuwigheid alles in alles zijn zal. Zijn heerschappij is van geslacht tot geslacht, want Hij zelf is eeuwig, en Zijn raad is onveranderlijk, en Satan die een koninkrijk heeft opgericht in tegenstand van Hem, is overwonnen en geketend.

2. De goedheid van Zijn koninkrijk. Zijn koninklijke titel is: De Heere God, genadig en barmhartig, en Zijn regering beantwoordt aan die titel. De goedheid van God blijkt in hetgeen Hij doet:

A. Voor al de schepselen in het algemeen, vers 15, 16. Hij geeft hen hun spijs te zijner tijd. Alle vlees geeft Hij spijze, en daarin blijkt Zijn goedertierenheid, Psalm 136:25. Alle schepselen leven van God, en gelijk zij hun aanzijn van Hem hadden in de beginne zo hebben zij van Hem het onderhoud van hun bestaan, en van Hem zijn zij afhankelijk voor de voortduur ervan.
a. Het oog hunner verwachting is op Hem. Aller ogen wachten op U. De mindere schepselen hebben wel geen kennis van God, en kunnen haar ook niet hebben, maar toch worden zij gezegd op God te wachten, omdat zij hun voedsel zoeken naar het instinct, dat de God van de natuur in hen gelegd heeft, (en zij zaaien noch maaien, Mattheüs 6:26,) en omdat zij nemen wat de God van de natuur voor hen voorzien heeft op de tijd en de wijze, die Hij verordineerd heeft, en er tevreden mee zijn.
b. De hand van Zijn milddadigheid is naar hen uitgestrekt: Gij geeft hen hun spijs te zijner tijd, de spijs, die voor hen geschikt is, en op de geschikte tijd, wanneer zij het nodig hebben, zodat gewoonlijk geen van de schepselen omkomt uit gebrek aan voedsel, zelfs niet in de winter. Gij doet Uw hand open vrijelijk en mildelijk, en verzadigt al wat daar leeft, behalve sommigen van de onredelijke kinderen van de mensen, die nergens mee tevreden zijn, maar altijd klagen en altijd roepen: Geef, geef!

B. Voor de kinderen van de mensen in het bijzonder, die Hij regeert als redelijke wezens.
a. Aan geen hunner doet Hij onrecht, want de Heere is rechtvaardig in al Zijn wegen, vers 17, onrechtvaardig in geen ervan, Hij is heilig, en handelt met volkomen rechtheid in al Zijn werken. In al de daden van Zijn regering is Hij rechtvaardig, schadelijk voor niemand, maar gerechtigheid doende aan allen. De wegen des Heeren zijn gelijk, hoewel de onze ongelijk zijn. In het geven van wetten, in het beslissen van geschillen, in het betonen van diensten en het straffen van overtredingen, is Hij onbetwistbaar rechtvaardig, en wij zijn gehouden en verplicht om dit te erkennen.
b. Aan allen doet Hij goed, aan Zijn eigen volk op zeer bijzondere wijze.

Ten eerste. Hij ondersteunt hen, die neerzinken en het is Zijn eer om de zwakken te helpen vers 14. De Heere ondersteunt allen die vallen, en wel hierin dat zij, hoewel zij vallen, toch niet weggeworpen worden. Velen van de kinderen van de mensen worden door ziekte en andere ellende zeer naar de diepte gebracht, en schijnen gereed om neer te zinken in het graf, en toch worden zij door Gods voorzienigheid wonderbaarlijk ondersteund. Hij richt hen op en zegt: Keert weer, Psalm 90:3. Indien allen gestorven waren, die eenmaal stervende scheen te

zijn, de wereld zou slechts dun bevolkt wezen. Velen van Gods kinderen, die op het punt waren in zonde te vallen, of in wanhoop, hebben Zijn goedheid ervaren doordat Hij hun val voorkomen heeft, of door hen spoedig door Zijn genade en vertroosting op te richten, zodat zij, hoewel zij vielen, toch niet weggeworpen werden, Psalm 37:24. Indien zij, die neergebogen waren door verdrukking en beproeving, opgericht worden dan was het God, die hen heeft opgericht. En wat betreft hen, die belast zijn onder de last van de zonde, indien zij door het geloof tot Christus komen, zal Hij hun verlichting geven en hen oprichten.

Ten tweede. Hij is zeer bereid de gebeden Zijn volks te horen en te verhoren, vers 18, 19. Hierin blijkt de genade van Zijn koninkrijk, dat Zijn onderdanen niet alleen het recht van petitie hebben maar ten zeerste tot petitioneren, tot smeken en bidden worden aangemoedigd.

1. Wat gegeven wordt is zeer kostelijk: God zal allen, die hem aanroepen, nabij zijn, Hij zal altijd binnen het bereik zijn van de stem hunner gebeden, en zij zullen zich altijd binnen het bereik vinden van Zijn hulp. Indien "een gebuur, die nabij is, beter is dan een broeder, die ver is," Spreuken 27:10, veel beter nog is dan een God, die nabij is. Ja Hij zal hen niet slechts nabij wezen, opdat zij de voldoening hebben van gehoord te worden, maar Hij zal hun begeerten verruilen, zij zullen verkrijgen waar zij om vragen en vinden wat zij zoeken. In vers 16. wordt gezegd, dat Hij de begeerte vervult van al wat leeft, veel meer nog zal Hij de begeerte vervullen van hen, die Hem vrezen, want Hij, die Zijn vogelen voedt, zal Zijn kinderkens niet van honger laten omkomen. Hij hoort hun geroep en verlost hen, dat is: Hij hoort het met goed gevolg, zoals Hij David heeft gehoord, dat is: hem verlost heeft van de hoornen van de eenhoornen, Psalm 22:22.

2. Het mitsdien, de voorwaarde is zeer redelijk. Hij zal ons horen en helpen:
A. Indien wij Hem vrezen, indien wij Hem met heilig ontzag aanbidden en dienen, want hoe zouden wij anders kunnen verwachten dat Hij ons zal aannemen?
B. Indien wij Hem aanroepen in waarheid, want Hij heeft lust tot waarheid in het binnenste. Wij moeten getrouw zijn aan God en oprecht in onze belijdenis van op Hem te vertrouwen en van toewijding aan Hem. In al onze godsdienstige verrichtingen moeten de innerlijke indrukken beantwoorden aan de uitwendige uitdrukkingen, want anders worden zij niet in waarheid verricht.
C. Hij neemt hen onder Zijn bijzondere bescherming, die vertrouwen en een welbehagen in Hem hebben, vers 20. De Heere bewaart degenen, die hem liefhebben, zij zijn aan gevaar blootgesteld in deze wereld, maar door hen bij hun oprechtheid te bewaren, zal Hij hen afdoend beveiligen, zodat hun geen wezenlijk kwaad kan overkomen.

3. Indien sommigen verdelgd worden, dan hebben zij dit aan zichzelf te wijten, Hij verdelgt alle goddelozen maar zij hebben zich door hun goddeloosheid geschikt gemaakt om verdelgd te worden. Het verheerlijkt Zijn goedheid in de bescherming van de rechtvaardigen, dat zij "met hun ogen de vergelding van de goddelozen zullen zien", Psalm 91:8. en door dit middel, namelijk de verdelging van de goddelozen, zal Hij zijn volk bewaren. Eindelijk. De psalmist eindigt met een besluit:
a. Om zelf Gode eer en heerlijkheid te geven, vers 21. Mijn mond zal de prijs des leren uitspreken. Als we in het loven van God gezegd hebben wat wij kunnen, dan is er nog meer te zeggen, en daarom moeten wij niet alleen beginnen met dit voornemen, zoals hij er mee begonnen is, vers 1, maar er ook mee eindigen, zoals hij er hier mee eindigt, omdat wij weldra gelegenheid zullen hebben om opnieuw te beginnen. Gelijk het einde van de zegen het begin is van een andere, zo moet dit ook het einde zijn van onze dankzegging, zolang ik adem heb, zal mijn mond de prijs des Heeren uitspreken.

b. Met een oproep aan anderen om dit ook te doen: laat alle vlees geheel het mensdom, Zijn heilige naam loven in eeuwigheid en altoos. Sommigen van het mensdom zullen God eeuwiglijk loven, jammer, dat zij het niet allen doen**.**

PSALM 146

1 Hallelujah! O mijn ziel! prijs de HEERE. 2 Ik zal de HEERE prijzen in mijn leven; ik zal mijn God psalmzingen, terwijl ik nog ben. 3 Vertrouwt niet op prinsen, op des mensen kind, bij hetwelk geen heil is. 4 Zijn geest gaat uit, hij keert wederom tot zijn aarde; te dienzelfden dage vergaan zijn aanslagen. 5 Welgelukzalig is hij, die de God Jakobs tot zijn Hulp heeft, wiens verwachting op de HEERE, zijn God is; 6 Die de hemel en de aarde gemaakt heeft, de zee en al wat in dezelve is; Die trouwe houdt in der eeuwigheid. 7 Die de verdrukte recht doet, Die de hongerige brood geeft; de HEERE maakt de gevangenen los. 8 De HEERE opent de ogen der blinden; de HEERE richt de gebogenen op; de HEERE heeft de rechtvaardigen lief. 9 De HEERE bewaart de vreemdelingen; Hij houdt de wees en de weduwe staande; maar der goddelozen weg keert Hij om. 10 De HEERE zal in eeuwigheid regeren; uw God, o Sion! is van geslacht tot geslacht. Hallelujah!

Deze en al de psalmen, die nu nog volgen, beginnen en eindigen met HALLELUJAH, een woord, dat veel van Gods lof bergt in een klein bestek, want daarin prijzen wij Hem bij Zijn naam JAH, de samentrekking van JEHOVAH. In deze voortreffelijke lofpsalm verbindt de psalmist zich om God te loven, vers 1, 2. wekt hij anderen op om op Hem te vertrouwen, hetgeen een noodzakelijke en Gode welbehaaglijke wijze is om Hem te loven.

1. Hij toont aan waarom wij niet op mensen moeten vertrouwen, vers 3, 4.
2. Waarom wij op God moeten vertrouwen, vers 5. Vanwege Zijn macht in het rijk van de natuur, vers 6, Zijn heerschappij in het rijk van de voorzienigheid, vers 7, en Zijn genade in het rijk van de Messias, vers 8, 9, het eeuwige koninkrijk, vers 10, waarop velen van de Joodse schrijvers geloven dat deze psalm ziet, en waarop wij dus het oog moeten hebben bij het zingen ervan**.**

PSALM 146:1-4

Men onderstelt dat David deze psalm geschreven heeft, en hij was zelf een prins, een machtige prins, en als zodanig kon men gedacht hebben**:**

1. Dat hij vrijgesteld zou zijn van de dienst om God te loven, dat hij er mee kon volstaan om te zorgen dat zijn priesters en zijn volk dit deden, maar dat hij dit niet zelf, in eigen persoon, zou behoeven te doen. Michal dacht dat het een verkleining voor hem was om te huppelen voor de ark, maar hij zelf was zo weinig van die mening, dat hij de eerste en de voornaamste wilde zijn in dit werk, vers 2. Hij dacht dat zijn waardigheid er hem zo weinig van vrijstelde, dat zij het hem eerder ten plicht stelde om er anderen in voor te gaan, en dat het hem zo weinig vernederde, dat hij er juist door verhoogd werd, daarom wekt hij er zich toe op om er zien werk van te maken: O mijn ziel! prijs de Heere.

2. En hij besluit om er bij te blijven, er mee voort te gaan, "Ik zal Hem prijzen met mijn hart, met mijn mond zal ik Hem psalmzingen. Hierin wil ik het oog op Hem hebben als de Heere, oneindig zalig en heerlijk in zichzelf, en als mijn God, in verbond met mij." Lof is dan het lieflijkst, als wij bij het loven van God het oog op Hem hebben als onze God, in wie wij deel hebben, en tot wie wij in betrekking staan. "Dat zal ik voortdurend doen, zolang als ik leef, elke dag van mijn leven, en tot aan het einde van mijn leven, ja ik zal het doen terwijl ik nog

ben, want als ik niet meer ben, niet meer besta op de aarde, dan hoop ik te bestaan in de hemel, daar een nog beter aanzijn te hebben, en dit werk dus nog beter te doen." Datgene, hetwelk het grote doel is van ons bestaan, behoort onze grote bezigheid en verlustiging te zijn terwijl wij bestaan. in U en voor U moeten onze tijd en onze krachten gebruikt worden "

3. Men zou kunnen denken dat hij, die zo groot een zegen is geweest voor zijn land, aangebeden zou zijn geworden naar de gewoonte van de heidense volken, die hun helden vergood hebben, dat zij allen zouden komen om zich te vertrouwen onder zijn schaduw, dat zij hem tot hun steun en sterkte zouden maken.
"Neen," zegt David, "Vertrouwt niet op prinsen, vers 3, niet op mij, noch op een ander, stelt geen vertrouwen in hen, hebt geen verwachtingen van hen. Wees niet al te zeker van hun oprechtheid, sommigen hebben gedacht dat zij zoveel beter konden regeren naarmate zij beter wisten te veinzen, wees niet al te zeker van hun standvastigheid en trouw, het is mogelijk dat zij van zin veranderen en hun woord breken." Maar al veronderstellen wij ook dat zij wijs en goed zijn, zoals David zelf het was, moeten wij toch niet al te zeker zijn van hun macht en van hun standvastigheid, want zij zijn van Adam, zwak en sterflijk. Er is in waarheid een Zoon des mensen in wie hulp is, in wie heil is, en die hun, welken op Hem vertrouwen niet zal falen.
Maar alle anderen zijn als de mens, van wie zij afstammen.
a. Wij kunnen niet zeker zijn van hun vermogen, zelfs de macht van koningen kan zo gekortwiekt en verzwakt zijn, dat zij niet instaat zijn om voor ons te doen wat wij van hen verwachten. David zelf heeft erkend: ik ben heden zwak hoewel ik tot koning gezalfd ben 2 Samuel 3:39, zodat in des mensen zoon dikwijls geen hulp, geen heil is, hij is in verlegenheid, ten einde raad, versaagd, en hoewel hij een held is, kan hij dan toch niet verlossen, Jeremia 14:9.

b. Wij kunnen niet zeker zijn van hun duurzaamheid. Gesteld eens dat hij het in zijn macht heeft om ons te helpen, terwijl hij leeft, maar hij kan plotseling weggenomen worden op het ogenblik, wanneer wij het meest van hem verwachtten, vers 4. Zijn geest gaat uit, zijn adem gaat uit, dat doet hij ieder ogenblik, maar dan komt hij terug, maar het is hier een wenk dat hij weldra voor goed zal uitgaan en niet zal wederkeren, en dan keert hij wederom tot zijn aarde. De aarde is zijne, ten opzichte van zijn oorsprong als mens, de aarde, uit welke hij genomen was, en tot welke hij daarom moet wederkeren, naar luid van het vonnis, Genesis 3:19. Zij is zijne, indien hij een wereldsgezind man is, ten opzichte van keus, zijn aarde, die hij gekozen heeft tot zijn deel, en op de dingen waarvan hij zijn hart gezet heeft. Hij zal heengaan naar zijn eigen plaats.
Of liever, het is zijn aarde, vanwege het bezit, dat hij erin heeft, en hoewel hij grote bezittingen op aarde heeft gehad, is een graf alles wat er voor hem van overblijft. De aarde heeft God de kinderen van de mensen gegeven en veel getwist is er over, en als een teken van hun gezag noemen de mensen de landen naar hun namen. Maar na een wijle zal geen deel van de aarde het hunne zijn, behalve dat deel, waarin het bed is voor hun dood lichaam en dat zal het hunne blijven, zolang de aarde blijft. Maar als hij tot zijn aarde wederkeert, te dienzelfde dage vergaan zijn gedachten, al de plannen en voornemens, die hij had omtrent vriendelijkheid jegens ons, verdwijnen, zijn heengegaan, en hij kan er geen enkele stap meer in doen, al zijn bedoelingen zijn afgesneden en met hem begraven, Job 17:11. En wat komt er dan van onze verwachtingen van hem? Prinsen zijn sterflijk, zowel als andere mensen, en daarom kunnen wij die zekerheid niet hebben van hulp van hen te zullen ontvangen, die wij hebben van die potentaat, die onsterfelijkheid heeft. Laat af van de mens, wiens adem in zijn neus is, en daar niet lang zijn zal.

PSALM 146:5-10
De psalmist had ons gewaarschuwd om niet op prinsen te vertrouwen, omdat wij, zo wij het wel doen, ellendig teleurgesteld zullen worden, hier moedigt hij ons aan om ons vertrouwen te stellen op God, omdat wij, zo wij dit doen, gelukkig en beveiligd zullen zijn. Welgelukzalig is hij, die de God Jakobs tot zijn hulp heeft, die deel heeft in Zijn hoedanigheden en beloften, waardoor God zich verbonden heeft hun te hulp te komen, en wiens verwachting van de Heere zijn God is. Diegenen zullen Hem hebben tot hun hulp**:**

1. Die Hem aannemen tot hun God, en Hem dienovereenkomstig dienen en aanbidden.
2. Die hun verwachting van Hem hebben en een leven leiden van afhankelijkheid van Hem, die goede gedachten van Hem hebben, zich in Hem bemoedigen als alle andere steunselen falen. Iedere gelovige kan op God zien als de God Jakobs, van de kerk in het algemeen, en daarom kan hij hulp van Hem verwachten met betrekking tot openbare rampen en evenzeer kan hij ook op Hem steunen voor al zijn persoonlijke behoeften en noden. Wij moeten hopen:
a. Op de voorzienigheid Gods voor alle goed, dat wij nodig hebben, en dat betrekking heeft op het tegenwoordige leven.
b. Op de genade van Christus voor alle goed, dat betrekking heeft op het toekomende leven. Hiernaar inzonderheid verwijst de geleerde Dr. Hammond bij dit en de volgende verzen, daar hij van mening is dat het laatste gedeelte van de psalm zeer duidelijk en op merkwaardige wijze heenziet naar Christus, de eeuwige Zoon van God in Zijn vleeswording. Hij citeert een van de rabbijnen, die van vers 10. zegt, dat het tot de dagen van de Messias behoort. En dat dit zo is zal blijken, denkt hij, door vers 7, 8 te vergelijken met de karakterschets, die Christus van de Messias geeft, Mattheüs 11:5, 6. De blinden worden ziende en de kreupelen wandelen, en de slotwoorden aldaar: Zalig is hij, die aan Mij niet zal geërgerd worden, kunnen zeer wel ondersteld worden, denkt hij, betrekking te hebben op vers 5, zalig is hij, wiens verwachting op de Heere, zijn God is, en die niet aan Hem geërgerd is.

Beschouwen wij nu de grote sterke bemoedigingen, die ons hier gegeven zijn om te hopen op de Heere, onze God.
1. Hij is de maker van de wereld, en daarom heeft Hij alle macht in zichzelf, en het gebied over de krachten van al de schepselen, die aan Hem ontleend zonde, van Hem afhankelijk zijn, Vers 6. Hij heeft de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat in dezelve is, en daarom is Zijn arm niet verkort, dat Hij niet zou kunnen verlossen. Dit is zeer toepasselijk op Christus, door wie God de wereld gemaakt heeft en zonder wie geen ding gemaakt is, dat gemaakt is. Het is een grote steun voor het gelo of dat de Verlosser van de wereld dezelfde is, die er de Schepper van was, en er daarom welwillendheid voor heeft, een volkomen kennis van haar toestand heeft en macht om haar te helpen.

2. Hij is een God van onverbreekbare getrouwheid. Wij kunnen aan op het woord van God, want Hij houdt trouwe in eeuwigheid, en daarom zal geen van Zijn woorden ter aarde valle n, het is waar van de beginne en daarom waar tot het einde. Onze Heere Jezus is de Amen, de getrouwe getuige, zowel als het begin, de werker en het beginsel van de schepping Gods, Openbaring 3:14. Het bewaren tot in eeuwigheid van Gods waarheid is Hem overgegeven, want alle beloften zijn in Hem ja en amen.

3. Hij is de beschermer van de benadeelde onschuld, Hij staat de zaak voor van de verdrukten, en zoals wij het lezen Hij oefent gerechtigheid voor hen. Hij doet dit dikwijls in Zijn voorzienigheid recht doende aan hen, aan wie onrecht gedaan werd, en hun oprechtheid in het licht stellende, dat zal Hij doen in het oordeel van de grote dag. De Messias is gekomen om de kinderen van de mensen te verlossen uit de handen van Satan, de grote verdrukker, en, al het

oordeel Hem overgegeven zijnde, is ook het gericht houden over de vervolgers daarin begrepen.

4. Hij is een milddadige weldoener voor de nooddruftigen, Hij geeft de hongerigen brood: dat doet God op de gewone wijze om te voldoen aan het verlangen van de natuur, dat heeft Hij soms op buitengewone wijze gedaan, zoals toen de raven Elia hebben gevoed, dat heeft Christus meer dan eens gedaan, als Hij op wonderdadige wijze duizenden gevoed heeft met hetgeen slechts voor een of twee maaltijden bestemd was voor Zijn eigen gezin. Dit moedigt ons aan om te hopen op Hem als de spijziger van onze ziel met het brood des levens.

5. Hij is de bewerker van de vrijheid van hen, die gebonden waren, de Heere maakt de gevangenen los. Hij heeft Israël uitgevoerd uit het diensthuis van Egypte en naderhand uit Babel. De wonderen, door Christus gewrocht door de stommen te doen spreken, de doven te doen horen, door dat ene woord Effatha, word geopend, zijn reinigen van melaatsen, waardoor Hij hen ontsloeg uit hun opsluiting, en Zijn opwekken van de doden uit hun graven, kunnen alle begrepen zijn in dit losmaken van de gevangenen, en daardoor kunnen wij aangemoedigd zijn om op Hem te hopen voor die geestelijke vrijheid, om welke uit te roepen Hij gekomen is, Jesaja 61:1, 2.

6. Hij geeft het gezicht aan hen, die er lang beroofd van zijn geweest. De Heere kan de ogen van de blinden openen, en heeft dikwijls aan Zijn beproefd volk de vertroosting te zien gegeven, die zij tevoren niet bespeurd hadden, getuige Genesis 21:19, en de dienaar van de profeet, 2 Koningen 6:17. Maar dit ziet zeer bijzonder op Christus, want van alle eeuw is het niet gehoord dat iemand eens blindgeborenen ogen geopend heeft, Johannes 9:32, voordat Christus het gedaan heeft, en ons daardoor aangemoedigd heeft om te hopen op geestelijke verlichting.

7. Hij maakt recht wat krom was, en geeft verademing aan hen, die in moeite waren en op het punt van te bezwijken, de Heere richt de gebogenen op, door hen te vertroosten en te ondersteunen onder hun lasten, en ter bestemder tijd neemt Hij de lasten van hen weg. Dit werd letterlijk vervuld door Christus, toen Hij een arme vrouw, die samengebogen was en zich ganselijk niet kon oprichten, van haar ziekte verlost heeft Lukas 13, 11, 12. En Hij doet dit nog door Zijn genade, rust gevende aan hen, die vermoeid en belast zijn, en door Zijn vertroostingen diegenen oprichtende, die door overtuiging van zonde vernederd en terneergebogen waren.

8. Hij is voortdurend vriendelijk voor alle Godvruchtigen. De Heere heeft de rechtvaardigen lief, en zij kunnen met te meer vertrouwen rekenen op Zijn macht, als zij zeker zijn van Zijn liefde. Onze Heere Jezus toonde Zijn liefde voor de rechtvaardigen door alle gerechtigheid voor hen te vervullen.

9. Hij heeft een tedere belangstelling in hen, die zeer bijzonder Zijn zorg behoeven, de Heere bewaart de vreemdelingen.
a. Het moet niet onopgemerkt blijven, dat de naam Jehovah hier in vijf zinsneden vijf maal herhaald wordt om te kennen te geven, dat het een almachtige kracht is de kracht van Jehovah die aangewend wordt tot hulp van de verdrukten, en dat het evenzeer tot eer en heerlijkheid Gods is om de ellendigen te helpen en te ondersteunen, als om door Zijn naam Jah, op de hemelen te rijden, Psalm 68:5. Vreemdelingen zijn aan gevaar blootgesteld, en gewoonlijk hebben zij geen vrienden, maar de Heere bewaart hen, opdat zij niet terneergeworpen en in

het verderf worden gestort. Menig arm vreemdeling heeft het voordeel van de Goddelijke bescherming genoten en is er in het leven door gebleven.
b. Weduwen en wezen, die het hoofd van hun gezin verloren hebben, dat er zorg voor droeg, vallen dikwijls in de handen van hen die een prooi van hen maken, hun geen recht willen doen, hun onrecht doen, maar de Heere houdt hen staande, en verwekt hun vrienden, zie Exodus 22:22, 23. Onze Heere Jezus is in de wereld gekomen om de hulpelozen te helpen, heidenen, vreemdelingen in Zijn koninkrijk te ontvangen en opdat arme zondaren, die als wezen zijn bij Hem ontfermd worden, Hoséa 1-4:4.

10. Hij zal verschijnen ter verwoesting van allen, die Zijn koninkrijk tegenstaan en er de getrouwe onderdanen van onderdrukken. Der goddelozen weg keert Hij om. Laat ons daarom hopen op Hem, en de grimmigheid des benauwers niet vrezen, alsof hij reeds gereed was om te verderven. Het is de heerlijkheid van de Messias dat Hij al de raadslagen van hel en aarde zal omkeren, die strijden tegen Zijn kerk, zodat wij, Hem voor ons hebbende, niets van hetgeen tegen ons gedaan kan worden behoeven te vrezen.

11. Zijn koninkrijk zal voortduren door al de wentelingen des tijds tot aan de uiterste eeuwen der eeuwigheid, vers 10. Laat dit ons aanmoedigen om ten allen tijde op God te vertrouwen, dat de Heere in eeuwigheid zal regeren ten spijt van al de boosaardigheid van de machten van de duisternis, uw God, o Sion, is van geslacht tot geslacht. Christus is tot Koning gesteld over de heilige berg Sion, en Zijn koninkrijk zal in eindeloze heerlijkheid blijven bestaan. Het is een onuitsprekelijke troost, dat de Heere regeert als Sions God, als Sions Koning, dat de Messias aan de gemeente gegeven is tot een Hoofd boven alle dingen, en dit blijven zal zolang de wereld bestaat**.**

PSALM 147

1 Hallelujah! Looft de HEERE uit de hemelen; looft Hem in de hoogste plaatsen! 2 Looft Hem, al Zijn engelen! Looft Hem, al Zijn heirscharen! 3 Looft Hem, zon en maan! Looft Hem, alle gij lichtende sterren! 4 Looft Hem, gij hemelen der hemelen! en gij wateren, die boven de hemelen zijt! 5 Dat zij de Naam des HEEREN loven; want als Hij het beval, zo werden zij geschapen. 6 En Hij heeft ze bevestigd voor altoos in eeuwigheid; Hij heeft hun een orde gegeven, die geen van hen zal overtreden. 7 Looft de HEERE, van de aarde; gij walvissen en alle afgronden! 8 Vuur en hagel, sneeuw en damp; gij stormwind, die Zijn woord doet! 9 Gij bergen en alle heuvelen; vruchtbomen en alle cederbomen! 10 Het wild gedierte en alle vee; kruipend gedierte en gevleugeld gevogelte! 11 Gij koningen der aarde, en alle volken, gij vorsten, en alle rechters der aarde! 12 Jongelingen en ook maagden; gij ouden met de jongen! 13 Dat zij de Naam des HEEREN loven; want Zijn Naam alleen is hoog verheven; Zijn majesteit is over de aarde en de hemel. 14 En Hij heeft de hoorn Zijns volks verhoogd, de roem al Zijner gunstgenoten, der kinderen Israëls, des volks, dat nabij Hem is. Hallelujah!

Dit is wederom een lofpsalm, en sommigen denken dat hij geschreven werd na de terugkeer van de Joden uit de Babylonische gevangenschap, maar hij is zo gelijksoortig met Psalm 145, dat ik veeleer denk dat hij door David geschreven werd, en wat in vers 2 en 13 gezegd wordt kan zeer goed toegepast worden op het eerste bouwen en versterken van Jeruzalem in zijn tijd, en van het bijeen vergaderen van hen, die in Sauls tijd uitgeworpen waren. De Septuaginta verdeelt hem in twee delen, en wij kunnen hem verdelen in het eerste en tweede gedeelte, maar beide zijn van dezelfde betekenis.

I. Wil worden opgeroepen om God te loven, vers 1, 7, 12.

II. Wij worden voorzien van stof tot lof, want God moet verheerlijkt worden:
1. Als de God van de natuur, en als zodanig is Hij zeer groot, vers 4, 5, 8, 9, 15-18.
2. Als de God van de genade, vertroostende Zijn volk, vers 3, 6-11.
3. Als de God van Israël, Jeruzalem, en Sion, hun burgerlijke staat vestigende, vers 2, 13, 14, en inzonderheid de godsdienst onder hen vestigende, vers 19, 20. Het is gemakkelijk om bij het zingen van deze psalm hem op onszelf toe te passen, beide ten opzichte van persoonlijke en nationale zegeningen, ware het slechts even gemakkelijk om het in de rechte gemoedsgesteldheid te doen!

Psalm 147:1-11
I. Hier wordt de plicht des lofs ons aanbevolen. Het is niet zonder reden dat wij er aldus telkens en nogmaals toe geroepen worden. Looft de Heere, vers 1, en wederom: zingt de Heere bij beurte met dankzegging, psalmzingt onze God op de harp, vers 7, laat al onze lof Hem gewijd zijn en in Hem als het middelpunt samenkomen, want het is goed het te doen, het is onze plicht, en daarom goed op zichzelf, het is ons belang, en daarom goed voor ons, het is onze Schepper welbehaaglijk, en het beantwoordt aan het doel van onze schepping. De wet er van is heilig, rechtvaardig en goed, en de beoefening ervan zal blijken voordelig te wezen. Het is goed, want**:**
1. Het is lieflijk, heilige blijdschap en zielsverlustiging worden vereist als het beginsel ervan, en dat is lieflijk voor ons als mensen, eer te geven aan God is er het doel en het werk van, en dat is lieflijk voor ons als heiligen, die toegewijd zijn aan Zijn eer. God te loven is werk, dat zijn eigen loon meebrengt, het is de hemel op aarde, daarin moeten wij zijn als in ons element.

2. Het is betamelijk, het is hetgeen ons betaamt als redelijke wezens, en nog veel meer als een volk, dat in verbond met God is. Door eer te geven aan God doen wij onszelf grote eer aan.

II. God wordt ons aanbevolen als het gepaste voorwerp van onze lof, van onze meest hartelijke en verheven lof, en dat wel in verscheidene opzichten. Ps. 47:11. Om de zorg, die Hij draagt voor Zijn uitverkoren volk, vers 2. Moet Jeruzalem opgericht worden uit een klein begin? Moet zij weer opgebouwd worden uit het puin? In beide gevallen is het waar: De Heere bouwt Jeruzalem. De Evangeliekerk, het Jeruzalem dat van boven is, is Zijn bouwwerk, Hij vormde het plan ervan in Zijn eigen raad, Hij fundeerde haar door de prediking van het Evangelie, Hij doet er dagelijks aan toe degenen, die zalig worden, en aldus doet Hij haar toenemen. Hij zal haar opbouwen tot volkomenheid, haar opbouwen tot aan de hemel. Zijn sommigen van Zijn volk verdrevenen? Zijn zij dit geworden door hun eigen dwaasheid? Hij vergadert hen door hun bekering te geven en hen wederom in de gemeenschap van de heiligen te doen komen. Waren zij weggedreven door oorlog, hongersnood of vervolging? Hij opent een deur voor hun terugkeer, velen die vermist waren, die men verloren waande, zijn teruggebracht, en zij, die verstrooid waren ten dage van de wolk en de donkerheid, worden weer bijeenvergaderd.

2. Om de vertroosting, die Hij heeft weggelegd voor hen, die in waarheid boetvaardig zijn, vers 3. Zij zijn gebroken van hart, gewond, verootmoedigd en benauwd vanwege de zonde, gevoelen innerlijke smart bij de herinnering er aan, zoals iemand, die zwaar gewond is, zij zijn niet slechts verslagen in het hart, maar hun hart is verscheurd onder het besef van de oneer, die zij Gode hebben aangedaan, en het kwaad, dat zij zichzelf hebben berokkend door de zonde. Tot hen, die God geneest door de vertroostingen van Zijn Geest, spreekt Hij van vrede, Hij verzekert hun dat hun zonden vergeven zijn, en dat Hij met hen verzoend is, en aldus stelt Hij hen gerust en stort balsem van Gilead in de bloedende wonden, en dan verbindt Hij hen en doet hen juichen van blijdschap. Zij, die daar ervaring van hebben, behoeven niet

opgeroepen te worden om de Heere te loven, want toen Hij hen uit de ruisende kuil heeft opgetrokken en hun voeten op een rotsteen heeft gesteld, heeft Hij een nieuw lied in hun mond gegeven, Psalm 40:3, 4, laat ook anderen Hem hiervoor loven.

3. Om de soevereine heerschappij, die Hij heeft over de lichten des hemels, vers 4, 5. De sterren zijn ontelbaar, vele er van zijn voor het blote oog nauwelijks zichtbaar, en toch telt Hij ze, kent Hij er het juiste getal van, want zij zijn alle het werk van Zijn handen, en de werktuigen van Zijn voorzienigheid, haar omvang en kracht zijn zeer groot, maar Hij noemt ze alle bij namen, hetgeen Zijn heerschappij over haar aanduidt, en dat zij onder Zijn bevel staan, om er het gebruik van te maken, dat Hem behaagt. Zij zijn Zijn dienaren, Zijn krijgslieden, Hij monstert ze, Hij rangschikt ze, zij komen en gaan op Zijn bevel, en al hun bewegingen worden door Hem bestuurd. Hij maakt hier melding van als van een uit vele voorbeelden, om aan te tonen dat onze Heere groot is en van veel kracht, Hij kan doen wat Hem behaagt en Zijns verstands is geen getal, zodat Hij alles ten beste kan schikken. Der mensen kennis is spoedig uitgeput, gij hebt er de uiterste maat van, tot hiertoe kan zijn wijsheid reiken, en niet verder, maar Gods kennis is een diepte, die nooit gepeild kan worden.

4. Om het vermaak, dat Hij er in schept om de hoogmoedigen te vernederen en de nederigen te verhogen, vers 6. De Heere houdt de zachtmoedigen staande, die zich voor Hem vernederen en die door de mensen vertreden worden-maar de goddelozen, die zich beledigend gedragen tegenover God en met verachting tegenover de mensen, die zich in hoogmoed en dwaasheid verheven, vernedert Hij tot de aarde toe, soms door zeer vernederende leidingen van Zijn voorzienigheid in deze wereld, op zijn laatst in de dag, wanneer hun aangezicht met eeuwige schande bedekt zal zijn. God bewijst zich God te zijn door alle hoogmoedigen te zien en ten onder te brengen, Job 40:7.

5. Om Zijn voorziening voor de mindere schepselen. Hoewel Hij zo groot is dat Hij de sterren gebiedt, is Hij zo goed dat Hij zelfs de vogelen niet vergeet, vers 8, 9. Merk op hoe en op wat wijze Hij mens en aller voedt.
a. Hij bedekt de hemelen met wolken, die de lucht verduisteren en de stralen van de zon onderscheppen, en toch bereidt Hij daarin die regen voor de aarde, die noodzakelijk is voor haar vruchtbaarheid. Wolken hebben een treurig aanzien, maar zonder haar zouden wij geen regen kunnen hebben, en bijgevolg geen vruchten. Zo hebben ook beproevingen voor het ogenblik een somber aanzien, donker en onaangenaam zien zij er uit, en wij zijn er treurig en bezwaard onder, zoals wanneer de lucht betrokken is en dit ons droevig stemt, maar zij zijn noodzakelijk, want uit deze wolken van de beproeving komen de regens, die de oogst van een vreedzame vrucht van de gerechtigheid doen voortbrengen, Hebreeën 12:11, die er toe moet bijdragen om ons ermede te verzoenen. Let op de noodzakelijke afhankelijkheid, waarin de aarde zich bevindt van de hemel. Al de regen, waardoor de aarde bewaterd wordt, heeft God geleid.
b. Door de regen, die op de aarde afdruipt, doet Hij het gras op de bergen uitspruiten, zelfs op de hoge bergen, waar de mens zijn zorgen niet aan wijdt, en er ook het voordeel niet in oogst. De bergen, die niet zoals de dalen, bewaterd worden door fonteinen en rivieren, worden toch bevochtigd, zodat zij niet dor en onvruchtbaar zijn.
c. Dit gras geeft Hij aan het vee voor zijn voeder, aan de dieren op de bergen, die daar in het wild lopen, en waarvoor de mens geen voorziening maakt. En zelfs de jonge raven, die, verlaten zijnde door hun ouden, roepen, worden door Hem gehoord, en Hij voorziet in middelen om ze te voeden, zodat zij er voor bewaard worden om in het nest om te komen.

6. Om het welbehagen, dat Hij heeft in Zijn volk, vers 10, 11 In tijden wanneer grote dingen gebeuren en grote verwachtingen gekoesterd worden van het succes ervan, is het van belang voor ons (daar de uitkomst van de Heere is), om te weten tot de eer van wie en van wat God een welbehagen heeft, en wie Hij dus zal kronen met de overwinning. Het is niet de sterkte van heirlegers, maar de kracht van de genade, die het God belieft te erkennen.
a. Niet de sterkte van heirlegers, Hij heeft geen welbehagen in de ruiterij, want Hij heeft geen lust aan de sterkte des paards, des krijgspaards vermaard om zijn moed, Job 39:22 en verv, noch in het voetvolk, want Hij heeft geen welbehagen aan de benen des mans, hij bedoelt niet in de snelheid ervan om te vlieden, het slagveld te verlaten, maar de standvastigheid ervan om stand te houden en niet te wijken. Als een koning, die krijg voert tegen een andere koning, God bidt om voorspoed, dan zal het hem niet baten om te pleiten: Heere, ik heb een dapper leger, ruiterij en voetvolk zijn in goede orde, het zou jammer zijn als zij een nederlaag leden, want dat is bij God geen argument, Psalm 20:8. Josafats pleitrede was veel beter: O onze God, in ons is geen kracht, 2 Kronieken 20:12. Maar,

b. Het behaagt Gode de kracht van de genade te erkennen, een ernstig opzien tot God is hetgeen in Gods ogen van grote waardij is in zo'n geval. De Heere heeft een welgevallen aan hen, die Hem vrezen, die op Zijn goedertierenheid hopen.
Merk op:

Ten eerste. Een heilig vrezen van God is niet slechts bestaanbaar met hoop op God, maar moet er mee samengaan. Er moet in hetzelfde hart en op dezelfde tijd beide eerbied zijn voor Zijn majesteit en vreugde over Zijn goedheid, beide een gelovig vrezen voor Zijn toorn en een gelovige verwachting van Zijn gunst. Niet dat wij in onzekerheid moeten zijn, en als het ware tussen hoop en vrees blijven hangen, maar wij moeten onder de Godvruchtige invloeden handelen van hoop en vrees. Onze vrees moet onze troop er voor bewaren om in aanmatiging te ontaarden, en onze hoop moet onze vrees er voor bewaren om tot wanhoop over te slaan, aldus moeten wij ons werk voor ons nemen.

Ten tweede. Wij moeten hopen op Gods genade, op Zijn algemene genade, zelfs dan, wanneer wij geen bijzondere belofte kunnen vinden om op te steunen. Een nederig vertrouwen op de goedheid van Gods wezen is Hem zeer welbehaaglijk, daar dit strekt tot eer van die hoedanigheid, waarin Hij het meeste roemt. Ieder man van eer heeft het gaarne, dat men vertrouwen in hem stelt**.**

PSALM 147:12-20

Jeruzalem en Sion, de heilige stad en de heilige berg, worden hier opgeroepen om God te loven vers 12. Immers, waar anders zal Gods lof geofferd worden, dan daar waar Zijn altaar is? Waar anders kunnen wij verwachten, dat Hem eer gegeven zal worden dan in de schoonheid van de heiligheid? Laat de inwoners van Jeruzalem in hun eigen huizen de Heere loven, laat de priesters en Levieten, die in Sion, de stad hunner plechtigheden, de dienst waarnemen, op bijzondere wijze de Heere loven. Zij hebben meer reden om het te doen dan anderen, en er rusten op hen grotere verplichtingen om het te doen dan op anderen, want het is hun werk het is hun roeping. "O Sion, loof uw God Hij is de uwe, en daarom zijt gij gehouden en verplicht om Hem te loven, dat Hij de uw is, daarin ligt alle zaligheid opgesloten, zodat het u nooit aan stof kan ontbreken om Hem te loven." Jeruzalem en Sion moeten God loven:

I. Voor de voorspoed, de bloeiende toestand van hun burgerlijke belangen, vers 13,14.
1. Voor de algemene veiligheid, zij hadden poorten, en in tijden van gevaar hielden zij ze gegrendeld, maar dat zou geen krachtdadige, afdoende veiligheid voor hen opgeleverd hebben, indien God de grendelen hunner poorten niet sterk had gemaakt, en hun versterkte plaatsen niet had versterkt. De beste middelen, die wij kunnen beramen en aanwenden, zullen

aan het doel niet beantwoorden, tenzij God er Zijn zegen op geeft, daarom moeten wij bij het zorgvuldig en naarstig gebruik maken van die middelen, op Hem steunen voor die zegen, en de ongestoorde rust van ons land aan Hem toeschrijven, meer aan de vurige muur rondom ons, dan aan het water rondom ons, Zacharia 2:5.

2. Voor de toeneming van hun volk, dit versterkt de grendelen van de poorten evenzeer als wat het ook zij. Hij zegent uw kinderen binnen in u met die eerste en grote zegen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde. Het is een troost voor ouders, om hun kinderen van de Heere gezegend te zien, Jesaja 61:9, en een troost voor het geslacht, dat heengaat, om het opkomend geslacht talrijk en veelbelovend te zien, om welke zegen God geloofd moet worden.

3. Voor de openbare rust, dat zij verlost waren van de verschrikkingen en verwoestingen van de oorlog, Hij stelt uw landpalen in vrede, door een einde te maken aan de oorlog, die er is, en oorlogen, die gevreesd werden en dreigden uit te breken, te voorkomen. Hij stelt uw landpalen in vrede, in alle delen van het land, door geschillen tussen naburen te vereffenen, opdat er geen buitenlandse twisten en onlusten zijn, en aan uw grenzen, opdat zij door geen buitenlandse vijanden worden aangevallen. Als er ergens onrust is, dan is het aan de grenzen van een land, de grenssteden liggen het meest aan gevaar blootgesteld, zodat indien er vrede is aan de grenzen, de vrede algemeen is, een zegen, waar wij nooit dankbaar genoeg voor zijn kunnen.

4. Voor grote overvloed, het gewone gevolg van vrede: Hij verzadigt u met het vette van de tarwe, tarwe, het kostbaarste graan, het vette, het beste daarvan, en overvloed, een volheid daarvan. Wat wilden zij meer? Kanaän had overvloed van de beste tarwe, en voerde dit graan uit naar vreemde landen, zoals blijkt uit Ezechiël 27:17. Het land van Israël was niet verrijkt met edelgesteenten of specerijen, maar met de beste tarwe, met brood, dat het hart des mensen sterkt. dat heeft het tot de roem gemaakt van alle landen, en daarvoor werd God in Sion geloofd.

II. Voor de wondervolle blijken van Zijn macht in het weer, inzonderheid in het winterweer. Hij, die Sion en Jeruzalem beschermt, is die God van macht, aan wie al de krachten van de natuur ontleend zijn, van wie zij afhankelijk zijn, en die al de wisselingen van de jaargetijden teweegbrengt, welke, indien zij niet zo bekend waren en niet telkens wederkeerden, ons verbaasd zouden doen staan.

1. In het algemeen: welke veranderingen er ook plaats hebben in deze lagere wereld (en het is die wereld, die aan voortdurende veranderingen onderhevig is) zij worden door de wil, de macht en de voorzienigheid van God teweeggebracht, vers 15. Hij zendt Zijn bevel op aarde, als een, die het onbetwistbaar recht heeft om bevelen te geven, en talloze dienaren, die gereed zijn om Zijn orders te volvoeren. Gelijk in de beginne de wereld gemaakt was door het woord van Zijn kracht, zo wordt zij er nog door onderhouden en bestuurd, God spreekt en het wordt gedaan, want allen zijn Zijn dienstknechten. Dat woord doet uitwerking, niet alleen gewis, maar ook spoedig, Zijn woord loopt zeer snel, want niets kan het weerstaan of vertragen. Gelijk de bliksem, die in een oogwenk de lucht doorklieft, zo is het woord van Gods voorzienigheid, en zo is het Woord van Zijn genade als het uitgezonden wordt met een opdracht, Lukas 17:24. Engelen, die Zijn woord brengen en volbrengen, komen snellijk gevlogen, Daniel 9:21.

2. In het bijzonder: vorst en dooi zijn beide verwonderlijke veranderingen, en in beide moeten wij het woord van Zijn almacht erkennen.
A. Vorst is van God, bij Hem zijn de "schatkameren van de sneeuw en des hagels," Job 38:22, en uit deze schatkameren doet Hij ze voortkomen naar het Hem behaagt.
a. Hij geeft sneeuw als wol, zij wordt bij wol vergeleken om haar witheid, Jesaja 1:18, en haar zachtheid. Stil valt zij neer, en maakt niet meer gedruis dan het vallen van een vlok wol, zij bedekt de aarde en houdt haar warm als een vlies wol, en aldus bevordert zij haar vruchtbaarheid. Zie hoe God werken kan door dingen, die tegenovergesteld zijn aan elkaar, spijs kan voortbrengen uit de eter, en de aarde kan verwarmen door koude sneeuw.
b. Hij strooit de rijm als as, de rijm, die bevroren dauw is, zoals sneeuw en hagel bevroren regen zijn, het ziet er uit alsof as op het gras is gestrooid, en is soms nadelig voor de voortbrengselen van de aarde, en verzengt ze alsof hij hete as was, Psalm 78:47.
c. Hij werpt zijn ijs heen als stukken, hetgeen verstaan kan worden, hetzij van grote hagelstenen, die als ijs in de lucht zijn, of van het ijs, dat de oppervlakte van de wateren bedekt, en dat, als het gebroken is, als stukken of korsten brood is, hoewel het van nature droppelen van drank was.
d. Als wij de vorst zien, de sneeuw en het ijs, dan gevoelen wij ze in de lucht, Wie zal bestaan voor Zijn koude? De dieren kunnen het niet, zij trekken zich terug in hun holen, Job 37:8, en worden dan gemakkelijk vermeesterd, 2 Samuel 23:20. De mensen kunnen het niet, maar zijn genoodzaakt om het voordeel te zoeken van vuur of van bont, of van beide, en die dan nog weinig genoeg zijn waar en wanneer de koude uiterst streng is. Wij zien de oorzaken niet als wij de uitwerkselen gevoelen, en daarom moeten wij haar Zijn koude noemen, zij wordt door Hem gezonden, en daarom moeten wij haar geduldig dragen, en dankbaar zijn voor warme huizen en kleren, en bedden om de strengheid van het jaargetijde draaglijk voor ons te maken, en Hem de eer geven van Zijn wijsheid en vrijmacht, Zijn macht en Zijn getrouwheid, die gezien worden in het winterweer, en dat evenmin als het zomerweer zal ophouden, Genesis 8:12. En laat ons naar aanleiding hiervan zeggen: indien wij niet bestaan kunnen voor de koude van Zijn vorst, hoe zullen wij dan bestaan voor de hitte van Zijn toorn?

B. Ook de dooi is van God. Als het Hem behaagt, zendt Hij Zijn woord en doet ze smelten, vers 18, de vorst, de sneeuw, het ijs, zij worden allen snellijk opgelost, te dien einde doet Hij Zijn wind, de zuiderwind, waaien, en de wateren, de bevroren waren, vloeien weer evenals tevoren. Wij worden ons spoedig bewust van de verandering, maar de oorzaak ervan zien wij niet, wij moeten het daarom toeschrijven aan de eerste oorzaak. En wij moeten er in opmerken, niet alleen de macht van God, dat Hij zo plotseling, zo onmerkbaar, zo groot en algemeen een verandering teweeg kan brengen in de temperatuur van de lucht en in het aanzien van de aarde wat kan Hij niet doen, die dit elke winter, en misschien dikwijls iedere winter, doet? maar ook van de goedheid van God, het strenge weer duurt niet altijd voort, het zou treurig zijn indien dit wel het geval was, Hij twist niet eeuwiglijk, maar vernieuwt het gelaat des aardrijks. Gelijk Hij gedacht aan Noach, en hem bevrijdde, Genesis 8:1, zo gedenkt Hij aan de aarde, Hooglied 2:11, 12.
Dit woord hetwelk dooi teweegbrengt, kan het Evangelie van Christus voorstellen, en deze dooi-teweegbrengende wind de Geest van Christus, (want de Geest wordt vergeleken bij de wind, Johannes 3:8, beide worden gezonden om bevroren zielen te doen smelten, bekerende genade zal evenals de dooi, het hart vertederen, dat hard was, het bevochtigen, en het doen smelten in tranen van berouw, Hij maakt goede genegenheden warm, die tevoren verkild en verstijfd waren. De verandering, die de dooi teweegbrengt, is algemeen, en toch gradueel, zij is zeer blijkbaar, en toch is het onverklaarbaar hoe het geschiedt, zodanig is ook de verandering, die door de bekering van een ziel wordt teweeggebracht, als Gods Woord en Geest gezonden worden om haar te smelten en haar tot zichzelve terug te brengen.

III. Voor Zijn onderscheidende gunst jegens Israël, in hun Zijn Woord en Zijn inzettingen te geven, een nog veel kostelijker zegen dan hun vrede en hun overvloed, vers 14, evenals de ziel kostelijker en voortreffelijker is dan het lichaam. Jakob en Israël hadden Gods inzettingen en rechten onder hen, zij waren onder Zijn onmiddellijk bestuur, de burgerlijke wetten van hun volk waren door Hem gemaakt en vastgesteld, hun staatsinrichting was een theocratie, zij waren bevoorrecht met Goddelijke openbaringen, de grote dingen van Gods wet waren voor hen geschreven, zij hadden een priesterschap, ingesteld door God, ingesteld voor de dingen, die bij God te doen zijn, en profeten voor alle buitengewone gelegenheden. Geen ander volk had zulk een zekere grond voor zijn Godsdienst.

Dit nu was**:**

1. Een voorkomende genade. Zij hebben Gods inzettingen en rechten niet zelf uitgevonden of ontdekt maar God maakte Jakob Zijn woorden bekend, en door Zijn woord maakte Hij hun Zijn inzettingen en rechten bekend. Het is voor ieder volk een grote zegen om het Woord Gods te bezitten, het geloof is uit het gehoor en uit het lezen van dat Woord, dat geloof, zonder hetwelk het onmogelijk is Gode te behagen.

2. Een onderscheidende genade, en daarom zoveel treffender, alzo heeft Hij geen volk gedaan, en wat Zijn rechten betreft, die kennen zij niet en waarschijnlijk zullen zij die niet kennen voordat de Messias komt en de middelmuur des afscheidsels tussen Jood en heiden verbreekt, opdat het Evangelie aan alle creaturen gepredikt zal worden. Andere volken hebben overvloed van uitwendig goede dingen, sommige natiën waren zeer rijk, anderen hadden prachtige machtige vorsten, en bij hen bloeiden geleerdheid en kunst maar geen hunner was gezegend met Gods inzettingen en rechten, zoals Israël het was, laat Israël daarom de Heere loven in de waarneming van deze inzettingen. Heere waarom is het, dat Gij U aan ons wilt openbaren en niet aan de wereld? Ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U**.**

PSALM 148

1 Hallelujah! Looft de HEERE uit de hemelen; looft Hem in de hoogste plaatsen! 2 Looft Hem, al Zijn engelen! Looft Hem, al Zijn heirscharen! 3 Looft Hem, zon en maan! Looft Hem, alle gij lichtende sterren! 4 Looft Hem, gij hemelen der hemelen! en gij wateren, die boven de hemelen zijt! 5 Dat zij de Naam des HEEREN loven; want als Hij het beval, zo werden zij geschapen. 6 En Hij heeft ze bevestigd voor altoos in eeuwigheid; Hij heeft hun een orde gegeven, die geen van hen zal overtreden. 7 Looft de HEERE, van de aarde; gij walvissen en alle afgronden! 8 Vuur en hagel, sneeuw en damp; gij stormwind, die Zijn woord doet! 9 Gij bergen en alle heuvelen; vruchtbomen en alle cederbomen! 10 Het wild gedierte en alle vee; kruipend gedierte en gevleugeld gevogelte! 11 Gij koningen der aarde, en alle volken, gij vorsten, en alle rechters der aarde! 12 Jongelingen en ook maagden; gij ouden met de jongen! 13 Dat zij de Naam des HEEREN loven; want Zijn Naam alleen is hoog verheven; Zijn majesteit is over de aarde en de hemel. 14 En Hij heeft de hoorn Zijns volks verhoogd, de roem al Zijner gunstgenoten, der kinderen Israëls, des volks, dat nabij Hem is. Hallelujah!

Deze psalm is een uiterst plechtige en ernstige oproep, gericht tot alle schepselen, om naar hun aard en bekwaamheid hun Schepper te loven, en Zijn eeuwige kracht en Godheid bekend te maken, waarvan de onzichtbare dingen in de zichtbare worden geopenbaard. Hiermee bedoelt de psalmist zijn grote genegenheid aan de dag te leggen voor de plicht des lofs. Het is hem een grote voldoening dat God geloofd wordt, hij wenst vurig dat Hij nog meer geprezen

zal worden, en daarom doet hij alles wat hij kan om allen en alles rondom hem tot dit lieflijke werk op te wekken, ja en ook allen, die na hem zullen komen, wier hart wel koud en dood moet zijn, indien het niet opgeheven en verruimd wordt in het loven van God door de verheven vlucht van de Goddelijke poëzie, die wij in deze psalm aantreffen.

I. Hij roept het HOOGERHUIS op, de schepselen, die in de bovenwereld geplaatst zijn, om de Heere te loven, beide de verstandelijke wezens, die instaat zijn om het werkzaam te doen, vers 1, 2, en die welke dit niet kunnen, en dus alleen bij machte zijn om het als voorwerpen te doen, vers 3-6.

II. Hij roept het LAGERHUIS op, de schepselen van deze lagere wereld beide die, welke alleen stof tot lof kunnen bieden vers 7-10, en die, welke, met rede begaafd zijnde, in staat zijn om deze offerande des lofs op te offeren vers 11-13, inzonderheid Zijn eigen volk, dat meer reden heeft om het te doen, en er meer belang bij heeft dan alle anderen, vers 14**.**

PSALM 148:1-6

Wij, bewoners van deze donkere neergedrukte wereld, weten slechts weinig van de wereld van licht en heerlijkheid boven ons, en ons bewegende in een enge kring, kunnen wij ons nauwelijks een voorstelling maken van het ontzaglijk ruime gebied boven ons. Maar dit weten wij:

I. Dat er boven ons een gezegende wereld van engelen is, door wie God geloofd wordt, een talloze menigte van hen, duizend maal duizenden dienen Hem, en tien duizendmaal tien duizenden staan voor Hem, en het is Zijn eer dat Hij zulke dienaren heeft, maar nog veel meer is het Zijn eer en heerlijkheid dat Hij hen niet nodig heeft, door hen noch bevoordeeld is noch bevoordeeld kan wezen. Op deze schitterende, gelukkige wereld heeft de psalmist hier het oog, vers 1, 2. In het algemeen, op de hemelen, de hoogste plaatsen, de hemelen zijn de hoogste plaatsen, en daarom moeten wij onze ziel opheffen boven de wereld tot God in de hemelen, en wij moeten de dingen die boven zijn bedenken. Het is zijn begeerte dat God geloofd zal worden uit de hemelen, dat vandaar de gezindheid tot loven overgebracht zal worden naar de wereld, waarin wij leven, opdat wij van de bewoners dier wereld zullen leren dit gezegende werk te doen. Het is hem een zielsgenot te denken dat God geloofd wordt in de hoogste plaatsen, dat, terwijl wij zo koud en droog zijn in het loven van God, er diegenen hierboven zijn, die dit op een betere wijze doen, en dat, terwijl wij zo dikwijls gestoord worden in dit werk zij er dag noch nacht van rusten. In het bijzonder had hij het oog op Gods engelen, op Zijn heirscharen, en hij roept hen op om God te loven. Dat Gods engelen Zijn heirscharen zijn, is duidelijk genoeg, zodra zij gemaakt waren, werden zij in dienst genomen, gewapend en onderricht, Hij gebruikt hen om Zijn krijgen te voeren, en zij blijven in hun gelederen, weten waar hun plaats is, en als Zijn heirscharen letten zij op Zijn woord van bevel.
Maar wat er mee bedoeld wordt, dat de psalmist hen oproept en aanspoort om God te loven, is niet zo gemakkelijk te verklaren. Ik wil niet zeggen dat zij er geen acht op slaan, want wij bevinden dat door de gemeente bekend gemaakt wordt aan de overheden en de machten in de hemel de veelvuldige wijsheid Gods, Efeze 3:10, maar ik wil zeggen dat zij het niet nodig hebben, want zij loven God gestadig, en in alles wat zij doen is geen gebrek, geen tekortkoming, weshalve wij, als wij deze psalm zingen, de engelen oproepen om God te loven (zoals wij ook deden in Psalm 103:20) er mee bedoelen dat wij wensen, dat God op de beste wijze en door de bekwaamsten geloofd zal worden, en dat wij er zeker van zijn dat dit goed en gepast is, en dat het ons een genot is te denken, dat Hij aldus geloofd en geprezen wordt, en dat wij een geestelijke gemeenschap hebben met hen, die in Zijn huis hierboven wonen en

Hem nog steeds loven, en dat wij door geloof, en hoop en heilige liefde gekomen zijn tot de vele duizenden van de engelen, Hebreeën 12:22.

II. Dat er boven ons niet alleen een vergadering is van zalige geesten, maar ook een stelsel van zeer grote, schitterende lichamen, in welke God geloofd wordt, hetgeen ons aanleiding kan geven, om (voor zoveel wij iets daarvan weten) God de eer te geven, niet slechts van hun bestaan, maar van hun nut en voordeel van het mensdom.

Merk op**:**

1. Wat deze schepselen zijn, die ons aldus de weg wijzen in het loven van God, en ons, telkenmale als wij opzien om de hemel te beschouwen, van stof voorzien om Hem te loven.

a. Daar zijn de zon, de maan en de sterren, die zich voortdurend, hetzij bij dag of bij nacht, aan onze ogen voordoen als spiegels, waarin wij een flauwe schaduw kunnen zien (want aldus moet ik het noemen, niet een beeld of gelijkenis) van de heerlijkheid van Hem, die de Vader van de lichten is, vers 3. De grotere lichten, de zon en de maan, zijn niet te groot, niet te schitterend, om Hem te loven, en de lof van de mindere lichten, de sterren zal niet versmaad worden. Afgodendienaars maakten zon, maan en sterren tot hun goden en loofden ze, het schepsel aanbiddende en dienende, omdat het gezien wordt, meer dan de Schepper, omdat Hij niet gezien wordt, maar wij, die de ware God aanbidden, houden ze slechts voor onze mede-aanbidders, en roepen ze op om met ons Hem te loven, ja, om als Levieten ons te dienen, die als priesters deze geestelijke offerande offeren.

b. Daar zijn de hemelen der hemelen, boven de zon en de sterren, de zetel van de gelukzaligen, van de grootte en de schittering van deze onbekende werelden wordt Gode overvloedige lof toegebracht, want de hemel is des Heeren, Psalm 115:16, en toch kan hij Hem niet bevatten, 1 Koningen 8:27. Onder de hemelen der hemelen verstaat de geleerde Dr. Hammond hier de bovenste luchtstreken, of wel al de luchtstreken, zoals in Psalm 68:34. Wij lezen van de hemel der hemelen, vanwaar God Zijn stem uitzendt, Zijn machtige stem, bedoelende de donder.

c. Daar zijn de wateren, die boven de hemelen zijn, de wolken, die boven in de lucht hangen, waar zij bewaard worden tot de dag des strijds en des oorlogs, Job 38:23. Wij hebben reden om God te loven, niet alleen omdat deze wateren de aarde niet overstromen, maar haar bewateren en vruchtbaar maken. De Chaldeeuwse paraphrast leest hier, Looft Hem gij hemelen der hemelen, en gij wateren, die afhangt van het woord van Hem, die boven de hemelen is, want de sleutel van de wolken is een van de sleutels, die God in Zijn hand heeft, waarmee Hij opent en niemand kan sluiten, Hij sluit en niemand kan openen.

2. Om welke reden wij God de eer van hen moeten geven, dat zij de naam des Heeren loven, laat ons voor hen de naam des Heeren loven, en zien welke voortdurende en nieuwe stof tot lof aan hen ontleend kan worden.

a. Omdat Hij ze gemaakt heeft, hen hun krachten heeft gegeven, en hun plaats heeft aangewezen. Als Hij het beval, zijn zij, (hoe groot zij ook zijn) uit niets voortgekomen, werden zij geschapen door het spreken van een woord. God schiep, en daarom kan Hij bevelen, want Hij beval, en aldus schiep Hij, Zijn gezag moet altijd erkend worden, en er moet in worden berust, omdat Hij eens met zodanig gezag gesproken heeft.

b. Omdat Hij ze nog in wezen houdt en ze op hun plaats bewaart, hun krachten en bewegingen in stand houdt, vers 6, Hij heeft ze bevestigd voor altoos in eeuwigheid, tot aan het einde des tijds, een korte eeuwigheid, maar het is hun eeuwigheid, zij zullen in stand blijven zolang als zij nodig zijn. Hij heeft hun een orde gegeven, de wet van de schepping, die geen van hen zal overtreden, zij was vastgesteld door de wijsheid van God, en behoeft dus niet veranderd te worden, door Zijn vrijmacht en onverbreekbare trouw, en daarom kan zij niet veranderd worden. En wij hebben reden om Hem te loven, dat zij binnen de grenzen van een orde

gehouden worden, want daaraan is het te danken dat de wateren boven de hemelen niet nogmaals de aarde overstroomd en overstelpt hebben**.**

PSALM 148:7-14
Overwegende dat deze aarde en de dampkring, die haar omgeeft, als het bezinksel zijn van het heelal, is het van belang voor ons, om een onderzoek in te stellen naar de overwegingen, die van nut kunnen zijn om ons te verzoenen met onze plaats er op, en ik weet er geen betere reden voor (na die, dat de Zone Gods haar eenmaal bezocht heeft) dan deze dat zelfs in deze wereld, hoe duister en slecht zij ook is, God geloofd wordt, Looft de Heere van de aarde vers 7. Gelijk de stralen van de zon die onmiddellijk van boven neerschieten, teruggekaatst worden van de aarde (hoewel zwakker) zo behoort het ook te wezen met de lofzeggingen van God, waarmee deze koude en verontreinigde aarde verwarmd en doorgeurd wordt.

1. Zelfs de schepselen, die niet met verstandelijke vermogens begaafd zijn, worden opgeroepen om deel te nemen aan dit concert omdat God in hen verheerlijkt kan worden vers 7-10. Laat de walvissen, die spelen in de grote wateren, Psalm 104:26, huppelen voor het aangezicht des Heeren, tot Zijn eer, die in overvloedige mate Zijn almacht bewijst door Zijn heerschappij over de leviathan, of walvis, Job 40:20 en verv. Alle afgronden en hun bewoners loven God, de zee en de dieren, die er in zijn, de ingewanden van de aarde en de dieren, die daar zijn. Uit de diepten kan men God loven, zowel als tot Hem bidden. Als wij opzien in de dampkring, ontmoeten wij er een grote verscheidenheid van luchtverschijnselen, die, daar zij een soort van nieuwe voortbrengselen zien (en sommigen ervan zijn onverklaarbaar) op zeer bijzondere wijze de macht van de grote Schepper verheerlijken. Er zijn vurige luchtverschijnselen, de bliksem is puur, en er zijn andere vlammen, die soms ontstoken worden, en die aldus geroemd kunnen worden. Er zijn waterige luchtverschijnselen, hagel en sneeuw, en de dampen, waaruit zij voortkomen. Er zijn luchtvormige luchtverschijnselen: stormwinden, wij weten niet vanwaar zij komen noch waar zij heengaan, vanwaar hun ontzaglijke kracht is, noch hoe die weer verloren gaat, maar dit weten wij: hoe sterk en hoe stormachtig zij ook zijn: zij doen Gods Woord, doen hetgeen Hij hun gebiedt te doen, en niets meer.
En hierdoor heeft Christus getoond Goddelijke macht te bezitten, dat Hij de winden en de zee gebood en zij Hem gehoorzaam waren, Zij, die Gods woord niet willen doen, maar er tegen rebelleren, tonen dat zij geweldiger en hardnekkiger zijn dan zelfs de stormwind, want deze doet het. Beschouwen wij de oppervlakte van de aarde, vers 9, en daar doen zich de hoge gronden voor aan onze ogen, bergen en alle heuvelen, van de naakte toppen van sommige ervan, en de vruchtbare toppen van andere, kunnen wij stof ontlenen om God te loven, daar zijn de verheven planten, sommigen ervan zijn verheven om haar nuttigheid, zoals de verschillende soorten van vruchtbomen, voor welker vruchten God geloofd moet worden, andere om hun statigheid, zoals alle cederbomen, deze bomen des Heeren, Psalm 104:16. De hoge cederbomen zijn geen vruchtbomen, maar ze hadden hun nut, zelfs in Gods tempel. Gaan wij nu over tot het dierenrijk, wij vinden er God verheerlijkt zelfs door de wilde dieren, en alle vee, dat tam is en in de dienst is van de mens, vers 10, ja zelfs het kruipend gedierte is niet zo laag gezonken, noch verheft zich het gevleugeld gevogelte zo hoog, dat het niet opgeroepen zou worden om de Heere te loven. Veel van de wijsheid, macht en goedheid van de Schepper blinkt uit in het vermogen en instinct van de dieren, in de voorziening, die voor hen gemaakt is, en het gebruik, dat er van gemaakt wordt. Als wij dat alles zo verwonderlijk zien en zo goed, dan kunnen wij niet anders dan er God met verwondering en dankbaarheid in erkennen.

2. Veel meer nog behoren de schepselen die met verstandelijke vermogens begaafd en geëerd zijn, die vermogens te gebruiken om God te loven. Koningen van de aarde en alle volken, vers 11, 12.

A. In en voor deze moet God verheerlijkt worden, evenals in en voor de mindere schepselen, want hun hart is in de hand des Heeren, en Hij gebruikt het naar het Hem behaagt. God moet geloofd worden in de orde en de staatsinrichting van koninkrijken, het "Pars imperans het deel, dat gebiedt," en het "pars subdita het deel dat onderworpen is," koningen van de aarde en alle volken. Het is door Hem dat koningen regeren en dat volken hun onderworpen zijn, de vorsten en rechters van de aarde hebben hun wijsheid en hun macht van Hem, en wij, voor wie zij een zegen zijn, behoren God voor hen te loven. God moet ook geloofd worden in de inrichting van de gezinnen, want Hij is er de stichter van, en voor al de lieflijkheid van de bloedverwantschap, het genot dat ouders en kinderen, broeders en zusters in elkaar smaken, moet God geloofd worden.

B. God moet door deze verheerlijkt worden. Laat allerlei mensen God loven.
a. Die van iedere rang of klasse, hoog en laag, de lofzeggingen van koningen en vorsten en rechters worden opgebiecht, zij, aan wie God eer heeft gegeven, moeten Hem er mee eren, en de macht, die hun toevertrouwd werd, en het aanzien, dat zij hebben in de wereld, stellen hen in staat om God meer heerlijkheid toe te brengen, meer dienst voor Hem te doen, dan anderen. Maar ook de lofzeggingen van het volk worden verwacht, en God zal ze genadiglijk aannemen, Christus heeft de hosanna's van de menigte niet veracht.
b. Die van iedere sekse, jongelingen en ook maagden, die zich tezamen vrolijk maken, laat hen hun vrolijkheid in dit kanaal leiden, laat hun vrolijkheid gewild zijn, opdat zij rein zij.
c. Die van elke leeftijd, oude lieden moeten die vrucht nog in hun ouderdom voortbrengen, en niet denken dat hetzij de ernst of de zwakheid van hun leeftijd er hen van vrijstelt, en ook kinderen moeten intijds beginnen God te loven, zelfs uit de mond van de jonge kinderen en van de zuigelingen heeft God zich lof toebereid. Er wordt een goede reden gegeven, vers 13, waarom alle deze de naam des Heeren zullen loven, omdat Zijn naam alleen hoog verheven is, en waardig om geloofd te worden, het is een naam boven alle naam, geen naam, geen aard dan de zijn heeft alle voortreffelijkheid in zich, Zijn majesteit is beide over de aarde en de hemel, laat dan alle inwoners van aarde en hemel Hem loven, en toch erkennen dat Zijn naam ver verheven is boven alle lof en prijs.

3. Het meest van allen moet Zijn eigen volk, dat verwaardigd is met bijzondere voorrechten, Hem op bijzondere wijze eer geven, vers 14. Merk op:
a. De waardigheid, die God gelegd heeft op Zijn volk, op de kinderen Israëls, als type van de eer, die weggelegd is voor alle gelovigen, die Gods geestelijk Israël zijn. Hij heeft de hoorn zijns volks verhoogd, hun glans, hun overvloed, hun macht doen toenemen. Het volk van Israël was in vele opzichten geëerd boven ieder ander volk, want hunner was de aanneming tot kinderen, en de heerlijkheid, en de verbonden Romeinen 9:4. Het was hun eer dat zij een volk waren nabij God, Zijn segullah, Zijn bijzondere schat, zij waren toegelaten in Zijn voorhoven, terwijl een vreemde, die er toe naderde, ter dood gebracht moest worden. Hij was hun nabij in alles, waarvoor zij Hem aanriepen. Deze zegen is thans op de heidenen gekomen door Christus, want zij, die eertijds verre waren, zijn nabij geworden door het bloed van Christus, Eféze 2:13. Het is de grootste eer, die een mens aangedaan kan worden, om nabij God te worden gebracht, hoe meer nabij hoe beter, en het zal voor allen het beste wezen, als zij het meest nabij zijn in het rijk van de heerlijkheid.
b. De plicht, die God van hun eist uit aanmerking hiervan, laat hen, die door God geëerd worden Hem eren: Looft de Heere. Laat Hem de roem wezen van al Zijn gunstgenoten, het

voorwerp van hun lof, want Hij is hun tot een lof. Hij is uw lof en Hij is uw God. Deuteronomium 10:21. Sommigen verstaan door de hoorn Zijns volks David als een type van Christus, die God verhoogd heeft om een vorst en Zaligmaker te zijn, die in werkelijkheid de roem van Zijn heiligen is en het tot in eeuwigheid zal blijven, want het is door Hem dat zij een volk zijn, dat nabij God is**.**

PSALM 149

1 Hallelujah! Zingt de HEERE een nieuw lied; Zijn lof zij in de Gemeente Zijner gunstgenoten. 2 Dat Israël zich verblijde in Dengene, Die hem gemaakt heeft; dat de kinderen Sions zich verheugen over hun Koning. 3 Dat zij Zijn Naam loven op de fluit; dat zij Hem psalmzingen op de trommel en harp. 4 Want de HEERE heeft een welgevallen aan Zijn volk; Hij zal de zachtmoedigen versieren met heIl. 5 Dat Zijn gunstgenoten van vreugde opspringen, om die eer; dat zij juichen op hun legers. 6 De verheffingen Gods zullen in hun keel zijn; en een tweesnijdend zwaard in hun hand; 7 Om wraak te doen over de heidenen, en bestraffingen over de volken; 8 Om hun koningen te binden met ketenen, en hun achtbaren met ijzeren boeien; 9 Om het beschreven recht over hen te doen. Dit zal de heerlijkheid van al Zijn gunstgenoten zijn. Hallelujah!

De voorgaande psalm was een hymne des lofs aan de Schepper, deze is gewijd aan de Verlosser. Het is een psalm van triomf in de God Israëls, en over de vijanden van Israël. Hij werd waarschijnlijk geschreven bij gelegenheid van een overwinning, waarmee Israël gezegend werd en geëerd. Sommigen maken de gissing, dat hij geschreven werd toen David de burg Sion had ingenomen, en er zijn regering had gevestigd. Maar hij ziet verder en wel naar het koninkrijk van de Messias, die in de wagen van Zijn eeuwig Evangelie uitgaat, overwinnende en opdat Hij overwon. Op Hem, op Zijn genade en heerlijkheid, moeten wij het oog hebben bij het zingen van deze psalm die spreekt:

I. Van overvloedige blijdschap voor al het volk van God, vers 1-5.
II. Van grote verschrikking voor de hoogmoedigsten hunner vijanden, vers 6-9**.**

PSALM 149:1-5

I. Wij hebben hier de oproep, gericht tot Gods Israël om te loven. In de vorige psalm werden al Zijn werken opgewekt om Hem te loven, maar hier zijn het inzonderheid de heiligen, die daartoe opgeroepen worden. Merk dan op**:**

1. Wie geroepen worden om God te loven. Israël in het algemeen, het lichaam van de kerk vers 2, de kinderen Sions in het bijzonder, De inwoners van die heilige berg, die nader bij God zijn dan andere Israëlieten, van hen, die het Woord en de inzettingen Gods in hun nabijheid hebben, die er geen verre reizen voor behoeven te doen, wordt met recht verwacht dat zij meer zullen doen in het loven van God dan anderen. Alle ware Christenen kunnen zich kinderen Sions noemen, want in geloof en hoop zijn wij tot de berg Sion gekomen, Hebreeën 12:22. De heiligen moeten God loven, de heiligen in belijdenis, de heiligen in macht, want dat is het doel hunner heiligmaking, zij zijn toegewijd aan de heerlijkheid Gods en vernieuwd door de genade Gods, opdat zij Hem zijn tot een naam en tot lof.

2. Wat het beginsel moet zijn van deze lof, en dat is: heilige blijdschap in God: dat Israël zich verblijde, en de kinderen Sions zich verheugen en Zijn gunstgenoten van vreugde opspringen om die eer. Onze lof van God moet voortkomen uit een hart, dat vervuld is van vreugde en triomf in Gods hoedanigheden en in onze betrekking tot Hem. Veel van de kracht van de Godzaligheid in het hart bestaat daarin, dat wij God tot onze hoogste blijdschap maken, en dat

wij ons in Hem vertroosten en verlustigen, en ons geloof in Christus wordt beschreven door onze blijdschap in Hem. Wij geven eer aan God als wij ons in Hem verlustigen. Wij moeten opspringen van vreugde om die eer, ons verblijden in Hem als onze eer, en in het deel, dat wij in Hem hebben, en laat ons het als onze eer beschouwen dat wij tot hen behoren, die zich vermijden in God.

3. Wat de uitdrukkingen moeten wezen van de lof. Wij moeten op iedere geschikte wijze de lof van God verkondigen. Zingt de Heere. Wij moeten er ons mee onderhouden en Zijn naam verkondigen door Hem te psalmzingen, vers 3, te juichen, vers 5, want wij moeten psalmen zingen met ons hart als degenen, die zich dit niet schamen niet alleen, maar er in verruimd zijn. Wij moeten een nieuw lied zingen, nieuw gecomponeerd bij iedere gelegenheid zingen met nieuwe genegenheid, nieuwe aandoening, waardoor het lied nieuw wordt, al is het ook dat de woorden tevoren reeds gebruikt werden. Laat God geloofd worden in de reien, op de trommel en de harp, vers 3, overeenkomstig het zeer oude gebruik in de Oud-Testamentische kerk, Exodus 15:20, waar wij bevinden dat God geloofd werd met trommelen en met reien. Zij, die naar aanleiding daarvan aandringen op muziek bij de Godsverering, moeten dan ook de dans, de reien, invoeren, want die gingen samen, zoals Davids huppelen voor de ark, Richteren 21:21. Maar terwijl vele Schriftuurplaatsen in het Nieuwe Testament het zingen handhaven als een Evangelie-inzetting, is er geen, die muziek en dans voorschrijft of aanbeveelt, de Evangelieregel voor psalmgezang is te zingen met de geest en met het verstand.

4. Welke gelegenheden aangegrepen moeten worden om God te loven, geen ervan moeten wij laten voorbijgaan, maar wij moeten inzonderheid,
a. God loven in het openbaar in de plechtige vergadering, vers 1. in de gemeente van Zijn gunstgenoten, hoe talrijker zij is, hoe beter, dat is meer gelijk aan de hemel. Zo moet Gods naam erkend worden voor de wereld zo moet aan de dienst plechtigheid worden bijgezet, en wij moeten elkaar er toe opwekken. Het beginsel en het doel van ons samenkomen in Godsdienstige vergaderingen is: ons te verenigen in het loven van God. Andere delen van de dienst moeten daartoe leiden.
b. Wij moeten Hem loven in de binnenkamer. Laat de heiligen zo vervoerd zijn van blijdschap in God, dat zij juichen op hun legers, als zij des nachts wakker worden, vol zijnde van de lof van God, zoals David, Psalm 119:62. Als Gods Israël tot een rustige vestiging is gebracht, laat het daar dan met dankbaarheid aan God van genieten, en nog veel meer kunnen ware gelovigen, die ingegaan zijn tot Gods rust en rust vinden in Jezus Christus, hierover juichen van vreugde. Laat hen op hun ziekbed, op hun sterfbed, de lof huns Gods zingen.

II. De reden, aan Gods Israël gegeven om God te loven. Denkt aan**:**

1. Gods daden voor hen. Zij hebben reden om zich te verblijden in God, om zich toe te wijden aan Zijn eer, bezig te zijn in Zijn dienst, want Hij is het, die hen gemaakt heeft. Hij heeft ons het aanzijn gegeven als mensen, en wij hebben reden om Hem daarvoor te loven, want het is een edel en voortreffelijk bestaan. Hij maakte hen tot hetgeen zij waren, zo verschillend van andere volken, laat dit volk Hem dan loven, want Hij heeft hen voor zich geformeerd, opdat zij Zijn lof zouden vertellen, Jesaja 43:21. Laat Israël zich verblijden in zijn makers, zo is het in het oorspronkelijke, want God zei: Laat ons mensen maken, en hierin is, naar sommigen denken, de verborgenheid van de Drie-eenheid.

2. Gods heerschappij over hen. Dit volgt uit het vorige: als Hij hen gemaakt heeft, dan is Hij hun Koning, Hij, die het aanzijn gaf, kan ongetwijfeld wet geven, en dit moet de stof zijn voor onze blijdschap en lof, -dat wij onder de leiding en bescherming zijn van zo wijs en machtig

een Koning. Verheug u zeer, gij dochter Sions, zie, uw Koning zal u komen, de Koning Messias, die God gezalfd heeft over Sion, de berg van Zijn heiligheid. Laat al de kinderen Sions zich in Hem verblijden, en uitgaan om Hem met hun hosanna's te ontmoeten, Zacharia 9:9.

3. Gods verlustiging in hen. Hij is een Koning die heerst door liefde, en daarom geprezen moet worden, want de Heere heeft een welgevallen aan Zijn volk, aan hun diensten, aan hun voorspoed, aan gemeenschap met hen, en aan de mededelingen van Zijn gunst aan hen. Hij, die oneindig zalig is in de genieting van zichzelf, en aan wiens gelukzaligheid niets toegevoegd kan worden, verwaardigt zich toch genadiglijk om een welgevallen aan Zijn volk te hebben, Psalm 147:11.

4. Gods voornemens betreffende hen. Behalve het tegenwoordig welgevallen, dat Hij aan hen heeft, heeft Hij nog toekomstige heerlijkheid voor hen bereid. Hij zal de zachtmoedigen versieren, de ootmoedigen, de berouwhebbenden die beven voor Zijn Woord en er zich aan onderwerpen, die lijdzaam zijn onder hun beproevingen, en alle zachtmoedigheid bewezen aan alle mensen. Dezen worden door de mensen gehoond en belasterd, maar God zal hen rechtvaardigen, en hun smaad van hen afwissen, Hij zal hen versieren, zij zullen niet alleen blijken rein te wezen, maar schoon en lieflijk voor de ogen van de gehele wereld, door de schoonheid waarmee Hij hen versierd heeft. Hij zal hen versieren met heil, met tijdelijke verlossingen, als God merkwaardige verlossingen werkt voor Zijn volk, worden zij, die neerlagen tussen twee rijen van stenen, als vleugelen van een duif, overdekt met zilver, Psalm 68:14, maar inzonderheid met eeuwig heII. De rechtvaardigen zullen versierd zijn op de dag, wanneer zij zullen blinken als de zon. Laat hen in de hoop hierop ook op de donkerste dag een nieuw lied zingen**.**

PSALM 149:6-9

Het Israël Gods wordt hier voorgesteld als triomferende over hun vijanden, dat beide de stof is van hun lof, (laat hen Gode de eer geven van deze overwinningen) en het loon van hun lof, zij, die waarlijk dankbaar zijn aan God voor hun rust, zullen gezegend worden met overwinning. Het kan ook genomen worden voor nog een verdere uitdrukking van hun lof, vers 6. Laat de hoge lof van God in hun mond zijn, en laat hen dan in heilige ijver voor Zijn eer een tweesnijdend zwaard in hun hand nemen, om tegen de vijanden van Zijn koninkrijk te strijden.

Dit nu kan toegepast worden**:**

1. Op de vele overwinningen, waarmee God Zijn volk Israël gezegend heeft over de volken van Kanaän, en over andere volken, die ten verderf waren gedoemd. Deze begonnen in Mozes en Jozua, die, toen zij aan Israël de hoge lof des Heeren leerden, daarbij een tweesnijdend zwaard in hun hand gaven, ook David heeft dit gedaan, want gelijk hij lieflijk was in psalmen Israëls, zo was hij ook de aanvoerder van hun heirscharen, en heeft de kinderen van Juda het gebruik van de boog geleerd, 2 Samuel 1:18, hun handen ten strijde geleerd, zoals God het zijn handen geleerd heeft. Zo zijn hij en zij overwinnend voortgegaan, strijdende de strijd des Heeren, en Israëls twistzaak wrekende aan hen, die hen hadden verdrukt, toen hebben zij wraak gedaan over de heidenen, (de Filistijnen, Moabieten Ammonieten en anderen, 2 Samuel 8:1 en verv.) en bestraffingen over de volkeren wegens al het onrecht, dat zij Gods volk hadden aangedaan vers 7. Hun koningen en achtbaren werden gevangen genomen, vers 8, en aan sommigen van hen werd het beschreven oordeel volvoerd zoals door Jozua aan de koningen van Kanaän door Gideon aan de vorsten van Midian, door Samuël aan Agag. De eer

hiervan straalde af over geheel het Israël Gods, en Hem, die hun die eer gegeven heeft, doen zij haar wederkeren in hun hallelujahs. Het leger van Josafat had tegelijk de hoge lof Gods in zijn mond en een tweesnijdend zwaard in hun hand, want zij gingen uit ten krijg, zingende de lof van God, en toen voerden zij met hun zwaard Gods oordelen uit, 2 Kronieken 20:23. Sommigen passen dit toe op de tijd van de Maccabeeën, toen de Joden soms grote overwinningen behaalden over hun tegenstanders en verdrukkers. En indien het vreemd schijnt dat de zachtmoedigen, in weerwil van dit karakter, zo streng zijn, en dat nog wel jegens koningen en achtbaren dan is hier een woord, dat er hen in rechtvaardigt: het is het beschreven recht. Zij doen het niet uit persoonlijke kwaadwilligheid of wraakzucht, of doordat zij zich door enigerlei bloeddorstige staatkunde laten beheersen, maar omdat zij er een opdracht van God voor hebben, overeenkomstig Zijn aanwijzing en in gehoorzaamheid aan Zijn bevel. Zo zullen de koningen van de aarde, die gebruikt worden voor de verwoesting van het nieuwtestamentische Babylon, slechts het beschreven recht ten uitvoer brengen, Openbaring 17:16, 17. Daar echter thans zodanig een bijzondere opdracht niet overgelegd kan worden, zal dit volstrekt het geweld niet rechtvaardigen, hetzij van onderdanen tegen hun vorsten, of van vorsten tegen hun onderdanen, of van beide tegen hun naburen, onder voorwendsel van Godsdienst, want Christus heeft nooit bedoeld dat zijn Evangelie te vuur en te zwaard verbreid zou worden, of dat Zijn gerechtigheid door de toorn des mensen gewerkt zou worden. Als de hoge lof van God in onze mond is, dan behoort er een olijftak des vredes in onze handen te zijn.

2. Op Christus' overwinningen door de kracht van Zijn Evangelie en genade over geestelijke vijanden, waarin alle gelovigen meer de overwinnaars zijn. Het Woord van God is het tweesnijdend zwaard, Hebreeën 4:12, het zwaard des Geestes, Eféze 6:17. Het is niet genoeg om dit in ons tuighuis te hebben, wij moeten het ook in onze hand hebben, zoals onze Meester het in Zijn hand had toen Hij zei: Er is geschreven. Met dit tweesnijdend zwaard hebben de eerste predikers van het Evangelie een glorierijke overwinning behaald over de machten van de duisternis, er werd wraak geoefend aan de goden van de heidenen door de overtuiging en bekering van hen, die gedurende lange tijd hun aanbidders waren geweest, en door de verschrikking en verwarring van hen, die niet tot berouw en bekering wilden komen, Openbaring 6:15, de sterkten van Satan werden neergeworpen, 2 Korinthe 10:4, 5, de groten van de aarde werden er toe gebracht om te beven voor het woord, zoals Felix, Satan, de god van deze wereld werd buitengeworpen, overeenkomstig het oordeel, dat tegen hem werd uitgesproken. Het is de eer van alle Christenen, dat hun heilige Godsdienst zo overwinnend is geweest.
Met dit tweesnijdend zwaard strijden de gelovigen tegen hun eigen bederf, en door de genade van God brengen zij het ten onder en doden zij het, de zonde, die over hen heeft geheerst, is gekruisigd, het eigen ik, dat eens als koning op de troon zat, is met ketenen gebonden en tot onderwerping gebracht aan het juk van Christus, de verzoeker is overwonnen en verpletterd onder hun voeten, dit is de heerlijkheid van al Gods gunstgenoten. volkomen vervulling hiervan zal plaatshebben in het oordeel van de grote dag, als de Heere zal komen met vele duizenden heiligen, om gericht te houden tegen allen, Judas: 14, 15. Dan zal wraak geoefend worden over de heidenen, Psalm 149:7 en bestraffingen, eeuwige bestraffingen over de volken, koningen en achtbaren, die de banden en touwen van Christus' regering wegwierpen, Psalm 2:3, zullen niet bij machte zijn om de ketenen en boeien van Zijn toorn en gerechtigheid weg te werpen. Dan zal het beschreven recht volvoerd worden, want de verborgen dingen van de mensen zullen geoordeeld worden naar het Evangelie. Deze eer zullen alle heiligen hebben, die als bijzitters met Christus de wereld zullen oordelen, 1 Korinthe 6:2. Laat hen in het vooruitzicht daarvan de Heere loven en tot aan het einde huns levens de getrouwe dienaren en krijgsknechten van Christus blijven.

PSALM 150

1 Hallelujah! Looft God in Zijn heiligdom; looft Hem in het uitspansel Zijner sterkte! 2 Looft Hem vanwege Zijn mogendheden; looft Hem naar de menigvuldigheid Zijner grootheid! 3 Looft Hem met geklank der bazuin; looft Hem met de luit en met de harp! 4 Looft Hem met de trommel en fluit; looft Hem met snarenspel en orgel! 5 Looft Hem met hel klinkende cimbalen; looft Hem met cimbalen van vreugdegeluid! 6 Alles, wat adem heeft, love de HEERE! Hallelujah!

De eerste en de laatste van de psalmen hebben hetzelfde aantal verzen, zijn beide kort en zeer gedenkwaardig, maar hun strekking is zeer verschillend, de eerste onderwijst ons in onze plicht, ten einde ons toe te bereiden voor het genot en de vertroosting van onze gebeden en lofzeggingen, deze is een en al verrukking en vervoering, en was misschien geschreven om het slot te zijn van deze heilige liederen, ten einde te tonen wat het doel en de bestemming is van allen, namelijk om ons behulpzaam te zijn in het loven van God. De psalmist is zelf vol geweest van de lof van God, en hier zou hij gaarne de gehele wereld er van vervullen, telkens en nogmaals roept hij: LOOFT de HEERE, looft Hem, looft Hem, looft Hem, niet minder dan dertien maal in deze zes korte verzen. Hij toont aan:

I. Hoe en waarvoor God geloofd moet worden, vers 1, 2.
II. Hoe en met welke uitdrukkingen van blijdschap God geloofd moet worden, vers 3-5.
III. Wie de Heere moeten loven, het is de plicht van iedereen, vers 6. Bij het zingen van deze psalm, moeten wij trachten zeer getroffen te zijn door de volmaaktheden Gods en de lof, die Hem nu en tot in alle eeuwigheid wordt toegebracht**.**

PSALM 150:1-6

Wij worden hier met de grootst mogelijke aandrang opgeroepen om God te loven. Indien dit, zoals sommigen onderstellen oorspronkelijk bedoeld was voor de Levieten om hen op te wekken tot hun dienst in het huis des Heeren als zangers en bespelers van muziekinstrumenten, moeten wij het toch beschouwen als tot ons gesproken te zijn, die onze Gode tot geestelijke priesters gemaakt zijn. En die herhaalde oproep geeft te kennen dat het een grote en noodzakelijke plicht is, een plicht, waarmee wij veel bezig moeten zijn, en waarin wij zeer verruimd moeten wezen, maar waarin wij van nature achterlijk zijn, koud in zijn, en waartoe wij dus gebracht en er bij gehouden moeten worden door gebod op gebod en regel op regel.

1. Vanwaar die schatting des lofs voortkomt, en van welk deel van Zijn heerschappij zij inzonderheid komt. Zij komt:
a. Uit Zijn heiligdom, prijst Hem daar, laat Zijn priesters, laat Zijn volk daar tot Hem gaan met hun lof. Waar zou Hij geloofd worden? Waar anders dan daar, waar Hij op bijzondere wijze Zijn heerlijkheid openbaart en Zijn genade mededeelt? Looft God vanwege Zijn heiligdom en de voorrechten, die wij genieten door dat in ons midden te hebben, Ezechiël 37:26. Looft God in Zijn heiligen zo lezen het sommigen, wij moeten het beeld Gods opmerken in hen, die geheiligd zijn, en hen om de wille van dat beeld liefhebben, en als wij hen prijzen, dan moeten wij in hen God prijzen.
b. Van het uitspansel van Zijn sterkte. Looft Hem om Zijn macht en heerlijkheid, die uitblinken in het uitspansel, in deszelfs grootte en glans en prachtige meubilering, en vanwege deszelfs machtige invloeden op deze aarde. Laat hen, die hun woning hebben in het uitspansel van Zijn sterkte, namelijk de heilige engelen, voorgaan in dit goede werk. Sommigen verstaan

door het heiligdom, zowel als door het uitspansel van zijn sterkte, de hoogste hemelen, de woonstede van Zijn heerlijkheid, dat is inderdaad Zijn heiligdom, Zijn heilige tempel, en daar wordt Hij voortdurend geloofd, op veel beter wijze dan wij Hem kunnen loven. En het is ons tot troost, als wij bevinden dat wij het zo zwak en gebrekkig doen, dat het daar zo goed gedaan wordt.

2. Waarom deze schatting des lofs aan Hem verschuldigd is. Om velerlei redenen, inzonderheid:
a. Om de werken van Zijn macht, vers 2. Looft Hem vanwege Zijn mogendheden, voor al de voorbeelden van Zijn macht, de macht van Zijn voorzienigheid, de macht van Zijn genade, wat Hij gedaan heeft in de schepping, regering en verlossing van de wereld, voor de kinderen van de mensen in het algemeen, voor Zijn eigen kerk en kinderen in het bijzonder.
b. De heerlijkheid en majesteit van Zijn wezen, looft Hem naar de menigvuldigheid van Zijn grootheid, niet dat onze lof in verhouding kan staan tot Gods grootheid, want zij is oneindig, maar omdat Hij groter is dan wij kunnen uitdrukken of bevatten, moeten wij onze bevatting en uitdrukking zo hoog mogelijk doen reiken. Vrees niet te veel te zeggen tot lof van God, zoals wij dikwijls doen in ons prijzen zelfs van voorname en Godvruchtige mensen. "Deus non patitur hyperbolum wij kunnen van God niet spreken op hyperbolische wijze," al het gevaar bestaat in te weinig te zeggen, en daarom moeten wij, als wij het uiterste gedaan hebben van wat wij kunnen, erkennen dat, hoewel wij Hem geloofd hebben vanwege Zijn mogendheden, wij het toch niet naar verhouding ervan, of naar goede evenredigheid ervan, gedaan hebben.

3. Op wat wijze die schatting betaald moet worden: met alle soort van muziekinstrumenten, die toen bij de tempeldienst in gebruik waren, vers 3-5. Het is gelukkig van geen gewicht of belang voor ons, wat soort van instrumenten dit waren, het is genoeg, dat zij toen wel bekend waren. Van belang voor ons is te weten:
a. Dat hierdoor wordt aangeduid hoe vol het hart van de psalmist was van de lof van God, en hoe begerig hij was dat dit goede werk van God te loven voortgang zou hebben.
b. Dat wij in het dienen van God moeite noch kosten moeten sparen.
c. Dat de beste muziek in Gods oren Godvruchtige genegenheid des harten is, "non musica chordula, sed cor geen welluidende snaar, maar een welluidend hart." Loof God met een krachtig geloof, loof Hem met heilige liefde en zielsverlustiging, loof Hem met een volkomen vertrouwen op Christus, loof Hem met een gelovig triomferen over de machten van de duisternis, loof Hem met een ernstige begeerte naar Hem en een algehele voldoening in Hem, loof Hem door een algemene eerbied voor al Zijn geboden, loof Hem door een blijmoedige onderwerping aan al Zijn beschikkingen, loof Hem door u te verblijden in Zijn liefde en u te vertroosten met Zijn grote goedheid, loof Hem door de belangen te bevorderen van het koninkrijk van Zijn genade, loof Hem door een levendige troop op en verwachting van het koninkrijk van Zijn heerlijkheid.
d. Dat hoewel verscheidene instrumenten gebruikt werden in het loven van God het toch met een goede en volkomen harmonie gedaan moest worden, zij moesten elkaar niet hinderen, maar helpen. In plaats hiervan bestaat het Nieuw-Testamentische concert in eendrachtelijk, met een mond de God en Vader van onze Heere Jezus Christus te verheerlijken, Romeinen 15:6.

4. Wie deze schatting moeten betalen, vers 6. Alles, wat adem heeft, love de Heere. Hij begon met een oproep, gericht tot hen, die een plaats hadden in Zijn heiligdom en gebruikt werden in de tempeldienst, maar hij eindigt met een oproep, gericht tot alle kinderen van de mensen, met een blik op de tijd, wanneer de heidenen opgenomen zullen worden in de kerk, en aan alle

plaats, Gode even welbehaaglijk als te Jeruzalem, dit reukwerk de Heere toegebracht zal worden, Maleachi 1:11.
Sommigen denken dat in alles wat adem heeft ook de mindere schepselen begrepen moeten worden, zoals Genesis 7:22, al wat een adem des geestes des levens in zijn neusgaten had. Zij loven God naar hun vatbaarheid, het zingen van de vogelen is een soort van loven van God. De dieren zeggen als het ware tot de mens: wij zouden God loven indien wij het konden doe gij het voor ons. In zijn visioen hoorde Johannes een loflied van alle schepsel dat in de hemel is, en op de aarde, en onder de aarde, Openbaring 5:13. Anderen denken dat alleen de kinderen van de mensen bedoeld zijn, want hun heeft God op meer bijzondere wijze de adem des levens ingeblazen, zodat zij levende zielen zijn geworden, Genesis 2:7.
Thans, nu geboden is dat het Evangelie gepredikt zal worden aan ieder schepsel, ieder menselijk schepsel, wordt geëist dat ieder menselijk schepsel de Heere zal loven. Waarvoor hebben we onze adem, onze geest? Waarvoor anders dan om hem te gebruiken in het loven van God? En hoe kunnen wij hem beter gebruiken? Gebeden worden ons zuchten genoemd, Klaagliederen 3:56. Laat ieder, die tot God zucht in het gebed, er het voordeel en genot in vindende, ook zijn lof uitzuchten. Adem hebbende, zo laat de lof van God onze adem welriekend maken, laat ons in dit werk zijn als in ons element, laat het ons wezen als de lucht, waarin wij ademen, zonder welke wij niet kunnen leven. Onze adem in onze neusgaten hebbende, zo laat ons bedenken dat hij nu nog uitgaat, maar weldra uit zal gaan om niet weer te keren.
Dewijl wij dus binnen kort onze laatste adem zullen uitblazen, zo laat ons, zolang de adem nog in ons is, de Heere loven, dan zullen wij, als wij voor het laatst ademen, getroost sterven en overgebracht worden in een betere staat en toestand, om Gods lof in een vrijere en betere lucht te ademen.

De eerste drie van de vijf boeken van de psalmen (naar de Hebreeuwse indeling) hadden tot besluit Amen, ja amen, het vierde eindigt met Amen, Hallelujah, maar het laatste, en daarmee het gehele boek van de psalmen, besluit slechts met Hallelujah, omdat de laatste zes psalmen geheel en al lof zijn van God, en er geen woord van klacht of smeking in voorkomt.
Hoe naderbij goede Christenen aan hun einde zijn, hoe meer vol zij van de lof van God behoren te wezen.
Sommigen denken dat deze laatste psalm ons het werk van de verheerlijkte heiligen in de hemel moet voorstellen, die daar God voortdurend loven. En de muziekinstrumenten, die hier gezegd worden gebruikt te zijn, moeten evenmin letterlijk opgevat worden als het goud, de paarlen en edelgesteenten, die gezegd worden het Nieuwe Jeruzalem te versieren, Openbaring 21:18, 19.
Maar gelijk deze te kennen geven dat de heerlijkheid van de hemel de voortreffelijkste heerlijkheid is, zo duiden die aan dat de lof, die de heiligen daar offeren, de voortreffelijkste lof is. Gebeden zullen daar opgelost worden in eeuwige lofzeggingen, daar zal geen onderbreking zijn in het loven van God, en toch ook geen vermoeienis.
Hallelujahs tot in eeuwigheid herhaald, en toch zijn het nieuwe liederen. Laat ons dikwijls het genot smaken van te denken aan hetgeen de verheerlijkte heiligen doen in de hemel, wat diegenen doen, met wie wij bekend zijn geweest op aarde, maar ons daarheen zijn voorgegaan, en laat dit ons niet alleen doen verlangen om ons onder hen te bevinden, maar ons opwekken, om dit doel van de wil van God te doen op aarde, zoals zij het doen in de hemel. En laat ons zoveel mogelijk van onze tijd besteden aan dit goede werk, omdat wij hopen er een blijde eeuwigheid mee door te brengen.
Hallelujah is daar het woord, Openbaring 19:1, 3, laat het thans door ons weergalmd worden, door ons, die hopen er weldra onze stem bij te voegen. *Hallelujah, looft de Heere.*